

Mị Hậu Hí Lãnh Hoàng

Contents

Mị Hậu Hí Lãnh Hoàng	10
1. Chương 1	10
2. Chương 2	12
3. Chương 3	13
4. Chương 4	14
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	18
8. Chương 8	19
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	26
15. Chương 15	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 20	31
20. Chương 21	32
21. Chương 22	33
22. Chương 23	35
23. Chương 24	36
24. Chương 25	37
25. Chương 26	38
26. Chương 27	39
27. Chương 28	40
28. Chương 29	42
29. Chương 30	43
30. Chương 31	44
31. Chương 32	45
32. Chương 33	46
33. Chương 34	47
34. Chương 35	48
35. Chương 36	49
36. Chương 37	50
37. Chương 38	51
38. Chương 39	52
39. Chương 40	53
40. Chương 41	54
41. Chương 42	56

42. Chương 43	57
43. Chương 44	58
44. Chương 45	59
45. Chương 46	60
46. Chương 47	61
47. Chương 48	62
48. Chương 49	64
49. Chương 50	65
50. Chương 51	66
51. Chương 52	67
52. Chương 53	68
53. Chương 54	69
54. Chương 55	70
55. Chương 56	72
56. Chương 57	73
57. Chương 58	74
58. Chương 59	75
59. Chương 60	76
60. Chương 61	77
61. Chương 62	78
62. Chương 63	79
63. Chương 64	80
64. Chương 65	81
65. Chương 66	82
66. Chương 67	84
67. Chương 68	87
68. Chương 69	90
69. Chương 70	93
70. Chương 71	97
71. Chương 72	100
72. Chương 73	103
73. Chương 74	106
74. Chương 75	109
75. Chương 76	112
76. Chương 77	114
77. Chương 78	116
78. Chương 79	118
79. Chương 80	121
80. Chương 81	123
81. Chương 82	125
82. Chương 83	127
83. Chương 84	129
84. Chương 85	131
85. Chương 86	133
86. Chương 87	135
87. Chương 88	137
88. Chương 89	139
89. Chương 90	142
90. Chương 91	144
91. Chương 92	146
92. Chương 93	148
93. Chương 94	150
94. Chương 95	152
95. Chương 96	154

96. Chương 97	157
97. Chương 98	159
98. Chương 99: Chương 99	161
99. Chương 100	163
100. Chương 101	165
101. Chương 102	167
102. Chương 103	169
103. Chương 104	171
104. Chương 105	173
105. Chương 106	175
106. Chương 107	177
107. Chương 108	178
108. Chương 109	181
109. Chương 110	183
110. Chương 111	185
111. Chương 112	187
112. Chương 113	190
113. Chương 114	191
114. Chương 115	193
115. Chương 116	195
116. Chương 117	197
117. Chương 118	199
118. Chương 119	201
119. Chương 120	203
120. Chương 121	206
121. Chương 122	208
122. Chương 123	210
123. Chương 124	212
124. Chương 125	214
125. Chương 126	216
126. Chương 127	218
127. Chương 128	221
128. Chương 129: Chương 1299	223
129. Chương 130	225
130. Chương 131	227
131. Chương 132	229
132. Chương 133	231
133. Chương 134	233
134. Chương 135	236
135. Chương 136	238
136. Chương 137	240
137. Chương 138	242
138. Chương 139	244
139. Chương 140	246
140. Chương 141	248
141. Chương 142	250
142. Chương 143	253
143. Chương 144: Chương 144	255
144. Chương 145	257
145. Chương 146	259
146. Chương 147	261
147. Chương 148	263
148. Chương 149	265
149. Chương 150	267

150. Chương 151	269
151. Chương 152	271
152. Chương 153	274
153. Chương 154	275
154. Chương 155	278
155. Chương 156	280
156. Chương 157	282
157. Chương 158	284
158. Chương 159	286
159. Chương 160	289
160. Chương 161	291
161. Chương 162	293
162. Chương 163	295
163. Chương 164	297
164. Chương 165	299
165. Chương 166	302
166. Chương 167	304
167. Chương 168	306
168. Chương 169	308
169. Chương 170	310
170. Chương 171	312
171. Chương 172	314
172. Chương 173	316
173. Chương 174	319
174. Chương 175	320
175. Chương 176	323
176. Chương 177	324
177. Chương 178	327
178. Chương 179	329
179. Chương 180	331
180. Chương 181	333
181. Chương 182	335
182. Chương 183	337
183. Chương 184	339
184. Chương 185	341
185. Chương 186	343
186. Chương 187	345
187. Chương 188	347
188. Chương 189	349
189. Chương 190	351
190. Chương 191	353
191. Chương 192	356
192. Chương 193	358
193. Chương 194	360
194. Chương 195	362
195. Chương 196	364
196. Chương 197	366
197. Chương 198	368
198. Chương 199	370
199. Chương 200	372
200. Chương 201	374
201. Chương 202	376
202. Chương 203	378
203. Chương 204	380

204. Chương 205	382
205. Chương 206	384
206. Chương 207	386
207. Chương 208	388
208. Chương 209	390
209. Chương 210	392
210. Chương 211	394
211. Chương 212	396
212. Chương 213	398
213. Chương 214	400
214. Chương 215	402
215. Chương 216	404
216. Chương 217	406
217. Chương 218	409
218. Chương 219	411
219. Chương 220	412
220. Chương 221	415
221. Chương 222	417
222. Chương 223	419
223. Chương 224	421
224. Chương 225	423
225. Chương 226	424
226. Chương 227	426
227. Chương 228	429
228. Chương 229	432
229. Chương 230	434
230. Chương 231	436
231. Chương 232	438
232. Chương 233	440
233. Chương 234	443
234. Chương 235	445
235. Chương 236	448
236. Chương 237	450
237. Chương 238	452
238. Chương 239	454
239. Chương 240	458
240. Chương 241	460
241. Chương 242	462
242. Chương 243	464
243. Chương 244	466
244. Chương 245	468
245. Chương 246	470
246. Chương 247	472
247. Chương 248: Chương 248	474
248. Chương 249	477
249. Chương 250	479
250. Chương 251	480
251. Chương 252	482
252. Chương 253	484
253. Chương 254	486
254. Chương 255	488
255. Chương 256	490
256. Chương 257	492
257. Chương 258	494

258. Chương 259	496
259. Chương 260	498
260. Chương 261	499
261. Chương 262	500
262. Chương 263	502
263. Chương 264	504
264. Chương 265	506
265. Chương 266	508
266. Chương 267	510
267. Chương 268	512
268. Chương 269	514
269. Chương 270	516
270. Chương 271	518
271. Chương 272	519
272. Chương 273	522
273. Chương 274	524
274. Chương 275	526
275. Chương 276	527
276. Chương 277	530
277. Chương 278	532
278. Chương 279	534
279. Chương 280	536
280. Chương 281	538
281. Chương 282	540
282. Chương 283	542
283. Chương 284	543
284. Chương 285	545
285. Chương 286	547
286. Chương 287	549
287. Chương 288	551
288. Chương 289	554
289. Chương 290	556
290. Chương 291	558
291. Chương 292	560
292. Chương 293	562
293. Chương 294	564
294. Chương 295: Chương 295	566
295. Chương 296	568
296. Chương 297	570
297. Chương 298	572
298. Chương 299	574
299. Chương 300	576
300. Chương 301	578
301. Chương 302	581
302. Chương 303	583
303. Chương 304	584
304. Chương 305	586
305. Chương 306	588
306. Chương 307	590
307. Chương 308	592
308. Chương 309	594
309. Chương 310	595
310. Chương 311	597
311. Chương 312	600

312. Chương 313	602
313. Chương 314	603
314. Chương 315	605
315. Chương 316	607
316. Chương 317	609
317. Chương 318	611
318. Chương 319	614
319. Chương 320	616
320. Chương 321: Chhương 321	618
321. Chương 322	621
322. Chương 323	624
323. Chương 324	625
324. Chương 325	627
325. Chương 326	629
326. Chương 327	631
327. Chương 328	633
328. Chương 329	635
329. Chương 330	637
330. Chương 331	639
331. Chương 332	641
332. Chương 333	643
333. Chương 334	645
334. Chương 335	647
335. Chương 336: Cươg 336	649
336. Chương 337	651
337. Chương 338	653
338. Chương 339	654
339. Chương 340	656
340. Chương 341	658
341. Chương 342	660
342. Chương 343	662
343. Chương 344	664
344. Chương 345	666
345. Chương 346	668
346. Chương 347	669
347. Chương 348	671
348. Chương 349	673
349. Chương 350	675
350. Chương 351	677
351. Chương 352	679
352. Chương 353	681
353. Chương 354	683
354. Chương 355	685
355. Chương 356	687
356. Chương 357	689
357. Chương 358	691
358. Chương 359	694
359. Chương 360	695
360. Chương 361	696
361. Chương 362	698
362. Chương 363	700
363. Chương 364	702
364. Chương 365	704
365. Chương 366	706

366. Chương 367	708
367. Chương 368	710
368. Chương 369	712
369. Chương 370	714
370. Chương 371	716
371. Chương 372	718
372. Chương 373	721
373. Chương 374	723
374. Chương 375	725
375. Chương 376	727
376. Chương 377	729
377. Chương 378	731
378. Chương 379	733
379. Chương 380	735
380. Chương 381	737
381. Chương 382	739
382. Chương 383	741
383. Chương 384	744
384. Chương 385	746
385. Chương 386	748
386. Chương 387	750
387. Chương 388	752
388. Chương 389	754
389. Chương 390	756
390. Chương 391	758
391. Chương 392	760
392. Chương 393	762
393. Chương 394	764
394. Chương 395	766
395. Chương 396	768
396. Chương 397	770
397. Chương 398	772
398. Chương 399	774
399. Chương 400	776
400. Chương 401	778
401. Chương 402	780
402. Chương 403	782
403. Chương 404	784
404. Chương 405	786
405. Chương 406	788
406. Chương 407	790
407. Chương 408	792
408. Chương 409	794
409. Chương 410	796
410. Chương 411	798
411. Chương 412	800
412. Chương 413	802
413. Chương 414	804
414. Chương 415	806
415. Chương 416	808
416. Chương 417	810
417. Chương 418	812
418. Chương 419	814
419. Chương 420	816

420. Chương 421	818
421. Chương 422	821
422. Chương 423	823
423. Chương 424	825
424. Chương 425	827
425. Chương 426	829
426. Chương 427	831
427. Chương 428	833
428. Chương 429	835
429. Chương 430	837
430. Chương 431	840
431. Chương 432	841
432. Chương 433	844
433. Chương 434	846
434. Chương 435	848
435. Chương 436	850
436. Chương 437	853
437. Chương 438	855
438. Chương 439	857
439. Chương 440	860
440. Chương 441	861
441. Chương 442	863
442. Chương 443	865
443. Chương 444	867
444. Chương 445	869
445. Chương 446	871
446. Chương 447	873
447. Chương 448	875
448. Chương 449	877
449. Chương 450	879
450. Chương 451	881
451. Chương 452	883
452. Chương 453	885
453. Chương 454	887
454. Chương 455	889
455. Chương 456	892
456. Chương 457	894
457. Chương 458	895
458. Chương 459	898
459. Chương 460	900
460. Chương 461	902
461. Chương 462	904
462. Chương 463	906
463. Chương 464	908
464. Chương 465	910
465. Chương 466	912
466. Chương 467	915
467. Chương 468	917
468. Chương 469	919
469. Chương 470	921
470. Chương 471	923
471. Chương 472	925
472. Chương 473	927
473. Chương 474	929

474. Chương 475	931
475. Chương 476	934
476. Chương 477	937
477. Chương 478	938
478. Chương 479	940
479. Chương 480	942
480. Chương 481	944
481. Chương 482	946
482. Chương 483	949
483. Chương 484	951
484. Chương 485	953
485. Chương 486	956
486. Chương 487	958
487. Chương 488	960
488. Chương 489	962
489. Chương 490	964
490. Chương 491	966
491. Chương 492	968
492. Chương 493	971
493. Chương 494	974
494. Chương 495	977
495. Chương 496: Ngoại Truyện	982

Mị Hậu Hí Lãnh Hoàng

Giới thiệu

Nàng, ngày đầu tiên xuyên qua, liền bị phụ thân áp giải lên kiệu hoa. Đi tới nửa đường, một tin dữ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-hau-hi-lanh-hoang>

1. Chương 1

“Bốp bốp!”

“Van ông, van ông đừng đánh!”

“Tao nuôi mày làm cái gì? Một tháng đưa tao chỉ nhiều đây tiền, đủ tao uống mấy chai rượu đây? Hả? Con nhỏ kia đâu?”

“Tuyệt Mạn hôm nay tốt nghiệp đại học, nó tốt nghiệp đi làm sẽ có tiền, ông đừng ép nó, van ông, ông đừng uống rượu nữa được không?”

“Mày dám quần tao?” Bốp!

Khu chung cư cũ nát truyền đến tiếng khóc lóc van xin của người phụ nữ, tiếng chửi thô bạo của người đàn ông, cũng có tiếng đánh đập!

Lăng Tuyết Mạn ngừng xe đạp dưới lầu, trên lầu mỗi tiếng phụ nữ kêu đau đớn thảm thiết, giống một lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng nàng, máu toàn thân dâng lên, đây là lần thứ mấy rồi? Nàng từ lúc mười tuổi đi theo mẹ cùng cha ghẻ sống chung, hàng tháng ít nhất một lần, so với bản tin thời sự mỗi ngày còn đúng giờ hơn!

Tích góp nỗi hận của mười hai năm, Lăng Tuyết Mạn cắn chặt khớp hàm, quăng xe đạp, nhanh chóng chạy lên lầu!

“Dừng tay!”

Cửa bị đá văng, tiếng gầm giận dữ khiến người đàn ông đang nắm chặt tóc người phụ nữ quay đầu, hai mắt đỏ bừng, bộ dáng say rượu, bộ râu cặn bã, hơi ngạc nhiên nhìn Lăng Tuyết Mạn đang đứng ở cửa, một giây sau đã rống lên, “Con chết tiệt kia! Dám trêu tao? Không muốn sống phải không?”

Một cổ dũng khí vọt lên, Lăng Tuyết Mạn vọt tới trước mặt, kéo tay người đàn ông đang nắm chặt tóc người phụ nữ ra, hai mắt đỏ lên, gào thét, “Buông mẹ tôi ra! Nhanh lên!”

“Đồ chết tiệt!” Người đàn ông nổi giận, tay buông lỏng ra, vung một cái tát vào mặt Lăng Tuyết Mạn!

Lăng Tuyết Mạn bị đánh té vào góc giường, đầu đụng vào cột giường, gã đánh ngã nàng, ngay sau đó bắt đầu dẫm đá mẹ nàng túi bụi!

Tay, chân, cái chổi, hề trong tay có thể lấy đến cái gì thì cái đó là vũ khí đánh người!

“Mẹ!”

Lăng Tuyết Mạn thét lên, người phụ nữ co rúc ở trên đất, vừa khóc vừa kêu, “Tuyết Mạn, con đừng trở lại, đi! Đi! Đi đến nhà bạn bè ở tạm đi!”

“Mẹ!”

Lăng Tuyết Mạn hét to, xông lên xiết chặt lưng cùng cánh tay của hắn, hắn phát hỏa, xoay người, đem toàn bộ tức giận dồn lên Lăng Tuyết Mạn, “Bốp bốp!”

“Đừng đánh Tuyết Mạn! Đừng đánh! Ông muốn đánh thì đánh tôi, đừng đánh con tôi!” Người phụ nữ giống như điên bò trên mặt đất, kéo người đàn ông!

Người đàn ông nảy sinh ác độc, nắm lấy cổ người phụ nữ, đập đầu bà vào tường, Lăng Tuyết Mạn giờ phút này hận đến cực hạn, một thanh âm không ngừng thúc giục đầu óc, nàng muốn kẻ này chết!

“Mẹ!”

Mất đi lý trí nàng lại kêu to một tiếng, xông vào phòng bếp cầm lấy dao, hướng thẳng ngực người đàn ông đâm mạnh xuống!

“A! A! A – “

Điên cuồng, nàng liên tục một dao lại một dao, thẳng đến người đàn ông hét thảm một tiếng, buông lỏng tay đang bóp cổ người phụ nữ ra, ngã xuống trong vũng máu...

.....

“Tuyên án: bị cáo Lăng Tuyết Mạn phạm tội cố ý giết người, phán xử tù có thời hạn mười lăm năm!”

Chánh án tuyên đọc thiết nhiều, đầu óc Lăng Tuyết Mạn chỉ ghi nhớ một câu này, mắt nhắm lại thật sâu, ít nhất không phải tử hình...

Còng tay, một thân tù phục, khuôn mặt trắng trong thuần khiết, cô gái chậm rãi đi đến xe cảnh sát, nhưng mà, trong khoảnh khắc hai vị cảnh sát áp nàng ngồi vào xe, bất thành linh, từ bầu trời đánh xuống một luồng ánh sáng, đánh vào trên người Lăng Tuyết Mạn, đầu Lăng Tuyết Mạn đau muốn nứt, chỉ còn kịp “A

-” một tiếng, ngắt đi...

2. Chương 2

Minh quốc Thái Tông hoàng đế năm thứ ba mươi lăm, tháng bảy.

Ánh rạng đông dâng lên từ phía chân trời, Phủ Ngự Sử trên đường Chu Tước ở kinh thành đang vui sướng, bận rộn!

Tơ lụa đỏ thắm treo trên xà nhà, nha hoàn hạ nhân đều mang sắc mặt vui mừng, đi đi lại lại, tràn đầy tiếng nói tiếng cười.

Nhưng mà, trong khuê phòng Nhị tiểu thư ở phủ Ngự Sử, lại đột nhiên truyền ra một tiếng thét chói tai!

“Các người là ai? Đây là nơi nào? Vì sao tôi lại ở chỗ này?” sau khi Lăng Tuyết Mạn tỉnh lại, mở to mắt, nhìn các nữ nhân vây quanh ở bên giường, lấp bắp hỏi!

Không! Xác thực mà nói, là những nữ nhân ăn mặc trang điểm theo kiểu cổ đại!

Khi nói chuyện, đầu óc đánh giá chung quanh, ghế dựa khắc hoa, phòng gỗ, bình phong, màn che... Ồi giời ôi!

Trước mặt Lăng Tuyết Mạn bỗng tối sầm, lại hôn mê!

“Nhị tiểu thư?”

“Tuyết Mạn?”

Tiếng la lo lắng vang lên, một giọng nói phụ nữ hơn ba mươi tuổi vang lên nức nở, “Lão gia? Lão gia? Nhanh tìm đại phu, Tuyết Mạn lại hôn mê!”

Nam nhân trung niên đứng sau tấm bình phong nhẩn máy lại, phân phó gia đình ngoài cửa: “Đi tìm đại phu đến!”

“Khụ khụ!”

Yết hầu Lăng Tuyết Mạn như bị chặn lại, nằng khó chịu ho khan, lại tỉnh lại, mắt mở to, nhìn trước mặt vẫn là đám người vừa rồi, đầu óc choáng váng!

“Tĩnh! Tĩnh! Tuyết Mạn đã tỉnh lại!” Nữ nhân vừa rồi vui mừng kêu lên.

Nam nhân trung niên được xưng là lão gia nghe được tiếng vang, bước nhanh đến, các nữ nhân nhường đường, nam nhân đứng ở cạnh giường, trên mặt nhìn không ra là vui hay giận, chỉ thản nhiên nói, “Tuyết Mạn, con hôm nay phải lên kiệu hoa, mặc kệ con giả bộ bất tỉnh hay là cụng đầu thật, tóm lại vì Lăng gia, con không có lựa chọn khác. Trừ khi con muốn nhìn toàn bộ ba mươi tám người của Lăng gia chôn cùng con!”

Lăng Tuyết Mạn giật giật khóe miệng, ngón tay chỉ bản thân mình, giật mình hỏi: “Ông nói Tuyết Mạn là tôi sao? Lăng gia? Ông... Ông là ai? Kiệu hoa gì?”

Nghe vậy, các nữ nhân trong phòng đều biến sắc mặt, khiếp sợ nhìn Lăng Tuyết Mạn, mà nam nhân trung niên tên Lăng Bắc Nguyên cũng cau chặt mày, con người lợi hại cẩn thận quan sát Lăng Tuyết Mạn vài lần, mới chậm rãi nói: “Tuyết Mạn, cha biết con ngày thường có chút thông minh, nhưng là vô dụng, cũng sắp đến giờ lành, kiệu hoa Tứ Vương phủ sắp đến, con chuẩn bị một chút đi!”

Lăng Bắc Nguyên nói xong, xoay người đi ra.

Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt một chút, một ý nghĩ đột nhiên nảy lên trong óc, nằng vội vươn tay, nói: “Các người ai cần tôi một cái với, tôi muốn nhìn xem có phải tôi đang nằm mơ hay không!”

“Tuyệt Mạn, con đừng náo loạn, con giả bộ ngốc, cha con sẽ tức giận, nường... nường chỉ có thể nói, đây là số mệnh của con a!” Nữ nhân hơn ba mươi tuổi tên Phương Ngọc Lan khóc sùi sụt, nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nói: “Tuyệt Mạn, con cùng Tứ Vương Gia hợp số, đám cưới xung hỉ chắc có thể làm cho Tứ Vương Gia bệnh khỏi đi? Nói như thế nào con giả đi là Tứ Vương phi, là con dâu hoàng gia, cuộc sống sau này cũng vinh hoa phú quý!”

“Tuyệt Mạn, làm con dâu Hoàng Thượng là phúc khí to lớn nhiều thiếu nữ trông đợi, con đừng không biết điều, nhanh xuống giường rửa mặt chải đầu trang điểm đổi đồ cưới đi!” Nói chuyện là đại phu nhân của Lăng Bắc Nguyên, lời nói mang theo chút ác ý, nói xong, xoi mói hừ lạnh một tiếng, xốc màn đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn nghe ngẩn người một chút, không ai cần nàng, nàng tự cần mu bàn tay một cái, “-” đau tan lòng nát dạ!

Đau, nàng không phải đang nằm mơ!

Nàng vốn hẳn là ở ngục giam hoặc bệnh viện, đột nhiên đến nơi cổ đại này, để cho nàng nghĩ đến bốn chữ – xuyên qua thời không!

Vấn đề là, nàng phải lập gia đình sao?

Tứ Vương Gia? Xung hỉ?

Lăng Tuyết Mạn lặp lại mấy lần hai chữ ‘xung hỉ’ này, hận không thể lập tức ngắt đi, gời ơi, vậy không phải nói nàng phải giả cho nam nhân là con ma ốm, hơn nữa còn lập tức có thể ngủ sao?

3. Chương 3

“Nhị phu nhân, kiệu hoa Tứ Vương phủ đến, lão gia giục ngài nhanh mang Nhị tiểu thư ra đại sảnh!” Nha hoàn vội vội vàng vàng tiến vào, gương mặt vui mừng.

“Ừ, đã biết.”

Phương Ngọc Lan trả lời một tiếng, vội cầm lấy khăn voan trùm đầu cho Lăng Tuyết Mạn vẫn đang đại ra giống con rối gỗ, nói: “Tuyệt Mạn, đi thôi!”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hoàn hồn, đỡ lên một góc khăn voan tha thiết hỏi: “Ngài là mẹ con phải không? Trước tiên cho con hỏi, Tứ Vương gia này nếu bệnh chết, con có thể trở về phải không?”

“Gi? Tuyệt Mạn không thể nói bậy!” Phương Ngọc Lan sợ muốn che miệng Lăng Tuyết Mạn, nhưng vì môi Lăng Tuyết Mạn vừa thoa son, liền rút tay về, hạ giọng: “Con nguyên rửa Tứ Vương gia chết, là muốn Hoàng Thượng đem cả nhà chúng ta tịch thu tài sản rồi giết chết sao? Tuyệt Mạn, lập gia đình cho tốt, Hoàng Thượng luôn luôn chiều Tứ Vương gia, con làm quả phi cũng sẽ không chịu tiết thời gì, con nghe lời của nường được không?”

“Nường à, con...”

Lăng Tuyết Mạn còn muốn nói nữa, khăn voan đã che lại, hơn nữa Phương Ngọc Lan cùng một nha hoàn cơ hồ là vác nàng đi ra ngoài!

Vào đại sảnh, Lăng Bắc Nguyên tươi cười, đang cùng quần gia của Tứ Vương phủ trò chuyện với nhau, thấy bọn họ tiến vào, dặn dò vài câu, liền bảo đưa Lăng Tuyết Mạn lên kiệu hoa!

“Haiz! Cha a, con, con không phải...”

Lăng Tuyết Mạn bị người lại kéo lên, nàng muốn nói nàng không phải Nhị tiểu thư của bọn họ, nhưng Lăng Bắc Nguyên ngắt lời nàng, “Đem nhị tiểu thư ‘đưa’ lên kiệu hoa!”

Đây là đưa sao? Đây là áp giải lên kiệu hoa mới đúng.

Lăng Tuyết Mạn bực muốn chết, nàng căn bản không có cơ hội nói chuyện, liền bị nhét vào cỗ kiệu xa hoa mười sáu người khiêng!

Ngay sau đó, một tiếng “Khởi kiệu -”, đội ngũ đón dâu xuất phát, tiếng chiêng trống nhạc mừng vang lớn, làm Lăng Tuyết Mạn ngồi không yên.

Buồn bực lắm lắm, lau trán, Lăng Tuyết Mạn không tin lại nhéo đùi mình, vẫn là đau!

“Quản gia!”

Một tiếng kêu gấp, một người thị vệ chạy tới, sắc mặt ngưng trọng bi thương nói: “Vương gia mất!”

“Cái gì?”

Quản gia kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, tiện đà ‘bộp’ một tiếng quỳ xuống ngay tại chỗ, khóc kêu: “Vương gia – “

Kiệu hạ xuống đất, toàn bộ đội ngũ đón dâu quỳ xuống, bi thương nỉ non dập đầu.

“Cái gì? Vương gia ma ồm kia thật sự chờ không kịp bái đường liền ngủ?” Lăng Tuyết Mạn dựng thẳng lỗ tai, nghe được tin này, cả trái tim kích động sắp nhảy ra khỏi cổ họng, trong lòng cười to ba tiếng, xóc mình kiệu lên, nỗ lực áp chế hưng phấn, ra về bi thương nói: “Người chết không thể sống lại, mọi người nén bi thương a! Ta cùng Vương gia vô duyên kiếp này, nếu Vương gia đã gì kia, ta liền về Lăng gia, bye bye!”

Lăng Tuyết Mạn nói xong, trộm cười muốn lách người xuống kiệu, ai ngờ, thị vệ vừa đến truyền tin lại ngăn nàng, mặt không chút thay đổi nói: “Trước khi Tứ Vương gia mất có để lại di mệnh, hôn lễ tiếp tục, Tứ Vương phi cùng linh vị bái đường! Vì Tứ Vương gia thủ tiết cả đời cho đến chết!”

“Cái gì?” Miệng Lăng Tuyết Mạn há to như trứng gà!

Quản gia phản ứng kịp, vội đứng lên, hô: “Khởi kiệu!”

Kết quả, Lăng Tuyết Mạn lại bị bà mối nhét vào kiệu hoa, nàng tức vô ngực liên tục, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tứ Vương gia! Người thật là một Vương gia đáng chết!”

Nhưng mà, Lăng Tuyết Mạn còn giữ lý trí không có phát ra lời trách mắng, miễn cho bị người bên ngoài đánh hội đồng!

4. Chương 4

Đội ngũ đón dâu bởi biến cố bất thành linh này mà lâm vào yên lặng, đình chỉ tất cả vang nháo, đám người đều bi thương cúi đầu, yên lặng lau nước mắt.

Kiệu hoa dừng trước cổng lớn của Tứ Vương phủ, Lăng Tuyết Mạn bị người ta đỡ ra khỏi kiệu, dẫn vào đại sảnh.

Bị khăn voan che, Lăng Tuyết Mạn nhìn không thấy cái gì, trong lòng buồn bực! Nam nhân thối đáng chết này, bản thân mình chết thì chết đi, sắp chết còn muốn hại nàng, thủ tiết cả đời cho hắn? Nằm mơ đi!

Trong đại sảnh, tơ lụa chưa dọn đi, chữ ‘hỷ’ đỏ thẫm vẫn treo cao như cũ, ở vị trí chủ vị có một vị nam nhân tuổi trên năm mươi, cùng một phu nhân đoan trang thanh lịch, vị phu nhân bi thương rơi lệ, nam nhân đau kịch liệt rử mắt, ánh mắt thất thần.

Phía dưới, hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan trang nghiêm đứng hai bên, người người đều mang vẻ trầm trọng, nhìn không có một chút sắc thái vui sướng.

Lăng Tuyết Mạn bị đưa đến, một nam tử tuần nhã chừng ba mươi tuổi bi thống tiều tụy, hai tay cầm linh vị đương kim Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn, đứng ở bên cạnh Lăng Tuyết Mạn.

“Hoàng Thượng, giờ lành đến!” Thái giám tổng quản Lý công công chừng hơn bốn mươi tuổi, xoay người nhỏ giọng nhắc nhở nam nhân ngồi ở chủ vị đang hoảng hốt tinh thần.

Hoàng đế Mạc Ngự Minh tan rã con người, khàn khàn nói: “Bắt đầu đi!”

“Vâng!”

Vân vương, huynh đệ khác mẹ của đương kim Hoàng Thượng, tiến lên một bước, cúi lạy Hoàng đế Mạc Ngự Minh cùng Hoàng hậu, sau đó xoay người hướng về phía mọi người trong đại sảnh, hô lớn: “Giờ lành đã đến, bái đường thành hôn!”

Lăng Tuyết Mạn bất giác run lên, tim đập liên hồi! Nàng thật sự kết hôn sao với quý sao? A... A..., người chồng quý?

Nhưng mà không đợi nàng nghĩ nhiều, Vân vương liền hô: “Cúi đầu bái thiên địa – “

Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn ôm linh vị bái trời đất, nhưng tân nương Lăng Tuyết Mạn còn đang thờ người!

Không khí nhất thời cứng đờ, Mạc Kỳ Diễn cảm thấy căng thẳng, vội vàng dùng cánh tay khều Lăng Tuyết Mạn một cái, cũng ho nhẹ một tiếng, Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, cắn môi, khấn cấp bái, tim đập ‘thình thình’ không ngừng, nàng sao lại thất thần? Phía trên là Hoàng đế a!

Mạc Ngự Minh hơi nhíu mày, không nói gì.

Vân vương liền tiếp tục hô: “Nhị bái cao đường – “

“Phu thê giao bái – “

Lễ xong, bởi vì che khăn voan, này giờ Lăng Tuyết Mạn bị đưa tới đưa lui đến đầu óc choáng váng, không khỏi nhẹ thở ra một hơi.

Mạc Kỳ Diễn giật mình, ôm linh vị lui trở lại bên người Hoàng đế Mạc Ngự Minh, quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, hai tay nâng linh vị quá đỉnh đầu, tiếng nói mang theo một chút nghẹn ngào, “Tứ Hoàng đệ, Nhị ca chúc mừng đệ đại hôn!”

“Chúc mừng Tứ Vương gia đại hôn!”

Trong sảnh mọi người toàn bộ hành lễ, cùng hô lớn.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, tâm tình phức tạp cực kỳ.

Mạc Ngự Minh mắt gắt gao nhắm lại, tuổi trung niên lại đưa tang con trai thứ hai, người đầu bạc tiền người đầu xanh, ông trời đang trừng phạt ông sao? Thật lâu sau, mở mắt, nhẹ thở nói: “Tứ Vương phi túc trực bên linh cữu Tứ Vương gia ba ngày, sau đó cùng hạ táng!”

“Cái gì?”

Lăng Tuyết Mạn thốt ra, khiếp sợ mở to mắt, nhắc khăn voan lên, hoảng loạn nói: “Ông muốn tôi, một người sống, chôn cùng sao?”

Lời ấy vừa nói ra, lập tức kinh ngạc mọi người trong sảnh!

Ai cũng không ngờ, tân nương tử lại dám chất vấn đương kim Hoàng Thượng!

5. Chương 5

Mạc Ngự Minh giật mình, ánh mắt sắc bén giống mũi tên bắn về phía Lăng Tuyết Mạn, trong giọng nói chứa tức giận, “Tứ Vương phi, khăn voan hiện tại có thể vén lên à? Tứ Vương gia bệnh chết, tâm trầm đau quá mức, không đành lòng để nó ra đi một mình, người đã gả cho Tứ Vương gia, cùng nó hợp táng chính là phúc phận của người!”

Phúc phận?

Lăng Tuyết Mạn giận đỏ mặt, nếu trong tay có dao, nàng lại đâm chết thêm một người! Lão già đáng chết, sao ông không cùng con ông đi chết đi!

Trong lòng nghĩ như vậy, Lăng Tuyết Mạn cắn răng bước một bước, nhưng một bàn tay to kịp thời giữ nàng lại, chuyển mắt nhìn, là Nhị Vương gia vừa mới ôm linh vị Mạc Kỳ Hàn cùng nàng bái đường.

Vừa rồi bọn họ nhìn không tới bộ dáng đối phương, lúc này bốn mắt nhìn nhau, Lăng Tuyết Mạn không khỏi ngây người!

Dáng người cao lớn, cằm y đồ sộ, tóc đen như mực, dùng một ngọc trâm cài tóc buộc lên, một đôi mắt thâm thúy khảm ở trên một khuôn mặt tuấn đạt hoàn mỹ, mày kiếm hơi xéch lên, lông mi đậm mà thon dài, môi mỏng, quanh thân tỏa ra một cỗ tôn quý tao nhã.

Mạc Kỳ Diễn cũng thất thần, nữ tử trước mặt là mỹ nhân, mi mục như họa, dung nhan kiều diễm, lông mi dài dài tạo thành độ cong dụ hoặc, làn da mịn nhẵn như ngọc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn kiều diễm ướm át, nhưng làm hấn kinh ngạc chính là cặp mắt trong như thủy tinh thoáng hiện là cao ngạo cùng khinh thường!

Trong đại sảnh tĩnh lặng không tiếng động, ánh mắt khiếp sợ đảo quanh Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Diễn.

“Diễn nhi! Con làm cái gì?”

Hoàng đế Mạc Ngự Minh uy nghiêm quát, con ngươi đen tối ánh lên một tia sắc bén phức tạp.

Một tiếng này, làm tỉnh Mạc Kỳ Diễn, cũng làm Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn.

Mạc Kỳ Diễn khẽ nhấp môi, cung kính chấp tay, trả lời: “Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần có việc muốn tấu!”

Mạc Ngự Minh không thay đổi sắc mặt, chỉ hơi nhướng mày: “Nói!”

“Bẩm phụ hoàng, lúc Tứ Hoàng đệ lâm chung, từng di mệnh cho Tứ Vương phi thủ tiết cả đời cho đến chết, có thể thấy được Tứ đệ không muốn Tứ Vương phi hiện tại chôn cùng, mà là thuận theo tự nhiên, đến khi sinh mệnh Tứ Vương phi kết thúc. Nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng thỏa mãn tâm nguyện của Tứ Hoàng đệ, tích phúc cho Tứ Hoàng đệ!” Mạc Kỳ Diễn bình tĩnh nói.

Lời vừa nói ra, Lăng Tuyết Mạn giống bắt được phao cứu mạng, cảm động đến rơi nước mắt nhìn Mạc Kỳ Diễn, cảm nhận được ánh mắt Mạc Ngự Minh quét tới, thân mình Lăng Tuyết Mạn lại chấn động, vội quỳ xuống khẩn thiết nói: “Hoàng Thượng, tâm nguyện Tứ Vương gia thỉnh ngài thành toàn, Tuyết Mạn có thể thề, nhất định thủ tiết cho Vương gia, xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Trong sảnh lại lâm vào tĩnh lặng, Mạc Ngự Minh trầm mặc, không người nào dám phát ra một chút động tĩnh.

Lăng Tuyết Mạn bất an, trái tim nhảy loạn, sống chết của nàng, chỉ do một ý niệm của ông lão kia nắm giữ a!

Đợi thật lâu, hai chân Lăng Tuyết Mạn run lên, tâm dần dần lạnh đi, mắt nồng đậm bi ai.

Không đợi cho phép, Lăng Tuyết Mạn đột ngột đứng lên, nhìn thẳng Mạc Ngự Minh, lạnh nhạt mở miệng, “Tâm của Hoàng Thượng, trời đất chứng giám! Tuyết Mạn cũng cảm động, nhưng Tuyết Mạn đã cùng Tứ Vương gia bái đường, là vương phi của ngài ấy, sống chết do ngài ấy quyết định, Tứ Vương gia không muốn Tuyết Mạn chôn cùng, Hoàng Thượng lại cố ý làm như thế, Tuyết Mạn chỉ sợ Vương gia dưới cừu tuyền khó có thể an nghỉ!”

6. Chương 6

Lời nói to gan, hành động phạm thượng, làm người trong sảnh lại dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Lăng Tuyết Mạn!

Trong mắt Mạc Kỳ Diễn hiện lên một chút lo lắng cùng tán thưởng, nhưng cũng tức giận, nữ tử này phải đẩy bản thân mình vào đường cùng sao? Phụ hoàng đang cẩn thận suy nghĩ, nàng lại rồi hơi nói lung tung làm gì? Huống hồ, hắn có chín phần nắm chắc phụ hoàng sẽ chuẩn tấu lời nói của hắn!

Vân vương tuổi xấp xỉ Hoàng đế Mạc Ngự Minh, luôn luôn bình tĩnh ổn trọng, giờ phút này thật sự bị Tứ Vương phi này làm cho kinh hãi! Thật đúng là đứa nhỏ to gan a! Ngộ nhỡ...

Nghĩ đến đây, Vân vương đang định mở miệng cầu xin Mạc Ngự Minh, trong sảnh lại có một người bước lên!

Một tiếng nói trầm thấp mang theo một ít trong sáng vang lên sau lưng Lăng Tuyết Mạn, “Khởi bẩm phụ hoàng, Tứ Vương phi mạo phạm thiên uy, bất kính với phụ hoàng, đúng là tội lớn, nhưng Tứ Vương phi trẻ người non dạ, phụ hoàng khoan dung, không so đo đi! Nhi thần cũng đồng ý với nhị ca, Tứ ca từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, cầu phụ hoàng ân chuẩn nguyện vọng lúc lâm chung!”

A... A..., Quan Âm Bồ Tát a! Trong lòng Lăng Tuyết Mạn mừng như điên, kích động quay đầu nhìn lại ân nhân, vừa thấy, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, giới a, lại là một soái ca cực phẩm! so sánh với Nhị Vương gia, ít hơn một phần thành thực, lại nhiều hơn một phần cương nghị cùng phong nhã hào hoa!

Đang lúc thất thần, chỉ nghe tiếng nói của Mạc Ngự Minh rớt cực vang lên, mang theo bất đắc dĩ, “Lâm nhi, con cũng cầu xin cho nha đầu này sao?”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn nhìn trong mắt Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm, là tha thiết cùng cầu xin.

Mạc Kỳ Lâm bị ánh mắt chăm chú của Lăng Tuyết Mạn làm cho không được tự nhiên, xấu hổ ho nhẹ, chấp tay nói: “Hồi phụ hoàng, nhi thần cầu xin không phải vì Tứ Vương phi!”

“A? Người...” bàn tay mềm mại của Lăng Tuyết Mạn chỉ vào Mạc Kỳ Lâm, kêu rên không thôi, “Người tính thấy chết không cứu, cũng không cần bỏ đá xuống giếng đi!”

“Làm càn!”

Mạc Ngự Minh phun ra hai chữ, giọng điệu rõ ràng không vui.

Lăng Tuyết Mạn run rẩy, chậm rì rì quay thân lại, quỳ xuống trước mặt Mạc Ngự Minh, khóc nức nở nói: “Hoàng Thượng, Tuyết Mạn biết tội! Xin Hoàng Thượng khai ân!”

“Hoàng Thượng bớt giận!”

Trong sảnh, tất cả mọi người quỳ xuống, cùng hô lớn.

Mạc Ngự Minh càng trầm tĩnh, trên mặt nhìn không ra cảm xúc gì.

Lăng Tuyết Mạn theo bản năng đưa tay sờ sờ cổ mình, ở cổ đại, tội chết là chặt đầu đi? Oa... Oa..., vậy không bằng ăn đạn đi!

Ý niệm muốn sống khiến nàng đem ánh mắt ao ước nhìn về phía Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn, không dám nói lời nào, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt ý của mình, soái ca, chỉ cần người cứu ta, ta làm trâu làm ngựa báo đáp người! Oa... Oa..., lấy thân báo đáp cũng được, ta không muốn chết a a a!

Mạc Kỳ Diễn hơi kinh ngạc, nhìn Lăng Tuyết Mạn chớp mắt với hắn, cùng lửa nóng trong ánh mắt kia..., làm tim hắn đập nhanh một chút, khóe miệng nhẹ cong lên, nói thêm vài lời với Mạc Ngự Minh, “Phụ hoàng, Tứ Vương phi tính tình nóng nảy, không hiểu quy củ, phụ hoàng vì Tứ đệ, chớ so đo với nàng, thời gian cũng không xê xích nhiều, chúng ta nên đi nhìn mặt Tứ đệ lần cuối, phụ hoàng mệt mỏi, bảo trọng long thể quan trọng hơn!”

Ngay sau đó Mạc Kỳ Lâm chấp tay nói: “Đúng vậy phụ hoàng, ý nhi thần muốn nói chính là như lời Nhị ca, giữ mạng Tứ Vương phi là nguyện vọng Tứ ca, hơn nữa, đừng bỏ lỡ thời gian nhìn mặt Tứ ca lần cuối.”

Mạc Ngự Minh quét mắt nhìn hai đứa con trai, lại nhìn đến Lăng Tuyết Mạn, thâm sâu nói: “Diễn nhi, con làm sao biết được tính tình Tứ Vương phi?”

Một câu này, cả sảnh lại cả kinh, sắc mặt Mạc Kỳ Diễn hơi thay đổi, nhưng trong nháy mắt, liền khôi phục bình thường, lạnh nhạt trả lời: “Phụ hoàng, nhi thần cũng không biết tính tình Tứ Vương phi, trước đó, nhi thần cũng chưa từng gặp qua Tứ Vương phi, chính là đối với biểu hiện của nàng hôm nay, cảm giác nàng bất quá là một nha đầu điên mà thôi, nếu có thất thố, thỉnh phụ hoàng thứ lỗi!”

Khụ khụ! Nha đầu điên? Lăng Tuyết Mạn vô cùng bội phục nuốt nước miếng.

Thôi, chỉ cần có thể giữ mạng nhỏ của nàng, soái ca kia cứ tùy tiện nói đi.

7. Chương 7

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không ai biết Mạc Ngự Minh đang tự hỏi cái gì, tất cả mọi người cúi đầu, suy đoán vị đế vương đang trong cơn đau xót mắt con này sẽ quyết định ra sao!

Hai chân Lăng Tuyết Mạn quỳ thật sự bủn rủn, thẳng lưng, cổ cứng ngắc, vô ý ngẩng đầu thoáng nhìn, mà ánh mắt sắc bén của Mạc Ngự Minh đột nhiên bắn lại, nàng sợ tới mức thốt ra, “Hoàng Thượng!”

“Cái gì?”

Mạc Ngự Minh hừ lạnh.

Lăng Tuyết Mạn thật muốn vả miệng mình, lại không bình tĩnh! Lông mi chớp vài cái, dùng sức cắn môi, nước mắt lưng tròng nói: “Hoàng Thượng, Tuyết Mạn cũng không thể nhìn Vương gia phụ quân một lần sao? Con muốn về dung mạo phụ quân, vĩnh viễn trân quý, nếu nhớ chàng, thì có thể lấy ra xem, mỗi ngày sớm tối thấp ba nén nhang cho chàng, gửi niềm thương nhớ!”

Mạc Kỳ Diễn híp đôi mắt lại, đắm chiêu nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhếch môi.

Mạc Kỳ Lâm lặng lẽ nhìn, sau đó nhìn Mạc Ngự Minh, chờ đợi.

Mạc Ngự Minh nhàn nhạt nhìn Hoàng hậu bên cạnh này giờ chưa từng nói một tiếng, nói khẽ: “Hoàng hậu, ý của nàng như thế nào?”

Hoàng hậu lấy khăn lau nước mắt, nghiêm túc quan sát Lăng Tuyết Mạn, mới chậm rãi nói: “Thần thiếp muốn cho Hàn nhi đi bình yên, nếu nó không cần Tứ Vương phi chôn cùng, vậy đồng ý với nó đi! Nha đầu này tuy liều lĩnh, nhưng vừa thành hôn liền cùng phụ quân âm dương cách biệt, trong lòng nàng tất nhiên là không dễ chịu, đừng trách nàng!”

“Được.”

Mạc Ngự Minh luôn tôn trọng thể tử của ông, lại có hai đứa con trai cầu xin, rốt cục gật đầu, nói: “Dem con thứ của Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn, Mạc Ly Hiền làm con nuôi cho Tứ Vương gia, kế thừa tước vị, túc trực bên linh cữu! Chuẩn Tứ Vương phi nhìn mặt Tứ Vương gia, sau đó túc trực bên linh cữu ba ngày ba đêm, Tứ Vương phủ được hưởng bổng lộc như cũ!”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế!” Trong đại sảnh, mọi người dập đầu hô.

Lăng Tuyết Mạn kích động, trong mắt mang lệ, cũng dập đầu lạy ba cái, “Tạ Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nường!”

“Khởi giá!”

Lý công công hô lớn một tiếng, đỡ Mạc Ngự Minh dậy, hai cung nữ đỡ Hoàng hậu, một trước một sau đi ra khỏi đại sảnh, văn võ bá quan vội đứng dậy đi theo ra.

Lăng Tuyết Mạn thở dài nhẹ nhõm một hơi, lão đảo đứng lên.

Mạc Kỳ Diễn hồ hững đi ra khỏi đại sảnh, Mạc Kỳ Lâm đi lên vài bước lại ngừng lại, chờ đi Lăng Tuyết Mạn đi tới trước mặt, hơi nhú mồm nói nhỏ: “Nếu không muốn chết thì đừng lại phạm thượng, tâm tình phụ hoàng không tốt, cảm xúc hết sức khác thường.”

Nói xong, Mạc Kỳ Lâm bước đi nhanh, không có quay đầu lại nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Diễn, nội tâm xông lên một trận âm áp.

Nếu Tứ Vương gia không có chết, hẳn sẽ là nam nhân ra sao? Là lạnh lùng hay là âm áp như ánh mặt trời? Là lạnh nhạt hay là tươi cười ôn nhả?

Đang lúc Lăng Tuyết Mạn còn đoán, đã bất tri bất giác đi theo mọi người đến một tòa đại viện đặc biệt, hai cây quế trước viện, giờ phút này nở hoa cực đẹp, hương thơm bốn phía, làm cho không khí tươi mát.

Tám bảng đề ba chữ thiếp vàng treo trên cửa viện: Cúc Thủy Viên.

8. Chương 8

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt nhìn ba chữ ‘Cúc Thủy Viên’, khóe miệng mỉm cười.

Nói vậy Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn này cũng là người tao nhả! Đáng tiếc...

Lăng Tuyết Mạn nhẹ lắc đầu, là người đã chết, thực chất cũng không có quan hệ gì với nàng!

Qua hai cái hành lang gấp khúc, lại qua ba cánh cửa, vẫn vô bá quan đều ngoài cửa quỳ, Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu, Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, còn có vài hoàng tử Vương gia bước vào phòng ngủ của Mạc Kỳ Hàn.

Lăng Tuyết Mạn luẩn quẩn ở cửa, thỉnh thoảng nhìn vào trong, nàng thật sự không biết khi nào thì nên đi vào, trên thực tế, bảo nàng nhìn một người chết xa lạ, nàng không đồng ýmoojtt vạn lần, chỉ là vì giữ mạng sống mới nói câu nói kia, ngậm lại, nàng cũng đủ xui xẻo, xuyên qua liên phải lập gia đình, lập gia đình liền trở thành quả phụ, cái này còn chưa đủ xui xẻo, xuýt nữa nàng phải chôn cùng người chết, thật là tập tục xấu a!

Đang lúc suy nghĩ, trước mắt có một bóng dáng, Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, là Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn!

Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt đưa mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, thanh âm vừa phải, không mang theo một tia cảm tình nói: “Tứ Vương phi, phụ hoàng gọi nàng đi vào!”

“A? Được, ta đi.” Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc đáp lời, nhấc chân đi vào theo.

Trên giường rộng rãi có một nam nhân trẻ tuổi nằm thẳng tắp, khuôn mặt tuấn mỹ tà tứ, hai mắt khép chặt, lông mi dài buông xuống, khuôn mặt tuấn tú không một khuyết điểm tái nhợt, mũi cao thẳng, môi dày vừa phải khép lại.

Cảm phục hoa lệ ngay ngắn chỉnh tề, nếu không phải biết nam nhân trước mắt này đã chết, Lăng Tuyết Mạn sẽ cho rằng hẳn chỉ là đang ngủ, không lâu sẽ tỉnh lại, con mắt khép hờ, muốn tưởng tượng nếu hẳn có thể sống đứng trước mặt nàng, sẽ là phong thái như thế nào?

“Tứ Vương phi, đây là phu quân của ngươi, ngươi ghi nhớ bộ dáng của hắn chưa?” Giọng ghen ngào bi thương của Mạc Ngự Minh vang lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình gật đầu, “ThưaHoàng Thượng, nhớ kỹ.”

“Ừ. Các người đều đi xuống đi, trẫm cùng Hoàng Hậu ở lại với Hàn nhi!”

“Vâng!”

Nửa canh giờ sau, ở hỉ đường, đổi thành linh đường, lụa đỏ kéo xuống, màn trắng đen, âm u làm cho Lăng Tuyết Mạn muốn chạy trốn chết, lại bước không được, cũng nói không xong.

Cởi áo cưới đỏ tươi ra, mặc quần áo tang vào, Lăng Tuyết Mạn lại bị an bày quỳ gối ngay trước linh đường. Mà thi thể Mạc Kỳ Hàn cũng đã nhập liệm.

Từng người tiến lên bái lạy, Lăng Tuyết Mạn giống con rối gỗ không ngừng dập đầu đáp lễ, bụng đói thềm thì kêu, nhưng nàng phải chịu đựng, thẳng đến màn đêm buông xuống, Hoàng Thượng Hoàng Hậu trở về cung, bách quan rời đi, còn lại năm huynh đệ Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Ly Hiên.

Lăng Tuyết Mạn cả ngày nay chưa uống một giọt nước, lại quỳ suốt, đầu óc lúc này đã choáng váng, tuy rằng năm huynh đệ này đều là mỹ nam tử cực phẩm, nhưng nàng làm sao có thể thưởng thức a?

Trong cổ họng khô ráp khó chịu giống như bốc lửa, Lăng Tuyết Mạn đáng thương tội nghiệp hỏi: “Xin hỏi có ăn uống này nọ hay không?”

9. Chương 9

“Nàng đứng lên ngồi một chút đi, ta gọi người chuẩn bị bữa cơm cho nàng.” Trong giọng nói lạnh nhạt của Mạc Kỳ Diễn nghe không ra cảm xúc, nói xong, liền xoay người đi ra khỏi linh đường.

Chỉ một câu này, Lăng Tuyết Mạn lại cảm động tới đỉnh, cái mũi đau xót, chỉ chút nữa là rơi lệ, vội vàng dùng tay lau lau mắt, đứng lên, lại phát hiện chân cẳng đều đã tê rần!

Thấy thế, Mạc Kỳ Lâm theo bản năng vươn tay muốn kéo Lăng Tuyết Mạn đứng lên, vươn đến giữa không trung, lại thấy không ổn, thu tay, nhìn nha hoàn hai bên, lạnh lùng nói: “Không có mắt sao? Còn không đỡ vương phi đứng lên?”

Hai nha hoàn sợ hãi không thôi, vội cúi người nói: “Vâng, Ngũ Vương gia!”

Lăng Tuyết Mạn rốt cục ngồi xuống ghế, xoa xoa chân cẳng như nhũn ra, ban đầu bị thương là giả vờ, hiện tại chính là bị thương không dứt!

Ánh mắt liếc đến đứa nhỏ vẫn quỳ thẳng tắp trên mặt đất, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy không đành lòng, dung mạo Mạc Ly Hiên cùng Mạc Kỳ Diễn có tám phần giống nhau, mới chín tuổi, đã là thiếu niên cực xinh đẹp, giờ phút này một mặt vẻ mặt nghiêm túc, an tĩnh nhìn quan tài Mạc Kỳ Hàn, không nói một lời.

“Người ngồi một chút đi.” Lăng Tuyết Mạn đợi đến hết tê, đứng dậy đi đến bên người Mạc Ly Hiên, ngồi xổm xuống, thân thiết nói.

Ai ngờ, Mạc Ly Hiên lại kinh ngạc nhìn nàng, mở to hai mắt, trong mắt đen bóng ánh ngược ra bóng dáng của nàng.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời phản ứng không kịp, nhìn bốn anh em đứng phía bên kia, lắp bắp nói: “Đứa nhỏ này bị cầm điếc sao?”

Lăng Tuyết Mạn bất đắc dĩ hỏi như vậy, là vì từ khi nhìn đến Mạc Ly Hiên quỳ gối nơi này, nàng không nghe được nó nói câu nào.

Nhưng lời của nàng, lại làm bốn huynh đệ kia kinh ngạc, trong đó Thất Vương gia Mạc Kỳ Dục nhỏ tuổi nhất, miệng há to có thể nhét hai quả trứng, ba người khác coi như lạnh nhạt, sau khi kinh ngạc, liền nhẹ lắc đầu.

Nhưng Mạc Kỳ Dục giật mình xong lại nhảy ra một câu nói, “Ngũ Ca, nào nàng ta không bình thường phải không?”

“Thất đệ!”

Mạc Kỳ Lâm nói xong, vội nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, nàng cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi trừng mắt Mạc Kỳ Dục nói: “Người mới không bình thường!”

“Haiz, tính ra nàng bây giờ là người của Tứ ca ta, nàng cũng không thể vô lễ như vậy đi?” Mạc Kỳ Dục năm nay mười tám tuổi, đúng là tuổi dễ dàng xúc động, không chút khách khí nói.

“Thất đệ!” Mạc Kỳ Lâm hơi trầm mặt, “Di thể của Tứ Hoàng huynh chưa lạnh, Tứ Hoàng tẩu mới gả đến đây, đương nhiên không hiểu quy củ, đệ bớt tranh cãi đi!”

Trong mắt Lăng Tuyết Mạn hiện lên một chút đắc ý, nhưng nàng không ngu ngốc, cũng hiểu được chuyển biến tốt hãy thu, gặp bậc thêm hãy đi xuống, cho nên rất lễ phép nói: “Tạ Ngũ Vương gia lượng thứ!”

Mạc Kỳ Lâm gật đầu, nhàn nhạt nhắc nhở: “Tứ Hoàng tẩu, Ly Hiên chính là con Nhị Hoàng huynh, hiện tại làm con nuôi cho Tứ ca, tẩu nguyên bản phải là tứ thẩm của nó, hiện tại là mẫu thân của nó!”

Mẫu thân?

Khóe mắt Lăng Tuyết Mạn co lại mãnh liệt, ta có con trai? A... A... còn là một đứa con trai lớn như vậy! Được rồi, nàng nhận biết, Lăng Tuyết Mạn xấu hổ vươn bàn tay đến trước mặt Mạc Ly Hiên, ôn hòa nói: “Ly Hiên, đứng lên nghỉ ngơi một chút đi, dùng cơm xong lại quỳ!”

“Cảm ơn mẫu thân!” Khuôn mặt nhỏ nhắn kiên cường của Mạc Ly Hiên nổi lên một tia cảm động, vịn tay Lăng Tuyết Mạn đứng lên.

10. Chương 10

Mạc Kỳ Dục giận dữ nghiêng mặt, cái mũi không ngừng hừ nhẹ, liếc Lăng Tuyết Mạn một cái.

Mà Lăng Tuyết Mạn lôi kéo Mạc Ly Hiên ngồi xuống, mới có thời gian thưởng thức soái ca một chút, nhìn từng người, nam nhân đứng ở trên cùng chưa bao giờ nói câu nào, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng không chút thay đổi, đáy mắt hiện lên một tia buồn bực cùng khinh thường, Lăng Tuyết Mạn giật mình, trực giác nói cho nàng biết, nam nhân này đối cái chết của Tứ Vương gia không có bao nhiêu bi thống!

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, sau đó dời ánh mắt, chuyển sang mặt ba người kia.

Khuôn mặt Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm tuấn mỹ mang theo kiên cường cùng lạnh lùng, cũng có vài phần cso ngạo, Lục Vương gia Mạc Kỳ Sâm ôn nhuận lịch sự tao nhã, khiêm tốn, ách, Thất Vương gia này...

Lăng Tuyết Mạn kỳ thực rất muốn cười, nhưng trường hợp này, chỉ có chịu đựng, bất quá chính là thiếu niên thôi, tuy rằng khí chất ảm áp như mặt trời, bất quá bụng dạ không cần phải hẹp hòi như vậy đi? Nàng cũng không tức giận, tên nam nhân này còn mang bộ dáng đây cảm phần!

Bật cười, tay phải nắm nhẹ, miệng ho nhẹ một chút, để inh không cần cười ra tiếng, song khi nàng ngồi nghiêm chỉnh, tròng mắt lại quay tròn loạn chuyển, không nghĩ là khi chuyển tới trên mặt Mạc Kỳ Lâm, bị kính hải nhảy dựng lên!

Mạc Kỳ Lâm theo dõi Lăng Tuyết Mạn, thu hết vẻ mặt hoạt bát kia vào đáy mắt, trong con ngươi màu nâu sẫm hiện lên một tia nghiêng ngả cùng tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt quá mức chăm chú, chính hắn cũng không phát giác.

Lăng Tuyết Mạn nhìn thấy, vẻ mặt kinh sợ, Mạc Kỳ Lâm thế này mới thu lại tâm trí thất thần, vội xấu hổ xoay mặt, cực kỳ không được tự nhiên.

Lăng Tuyết Mạn không dám nhìn lung tung, tìm lại thành thịch không ngừng.

Rốt cục, Mạc Kỳ Diễn trở lại, đi theo phía sau có bốn nha hoàn, bưng bữa tối ngon miệng vào nhà ăn nhỏ sau linh đường.

“Tứ Vương phi, nàng đi dùng bữa đi, nơi này có huynh đệ chúng ta coi chừng.”

Lăng Tuyết Mạn chân thành mỉm cười, “Cảm ơn ngài!”

Mạc Kỳ Diễn hơi, lắc đầu, “Tứ Vương phi nói quá lời, nhanh đi.”

“Vây, ta có thể mang theo Ly Hiên cùng đi chứ? Nó vẫn là đứa nhỏ...”

“Có thể.”

“Được.”

Sau khi đổi đáp đơn giản, Lăng Tuyết Mạn không hề cố kỵ dắt tay Mạc Ly Hiên đi nhà ăn, đi vài bước, bỗng chợt nhớ, liền quay đầu lại nói: “Các ngài muốn ăn cùng hay không?”

Mấy người ngẩn ra, giật mình, vài giây sau, Mạc Kỳ Diễn nói nhỏ: “Không cần, chờ các người dùng xong, chúng ta sẽ thay phiên dùng bữa.”

“Được”

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, tiếp tục đi.

Trên bàn cơm, Lăng Tuyết Mạn ăn như cọp, còn Mạc Ly Hiên tao nhã, đến nửa điểm thanh âm cũng không phát ra, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Lăng Tuyết Mạn, lộ ra biểu tình kinh ngạc, nhưng cũng không nói một câu.

Thấy vậy, Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Ta là quá đói thôi, ngộ nhỡ nửa đêm đói bụng sẽ không có mà ăn, bắt buộc dĩ ta phải ăn nhiều một chút.”

“Mẫu thân, chừng nào ngài đói bụng, có thể phân phó phòng ăn chuẩn bị bữa cơm. À, mẫu thân mới gả vào phủ, sợ là bọn người hầu không quá kính trọng, như vậy đi, Ly Hiên đã thừa kế tước vị của phụ vương, là chủ tử mới của Tứ Vương phủ này, về sau Ly Hiên sẽ chăm sóc mẫu thân được không?” Mạc Ly Hiên thành thật nói, giọng nói và vẻ mặt hoàn toàn không giống như một đứa nhỏ chín tuổi, mà như là một nam nhân trưởng thành.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, chất phác nói: “Ly Hiên, con, con nói thật sao?”

“Là thật.” Mạc Ly Hiên gật đầu, ánh mắt trong sáng cực kỳ.

Mẹ ruột của nó mất sớm, lại là thân phận thấp thỏm, ở trong Vương phủ tuy có phụ vương Mạc Kỳ Diễn chiếu cố, nhưng dù sao phụ vương thường xuyên không ở phủ, cho nên chuyện bị chính thất khi dễ là thường xảy ra, hiện tại Hoàng gia lại đem nó làm con nuôi cho Tứ Hoàng thúc, năm nay tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng là thân vương rồi, vốn đối với Lăng Tuyết Mạn không có cảm giác gì, nhưng mới vừa rồi nàng thân thiết quan tâm nó, làm nó cảm nhận được tình thương của người mẹ đã mất từ lâu, cho nên, nó muốn nhận trách nhiệm bảo vệ chăm sóc nàng!

11. Chương 11

Trên hàng mi của Lăng Tuyết Mạn dính đầy hơi nước, đồng tử trở nên mờ mịt, run run vươn tay, xoa khuôn mặt Mạc Ly Hiên, giọng nghẹn ngào, “Ly Hiên, về sau chúng ta sẽ chăm sóc cho nhau, quan tâm lẫn nhau.”

Kiếp trước nàng sống hai mươi hai năm, chưa bao giờ có người nói muốn chăm sóc nàng như vậy, sống lại một đời, đứa nhỏ chín tuổi đối xử tốt với nàng như vậy, để cho nàng như với được một cây cột trụ ở nơi thời không xa lạ này.

Mạc Ly Hiên toét miệng mỉm cười, “Vâng.”

“Đúng rồi, Ly Hiên, sắc mặt tương đối lạnh là Vương gia nào vậy? Ta không có nghe hắn nói chuyện nhiều.” Lăng Tuyết Mạn hạ giọng hỏi.

Mạc Ly Hiên nghĩ nghĩ, nói: “Mẫu thân, ngài đang hỏi Tam Hoàng thúc sao?”

“Tam Vương gia? Ừ, có vẻ chính là hắn.”

“Tam Hoàng thúc rất nghiêm túc lạnh lùng, con ít gần gũi với thúc ấy, nghe phụ vương của con nói, Tam Hoàng thúc không phải là con trai ruột của Hoàng gia gia, mà là con trai độc nhất của Lăng Vương, là huynh đệ của Hoàng gia gia. Sau khi Lăng Vương mất, Hoàng gia gia nhận Tam Hoàng thúc làm con nuôi, theo tuổi xếp thứ ba.”

“Thì ra là như vậy. Vậy tại sao không nhìn thấy Đại Vương gia?”

“Mẫu thân, ngài không nên tùy tiện nhắc tới đại bá, Hoàng gia gia không thích người khác nhắc tới, bởi vì đại bá vốn là thái tử, ba năm trước đột nhiên bệnh qua đời, Hoàng gia gia thương tâm quá độ, từng bị bệnh liệt giường một tháng, hiện thời Tứ Hoàng thúc lại mất... Đại bá cùng tứ thúc đều do Hoàng nãi nãi sinh ra, hoàng nãi nãi chỉ có hai người con trai này, hiện tại một người cũng không còn...”

Mạc Ly Hiên nói đến đây, khóc nức nở, Lăng Tuyết Mạn không khỏi thương tâm theo, Hoàng Hậu thoát nhìn dịu dàng hiền thực, lại liên tục mất hai người con, ai cũng không thể thừa nhận thống khổ như vậy!

Hai người thương tâm một chút, sau đó đi ra ngoài tiếp tục túc trực bên linh cửu.

Nhưng mà, sau nửa canh giờ, có thái giám trong cung vội vàng tới, vẻ mặt lo lắng hoảng loạn, “Nô tài tham kiến năm vị Vương gia!”

“Công công miễn lễ! Công công tới đây có việc gì?” Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt hỏi.

“Hoàng Thượng bi thương quá độ ngất đi, ngự y đến chẩn bệnh, giờ đã tỉnh, Hoàng Thượng thương Tứ Vương gia, bảo năm vị Vương gia đến thái miếu cầu phúc cho Tứ Vương gia trước mặt tổ tông!”

“Vậy tối nay túc trực bên linh cửu...”

“Hoàng Thượng lệnh cho tiểu Vương gia cùng Tứ Vương phi túc trực bên linh cửu!”

“Được, ta lập tức đi!”

Mạc Kỳ Diễn cẩn thận dặn dò xong, liền dẫn bốn người khác rời đi.

Trong linh đường, chỉ còn lại hạ nhân Tứ Vương phủ quỳ ở phía sau, phía trước là Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên.

Đêm, như một cái lưới lớn, cắn nuốt hết thảy ánh sáng, Tứ Vương phủ dưới màn đêm, nơi nơi treo đèn lồng màu trắng, yên tĩnh đến nỗi có chút quỷ dị.

Thời tiết đột nhiên trở nên âm trầm, gió nổi lên, nhánh cây xào xạc, Cúc Thủy Viên tràn đầy hơi thở tử vong, tăng thêm một phần đáng sợ.

“Rầm -”

Một tiếng sấm nổ vang trời, làm Lăng Tuyết Mạn giật nảy người, thân mình mềm nhũn ngã ngồi trên nệm, mặt trắng bệch, theo bản năng nhìn quan tài, liền “Á!” kêu to một tiếng, sau đó không ngừng run rẩy thân mình.

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên hô, nắm nhẹ cánh tay Lăng Tuyết Mạn, an ủi: “Mẫu thân không phải sợ, hôm nay là đêm thất tịch, trời mưa sét đánh là bình thường, ngài không nên kêu la, để khỏi quấy nhiễu phụ vương!”

“Ta... Ta, Ly Hiên, ta sợ, đêm hôm khuya khoắt này, ở chỗ này có người chết, lại có sét đánh, ta...”

Miệng Lăng Tuyết Mạn bị tay Mạc Ly Hiên vội vàng bịt lấy, hạ giọng dặn dò: “Mẫu thân, nói năng cẩn thận! Đây không phải là nhà dân chúng bình thường, đây là hoàng gia, ngài nói sai một câu, sẽ gặp đại họa ngập đầu!”

12. Chương 12

Sau một trận sấm sét, rốt cục trời cũng tí tách mưa.

Trong cơn mưa, Hương Đàn Cư đặt ở góc đông nam Tứ Vương phủ vẫn giống như trước đây, an tĩnh đáng sợ.

Nơi này là cấm địa của Tứ Vương phủ.

Không có bất cứ người nào dám bước vào Hương Đàn Cư một bước, người vi phạm đều chết không có chỗ chôn.

Nghe nói, ba năm trước đây, sau khi một pháp sư đạo hạnh cao thâm đến xem phong thủy Tứ Vương phủ, vì cầu phúc cho Tứ Vương gia yếu kém nhiều bệnh, liền xây tòa Hương Đàn Cư ở góc đông nam, thờ phụng tổ tiên học Mạc.

Giờ phút này, Hương Đàn Cư đứng sừng sững ở trong mưa, nó thần bí hắc ám như một bàn tay to tràn đầy ma tính, xiết chặt toàn bộ thủ vệ, làm bọn họ cảm thấy sợ hãi hít thở không thông.

Tứ Vương gia đã chết, nhưng mà cũng không ai dám xông vào một bước, bởi vì không biết rõ cơ quan âm khí, nếu ai muốn vào, người đó chắc chắn phải chết.

Chỗ sâu nhất ở Hương Đàn Cư là một gian phòng ở rộng rãi, phòng có bốn cây cột cẩm thạch, vách tường bốn phía đều là đá trắng gọt giũa thành, màn màu xanh theo gió mà xao động, từ cửa sổ chạm trổ hoa văn có ánh trăng chiếu vào, phía góc tường là một giường gỗ mềm mại, khắc trang sức hoa lệ tinh xảo, lộ lên thú thường thức tao nhã của chủ phòng.

Trong bóng đêm, một nam tử đứng gần cửa sổ.

Tóc đen như mực được buộc trên đỉnh đầu, vài sợi phân tán trên vai, theo mưa bụi ngoài cửa sổ hơi hơi động lên, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc thật nổi bật dưới ánh trăng, làm người ta kinh ngạc.

Khuôn mặt trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng, lông mi dài dài, lóe ra hai tròng mắt thâm thúy giống thủy tinh đen, mũi cao thẳng, môi tuyệt mỹ, quanh thân phát ra khí chất cao quý, không chỗ nào không phô trương cao quý cùng tao nhã, lại càng lộ ra một cổ cuồng dã tà mị, lạnh lùng cao ngạo không kiềm chế được.

Trong không khí yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hạt mưa rơi trên mái hiên, rơi trên mặt đất phát ra thanh ‘tí tách’.

Nam tử đứng im, u ám nhìn mưa bụi, thật lâu, thở dài một hơi.

Đêm thất tịch? Vốn là một cái đêm đa tình, tối nay, lại trở nên buồn cười!

Bàn tay nắm thật chặt, kêu: “Vô Cực!”

Một bóng đen từ trong mưa phóng tới, đứng ở ngoài cửa sổ, ôm quyền, “Chủ tử, xin phân phó!”

Nam tử trầm thấp nói, “Kêu quản gia đến.”

“Vâng!”

Tư Khuynh, quản gia hơn ba mươi tuổi, vội vàng tới, cũng là lấy khinh công cực cao đáp xuống ngoài cửa sổ, nhìn đến nam tử trong phòng, chấp tay cực kì cung kính, khàn khàn nói: “Chủ tử, xin phân phó!”

“Nãy giờ như thế nào?” Mặt nam tử không chút thay đổi, hỏi.

Quản gia cúi đầu trả lời: “Thưa chủ tử, năm vị Vương gia được truyền vào cung, hiện chỉ có tiểu Vương gia cùng Vương phi túc trực bên linh cửu.”

“Tiểu Vương gia?” Nam tử chớp mi.

Quản gia vội nói: “Chủ tử, là con thứ Mạc Ly Hiên của Nhị Vương gia, hoàng thượng hạ chỉ đưa làm con nuôi, thừa kế tước vị, xưng là tiểu Vương gia.”

“Là Hiên nhi?” Nam tử nhíu mày, khoe miệng hơi cong lên, nói: “Đứa nhỏ này phẩm hạnh đoan chính, khiêm tốn lễ phép, bốn vương rất thích, người dẫn người trong Vương phủ phải hầu hạ nó cho tốt!”

“Vâng, chủ tử, nô tài hiểu rõ!”

Nam tử dừng trong chốc lát, đột nhiên mở miệng hỏi: “Vương phi như thế nào? Là nữ tử như thế nào?”

Quản gia ngăn người, tiện đà trả lời: “Việc này nô tài khó mà nói, ngày hôm nay Hoàng Thượng muốn cho Vương phi chôn cùng, nhưng Vương phi lại giật khăn che đầu, tranh biện với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng giận dữ, Nhị Vương gia cùng Ngũ Vương gia ra mặt cầu xin, về sau Hoàng Hậu nương nương cũng nói giúp, Hoàng Thượng mới thu hồi mệnh lệnh. Còn có, vương phi tựa hồ rất quan tâm tiểu Vương gia.”

13. Chương 13

Mưa vẫn tí tách không ngừng. Ngoài cửa sổ, quản gia đã ướt đẫm toàn thân, vẫn đứng yên không nhúc nhích đợi nam tử bên trong cửa sổ ra lệnh.

Khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của nam tử không chút thay đổi, trong mắt chỉ hiện lên một chút kinh ngạc cùng khinh thường.

Thật lâu sau mới nhàn nhạt mở miệng “Đứa con gái này của Lăng Bắc Nguyên thật có can đảm, còn biết mượn sức Hiên nhi để ngày sau được an ổn! Hừ! Bốn vương phải tận mắt nhìn xem đây là nữ tử như thế nào!”

“Chủ tử! Ngài muốn...” Quản gia cả kinh mở to mắt.

Nam tử nhíu mày, lãnh đạm nói: “Lệnh cho toàn bộ hạ nhân túc trực bên linh cửu rời khỏi Cúc Thủy Viên! An bài cho tiểu Vương gia nghỉ ngơi!”

“Chủ tử, ngộ nhờ việc giả chết truyền ra, chẳng phải sẽ làm cho người ta hoài nghi sao?” Quản gia lo lắng nói.

“Cả việc này người cũng làm không xong sao? Trong Vương phủ này, ngoại trừ chủ tử, nếu ai để lộ nửa lời đồn, liền tiên trăm hậu tấu!” Nam tử độc ác lạnh lùng nói.

Quản gia chấn động, chấp tay nói: “Tuân mệnh chủ tử! Nô tài lập tức đi làm!”

Dứt lời liền động thân rời Hương Đàn Cư.

Nam tử lại yên lặng trong chốc lát, sau đó xoay người đi đến bên giường, nhấn vào cơ quan, đi vào một cái đường hầm.

Trong linh đường, Lăng Tuyết Mạn nghe tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng lớn, tâm làm thế nào cũng không thể bình tĩnh.

Mạc Ly Hiên cảm nhận được sự khẩn trương của Lăng Tuyết Mạn, trấn an nói: “Mẫu thân, ngài đừng khẩn trương. Chỉ là trời mưa mà thôi. Nơi này có nhiều người như vậy, ngài không phải sợ.”

“Ly Hiên ta, ta không có cách nào khác. Chính là khẩn trương!” Lăng Tuyết Mạn run rẩy không ngừng quay đầu nhìn lại quan tài gỗ màu đen, sợ phát sinh chuyện quỷ dị như xác chết sống lại hay cương thi chui ra, phá vỡ trái tim nhỏ bé của nàng.

Mạc Ly Hiên nắm tay Lăng Tuyết Mạn, kiên định nói: “Mẫu thân, thật sự không phải sợ. Con tuy còn nhỏ tuổi nhưng con là nam tử hán. Có con ở đây, ngài sẽ không có việc gì.”

“A... A... Ly Hiên...” Lăng Tuyết Mạn cảm động, hai tay ôm lấy Mạc Ly Hiên, khóc nói: “Con thật đúng là đứa bé ngoan. Hai ta về sau nương tựa lẫn nhau mà sống!”

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên bị ôm sát vào thân mình thơmm mềm của Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt nhỏ nhắn phát quẩn. Lăng Tuyết Mạn bất quá mới mười sáu tuổi, hương thơm nhẹ của thiếu nữ bay vào mũi làm nó không được tự nhiên. Nên biết, ngay cả mẹ ruột của nó lúc trước cũng không thân cận nó như vậy.

Nền trắng trong linh đường đột nhiên tắt sạch, toàn bộ linh đường lâm vào một mảnh tối đen.

Bọn hạ nhân không dám kêu, hoảng sợ che miệng co mình.

Lăng Tuyết Mạn kinh hãi không tự chủ được kêu to, càng ôm Mạc Ly Hiên chặt hơn, môi run rẩy không ngừng, “Ly... Ly Hiên, có phải là hồn của hắn đã trở lại không?”

“Mẫu thân chớ sợ. Phụ Vương ngày thường rất thích con. Cho dù là phụ vương trở về cũng sẽ không thương tổn chúng ta.” Mạc Ly Hiên lo lắng an ủi, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa nhỏ, tuy gan lớn nhưng cũng có chút sợ hãi, bất đắc dĩ nói rất lớn tiếng để che dấu khẩn trương của bản thân mình.

Trong bóng đêm, một đôi mắt sâu ở sau màn trướng lạnh lùng theo dõi hình ảnh hai người đang ôm nhau đẹp mắt kia, hần nhàn nhật tức giận.

Quản gia từ ngoài phòng vội tiến vào, lớn tiếng nói: “Vương gia có thói quen không thích nhiều người. Để không quấy nhiễu đến chủ tử, toàn bộ các người lui ra ngoài Cúc Thủy Viên!”

Hạ nhân ở trong cơn kinh hãi nghe lời nói như thế, vội hướng về linh vị dập đầu lạy ba cái sau đó nhanh đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn vui mừng quá đổi vội cùng Mạc Ly Hiên đứng lên chuẩn bị chạy. Ai ngờ quản gia đi đến trước mặt, nói cung kính lại không cho cự tuyệt: “Vương phi, ngài không thể đi. Ngài là chánh phi của chủ tử, nên ở chỗ này cùng chủ tử! Tiểu Vương gia vẫn còn nhỏ, quỳ lâu thân thể sẽ chịu không nổi. Nô tài đã sai người chuẩn bị xong Liễu Hương Cư cho tiểu Vương gia. Tiểu Vương gia nghỉ ngơi, chờ sau khi trời sáng lại đến túc trực bên linh cữu để Vương phi nghỉ ngơi.”

14. Chương 14

“Đó không phải là còn lại một mình ta sao? Ta không muốn!” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy liền vội kêu to lên, ôm Mạc Ly Hiên chặt hơn.

“Vương phi, nô tài đưa tiểu Vương gia đi Liễu Hương Cư trước, sau đó sẽ trở lại cùng Vương phi túc trực bên linh cữu Vương gia!” Quản gia hơi nhíu mày nói.

“A... Oa... Người đi bao lâu?” Lăng Tuyết Mạn mang vẻ mặt cầu xin hỏi.

Quản gia giật giật khóe miệng muốn ổn định cảm xúc Lăng Tuyết Mạn, “Rất nhanh, Vương phi không cần sợ hãi Vương gia.”

“Đừng nhắc đến người chết có được không?” Lăng Tuyết Mạn theo phản xạ thét lên, cũng bất chấp tất cả bật thốt lên: “Hắn là cái nam nhân cực phẩm gì chứ? Sớm không chết muộn không chết, cố tình chết ngay lúc này làm cho ta thành quả phụ. Ta thật là xui xẻo!”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên kinh hãi bịt kín Lăng Tuyết Mạn, không an tâm nhìn quản gia.

Quản gia mang sắc mặt khó coi, trong giọng nói mang theo phần nộ rõ ràng, “Vương phi, mặc dù ngài là chủ tử, nhưng xin vương phi nói năng thận trọng! Vương gia của chúng ta vừa mất, thi thể chưa lạnh. Sao ngài có thể nói ra lời nói vô tình vô nghĩa như thế? Nếu truyền đến Hoàng Thượng...”

“Quản gia!”

Mạc Ly Hiên vội vàng ngắt lời, khẩn thiết nói: “Mẫu thân do bị dọa sợ mới nói hươu nói vượn. Quản gia không thể đem lời này truyền đi, việc này rất nghiêm trọng!”

“Tiểu Vương gia, Vương phi đối đãi Vương gia như thế, tiểu Vương gia muốn bao che sao?” Quản gia tức giận nói.

Lăng Tuyết Mạn nói không ra lời nhưng cũng hiểu được hậu quả, dùng sức mở tay Mạc Ly Hiên, đáng thương kêu khóc: “Ly Hiên, miệng của ta lại chuốc họa. Thực xin lỗi, ta không phải cố ý. Ta thật sự là rất sợ thôi!”

Mạc Ly Hiên nghe vậy, nhìn quản gia, giọng nói có chút cứng ngạnh: “Quản gia, ta không cho phép người nói ra! Đây là mẫu thân mà Hoàng gia gia ban cho ta, ta phải bảo vệ ngài. Huống chi ngài cũng chỉ là nhìn đời chưa sâu, nói chuyện không suy nghĩ cẩn thận, nhất thời xúc động mà thôi. Phụ vương nhân từ sẽ không trách tội ngài. Người không cần so đo!”

“Tiểu Vương gia!” Quản gia chưa lường trước Mạc Ly Hiên sẽ kiên định che chở Lăng Tuyết Mạn như vậy, nghĩ đến chủ tử vẫn đang chờ, liền cau mày nói: “Nô tài nghe theo tiểu Vương gia. Chỉ là xin vương phi ngày sau không cần nói lời như vậy nữa.”

“Nhất định! Nhất định!” Lăng Tuyết Mạn vội vàng gật đầu đáp ứng, thở nhẹ một hơi.

Quản gia dùng tay ra dấu, “Mời tiểu Vương gia đi cùng nô tài!”

Mạc Ly Hiên lại lắc đầu nói: “Không cần. Ta ở nơi này cùng mẫu thân túc trực bên linh cữu phụ vương. Phụ vương lúc còn sống đối với ta rất tốt, ta muốn tận tâm báo hiếu!”

Quản gia nghe vậy nóng nảy, “Tiểu Vương gia, đêm nay nếu ngài quỳ đến hừng đông, ngày mai làm sao có thể thay vương phi?”

“Nếu không đêm nay ta túc trực, để mẫu thân đi ngủ trước.” Mạc Ly Hiên kiên trì nói.

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy đau xót, nước mắt tràn mi. Nàng chưa từng có anh chị em, mẹ muốn bảo vệ nàng lại hữu tâm vô lực. Xuyên qua lại khiến nàng gặp đứa nhỏ chín tuổi đối xử tốt với nàng như vậy, làm sao không khiến nàng rơi lệ?

“Mẫu thân, ngài làm sao vậy?” Mặc dù Mạc Ly Hiên thấy không rõ mặt Lăng Tuyết Mạn, lại nghe đến tiếng khóc rất nhỏ của nàng, lo lắng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái, “Không có việc gì. Ly Hiên, con cùng quản gia đi thôi. Ta ở một mình không sao. Ta muốn kiên cường lên, về sau không chỉ có con bảo vệ ta, ta cũng muốn bảo vệ con!”

“Mẫu thân, không cần, con là nam tử hán!”

“Ly Hiên đi đi. Một mình ta cùng phụ quân nói chuyện một chút.” Lăng Tuyết Mạn ngắt lời Mạc Ly Hiên, nói với quản gia: “Mang Ly Hiên đi thôi.”

“Vâng, Vương phi!”

Mạc Ly Hiên cắn môi, lo lắng dặn dò: “Mẫu thân, ngài cùng phụ vương dù sao cũng có nhân duyên, nói chuyện tri kỷ, phụ vương sẽ không trách tội ngài.”

“Ừ, ta đã biết. Ha ha... Đi đi.”

“Vâng.”

15. Chương 15

Ẩn thân ở sau màn trướng, nam nhân nghe hết một màn cảm động vừa rồi, hai tròng mắt u tối sắc bén bắn về phía nữ nhân gan lớn đến không biết sống chết!

Hiên nhi lại bảo vệ ả như thế!

Mạc Kỳ Hàn đột nhiên nghĩ đến Lăng Tuyết Mạn vừa rồi không biết hử thẹn ôm Mạc Ly Hiên, cảm thấy một cơn tức giận lan tràn toàn thân. Vương phi của hắn nếu dám không an phận thủ tiết cho hắn, hắn nhất định phế ả!

Thân mình vừa định rời đi, lại nghe được Lăng Tuyết Mạn hắt hơi một cái, dường như là cảm lạnh!

Mày nhăn lại.

Lăng Tuyết Mạn xoa mũi, buồn bực ngồi trên nệm, xoa bóp chân căng tê mỏi. Đêm khuya, nhiệt độ không khí giảm mạnh làm nàng mặc quần áo đơn bạc bị rét run. Nhưng mà nơi này tối đến đưa tay không thấy được ngón, nàng căn bản không dám đi lại lung tung, chỉ có thể mong quần gia mau trở về.

Nhưng ngồi yên cũng làm nàng sợ. Dù sao nơi này còn bày cỗ quan tài có một người chết nằm bên trong.

Vì thế Lăng Tuyết Mạn thử lăm bầm lều bầu để giảm bớt không khí khẩn trương. “Khụ khụ” Hắng giọng một cái, “Vương gia phu quân, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cũng coi như là lần cuối cùng. Khụ khụ, mạng của người không tốt, cưới vợ chưa động phòng liền quy thiên. Mạng của ta cũng không tốt, còn là một cô nương đã phải thủ tiết. Haiz.”

Động phòng?

Đôi mắt Mạc Kỳ Hàn híp lại, “Nha đầu kia muốn động phòng? A, vậy cũng được. Có thể thành toàn nàng!” Khóe miệng tạo nên một độ cong thật nhỏ. Nghe nàng nói chuyện thật là buồn cười!

Lăng Tuyết Mạn thở dài, quay đầu hướng ra ngoài xem xét, lại không nghe được một tiếng động, thầm nguyện rửa: “Quần gia đáng chết này có phải đã lừa ta không? Còn chưa đến? Haiz! Vương gia phu quân, nếu người trên trời có linh thiêng, xin thương xót báo mộng cho phụ vương người bảo ông ấy thả ta đi! Đời ta còn dài, mà cũng không thể bảo ta làm ni cô đi? Haiz! Thiên lý ở đâu!”

Lời than thở làm Mạc Kỳ Hàn cau chặt lông mày, nhếch môi: “Quả thật là cái nữ tử thiếu mất tam tòng tứ đức!”

Đã như vậy, còn muốn hắn thả nàng? Không có cửa đâu!

Thân hình Mạc Kỳ Hàn vừa động, lướt gấp đi ra ngoài. Tốc độ nhanh làm cho Lăng Tuyết Mạn chỉ vừa cảm thấy một trận gió nhẹ quất vào mặt, thân mình liền bị bay lên không. Để tránh nàng kêu to cùng phản kháng, hắn phong bế vài huyết đạo trên người nàng, sau đó đi đến phòng ngủ của hắn ở Cúc Thủy Viên, cũng là phòng cưới của bọn họ hôm nay!

Lăng Tuyết Mạn kinh hãi, nàng bị bắt cóc sao? Chẳng lẽ nàng bị hạ thuốc gì đó? Vì sao nàng không cách nào nhúc nhích, hơn nữa kêu cứu mạng cũng không được? Tứ Vương phủ canh phòng lơ lửng như thế sao? Đến đạo tặc xông vào cướp người cũng không biết sao? Ly Hiên cứu ta!

Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn vào phòng ngủ, đồng thời ồng tay áo vung lên tạo thành một cổ gió mạnh thổi tắt toàn bộ ánh nến trong phòng. Căn phòng tối đen. Trong đầu đột nhiên toát ra một ý nghĩ làm ánh mắt Mạc Kỳ Hàn lóe lóe.

Hắn muốn xem tân nương của hắn bộ dáng ra sao!

Giọng nói nghe cũng không tệ, mềm mềm êm êm, nghe vào trong lỗ tai có cảm giác tê dại. Không biết dung mạo như thế nào? Trong bóng đêm, hắn có thể thấy nàng đang mở to đôi mắt. Tròng mắt sáng trong bóng đêm như sao trời lộng lẫy, làm người ta thưởng thức.

16. Chương 16

Lăng Tuyết Mạn như người gỗ nằm thẳng cẳng ở trên giường, trong lòng không ngừng chửi bậy, nhưng mà một chữ cũng không thể bay vào trong lỗ tai đạo tặc.

Mạc Kỳ Hàn lại điểm thêm một huyệt, Lăng Tuyết Mạn lập tức hôn mê.

Một lần nữa châm nắn, đưa tới gần, chiếu rọi lên gương mặt trắng nõn của nữ tử, mày như mực họa, môi đỏ mọng kiêu diễm, cái mũi khéo léo, gò má hình trứng ngỗng, ngũ quan xinh xắn này đẹp không khuynh quốc thì cũng đủ khuynh thành!

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, lông mày lại càng nhăn hơn!

Nữ nhân không an phận này lại đẹp như vậy, nàng đội nón xanh cho hắn (bị cấm sừng ấy) chắc cũng không quá khó khăn, đến lúc đó mặt hắn biết đặt chỗ nào?

Âm thầm suy tư, sau đó Mạc Kỳ Hàn tắt nến, dùng tay giải huyệt cam cho Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn tỉnh dậy, ngẩn ra nửa ngày, đột nhiên nhớ lại, theo bản năng giật giật tay, vui mừng, “Ta có thể cử động!” Ngay sau đó càng thêm kinh hãi “Oa! Còn có thể nói chuyện!”

“Cam miệng!”

Hai chữ sắc bén đột nhiên toát ra, mọi kinh hãi Lăng Tuyết Mạn đều bị dọa chạy mất, giơ tay, cố nhìn xem người nói chuyện ở đâu.

“Đừng nhúc nhích!”

Lại là một mệnh lệnh vang lên, thân mình Lăng Tuyết Mạn chấn động, môi không yên lấp bắp hỏi: “Người... người là nam nhân?”

Mạc Kỳ Hàn ngẩn ra, sau đó nhảm chán nói: “Vô nghĩa!”

Nói xong, không kiên nhẫn thò tay kéo Lăng Tuyết Mạn vào lòng. Lăng Tuyết Mạn thất kinh, giùng giàng mới vừa hô một chữ “Cứu -” liền bị một cái bàn tay to bóp cổ, tiếng nói trầm thấp mang theo hương vị cảnh cáo: “Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn!”

Lăng Tuyết Mạn hô hấp không thuận, mặt đỏ bừng lên, liều mạng gật đầu. Nam nhân kia mới chậm rãi nói lỏng tay. Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển nói: “Người là ai? Đây là nơi nào? Người bắt ta rốt cuộc muốn làm gì? Người biết ta là ai không?”

Mạc Kỳ Hàn hí hóp mắt nhìn đôi môi đỏ mọng trong bóng đêm vẫn kiêu diễm, tà mị nhếch môi nói: “Ta là một nam nhân. Nơi này là phòng cưới của người cùng phu quân người. Người là Tứ Vương phi, ta bắt người đi đương nhiên là muốn thay phu quân người động phòng với người!”

“Cái gì? Người... người... người... người thật to gan! Ta khuyên người nhanh thả ta. Nếu không, thủ vệ Tứ Vương phủ lập tức sẽ vào!” Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ, đồng thời lo lắng, gắng gượng nói.

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn lại phát ra một tiếng đùa cợt khê: “A, nếu như không nắm chắc mười phần, sao ta dám phi lễ Tứ Vương phi?”

Dứt lời liền đem nữ tử trong lòng trực tiếp áp chế dưới thân, hung hăng chiếm lấy môi đỏ mọng, nhưng không ôn nhu cũng không triền miên, chính là tức giận cùng trừng phạt.

Liếm môi cánh hoa của nàng trong chốc lát, đầu lưỡi linh hoạt liền từ môi nàng trượt vào trong để bá đạo thưởng thức cái lưỡi thật thơm ngọt của nàng.

Lăng Tuyết Mạn bị hôn đến mất hồn, không đáp lại cũng không phản kháng, chỉ ngây ngốc tròn tròn mắt, để mặc nam nhân ở trên người đoạt lấy nụ hôn đầu tiên của nàng.

17. Chương 17

Trong bóng tối, nam nhân cũng không lưu lại lâu trên môi Lăng Tuyết Mạn. Hắn dời môi, tiến đến cổ của nàng, tay bắt đầu xé rách áo tang của Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn bỗng nhiên bị xé áo, kinh hãi phục hồi tinh thần, lại bật thốt lên: “Người làm cái gì?” Hai tay hai chân kịch liệt giằng co, vừa đánh vừa đá thân hình to lớn trên người nàng.

Nam nhân cau chặt lông mày, hai chân đè chân Lăng Tuyết Mạn, tay thì giữ chặt hai bàn tay của nàng, tiếng nói trầm thấp mang theo không vui cùng cảnh cáo: “Nếu người phản kháng đừng trách ta mạnh tay!”

“Người rốt cuộc muốn ra sao? Ta là quả phụ mà người cũng muốn khi dễ sao? Người không sợ bị trời phạt sao?” Lăng Tuyết Mạn động không được, chỉ có than khóc thảm thiết cầu xin nam nhân trên người, hy vọng lương tâm hắn đột nhiên trở dậy, buông tha nàng.

Mạc Kỳ Hàn cong môi lên, nắm cằm nàng cười nhạt: “Ta không sợ nhất chính là trời phạt. Huống chi ta cũng không thấy đây là chuyện xấu. Phu quân của người không thể viên phòng với người, ta thay hắn hoàn thành. Người nên cảm kích ta mới đúng, bằng không người cả đời là gái lơ thì!”

“Vị tiên sinh này thật đúng là da mặt dày! Phiền người nói cho ta tôn tính đại danh? Ta muốn xem nộ hôn đầu tiên của Lăng Tuyết Mạn ta bị tên khốn kiếp nào cướp đi!” Lăng Tuyết Mạn cười châm biếm, sau đó biến thành cắn răng nghiến lợi!

Mà Mạc Kỳ Hàn nghe xuýt không thở nổi, hít một hơi thật sâu ổn định tinh thần, mới cắn răng nói: “Không nghĩ tới Tứ Vương phi không chỉ gan lớn còn là một nữ nhân thô tục không chịu nổi! Nộ hôn đầu tiên? Hừ! Thân của người cũng là của ta. Ngoài ta, đời người đừng mong có nam nhân thứ hai!”

“Người khốn nạn! Đồ đâm tặc to gan lớn mật, bản thân mình hành động vô sỉ hạ lưu còn dám khinh bỉ bà cô ta thô tục? Ta nguyện rửa người! Nguyên rửa người ra cửa bị xe đụng chết! Ăn cơm bị nghẹn chết! Uống nước bị sặc chết! Lên giường bị nữ nhân lấy bệnh hoa liễu chết!”

Lăng Tuyết Mạn trách móc một hơi chưa nghỉ, môi đỏ mọng lại bị nam nhân cuồng tình trên người dùng sức cắn một ngụm. Nàng không kịp kêu to, cằm lại bị bóp chặt, lực rất mạnh làm cho nàng có cảm giác cằm muốn nát, đau đến nước mắt tràn mi. Thanh âm ác độc trong đêm tối lại thâm trầm như quỷ mị đòi hồn lấy mạng, “Đây là hậu quả của việc người nguyện rửa ta! Còn muốn lên giọng sao?”

“Không cần đại hiệp, ta sai lầm rồi”

Lăng Tuyết Mạn cố hết sức cầu xin tha thứ. Cảm giác được tay hắn dần dần buông lỏng, nàng thở hổn hển, chảy nước mắt, nhỏ giọng cầu khẩn: “Người buông tha ta được không? Van người, người không cần cướp sắc. Trong Vương phủ này có rất nhiều báu vật, người muốn lấy bao nhiêu thì lấy, được không?”

“Đại hiệp? Lấy báu vật?” Khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn co rút khi nghe Lăng Tuyết Mạn nói, trong thanh âm vốn lạnh lùng mang theo một chút trêu tức, “Nha đầu, nhanh như vậy liền đổi xưng hô sao? Coi ta là kẻ cướp tiền vàng sao? Ha ha người thật hào phóng, lấy tài sản của phu quân người dâng cho ta à? Khi dễ ta sao? Nói cho người biết, bản công tử hôm nay chỉ cướp sắc! Bất quá khuyên người không nên chống cự! Bản công tử không thích nhất là nữ nhân dưới thân không động giống như một cái xác chết! Một khi tâm tình ta không tốt, trước hiệp sau giết là chuyện thường xảy ra!”

18. Chương 18

Ông trời! Lăng Tuyết Mạn hít một ngụm khí lạnh, chẳng lẽ đêm nay nàng thật sự bị... Đây là lần đầu tiên của nàng đó!

“Oa... Oa... tướng công ma quỷ, người nhanh hiện hồn ra cứu lão bà của người... Nếu người trên trời có linh thiêng nhanh hiện ra... oa... oa... Ly Hiên”

Tay chân Lăng Tuyết Mạn đều không thể cử động. Cảm thấy khổ sở, lại nghĩ đến đây là phòng ngủ của Tứ Vương gia liền gào khóc lên, hi vọng sẽ xuất hiện kỳ tích.

Mà quần gia kia chết ở đâu rồi? Cúc Thủy Viên này không có ai sao? Ai cũng không phát hiện nàng biến mất sao?

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn lại co lại. Dám kêu hấn là tướng công ma quỷ? Xem nàng khóc như vậy, hấn thương hại, có chút không đành lòng. Đời này hấn còn chưa bao giờ ép buộc nữ nhân! Nhưng ngộ nhờ nữ nhân này không an phận mất đi trinh tiết ột tên khốn nào đó, cho dù là hấn phể đi nàng cũng sẽ bị mất thể diện!

Nghĩ như vậy, giọng nói của Mạc Kỳ Hàn càng lạnh hơn: “Khóc cái gì? Câm miệng! Bây giờ có kêu gào thì người cũng trở thành nữ nhân của ta. Nhận mệnh đi!”

Dứt lời, động tác dị thường thuần thực, cởi bỏ quần áo ngoài của nàng, còn lại lớp lót mỏng manh bên trong. Trong đầu Lăng Tuyết Mạn đại ra, hai tay mới vừa động liền bị đè xuống. Hấn rất không vui nói: “Người muốn ta trói hai tay người trên đầu giường sao?”

“Không, không cần đại hiệp, người chớ vội. Chúng ta trước nói chuyện một chút, coi như làm nóng người, gia tăng tình cảm được không? Người có thể đứng lên một chút không, người đè trên thân ta nặng quá!” Lăng Tuyết Mạn run lên, nói lắp bắp. Hiện tại nàng chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian chờ người đến cứu!

Nóng người? Gia tăng cảm tình? Thông minh như hấn sao lại đoán không ra dụng ý của Lăng Tuyết Mạn. Nhưng mà nàng muốn chơi hấn liền cùng nàng chơi. Dù sao đêm còn dài, đêm thất tịch cũng không thể bỏ uổng! Hấn có nhiều thời gian!

Vì thế hơi nghiêng thân, tà tứ khê cười: “Muốn nóng người cũng không phải nói chuyện phiếm là có thể nóng. Có muốn chúng ta vừa làm nóng người vừa nói chuyện phiếm tăng tình cảm hay không?”

“Không cần, chúng ta nói chuyện phiếm là được rồi. À, đại hiệp người tên là gì?”

“Không thể trả lời!”

“Người cao bao nhiêu?”

“Không thể trả lời!”

“Hình dáng như thế nào? Là râu dài ghê tởm hay là đẹp trai?”

“Bản công tử tự thấy tướng mạo không tầm thường, để mắt tới người xem như vinh hạnh của người!”

“Khụ khụ! Nhà người ở nơi nào? Trong nhà có mấy miệng ăn? Đất có mấy con trâu? Đón dâu chưa? Sanh con chưa?”

“Không thể trả lời!”

“Đại hiệp nói chuyện phiếm như vậy không tốt lắm. Tốt xấu cũng nên trả lời ta một chút. Nói nhiều lời một chút cũng không mệt chết người!”

“Hôm nay nói với người, bản công tử đã xem như nói nhiều!”

“Cái này mà nói nhiều à?”

“Nha đầu, người hỏi vớ vẩn xong chưa? Người hỏi cả đêm cũng không thoát, trừ khi bản công tử tự nguyện thả người!”

“Đại hiệp đừng nóng vội, tục ngữ nói dưa hấu xanh không ngọt, tình cảm chúng ta còn chưa phát triển...”

Lăng Tuyết Mạn còn dây dưa, Mạc Kỳ Hàn đã chờ không kịp, trực tiếp cởi quần áo Lăng Tuyết Mạn, bàn tay to cách cái yếm xoa mềm mại trước ngực nàng, thở dài: “Quả thực không được đầy đủ! Mười sáu tuổi nhưng lại nhỏ như vậy. Ở Lăng gia ăn uống không đầy đủ sao?”

19. Chương 20

“Người!” Hai gò má Lăng Tuyết Mạn đỏ hồng ngượng ngùng, nếu tay không bị đè, nàng sẽ tát tên nam nhân căn bã này một cái! “Hạ lưu! Vô sỉ!”

Vì thế hàm răng nghiêng vang lên ken két, hai tròng mắt bốc hỏa tròng tên nam nhân mà nàng hoàn toàn thấy không rõ diện mạo, chán nản gầm nhẹ: “Chê ngực nhỏ thì đi tìm ngực to đi. Đừng đụng ta!”

“Ha ha hưởng qua nữ nhân ngực lớn, ngẫu nhiên nếm thử ngực nhỏ nữ, xem như là bản công tử thay đổi khẩu vị!” Mạc Kỳ Hàn giương khoe môi lên, theo động tác mờ ám của bàn tay, một cổ hưng phấn nhanh chóng truyền khắp toàn thân!

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, tức giận muốn ngất đi, muốn chửi ầm lên, trước ngực đột nhiên chợt lạnh, cái yếm bị kéo rơi xuống!

Bởi vì không có ánh trăng, cho dù ánh mắt Mạc Kỳ Hàn có sáng đến cỡ nào cũng không thể thấy rõ thân thể Lăng Tuyết Mạn, chỉ có thể dùng bàn tay to khỏe vuốt thân thể nàng, cảm giác được mỗi một tác thân thể nàng đều bóng loáng nhẵn nhụi, làm lòng bàn tay cùng ngón tay hần dần dần trở nên cực nóng, từ lưng của nàng, di động đến bụng, đi lên nữa xoa nắn hai khối phần hồng nhỏ nhỏ, hau đó lại khều nhẹ, giọng nói khàn khàn: “Nha đầu, ngươi động phòng với ai không phải đều như vậy sao?”

“Ngươi... ngươi... đại hiệp, đại thúc, đại gia, van cầu ngươi. không được, ngươi nếu thấy trong phòng này có gì đáng giá, tùy tiện lấy đi đem bán, lấy bạc đi thanh lâu kỹ viện, muốn bao nhiêu cô nương thì có bấy nhiêu, không được tàn phá một quả phi như ta được không? Đại gia oa... oa... Nếu bị người ta phát hiện, Hoàng Thượng sẽ chém đầu ta oa... oa... Van ngươi...”

Lăng Tuyết Mạn xấu hổ và giận dữ cực kỳ, liên tục cầu khẩn nhưng Mạc Kỳ Hàn không thêm để ý, ngạo nghễ nói: “Sợ chết sao? Chỉ cần ngươi không nói ra, ai dám đến nghiệm thân của ngươi? Huống chi nếu ta không muốn ngươi chết, thiên hạ này không ai dám lấy mạng của ngươi! Hoàng Thượng cũng không thể!”

“Oa... oa... Ngươi là đồ đâm tặc to gan, sắp chết còn ba hoa! Ngươi nếu có năng lực như vậy, sao còn phải đợi lúc nửa đêm đánh lén phụ nữ?” Lăng Tuyết Mạn vừa khóc vừa khinh bỉ nói.

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn đen lại, cảm thấy khó chịu, liền cúi đầu ngậm vào nụ hoa anh đào của nàng khẽ cắn, khẽ liếm, để thiên hạ dưới thân không ngừng run rẩy, trên má nhiễm lên màu hồng mấp cở chết người, cà lăm: “Ngươi... ngươi không biết xấu hổ. Đừng hôn nơi đó của ta...”

“A? Không cho hôn nơi này, vậy ngươi nói nên hôn nơi nào?” Khoe môi Mạc Kỳ Hàn gợi lên một nụ cười nghiêng ngả, trong mắt là vui đùa lại mang theo nghiêm túc, nói: “Nha đầu đừng coi ta là người xấu. Nếu ta là xấu liền không nhẹ nhàng với ngươi như vậy, cũng sẽ không khiến mình nhịn đến khó chịu!”

Ngụ ý muốn nói, Lăng Tuyết Mạn nên hiểu hần là nghĩ cho nàng chưa từng trải qua, thân thể sẽ không chịu nổi, mới cùng nàng tiến hành khúc dạo đầu!

Nhưng vừa nghĩ như vậy, tim Lăng Tuyết Mạn đập càng lợi hại. Nàng chưa từng có kinh nghiệm ở phương diện này, nhưng thân thể của nàng bởi vì hần mà trở nên nóng rực. Một cổ cảm giác không thể tả cùng khát vọng tràn đầy, làm cho nàng không chịu được, muốn ngâm ra tiếng. Nhưng nàng gắt gao cắn môi, chỉ nói: “Vì sao ngươi để mắt đến ta? Trong Vương phủ này có nhiều nữ nhân, ngươi không thể tìm người khác sao?”

20. Chương 21

Mạc Kỳ Hàn cười trầm thấp, biết Lăng Tuyết Mạn không còn sức lực, lại buông lỏng tay, tách hai chân của nàng ra, môi lại phủ trên người nàng, từ kịch liệt điên cuồng trở thành ôn nhu triền miên. Nàng dần dần bị mất phương hướng, hai tay tự động ôm lên bờ vai của hần, trong cơ thể càng ngày càng nhiều khát vọng!

Đội dưới thân nàng hoàn toàn trơn ướt, hần rút tay về. Thất lực trầm xuống phá tan tầng mỏng manh trở ngại, ở lại trong cơ thể nàng.

Lăng Tuyết Mạn đau, nước mắt tràn ra. Bởi môi bị chặn kêu không ra tiếng nên móng tay đâm vào da thịt của hần. Hần ôm nàng thật chặt, vẫn không nhúc nhích, chỉ ôn nhu hôn nàng, đợi nàng bớt đau.

Thật lâu sau, thiên hạ dưới thân rốt cục bình tĩnh lại. Mạc Kỳ Hàn cũng đã nhịn muốn nổi điên, nâng tay lau mồ hôi trên trán, bắt đầu chậm rãi ra vào. Kịch tình đã lâu không có truyền đến làm hắn thoải mái hơn nhẹ.

Mà thân mình Lăng Tuyết Mạn tuy rằng đã giảm bớt đau đớn không ít, nhưng lại bởi vì bản thân mình dâng ột nam nhân hoàn toàn xa lạ, tên gọi tuổi tác diện mạo cái gì cũng không rõ, khổ sở khóc sùi. Không thể phủ nhận hắn ôn nhu đối đãi nàng, hơn nữa cẩn thận chăm sóc thân thể nàng. Nhưng nàng vẫn khổ sở muốn khóc!

Ngay cả khi trong lòng khổ sở, nàng cũng ức chế không nổi yêu kiều ra tiếng, nhịn không được hòa theo hắn, cùng nhau sung sướng đến tận mây xanh.

Một cổ nóng bỏng phun vào trong cơ thể nàng, hắn ôm chặt đầu nàng thở hổn hển thỏa mãn, hôn gương mặt nàng trong bóng đêm. Hắn khàn khàn lầm bầm ở bên tai nàng: “Nữ nhân, nhớ kỹ, về sau người là của ta!”

Lăng Tuyết Mạn xấu hổ muốn chết, dùng sức nghiêng mặt thoát đi nụ hôn của hắn, cắn môi nói: “Người đã muốn một lần, còn muốn có lần thứ hai sao? Cút ngay!”

Mạc Kỳ Hàn nhăn mày thật sâu, ánh mắt hơi nhu tình trở nên âm lạnh. Xoay người xuống đứng dậy, nhanh chóng mặc quần áo, mặc xong quay lại nhìn đến Lăng Tuyết Mạn đang nằm thẳng tắp như mất hồn, lạnh nhạt nói: “Việc giữ lại mạng sống ra sao ta đã nói cho người biết. Nếu như người nói ra nửa chữ, tuyệt đối là người chết! Mặc xong quần áo đi ra ngoài tiếp tục túc trực bên linh cữu đi! Còn nữa, nếu ta đoạt thân thể của người thì từ giờ trở đi người là nữ nhân của ta. Nếu dám cùng nam nhân khác ái muội không rõ, đừng trách ta không khách khí với người!”

Nói xong, Lăng Tuyết Mạn còn chưa tới kịp phản ứng, hắn đã biến mất!

Lăng Tuyết Mạn mở to mắt, trong đầu trống rỗng.

Chỉ rõ ràng nhận thức được nàng rơi vào tay một ác ma. Sợ là từ đây không còn ngày yên tĩnh!

Trong sạch không có, tôn nghiêm không có, nàng xấu hổ muốn tự sát hay sao? Không! Ông trời cho nàng sống lại một đời đã là tạo hóa của nàng, có thể nào dễ dàng nói chết?

Nàng chẳng những không thể chết, còn muốn sống thật lâu. Nếu muốn thoát khỏi ác ma, biện pháp tốt nhất là – giết hắn!

Hễ là khi dễ nàng, dù là một lần cũng không tha!

Tâm kinh hoảng, Lăng Tuyết Mạn cắn chặt hàm răng. Con người tàn nhẫn thoáng hiện hình ảnh lúc trước nàng cầm dao giết cha ghê, nắm chặt nắm đấm một cái, sau đó ngồi dậy mặc quần áo.

Thời điểm Lăng Tuyết Mạn kéo lê thân mình đau đớn đi ra khỏi cửa phòng, phát hiện toàn bộ đèn lồng bên ngoài đã đốt sáng lên. Ánh sáng sáng ngời làm đau hai tròng mắt, nàng hô hấp thật sâu, đi từng bước một đến linh đường.

21. Chương 22

Quần gia yên lặng quỳ gối trước linh đường, khuôn mặt nghiêm túc, bi thương.

Lăng Tuyết Mạn dừng chân ở trước cửa, ngẩng nhìn quần gia, nhìn đại sảnh sáng ngời, trong lòng trống rỗng.

Cảm nhận được có người, quần gia nhìn lại, ngăn người vội đứng lên hơi khom người với Lăng Tuyết Mạn, bình tĩnh nói: “Vương phi, nếu ngài chịu không nổi nên nghỉ ngơi một chút. Nô tài sẽ trông coi trước.”

“Người trở về lúc nào?” Lăng Tuyết Mạn thì thào hỏi.

“Hồi Vương phi, nô tài đem tiểu Vương gia an trí xong rồi trở lại, đại khái được một canh giờ. Trở về không thấy Vương phi, nghĩ là Vương phi mệt nhọc trở về phòng nghỉ ngơi, liền không dám quấy rầy Vương phi.”
Quản gia nói.

Lăng Tuyết Mạn giống như vô tình hỏi: “Phải không? Người không thấy người nào sao? Hoặc là người không có nghe được cái gì sao?”

“Vương phi có ý gì? Có người xông vào sao? Nô tài lập tức sai người lùng bắt!” Quản gia biến sắc, nói xong vội xoay người đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn giật mình, ngây ra một lúc vội vàng nói: “Không có! Quản gia, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi!”

“Ồ?” Quản gia dừng bước, kinh ngạc, sau đó chấp tay nói: “Vương phi, hiện thời Vương gia mất, tiểu Vương gia tuổi lại nhỏ, trong Vương phủ nếu ngài không có tâm phúc chỉ sợ ngày sau có thể gặp khó khăn. Nếu nô tài hầu hạ Vương phi không chu toàn, xin Vương phi cứ việc nói. Mặt khác, nô tài đã phái hai nha hoàn Xuân Đường và Thu Nguyệt hầu hạ Vương phi. Cúc Thủy Viên này là nơi Vương gia sống trước đây, sau này Vương phi có thể ngủ ở phòng Vương gia.”

“Ách! Ta không ở, quản gia đổi phòng cho ta được không?” Lăng Tuyết Mạn sợ hãi tái mặt.

Quản gia nghi hoặc không thôi, “Vương phi, gian phòng ngủ kia cũng là phòng cưới của ngài cùng Vương gia, vì sao không được? Huống hồ đây là căn dặn của Vương gia lúc còn sống, nô tài không dám vi phạm.”

“Sao không dám? Hắn đã không ở lại còn muốn xen vào. Ta thật sự không dám ở. Người tùy tiện tìm một gian phòng cho ta cũng không sao. Dù sao hắn cũng không biết!” Lăng Tuyết Mạn nhanh đỏ mặt, hai tay nắm chặt. Phòng kia là nơi ở của trưởng phu đã chết của nàng, lại là nơi nàng bị người ta làm nhục, làm sao dám ở?

Nhưng quản gia lại bình tĩnh, nói với vẻ không cho cự tuyệt: “Vương phi, lời nói ấy sai rồi! Một ngày là chủ, cả đời là chủ! Cho dù Vương gia đã mất, nô tài vẫn là nô tài, chủ tử vẫn là chủ tử! Nô tài không dám làm sai nửa lời của chủ tử. Xin Vương phi cũng vâng theo lệnh chủ tử đi!”

“Quản gia...”

“Vương phi, xin tiếp tục túc trực bên linh cữu của Vương gia đi!”

Quản gia lại im lặng đi đến chỗ cũ quỳ xuống.

Lăng Tuyết Mạn vô lực cắn môi, chậm rì rì đi qua, lại chậm rì rì quỳ xuống. Nhưng mà dưới thân đau đớn làm nàng hít một hơi khí lạnh, cắn chặt răng, đáy lòng mắng tên dân tộc đáng chết!

“Từ giờ trở đi người là nữ nhân của ta. Nếu dám cùng nam nhân khác ái muội không rõ, đừng trách ta không khách khí với người!”

Trong đầu đột nhiên nảy ra câu nói sau cùng của nam nhân kia, Lăng Tuyết Mạn rung mình một cái. Nam nhân có bản lĩnh đột nhập như vậy, đương nhiên nàng sao có năng lực giết hắn?

“Còn có một chuyện!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn trắng xanh. Trên drap giường khẳng định có vết máu, ngộ nhỡ bị nha hoàn nhìn đến...

Quay đầu vội vàng nói: “Quản gia, không cho bất kỳ hạ nhân nào vào phòng ngủ!”

“Sao? Vương phi ngài sao vậy? Có việc gì phải không?” Gương mặt quản gia hiện đầy nghi vấn.

“Nếu muốn ta ở gian phòng kia, ta ở là được. Nhưng lúc ta không có mặt, không cho bất luận kẻ nào đi vào. Ta không thích!” Lăng Tuyết Mạn cường ngạnh nói.

Quản gia nhìn Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt làm cho Lăng Tuyết Mạn chột vật vô cùng. Có vẻ như hắn đã biết thừa, lại tựa hồ hắn cho rằng lý do của nàng thật gượng ép, muốn nhìn ra sự thật. Lăng Tuyết Mạn không dám nói, chỉ cố trấn định nhìn nhau thật lâu. Quản gia cuối cùng không nói gì, gật gật đầu, “Vâng, nô tài sẽ đi phân phó hạ nhân ngay.”

22. Chương 23

Quản gia đi ra ngoài để lại linh đường trống rỗng. Lăng Tuyết Mạn nửa quỳ nửa ngồi hoảng hốt nhìn cổ quan tài.

Thế xác và tinh thần mệt mỏi, nàng thật muốn nằm xuống ngủ một giấc, hi vọng vừa tỉnh ngủ, mẹ sẽ ở bên nàng cười ôn nhu, “Tuyết Mạn, hết thấy đều trôi qua rồi. Không ai lại đến khi dễ chúng ta.”

Hồn độn nhắm mắt lại. Ngã xuống. Lệ rơi đầy mặt.

Con đường phía trước phải đi như thế nào? Ngày sau còn có thể như thế nào? Hạnh phúc lại đang nơi nào?

Hết thấy mờ mịt, bàng hoàng, còn có vô lực.

Hồi lâu có tiếng bước chân vang lên, Lăng Tuyết Mạn không hề động. Thẳng đến tiếng bước chân dừng lại bên cạnh nàng, một chén thuốc màu đen đưa đến trước mặt nàng, “Vương phi mệt mỏi cả ngày hôm nay, nô tài bảo phòng ăn làm canh được bổ thân cho Vương phi. Mời Vương phi mau dùng nhân lúc còn nóng!”

“Quản gia, ta không muốn uống, người đem đi đi. Ta chỉ muốn nằm một lúc, có thể chứ?” Lăng Tuyết Mạn nói rất nhỏ.

“Vương phi, ngài uống thuốc mới có sức tức trực bên linh cữu Vương gia. Ba ngày sau hạ táng, còn có bảy bốn mươi chín ngày cần phải mỗi ngày dâng hương bái tế cho Vương gia. Sức khỏe Vương phi quan trọng, không thể có cái gì sai lầm.” Quản gia nhìn Lăng Tuyết Mạn, kiên trì nói.

Trong lòng Lăng Tuyết Mạn thật phiền, nhìn quản gia một lúc, sau đó nhận chén thuốc, ngồi dậy hỏi: “Quản gia, chén thuốc này không phải là thuốc độc đi?”

Quản gia hơi thay đổi sắc mặt, “Vương phi, nô tài không dám!”

“Ha ha, ta chỉ tùy tiện nói giỡn một chút mà thôi. Mạng ta nhỏ, ai muốn làm cho ta chết đều thật dễ dàng.”

Nhắm mắt lại há mồm uống cạn.

Hương vị chua xót ở trong miệng thật lâu không tán đi, như tâm nàng giờ phút này.

Quản gia tiếp nhận bát không, đi lên vài bước lại dừng lại, không quay đầu, chỉ nói: “Vương phi ở chỗ Hoàng Thượng giữ được một mạng đã là không dễ dàng. Ngày sau còn dài. Có Vương gia ở trên trời phù hộ, ngài sẽ không chết!”

Trời vừa sáng, Mạc Ly Hiên tới, nhìn đến quản gia quỳ thẳng tắp, lại nhìn Lăng Tuyết Mạn đang dựa ở trên nệm, lấp bắp kinh hãi, đi đến vài bước kêu: “Mẫu thân?”

“Ly Hiên?” Lăng Tuyết Mạn mở mắt, lưỡi nhác trả lời một tiếng, bàn tay chống mặt đất ngồi dậy, dụi dụi mắt nói: “Trời đã sáng sao?”

“Vâng, mẫu thân ngài trở về phòng nghỉ ngơi một chút sau đó dùng chút đồ ăn sáng đi!” Mạc Ly Hiên thân thiết nói.

“Được.” Lăng Tuyết Mạn trả lời Mạc Ly Hiên, đứng lên. Thân mình vẫn đang đau đớn hết sức nhưng nàng không dám biểu hiện ra ngoài, xoay người đi lên vài bước, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nói: “Ly Hiên, con ở Liễu Hương Cư cách nơi này xa không?”

“Không xa lắm, xuyên qua hồ nước bên ngoài, lại quẹo một lần là đến.” Mạc Ly Hiên đáp.

“Vậy con dùng đồ ăn sáng chưa?” Lăng Tuyết Mạn như có đăm chiêu gật đầu hỏi.

“Đã dùng.”

“Được, ta đi.”

Quản gia cũng đứng lên hướng ra ngoài hô: “Xuân Đường Thu Nguyệt hầu hạ Vương phi!”

Từ ngoài cửa tiến vào hai nha hoàn khuôn mặt đẹp đẽ, đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, quỳ xuống, thanh thúy nói: “Nô tì thỉnh an Vương phi!”

“Ách, không cần đa lễ, các người đứng lên đi.” Lăng Tuyết Mạn mỉm cười.

Đi tới cửa phòng ngủ, Lăng Tuyết Mạn dừng chân, dùng thân thể che tầm mắt nha hoàn, không cho các nàng nhìn đến bên trong, cười nhẹ nói: “Ta muốn tắm rửa trước, sau đó sẽ dùng bữa.”

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt không chần chờ nói: “Nô tì sẽ đi chuẩn bị trước, xin Vương phi chờ một chút!”

23. Chương 24

Ngồi ở trong bồn tắm mờ mờ hơi nước, Lăng Tuyết Mạn thất thần, đáy mắt lại một lần nữa trở nên mơ hồ.

Không dám cho nha hoàn thấy đầy người nàng là dấu vết bị người ta chiếm đoạt, làm cho người ta biết nàng đã không còn hoàn bích, cho nên nàng dấu đi tắm drap giường dính máu, lấy cố bảo nha hoàn đổi cái mới, lại đuổi các nàng đi ra.

Hiện tại chỉ có một mình, nàng muốn khóc rống một hồi nhưng lại chỉ dám khóc nước mắt hòa với hơi nước quanh thân thể.

Ăn không thấy ngon, dùng xong đồ ăn sáng liền ngủ.

Trong mộng Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn từng bước một đi về phía nàng chất vấn: “Người đội nón xanh cho bốn vương sao? Nếu không muốn sống thì đi xuống gặp bốn vương đi! Đi! Đi!”

“Không phải lỗi của ta, không phải ta. Ta cũng không muốn. Không được. Ta không thể chết. Không được!”

Lăng Tuyết Mạn chảy đầy mồ hôi, nói mê, hai tay giơ loạn trong không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Đột ngột tỉnh lại, mắt mở thật to quét mắt nhìn bốn phía, phát hiện mình còn ở trong gian phòng kia! Than một tiếng, chui vào chăn gấm, nước mắt trút xuống không dứt.

Khóc một lúc, Lăng Tuyết Mạn mơ mơ màng màng ngủ thẳng đến lúc Xuân Đường Thu Nguyệt tiến vào gọi nàng rời giường.

“Vương phi, công chúa Nhã Phi đến phúng viếng. Nô tì hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu.”

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp, ngược mắt hỏi: “Công chúa?”

“Công chúa Nhã Phi là con gái của Hoàng Hậu nương nương, là huynh muội ruột với Vương gia chúng ta, lúc này đang khóc ở trước linh đường Vương gia! Vương phi mới gả vào phủ, vẫn nên nhanh đi ra ngoài, miễn cho người khác mượn cớ hãm hại.” Thu Nguyệt bình thần nói.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu một cách máy móc, “Hiện tại giờ gì?”

“Hồi Vương phi, đã là buổi trưa!”

“Ừ.”

Thay quần áo xong, ngồi trước bàn trang điểm, Lăng Tuyết Mạn lần đầu tiên nghiêm túc nhìn mình trong gương. Một lúc sau nhếch miệng tự giễu “Sống lại thành mỹ nữ thì như thế nào? Còn chưa cất bước vào đời đã vào ở trong lồng giam này! Trở thành quả phụ tàn hoa bại liễu!”

“Vương phi, mắt ngài sao sưng như vậy? Nô tì lấy khối băng tới cho ngài đắp một chút đi.” Xuân Đường cau mày nói xong liền vội đi ra.

Thu Nguyệt tiếp tục búi tóc cho Lăng Tuyết Mạn, môi giật giật muốn nói cái gì, lại gắt gao ngậm miệng.

Lăng Tuyết Mạn luôn luôn bị vây trong trạng thái hoảng hốt, mãi cho đến khi đi vào linh đường, nhìn thấy năm vị Vương gia ngày hôm qua cùng với một cô nương khóc lóc thương tâm được Mạc Kỳ Diễn nhẹ ôm trong ngực, nhỏ giọng an ủi.

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng bước đến gần, giọng nói có chút trầm bởi vì đã khóc nhiều, “Bái kiến các vị Vương gia! Bái kiến Công chúa!”

Nghe vậy mấy người đều đưa ánh mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn. Đôi mắt sưng phồng trên mặt rất rõ ràng, thế cho nên bọn họ có chút kinh ngạc.

Công chúa Nhã Phi nỉ non nhỏ dầm, ngẩng ra nhìn Lăng Tuyết Mạn, nghi ngờ hỏi: “Nàng chính là Tứ Vương phi sao?”

“Ừ. Là ta.”

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng gật đầu. Công chúa Nhã Phi này thoát nhìn tuổi cũng cỡ nàng, là nữ tử kỳ cực xinh đẹp, khí chất cao quý, trán có bảy tám phần tương tự Tứ Vương gia, trên má có một lúm đồng tiền nho nhỏ. Lúc này bởi vì thương tâm mà trên mặt đầy nước mắt.

Lăng Tuyết Mạn lấy khăn gấm của nàng ra, thò tay lau nước mắt trên mặt công chúa Nhã Phi, cũng buồn bã nói: “Đi cũng đã đi rồi, người ở lại không khóc không có nghĩa là đã quên, mà là đem thương tâm chôn sâu ở đáy lòng. Hắn không có chết mà là đi đến một nơi rất xa. Ở đó không có ốm đau, không có ưu sầu, chỉ có hạnh phúc.”

24. Chương 25

Nghe vậy, đám người Mạc Kỳ Diễn càng ngạc nhiên nhìn Lăng Tuyết Mạn, tim hơi đập mạnh, có chút mờ mịt, còn có một loại cảm giác nói không rõ ràng.

Tam Vương gia Mạc Kỳ Minh vốn lạnh lùng, cũng hơi giật mình nhưng rất nhanh liền nghiêng đầu, vẫn lãnh đạm làm người ta không dám tới gần.

Công chúa Nhã Phi nhìn Lăng Tuyết Mạn giật mình, cẩn thận hỏi: “Tẩu nói thật sao? Tứ ca...”

“Ừ, chàng sẽ vĩnh viễn sống ở trong lòng những người thương chàng.” Lăng Tuyết Mạn mỉm cười, đem bi ai của bản thân phó cho nụ cười này. Nàng phải kiên cường tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình.

“Ta hiểu. Tứ tẩu, cảm ơn tẩu!” Công chúa Nhã Phi gật đầu lộ ra một chút tươi cười thật lòng.

Năm huynh đệ thay nhau túc trực bên linh cửu mãi đến đêm. Công chúa Nhã Phi về cung, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên cũng được an bài trở về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm này bình yên vô sự.

Lăng Tuyết Mạn bởi vì nghĩ thông suốt, ngủ rất say.

Chính là nha hoàn chỉ đổi drap giường, chưa đổi chăn, khiến cho nàng ở trong chăn nghe đến một mùi đàn hương nhẹ nhẹ. Nàng không biết mùi này là của Tứ Vương gia hay là của nam nhân đáng chết kia!

Không được, ngày mai phải kêu nha hoàn đổi chăn. Hai nam nhân này đều đáng chết!

Hùng đông, quần gia thông qua đường hầm bí mật trong thư phòng Mạc Kỳ Hàn tới Hương Đàn Cư.

“Bẩm chủ tử, nô tài đã làm theo chủ tử phân phó!”

“Uống rồi sao?” Mạc Kỳ Hàn nhấp trà, hỏi không có biểu cảm.

Quần gia trả lời: “Vâng. Nô tài nhìn Vương phi uống hết. Mặt khác đã sai Xuân Đường Thu Nguyệt đến bên cạnh Vương phi.”

Mạc Kỳ Hàn lạnh nhạt nói: “Ừ. Thời gian này không được làm khó nàng. Nhưng mọi cử động của nàng, người phải theo sát, hiểu chưa?”

“Vâng, chủ tử! Nhưng Vương phi có nhiều bất kính với chủ tử, nô tài phán đoán Vương phi là làm bộ. Nếu là làm bộ, Lăng Bắc Nguyên phái quân cờ này tới có mục đích gì? Là tới thử chủ tử sao? Còn nếu như là thật, để tránh Vương phi...”

Quản gia ngừng lại, dè dặt cẩn trọng nhìn Mạc Kỳ Hàn. Mặt Mạc Kỳ Hàn vẫn không chút thay đổi, chính là ngón trở cùng ngón giữa gõ trên mặt bàn, phát ra tiếng vang rất nhỏ. Lòng mày cau trong chốc lát, nói: “Sao? Tư Khuynh, người cho là khả năng nào lớn hơn?”

“Hồi chủ tử, nô tài được tin buổi sáng ngày xuất giá, Vương phi từng giả ngây giả dại không muốn lên kiệu hoa, nổi lên xung đột với Lăng Bắc Nguyên. Về sau ở nửa đường biết chủ tử đã qua đời, Vương phi kích động muốn đi về Lăng gia. Nô tài lại quan sát mỗi tiếng nói cử động của Vương phi hai ngày này, cảm giác không giống như là làm bộ. Nhưng sự việc này trước khi không biết rõ ràng, nô tài không dám kết luận!”

Mạc Kỳ Hàn yên lặng thật lâu, sau đó môi mỏng khẽ mở nói: “Nếu như nha đầu kia thật sự là do Lăng Bắc Nguyên phái tới nằm vùng, tâm cơ quả nhiên không phải tầm thường. Hừ! Có thể làm Nhị ca cùng Ngũ đệ mở miệng nói chuyện vì nàng, không đơn giản!”

“Chủ tử muốn thử Vương phi sao?” Quản gia ngược mắt hỏi.

Mạc Kỳ Hàn trầm ngâm nói: “Người lui đi. Trước không được nhỏ cớ động rần, không được làm bất cứ chuyện gì. Bốn vương đều có chủ trương. Người tiếp tục theo dõi kỹ Lăng gia là tốt rồi!”

“Vâng, chủ tử! Nô tài cáo lui!”

Thân ảnh đến gần cửa sổ, con người đen thâm thúy u ám.

“Lăng Tuyết Mạn, người tốt nhất chó đầu cùng bốn vương. Bằng không, mặc dù người là nữ nhân của bốn vương, bốn vương cũng sẽ không tha người!”

25. Chương 26

Ngày cuối cùng túc trực bên linh cữu, Lăng Tuyết Mạn rốt cục nghe được Tam Vương gia mở miệng nói chuyện!

“Nhị ca, sáng mai hạ táng Tứ đệ. Đệ đột nhiên nhớ tới Tứ đệ lúc còn sống thích nhất nhẫn Tử Ngọc. Ban đầu đó là của phụ thân đệ để lại cho đệ, đệ không nỡ tặng cho Tứ đệ. Ai ngờ Tứ đệ mất sớm, đệ muốn tặng nó cho đệ ấy mang theo đến tuổi vàng.” Mạc Kỳ Minh bi thương nhìn quan tài, lại tháo ra một cái nhẫn từ ngón tay cái.

Lời vừa nói ra, không ai chú ý tới quản gia luôn luôn cúi đầu bỗng biến sắc mặt, cái trán thậm chí toát ra một tầng mồ hôi lạnh! Mắt không dấu vết liếc về phía Nhị Vương gia chờ đợi đáp án.

Những người khác không có ý kiến gì, vì lời nói của Nhị Vương gia – con trưởng – là mệnh lệnh.

Nhưng Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn trầm ngâm một lúc mới chậm rãi nói: “Việc này Nhị ca chỉ sợ không cách nào làm chủ. Khi đã nhập liệm lại muốn khai hòm là việc đại sự! Phụ hoàng đồng ý mới được! Sáng mai phụ hoàng đến, xin chỉ thị của phụ hoàng rồi nói sau.”

“Nhị ca! Đệ sợ phụ hoàng không đồng ý. Đệ thật sự muốn cho Tứ đệ đeo nhẫn Tử Ngọc này. Nghe nói nhẫn có thể tránh ma quỷ, còn có thể giữ xác chết hai mươi năm không hư.” Mạc Kỳ Minh chau mày lại, gương mặt nghiêm túc mang theo một chút lo lắng.

Mọi người nghe vậy đều mở to hai mắt khiếp sợ nhìn nhẫn trên tay Mạc Kỳ Minh. Lăng Tuyết Mạn cũng hiểu kỳ lạ đầu nhìn qua, chỉ thấy nhẫn màu tím óng ánh trong suốt, quanh thân tràn đầy sắc màu xoay tròn lung linh.

Lăng Tuyết Mạn tuy rằng không phân biệt được đồ quý với đồ dỏm, nhưng nhìn sơ qua cũng có thể biết nhẫn Tử Ngọc này không phải vật bình thường!

Có thể giữ xác chết hai mươi năm?

Một câu này làm vài Vương gia kích động cực kỳ. Thất Vương gia Mạc Kỳ Dục chỉ tay vào nhẫn lấp bắp nói: “Tam ca nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật. Ba năm trước thái tử đại ca mất, ta cũng không biết nhẫn Tử Ngọc còn có khả năng này nên không có lấy ra. Về sau trong lúc vô ý lục ra bản viết tay của phụ thân ta lúc còn sống, phát hiện bên trong ghi lại về chiếc nhẫn này. Đêm qua đột nhiên nhớ tới liền vội vàng lấy ra cho Tứ đệ.” Mạc Kỳ Minh gật đầu nói.

Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm cũng kích động nói: “Nhị ca, nói như thế chính là có thể mở hòm thêm một lần!”

Lục Vương gia Mạc Kỳ Sâm cũng gật đầu nói: “Nhị ca, hay là chúng ta bẩm báo phụ hoàng, xem phụ hoàng định đoạt thế nào. Nếu có thể làm cho xác Tứ đệ không hư đương nhiên là vô cùng tốt.”

Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn suy tư hồi lâu mới nói: “Theo như lời Lục đệ, sáng mai bẩm báo phụ hoàng. Tấm lòng của Tam đệ, Nhị ca cùng các huynh đệ thay mặt Tứ đệ nói lời cảm ơn.”

“Nhị ca nói quá lời. Tuy đệ không phải do phụ hoàng sinh ra, nhưng cũng là con cháu Mạc gia. Huống hồ phụ hoàng đối với đệ ân trọng như núi, lại cùng mọi người làm huynh đệ nhiều năm như vậy, một cái nhẫn không coi vào đâu!” Mạc Kỳ Minh nói thật thành khẩn.

Lăng Tuyết Mạn cẩn thận nghiên cứu nhẫn Tử Ngọc trong lòng bàn tay Mạc Kỳ Minh, thầm nghĩ thứ này thật thần kỳ như vậy sao? Mặc dù giữ cái xác hai mươi năm, nhưng sau hai mươi năm cũng sẽ thối, không phải sao? Đem ột người chết thật sự là lãng phí. Không bằng để cho người sống đi! Ách! Nếu có thể cho quả phụ của Tứ Vương gia thì tốt rồi!

Có thể là ánh mắt Lăng Tuyết Mạn quá mức chăm chú, mà ánh sáng trong con người quá mức rõ ràng, làm năm huynh đệ đều hồ nghi nhìn nàng. Mạc Kỳ Dục ngửa miệng cười khẩy: “Tứ Vương phi thấy kỳ trân dị bảo liền không dời mắt được sao?”

26. Chương 27

“Hà?”

Lăng Tuyết Mạn đem ánh mắt từ nhẫn Tử Ngọc dời đến trên mặt Mạc Kỳ Dục, giật mình hai giây, sau đó lơ đãng bĩu môi miễn cưỡng nói: “Thất Vương gia nói đúng. Chúng ta nhà không giàu, đương nhiên là chưa từng thấy qua bảo bối quý như vậy. Nhưng ta coi Thất Vương gia vừa rồi có vẻ như cũng không dời mắt được nha!”

“Xì!” Mạc Kỳ Sâm nhin không được cười nhẹ ra tiếng, lại nghĩ đến tình cảnh hiện tại, liền ‘khụ’ ho hai tiếng.

Mạc Kỳ Diễn giật mình, ánh mắt nhìn một lượt ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Dục, không nói gì, đáy mắt cũng xông lên nụ cười thản nhiên.

Mạc Kỳ Lâm nắm nhẹ tay phải thành quyền, miệng ho nhẹ một chút chế nhạo nói: “Thất đệ nên gọi là Tứ Hoàng tẩu! Lời Tứ Hoàng tẩu vừa nói hình như là chính xác!”

Mạc Kỳ Dục nghe vậy tức điên gầm nhẹ: “Đệ sẽ không gọi ả! Ngũ ca lại che chở ả!”

“Sao? Thất đệ gọi Tứ Vương Phi là gì? Tôn ti trật tự cũng không hiểu sao?” Mạc Kỳ Diễn trầm mặt trách mắng.

“Nhị ca!”

Mạc Kỳ Dục không phục muốn biện giải, lại bị Lăng Tuyết Mạn thở dài một hơi đánh gãy “Thất Vương gia, là ta không xứng để ngài gọi là Tứ tẩu. Ha ha. Ngài gọi một tiếng Tứ tẩu, ta sẽ không cao hơn một chút, ngài không gọi ta cũng sẽ không gãy đi một cân. Ta thì không sao, chỉ là ngài có tôn trọng Tứ ca của ngài hay không mà thôi!”

Lời này vừa dứt, mấy nam nhân đều đắm chiêu nhìn Lăng Tuyết Mạn, có chút tìm tòi nghiên cứu.

Mà Mạc Kỳ Dục lại giận tái mặt, “Ta làm sao có thể không tôn trọng Tứ ca? Ta là không tôn...”

“Ha ha, chính là không tôn trọng Tứ Vương phi ta phải không?” Lăng Tuyết Mạn khẽ cười nói: “Ta không phải đã nói rồi sao? Ngài kêu ta cái gì ta cũng không để ý. Thất Vương gia chớ khấn thề, ta không mồm mép, sẽ không đi lăm miệng với Hoàng Thượng. Ngài cũng không cần để ý, chỉ cần thấp cho Tứ ca ngài hai nén nhang đi!”

Nói xong liền ngậm cười quay đầu đi tiếp tục quỳ, nhìn quan tài như đi vào cõi thần tiên.

Năm nam nhân ngẩn ra, trong con người đầy thâm ý.

Mạc Kỳ Dục nói không lại, tức giận quay mặt. Mạc Kỳ Diễn thản nhiên nói: “Thất đệ đi dâng hương đi! Mặt khác, đi xin lỗi Tứ Vương phi!”

“Nhị ca!” Mạc Kỳ Dục đen mặt, không cam lòng kêu lên.

Mạc Kỳ Diễn không cho cự tuyệt “Đi thôi! Tứ đệ mất, Vương phi của đệ ấy cũng là người Mạc gia ta. Chúng ta phải thay Tứ đệ chăm sóc Tứ Vương phi, có thể nào lại như thế?”

“Thất đệ, đệ lại nói vậy, cẩn thận coi chừng Tứ ca trách đệ!” Mạc Kỳ Sâm nhìn Lăng Tuyết Mạn một cái, cố ý nhắc nhở, chĩa chĩa quan tài Mạc Kỳ Hàn nói.

Mạc Kỳ Dục mím môi, trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, không tình nguyện đi đến quỳ gối bên cạnh, hướng linh vị chấp tay nói: “Tứ ca, Tiểu Thất ham chơi, nói hươu nói vượn đụng chạm đến Tứ tẩu. Tiểu Thất xin lỗi Tứ ca. Tứ ca luôn luôn thương đệ, đệ biết sai rồi. Kính xin Tứ ca chớ trách!”

Quản gia đưa nhang, Mạc Kỳ Dục tiếp nhận, lạy ba lạy.

Mạc Kỳ Dục chuyển mắt nhìn Mặt Lăng Tuyết Mạn, mặt ngượng ngập nói: “Tứ tẩu, ta sai lầm rồi.”

“Xi!”

Lăng Tuyết đã nhin cười muốn ghen. Nghe Mạc Kỳ Dục ăn nói khép nép, nhin không được liền bật cười nhưng nàng phản ứng rất nhanh, vội vàng dùng hai tay bịt miệng, chỉ chớp lông mi nháy một đôi mắt đẹp nhìn Mạc Kỳ Dục.

Mạc Kỳ Dục bị Lăng Tuyết Mạn nhìn, không được tự nhiên ‘khụ khụ’ hai tiếng, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ tức giận: “Người cảm hả?”

27. Chương 28

“Ngài vẫn là đừng kêu ‘Tứ tẩu’. Ta nghe mà sợ!” Lăng Tuyết Mạn không nhanh không chậm nói xong, khinh bỉ trừng mắt nhìn Mạc Kỳ Dục xong quay mặt đi.

Đây là xin lỗi sao? Một chút cũng không thành tâm!

Mạc Kỳ Dục tức giận bốc hơi đầy đầu, nghiêng răng ken két “Người, người nha đầu này sao lại không biết tốt xấu như vậy?”

Mạc Kỳ Lâm thấy thế lập tức nhíu mày trách mắng: “Thất đệ ầm ĩ cái gì? Muốn kinh động Tứ ca sao?”

“Ngũ Ca, không phải đệ, là ả...” Mạc Kỳ Dục chán nản chỉ vào Lăng Tuyết Mạn, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

“Tứ tử đang để tang phu quân, tâm tình cũng không tốt, đừng so đo.” Mạc Kỳ Sâm thở dài.

Lăng Tuyết Mạn làm bộ như không nghe thấy, dáng vóc tiêu tụy nhìn linh vị, trên mặt thậm chí còn biểu hiện thật bi thương.

Mạc Kỳ Dục không dám nhiều lời, tuy rằng trong lòng bất bình cũng oán hận ngậm miệng.

Một ngày cứ như thế trôi qua. Đêm đến, bởi vì có đám người Mạc Kỳ Diễn, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên được an bài trở về phòng ngủ.

Lăng Tuyết Mạn làm thế nào cũng ngủ không được.

Lỗ tai dựng thẳng nghe động tĩnh bên ngoài, sợ đâm tặc lại đến. Ban ngày ở trong phòng cẩn thận tìm một lần cũng chưa tìm được một cái vũ khí có thể sát thương dùng để phòng thân, cho nên trong lòng nàng bất an cực kỳ.

Nhưng nghĩ lại bên ngoài có năm nam nhân, đâm tặc ngay cả có gan lớn như trời cũng không dám xâm phạm đi?

Trên thực tế Lăng Tuyết Mạn đoán đúng rồi. Đâm tặc quả thực không dám đến mà là đang Hương Đàn Cư nhân nhả đánh cờ cùng thủ hạ của hắn tên là Vô Cực.

“Ha ha! Vô Cực người hết cờ!” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

Vô Cực nhìn bàn cờ nói: “Chủ tử đánh cờ cao siêu. Nô tài chịu thua!”

“Ha ha, người cần phải mưu lược hơn!” Mạc Kỳ Hàn bưng bát trà khẽ nhấp một cái nói.

“Nô tài ngu dốt. Ngày sau kính xin chủ tử chỉ dạy nhiều hơn.”

Khi nói chuyện, một bóng đen nhảy xuống ngoài cửa sổ, quỳ gối, thanh âm có chút dồn dập, “Nô tài thỉnh an chủ tử!”

“Tư Khuynh, xảy ra chuyện gì sao? Sao kích động như thế?” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh hỏi.

Quản gia Tư Khuynh chấp tay nói: “Hồi chủ tử, Tam Vương gia hôm nay mang đến một cái nhẫn Tử Ngọc, nói là Lăng Vương lúc còn sống đưa cho, có thể giữ xác chết hai mươi năm, nên muốn mở hòm đeo cho thi thể giả bên trong. Nhị Vương gia không có đáp ứng, nói phải đợi sáng mai trước khi đưa tang, xin chỉ thị của Hoàng Thượng! Chủ tử, ngộ nhờ thật sự mở hòm...”

“Hừ! Hắn chờ tới bây giờ trọng điểm là muốn mở hòm nghiệm xác! Cao dịch dung ở mặt người chết không qua ba ngày sẽ bóc không ra. Mục đích của hắn chính là điểm này!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nhếch môi, con người đen tối làm người ta phát run.

Vô Cực nói: “Chủ tử, chúng ta phải làm thế nào?”

“Không vội! Ngày mai thì sẽ có người không cho phép mở hòm.” Mạc Kỳ Hàn bí hiểm cười tự tin.

“Sao? Ý tứ chủ tử là...” Tư Khuynh cùng Vô Cực thất kinh hỏi.

Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói: “Tư Khuynh, sáng mai ngươi tùy cơ ứng biến đi theo phối hợp là được. Người nhớ kỹ người chính là nô tài chấp hành ý nguyện của chủ tử, mọi việc khác đều giao cho Vương phi.”

“Cái gì? Vương phi?” Tư Khuynh giật mình tròng lớn mắt.

“Đương nhiên! Không có ai thích hợp hơn nàng. Bốn vương lợi dụng nàng một phen, nhân tiện dọa nàng cho nàng nhớ lâu một chút!” Mạc Kỳ Hàn hơi cong khóe môi lên một chút. Hắn nhớ lại thân thể tiểu Vương phi mỹ lệ dưới ánh nến, yết hầu có chút chuyển động.

28. Chương 29

Đêm tối đen, mây che hơn nửa vầng trăng, chỉ để lại một vài tia sáng rọi chiếu.

Lăng Tuyết Mạn ngủ rất sâu, bởi vì sợ mà không để cho Xuân Đường tắt nến. Nha hoàn tất nhiên là lui bên ngoài hầu hạ. Nhưng đến nửa đêm, trên vách tường truyền đến ba tiếng động rất nhỏ, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt cả kinh, vội tắt nến lui ra khỏi phòng ngủ.

Một thân ảnh cao to từ vách tường đi ra, bước chân rất nhẹ dừng lại ở bên giường, nhìn thiên hạ đang ngủ say.

Đầu thu mùa, hơn nửa đã nhiều ngày mưa dầm, đến nửa đêm đã hơi lạnh.

Trong lúc ngủ mơ, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy lạnh, theo bản năng đem chăn kéo cao, bao lại cánh tay lộ ra ngoài, thậm chí ngay cả đầu cũng chui vào trong chăn.

Mạc Kỳ Hàn nhìn không tới đôi môi đỏ mọng kiêu diễm, hơi hơi nhú nhú mày ngồi xuống giường, thò tay kéo chăn ra, cúi người ở bên tai nàng khẽ gọi: “Lăng Tuyết Mạn? Lăng Tuyết Mạn?”

“Ừ... ừ... ai đang gọi ta?” Lăng Tuyết Mạn môi khẽ động, mơ hồ nghe có người gọi, nàng liền mơ mơ màng màng đáp.

Khuôn mặt tuần tú mỉm cười, môi mỏng chợt hôn thắm thiết lên cái miệng kia, cũng không xâm nhập, chỉ tại cánh môi mềm mại chạm vào nhau, liếm thẳng đến thiên hạ ngủ say giật mình tỉnh lại mới không cho nàng có một cơ hội kêu lên, cạy mở hàm răng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt chui vào dây dưa với cái lưỡi dính hương trơn ẩm.

Lăng Tuyết Mạn giật mình trừng mắt, hơi thở này rõ ràng là dâm tặc!

“A... A...”

Lăng Tuyết Mạn bị chặn không phát ra được thanh âm hô cứu mạng nào, đầu lắc muốn tránh né Mạc Kỳ Hàn cường hôn. Nhưng nam nhân kia có vẻ như không vui, đè mạnh hai tay với hai chân của nàng, làm nàng giống cá nằm trên thớt, mặc cho người xâm lược.

Hôn thẳng đến Lăng Tuyết Mạn hô hấp dồn, dập hai gò má đỏ ửng, hơi thở Mạc Kỳ Hàn cũng hỗn loạn, mới nhanh điểm huyết Lăng Tuyết Mạn. Thế này mới đứng thẳng lên, ánh mắt mê say nhìn cặp đồng tử trong veo như thủy tinh mang theo oán hận, ám nói: “Không phải ta muốn điểm huyết ngươi, là do ngươi sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.”

Nói xong liền cởi áo khoác cùng giày, ôm Lăng Tuyết Mạn vào bên trong, bản thân mình thì nằm xuống bên cạnh.

Mạc Kỳ Hàn vươn cánh tay kéo Lăng Tuyết Mạn qua, bàn tay to nhẹ vỗ về khuôn mặt như ngọc, hỏi nhỏ: “Thân mình còn đau không?”

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn không thể nhúc nhích, lại phát không ra tiếng, chỉ có thể mạnh chớp mắt, ở trong lòng hung hăng chửi bậy nguyên rửa cái gã này bị chém ngàn nhát đao. Không đề cập tới thì thôi, nhắc tới khiến cho nàng nhớ lại một đêm khuất nhục kia, lại càng thêm khinh bỉ bản thân mình rõ ràng bị phần muốn chết nhưng đến cuối cùng thân thể lại không tự chủ được đi hòa theo nam nhân này, còn ngâm nga để cho nàng ghê tởm hổ thẹn.

“Cách hai ngày sẽ không có chuyện.” Mạc Kỳ Hàn tính toán nói, ngón trỏ nhẹ nhàng lướt qua trên môi Lăng Tuyết Mạn, gương mặt lạnh lùng hiện lên một nụ cười thần nhiên, “Lăng Tuyết Mạn, ngươi bây giờ lại đang trách móc ta là dâm tặc phải không?”

Vô nghĩa!

Lăng Tuyết Mạn trả lời ở trong lòng.

Ai ngờ trong bóng đêm, nam nhân này lại cười khẽ lên, “Ha ha, trách móc không sai. Bản công tử là lần đầu tiên nhận được danh hiệu này. Thú vị! Thú vị!”

29. Chương 30

Thú vị cái đầu của người!

Lăng Tuyết Mạn cắn răng, ánh mắt hung ác, trong lòng chỉ hận không có công năng đặc dị gì có thể dùng ánh mắt giết chết đám tặc cực kỳ không biết xấu hổ này!

Mạc Kỳ Hàn sung sướng nhường mảy chống lại ánh mắt Lăng Tuyết Mạn, giễu cợt: “Đừng trừng mắt, trừng cũng không thay đổi được sự thật người là nữ nhân của ta! Ha ha, tuy rằng ta đối với tiểu nha đầu ngây ngô người không có nhiều hứng thú, đối với người ngực nhỏ không phải rất hài lòng, nhưng vì không có phát hiện ra nữ nhân thích hợp nên cũng đành chấp nhận!”

Đi chết đi. Đi chết đi!!!!

Trong ánh mắt Lăng Tuyết Mạn chỉ hận phun không ra tam muội chân hỏa thiêu cháy tên nam nhân cặn bã, cuồng vọng tự đại, da mặt so với tường còn dày hơn này!

“Khụ khụ! Nha đầu có phải lại đang trách móc ta không?” Mạc Kỳ Hàn trượt bàn tay từ gò má Lăng Tuyết Mạn xuống tới cầm nòng, nhẹ nhàng vuốt ve, cười như không cười nói: “Người sợ ta sẽ giết người sao? Hay là người lo lắng nam nhân đoạt thân người là xấu xí không chịu nổi hoặc là tuổi đã cao?”

Lăng Tuyết Mạn vừa nghĩ ngợi hai giây lại bắt đầu nghiêng rằng!

Mạc Kỳ Hàn trầm thấp cười, lại lẩm bẩm: “Nha đầu, tối nay ta vốn không có ý định tới tìm người. Nhưng nói như thế nào cũng là ta đoạt thanh bạch của người. Ta không muốn xem người ngày mai chịu chết, đến nhắc nhở người!”

Chịu chết?

Lăng Tuyết Mạn cau mày. Chẳng lẽ ngày mai còn bảo nàng chôn cùng sao?

Nghĩ đến đây ánh mắt Lăng Tuyết Mạn không ngừng nháy, ý bảo Mạc Kỳ Hàn giải huyết cam cho nàng. Mà Mạc Kỳ Hàn chỉ khê thờ dài, giọng cực kì nghiêm túc nói: “Quên đi. Người thất thân, cảm thấy thực có lỗi với tướng công Vương gia của người. Đến địa phủ thỉnh tội với hắc đi. Ta nghĩ hắc sẽ tha thứ cho người. Dù sao không phải người tự nguyện. Mà ta sẽ nhớ đi đến miếu thờ lạy lễ thấp nhang trước bài vị không tên của người. Bất quá mỗi tiết thanh minh ta có thể không nhớ đi dâng hương cho người, người không nên oán ta nhé!”

Cảm nhận được ánh mắt nổi điên của Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ nói: “Thế nào nha đầu? Hôm nay trước khi chết không thể thỏa mãn ta một lần sao?”

Nam nhân đáng chết!! Đi chết đi!!

Lăng Tuyết Mạn đã tức giận muốn ngắt đi, mà Mạc Kỳ Hàn lại nén cười, đưa tay vào cổ áo Lăng Tuyết Mạn cầm nơi dây dề của nàng, tao nhã thờ dài, “Nha đầu, tuy rằng nhỏ một chút, bắt quá cảm giác lúc nắm cũng không tệ!”

Lăng Tuyết Mạn thật sự là trừng đau mắt, chán nản bi phần nhắm hai mắt lại, trong đầu chỉ yên lặng lặp lại ý tứ đám tặc nói vừa rồi. Lời nói của hắc có mấy phần là thật?

Cảm thấy nam nhân này không đơn giản, đêm trước có thể nói bởi vì bên ngoài không có thủ hạ, hắc có thể không kinh động kẻ nào mà lén vào, như vậy tối nay thì sao? Bên ngoài rõ ràng có năm huynh đệ Mạc Kỳ Diễn bọn họ, nam nhân này lại có bản lĩnh thông thiên hay sao? Hay là Cúc Thủy Viên này có cửa sau, hắc vào từ cửa sau? Đúng rồi! Xuân Đường Thu Nguyệt đâu? Bọn họ phải ở ngoài bình phong hầu hạ nàng!

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết Mạn lạnh cả người, cảm giác toàn thân đều run. Ngày mai là ngày chết của nàng!!

Trong lòng như có lửa đốt, Lăng Tuyết Mạn lo lắng lại mở mắt ra, ao ước nam nhân này có thể giải huyết cam của nàng, ít nhất để cho nàng hỏi rõ!

30. Chương 31

Mạc Kỳ Hàn như đoán được ý tứ của Lăng Tuyết Mạn, môi mỏng bĩu một cái, trầm giọng nói: “Có thể giải huyết cam của ngươi. Nhưng ngươi đừng nghĩ đến kêu to hoặc là chống cự, bằng không ta giết chết ngươi!”

Lăng Tuyết Mạn vội nháy mắt, ý bảo nàng hiểu được, nhất định nghe lời hắn.

Vì thế Mạc Kỳ Hàn vươn ngón tay điểm vài cái, thân thể của Lăng Tuyết Mạn liền tự do. Nàng cũng không ngu xuẩn, biết kêu to căn bản không có tác dụng, chỉ sợ nàng hô lên một chữ, nam nhân sẽ bóp chết nàng.

Mà nàng trước hết là xác nhận sự việc!

“Khụ khụ, ngươi rốt cuộc là loại người nào? Vì sao có thể thần không biết quỷ không hay ẩn vào trong phòng ta? Hai nha hoàn của ta ở gian ngoài đâu? Người giết các nàng sao?” Lăng Tuyết Mạn cố trấn định hỏi.

“Vấn đề của ngươi tuy nhiều nhưng ta không trả lời ngươi bất kỳ câu hỏi nào. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết nha hoàn của ngươi không chết, chỉ bị ta làm cho hôn mê đi!” Mạc Kỳ Hàn vừa nhàn nhạt nói vừa chậm rãi vuốt ve Lăng Tuyết Mạn, đáy mắt dần dần sâu thẳm.

Lăng Tuyết Mạn bị Mạc Kỳ Hàn vỗ về chơi đùa trong tay, hai gò má xấu hổ đỏ hồng, theo bản năng trốn tránh, lại bất lấy tay hắn đẩy ra, nói năng lộn xộn: “Người... người đừng đừng đụng ta, cầu người...”

“Sao ngươi vẫn chưa có thói quen gần gũi ta?” Mạc Kỳ Hàn tươi cười tà tứ, bàn tay to lại dùng sức ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, cùng thân thể hắn gắt gao kề nhau không có một khe hở.

Lăng Tuyết Mạn cảm giác không chỉ có gò má nàng nóng, bên tai, cổ, thậm chí toàn thân đều quần nóng lên. Hắn dán nàng như vậy, có thể nghe được tiếng tim hắn đập mạnh mẽ cùng với tim bản thân mình sắp nhảy ra cổ họng!

Bởi vì khẩn trương, ngưng ngừng mà lòng bàn tay toát ra tầng tầng mồ hôi. Lăng Tuyết Mạn tận lực nghiêng mặt đi không đụng tới mặt hắn, hai tay để ở trên ngực của hắn, lắp bắp nói: “Ai muốn có thói quen gần gũi ngươi? Người không có lương tâm, nhiều lần đến khi dễ một quả phụ như ta!”

“Nha đầu, ta có lương tri mới lại tới tìm ngươi. Ta tạm thời không muốn một mỹ nhân như hoa như ngọc chết trong buồn tẻ như vậy. Khinh bạc ngươi chính là chuyện tốt ta làm cho ngươi. Người cũng chưa hề hỏi ta cái gì, sao muốn ta rời đi?” Mạc Kỳ Hàn nói nhẹ như mây, đáy mắt lại tràn đầy ý cười. Chẳng biết tại sao ngày thường hắn căn bản không cười, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy bộ dáng tiểu nha đầu Vương phi này khẩn trương sợ hãi lại cố tự trấn định liền không nhịn được muốn cười.

Trêu đùa nàng làm tâm tình hắn khoái trá!

“Người... người... người tại sao không chết đi?” Lăng Tuyết Mạn giận đỏ mặt đỏ tai, ngực thở hổn hển, chân trái thỉnh thoảng dùng sức hướng dưới háng Mạc Kỳ Hàn đạp tới!

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, tại thời khắc mấu chốt, bàn tay to nắm lấy chân Lăng Tuyết Mạn, ngũ khí đột nhiên trở nên âm hàn: “Lăng Tuyết Mạn, cảnh cáo ngươi tốt nhất đừng làm chuyện khiến ngươi hối hận! Muốn tập kích ta? Người không biết tự lượng sức mình!”

“Người... người buông ta ra! Chẳng lẽ ta phải giống con cừu nhỏ khuất phục đại dâm tặc ngươi sao?” Lăng Tuyết Mạn kích động gầm nhẹ, dùng sức tháo tay Mạc Kỳ Hàn, vùng vẫy lung tung. Nàng dù không có đủ bản lĩnh nhưng cũng không thiếu ngông nghênh!

Mạc Kỳ Hàn bất động nhìn Lăng Tuyết Mạn tổn công vô dụng, tâm tư có chút phức tạp theo dõi nha đầu quật cường này. Nàng là mật thám nằm vùng Lăng Bắc Nguyên phái đến sao? Nếu như vậy thì chỉ có thể giết nàng! Nếu như điều tra rõ không phải... Mạc Kỳ Hàn nghe được bản thân mình thở dài một hơi. Hắn thật không nỡ giết chết tiểu nha đầu thú vị như thế này!

31. Chương 32

“Nha đầu người đây là dựa vào chỗ hiểm chống lại ta! Người không sợ ta chưa kịp khinh bạc người đã chết đi rồi sao?” Mạc Kỳ Hàn khàn khàn nhắc nhở.

Nghe vậy Lăng Tuyết Mạn nhanh dừng động tác, ngẩng đầu thất kinh hỏi: “Đúng rồi lúc này người bảo ngày mai là ngày chết của ta là ý gì?”

“Ha ha, rốt cục quan tâm tới sống chết của bản thân rồi hả?” Mạc Kỳ Hàn trêu tức, nheo mắt lại, “Muốn biết, trước lấy lòng ta! Nếu tâm tình ta tốt, có thể cứu người, còn nếu người làm không được, thì tối nay là lần cuối cùng ta nhắm nháp người, về sau hai ta vĩnh biệt!”

“Người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hèn hạ vô sỉ!” Lăng Tuyết Mạn lại kích động, hai tay hung hăng đánh đấm ngực Mạc Kỳ Hàn. Nàng bây giờ bị đè hai chân, thân mình bị ôm, chỉ có hai tay còn có thể cử động.

Mạc Kỳ Hàn nhú lông mày, một chút cũng không so đo, nhưng nói: “Tùy người! Cứ cho là ta như vậy, nhưng ta chỉ cho người một cơ hội, người muốn lấy lòng ta hay không? Nếu không muốn, ta sẽ chiếm đoạt người sau đó rời đi. Người cứ chờ đến sáng đi cùng hỗn phách phu quân của người đi!”

“Người, người khốn kiếp!” Lăng Tuyết Mạn dừng tay, thở hổn hển chất vấn: “Người rốt cuộc có ý gì? Ai muốn giết ta? Chẳng lẽ lão già Hoàng Thượng kia lại thay đổi chủ ý muốn ta chôn cùng sao?”

“Sao?” Mắt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, nói: “Người dám bất kính với Hoàng Thượng như vậy? Chỉ bằng một câu này của người, bản công tử quyết định không phát thiện tâm. Người chờ chết đi!”

Dứt lời muốn đứng dậy rời đi, không muốn đụng đến nàng.

Tim Lăng Tuyết Mạn đập mạnh vài giây, cắn môi. Tuy khuất nhục nhưng ý niệm muốn sống đã chiếm cứ toàn bộ đầu óc nàng, cuối cùng quyết định nói nhỏ: “Ta không trách móc hoàng thượng, người khoan hãy đi...”

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn đã mặc áo đến một nửa, không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Người có thể trách móc bản công tử trước đây bắt buộc người, nhưng tuyệt không cho phép người có nửa điểm bất kính với hoàng thượng. Đây cũng là giới hạn của ta. Người nhớ kỹ chưa?”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn cúi gằm gật đầu. Nàng thật không phải là trinh tiết liệt nữ gì, nói trắng ra là chính là rất sợ chết. Nhưng chết không bằng sống, có ai lại nguyện ý chết đâu?

Mạc Kỳ Hàn hài lòng khẽ vuốt cằm, một lần nữa cởi toàn bộ quần áo ra.

Chỉ tiếc trời quá tối, Lăng Tuyết Mạn cái gì cũng nhìn không thấy, nếu không chỉ cần nhìn thấy quần áo quý báu của tên dâm tặc kia thì cũng có thể đoán được tám chín phần!

Nằm xuống, cánh tay vươn qua, cười nói: “Lại đây gối lên khuỷu tay ta.”

“Ta... chúng ta có thể bỏ qua cái loại hành vi ghê tởm này mà nói chuyện một chút hay không?” Lăng Tuyết Mạn lúng ta lúng túng nói nhỏ.

“Ghê tởm?” Mạc Kỳ Hàn nhăn mi không vui nói: “Sao lại ghê tởm? Ta tự tin công phu cũng không kém, đối với người cũng không thô bạo, người không hài lòng chỗ nào?”

“Ta... ta muốn là cùng nam nhân mình thích làm loại thân mật này, nhưng với người, ta lại hoàn toàn không biết gì cả, hoàn toàn xa lạ. Ta làm sao có thể...” Lăng Tuyết Mạn cắn môi không nói tiếp, cũng không nhìn bộ mặt mơ hồ của Mạc Kỳ Hàn, không cam lòng mà khổ sở.

Mạc Kỳ Hàn híp con ngươi, giật mình trong chốc lát, khẽ thở dài nhượng mảy nói: “Là bản thân người gối tới đây? Hay là muốn ta bắt người lại đây? Cùng một câu nói ta không thích nói hai lần!”

32. Chương 33

Lăng Tuyết Mạn đấu tranh tư tưởng hồi lâu, rốt cục dời thân mình đến gối lên khuỷu tay Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, môi đặt nhẹ trên môi Lăng Tuyết Mạn một chút, nhưng chưa rời đi mà là dán lên đôi môi cánh hoa của nàng, trầm thấp nói: “Nha đầu ngươi sẽ thích ta. Nhất định sẽ thích! Sớm muộn sẽ có một ngày ngươi biết ta là ai. Ta dám xác định ngươi sẽ không hối hận khi trao thân cho ta.”

“Ngươi là tự kỷ cuồng! Tự đại cuồng!” Lăng Tuyết Mạn tức giận chửi.

“Ha ha, ta luôn luôn rất tự tin. Nếu ngươi không tin thì chờ xem kết quả.” Mạc Kỳ Hàn khê cười nắm lấy tay Lăng Tuyết Mạn đặt lên mặt hắn, “Trước hết để cho ngươi yên tâm, ta cũng không phải là nam nhân râu ria cặn bã ghê tởm gì. Luận tướng mạo xuất thân, ta dư sức xứng với ngươi!”

“Hừ! Đó là ngươi nói. Dù sao ta không để ý đến ngươi là được. Ngươi nhanh nói cho ta vì sao sáng mai ta sẽ chết đi?” Lăng Tuyết Mạn vội rút tay về, không được tự nhiên nói.

Mạc Kỳ Hàn cười thầm một tiếng, đối với phản ứng ngượng ngùng của Lăng Tuyết Mạn vừa lòng cực kỳ. Gần gũi như vậy, cái loại hương thơm nhẹ nhẹ trên người nàng không ngừng thâm nhập vào trong mũi hắn, khiến cho bụng hắn không ngừng căng thẳng, hô hấp bắt đầu hỗn loạn. Nhưng dù sao hắn vẫn phải hoàn thành công việc, liền ra vẻ nói: “Ngươi còn không có lấy lòng ta, sao ta phải nói cho ngươi biết?”

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Lăng Tuyết Mạn lại đỏ mặt đến cổ, nghe hai chữ ‘lấy lòng’ này, nàng hổ thẹn cắn môi, lại vô lực trừng mắt nam nhân đem nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay này.

“Ha ha, ngươi hôn ta trước đã.” Mạc Kỳ Hàn khê cười nói.

Lăng Tuyết Mạn giùng giàng do dự, đầu óc không ngừng đấu tranh. Tối nay bắt luận nàng có phản ứng gì cũng sợ khó thoát khỏi bàn tay ma quỷ của nam nhân này!

“Mau!”

Nghe hần thúc giục, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn nhăn nhó, ấp úng nói: “Ta không...”

“Không biết hay không muốn? Nếu không biết thì đem môi chạm lên môi ta, ta dạy cho ngươi. Nếu không muốn thì chúng ta cũng không có gì để nói.” Mạc Kỳ Hàn nhếch môi buồn cười nhìn thiên hạ ngượng ngùng trong lòng.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, dậm tặc đáng chết!

Phần nộ nảy sinh ác độc, đầu nhấc lên hôn Mạc Kỳ Hàn, cũng chỉ là dán lên môi hắn bất động, con ngươi sáng trong mang theo lửa giận trừng mắt nhìn. Nhưng Mạc Kỳ Hàn trong nháy mắt hai tay ôm lấy thân mình Lăng Tuyết Mạn, hôn sâu vào.

Lăng Tuyết Mạn bị động, hai tay gắt gao để trong ngực Mạc Kỳ Hàn. Thân thể của hắn là trần truồng, nàng có thể cảm giác được thứ cực nóng dưới thân hắn dần dần cứng rắn, cách chỗ tư mật của nàng một lớp quần áo, như là một trận lửa thiêu đốt lên thân thể của nàng, để cho nàng đã khản trương lại khát vọng.

Bỗng nhiên giọng hần hần khàn khàn vang ở bên tai nàng, “Nha đầu, chút nữa nói cho ngươi nghe được không? Hiện tại thỏa mãn ta trước được không?”

Người khác phải là tốc chiến tốc thắng, sợ bị người đến bắt, nào có người thông thả như vậy? Lăng Tuyết Mạn bỗng nhiên ý thức được điểm ấy, hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi là thị vệ của Vương phủ này sao?”

“Là ai không quan trọng. Quan trọng là ta không có hại ngươi. Chỉ cần ngươi không chọc ta, ta sẽ thương tiếc ngươi trân trọng ngươi.” Hơi thở ấm áp của Mạc Kỳ Hàn nhẹ thổi ở bên tai thiên hạ trong lòng. Lăng Tuyết Mạn khinh thường chép miệng nói: “Đối với ta nhất định là quan trọng. Lại nói ta không cần ngươi thương tiếc trân trọng. Ta nhận không nổi.”

“Người! Tuyệt Mạn người đừng chọc tức ta được không? Hiện tại ta muốn người.” Tay Mạc Kỳ Hàn bắt đầu cởi dây lưng bên hông Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn cả kinh vội uốn éo người, la lên: “Không được! Không nên đụng ta!”

33. Chương 34

“Sao? Lại không nghe lời sao?” Mạc Kỳ Hàn đè lại thân mình lộn xộn của Lăng Tuyết Mạn, khàn khàn nói nhỏ: “Trong chốc lát trời sẽ sáng, người muốn có người tiến vào thấy một màn như vậy sao? Đến lúc đó ta không sao, còn người chết nhất định là người!”

“Người! Ta không tin! Nếu bọn họ coi ta là dâm phụ thì cũng sẽ coi người giống như vậy!” Lăng Tuyết Mạn giận tái mặt gầm nhẹ.

Mạc Kỳ Hàn bí hiểm cười, tiếp tục cởi quần áo Lăng Tuyết Mạn, đồng thời chế nhạo: “Tốt lắm, nếu người không tin ta có thể từ từ chờ đến hừng đông!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận, tay nắm thành nắm, cắn chặt răng gần từng chữ nói: “Trước tiên người nhanh nói vì sao ta phải chết?”

“Chuyện này một hồi nói, hiện tại ta thật sự muốn người.”

Mắt Mạc Kỳ Hàn trầm đi, tay cởi cái yếm của Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu hôn lên ngực nhỏ của nàng, đồng thời bàn tay to vươn xuống nơi thân bí của nàng, ngón tay linh hoạt vỗ về chơi đùa, khi nàng vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn, ngón trở liền vươn vào chỗ riêng tư của nàng.

“A.. a.. Người làm cái gì? Không muốn, không muốn...” Lăng Tuyết Mạn bị động tác kích thích này làm kinh hách, hai gò má hồng lên, mắt cổ chết người, hai tay vội đẩy bả vai Mạc Kỳ Hàn, giọng run lên.

Từ nơi mềm mại, Mạc Kỳ Hàn sung sướng nhếch môi, ngón tay tăng nhanh động tác, đồng thời ra tiếng nhắc nhở: “Người nhỏ giọng chút đi. Tuy phòng ngủ này không ai có thể tới gần, nhưng cẩn thận, nếu không sẽ xảy ra sai lầm lớn.”

“Dâm tặc, dâm tặc, dâm tặc! Người... a... A.. Người, người làm cho ta khó chịu...” Lăng Tuyết Mạn giờ phút này vừa thẹn lại vừa khó chịu, chỉ cảm thấy có một cổ khát vọng dẫn dắt thân thể mềm yếu của nàng, để cho nàng không còn sức lực cùng ý chí đẩy hẳn ra.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng rủa rới hai khóa anh đào kia một chút, trong cơ thể tràn ra một cổ xúc động làm hẳn khó có thể kiềm chế, quyết đoán rút tay về, xoay người Lăng Tuyết Mạn, thắt lưng trầm xuống, xuyên vào thân thể của nàng

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn giống con mèo nhỏ lười nhác rúc vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, thở phì phò. Chính xác mà nói, nàng bị người ta cưỡng chế duy trì cái tư thế này, cho nên nàng vừa thở vừa hận không thể một ngụm cắn chết nam nhân đáng chết này. Nhưng nàng cũng thật muốn cắn chết bản thân mình. Rõ ràng là chán ghét cùng kháng cự, nhưng thời điểm cao trào, nàng luôn không thể kiềm chế lý trí bản thân mình, hưởng thụ cái loại cảm giác không cách nào nói ra chữ này, thậm chí còn ôm thật chặt hẳn không muốn buông tay.

“Sao? Nghĩ cái gì? Sao không tiếp tục mắng chửi nữa?” Mạc Kỳ Hàn còn mang giọng nói khàn khàn hỏi nhỏ.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, không chút suy nghĩ nói: “Nghĩ thế nào cắn chết người, sau đó bản thân ta sẽ cắn lưỡi tự sát.”

“Hà?” Mạc Kỳ Hàn kinh ngạc một chút, cười giễu: “Nha đầu, người muốn tự sát theo ta là chuyện tốt. Nhưng ta cũng không muốn chết!”

“Cút! Ai muốn tự sát theo người?” Lăng Tuyết Mạn gầm nhẹ trở, mắt hừng hực lửa giận.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Nha đầu, ta thật sự có thể nhịn người! Đổi lại là những nữ nhân khác, nếu dám nói chuyện với ta như vậy, kết cục tuyệt đối là sống không bằng chết!”

“Người nói xem, sói ăn dê, dê còn phải nói cảm ơn sói sao?” Lăng Tuyết Mạn không chút e ngại cười nhạt nói.

34. Chương 35

“Ha ha! Khá lắm! Nha đầu nhanh mồm nhanh miệng! Lăng Bắc Nguyên chịu gả người ột người chết sao?” Mạc Kỳ Hàn cười khê đồng thời một đôi mắt sâu trói chặt ánh mắt Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy giận dữ nói một hơi: “Hừ! Ta thấy ông ấy đương nhiên chịu! Hy sinh một mình ta để bảo vệ Lăng gia bọn họ trên dưới bình an, mua bán này không lỗ, ông ấy luyến tiếc cái gì?”

“Việc này...” Mạc Kỳ Hàn dăm chiêu, trầm mặc.

Nhưng Lăng Tuyết Mạn đang rất vội vã, tay chân động không được liền dùng đầu đụng Mạc Kỳ Hàn: “Đút cho người ăn sạch sành sanh rồi, có thể nói chưa?”

Mạc Kỳ Hàn hoàn hồn nhíu mày nói: “Nói cho người nghe là được, người húc ta làm cái gì? Đau không?”

“Nếu có thể húc chết người, ta nhất định là không chút do dự!” Lăng Tuyết Mạn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ha ha, người muốn làm quả phụ hai lần sao? Ta không chết, ngày sau cố gắng còn có thể cưới người. Ta chết đi, người đời này liền hành quả phụ thật sự!” Mạc Kỳ Hàn cười nhạt nói.

Lăng Tuyết Mạn thở gấp, càng nóng nảy hơn, “Cưới ta? Cố gắng? Người cút ngay! Người cho là người là ai? Dù người chính là phụ thân của Hoàng đế thì Lăng Tuyết Mạn ta cũng không gả!”

“Phải không? Vậy cũng không phải do người. Tuyết Mạn nhớ kỹ người là nữ nhân của ta, trừ phi ta không muốn người, bằng không người đừng cự tuyệt ta hoặc là bỏ trốn khỏi ta!” Mạc Kỳ Hàn nhìn như bình thản, trong giọng nói lại có một dòng hương vị âm lạnh.

Lăng Tuyết Mạn không tự chủ được sợ run cả người, “Đồ điên! Người thật là đồ điên!”

Mạc Kỳ Hàn không nói gì, hơi nhếch môi, nhìn sắc trời bên ngoài. Không còn sớm, hẳn không thể tiếp tục hưởng thụ, liền nghiêm mặt nói: “Tuyết Mạn, ta nói ngắn gọn. Sáng mai có phải muốn mở hòm mang nhãn Tử Ngọc cho Tứ Vương gia?”

“Hả? Làm sao người biết? Việc này Nhị Vương gia nói đợi xin chỉ thị của Hoàng Thượng. Đúng rồi, không cho người gọi ta thân thiết như vậy.” Lăng Tuyết Mạn nhíu mày có chút bất mãn.

“Người bớt nói nhảm! Sắp chết đã đến nơi còn so đo ta gọi người như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn có chút tức giận.

Lăng Tuyết Mạn vội bịt miệng gật đầu nói: “Ta không so đo, người mau nói đi.”

“Dựa theo tập tục hoàng gia người là Vương phi xưng hỉ, chưa cùng trượng phu viên phòng, trượng phu đã bệnh chết. Quan tài một khi mở lại phải dùng máu trình của người đến tế hòm, nên đương nhiên là phải nghiệm thân người. Người bây giờ không còn hoàn bích, nếu nghiệm thân, người nhất định phải chết!” Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc nói.

“Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to hai mắt nhìn, “Người, người nói thật sao?”

“Đương nhiên. Ta không muốn người chết mới đến nói cho người biết. Dù sao cũng là ta đoạt thân thể của người.” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt gật đầu.

“Ta nên làm cái gì bây giờ?” Lăng Tuyết Mạn quýnh muốn khóc lên, tức giận lại mạnh mẽ đập đầu vào thân Mạc Kỳ Hàn, “Cũng tại người hại ta. Cũng tại dâm tặc người!”

Mạc Kỳ Hàn hút một ngụm khí, xoa xoa thân bị đau, buồn bực nói: “Nha đầu Tuyết Mạn, người ham mê đập đầu sao? Là ta hại người nhưng mà ta cũng tới cứu người, nếu người tiếp tục âm ỉ ta cũng không cứu người nữa!”

“Oa... Oa.. Ta không âm ỉ, người nhanh nói đi!” Lăng Tuyết Mạn đầu hàng, sinh mệnh là quan trọng nhất, cái khác không sao!

Trong bóng tối Mạc Kỳ Hàn sung sướng giương lên khóe môi, sâu trong mắt hiện lên tự tin. “Tuyết Mạn, nhớ kỹ lời ta nói, người nên làm thế này...”

35. Chương 36

Khi ánh rạng đông dâng lên là lúc trong phòng ngủ Tứ Vương gia đột nhiên truyền ra vài tiếng thét chói tai.

Thanh âm cực lớn làm Xuân Đường cùng Thu Nguyệt canh giữ ở gian ngoài, còn có hai nha hoàn khác kinh hách, nhanh chạy vào vào!

Các nàng chỉ thấy mặt Tứ Vương phi trắng bệch, không có chút máu, ánh mắt trống rỗng nhìn cửa sổ, tóc rối tung không chịu nổi, môi không ngừng run rẩy, không biết đang nói gì.

“Vương phi ngài làm sao vậy?” Xuân Đường cùng Thu Nguyệt lo lắng hỏi, tới gần liền gặp Lăng Tuyết Mạn nổi điên, hai tay hươu lung tung gào thét: “Không nên tới! Không nên tới! Phu quân! Phu quân!”

Lời vừa nói ra, bốn nha hoàn đều run lên, theo bản năng quét mắt nhìn phòng ngủ. Cái gì cũng không có? Xuân Đường cùng Thu Nguyệt lóe lóe ánh mắt, đột nhiên như là phản ứng kịp, mặt đen như đất, cả kinh kêu lên: “Vương phi, là Vương gia trở về?”

“Vương gia?!”

Hai nha hoàn Lan Tâm cùng Tứ Hỉ trợn mắt hét to một tiếng, hoảng sợ xách váy chạy ra ngoài!

“Hồn phách Vương gia đã trở lại!”

“Hồn phách Vương gia đã trở lại-”

Nhất thời, bởi vì Lan Tâm cùng Tứ Hỉ chạy loạn kêu la khiến cho toàn bộ Cúc Thủy Viên xôn xao lên. Gia đình, thị vệ, nha hoàn đều ủa vào linh đường, quỳ gối trước linh vị, không ngừng đập đầu cầu nguyện: “Vương gia ngài đừng dọa chúng nô tài. Vương gia...”

Huynh đệ Mạc Kỳ Diễn khiếp sợ thay đổi sắc mặt, đồng tử u ám của Mạc Kỳ Minh co rút kịch liệt, không thể tin tưởng mắt Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn đang nằm trong quan tài kia, mười ngón tay nắm chặt thành quyền, âm thầm cắn răng. Người lẽ ra nên chết vào hai năm trước, hiện tại...

Mạc Kỳ Minh từng bước đi đến trước mặt quan tài, đứng lại, con người lợi hại chăm chú nhìn, làm như muốn vung nắp quan tài nhìn vào bên trong. Hồn phách Mạc Kỳ Hàn có thật như mọi người nói là đã trở lại hay không?

Mà Mạc Kỳ Diễn trầm mặt xuống nói: “Quản gia! Đây là có chuyện gì?”

Quản gia khom người nơm nớp lo sợ nói: “Thưa Nhị Vương gia, gia nô tài cũng không biết. Để nô tài hỏi một chút.”

Dứt lời vội lớn tiếng hô: “Đang làm cái gì? Là ai nói hồn phách Vương gia đã trở lại?”

Câu hỏi này làm linh đường yên tĩnh trở lại. Lan Tâm cùng Tứ Hỉ run lên, ngã ngồi trên mặt đất, khuôn mặt kinh sợ, “Quản... quản gia, là Vương phi.... Vương phi...” Nghĩ đến biểu tình cùng bộ dáng Lăng Tuyết Mạn lúc đó, hai nha hoàn sợ nói không ra lời, chỉ liên tục lắc đầu.

Mà đám người Mạc Kỳ Diễn cả kinh. Mạc Kỳ Lâm bước đến, trầm giọng nói: “Vương phi như thế nào? Nói tiếp!”

“Chúng nô tì không biết...” Lan Tâm vẫn lắc đầu, không biết nói như thế nào, cũng không dám nói.

Mạc Kỳ Sâm khấn trương nhìn về phía quản gia, nói: “Vương phi ở nơi nào?”

“Hồi Lục Vương gia, Vương phi có lẽ là ở phòng ngủ!” Quản gia chảy đầy mồ hôi nói.

Mạc Kỳ Diễn quyết đoán nói: “Quản gia phái hai nha đầu gan dạ đi vào thay quần áo cho Vương phi, sau đó nhìn xem xảy ra chuyện gì!”

“Vâng, Nhị Vương gia.” Quản gia trả lời, nhanh chóng lui về phía sau.

Bốn huynh đệ kinh ngạc, nhìn nhau, lại nhìn Mạc Kỳ Minh vẫn đang nghiêm mặt theo dõi quan tài, không biết đang suy nghĩ gì.

Mà trong phòng, Lăng Tuyết Mạn kêu to, chỉ mặc quần áo trong, chui vào chăn, không ngừng nói mơ hồ: “Phu quân, không phải lỗi của thiếp, không phải thiếp. Thiếp không có muốn mở hòm. Không có, không phải thiếp, không phải thiếp, đừng tới tìm thiếp, không được...”

36. Chương 37

Quản gia phái hai nha hoàn không ai khác ngoài Xuân Đường cùng Thu Nguyệt. Nhưng bởi vì Lăng Tuyết Mạn phản ứng quá mức kịch liệt, ai cũng không dám mạnh tay thay quần áo cho nàng, chỉ vây quanh ở trước giường lo lắng kêu: “Vương phi, chúng nô tì thay quần áo, rửa mặt, chải đầu cho ngài đi!”

“Phu quân đừng trách thiếp, không phải thiếp muốn mở hòm phu quân!”

“Phu quân muốn đầu thai thì đi đi, đừng tới tìm thiếp, không được, van cầu chàng đừng tới tìm thiếp, thiếp sợ, sợ!”

Lăng Tuyết Mạn nói năng lộn xộn, lảm bảm lầu bầu. Mà phen này ăn nói khủng khiếp, thấy bốn nha hoàn, tay chân càng phát run, đem đồ tang quăng ra, kinh sợ hướng ra ngoài hô to “Quản gia! Vương gia không cho khai hòm, Vương gia muốn đầu thai!”

Quản gia chờ ở phía ngoài, nghe vậy, mặt luôn luôn không có biểu cảm gì nhất thời trở nên trắng bệch, lão đảo suýt nữa ngã nhào trên đất.

Mà Mạc Kỳ Dục ở trong linh đường lo lắng, đi tới đi lui, nhìn hạ nhân Tứ Vương phủ quỳ đầy đất, lại đi đến trước quan tài nghiêng tai ngưng thần lắng nghe.

“Thất đệ, đệ làm cái gì?” Mạc Kỳ Lâm nghi hoặc mở miệng hỏi.

Mạc Kỳ Dục ngẩng đầu nói: “Đệ muốn nghe bên trong có động tĩnh gì không! Ngũ Ca, hồn phách Tứ ca thật sự trở về sao? Tứ ca luyện tiếu huynh đệ chúng ta và phụ hoàng hả?”

“Không biết.” Mạc Kỳ Lâm nghiêm trọng lắc đầu.

Mạc Kỳ Diễn trầm mặc một hồi, đi đến trước linh vị thấp nhang lạy ba lạy, trịnh trọng nói: “Tứ đệ, nếu như đệ trên trời có linh thiêng, có cái gì không hài lòng liền báo mộng cho Nhị ca, Nhị ca nhất định dốc toàn lực giúp đệ làm được!”

Lời mới nói xong, ngoài viện hô to một tiếng: “Hoàng Thượng giá lâm! Hoàng Hậu giá lâm!”

Trong linh đường, mọi người cả kinh vội đi ra nghênh giá, quỳ gối dập đầu, “Tham kiến Hoàng Thượng! Tham kiến Hoàng Hậu nương nương!”

Mạc Ngự Minh được Lý công công đỡ xuống kiệu, đồng thời xuống kiệu còn có Hoàng Hậu và Công chúa Nhã Phi, phía sau là văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích.

“Bình thân!”

Thanh âm già nua của Mạc Ngự Minh vang lên, mọi người tạ ơn đứng dậy. Mạc Kỳ Diễn vội đi qua đỡ Mạc Ngự Minh, nói khẽ: “Phụ hoàng, xảy ra chút việc.”

Mạc Ngự Minh đang đi hướng linh đường, bước chân ngừng lại, nghi hoặc chuyển mắt nhìn, nói: “Chuyện gì?”

Mạc Kỳ Diễn chưa kịp giải thích, nhóm bốn nha hoàn Xuân Đường lao tới nhìn đến Mạc Ngự Minh, hoảng sợ, thân mình mềm nhũn quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng! Xin cho nô tì gặp Hoàng Thượng!”

Lý công công phần nô quát: “Nha hoàn to gan! Dám quấy nhiễu thánh thượng. Người đâu-”

“Để sau!” Mạc Kỳ Diễn ngắt lời, nói với Xuân Đường: “Tứ Vương phi xảy ra chuyện gì?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Nhị Vương gia, Tứ Vương phi giống như là trúng tà. Chúng nô tì không thể giúp ngài mặc quần áo. Ngài lắm bẩm lâu bầu nói lung tung, nói cái gì Vương gia không nên trách ngài, không phải ngài muốn mở hòm, kêu Vương gia đừng tới tìm ngài, còn có Vương gia muốn đầu thai cái gì đó, chúng nô tì... chúng nô tì thật sự rất sợ hãi nên chạy ra.”

“Diễn nhi, đây là ý gì?” Mạc Ngự Minh thất kinh hỏi.

Mạc Kỳ Diễn nhú mào nói: “Hồi phụ hoàng, việc nhi thần muốn bẩm ngài chính là việc này. Tứ Vương phi ở trong phòng ngủ, nhi thần không tiện vào xem, chỉ nghe bọn nha hoàn hầu hạ nàng nói, nói hỗn phách Tứ đệ đã trở lại!”

“Cái gì? Hàn nhi đã trở lại? Mở hòm là chuyện gì xảy ra? Quan tài Hàn nhi muốn mở ra một lần nữa sao?” Mạc Ngự Minh kinh hãi giữ lại tay Mạc Kỳ Diễn.

Hoàng Hậu, công chúa Nhã Phi cùng các đại thần phía sau đều mở to hai mắt, giật mình nhìn Mạc Kỳ Diễn.

37. Chương 38

Mạc Kỳ Diễn lắc đầu, thần sắc nghiêm trọng nói: “Phụ hoàng, quan tài Tứ đệ không có mở ra. Hôm qua Tam đệ nói muốn đem nhẫn Tử Ngọc của Lăng Vương thúc lúc còn sống lưu lại cho Tứ đệ đeo. Nghe nói nhẫn này là linh vật có thể bảo vệ xác chết hai mươi năm không hư. Nhi thần không dám tự mình tác chủ khai hòm, vốn muốn chờ ý chỉ của phụ hoàng, ai ngờ sáng nay Tứ Vương phi nói ra lời nói như vậy.”

Mạc Ngự Minh mang sắc mặt khác thường nhìn cổ quan tài, mọi người mang ánh mắt khiếp sợ, cũng nhìn theo.

Hồi lâu Hoàng Hậu đột nhiên nói: “Hoàng Thượng, chẳng lẽ Hàn nhi trên trời thật sự có linh sao? Nó báo mộng cho Tứ Vương phi sao?”

“Hoàng Hậu trước đừng kích động.”

“Hoàng Thượng!” Hoàng Hậu lo lắng ngắt lời Mạc Ngự Minh, nói: “Thần thiếp tự mình đi hỏi Tứ Vương phi xem Hàn nhi nói gì!”

Mạc Ngự Minh cả kinh, vội chặn lại nói: “Hoàng Hậu đừng vội! Nha hoàn mới nói Tứ Vương phi dường như là trúng tà, cẩn thận!”

“Hoàng Thượng, thần thiếp không sợ! Hàn nhi là con thần thiếp. Thần thiếp sẽ đi ngay bây giờ.”

Hoàng Hậu nói xong liền vội bước đi hướng về phía phòng ngủ của Mạc Kỳ Hàn.

“Hoàng Hậu-”

Mạc Ngự Minh vội đi theo, được hai bước lại ngừng lại, bởi vì vừa rồi nha hoàn nói Tứ Vương phi chưa mặc quần áo, bọn họ đương nhiên không thể theo vào, nhưng lại sợ Hoàng Hậu có gì bất trắc. Đang lúc lo lắng nghe một thanh âm yếu ớt vang lên -

“Phụ hoàng, nhi thần đi cùng mẫu hậu!”

Là Công chúa Nhã Phi! trên khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn hiện đau thương, kích động: “Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn gặp Tứ ca!”

Mạc Ngự Minh trầm ngâm một chút, nói: “Ừ, đi đi.”

Nhã Phi gật đầu, vội bước đi theo.

Mạc Ngự Minh lại ra lệnh, bảo hai gã cung nữ theo vào hậu đường.

Mà bên trong phòng, Lăng Tuyết Mạn luôn cuộn mình ở trong chăn, miệng nói lung tung. Chủ ý làm cho bản thân mình giả bộ trúng tà này đều do nam nhân đáng chết kia bày ra. Nói cái gì muốn người khác tin, đầu tiên bản thân mình phải tin trước. Chỉ có gạt được mình mới có thể gạt được người khác.

Cho nên ở trong đầu nàng không ngừng nhớ lại mấy cảnh tượng xem qua trong phim ma. Đang nghĩ ngợi, nghe cửa ‘đùng’ một tiếng bị đẩy ra!

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, kêu âm lên: “Phu quân, thiếp đáp ứng, thiếp nghe lời chàng, chàng đừng làm thiếp sợ, đừng dẫn thiếp đi. Van chàng, van cầu chàng...”

Hoàng Hậu run mình, Nhã Phi ở phía sau vội đỡ được, nàng nói: “Mẫu hậu, ngài như thế nào?”

“Tứ... Tứ Vương phi...”

Hoàng Hậu bỗng nhiên bỏ qua Nhã Phi, bước qua bên giường, kêu người trong chăn: “Tứ Vương phi người chui ra, bản cung là quốc mẫu, hết thảy quỷ thần đều không đến gần. Có bản cung người đừng sợ, người chui ra, bản cung có chuyện hỏi người.”

Nhã Phi cùng hai cung nữ vội vàng thò tay kéo chăn, Nhã Phi la lên: “Tứ tẩu, là hồn Tứ ca ta về sao?”

Chăn kéo ra, Lăng Tuyết Mạn run bần bật ngẩng đầu lên. Nhìn đến Hoàng Hậu cùng Nhã Phi, vui sướng mà khóc nhào tới trong lòng Hoàng Hậu, khóc không thành tiếng nói: “Hoàng Hậu nương nương, phu quân báo mộng cho con, ngài rất tức giận, rất tức giận! Ngài nói Diêm Vương sắp an bài ngài đầu thai làm người một lần nữa. Nhưng lại bất ngờ nghe tin dương gian muốn mở quan tài của ngài, ngài là hoàng tử, nếu mở ngài sẽ không thể đầu thai. Bởi vì con ngủ ở phòng của ngài, ngài sẽ đến tìm con a... A... Không phải thiếp muốn mở hòm, đừng tới tìm thiếp, thiếp sợ!”

38. Chương 39

“Là thật sao?” Hoàng Hậu vừa mừng vừa sợ nói: “Có thể một lần nữa làm người là việc rất tốt, không thể mở hòm, không được làm khổ Hàn nhi!”

“A... A...!” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, buông Hoàng Hậu ra, đi đến góc giường, sắc mặt trắng bệch, thân thể run cầm cập.

“Tứ tẩu làm sao vậy?” Nhã Phi hoảng sợ hỏi vội.

Hoàng Hậu cũng kinh ngạc, “Tứ Vương phi, còn có cái gì đáng sợ?”

“Con... con đột nhiên nhớ tới phu... phu quân nói nói ngài để lại thứ gì đó cho con ở... ở dưới gối” Lăng Tuyết Mạn run run nói không nổi một câu hoàn chỉnh.

Nghe vậy, ánh mắt của Hoàng Hậu cùng những người khác lập tức nhìn cái gối. Nhã Phi nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu, con tới lấy.” Nói xong nhẹ nhàng lấy gối lên, phát hiện phía dưới có một tờ giấy!

Ánh mắt mấy nữ nhân, bao gồm Lăng Tuyết Mạn, toàn bộ trợn tròn!

Nhã Phi càng run ngón tay, cầm lấy tờ giấy mở ra. Mấy người cùng nhau nhìn vào. Vừa thấy, Hoàng Hậu cùng Nhã Phi kinh hãi xuýt ngã xuống đất!

Chỉ thấy trên giấy trắng, bốn chữ to màu đen đập vào mắt: ‘Không ở hòm!’

“Đây là bút tích Hàn nhi! Là Hàn nhi! Hàn nhi con ở chỗ nào? Hiện ra gặp mẫu hậu đi Hàn nhi!”

Hoàng Hậu kích động, ngẩng đầu kêu to ở trong phòng ngủ. Nhã Phi cũng kích động, nước mắt rơi xuống, “Là Tứ ca. Thật là Tứ ca đã trở lại. Mẫu hậu chúng ta không được làm trái ý Tứ ca. Chúng ta không thể hại Tứ ca!”

Lăng Tuyết Mạn đại ra nhìn bốn chữ kia, trong đầu ong ong. Dâm tặc thật sự bắt chước bút tích Tứ Vương gia giống như thế sao? Cư nhiên làm cho Hoàng Hậu cùng Công chúa Nhã Phi tin?

Hoàng Hậu cùng Nhã Phi sau cơn kích động, liền vội vàng đi ra ngoài bẩm báo Mạc Ngự Minh.

Mạc Ngự Minh nhìn giấy trắng trong tay, chấn kinh hơn nửa ngày, mới hỏi: “Hoàng Hậu, là thật sao?”

“Hoàng Thượng, Tứ Vương phi nói đúng. Quan trọng là bốn chữ này đúng là Hàn nhi viết!” Hoàng Hậu vội vàng nói.

Đám người Mạc Kỳ Diễn đều vây lại nhìn bốn chữ kia, trên mặt đều là khiếp sợ!

Mạc Kỳ Minh gắt gao nhìn, ánh mắt trầm tĩnh đáng sợ. Trên đời này thật có quỷ thần sao? Mạc Kỳ Hàn người đùa cái gì!

“Vậy thì không được mở hòm. Theo quy củ, chuẩn bị hạ táng đi!”

Mạc Ngự Minh nói xong, đi đến quan tài, cúi người ôm lấy, cố nén không rơi lệ, thanh âm lại nghẹn ngào không thôi, “Hàn nhi, phụ Hoàng đến đưa con đoạn đường cuối cùng. Con có thể một lần nữa đầu thai làm người, phụ hoàng mừng cho con. Chỉ cần là con nói, phụ hoàng đều đáp ứng con, Hàn nhi!”

Lúc này hai cung nữ vào trong phòng nói: “Tứ Vương phi, nô tì hầu ngài thay quần áo. Hoàng Thượng sắp an táng Tứ Vương gia rồi.”

Lăng Tuyết Mạn vẫn mất hồn, lại không phản kháng nữa, để cung nữ mặc đồ tang cho nàng. Xuân Đường cùng Thu Nguyệt bị quản gia ra lệnh đưa vào nước cùng khăn mặt, trên mặt đều là biểu tình sợ hãi. Đến khi nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn an tĩnh lại, mới thả lỏng, nhanh nhẹn hầu hạ nàng rửa mặt trang điểm.

.....

Chuông tang vang, một tiếng hô to “Đưa tang- ”

Quan tài màu đen được mang ra, Mạc Ly Hiền dẫn đầu, toàn bộ con cháu hoàng gia đều mặc đồ tang, phía sau là Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn, huynh đệ tử muội, đường huynh đệ của Tứ Vương gia, còn có văn võ bá quan, thái giám, cung nữ, thị vệ, đội ngũ đưa ma chiếm toàn bộ các con đường trong kinh thành.

Nhập lăng, tuyên đọc tể văn chiếu cáo thiên hạ vinh sủng huy hoàng ngắn ngủi của Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn khi còn sống.

39. Chương 40

Tứ Vương gia nhập táng đã hơn mười ngày, Lăng Tuyết Mạn tạm thời buông lỏng tâm, chỉ cần đi từ đường thấp cho phu quân của nàng ba nén nhang là được rồi, thời gian khác nàng tự do hoạt động.

Mà đến lúc này nàng mới biết được trong phủ Tứ Vương không chỉ có nàng là một quả phụ, mà còn có thêm hai người nữa!

Nhìn cách đó không xa, hai nữ nhân thướt tha, tiêu sái, xinh đẹp, quyen rũ đang tản bộ, Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trong đình nghỉ mát cắn hạt dưa, co giật khuôn mặt nhỏ nhắn!

Nhìn chủ tử không vui, Thu Nguyệt nhỏ giọng nói: “Vương phi nếu không thích có thể không gặp trác Vương phi.”

Lăng Tuyết Mạn bấu môi, tiếp tục cắn hạt dưa “Ta không sao. Dù sao hiện tại ta suốt ngày ăn không ngồi rồi, có người cùng ta phân cao thấp cũng thú vị.”

Nghe vậy Xuân Đường cùng Thu Nguyệt cười, rót chén trà cho Lăng Tuyết Mạn uống cho trơn cổ!

“Tiểu Vương gia đâu?” Lăng Tuyết Mạn tiếp nhận, nhấp một miếng, thuận miệng hỏi.

“Hồi Vương phi, tiểu Vương gia cùng sư phụ luyện kiếm tại giáo trường ở hậu viên.”

“Vậy ta đi xem nó một chút.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, liếc về phía hai trác phi của Vương gia đang càng ngày càng gần – Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung – cười yếu ớt nói nhỏ: “Người nói các nàng hôm nay tới là muốn mang cho ta thứ tốt đẹp gì?”

“Vương phi, ngài cũng không thể để cho trác Vương phi lấn đến trên đầu ngài. Tuy rằng họ vào cửa sớm, lại đã hầu hạ Vương gia, nhưng họ đều không phải là chính thất mà chỉ là trác phi. Hiện tại đều vì Vương gia thủ tiết, nhưng ngày còn dài mà!” Xuân Đường nhắc nhở đầy ẩn ý.

Đáng tiếc Lăng Tuyết Mạn chỉ có thể hiểu ý tứ bên ngoài, cười hì hì nói: “Người xem ta là loại sẽ để cho người khác khi dễ sao?”

“Ha ha. Như thế chúng nô tì yên tâm.” Hai nha đầu cười rộ lên.

“A! Vương phi thật là nhân rồi!”

Cốc Vũ Mị tới ngồi đối diện Lăng Tuyết Mạn, không thỉnh an, mặt mang ý cười, trong ánh mắt lại toàn là đùa cợt.

Ngay sau đó, Tôn Uyển Dung ngồi xuống ở một cái ghế kế bên, tay vỗ về chơi đùa sợi tóc, mắt đung đưa kiêu diễm, tiếng nói mềm mại đáng yêu: “Vương phi ngồi ở trong đình cắn hạt dưa nhìn không có tao nhã đâu!”

“A? Muội muội đến nhắc nhở tỷ tỷ à?” Lăng Tuyết Mạn thản nhiên cười, chậm rãi tăng thêm hai từ ‘muội muội’ cùng ‘tỷ tỷ’.

Sắc mặt Tôn Uyển Dung cứng đờ rất nhanh khôi phục, lại vẫn cao ngạo nói: “Ta cũng không rảnh rồi như thế này.”

“Ha ha, xem ra danh hiệu Tứ Vương phi ta đây là không có giá trị!” Lăng Tuyết Mạn cười nhếch môi, lấy một hạt dưa cắn kêu thật lớn, thoáng nhìn hai nữ nhân, ánh mắt khinh bỉ, “Xuân Đường, Vương gia nhà người lúc còn sống có gia quý gì không? Vương phi lớn hay là trác phi lớn? Thu Nguyệt, thừa dịp hiện tại tâm tình ta cũng không tệ, giúp ta tiễn khách!”

“Hồi Vương phi, đương nhiên là Vương phi ngài lớn. Theo quy củ, trác phi phải thỉnh an ngài. Nếu như thất lễ với Vương phi, chủ tử sẽ lấy gia pháp trừng trị!” Xuân Đường cười nhạt trả lời.

“Ta nhớ kỹ. Ngày hôm nay tâm trạng ta thoải mái, coi như bỏ qua. Lần tới...” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt, nghiêng đầu nhìn về phía hai cái nữ nhân xanh cả mặt, chậm rì rì nói: “Lần tới cũng đừng trách ta xuống tay không lưu tình!”

40. Chương 41

“Người! Lăng Tuyết Mạn người dám động đến chúng ta? Phụ thân ta là Lại Bộ Thị Lang!” Cốc Vũ Mị đập tay lên bàn đá một cái, đứng lên cuồng ngạo quát.

Tôn Uyển Dung cũng đứng lên, mặt xanh mét nói: “Hừ! Người là chính phi thì thế nào? Vương gia đã mất, chúng ta đều là quả phụ! Trước khi người gả cho Vương gia, Vương gia còn khỏe. Rõ ràng là người khác đã chết Vương gia! Người là khắc tinh!”

“Phải không?” Lăng Tuyết Mạn cười lạnh, kéo dài giọng, ánh mắt sắc bén bắn về phía Tôn Uyển Dung, khí thế bức người nói: “Đến Hoàng Thượng cũng không từng nói qua nửa chữ, người dám nói ta khắc chết Vương gia? Người thật to gan!”

Xuân Đường nổi giận, từ phía sau Lăng Tuyết Mạn tiến tới một bước, lạnh lùng nói: “Hai vị trác Vương phi xin tự trọng! Tội danh dĩ hạ phạm thượng cũng không nhẹ!”

“Người là cái gì! Dám giáo huấn ta?”

“Bốp!”

Cốc Vũ Mị dừ dằn gương tay cho Xuân Đường một cái tát!

Xuân Đường đứng chịu trận, trên má hiện ra dấu năm ngón tay!

“Xuân Đường!” Lăng Tuyết Mạn cùng Thu Nguyệt cả kinh vội đỡ lấy Xuân Đường, nhìn mặt nàng.

Lửa giận lan tràn, Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn Cốc Vũ Mị hung ác đến cực điểm, nói: “Người là đang dằn mặt ta sao? Ta hôm nay nếu ngay cả người một thứ phi nhỏ cũng không giáo huấn được, ta sẽ vào cung cầu kiến Hoàng Hậu nương nương, xin mẫu hậu làm chủ!”

Ngày ấy an táng Tứ Vương gia xong, Hoàng Hậu nương nương từng nắm tay nàng, bảo nàng hãy gọi bà là mẫu hậu. Cho nên chỗ dựa vững chắc của nàng là Hoàng Hậu của một nước!

Nói xong liền thấy mặt Cốc Vũ Mị biến sắc, lại vẫn cố cứng đầu nói: “Xuân Đường chỉ là một hạ nhân mà dám chất vấn ta, vương phi cũng phải chịu tội quả giáo không nghiêm!”

Nói xong, nghiêng đầu trầm giọng hạ lệnh: “Thu Nguyệt đi gọi quản gia cùng tiểu Vương gia đến đây, ta có chuyện muốn nói!”

“Vâng, Vương phi!”

Thu Nguyệt lên tiếng, vội vàng đi.

Quản gia Tư Khuynh dẫn bốn gia đình cùng Mạc Ly Hiên chạy đến!

Nhìn gò má Xuân Đường sưng đỏ, mặt Lăng Tuyết Mạn lạnh lẽo không thấy một chút hơi ấm, Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung mang tư thái ngang ngược, quản gia liền hiểu được, khom người tiến lên hành lễ: “Nô tài thỉnh an Vương phi!”

Bốn gia đình đồng loạt hành lễ, “Nô tài thỉnh an Vương phi!”

Lăng Tuyết Mạn lạnh lùng không nói, quản gia cùng gia đình liền không dám đứng dậy. Mạc Ly Hiên từ nhỏ đã biết những trận tranh đấu nơi hậu viện, tiến lên đỡ lấy Lăng Tuyết Mạn, nói khẽ: “Mẫu thân, có người khi dễ ngài sao? Ly Hiên đã nói sẽ chăm sóc mẫu thân cả đời.”

“Ly Hiên, ta vốn định yên lặng sống qua ngày. Có người muốn tìm đến, còn đánh nha hoàn của ta. Con nói ta nên nén giận sao? Hôm nay nhện, sợ là ngày mai người bị đánh chính là ta!” Lăng Tuyết Mạn lạnh nhạt nói.

Mạc Ly Hiên gạt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, đông đặc nói: “Quản gia, các người đứng lên đi!”

“Vâng, tiểu Vương gia!” Quản gia đứng lên, khuôn mặt cũng bình tĩnh.

Mạc Ly Hiên nhìn đến Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung. Ánh mắt trong suốt lại mang theo khí thế con cháu nhà đế Vương cùng rét lạnh bức người!

“Hai vị trác Vương phi khi dễ mẫu thân của ta sao?” Mạc Ly Hiên hỏi, miệng hết sức non nớt mang theo tươi cười lại làm hai nữ nhân đứng ngồi không yên!

41. Chương 42

Cốc Vũ Mị khẽ run, nặn ra một nụ cười nhu hòa nói: “Tiểu Vương gia nói đùa, chúng ta sao dám khi dễ Vương phi tỷ tỷ? Vừa rồi là hiểu lầm thôi. Xuân Đường chống đối ta, ta giận liền đánh ả một chút. Chắc là ta ra mặt thay Vương phi tỷ tỷ, Vương phi tỷ tỷ mới tức giận!”

Tôn Uyển Dung thấy thế cũng nặn ra một nụ cười từ ái, “Tiểu Vương gia, ngài cũng không nên bắt công. Chúng ta là trác Vương phi của phụ vương ngài, coi như là di nương của ngài đó!”

Nghe vậy, mặt quần gia vẫn không chút thay đổi, còn hai mắt Lăng Tuyết Mạn phun lửa muốn mắng chửi người, Mạc Ly Hiên lại kịp nói trước khi nàng mở miệng, giọng điệu vẫn không nhẹ không chậm, “Nói như thế là mấu thân của ta sai lầm rồi phải không?”

Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung nghe vậy, có chút không hiểu nhìn Mạc Ly Hiên. Đối với vị tiểu Vương gia tới làm con nuôi này, các nàng tất nhiên là không quan tâm. Chỉ là một đứa nhỏ mà thôi. Quyền hành trong Tứ Vương phủ các nàng đương nhiên nắm trong tay mình, cho nên đối với tân Vương phi Lăng Tuyết Mạn, bọn họ muốn ăn hiếp từ lúc mới đến, khiến nàng không có cơ hội thay đổi tình thế!

Nhưng sự tình có vẻ không như kế hoạch. Chỉ thấy Mạc Ly Hiên ngậy thơ cười nói: “Quần gia, ta là chủ Vương phủ này phải không?”

“Thưa tiểu Vương gia, ngài kế tục tước vị Vương gia. Vương gia mất đi, ngài đương nhiên là chủ tử lớn nhất Tứ Vương phủ!” Quần gia cung kính trả lời.

Mạc Ly Hiên giống như bưng tỉnh đại ngộ, vừa tựa như không hiểu hỏi: “Chủ tử lớn nhất? Vậy mấu thân ta, ngay cả ta là chủ tử lớn nhất cũng phải kính trọng, những người khác có nên kính trọng không?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt quần gia rốt cục có chút biến hóa, trong ánh mắt có giật mình. Đến lúc này hẳn rất cuộc biết tiểu chủ tử này không đơn giản. Nhưng lại một chút, càng thêm cung kính trả lời: “Đó là đương nhiên. Vương phi là chính phi của Vương gia. Trong Tứ Vương phủ, nếu kẻ nào bất kính với Vương phi, đều lấy gia pháp xử trí!”

Mạc Ly Hiên gật đầu, thanh thúy nói: “Được. Hôm nay ta hỏi rõ việc này. Ta tuy nhỏ tuổi nhưng cũng hiểu được không quy củ sao còn thể thống. Phiền quần gia thông cáo Vương phủ, mọi người nếu có ngộ nghịch phạm thượng, vô luận là người nào, đều lấy gia pháp xử trí, hơn nữa trục xuất khỏi Tứ Vương phủ! Mọi người bao gồm hai vị trác Vương phi! Ha ha, kêu hai vị di nương thì không được rồi. Từ xưa dòng chính lớn hơn thứ. Trác phi chính là trác phi. Phụng hoàng chỉ có một, nếu không an phận, ta thấy hậu viên còn có hai gian phòng cũ, hai vị qua đó ở đi!”

Nghe lời này, tất cả mọi người choáng váng, khiếp sợ trừng lớn mắt!

Mặt Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung trắng bệch, ngó ra nhìn khuôn mặt ngậy thơ của Mạc Ly Hiên. Rét run từ lòng bàn chân không ngừng lan tràn.

Đây tuyệt đối không phải một đứa nhỏ chín tuổi! Thủ đoạn, tâm cơ cùng xử sự tàn nhẫn của nó thật sự là làm người ta sợ!

Quần gia cùng gia đình cúi đầu hết sức thấp. Mạc Ly Hiên nhìn sang, quần gia bình tĩnh trả lời: “Nô tài nhớ kỹ, nhất định tuân theo lệnh tiểu Vương gia!”

Tiếp theo, Mạc Ly Hiên chỉ cúi xuống liền lại lộ ra tươi cười vô hại, nâng Lăng Tuyết Mạn dậy, nhẹ giọng nói: “Mấu thân, hôm nay ngài bị người ta làm mất mặt, con đã lấy lại công bằng cho ngài. Nếu như ngày khác ngài bị người ta tổn thương một phần, con sẽ đả thương người đó mười phần để bồi thường ngài. Hoàng thất Mạc gia chưa bao giờ dễ dàng để người ta khi dễ! Tuy ngài mới gả vào phủ, phụ vương mất không có chỗ dựa vững chắc, nhưng ngài có con. Con sẽ thay phụ vương bảo vệ ngài sống quãng đời còn lại!”

Lăng Tuyết Mạn giật mình nhìn Mạc Ly Hiên. Nàng thật sự không nghĩ tới Mạc Ly Hiên lại tốt với nàng như thế! Có chút chất phác mở miệng, “Ly Hiên ta...”

“Mẫu thân, hôm nay coi như cho người bắt kính ngài một cái cảnh cáo, không cần so đo.” Mạc Ly Hiên cười nhợt nhạt, quay đầu nhìn về phía Xuân Đường, vô tà nói: “Xuân Đường hôm nay vì mẫu thân ta mà bị đánh, ta sẽ ghi ở trong lòng.”

“Tiểu Vương gia, đây là việc nô tì phải làm.” Xuân Đường được sủng thành lo quỳ xuống trả lời.

Mạc Ly Hiên hướng Xuân Đường gật đầu, sau đó nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, “Ha ha, mẫu thân, Ly Hiên mới học một bộ kiếm pháp. Chúng ta đi giáo trường, con luyện cho ngài xem được chứ?”

Lăng Tuyết Mạn có chút máy móc gật đầu, “Được.”

Mọi người đi ra, để lại Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung. Đến khi bốn phía hoàn toàn an tĩnh, hai nữ nhân này mới giật mình phục hồi tinh thần. Hai mặt nhìn nhau, suy nghĩ đến lời nói cùng biểu tình lúc nói chuyện của Mạc Ly Hiên, thân mình run lên suýt té xuống đất!

42. Chương 43

Từ xa đã nghe đến từng trận hương hoa xông vào mũi, Lăng Tuyết Mạn hít một hơi, vui vẻ thoải mái.

Mạc Ly Hiên ở bên cạnh nhìn Lăng Tuyết Mạn không chút nào làm ra vẻ, tràn đầy sức sống, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên tươi cười, “Mẫu thân, hậu viên không khí dễ chịu cùng với hương hoa làm cho người ta rất là thoải mái.”

“Không khí sáng sớm rất là trong lành. Con xem chúng ta sau bữa cơm tản bộ hưởng thụ một chút, cuộc sống thật tốt đẹp!” Lăng Tuyết Mạn thích ý nói, cánh tay giơ lên đầm đầm lưng mồi.

“Mẫu thân, vậy sau này mỗi sáng Ly Hiên đều cùng ngài tản bộ được không?” Mạc Ly Hiên cười xán lạn, nắm tay Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn bật cười, hơi khom người vươn tay sờ mặt Mạc Ly Hiên, nói: “Ha ha, ta đây mới mười sáu tuổi đã có con trai lớn như vậy. Đến bây giờ ta còn chưa thích ứng đâu!”

Lòng bàn tay bóng loáng trơn trượt mặt Mạc Ly Hiên làm vị tiểu Vương gia này đỏ mặt lúng ta lúng túng nói: “Mẫu thân, nếu như theo tuổi Ly Hiên gọi ngài một tiếng tỷ tỷ mới thích hợp, nhưng theo bối phận Ly Hiên chỉ có thể gọi như vậy.”

“Hi hi là Lăng Tuyết Mạn ta mất đi trường phu, nhưng vẫn còn có được một đứa con, trời cao đối với ta không tệ.” Lăng Tuyết Mạn cười mỉm kéo Mạc Ly Hiên đi, thanh âm khoan khoái chảy xuôi trong không khí tươi mát, “Ly Hiên, chúng ta đi qua bên kia núi giả xem cá vàng!”

Mấy ngày này Lăng Tuyết Mạn giả bộ thâm trầm, trong nội tâm là cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì từ khi chôn Tứ Vương gia đến nay, hơn nửa tháng dâm tặc không đến nữa. Vài ngày đầu nàng luôn ngủ không an ổn, phải vểnh tai nghe động tĩnh, còn bảo Mạc Ly Hiên kêu quản gia điêu năm tên thị vệ giữ ở ngoài cửa. Nhớ đến lúc ấy, ánh mắt quản gia tỏ vẻ rất khiên cưỡng, cuối cùng không hỏi gì mà làm theo.

Có thể là có thủ vệ nên dâm tặc không dám vào. Lăng Tuyết Mạn về sau ngủ rất say sưa.

Bất quá nàng vẫn không yên lòng, nếu không dám nói ra, nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình.

Thử hỏi Mạc Ly Hiên võ công có học được hay không, kết quả vừa nghe Mạc Ly Hiên nói, Lăng Tuyết Mạn rút lui có trật tự, sau đó mỗi ngày vắt hết óc nghĩ biện pháp, tỷ như hiện tại nàng ngồi ở trong phòng ngăn người đã nửa giờ.

Đương nhiên hai đêm kia bị bắt, Lăng Tuyết Mạn cực lo lắng mình sẽ mang thai. Một khi mang thai cũng chính là kỳ chết của nàng. May mắn chính là tối nguyệt sự, lúc ấy nàng kích động gần như muốn nhảy lên.

Dâm tặc mỗi lần đều phải không ngừng sờ ngực nhỏ của nàng.

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn phút chốc tỏa sáng vội kêu: “Xuân Đường Thu Nguyệt lấy vải và kim lại đây cho ta.”

“Vương phi ngài muốn làm cái gì sao? Nếu có gì nô tì có thể...” Xuân Đường kỳ quái hỏi.

“Ha ha không cần. Tự ta làm là tốt rồi. Đi lấy đi, có sợi tơ bông gòn thì tốt.” Lăng Tuyết Mạn cười yếu ớt nói.

“Vương phi xin chờ một chút.”

Ban đêm trời dần mát. Gần đây thời tiết thường hay có mưa dầm, khi trời tối đưa tay không thấy được năm ngón.

Hương Đàn Cư

Trong mật thất, giờ phút này Mạc Kỳ Hàn đang ngồi ở trước bàn nhìn tư liệu trong tay, ánh nến sáng ngời, mà khuôn mặt tuấn tú của hắn lại phủ một mảnh sương mù. Cặp mắt tối tăm nhìn chữ trên giấy, giống như sương rét lạnh.

Miêu Cương? Thất diệp độc đúng là đến từ Miêu Cương? Mạc Kỳ Hàn nhấp nhanh môi mỏng, âm thầm suy tư. Thật lâu sau nhẹ giọng kêu lên: “Vô Cực!”

Một bóng dáng lờ lờ ra ôm quyền, “Chủ tử! Nô tài ở đây!”

“Báo tin cho ân sư.” Mạc Kỳ Hàn nói xong lấy bút ra viết mấy chữ, sau đó giao cho Vô Cực nói tiếp: “Giao cho ám vệ đi thăm dò trong số những người từng có quan hệ với Lăng Bắc Nguyên, có ai đến từ Miêu Cương không.”

43. Chương 44

Cùng một thời gian, Lăng Tuyết Mạn tắm rửa xong đuổi Xuân Đường Thu Nguyệt ra ngoài, sau đó hưng trí bừng bừng lấy ra một bộ nội y hiện đại mà ban ngày nàng nghiên cứu chế thành. Vì lý do an toàn, nàng khâu chúng thật cẩn thận, bảo vệ ‘em gái’ của nàng không bị xâm phạm.

Lăng Tuyết Mạn mặc bộ quần áo bảo hộ này nhưng không yên tâm lắm, lại mặc thêm vào hai cái yếm, mới mặc quần áo trong chuẩn bị ngủ.

Nằm xuống, nhất thời ngủ không được liền nghĩ lung tung. Trong đầu đột nhiên nhớ tới tấm drap trải giường dính máu!

Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng xoay người xuống giường, chui vào gầm giường kéo nó ra ngoài, tìm đập thành thịch.

Bởi vì vào bữa tối, Lan Tâm cùng Tứ Hỉ xin chỉ thị nàng ngày mai muốn quét tước toàn bộ phòng ngủ một lần. Bởi vì lúc trước nàng không cho phép, bọn nha hoàn lâu lắm đều không có quét dọn. Hiện tại nàng thật sự không có lý do gì từ chối nữa.

Không được, nhanh xử lý sạch. Lăng Tuyết Mạn lăm bầm lăm bầu bò dậy, cấp tốc quét mắt nhìn từng cái góc trong phòng. Không thể dùng để giấu này nọ được. Phải làm thế nào đây?

Lăng Tuyết Mạn lo lắng đi tới đi lui bỗng dưng cảm thấy có sáng kiến, vội mặc thêm áo khoác, nhét drap giường vào trong lòng, lặng lẽ mở cửa sau đi đến nhà bếp.

Lăng Tuyết Mạn cực kỳ khó khăn tránh né thủ vệ tuần tra, kết quả không có để ý vấp một cái treo chân ở hành lang, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức méo mó, cắn chặt răng không để cho bản thân mình kêu lên!

Chân truyền đến cơn đau tan lòng nát dạ, Lăng Tuyết Mạn thầm rủa: “Đều do tên dâm tặc đáng chết gây nên!”

Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển ngồi dưới đất xoa chân, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội cố đứng lên, chân thấp chân cao đi về phía nhà bếp.

Lăng Tuyết Mạn lén lút tới gần nhà bếp giống như kẻ trộm, có tật giật mình, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, thân mình tựa vào trên cửa, dè dặt cẩn trọng áp tai nghe ngóng bên trong. Xác định không có người, cũng không nghe được động tĩnh gì liền mở nhẹ cửa khom lưng chui vào.

Bên trong không có nến, tối như mực. Giờ này nhóm đầu bếp đều trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ có một đầu bếp đang trực thật trùng hợp tiêu chảy đi ra nhà xí. Mà Lăng Tuyết Mạn nhìn ngó, ánh lửa ở bên trong bếp lò hấp dẫn nàng, kích động vội đi qua. Nhưng khi nàng đang lấy tấm drap giường ra lại nghe tiếng bước chân vang lên!

Ồi! Có người đến đây!

Hai chân Lăng Tuyết Mạn như nhũn ra, may mắn là đầu óc nàng coi như thanh tỉnh, vội núp sau lu nước ngồi nín thở lắng nghe động tĩnh.

Lý đầu bếp tiến vào, đi đến bếp lò lấy tô múc một chén nước sôi sau đó lại bưng bát đi ra. Hắn đóng cửa, khóa lại mới rời đi.

Lăng Tuyết Mạn chỉ nghe thấy làm một tiếng, căn bản không nghĩ tới đó là thanh âm khóa cửa. Đợi Lý đầu bếp đi ra, nhẹ nhàng thở ra. Ở bên trong bếp lò tàn lửa vẫn còn. Lăng Tuyết Mạn hài lòng tươi cười, lấy tấm drap ném vào bếp lò.

Ha ha, đốt tấm drap này là coi như xong việc, không phải sao? Lăng Tuyết Mạn cười thư thái, ngó xung quanh, tính toán nên chuẩn bị vũ khí gì để đối phó đám tặc đây?

44. Chương 45

Trông mắt sáng lên, con dao!

Ách, nàng lấy con dao phay giấu ở dưới gối sao? Chẳng lẽ nàng phải dùng dao giết người lần nữa?

Thôi, dao thì dao, dù sao đám tặc kia hình như có võ công, nếu hắn không tránh thoát bị mình chém trúng cũng là hắn gieo giởn gặt báo!

Lăng Tuyết Mạn nghĩ như thế, liền đi chọn một con dao. Đếm sơ một chút, trên cái giá có vài chục cái, lấy một con dao sáng loáng lờ lờ xem, trong lòng hơi sợ.

Mà Lăng Tuyết Mạn lo chọn dao, quên mất tấm drap giường đang cháy. Mà drap giường nàng cũng chỉ là tùy tay quăng, không có nhét hoàn toàn vào bếp lò. Giờ phút này, lửa bên trong đã cháy tới bên ngoài, cháy đến chậu gỗ trước bếp, rất nhanh thành đám cháy to. Một nửa sau rót xuống đất, lập tức đốt cháy đồng củi trên đất!

Ngoài cửa sổ gió thổi vào cổ vũ ngọn lửa, khói đặc cuộn cuộn toát ra. Lăng Tuyết Mạn ngửi thấy mùi khói mới giật mình, cuống quýt quay lại. Vừa thấy, kinh hồn, lập tức ngăn người tại chỗ!

Thẳng đến toàn bộ phòng ăn bị lửa chiếu sáng như ban ngày, Lăng Tuyết Mạn hô hấp cũng dần dần khó khăn, mới hoàn hồn muốn đi dập lửa. Nhưng xung quanh lu nước đều đang cháy, nàng không qua được. Bản năng muốn sống, nàng cuống quýt chạy ra ngoài, nhưng muốn mở cửa mới phát hiện cửa bị khóa!

“Người đâu! Cháy! Người đâu, ta ở trong này! Cứu mạng”

Lăng Tuyết Mạn sốt ruột dùng sức vỗ ván cửa, trên đầu mồ hôi không ngừng tuôn. Vừa kêu gào muốn nổ cổ họng, quay đầu nhìn lại thấy lửa đã muốn lan tới gần, xà nhà cũng đã cháy!

Tình huống nguy cấp như thế nhưng lại mở cửa không ra, Lăng Tuyết Mạn muốn chết tâm. Cố dùng thân mình xô cửa nhưng nàng chỉ là một nữ nhân gầy yếu, không phá nổi cửa.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Khụ khụ! Khụ khụ!”

Khói đặc vào yết hầu, Lăng Tuyết Mạn bị sặc chảy ra nước mắt, chỉ dựa vào kia một cổ ý thức muốn sống mãnh liệt dùng sức hô: “Cứu mạng! Người đâu!”

Trận cháy này làm kinh ngạc hai nhóm người!

Một là hạ nhân cùng thị vệ ở gần phòng ăn. Ánh lửa rất nhanh sáng đỏ phía chân trời. Không biết là ai hô một tiếng “Cháy-”

Một tiếng này lập tức gây xôn xao. Quản gia vốn đã ngủ bị bừng tỉnh, kinh hãi nhảy dựng lên, vội vàng khoác áo chạy vội ra ngoài. Nhìn thấy phương hướng cháy vội hô: “Toàn bộ mọi người đi dập lửa! Mau! Nhanh chút! Lấy thùng đi múc nước trong hồ! nhanh chút!”

Gia đình thị vệ nghe mệnh lệnh, lấy theo vô số thùng nước chạy lại, bọn thị vệ tuần tra cũng gia nhập hàng ngũ cứu hỏa. Mạc Ly Hiên đương nhiên cũng bị kinh động, vội vàng từ Liễu Hương Cư chạy đến nhà bếp.

Mặt khác, người bị kinh hãi tất nhiên là chủ tử lớn nhất Tứ Vương phủ – Mạc Kỳ Hàn ở Hương Đàn Cư!

Hắn vốn đã ngủ, là ánh sáng bên ngoài cùng khói mù đột nhiên tới làm hắn bừng tỉnh, nhanh chóng đứng lên.

Mạc Kỳ Hàn đứng trước cửa sổ nhìn đám khói bốc lên tận trời, lạnh lùng nói: “Vô Cực, có chuyện gì?”

Vô Cực lắc người đi ra, nhíu mày, “Hồi chủ tử, hình như là nhà bếp cháy!”C

45. Chương 46

Mạc Kỳ Hàn âm trầm nhìn ánh lửa phía chân trời, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một người, hỏi: “Vô Cực, Vương phi ở nơi nào?”

“Chủ tử, Vương phi giờ này chắc là ở phòng ngủ!”

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy bất an, nhanh đi đến đường hầm, nói nhanh: “Đi tìm hiểu nguyên nhân cháy!”

Nói xong lắc mình vào đường hầm, chạy vào phòng ngủ. Hắn mở cơ quan, khi đi đến trước giường nhìn không có một bóng người, tim nhảy dựng lên!

Nữ nhân đáng chết đi đâu?

Mạc Kỳ Hàn khẽ nguyên rửa một tiếng, nhanh chóng quay trở lại Hương Đàn Cư lấy một miếng vải đen che mặt. Thân mình cao to bay vút đi!

Hắn tự mình đi xác định xem nữ nhân đáng chết kia có thể đang ở nhà bếp hay không!

“Người đâu! Cứu mạng!”

Lăng Tuyết Mạn kêu đã khàn khàn, vô lực dựa vào khung cửa. Bên ngoài tiếng người huyên náo, từng thùng nước hắt vào, nhưng lửa quá lớn. Lăng Tuyết Mạn bởi vì kêu to mà trong phổi hút vào quá nhiều khói đặc, không ngừng kịch liệt ho khan, đầu óc trở nên mê muội mơ màng.

Một cổ tuyệt vọng cùng vô lực đánh thẳng vào trái tim, Lăng Tuyết Mạn giãy giụa lần cuối cùng, dùng hết sức xô cửa, đồng thời hô: “Cứu mạng-”

Nàng đã không thể trông cậy ai đó có thể xông tới cứu nàng, bởi vì nàng rõ ràng nghe đến đối thoại bên ngoài.

“Lý Tam Nhân, thời điểm người khóa cửa bên trong có người không?” Hỏi chính là quản gia.

Lý đầu bếp lau mồ hôi lạnh trên đầu lớn tiếng trả lời: “Không có!”

“Tốt lắm, toàn lực dập tắt lửa!”

Giọng Lăng Tuyết Mạn bị chìm trong tiếng người ồn ào ở bên ngoài, “May mắn nhà bếp Tứ Vương phủ khá lớn, lửa chưa có cháy tới cửa, nhưng xem lửa lớn thế này cũng chống đỡ không được bao lâu!”

“Khụ khụ khụ khụ... cứu... cứu mạng. Ta ở bên trong...”

Lăng Tuyết Mạn vô lực, cổ họng hô cực nóng, toàn thân nóng lên, môi khô nứt cực kỳ khó chịu!

Bỗngưng Lăng Tuyết Mạn nghe được một giọng trẻ con quen thuộc, là Mạc Ly Hiên!

“Quần gia, sao có thể cháy?” Mạc Ly Hiên nghi ngờ hỏi.

Nhưng không đợi quần gia đáp lời, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa hô: “Tiểu Vương gia! Quần gia! Vương phi không ở trong phòng. Không thấy Vương phi!”

“Cái gì? Không thấy mẫu thân?” Mạc Ly Hiên tái mặt, vội vàng nói: “Quần gia mau dẫn người đi tìm mẫu thân! Mau!”

Quần gia cũng kinh hãi. Nhà bếp này có thể cháy, nhưng không thấy tung tích Vương phi, sợ là chủ tử nhà hắn muốn cắt cái đầu của hắn!

“Vâng, tiểu Vương gia!” Quần gia gật đầu một cái, hướng thị vệ cứu hỏa quát: “Các người lập tức tìm kiếm Vương phi, không được có sai lầm!”

Lăng Tuyết Mạn vốn hi vọng, lại càng nghe càng gấp, không ngừng đập ván cửa nóng rực hô: “Ly Hiên ta ở chỗ này! Ly Hiên -”

Thanh âm này lại bị át đi, Mạc Ly Hiên nghe không được, quần gia bận tìm người cũng nghe không đến. Thanh âm này chỉ rơi vào trong tai hai người!

Hai bóng đen từ góc tối cực nhanh hiện ra, ai cũng không thể phát hiện. Cửa chính có hạ nhân cứu hỏa, bọn họ không cách nào tiếp cận, liền không hẹn mà cùng bay về phía cửa sau!

Lăng Tuyết Mạn đã gần ngất, ngồi phịch ở bên cửa cúi gằm đầu. Vô Cực phá cửa sổ đi vào cứu Lăng Tuyết Mạn. Mạc Kỳ Hàn từ cửa sổ nhảy vào nhà bếp. Nhưng lửa càng lúc càng lớn, Mạc Kỳ Hàn vội vã muốn tới cửa lại đột nhiên bị một cái xà nhà rơi xuống cản đường. Vô Cực dưới tình thế cấp bách cũng lộn tới che chở Mạc Kỳ Hàn.

46. Chương 47

“Tuyết Mạn? Tuyết Mạn?”

Mạc Kỳ Hàn vỗ mặt Lăng Tuyết Mạn nhưng Lăng Tuyết Mạn đã hoàn toàn hôn mê.

Cẩn rằng một cái, Mạc Kỳ Hàn bỗng Lăng Tuyết Mạn lên trầm giọng nói nhỏ: “Vô Cực hộ giá bốn vương đi ra ngoài đến Hương Đàn Cư, sau đó người đi tìm Tư Khuynh bảo hắn ổn định tình hình, đừng để tiểu Vương gia làm lớn chuyện.”

“Nô tài hiểu rõ.”

Vô Cực đáp một tiếng, bảo vệ Mạc Kỳ Hàn không bị mấy thanh gỗ cháy không ngừng rơi xuống nên trúng, hai người từ cửa sổ thoát ra, dùng khinh công tuyệt đỉnh bay đến thư phòng Mạc Kỳ Hàn nơi có đường hầm thông vào Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn an trí cho Lăng Tuyết Mạn xong, Vô Cực rời đi.

Cầm tay nhỏ bé rơi xuống ở bên giường, Mạc Kỳ Hàn trầm mặt bắt mạch của nàng, tâm trạng khẩn trương dần dần thả lỏng. Hoàn hảo là không có chuyện gì, chỉ là hít vào khói bị sặc nên hôn mê.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn đen sì sì, Mạc Kỳ Hàn cau chặt mày, tức giận trừng mắt nhìn vài lần, đứng dậy cầm khăn ướt ngồi xuống cẩn thận chà lau sạch sẽ cho nàng, lại kéo chăn gấm của hắn đắp kín cho nàng.

Để tránh Lăng Tuyết Mạn đột nhiên tỉnh lại nhìn đến hình dạng của mình, Mạc Kỳ Hàn tắt nến, yên lặng chờ một bên.

Hắn thật sự không nghĩ ra nha đầu này đêm khuya chạy đến phòng ăn làm cái gì? Chẳng lẽ là đói bụng sao? Nếu như đói bụng có thể gọi Xuân Đường Thu Nguyệt, sao phải tự thân mình chạy tới? Hay là có mục đích gì? Vậy cũng không đúng. Có mục đích mà liên lụy cái mạng nhỏ của mình sao?

Suy nghĩ nửa ngày không ra nguyên do, Mạc Kỳ Hàn thở dài đứng dậy đi qua đi lại trong chốc lát, lại có chút không cam lòng, một lần nữa lộn trở lại bên giường nhìn dung nhan ngủ say kia.

Vốn định không đi tìm Lăng Tuyết Mạn để tránh lộ ra sơ hở, hắn nhin hơn nửa tháng. Cũng may gần đây bận rộn, không khiến hắn cảm thấy hư không khó nhin. Nhưng tối nay...

Khóe môi nhẹ giương lên một chút tươi cười tà tứ. Mạc Kỳ Hàn cởi giày nằm xuống bên người Lăng Tuyết Mạn, vươn cánh tay đem thân mình mềm yếu thơm thơm ôm nhẹ vào lòng (thơm mùi khói?), cúi đầu áp nhẹ trên môi khô nứt hôn một chút, nhưng hắn lập tức nhíu chặt mày. Đôi môi khô cần này thật làm người ta không muốn hôn!

Vì thế vươn đầu lưỡi trơn ẩm khẽ liếm cánh môi Lăng Tuyết Mạn, làm dịu nàng đồng thời cũng an ủi bản thân mình đoạn thời gian này sống cuộc sống hòa thượng.

Dừng lại hồi lâu ở cánh môi Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn có chút bất mãn, thử cạy mở hàm răng của nàng, muốn nhắm nháp ngọt ngào của nàng. Ai ngờ không đợi hắn thành công, Lăng Tuyết Mạn dần dần tỉnh lại, phát ra tiếng rên nhỏ vụn” “Ừm.. ừ... ừ...”

Mạc Kỳ Hàn dời môi, cũng rút tay về, dĩ nhiên thu hồi nụ cười tà, đổi lại là lạnh lùng quen thuộc nhìn đôi mắt mơ màng kia, cười nhạt: “Lăng Tuyết Mạn, ngươi muốn chết sao?”

Hả? Lăng Tuyết Mạn bị tiếng nói quen thuộc này làm bừng tỉnh. Muốn ngồi dậy, lại đụng vào chân đau, nàng “Á” một tiếng, hít một ngụm, kêu rên ra tiếng: “Đau quá!”

Nghe vậy, đồng tử của Mạc Kỳ Hàn phút chốc co lại, trầm giọng hỏi: “Nơi nào đau?”

“Chân! Chân đau... a... A... Ta trượt té trên hành lang trọ chân”

Lăng Tuyết Mạn dứt quãng nói, sắc mặt Mạc Kỳ Hàn càng thêm tối tăm. Ngồi dậy nhắc chân lên, bàn tay to khỏe xoa chân Lăng Tuyết Mạn, hỏi: “Chân nào đau?”

“Chân trái.”

47. Chương 48

Bởi vì trời tối, Mạc Kỳ Hàn không cách nào xem vết thương ở chân Lăng Tuyết Mạn, trầm ngâm một chút nói: “Ta đưa ngươi về phòng ngủ, ngươi gọi quản gia truyền thái y tới xem ngươi một cái.”

“Ách, nơi này không phải phòng của ta sao?” Lăng Tuyết Mạn giật mình hỏi.

“Không phải.” Mạc Kỳ Hàn nói ngắn gọn hai chữ.

“Vậy đây là nơi nào?” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhớ lại một sự kiện, cuống quýt hỏi: “Ta không phải bị lửa thiêu chết sao? Sao dám tặc ngươi và ta ở cùng một chỗ?”

Mạc Kỳ Hàn ngồi xuống bên cạnh, nhìn Lăng Tuyết Mạn đang ngó ra, chậm rãi nói: “Nơi này là chỗ ở của ta. Người nói không sai, nếu không phải ta kịp thời chạy tới cứu người trở về, người bây giờ chỉ sợ đã bị cháy thành than!”

“Cái gì? Là người cứu ta?” Miệng Lăng Tuyết Mạn có thể nhét vào quả trứng gà. Làm sao thành ra như vậy?

“Vậy người nghĩ ai cứu người? Nha đầu, cái danh xưng ‘dâm tặc’ người có thể sửa được không? Dù sao hiện tại ta là ân nhân cứu mạng của người!” Đáy lòng Mạc Kỳ Hàn có một cỗ tức giận không hiểu, cho dù là lời nói trêu tức Lăng Tuyết Mạn nhưng cũng mang theo giọng mỉa mai.

“Ách” Lăng Tuyết Mạn ngây ra một lúc, nghĩ mình có thể đại nạn không chết là còn may. Mà dâm tặc này suốt ngày theo dõi nàng cho nên nàng tán thành gặt đầu, “Ừ ta không gọi người nữa, còn có, cảm ơn người đã cứu ta một mạng.”

“Bản công tử cứu người cho tới bây giờ cũng là muốn hồi báo. Người lấy cái gì hồi báo ta?” Đáy lòng Mạc Kỳ Hàn có chút sung sướng, môi mỏng nhẹ lộ ra một chút cười, lén đến gần nhìn Lăng Tuyết Mạn hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn co lại mãnh liệt, “Hồi báo? Mấy đại hiệp không phải đều nói là ‘đại ân không cần báo đáp’ sao?”

“Ai nói ta là đại hiệp? Ta chỉ là một nam nhân! Người phải biết nam nhân thích cái gì!” Mạc Kỳ Hàn nhướn mày, càng thêm giễu cợt nói.

“Cái này không tốt lắm đâu. Ha ha. Đại hiệp, ta gọi người đại hiệp đi.” Lăng Tuyết Mạn cười lấy lòng.

“Không được!” Mạc Kỳ Hàn hơi bĩu môi, nói rất là tà ác: “Nếu người không báo đáp ta, lửa ở nhà bếp còn không có tắt đâu. Ta sẽ đem người ném lại vào biển lửa, coi như bản thân mình cứu người là vẽ vờ thêm chuyện!”

“Không được!” Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt vội cầu khẩn: “Không được, đại hiệp. Người cứu ta khẳng định cũng rất khó khăn, quãng trở về lại phiền toái hơn. Cho nên vẫn là bớt việc chút mới tốt.”

“Sao? Không đồng ý sao? Lăng Tuyết Mạn người từ đầu đến chân đều đã bị ta ghi lại dấu ấn, hoàn toàn là nữ nhân của ta, bây giờ còn kỳ quái sao?” Sắc mặt sương Mạc Kỳ Hàn âm trầm, thanh âm lạnh dần.

Lăng Tuyết Mạn không còn gì để nói, hơi nhếch môi khô ráp, nuốt nước miếng ngưng ngừng nói: “Ta khát, người có thể lấy nước cho ta uống được không?”

“Trước khi nói rõ, không bàn chuyện uống nước!” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn lơ đi, thân mình dựa vào đầu giường nhắm mắt lại.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm liếm cánh môi nói nhỏ: “Thân thể của ta, người không phải là muốn thì có sao? Ta có năng lực phản kháng sao? Sao lần đầu tiên của ta người không trưng cầu sự đồng ý của ta?”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, mở mắt ra liếc xéo: “Ta chưa bao giờ thích bắt buộc nữ nhân. Nhưng đối với người, vô luận quá trình ra sao, kết quả là thân thể của người phải là của ta. Hiện tại là ta muốn người cam tâm tình nguyện.”

Trong lòng Lăng Tuyết Mạn nảy lên một cảm xúc phức tạp. Nam nhân này nhìn như cường ngạnh bá đạo, tuy rằng đáng trách hủy đi trong sạch của nàng, nhưng đối xử với nàng cũng khá ôn nhu. Hôm nay còn cứu nàng.

Trong cổ họng khô ráp rất khó chịu, Lăng Tuyết Mạn nhích lại gần Mạc Kỳ Hàn, tay nhỏ bé kéo kéo ống tay áo của hắn, đáng thương nói: “Ta thật sự rất khát.”

48. Chương 49

Mạc Kỳ Hàn ra vẻ không nghe, vẫn như cũ nghiêng mặt không quan tâm.

Lăng Tuyết chặc lưỡi, cánh tay ngọc bô lên sau gáy Mạc Kỳ Hàn, kéo thân thể của hắn xuống, phủ môi lên, nhưng mà trong lồng ngực khó chịu khiến cho nàng nhin không được ho lên. “Khụ” một cái, liền buông Mạc Kỳ Hàn ra, nghiêng qua một bên, “Tự ta đi lấy.”

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn tăng thêm hờn giận, đứng dậy xuống giường đi rót một chén nước đưa tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, “Uống nước.”

“Cám ơn. Khụ khụ” Lăng Tuyết Mạn tiếp nhận, “ực” một cái ngửa đầu uống xong, nói: “Ta còn muốn uống.”

“Phiền chết!”

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt một cái, lại đi rót một chén nước. Lăng Tuyết Mạn không nói gì, uống xong tuy rằng khát cũng không dám lại muốn. Ai ngờ Mạc Kỳ Hàn không nói một lời đem chén thứ ba đưa tới tay nàng. Lăng Tuyết Mạn có chút cảm động ngược mắt vừa tỉnh nói cảm ơn, Mạc Kỳ Hàn lại âm trầm nói: “Chén nước thứ nhất, người theo ta một năm, chén thứ hai, người theo ta mười năm, chén thứ ba này chính là cả đời!”

Lăng Tuyết Mạn ngớ ra, lúng ta lúng túng nói: “Ta không uống, người đưa ta trở về đi. Ta trở về từ từ uống.”

“Hừ! Không phải do người! Người không uống, ta liền nhốt người ở chỗ này cả đời.” Mạc Kỳ Hàn rét lạnh nhếch môi, đem cốc nước lại gần hơn.

Lăng Tuyết Mạn hết chỗ nói rồi, cân nhắc một chút, tình thế nghiêm trọng, địch mạnh ta yếu, không đầu hàng thì có thể làm gì? Huống chi hiện tại tâm tình nam nhân này có vẻ không tốt. Nàng tuy rằng thấy không rõ mặt hắn nhưng cũng có thể cảm giác được một cỗ lãnh ý khiến người phát run.

Khê thở dài, nhận lấy uống xong, sau đó lắc đầu, “Hết khát rồi.”

Mạc Kỳ Hàn mấp máy môi, một lần nữa nằm xuống, âm thầm tự hỏi là đưa Lăng Tuyết Mạn trở về trước hay là cùng nàng tâm tình một chút trước?

Không hiểu sao từ đêm tân hôn của bọn họ, hắn liền để ý nàng. mỗi buổi tối trước khi ngủ đều nghe Xuân Đường đến bấm bấm xem mỗi canh giờ nàng làm cái gì, biết hỉ nộ ái ố của nàng, cũng biết nàng mấy ngày trước đây cùng hai trắc phi của hắn có xung đột, cũng biết Ly Hiên yêu mến và bảo hộ nàng. Điều này làm cho hắn thấy may mắn, đồng thời đáy lòng lại có một tia ghen tị!

Ly Hiên có thể quang minh chính đại bảo hộ nàng, đối xử tốt với nàng, hắn lại không thể, chỉ có thể ở chỗ tối nhìn nàng. Loại cảm giác này làm hắn rất không thoải mái!

Vươn cánh tay kéo bả vai Lăng Tuyết Mạn qua, Mạc Kỳ Hàn ăn dấm chua hỏi: “Tuyết Mạn người cùng Mạc Ly Hiên rất thân thiết phải không?”

Lăng Tuyết Mạn lấp bắp kinh hãi, “Người sao biết Ly Hiên?”

“Người hỏi không phải là vô nghĩa sao? Ta có thể có bản lĩnh ra vào Tứ Vương phủ này, có thể không biết nhất cử nhất động của người sao? Tuyết Mạn, ta cảnh cáo người, không cho phép người quá mức thân cận Mạc Ly Hiên!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nói.

“Cái gì? Người bệnh thần kinh. Người dựa vào cái gì quản ta? Lại nói Ly Hiên là con ta, ta thân cận nó thì như thế nào?” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy liền kích động phản bác.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào ta là nam nhân của người!” Mạc Kỳ Hàn cũng nổi giận gầm nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn hừ lạnh, “ Nam nhân của ta? Nam nhân của ta đã chết!”

“Đối với người, nam nhân đã chết là trọng phu trên danh nghĩa của người, mà ta mới là nam nhân thật sự của người. Tóm lại người tốt nhất ghi nhớ kỹ lời của ta. Nếu không người là đang ép ta hủy đi Mạc Ly Hiên!” Mạc Kỳ Hàn gần như cắn răng nghiêng lợi nói.

Lăng Tuyết Mạn cả kinh, kích động nắm chặt tay Mạc Kỳ Hàn hỏi: “Người muốn làm gì? Ta không cho phép người hại Ly Hiên! Ta vì sao không thể thân cận nó? Người cho ta một lý do thuyết phục đi!”

49. Chương 50

“Không cho phép là không cho phép! Ta không cho phép người cùng bất kỳ nam nhân nào thân mật khăng khít!” Mạc Kỳ Hàn tức giận, giữ hai vai Lăng Tuyết Mạn, trong con người lóe ra khí thế bá đạo.

Mà Lăng Tuyết Mạn giận quá, dùng sức tháo tay Mạc Kỳ Hàn, hét lên: “Người bá đạo! Ly Hiên mới chín tuổi, vẫn là một đứa nhỏ, nó sao lại là nam nhân? Nó chỉ là một bé trai! Hơn nữa ta nói cho người biết, chúng ta là hai mẹ con. Nó gọi ta là mẫu thân. Nó tốt với ta là bởi vì mẫu thân nó mất sớm. Ta cô đơn trong Tứ Vương phủ, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau! Hơn nữa nếu không có nó che chở ta, các trắc phi của Vương gia đều muốn khi dễ ta!”

Mạc Kỳ Hàn vẫn chưa vì Lăng Tuyết Mạn giải thích mà thay đổi, ngược lại càng thêm phần nộ, cường ngạnh siết chặt năng, ánh mắt lạnh như mũi tên nhọn bắn về phía Lăng Tuyết Mạn, lạnh lùng nhếch môi, “Hừ! Thì ra người tốt với Mạc Ly Hiên là muốn lợi dụng nó làm chỗ dựa vững chắc cho người? Lăng Tuyết Mạn, tâm cơ người không nhỏ, muốn lợi dụng Mạc Ly Hiên? Ta cho người biết, người sớm bỏ ý niệm này đi, bằng không ta sẽ làm cho người chạy trở về nhà Lăng Bắc Nguyên!”

“Người rốt cuộc là ai? Vì sao biết nhiều như vậy? Người dựa vào cái gì làm cho ta về Lăng gia?” Lăng Tuyết Mạn nhìn thẳng Mạc Kỳ Hàn.

“Người không cần biết! Người chỉ cần biết rằng ta không phải dân tộc thông thường. Ta có bản lĩnh cao!” Mạc Kỳ Hàn nghiêm nghị nói.

Lăng Tuyết Mạn chán nản gật đầu, “Được, người cứ xem ta như con khỉ mà đùa giỡn đi! Ta ngu ngốc được chưa? Nhưng ta cho người biết, tình cảm ta dành cho Ly Hiên là tình cảm thân nhân, người muốn nghĩ xấu thì chỉ có thể nói đầu óc người có vấn đề. Ta tuyệt không có muốn lợi dụng hắn, người tin hay không thì tùy!”

“Bốp!”

Một tiếng tát tay thanh thúy vang lên, Lăng Tuyết Mạn bị tát, không thể tin mở to hai mắt nhìn. Nhưng mà không đợi nàng phản ứng, liền bị Mạc Kỳ Hàn lôi tay, thân mình bị kéo vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, mà đôi bàn tay to bốp cổ nàng. Thanh âm lạnh băng mang theo tức giận “Lăng Tuyết Mạn, khắp thiên hạ này, người là người đầu tiên dám khiêu khích ta như thế. Một tát này của ta giáo huấn người, đừng làm cho ta lại nghe đến những lời như vậy từ trong miệng người!”

Trên má truyền đến đau rát, hồi lâu nước mắt rốt cục không nhịn được mà rơi xuống. Lúc chân bị thương, nàng mặc dù đau nhưng không có khóc, lúc gần như sắp chết cháy trong biển lửa nàng cũng không có khóc. Nhưng một tát của hắn lại làm cho nàng cảm nhận được đau! Là cái loại đau ở trong lòng!

“Người giết ta đi!” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt nói: “Ta không muốn sống. Ta không muốn sống như thế. Người dùng sức! Bóp chết ta!”

Mạc Kỳ Hàn chấn động, phút chốc buông lỏng tay ra, tim đập mạnh, nhìn mặt đầy nước mắt kia, tâm lần đầu tiên vì một nữ nhân cảm thấy đau!

Suy nghĩ hỗn loạn, mặt đang không ngừng biến sắc, Mạc Kỳ Hàn hoàn toàn buông Lăng Tuyết Mạn, cấp tốc xuống giường, chỉ đứng ở bên giường nhìn nàng.

Hắn đang làm gì thế này? Một Ly Hiên lại khiến hắn mất đi lý trí sao? Hắn lại ăn dấm chua Ly Hiên sao? Ly Hiên là cháu hắn, hắn lại...

Nắm tay không ngừng siết chặt. Hắn nhắm nghiền mắt. Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn, có bao nhiêu đại sự đang chờ người, đi làm âm mưu của người đi, lo bố cục đi, sao có thể vì một nữ nhân mà tâm rối loạn!

50. Chương 51

Lăng Tuyết Mạn thương tâm khóc. Nàng bị thảm xuyên qua, bây giờ đâm tặc đáng chết này lại đánh nàng! Nàng còn nghĩ rằng hắn chỉ là ngoài miệng bá đạo, thật ra vẫn là ôn nhu. Ai ngờ...

Nghĩ vậy, khóc càng thương tâm, bả vai không ngừng run rẩy. Xúc động qua đi, liền hối hận. Nàng còn chưa muốn chết, may mắn là nam nhân này không có thật sự bóp chết nàng. Nhưng nàng cũng không dám lên tiếng khóc, sợ lại chọc giận hắn, nàng sẽ thật sự chết ở chỗ này.

Mạc Kỳ Hàn đứng ở bên giường hồi lâu, trừng mắt nhìn thiên hạ đang cô cùng ủy khuất. Rốt cục không kiên nhẫn nói: “Người khóc đủ chưa? Có phiền hay không?”

Lăng Tuyết Mạn lại càng thêm thương tâm, nước mắt nhiều hơn.

Mạc Kỳ Hàn nhún lông mày lại, ác độc nói: “Đừng nghĩ ta sẽ dỗ người. Bản công tử chưa từng có thói quen dỗ nữ nhân! Ta thấy cách đây không xa có một hang sói, nếu người lại khóc một tiếng, ta liền ném người cho đám sói rĩa!”

Những lời này quả nhiên có hiệu quả, nữ nhân lập tức ngừng khóc, nhưng vẫn quật cường không chịu nói một câu, cũng không chịu quay mặt lại liếc Mạc Kỳ Hàn một cái.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, trầm thấp hỏi: “Người trẻ như vậy không ngủ, đi nhà bếp làm cái gì?”

Lăng Tuyết Mạn lập tức quay đầu trừng Mạc Kỳ Hàn, oán hận nói: “Còn không phải do người ban tặng? Ta muốn đi đốt tấm khăn trải giường đáng chết kia!”

“Đốt khăn trải giường?”

“Người còn hỏi? Còn không phải chuyện tốt người làm! Tấm thân xử nữ của ta bị người hủy đi, trên khăn trải giường còn vết máu, có thể cho người khác nhìn đến sao?” Lăng Tuyết Mạn tức giận muốn chết.

Mạc Kỳ Hàn xem như nghe rõ, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh hiện lên nụ cười thản nhiên, nói: “Đó là người tự ỉnh thông minh! Người nghĩ rằng ta và người sẽ lưu lại chứng cứ quan trọng như vậy cho người khác sinh nghi sao? Người cái gì cũng đừng quẩn, sẽ không có chuyện cứu tử nhất sinh ngày hôm nay. Nha đầu, đừng tự cho là đúng, che giấu cái gì. Ta làm việc cho tới bây giờ rất cẩn trọng, sẽ không để lại bất kỳ sơ hở nào cho người khác biết!”

“Người nói vậy! Nếu ta không giấu đi cái khăn trải giường kia, không phải bị nha hoàn phát hiện sao?” Lăng Tuyết Mạn giận tái mặt cãi.

Mạc Kỳ Hàn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lăng Tuyết Mạn. Đêm đó Xuân Đường báo lại, nói là đi dọn giường nhưng không thấy, hắn liền nghĩ nhất định là Lăng Tuyết Mạn gây nên. Không nghĩ tới nha đầu này lâu như vậy mới lấy ra, còn vùng trộm chạy tới nhà bếp thiêu hủy chứng cứ. Thật là một nha đầu ngu xuẩn!

Lăng Tuyết Mạn thấy Mạc Kỳ Hàn thật lâu không nói lời nào, cũng trừng mắt khinh bỉ, hừ hừ cái mũi nói: “Không nói được lời nào phải không?”

“Nhà bếp làm sao có thể cháy? Người đốt khăn trải giường làm sao có thể đốt toàn bộ nhà bếp?” Mạc Kỳ Hàn không để ý, hỏi tiếp.

“Ta... ta thấy ở bên trong bếp lò còn lửa, liền ném khăn trải giường vào. Ta đi ra chỗ khác một hồi, không ngờ lại có hoạ hoạn...” Lăng Tuyết Mạn ngừng lại, liếc liếc Mạc Kỳ Hàn, lại gắt gao ngậm miệng.

Mạc Kỳ Hàn ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, bắt buộc nàng nhìn hắn, trầm giọng hỏi: “Người đi làm cái gì?”

“Ta... ta đi chọn dao.” Lăng Tuyết Mạn bị ánh mắt ép người khiến tim đập nhanh không thôi, giọng nhỏ như muỗi kêu.

“Chọn dao? Người muốn lấy dao làm gì?” Mạc Kỳ Hàn tò mò mở to hai mắt.

51. Chương 52

Lăng Tuyết Mạn cực kỳ mất tự nhiên đáp hai chữ: “Phòng thân!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn nhìn cô gái nhỏ trong lòng có chút xấu hổ, bật cười nói: “Lần đầu ta nghe nói có người dùng dao phòng thân. Ha ha, người phòng ai? Người mỗi ngày ở trong Vương phủ, ai dám động người? Hay là -”

Mạc Kỳ Hàn đột ngừng lại, phức tạp nhìn đôi con ngươi trong đêm tối vẫn trong suốt kia, không chút để ý hỏi: “Hay là người muốn dùng dao phòng ngừa ta? Là phòng ngừa ta hay là muốn giết ta?”

“A...” Thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, chột dạ không dám nhìn Mạc Kỳ Hàn, nhìn chung quanh “a...” Không dám trả lời.

Hai người cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, tâm Mạc Kỳ Hàn có chút lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Người muốn giết ta, chỉ dùng dao là không có ích lợi gì. Nữ nhân phòng thân tốt nhất là mang thanh chủy thủ bên người. Mấy ngày nữa ta đưa người một cái. Nhưng cẩn thận chớ tổn thương bản thân mình.”

“Người... người rốt cuộc đối với ta tốt hay không tốt?” Lăng Tuyết Mạn có chút hồ đồ hỏi.

Mạc Kỳ Hàn không đáp, hỏi lại: “Người tự mình cảm nhận đi?”

“Hừ, người tốt ta khẳng định có mục đích. Không phải chỉ đơn giản là muốn có được thân thể của ta. Ta có thể nhường nhịn người. Nhưng người phải đáp ứng ta không thể thương tổn Ly Hiên! Nó là người duy nhất dùng tâm đối đãi ta. Nó đã gọi ta là mẫu thân, ta sẽ bảo vệ nó.”

Lăng Tuyết Mạn nói xong nhìn Mạc Kỳ Hàn. Tròng mắt của hắn quá mức thâm thúy, nàng căn bản thấy không rõ, cũng đoán không được lòng hắn.

Mạc Kỳ Hàn giật mình, thâm sâu nói: “Hiện tại Mạc Ly Hiên mặc dù nhỏ, nhưng nố sẽ lớn lên. Chỉ cần năm năm nữa, nó có thể cưới Vương phi. Người xác định người cùng nó thân mật như vậy không có vấn đề sao?”

“Có vấn đề gì? Người làm bản tình thân thuần khiết của chúng ta. Người là dâm tặc, liền nhìn người khác cũng giống người sao?” Lăng Tuyết Mạn tức giận lên án.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, “Vừa bị đánh đã quên sao?”

“Hừ!” Lăng Tuyết Mạn tức giận nghiêng mặt. Hiện tại nàng bị quản chế khắp nơi. Bị hắn đánh còn phải nén giận. Nếu ngày nào đó nàng bắt được nhược điểm của hắn, nhất định sẽ không buông tha hắn!

“Mặt còn đau không?”

Bên tai đột nhiên vang lên giọng Mạc Kỳ Hàn ôn nhu như nước. Thân mình Lăng Tuyết Mạn cứng ngắc, ngẩng ra nhìn Mạc Kỳ Hàn, chất phác hỏi: “Người nói cái gì?”

Nhưng mà Mạc Kỳ Hàn lại cực kỳ không được tự nhiên, không nói gì. Sau đó thò tay khẽ xoa gò má bị đánh của Lăng Tuyết Mạn. Cảm giác được có chút sưng, không nói được một lời, xuống giường lấy khăn ướt đắp lên chỗ sưng đỏ kia.

Trong bóng đêm, tim Lăng Tuyết Mạn đập có chút nhanh hơn, không hiểu sao lại vươn tay áp vào mặt Mạc Kỳ Hàn, nhẹ giọng nói: “Vì sao không cho ta nhìn thấy bộ dáng của ngươi? Hoặc là nói cho ta tên của ngươi.”

“Ngươi không cần biết.” Trả lời nàng vẫn là lời nói lạnh như băng.

“Ngươi đánh ta còn xum xoe. Không cần người giả bộ.” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên tức giận hất tay Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn tận lực áp chế cơn giận của mình, nói: “Ngươi đừng không biết điều!”

Nói xong quăng khăn, giọng điệu lạnh lùng: “Ta đưa ngươi trở về.”

Mạc Kỳ Hàn điểm huyệt ngũ của Lăng Tuyết Mạn, sau đó ôm nàng theo đường hầm đi vào phòng ngủ. Sau khi an trí cho nàng xong, không quên tắt nến, mới giải huyệt cho nàng.

Lăng Tuyết Mạn mở to mắt quan sát một phen, hỏi: “Ta đã trở về phòng sao?”

“Ừ.”

“Tại sao ngươi điểm huyệt ta? Sợ ta thấy mặt sao?”

“Ừ.”

“Bây giờ ngươi phải đi hay là lại muốn cưỡng bạo ta?”

Lăng Tuyết Mạn thử hỏi, Mạc Kỳ Hàn chỉ lạnh lùng nói: “Trước hết để cho thái y xem vết thương. Chờ thân mình ngươi khôi phục ta sẽ tới tìm ngươi. Nào có nữ nhân tiện nghi tới tay còn không biết đạo lý!”

“Ách!” Lăng Tuyết Mạn suýt không thở không nổi, vỗ nhẹ ngực, oán hận nói: “Vậy sao thời gian gần đây ngươi không có tới?”

Mạc Kỳ Hàn đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại, nói: “Mấy hôm trước không phải ngươi gặp nguyệt sự sao?”

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn choáng váng!

52. Chương 53

Lăng Tuyết Mạn giận dữ cắn răng. Dâm tặc đáng chết này, cư nhiên đối với nhất cử nhất động của nàng rõ như lòng bàn tay. Đến loại chuyện cần giấu diếm như nguyệt sự cũng rõ ràng như thế!

“Đi chết đi, chết đi, chết đi!!!!”

Đang lúc đôi bàn tay trắng như phấn của Lăng Tuyết Mạn không ngừng nện vào giường, cắn răng nghiêng lợi cắn, Mạc Kỳ Hàn quay lại đứng ở trước giường. Lăng Tuyết Mạn cảm giác được một cổ khí thế bức người tới gần, hô hấp sắp nghẹn, ngẩng đầu lên thấy rõ ràng hình dáng cái bóng đen này, lắp bắp nói: “Ngươi... ngươi không phải đi rồi sao? Sao lại trở lại?”

“Ta quyết định làm đơn giản hóa việc mất tích của ngươi.” Mạc Kỳ Hàn lạnh nhạt nói, cúi người dán bên tai Lăng Tuyết Mạn dặn dò một phen, cuối cùng hỏi: “Nhớ kỹ chưa?”

“Ta đã biết.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu.

Nhưng Mạc Kỳ Hàn chưa đứng dậy, mà là cười như không cười nói: “Nguyên rửa ta rất vui vẻ sao? Ta chết ngươi vui vẻ sao? Ngươi muốn hai lần làm quả phụ à?”

“Ta... ta không có. Ta chỉ nói nhảm thôi, ngươi đừng để trong lòng” Lăng Tuyết Mạn gian nan nuốt nước miếng. Nam nhân này quá lạnh, sắp đóng băng xương cốt của nàng rồi.

Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh một tiếng, con người thâm thúy lóe ra tự tin, “Ta đương nhiên sẽ không để trong lòng. Người muốn ta chết quá nhiều, có thêm người cũng không đáng là bao. Nhưng ai cũng không có tư cách đoạt mạng ta. Thiên hạ này, ta là vương giả! Lăng Tuyết Mạn, bảo vệ tốt cái mạng nhỏ của người. Tứ Vương phi người về sau nhất định đổi thân phận!”

Lăng Tuyết Mạn gật đầu phụ họa, trong lòng nói nam nhân này là đồ điên ba hoa. Nghĩ mình là Hoàng đế hay sao? Nếu không là chứng ảo tưởng đi?

“Ta phải đi, hôn ta một cái.” Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn lại gian nan nuốt nước miếng, vẻ mặt đưa đám nói: “Chúng ta cũng không cần hôn tạm biệt đi?”

“Sao?”

Thanh âm không vui, Mạc Kỳ Hàn nhú mày, “Xem ra người còn không có thích ứng thân phận này! Ta nói cho người biết, người phải hôn ta!”

Mệnh lệnh mạnh như thế!

Lăng Tuyết Mạn không dám chất vấn, chỉ đến gần sát Mạc Kỳ Hàn, đưa lên môi của mình.

Nàng nếu không nghe theo, chỉ sợ lại không yên ổn thôi!

Cái hôn này như thiên lôi động đến lửa. Mạc Kỳ Hàn đè nén đã lâu, lập tức chế trụ cái gáy Lăng Tuyết Mạn, một trận hôn liền ừn ừn kéo đến. Hôn kịch liệt triền miên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn đỏ ửng, tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập. Mạc Kỳ Hàn cũng khó nhịn sóng tình, gần như khó có thể kiềm chế.

Mà thời khắc này không cho phép hấn phóng túng. Sợ là Mạc Ly Hiên sắp chạy đến Nhị Vương phủ tìm phụ thân nó hỗ trợ rồi. Lý trí kéo lại, Mạc Kỳ Hàn buông thiên hạ trong lòng ra, thân mình lui đến bên giường, hơi thở hỗn hển, khàn khàn nói: “Tối nay tha người. Tiểu yêu tinh, dưỡng vết thương ở chân cho tốt, mấy ngày nữa người sẽ đón tiếp ta.”

Nói xong nhanh chóng xoay người rời đi.

Lăng Tuyết Mạn nhấp nhẹ môi đỏ mọng, kinh ngạc nhìn nam nhân biến mất, có chút mê muội.

Nhưng làm cho nàng thấy kỳ quái là, không có nghe được tiếng mở cửa, cũng không có nghe cửa sổ mở, nam nhân này đi chỗ nào?

53. Chương 54

Mạc Ly Hiên đứng ở tầng lầu cao nhất Tứ Vương phủ. Trên đỉnh cao nhìn xuống tìm kiếm thân ảnh Lăng Tuyết Mạn. Khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh giờ phút này hiện đầy lo lắng, hai mắt sáng ngời vội vàng nhìn tới từng cái góc.

Lửa ở nhà bếp đã dập tắt, tất cả gia đình thị vệ trong Vương phủ đều giờ được đi khắp Vương phủ tìm Lăng Tuyết Mạn. Mạc Ly Hiên hỏi thủ vệ giữ cửa của Tứ Vương phủ, họ đều nói không có ai đi ra ngoài. Như vậy sao lại không thấy Lăng Tuyết Mạn đây?

“Tiểu Vương gia! Vương phi tìm ngài!”

Tiếng hét lớn của quần gia Tư Khuynh truyền đến, Mạc Ly Hiên nhất thời mừng như điên, từ mái nhà phi thân xuống. Mặc dù nó mới chín tuổi, võ công còn chưa học xong nhưng khinh công rất tốt, vững vàng đáp xuống đất.

“Quần gia, mẫu thân của ta ở nơi nào?” Mạc Ly Hiên chạy vội tới hỏi.

“Hồi tiểu Vương gia, Vương phi ở trong phòng ngủ tại Cúc Thủy Viên.” Quản gia trả lời.

Mạc Ly Hiên kích động xoay người, hướng Cúc Thủy Viên chạy đi. Sắc mặt quản gia run hai giây, liền cất bước đuổi theo.

Trong phòng, nến đã thấp sáng. Lăng Tuyết Mạn ngồi dựa vào nệm êm, nhìn Xuân Đường Thu Nguyệt vây quanh trước mặt nàng, trong lòng không nói ra được cảm giác.

“Vương phi ngài nhịn một chút, đợi tiểu Vương gia cùng quản gia đến đây gọi thái y tới xem ngài một cái.” Xuân Đường thân thiết nói.

Thu Nguyệt cầm khăn mặt tới, nói: “Vương phi, đều do chúng nô tì hầu hạ không chu toàn, làm cho Vương phi sợ hãi. Ngài trừng phạt chúng nô tì đi.”

“Không có chuyện gì. Cũng là ta nhát gan, không trách các người, các người đừng ảo não.” Lăng Tuyết Mạn ấy nãy cười cười an ủi.

Đang nói, Mạc Ly Hiên không chút nào đắn đo vọt vào, “Mẫu thân, ngài đi đâu vậy?”

“Ly Hiên!” Lăng Tuyết Mạn cười thư thái.

“Nô tì bái kiến tiểu Vương gia!” Xuân Đường Thu Nguyệt hành lễ, vội nhường đường.

Mạc Ly Hiên chạy vội tới trước mặt, một phen nắm tay Lăng Tuyết Mạn, trong tiếng nói tràn đầy lo lắng, “Mẫu thân, con tìm khắp nơi không thấy ngài, con suýt đi cầu phụ vương tìm ngài!”

“Ly Hiên, ta không sao. Haiz... Ta cũng không biết thế nào mà ngủ dưới gầm giường. Đột nhiên tỉnh, muốn lên giường ngủ, không nghĩ tới bị trẹo chân. Thế này mới nhớ đến gọi người.” Lăng Tuyết Mạn ảo não nói, buồn bực nhìn Mạc Ly Hiên, hồ nghi nói: “Ly Hiên, con nói ta không phải là bị mộng du đi?”

“Mộng du? Mẫu thân, ngài ngủ dưới gầm giường? Ách, trẹo chân?” Mạc Ly Hiên giật mình mở to hai mắt nhìn vội về phía chân Lăng Tuyết Mạn, “Mẫu thân, vết thương ở chân nào?”

“Chân trái.”

“Quản gia!”

Mạc Ly Hiên lập tức quay ra hô.

Quản gia bên ngoài khom người trả lời: “Tiểu Vương gia có gì phân phó?”

“Mau truyền thái y tới xem vết thương của mẫu thân ta.”

“Nô tài đi ngay.”

Tiếng bước chân của quản gia đã đi xa, Lăng Tuyết Mạn nhẹ thở ra nhìn về phía Mạc Ly Hiên, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, giọng nghẹn ngào, “Ly Hiên đối với ta thật là tốt.”

“Mẫu thân, con muốn thay phụ vương chiếu cố ngài. Ngài đừng thấy con hiện tại tuổi còn nhỏ, con rất nhanh sẽ trưởng thành. Bất kể là tỷ tỷ hay là mẫu thân, Ly Hiên đã nhận định ngài.” Trên khuôn mặt trẻ con của Mạc Ly Hiên có thành thực cùng kiên định vượt trước tuổi.

Lăng Tuyết Mạn giờ khắc này cảm động nước mắt tràn mi, sớm quên mất Mạc Kỳ Hàn không cho phép, gắt gao ôm Mạc Ly Hiên ở trong lòng.

54. Chương 55

Lăng Tuyết Mạn dưỡng thương cả ngày. Kỳ thực thương tổn không quá nghiêm trọng, chỉ là hơi sưng mà thôi. Nhưng Mạc Ly Hiên cũng không cho nàng xuống giường, tới giờ cơm cùng nàng dùng bữa.

Lăng Tuyết Mạn thật không còn gì để nói. Đã có một đại nam nhân quần nàng, giờ lại thêm một tiểu tam nhân này. Nàng biến thành cô gái ngoan ngoãn, cả ngày trừ ăn cơm, ngủ thì là đọc sách, chơi cờ.

Liên tục dưỡng năm sáu ngày, rốt cục hết sưng. Lăng Tuyết Mạn được Xuân Đường cùng Thu Nguyệt giúp đỡ rèn luyện. Ba người đang ở trong viện, nghe thấy tiếng bước chân vội vàng vang lên, nhìn lại, quần gia đã đến trước mặt.

“Bẩm Vương phi, Nhị Vương gia tới thăm tiểu Vương gia, nghe nói Vương phi bị thương, muốn đến thăm hỏi. Tiểu Vương gia nói Vương phi không được đi nhiều để tránh mệt, bọn họ sẽ đi đến.”

“Nhị Vương gia?”

Miệng Lăng Tuyết Mạn mở mở, trong đầu hiện ra gương mặt tuần dật của Mạc Kỳ Diễn, tim đập hơi nhanh. Hắn là người đầu tiên ở trước mặt Hoàng đế cầu xin bảo vệ mạng sống cho nàng, là nam nhân từng chiếu cố đến thân thể của nàng, bảo nàng sớm đi trở về phòng nghỉ ngơi, thay nàng túc trực bên linh cữu.

“Vương phi?”

Thanh âm nghi hoặc của quần gia vang lên, Lăng Tuyết Mạn mới phát hiện mình thất thần, xấu hổ giật giật khóe miệng nói: “Quần gia, ta đã biết.”

“Nô tài cáo lui!”

Lăng Tuyết Mạn chưa trở về đại sảnh, chỉ ngồi ở trong viện, thoáng kích động, kiễng chân đợi.

Rất nhanh, hai thân ảnh một ột thấp xuất hiện tại cửa Cúc Thủy Viên. Mạc Ly Hiên cười xán lạn, thân thiết kêu: “Mẫu thân!”

Đôi mày thanh tú của Lăng Tuyết Mạn hơi nhíu, được Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đỡ đứng lên, nở nụ cười, “Ly Hiên!”

Mạc Ly Hiên nhanh bước qua. Mạc Kỳ Diễn bước chậm lại, đi thông thả về phía trước, đôi mắt chớp một cái nhìn vào kiều nhan sáng rực. Tươi cười thuần khiết không tỳ vết như vậy làm hắn thất thần!

Bước chân ngừng lại ở khoảng cách thích hợp, tâm bình tĩnh lại, mỉm cười, “Tứ đệ muội, vết thương ở chân đã đỡ chút nào chưa?”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn thu hồi ánh mắt ở trên mặt Mạc Ly Hiên, nhìn Mạc Kỳ Diễn mỉm cười, con người rủ xuông, cười yếu ớt nói: “Cũng sắp khỏi, cảm ơn Nhị Vương gia quan tâm!”

“Nô tì khấu kiến Nhị Vương gia! Khấu kiến tiểu Vương gia!” Xuân Đường cùng Thu Nguyệt quỳ xuông hành lễ.

Mạc Kỳ Diễn thản nhiên nói: “Đứng lên đi!”

“Tạ Nhị Vương gia!”

“Phụ vương, mẫu thân mấy ngày nay thật ngoan. Hiên nhi muốn đem thủy tinh cầu tặng ấu thân làm phần thưởng được không?” Mạc Ly Hiên ngửa đầu hỏi.

Mạc Kỳ Diễn ngẩn ra, nhưng trong nháy mắt liền tươi cười, “Được. Phụ vương đã đem thủy tinh cầu cho con thì sẽ là đồ của con. Con muốn làm thế nào đều tùy con.”

“Cảm ơn phụ vương!”

Mạc Ly Hiên cười vui, từ trong lòng lấy ra một quả cầu thủy tinh màu lam lớn bằng quả trứng gà đưa vào trong tay Lăng Tuyết Mạn, tha thiết nói: “Mẫu thân, đây là Ly Hiên muốn thưởng cho ngài ngoan ngoãn dưỡng thương.”

“Ách...”

Lăng Tuyết Mạn có chút xấu hổ. Đây là con nàng nói? Sao nghe giống như là cha của nàng đi?

“Khụ khụ!” Lăng Tuyết Mạn ho khan hai tiếng, xấu hổ nhìn Mạc Kỳ Diễn, phát hiện hắn đang cười có chút xấu xa nhìn nàng. Hai gò má nhất thời đỏ ửng say lòng người, lúng ta lúng túng nói: “Ly Hiên, thân phận của chúng ta, con chắc chắn không tính sai sao?”

“Sẽ không, ngài là mẫu thân của con mà!” Mạc Ly Hiên không hiểu, chớp mắt hỏi Mạc Kỳ Diễn: “Phụ vương, mẫu thân là có ý gì?”

55. Chương 56

Một tiếng phụ vương, một tiếng mẫu thân, không thể trách Lăng Tuyết Mạn nghĩ nhiều. ngay cả Xuân Đường Thu Nguyệt cũng có chút mất tự nhiên. Thậm chí Lăng Tuyết Mạn thoáng nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Diễn run rẩy!

“Xuân Đường Thu Nguyệt dâng trà!” Lăng Tuyết Mạn ho nhẹ một tiếng, nói.

“Vâng, Vương phi!”

Hai nha hoàn gập đầu, đi xuống.

Lăng Tuyết Mạn hơi cúi đầu nói: “Ly Hiên, hay con gọi ta là tỷ tỷ đi?”

“Mẫu thân, ngài không thích Ly Hiên sao?” Mạc Ly Hiên ngẩn ra hỏi.

Khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ lên, “A... không phải, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Mạc Kỳ Diễn cố nén cười nhìn Lăng Tuyết Mạn, hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nhếch môi vài giây mới ngượng ngùng nói nhỏ: “Điều này làm cho người không biết chuyện cho rằng chúng ta là người một nhà!”

Nghe vậy, mắt Mạc Ly Hiên tối sầm lại, bi thương nói: “Mẫu thân, Ly Hiên rất yêu mến ngài. Ngài không muốn cùng Ly Hiên là người một nhà sao?”

“Không phải, Ly Hiên con không nên hiểu lầm, ý của ta là... là...”

“Người một nhà không tốt sao?”

Lăng Tuyết Mạn bị cắt lời, Mạc Kỳ Diễn có chút thâm trầm nhìn nàng nói tiếp: “Hiên nhi làm con nuôi cho Tứ đệ. Nàng là Vương phi của Tứ đệ, nó phải gọi nàng là mẫu thân, cũng phải gọi ta là phụ vương. Nếu Tứ đệ muội cảm thấy kỳ, sau này ta không đến là được. Nhưng xưng hô này không thể thay đổi. Tứ đệ muội miễn cưỡng tiếp nhận đi!”

Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên ngẩn ra, mở to hai mắt. Lời của nàng làm cho nam nhân này tức giận sao?

Mạc Ly Hiên thấy thế, chán nản nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, thân mẫu của con mất sớm, phụ vương chăm sóc con, con rất yêu phụ vương. Nhưng mẫu thân lại không thích phụ vương, không cho phụ vương đến gặp con!”

“A? Không phải?”

Lăng Tuyết Mạn càng thêm ngạc nhiên, mới nói mấy chữ, Mạc Ly Hiên lại xoay người chạy ra ngoài Cúc Thủy Viên!

“Ly Hiên! Ly Hiên con trở về đi, mẫu thân không phải có ý này. Con nghe ta giải thích!”

Lăng Tuyết Mạn sốt ruột muốn đuổi theo, lại đi quá nhanh mà chân mất thăng bằng, thân mình lao đảo sắp té! Thất thanh thét chói tai, ngay sau đó được Mạc Kỳ Diễn đỡ lấy!

“Chân nàng còn chưa khỏe, chạy làm cái gì?” Trong giọng nói trầm thấp của Mạc Kỳ Diễn mang theo một chút trách cứ cùng khản trương.

Lăng Tuyết Mạn vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm. Hai tay Mạc Kỳ Diễn chống hai vai của nàng, thân hẳn cách nàng không quá một gang. Thậm chí nàng có thể nghe hương vị tươi mát trên người hắn.

Tim lại đập loạn, kinh hoàng chống lại cặp con ngươi thâm u nóng rực, hai gò má Lăng Tuyết Mạn nóng lợi hại, tai đỏ hồng, quần bách nói không ra lời.

Lông mày Mạc Kỳ Diễn giương nhẹ, thần nhiên nói: “Ngồi trên ghế một lát đi.”

Bàn tay to đỡ vai Lăng Tuyết Mạn vẫn chưa nói ra, từ từ đỡ nàng ngồi xuống ghế nệm. Lăng Tuyết Mạn không dám ngược mắt, chỉ nói: “Nhị Vương gia, cảm ơn ngài!”

Nghe vậy Mạc Kỳ Diễn buông lỏng tay, lui ra một bước nhỏ, nhẹ bĩu môi nói: “Tứ đệ muội không cần khách khí! Hiên nhi kêu nàng là mẫu thân là chuyện đương nhiên, nàng không cần bảo nó sửa miệng. Bằng không, truyền ra, phụ hoàng sẽ tức giận! Với lại bất quá chỉ là một cái xưng hô mà thôi, Tứ đệ muội để ý làm gì? Ta nghe rất tốt.”

56. Chương 57

“Nhị Vương gia, ta thật không có ý đó, ngài đừng tức giận, cũng đừng không đến thăm Ly Hiên được không?” Lăng Tuyết Mạn khẩn thiết nói.

Mạc Kỳ Diễn giật mình, nhẹ giọng nói: “Ta không có tức giận.”

Hắn quả thật không có tức giận, chỉ là có một chút mất mát không rõ. Đối với nữ tử này, hắn nhìn không thấu. Trên người nàng có vẻ như có ma lực. Từ ngày đầu tiên nàng gả đến, hắn liền bị nàng hấp dẫn mà không hiểu vì sao, giúp nàng, cứu nàng, thương nàng. Ly Hiên bởi vì mẹ đẻ mất sớm, lại là con của trắc phi, từ nhỏ rất ít gần gũi người khác, lại thích nàng. Điều này làm cho hắn càng không hiểu rõ cô gái này.

“Ha ha, không tức giận là tốt rồi. Trong lòng Tuyết Mạn luôn luôn cảm kích ân cứu mạng của Nhị Vương gia. Vừa rồi coi như ta nổi điên, Nhị Vương gia đừng để trong lòng.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười nói.

Mạc Kỳ Diễn nhìn Lăng Tuyết Mạn tươi cười tỏa sáng động lòng người, tâm tình cũng vui vẻ theo, khoe môi giương lên một chút độ cong đẹp mắt, “Tứ đệ muội nói quá lời, ta biết nàng chính là như vậy, làm sao mà tức giận?”

“Làm sao ngài biết?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc.

“Ha ha!” Mạc Kỳ Diễn hí mắt lại, trên mặt giơ lên tươi cười mê người mang theo trêu tức: “Lần đầu gặp nàng đã biết! Nàng lỗ mãng, nếu lúc ấy ta không ra tay, ai cũng không cứu được nàng!”

“Ách, là ta quá kích động thôi!” Lăng Tuyết Mạn xin lỗi, lại giễu cợt: “Ta có nên cảm tạ Nhị Vương gia một chút không?”

“Sao? Tốt lắm.” Mạc Kỳ Diễn ngăn người, chợt cười khê bình tĩnh nhìn mắt Lăng Tuyết Mạn thật trong veo hoạt bát.

“Ha ha, ta không có lễ vật gì có thể xứng với thân phận tôn quý của Nhị Vương gia. Vật bình thường nhất định là coi không được, chờ ta tìm ra một lễ vật đặc biệt sẽ tặng cho Vương gia!” Con ngươi của Lăng Tuyết Mạn giảo hoạt chuyển động, nghiêng đầu cười nói.

Mạc Kỳ Diễn chợt nhíu mày nói: “Được ta chờ! Bất quá ta không cần nàng hồi báo, chỉ cần nàng giúp ta chăm sóc Hiên nhi là tốt rồi. Khó được nó nàng thích như thế, trong lòng ta thật cao hứng.”

“Hi hi chúng ta chăm sóc lẫn nhau. Chính xác mà nói, không phải ta đang chăm sóc nó, mà là nó đang chăm sóc ta. Ha ha, tiểu tử kia rất lợi hại, giúp ta trăm yêu trừ ma!” Trong ánh mắt Lăng Tuyết Mạn kích động, thần thái tươi cười như tràn đầy sắc màu lung linh làm người ta hoa mắt.

Mạc Kỳ Diễn ngăn người, hứng thú dạt dào nói: “Phải không? Tại sao gọi là trăm yêu trừ ma?”

“Chính là...”

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đứng ở ngoài cửa, tay đã bưng khay trà một hồi lâu, ánh mắt phức tạp vô cùng.

Xem bộ dáng hai người trò chuyện với nhau thật vui như không dừng được, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt thở dài một hơi tiến vào, để cái khay ở trên bàn, rót xong, mỉm cười: “Mời Nhị Vương gia dùng trà! Mời Vương phi dùng trà!”

“Được, các người lui ra đi.” Mạc Kỳ Diễn ngưng cười nói.

“Vâng, Nhị Vương gia!”

Hai nha hoàn lui ra, để lại không gian cho Mạc Kỳ Diễn cùng Lăng Tuyết Mạn, canh giữ ở bên ngoài, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng nói tiếng cười bên trong luôn luôn không dứt. Thoáng cái đã buổi trưa.

Lúc sau, Mạc Ly Hiên từ phòng ăn mang đến bánh mai hương, Lăng Tuyết Mạn ăn vui vẻ, cười vui vẻ. Cái loại tình thân này làm nàng cảm thấy đây là ngày vui sướng nhất kể từ khi đến nơi đây.

Lăng Tuyết Mạn cũng không biết gặp gỡ Mạc Kỳ Diễn lần này sẽ mang đến cho nàng tai nạn lớn lao, gần như thay đổi vận mệnh tình cảm cả đời nàng.

57. Chương 58

Màn đêm đen như mực.

Thời tiết vào đêm lạnh thấu tim. Lăng Tuyết Mạn cả đêm ngủ không an ổn, mắt mở không ra kêu nha hoàn lấy thêm chăn.

Cuộn thân mình, cả người chui vào trong chăn gấm, tiếng hít thở truyền vào trong tai chàng trai đứng ở bên giường đã lâu.

Thân ảnh cao to khoanh tay đứng nhìn không chuyển mắt. Nhìn chăn hở ra kia, quanh thân tản ra ý lạnh.

Bàn tay to vừa kéo chăn trên người Lăng Tuyết Mạn xuống, lập tức hơi lạnh truyền khắp toàn thân, làm cho nàng thò tay lung tung tìm chăn. Nhưng chăn mới với tới lại bị kéo ra, Lăng Tuyết Mạn có chút thanh tỉnh, mở đôi mắt nhập nhèm mơ mơ màng màng nói lầm bầm: “Chăn đâu?”

“Chăn ở đây!”

Thanh âm lạnh lùng như băng bỗng vang lên, Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn thanh tỉnh, ngồi dậy nhìn bóng đen cao lớn trước mặt, run run cả lăm nói: “Người... người đã đến rồi?”

Mạc Kỳ Hàn không nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn lạnh không chịu được, hai tay ôm người có chút tức giận: “Lấy chăn đi làm cái gì? Trả cho ta!”

“Lạnh không?” Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn không có một biểu tình.

Lăng Tuyết Mạn nghe không thích hợp, muốn hỏi lại dừng lại. Nam nhân này hầu như mọi lúc đều lạnh lùng như vậy, có gì đáng hỏi đâu?

Vì thế nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, không lên tiếng.

“Nói chuyện!”

Mạc Kỳ Hàn tức giận, đột nhiên lên giọng, cong chân, đầu gối nửa quỳ, bàn tay to chế trụ cằm Lăng Tuyết Mạn, làm ặt nàng nhìn thẳng hắn. Một đôi con người lạnh chằm chú nhìn Lăng Tuyết Mạn đang kinh hoàng,

ánh mắt tràn ngập lạnh lẽo nói: “Phóng túng người vài ngày cho người dưỡng thương, người nghĩ là ta để cho người cùng nam nhân khác vui đến quên cả trời đất sao?”

“Cái gì? Ta không có, người làm đau ta!” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, đồng thời cảm truyền đến đau đớn làm cho nàng nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Biết đau là tốt rồi. Bản công tử còn nghĩ rằng người lòng cánh cứng cáp, tìm được chỗ dựa vững chắc, không để bản công tử vào mắt!” Mạc Kỳ Hàn lãnh khốc nói, lực tay chẳng những không giảm, ngược lại còn tăng thêm. Lăng Tuyết Mạn cảm giác xương cốt muốn nát, đau toát mồ hôi, hai tay muốn gỡ tay Mạc Kỳ Hàn, nàng hít khí nói: “Người khốn nạn, buông ta ra, đau quá”

“Còn dám trách móc ta?” Thanh âm Mạc Kỳ Hàn lạnh hơn, phút chốc buông lỏng tay, nhưng là quăng ra một cái tát. Lăng Tuyết Mạn bị đánh ngã xuống, run rẩy lấy tay che lên gò má, ủy khuất, đau đớn, nước mắt không chế không nổi mà rơi. Nhưng nàng cần drap giường không để cho bản thân mình khóc ra thành tiếng.

Mạc Kỳ Hàn đánh ra một bạt tai, đáy lòng nảy lên một tia hối hận, sợ run vài giây, bàn tay to buông lỏng, lại vẫn lạnh lùng nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Kiều ngạo như hấn, lãnh tình như hấn, mặc dù hối hận cũng không có khả năng mất mặt đi chỗ một nữ nhân!

Không khí lạnh như băng ở đêm khuya tối đen, trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

Lăng Tuyết Mạn yên lặng chảy nước mắt, tâm lạnh như nước.

Nàng khi nào thoát khỏi ác ma này mà sống cuộc sống bình thường đây?

Gương mặt Mạc Kỳ Diễn hiện lên trong lòng, nước mắt Lăng Tuyết Mạn rơi càng nhiều. Nếu hấn có thể cứu nàng thoát khỏi khổ ải, nàng nguyện ý lấy thân báo đáp. Nhưng nàng không còn tấm thân xử nữ...

58. Chương 59

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Lăng Tuyết Mạn khóc suốt đến khi mệt mỏi mà ngủ. Trên má con vương nước mắt, trên lông mi cũng có mấy giọt nước mắt trong suốt, thật lâu không chịu rơi xuống.

Hơi lạnh lại đánh úp tới làm Lăng Tuyết Mạn cuộn mình, chân gấu còn ném ở một bên. Mạc Kỳ Hàn vẫn đứng ở bên giường, con người sắc bén như chim ưng chăm chú nhìn nữ nhân co lại như con mèo.

Gió lạnh theo song cửa sổ lùa vào, Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say, hắt xì, thân mình cuộn chặt hơn.

Mạc Kỳ Hàn cuối cùng vươn tay kéo một góc chăn đắp cho Lăng Tuyết Mạn, xem nàng nằm sắp, suy tư một phen liền cởi giày cùng áo choàng, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn đặt ngay ngắn ở trên gối, sau đó ngồi ở một bên nhìn nàng ngủ say.

Bởi vì Lăng Tuyết Mạn trước khi ngủ vẫn nghĩ đến Mạc Kỳ Diễn cho nên mơ thấy tất cả đều là Mạc Kỳ Diễn. Có hấn nhẹ nhàng quan tâm, có hấn tươi cười mê người, có hấn thân thiết nói chuyện, có hấn đỡ bả vai nàng khi vấp ngã...

“Cứu... cứu ta. Nhị Vương gia, có dám tặc khi dễ ta, ngài, ngài dẫn ta đi được không... ta nguyện ý sống cùng với ngài.”

Lăng Tuyết Mạn nói mê, một chữ không sót rơi vào tai Mạc Kỳ Hàn. Đôi mắt đã hơi nhu hòa đột nhiên căng thẳng, thân mình cứng lại, ở lồng ngực dường như bị cái gì đó đè lại huyệt hơi, lòng buồn bực đến quên hô hấp.

Đầu óc trống rỗng thật lâu, dần dần hoàn hồn lại trở nên hỗn loạn.

Nhị ca? Nàng đang gọi Nhị ca của hấn! Nàng thật sự thích Nhị ca sao? Muốn Mạc Kỳ Diễn mang nàng đi?

Bàn tay to trên chần găm phút chốc siết chặt, khuôn mặt tuần tú đen như mực, trong mắt tản ra nguy hiểm!

Muốn cùng nam nhân khác vui vui vẻ vẻ sao? Làm sao có thể! Thật coi Mạc Kỳ Hàn hẳn là người chết sao?

Con người chợt lóe, chần găm bị xóc lên, bàn tay to nắm lấy cổ áo Lăng Tuyết Mạn, xé rách thành mảnh nhỏ, cúi người chiếm lấy cánh môi Lăng Tuyết Mạn, cắn không thương tiếc, phát tiết tức giận cùng ham muốn chiếm hữu.

Lăng Tuyết Mạn lại bị thức tỉnh, ngẩn ra một lát mới phản ứng được chuyện gì xảy ra!

Đáy lòng nhất thời nảy lên một cỗ khủng hoảng, “A... A...” Lăng Tuyết Mạn ra sức vùng vẫy tránh né, nhưng nam nhân này mạnh mẽ kiềm chế, chống cự của nàng càng kích thích hẳn, hẳn lạnh lẽo nói: “Lăng Tuyết Mạn người chưa bao giờ đem lời ta cảnh cáo để ở trong lòng, đúng không?”

Lăng Tuyết Mạn thở phì phò từng ngụm bình phục hô hấp, nghe vậy mặt đỏ lên chán nản cắn răng nói: “Người không phải đã đánh ta một bạt tai sao? Trừng phạt đó còn chưa đủ sao? Không đúng, tính cả lần trước là hai bạt tai, còn thiếu sao?”

“Đương nhiên thiếu. Người bây giờ làm cho ta hận không thể giết người! Lăng Tuyết Mạn, ta nhắc nhở người một lần cuối, ta tuyệt không cho phép nữ nhân của ta cùng nam nhân khác có nửa phần ái muội! Người muốn sống thì an phận cho ta. Nếu như không muốn sống, ta có cũng không thiếu thủ đoạn cho người sống không bằng chết!” Mạc Kỳ Hàn cắn răng, ánh mắt hung ác bắn đến nữ nhân dưới thân, như muốn nuốt sống nàng!

“Ta không phải nữ nhân của người!” Lăng Tuyết Mạn ra sức rống lên.

Con người Mạc Kỳ Hàn nheo lại, “Người dám can đảm lặp lại lần nữa!”

Giờ phút này Lăng Tuyết Mạn hét to, Mạc Kỳ Hàn cũng lên giọng!

“Ta không phải nữ nhân của bất kỳ ai! Ta là của chính ta. Người có thể chiếm đoạt thân thể của ta nhưng không chiếm được lòng ta!”

59. Chương 60

“Không cho phép!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn gần như vặn vẹo, lại cúi đầu phủ lên môi Lăng Tuyết Mạn, hung hăng cắn đến khi mùi máu tươi vọt vào trong mũi, giữa răng môi nồng đậm tơ máu mới dừng lại, nhìn thiên hạ phản kháng đến vô lực, gần từng chữ nói: “Lăng Tuyết Mạn đừng cho là ta đùa giỡn người. Từ đêm hôm đó ta đoạt tẩm thân xử nữ của người, ta đã cảnh cáo người. Là người tự tìm đường chết!”

Môi Lăng Tuyết Mạn bị cắn rách, đau tái mặt run rẩy. Thể xác và tinh thần cảm thấy rét lạnh thấu xương. Đối với lời Mạc Kỳ Hàn như nghe được vừa tựa như không nghe thấy. Nước mắt ở trong hốc mắt lưng tròng, cuối cùng nhịn không được mới rơi xuống, thì thào: “Người nói đúng, là tại ta tìm chết, là ông trời cho ta cơ hội sống lại một lần, khiến ta rơi vào bàn tay ma quỷ của người, đều là ta gieo gió gặt bão, đều là lỗi của ta”

Giờ phút này đầu óc hỗn loạn, Mạc Kỳ Hàn cũng không có nghe rõ Lăng Tuyết Mạn nói về hai chữ sống lại, chỉ đối với biểu tình gần như tuyệt vọng cùng lời nói ní non của nàng, cảm thấy trong lòng dâng lên một trận đau đớn.

Ngón trở mơn trớn môi rách tan của Lăng Tuyết Mạn, giọng điệu chậm lại biến thành thì thầm, “Tuyết Mạn đừng chọc ta tức giận nữa được không? Ta thật không muốn đối xử với người như vậy. Thu tâm lại. Mạc Kỳ Diễn chỉ là ở trước mặt hoàng thượng nói mấy câu cho người mà thôi, người liền động tâm với hắn

sao? Phải biết rằng cuối cùng người làm cho người không có chôn cùng không phải Hoàng Thượng, cũng không phải Hoàng Hậu, càng không phải là Mạc Kỳ Diễm, mà là phu quân của người Mạc Kỳ Hàn!”

Ngừng lại, Mạc Kỳ Hàn sâu hít thở mấy hơi chậm rãi nói tiếp: “Quên chuyện người suýt nữa chết trong biển lửa sao? Là ta cứu người, người không nữa có phần cảm kích ta sao? Ta biết người hận ta hủy đi thanh bạch của người. Nhưng ta hiện tại không có cách nào làm cho người có biết việc người trở thành nữ nhân của ta là do ông trời an bài. Không chỉ có thân thể của người, mà lòng của người cũng phải là của ta! Tuyệt Mạn không nên ép ta nữa. Ta khinh thường việc đánh nữ nhân. Nhưng người lại nhiều lần chọc giận ta. Người làm cho ta phá lệ. Tốt nhất không được khiêu chiến cực hạn của ta!”

Lăng Tuyết Mạn cười nhạt, con người thanh lệ tràn đầy nước mắt “Người bắt buộc ta yêu người sao? Nhưng người có biết tình yêu miễn cưỡng không được không? Người chưa bao giờ yêu một nữ nhân phải không?”

Mặt Mạc Kỳ Hàn tái nhợt ẩn ở trong bóng tối làm cho Lăng Tuyết Mạn nhìn không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Mà ngón trở phủ ở trên môi Lăng Tuyết Mạn bất ngờ ngừng lại, ký ức như là một tấm lưới nhanh chóng phủ lên tâm hắn, làm hắn không thể tránh.

Mắt lặng lẽ nhắm lại, trong lòng lặp đi lặp lại một cái tên: Ngô Đồng, Ngô Đồng, Liễu Ngô Đồng.

Thời gian lặng yên trôi qua, lại mở mắt ra, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Lăng Tuyết Mạn rơi lệ, rất lâu sau mới nói: “Đừng khóc. Ta ghét nhất nữ nhân khóc nhè, xấu chết!”

“Ta xấu mắc mớ gì đến người?” Lăng Tuyết Mạn bật thốt lên, nâng tay lau nước mắt. Cảm thấy nam nhân trên người có vẻ như từ âm u chuyển sang quang đãng, liền đẩy Mạc Kỳ Hàn, không sợ chết găm nhẹ: “Nặng chết đi. Người muốn đè chết ta hả?”

60. Chương 61

Nghe vậy, đầu Mạc Kỳ Hàn nổi gân xanh, hơi hơi nghiêng người giảm bớt áp lực cho Lăng Tuyết Mạn, nhưng vẫn cương thế nói: “Nữ nhân, ta chính là bắt buộc người yêu ta. Người yêu hay không yêu cũng đừng mơ tưởng yêu người khác! Người muốn Mạc Kỳ Diễm mang người đi, khuyên người lập tức thu hồi tâm tư này. Bằng không là người ép ta hủy đi Mạc Kỳ Diễm! Hơn nữa người vui vẻ với hắn là hại hắn! Đừng quên thân phận của người, người là nữ nhân của Tứ đệ hắn!”

“Ta không để Nhị Vương gia dẫn ta đi à? Người dựa vào cái gì nói như vậy? Ta tin người có bản lĩnh rất lớn, nhưng người đừng đánh giá bản thân quá cao. Người ta là con đương kim hoàng thượng, là Vương gia! Người cho người là ai?” Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc đồng thời không quên cười nhạt.

Nàng lại lần nữa coi hắn như là một thằng điên không biết trời cao đất rộng!

Mạc Kỳ Hàn từ chối cho ý kiến, nhíu mày, hắn dám nói lời này đương nhiên là có lá bài tẩy. Minh quốc truyền ngôi không phân biệt trưởng ấu, truyền dòng chính không truyền thứ! Nếu không có con trai trưởng, sẽ chọn lựa hoàng tử có năng lực làm thái tử. Thái tử đại ca của hắn ba năm trước đây đã chết, hắn là con thứ của Hoàng Hậu, chỉ cần đứng ra là có thể kế nhiệm vị trí thái tử. Ai cũng phải cúi đầu xưng thần với hắn!

Chính là khi đại sự chưa xong, hắn còn phải lấy thân phận người chết mà che dấu!

“Người nghĩ rằng Nhị Vương gia cùng ta có việc gì không dám cho người khác biết cho nên mới nổi điên đánh ta đi?” Lăng Tuyết Mạn suy đoán.

“Mọi cử động của người nằm ở trong lòng bàn tay của ta. Xế chiều hôm nay các người nói chuyện thật lâu đi? Người đuổi theo Mạc Ly Hiên suýt nữa té ngã, hắn còn anh hùng cứu mỹ nhân đỡ người đứng không? Tuyệt Mạn, người tin ta có bản lĩnh thông thiên chưa? Người muốn giấu ta gặp gỡ tình lang là tuyệt đối không thể! Còn có, về sau nằm mơ coi chừng miệng của người cho tốt, đừng làm cho ta nghe được người muốn sống cùng Mạc Kỳ Diễm, muốn hắn mang người đi!”

Mạc Kỳ Hàn dừng một chút, ác độc bổ sung thêm: “Không phải chỉ quản tốt miệng, là phải quản tốt lòng người! Không có nam nhân nào có thể chịu được nữ nhân đứng núi này trông núi nọ! Ta muốn thể xác và tinh thần của người đều hoàn toàn thuộc về ta, có nghe hay không?”

Lăng Tuyết Mạn mông lung, “Người... người nói cái gì? Ta nằm mơ? Ta nói nói mơ kêu Nhị Vương gia dẫn ta đi? Ách, trời ạ! Ta thật sự là mất trí rồi! Người ta có thể có thiếp, làm sao có thể dẫn ta đi? Thật là mất mặt!”

“Hừ! Hiểu được là tốt rồi!” Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh.

“Haiz, không đúng! Người giám thị ta sao? Vì sao biết rõ ràng như thế? Còn có, tình cảm của ta đối với Nhị Vương gia là ngưỡng mộ, đó là bởi vì hắn đã giúp ta, ta không phải người vong ân phụ nghĩa. Nhưng ta kêu hắn dẫn ta đi chỉ là nói bậy. Lăng Tuyết Mạn ta không làm nữ nhân phá hư gia đình người ta. Người nổi điên đánh ta thì người phải giải thích cho ta!” Lăng Tuyết Mạn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Giải thích? Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn co quắp, “Bản công tử không cần giải thích cho người khác!”

“Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn nghiêng rằng, “Được, người không giải thích thì nói cho ta biết người tên gì!”

“Không có khả năng! Đến đúng thời điểm, người tự nhiên sẽ biết. Hiện tại người cái gì cũng đừng nghĩ biết!”

“Người! Người xếp nội ứng bên cạnh ta?”

“Không thể trả lời!”

“Xuân Đường Thu Nguyệt biết người không?”

“Không thể trả lời!”

61. Chương 62

“Ta không tha thứ cho người!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng, hô lên một câu, quay lưng, hơn nữa dùng sức kéo chăn gấm trùm kín đầu đi ngủ.

“Ta có nói cần người tha thứ sao?” Mạc Kỳ Hàn nhếch mày thật cao, tiện đà nói thêm một câu càng tức chết người: “Nữ nhân của ta, chỉ có ta có thể tha thứ các nàng hay không, cũng không phải các nàng tha thứ cho ta, bởi vì không ai dám chống đối ta giống người như vậy. Đối với người ta thật sự đã là phá lệ khai ân rồi!”

“Ta không thèm! Người nghĩ ta là những nữ nhân ngu ngốc đó của người? Nói cho người biết ta Lăng Tuyết Mạn tuyệt không phải là các nữ nhân ngây ngốc vâng lời nơi này! Hừ! Nam nhân thối người bây giờ khi dễ ta. Một ngày nào đó ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời! Đến lúc đó người khóc lóc quỳ xuống cầu ta cũng không tha!” Lăng Tuyết Mạn cắn răng nghiêng lợi nói lời ác độc.

Mạc Kỳ Hàn hơi cười, gật đầu, “Được, bản công tử sẽ chờ người thay đổi tình thế. Người quả thật lợi hại hơn những nữ nhân khác của ta một chút!”

“Hừ hừ!” Lăng Tuyết Mạn khịt mũi, đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu lại, cười yêu mị, dịu dàng nói: “Nam nhân, người tức giận ta qua lại cùng nam nhân khác, không phải là, ha ha, không phải là người thật lòng thương yêu ta sao?”

“Sao? Ha ha, Lăng Tuyết Mạn người nằm mơ hả? Bản công tử là người nào? Làm sao có thể đặt tâm ở trên thân một nữ nhân? Nếu nói thích, nữ nhân bản công tử thích cũng không chỉ có một mình người! Yêu người? Tuyệt không có nửa điểm khả năng!” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nhìn Lăng Tuyết Mạn, đùa cợt.

Dứt lời, trên khuôn mặt tuần tú nặn ra một chút cười tà tếu, đổi giọng: “Nhưng nếu người có bản lĩnh mê hoặc nam nhân thì có thể!”

Thanh âm nhỏ dần, bàn tay to vén chăn chui vào, Lăng Tuyết Mạn chỉ còn kịp há miệng thở dốc liền bị chế ngự ở trong ngực Mạc Kỳ Hàn, giọng nói trầm thấp vang lên: “Nha đầu Tuyết Mạn, hiện tại có quen với việc ta muốn người chưa?”

“Người... người không biết xấu hổ! Người nếu không có cảm tình với ta, hơn nữa còn có nữ nhân khác, vậy tại sao còn phải muốn thân thể của ta? Người coi ta như đồ chơi trong tay người!” Lăng Tuyết Mạn giận đỏ mặt lên. Nam nhân thối đáng chết, nếu lời hắn nói đều là thật lòng, nàng thực là thất bại!

“Đồ chơi? Không có, Tuyết Mạn đừng hỏi ta quá nhiều vấn đề, ta trả lời không hết. Tóm lại người nhận mệnh ban đêm hầu hạ ta đi!” Mạc Kỳ Hàn vươn đầu lưỡi đến trên môi đã khô máu, khẽ liếm lấy, giọng nói trầm hơn.

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn tức giận, tay dùng sức đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, tức giận nói: “Dâm tặc đáng chết. Chờ ta có bản lĩnh, chuyện thứ nhất ta muốn làm là thiến người! Ta cho người hết cường ngạo tự đại khi dễ quả phụ!”

“Sao? Cái gì? Muốn thiến ta?” Mạc Kỳ Hàn ngẩn ra, tiện đà tức giận không nhẹ, “Khụ khụ, nha đầu người đến loại lời nói hổ thẹn này cũng có thể nói được? Người đã gặp thái giám à? Người biết phương pháp hoạn sao?”

“Ta đương nhiên chưa thấy qua” Nhưng Lăng Tuyết Mạn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, kịp thời dừng lại, mấp máy môi.

Nàng suýt nữa nói ra lúc học đại học nàng có biết qua!

“Nhưng cái gì?” Mạc Kỳ Hàn lại hỏi tới.

“Khụ khụ, nhưng ta sẽ không ngại học hỏi kẻ dưới, đi tìm thái giám trong cung thỉnh giáo!” Lăng Tuyết Mạn cái khó ló cái khôn, sửa lại, vẫn không khỏi sợ run cả người.

Quả nhiên trên khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn, màu xanh màu trắng đan xen, răng nghiến ken kết, “Lăng Tuyết Mạn, người dám hoạn ta? Còn dám đến hỏi thái giám? Người không muốn sống phải không? Có tin ta sẽ làm người sinh con đến già hay không? Hành hạ người đến chết hay không?”

62. Chương 63

Vừa nhắc tới con cái, Lăng Tuyết Mạn lập tức kinh hãi thay đổi sắc mặt, vội vàng nắm lấy cổ áo Mạc Kỳ Hàn: “Không cho người muốn ta! Ngộ nhỡ ta mang thai làm sao bây giờ?”

“Ta sẽ không để người mang thai.” Mạc Kỳ Hàn tự tin cười, tiện đà còn có tâm tình rảnh rỗi chế nhạo: “Nha đầu người bây giờ mới nhớ việc này không phải đã muộn sao? Nếu không phải bản công tử thủ đoạn đủ ỉn, hai lần trước người đã mang thai!”

“Người, người dâm tặc đáng chết! Cũng tại người hại ta. Nếu ta có thai là phải vụng trộm xóa sạch. Cũng đúng là ông trời không để cho dâm tặc người làm nhiều việc ác mà còn có con!”

Lăng Tuyết Mạn cắn răng nghiến lợi nói xong, nghĩ đến mình bị cắn nát môi, lòng trả thù dâng lên, thỉnh thoảng phủ trên môi Mạc Kỳ Hàn, sau đó sẽ thừa dịp hắn mê mang là lúc mạnh mẽ cắn không chịu buông!

Con người Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, khuôn mặt tuần tú biến thành màu đen. Nhưng hắn thông minh không có kéo ra Lăng Tuyết Mạn mà lặng lẽ duỗi ngón tay về phía nách Lăng Tuyết Mạn nhẹ gãi một cái. Lăng Tuyết Mạn sợ ngứa, nói lỏng miệng kêu lên: “Không muốn, không muốn!”

“Còn dám cắn ta sao?” Mạc Kỳ Hàn trợn mắt nói.

“Không dám không dám.” Lăng Tuyết Mạn sợ hãi liếm môi nhưng không cam lòng nói lầm bầm: “Dựa vào cái gì chỉ cho người cần ta mà không cho ta cần lại?”

“Ta có nói không cho người cần lại sao? Người nuốt giận không trôi, cần cánh tay ta đi. Người cần nát môi của ta, bảo ta ngày mai làm sao đối mặt thủ hạ? Mặt ta để chỗ nào?” Mạc Kỳ Hàn bực mình môi đau nói tiếp: “Nha đầu chết tiệt thật đúng là cần nát môi ta!”

“Hà? Thủ hạ? Người còn có thủ hạ? Người là ăn cướp hả?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to mắt, tiện đà đáp trả: “Vậy người nói mặt ta để ở đâu? Ta ngủ một giấc, môi rách, sáng mai nha hoàn hỏi ta nói như thế nào? Chẳng lẽ là Chu công nửa đêm đến đùa giỡn ta sao?”

Mạc Kỳ Hàn trợn trừng mắt, “Bản công tử có thủ hạ nhưng không phải là ăn cướp. Sáng mai nha hoàn hỏi người nói gặp ác mộng sợ hãi tự mình cần nát.”

“Lý do này thật gượng ép!” Lăng Tuyết Mạn tức đỏ mặt.

“Ha ha, hữu dụng là được. Người nói tùy tiện một câu sẽ không có người hỏi tiếp.” Mạc Kỳ Hàn nẩy lên ý cười nhẹ, tà khí dần lên bên tai Lăng Tuyết Mạn, nhẹ thở “Nha đầu yên tâm đi, ta sẽ không để cho người mang thai. Rất phiền toái, bởi vì bây giờ còn không phải lúc. Chờ thời cơ đến, mặc kệ người có nguyện ý hay không, người cũng phải sinh con nối dòng cho ta! Con của chúng ta sẽ là long phượng giữa biển người!”

“Người... người nói vậy bực bực gì đó! Ta là Tứ Vương phi, ta làm sao có thể sinh con cho người? Ta thấy người là điên thật rồi! Hơn nữa là điên hoàn toàn!” Lăng Tuyết Mạn trợn mắt Mạc Kỳ Hàn, quay mặt bắt đầu nhắc nhở bản thân mình nên vì tương lai tính toán một chút. Tiếp tục như vậy nữa nàng sẽ bị người điên này đùa chết!

Mạc Kỳ Hàn cười cười, cũng không tranh cãi mà chỉ nói: “Nha đầu, chúng ta lãng phí thời gian quá nhiều rồi.”

“Người... người lại muốn...” Lăng Tuyết Mạn bảo vệ ngực, mặt đỏ lên.

“Đó là đương nhiên!” Mạc Kỳ Hàn nhún mày, bàn tay to bắt đầu thuần thực cởi quần áo Lăng Tuyết Mạn. Miệng hắn không nói ra lời, là nha đầu đáng chết làm hại hắn nhịn dục vọng đã lâu. Đêm đó thật vất vả có nàng, kết quả chân nàng lại bị thương, làm hắn chỉ có thể nhẫn nhịn. Tối nay hắn tuyệt không thể lại bạc đãi mình!

Hưởng qua dáng người ngực nhỏ của Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn bị ai phát hiện hắn đối với hai trác phi xinh đẹp động lòng người kia không dậy nổi hưng phấn!

Thế cho nên vừa đến đêm, trong đầu hắn suy nghĩ toàn là Lăng Tuyết Mạn. Muốn con người nàng, muốn thân thể của nàng, nghĩ đến nàng rõ ràng sợ hãi lại khiêu khích hắn, luôn cố giả bộ trấn định, hắn liền mỉm cười, tâm tình thoải mái.C

63. Chương 64

Nhưng mà không bao lâu trên trán Mạc Kỳ Hàn nổi gân đen! “Nha đầu người mặc hai cái yếm?”

“Ha ha!” Lăng Tuyết Mạn cười đắc ý, “Bổn tiểu thư đây dùng nó để phòng dâm tặc!”

“Là – sao?” Mạc Kỳ Hàn kéo dài giọng, khinh thường nói: “Bản công tử nếu nữ nhân cũng bắt không được, còn dám nói cái khác sao?”

Nói xong, hai cái yếm liền bay ra ngoài. Nhưng nhìn đến Lăng Tuyết Mạn còn mặc một bộ quần áo kỳ quái dưới cái yếm, Mạc Kỳ Hàn trợn tròn mắt, “Người... người... đây là cái gì?”

“Ha ha ha! Đụng không được đi? Đây là ta nghiên cứu một ngày mới làm được!” Lăng Tuyết Mạn càng thêm đắc ý. Nàng cũng không tin hắn có thể mở!

“A? Không tệ, nha đầu biết phòng thân. Về sau lúc ta không ở bên cạnh, ngươi cứ mặc như vậy, miễn cho bị nam nhân khác khi dễ!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu khen, nhưng lại mang theo một chút sầu lo, “Nha đầu, ta có thể sờ không tới ngực của ngươi, nhưng nơi quan trọng là ở dưới đi?”

Nói xong bàn tay to lớn lộ lộ, tiếp theo cười lên: “Ha ha, cũng mặc hai cái? Hữu dụng sao?” Lại xé hai cái quần ném xuống mặt đất. Lúc này thật sự nhíu mày! “Ngươi gọi cái này là quần áo gì? Sao trên dưới lại dính liền như thế này?”

“Ngươi không phải nói vô dụng sao? Hi hi, cái này gọi là đồ liền, ngươi muốn cởi bỏ, sợ là đến hừng đông cũng không xong! Ha ha.”

“Cao hứng như vậy sao?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày.

“Đương nhiên, nhìn đến bộ dáng dâm tặc cam chịu, ai không cao hứng?” Lăng Tuyết Mạn đang đưa đầu, tâm tình thoải mái cực kỳ.

Nhưng Mạc Kỳ Hàn lại bật cười, ngồi dậy bắt đầu cởi quần áo của mình. Lăng Tuyết Mạn hồ nghi nói: “Ngươi làm gì?”

“Đương nhiên là muốn cùng ngươi hoan ái!” Mạc Kỳ Hàn nhướn miệng cười.

“Ngươi... ngươi không phải cởi quần áo của ta không được sao?” Lăng Tuyết Mạn cà lăm, đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên Mạc Kỳ Hàn đem quần áo bản thân mình tụt xuống, sau đó bàn tay to nhẹ nhàng từ trên bộ ngực nàng trượt xuống bụng, khóe miệng hiện ý cười, “Nha đầu, ai nói nhất định phải cởi bỏ quần áo mới có thể ăn được?”

“Không cởi thì ngươi có thể làm thế nào?” Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc.

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn khẽ cười, lần thứ hai mơn trớn Lăng Tuyết Mạn. Khi lòng bàn tay ngưng tụ nội lực đi qua, vải dệt trên thân nàng toàn bộ rách ra rơi xuống.

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn hóa đá, giật mình nhìn thân thể lồ lộ ra ngoài, môi ngo ngoáy, nghi ngờ nói “Đây là có chuyện gì? Quần áo của ta làm sao rách rồi?”

“Quần áo đương nhiên sẽ không tự rách, là ta dùng nội lực phá rách.” Mạc Kỳ Hàn nhướn mày nhìn thân thể trơn bóng mềm mại, con ngươi dần dần trở nên đục ngầu, xoay người một cái áp chế nàng xuống, cười cười: “Nha đầu Tuyết Mạn, tin bản lĩnh của ta chưa? Ngươi dùng chiêu này đối phó với nam nhân biết võ công là vô dụng.”

“Ách? Ngươi nói cái gì? Không đúng, ngươi làm gì? Trúng thối, không cho chạm vào ta. Không được... a... a...”

Tất cả lời nói đều bị môi mỏng bá đạo chặn mất. Chấn gấm phủ trên người, trong màn trướng ảm áp, hai cổ thân mình cực nóng dây dưa cùng một chỗ. Nam nhân thở gấp, nữ nhân yêu kiều, giường đầy ý xuân.

Lăng Tuyết Mạn cũng không biết hạ nhân ở Cúc Thủy Viên từ khi nàng vào ở đến nay liền bị quản gia an bài ra ở ngoài viện, chỉ chờ Xuân Đường Thu Nguyệt. Lại chỉ cần Mạc Kỳ Hàn đến, Cúc Thủy Viên nhìn như bình tĩnh này lập tức có vô số hắc y ám vệ, không ai có thể đến gần Cúc Thủy Viên nửa bước!

64. Chương 65

Túc trực bên linh cửu bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó là ngày Lăng Tuyết Mạn về thăm nhà.

Mà trước một đêm, trời lại mưa như trút nước. Tứ Vương phủ bị bao phủ trong mưa phùn, trên bầu trời đen kịt đan xen vài tia chớp, mắt không thể nhìn rõ cảnh quan bên ngoài.

Lăng Tuyết Mạn đứng ở trước cửa sổ, đôi mày thanh tú nhau lại.

Đêm mai có mưa lớn như vậy nữa hay không? Nếu sáng mai còn không ngừng, có phải không thể xuất phủ không?

Khẽ thở dài, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Lăng Tuyết Mạn quay đầu lại. Xuân Đường cùng Thu Nguyệt bưng nước ấm tiến vào, tươi cười nói: “Vương phi nô tì hầu hạ ngài rửa mặt đi!”

“Xuân Đường Thu Nguyệt, các người nói ngày mai nếu trời tiếp tục mưa ta có thể trở về Lăng gia không?” Lăng Tuyết Mạn hỏi thăm.

“Vương phi nếu mưa nhỏ hẳn là có thể. Nếu mưa lớn giống hiện tại, chỉ sợ không đi được.” Thu Nguyệt cau mày nói.

“Vậy nếu không đi đến lúc nào mới có thể đi?” Lăng Tuyết Mạn lo lắng hỏi. Cuộc sống của nàng mỗi một ngày đều trôi qua trong lo lắng hãi hùng. Hiện tại ác ma ngày càng đến thường xuyên hơn, gần như hai ba ngày sẽ đến một lần. Nàng thật sợ sự việc bị bại lộ, bản thân mình sẽ bị hãm hại chết!

Cho nên nàng muốn tìm cơ hội bỏ trốn. Nhưng rời đi, nàng lại luyện tiếu Ly Hiên. Nhưng để nàng gánh vác thân phận Vương phi trên danh nghĩa vì Tứ Vương gia thủ tiết, lại bị ép làm nữ nhân của nam nhân khác, khiến nàng mỗi ngày lúc thấp nhang cho Tứ Vương gia, trong lòng đều có bất an cùng áy náy. Thậm chí nàng nhiều lần mơ thấy Tứ Vương gia mặt trắng bệch chất vắn nàng, sợ đến nỗi giữa khuya tỉnh mộng.

“Vương phi ngài như thế nào? Đang suy nghĩ gì?”

Thanh âm thân thiết của Xuân Đường vang lên, Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn ngượng ngùng cười cười, che dấu hoảng loạn, nói: “Không có gì.”

“Vương phi ngài không vui sao?” Thu Nguyệt hỏi, nghĩ rằng Lăng Tuyết Mạn nhớ nhà, liền an ủi: “Vương phi ngài đừng có gấp. Nếu ngày mai không thể đi Lăng gia, lại chờ mấy tháng nữa sẽ đến tiết nguyên tiêu mừng năm mới. Lúc đó ngài cũng có thể về Lăng gia thăm Lăng đại nhân.”

“Phải không? Vậy còn phải đợi thật lâu”

Lăng Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tư hòa nhập vào cơn mưa to.

Cùng lúc này, ở trong Thâm Trúc Hiên đặt ở phía tây Tứ Vương phủ, có hai nữ nhân đang mật đàm.

“Muội muội bố trí xong chưa?”

“Tỷ tỷ yên tâm đi! Chỉ cần có bạc là có người to gan lớn mật chịu bán mạng cho chúng ta!”

“Ha ha vậy cũng chỉ cần ả ngày mai đi Lăng gia làm lễ lại mặt đi! Ta cũng không tin ả còn mạng trở về Tứ Vương phủ để đối đầu với chúng ta!”

“Là tiểu Vương gia thích ả. Chờ khi bị ả làm hại mất mạng, nhìn xem nó còn muốn che chở ả không!”

“Ha ha ha”

Mà đêm mưa tối lạnh này, trong kinh thành còn có một đôi con người u ám theo dõi kỹ Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn, vì lễ lại mặt của nàng mà tính toán.

Mà hết thấy, Lăng Tuyết Mạn hồn nhiên đơn thuần không biết, chỉ tự mình giùng giở giữa mâu thuẫn.

65. Chương 66

Cuối mùa thu, mưa đêm dần dần nhỏ giọt, phát ra tiếng vang nho nhỏ ở trên song cửa sổ.

Tâm tư Lăng Tuyết Mạn nặng nề, ngủ không được, dựa vào đầu giường chờ dâm tặc đến.

Kỳ thực nàng không thể biết lúc nào hắn sẽ đến. Hắn quả thực là tới vô ảnh đi vô tung, nàng muốn nắm bắt hành tung của hắn, muốn biết hắn làm sao có thể không kinh động thủ vệ mà lẻn vào. Đáng tiếc, mỗi lần chờ nàng mở to mắt thì hắn đều đã đứng ở bên giường hoặc là nằm bên cạnh nàng.

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt sớm đã bị Lăng Tuyết Mạn phái đi ra. Nàng sợ bọn họ thấy mà bị nam nhân kia giết người diệt khẩu, cho nên hiện tại nàng chỉ vĩnh tai cẩn thận lắng nghe động tĩnh, thậm chí đang ngồi, một lát sau nhịn không được, chân trần đi xuống giường, nhẹ nhàng đến bên cạnh bình phong thò đầu ra lặng lẽ nhìn cửa sổ.

Gian ngoài không có chút đèn, nhưng bên trong có ánh nến chiếu rọi, cho dù không thể thấy rõ bộ dáng dâm tặc, ít nhất lúc hắn vừa tới nàng cũng có thể thấy đại khái.

Đáng tiếc, Lăng Tuyết Mạn vĩnh viễn không phải là đối thủ của Mạc Kỳ Hàn.

Nàng tập trung hơn nửa ngày, cổ đã mỏi cứng ngắc, vừa xoay cổ thư giãn một chút thì vách tường nhẹ nhàng di động. Một chút ánh sáng chiếu lại, đôi mắt sâu của Mạc Kỳ Hàn phút chốc căng thẳng, môi mỏng cười thâm sâu, một viên ám khí từ trong tay bay về phía bình phong!

Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một cái gì đó bay vèo tới, ngã ngồi xuống đất. Bình phong hơi động một chút, sau đó vẫn đứng như cũ giống như không có chuyện gì, nhưng nến đặt trên bàn đột nhiên tắt!

Thân mình cao lớn đi ra, từ trên cao nhìn xuống Lăng Tuyết Mạn, khóe miệng giờ lên khinh bỉ trêu tức, “Sao giờ này không ngủ, ngồi trên đất làm gì?”

“Ta... ta... ta đang đợi người...” Lăng Tuyết Mạn lắp bắp trả lời.

Rình coi thất bại, nàng lại một lần nữa cảm giác mình rất ngốc!

Một bàn tay to đưa đến trước mặt, Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, ngược mắt, Mạc Kỳ Hàn thở dài, ôn nhu nói: “Đứng lên, trên đất lạnh.”

Đáy mắt Lăng Tuyết Mạn đột nhiên chát chát, mấp máy môi, để tay vào trong bàn tay Mạc Kỳ Hàn, để hắn đỡ nàng đứng lên, lại cùng nhau đi đến giường, ngồi xuống.

Mạc Kỳ Hàn ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: “Nàng ở đây chờ ta là để nhìn lên ta vào bằng cách nào sao? Đừng phí công sức cho việc này. Ban ngày nàng chỉ cần kiếm gì đó giải trí, thiếu cái gì thì cứ việc sai quản gia đi mua, buổi tối ngoan ngoãn chờ ta là tốt rồi. Ta không biết khi nào thì đến, chính là lúc đến đây, chỉ nghe hơi thở sẽ biết nàng đang ở đâu, là ngủ thật hay là giả bộ ngủ. Đừng phí tâm tư nữa, về sau nàng tự nhiên sẽ biết.”

“Vậy người nói cho ta tên của người đi. Chẳng lẽ người hi vọng ta gọi người là dâm tặc mãi sao?” Lăng Tuyết Mạn hỏi thật vô lực.

“Ách, nàng tùy tiện kêu tên gì cũng được, chỉ cần không kêu dâm tặc là tốt rồi.” Mạc Kỳ Hàn rút rút môi nói.

“Ta chắc nên gọi người tình nhân đi!” Lăng Tuyết Mạn giận trừng mắt.

Mạc Kỳ Hàn đầu tiên là ngẩn người, sau đó cười khê lên: “Ha ha, tốt, tên gọi này so với dâm tặc dễ nghe hơn, ít nhất nói rõ không phải ta bắt buộc nàng, là nàng tự nguyện ở cùng ta.”

“A! Không đúng, ta nói sai, không gọi tình nhân, mà gọi phạm nhân!” Lăng Tuyết Mạn kịp phản ứng, vội vươn tay che miệng Mạc Kỳ Hàn, trách móc.

Mạc Kỳ Hàn bật cười, nắm tay nhỏ bé của nàng đặt ở bên miệng hôn một cái nói: “Nha đầu đừng sửa lại, hãy kêu Tình nhân đi. Ta thích cách gọi này.”

“Người thích cái rắm! Ta không thích!” Lăng Tuyết Mạn tức đỏ mặt.

“Ha ha, cứ quyết định như vậy. Xuất giá tòng phu, nàng phải nghe lời ta.” Mạc Kỳ Hàn cười trầm thấp, hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của Lăng Tuyết Mạn.

Nhưng ngay sau đó hắn lại bị người nào đó dùng sức đẩy ra. Lăng Tuyết Mạn thở gấp, gầm nhẹ: “Đây là phòng của Vương gia tướng công ta. Người không chỉ ở nơi này chiếm lấy ta, còn dám nói ta là cái gì xuất giá tòng phu. Ta chính là muốn tòng cũng là phải tòng tướng công, ta tòng người cái rắm! Lại nói Lăng Tuyết Mạn ta không phải là tiểu nữ tử giáo điều ở nơi này. Cái gì tam tòng tứ đức với ta mà nói, không tồn tại!”

Đỉnh đầu bay tới vô số quạ đen, nhuộm đen khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn, ho khan hai tiếng mới nói: “Tuyết Mạn, không phải nàng không muốn thủ tiết cho Tứ Vương gia sao? Không phải nàng mắng hắn là hỗn đản sắp chết còn hại nàng sao? Sao nàng còn sinh ra tình cảm với vong phu?”

“Không cần người lo! Tóm lại nếu hắn không chết, sẽ là một nam nhân thật tuần mỹ, ít nhất đẹp trai hơn người nhiều!” Lăng Tuyết Mạn cười lạnh.

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, khuôn mặt tuần tú căng thẳng. Lâm Mộng Thanh đáng chết! Dịch dung cho người chết lại đẹp trai hơn hắn sao. Lần tới gặp tiểu tử kia, thế nào cũng phải đánh hắn một trận mới được!

Bất quá Mạc Kỳ Hàn lại trầm mắt, “Nàng cũng chưa gặp qua dung mạo của ta, làm sao biết ta không đẹp bằng nam nhân của nàng?”

“Ha ha, đó là trực giác của nữ nhân! Có bản lĩnh người cho ta xem mặt của người coi.” Lăng Tuyết Mạn khiêu khích.

“Phải không? Nha đầu, khích tướng đối với ta là vô dụng. Được rồi, xưng hô quyết định như vậy rồi, nàng đừng nghĩ sửa.”

66. Chương 67

Một đêm bị ép buộc triền miên, Lăng Tuyết Mạn cực kỳ mệt mỏi, xương cốt tan tác, đến lật người cũng không nổi. Mà nàng ngủ say, không biết Mạc Kỳ Hàn rời đi khi nào.

Bởi vì quá mệt mỏi nên ngủ thẳng cẳng đến khi Mạc Ly Hiên tìm tới. Xuân Đường cùng Thu Nguyệt vào phòng đem quần áo hỗn độn dưới đất thu dọn lại, lấy ra bộ đồ mới cho Lăng Tuyết Mạn, mới ghé vào bên giường khẽ gọi: “Vương phi, thời gian không còn sớm, tiểu Vương gia đã tới!”

“Ừ.”

Lăng Tuyết Mạn than thở một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, lười nhác nhìn hai người trước mắt, trong chớp lát đột nhiên thanh tỉnh, kêu lớn một tiếng, tiếp theo cả lâm: “Các người... các người làm sao vào được? Không phải ta đã nói rồi sao, buổi sáng ta chưa gọi các người, các người không được vào...”

Lăng Tuyết Mạn vừa nói vừa kéo chăn thật cao đến miệng, nàng không thể cho nha hoàn thấy dấu hôn đầy người nàng cùng dấu vết sau khi hoan ái!

Hai nha hoàn xấu hổ không thôi “Vâng, chủ tử đã dặn, nhưng hôm nay...”

Thu Nguyệt hắng giọng một cái nói nhỏ: “Vương phi thứ tội! Mưa đã tạnh, thời gian ăn sáng đã trễ, tiểu Vương gia đến tìm ngài, chúng nô tì không dám chậm trễ.”

Mưa đã tạnh, Lăng Tuyết Mạn nhìn ra ngoài cửa sổ, chăn rút xuống một chút, chột dạ che cổ, không được tự nhiên nói: “Nói tiểu Vương gia chờ ta ở nhà ăn, ta muốn tắm rửa, các người chuẩn bị đi.”

“Vâng, Vương phi!”

Hai nha hoàn gật đầu, lui ra.

Lăng Tuyết Mạn quần bách, hai gò má đỏ bừng, quần mình vào trong chăn, thở cũng không dám thở mạnh.

Âm thầm trách móc, dâm tặc quả nhiên là khi dễ nàng. Ban đầu là vừa xong liền đi, hiện tại ngày càng nghiêm trọng, kích tình trôi qua còn ôm nàng ngủ thẳng tới trời sáng mới đi, làm hại thần kinh nàng bị căng thẳng suốt buổi tối, đương nhiên là nghỉ ngơi không xong, cũng đương nhiên rời giường muộn!

Dâm tặc đáng chết, dâm tặc trời đánh!

Lăng Tuyết Mạn oán hận mắng, cắn chặt chần, hơi ngửi thấy mùi trong chần mà nàng rất quen thuộc, là mùi đàn hương trên người dâm tặc. Hừ! Nàng là một nữ nhân cũng chưa dùng hương phấn, đại nam nhân như hắt lại dùng à.

Đang lúc trách móc hăng say, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt mang bồn tắm vào: “Vương phi, có thể tắm rửa!”

“Được, các người đi ra ngoài đi.”

“Nô tì cáo lui!”

Tắm rửa xong, trên người nhẹ nhàng khoan khoái, tâm tình Lăng Tuyết Mạn cũng tăng vọt.

Mạc Ly Hiên ngồi ở bên cạnh nhìn Lăng Tuyết Mạn dùng đồ ăn sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn tràn đầy tươi cười.

“Ly Hiên con thật sự một chút cũng không ăn sao?” Lăng Tuyết Mạn vừa cắn chân gà vừa nói.

“Mẫu thân con ăn no rồi, ngài từ từ ăn đi.”

“Ừ.”

Lăng Tuyết Mạn ăn uống no đủ, lau miệng xong khoái trá cười nói: “Ly Hiên, con thật sự cùng đi với ta tới Lăng gia sao?”

“Đúng vậy, phụ vương không còn, theo lễ nghĩa, con nên cùng mẫu thân đi về thăm Lăng đại nhân! Quần gia đã chuẩn bị xong lễ vật, chúng ta đi thôi. Buổi chiều còn phải sớm trở về vì buổi tối có thể trời mưa.” Mạc Ly Hiên gật đầu nói.

“Được, xuất phát!”

Tâm tình Lăng Tuyết Mạn thoải mái hơn. Nàng có trở về Lăng gia hay không không sao cả. Nhưng có thể mượn cơ hội này để đi dạo phố đó. Huống chi nếu Lăng Bắc Nguyên hung dữ với nàng, có Mạc Ly Hiên ở bên cạnh, hừ hừ, xem ai còn dám hô to gọi nhỏ với nàng!

Lúc đến cổng lớn Tứ Vương phủ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn co quắp. Nàng chỉ là một quả phụ, lẽ lại mặt cần phô trương làm lớn như vậy sao?

Một chiếc xe ngựa xa hoa có tám đời đao thị vệ hộ tống, hai nha hoàn Xuân Đường Thu Nguyệt, còn thêm cả quần gia!

“Vương phi, mời lên xe ngựa!”

Quần gia cung kính chấp tay, Mạc Ly Hiên lên xe ngựa trước, sau đó đỡ Lăng Tuyết Mạn đi lên. Xe ngựa chạy, Lăng Tuyết Mạn kích động ngó ra ngoài thăm dò. Trên đường người người qua lại, các cửa hàng san sát, giọng nói ồn ào vang bên tai không dứt, hâm mộ nói: “Ly Hiên, ta rất muốn đi dạo!”

“Mẫu thân, nếu ngài muốn dạo, chúng ta buổi chiều đi sớm, từ Lăng phủ xuất phát, ngồi một đoạn đường xe ngựa, lại đi bộ một đoạn.” Mạc Ly Hiên nói.

“Ha ha, được.”

Lăng Tuyết Mạn thuận miệng đáp ứng, tiếp tục nhìn ngó bên ngoài. Bỗng nhiên một thân ảnh có chút quen thuộc đập vào mắt. Lăng Tuyết Mạn dụi dụi mắt nhìn kỹ. Đúng vậy, đứng ở tiệm đồ cổ không phải là Thất Vương gia Mạc Kỳ Dục sao?

“Hi hi, Ly Hiên con mau nhìn xem, Thất thúc con ở đằng kia kìa!”

Mạc Ly Hiên nghe vậy, vội thò đầu ra xem, ánh mắt sáng lên, nói: “Mẫu thân, con đi xuống thỉnh an Thất thúc một chút!”

“Quản gia, dừng xe!”

Quản gia nghi hoặc ngừng lại, xuống xe ngựa, mở cửa xe xin chỉ thị: “Tiểu Vương gia có gì phân phó?”

“Các người ở chỗ này chờ ta đi gặp Thất thúc!”

Mạc Ly Hiên nói xong liền bước xuống xe ngựa, đi đến chỗ Mạc Kỳ Dục.

Lăng Tuyết Mạn hứng thú dạt dào tiếp tục nhìn ra ngoài xe, chỉ thấy Mạc Kỳ Dục cầm trong tay một cây quạt, biểu tình thật kích động.

Lần này kích thích Lăng Tuyết Mạn tò mò, nàng không nói hai lời liền đi xuống xe ngựa, xách váy hướng mục tiêu chạy đi.

“Vương phi ngài đi đâu?”

Quản gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt phía sau gấp gáp kêu to, Lăng Tuyết Mạn vừa chạy vừa quay đầu xua tay: “Chớ đi theo, ta đi tìm Ly Hiên!”

Kết quả bi thống, Lăng Tuyết Mạn quay đầu không nhìn đường, cái gậy đụng phải một nam nhân! Lực va chạm mạnh khiến cho nàng mất thăng bằng, ngã ngồi trên mặt đất!

“Má ơi!”

Lăng Tuyết Mạn thê lương hô lên, xoa cái gậy, hung ác trừng mắt tên nam nhân đáng chết nào đó!

Nhưng vừa trừng mắt nhìn, Lăng Tuyết Mạn muốn hét lên. Thoạt nhìn soái ca cầm y ngọc dải, ngọc thụ lâm phong nhưng lại ôm ấp một con heo trắng ngồi xổm trước người nàng!

“Người... người... người là nam nhân, ôm heo làm gì?” Lăng Tuyết Mạn chống hai tay trên mặt đất, vừa nói vừa không ngừng lui về phía sau.

Nghe vậy nam nhân thanh đạm như nước nhấp nhẹ môi mỏng, rất không vui nói: “Nam nhân ôm heo thì sao?”

Tình cảnh của Lăng Tuyết Mạn làm quản gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt lập tức gian nan xuyên qua đám người để chạy tới, mà bên kia Mạc Ly Hiên cùng Mạc Kỳ Dục đang chăm chú nghiên cứu cây quạt có chất liệu đặc thù, nhất thời không phát hiện.

Lăng Tuyết Mạn thấy một ít dân chúng vây quanh trước mặt, mà con heo trắng đang cố lủi đến trước người nàng, sợ quá nàng theo bản năng một cước đá con sắc heo!

Ai ngờ nam nhân xinh đẹp yêu heo kia vội vàng bắt được chân Lăng Tuyết Mạn, khiến cho Lăng Tuyết Mạn ngã mình nằm xuống mặt đất!

“A -”

Cái gậy Lăng Tuyết Mạn đụng đất, miệng kinh hô một tiếng, hung hăng mắng: “Nam nhân đáng chết này! Người nắm chân ta làm gì?”

“Cô... cô nương, thực xin lỗi. Tình thế cấp bách, tại hạ nhất thời lỡ tay!” Nam nhân kia thất kinh nói, áy náy, một tay đem con heo kẹp ở bên hông, một tay muốn đỡ Lăng Tuyết Mạn đứng lên. Nhưng bàn tay vươn ra, lại sợ nam nữ thụ thụ bất thân liền xấu hổ, đỡ cũng không phải, không đỡ cũng không phải, bộ dáng quẩn bách cực kỳ!

Mà khéo là ngay lúc này, đột nhiên một tiếng nói mềm nhẹ dễ nghe vang lên -

“Đại ca đang làm gì đó?”

Dân chúng vây xem theo tiếng nói nhìn lại, nhường ra một lối đi ột vị nữ tử chừng mười bảy mười tám tuổi nhẹ nhàng bước sen đi đến!

Một chiếc váy lụa hồng ôm sát người, dùng tơ vàng cột thành một cái nơ con bướm to to, tóc mai buông xuống, cài một cái trâm phượng, dung mạo mỹ lệ, thanh nhã, cao quý.

“Tiểu muội!”

Nam nhân như nhìn đến cứu tinh, hai tròng mắt sáng bừng.

Nữ tử giận dữ liếc mắt, sau đó một bàn tay mềm đưa tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, mỉm cười mang theo xin lỗi: “Cô nương, đại ca của ta làm nàng sợ rồi. Thực xin lỗi. Để ta đỡ nàng đứng lên!”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, đưa tay, thuận thế đứng lên, tay phải phủ bụi dính trên quần áo. Cảm thấy có hảo cảm với nữ tử mới đến này, hoạt bát chớp chớp mắt liếc xéo soái ca, khẩu khí vẫn không tốt, nói: “Haiz, nam nhân bộ dạng xinh đẹp có thể cho người nhìn cảnh đẹp ý vui. Nhưng nếu ôm một con heo đi loạn trên đường, đoán chừng là nữ nhân bình thường đều sẽ nhượng bộ lui binh với ngươi! Ngươi nói đây không phải là cái gì...”

“Cô nương nói chuyện khách khí một chút không được sao? Tại hạ đắc tội gì với cô nương, là bản thân cô nương tự dưng tới, té ngã, còn muốn mưu hại Tiểu Bạch, tại hạ có thể không phòng vệ sao?” Nam nhân cúi kính nể giận quát.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, tao nhã vốn ít, khí chất lại hoàn toàn không có, cắn răng nghiêng lợi rống lại: “Ngươi không thấy con sắc heo của ngươi muốn chạy tới gần ta sao? Ta đá nó coi như nhẹ rồi, nếu chọc giận ta, ta giết con heo của ngươi ăn thịt luôn!”

“Haiz, cô nương đại ca của ta...”

Nữ tử vội vàng giải thích, còn chưa nói xong, Lăng Tuyết Mạn liền trách móc: “Đại ca nàng đầu óc có bệnh sao, nuôi heo làm thú cưng à, vậy sao không nuôi một con hồ ly đi.”

“Này! Nữ nhân, miệng của ngươi là rắn độc sao? Đừng cho là Liễu Thiếu Bạch ta không đánh nữ nhân nghe!” Nam nhân tức muốn bốc khói, tròng mắt ác độc nhìn tiểu nữ nhân kiêu ngạo chỉ cao tới ngực hắn!

“Thì ra ngươi không phải là nam nhân mà chỉ là tiểu nhân, muốn khi dễ nữ nhân, ghê tởm!” Lăng Tuyết Mạn trợn mắt lên, hai tay chống nạnh, quát không chút e ngại.

Nàng không phải là không sợ, nàng biết Ly Hiên ở gần đây. Nếu nam nhân này thực có can đảm đánh nàng, nàng liền lớn tiếng hô cứu mạng!

Kết quả ngay sau đó Liễu Thiếu Bạch tức giận, khuôn mặt tuấn tú xanh đi, thật sự giương tay lên. Nàng kia ngăn cản, mà Lăng Tuyết Mạn biến sắc hắng giọng hô một tiếng: “A! Cứu mạng!” liền nhanh chân bỏ chạy!

67. Chương 68

Dân chúng vây xem quá nhiều, cản trở đường sống của Lăng Tuyết Mạn. Mới chạy hai bước khuỷu tay đã bị Liễu Thiếu Bạch bắt lấy!

“Muốn chạy? Ngươi không phải rất có can đảm sao?”

Liễu Thiếu Bạch cười âm hiểm, cố ý đem tiểu bạch heo trong lòng đưa đến gần mặt Lăng Tuyết Mạn!

“A a a, các người rút xa một chút cho ta!” Dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ của Lăng Tuyết Mạn suy giảm, kêu thảm, thân dời về sau, bàn tay vung loạn ở trước miệng heo, sợ miệng heo ghê tởm kia thật sự đụng lên mặt nàng.

A... A... Nếu nàng bị heo hôn, thế nào cũng phải kêu dân tặc giết con heo này! Cùng với tên nam nhân họ Liễu!

“Đại ca đừng dọa người ta, nhanh buông tay!” Liễu tiểu muội cau mày kéo Liễu Thiếu Bạch.

“Đúng đúng đúng, người không buông tay, ta liền kêu con ta lại đây!” Lăng Tuyết Mạn vội lấy Mạc Ly Hiên ra hù dọa.

Nghe vậy, Liễu Thiệu Bạch đầu tiên là sợ run hai giây, sau đó cười lên ha hả!

“Người... người cười cái gì? Đầu óc bị nước vào sao?” Lăng Tuyết Mạn giận quá thành thẹn quá.

Dân chúng vây xem phần khích, người người hứng thú không giảm mở to hai mắt giống như xem diễn, thậm chí không biết nam nhân đáng chết nào kêu một tiếng “Hay!”, những người khác vỗ tay ào ào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn co quắp, Liễu Thiệu Bạch cùng Liễu tiểu muội cũng vậy!

Ba người nhất trí trừng mắt, nhưng không người nào để ý lửa giận của bọn họ, ngược lại càng vỗ tay nhiệt liệt!

Lăng Tuyết Mạn không còn gì để nói, mắt lại trừng hướng bàn tay đang giữ khuỷu tay nàng, nuốt nước miếng nói: “Ta cảnh cáo tiểu nhân ôm heo nhà người một lần cuối, người rút cuộc buông tay không?”

Liễu Thiệu Bạch choáng váng suýt không thở nổi, suy nghĩ hần một đời anh minh lại bị một nữ nhân không biết từ đâu xuất hiện, trước mặt nhiều người như vậy nhiều lần gọi hần là tiểu nhân. Sợ là không tới ngày mai, cả kinh thành này liền biết danh Liễu đại công tử của hần!

“Nữ nhân! Nếu người thu hồi xưng hô đáng chết này, bản công tử liền suy xét thả người!”

Là sĩ có thể nhẫn nhưng không thể nhục!

Lăng Tuyết Mạn ngây ngô cười một tiếng, cuối cùng nói: “Lời nói ra như hắt nước đi, thu hồi là không có khả năng. Hơn nữa ta thật sự nghĩ rằng người là tiểu nhân ôm heo!”

“Người lặp lại lần nữa!” Mắt Liễu Thiệu Bạch lộ ra hung quang!

“Khụ khụ, ta... ta kêu người đó!” Lăng Tuyết Mạn run một cái, trong đầu nhảy ra bốn chữ ‘giết người diệt khẩu’, vội hô xé cổ họng: “Ly Hiên”

Quần gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt không thể chen vào đám người, vừa nghe thấy tiếng kêu, tình huống khẩn cấp, quần gia rống một tiếng mang mười phần giận dữ: “Tất cả rút ra!” Dân chúng thế này mới có chút e ngại nhường đường cho ba người này chen lấn tiến vào.

“Vương phi!”

Ba người vừa thấy Lăng Tuyết Mạn bị Liễu Thiệu Bạch khống chế đều kinh hãi thốt lên.

Mà một tiếng Vương phi này làm Liễu Thiệu Bạch kinh ngạc trừng mắt. Sắc mặt Liễu tiểu muội cũng khê biến. Dân chúng càng tái mặt ào ào lui về phía sau.

Xuân Đường Thu Nguyệt vừa sải bước, mỗi người tung một chưởng bổ về phía Liễu Thiệu Bạch. Liễu Thiệu Bạch phản ứng kịp, thân mình lui về phía sau, buông Lăng Tuyết Mạn ra!

Hai nha hoàn khấn trương đỡ Lăng Tuyết Mạn, lo lắng nói: “Vương phi ngài thế nào?”

“Ta không sao, chính là tiểu nhân ôm heo này khi dễ ta!” Lăng Tuyết Mạn xoa khuỷu tay, đồng thời chỉ Liễu Thiệu Bạch, tức giận nói.

Quần gia xem Lăng Tuyết Mạn không có chuyện gì, mới dời ánh mắt hướng Liễu Thiệu Bạch cùng nữ tử áo hồng Liễu tiểu muội bên cạnh hần. Khi ánh mắt nhìn đến Liễu tiểu muội, con người phút chốc căng thẳng, ánh mắt lóe ra, chậm rãi bước tới, mặt không chút thay đổi, chấp tay nói: “Thì ra là Liễu đại công tử cùng Ngô Đồng tiểu thư! Nô tài ra mắt!”

Liễu Thiệu Bạch tất nhiên là biết quần gia Tứ Vương phủ, khê vuốt cảm, ánh mắt lại lướt qua quần gia nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn. Về mặt không kiềm chế được, có chút phức tạp híp híp mắt.

Trên mặt quần gia lạnh lùng không thay đổi, ngừng lại một chút, nghiêng người nhìn qua Lăng Tuyết Mạn, nói tiếp: “Đây là Vương phi nhà ta. Liễu đại công tử mạo phạm như thế, có nên xin lỗi hay không?”

Vương phi?

Tim Liễu Ngô Đồng đập loạn nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong đôi mắt đột nhiên rơi xuống một giọt lệ đau thương, cái miệng nhỏ nhắn thì thào: “Vương phi của Hàn ca ca là nàng...”

Quần run nhẹ một cái, ánh mắt nhìn về phía Liễu Ngô Đồng, muốn nói lại thôi. Cuối cùng không nói gì.

Một tay Liễu Thiếu Bạch khoát lên trên vai Liễu Ngô Đồng, nói khẽ: “Tiểu muội đừng như vậy.”

Lăng Tuyết Mạn có chút mê mang, bước đến gần Liễu Ngô Đồng, lúng ta lúng túng hỏi: “Liễu tiểu thư tại sao khóc?”

“Vương phi! Thời gian không còn sớm, nô tài hầu hạ ngài lên xe ngựa đi!” Quần gia nhàn nhạt liếc qua Liễu Ngô Đồng, cung kính nói.

“Ách. Được. Haiz, không đúng nha, nam nhân này khi dễ ta!” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, lại nhớ lại chuyện đáng giận vừa rồi, thở phì phò nói.

Mà Lăng Tuyết Mạn vừa dứt lời, Mạc Ly Hiên cùng Mạc Kỳ Dục rút cục vì náo nhiệt bên này mà đến. Hai người gần như đồng thời thốt ra -

“Tứ tẩu”

“Mẫu thân”

“Ly Hiên!” Lăng Tuyết Mạn vui mừng quay đầu, như thân nhân xa cách lâu ngày mới gặp, chạy lên ôm Mạc Ly Hiên, ngay sau đó, vẻ mặt đưa đám nói: “Ly Hiên, mẫu thân bị khi dễ!”

“Cái gì?”

Một tiếng này lại đồng thời đến từ miệng Mạc Ly Hiên cùng Mạc Kỳ Dục!

Mà quần gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt nhìn thấy Mạc Kỳ Dục đã vội quỳ xuống hành lễ: “Nô tài khấu kiến Thất Vương gia!”

“Đứng lên đi!”

“Tạ Thất Vương gia!”

Liễu Thiếu Bạch kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên, thầm than, thì ra tiểu nữ nhân kiêu ngạo này thật là có con a! dựa vào thân phận của nàng, đích xác có thể kiêu ngạo!

Đặt Tiểu Bạch trong lòng xuống, tiến lên hai bước, quỳ gối nói: “Thiếu bạch bái kiến Thất Vương gia! Bái kiến tiểu Vương gia cùng Vương phi!”

Liễu Ngô Đồng lặng lẽ lau lệ, nhẹ nhàng bước sen, hơi hơi quỳ xuống nói: “Ngô Đồng bái kiến Thất Vương gia cùng tiểu Vương gia! Bái kiến Vương phi!”

“Thì ra huynh muội Liễu gia cũng ở nơi đây à. Mau mau đứng lên! Ha ha, vừa rồi dân chúng vây quanh nơi này là nhìn náo nhiệt của các người sao” Mạc Kỳ Dục khẽ cười nói.

Lời nói mới ngừng, Lăng Tuyết Mạn lại đen mặt bước lên trước mặt Mạc Kỳ Dục, hung thần ác sát nói: “Thì ra người quen biết nam nhân này a! Hừ!”

“Tứ tẩu, đã xảy ra chuyện gì? Tẩu hung dữ với ta làm cái gì? Ta lại không chọc tẩu!” Mạc Kỳ Dục mờ mịt buồn bực nói.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, từ đầu tới đuôi miêu tả một lần. Nghe xong mấy người ở đây thổn thức không thôi. Liễu Thiếu Bạch đỏ khóc đỏ cười mắt trợn trắng, Liễu Ngô Đồng thất hồn lạc phách lẳng lặng đứng ở một bên không nói được một lời, ánh mắt ngừng ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn.

“Khụ khụ, Liễu đại công tử, Tứ tẩu ta nơi này có chút vấn đề, người xin lỗi nàng được không? Hôm nay sợ là nàng không chịu buông tha người!” Mạc Kỳ Dục giống như nghiêm trang nói, ngón trỏ phải chỉ hướng đầu của hắn. Đáy mắt Liễu Thiếu Bạch mang ý cười không tốt.

Lời vừa nói ra, Lăng Tuyết Mạn giận gần như ngắt lịm, hung hăng đập một cước, “Mạc Kỳ Dục! Người kêu ta là Tứ tẩu, mà lại dám nói ta như vậy!”

Nghe hết thăm một tiếng như thế, Lăng Tuyết Mạn chẳng những không có lập tức dời chân, còn dùng lực day hai cái móng vuốt ý lui chân, hừ cái mũi nói: “Người còn biết ta là Tứ tẩu người à, dám nói đầu óc ta có vấn đề, ta đạp chân người sưng luôn!”

“Khụ khụ! Hung hãn thật!” Liễu Thiếu Bạch khiếp sợ, tròng mắt suýt nữa rơi xuống, sau đó dùng lực nuốt nước miếng, yết hầu lăn lộn, “Thiếu Bạch có mắt không trông, không có nhận ra Tứ Vương phi, xin nhận lỗi a!”

Lời này càng làm Lăng Tuyết Mạn tức giận, hần nói gần nói xa chẳng qua là nói nàng là hung hãn!

Hơn nữa Mạc Kỳ Dục mới vừa rồi còn kêu thăm, hần nghe xong Liễu Thiếu Bạch nói, lại cười lên ha hả!

Lăng Tuyết Mạn càng giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cắn răng nghiêng lợi nhìn con heo: “Ly Hiên, buổi tối mẫu thân muốn ăn thịt heo! Liền ăn con heo này đi!”

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Dục bị sắc ho khan, gương mặt đồng tình nhìn Liễu Thiếu Bạch.

Liễu Thiếu Bạch phản ứng mãnh liệt, nhảy ra hai chữ: “Không được!”

“Liễu công tử, heo của người dọa mẫu thân của ta!” Mạc Ly Hiên cười hì hì nhìn Liễu Thiếu Bạch, đồng tử trong suốt ngây thơ vô tội.

Liễu Thiếu Bạch hơi xoay người toét miệng cười: “Tiểu Vương gia, ta đã xin lỗi Tứ Vương phi, huống chi là ngài ấy đụng phải ta mới té ngã.”

“Nhưng mẫu thân của ta là nữ nhân, nam nhân nên nhường cho nữ nhân. Liễu công tử là nam nhân sao?” Mạc Ly Hiên tươi cười không giảm, miệng nói chuyện thật non nớt nhưng lại làm Liễu Thiếu Bạch cùng Mạc Kỳ Dục giật mình kinh ngạc.

Liễu Thiếu Bạch nhất thời bị sắc, nhìn Mạc Ly Hiên, lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại nhìn Mạc Kỳ Dục, ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

Mạc Kỳ Dục ngó ra vài giây, sau đó nhẹ nhõu mày nói: “Hiên nhi, đây là đại công tử của Liễu Thái Phó. Không thể quá mức!”

“Thất thúc, Hiên nhi có nói lỡ lời sao? Thất thúc là nam nhân cũng nên nhường ấu thân, phải không?” Mạc Ly Hiên ngược mắt chăm chú hỏi.

“Ách, này... này... Thất thúc đương nhiên là nam nhân. Bất quá nàng... nàng...” Mạc Kỳ Dục thật không cam lòng, muốn vì chính mình nói. Nhưng -

“Thất thúc!” Con người sáng trong của Mạc Ly Hiên nhiễm lên một tầng bi thương, “Thất thúc, mẫu thân của con đối với người khác chân thành thiện lương, chính là tuổi còn nhỏ nên chưa chín chắn. Thất thúc không thích ngài ấy sao?”

Người nói vô tình, người nghe có tâm.

“Ách, nói như thế nào... Thất thúc cũng thích a. Bất quá...” Mạc Kỳ Dục lắp bắp, bất giác khuôn mặt tuần tú xông lên một tia ửng đỏ, chuyển mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, tim đột nhiên đập nhanh hơn, cuống quýt quay mặt đi.

68. Chương 69

Mạc Kỳ Dục bắt buộc bản thân mình dứt bỏ xao động với Lăng Tuyết Mạn, ho nhẹ, định nói tiếp, “Bất quá...”

Lăng Tuyết Mạn liền cười lạnh lợi, một đôi đồng tử trong nước hồ thu, mắt đen như màn đêm, rực rỡ như vậy chăm chú nhìn hắn, làm hắn hô hấp căng thẳng, nhìn nàng nói không ra lời!

“Ha ha, bắt quá cái gì?” Môi Lăng Tuyết Mạn đỏ mọng khê mở, cười vui.

“Không, không có gì.” Tai Mạc Kỳ Dục đỏ lên, đem câu tiếp theo ‘bắt quá nàng mới tàn nhẫn đập ta’ nuốt vào trong bụng.

Mạc Ly Hiên như là phát hiện cái gì mới lạ, kinh ngạc nhìn Mạc Kỳ Dục nói: “Thất thúc, mặt của thúc sao đỏ như uống rượu vậy?”

“A, không có!” Mạc Kỳ Dục xấu hổ nhanh chóng đáp hai chữ, theo phản xạ lui một bước dài cách xa Lăng Tuyết Mạn.

“Thất thúc, việc Hiên nhi vừa mới nói...” Ánh mắt Mạc Ly Hiên mong chờ nhìn Mạc Kỳ Dục.

Mạc Kỳ Dục để tránh Mạc Ly Hiên nhắc lại việc mặt đỏ dọa người, lập tức gạt đầu, “Được, Thất thúc nhường ầu thân con được chưa?”

“Ha ha, Thất thúc về sau cũng không được ăn hiếp mẫu thân của con!” Mạc Ly Hiên vui vẻ nói, mới nhìn về phía Liễu Thiệu Bạch đang trợn mắt há mồm, trên mặt vẫn mang tươi cười vô hại, “Liễu công tử, Tứ Vương phủ chúng ta muốn heo của ngươi, ngươi không có ý kiến gì đi?”

Mạc Kỳ Dục đen mặt, mắt trợn trắng. Sao trước kia không phát hiện cháu của hắn phúc hắc như vậy. Lại nhìn mặt Mạc Ly Hiên như đang nghiên cứu. Đúng vậy, đúng là đứa con chín tuổi của Nhị ca mà, vậy làm sao so với hoàng thúc là hắn còn cao thâm hơn?

Liễu Thiệu Bạch không nói được, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào. Đam mê của hắn không gì khác ngoài thích nuôi Tiểu Bạch. Con heo con này là bảo bối của hắn, chẳng lẽ phải tặng cho nữ nhân kiêu ngạo đó.

Nghĩ vậy, ngực đau! Nam tử hán không đấu cùng tiểu nữ tử, hắn quyết định nhường nhịn quả phi hung hãn Lăng Tuyết Mạn một lần. Vì thế tận lực nặn ra một cái tươi cười ôn nhu, bước về phía trước một bước, nghiêm túc cúi người thi lễ, nói thật trịnh trọng: “Tứ Vương phi, ngàn sai vạn sai đều do Liễu Thiệu Bạch, khi Vương phi không cẩn thận đụng tới, ta không có kịp thời né tránh. Quan trọng nhất là lúc Vương phi hiểu lầm Tiểu Bạch là sắc heo, ta không có kịp thời sửa sai lầm cho Tiểu Bạch, ngược lại làm cho Vương phi nghĩ rằng Liễu Thiệu Bạch là đúng! Tóm lại hết thấy sai lầm đều ở Liễu Thiệu Bạch. Lúc này Liễu Thiệu Bạch nghiêm túc thỉnh tội với Vương phi. Vương phi tha cho Tiểu Bạch một con đường sống, Liễu Thiệu Bạch vô cùng cảm kích!”

Lần này thao thao bất tuyệt vừa xong, Mạc Kỳ Dục lập tức bật cười!

Mặt quần gia cũng co rút vài cái, Xuân Đường Thu Nguyệt lấy tay che miệng vụng trộm cười, ngay cả Liễu Ngô Đồng cũng thoáng hoàn hồn, chính là dùng ánh mắt phức tạp hơn đánh giá Lăng Tuyết Mạn.

Mạc Ly Hiên cũng không cười ra tiếng, vừa cười vừa nói: “Liễu công tử, mẫu thân của ta hơi cố chấp một chút, nhưng bản thân ngài không phải người ác, người nói lời này sợ là muốn tưới dầu vào lửa! Heo của người chỉ sợ không giữ được!”

Lăng Tuyết Mạn phi thường tao nhã tiêu sái đến trước mặt Liễu Thiệu Bạch, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Liễu công tử, hiện tại cho người lựa chọn, thứ nhất là ta ăn con sắc heo đáng chết này của người! Thứ hai, từ nay về sau ta gọi người là tiểu nhân! Nói đi, người lựa chọn cái nào?”

Liễu Thiệu Bạch hít một hơi khí lạnh, máu dâng lên, lại hít thở sâu mấy hơi mới nói được, “Tứ Vương phi thật đúng là nghịch ngợm! Ta thật phải chọn sao?”

“Hi hi, đúng vậy. Người chọn cái nào?” Hai mắt Lăng Tuyết Mạn sáng quắc nhìn Liễu Thiệu Bạch, âm thầm suy đoán hắn sẽ chọn cách nào.

Liễu Thiệu Bạch cảm thấy thật khó khăn, mím môi thương lượng, “Tứ Vương phi, coi như ta thiếu ngài một ân tình được không?”

“Hi hi, ta muốn ân tình của người làm cái gì?” Lăng Tuyết Mạn nheo mắt cười yếu ớt.

“Tứ Vương phi!”

Tiếng nói mềm nhẹ của Liễu Ngô Đồng đột ngột vang lên, ánh mắt mọi người đều chuyển đến trên mặt nàng, mà nàng chỉ nhìn Lăng Tuyết Mạn, môi đỏ mọng nói nhỏ: “Tứ Vương phi, Ngô Đồng thay đại ca cầu tình được không?”

“Liễu tiểu thư, ách, Liễu tiểu thư nói chuyện, ta đây sẽ không đùa nữa.” Lăng Tuyết Mạn ngậy ngó cười một chút, bởi vì có cảm tình với Liễu Ngô Đồng, hơn nữa nàng ở nơi này không có lấy một người bạn, liền mỉm cười nói: “Liễu tiểu thư nếu không ghét bỏ ta là một cái quả phi, có thể tới Tứ Vương phủ tìm ta chơi. Chúng ta làm bạn tốt được không?”

Liễu Ngô Đồng ngẩn người, quản gia càng ngẩn người, muốn nói lại thôi, nhìn Lăng Tuyết Mạn. Cuối cùng không mở miệng mà giống như vô tình liếc Liễu Ngô Đồng, chờ nghe nàng trả lời.

Liễu Thiếu Bạch giành mở miệng, thở dài một tiếng nói: “Thì ra Tứ Vương phi rảnh rồi nên tìm Liễu mã chơi đùa a!”

“Ta là cho Ngô Đồng mặt mũi, ngươi nghĩ là cho ngươi à?” Lăng Tuyết Mạn thay đổi xưng hô vô cùng thân thiết, bĩu môi bác bỏ lời của Liễu Thiếu Bạch.

Liễu Ngô Đồng khôi phục tâm trạng, bộ dáng uyển chuyển, cười nói: “Được Tứ Vương phi mời, Ngô Đồng cung kính không bằng tuân lệnh!”

“Ha ha, thật tốt. Cuối cùng ta có một người bạn!” Lăng Tuyết Mạn vui vẻ nắm tay Liễu Ngô Đồng.

Quản gia dăm chiêu theo dõi Liễu Ngô Đồng cùng Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt nghiêm túc không có bất kỳ cảm xúc gì.

Mạc Kỳ Dục thấy thế, đến gần tươi cười: “Tứ tẩu, ta cũng không ghét bỏ quả phi ngươi, cũng làm bạn với ta đi?”

“Tiểu Thất, nếu ngươi đem cây quạt của ngươi cho ta chơi vài ngày, ta sẽ suy xét cân nhắc.” Lăng Tuyết Mạn còn không có quên mục đích nàng chạy xuống xe ngựa, ánh mắt nhắm thẳng bên hông Mạc Kỳ Dục.

Mạc Kỳ Dục theo ánh mắt Lăng Tuyết Mạn dời xuống dưới, hiểu ý đồ Lăng Tuyết Mạn, vội vàng dùng tay đè lại cây quạt, rút lui một bước nói: “Không được, chúng ta đừng làm bạn! Còn có, Tiểu Thất là các ca ca cùng phụ hoàng ta kêu, không cho ngươi kêu!”

Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, tay phải chống cằm suy tư đối sách. Nói như thế nào nàng cũng phải giữ mặt mũi hòa nhau, huống chi cây quạt kia chắc chắn có chỗ đặc biệt.

Đột nhiên trong đầu chợt lóe ánh sáng, Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, hướng sau lưng Mạc Kỳ Dục kêu lên: “Nhị Vương gia, Ngũ Vương gia, các ngài đã tới!”

Một tiếng kêu này, mọi người liền nhìn theo, Mạc Kỳ Dục càng không chút nghi ngờ qua đầu lại. Ngay lúc này Lăng Tuyết Mạn lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai từ bên hông Mạc Kỳ Dục rút cây quạt ra, cũng nhanh trốn vào phía sau Mạc Ly Hiên.

Phát hiện bị mắc mưu, những người khác mím môi dừng không cười được, còn Mạc Kỳ Dục tức giận, khuôn mặt tuần tú xanh lên, hung hăng trừng mắt Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn không sợ chết làm mặt quỷ trên tức hấn.

Mạc Kỳ Dục vươn tay nói: “Lấy ra!”

“Không!”

“Nhanh lấy ra!”

“Sẽ không!”

“Đây chính là quạt làm từ ngọc lưu ly, dưới mặt trời có thể phát ra ánh sáng và hiện ra chữ, trị giá vạn lượng. Ngươi nhanh trả lại cho ta!”

“Thần kỳ như vậy à! Hèn gì người như người ngọc cứ nhìn lên mặt trời! Hi hi, Tiểu Thất vừa nói như vậy, Tứ tẩu ta càng tiếc không muốn trả lại cho người. Người bán lại cho ta một ngàn lượng được không?”

“Cái gì? Lăng Tuyết Mạn người đừng quá đáng nghe! Mạc Kỳ Dục ta tức giận sẽ không ngại đánh nữ nhân đâu!”

Nhìn bộ dáng Mạc Kỳ Dục muốn điên, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy càng vui vẻ. Dám trong linh đường nói xấu nàng. Hừ! Đây là quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Xoay người, Lăng Tuyết Mạn ghé vào đầu vai Mạc Ly Hiên, thương tâm khóc lên: “Phu quân ơi, Thất Thất của chàng lúc tức trực bên linh cữu khi dễ cô nhi quả phụ bọn thiếp. Thiếp thật thê thảm...”

Đám người đều tròn mắt há mồm nhìn Lăng Tuyết Mạn, kinh ngạc cho phản ứng quá mức bình thường của nàng!

Mặt Mạc Kỳ Dục đen như đáy nồi, ngực kịch liệt thở hổn hển, tay chỉ vào Lăng Tuyết Mạn: “Người người người...” nói không nên một câu hoàn chỉnh!

Mạc Ly Hiên nuốt nước miếng một cái, tuy nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp lại, nói rất phối hợp: “Thất thúc, mẫu thân của con tuổi còn trẻ thủ tiết thật đáng thương. Ngày thường ngài cũng không có nhiều đồ chơi, hôm nay nhìn trúng cây quạt của Thất thúc, Thất thúc đưa ấu thân đi. Hiên nhi van xin ngài!”

“Ta... ta tìm vạn lượng bạc đưa cho các người” Mạc Kỳ Dục càng thở hổn hển, nghẹn lời nửa ngày, rốt cục cắn răng nghiêng lợi nói một câu đầy đủ: “Mạc Ly Hiên quả nhiên là có mẫu thân đã quên hoàng thúc!”

Mạc Ly Hiên lúng ta lúng túng nói: “Ách, Thất thúc, Hiên nhi thích mẫu thân, Thất thúc không phải cũng thích sao? Vậy sao có thể keo kiệt? Chúng ta là nam nhân, phải bảo vệ và trân trọng nữ nhân. Nếu Thất thúc tiếc bạc, con sẽ đi tìm phụ vương, năn nỉ phụ vương trả cho Thất thúc.”

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Dục co rút lại hơn. Một chữ ‘thích’ liền chặn hấn không lý do! Hít thở sâu mấy hơi, tròn mắt nói: “Mạc Ly Hiên, Thất thúc thật muốn bị con làm tức chết rồi! Con tìm phụ vương con đưa bạc cho Thất thúc, con muốn cho Hoàng gia gia con mắng chết ta sao? Hừ, các người là một đôi mẹ con lừa gạt!”

Dứt lời lại trừng Lăng Tuyết Mạn đang không an phận vùng trộm giường mắt liếc hướng hấn, nổi giận quát: “Tặng miễn phí cho người! Không được kêu ta Tiểu Thất!”

“Hi hi, cảm ơn, cảm ơn! Ta về sau gọi người là gì? Thất Vương gia sao?” Lăng Tuyết Mạn đứng thẳng người, gương mặt cười mỉa.

“Gọi tên ta!”

“Hi hi. Được, kêu người Mạc Kỳ Dục!”

“Không được kêu cả họ!”

“Ách, vậy thì gọi người Dục Dục cũng được.”

“Khụ khụ!”

“Khụ khụ!”

Vô số tiếng ho khan vang lên, Mạc Kỳ Dục lại một lần nữa phát điên, siết tay, hung thần ác sát cắn khớp hàm, “Không được kêu ác tâm như vậy!”

69. Chương 70

Kinh thành Cẩm An dưới chân thiên tử tất nhiên là phồn hoa giàu có và dân cư đông đúc đứng đầu cả nước. Lúc này, bảng thông báo trên mỗi con đường đều có dán tấm bố cáo thu hút vô số dân chúng vây xem.

Mà rất nhanh, nội dung bố cáo làm toàn bộ kinh thành xôn xao.

Tin tức giống như tuyết rơi, lập tức truyền khắp phố lớn, ngõ nhỏ, tới các môn phủ, thậm chí cả hoàng cung.

Giờ phút này, Lăng Tuyết Mạn còn ở trên đường đông vui đùa ẩm ỉ. Đến khi quần gia nhìn xem thời gian không còn sớm, thúc giục bọn họ đi đến Lăng gia, là lúc đã thấy hàng loạt dân chúng chạy tới một cái phương hướng, vẻ mặt thật là kích động. Ra khỏi vương phủ, Lăng Tuyết Mạn như con ngựa hoang tháo cương, có náo nhiệt tất nhiên là muốn chạy đi xem.

“Vương phi!”

“Mẫu thân!”

Quần gia cùng Mạc Ly Hiên vội hô, chạy theo sát phía sau, Mạc Kỳ Dục cùng Liễu Thiệu Bạch, Liễu Ngô Đồng, Xuân Đường, Thu Nguyệt đều đuổi theo.

Lăng Tuyết Mạn chen vào, nhón mũi chân nhìn xuyên qua vô số cái đầu đến bảng thông báo, cách quá xa thấy không rõ liền kéo tay áo Mạc Kỳ Dục kêu lên: “Dục Dục người xem xem xảy ra chuyện gì?”

“Người không được gọi như vậy, ghê tởm chết!” Đầu Mạc Kỳ Dục nổi gân xanh. Hắn đã quyết định tuyệt không thể thích nữ nhân điên khùng này, không chỉ vì nàng là Tứ tẩu của hắn, mà còn vì nếu thích nàng, ngày sau hắn chắc chắn không có nổi một ngày tốt lành. Hắn muốn kiên quyết sửa lại xưng hô của nàng.

“Ta cứ gọi, có bản lĩnh người khâu miệng của ta đi!” Lăng Tuyết Mạn liếc mắt thề lười nói.

Mạc Kỳ Dục lại phát điên, “Người... người lại gọi, ta thật sự khâu miệng của người!”

“Ấy da, không gọi, không gọi, người nhanh nhìn thôi!” Lăng Tuyết Mạn tốt bụng không gọi, đẩy Mạc Kỳ Dục vào trong.

Nhưng không đợi Mạc Kỳ Dục nhìn đến, liền nghe người đàn ông trung niên đứng ở phía trước ra tiếng thì thầm: “Xem tướng mạo, con dâu của thánh thượng Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn khắc phu khắc tử, hung tướng, sao chổi chuyển thế.”

Lời vừa nói ra, đám người càng xôn xao hơn!

“Haiz, có thật không, mạng Tứ Vương phi đúng là khắc phu khắc tử.”

“Có khả năng. Tứ Vương gia mất ngày đại hôn, đó không phải là khắc phu sao?”

“Trời ạ! Sao chổi chuyển thế. Chúng ta về sau cần phải tránh đi qua Tứ Vương phủ, để tránh bị nữ nhân kia lây vận xấu a!”

“Đúng vậy, đúng vậy. Haiz, tiểu Vương gia đáng thương, sợ là cũng sẽ bị nữ nhân mang hung tính khắc chết đi!”

Lăng Tuyết Mạn nghe choáng váng, đại ra tại chỗ thật lâu, rồi thần thờ!

Những người khác cũng khiếp sợ mở to hai mắt, trong mắt quần gia không ngừng lóe âm u, ánh mắt như kiếm sắc bắn về phía bố cáo.

Mạc Ly Hiên cắn chặt môi nhìn Lăng Tuyết Mạn nói khê: “Mẫu thân, bọn họ nói hưu nói vượn, ngài đừng tin.”

“Ly Hiên!” Lăng Tuyết Mạn xoay người ôm lấy Mạc Ly Hiên, kích động nói: “Ly Hiên, con không nên gọi ta mẫu thân. Ta không thể hại con!”

Ở hiện đại, nàng đâu có mê tín này nọ. Nhưng sau khi xảy ra việc xuyên qua quỷ dị này, Lăng Tuyết Mạn không thể không tin. Mạc Ly Hiên là người thân nhất của nàng ở nơi này, nàng làm sao chịu nổi chuyện nó vì nàng mà chết.

“Mẫu thân con không tin, ngài cũng không được tin!” Mạc Ly Hiên vội vàng nói.

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Dục âm lạnh, con người sắc bén nhìn bố cáo. Hắn tuy bất cần đời nhưng không có nghĩa là trí thông minh của hắn thấp!

“Tránh ra!”

Tiếng gầm giận dữ này dọa dân chúng vây quanh ở phía trước nhảy dựng, đều lập tức quay đầu nhìn lại. Không ai không bị khí thế đầy người của Mạc Kỳ Dục hù sợ, vội dạt ra mở đường, đứng nhìn vị công tử cao lớn tiến đến, lột bố cáo xuống, đi ra.

Mạc Kỳ Dục xem kỹ hai lần, sau đó cầm bố cáo nhìn Lăng Tuyết Mạn nói: “Đi đến Lăng gia đi. Theo lễ lại mặt, thời gian không còn sớm. Ta vào cung xin phụ hoàng phái người điều tra việc này.”

Nói xong liền xoay người đi.

“Haiz, Dục Dục người...” Lăng Tuyết Mạn kêu lên.

Mạc Kỳ Dục nghe vậy, dừng chân, quay đầu, nghi hoặc nhíu mày, “Chuyện gì?”

Lăng Tuyết Mạn bước tới, bắt an nhỏ giọng nói: “Thất Vương gia, ta không biết mình là nữ nhân có tướng mạo hung tình gì đó. Người tin Tứ ca người là do ta khắc chết à? Hoàng Thượng có thể giận dữ mà giết ta không?”

“Tứ tẩu, phụ hoàng ta là đương kim Thiên tử, Tứ ca là dòng dõi hoàng tộc, nếu như theo mê tín mà nói, dương khí rất mạnh, làm sao bị một nữ nhân khắc chết được. Vạn vật tuần hoàn trong sinh lão bệnh tử, Tứ tẩu không cần để ở trong lòng. Về phần phụ hoàng, ngài cơ trí anh minh, sẽ không tin lời đồn lung tung!”

Mạc Kỳ Dục nói xong, khuôn mặt tươi cười bỗng ra vẻ tức giận nói: “Tứ tẩu bảo ta Kỳ Dục là được rồi, cái tên Dục Dục nghe thật sự là gọi là trẻ con! Còn có, giữ kỷ luật lưu ly, không được để mất!”

Nói xong, khuôn mặt tươi cười, xoay người rời đi.

Lăng Tuyết Mạn lần đầu tiên cảm kích nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Dục, khoe mắt ươn ướt.

Ly Hiên tin nằng, Mạc Kỳ Dục trước nay đối đầu với nằng cư nhiên cũng tin nằng. Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, mỉm cười tràn ra lúm đồng tiền. Chỉ cần có một người tin nằng không khắc phu khắc tử, như vậy nằng liền tin vận mệnh của mình!

“Ly Hiên, chúng ta đi thôi!”

Mạc Ly Hiên cũng cười, “Vâng”

Liễu Thiệu Bạch vừa rồi thâm trầm sắc mặt, giờ khoe miệng chứa đầy ý cười, chấp tay nói: “Tiểu Vương gia, Tứ Vương phi, huynh muội chúng ta cáo từ!”

Nhưng vừa chấp tay, con heo Tiểu Bạch từ bên hông Liễu Thiệu Bạch tuột xuống, té ạch một cái, cảnh tượng buồn cười cực kỳ!

“Ha ha ha!”

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên chột cười ra tiếng, đến quán gia mặt âm trầm cũng phải đè nén ý cười, Xuân Đường Thu Nguyệt đều cười rộ lên.

Liễu Ngô Đồng vừa giận vừa buồn cười sảng giọng: “Đại ca, heo của ca để cho Tứ Vương phi ăn đi, nếu ca tiếp tục nuôi, thực để người ta chê cười!”

Liễu Thiệu Bạch xấu hổ, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, xách Tiểu Bạch đang chống vó lên, một lần nữa kẹp ở dưới nách, ho khan hai tiếng mới chất phác nói: “Hôm nay Tiểu Bạch này năm lần bảy lượt hại ta mất mặt, thật không muốn nuôi nó!”

“Khụ khụ, trước kia Liễu công không bị ai chê cười sao? Không phải ta muốn cười người, ta thiệt tình vì tốt cho người ta, lo lắng người sẽ bối vì con sắc heo này mà cưới không được vợ! Hà hà!” Lăng Tuyết Mạn càng nói càng muốn cười, nói xong lời cuối cùng cười không ngừng, ngời chồm hóm trên mặt đất không đứng lên nổi!

Quản gia nhìn, trong lòng bắt đầu nóng nảy, xen vào: “Vương phi, thời gian không còn sớm, không đi sẽ đến buổi trưa!”

Lăng Tuyết Mạn cười ra nước mắt, ngẩng đầu nói: “Ta... ta cười mềm nhũn! Đi không được! Ha ha.”

Liễu Ngô Đồng từ khi biết thân phận vị Tứ Vương phi này thì khiếp sợ, suy nghĩ không ngừng dâng lên, nhẹ cắn môi, yên lặng thầm kêu một cái tên Hàn ca ca, Hàn ca ca.

Tâm trí Mạc Ly Hiên tuy rằng thành thực sớm, nhưng dù sao cũng là một đứa trẻ, thấy Lăng Tuyết Mạn vui vẻ cười, hẳn cũng vui vẻ theo. Nghe Lăng Tuyết Mạn nói chân nằng mềm nhũn, vội kéo Lăng Tuyết Mạn đứng lên, quan tâm nói: “Mẫu thân, ngài cẩn thận, cười lạc cả giọng rồi!”

Khuôn mặt tuấn tú của Liễu Thiếu Bạch không ngừng run rẩy. Lăng Tuyết Mạn thoát nhìn ngây thơ, hồn nhiên, hoạt bát, linh động, gơ tay nhấc chân, lời nói ra hoàn toàn không giống như là Vương phi cao quý, mà tiểu Vương gia Mạc Ly Hiên lại trân trọng nằng quá đáng, làm tim hắn nhất thời đập mạnh!

Lăng Tuyết Mạn cười đủ, nhìn về phía Liễu Ngô Đồng vẫn thất thần, “Ngô Đồng, ta đi trước. Nếu nằng rảnh rồi, đến Tứ Vương phủ tìm ta nha!”

Liễu Ngô Đồng hoàn hồn, thản nhiên cười: “Được, Tứ Vương phi đi thông thả! Ngô Đồng ngày khác đến quấy rầy!”

“Ha ha, được” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, đi hai bước lại nhớ lại cái gì đó, khóe miệng mang theo ý cười không che dấu được hướng Liễu Thiếu Bạch nháy mắt mấy cái, “Liễu công tử, chắc người còn chưa có thành thân, nếu khi nào thành hôn nên mời ta uống rượu mừng nha. Hi hi, ta lập được một cái công lớn cho người có thể từ biệt cuộc sống độc thân rồi!”

“Khụ khụ!” Liễu Thiếu Bạch đen mặt, gân xanh trên trán cũng sắp nhô ra, cầm lấy Tiểu Bạch, tay không tự giác siết chặt khiến cho Tiểu Bạch lại bắt đầu éc éc gọi bậy. Tức giận, bàn tay to thả Tiểu Bạch trên đất, sau đó bước đến gần Lăng Tuyết Mạn, cắn răng nói: “Được! Đến lúc đó Tứ Vương phi nên chuẩn bị một phần lễ mừng cho Liễu mỗ mới được!”

“Ta còn phải chuẩn bị lễ vật cho người sao!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, trong lúc vô ý nhìn đến bảng thông báo, lại thở dài nói: “Có trời mới biết ta còn có thể sống đến khi người thành hôn không!”

Nghe vậy, con người Liễu Thiếu Bạch phút chốc căng thẳng, nghiêm mặt nói: “Sẽ không, Hoàng Thượng nhất định sẽ tra ra người nào dám bố cáo, trả trong sạch cho ngài!”

“Hi hi, người cuối cùng cũng nói được một câu xuôi tai! Cảm ơn!” Lăng Tuyết Mạn khẽ cười trêu ghẹo, sau đó kéo Mạc Ly Hiên vẫy vẫy tay với Liễu Thiếu Bạch cùng Liễu Ngô Đồng, “Hẹn gặp lại!”

Đưa mắt nhìn đám người Lăng Tuyết Mạn dần dần đi xa, Liễu Thiếu Bạch xuất thần hồi lâu, nỗi lòng rất phức tạp. Tứ Vương phi này thật sự không giống người thường, xinh đẹp, trí tuệ, lại không khô khan, vô vị giống các tiểu thư khuê các. Cho dù vận mệnh không tốt vẫn lạc quan hướng về phía trước. Nhanh nhẹn nhanh miệng, hoạt bát linh hoạt, thật sự đáng yêu cực kỳ!

Đáng tiếc là, gặp nhau không đúng lúc!

Trong lòng Liễu Thiếu Bạch nảy lên một cỗ mất mát, Tiểu Bạch dưới chân chạy mất cũng chưa phát giác, đến khi phục hồi tinh thần lại tự giễu thở dài một hơi, “Không nuôi!”

Dù là thú cưng cũng không thể đáng yêu hơn một cô gái. Nếu...

Liễu Thiếu Bạch giật mình, âm thầm đâm mình một cái. Hắn đang suy nghĩ gì đây? Chính là Tứ Vương phi a. Dù là thủ tiết thì cũng là con dâu của hoàng thượng, làm sao hắn có thể động tâm!

70. Chương 71

Nghĩ đến đây, Liễu Thiệu Bạch vội quay đầu nhìn Liễu Ngô Đồng, phát hiện ánh mắt Liễu Ngô Đồng đại ra, liền huơ tay ở trước mắt nàng vài cái, nhẹ giọng nói: “Tiểu muội đừng như vậy, là tự muội lựa chọn, không thể oán người khác.”

“Đại ca, muội không oán, chỉ là trong lòng muội rất khổ sở. Muội thực xin lỗi Hàn ca ca. Muội phụ một mảnh thâm tình của chàng ấy! Muội thật đáng chết.” Liễu Ngô Đồng nhào vào trong lòng Liễu Thiệu Bạch, lệ như mưa.

Cùng lúc đó, ở Tứ Vương phủ, trong mật thất ở Hương Đàn Cư, Vô Cực đứng ở một bên, khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn âm lạnh, con ngươi sắc bén xem bố cáo trong tay, không khí rét lạnh dị thường.

Bỗng dưng tờ bố cáo ở trong tay tan nát thành mảnh nhỏ rơi trên mặt đất.

Mặt đẹp như tượng tạc, môi mỏng vừa nhấc thành một độ cong mê hồn, nói: “Vương phi giờ này ở nơi nào?”

“Thưa chủ tử, Vương phi đã cùng tiểu Vương gia đi Lăng phủ” Vô Cực bị khí thế cường đại lạnh như băng này làm kinh sợ, cúi đầu thấp hơn.

“Gọi người theo dõi kỹ Vương phi cùng Lăng Bắc Nguyên, có bất luận cái gì lập tức trở về báo!” Mạc Kỳ Hàn rùng mình nói.

“Vâng, chủ tử!”

Con người đen tối của Mạc Kỳ Hàn híp lại, đè nén lửa giận, “Vương phi làm gì ở trên đường lâu như vậy. Nàng có biết chuyện bố cáo đáng chết này không?”

“Thưa chủ tử, theo tin tức Tư Khuynh truyền đến, bọn họ ở trên đường đi đến Lăng phủ thì gặp Thất Vương gia. Tiểu Vương gia đi thỉnh an Thất Vương gia, Vương phi liền vụng trộm xuống xe, đụng phải Liễu đại công tử cùng Liễu tiểu thư của phủ thái phó!”

Vô Cực ngừng lại, vụng trộm nhìn phản ứng của Mạc Kỳ Hàn. Nhưng chỉ thấy trên mặt bình tĩnh không có cảm xúc gì, liền nói tiếp: “Vương phi cùng Liễu đại công tử tranh chấp. Về sau Thất Vương gia tới, Vương phi lại nhìn trúng quạt lưu ly giá trị vạn lượng của Thất Vương gia, tranh đoạt làm trễ nãi chút thời gian. Chuyện bố cáo Vương phi đã biết. Thất Vương gia hiện tiến cung đi gặp hoàng thượng. Theo ý tứ của Thất Vương gia, ngài sẽ ở trước mặt Hoàng Thượng nỗ lực bảo vệ Vương phi bình an.”

“Tiểu Thất không phải ghét Tuyết Mạn sao?” Mạc Kỳ Hàn trầm con ngươi, suy tư nói: “Tuyết Mạn thực đoạt quạt lưu ly của Tiểu Thất sao? Nữ nhân phá sản này vừa ra tay chính là một vạn hai. Phủ của bốn vương ngày nào đó cũng bị nàng làm cho bại hết! Vô Cực nhớ kỹ, bảo Tư Khuynh đến phòng kế toán lấy ngân phiếu một vạn lượng đưa cho Thất Vương gia.”

“Nô tài nhớ kỹ!” Vô Cực xấu hổ, trước đây chủ tử nhà hắn còn nói về sau muốn một cước đá bay Vương phi, xem tình huống này sợ là đá không nổi rồi!

Mạc Kỳ Hàn mấp máy môi lại nói: “Vương phi nhìn bố cáo xong có phản ứng gì?”

“Hồi chủ tử, Tư Khuynh nói...” Vô Cực chần chờ, bất giác lại liếc Mạc Kỳ Hàn. Mạc Kỳ Hàn khê tròng mắt, “Nói cái gì?”

Vô Cực run lên, cúi đầu thấp hơn “Tư Khuynh nói Vương phi rất thích đùa giỡn cùng Liễu đại công tử, đùa rất là vui vẻ, còn làm bằng hữu cùng Liễu tiểu thư, mời nàng đến Tứ Vương phủ!”

“Đáng chết!”

Mạc Kỳ Hàn đập tay lên bàn bàn, sắc mặt âm trầm hơn “Liễu Thiệu Bạch không phải thích chăn heo sao? Khi nào thích đùa giỡn cùng nữ nhân rồi? Nữ nhân đáng chết, ra cửa một chuyến liền không an phận!”

“Chủ tử!” Vô Cực giật mình kêu.

Mạc Kỳ Hàn lạnh mắt liếc lại, trong mắt nhiều hơn một phần tâm tình khó tả, ngữ khí chậm lại “Ngô Đồng nói như thế nào? Nàng biết thân phận Tuyết Mạn thì có phản ứng gì?”

“Hồi chủ tử, Tư Khuynh chỉ nói Liễu tiểu thư đáp ứng Vương phi, không nói gì thêm.”

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc, tim đập mạnh nhìn góc phòng, sóng lòng sôi sục không thôi.

Thật lâu sau, tiếng nói hơi khàn khàn vang lên “Vô Cực, người đi ra kêu Vô Ngân vào. Bốn vương có mệnh lệnh cho hần.”

“Vâng, chủ tử!”

Sau đó, một thân ảnh màu lam đứng ở trước mặt, cực kì cung kính “Nô tài khấu kiến chủ tử!”

Mạc Kỳ Hàn dựa lưng vào ghế, híp con người trầm giọng nói: “Lập tức đi tra bố cáo từ đâu phát ra. Bốn vương muốn biết người phương nào có gan dám đụng tới Vương phi của bốn vương! Mặt khác truyền tin cho Tư Khuynh, bảo hần cố động tiểu Vương gia đi tìm Nhị Vương gia, nhờ Nhị Vương gia ở trước mặt hoàng thượng nỗ lực bảo vệ Vương phi!”

“Vâng! Nô tài ghi nhớ!”

“Lui ra đi!”

“Vâng! Nô tài cáo lui!”

Mạc Kỳ Hàn hoàn toàn nhắm mắt lại, môi mỏng thì thầm hai cái tên Ngô Đồng, Tuyết Mạn, Ngô Đồng, Tuyết Mạn.

Lăng Phủ.

“Hạ quan khấu kiến tiểu Vương gia! Khấu kiến Tứ Vương phi!”

Lăng Bắc Nguyên mang theo toàn bộ người trong phủ quỳ gối hành lễ ở cổng chính.

“Lăng đại nhân xin đứng lên! Không cần đa lễ!” Mạc Ly Hiên tao nhã nói, trên khuôn mặt hơi non nớt đầy tươi cười.

Lăng Tuyết Mạn trợn trừng mắt. Tiểu gia hỏa này quả thật là xuất thân tôn quý a, giờ tay nhắc chân rõ ràng có khí thế hơn nàng!

Sau một phen khách sáo, Lăng Bắc Nguyên mời đám người Mạc Ly Hiên vào đại sảnh, sau đó gọi nha hoàn dâng trà.

Lăng Bắc Nguyên nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong lòng tất nhiên là khó chịu hết sức. Một đứa con gái mới lấy chồng đã thành quả phụ, đến viên phòng cũng không kịp, cả đời cứ như vậy xong rồi sao?

Khóe mắt chưa xót, bỗng nhiên nghĩ đến hiện tại tin đồn truyền khắp kinh thành, Lăng Bắc Nguyên bước ra, hướng Mạc Ly Hiên quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, chấp tay nói: “Tiểu Vương gia, hạ quan có việc muốn nhờ!”

Mọi người trong phòng, bao gồm Lăng Tuyết Mạn, quản gia cùng Mạc Ly Hiên đều ngẩn người!

“Lăng đại nhân, ngài có chuyện gì muốn cầu ta, đứng lên trước rồi hãy nói.”

Mạc Ly Hiên buông chén trà trong tay, đỡ Lăng Bắc Nguyên, nhưng bị Lăng Bắc Nguyên giữ lại, thần sắc có chút bối rối, nói: “Tiểu Vương gia, chắc ngài trên đường đến đây đã biết, hiện nay tin đồn không biết từ đâu phát ra nói Tuyết Mạn khác chết Tứ Vương gia, còn có thể khác tiểu Vương gia. Hạ quan lo lắng Hoàng Thượng sẽ hỏi tội Tuyết Mạn. Hạ quan nghe nói tiểu Vương gia xem Tuyết Mạn như thân mẫu, khẩn trương cầu tiểu Vương gia cứu Tuyết Mạn. Nàng mới mười sáu tuổi, tuổi nhỏ như thế làm quả phụ, đã thật đáng thương!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy rung động. Ban đầu nghĩ rằng Lăng Bắc Nguyên tham hư vinh, hy sinh con gái để bản thân mình giành vinh hoa phú quý. Nhưng bây giờ, ít nhất trong lòng ông ấy vẫn thương con gái của ông.

Mạc Ly Hiên quay đầu nhìn thoáng qua Lăng Tuyết Mạn, lại quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Lăng đại nhân yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ mẫu thân. Nếu Hoàng gia gia giáng tội, chỉ cần ta bình an, sẽ nói lên đó là tin đồn nhảm, như vậy Hoàng gia gia sẽ không hỏi tội mẫu thân. Huống chi ta nghe nói trước khi phụ vương ta cùng mẫu thân thành hôn, Lễ bộ đã xem tuổi hết sức hợp. Ta tin mẫu thân không phải mạng khắc phu.”

“Hạ quan tạ ơn tiểu Vương gia!”

Lăng Bắc Nguyên cảm kích dập đầu. Lăng Tuyết Mạn bước tới trước nâng Lăng Bắc Nguyên dậy, thư thái mỉm cười: “Phụ thân, Tuyết Mạn đỡ ngài đứng lên!”

“Được!”

Khóe mắt Lăng Bắc Nguyên ẩm ướt, đứng dậy nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nhưng không cách nào nói ra một câu tri kỷ.

Đám người đại phu nhân đứng yên ở phía dưới, thở cũng không dám thở mạnh, sợ Lăng Tuyết Mạn lần này mang họa đến cả nhà Lăng gia, chỉ có mẹ đẻ Lăng Tuyết Mạn, Nhị phu nhân Phương Ngọc Lan vụng trộm lau nước mắt. Những người khác đều dùng ánh mắt oán độc trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, hận sao nàng không lập tức chết đi.

Không khí cứng ngắt. Lăng Tuyết Mạn cảm nhận được ánh mắt không thiện chí, hờ hững quay mặt làm bộ như không biết. Mạng nàng bây giờ khó bảo toàn, cho nên nàng không nghĩ gây phiền toái.

Nhưng Mạc Ly Hiên cũng không cho phép có người đối xử với Lăng Tuyết Mạn như vậy. Bởi vì nó cũng từng là con của thiếp thất, cũng từng bị dòng chính thất trong Vương phủ khi dễ, nó hiện tại có tước vị, có thân phận. Nó thay Lăng Tuyết Mạn nuốt cục tức không trôi này!

Tâm tư vừa chuyển, Mạc Ly Hiên cười vô tà, nói: “Lăng đại nhân, lần này ta theo mẫu thân làm lễ lại mặt, chuẩn bị một ít lễ mọn cho Lăng đại nhân, kính xin Lăng đại nhân không chê.”

“Đâu có, đâu có, tiểu Vương gia nói quá lời! Hạ quan không dám!” Lăng Bắc Nguyên vội khom người nói.

Mạc Ly Hiên lại cười, ánh mắt đảo qua người Lăng gia đứng bên dưới, thanh thúy hô: “Quần gia đem lễ vật trình lên!”

“Vâng, tiểu Vương gia!”

Quần gia lên tiếng, vung tay lên, hai thị vệ Tứ Vương phủ liền mang lên một đồng quà lớn. Quần gia hai tay dâng danh mục quà tặng, Mạc Ly Hiên tiếp nhận, đưa cho Lăng Bắc Nguyên nói: “Lăng đại nhân, lễ vật gồm ba phần, một phần là mẫu thân hiếu kính Lăng đại nhân, một phần là hiếu kính Nhị phu nhân, cảm tạ công ơn Lăng đại nhân cùng Nhị phu nhân nhiều năm nuôi dưỡng, một phần còn lại nhờ Nhị phu nhân làm chủ, thưởng cho các phòng của Lăng gia.”

Lời vừa nói ra, cả sảnh không tiếng động. Rõ ràng là coi Nhị phu nhân Phương Ngọc Lan như chủ mẫu Lăng gia! Nâng ầu thân của Lăng Tuyết Mạn, vút đại phu nhân dưới chân!

Lăng Tuyết Mạn nháy mắt nhìn Mạc Ly Hiên một cái, nhìn về phía Phương Ngọc Lan cười thân thiết, không còn lời nào để nói.

Phương Ngọc Lan khiếp sợ phịch một tiếng quỳ xuống lấp bắp: “Tiểu Vương gia, thiếp không dám nhận, xin... xin tiểu Vương gia thu hồi.”

“Nhị phu nhân!”

Mạc Ly Hiên lên tiếng ngắt lời, vẫn tươi cười đầy mặt, đứng dậy đi đến trước mặt, hai tay đỡ lấy Phương Ngọc Lan, nói: “Ly Hiên ba tuổi để tang mẫu, hiện nay có mẫu thân, lòng tràn đầy vui mừng. Phu nhân là mẹ đẻ của mẫu thân, là người Ly Hiên kính trọng. Xin phu nhân mau mau đứng lên!”

Cố ý bỏ quên chữ ‘nhị’, Mạc Ly Hiên mở miệng là ‘phu nhân’, lời nói lại cực kì cung kính, làm sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi, nhất là đại phu nhân không nói ra được, lại không dám thốt một tiếng.

Lăng Bắc Nguyên cũng giật mình nhìn danh mục quà tặng trong tay, lại nhìn Mạc Ly Hiên, cuối cùng ánh mắt ngừng lại trên mặt Lăng Tuyết Mạn.

Lễ vật này đủ long trọng nha! Đổi thành ngân lượng ít nhất trên một vạn hai! Điều này đủ để nói rõ Lăng Tuyết Mạn ở Tứ Vương phủ có địa vị cao như thế nào!

Ban đầu nghĩ rằng Tứ Vương gia đã chết, tiểu Vương gia làm chủ, Lăng Tuyết Mạn sẽ không có địa vị gì. Ai ngờ đúng như đồn đãi, tiểu Vương gia lại coi trọng Lăng Tuyết Mạn như vậy!

Lăng Bắc Nguyên kích động, bước qua lời kéo Nhị phu nhân quỳ xuống trước mặt Mạc Ly Hiên nói: “Hai vợ chồng thần cảm tạ tiểu Vương gia chiếu cố Tuyết Mạn!”

71. Chương 72

Mạc Ly Hiên tươi cười, hơi quay đầu kêu lên: “Mẫu thân đỡ Lăng đại nhân cùng phu nhân đứng lên đi, nếu không bọn họ tuổi đã cao còn phải lạy con!”

“Được.” Lăng Tuyết Mạn mỉm cười nhìn Mạc Ly Hiên, tỏ vẻ nàng hiểu được khổ tâm của nó, sau đó chậm rãi bước đến gần, mỗi tay đỡ một người đứng lên, cười nói: “Phụ mẫu, các ngài đừng như vậy. Ly Hiên thành tâm thay con cảm tạ các ngài. Ha ha, con đói bụng rồi, phụ thân có chuẩn bị cơm cho chúng con không?”

“Người đứa nhỏ này!” Lăng Bắc Nguyên trừng mắt Lăng Tuyết Mạn một cái, nói: “Bữa trưa đã chuẩn bị xong, mời tiểu Vương gia đến nhà ăn dùng bữa!”

“Được, vậy thì quấy rầy Lăng đại nhân!” Mạc Ly Hiên gật đầu

Lăng Tuyết Mạn từ đầu đến cuối cũng chưa để ý đại phu nhân, lại không biết một hồi âm mưu đã xếp đặt kỹ lưỡng chờ nàng cùng Mạc Ly Hiên bước vào!

Bữa trưa dùng xong khoảng nửa canh giờ.

Sau bữa cơm, Lăng Tuyết Mạn cùng Nhị phu nhân đi về phía hậu đường nói chuyện. Mạc Ly Hiên cùng quản gia và Lăng Bắc Nguyên ở trong đại sảnh uống trà nói chuyện phiếm.

Ai ngờ vừa uống xong một chén trà, Mạc Ly Hiên đột nhiên đau bụng, trên trán toát mồ hôi lạnh, chỉ nói được một câu: “Quản gia, bụng ta...” từ trên ghế ngã xuống, bất tỉnh!

“Tiểu Vương gia!”

“Tiểu Vương gia!”

Quản gia cùng Lăng Bắc Nguyên thất thanh kêu lên. Quản gia cuống quýt ôm lấy Mạc Ly Hiên, thấy sắc mặt nó tái nhợt, hai mắt nhắm chặt không có một chút sức sống!

“Người đâu! Mau truyền thái y! Nhanh lên!” Lăng Bắc Nguyên vội hô to, toát ra một thân mồ hôi lạnh. Tiểu Vương gia nếu có gì không hay xảy ra, lại là ở Lăng phủ gặp chuyện không may, sợ là toàn bộ Lăng gia hẳn phải chôn cùng!

“Tiểu Vương gia, tiểu Vương gia.” Quản gia vừa hô vừa hướng thị vệ Tứ Vương phủ ở bên ngoài quát: “Người đâu, nhanh đi đến Nhị Vương phủ bẩm báo Nhị Vương gia, tiểu Vương gia đột nhiên ngất đi!”

Nghe xong, bọn hạ nhân vô cùng lo lắng chạy đi.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, vọt tới trước, hỏi quản gia không biết bệnh Mạc Ly Hiên ra sao, liền không dám đi động nó, trên mặt hiện lên lo lắng vô cùng.

“Ly Hiên! Ly Hiên con tỉnh lại đi. Ly Hiên làm sao vậy? Ly Hiên đừng làm ta sợ mà. Ly Hiên mở mắt nhìn ta đi.”

Lăng Tuyết Mạn lệ như mưa ôm chặt lấy Mạc Ly Hiên, gọi to.

Sau đó, gương mặt đỏ bừng hỏi: “Quản gia, người nói ta thật sự là sao chổi khắc phu khắc tử sao? Phu quân mất, Ly Hiên đột nhiên hôn mê, ta...”

“Vương phi!” Quản gia ngắt lời, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi, nói: “Vương phi không thể nói lời ấy, bằng không Hoàng Thượng sẽ không tha cho ngài!”

“Nhưng Ly Hiên...” Lăng Tuyết Mạn cắn chặt môi, nước mắt tuôn rơi. Nếu dùng mạng của Ly Hiên để đổi mạng của nàng, nàng tuyệt đối không đồng ý.

“Vương phi đừng vội, hãy chờ thái y đến. Lại nói tiểu Vương gia người tốt ắt có trời giúp, không có việc gì.” Quản gia quyết đoán khuyên can.

Rất nhanh, thái y không kịp thở chạy đến. Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn cũng vội vàng đến cùng thái y, đập cửa tiến vào.

“Hiên nhi!”

Mạc Kỳ Diễn kinh hãi hô một tiếng, chạy tới nhìn Mạc Ly Hiên hôn mê, ra lệnh: “Thái y nhanh nhìn xem!”

“Vâng!”

Lưu thái y lau mồ hôi trên trán, bắt mạch cho Mạc Ly Hiên, mày nhăn, không nói được một lời, lại xem xét mắt và lưỡi Mạc Ly Hiên, không ngừng lắc đầu, thần sắc nghiêm trọng, nói: “Bẩm Nhị Vương gia, tiểu Vương gia ngoài việc mạch tượng suy yếu, không còn chứng bệnh khác.”

“Hiên nhi làm sao ngất?” Mạc Kỳ Diễn nhíu mày hỏi lại.

Lăng Tuyết Mạn cùng Lăng Bắc Nguyên và đám người quản gia đều khấn trương nhìn Lưu thái y.

Lưu thái y hơi trầm ngâm nói: “Nhị Vương gia, mạch tiểu Vương gia có một chút nghịch chuyển, hạ quan cẩn thận bắt mạch, ngũ tạng tiểu Vương gia hoàn toàn không có dị trạng, đột nhiên ngất sợ là tim bị mệt.”

“Đúng rồi, thái y, Tiểu Vương gia trước khi ngất từng nói bụng ngài bị gì đó, không kịp nói xong đã hôn mê.” Quản gia nhớ lại.

“Bụng?”

Lưu thái y ngần ra, vội một lần nữa kiểm tra toàn diện, không dám bỏ qua một chi tiết nhỏ nào, nhưng lại vẫn lắc đầu như trước, “Nhị Vương gia, tha thứ cho hạ quan vô năng. Đề nghị Nhị Vương gia đem tiểu Vương gia vào trong cung cho Thái Y Viện hội chẩn!”

Mạc Kỳ Diễn cắn răng nói: “Được, cấp tốc chạy tới cung!”

Lăng Tuyết Mạn như nghe đến bác sĩ phán định tử vong, hai mắt đại ra, hơi giật mình nhìn Mạc Kỳ Diễn ôm lấy Mạc Ly Hiên đi ra ngoài. Chờ bọn họ đi tới cửa, đột nhiên phát điên xông tới nắm chặt cánh tay Mạc Kỳ Diễn, hai mắt đầm lệ, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Nhị Vương gia, Ly Hiên không có việc gì phải không?”

Mạc Kỳ Diễn nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa cảm tình không cách nào nói hết, mấp máy môi nói: “Hiên nhi sẽ khá hơn, nàng đừng lo lắng.”

Sáng sớm hần bị gọi tiến cung nghị sự, chính là về việc kinh thành Cẩm An đột nhiên xuất hiện bồ câu nặc danh. Hoàng Thượng tức giận muốn bắt giam Lăng Tuyết Mạn, mấy người huynh đệ bọn họ nỗ lực bảo vệ, việc này mới tạm trôi qua. Hoàng Thượng đã phái người đi thăm dò nơi bồ câu phát ra. Hần mới vừa từ trong cung trở lại Vương phủ, liền nghe Ly Hiên gặp chuyện không may. Như thế này bảo hần tin hay không tin?

Nhưng mà nhìn Lăng Tuyết Mạn ní non, Mạc Kỳ Diễn hạ không được quyết tâm, chẳng những chưa trách cứ mà còn an ủi nàng.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, tiếng nói nghẹn ngào, “Ừ, ta sẽ chờ nó trở về.”

Mạc Kỳ Diễn cuối cùng nhìn thoáng qua Lăng Tuyết Mạn, đi nhanh ra.

Thân mình gần như vô lực mềm nhũn ra, Lăng Tuyết Mạn ngã ngồi ở trên cửa, thất thanh khóc rống.

Sau nửa canh giờ, cảm xúc kích động của Lăng Tuyết Mạn dần dần lắng xuống, quản gia nói: “Vương phi về Vương phủ trước đi”

“Ừ.”

Cáo biệt Lăng Bắc Nguyên, mới lên xe ngựa, một đội Ngự Lâm quân cưỡi ngựa phi nước đại đến!

“Truyền khẩu dụ Hoàng Thượng: Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn mệnh tướng xung đột trước khắc Tứ Vương gia, sau khắc tiểu Vương gia. Trẫm quá tức giận, lệnh đem nhốt vào thiên lao đợi trẫm định đoạt! Khâm thủ!”

“Cái gì?”

Mặt Lăng Tuyết Mạn xám như tro tàn, mở to hai mắt, thật lâu không nói ra một câu.

Lăng Bắc Nguyên cùng quản gia đều biến sắc mặt. Quả thật là sợ cái gì sẽ gặp cái đó.

“Tuyết Mạn -”

“Phụ thân -”

Hai Ngự Lâm quân bắt giữ Lăng Tuyết Mạn, quất ngựa chạy đi, chỉ để lại tiếng la tê tâm liệt phé ở trong không khí.

Quản gia ngẩn ra một lúc, bỗng dừng hoàn hồn không nói hai lời, nhảy lên lưng ngựa mang theo thị vệ chạy gấp về Tứ Vương phủ!

Hai khắc sau.

“Chủ tử, Tư Khuynh cầu kiến!” Vô Cực đứng ở bên giường nhẹ giọng kêu.

Mạc Kỳ Hàn bối rối vô cùng, bởi vì tiểu Vương phi của hắn khiến cho hắn hiện tại ngày đêm điên đảo, liên phiên chán gặm nhấm: “Bảo hắn chờ!”

Vô Cực co rúm lại một chút, dừng hai giây, đánh bạo nói: “Chủ tử, sợ là không thể đợi. Vương phi đã xảy ra chuyện!”

“Vương phi bị cái gì?” Mạc Kỳ Hàn tiêu hóa xong lời Vô Cực nói, cả kinh ngồi dậy, con ngươi nhấp nhem lập tức trở nên sắc bén, “Xảy ra chuyện gì? Kêu Tư Khuynh vào!”

“Vâng!”

Khi quản gia bước vào, Mạc Kỳ Hàn đã lạnh lùng đứng ở trước bàn, không đợi quản gia hành lễ liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Vương phi hiện tại ở nơi nào?”

“Hồi chủ tử, lúc nô tài ở Lăng phủ, tiểu Vương gia đột nhiên ngất, tuyên thái y đến xem lại tra không ra bệnh. Nhị Vương gia đã mang tiểu Vương gia vào cung để Thái Y Viện hội chẩn. Hoàng Thượng phái Ngự Lâm quân đến bắt Vương phi nhốt vào thiên lao!” Quản gia vội vàng nói ngắn gọn.

Đồng tử Mạc Kỳ Hàn kịch liệt co rút, bàn tay to phút chốc siết chặt, “Người nói cái gì? Hiện tại vô cớ hôn mê? Đây là có chuyện gì? Phụ hoàng tin là Tuyết Mạn khắc chết sao?”

“Chủ tử, nên làm cái gì bây giờ?” Vô Cực cùng quản gia chấp tay xin chỉ thị.

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn tản ra khí lạnh nhẹ nhẹ, trầm ngâm, sau mới nói: “Tư Khuynh, người tức khắc đi tìm hiểu tin tức Hiện nhi, xem Thái Y Viện chẩn ra kết quả gì! Chỉ có thể cứu Vương phi ra khỏi thiên lao nếu Hiện nhi tỉnh lại. Hiện tại bốn vương lo lắng là bệnh của Hiện nhi không tầm thường, giao do thái y sợ là uống phí thời gian, còn có khả năng làm trễ việc cứu chữa!”

“Chủ tử, nếu tiểu Vương gia không khỏi, sợ là Vương phi...” Vô Cực lo lắng nói.

“Hừ! Người đứng sau bố cáo là muốn một hòn đá ném hai chim, ngoài Hiện nhi còn muốn đưa Vương phi vào chỗ chết, mục đích sợ là muốn thử bốn vương. Nếu bốn vương chưa chết là muốn ép bốn vương hiện thân, nếu bốn vương đã chết là dùng mạng của Hiện nhi cùng Tuyết Mạn thử đao! Như vậy người này chỉ có khả năng là hắn!”

Mạc Kỳ Hàn rùng mình, “Vô Cực, truyền lệnh cho ám vệ tìm cách nắm giữ hết thủy hành động của người nọ cùng Lăng Bắc Nguyên! Bốn vương phải nhanh xác định rốt cuộc chủ mưu là người nào!”

Vô Cực đáp: “Nô tài tuân mệnh!”

“Chủ tử, việc này là Lăng Bắc Nguyên gây nên sao?” Quân gia nhíu mày nói.

“Sẽ không!” Mạc Kỳ Hàn cười lạnh nói: “Lăng Bắc Nguyên sẽ không ngốc đến nỗi ở trong phủ mình hại Hiên nhi. Hiện nay Vương phi chịu tội là vì Hiên nhi sống chết chưa biết. Nếu xác định Hiên nhi đã chết, toàn bộ Lăng phủ sẽ bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội! Chỉ sợ Lăng Bắc Nguyên là bị người lợi dụng!”

Nói xong bàn tay to lại siết chặt, “Hai người các ngươi nhanh đi tra xét! Truyền Vô Ngân tới gặp bốn vương!”

“Nô tài cáo lui!”

Một lát sau, Vô Ngân đi vào chấp tay nói: “Nô tài ra mắt chủ tử! Chủ tử, việc bố cáo có chút thông tin!”

“Nói!”

“Tình báo nói, đêm qua vào canh ba ở phố nam có lão hán gõ mõ cầm canh từng nhìn đến hai tên côn đồ lên lút ở bảng thông báo. Lão hán e ngại những tên côn đồ này nên vội vàng trốn đi, sau khi bọn chúng rời đi, lão hán phát hiện bảng thông báo có dán một bố cáo. Bởi lão hán không biết chữ liền không có coi là quan trọng, bởi vậy suy đoán có người làm chủ mưu phía sau. Trong một đêm, tất cả bảng thông báo trong kinh thành đều dán lên bố cáo để hạ bệ Vương phi!”

“Phải người cho bạc, an bài gia đình lão hán rời kinh để tránh kẻ chủ mưu giết người diệt khẩu! Tiếp tục tra, một khi bắt được kẻ ra tay này, bốn vương muốn đem hắn băm thây vạn đoạn!”

“Vâng, chủ tử! Nô tài hiểu rõ!”

72. Chương 73

Trong hoàng cung.

Trong cung Long Dương, Mạc Ly Hiên được an trí ở trên giường rồng của Hoàng đế Mạc Ngự Minh.

Mạc Ngự Minh ngồi ở bên giường, Hoàng Hậu cùng thần quý phi đứng ở bên cạnh. Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục đứng hai bên, phía dưới mười thái y đang quỳ.

Trong tấm cung, không khí đè nén cứng ngắc. Trên mặt mỗi người đều là lo lắng.

“Phế vật!”

Mạc Ngự Minh trầm tĩnh nghe tập thể Thái Y Viện bẩm báo xong, sau nẩy lên phản nộ, lớn tiếng quát: “Trăm nuôi bọn phế vật các ngươi có tác dụng gì? Ba năm trước, Dịch thái tử tuổi còn trẻ tra không ra bệnh gì, mấy tháng trước lại không không cứu nổi Hàn nhi của trăm. Hiện nay đến hoàng tôn của trăm cũng không giữ được sao?”

“Hoàng Thượng, chúng thần đã cố hết sức, xin Hoàng Thượng thứ tội!” Các thái y kinh hách cuống quýt dập đầu.

“Người đâu! Lột mũ mào áo quan của lũ phế vật này, nhốt vào thiên lao! Một ngày Hiên nhi của trăm một chưa tỉnh lại thì các ngươi ở trong thiên lao một ngày. Nếu như Hiên nhi chết, toàn bộ các ngươi chôn cùng!” Mạc Ngự Minh ác lạnh trừng mắt thái y, hạ lệnh không chút lưu tình.

“Hoàng Thượng tha mạng! Hoàng Thượng tha mạng!”

Các thái y chảy mồ hôi đầm đìa, không ngừng dập đầu nhưng Mạc Ngự Minh không có chút thương hại. Đám người Mạc Kỳ Diễn lặng im, ai cũng không dám thốt một tiếng. Ở trong thời khắc mấu chốt này, ai dám chọc giận long uy.

Đại nội thị vệ xông tới, lôi toàn bộ thái y ra.

Nhưng mà cơn giận của Mạc Ngự Minh còn chưa tiêu tan, nhìn sắc mặt Mạc Ly Hiên trắng bệch hôn mê bất tỉnh, phút chốc ánh mắt sắc bén nhìn quét qua năm người Mạc Kỳ Diễn, lại thu hồi ánh mắt nói: “Lý Đức Hậu, tuyên Đại học sĩ Lý quân!”

“Vâng, Hoàng Thượng!” Thái giám tổng quản Lý công công nhận lệnh nhanh chóng đi ra ngoài.

Rất nhanh, nam nhân trung niên chừng bốn mươi tuổi mặc quan bào tiến vào quỳ xuống, “Thần Lý Quân tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, Thần quý phi nương nương cùng các vị Vương gia!”

“Bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng!”

“Lý ái khanh thay trăm chiêu mộ danh y trong thiên hạ tiến cung, xem bệnh cho hoàng tôn của trăm. Nếu ai có thể chữa trị tiểu Vương gia, trăm nhất định trọng thưởng! Nhanh chóng truyền tin đi các châu phủ quận huyện nha môn cả nước!”

“Thần tuân chỉ!” Lý Quân dập đầu, vội vã lui xuống.

Ánh mắt lợi hại của Mạc Ngự Minh một lần nữa ngừng ở trên mặt năm người con, trầm giọng nói: “Trăm quyết định lại chờ một ngày. Giờ này ngày mai Hiên nhi vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, các người không được lại cầu tình thay nữ nhân mang diêm xấu đó. Trăm sẽ dùng hoạ hình với Lăng Tuyết Mạn, nghiền xương ả thành tro!”

“Phụ hoàng!”

Năm người kêu lên sợ hãi, tuần dung biến sắc.

“Thế nào? Các người muốn nhìn Hiên nhi chết sao? Có lẽ chỉ khi nào nữ tử mang diêm xấu này chết đi, không khác người khác nữa, Hiên nhi mới tỉnh lại. Yêu nữ kia đã khắc chết Hàn nhi của trăm, hiện tại lại hại Hiên nhi bị bệnh. Trăm không giết ả làm sao có thể hạ cơn căm phẫn?”

Mạc Ngự Minh càng nói càng giận, đứng lên quá nhanh làm đầu choáng váng, lại ngồi phịch xuống. Hoàng Hậu cùng Thần quý phi cuống quýt đỡ lấy, vội la lên: “Hoàng Thượng ngài thế nào?”

“Phụ hoàng!” Năm người cùng nhau tiến đến, lo lắng nhìn Mạc Ngự Minh.

Mạc Ngự Minh hòa hoãn một chút, lắc đầu, “Trăm không có việc gì! Truyền tổng quản Ngự Lâm quân Trần Lâm!”

“Vâng, Hoàng Thượng!”

Một tiểu thái giám lên tiếng trả lời, đi ra ngoài.

“Diễn nhi từng nói Hiên nhi trước khi hôn mê nói bụng bị gì đó phải không?” Mạc Ngự Minh chuyển mắt hỏi.

Mạc Kỳ Diễn ngẩn ra, gật đầu, “Quản gia của Tứ đệ nói như thế.”

“Ừ.”

Trong lúc Mạc Ngự Minh suy tư, Trần Lâm tiến vào chào. Đôi mắt trầm tĩnh của Mạc Ngự Minh nhìn Trần Lâm, nói: “Lập tức mang binh bao vây Lăng Phủ. Không có ý chỉ của trăm, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào. Trái lệnh chém ngay tại chỗ! Mặt khác, vào thiên lao đem thái y Vương Hải Thanh ra mang tới Lăng phủ, kiểm tra toàn bộ thức ăn ở Lăng phủ xem có bị hạ độc hay không!”

“Nô tài tuân chỉ!”

Trần Lâm đi ra ngoài, Mạc Kỳ Diễn nhú mày nói: “Phụ hoàng, nhi thần ở Lăng phủ đã hỏi qua, Hiên nhi chỉ dùng bữa trưa cùng Tứ Vương phi. Cơ bản, mỗi món thức ăn đều có người Lăng gia cùng dùng. Nhưng những người khác đều không sao.”

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Tra một phen cho trẫm an tâm!” Mạc Ngự Minh cau mày, xoay người nắm tay nhỏ bé của Mạc Ly Hiên, tay kia xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nước mắt trào ra, thì thào: “Trẫm rốt cuộc đã làm sai điều gì? Tại sao ông trời lại trừng phạt trẫm như vậy, làm cho trẫm nửa đời sau chịu tang hai con, bây giờ lại muốn...”

“Phụ hoàng, Hiên nhi sẽ tỉnh. Nhi thần không tin Hiên nhi sẽ chết. Phụ hoàng ngài giữ gìn long thể quan trọng hơn!” Mạc Kỳ Diễn kiềm nén bi thương, nhỏ giọng khuyên, nhưng trong giọng nói lại chứa ghen ngào không cách nào che giấu.

Thần quý phi không ngừng dùng khăn lau nước mắt, nỉ non: “Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ không bằng lập tức giết nữ nhân kia đi. Chỉ cần ả chết, có lẽ Hiên nhi lập tức sẽ tỉnh lại. Giữ lại nữ nhân kia một ngày, thần thiếp lo lắng Hiên nhi sẽ càng ngày càng nghiêm trọng a!”

Nghe vậy Mạc Kỳ Diễn kinh hô: “Mẫu phi, không thể!”

Mạc Kỳ Lâm cũng lo lắng nói: “Phụ hoàng, việc này chưa điều tra rõ không thể đoán bừa như thế! Phụ hoàng ngài cơ trí anh minh, sao có thể dễ dàng ban tội chết cho Tứ Vương phi? Đó không phải là trùng ác kế của người khác sao? Rốt cuộc là loại người nào có thể trong một đêm dấn đầy bồ cáo khắp kinh thành? Hành động của hần lần này có dụng ý gì? Mà Hiên nhi cùng Tứ Vương phi ở chung năm mươi ngày bình yên vô sự, tại sao bồ cáo vừa xuất hiện, Hiên nhi lại gặp chuyện không may?”

“Đúng vậy, phụ hoàng, rõ ràng là có người cố ý muốn đưa Tứ Vương phi vào chỗ chết! Hần đang lợi dụng yêu thương của phụ hoàng dành cho Hiên nhi, muốn mượn tay phụ hoàng trừ bỏ Tứ Vương phi. Hiên nhi là con của nhi thần, Hiên nhi xảy ra chuyện thần đau lòng không kém phụ hoàng, nhưng nhi thần cũng không muốn oan uổng Tứ Vương phi. Xin phụ hoàng sáng suốt suy xét!” Mạc Kỳ Diễn vùng cấm bào quỳ xuống trình trọng nói.

Thấy thế, Mạc Kỳ Dục cũng quỳ xuống nói: “Phụ hoàng, Tứ tẩu cùng Hiên nhi tình thâm. Nếu bắt Tứ tẩu chịu hoạ hình, sau này Hiên nhi tỉnh sợ là thương tâm vô cùng!”

Mạc Ngự Minh trừng mắt cắn răng nói: “Thương tâm bất quá vài ngày, so với mất mạng tốt hơn nhiều! Trẫm đồng ý lý do các ngươi nói. Nhưng trẫm cũng muốn tra rõ phương diện khác. Thà giết lầm một ngàn cũng không buông tha một trẫm! Vô luận nói như thế nào, Hần nhi quả thật đã chết. Trùng hợp như vậy không cách nào làm trẫm không tin. Các ngươi không cần nói nữa. Trẫm chỉ chờ một ngày, Lăng Tuyết Mạn có thể còn mạng hay không thì chờ xem tạo hóa của ả!” (Ồ chú này hay. Con chú lúc cưới người ta đã sống dở chết dở rồi. Làm vua mà xem mạng người như rác thế? Đầu óc chú chắc toàn bã đậu thôi!)

“Phụ hoàng!” Năm người cùng nhau quỳ.

“Câm miệng! Ai còn dám nói một câu liên cút ra ngoài cho trẫm!” Mạc Ngự Minh rít gào như sấm, hai mắt đỏ bừng.

Ba người Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục vừa ra cửa cung liền bị quân gia Tứ Vương phủ Tư Khuyết đón đầu cản lại.

“Nô tài thỉnh an ba vị Vương gia!” Quân gia quỳ gối nói.

“Đứng lên đi!” Mạc Kỳ Lâm cau mày nói.

“Tạ Ngũ Vương gia!” Quân gia đứng dậy, nghiêm trọng nói: “Xin nói cho nô tài một chút về bệnh tình của tiểu Vương gia, hiện tại Vương phi nhà nô tài ra sao?”

“Hỏi nhiều như vậy làm cái gì!” Mạc Kỳ Dục không kiên nhẫn trợn mắt nói.

“Thất Vương gia thứ tội! Nô tài nóng vội, cầu Vương gia nói cho nô tài!” Quân gia vội quỳ xuống chấp tay nói.

Mạc Kỳ Lâm khoát tay thở dài nói: “Bệnh của Hiên nhi, thái y vô phương chữa trị. Tứ Vương phi sợ là dữ nhiều lành ít!”

“Cái gì?” Quần gia kinh ngạc lạc cả giọng, “Cầu ba vị Vương gia cứu Vương phi nhà nô tài đi! Ít nhất kéo dài thêm mấy ngày, biết đâu bệnh trạng của tiểu Vương gia có chuyển biến tốt.”

“Hoàng Thượng nói chỉ chờ một ngày. Mấy người Bản Vương đã tận lực. Hiện tại chỉ có thể xem Hiên nhi có tỉnh lại hay không!” Mạc Kỳ Lâm hơi mím môi, trong lòng không rõ là mùi vị gì. Hắn không muốn Lăng Tuyết Mạn chết, cũng không muốn Mạc Ly Hiên chết. Nhưng hắn hoàn toàn vô lực, ai cũng cứu không được.

“Một ngày?” Quần gia ngẩn ra.

“Nếu chờ một ngày tiểu Vương gia vẫn chưa tỉnh lại, Hoàng Thượng sẽ đem Vương phi nhà ngươi nghiền xương thành tro!”

Mạc Kỳ Sâm nói xong, cùng Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Dục phiền muện rời đi.

Có một phần tình nhẹ như hoa cúc, không phải lâu ngày sinh tình nhưng xâm nhập đáy lòng. Giờ phút này trong mắt ai cũng là đau thương, trong mắt ai cũng là đè nén đau lòng, trong mắt ai cũng là buồn bực, lòng tràn đầy lo lắng.

Hương Đan Cư.

Mạc Kỳ Hàn đi qua đi lại, sắc mặt âm trầm dọa người, một đôi mắt chim ưng lạnh lẽo, khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra một tia tức giận, nhưng cũng không thiếu một phần lạnh nhạt.

Đột nhiên một tiếng hít thở nhẹ vô cùng lọt vào tai, Mạc Kỳ Hàn ngược mắt trầm giọng hướng ra phía ngoài nói: “Tiến vào!”

Quần gia cất bước đi vào, “Chủ tử, tình huống không ổn, tiểu Vương gia gặp nguy, Vương phi cũng gặp nguy! Hoàng Thượng cho kỳ hạn một ngày. Giờ này ngày mai, nếu như tiểu Vương gia không chuyển biến tốt đẹp, liền đem Vương phi nghiền xương thành tro!”

“Cái gì? Phụ hoàng...” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày thật sâu, hơi nhếch môi suy tư nửa phút, trầm giọng nói: “Tư Khuyết, đi chuẩn bị ngựa. Bốn vương lập tức lên đường đi Lê Sơn Quan tìm ân sư. Lần này đi nhanh nhất cũng phải hai ngày. Đêm nay ngươi đi đến Nhị Vương phủ cầu kiến Nhị Vương gia, đem ngọc bội của bốn vương giao cho Nhị Vương gia, nói bốn vương trước khi chết từng giao cho ngươi, gấp ngọc bội như gấp bốn vương. Bốn vương không cho phép để Vương phi chết, lệnh trên dưới Tứ Vương phủ phụng dưỡng Vương phi sống quãng đời còn lại! Nếu Nhị Vương gia có hỏi nguyên nhân, hãy nói năm năm trước bốn vương ra ngoài đập thanh từng không cẩn thận bị rấn cẩn, lúc ấy Vương phi mới mười một tuổi đã hút độc cho bốn vương, bốn vương thiếu năng một mạng nên nỗ lực bảo vệ nàng. Hiểu chưa?” (đập thanh là lễ hội chơi xuân phải không?)

“Vâng, chủ tử nô tài nhớ kỹ!” Quần gia tiếp nhận ngọc bội, trình trọng gật đầu.

Mạc Kỳ Hàn thở dài một hơi, nói: “Còn có, nói khéo với Nhị Vương gia, bảo hắn giám sát thiên lao chặt chẽ để tránh kẻ chủ mưu âm hiểm, sợ đêm dài lắm mộng sẽ xuống tay với Vương phi!”

“Vâng! Chủ tử!”

Quần gia vừa đi, Mạc Kỳ Hàn liền thay đổi trang phục, mở hộp gỗ lấy ra một mặt nạ da người mỏng như cánh ve đeo lên, tức thì thay đổi gương mặt thành một người đàn ông trung niên, thông qua đường hầm đi ra khỏi Tứ Vương phủ, cười ngửa phi nước đại đi ra khỏi kinh thành!

73. Chương 74

Cuối mùa thu, thời tiết vào đêm lạnh như nước.

Trong thiên lao, Lăng Tuyết Mạn co rúc trên giường đá lạnh như băng.

Gió lạnh thổi vào, Lăng Tuyết Mạn càng run lợi hại, ‘hà’ một hơi thổi lên tay, chà xát tay cho đỡ lạnh.

Từ xế chiều bị giam vào nhà tù này, nàng chưa ăn cơm, bây giờ lạnh đói đan xen, thể xác và tinh thần mỗi mệt.

Tình cảnh này, nàng ngoài vô lực cũng chỉ là vô lực, oán trời trách đất không có tác dụng, không bằng nàng yên lặng nằm một lát. Vận mệnh của nàng đã sớm là cá nằm trên thớt, cho nên nàng đã không muốn nghĩ đến sống chết của bản thân nữa.

Chính là không biết Ly Hiên ra sao, nàng thật lo lắng, lo lắng hơn cả tình cảnh của chính nàng!

Nếu Ly Hiên chết, nàng còn sống thì lương tâm của nàng cũng sẽ cả đời không được an bình, cả đời đau đớn day dứt. Nàng cảm thấy Ly Hiên gặp chuyện không may là vì nàng gây nên.

Nghĩ đến đây, một giọt nước mắt chảy xuống. Kiên cường gần một ngày, Lăng Tuyết Mạn rốt cục nhịn không được khóc lên, “Ly Hiên... Ly Hiên, mẫu thân thực xin lỗi con. Ly Hiên oa... oa... Nam nhân xấu xa đáng chết, sao ngươi còn không mau lại đây chứ! Ta muốn biết Ly Hiên thế nào oa... oa... Ta gọi ngươi tình nhân được không, ngươi không phải mỗi ngày giám thị ta sao? Vì sao không tới? Kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo ba hoa nói có cái gì bản lĩnh lớn, thấy ta gặp rủi ro liền không dám tới...”

Lăng Tuyết Mạn chửi rửa lảm bảm. Lần đầu tiên nàng muốn gặp dân tặc. Nhưng nàng cũng biết hẳn dù có bản lĩnh thông thiên cũng không có khả năng lên vào thiên lao được canh giữ nghiêm ngặt, huống chi hẳn chỉ là đùa bỡn thân thể của nàng, hẳn nói hẳn có rất nhiều phụ nữ, làm sao phải mạo hiểm vì nàng đây.

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn khóc mệt, dán mặt vào nền đá, nhắm hai mắt lại. Mặc kệ nền đá đung mặt nàng đau, nàng cũng không còn lòng dạ bỏ đây.

Đột nhiên có tiếng nói loáng thoáng truyền vào, Lăng Tuyết Mạn giật mình dựng lỗ tai lên. Nhưng cách quá xa, nàng nghe không rõ, chỉ nghe thấy có tiếng bước chân càng ngày càng gần, có vẻ như đi tới buồng giam của nàng.

Lăng Tuyết Mạn nhanh nhắm chặt hai mắt, vì không thể xác định người đến là địch hay là bạn, nàng nhanh chóng lau nước mắt còn sót lại trên mặt, giả bộ ngủ.

Bởi vì bị nhốt vào thiên lao đều là trọng phạm triều đình, nên nhà tù đều bằng đá, cửa lao đều là sắt thép chồng kèn. Chợt nghe một tiếng ‘két’-

Lăng Tuyết Mạn dựng tóc gáy, mắt nhắm chặt, lông mi run rẩy không dám nhúc nhích, yên lặng nghe tiếng bước chân.

Ánh trăng lọt vào, ánh sáng yếu ớt chiếu rọi, trên sườn mặt tuần mỹ như tượng tạc, một đôi mắt sáng chớp một cái nhìn vào thiên hạ đang ngủ cuộn tròn thân mình, tâm tư khó hiểu.

Khẽ mím môi, lại đến gần một bước nhỏ, cởi cấm bào trên người đắp lên người Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt nhìn quanh một vòng nhà tù, thấy thật sự không có chỗ ngồi, nhẹ thở dài một hơi, ngồi xuống mép giường.

Lăng Tuyết Mạn tim đập mạnh, không có nghe được cái gì khác thường, trên người có một ít hơi ấm, hơi mừng thầm. Chẳng lẽ dân tặc mò tới sao?

Nghĩ nghĩ, vụng trộm hé mắt, liền nhìn vào một đôi mắt sâu thẳm, một giây sau liền khiếp sợ thốt ra: “Nhị Vương gia”

Mạc Kỳ Diễn kinh ngạc, sau đó hơi cười: “Nàng không ngủ?”

“Ách, ta đang giả bộ ngủ.” Lăng Tuyết Mạn xin lỗi, khóe miệng giật giật, ngồi dậy, “Ta nghe có người đến, sợ là người xấu nên không dám mở mắt”

Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt lên tiếng hỏi: “Có phải rất lạnh không? Đói bụng rồi đi?”

“Ta còn được. Làm sao Nhị Vương gia đến được?” Lăng Tuyết Mạn cụp mắt, nói nhỏ.

Tim đập hơi nhanh, Lăng Tuyết Mạn thậm chí có thể cảm giác được hai gò má mình đỏ bừng, có chút bất an nắm ngón tay như thiếu nữ hoài xuân, nhìn thấy người trong lòng mà khẩn trương thẹn thùng.

Mạc Kỳ Diễn thản nhiên nói: “Tôi thăm nàng một chút. Thiên lao ẩm ướt lạnh lẽo, vào đêm sợ là càng lạnh hơn. Thân nàng đơn bạc, hơn nữa nếu đói bụng, sợ sẽ sinh bệnh.”

Nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cái bọc giấy, mở ra đặt trước mặt Lăng Tuyết Mạn, giọng vẫn bình thản, “Ăn chút bánh đi. Ta không biết ngày thường nàng thích ăn gì, hỏi phủ của nàng, quản gia kêu đầu bếp vội vàng làm một ít, nàng chịu khó một chút.”

“Nhị Vương gia!”

Cái mũi Lăng Tuyết Mạn đau xót, suýt nữa rơi lệ. Một trận gió lạnh lại thổi vào, Lăng Tuyết Mạn run lên, cảm y trên người tuột xuống. Nàng nhìn Mạc Kỳ Diễn, kinh ngạc thấy trên người hắn vẫn là y phục đầy đủ, khe khẽ miệng, cũng không biết phải nói cái gì.

Mà bộ dáng Mạc Kỳ Diễn có vẻ như là vĩnh viễn lạnh nhạt, không kinh, không giận, không hờn, không vui, giờ phút này cũng chỉ cười nhẹ, tay đem cảm y lần nữa đắp lên cho Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: “Ta mặc hai cái áo bào. Nàng nhanh ăn đi, ta cũng không thể ở đây lâu.”

“Ừ, ta ăn.”

Trong mắt Lăng Tuyết Mạn lóe ra nước mắt, cầm lấy một cái bánh, nhẹ nhàng cắn một cái. Trái tim cũng đi theo miếng bánh thơm ngọt này mà dậy sóng, “Nhị Vương gia cảm ơn ngài! Cảm ơn ngài tốt với ta như vậy!”

Mạc Kỳ Diễn tâm tư kín đáo lại ôn nhu săn sóc, như một luồng gió xuân, từ lần đầu tiên Lăng Tuyết Mạn cùng hắn mất bốn mắt nhìn nhau, là lúc thổi sâu vào lòng nàng. Giờ phút này trong lòng càng tràn đầy cảm động cùng ngọt ngào.

“Lời cảm ơn nàng nói với ta nhiều lắm rồi, ta lại chưa thu được phần lễ vật nào của nàng.” Mạc Kỳ Diễn hiếm khi vui đùa như lúc này, khóe miệng cũng mỉm cười nhẹ lên.

Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác nhìn Mạc Kỳ Diễn, lúng ta lúng túng mở miệng: “Ngài cười lên rất đẹp.”

“Sao?” Mạc Kỳ Diễn kinh ngạc nhướn mày, tiện đà cười bật lên, “Nha đầu nàng thật là, trách không được Hiên nhi thích nàng.”

“Đúng rồi, Ly Hiên thế nào? Tỉnh chưa?” Lăng Tuyết Mạn nhớ đến chuyện quan trọng nhất, nóng vội giữ chặt tay Mạc Kỳ Diễn.

Mạc Kỳ Diễn lắc đầu, “Tình huống không tốt, thái y tra không ra nguyên nhân bệnh, cũng vô pháp hốt thuốc. Phụ hoàng tìm danh y trên cả nước, hiện tại chỉ nghe theo mệnh trời!”

Lăng Tuyết Mạn chấn động, một tay che miệng, rót cuộc ức chế không nổi khóc lên, mà tay kia nắm chặt tay Mạc Kỳ Diễn, không khống chế được cảm xúc, “Nhị Vương gia, là ta hại Ly Hiên, là ta hại nó rồi! Ngài vì sao không oán ta, không trách móc ta, vì sao còn tốt với ta như vậy? Ta không xứng, không xứng! Ly Hiên -”

“Tuyết Mạn nàng đừng như vậy. Đó là do người ác tâm rải lời đồn để đối phó nàng hoặc là đối phó Hiên nhi. Ngũ đệ đang điều tra, nàng cùng Hiên nhi sẽ không có việc gì.” Mạc Kỳ Diễn bất giác thay đổi xưng hô, nói lời an ủi.

“Nhưng cuối cùng là bởi ta gây nên, ta...” Lăng Tuyết Mạn nghẹn ngào, nói không nổi nữa.

“Nha đầu ngốc!” Mạc Kỳ Diễn gượng ép mở ra một chút tươi cười, trong lòng cũng khổ sở. Con trai ruột của hắn, hắn lại không chăm sóc tốt. Nếu hắn phải để tang con trai, mặc cho ai đều không thể thừa nhận nỗi đau này.

“Đừng khóc!” Mạc Kỳ Diễn không có khăn, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt Lăng Tuyết Mạn, đậm đặc như nước, “Ăn chút bánh nữa đi, đừng để đói bụng”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra nhìn khuôn mặt tuần dật của Mạc Kỳ Diễn. Khoảng cách trong gang tấc, có thể nghe đến hơi thở của hắn, bàn tay lau trên gò má nàng động tác ôn nhu, ánh mắt hơi sùng nịch làm tâm nàng từ từ say mê.

Cơ hồ là vô thức, Lăng Tuyết Mạn đưa hai tay ôm ở hai bên hông Mạc Kỳ Diễn, đem gò má lạnh lẽo dán lên vòm ngực rộng lớn. Thân mình Mạc Kỳ Diễn nhất thời cứng, căng cứng chặt đến cực điểm, đôi mắt thâm u không hề chớp, nhìn đỉnh đầu Lăng Tuyết Mạn, không nói gì nhưng cũng không có từ chối hoặc là đáp lại.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, nhà tù vốn lạnh như băng, giờ phút này từng trận ái muội dâng lên đầy buồng giam.

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn chợt lấy lại ý thức, theo phản xạ nhanh chóng thu hồi hai tay, thẳng người lên, hai gò má đỏ hồng nóng lên lợi hại. Nhẹ liếc mắt phía trước, đụng phải ánh mắt sâu thẳm như đêm đen của Mạc Kỳ Diễn, tim gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, vội cup mắt xuống, lắp bắp nói: “Xin... xin lỗi, ta... ta nhất thời quên...”

Ánh mắt Mạc Kỳ Diễn lóe lóe, giấu tất cả cảm xúc vào đáy mắt, cười, giọng nói nhẹ nhàng, “Không có vấn đề gì. Tứ đệ mất, ta lớn tuổi nhất, theo lý nên chăm sóc cho nàng. Nàng mau ăn bánh đi.”

“Vâng.”

Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng cúi đầu, thò tay lấy bánh, không nghĩ Mạc Kỳ Diễn cũng đồng thời vươn tay. Mười ngón đụng nhau giống như có điện giật. Lăng Tuyết Mạn co rúm lại một chút, nhẹ nhàng thu hồi tay, không dám nhìn Mạc Kỳ Diễn.

Một cái bánh chuyển đến trước mặt, ngược mắt nhìn thấy Mạc Kỳ Diễn cười nhẹ, “Cho nàng.”

Lăng Tuyết Mạn giật mình tiếp nhận, đặt lên miệng cắn một ngụm nhỏ nuốt xuống. Nhớ tới lời Mạc Kỳ Diễn vừa nói, có chút rầu rĩ hỏi: “Tuổi ngài rất lớn sao?”

“Lớn hơn nàng!” Mạc Kỳ Diễn thản nhiên nói.

“Rốt cuộc là bao nhiêu? Không phải bốn mươi năm mươi đi?” Lăng Tuyết Mạn có chút không kiên nhẫn.

Nghe vậy Mạc Kỳ Diễn bật cười, “Nha đầu nàng nghĩ ta già như vậy sao? Ta năm nay ba mươi, cháu gái lớn nhất của ta cũng lớn như nàng!”

“Ách, ta cũng không phải là cháu gái của ngài!” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, tức giận nói

“Nàng đương nhiên không phải. Nàng là -” Mạc Kỳ Diễn đột ngột ngừng lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, vẻ cô đơn tràn nhanh vào đáy mắt, giọng càng thêm lạnh nhạt, “- là đệ muội của ta!”

Lăng Tuyết Mạn cắn một ngụm bánh trong tay, không thèm nhắc lại, chính là một ngụm thêm một ngụm, ăn cũng không nhìn Mạc Kỳ Diễn, trong lòng ghen không hiểu, nói không nên lời lại giấu không được, chỉ có thể cố nhịn.

74. Chương 75

Bởi vì Lăng Tuyết Mạn ăn rất nhanh, Mạc Kỳ Diễn chăm chú nhìn, không mỉm cười nhưng vẫn nhẹ nhàng nhắc nhở: “Chậm một chút, ăn cẩn thận.”

“Không cần ngài lo.” Lăng Tuyết Mạn tức giận trả lời một câu, ăn nhanh hơn.

“Ừ.” Mạc Kỳ Diễn không hiểu, mấp máy môi, “Nha đầu làm sao vậy? Không phải mới vừa vui vẻ à? Ta nói gì làm nàng mất hứng sao?”

“Đúng!” Lăng Tuyết Mạn nói không chút khách khí.

Mạc Kỳ Diễn giật mình hỏi: “Nói cái gì?”

Nhưng mà không đợi Lăng Tuyết Mạn trả lời, ở bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vã. Trong nháy mắt, một thị vệ đại nội đứng ở bên ngoài cửa lao, cúi đầu hết sức thấp, giọng cũng rất nhỏ: “Bẩm Nhị Vương gia, Hoàng Thượng truyền ngài tức khắc đi Long Dương cung kiến giá!”

Mạc Kỳ Diễn rùng mình, đáp lại: “Bổn vương lập tức tới ngay!”

“Vâng!”

Tiếng bước chân đi xa, Mạc Kỳ Diễn cũng đứng lên, hơi sửa sang lại quần áo, nói: “Tuyết Mạn ngủ đừng quá say. Cái áo đó nàng lấy đắp đi, đến rạng sáng ta phái người đến lấy. Nhớ kỹ, nếu ngày mai phụ hoàng thăm vấn nàng, nàng phải tuyệt đối bình tĩnh, không thể có chút phạm thượng. Nàng là nha đầu thông minh, chú ý phối hợp ta. Nếu làm phụ hoàng tức giận, ta có tâm cứu nàng cũng bất lực, rõ chưa?”

“Ta đã biết, ta sẽ không lỗ mồm nữa. Nhị Vương gia, ta sẽ khẩn cầu ông trời phù hộ Ly Hiên, ngài cũng cố chịu đựng một chút!” Lăng Tuyết Mạn vội gật đầu, thân thiết nhìn Mạc Kỳ Diễn.

Mạc Kỳ Diễn khẽ gật đầu, xoay người đi lên hai bước, lại ngừng lại quay đầu, nhẹ giọng nói: “Nhớ kỹ, nàng còn thiếu ta lễ vật, chưa có đưa cho ta.”

“Chỉ cần ta không chết, Ly Hiên không chết, ta nhất định đưa cho ngài!” Lăng Tuyết Mạn đè nén tiếng khóc nói.

Mạc Kỳ Diễn lại gật đầu, đè nén không nói ra. Ngày mai Lăng Tuyết Mạn rất có khả năng sẽ bị hoả hình, hẳn chỉ có dùng hết khả năng cứu nàng, nếu như thật sự cứu không được -

Đứng trước mặt Lăng Tuyết Mạn, hơi hơi cúi người, trên trán nàng lưu lại một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó ở bên tai nàng nói nhỏ một câu “Được.” liền xoay người rời đi.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn chăm chú vào thân ảnh cao to đi xa, thật lâu không hoàn hồn.

Hắn vừa hôn trán của nàng. Hắn thích nàng sao?

Lăng Tuyết Mạn si ngốc mím môi cười khẽ, một lần nữa nằm xuống, đáy lòng cảm thấy ngọt ngào. Nhưng giấy lát gương mặt Mạc Ly Hiên nổi lên trong lòng, áp chế phần rung động này, ưu thương chiếm cứ toàn bộ tâm nàng.

Ly Hiên sống chết chưa biết, nàng còn nghĩ cái gì thế?

Thương tâm một lúc, không nghĩ tới cảm giác khi nàng ôm Mạc Kỳ Diễn, lòng ngực rộng lớn rất giống đám tặc đáng chết, như cùng một người!

Lăng Tuyết Mạn nhăn mày. Chẳng lẽ đám tặc chính là Mạc Kỳ Diễn? Nhưng Lăng Tuyết Mạn rất nhanh lắc đầu, hủy bỏ cái ý nghĩ này. Giọng nói bọn họ không giống nhau, hơn nữa trên người Mạc Kỳ Diễn không có mùi đàn hương của đám tặc, cảm giác tựa vào trong ngực Mạc Kỳ Diễn cùng đám tặc cũng không giống.

Haiz -

Không phải!

Lăng Tuyết Mạn thở dài một hơi, có chút khinh bỉ bản thân. Nàng sao có thể đem Mạc Kỳ Diễn ôn nhu so sánh cùng đám tặc đáng chết? Đám tặc không chỉ bá đạo, còn lạnh lùng như băng, lòng dạ hẹp hòi, thiếu đạo đức, cường thế phúc hắc, dù sao là một đồng lớn khuyết điểm không thể tha thứ!

Lăng Tuyết Mạn trước khi đi vào giấc ngủ vẫn không quên oán hận mắng một câu cuối cùng: “Đám tặc đáng chết, âm hồn không tiêu tan, hại ta có nam nhân ngưỡng mộ trong lòng cũng không an tâm!”

Cung Long Dương.

Mạc Ngự Minh ngồi ở phía trước Mạc Ly Hiên, nhìn đến Mạc Kỳ Diễn tiến vào, vội vàng vẫy tay nói: “Diễn nhi, mau đến xem, lúc này Hiên nhi giống như giật mình một cái, hiện tại lại không phản ứng.”

“Thật sao?”

Mạc Kỳ Diễn hơi vui lên, vội vàng đi tới trước giường kêu: “Hiên nhi, Hiên nhi, là phụ vương đến đây, con mau mở mắt nhìn phụ vương cùng Hoàng gia gia! Hiên nhi.”

Mạc Ly Hiên nhắm mắt, cái gì cũng nghe không đến, không có đáp lại.

Mạc Ngự Minh lại thất vọng, rủ mắt, lo lắng nói: “Diễn nhi, nên làm thế nào đây!”

“Phụ hoàng, chúng ta lại đợi xem. Không dỗi gặt phụ hoàng, đêm nay quân gia của Vương phủ Tứ đệ đi gặp nhi thần. Hắc cầu phụ hoàng không giết Tứ Vương phi, nói là trước khi Tứ đệ chết có giao cho hắc, có ngọc bội của Tứ đệ làm chứng, hắc vâng lệnh hầu hạ Tứ Vương phi sống quãng đời còn lại, còn nói xin phụ hoàng cùng nhi thần yên tâm bớt buồn, Tứ đệ trên trời linh thiêng sẽ phù hộ Hiên nhi.”

Lúc này trong cung Long Dương chỉ có Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Ngự Minh, thái giám cung nữ đứng ở một bên hầu hạ.

Mạc Kỳ Diễn ngừng lại, ẩn ý nhìn thái giám cung nữ. Mạc Ngự Minh chợt trầm giọng nói: “Toàn bộ lui ra!”

“Nô tì cáo lui!”

“Diễn nhi, có chuyện gì nói mau.” Mạc Ngự Minh trầm tĩnh hỏi

“Vâng, phụ hoàng.” Mạc Kỳ Diễn nghiêm mặt nói: “Nhi thần nghe quân gia hắc quả quyết chắc chắn Hiên nhi không có việc gì, nhi thần nghĩ không ra nguyên nhân, chỉ có thể tạm thời tin hắc. Nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng trước khi Ly Hiên tỉnh, không nên bắt Tứ Vương phi chịu hỏa hình, hãy chờ một thời gian.”

Mạc Ngự Minh thâm thúy nhìn Mạc Kỳ Diễn, không nói một lời. Được nửa ngày mới bình tĩnh mở miệng: “Diễn nhi là đang tìm lý do cho Lăng Tuyết Mạn thoát tội sao?”

“Không phải, phụ hoàng!”

Nghe vậy Mạc Kỳ Diễn cả kinh vội quỳ xuống nói: “Phụ hoàng hiểu lầm, lời nhi thần nói là thật, thỉnh phụ hoàng minh giám!”

“Nếu như lời người nói là thật, vậy trăm thật muốn hoài nghi quân gia Tứ Vương phủ, hắc dùng cái gì mà dám nhận định Hiên nhi vô sự? Chẳng lẽ việc Hiên nhi hôn mê có liên quan đến quân gia sao?” Mạc Ngự Minh thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói.

“Phụ hoàng, quân gia kia một lòng muốn cứu Tứ Vương phi, hắc làm sao có thể hại Hiên nhi? Huống chi thần biết quân gia rất trung thành và tận tâm với Tứ đệ, Tứ đệ rất là tín nhiệm hắc, cho hắc quản lý Tứ Vương phủ nhiều năm. Hắc không có lá gan dám làm ra việc phản chủ đâu!” Mạc Kỳ Diễn nhún mày nói.

Mạc Ngự Minh suy tư, dù tóc đã hoa râm, ông vẫn phong thái như trước, cuối cùng lại bị chứng đả kích luân phiên làm già hơn rất nhiều, giờ phút này tựa vào nệm, trong yên tĩnh có thể lường nhận nhạ.

Trầm mặc hồi lâu, Mạc Ngự Minh rốt cục lạnh nhạt mở miệng: “Diễn nhi, trăm già đi phải không?”

“Phụ hoàng sao nói lời ấy, phụ hoàng tuổi chưa cao, làm sao già được? Phụ hoàng có thể là tâm mệt mỏi, nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi.” Mạc Kỳ Diễn hơi hơi mở miệng nói.

“Diễn nhi, trăm biết con một lòng muốn cứu Tứ Vương phi. Lương tâm chính nghĩa cũng tốt, động tâm thích cũng thể, ả cuối cùng có phải là nữ tử đáng để tranh luận hay không? Nhớ kỹ, ngay cả khi trăm không giết ả, ả cũng là Vương phi thủ tiết cho Tứ đệ của con, sau trăm tuổi sẽ an táng vào lăng tẩm Tứ đệ con, không liên can đến con.”

Mạc Ngự Minh luôn luôn nhắm mắt, lại thản nhiên lời nói này, đập vào trong lòng Mạc Kỳ Diễn!

Không liên can đến hắc!

Mạc Kỳ Diễn giật mình nhìn Mạc Ngự Minh, bàn tay trong tay áo nắm lại thật nhanh, tâm trống rỗng nổi lên cơn đau âm ỉ.

Môi mỏng nhếch hồi lâu, khẽ nói: “Phụ hoàng nói rất đúng, là nhi thần quên mất.”

Mạc Kỳ Diễn khấp hờ con người, bàn tay to nắm chặt hơn. Mới vừa rồi một màn trong thiên lao nổi lên trong lòng hắn, là bản thân mình hôn nàng, muốn nói cho nàng biết hắn thích nàng ôm hắn. Nhưng giấy lất -

Lăng Tuyết Mạn ngủ rất say sưa bởi vì đã biết tâm ý Mạc Kỳ Diễn, lòng tràn đầy vui mừng, nhưng cũng ngủ hết sức không ngon bởi vì nhớ Mạc Ly Hiên, cũng bởi vì dâm tặc xuất hiện trong mộng nàng, dây dưa với nàng, nàng xem không rõ mặt hắn, lại nghe hắn ác liệt chất vấn nàng quên mất cảnh cáo của hắn, hắn không cho nàng cùng bất kỳ nam nhân nào thân mật khăng khít, nàng là của hắn nữ nhân!

Thời điểm Mạc Kỳ Dục ôm chần đứng ở bên giường đá, là lúc Lăng Tuyết Mạn ra mồ hôi đầm đìa, nói mê: “Không có, ta không có, ta không phải nữ nhân của người, cầu người thả ta, thả ta...”

“Tứ tẩu, Tứ tẩu, tỉnh, tỉnh!” Mạc Kỳ Dục sốt ruột hô, lay bả vai Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn giật mình tỉnh, thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn đến nam nhân trước mặt “A!” kêu to một tiếng kinh hãi. Mạc Kỳ Dục cuống quýt bịt kín miệng Lăng Tuyết Mạn, “Đừng gọi, người muốn gọi thủ vệ thiên lao vào sao?”

Lăng Tuyết Mạn ra sức tháo tay Mạc Kỳ Dục ra, không hiểu hỏi: “Hơn nửa đêm rồi, sao người lại tới đây?”

“Còn hỏi sao? Ta có lòng tốt, sợ người ở trong thiên lao bị đông cứng chết, nên đến đưa chăn cho người đây!” Mạc Kỳ Dục bĩu môi, mở chăn ra đắp cho Lăng Tuyết Mạn, phất chốc lại nhăn mày, ngón tay khều áo choàng trên người Lăng Tuyết Mạn, hồ nghi hỏi: “Áo của ai vậy?”

“Ấy da, người hỏi nhiều như vậy làm chi?” Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt, vội đoạt áo choàng lại, đẩy chăn ra nói: “Ta không lạnh, người lấy chăn về đi.”

Sắc mặt Mạc Kỳ Dục khó coi hết sức, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn giấu áo choàng vào trong lòng, nói: “Đây là áo Nhị ca đúng không? Ca ấy đã tới?”

“Người làm sao biết?” Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to mắt, ôm áo của Mạc Kỳ Diễn chặt hơn.

“Buổi tối khi Nhị ca tiến cung, ta có thấy ca, lúc ấy trên người ca mặc chính là cái này.” Sắc mặt Mạc Kỳ Dục âm trầm dọa người, ánh mắt dời đến trên mặt Lăng Tuyết Mạn, gằn từng chữ: “Lăng Tuyết Mạn, Nhị ca có ý gì với người?”

“Có ý gì chứ? Người nói bậy bạ cái gì?” Mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ lên, lựa lời nói: “Hắn tới hỏi ta, Ly Hiên gặp chuyện không may có phải do ta hại không, về sau thấy ta chịu lạnh đáng thương mới nảy thiện tâm đem áo cho ta mượn, người đừng đoán mò. Hiện tại đầu ta muốn nổ tung rồi, còn không biết Hoàng Thượng có thể giữ lại cái đầu của ta bao lâu, người thêm tội danh cho ta là muốn Hoàng Thượng lập tức chém ta sao?”

“Ta...”

“Nếu người muốn nói đến phương diện kia, vậy người nửa đêm đưa chăn cho ta làm gì? Chẳng lẽ người cũng có ý với ta sao?” Lăng Tuyết Mạn lạnh lạnh trừng mắt chặn họng Mạc Kỳ Dục.

75. Chương 76

“Ta đương nhiên - ”

Mạc Kỳ Dục kích động muốn chống lại Lăng Tuyết Mạn, giọng nói cùng ánh mắt mỉa mai khi nảy đột nhiên tiêu biến, nghiêng mặt, “Ta đương nhiên không có. Người là Tứ tẩu của ta, lại cả ngày điên điên khùng khùng khiến người ta chán ghét. Ta thấy người phiền hết sức, đầu ta cũng không phải bị nước vào mà có ý gì với người. Ta là lo lắng cho quạt lưu ly của ta, sợ người tay chân vụng về làm hư, còn sợ người chết rét, đem quạt lưu ly của ta thành di vật của người!”

“Khụ khụ!”

Lăng Tuyết Mạn bị sắc, ho khan không thôi, tức đỏ mặt, ác liệt trừng mắt khuôn mặt tuấn tú đáng đánh đòn của Mạc Kỳ Dục, cắn răng nói: “Đáng chết, không có thì không có thôi, ta bắt quá là đùa người, người làm gì hạ giá ta không đáng một đồng. Ta kém như vậy sao? Người mới là quỷ hẹp hòi đáng ghét. Không phải chỉ là một cây quạt rách sao, cùng lắm thì ta đem một vạn hai mua lại cây quạt rách của người!”

“Nha đầu chết tiệt dám chửi ta!” Khuôn mặt Mạc Kỳ Dục u ám, suýt nữa tức giận mà ngất đi, kéo chân ném qua một bên, giọng đầy căm hận nói: “Cho đông chết người! Ta đường đường là Thất Vương gia, người còn dám chửi ta? Lăng Tuyết Mạn đáng chết, đầu người chắc là bị lừa đá, trách không được lại chọc giận phụ hoàng, trách không được phụ hoàng muốn giết người, xứng đáng! Huynh đệ chúng ta không thêm nhiệt tình nỗ lực bảo vệ người, mạng nhỏ của người thật sự là không được rồi!”

“Cái gì? Haiz, người trách móc ta, ta đại nhân đại lượng không so đo với người, người nói rõ cho ta, Hoàng thượng thật muốn giết ta sao? Các người xin tha cho ta phải không?” Lăng Tuyết Mạn dí sát mặt vào Mạc Kỳ Dục, khẩn trương hỏi.

“Đáng chết! Người không làm ta tức chết là không cam lòng sao? Chuyện đến mức này mà vẫn là cái miệng như vậy, ta thật muốn một kiếm bổ đầu người ra xem ở bên trong rốt cuộc đựng cái gì?” Mạc Kỳ Dục tức giận, trên trán nổi gân xanh.

“Sợ quá!”

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, ra vẻ sợ run cả người, lại kéo lại chân phủ lên mình, cũng nói: “Nếu người đã lấy chân ra, xem như da mặt ta dày, ta chịu không nổi đâu! Dục Dục, người nói ta thật sự sẽ chết sao?”

“Không được kêu ta Dục Dục!” Mạc Kỳ Dục đen mặt, hận không thể bóp chết nữ nhân trước mắt.

“Khụ khụ, Tiểu Thất, tốt lắm, người mau an ủi ta một chút. Ta cùng Ly Hiên đều sẽ không chết đúng không?” Lăng Tuyết Mạn lại gian nan nuốt nước miếng, làm sao mà nói chuyện cùng tiểu soái ca này lại áp lực như vậy.

Mạc Kỳ Dục tiếp tục cắn răng, “Tiểu Thất cũng không được, đó là để phụ hoàng cùng ca ca ta kêu!”

“Ây da, người có phiền hay không? Không phải chỉ là một cái tên sao, gọi là gì không được chứ? Được! Kỳ Dục, Kỳ Dục, ta gọi người Kỳ Dục được chưa?” Lăng Tuyết Mạn tức giận, đôi mày thanh tú chau chau.

“Người nha đầu chết tiệt này, người dám nói ta phiền? Được, người không thành tâm, về sau ta cũng không gọi người Tứ tẩu. Ta gọi người Mạn Mạn!” Mặt Mạc Kỳ Dục đỏ lên, mắt trừng to như chuông đồng.

“Cái gì? Mạn Mạn? Khụ khụ, người làm ta nổi cả da gà.” Lăng Tuyết Mạn nói xong không khỏi run lên.

Mạc Kỳ Dục lại cao hứng, “Ha ha, trước kia ta làm sao không nhớ ra, kêu người Mạn Mạn là ta có ý tốt!”

“Không thêm! Xem người tiểu nhân đắc chí, đầu còn bộ dáng Vương gia! Thật muốn hôn mê!” Lăng Tuyết Mạn liếc mắt, nghĩ đến bản thân mình cùng Ly Hiên, ngữ khí không khỏi nghiêm túc, “Haiz, hai ta cũng không tính là người xa lạ đi, vậy nếu như Hoàng Thượng thật sự muốn giết ta, người có thể... ách, có thể giúp ta cầu xin hay không? Ta muốn ra khỏi nhà tù tìm cách cứu Ly Hiên.”

“Người có thể cứu được Hiên nhi?” Mạc Kỳ Dục không so đo việc Lăng Tuyết Mạn liên tục dùng xưng hô bất kính, hồ nghi nói.

“Ta cứu không được, ta muốn về xem sách thuốc, xem có một tia hi vọng nào không.” Lăng Tuyết Mạn sợ run một chút, sau đó hùng hồn ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Nàng muốn về phòng ngủ Tứ Vương phủ chờ dân tặc. Hắn thường nói bản lĩnh hắn rất lớn, nàng muốn cầu hắn cứu Ly Hiên. Hy vọng hắn thật sự có khả năng này.

“Haiz, coi như hết. Thái Y Viện đọc đủ thứ sách thuốc, thái y đều bó tay, người có thể có biện pháp nào? Hôm nay người có thể ra tù hay không là hai việc khác nhau. Ly Hiên vẫn bất tỉnh, ai có bản lĩnh đưa người ra khỏi tù đây?”

Mạc Kỳ Dục thở dài, hai tay che lên mắt, một hồi lâu mới lấy ra. Lăng Tuyết Mạn rõ ràng nhìn thấy mắt hắn đỏ, bộ dáng rất là khổ sở.

“Thực xin lỗi” Lăng Tuyết Mạn cắn môi đau xót, lại rơi lệ, “Ta không ra, ta ở chỗ này chờ Ly Hiên, nếu nó chết, các người ai cũng chớ xin tha cho ta, để Hoàng Thượng ban một ly rượu độc cho ta, cho ta đi theo Ly Hiên. Nó đối với ta tốt như vậy, ta lại hại nó.”

Giờ phút này, Lăng Tuyết Mạn đã nhu nhược, chỉ cần nghĩ đến Mạc Ly Hiên đối xử tốt với nàng mọi mặt, nàng liền tình nguyện người hôn mê bất tỉnh là nàng, tình nguyện dùng mạng của nàng đi đổi cho nó trở về khỏe mạnh, nàng còn yêu cầu xa vời gì? Ly Hiên đã chết, nàng lại sống, lương tâm của nàng sao có thể làm được.

“Sẽ không, Hiên nhi sẽ không chết, người cũng sẽ không thể -” Mạc Kỳ Dục hoảng loạn nói, ngữ khí khẳng định, như an ủi Lăng Tuyết Mạn, vừa tựa như an ủi mình.

Đêm đang trôi qua, lâu lâu truyền đến từng trận tiếng côn trùng kêu vang nhắc nhở đêm tĩnh lặng.

Mạc Kỳ Dục nhếch môi, đại ra ngồi nghỉ, buổi sáng trên đường, Ly Hiên giao hoát vì Lăng Tuyết Mạn, muốn mình cam đoan đưa quạt lưu ly cho Lăng Tuyết Mạn.

“Ông trời thật sự bất công. Mạc gia ta đã làm sai điều gì, liên tục mang người Mạc gia đi. Đại ca đã chết, Tứ ca đã chết, hiện tại Hiên nhi-” Mạc Kỳ Dục nghẹn ngào, nói không được nữa.

Mạc Kỳ Dục lắc đầu một chút, dùng sức ép nước mắt chảy vào trong, ra vẻ thoải mái nói: “Người lại khóc, xấu không thể nhìn!”

Lăng Tuyết Mạn không có ngăn đầu nói: “Ta xấu, không phải người có thể cười nhạo ta sao?”

“Ta chê cười người làm gì? Mĩ nhân ta gặp, không ai kém người! Thời gian không còn sớm, ta phải đi rồi. Người tiếp tục ngủ đi.”

Mạc Kỳ Dục đứng lên nhìn chằm, lại có chút khó khăn nói: “Chăn này người có đắp không? Nếu đắp, tới hừng đông Nhị ca sẽ tới lấy quần áo ca để lại cho người. Nếu như ca ấy thấy được...”

“Người quang minh chính đại đưa chăn cho ta, có sợ người biết không?” Lăng Tuyết Mạn lau nước mắt, không cho là đúng nói.

“Ta đương nhiên không sợ” Mạc Kỳ Dục nhướn mày, nhưng lập tức lại cau chặt mày, nhỏ giọng nói: “Bất quá, Nhị ca đối với người thật sự không có ý nghĩa sao?”

Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc lại đỏ mặt, may mắn trong phòng giam tối, thấy không rõ lắm, nhưng tim đập không thôi. Sợ Mạc Kỳ Dục hỏi, liền ấp úng nói: “Người cứ nói đi”

76. Chương 77

“Ta không biết, nhị ca vốn điềm đạm, ngoại trừ đối với huynh đệ trong nhà chúng ta, trước mặt người ngoài luôn đều là một bộ dáng đạm mạc, đối với nữ nhân càng như thế. Trong phủ của hắn, chánh phi, trắc phi, thiếp thất không ít, nhưng ta chưa bao giờ thấy hắn đặc biệt ái mộ thê thiếp nào, ngay cả Nhị tẩu, bọn họ thành hôn mười năm nhưng cũng chỉ là tương kính như tân.” Mạc Kỳ Dục lắc đầu, nói như đăm chiêu.

Lăng Tuyết Mạn thông mắt nhìn chằm thật lâu, không cách nào ổn định tinh thần.

Lại cắn môi, mới nhẹ nhàng nói ra một câu, “Nếu hắn không thích, vì sao còn cưới nhiều lão bà vào cửa như vậy?”

“Cách mỗi ba năm, tú nữ vào cung sẽ được phụ hoàng chỉ định, ban thưởng vào trong các phủ, cũng có các đại thần đưa lên, vì cân bằng các phương diện quyền thế, trấn an triều thần, đương nhiên có thiên vị cũng chịu người này, cũng có thất sủng người kia.” Mạc Kỳ Dục giải thích.

Lăng Tuyết Mạn trong đầu ông ông, một mảnh trống không.

Ánh mắt Mạc Kỳ Dục có chút mê ly, tim đập loạn nhịp nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhàn nhạt nhắc nhở: “Mạn Mạn, ngươi là Vương phi của Tứ ca. Thân thể Tứ ca luôn luôn không tốt, phụ hoàng vốn thiên vị Tứ ca, qua nhiều năm như vậy càng thêm sủng ái Tứ ca. Hễ là Tứ ca muốn, phụ hoàng chưa bao giờ từ chối, ngài sẽ không cho phép người rời đi gả cho người khác! Bất luận nữ tử nào gả vào hoàng thất, bất luận vận mệnh như thế nào, đều sinh là người hoàng gia, chết là quý hoàng gia!”

Lăng Tuyết Mạn giật mình, có chút kinh sợ ngược mắt nhìn Mạc Kỳ Dục quá mức nghiêm túc cùng rét lạnh. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn đến hắc sắc bắt mắt còn có biểu hiện lạ lẫm như vậy.

Lăng Tuyết Mạn đau đầu, hai tay chống ở thái dương. Vì sao trên người Mạc Kỳ Dục nàng lại thấy được bóng dáng dâm tặc đây? Phiền chán, dùng hai tay vỗ mạnh đầu, nàng ép mình tận lực không được suy nghĩ. Nàng muốn có cuộc sống bình thường. Nhưng -

Lời Mạc Kỳ Dục mới rồi rõ ràng nói cho nàng biết, cuộc đời này của nàng không có hy vọng sống cùng với Mạc Kỳ Diễn, mặc dù nàng ái mộ hắn, trong lòng hắn có ý với nàng, nhưng hai chữ ‘thân phận’ này đã đem bọn họ tách ra kẻ chân trời người góc biển, chính như một câu nói chim bay cùng cá lội, dù rằng yêu nhau lại có thể xây tổ ở nơi nào.

Huống chi Mạc Kỳ Diễn có thật nhiều thê thiếp, thật nhiều nữ nhân, nàng làm sao có thể đi làm một trong những nữ nhân của hắn.

Huống chi trong vận mệnh nàng còn có một nam nhân. Nam nhân này cuồng vọng bá đạo, hắn nói hắn không cho phép nàng thích nam nhân khác ngoài hắn, bằng không liền giết chết bọn họ.

“Mạn Mạn, Nhị ca là rất tốt, nhưng hắn sớm đã không phải nam nhân trong mệnh ngươi, đừng giao trái tim cho hắn.” Đáy mắt Mạc Kỳ Dục hiện lên một chút tổn thương, nhẹ giọng nói: “Chấn ngươi lấy đi, lúc canh năm ta phái người đến lấy.”

Dứt lời xoay người rời đi.

Lăng Tuyết Mạn lại ngơ ngác nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, thẳng đến khi thiên lao một lần nữa rơi vào tĩnh mịch.

Lại nằm xuống, trên chăn gấm ấm áp có mùi long tiên hương nhẹ nhàng như hương vị trên người Mạc Kỳ Dục.

Khóe mắt Lăng Tuyết Mạn lại ướt át, đầu giấu vào trong chăn, dùng sức kiềm nén không để bản thân khóc ra thành tiếng.

Đến bình minh, ánh rạng đông dâng lên từ phía chân trời, gió sớm thổi đến nhẹ nhàng, cảm giác mát mẻ chạm vào gáy.

Một bóng người mặc áo choàng màu lam, cưỡi ngựa phóng thật nhanh, vài sợi tóc ngẫu nhiên bị gió thổi bay loạn lên, đôi mắt hẹp dài khẽ chớp, ánh mắt kia, sợi tóc kia phát phối tự nhiên theo gió, vừa xinh đẹp vừa phiêu dật.

Một ngày một đêm bốn ba, tới giữa trưa tuần mã rốt cục ngừng lại ở lưng chừng một ngọn núi, sương khói lượn lờ.

Lập tức nam nhân nhảy xuống, buộc cương ngựa, không màng tới thưởng thức cảnh đẹp Lê Sơn Quan, từ trong tay áo lấy ra một cây tiêu ngọc màu xanh biếc, đưa tới bên miệng, thổi một khúc hùng hậu kích động ‘lê sơn hạ’, bên môi vận thêm nội lực vào khúc nhạc, chậm rãi vang lên.

Một khúc này thổi xong, chỉ thấy mấy khóm bụi gai tách ra hai bên, ở giữa xuất hiện một con đường nhỏ, nam nhân vui vẻ, cất kỹ ngọc tiêu, triển khai khinh công hướng đỉnh núi bay vút đi.

Không khí trên núi tươi mát, có hai gian nhà đá, mấy cây lê già đã hơn trăm tuổi, cành lá rậm rạp, lá cây buông xuống dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ, thật là chói mắt.

Nam nhân nhẹ nhàng bước chân vào gian nhà đá thứ nhất, thò tay tháo mặt nạ da người trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ, sau đó quỳ gối chấp tay cất cao giọng nói: “Mạc Kỳ Hàn bái kiến sư phụ!”

Bên trong nhà đá tĩnh lặng không tiếng động

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, thật kiên nhẫn chờ đợi.

Nửa ngày mới nghe được một tiếng ngáp truyền đến, sau đó là tiếng oán giận vang lên: “Sáng sớm có để cho người ta ngủ hay không? Thật là! Ôi, buồn ngủ quá a!”

Mạc Kỳ Hàn cau mày, đứng lên đẩy cửa vào. Thân mình mới đi vào, liền có một chưởng mạnh mẽ nghênh diện đánh úp lại, môi mỏng hơi hé, liền vùng tay đỡ chưởng, một ông lão tóc bạc trên trăm tuổi tươi cười đầy mặt, vừa đánh vừa nói: “Đồ nhi không sai a, sư phụ còn sợ con cả ngày chìm trong cảm y ngọc thực mỹ nhân mà quên mất võ công!”

Mạc Kỳ Hàn trợn trắng, không khách khí nói: “Sư phụ, đây là lấy bản thân ngài so với con sao? Đã đến giữa trưa còn nghĩ là buổi sáng đi.”

“Ây da, tốt lắm tốt lắm, con vừa tới liền quở trách sư phụ, đừng đánh nữa, chúng ta uống một chén đi. Sư phụ đã tìm được hủ rượu trân quý ủ hai mươi năm của Hoa Mai lão bà, bảo đảm con uống sẽ ghiền!”

Lão nhân này, người giang hồ gọi là Thiên Cơ lão nhân, ba mươi năm trước đã đạt được võ công tuyệt đỉnh cùng y thuật danh chấn thiên hạ, nhưng người này xuất quỷ nhập thần, không ai biết tung tích của lão, chỉ có gần mười năm nay mới ẩn cư ở tại Lê Sơn Quan.

Thiên Cơ lão nhân nói xong liền thu tay, kêu Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, thần sắc nghiêm trọng nói: “Sư phụ, lần này con đi suốt đêm tới là muốn xin sư phụ giúp con, lập tức vào kinh cứu người!”

“Cứu người?”

Khóe mắt Thiên Cơ lão nhân rút rút, khoát tay một cái nói: “Không đi không đi. Sư phụ vài ngày này đang có sở thích dùng võ công chơi cờ cùng Hoa Mai lão bà, nếu lần này đi, bà lão ấy sẽ nghĩ rằng ta lâm trận bỏ trốn!”

“Sư phụ, người này rất quan trọng, bằng không con sẽ liên tục đi đường một ngày một đêm tới xin sư phụ sao?” Mặt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, nói.

“Sư phụ cũng không đi! Tiểu tử con không có việc gì lại đi giả chết, làm hại tiểu tử Lâm Mộng Thanh kia lấy cớ đi hỗ trợ cho con, liền thuận đường tiêu dao, để ta đây tuổi già cô đơn ở lại trên núi, hừ!” Thiên Cơ lão nhân tính như trẻ con, nghiêng mặt tỏ vẻ rất tức giận.

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, khóe miệng co quắp hơn nửa ngày, “Lâm Mộng Thanh đáng chết, còn dám gạt con, nói nhất định phải về Lê Sơn Quan. Chờ khi con gặp lại nó, con sẽ đánh cho nó không nhìn ra hình người!”

77. Chương 78

Mạc Kỳ Hàn mới nói xong, liền nghe được một tiếng la kinh hoảng vang lên: “Vương gia sư huynh, huynh đừng nghe sư phụ nói hươu nói vượn, đệ đến đây!”

Người tới là một nam tử tuyệt mỹ, quần áo trắng như tuyết, từ nhà đá bên cạnh chạy vội vào, dung mạo so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, làn da nhẵn nhụi, so với Mạc Kỳ Hàn kiên cường tuần mỹ thì Lâm Mộng Thanh là âm nhu tuyệt sắc!

Bị Mạc Kỳ Hàn nhìn chăm chú như nghiên cứu, Lâm Mộng Thanh cười đùa: “Hi hi, Vương gia sư huynh, đệ là Lâm Mộng Thanh thật, không tin huynh có thể nghiệm thân!”

“Nếu tiểu tử đệ có bản lĩnh dám dịch dung trên cột ta, ta một chưởng đánh bay đệ!”

Mạc Kỳ Hàn âm u nói, sau đó mắt trừng Thiên Cơ lão nhân. Thiên Cơ lão nhân chột dạ, vội quay mặt nhìn ra xa, không nhìn Mạc Kỳ Hàn. Mạc Kỳ Hàn ung dung nói: “Sư phụ còn chờ cái gì, đi thôi!”

“Không đi không đi!” Thiên Cơ lão nhân tức giận, lắc đầu như trống bỏi.

“Sư phụ gạt con, thấy chết mà không cứu sao?” Mạc Kỳ Hàn âm hiểm cười, để sát mặt vào, “Nếu sư phụ không đi, con lập tức đi tìm Hoa Mai bà bà, nói cho bà bà biết sư phụ con là người nhất gan, hơn nữa y thuật dở tệ, nhờ Hoa Mai bà bà rời núi. Sư phụ cũng biết Hoa Mai bà bà luôn luôn thích con, bà bà chắc chắn theo con vào kinh cứu người.”

“Cái gì, Hàn tiểu tử con dám đi tìm bà lão kia! Con cố ý làm cho bà lão kia đắc ý trước mặt sư phụ sao. Hừ hừ, làm như sư phụ không biết bà lão kia đã sớm muốn cướp Hàn tiểu tử con làm đồ đệ, không có cửa đâu!”

Thiên Cơ lão nhân giận dữ nói xong, đứng lên đi ra ngoài quát: “Lấy hòm thuốc của sư phụ ra!”

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn cùng Lâm Mộng Thanh cười to. Lâm Mộng Thanh lấy một cái rương lớn ra, cầm dây cương hai con ngựa, Thiên Cơ lão nhân nhảy lên, mới bưng tỉnh đại ngộ, “Thì ra Hàn tiểu tử con kích tướng sư phụ!”

“Ha ha, đó là đương nhiên! Sư phụ không muốn biết người phải cứu là ai sao?” Mạc Kỳ Hàn nhướng mày, tuần dung giãn ra, cười nói.

“Ai?”

“Cháu của con, Mạc Ly Hiên!”

Lông mày Thiên Cơ lão nhân cau lại, không vui nói: “Cháu con sống chết liên quan gì đến sư phụ? Nếu là Hoàng đế phụ thân con bị bệnh cũng phải xem tâm tình sư phụ có tốt hay không!”

Lâm Mộng Thanh xấu hổ, không khỏi lấy tay lau trán, âm thầm cầu nguyện sư phụ hẩn chó đem thân phận đặc thù của Mạc Kỳ Hàn mà trêu chọc, bằng không -

Quả nhiên Mạc Kỳ Hàn cười như không cười nói: “Sư phụ, nếu cháu con không cứu được, những ngày thanh tĩnh của sư phụ tại Lê Sơn Quan có lẽ không còn mấy ngày!”

“Hả, con muốn làm gì?” Thiên Cơ lão nhân co rúm lại một chút, đề phòng hỏi.

Con người đen của Mạc Kỳ Hàn lóe ra, chậm rãi nói: “Ha ha, chính là xin sư phụ giúp con đào một cái đường hầm từ Lê Sơn Quan vào thiên lao hoàng cung, sau đó lên đem Vương phi của con ra, ngày sau vợ chồng chúng con ở Lê Sơn Quan làm bạn cùng sư phụ!”

Nghe vậy Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh suýt nữa từ trên lưng ngựa cho ngã xuống. Thiên Cơ lão nhân đen mặt nói: “Từ nơi này đến thiên lao hoàng cung cách chừng năm sáu trăm dặm. Con muốn sư phụ đào hầm đến lúc chỉ còn bộ xương khô a!”

“Khụ khụ, cái gì? Vương gia sư huynh, không phải huynh nói muốn cứu cháu huynh sao, sao lại liên quan đến Vương phi của huynh?” Lâm Mộng Thanh tò mò hỏi.

“Việc này nói thì dài dòng, vừa đi vừa nói chuyện đi.”

Mạc Kỳ Hàn nghĩ đến Lăng Tuyết Mạn, cảm thấy rất rối rắm. Ở trong thiên lao một đêm sợ là phong hàn nặng! Nha đầu kia giờ phút này không biết thế nào!

Lo lắng, tuần mi cau chặt, Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói: “Sư phụ, Mộng Thanh, chúng ta phải tới kinh thành trước hừng đông!”

“Giá -”

“Giá -”

Ba con tuần mã ngược ánh trời chiều, vợ và phi về hướng Cẩm An.

Cùng một thời gian, trong hoàng cung.

Trong cung Long Dương, Thần quý phi ngồi ở trước giường, đem tay Mạc Ly Hiên dán trên mặt, không ngừng lúu rúu khóc. Mạc Ngự Minh đi tới đi lui, vô cùng lo lắng, hai mắt trừng năm người con đứng một

loạt, quát: “Các người nói nên làm cái gì bây giờ? Mạch của Hiên nhi càng ngày càng yếu. Kinh Triệu phủ tiến cử đại phu đều là lang băm, vô dụng như vậy còn dám tự xưng danh y, trẫm nên chém hết bọn họ!”

“Hoàng Thượng bớt giận! Bệnh của Hiên nhi quá lạ, các đại phu đều đã tận lực, Hoàng Thượng chém bọn họ cũng không cứu được Hiên nhi, tội gì vì Hiên nhi mà lấy thêm mấy mạng người đây?” Hoàng Hậu từ bên kia giường rồng, được cung nữ đỡ đứng lên, nhẹ giọng khuyên can.

“Hoàng Thượng, cháu của thần thiếp làm sao bây giờ a?” Thần quý phi thương tâm nỉ non.

Mạc Kỳ Diễn tiến lên một bước, ngồi xuống ôm lấy Mạc Ly Hiên, áp lên trán nó, đau khổ nhẹ giọng nói: “Hiên nhi, là phụ vương không có chăm sóc con chu đáo, đều là lỗi của phụ vương, con mở mắt nhìn phụ vương đi, phụ vương nhận lỗi với con, về sau sẽ dốc hết lòng chăm sóc con lớn lên, có được không?”

Thần quý phi bỗng dưng giống như mắc bệnh tâm thần, hô lên: “Diễn nhi, không phải lỗi của con, đều là lỗi của ả sao chổi! Hoàng Thượng, nữ nhân kia không chết, sợ là Hiên nhi sống không nổi!”

“Mẫu phi!” Mạc Kỳ Diễn vội vàng giữ chặt ống tay áo Thần quý phi, ánh mắt vô cùng lo lắng nói: “Mẫu phi, không thể nói bừa! Biến cố này, chỉ cần nghĩ kỹ một chút là biết có người muốn hãm hại Tứ Vương phi cùng Hiên nhi. Nếu giết Tứ Vương phi, không phải là trúng kế của kẻ khác sao?”

“Diễn nhi, sao lại thế này a? Mạng con trai của chình mình mà con cũng mặc kệ, chỉ lo ạng Tứ Vương phi sao?” Thần quý phi tức giận quát.

“Mẫu phi, nhi thần chỉ nói lý lẽ thôi!” Mạc Kỳ Diễn căng thẳng, “Mạng của Hiên nhi, nhi thần sao lại không để ý chứ? Nếu như có thể một mạng đổi một mạng, nhi thần nguyện ý chết thay Hiên nhi!”

“Nếu là một mạng đổi một mạng, trẫm sẽ đem Lăng Tuyết Mạn tới thử!” Đôi mắt trầm tĩnh của Mạc Ngự Minh xông lên một tia ác hiểm, quay người lại phân phó: “Người đâu, áp giải Lăng Tuyết Mạn đến pháp trường, chuẩn bị hoả hình!”

“Vâng! Hoàng Thượng!”

“Phụ hoàng!”

“Phụ hoàng!”

Vài tiếng la hỗn độn đồng thời vang lên, đại nội thị vệ đợi lệnh trong điện đã nhận lệnh đi ra ngoài.

Mạc Kỳ Dục xúc động, bỏ nhào lên phía trước, ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống dập đầu nói: “Phụ hoàng, Tứ ca không muốn Tứ tẩu chôn cùng, đó là không muốn phụ hoàng giết Tứ tẩu a!”

“Phụ hoàng, nếu như Tứ ca trên trời có linh thiêng, biết Vương phi của mình chết oan, còn là chịu cực hình như vậy, Tứ ca sẽ thương tâm biết bao nhiêu!” Mạc Kỳ Lâm cũng quỳ theo, lên tiếng cầu xin.

“Làm càn!” Mạc Ngự Minh tức giận vung tay áo, chỉ vào hai người quỳ gối bên chân quát: “Nếu Tứ ca của các người biết nó bị Vương phi của nó khắc chết, biết cháu của nó cũng sắp bị hại chết, nó còn có thể oán trẫm sao?”

78. Chương 79

Thái giám cung nữ thử cũng không dám thử mạnh. Mạc Kỳ Dục cùng Mạc Kỳ Lâm quỳ, đầu cúi xuống sát mặt đất.

Mạc Ngự Minh không có chỗ phát tác lửa giận, con người sắc bén nhìn thẳng vào Mạc Kỳ Minh cùng Mạc Kỳ Sâm đứng phía dưới, “Hai người các người cũng muốn cầu xin sao?”

“Nhi thần không dám!”

Hai người cuống quýt quỳ xuống, Mạc Kỳ Minh chấp tay nói: “Phụ hoàng anh minh quyết đoán, nhi thần không dám có dị nghị!”

Mạc Kỳ Sâm cẩn thận lựa lời nói: “Phụ hoàng, cầu xin thì nhi thần không dám, nhi thần chỉ sợ giết Tứ tẩu sẽ làm người thân đau lòng, việc như vậy mất nhiều hơn được!”

“Phụ hoàng -”

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Diễn đồng thời hô lên, nhưng không chờ hai người nói một câu, Mạc Ngự Minh đã phất tay áo, vừa đi vừa nói: “Trẫm đã quyết tâm, bất luận kẻ nào cũng không được bàn cãi, bằng không vĩnh viễn không được đến gặp trẫm! Thần quý phi ở trong này trông Hiên nhi, Hoàng Hậu cùng trẫm đi đến pháp trường!”

“Phụ hoàng -”

Vài tiếng la vội vàng quanh quần ở trong cung Long Dương, long nhan tức giận, bọn họ có tâm lại cũng không lực.

Lăng Tuyết Mạn trơ mắt nhìn thị vệ xông vào thiên lao dẫn nàng đi tới pháp trường, rồi hiện tại đem nàng trời gô vào một cọc gỗ đặt ở trên đài cao ba thước, sau đó trơ mắt nhìn đại nội thị vệ ôm đến một đồng củi lớn đặt xung quanh thân thể nàng, sự tình mau đến mức nàng phản ứng không kịp nữa!

Từng dãy Ngự Lâm quân trang phục màu đỏ, vẻ mặt nghiêm túc bao vây pháp trường, còn có đại nội thị vệ áo vàng nhiều đến không đếm xuể, người người mặt lạnh như tiền!

Lăng Tuyết Mạn chậm rãi nhìn về đồng củi, rốt cục nàng hiểu nàng sắp chết, hơn nữa còn bị chết cháy!

“Không -”

Hô lên một tiếng thê lương tuyệt vọng, Lăng Tuyết Mạn ra sức tháo dây thừng trên người, gầm rú: “Buông ta ra! Ta không muốn bị thiêu chết, ta vô tội! Hoàng Thượng! Ta muốn gặp Hoàng Thượng! Nếu ta nhất định phải đền mạng cho Ly Hiên, ta nguyện ý chết. Nhưng ta không muốn bị chết cháy! Hoàng Thượng!”

Tiếng la khàn khàn quanh quần ở trên pháp trường, nhưng không một người để ý đến nàng!

Rốt cục một tiếng hét lớn chói tai vang lên -

“Hoàng Thượng giá lâm -”

“Hoàng Hậu nương nương giá lâm -”

“Khấu kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế! Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế!” Mọi người đều quỳ xuống nghênh giá.

Lăng Tuyết Mạn lạnh lùng nhìn Mạc Ngự Minh đi lên ghế dựa màu vàng, ngồi xuống. Hoàng Hậu bên cạnh hần, đội mũ phượng, nghiêng người mà ngồi, khóe miệng không có một chút cười nhạt, ánh mắt nhìn lom lom không nói một lời.

Đôi mắt sắc bén của Mạc Ngự Minh nhìn tới, lãnh đạm mở miệng: “Tứ Vương phi, người khắc phu khắc tử, hôm nay trẫm dùng hoạ hình đối đãi người, tình lọc linh hồn người, giúp cho Hiên nhi tỉnh lại. Lấy mạng người đổi mạng Hiên nhi cũng không uống. Hiên nhi đã xem người như mẫu thân, đã đối đãi với người thiết tình!”

“Ha ha ha!”

Lăng Tuyết Mạn cười như điên, tiếng cười chói tai làm người ta co rúm lại, lông tơ dựng đứng.

“Lớn mật! Người cười cái gì?” Mạc Ngự Minh nổi giận.

“Ta cười ngài đường đường là thiên tử Minh quốc, lại tàn bạo như vậy! Cười Lăng Tuyết Mạn ta nghĩ rằng thiên tử thánh minh, lại không biết thiên tử thực hồ đồ!”

Hai tròng mắt trong suốt của Lăng Tuyết Mạn chợt có thần thái hơn bao giờ hết, bình thản nói: “Hoàng Thượng, ngài muốn ta chết, có thể! Chỉ xin cho ta gặp Ly Hiên một lần rồi ta sẽ chết để tạ tội! Nhưng ta chỉ có một thỉnh cầu, đó chính là ngài ban cho ta một ly rượu độc, sau đó hãy thiêu ta!”

“Làm càn!”

Mạc Ngự Minh không thể nuốt giận, chỉ tay vào Lăng Tuyết Mạn nói: “Người khắc Hiên nhi của trẫm đến thế này, còn dám chất vấn trẫm sao! Người muốn gặp Hiên nhi, tuyệt đối không thể! Người đâu, hành hình!”

“Không được -”

Lăng Tuyết Mạn hô lên một tiếng, không thể tin nhìn đại nội thị vệ giơ cây đuốc đi từng bước một đến gần nàng, trong ánh mắt ngoài hoảng sợ cũng chỉ là tuyệt vọng, môi đỏ mọng lay động: “Không muốn, không muốn, ta không muốn bị chết cháy, không được!”

“Ly Hiên -”

“Ta muốn gặp Ly Hiên! Ta muốn gặp Ly Hiên!”

Lăng Tuyết Mạn như mắc bệnh tâm thần, gào thét khóc hô vùng vẫy.

Cảnh tượng này rốt cục làm một người không đành lòng -

“Hoàng Thượng!”

Hoàng Hậu vội vàng đứng lên, hướng Mạc Ngự Minh quỳ xuống, “Hoàng Thượng hãy nghe thần thiếp bẩm miệng nói một câu, chính như lời Nhị Vương gia nói, phía sau chuyện này ẩn giấu một âm mưu rất lớn. Hiên nhi là người bị hại, Tứ Vương phi cũng đúng là người bị hại a! Lễ bộ lúc ấy không phải từng nói Tứ Vương phi cùng Hàn nhi rất hợp mạng với nhau sao, không phải nói ông trời tác hợp cho sao? Cho nên Hàn nhi bệnh chết không phải do Tứ Vương phi khắc a!”

“Hoàng Hậu, âm mưu này trẫm sẽ tra rõ. Nhưng trẫm cũng sẽ không bỏ qua việc trùng hợp nữ nhân khắc phu khắc tử như thế này! Hoàng Hậu không cần nhiều lời, tâm trẫm đã định!” Mạc Ngự Minh đối mặt với Hoàng Hậu, khẩu khí mặc dù đã nhẹ bớt, nhưng vẫn là vô cùng kiên định.

Lăng Tuyết Mạn nháy mắt dấy lên hi vọng lại đột nhiên tan biến, đến Hoàng Hậu cầu tình cũng vô dụng, lúc này đây nàng thật sắp chết rồi!

Đại nội thị vệ cầm cây đuốc trong tay đến gần, mặt lạnh như băng không có một tia không đành lòng, như là đang thi hành một mệnh lệnh đơn giản nhất.

Cách pháp trường mười thước là nơi ba ám vệ mặc trang phục Ngự Lâm quân ẩn nấp, chính là ba thủ hạ đắc lực nhất của Mạc Kỳ Hàn: Vô Cực, Vô Ngân, Vô Giới

“Chủ tử đoán thật chính xác, Hoàng Thượng quả nhiên mê tín.” Vô Cực theo dõi Lăng Tuyết Mạn trên đài, lạnh lùng nói.

“Hiếu hoàng thượng nhất đương nhiên là chủ tử, xem ra trông cậy vào Nhị Vương gia bọn họ là vô dụng.” Vô Ngân nói.

Vô Giới tay nắm bội kiếm bên hông, rục rịch hỏi: “Khi nào động thủ? Sắp châm lửa rồi!”

“Chờ một chút, không phải đường cùng tuyệt không thể ra tay, bằng không chính là gây cho chủ tử thêm phiền toái!”

“Đúng vậy, chỉ sợ thân phận chủ tử sẽ bại lộ!”

Ba người ngoài miệng trò chuyện với nhau, mắt đều sáng như đuốc nhìn chăm chăm Vương phi của bọn họ, chờ đợi một khắc cuối cùng.

Lăng Tuyết Mạn nhìn thị vệ giơ cây đuốc đi đến trên đài, đem cây đuốc đốt bó củi, miệng chỉ còn thì thào: “Ly Hiên cứu ta, Nhị Vương gia cứu ta, Tình nhân người đang ở đâu cứu ta.”

Không người nào để ý nàng, bó củi bị đốt cháy, ngọn lửa mạnh mẽ lan tràn trong mắt, cảnh tượng này hết như đêm đó nàng bị nhốt trong biển lửa. Nhưng đêm đó lúc nàng ở một khắc sinh tử là lúc Tình nhân tới cứu nàng, hôm nay hẳn sẽ tới hay không?

Sẽ không, lúc này đây sẽ không. Nơi này là hoàng cung, không phải Tứ Vương phủ nhỏ nhỏ để hần có thể xông vào.

Lăng Tuyết Mạn tuyệt vọng nhắm nghiền mắt, ánh lửa chiếu vào trên gương mặt tái nhợt của nàng hồng như đoá trà mi nở rộ, như một khoảnh khắc chết oan mỹ lệ vĩnh hằng.

79. Chương 80

“Động thủ!”

Vô Cực nhanh nhứ mày, phun ra hai chữ.

Nhưng mà ba người vừa muốn nhảy ra, nháy mắt Vô Ngân đột nhiên nói: “Đợi chút, mau nhìn kia!”

Thân hình dừng lại, ba ánh mắt nhất trí nhìn hướng đông nam, chỉ thấy bốn thân ảnh cao to khinh công bay về phía Lăng Tuyết Mạn trong ánh lửa ngút trời!

“Có thích khách!”

Biến hóa đột ngột này làm kinh hãi đại nội thị vệ cùng Ngự Lâm quân, không đợi mệnh lệnh Mạc Ngự Minh đều xông lên!

Nhưng khi vừa nhìn rõ dung mạo bốn thích khách này, bọn thị vệ sợ hãi ào ào quỳ xuống, “Nô tài tham kiến bốn vị Vương gia!”

Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu khiếp sợ vô cùng. Hoàng Hậu hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng Mạc Ngự Minh lại giận dữ vô cùng, “Người đâu! Bắt này bốn nghiệt tử kháng chỉ này lại cho trẫm!”

“Vâng, Hoàng Thượng!”

Vô số thị vệ lại xông lên, nhất thời đao kiếm loạn thành một đồng!

“Ngũ đệ, Lục đệ, thất đệ, ngăn bọn họ lại!”

Mạc Kỳ Diễn nhanh nói, tung một chưởng bức lui ba thị vệ gần người, nhảy đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, lấy chủy thủ bên hông ra chặt đứt dây thừng.

Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc nhìn Mạc Kỳ Diễn, nước mắt tuôn rơi, thì thào: “Ngài tới cứu ta, các ngài đều tới cứu ta.”

“Đừng nói chuyện, cẩn thận coi chừng hít phải khói.” Mạc Kỳ Diễn thân thiết nói nhỏ một câu, hướng Mạc Kỳ Lâm hô: “Ngũ đệ!”

Mạc Kỳ Lâm quay đầu nhảy đến, cùng Mạc Kỳ Diễn nhìn nhau mỗi người cầm một cánh tay Lăng Tuyết Mạn, mang theo nàng bay lên lao ra khỏi biển lửa, sau đó đáp xuống mặt đất!

Mạc Kỳ Dục cùng Mạc Kỳ Sâm thấy thế, trong mắt vui vẻ, không tiếp tục dây dưa cùng bọn thị vệ, cũng nhảy xuống!

Nhưng tình huống quỷ dị đã xảy ra!

Hai ngân châm thật nhỏ nhúng kịch độc phá không mà đến, thẳng tắp vọt tới hướng Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Lâm!

Biến hóa này quá nhanh, mặc cho bốn huynh đệ bọn hần ai cũng không phát hiện, chỉ có ba người Vô Cực nấp ở chỗ tối là nhìn thấy!

Ba người cơ hồ là đồng thời ra tay, mỗi người bắn ra một ám khí hình thoi, tốc độ nhanh làm người phóng ra ngân châm chấn động, sắc mặt đột biến!

Hai ngàn châm đều bị đánh rơi, cùng ám khí hình thoi nhau rơi vào trong lửa lớn, mà bốn người Mạc Kỳ Diễn vững vàng đứng trước mặt Mạc Ngự Minh!

Ngự Lâm quân cùng đại nội thị vệ lại đánh tới, Hoàng Hậu quýnh lên hô: “Toàn bộ lui ra!”

Bọn thị vệ chấn động, nhìn về phía Hoàng đế Mạc Ngự Minh, thấy mặt ông âm trầm, không nói một lời, liền vội quỳ xuống nói: “Nô tài tuân theo ý chỉ Hoàng Hậu nương nương!”

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng mẫu hậu!”

Bốn huynh đệ vùng cấm bào, đồng loạt quỳ xuống. Lăng Tuyết Mạn cũng bị Mạc Kỳ Lâm lôi kéo, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, giọng khàn khàn: “Khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương!”

Hai trông mắt tối lạnh của Mạc Ngự Minh sắc bén như mũi kiếm, lớn tiếng rống: “Bốn người các người muốn tạo phản sao?”

“Nhi thần không dám!” Bốn người cuống quýt dập đầu thỉnh tội.

“Không dám? Trẫm thấy các người là ăn tim gấu mật hổ, dám ở dưới mắt trẫm thần nhiên công khai đối lập với trẫm! Các người có dễ trẫm vào mắt sao?” Mạc Ngự Minh tức giận cực kỳ, đứng lên vung tay chỉ Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt lại lạnh thấu xương quét về phía bốn người, “Trẫm hỏi các người một lần cuối, ai còn muốn bảo vệ nữ nhân này? Ai muốn bảo vệ ả, trẫm liền đem kẻ đó trị tội cùng ả!”

“Phụ hoàng bớt giận! Nhi thần có chuyện quan trọng muốn bẩm báo, xin phụ hoàng cho nhi thần cơ hội nói chuyện!” Mạc Kỳ Diễn vội vàng chấp tay nói.

Trong mắt Mạc Ngự Minh bắn ra vài tia lạnh lẽo, “Mạc Kỳ Diễn, trẫm đã nói cái gì với người, người đã quên sao? Xem ra nữ nhân này không thể lưu lại, bằng không sớm hay muộn cũng sẽ hủy giang sơn xã tắc Đại Minh ta!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều hoảng hốt, toàn thân Lăng Tuyết Mạn càng phát run, kinh sợ nhìn Mạc Ngự Minh quên cả thở.

Trên trán Mạc Kỳ Diễn cũng chảy mồ hôi, cắn chặt răng, ngược mắt, chấp tay nói: “Phụ hoàng bớt giận, nhi thần không dám quên, cũng tuân theo phụ hoàng dạy bảo, chuyện nhi thần muốn bẩm là về Tứ đệ cùng Tứ Vương phi, xin phụ hoàng bớt giận nghe nhi thần nói một lời!”

“Được, người nói đi, trẫm sẽ chờ, cho yêu nữ này sống thêm một khắc!” Mạc Ngự Minh một lần nữa ngồi trở lại ghế, hừ lạnh.

Mạc Kỳ Diễn từ trong tay áo lấy ra một ngọc bội màu hoàng kim, hai tay dâng lên: “Phụ hoàng, ngài còn nhớ tấm ngọc bội này không?”

Lý Đức Hậu tiếp nhận, dâng lên Mạc Ngự Minh. Mạc Ngự Minh chỉ liếc mắt nhìn liền thất kinh hỏi: “Đây là của Hàn nhi! Là trẫm đưa cho Hàn nhi vào sinh nhật mười tám tuổi, tại sao ở trong tay người?”

Hoàng Hậu cả kinh, kích động nhìn ngọc bội Mạc Ngự Minh cầm trong tay, hai mắt lập tức rưng rưng, “Hoàng thượng, là của Hàn nhi, chính là của Hàn nhi a!”

“Phụ hoàng, đêm hôm qua nhi thần đã hỏi bẩm với ngài, đây là quần gia Tư Khuynh của phủ Tứ đệ đưa đến cho nhi thần. Tư Khuynh nói ngọc bội này là do Tứ đệ trước khi chết giao cho hần, lệnh cho hần nếu ngày sau Tứ Vương phi có việc hệ trọng liên quan đến tính mạng thì dùng ngọc bội này làm tín vật, cầu phụ hoàng bỏ qua cho Tứ Vương phi, để trả ơn Tứ Vương phi năm đó cứu mạng!” Mạc Kỳ Diễn trầm giọng nói.

“Ôn cứu mạng gì?” Mạc Ngự Minh kinh ngạc đứng lên, ánh mắt nhanh đảo qua Lăng Tuyết Mạn, lại đến Mạc Kỳ Diễn, “Người nói cho rõ ràng!”

Những người khác bao gồm Lăng Tuyết Mạn đều không hiểu ra sao, nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn, chờ đợi câu tiếp theo của hần.

Mạc Kỳ Diễn thở dài nhẹ nhõm một hơi, vững vàng trả lời: “Thưa phụ hoàng, theo Tư Khuynh nói lại, năm năm trước Tứ đệ ra ngoài đáp thanh từng không cần thận bị rắn cắn, năm ấy Tứ Vương phi mới mười một

tuổi, nhờ nàng hút độc răn cho Tứ đệ, Tứ đệ mới may mắn thoát nạn, Tứ đệ thiếu nàng một mạng, đến khi phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn nhị tiểu thư của Lăng Phủ Ngự Sử Lăng Tuyết Mạn cho hần, hần mới biết được năm đó người cứu hần là Tứ Vương phi, cho nên mới giao cho quản gia nỗ lực bảo vệ Tứ Vương phi! Nhi thần đoán đại khái như vậy, cũng đúng là lý do ngày đó Tứ đệ không cho phép Tứ Vương phi chôn theo!”

Nghe vậy, ánh mắt sắc bén của Mạc Ngự Minh bắn về phía Lăng Tuyết Mạn, hỏi: “Tứ Vương phi, có việc này không?”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, môi đỏ mọng run rẩy, nhớ tới lời Mạc Kỳ Diễn dặn nàng đêm qua, liền khẽ gật đầu, cô đơn nói: “Hồi Hoàng Thượng, Tuyết Mạn khi còn bé đã cứu một vị công tử thiếu niên, nhưng cũng không biết hần là ai, mới vừa rồi nghe Nhị Vương gia nhắc tới mới biết đúng là phu quân đã qua đời của Tuyết Mạn. Tuyết Mạn cùng với phu quân thật sự là hữu duyên vô phận a!”

Mạc Ngự Minh trầm mặc, giống như đang suy tư, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, chau mày lại, ai cũng không biết ông đang suy nghĩ gì.

Mạc Kỳ Lâm cân nhắc một chút, xen vào nói: “Phụ hoàng, mới vừa rồi bốn người nhi thần tùy tiện khiêu khích hoàng uy là do tình thế, vì Tứ đệ không muốn hoàng thất Mạc gia ta rơi vào tội vong ân phụ nghĩa, đồng thời cũng vì công lý chính nghĩa, bởi vì lúc phụ hoàng đi rồi, trưởng tử của Liễu Thái Phó là Liễu Thiếu Bạch đến cầu kiến nhi thần, hần có nhân chứng chứng minh việc trên đường đột nhiên xuất hiện bố cáo là do đâu!”

80. Chương 81

Mạc Ngự Minh nhíu mày, những lão thái y tham dự việc điều tra ngày đó hồi báo ở Lăng gia không có điều tra được bất kỳ món thức ăn nào trúng độc, Hiền nhi vô duyên vô cớ hôn mê sao?

“Phụ hoàng, ngài trước nghe Liễu Thiếu Bạch nói một chút, nếu có thể tra được hung thủ thật sự, liền có thể trị bệnh của Hiền nhi, có lẽ còn có thể cứu Hiền nhi a!” Mạc Kỳ Lâm sốt ruột khuyên nhủ.

Mạc Kỳ Sâm luôn luôn ôn nhuận bình thân, nay cũng trở nên vội vàng, “Phụ hoàng, bốn huynh đệ nhi thần hôm nay phạm phải sai lầm lớn, chính là do không muốn phụ hoàng giết lầm người tốt. Cầu phụ hoàng triệu kiến Liễu Thiếu Bạch!”

“Phụ hoàng, tội bất kính hôm nay, nhi thần nguyện một mình gánh chịu! Cầu phụ hoàng bỏ qua cho Ngũ đệ bọn họ!”

Mạc Kỳ Diễn nói xong, dập đầu, tiếng va chạm trên đất vang thật lớn, làm Lăng Tuyết Mạn đau lòng, không khỏi lại cúi đầu xuống, gắt gao cắn môi không để mình khóc ra thành tiếng.

Ba người kia cứu nàng, nàng không biết chân ý là cái gì, nhưng Mạc Kỳ Diễn vì nàng làm một bước này, nàng biết.

Nhưng tạo hóa trêu người, Hoàng Thượng có vẻ như đã thừa biết thâm ý trong lời nói vừa rồi.

Mạc Ngự Minh lại rơi vào trầm tư. Thời gian yên lặng trôi qua, năm người luôn luôn quỳ, lưng cúi hết sức thẳng, tất cả đều cúi đầu cùng đợi tuyên án cuối cùng.

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn thật sự quỳ không nổi, đầu gối đau dữ dội, thắt lưng cũng đau, cổ cũng cứng, liền muốn lạng lẽ vận động thân thể, kết quả ngoài dự đoán lại ngồi phịch trên mặt đất!

“A-”

Miệng kêu một tiếng, lại lập tức giật mình, vội bịt miệng sợ hãi nhìn về phía Mạc Ngự Minh. Ánh mắt của người khác đều nhìn sang, có lo lắng, có tức giận. Lăng Tuyết Mạn lại bất động, chỉ sợ làm cho cục diện tồi tệ thêm!

Mạc Ngự Minh trừng mắt, Hoàng Hậu hơi bật cười, Lăng Tuyết Mạn cảm giác mình lại ngu dại, ở thời điểm quan trọng như vậy, sống chết trước mắt, nàng lại thất lễ!

Không biết còn cứu kịp không.

“Khụ khụ! Khụ khụ!” Lăng Tuyết Mạn ho khan, một lần nữa chỉnh tư thế quỳ thật tốt, vẻ mặt cứng ngắc, “Các người coi như không thấy đi. Ta chắc là bị tê chân.”

“Khụ khụ!”

“Khụ khụ!”

Lăng Tuyết Mạn vừa nói ra, mấy nam nhân cùng quỳ đều ho lên, vừa bực mình vừa buồn cười, liếc xéo trừng mắt nha đầu cổ quái này!

Ánh mắt bén như dao của Mạc Ngự Minh lại bắn tới, không gian lập tức tĩnh lặng không tiếng động. Lăng Tuyết Mạn cũng cúi đầu, buồn bực lắm lắm: “Hoàng Thượng của ta, tội lại tăng lên một cái, haiz!”

“Khụ khụ!”

Bốn huynh đệ lại ho lên. Mạc Kỳ Dục chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn răng nói nhỏ: “Ngươi cảm miệng không được sao?”

Mạc Kỳ Diễn trước mặt Mạc Ngự Minh không dám nhiều lời, đụng Mạc Kỳ Lâm một cái. Mạc Kỳ Lâm hiểu ý, thoáng nhìn khóe miệng Hoàng Hậu mang ý cười, liền động não kéo ra một chút cười, “Phụ hoàng, mẫu hậu, Tứ tẩu đại khái là bị nhốt một ngày, đầu óc ngớ ngẩn, bất quá có thể làm mẫu hậu cười, cũng coi như có công đi! Phụ hoàng đối với mẫu hậu tình thâm, liền xem mẫu hậu vui vẻ mà không so đo nữa đi!”

Những lời này đủ đưa đẩy, làm ba người khác vui mừng rất nhiều, vội phụ họa: “Đúng vậy, phụ hoàng, tâm tình mẫu hậu bao nhiêu ngày luôn luôn không tốt, nhưng Tứ Vương phi có thể chọc cười mẫu hậu, đã lập công lớn a!”

“Ha ha, Hoàng Thượng, thần thiếp luôn luôn rất thích nha đầu Tứ Vương phi, nháy mắt thì cơ trí, nháy mắt lại mơ hồ, nói ra là làm cho người ta cười, hơn nữa lại từng cứu Hàn nhi. Nếu không nhờ nàng, Hàn nhi chúng ta năm năm trước không chừng đã mất mạng. Về tình về lý, thần thiếp đều cảm kích, Hoàng Thượng xem như vì thần thiếp mà tha cho nàng đi!” Hoàng Hậu mang ý cười, nói.

Mạc Ngự Minh nghe thế, sắc mặt rốt cục có chút hòa hoãn, trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, âm khí nặng nề, nói một câu: “Trẫm thấy ngươi không phải chân tệ mà là đầu tệ!”

“Ách, lời này kinh điển a!” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, đại khái nàng chính là tệ đầu mới bị ông trời đưa tới nơi xui xẻo này!

“Ha ha ha – ”

Mạc Kỳ Dục trẻ tuổi không đủ lạnh nhạt, liền bật cười lớn, Mạc Kỳ Sâm cũng nở nụ cười, còn nói: “Phụ hoàng giữ lại mạng nhỏ của Tứ tẩu cho không khí sinh động một chút cũng không sai a!”

Lăng Tuyết Mạn rất thâm trầm trợn trắng nhìn bầu trời, chẳng lẽ giá trị sống của nàng chính là để giải trí cho người khác sao?

Mới nghĩ, giọng nói âm tình bất định của Mạc Ngự Minh lại nhẹ nhàng bắn tới, “Nghiêm túc đi, ngươi xem người giống tiểu thư khuê các sao?”

“Ách, lời này càng kinh điển!” Lăng Tuyết Mạn hướng Mạc Ngự Minh ôm quyền nói.

“Ha ha ha – ”

Lúc này là toàn thể mọi người đều nở nụ cười, Mạc Kỳ Diễn cười rất là nhẹ, trong mắt lóe ra ánh sáng nóng rực, còn có sủng nịch nhẹ nhàng.

Mạc Kỳ Lâm cười đùa rất nhiều, chế nhạo: “Trước kia nghe nói Tứ tẩu có chút linh hoạt, không nghĩ tới con gái của Lăng Bắc Nguyên thâm tàng bất lộ, nghịch ngợm như vậy, ha ha!”

“Khụ khụ!” Lăng Tuyết Mạn nhe răng, “Ngũ Vương gia cứ lật tẩy người khác thì sẽ gặp ác mộng a!”

Mạc Ngự Minh rốt cục cũng bị tức giận choáng váng, liếc mắt, không mẫn không nhạt nói: “Được rồi, đầu của ngươi chỉ tạm gửi ở trên cổ mà còn có tâm tình nói giỡn.”

Một lời này nói ra, không khí lập tức khẩn trương!

Lăng Tuyết Mạn rút đầu về, Mạc Kỳ Lâm lại xuất đầu nói: “Phụ hoàng, Liễu Thiếu Bạch thật sự có chứng cứ, ngài nghe một chút xem sao.”

Mạc Ngự Minh ngược mắt nhìn về phía đài xử tử, lửa đã bị dập tắt, đột nhiên lại nghĩ tới Mạc Ly Hiên, khuôn mặt trở nên bi thương, trầm giọng nói: “Giải Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn vào thiên lao, đợi sau khi điều tra rõ việc này sẽ định đoạt! Những người khác cùng trầm hồi cung. Tuyên Liễu Thiếu Bạch đến cung Long Dương!”

Cứ như vậy, Lăng Tuyết Mạn bị thẩm ở Quỷ Môn quan dạo qua một vòng, sau lại trở về nhà đá, từ trong lồng ngực lấy ra viên Thủy Tinh Cầu màu lam, nhớ tới ngày đó Mạc Ly Hiên đưa cho nàng Thủy Tinh Cầu, lại đau buồn. Nàng rất muốn gặp Ly Hiên, thật muốn chăm sóc nó. Nhưng...

Trở về cung Long Dương, Mạc Kỳ Diễn trước tiên chạy về phía giường rồng, hỏi Thần quý phi: “Mẫu phi, Hiên nhi như thế nào?”

“Vẫn như cũ, không có bất kỳ phản ứng nào.” Thần quý phi nói xong, mắt lại đỏ.

“Mẫu phi, thuận theo tự nhiên đi. Nhi thần cảm giác Hiên nhi sẽ tỉnh. Nó sẽ không rời chúng ta mà đi như vậy, ngài đừng khóc, sẽ hại mắt!” Mạc Kỳ Diễn ôm lấy Mạc Ly Hiên, đè nén bi thương an ủi.

81. Chương 82

Liễu Thiếu Bạch quần áo trắng không nhiễm một hạt bụi, rảo bước tiến lên, bình tĩnh quỳ xuống hành lễ, “Liễu Thiếu Bạch tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Thiếu Bạch hãy bình thân!” Mạc Ngự Minh ngồi xuống nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

“Tạ Hoàng Thượng!”

Buông bát trà xuống, Mạc Ngự Minh bình tĩnh hỏi: “Ngũ Vương gia nói người cầu kiến trăm là có chứng cứ chứng minh nơi bồ cáo phát ra sao?”

Liễu Thiếu Bạch mỉm cười, chấp tay nói: “Thưa Hoàng Thượng, việc này nhắc tới cũng thật trùng hợp, buổi trưa hôm trước, thần theo một người bằng hữu muốn đi ra ngoài thành Trúc Lâm cưỡi ngựa giải sầu. Dọc đường đi có một tòa miếu đồ nát, ngựa của thần đột nhiên không đi, hí mãi, bởi vì ngựa này là do thần từ Đại Mạc mang về một năm trước, rất có linh tính, thần nghi hoặc, liền cùng bằng hữu xuống ngựa đi vào ngôi miếu đồ nát, ai ngờ trong miếu nhưng lại có năm thi thể nam nhân, thoát nhìn là bị đâm một kiếm vào cổ họng nên mất mạng. Bằng hữu của thần sợ choáng váng, chúng thần liền quyết định trở về Kinh, đến Triệu phủ báo án. Ai ngờ mới bước ra cửa miếu, lại đụng phải một thiếu niên đi tới, hỏi mới biết thiếu niên kia là cùng một phe với năm người chết, ngày thường sống cùng một chỗ. Hắn bởi vì có việc đi ra ngoài mới thoát được một kiếp. Vài ngày trước có người lấy bạc mượn bọn họ dán đầy bồ cáo ở kinh thành, nội dung chính là về Tứ Vương phi, nào biết đối phương lòng dạ độc ác, nghe thấy Hoàng Thượng cho điều tra tin đồn liền hạ độc thủ!”

“Cái gì?” Mạc Ngự Minh nhíu mày nhìn Mạc Kỳ Lâm, “Việc này là thật sao?”

“Thưa phụ hoàng, Triệu phủ đã báo cho nhi thần, năm thi thể kia đã chở về phủ nha, nghiệm thi tra xét thân phận, xác định là những kẻ ngày thường lang thang hư hỏng trong kinh thành, tên thiếu niên còn sống sót nhi thần đã an trí, xin chỉ thị phụ hoàng có gọi đến hay không!” Mạc Kỳ Lâm trả lời.

“Việc này giao do người nhanh chóng thẩm vấn rõ ràng, rốt cuộc là loại người nào đứng ở phía sau tất cả những việc này, quan trọng là Hiên nhi làm sao có thể tỉnh lại! Một khi có đầu mối, tức khắc bẩm báo cho trăm!”

“Nhi thần tuân chỉ!”

Màn đêm rớt cực yên tĩnh. Không khí toàn bộ Hoàng cung tràn đến một trận nói chuyện.

“Ta nói, Hàn tiểu tử a, đoạn đường này con thúc giục sư phụ đến bộ xương già này cũng phải tan tác, trước thử một ngụm lại nói tiếp được không?”

“Không được! Trì hoãn nữa, ngộ nhờ Hiên nhi mất mạng thì làm sao bây giờ? Còn có Vương phi của con cũng phải sớm ra khỏi thiên lao, nếu không phải thân thể nàng sẽ chịu không nổi.”

“A, Hàn tiểu tử, không phải con ái mộ cái gì Ngô Đồng à, tại sao lại đổi rồi?”

“Sư phụ nói nhiều quá!”

“Ách, hẳn là Vương gia sư huynh di tình biệt luyện rồi!” (di tình biệt luyện tức là ban đầu yêu người này sau đó yêu người khác)

“Mộng Thanh, đệ muốn chết sao!”

“Không dám, đệ câm miệng! Câm miệng!”

Con người đen tối của Mạc Kỳ Hàn theo dõi thủ vệ bên ngoài cung Long Dương, trầm giọng nói: “Ra tay đi!”

Nói xong, lấy khăn che mặt, hắn triển khai khinh công phi thân xuống, tùy tay ném một đồng tiền, trong đêm tối phát ra tiếng vang thanh thúy, thủ vệ cả kinh, lập tức vội vàng tìm theo tiếng vang.

Mà Lâm Mộng Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân thừa dịp có lỗ hổng này, dùng khinh công tuyệt đỉnh bay về phía cung Long Dương, tốc độ rất nhanh, chỉ nháy mắt đã tiến vào đại điện. Thiên Cơ lão nhân vung ống tay áo màu đen lên, thái giám cung nữ trong điện liền ngã xuống đất, ngất đi.

Lặng yên không một tiếng động tiếp cận giường rồng, phát giác bên giường có hai người: Mạc Kỳ Diễn cùng Thần quý phi!

Lâm Mộng Thanh dùng ánh mắt xin ý kiến Thiên Cơ lão nhân, chưa kịp làm gì đã thấy từ ngón tay của lão bung ra hai đồng tiền hướng Mạc Kỳ Diễn cùng Thần quý phi, thủ pháp cao siêu làm Mạc Kỳ Diễn mang một thân vô công cũng không phát hiện, cùng Thần quý phi ngã xuống giường!

“Ngốc cái gì, nhặt đồng tiền đi a!” Thiên Cơ lão nhân mắt liếc Lâm Mộng Thanh đang ngậy ra, vừa nói vừa chậm rì rì đi đến giường rồng.

Lâm Mộng Thanh buồn bực nói: “Sư phụ, không phải ngài nói tay ngài bị thương sao, không phải nói xương cốt bị chặt đứt sao?”

“Hừ hừ, đó là sư phụ nói mới!” Thiên Cơ lão nhân lại liếc mắt, đắc ý nhướng mày, ở trước mặt nhị đồ đệ, cuối cùng lão có thể có uy nghiêm của người làm sư phụ, nếu đổi lại là đại đồ đệ, lão chỉ có thể thầm mắng mình năm đó là tự tạo nghiệt không thể sống a!

“Haiz!” Thiên Cơ lão nhân lắc đầu lẩm bẩm: “Cho dù nó có phẩm chất luyện võ thiên tài thì thế nào? Cho dù tiểu tử kia không làm đồ đệ của ta thì như thế nào? Chỉ vì ta muốn nó làm đồ đệ ta, haiz! Tự làm tự chịu a, dưỡng bệnh rồi lại truyền võ công cho nó.”

“Sư phụ nhắc tới mới nhớ, lại trễ một chút, nếu tiểu Vương gia này cứu không được, coi chừng sư huynh phá hủy Lê Sơn Quan!” Lâm Mộng Thanh đau đầu nhắc nhở.

“Xem bệnh quan trọng hơn.”

Thiên Cơ lão nhân vội gật đầu, bắt mạch cho Mạc Ly Hiên.

Mạc Kỳ Hàn ở trong hoàng cung đi dạo một vòng, làm thủ vệ đuổi theo thở hổn hển, nhưng ngay cả một cái bóng cũng không nhìn thấy, vì thế bưng tỉnh đại ngộ, vội chạy về cung Long Dương. Đến lúc này ước chừng nửa giờ mà Lâm Mộng Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân đã dễ dàng trở lại tháp Phượng Minh.

Mạc Kỳ Hàn trở về, nhìn đến Thiên Cơ lão nhân than khóc thảm thiết, cả kinh hỏi vội: “Sư phụ, Hiên nhi thế nào?”

“Không được tốt lắm, đã chết.” Thiên Cơ lão nhân trả lời một câu, lại cúi đầu.

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn đại ra nhìn Thiên Cơ lão nhân nửa ngày, lại dời ánh mắt về phía Lâm Mộng Thanh, “Sư đệ, Hiên nhi có phải đã chết không?”

“Ách, chết hay chưa đệ cũng không rõ, đệ chỉ phụ trách canh chừng thôi.” Lâm Mộng Thanh nhìn trái nhìn phải nhưng không dám nhìn Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, “Đáng chết!”

“Ách, sư huynh không được trách đệ!” Lâm Mộng Thanh cuống quýt che mặt, chỉ Thiên Cơ lão nhân, “Huynh hỏi sư phụ đi!”

Thiên Cơ lão nhân đang đau thương, nghe vậy nhảy dựng lên, lui ra xa, ‘hì hì’ cười mỉa nói: “Hàn tiểu tử, sư phụ nói giỡn với con một chút thôi, sư phụ là người phương nào a? Danh hiệu Tuyết Sơn thần y cũng không phải là giả, cháu con không có việc gì, năm canh giờ sau sẽ tỉnh.”

“Vâng” Mạc Kỳ Hàn cảm thấy vui mừng, bước đến gần, “Sư phụ, Hiên nhi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Trúng độc!”

Thiên Cơ lão nhân trợn trắng con mắt nói.

“Trúng độc? Sao lại thế này!”

82. Chương 83

Thiên Cơ lão nhân chậm rãi nói: “Cũng may Hàn tiểu tử con thúc giục ta đi nhanh, nếu kéo dài tới buổi sáng ngày mai, thần tiên cũng khó cứu!”

“Sư phụ, Hiên nhi trúng loại độc gì? Nó chỉ đi Lãng phủ một chuyến, ai sẽ có cơ hội hạ độc nó đây?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày nói.

“Là tảo độc huyết đến từ Miêu Cương, loại độc này không màu không vị, lấy máu từ mười xác chết nam nhân luyện thành. Độc này lợi hại ở chỗ nó có thể trên cơ thể người ngủ đông ba ngày mới phát tác, nếu đại phu dựa theo mạch sẽ chẩn không ra bệnh, chỉ có thể chờ chết. Về phần tiểu Vương gia làm sao trúng độc, đợi sau khi nó tỉnh lại, hỏi nó xem cả ngày hôm qua đã ăn uống cái gì mới có thể phán đoán.”

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn rung mình, “Lại là Miêu Cương. Sư phụ, loại độc này có để lại di chứng gì với Hiên nhi không?”

“Hàn tiểu tử không cần lo lắng, có sư phụ ra tay còn có thể có chuyện gì sao? Ta dùng kim châm cứu bừa độc ra ngoài, lại cho tiểu Vương gia ăn Giải Độc Đan, thuận tiện còn đã thông hai mạch Nhâm Đốc, lại dùng nội công của ta chữa thương cho nó, con nói còn có thể có chuyện gì sao?”

Mạc Kỳ Hàn ngớ ra, Thiên Cơ lão nhân lại đặc ý nói: “Hàn tiểu tử, con mời sư phụ xuống núi là chính xác, nếu tìm Hoa Mai lão bà kia, cháu con chắc chắn là đang trên đường đến điện Diêm Vương rồi!”

“Cám ơn sư phụ! Kỳ Hàn khắc ghi đại ân của sư phụ!”

Mạc Kỳ Hàn trịnh trọng ôm quyền muốn quỳ xuống, lại bị Thiên Cơ lão nhân vội vàng kéo lại, cau mày nói: “Hàn tiểu tử, quỳ thì không cần, lão già ta sợ giảm thọ! Hì hì, yêu cầu duy nhất của sư phụ chính là chờ con làm Hoàng đế, con lấy hết rượu của Hoa Mai lão bà đưa cho sư phụ, ha ha ha! Sư phụ muốn thấy bộ dáng tức giận đến chết của bà lão kia!”

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn co lại mãnh liệt, “Khụ khụ, sư phụ muốn uống rượu ngon, con chuẩn bị cho ngài một xe rượu cung đình đưa đến Lê Sơn Quan, ngài đâu cần phải cướp của Hoa Mai bà bà.”

“Ha ha, cái này sư huynh không biết đâu, gần đây Hoa Mai bà bà bế môn nên sư phụ khó chịu trong lòng, cho nên mới - ” Lâm Mộng Thanh còn chưa nói hết, liền bị Thiên Cơ lão nhân vỗ một cái quát: “Tiểu tử đáng chết con dám bóc mẽ của sư phụ?”

Tiếng quát như sấm rống làm kinh động Ngự Lâm quân tuần tra dưới tháp Phượng Minh, lập tức quát to lên: “Có thích khách - ”

Mạc Kỳ Hàn thật không còn gì để nói, trừng mắt Thiên Cơ lão nhân một cái, nói: “Đi Tứ Vương phủ!”

Thiên Cơ lão nhân mắc sai lầm, vội vàng gạt đầu. Ba người trong nháy mắt liền biến mất vào bóng đêm!

Trong cung Long Dương, Mạc Kỳ Diễn tỉnh lại, nhìn đến Thần quý phi mê man thì cả kinh, vội kêu: “Mẫu phi, mẫu phi!”

Thần quý phi mở mắt mê mang nói: “Diễn nhi, tại sao mẫu phi lại đang ngủ vậy?”

Mạc Kỳ Diễn giật mình thấy không đúng, mắt nhìn đến thái giám cung nữ mê man đầy đất, vội hô lớn: “Người đâu!”

Mà trong lúc hấn kêu người, đã có tổng quản Ngự Lâm quân vội tiến vào bẩm báo: “Bẩm Nhị Vương gia, trong cung phát hiện thích khách, thuộc hạ dẫn người đuổi theo, tuy nhiên thích khách khinh công rất cao, thuộc hạ đã mất dấu chúng! Thuộc hạ xin chỉ thị Nhị Vương gia có đuổi theo ra ngoài cung hay không!”

“Vô nghĩa! Lập tức đem người chia làm hai nhóm tìm khắp toàn bộ hoàng cung cùng kinh thành!” Mạc Kỳ Diễn tức giận nói.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Cung Long Dương xảy ra biến cố, Mạc Ngự Minh đương nhiên bị kinh động, Lý Đức Hậu đỡ ông nhanh chạy tới. Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục cũng đều chạy tới!

“Diễn nhi, xảy ra chuyện gì? Hiên nhi ra sao?” Mạc Ngự Minh gấp gấp hỏi.

“Phụ hoàng, nhi thần cùng mẫu phi không có chuyện gì, nhi thần đã phái người đi lùng bắt thích khách, trong cung tạm thời không có thương vong.” Mạc Kỳ Diễn nói.

“Không phải thật là kỳ quái sao? Mục đích của thích khách này là cái gì?”

Mạc Ngự Minh nhíu mày, ánh mắt dời về phía Mạc Ly Hiên, nhưng vừa nhìn đã kinh hãi, hai mắt mở lớn, “Sắc mặt Hiên nhi hồng hào lên!”

“Cái gì?”

Mọi người vội vàng vây trước giường rồng, thấy khuôn mặt Mạc Ly Hiên ban đầu tái nhợt, giờ phút này đã hồng lên, như ngủ say bình thường.

“Đây là có chuyện gì, bệnh Hiên nhi chuyển biến tốt sao?” Mạc Kỳ Sâm thất kinh hỏi.

“Xem ra là có hy vọng!” Mạc Kỳ Sâm vui sướng nói.

Mạc Kỳ Diễn trầm tư nhìn Mạc Ly Hiên, sau đó nghe tiếng tim đập của Mạc Ly Hiên, lòng mày cau chặt, nói: “Rất kỳ quái, nhi thần cùng mẫu phi coi chừng Hiên nhi, tự dưng ngủ mất. Đến khi nhi thần tỉnh lại, Hiên nhi đã có bộ dáng này, chẳng lẽ có người vào cứu Hiên nhi sao?”

“Nhị ca, ý của ca là thích khách tới bắt mạch xem bệnh cho Hiên nhi sao?” Mắt Mạc Kỳ Lâm lóe ra, “Có thể không một tiếng động xuống tay với Nhị ca, võ công bắt phạm a! Xem ra người này không có ác ý, chỉ cứu Hiên nhi mà thôi, bằng không hấn muốn giết Nhị ca cùng quý phi nương nương chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?”

Nghe vậy, mọi người tán đồng gật đầu, Mạc Ngự Minh nhìn ra ngoài điện nói: “Ngưng tìm người đi, chỉ sợ là Ngự Lâm quân tìm không được.”

Mạc Kỳ Lâm chấp tay, “Vâng, phụ hoàng, nhi thần lập tức đi truyền lệnh!”

Ánh mắt một lần nữa trở lại trên người Mạc Ly Hiên, mọi người đều suy tư, người thần bí này rốt cuộc là ai, làm sao lại có bản lĩnh chữa trị cho Ly Hiên.

Mà giờ khắc này, ở Tứ Vương phủ, trong Hương Đàn Cư, Mạc Kỳ Hàn âm trầm tròn tròn mắt. Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh tự biết mắc sai lầm, tất cả đều cúi đầu chuẩn bị nghe giáo huấn.

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc thật lâu, sau đó tức giận nói: “Con gọi người chuẩn bị bữa cơm, dùng cơm xong các người ở trong này nghỉ ngơi, sư phụ hỏi Tư Khuynh chuyện Hiên nhi trúng độc một chút, con còn phải vào cung một chuyến.”

“Hàn tiểu tử, con còn tiến cung làm cái gì?” Thiên Cơ lão nhân nghi ngờ nói.

Lâm Mộng Thanh cũng nhíu mày, “Đúng vậy, sư huynh từ hôm qua tới bây giờ bồn ba mấy nghìn dặm, còn chưa chớp mắt nữa!”

“Ta phải đi thiên lao một chuyến. Vô Cực nói lúc xế chiều phụ hoàng đã dùng hoạ hình với Tuyết Mạn, chắc nha đầu kia sợ hãi, hơn nữa thiên lao ẩm ướt, ta sợ nàng lại chịu đựng một đêm, thân thể sẽ suy nhược.”

Mạc Kỳ Hàn nhấp nhẹ môi, trong mắt rét lạnh hiện lên một tia lo lắng, chẳng bao lâu sau trong lòng hẩn ngoài Ngô Đồng lại còn có thêm một nữ nhân.

Không! Hẩn chỉ là không thể để cho Lăng Tuyết Mạn chết mà thôi, nàng là con cò của hẩn và Lăng Bắc Nguyên. Lăng Bắc Nguyên lợi dụng nàng, hẩn muốn tương kế tựu kế lợi dụng nàng đối phó ngược lại Lăng Bắc Nguyên!

83. Chương 84

Trăng sáng sao thưa, đêm trầm tĩnh cực kỳ. Đêm nay ánh trăng không quá sáng ngời, thậm chí còn hơi tối.

Một thân ảnh cao to xuất hiện tại cửa thiên lao, quần áo đen, che mặt, thủ vệ thiên lao kinh sợ, không đợi bọn họ rút kiếm, một kim bài được người áo đen giơ lên, thủ vệ nương theo ánh trăng thấy rõ xong, sắc mặt đại biến, cuống quýt quỳ xuống, “Nô tài tham kiến chủ tử! Xin hỏi là chủ tử dùng bộ mặt như thế làm gì?”

Người áo đen thay đổi giọng nói trầm thấp khàn khàn, “Ít nói nhảm đi. Tứ Vương phi bị nhốt ở đâu?”

“Thưa chủ tử, Tứ Vương phi ở buồng giam số ba.”

“Lấy chìa khóa ra!”

“Vâng!”

“Toàn bộ coi chừng ở bên ngoài, không có mệnh lệnh không được đến gần một bước!” Người áo đen tỏa khí thế bức người nói, tiếp nhận chìa khóa từ thủ vệ, lại chuyển mắt nói: “Ai đem việc tối nay nhìn thấy bẩm vương nói ra nửa chữ, đầu sẽ rớt!”

“Chủ tử, chúng nô tài không dám!” Mấy thủ vệ bị hàn băng trong đôi mắt của người áo đen làm sợ hãi, run lấy bầy trả lời.

Người áo đen hừ lạnh một tiếng, đi vào, mà mấy thủ vệ lại xụi lơ ở trên mặt đất, một lát sau cuống quýt đứng lên, trên mặt mỗi người đều là kinh sợ.

Mới vừa rồi, người nô tự xưng bôn vương, lại cầm kim bài của hoàng thượng, tiếng nói có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ, “Rốt cuộc là vị Vương gia nào?”

Nhìn Lăng Tuyết Mạn ngủ co rúc ở trên giường đá, đôi mắt của Mạc Kỳ Hàn co rút lại, chần mông cũ nát cùng giấy làm sao có thể có thể chống lạnh.

Hai chân đi đến giường đá, ngồi xuống, vươn cánh tay ôm lấy thân mình Lăng Tuyết Mạn, cho nàng ngủ yên ở trong lòng hắn, lại kéo khối chăn rách khiến hắn ghê tởm đắp cho Lăng Tuyết Mạn, mặc kệ như thế nào, trước chịu đựng được đến hừng đông rồi nói sau!

Cúi đầu, phượng mắt hẹp dài chớp một cái nhìn vào khuôn mặt bé bỏng trong lòng, chỉ 2 ngày nay liền thật gầy đi, Hiên nhi gặp chuyện không may, nói vậy tâm nàng rất đau đi!

Tay phải nhẹ vỗ về gò má Lăng Tuyết Mạn, trong lòng một tia đau đớn khôn kể xẹt qua, áp lên mặt nàng, ôm sát nàng, đem độ ấm thân thể hắn từng điểm từng điểm truyền cho nàng.

Mạc Kỳ Hàn cực khổ hai ngày một đêm chưa từng chớp mắt, nhưng hắn ôm thiên hạ trong lòng lại có thể an tâm ngủ.

Lăng Tuyết Mạn trong lúc ngủ mơ cảm thấy lo lắng, hai tay gắt gao đặt ở trên lưng Mạc Kỳ Hàn, đầu dùng sức cọ sát vào bộ ngực hắn, một lúc sau có chút ý thức, dần dần thanh tỉnh, đột nhiên cảm giác không đúng, mở mắt!

Theo ánh trăng nhàn nhạt, đồng tử Lăng Tuyết Mạn không ngừng co rút nhanh, kinh hách, thậm chí còn nàng kêu lên “A!” một tiếng!

Nhưng lập tức miệng Lăng Tuyết Mạn bị một dày tay to bịt kín, một tiếng nói quen thuộc mang theo một tia lưỡi nhác vang lên ở bên tai, “Đừng sợ, là ta.”

“Người – ” Lăng Tuyết Mạn tim đập thình thịch, kinh hoàng, một phen tháo tay Mạc Kỳ Hàn ra hỏi: “Tại sao người lại ở chỗ này, người tới đã bao lâu, không phải ta đang nằm mơ đi?”

“Ta vừa tới không bao lâu, nàng không phải đang nằm mơ, là ta Tình nhân của nàng đến đây!” Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, khóe miệng nổi lên một chút tươi cười thản nhiên, nhẹ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn từ trong lòng Mạc Kỳ Hàn thẳng lưng lên, muốn ngồi cách ra, lại bị hắn nhứu mày một chút ôm nàng lại, ngồi trên đùi hắn, nói: “Muốn làm gì, không tin là ta sao?”

“Không phải, giọng của người ta nghe ra, hơn nữa vóc người của người, tất cả ta đã biết.” Lăng Tuyết Mạn hơi hơi đỏ mặt, bất giác càng nói càng nhỏ.

Hắn đột nhiên đến làm cho nàng có chút kinh hãi trong lòng không thể phủ nhận, nhưng đồng thời cũng tức giận không thôi. Ở thời điểm hôm nay nàng cử tử nhất sinh, hắn không có tới cứu nàng, chờ khi nàng bình an hắn mới đến chiếm tiện nghi của nàng, bảo nàng có thể nào cam tâm, hướng chi -

Gương mặt Mạc Kỳ Diễn bỗng hiện lên ngay trước mắt, Lăng Tuyết Mạn không khỏi run lên một cái, đầu cúi hết sức thấp, trong đầu kêu loạn, nàng nhớ đến nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước trên trán.

Mạc Kỳ Hàn cảm giác được Lăng Tuyết Mạn khác thường, nghĩ rằng nàng là sống sót sau tai nạn mà sợ, liền an ủi: “Tuyết Mạn đừng sợ, tai nạn đều qua rồi, nếu không có gì bất ngờ, sáng mai Hoàng Thượng sẽ thả nàng ra khỏi thiên lao, trở về Tứ Vương phủ nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ trở lại thăm nàng.”

“Sáng mai Hoàng Thượng sẽ thả ta sao? Làm sao người biết?” Lăng Tuyết Mạn vui mừng, ngược mắt hỏi.

Mạc Kỳ Hàn cười như trêu tức, lại nói như nghiêm túc: “Ha ha, nếu Hoàng Thượng không tha nàng, ta – phu quân nàng – sẽ đi tìm ngài!”

“Phu quân?” Lăng Tuyết Mạn hung hăng bấu môi nói: “Thật cho rằng người là nam nhân của ta a? Người là không nhìn thấy bộ dáng hung ác của Hoàng Thượng đối với ta, muốn trừ khử ta, người còn muốn đoạt nữ nhân của con trai ông ấy, ta thấy đầu óc người cũng tê rồi, trước khi tìm ông ta thì nhớ sờ cái đầu trên cổ người đi! Haiz – ”

“Ha ha không tin ta sao?” Mạc Kỳ Hàn nhướn mày tự tin, lại đắc ý nói: “Ta chính là nam nhân của nàng, nếu nàng không tin, hai ta đánh cuộc một keo. Nếu trong vòng năm năm ta không thể danh chính ngôn thuận cưới nàng làm vợ, ta liền thua nàng, tùy ý nàng xử trí, như thế nào?”

“Xì, năm năm, ta không có nghĩ xa như vậy, ta chỉ muốn Ly Hiên không chết, ta cũng không chết, hai mẹ con chúng ta có thể bình an sống qua một năm thì tốt rồi!” Lăng Tuyết Mạn thở dài, tương lai là một mảnh bóng tối a!

Mạc Kỳ Hàn bật cười không thôi, đáng tiếc hắn che cái khăn đen, Lăng Tuyết Mạn nhìn không tới, nhưng ý cười trong đôi mắt lại nổi bật dưới ánh trăng, làm Lăng Tuyết Mạn thất thần, tay không tự chủ được, giờ lên muốn xốc khăn che mặt của hắn lên, thấy dung mạo thật sự của hắn, nhưng khi cách mặt hắn được một tấc, là lúc tay nhỏ bé bị bàn tay to nắm giữ, tiếng nói hơi khàn khàn hỏi: “Nàng muốn làm gì?”

“Ta muốn nhìn người một chút. Người đã gần gũi với ta như vậy, cũng không thể làm cho ta hoàn toàn không biết gì về người đi. Ta chỉ nhìn bộ dáng của người mà thôi, chắc chắn sẽ không đi tố giác người, người yên tâm đi!” Lăng Tuyết Mạn dùng giọng nghiêm túc nói.

“Không thể nhìn. Ta không sợ nàng tố giác nhưng chính là không thể để cho nàng thấy được.” Mạc Kỳ Hàn lại khôi phục rét lạnh quen thuộc, nói xong đem hai cái tay Lăng Tuyết Mạn nắm lại trong tay, cũng nhẹ giọng nói: “Còn lạnh không?”

“Không cho xem thì thôi!” Lăng Tuyết Mạn thẹn quá thành giận, tránh thoát không được Mạc Kỳ Hàn kiềm chế, liền gầm nhẹ: “Người vô tình vô nghĩa, thời điểm ta gặp chuyện không may người đang ở đâu? Còn gạt ta, nói sáng mai Hoàng Thượng sẽ thả ta, làm sao có thể? Hiện tại Ly Hiên sinh tử khó đoán, ta sợ là khó sống mà đi ra tù!”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Mạc Ly Hiên sẽ không chết. Sáng mai nó sẽ tỉnh lại, chỉ cần nó không sao, Hoàng Thượng nhất định sẽ thả nàng.”

84. Chương 85

“Làm sao người biết? Dựa vào cái gì ta phải tin lời người?” Lăng Tuyết Mạn nâng cằm hỏi ngược lại.

Mạc Kỳ Hàn nhìn vào mắt Lăng Tuyết Mạn, mới nói nhỏ: “Ta đương nhiên biết, bởi vì là ta cứu Mạc Ly Hiên”

“Người gạt người! Người biết y thuật sao? Đến thái y đều không cứu được Ly Hiên, người làm sao có thể?” Lăng Tuyết Mạn không tin, cười lạnh nói.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn có chút tức giận, hắn luôn nói với bản thân mình, hắn tốt với Lăng Tuyết Mạn, chính là muốn giữ mạng của nàng để lợi dụng nàng. Nhưng mỗi lần ở cùng nàng, hắn đều quên đi điều này bởi vì lời nói của nàng, nét mặt của nàng, động tác của nàng. Giống như lần này biết nàng bị giam cầm trong nhà tù, tìm hắn muốn nhảy ra ngoài, an bài người theo dõi nàng, bảo vệ nàng. Nhưng nàng -

Một mỗi, mất dùng sức mở to khiến inh thanh tĩnh một chút, Mạc Kỳ Hàn ngã thân về sau. Cùng Lăng Tuyết Mạn nằm ở trên giường đá, chậm rãi nói: “Nàng tin hay không tin là việc của nàng, ta sẽ không giải thích quá nhiều, nàng chỉ cần biết rằng lúc nàng nguy nan ta vĩnh viễn không bỏ mặc nàng là được!”

“Người lại gạt ta! Rõ ràng hôm nay ta suýt bị chết cháy!” Lăng Tuyết Mạn vừa nhắc tới, nhất thời ủy khuất rớt nước mắt, “Người biết không, thời điểm bó củi bên cạnh ta bị đốt, ta cứ nào hy vọng người có thể tới cứu ta giống như lần trước ở phòng ăn. Nhưng người không có! Là Nhị Vương gia bọn họ không để ý tính mạng nhảy vào biển lửa cứu ta.”

“Ta biết, Tuyết Mạn đừng khóc, ta sẽ không để cho nàng chết. Hôm nay cho dù Nhị Vương gia bọn họ không có tới cứu nàng, nàng cũng sẽ bình an, chỉ là tình huống không phải giống như bây giờ, mà có khả năng nàng đã trở lại Tứ Vương phủ.” Mạc Kỳ Hàn dùng ngón tay nhẹ lau nước mắt trên má Lăng Tuyết Mạn, lời nói mềm nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, vừa khóc vừa tránh Mạc Kỳ Hàn, hung hăng đâm lồng ngực của hắn, “Kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo! Người đến bây giờ còn gạt ta!”

“Ta không có!” Mạc Kỳ Hàn nhíu mi, bắt lấy hai tay nhỏ bé, trầm giọng nói: “Lúc đó ta phải thủ hạ trông chừng nàng trên pháp trường, nếu đến thời khắc cuối cùng Hoàng thượng không thả nàng, bọn họ sẽ cướp

nàng đi, ai ngờ Nhị Vương gia bọn họ đột nhiên lao tới, đương nhiên người của ta sẽ không ra tay, huống hồ – ”

“Người thật sự phải người cứu ta sao? Huống hồ cái gì?” Đôi mắt trong suốt của Lăng Tuyết Mạn dâng lên một chút vui sướng, chợt nghi ngờ hỏi.

Huống hồ nếu không phải ba người bọn Vô Cực ra tay, Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Lâm sợ là đã chết ở trong tay người kia! Có thể thấy người kia đã bố trí thật chặt chẽ.

Đôi mắt sâu của Mạc Kỳ Hàn híp lại, một tia tàn nhẫn lóe ra ở đáy mắt, bàn tay to nắm chặt làm Lăng Tuyết Mạn run lên, không yên nói: “Ta... ta không hỏi, người đừng tức giận.”

Mạc Kỳ Hàn theo ánh trăng nhìn Lăng Tuyết Mạn, giống như không chút để ý hỏi: “Tuyết Mạn, đêm qua Nhị Vương gia đến gặp nàng phải không?”

“Ách, có đến” Lăng Tuyết Mạn khấn trương, cà lăm, cảm giác tim đập hết sức nhanh như là muốn nhảy lên cổ họng, thậm chí không dám nhìn Mạc Kỳ Hàn.

“Hắn tới làm gì?” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt nhướng mày, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp như là ôn nhu.

Nhưng giác quan thứ sáu của Lăng Tuyết Mạn lại thấy không phải như vậy, khấn trương cup mắt, lúng ta lúng túng nói: “Hắn đến cho ta chút bánh, ta đói bụng.”

“Phải không? Ta đây nên cảm tạ hắn giúp ta, cẩn thận chăm sóc nữ nhân của ta.” Mạc Kỳ Hàn vẫn ôn nhu, bàn tay xẹt qua ngũ quan của Lăng Tuyết Mạn, ngón trỏ dừng lại ở đôi môi như cánh hoa của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lăng Tuyết Mạn kiềm chế không nổi phát run, nếu giờ phút này Mạc Kỳ Hàn có thể làm cho nàng tin là lời nói chân thật, như vậy nàng tuyệt đối là ngu ngốc!

Gian nan nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói của Lăng Tuyết Mạn nhỏ như muỗi kêu, nói lung tung: “Không... không cần khách khí, Nhị Vương gia đối xử với người khác rất tốt, ta là em dâu của hắn, hắn bắt quá là tận tâm giúp Tứ đệ hắn mà thôi.”

“Ừ.”

Âm thanh tao nhã đơn độc vang lên, Mạc Kỳ Hàn nhẹ thở ra một hơi, “Phải không? Tuyết Mạn nàng xác định nàng có làm chuyện gì có lỗi với ta hay không?”

Lăng Tuyết Mạn giật mình bật thốt lên: “Không có! Ta xác định không có!”

“Đáp chắc như vậy.” Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cười khê lên, đem Lăng Tuyết Mạn co rúm hoảng hốt ôm chặt ở trong lòng, cúi đầu nói nhỏ đến không thể nghe thấy: “Tuyết Mạn, Nhị Vương gia là người thế nào, ta hiểu hơn nàng. Chỉ cần nàng không động tâm với hắn, hắn cho dù thích nàng cũng sẽ không vô lễ với nàng, bởi vì hắn là chính nhân quân tử! Thu lại tình cảm của nàng, nếu không, nàng sẽ hủy diệt hắn, ta sẽ không để cho hắn và nàng tương thân tương ái, Hoàng Thượng lại càng không đồng ý, có hiểu hay không?”

“Rõ rồi, nhưng người nếu không thích ta, không yêu ta, vì sao không thể có lòng từ bi thả ta? Người có nhiều nữ nhân như vậy, thiếu ta cũng không ít đi bao nhiêu.”

Lời của Lăng Tuyết Mạn nói đến cuối như muốn biến mất, bởi vì một cổ hơi lạnh thấu xương truyền đến, làm cho nàng run như cây sậy!

Mạc Kỳ Hàn nhếch môi, trong con ngươi lộ ra một tia lạnh lẽo, “Lăng Tuyết Mạn, xem ra nàng còn chưa hiểu rõ ta là người như thế nào. Hề là nữ nhân ta chạm qua, cho dù ta không muốn cũng không cho phép nam nhân khác chạm vào, huống chi ta còn chưa nói không muốn nàng!”

“Người... người chính là ma quỷ!” Lăng Tuyết Mạn cắn chặt khớp hàm, không thể phủ nhận, nàng cho dù không tin hắn có thể giết Mạc Kỳ Diễn, cũng phải tin thâm ý trong lời nói của Hoàng Thượng hôm nay!

“Mạc Kỳ Diễn, trầm đã nói cái gì với người, người đã quên sao? Xem ra nữ nhân này không thể lưu lại, bằng không sớm hay muộn sẽ hủy giang sơn xã tắc Đại Minh ta!”

Lăng Tuyết Mạn ôm chặt hai tay, cuộn thân lại, nàng không muốn nghe, nhưng lời hấn cảnh cáo lại một lần nữa vang lên.

“Ta sớm đã nói, muốn giấu ta gặp nam nhân khác là chuyện tuyệt đối không thể. Nàng không thắc mắc vì sao ta có thể tự do ra vào tù sao? Ta cho nàng biết, hễ là chuyện Mạc Kỳ Diễn có thể làm thì ta cũng có thể! Trên đời này chỉ có việc hấn làm không được, không có việc ta làm không được!”

“Sinh tử của Mạc Ly Hiên kỳ thực nằm ở trong tay nàng, Tuyết Mạn. Nếu nàng nghe lời, ta liền cho hấn sống, còn nếu nàng cố tình chọc tức ta, ta sẽ không để ý, không liên quan tới ta!”

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, nảy sinh ác độc hỏi: “Ly Hiên có phải người làm hại không?”

“Ha ha, Ly Hiên bị ai làm hại thì nàng nên đi hỏi phụ thân Lăng Bắc Nguyên của nàng! Bất quá ông ta làm sao nói cho nàng biết, bởi vì Ly Hiên trúng độc ở Lăng gia!” Mạc Kỳ Hàn cười lạnh, con người chợt lóe lên.

Như thế nếu lợi dụng Lăng Tuyết Mạn một phen thì như thế nào?

“Phụ thân ta?” Lăng Tuyết Mạn cả kinh, “Làm sao có thể, phụ thân ta còn quỳ xuống cầu Ly Hiên, để Ly Hiên nói tốt cho ta ở trước mặt hoàng thượng, ông còn lo lắng Hoàng Thượng sẽ bởi vì chuyện bố cáo mà giết ta, làm sao có thể đi hại Ly Hiên đây?”

85. Chương 86

“Ha ha, có lẽ hấn đang chờ người đến cứu nàng, hấn muốn biết người cứu nàng sẽ là ai!” Mạc Kỳ Hàn cười, con người thâm trầm như bóng đêm sâu không thấy đáy.

Lăng Tuyết Mạn trầm mặc một lát, bỗng dưng gắt gao nắm lớp áo trước ngực Mạc Kỳ Hàn, vội vàng hỏi: “Người nói phụ thân ta là người xấu sao? Tại sao có thể nhẫn tâm đi hại một đứa nhỏ tốt với ta? Ta không tin, ta thật sự không tin!”

Mạc Kỳ Hàn phức tạp nhìn Lăng Tuyết Mạn, nếu như nói nàng giờ phút này là diễn trò với hấn, như vậy tâm cơ của nàng cũng đủ sâu. Nhưng trực giác của hấn nói cho hấn biết, một chút cũng không giống, nàng nói chuyện làm việc là tùy ý như vậy, mang ý mình nói trắng ra, há mồm sẽ chọc giận hấn, hơn nữa nàng đối với hấn có vẻ như cũng không có ý tứ miệt mài theo đuổi, càng không có bất cứ hành động dị thường nào, tỷ như mượn cớ tiếp cận Hương Đan Cư!

“Nói chuyện a, người nói cho ta, phụ thân ta đến cùng có phải là người ác độc như thế không?” Lăng Tuyết Mạn dùng sức lắc Mạc Kỳ Hàn, không muốn tin hỏi.

Kỳ thực nàng mặc kệ Lăng Bắc Nguyên là người như thế nào. Nhưng nàng không thể vì bản thân mình mà hại Ly Hiên!

Mạc Kỳ Hàn làm cho Lăng Tuyết Mạn dựa vào người hấn, nhẹ vỗ về mái tóc đen bóng của nàng, thản nhiên nói: “Tuyết Mạn, trên đời này rất khó phân rõ ràng người tốt hay người xấu, phụ thân nàng có phải người tốt không, ta không xác định. Nhưng có một điều nàng hãy nhớ kỹ, đừng đặt bản thân mình vào nơi nguy hiểm, ta không phải thần tiên, không có khả năng lần nào cũng cứu được nàng, tựa như lần trước nàng ngu ngốc hại bản thân mình suýt chết cháy, mạng người là đáng quý nhất, ta cũng không phủ nhận ta không phải quân tử, bởi vì nàng hiện tại khuất phục ta khẳng định không phải do nàng tự nguyện, ta cũng vui vẻ dùng phương thức này ép nàng đi vào khuôn khổ, nhưng ta thừa nhận ta đối với nàng có ham muốn chiếm hữu rất mạnh. Nguyên nhân lúc này ta ra tay cứu Mạc Ly Hiên cũng có một ít là vì cứu nàng. Nếu như có thể làm cho Hoàng Thượng chủ động thả nàng, cũng có thể giúp ta giảm một chút phiền toái.”

“Người thật sự thật sự cứu ta sao? Độc Ly Hiên thật sự khó giải sao?” Lăng Tuyết Mạn hỏi hết sức cẩn thận, nàng muốn chính tai nghe hấn trả lời.

“Ừ, ta không tiện ra mặt, nên phái người theo dõi, một khi nàng gặp nguy hiểm bọn họ sẽ liều chết cứu nàng thoát hiểm! Mạc Ly Hiên chắc chắn sẽ không có việc gì, tin ta một lần được không?” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, ôn nhu nói.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, hốc mắt chứa đầy nước mắt, nghẹn ngào nói: “Ta tin. Ta hiện tại chờ mong nhất chính là Ly Hiên có thể vui vẻ xuất hiện ở trước mặt ta, không để ta đau đớn day dứt.”

“Tại sao lại khóc? Ta tới thăm nàng một lần cũng không dễ dàng, không thể lãng phí thời gian, huống chi hai ngày nay ta không có ngủ, hiện tại buồn ngủ quá, nàng ngoan ngoãn ngủ cùng ta một chút được không?” Mạc Kỳ Hàn uể oải lười nhác ngáp một cái, nhắm hai mắt lại.

“Người làm sao hai ngày không ngủ? Người đi kỹ viện phải không?” Lăng Tuyết Mạn lau nước mắt chất phác hỏi.

“Sao?”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn co lại mãnh liệt, mở to mắt, cả giận nói: “Nàng xem bản công tử không có phẩm cách như vậy à? Việc dạo kỹ viện mà nàng cũng nói được! Bản công tử một thành như vậy còn không phải là vì bảo trụ cái mạng nhỏ của nàng sao? Nàng thật là nha đầu không có lương tâm, đáng đánh đòn!”

“Không cần!” Lăng Tuyết Mạn che hai tay lên mặt, “Không cho người đánh ta!”

“Hừ! Nàng làm như bản công tử ăn no rồi việc, không có việc gì thích đánh người a. Nhất là nữ nhân, bản công không thèm động thủ!” Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh một tiếng, lại nhắm nghiền mắt.

“Vậy mà người đã đánh ta hai lần, khinh bỉ người!” Lăng Tuyết Mạn cắn răng nói.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn vẫn nhắm lại, lạnh lạnh cảnh cáo: “Tuyết Mạn, nàng không phải lại ngứa da đi, nếu cần, bản công tử không ngại tiễn nàng một đoạn đường!”

Lăng Tuyết Mạn giận tái mặt, một cước đạp lòng bàn chân về phía Mạc Kỳ Hàn. Mạc Kỳ Hàn không lường trước được Lăng Tuyết Mạn dám to gan, trúng một cước, thét lớn một tiếng, mở mắt ra, gầm nhẹ: “Nha đầu chết tiệt kia, dám đánh lén bản công tử a.”

“Ách, không, không có, hiểu lầm rồi, chỉ là ngẫu nhiên thôi, thông cảm tình nhân người đừng tức giận a, đánh nữ nhân thật không phải là một hành động tốt, sẽ bị toàn xã hội mãnh liệt khiển trách, thừa dịp người bây giờ mới xuất hiện một chút động cơ, nhất định phải bóp chết ở trong tâ lót, không thể để lan tràn khuếch đại, chúng ta cần nỗ lực xây dựng một gia đình hài hòa, xã hội hài hòa.”

Mặt Lăng Tuyết Mạn rút gân, vắt hết óc muốn vặn hỏi cục diện, cũng gắt gao che mặt lại, e sợ đâm tặc đáng chết lại tặng nàng một cái tát.

“Nàng nói gì ta nghe không hiểu lắm.” Mạc Kỳ Hàn buồn bực chau mày, lại vịn tay Lăng Tuyết Mạn đang bụm mặt ra, tức giận: “Được rồi, đêm nay tha cho nàng một lần phạm thượng, lần sau không được viện dẫn lời lẽ này nữa!”

“Hi hi, thật sao?” Lăng Tuyết Mạn cao hứng kéo tay Mạc Kỳ Hàn, hôn vào lòng bàn tay hân hân cái ‘chụt’.

Mạc Kỳ Hàn giật mình, khoe miệng hiện lên một chút tươi cười sung sướng, “Nha đầu, như vậy rất tốt, nàng vừa rồi nhắc tới cái gì gia đình, nghe làm cho người ta cũng thoải mái, về sau cứ ngoan như vậy thì tốt rồi!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn lại hung hăng trợn mắt, đâm tặc đáng chết! Tưởng nàng thật sự là tiểu thư khuê các ôn nhu hiền thực sao? Bất quá cảm giác báo thù rửa hận vừa rồi thật là thích!

Hưng phấn, Lăng Tuyết Mạn thừa dịp tâm tình Mạc Kỳ Hàn thật tốt, dùng cảm nhắc nhở: “Tình nhân, ta nói cho người biết, người có bao nhiêu nữ nhân là chuyện của người. Nhưng không cho phép người đi thanh lâu! Không đúng, nếu người đi thanh lâu sẽ không được về lại còn chạm vào thân thể của ta, ta sợ người mang về một thân bệnh hoa liễu lây cho ta!”

“Nha đầu, nàng không một nhưng ta thật sự mệt a. Mấy lời vô nghĩa này nàng giữ cho bản thân đi!” Mạc Kỳ Hàn ngáp sâu một cái, vỗ vỗ tay Lăng Tuyết Mạn, hoàn toàn lờ đi nhắc nhở của nàng.

“Ây da, ta nói thật! Ta luôn luôn cho rằng người ta chết thất bại nhất chính là kiểu nhiễm bệnh mà chết này, người nhớ kỹ lời của ta, người chết hay không chết ta mặc kệ, nhưng ta không muốn chết như vậy đâu!”

Lăng Tuyết Mạn sốt ruột kéo ngực Mạc Kỳ Hàn, nàng hoàn toàn không biết nam nhân này suốt ngày làm gì, cũng không biết nam nhân này thân phận ra sao, nhưng thời đại này nam nhân cơ bản đều thích dạo thanh lâu, cho nên nàng vì mình suy tính một chút.

“Trời ạ! Tiểu tử tông, nàng có phiền hay không a?” Mạc Kỳ Hàn giận đau cả đầu, ngồi dậy, gầm nhẹ: “Bản công tử có thân phận gì? Nữ tử thanh lâu xách giày cho bản công tử cũng không xứng! Nàng ít buồn lo vô cớ đi, nếu nàng mà mắc cái bệnh đường sinh dục kia, bản công tử còn muốn chất vấn nàng có phải hồng hạnh vượt tường không!”

Lăng Tuyết Mạn mê mang, chậu nước này hắt trở lại nàng.

“Ách, cái gì? Người không thể bẻ cong sự thật a. Ta...”

Lăng Tuyết Mạn còn muốn sửa đúng, đã bị Mạc Kỳ Hàn trợn tròn mắt, không chút khách khí ngắt lời nàng, “Nếu sức lực tốt, bản công tử sẽ không để ý, ở trong nhà tù này muốn nàng!”

86. Chương 87

Lăng Tuyết Mạn phút chốc ngậm miệng lại, nhanh lắc đầu, sau đó gật đầu, ý bảo Mạc Kỳ Hàn có thể ngủ ngon mà không bị quấy nhiễu!

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, một lần nữa nằm xuống. Nhưng không ngừng nhú mày, lại ngồi dậy thò tay xoa xoa ngực, buồn bực nói: “Bản công tử mất hết tự tôn rồi, phải ngủ trên cái giường cứng như vậy! Lần đầu tiên vào thiên lao lại là bởi vì nha đầu không có lương tâm nàng, thật sự là ta tự làm tự chịu. Sớm biết như vậy, nên nghe người ta khuyên mà không tới đây!”

“Ta cũng không có mời người tới, nếu từ đây người không còn dây dưa với ta, mỗi ngày ta sẽ coi người là thần mà cúng bái người!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi nói.

“Sao?” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn xám ngắt, cắn răng nói: “Nàng mong bản công tử đi như vậy sao? Tốt, vậy ta đi xem Mạc Ly Hiền một cái, thuận tay làm cho nó sáng mai không cần tỉnh!”

“Cái gì? Không được, không được, không được!” Lăng Tuyết Mạn cuống quýt ôm lấy lưng Mạc Kỳ Hàn, tội nghiệp nói: “Thật vất vả mới cứu được, không cần phiền toái đi.”

Hành động này lại khiến Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhớ lại việc của nàng và Mạc Kỳ Diễn, cũng là ôm lấy hân như vậy, nhất thời xông lên một cổ cảm giác phạm tội!

Cực mất tự nhiên mấp máy môi đỏ mọng, muốn bù đắp cho Mạc Kỳ Hàn, liền ôm chặt một chút, lúng ta lúng túng nói nhỏ: “Cầu người đừng thương tổn Ly Hiền được không?”

Tâm tình Mạc Kỳ Hàn lại vui vẻ, khuôn mặt tuần tú cười nhẹ, quỷ dị nói: “Có thể, chỉ cần hôn ta một cái là được.”

“Hừ! Chiếm tiện nghi của ta!” Tai Lăng Tuyết Mạn nóng lên, hai gò má tức thì nhiễm lên đỏ ửng say lòng người, vội buông Mạc Kỳ Hàn, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Tiện nghi của nàng không phải ta đã sớm chiếm sao?” Mạc Kỳ Hàn nhin không được cười khê lên, ôm mặt Lăng Tuyết Mạn xoay lại, sáng quắc hỏi: “Rốt cuộc có hôn không?”

“Hôn cũng được, nhưng người không được làm ở trong này, nếu để cho thủ vệ tuần tra nhìn thấy chúng ta, ta chỉ có thể tự sát!” Lăng Tuyết Mạn nói lấp bắp.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, thở ra một hơi, “Sao cái gì ta nói với nàng, vào trong miệng nàng đều biến dạng đây? Nàng coi ta là sói đói ăn quàng a?”

“Ta... ta cũng không có nói sai a.” Lăng Tuyết Mạn ưỡn ưỡn ngực.

“Ta không có.” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày.

“Người có!”

“Ta không có!”

“Người không dám thừa nhận.”

Lăng Tuyết Mạn nổi giận, Mạc Kỳ Hàn cũng nổi giận, “Nàng có thấy tên dân tộc nào đối đãi nữ nhân ôn nhu như vậy chưa, huống chi về sau chính là nàng ôm ta!”

“Ta... ta không ôm!”

“Còn không dám thừa nhận, vậy muốn hiện tại thử nhìn xem nàng có động thủ ôm ta hay không!”

“Không cần! Không cần thử!”

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn cười lấy lòng, giận dữ, nằm xuống ra lệnh: “Hôn nhanh đi!”

“Hôn thì hôn, dù sao hôn một chút cũng không mất một khối thịt!” Lăng Tuyết Mạn ôm thái độ như vậy mà nằm sấp xuống, xem xét cao thấp một lần, nhíu mày nói: “Người mặc võ phục như vậy, chỗ duy nhất ta có thể thấy chính là mắt người, chẳng lẽ muốn ta hôn mắt người sao?”

Cái này làm tỉnh Mạc Kỳ Hàn, tháo khăn che mặt khẳng định là không được, trắng sáng như vậy, ít nhất có thể thấy rõ năm phần, hắn không thể mạo hiểm như vậy.

Nhìn Lăng Tuyết Mạn trong chốc lát, Mạc Kỳ Hàn tà tà cười, “Nàng không thể hôn ta thì đổi thành ta hôn nàng!”

Dứt lời, không đợi Lăng Tuyết Mạn phản ứng kịp, liền đưa tay phải bịt kín hai mắt Lăng Tuyết Mạn, sau đó mới kéo khăn che mặt xuống, chiếm lấy môi đỏ mọng nhưng nhớ đã lâu.

“A... A... Ừm... ừm...”

Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng, vừa rồi nàng còn âm thầm tính toán muốn nhân cơ hội thấy hình dáng của hắn, kết quả người này còn phúc hắc hơn nàng!

Nhưng mà Mạc Kỳ Hàn mới đắc ý hôn đến quật khởi, tai thính linh nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền đến!

“Bẩm Thất Vương gia, hiện tại đã sắp canh hai, Tứ Vương phi chắc là đang ngủ, Vương gia hiện tại đi thăm hỏi như vậy, ngộ nhờ truyền đến tai Hoàng Thượng, nô tài không đảm đương nổi a!”

“Nói nhảm nhiều như vậy, rút ra ngoài cho bốn vương! Nhớ kỹ, không được để bất luận kẻ nào tiến vào!”

“Nô tài cáo lui!”

Câu nói sau cùng kia, thủ vệ đề cao tám phần âm điệu, mục đích là để nhắc nhở vị chủ tử thần bí nào đó đi vào lúc này, còn chưa có đi ra!

Mà Lăng Tuyết Mạn dĩ nhiên là sợ hãi, môi không ngừng run rẩy. Mạc Kỳ Hàn dời môi, con người lợi hại nhanh chóng quét mắt bốn phía một lần, nghe giọng Mạc Kỳ Dục còn ở hành lang, trong đầu chợt lóe, giọng cực nhỏ, nói: “Bình tĩnh, đừng hoảng hốt, nghĩ biện pháp đuổi Thất Vương gia, ta trước trốn đi.”

Nói xong, thân mình nhảy dựng lên, tốc độ như ăn cướp lao đến cửa ngục, khóa lại, sau đó nấp vào cái hành lang thứ hai trong phòng giam.

Lăng Tuyết Mạn quả thực choáng váng, không thấy rõ Mạc Kỳ Hàn làm sao liền không thấy bóng người!

Mạc Kỳ Dục đảo mắt liền đến trước mặt, Lăng Tuyết Mạn sợ cuồng quít nằm xuống giả bộ ngủ, thân mình còn run rẩy, dân tộc đáng chết! Nàng lo lắng ngày nào đó sẽ bị hắn đùa chết, kết quả thật ứng nghiệm! Tiểu Thất đáng chết, sớm không tới trễ không đến, cố tình đến thật đúng lúc. Sau khi nàng đuổi hắn đi, dân tộc đáng chết kia lại muốn tìm nàng tính toán!

A... A...! Bi ai quá!

Leng keng một tiếng, cửa tù được mở ra. Mạc Kỳ Dục ôm chăn gấm đem qua tiến vào, đứng ở bên giường kêu: “Mạn Mạn, Mạn Mạn.”

Lăng Tuyết Mạn cắn răng, giờ phút này hận không thể trực tiếp đem Mạc Kỳ Dục lăng trì!

Đáng chết, kêu Mạn Mạn, dâm tặc kia nhất định nghe thấy, vậy còn không phải đẩy đầu của nàng xuống dưới lưỡi đao sao!

Tức giận, Lăng Tuyết Mạn liều chết không nghe, ai ngờ Mạc Kỳ Dục chưa từ bỏ ý định, ngồi xuống trước người nàng, còn thò tay đẩy nàng một phen, tiếp tục gọi, giọng càng lớn, “Mạn Mạn, Mạn Mạn, ta đưa chăn đến cho ngươi đây, mau tỉnh lại!”

“Ngươi hô cái gì a?” Lăng Tuyết Mạn giận ngất, mở mắt ra ngồi dậy, túm lấy chăn, sắc giọng: “Ngươi kêu lớn tiếng như vậy là muốn cho người khác nghe được hiểu lầm cái gì sao?”

Lời này đương nhiên là nói cho dâm tặc nghe, Lăng Tuyết Mạn nói như vậy ngay không sợ chết đứng.

Nhưng Mạc Kỳ Dục buồn bực, “Mạn Mạn, ta kêu ngươi không dậy, ta mới lớn tiếng.”

“Tốt lắm, ta tỉnh rồi, chăn ngươi cũng đưa đến rồi, liền nhanh đi về đi, ta buồn ngủ quá, còn muốn tiếp tục ngủ.” Lăng Tuyết Mạn cố kéo ra một chút tươi cười, sau đó ra về bối rối, vừa ngáp vừa nói.

Nghe vậy, trong lòng Mạc Kỳ Dục không vui, bật thốt lên: “Ta tới thăm ngươi, ngươi lại đuổi ta đi, vậy nếu như là Nhị ca tới thăm ngươi thì sao?”

87. Chương 88

Trời ạ!

Lăng Tuyết Mạn cảm giác cổ lạnh lạnh, không tự chủ được run rẩy mấy cái, mạng nhỏ của nàng sắp phải chôn ở trong tay Mạc Kỳ Dục đi!

Kết quả, không đợi Lăng Tuyết Mạn thở một cái, Mạc Kỳ Dục lại nói tiếp: “Hôm nay lấy đầu đánh bạc đi cứu ngươi cũng không chỉ có một mình Nhị ca! Ân tình của bọn ta ngươi không cảm kích sao? Nếu như không có ba người chúng ta cùng đi, chỉ sợ Nhị ca chẳng những cứu không được ngươi mà còn đem mạng mình gộp vào!”

“Ai nói ta không cảm kích, muốn cảm tạ ít nhất cũng phải chờ ta có thể sống sót đi ra khỏi tù đi. Dục Dục, ách, không phải, Thất Vương gia, xin ngươi thương xót ta, đi về được không, thân thể ta có chút không thoải mái.” Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu, bộ dáng thống khổ, nói chuyện cũng có chút vô lực.

Nhưng Mạc Kỳ Dục nghe vậy, khấn trương lên, “Mạn Mạn, ngươi ngã bệnh rồi. Không thoải mái chỗ nào? Ta đi tìm thái y đến! Đúng rồi, thái y cũng đều bị phụ hoàng nhốt vào thiên lao, để ta đi gọi người!”

Tiếng nói vừa dứt, Mạc Kỳ Dục vội vàng đứng dậy muốn đi ra ngoài, nhưng Lăng Tuyết Mạn vội kêu lên: “Đứng lại!”

“Mạn Mạn, có bệnh phải trị bệnh a. Ngươi đừng lo lắng, nếu phụ hoàng biết, ta sẽ chịu trách nhiệm, phụ hoàng sẽ không trị tội ngươi.” Mạc Kỳ Dục lo lắng quay đầu lại, bàn tay to đặt lên cái trán Lăng Tuyết Mạn, lộ ra một chút vui mừng, tươi cười: “Còn tốt, không phát sốt.”

“Thất Vương gia.

“Gọi tên ta.”

“Dục Dục.”

Mạc Kỳ Dục đen mặt, thở dài: “Quên đi. Hôm nay không so đo với người, tùy tiện người gọi tên gì, trước xem bệnh quan trọng hơn.”

“Không được, bệnh của ta thái y xem không ra.” Lăng Tuyết Mạn nheo mắt nhìn cả khuôn mặt, dùng sức nghĩ lý do.

Mạc Kỳ Dục nghe vậy, cau chặt mày, “Mạn Mạn, người đừng nản lòng. Ta cho người biết, bệnh của Hiên nhi có khởi sắc, nói không chừng đột nhiên sẽ tỉnh lại, chỉ cần Hiên nhi tỉnh, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ cầu phụ hoàng thả người. Người bây giờ không chịu khám bệnh, đến lúc đó bệnh tình tăng thêm không phải sẽ thua thiệt sao?”

“Ta... ta không phải, ta là.... bệnh của ta là.... là bệnh nữ nhân, người làm sao có thể gọi thái y xem cho ta a!” Rốt cục Lăng Tuyết Mạn đã nặn ra được một cái lý do, mà mặt cũng đỏ như quả táo.

“Bệnh nữ nhân gì?”

Mạc Kỳ Dục nghe không hiểu, nghi ngờ hỏi, vừa nói ra đột nhiên kịp phản ứng. Hẳn dù chưa cưới chính phi nhưng hẳn đã khôn sớm. Trong cung vào ba năm trước đã ban thị thiếp cho hắn, cho nên tất nhiên là biết ý tứ của Lăng Tuyết Mạn là cái gì, lúc này khuôn mặt tuấn tú xanh đỏ lẫn lộn, xấu hổ vô cùng, mắt cũng không dám nhìn thẳng Lăng Tuyết Mạn, chỉ cà lăm: “Muốn ta phải ma ma đưa cho người đưa thứ người cần gì đó không?”

“Không cần.” Lăng Tuyết Mạn kéo kéo khóe môi, “Người đi trước đi, ta thật sự nằm một lát là tốt rồi.”

“Vậy người đắp kín chăn, ngàn vạn lần đừng để bị lạnh. Nếu người cần cái gì, hãy kêu thủ vệ bên ngoài, ta sẽ phân phó bọn họ một tiếng.” Mạc Kỳ Dục khôi phục vẻ mặt, thân thiết nói.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu cảm kích nói: “Ta hiểu, cảm ơn người, Dục Dục.”

“Ta cũng không được cần người cảm tạ, ta là đau lòng quạt lưu ly của ta, không muốn nó hủy ở trong tay người!” Mạc Kỳ Dục cực kỳ mất tự nhiên nặn ra một câu, xoay người đi ra ngoài, đến cửa lao lại quay đầu nói: “Ta nghe nói nữ nhân tới thời điểm cái gì kia nếu không thoải mái có thể uống nhiều nước đường đỏ một chút, người muốn hay không?”

May mắn là trong phòng giam tương đối tối, Mạc Kỳ Dục có thể cảm giác được mặt mình vừa đỏ vừa nóng. Đáng chết, hẳn khi nào lại quan tâm đến những chuyện xấu hổ này?

Mà mặt Lăng Tuyết Mạn cũng lại đỏ, “Người... làm sao người biết nhiều như vậy? Ta không muốn, người không cần phí tâm.”

“Người quản ta làm sao mà biết được làm gì? Người không cần, ta liền đi!”

Mạc Kỳ Dục hỏn hển nói xong, chạy như muốn trốn, rời thiên lao.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra hơn nửa ngày, lẩm bẩm: “Không phải Tiểu Thất là bị mình chinh choáng váng đi, tặng cây quạt còn cộng thêm hai đêm đưa chăn ình.”

“Ngốc cái gì?”

Một tiếng nói rét lạnh vang lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình nhìn về phía cửa lao. Mạc Kỳ Dục không gây ra một chút âm thanh đã đứng ở đó!

“Người... người là người hay là quỷ a? Đi cũng không có tiếng động.” Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên nói

“Ai nói nhất định phải đi?”

Mạc Kỳ Dục nhíu mày, đến gần, ngồi xuống, thỉnh thoảng kéo Lăng Tuyết Mạn vào lòng, trầm giọng nói: “Đêm qua Thất Vương gia cũng tới thăm nàng sao?”

“Ách, đúng vậy.” Về mặt Lăng Tuyết Mạn mang theo cầu xin.

“Hừ, không nhìn ra nàng rất có năng lực, có thể làm cho bốn Vương gia vì nàng mà thần nhiên công khai đối lập với Hoàng Thượng, còn có thể làm cho bọn họ nửa đêm không ngủ được, vụng trộm vào tù thăm

nàng. Lăng Tuyết Mạn, ta quả nhiên là coi nhẹ nàng rồi!” Mạc Kỳ Hàn nói không nóng không lạnh, giọng nói kia có chứa ghen tuông mà hắn chưa phát giác.

“Tình nhân, người oan uổng ta. Ta cái gì cũng không có làm a, ta vốn chính là như vậy. Ta nào biết sẽ trên chọc nhiều chuyện như vậy, lại nói Thất Vương gia này ta nhìn hắn thật là thú vị, ta thích quạt lưu ly của hắn, ta lại không có tiền, cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn đoạt lấy, ai ngờ hắn a... A... Người cũng nghe rồi, hắn là lo lắng cho cây quạt của hắn mới đưa chặn cho ta, ta cũng không đào hoa như vậy.”

Lăng Tuyết Mạn buồn bực giải thích, nói xong lại bưng kín mặt, “Tình nhân, thật sự không phải lỗi của ta, nếu người có thể cho ta một vạn hai để ta trả nợ, ta có thể cây ngay không sợ chết đứng liền đuổi người! Bất quá người ta tốt xấu vẫn là một trong các ân nhân cứu mạng của ta, người không thể làm quá!”

“Được rồi, ta không đánh, nàng lấy tay ra!” Mạc Kỳ Hàn đen mặt, không vui nói.

“Ừ.”

Mạc Kỳ Hàn mân mê môi mỏng, trầm mặc thật lâu làm Lăng Tuyết Mạn có chút sợ. Theo lệ thường, nam nhân này nên hù dọa nàng cho tốt, chỉ một Ly Hiên nhỏ xíu cũng làm cho hắn bất mãn, huống chi còn thêm vài đại nam nhân đây?

Nhìn thật lâu, Lăng Tuyết Mạn rốt cục nhìn không được, mở miệng: “Người... người nếu không có tiền hoặc là không muốn cho ta, coi như xong. Dù sao Thất Vương gia này cũng không tính toán kỹ như vậy, huống chi thêm một người bạn cũng không phải chuyện xấu.”

“Tại sao nàng gọi Tiểu Thất là Dục Dục? Thân mật như vậy sao? Còn có, Mạn Mạn, gọi hắn còn thân hơn ta a!” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn vui vẻ, “Ha ha, người cũng gọi là hắn Tiểu Thất sao? Hắn nói chỉ có phụ hoàng và hoàng huynh hắn mới gọi hắn như vậy.”

Mạc Kỳ Hàn mấp máy môi, không có lên tiếng trả lời.

Lăng Tuyết Mạn bủi môi nói: “Ta chọc hắn chơi thôi, cũng bởi vì gọi hắn là Dục Dục, hắn suýt nữa bị ta làm tức chết, hì hì, nhìn bộ dáng hắn phát điên đặc biệt khôi hài.”

Giọng kích động lại tiêu biến đi, Lăng Tuyết Mạn nhìn vào cặp con ngươi sắc bén kia, nuốt nước miếng, “Hắn gọi ta Mạn Mạn cũng là bởi vì giận ta gọi hắn Dục Dục.”

“Về sau bảo hắn gọi nàng là Tứ tẩu!” Khóe môi Mạc Kỳ Hàn gợi lên một chút độ cong thâm trầm.

88. Chương 89

Lăng Tuyết Mạn không tự chủ cúi đầu xuống, “Ta không quản được, người ta là Vương gia, ta đây chỉ là cái Tứ tẩu không có Tứ ca của hắn làm chỗ dựa, ai nhận thức ta chứ?”

“Đó là nàng không có lợi dụng danh vọng của Tứ Vương gia hợp lý một chút!” Mạc Kỳ Hàn âm u nhắc nhở.

“Vậy ta thử xem.”

Tim Mạc Kỳ Hàn đập loạn nhịp, trong chốc lát thần nhiên nói: “Tuyết Mạn, về sau cách Liễu Thiếu Bạch xa một chút, ta không muốn nàng dính dáng đến người Liễu gia.”

“Người Liễu gia? Sáng sớm hôm qua ta biết Liễu Thiếu Bạch cùng muội muội của hắn Liễu Ngô Đồng a, ta còn mời bọn họ đến Tứ Vương phủ tìm ta chơi, người đừng thần kinh, ta đối với Liễu Thiếu Bạch một chút ý tứ đều không có, ta là thật thích Ngô Đồng, cô nương xinh đẹp lại hiền lành -”

Lăng Tuyết Mạn đang kích động nói, lại đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt đầy phẫn nộ chất vấn: “Người phái người theo dõi ta sao? Làm sao người biết rõ ràng như thế!”

“Ta không phải người đi theo nàng sao có thể biết nàng xảy ra chuyện, sao có thể đi cứu Mạc Ly Hiên?” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh hỏi ngược lại.

“Người-” Lăng Tuyết Mạn bị nghẹn, buồn bực nói: “Dù sao lý do của người nhiều hơn ta! Vậy người nói vì sao không cho ta qua lại với huynh muội Liễu gia?”

“Không tại sao cả, chính là không muốn.” Mạc Kỳ Hàn nghiêng mặt, cặp con ngươi nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

“A...” Miệng Lăng Tuyết Mạn mở mở.

“Còn có, không được mời Liễu Ngô Đồng đến Tứ Vương phủ.”

“A...”

Mạc Kỳ Hàn phút chốc đứng dậy, đưa lưng về phía Lăng Tuyết Mạn, thản nhiên nói: “Ta phải đi rồi, nàng ngủ đi.”

“A...”

Lăng Tuyết Mạn ngoài há mồm là ngốc trệ.

Mạc Kỳ Hàn đi tới cửa lao lại dừng lại, lộn trở lại gắt gao ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, cầm để lên tóc của nàng, tay phải nhẹ vỗ về gò má non mềm của nàng, trong tiếng nói mang theo cô đơn nồng đậm, “Tuyết Mạn, không được phụ ta, không được rời ta, nếu không ta thực sẽ nhẫn tâm giết chết nàng.”

Đầu óc của Lăng Tuyết Mạn ong ong, đến lúc phục hồi tinh thần, nam nhân kia chẳng biết lúc nào đã đi rồi, chỉ để lại buồng giam trống rỗng cho nàng.

Mạc Kỳ Hàn đi, chạy như bay trong bóng đêm, gió đêm lạnh như băng thổi bay sợi tóc, phát phơ ở trên mặt, khóe mắt đau thương.

Làm như lơ đãng, vừa tựa như ngựa quen đường cũ, thân ảnh cao to chậm rãi đáp lên trên một nóc nhà cao cao trong đại viện.

Con người bình tĩnh nhìn đến một gian phòng, tối đen, trông không đến thiên hạ đã từng yêu say đắm, nhưng hẳn lại biết nàng đang ngủ yên ở bên trong.

Ngẩng đầu, trăng rằm, tóc đen ở trong gió đêm tùy ý đảo qua khóe môi, lướt qua bên tai, quần áo đen như mực tán loạn, chua chát, mắt bắt đầu mê mang, mắt ai tâm ai.

Tối nay không ngủ cũng vì nàng.

Trường tương tư dục dĩ khanh đồng tại – biệt tình y hi trường nhập mộng – tung sơn thu nguyệt minh không tha đà hà – xử mệnh phương tung dần đắc giang sơn – thành đại nghiệp bôi tửu ánh chúc hồng. (chịu, bó tay, bó chân, bó cổ, không edit nổi)

Ngô Đồng, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi. Cuối cùng cũng phải về trong thế giới hiện thực, cũng chỉ có thể tan tác.

Tiếng tiêu nhàn nhạt vang lên ở trong gió đêm, mắt đục ngầu nhắm chặt, chỉ có mười ngón tay cùng cổ họng đang động.

Trong giấc ngủ, tiếng tiêu quen thuộc, khúc quen thuộc lọt vào tai, Liễu Ngô Đồng đột nhiên thức tỉnh, lắng nghe, mới giật mình thấy mình không phải đang nằm mơ, thật sự có người thổi tiêu!

“Là... là Hàn ca ca, là Hàn ca ca!”

Liễu Ngô Đồng kinh hãi, vội vàng mặc quần áo xuống giường đẩy cửa ra, chạy tới trong viện, ngẩng lên bầu trời đêm hô to: “Hàn ca ca! Hàn ca ca, là chàng phải không, chàng mau đi ra đi!”

Nam tử đứng ở nóc nhà chấn động, chỉ si ngốc nhìn nữ tử trong viện, mặc cho nàng hô tê tâm liệt phế, hẳn chưa từng nói một tiếng, thật lâu sau kiên quyết chuyển mắt, bay người rời đi.

“Hàn ca ca! Bọn họ nói hồn phách chàng đã trở lại, chàng bây giờ là trở về nhìn ta có phải không, Hàn ca ca -”

“Hàn ca ca chàng trở về -”

“Tiểu muội!”

Liễu Thiếu Bạch khoác áo khoác, chạy vội ra, ôm lấy Liễu Ngô Đồng ngồi chồm hổm trên mặt đất, vội vàng nói: “Muội đang làm cái gì, có phải là nằm mơ hay không? Nhanh trở về nhà, chút nữa sẽ bị cảm lạnh mất!”

“Đại ca nghe được tiếng tiêu không? Là tiếng tiêu của Hàn ca ca, nhất định là chàng đã trở lại. Nhưng muội không nhìn thấy chàng, chàng không đến gặp muội, chàng đang giận muội.”

Liễu Ngô Đồng thương tâm khóc, dựa vào trên vai Liễu Thiếu Bạch không ngừng khóc. Liễu Thiếu Bạch ngược mắt nhìn mọi nơi, lại trống rỗng, cái gì cũng không có, vừa rồi tiếng tiêu kia hẳn quả thật cũng nghe đến, nhưng Tứ Vương gia rõ ràng đã chôn gần hai tháng a!

“Chẳng lẽ là hồn phách trở về thật sao?”

Liễu Thiếu Bạch lạnh run, nuốt nước miếng, “Tiểu muội, đại ca đưa muội trở về nhà đi.”

Thân ảnh đi trong gió đêm, rớt cục ngừng lại tại Hương Đàn Cư. Trong phòng ngủ, Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh đang ngủ.

Thay đổi quần áo trắng, đứng yên trước cửa sổ, một ngum rượu trôi vào yết hầu, tâm loạn.

“Vô Cực, ngày mai theo dõi động tĩnh của Vương phi, nếu như nàng về phủ lập tức đến bẩm báo.”

“Vâng, chủ tử! Nô tài nhớ kỹ!”

“Ừ, hi vọng đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Trong lao thật không phải là nơi có thể ở lâu, vừa lạnh lại vừa ẩm ướt.”

“Chủ tử, ngài hai ngày không nghỉ ngơi, nô tài hầu hạ ngài nghỉ ngơi đi!”

“Người đi ra ngoài đi, bốn vương muốn yên tĩnh một chút.”

“Nô tài cáo lui!”

Hôm đó trời hơi sáng là lúc một thân ảnh mặc cẩm bào màu lam bước vào thiên lao u ám.

Nhóm thủ vệ kinh ngạc rất nhiều, cung kính hành lễ thỉnh an, sau đó lui đi.

Đội thân ảnh tôn quý đi xa, thủ vệ quỳ dưới đất mới đứng lên, một đám lau mồ hôi trên trán, khiếp sợ không thôi,

Một cái quả phi mất đi ô dù, bị tổng vào thiên lao hai ngày, nhưng lại nhiều chủ tử đến thăm như vậy.

Lăng Tuyết Mạn bởi vì nháo cùng Mạc Kỳ Hàn đến nửa đêm, lại cùng Mạc Kỳ Dục giằng co một chút, ngủ trễ, giờ phút này người đến đứng ở bên đầu nàng đã lâu, mà nàng đến nửa phần phản ứng cũng không có.

Mà người đến nhìn thấy chấn gấm trên người Lăng Tuyết Mạn, mày nhăn lại thật sâu, thầm than một tiếng, mới nhịn không được kêu: “Tứ tẩu, Tứ tẩu.”

“Ừm...” Lăng Tuyết Mạn lăm bầm một câu, “Dục Dục đáng chết chớ quấy rầy ta!” Sau đó chuyển người lại ngủ tiếp.

“Dục Dục?”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Lâm co rút, “Nàng đang gọi Tiểu Thất, vậy chấn này là Tiểu Thất đưa tới đi!”

Trong mắt sâu xông lên một tia phức tạp, lại nhìn nữ nhân ngủ ngon lành, một lúc sau tính tính thời gian, lại kêu: “Tứ tẩu, tỉnh, tỉnh, ta có việc nói với tẩu.”

89. Chương 90

Lăng Tuyết Mạn bị người ở trong cơn tức giận vỗ lên vai làm tỉnh!

“Ngài đánh ta làm gì, nam nhân đối đãi với nữ nhân là cần phải ôn nhu, Ngũ Vương gia ngài như vậy coi chừng nữ nhân của ngài hồng hạnh vượt tường a!”

Trên trán Mạc Kỳ Lâm dày đặc gân đen, tức giận đến xanh xao khuôn mặt tuần tú, dùng sức bình phục cảm xúc kích động, mới nói: “Tứ tẩu, khổ nỗi chúng ta là em chồng tẩu, tốt xấu cũng không so đo với tẩu, nếu Tứ ca ta khoẻ mạnh, sợ là hấn khó dung túng tẩu làm càn!”

Cạc cạc!

Lăng Tuyết Mạn rút rút khuôn mặt nhỏ nhắn, bĩu môi nói: “Ngài nói như vậy, chẳng lẽ chỉ có nữ nhân quy củ mới là nữ nhân tốt sao? Thật không hiểu nam nhân các ngài nơi này nghĩ như thế nào, cả ngày đối mặt với một nữ nhân nghe lời như tượng gỗ thì tâm tình mới tốt sao? Muốn cho ta giả vờ như vậy cũng có thể a, thật đơn giản!”

Mạc Kỳ Lâm ngẩn ra, còn suy nghĩ lời Lăng Tuyết Mạn nói đã thấy nàng vén chăn xuống giường, đứng trước mặt hấn, dịu dàng mỉm cười, sau đó quỳ xuống đúng chuẩn, tiếng nói mềm mại: “Vấn an Ngũ Vương gia! Không biết Ngũ Vương gia tăng sáng tới chơi có gì chỉ bảo?”

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Lâm bị kinh hãi nhảy dựng lên, không tự chủ run lấy bấy thân mình, nuốt nước miếng nói: “Tẩu, tẩu vẫn là nói chuyện bình thường đi, tẩu giả vờ làm cho người ta khó chịu.”

“Hi hi, ngài không phải thích như vậy sao?” Lăng Tuyết Mạn cười trêu nói.

“Ai nói ta thích?” Mạc Kỳ Lâm cau mày bác bỏ.

Lăng Tuyết Mạn vẫn đang mang theo ý cười, trở lại ngồi xuống giường, ngửa đầu cười đùa: “Ngũ Vương gia, ngài thật là mâu thuẫn, đối với ta như thế nào cũng đều có ý kiến a?”

Mạc Kỳ Lâm nhìn chung quanh một chút, không có gì có thể ngồi, liền đứng nói: “Tứ tẩu, ta đến nhắc nhở tẩu một chút, nhóm huynh đệ chúng ta liều mạng cứu tẩu, tẩu đừng cản chúng ta được không? Ta thấy tẩu là một nha đầu thật thông minh, sao không chịu dùng đầu óc một chút.”

“Ta không có a, ta thật quý trọng cái mạng nhỏ của ta, chính là ta rất xui, đầu tiên là làm quả phụ, lại suýt chôn cùng, hiện tại lại thành như vậy. Haiz! Số ta khổ a -” Lăng Tuyết Mạn thở dài thở ngắn, ngã lệch ở một bên, ngáp một cái thật to, “Buồn ngủ quá a!”

Mạc Kỳ Lâm nhìn, trợn tròn mắt, khuôn mặt tuần tú co quắp, hồi lâu mới nói: “Tẩu... tẩu thật đúng là không phải nữ nhân! Xem ra ta năm lần bảy lượt giúp đỡ cho tẩu coi như có chút đáng giá, bất quá -”

“Bất quá cái gì?” Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu hiểu kỳ nói.

“Ha ha, không có chuyện gì, về sau ở trước mặt phụ hoàng nhớ chú ý một ít quy củ, cứ duy trì như vậy là rất tốt.” Mạc Kỳ Lâm nhin không được cười khê lên, ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ, vượt qua gò má của hấn, thoáng cười lộ ra sáng rọi mê người.

Lăng Tuyết Mạn thất thần trong nháy mắt, Mạc Kỳ Diễn cười rộ lên lại đẹp như vậy, còn dâm tặc, nàng chưa bao giờ thấy rõ nụ cười của hấn, không biết cũng có để cho tim nàng đập nhanh như vậy không.

“Chăn này là ai đưa tới?”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hoàn hồn, mắt phượng khê nâng, liền gặp Mạc Kỳ Lâm hình như có thâm ý nhìn mình, trong con người kia có cảm xúc nàng xem không hiểu.

“Ách, là... là Thất Vương gia đưa tới.” Nếu bị bắt gặp, còn không bằng nói thật đi.

Mạc Kỳ Lâm thật lâu không nói gì, chính là nhìn chần, sau đó nhàn nhạt nhìn Lăng Tuyết Mạn, thẳng đến khi Lăng Tuyết Mạn có chút sợ hãi, cà lăm: “Ngài... ngài muốn nói cái gì, ta quang minh lỗi lạc!”

“Ta có nói tẩu không đúng sao?” Mạc Kỳ Lâm nhàn nhạt hỏi lại, tiện đà bĩu môi mông một cái, khẽ cười nói: “Tiểu Thất sẽ chăm sóc người rất tốt! Mới đầu ta còn lo lắng Tiểu Thất xúc động, không hợp với tẩu, làm phụ hoàng tức giận sẽ không tốt, không nghĩ tới tẩu rất có nhân duyên.”

“Ách, Ngũ Vương gia, ngài là đang khen ta hay là châm chọc ta? Nếu là châm chọc ta coi như không nghe thấy.” Lăng Tuyết Mạn buồn bã ỉu xiu nói.

“Ha ha, nha đầu nàng thật hoạt bát hết sức!” Về mặt Mạc Kỳ Lâm phấn khởi, trên trán nham lại hiện lên ý cười sâu đậm, bản thân vô tình thay đổi xưng hô.

Lăng Tuyết Mạn cũng không để ý, dù sao nhiều người cũng gọi nàng là nha đầu, chỉ bĩu môi nói: “Ngũ Vương gia, ngài nói ta có thể sống tới cuối năm không?”

“Ừ, đương nhiên, không chỉ có sống đến lễ mừng năm mới, còn có thể sống thật nhiều năm, sống đến cả đời!” Mạc Kỳ Lâm kinh ngạc một chút, tức thì an ủi.

“Sống thật là khó a! Ta hiện tại sống thêm một ngày đã là thật vui mừng a!”

Lăng Tuyết Mạn mặc kệ, nói như thế nào vẫn không tin lời dâm tặc nói, vừa nhớ đến việc này liền ngồi thẳng thân mình, nghiêm túc hỏi: “Ngũ Vương gia, Ly Hiên tỉnh chưa? Nếu Ly Hiên tỉnh, Hoàng Thượng có thể thả ta hay không?”

“Không biết.” Mạc Kỳ Lâm lắc đầu, Lăng Tuyết Mạn lập tức ảm đạm thất sắc, ngậm miệng. Mạc Kỳ Lâm thấy thế, cảm thấy có chút khó chịu, nhẹ thở ra một hơi, lại an ủi: “Đừng lo lắng, Hiên nhi đã có chút khởi sắc. Ngay bây giờ ta sẽ đi đến cung Long Dương thăm nó, nếu nó tỉnh lại, chúng ta sẽ xin phụ hoàng thả tẩu ra ngoài.”

“Vâng.” Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, cái mũi đau xót hít hít cảm kích nói: “Cám ơn Ngũ Vương gia, ta biết các ngài kháng chỉ vào pháp trường cứu ta là mạo hiểm rất nhiều, ta cũng biết ta có đôi khi không chịu để tâm nói hươu nói vượn, nhưng thực ra ta đều ghi tạc trong lòng, đại hôn ngày đó ngài đã giúp ta, bây giờ lại tiếp tục giúp ta, phần ân tình này Tuyết Mạn nhớ kỹ.”

“Ha ha, không có gì, cứu tẩu là việc phải là mà thôi, huống chi ta cũng không phải ta toàn tâm giúp tẩu, có một phần là do ta cũng không đồng ý việc đem người sống chôn cùng Tứ ca.” Mạc Kỳ Lâm lắc đầu cười nhẹ.

Nói xong lại nghe được tiếng bước chân vội vã vang lên, trong giây lát một đại nội thị vệ chạy vội vào, chấp tay nói: “Bẩm Ngũ Vương gia, Tam Vương gia tới!”

“Ừ.” Đôi mắt Mạc Kỳ Lâm trầm xuống, hôm qua bốn người huynh đệ bọn họ thảo luận phải làm sao mới có thể cứu Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Minh cũng không có tới. Lúc này hắn tới làm cái gì?

“Tam Vương gia?” Lăng Tuyết Mạn cũng mê mang, “Ta cùng Tam Vương gia không có giao tình gì a!”

“Tứ tẩu an tâm ngủ, đừng nói ta tới. Ta ở cách vách nhà tù chờ một chút.” Mạc Kỳ Lâm quyết đoán, nói xong lại phân phó thị vệ: “Đi ra ngoài dẫn thủ vệ thiên lao không được để lộ tin tức của bốn vương!”

“Vâng, Ngũ Vương gia!”

Lăng Tuyết Mạn có chút không rõ ràng lắm, mờ mịt nằm xuống chờ Mạc Kỳ Minh đến.

Chẳng biết tại sao nghe tiếng bước chân đang đến gần kia, Lăng Tuyết Mạn có chút khẩn trương !

Nàng gần như không có giao tiếp với Tam Vương gia, hoàn toàn không biết được tính tình của hắn, hắn tìm đến nàng làm cái gì?

90. Chương 91

Trong vạt áo bào đen như mực lộ ra thêu hoa văn màu bạc, theo tà áo đi lên là thắt lưng buộc eo, ngực rộng lớn, hai tay chấp sau người, tuấn dung thanh lãnh, đôi mắt thâm thúy rét lạnh.

“Xem đủ chưa?” Ba chữ ngắn gọn, mát lạnh trầm thấp.

Lăng Tuyết Mạn hoảng sợ, vụng trộm đánh giá từ dưới lên trên, nàng nhìn trộm rõ ràng bị người mới đến phát hiện! Xấu hổ, mặt đỏ lên, xuống giường đứng cách Mạc Kỳ Minh nửa bước, ‘hì hì’ cười gượng hai tiếng, hơi hơi khuyu xuống, khách khí nói: “Tuyết Mạn thỉnh an Tam Vương gia!”

“Tứ Vương phi thật biết quy củ.” Mặt Mạc Kỳ Minh không chút thay đổi.

“Ách, cũng biết một chút.” Lăng Tuyết Mạn khấn trương ngược mắt nhìn nam nhân lãnh khốc đối diện, lại sợ hãi cúi thấp đầu xuống, bộ dáng chờ đợi cùng bi ai.

Mạc Kỳ Minh lặng lẽ nhìn, không có nói tiếp, mà ánh mắt như ngừng lại, dán vào trên chần gấm, mắt sâu u tối, lạnh nhạt nói: “Tứ Vương phi ở trước mặt người khác thì không câu nệ, còn ta đến nơi này thì liên vòng vo sao?”

“Không có, ta là... là có chút.... có chút khấn trương.” Lăng Tuyết Mạn cảm giác hô hấp sắp bị nghẹn, cổ cảm giác áp bách cường đại trên người Mạc Kỳ Minh đánh úp lại làm cho nàng khó có thể chống đỡ.

“Khấn trương?” Mạc Kỳ Minh giật mình, chợt khoe môi cong lên một chút, giọng mỉa mai: “Nếu là người khác, người có khấn trương không?”

“Người khác?” Lăng Tuyết Mạn bỗng dừng ngược mắt, bật thốt lên: “Tam Vương gia, lời này có ý gì, Tuyết Mạn nghe không hiểu.”

“Phải không? Hôm nay dải ngọc của thiên lao có vẻ như tiến bộ!” Mạc Kỳ Minh lạnh lùng nhếch môi, giọng lên một nụ cười quỷ dị.

Lăng Tuyết Mạn theo ánh mắt của hắn nhìn sang, hít một hơi lãnh khí, cuống quýt nói: “Tam Vương gia, ngài muốn đi nói cho Hoàng Thượng sao?”

“Nói cho Hoàng Thượng cái gì?” Mạc Kỳ Minh không đáp mà hỏi lại, con ngươi giống như nhìn thấu hết thấy, chớp mắt một cái nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, mới giật mình thấy bản thân mình ngu dại, không khỏi khấn trương, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, môi đỏ mọng mân mê, vừa suy nghĩ vừa nói: “Không có gì, Tam Vương gia đến gặp Tuyết Mạn có việc gì hay không?”

“Không có gì, chính là muốn đến xem thiên lao này bởi Tứ Vương phi vào ở mà có trở nên náo nhiệt hay không!” Mạc Kỳ Minh bình thản nói, con ngươi sắc bén như chim ưng khóa lại đôi mắt hoảng loạn của Lăng Tuyết Mạn.

Thân mình Lăng Tuyết Mạn mềm nhũn, lui hai bước, sau đó ngồi phịch trên mặt đất, kinh sợ nhìn Mạc Kỳ Minh, không nói được một câu.

Mạc Kỳ Minh lại chậm rãi đến gần, ngồi xổm xuống, nhìn Tuyết Mạn, mỉa mai: “Có vẻ như Tứ Vương phi thật thích ngồi trên đất phải không? Trời giá rét, Tứ Vương phi đứng lên đi thôi. Bốn vương cáo từ!”

Lăng Tuyết Mạn máy mớc gật đầu. Mạc Kỳ Minh bỗng nhiên toét miệng, ý cười thật sâu, đến gần sát lỗ tai Lăng Tuyết Mạn nói nhỏ: “Bốn vương thật cảm thấy hứng thú đối với Tứ Vương phi!”

“A!” Miệng Lăng Tuyết Mạn mở lớn thất thố, lấy hết dũng khí nói một câu: “Ngài.... ngài bị thần kinh!”

“Ha ha ha!”

Mạc Kỳ Minh cười rộ lên, rất có thâm ý nhìn tiểu nữ nhân bị dọa sợ, xoay người bước ra nhà giam.

Lăng Tuyết Mạn ngồi dưới đất ngẩn ra, nhìn thân ảnh màu đen đi xa, thần thờ thật lâu!

Đội Mạc Kỳ Lâm trở lại nàng mới có phản ứng, muốn đứng lên, lại bởi vì quá khẩn trương mà lão đảo té xuống đất. Mạc Kỳ Lâm vội vàng đỡ một tay, cau mày nói: “Sao lại ngồi trên đất làm gì?”

“Ta... ta không sao.” Lăng Tuyết Mạn dẫu môi nói.

Mạc Kỳ Lâm nhăn mày sâu hơn, đỡ Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống giường, âm thầm suy tư một phen, nói: “Tứ tẩu, ta nghĩ ta nên nhắc nhở tẩu một câu, đối với Tam ca nên để ý một chút. Tiểu Thất tẩu có thể tín nhiệm, Nhị ca, Lục đệ cũng có thể, về phần ta, tẩu tự mình phán đoán, nhưng đối với Tam ca, kỳ thực ta cũng không hiểu rõ, nhưng ta có cảm giác không tốt.”

“Hả?” Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình, ngửa đầu, sau đó gật đầu, “Ta nhớ kỹ. Ngũ Vương gia, ta tin ngài, ngài nếu có tâm hại ta, khẳng định cũng sẽ không lao tâm cứu ta.”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Lâm tràn ra một chút tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Thời gian không còn sớm, ta còn phải đi vào triều, tẩu nghỉ ngơi đi.”

“Ừm, được.”

Hai canh giờ sau.

Trong cung Long Dương, Mạc Kỳ Diễn cả đêm chưa ngủ, luôn canh giữ ở bên cạnh Mạc Ly Hiên. Khuôn mặt Mạc Ly Hiên càng ngày càng hồng hào, Mạc Kỳ Diễn kích động càng theo dõi không rời mắt.

Bỗng nhiên một tiếng ‘ưm’ từ trong miệng Mạc Ly Hiên tràn ra.

“Hiên nhi!”

Mạc Kỳ Diễn mừng rỡ như điên, vội vàng ôm lấy Mạc Ly Hiên, kêu: “Hiên nhi, Hiên nhi, phụ vương ở đây, mau mở mắt nhìn phụ vương!”

Mạc Ly Hiên khép chặt mắt, lông mi run rẩy như cánh chim chậm rãi mở, ngơ ngác, mới hữu khí vô lực kêu một tiếng: “Phụ vương!”

“Hiên nhi! Hiên nhi, con thật sự đã tỉnh lại! Phụ vương thật cao hứng!” Mạc Kỳ Diễn kích động, hưng phấn, gắt gao ôm Mạc Ly Hiên vào trong ngực, thì thào: “Hiên nhi, con biết không, con làm phụ vương sợ hãi, Hoàng gia gia con cũng sắp chịu không nổi! Đúng rồi, người đâu!”

Một tiếng kêu, một thái giám lập tức khom người chạy đến, “Có nô tài!”

“Nhanh đi bẩm báo Hoàng Thượng, nói tiểu Vương gia đã tỉnh!”

“Nô tài lập tức đi!”

Tiếng nói tiếng cười vang vọng ở toàn bộ cung Long Dương, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, phi tần, năm Vương gia, Công chúa Nhã Phi, còn có nhiều công chúa lớn có, nhỏ có, nghe tin liền chạy đến!

Mạc Ly Hiên nằm ở trên giường rồng, nhẹ nhàng cười, quét mắt một vòng, sau đó nghi ngờ hỏi: “Mẫu thân của con đâu? Vì sao mẫu thân không đến thăm con?”

Một câu nói, cả điện lập tức ngừng cười, mọi người đều lặng lẽ dời mắt đến Mạc Ngự Minh. Mạc Ngự Minh hắng giọng một cái, ôn nhu nói: “Hiên nhi, con mới tỉnh lại, cần phải tĩnh dưỡng cho tốt. Để Hoàng gia gia đút con ăn cháo.”

“Hoàng gia gia, Hiên nhi muốn mẫu thân!” Mạc Ly Hiên nhìn Mạc Ngự Minh, nhỏ giọng nói.

Mạc Ngự Minh cau mày nói: “Hiên nhi, trẫm quyết định cho con trở về Nhị Vương phủ. Về sau không cần ở cùng nữ nhân kia, chờ con trưởng thành, kết hôn, trẫm lệnh công bộ xây vương phủ mới cho con.”

“Hoàng gia gia, con sống cùng mẫu thân rất vui vẻ, tại sao muốn con chuyển về?” Mạc Ly Hiên mất hứng bĩu môi.

“Hiên nhi, đó là một nữ nhân mang điềm xấu, nàng ta hại con, suýt nữa không giữ được mạng của con, còn muốn nàng ta tới làm gì? Trẫm nhìn thấy nàng ta sẽ tức giận!” Mạc Ngự Minh trầm mặt xuống nói.

“Không phải, Hoàng gia gia, mẫu thân của con rất tốt, nếu Hoàng gia gia cùng ngài ở chung, ngài ấy có thể lúc nào cũng làm Hoàng gia gia vui vẻ. Hiên nhi không tin lời nói bậy bạ này, Hiên nhi muốn mẫu thân!”

91. Chương 92

Mạc Ngự Minh muốn tức giận. Nhưng Mạc Ly Hiên ở Quỷ Môn quan đi một vòng, thật vất vả mới nhất được mạng nó về, cho nên thật sự không đành lòng phát giận, liền nhẫn nại dịu dàng nói: “Hiên nhi nghe lời của gia gia, mặc kệ Lăng Tuyết Mạn kia có phải bị người hãm hại không, tóm lại con là bởi vì nàng ta mới hôn mê bất tỉnh, trẫm ném nàng ta vào thiên lao cũng coi như trừng phạt đúng tội, con không được nhớ tới nàng ta!”

“Cái gì? Mẫu thân của con bị giam ở thiên lao?” Mạc Ly Hiên mở mắt thật to, không thể tin được, quay đầu nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn, “Phụ vương, mẫu thân có phải bị nhốt ở trong thiên lao không?”

Mạc Kỳ Diễn cau mày gật đầu.

Mạc Ly Hiên ngoái đầu lại nhìn Mạc Ngự Minh một hồi lâu, đột nhiên giùng giởng muốn quỳ xuống, Mạc Ngự Minh hoảng lên vội hỏi: “Hiên nhi, con muốn làm gì?”

“Hoàng gia gia, Hiên nhi dập đầu cầu ngài phóng thích mẫu thân!” Mạc Ly Hiên kiên định nói.

Sắc mặt Mạc Ngự Minh trầm xuống, “Hiên nhi, lời trẫm nói chính là thánh chỉ, trẫm nói không được là không được!”

“Hoàng gia gia, Hiên nhi cầu ngài không đem mẫu thân đi, mẫu thân sợ lạnh, sợ đau, sợ chết, sợ cô đơn, Hiên nhi đã nói phải bảo vệ mẫu thân, Hoàng gia gia ngài không được chia rẽ chúng con a!” Mạc Ly Hiên dưới tình thế cấp bách, thân mình run lên.

Nghe vậy, mấy nam nhân đều nhăn khuôn mặt tuần tú, chuyện nữ nhân này sợ thiệt nhiều a!

“Trẫm mặc kệ nàng ta sợ cái gì. Hiên nhi, hiện tại con đã tỉnh, trẫm có thể không giết nàng ta, nhưng phải nhốt nàng ở trong thiên lao. Con tỉnh lại rồi, con ở trong tử cung để trẫm nuôi vài ngày, sau đó hãy cùng phụ vương con về phủ.” Mạc Ngự Minh không nỡ, mặc dù giọng mềm mỏng lại vẫn kiên định không thôi.

“Hoàng gia gia, nếu Hiên nhi đi về Nhị Vương phủ, mẫu thân trở về nhìn không thấy con làm sao bây giờ? Nếu không, ấu thân cùng Hiên nhi đều ở trong Vương phủ của phụ vương được không?” Mạc Ly Hiên nhất thời sốt ruột nhưng lại lớn gan nói.

Nghe vậy ánh mắt mọi người đều nhìn Mạc Kỳ Diễn như có thâm ý!

Mạc Kỳ Diễn ngăn ra vài giây, tránh được vài ánh mắt kia, khẽ nhấp môi, không còn lời nào để nói.

Nếu có thể, hẳn nguyện ý, nhưng hẳn cũng hiểu được đó là việc không có khả năng!

Quả nhiên Mạc Ngự Minh hoàn toàn đen mặt, trách mắng: “Hiên nhi, con nói bừa cái gì? Trẫm nhìn con cũng vô sự rồi, trẫm đi thư phòng! Lý Đức Hậu, bãi giá!”

“Vâng, Hoàng Thượng!”

Mặt rỗng giận dữ, bốn nam nhân ngoài mặt không động tĩnh, trong lòng lại gấp như kiến bò trên chảo nóng. Ban đầu còn trông cậy vào Mạc Ly Hiên có thể khuyên Mạc Ngự Minh phóng thích Lăng Tuyết Mạn, hiện tại xem ra hỏng rồi!

Mạc Ly Hiên càng nóng nảy hơn, quỳnh lên kêu một tiếng “Hoàng gia gia!” Sau đó mắt khẽ nhắm lại, ngã trên giường rỗng hờn mê bất tỉnh!

“Hiên nhi!”

Vài thanh âm vô cùng lo lắng đồng thời vang lên!

Mạc Ngự Minh bước tới, thân mình chấn động lập tức trở về, bổ nhào vào giường, sắc mặt đột biến, cuống quýt ôm lấy Mạc Ly Hiên hô: “Hiên nhi, con tỉnh, tỉnh mau. Đây là sao, tột cùng là sao?”

“Phụ hoàng, Hiên nhi cùng Tứ tẩu hai mẹ con tình thâm, phụ hoàng nhốt Tứ tẩu lại, chia rẽ bọn họ, sợ là Hiên nhi khó có thể chấp nhận mới lại hôn mê!” Mạc Kỳ Dục lo lắng nói.

“Đúng vậy, phụ hoàng, thật vất vả Hiên nhi mới nhật về một cái mạng, không thể lại mất đi nó!” Mạc Kỳ Sâm mày nhíu thật sâu.

Mạc Kỳ Lâm vừa lắc đầu vừa thở dài “Phụ hoàng a, chúng ta mới cao hứng một chút, sao ngài lại tra tấn Hiên nhi đến hôn mê bất tỉnh? Nên làm cái gì bây giờ.”

“Không phải trầm tra tấn.” Mạc Ngự Minh giận đến méo mặt, trừng mắt Mạc Kỳ Lâm, lại sốt ruột gọi hoàng tôn: “Hiên nhi, con tỉnh lại đi!”

Mạc Kỳ Diễn vô cùng lo lắng, Mạc Ly Hiên suy tư một phen, sau đó hướng Mạc Ngự Minh trình trọng quỳ xuống, “Phụ hoàng, ngài dạy bảo, nhi thần không dám quên, nhi thần không có ý khác, chỉ cầu phụ hoàng bảo trụ một mạng của Hiên nhi. Vừa rồi là Hiên nhi nói năng lung tung, Tứ Vương phi tất nhiên là không thể không hợp quy củ mà ở trong Vương phủ của nhi thần. Nhưng nàng là một cô gái yếu ớt, trong thiên lao giá rét, chỉ sợ thân mình sẽ không chịu nổi. Nhi thần cho rằng trải qua giáo huấn này, Tứ Vương phi sẽ nhớ kỹ. Nhi thần luôn luôn cảm kích nàng đối xử tốt với Hiên nhi, bù đắp cho tiếc nuối của Hiên nhi không có mẫu thân, cho nên mới năm lần bảy lượt ở trước mặt phụ hoàng vì Tứ Vương phi nói chuyện, xin phụ hoàng vì mạng của Hiên nhi mà bỏ qua cho Tứ Vương phi, thả nàng về Tứ Vương phủ, cũng cho Hiên nhi ở Tứ Vương phủ đi!”

“Nhị ca nói rất đúng. Mạng Hiên nhi quan trọng, phụ hoàng, ngài không thể lấy mạng Hiên nhi vui đùa a!” Ánh mắt Mạc Kỳ Dục sáng loáng, phụ họa theo.

Mạc Kỳ Minh luôn luôn trầm mặc cũng đột ngột mở miệng, “Phụ hoàng, Tứ Vương phi sống hay chết không quan trọng, nhưng cốt nhục hoàng thất phải bảo trụ. Nhi thần nghĩ nên đáp ứng thỉnh cầu của Hiên nhi đi.”

Mạc Kỳ Lâm kinh ngạc nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, híp lại, con ngươi lại không dấu vết dời đi.

Mặt Mạc Kỳ Minh không chút thay đổi, chỉ chấp tay ở sau người, bàn tay to nắm thật chặt.

Sinh tử của Lăng Tuyết Mạn đương nhiên không quan trọng, quan trọng là nàng ở trong thiên lao thì hẳn không có cách nào xuống tay với nàng. Nếu như nàng đi ra ngoài, sẽ càng dễ dàng hành động!

Mạc Ngự Minh trầm mặc gần năm phút, rốt cục oán hận trừng mắt nhìn năm đứa con một cái, cuối cùng ánh mắt dời đến trên người Hoàng Hậu, giọng nói lập tức trở nên mềm nhẹ, “Hoàng Hậu, nàng nói nên làm như thế nào?”

“Hoàng Thượng, tha thứ cho thần thiếp lảm nhảm, thần thiếp thật sự thích Tứ Vương phi này, chỉ cần thấy nàng, thần thiếp sẽ cảm thấy Hàn nhi ngay tại bên cạnh nàng, nàng cũng ở bên cạnh thần thiếp, thần thiếp cuộc đời này không còn nó, chỉ trông mong qua hết rắc rối như vậy thì tốt rồi.” Hoàng Hậu nói xong liền ảm đạm.

Mạc Ngự Minh cảm thấy tất nhiên là khổ sở, Hoàng Hậu đối với ông là thê tử kết tóc, ông có quá nhiều áy náy, hiện tại hai con lại liên tiếp chết yếu, vô luận như thế nào ông cũng không nhẫn tâm làm cho Hoàng Hậu thương tâm, huống chi Hiên nhi-

“Mà thôi, lão Ngũ truyền khẩu dụ của trẫm, phóng thích Tứ Vương phi!”

Lời vừa nói ra, không khí trong cung Long Dương nhất thời thoải mái, Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Minh vẫn lạnh nhạt không biểu tình, chỉ có Mạc Kỳ Diễn hiện lên một chút kinh hỉ cùng kích động trong mắt, Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Lâm cong cong khóe miệng một chút, Mạc Kỳ Dục trực tiếp viết vui sướng ở trên mặt, hơn nữa kích động bật cười: “Ha ha, còn phải nhờ mẫu hậu nói chuyện đi!”

“Tiểu tử ngốc, con dám cao hứng!” Mạc Ngự Minh chán nản trừng mắt, “Cũng là nó ấy người các người. Nếu Hiên nhi không tỉnh lại, trẫm lại tổng nữ nhân kia vào đại lao!”

Mấy nam nhân co rút khuôn mặt tuần tú. Mạc Nhã Phi thấy thế lại hỗ trợ kêu Mạc Ly Hiên: “Hiên nhi, có nghe được hoàng cô gọi con không? Nhanh tỉnh dậy đi, nếu không mẫu thân con không cứu được rồi!”

Mạc Ly Hiên không phản ứng, mấy người tình thế cấp bách luân phiên ra trận, rốt cục ở một tiếng sau, Mạc Ly Hiên mê man chậm rãi mở mắt, “Hoàng gia gia! Hiên nhi mơ thấy Hoàng gia gia phóng thích mẫu thân phải không?”

92. Chương 93

Ở hiện đại không có hưởng thụ qua lao ngục, Lăng Tuyết Mạn sau khi đến cổ đại lại quang vinh ở trong ngục giam hoàng gia hai ngày hai đêm, rốt cục được đặc xá!

“Oa! Ta ra tù! A a a a-”

Đứng ở cửa thiên lao, Lăng Tuyết Mạn đuổi thắt lưng, kích động một trận, điên cuồng hét lên, bỗng dưng thoáng nhìn, phát hiện bốn lớn một nhỏ – năm cái khuôn mặt tuần tú của nam nhân đen trắng đan xen!

Quần! Quần quá!

Đáng chết, tại sao thái giám chết bầm tới truyền khẩu dụ không có nói cho nàng biết bên ngoài có người!

Lăng Tuyết Mạn bắn một ánh mắt như con dao nhỏ về phía tiểu thái giám kia. Tiểu thái giám sợ hãi không biết làm sao, mềm nhũn nửa thân mình, trên trán lạnh ứa ra mồ hôi, “Tứ... Tứ Vương phi, nô tài.... nô tài đáng chết.” Hắn không biết bản thân mình sai lầm chỗ nào nữa.

“Mẫu thân!”

Tiếng nói trẻ thơ của Mạc Ly Hiên vang lên mang theo vui mừng khôn xiết.

Lăng Tuyết Mạn kích động xoay người, bỏ lại tiểu thái giám sắp ngất đi, không hề để ý hình tượng mà nâng váy chạy vội tới, “Ly Hiên! Hai ta cũng chưa chết a... A... Thật tốt quá!”

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên buông tay Mạc Kỳ Diễn, nắm lấy tay Lăng Tuyết Mạn cười ngọt ngào. Lăng Tuyết Mạn nửa mừng nửa lo, nước mắt lộp độp rơi xuống, ôm cổ Mạc Ly Hiên, muốn kéo nó ôm lấy, thử hai lần mới phát hiện mình không đủ khí lực, liền xấu hổ lau nước mắt cười mếu nói: “Ly Hiên lớn quá, ta không ôm nổi.”

“Ha ha ha!”

Mạc Kỳ Dục cười to, ba người kia cũng đều nhếch miệng. Mạc Kỳ Sâm bật cười, nói: “Nhị ca nói Tứ tẩu bị nhốt hai ngày sẽ rất thương tâm, nhưng bây giờ, chỉ sợ phụ hoàng phải thất vọng rồi!”

“Ha ha, nha đầu này, không phải, là Tứ tẩu, bản tính điên điên khùng khùng sợ là khó sửa đổi!” Mạc Kỳ Lâm thuận miệng nói, vội sửa lại, ý cười ở khóe miệng vẫn như cũ.

Mạc Kỳ Dục cười to xong lại trừng mắt nhìn, “Tứ tẩu, Hiên nhi cũng gần trưởng thành rồi, người không kiêng kỵ gì mà ôm nó như vậy, cẩn thận phụ hoàng lại để ý tới người!”

“Dựa vào cái gì?” Lăng Tuyết Mạn tức không khống chế được, cảm hếch cao .

“Mẹ ruột của người ta cũng không có thân mật như người!” Mạc Kỳ Dục đen mặt.

Lăng Tuyết Mạn phát điên, đây là làm bản tình cảm của nàng cùng Ly Hiên! “Người ta là người ta, còn ta là ta, ta chính là mẹ ruột của Ly Hiên!”

Mạc Kỳ Sâm nhin cười không được sắp hỏng hình tượng, không kịp thở, cuối cùng đỏ mặt nói: “Tứ tẩu, lời này tẩu nói không tính, tẩu phải hỏi Nhị ca đi!”

“Khụ khụ!”

Không đợi Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Diễn xấu hổ, Mạc Kỳ Dục trầm mặt, dùng sức ho lên, tức giận: “Lục ca muốn bị phụ hoàng để ý sao? Nói bậy bạ gì đó!”

“Ách, đúng, đúng, đúng, vẫn là Tiểu Thất nghĩ chu đáo. Chỉ số thông minh của ta thật là thấp hơn Tiểu Thất rồi.” Mạc Kỳ Sâm ảo não sờ sờ cái trán, ai oán nói.

Nghe vậy một trận cười lại vang lên, đến Mạc Kỳ Diễn lạnh nhạt không biểu tình cũng cong khóe miệng. Lăng Tuyết Mạn nhân cơ hội mỉa mai: “Lục Vương gia anh minh!”

“Lục ca!”

Mạc Kỳ Dục nổi giận, nắm chặt nắm tay, cắn răng nói: “Chỉ số thông minh của ta cho dù thấp thì cũng cao hơn người!”

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Sâm háng giọng một cái, khôi phục biểu tình lạnh nhạt quen thuộc, “Tiểu Thất, trầm tĩnh một chút, đừng để cho Tứ tẩu chế giễu!”

“Đúng đó Dục Dục à, người phải sửa đổi tính cách một chút. Làm nam nhân, cho dù Thái Sơn có sập thì mặt vẫn không đổi sắc, cần thâm trầm bình tĩnh, cho dù là làm bộ cũng phải cố gắng chống đỡ, tỷ như Nhị Vương gia, tỷ như Ngũ Vương gia, còn tỷ như, khụ khụ!” Lăng Tuyết Mạn ghen cười nói xong, cuối cùng ngó nhìn tay phải Mạc Kỳ Sâm nắm nhẹ thành quyền, ‘khụ’ hai tiếng, bả vai không ngừng run run.

Những lời này chọc giận cả bốn nam nhân!

Mặt Mạc Kỳ Dục xanh mét, “Không được gọi ta Dục Dục!”

Mạc Kỳ Diễn giận tái mặt, “Tỷ như ta cái gì? Ta làm sao? Ba mươi năm nay ta đều như vậy!”

Mạc Kỳ Lâm méo hết nửa mặt, “Dám nói nam nhân chúng ta như vậy chỉ có một mình tẩu! Thật là nên để cho Tứ ca sửa chữa tẩu!”

Mạc Kỳ Sâm cắn răng, “Tứ tẩu, ‘khụ khụ’ của tẩu là nói ta sao? Ta quyết định lần tới nếu như tẩu lại bị nhốt, ta sẽ trở về nhà đóng cửa ngủ ngon!”

“A...”

Lúc này đến phiên Lăng Tuyết Mạn méo miệng không biết nên nói cái gì cho phải, cảm giác trong lòng bàn tay đụng trúng cái gì, cúi đầu nhìn lại đụng phải đôi mắt ngây thơ thuần khiết của Mạc Ly Hiên lóe ra ý cười giảo hoạt. Lăng Tuyết Mạn ngăn người, kịp phản ứng, thân mình lão đảo giống như hoàn toàn không có khí lực, khoắc tay lên trên người Mạc Ly Hiên, hữu khí vô lực nói: “Ly Hiên, mẫu thân sắp chết rồi, bụng đói quá a!”

“Mẫu thân, ngài kiên trì một chút, Hiên nhi đưa ngài trở về.” Mạc Ly Hiên nghe vậy sốt ruột đỡ người Lăng Tuyết Mạn, ủy khuất ai oán nhìn bốn người kia nói: “Phụ vương, các hoàng thúc, các ngài thật ác tâm, thân thể mẫu thân suy yếu như vậy chắc chắn là hai ngày chưa có ăn gì, các ngài còn khi dễ mẫu thân!”

“Haiz, không phải, Hiên nhi, chúng ta...”

“Hiên nhi, phụ vương không có khi dễ mẫu thân a.”

“Hiên nhi, con không nên để bị lừa.”

Mạc Kỳ Sâm chưa đến phiên nói chuyện đã bị Mạc Ly Hiên ngắt lời, “Thất thúc, thúc đáp ứng con không khi dễ mẫu thân, ngài nuốt lời, con muốn đi nói cho Hoàng gia gia!”

“A, Hiên nhi, con không thể hại Thất thúc a. Thất thúc khi nào dám khi dễ mẫu thân con?” Mạc Kỳ Dục muốn giải thích, nhưng nhận được ánh mắt hồ nghi của ba người kia, miệng há nửa ngày mới nói: “Nhị ca, đệ là bị tiểu tử nhà ca cho vào tròng! Nó và nha đầu hư này liên hợp lại đoạt đoạt lưu ly của đệ, còn ép đệ hứa hẹn, đệ... đệ muốn chết!”

“Cái gì? Hiên nhi, con lấy cây quạt bảo bối của Thất thúc?” Mạc Kỳ Diễn hơi trầm mặt hỏi.

Mạc Ly Hiên cúi đầu nhỏ giọng nói: “Phụ vương, vì mẫu thân rất thích, nhưng Thất thúc lại không cam lòng cho, con liền...”

Mạc Kỳ Diễn mấp máy môi, đưa mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn thật có lỗi, cười cười, từ trong tay áo rút ra cây quạt, thập phần không nỡ, đặt ở trên miệng hôn một cái mới đưa tới trước mặt Mạc Kỳ Dục, đưa ra lại thu vào, khó đành lòng, lâu bầu nói: “Bảo bối, người trước cùng Thất Vương gia ở vài ngày, chờ ta có tiền nhất định sẽ chuộc người về, người ngoan ngoãn nghe lời, chờ đồng bọn ta tới, ta nhất định đón người về!”

“Ha ha ha!”

“Ha ha, nha đầu thật khôi hài!”

Mấy người âm âm cười vang, khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Diễn cũng giương lên ý cười, ánh mắt hơi sùng nịnh liếc qua Lăng Tuyết Mạn, nói với Mạc Kỳ Dục: “Thất đệ, cây quạt của đệ đưa cho Nhị ca đi, con nợ cha trả, Nhị ca mua lại của đệ!”

Mới nói xong liền nghe được từ phía sau, một giọng nam nhân vang lên: “Nô tài Tư Khuynh thỉnh an các vị Vương gia!”

“Miễn lễ!”

“Tạ Vương gia!”

Quản gia Tư Khuynh đứng thẳng lên, từ trong tay áo lấy ra một chồng ngân phiếu, hai tay dâng lên, “Thất Vương gia, Vương phi nhà nô tài đoạt quạt lưu ly của ngài, nô tài đã chuẩn bị một vạn hai! Nô tài xin Vương gia nhận lấy, đưa cây quạt cho Vương phi!”

93. Chương 94

Bây giờ là tình huống nào.

Lăng Tuyết Mạn u buồn!

Sắc mặt Mạc Kỳ Diễn thật bình tĩnh, một đôi con ngươi lạnh nhạt lại sắc bén nhìn phức tạp về phía quản gia Tư Khuynh, mang theo một chút tức giận.

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Sâm liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt nghi hoặc, lại nhìn Mạc Ly Hiền.

Tứ Vương phủ này hiện tại rốt cuộc là ai làm chủ, một vạn lượng bạc cũng không phải là nhỏ, quản gia có thể tùy ý chi tiêu sao.

Mạc Kỳ Dục chìm sắc mặt, một cổ u ám giữa lông mày toát ra, hai tay ban đầu chấp ở hai bên thân thể giờ nắm chặt hết sức, tức giận trừng mắt quản gia, nói: “Bổn vương muốn người chuẩn bị bạc sao?”

Một câu đã nói ra, nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn, hơi khôi phục sắc mặt nói: “Nhị ca, cây quạt đệ đã cho Tứ tẩu, còn có thể keo kiệt thu hồi sao? Cho dù như thế nào cũng không thể để Nhị ca ra bạc a!”

“Tiểu Thất, vậy được, Nhị ca không miễn cưỡng. Hiền nhi tạ ơn Thất thúc con đi.” Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt cười nói.

“Thất thúc, cảm ơn thúc!” Mạc Ly Hiền nhu thuận nói.

Mạc Kỳ Dục gạt đầu mới trừng Lăng Tuyết Mạn vẫn ngây ngốc, trong mắt rõ ràng hiện ra tức giận, “Tứ tẩu, ta có nói muốn lấy lại quạt lưu ly sao?”

“Sao?” Lăng Tuyết Mạn bị một câu chất vấn này làm cho sợ hãi, hoàn hồn xong, vội vỗ ngực một cái nói: “Vậy người sớm nói đi, hại ta lo lắng vô ích!”

“Người! Người sẽ không thể nói lời nói cảm tạ sao? Giống như cây quạt của ta đương nhiên là của người vậy!” Mạc Kỳ Dục tức điên, nắm tay trong không trung giơ lên, lại ôm hận mà buông xuống, thở hổn hển nói.

Lăng Tuyết Mạn thấy hấn càng giận, nàng càng cười ‘hắc hắc’, từ trong tay quần gia đoạt lấy ngân phiếu, lại cố ý ở trước mắt Mạc Kỳ Dục huơ huơ mấy cái, thẳng đến gương mặt tuần tú vừa xanh vừa trắng mới chế nhạo: “Dục Dục, ai bảo ta không phải là cây ngay không sợ chết đứng a, ta có bạc, hì hì, là bản thân người không muốn, cũng không phải là ta không trả cho người!”

“Nha đầu hư, người được tiện nghi còn khoe mẽ!” Mạc Kỳ Dục tức giận muốn nổi bão, ở đây quá nhiều người, huống hồ hấn đối với nữ nhân là Tứ tẩu trên danh nghĩa của hấn, trừng phạt không được, cũng chửi không được, chỉ có thể nghe thấy hấn cắn răng, thanh âm rất không lễ phép truyền ra.

Mạc Kỳ Sâm rốt cuộc không nín được, ‘ha ha’ cười ra tiếng. Mạc Kỳ Lâm cũng nhếch miệng, nhưng nhìn về phía Mạc Kỳ Dục cùng Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt lại hàm chứa thâm ý.

Hấn nghĩ tới cái chần găm!

Mà Mạc Kỳ Diễn cũng ý vị thâm trường dừng ánh mắt ở trên thân hai người, bỗng nhiên cười nhạt nói: “Sao lại kêu Tiểu Thất thành Dục Dục? Nghe thật là kỳ quái!”

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Dục lúng túng ửng đỏ khuôn mặt tuần tú. “Cái này nói thì dài dòng, đệ luôn luôn sửa cho đúng. Nhưng nha đầu kia, là Tứ tẩu, nàng sửa không xong!”

“Ha ha, phải không?” Mạc Kỳ Diễn mỉm cười, sườn mặt nhàn nhạt nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, không mặn không nhạt nói: “Tứ đệ muội đặt tên quả thực có phong cách riêng a!”

Lăng Tuyết Mạn quần bách, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến bên tai, đối mặt với Mạc Kỳ Diễn, tim nàng luôn đập nhanh hơn như thiếu nữ hoài xuân, khẩn trương bất an. Ý tứ trong lời nói của hấn cho nàng biết, hấn hiển nhiên là hiểu lầm nàng cùng Mạc Kỳ Dục.

Trong đầu ong ong vang lên lời hấn nói với nàng lúc gần đi, lại nhớ đến nụ hôn trên trán, tim đập càng thêm lợi hại. Nàng muốn giải thích cho hấn, nhưng miệng mở mấy lần lại không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ cà lăm nói: “Ta... ta...”

Tuy nhiên, Mạc Kỳ Diễn lại đem biểu tình đỏ mặt cùng khẩn trương của Lăng Tuyết Mạn hiểu thành chột dạ, rùng mình, ánh lạnh lẽo từ trong mắt hiện lên, nắm tay càng thẳng lại, lúc nói ra, trên mặt vẫn cười nhạt, nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại lạnh hơn một chút, nhẹ nhàng học ra hai chữ, “Phải không?”

Lăng Tuyết Mạn chấn động, mở to mắt, ngẩn ra nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn. Nàng muốn nói hấn đã hiểu lầm, lại đột nhiên cảm giác thật vô lực nhìn Mạc Kỳ Dục một cái, hấn đang tức giận như vậy, nàng nên giải thích thế nào đây, có năng lực giải thích thế nào đây? Cho dù nàng phủ nhận, là người bị hại, nhưng nàng quả thật đã không còn nguyên vẹn!

Trong lòng đột nhiên trống rỗng, Lăng Tuyết Mạn cắn chặt môi, dứt khoát quay mặt trở về, không nhìn Mạc Kỳ Diễn thêm một lần nào nữa.

Ánh mắt Mạc Kỳ Diễn phút chốc căng thẳng nhìn Lăng Tuyết Mạn, vài giây sau quay đi.

Mạc Kỳ Dục cảm giác có cái gì không đúng, tim đập hơi loạn, liền cười nói: “Tứ tẩu, xem người mang bộ dáng ủy khuất giống như huynh đệ chúng ta khi dễ người vậy! Cây quạt kia ta thật không muốn đưa cho người, người tận tình chơi cho hư đi, khi nào hư thì nói một tiếng, ta giúp người sửa. Nhị ca, Ngũ Ca, Lục ca, trên tay có cái gì đáng giá không, dâng ra đi! Ta tặng quạt rồi, không lẽ các ca ca không có tặng gì sao?”

“Cái gì?”

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Sâm đồng thời hô lên: “Tiểu Thất đáng chết, người chết còn muốn kéo chúng ta xuống nước sao?”

“Ha ha ha!”

Mạc Kỳ Dục nở nụ cười, vỗ bả vai Mạc Ly Hiên, nói: “Hiên nhi, Thất thúc dạy cho con, con phải nhớ kỹ a, không thể một mình chịu thiệt, tất cả mọi người cùng chịu thiệt mới công bằng.”

Quần gia lẳng lặng đứng ở một bên, khuôn mặt bình tĩnh, nhưng khóe mắt nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, lại phức tạp hơn một phần.

Đáng tiếc là chủ tử nhà hắc không thể xuất hiện, bằng không để ngài nghe được mấy vị Vương gia này quá đáng đối với Vương phi, chắc sẽ tức giận xanh mặt đi!

Mạc Ly Hiên cười hết sức gạt người, “Thất thúc yên tâm đi, Hiên nhi sẽ không để cho thúc thua thiệt huynh đệ đâu, nên có phúc cùng hưởng không phải sao?”

“Ha ha, Nhị ca, sao Hiên nhi không giống ca mà có chút giống Tam ca, rất phúc hắc!” Mạc Kỳ Lâm cười nói

Mạc Kỳ Diễn cười nhạt, khoe miệng tạo ra một độ cong mê người, khẽ cười nói: “Đúng vậy, trước kia ta cũng không phát hiện, từ khi đứa nhỏ này đến phủ Tứ đệ mới thành như vậy!”

Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, khoe mắt chống lại khuôn mặt tươi cười của Mạc Kỳ Diễn, không nóng không lạnh nói: “Nhị Vương gia có ý gì, chẳng lẽ muốn nói Ly Hiên là bị ta làm hư sao?”

“Sao?” Mạc Kỳ Diễn ngẩn người, bởi vì trong lòng còn tức giận, liền nhượng mảy nói: “Ta cũng không nói như vậy, Tứ đệ muội muốn nghĩ như vậy, ta cũng không có gì để nói.”

“Ngài!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận thật, nắm chặt ngân phiếu trong tay, oán hận dậm chân một cái, giơ ngân phiếu trước mặt quần gia nói: “Quần gia, một vạn hai này Thất Vương gia không muốn vậy thì là của ta, ta không đưa lại cho người! Hừ, cuối cùng ta không còn là kẻ nghèo hèn không xu dính túi!”

Dứt lời lại kéo tay Mạc Ly Hiên, cũng không thèm nhìn tới bốn nam nhân kia, cắn răng nghiêng lợi nói: “Con, chúng ta về nhà thôi!”

“Mẫu thân, ngài chậm một chút đi!” Mạc Ly Hiên bị kéo ở sau, sốt ruột vừa nói vừa quay đầu nhìn.

Bốn nam nhân đều đen mặt, Mạc Kỳ Diễn trừng mắt nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, chán nản phun ra một câu nói: “Tốt lắm, coi như là con nàng đi!”

94. Chương 95

Lăng Tuyết Mạn mang theo cơn tức ngồi xe ngựa về tới Tứ Vương phủ. Mới vừa vào cổng lớn, liền nghe được quần gia đi theo phía sau kêu lên: “Vương phi xin dừng bước!”

“Quần gia, có chuyện gì sao?” Lăng Tuyết Mạn quay đầu, theo bản năng giấy ngân phiếu ở tay áo, khí thế bức người nói: “Không cho người thu ngân phiếu về! Đây là bản thân Thất Vương gia không muốn!”

Quần gia ngẩn ra, hơi cong khoe miệng, có chút buồn cười nhếch miệng nói: “Vương phi hiểu lầm, nô tài không dám thu hồi. Vương phi là chủ tử, nô tài không dám phạm thượng.”

“Vậy người muốn gì?” Lăng Tuyết Mạn giãn lông mày một chút, vẫn đề phòng hỏi.

“Mời Vương phi cùng tiểu Vương gia tới từ đường, dâng hương cho Vương gia, cầu Vương gia phù hộ Vương phi cùng tiểu Vương gia ngày sau bình an đại cát!” Quần gia nói.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, “Ách, được rồi Ly Hiên, chúng ta cùng đi thấp nhang cho phụ vương con đi!”

“Được.”

Mạc Ly Hiên gật đầu, cùng Lăng Tuyết Mạn đi vào từ đường.

Quần gia đốt nén nhang, Lăng Tuyết Mạn quỳ xuống lạy ba lạy trước linh vị. Nghĩ đến Mạc Kỳ Hàn, nàng kỳ thực có chút áy náy, đối với dân tộc là nàng là bị ép buộc, nhưng đối với Mạc Kỳ Diễn...

“Haiz-”

Lăng Tuyết Mạn thở dài một hơi, chuyển mắt nói: “Ly Hiên, quần gia, các người đi ra trước đi, ta muốn trò chuyện cùng phụ quân.”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Quản gia khom người nói xong, chờ đợi Mạc Ly Hiên. Mạc Ly Hiên lại cau chặt mày, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, ngài vừa từ trong thiên lao ra, thân thể suy yếu, không được quý quá lâu, chờ tĩnh dưỡng vài ngày hãy cùng phụ vương nói chuyện đi.”

“Không sao, ta có thể chịu được. Con đi cùng quản gia, trước rửa mặt, chờ ta một chút, chúng ta cùng nhau dùng bữa.” Lăng Tuyết Mạn vỗ vỗ tay Mạc Ly Hiên, mỉm cười nói.

“Vâng, vậy con chờ mẫu thân.”

Trong từ đường, cửa đóng lại, Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trên nệm êm, nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi, mới nhẹ giọng nói: “Phu quân, ta xem như cử tử nhất sinh, một lần nữa trở về nơi này. Vì mạng của ta mà nhiều người phải lo lắng, mà ngài tuy rằng mất vẫn còn ta bảo vệ một mạng. Vốn không có tình cảm gì, ta cũng quên mất mình rốt cuộc năm năm trước có cứu ngài hay không. Nhưng vô luận như thế nào, ta hiện tại thật cảm kích ngài, thật lòng muốn nói tiếng cảm ơn với ngài.

Phu quân, ngài ở trên trời hẳn là hết sức tức giận, ta không phải nữ nhân tốt, thể xác và tinh thần đều không thể trung trinh cho ngài. Hiện thời ta chiếm danh hiệu Tứ Vương phi, giống một con chim bị nhốt trong lồng mất đi tự do, còn bị người bức bách. Ta đối với Nhị Vương gia sinh lòng yêu quý, đối với dâm tặc lai lịch bất minh ta không biết trong lòng mình suy nghĩ gì.

Nhưng ta biết cho dù là Nhị Vương gia cũng tốt, dâm tặc kia cũng thế, ta đều chỉ có thể an phận sống ở chỗ này, không có lựa chọn nào khác. Thủ tiết cho ngài, ta không cầu ngài phù hộ ta bình an, chỉ cầu ngài đừng trách ta thất thân, không phải ta mong muốn, chính là trên đời này có nhiều chuyện đành chịu như vậy. Nếu như ngài không chết, ta nghĩ ta vẫn là sẽ thống khổ, ngài còn có trắc phi, ta có thể nào cam tâm chung chông với người khác đâu?

Phu quân, ngài nói cho ta, ta hiện tại phải làm gì? Ta có thể làm gì đây?”

Sau bức tường cuối từ đường, Lâm Mộng Thanh nằm ở trên bàn rung chân, hưng trí không giảm nghe Lăng Tuyết Mạn lầm bầm lầu bầu. Người ta thương tâm khổ sở, còn hẳn là càng nghe càng phấn khích, trong mi trong mắt tất cả đều là ý cười. Nhưng lúc đang nghe đến kích động, là lúc lỗ tai bị người nào đó néo một cái, tiếp theo một tiếng gầm nhẹ cắn răng nghiêng lợi truyền đến, “Tiểu tử thú, gọi con cùng sư phụ chơi cờ, con trốn đi đâu vậy?”

“Suyt!”

Lâm Mộng Thanh áp ngón trỏ ở trên môi, một tay vội vàng bưng kín miệng Thiên Cơ lão nhân, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, bên ngoài có Vương phi của sư huynh!”

“Hả?”

Hai mắt Thiên Cơ lão nhân lập tức tỏa ánh sáng, “Nhìn như thế nào, có đẹp như con bé Ngô Đồng không?”

“Không biết, con nhìn không tới.”

“Vậy chúng ta tìm cách nhìn một cái.”

“Sư phụ, ngài không sợ sư huynh biết sao?”

“Ách, nói cũng phải, nếu hồng chuyện của Hàn tiểu tử, chúng ta liền không có một ngày tốt lành!”

“Hi hi, sư phụ, con nghe được một bí mật. Chúng ta trở về Hương Đàn Cư đi.”

Trên giường tơ lụa mềm mại, Mạc Kỳ Hàn nặng nề ngủ, hai ngày hai đêm chưa từng chớp mắt, hẳn một mỗi cực kỳ. Vô Cực tiến vào hai lần cũng không nhắm mắt đánh thức hẳn, bấm báo chuyện Vương phi đã về phủ.

Giờ phút này Vô Cực canh giữ ở ngoài cửa, thầm than thở. Tối hôm qua chủ tử lại thất thần đến bị trà nóng phỏng tay, điều này làm hẳn đã sót ruột lại đau lòng, hẳn không hiểu đây rốt cuộc là vì ai mà hao tổn tinh thần.

Hai thân ảnh bay xuống, Vô Cực hơi hắt mảy, cung kính chấp tay, “Nô tài ra mắt lão tiền bối! Lâm công tử!”

Thiên Cơ lão nhân khoát tay, đưa mắt nhìn hướng trong phòng, nói: “Không cần vô nghĩa, Hàn tiểu tử còn ngủ sao?”

“Vâng, chủ tử quá mệt mỏi, nô tài không đành lòng đánh thức.” Vô Cực gật đầu nói.

“Sư phụ chờ đi, con cũng không dám đi âm ỉ sư huynh.”

“Haiz, để nó ngủ đi, chúng ta đi chơi cờ.”

“A, lại chơi cờ a.”

.....

Lăng Tuyết Mạn đi ra khỏi từ đường, phát hiện Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đã chờ ở bên ngoài.

“Nô tì khấu kiến Vương phi!” Hai nha đầu thi lễ, mỉm cười nói.

“Ha ha, có thể còn sống nhìn thấy các người thật là vui! Mau đứng lên!” Lăng Tuyết Mạn vươn ướm mắt, vội kêu lên.

Xuân khê cười nói: “Vương phi, chúng nô tì đã chuẩn bị nước ấm, trước hầu hạ Vương phi thay quần áo tắm rửa, sau đó sẽ dùng bữa.”

“Vương phi, tiểu Vương gia đã chờ ở Cúc Thủy Viên!” Thu Nguyệt cũng tươi cười nói.

“Ừ, ừ, ta cũng thực đói bụng, trước tắm rửa một chút, ở trong thiên lao hai ngày, y phục trên người đều mốc meo rồi!”

Khi nói chuyện đến cổng Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn tròn mắt nhìn năm chậu than đặt dọc. Chẳng lẽ...

Nhìn Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc, Xuân Đường giải thích: “Vương phi, chỗ chúng ta có tập tục, hễ là có tai ương lao ngục, sau khi tự do về nhà, bước qua năm chậu than, như vậy có thể trừ đi vận xấu.”

“Ách.” Lăng Tuyết Mạn chắc lưỡi, “Nhưng nhiều như vậy, làm sao bước qua?”

“Ha ha!”

Hai tiếng cười như chuông bạc đột nhiên từ phía sau vang lên, chủ tớ ba người lạnh run một cái, quay đầu lại, là Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung!

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, sau đó mím môi cười, yên lặng chờ hai nữ nhân kia mở miệng trước.

Mà Xuân Đường Thu Nguyệt lại đề phòng nhìn các nàng, đem thân mình chắn trước mặt Lăng Tuyết Mạn, hơi khụy xuống, mỉm cười nói: “Nô tì tham kiến Cốc Trắc phi, tham kiến Tôn trắc phi!”

“Đứng lên đi!” Cốc Vũ Mị cao ngạo nâng cằm.

“Tạ ơn Cốc Trắc phi!”

Tôn Uyển Dung nắm chặt khăn trong tay, ánh mắt khinh thường chán ghét đem toàn thân Lăng Tuyết Mạn quan sát một lần, sau đó dùng khăn che mũi, nói: “A! Mùi gì mà thối muốn chết! Chắc chắc, đây không phải mùi mốc đi?”

95. Chương 96

Cốc Vũ Mị yêu kiều dùng khăn bịt mũi, ra vẻ toàn thân run lên, “Thật là khó ngửi! Vương phi tỷ tỷ, tỷ từ trong thiên lao đi ra không có tắm rửa sao? Thật là thú!”

Sắc mặt Xuân Đường, Thu Nguyệt biến thành màu đen, ngó nhìn Lăng Tuyết Mạn, thấy Lăng Tuyết Mạn mím đôi môi đỏ mọng thành một đường cong, nhàn nhạt mỉm cười, trong mắt tràn đầy hứng thú xem cuộc vui.

Biểu hiện của Lăng Tuyết Mạn làm Cốc Vũ Mị và Tôn Uyển Dung giật mình, lập tức trao đổi ánh mắt một chút. Tôn Uyển Dung đến gần hai bước, dạo qua Lăng Tuyết Mạn một vòng, không nóng không lạnh cười nói: “Vương phi thật hăng hái, mới khắc chết phu quân của chúng ta, liền làm hại tiểu Vương gia suýt chết. Loại nữ nhân mang điềm xấu giống tỷ còn về vương phủ này làm cái gì?”

“Nếu là muội, muội đâu còn có mặt mũi mà trở về!” Cốc Vũ Mị nhướn lông mày một chút, đột nhiên khóc lên, “Phu quân đáng thương của chúng ta! Oa... oa...”

Một màn biểu diễn này, thủ vệ canh cửa Cúc Thủy Viên đều hơi giật mình nhìn Lăng Tuyết Mạn.

“Haiz, các ngài nói bậy bạ gì vậy?” Thu Nguyệt không nhịn được, bước lên một bước, vẻ mặt tức giận.

Xuân Đường cắn răng nói: “Hai vị trác phi, Vương phi ra sao đến phiên các ngài nói năng lộn xộn sao?”

“Làm càn! Hai nha đầu các ngươi quá lớn gan. Các ngươi còn coi chúng ta là chủ tử sao?” Cốc Vũ Mị xanh mét mặt, quát.

Lăng Tuyết Mạn luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt, đến lúc này nàng sợ hai nữ nhân kia lại đánh người, liền đứng ở trước mặt Xuân Đường, Thu Nguyệt, mở miệng: “Muốn làm cái gì?”

Bốn chữ ngắn gọn mang khí thế bức người, làm Cốc Vũ Mị ngậm miệng, hơn nữa có chút kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết Mạn. Tôn Uyển Dung cũng ngẩn người, nhưng lập tức nghĩ đến các nàng có người nhà làm chỗ dựa vững chắc, lá gan liền to lên, nâng cằm, “Vương phi, hai người chúng ta dù sao cũng là người của Vương gia. Nha hoàn của Vương phi có thể không để ý tôn ti trật tự sao?”

Lăng Tuyết Mạn hôm nay đã tức giận, hai nữ nhân đáng chết này còn bối mồm, mà lại nói nàng khắc phu khắc tử. Nếu nàng nhịn, mặt trời sẽ mọc từ hướng tây!

Biểu tình trên mặt Lăng Tuyết Mạn không ngừng biến hóa, con ngươi phun lửa ngừng ở trên mặt hai người kia, môi đỏ mọng cong lên, rét lạnh nói: “Hai người các ngươi hiện tại nói xin lỗi ta còn kịp! Ta chỉ cho các ngươi một cơ hội!”

“Sao?”

Hai người ngẩn người, tiện đà cười nhạo: “Chúng ta không muốn thì sao?”

“Ta nhìn thấy các ngươi chính là lợn chết không sợ phỉ nước sôi!” (kiểu như là điếc không sợ súng) Lăng Tuyết Mạn lạnh lùng nhếch môi, hướng vài tên thủ vệ ra lệnh: “Đem Cốc Trắc phi cùng Tôn trác phi nhốt ở Thâm Trúc Hiên cho bốn Vương phi. Không có mệnh lệnh của ta, không kẻ nào được ra vào Thâm Trúc Hiên nửa bước!”

“Ngươi! Lăng Tuyết Mạn ngươi thật to gan. Ngươi dám nhốt chúng ta sao?” Cốc Vũ Mị biến sắc mặt, cao giọng quát lên.

Tôn Uyển Dung trừng gã thủ vệ, khẩu khí sắc bén nói: “Ai dám nhốt ta? Ta tốt xấu cũng gả cho Vương gia mấy năm. Vương gia mất chưa được bao lâu liền không để ta vào mắt sao?”

Thủ vệ bị vài tiếng rống này làm đứng yên tại chỗ, khó xử cúi đầu, thở cũng không dám thở mạnh.

Thấy thế, Cốc, Tôn hai người lập tức đắc ý khiêu khích nhìn Lăng Tuyết Mạn, sau đó rất ăn ý liếc mắt trao đổi một chút, Cốc Vũ Mị cười nhạo nói: “Vương phi vẫn là nhanh đi tắm rửa đi, Cúc Thủy Viên yêu thích nhất của Vương gia đều bị ngươi làm thúi rồi!”

Nói xong xoay người đi.

Chủ tớ ba người Lăng Tuyết Mạn tức đỏ mặt. Ngực Lăng Tuyết Mạn kịch liệt phập phồng, cắn răng nói: “Xuân Đường Thu Nguyệt ngăn người lại cho ta!”

“Vâng, Vương phi!”

Hai nha hoàn sớm có ý định này, giờ phút này vừa nghe được mệnh lệnh liền trả lời một tiếng đầy hào khí, chân nhẹ bật một cái nhảy lên, chắn trước thân Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung, hai tay cản lại, cười lạnh nói: “Hai vị trác phi xin dừng bước!”

Xuân Đường Thu Nguyệt vừa lộ ra thân thủ làm kinh hãi Lăng Tuyết Mạn, cũng kinh hãi Cốc Tôn hai người!

“Người... các người biết võ?” Cốc Vũ Mị kinh hãi há hốc miệng.

Tôn Uyển Dung tròn tròn mắt, “Các người học võ khi nào?”

“Hai người chúng ta vốn là nha hoàn bên cạnh chủ tử, đương nhiên phải có bản lĩnh bảo vệ chủ tử!” Xuân Đường lạnh lùng nói.

Lăng Tuyết Mạn tiêu hóa xong sự thật này càng thêm giật mình! Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt một chút, hai tay cũng nắm chặt, nàng đột nhiên nghĩ đến dâm tặc mỗi lần tới đều có thể làm Xuân Đường Thu Nguyệt biết võ công không chút hay biết, vậy võ công hần cao bao nhiêu a!

Sợ chết! Nàng cũng đừng nghĩ thoát khỏi dâm tặc! Chính là cho dù nàng có mười con dao cũng dùng không đủ!

Run rẩy thân mình, Lăng Tuyết Mạn chậm rãi đi đến, ánh mắt sùng bái lờm liếc Xuân Đường Thu Nguyệt, lại dời về phía hai người Cốc Tôn, chậm rãi nói: “Không sai, võ công chính là dùng để đối phó kẻ ác, đối với hai nữ nhân này không cần khách khí!”

“Vâng, Vương phi!” Xuân Đường Thu Nguyệt đắc ý cong cong khóe miệng. Các nàng không sợ hai nữ nhân này, bởi vì chủ tử nhà các nàng dặn rõ phải bảo vệ Vương phi, bọn họ tất nhiên không dám để cho Vương phi chịu ủy khuất.

“Lăng Tuyết Mạn người muốn thế nào?” Cốc Vũ Mị nổi giận vặn vẹo khuôn mặt.

“Ha ha, ta muốn thế nào người cứ nói đi?” Lăng Tuyết Mạn cười lạnh, rống bốn gã thủ vệ: “Các người thật to gan! Đến mệnh lệnh của bốn Vương phi cũng không tuân sao? Trác Vương phi dám gọi thẳng tên của bốn Vương phi, là việc vô lễ thứ nhất! Thứ hai, thấy Vương phi không hành lễ, không thỉnh an! Thứ ba, dám vu khống bốn Vương phi, đại bất kính! Lập tức nhốt bọn họ vào Thẩm Trúc Hiên, ai dám tự ý thả hai người này, đuổi khỏi Tứ Vương phủ!”

“Vương phi!” Bốn thủ vệ bị khí thế sắc bén của Lăng Tuyết Mạn làm khiếp sợ, vừa nghĩ đến tiểu Vương gia rất hiếu thảo, Lăng Tuyết Mạn nói gì nghe nấy, liền cuống quýt chấp tay nói: “Nô tài tuân mệnh!”

“Lăng Tuyết Mạn, người thật dám nhốt chúng ta sao?” Cốc Vũ Mị hoảng hồn bật thốt lên.

Lăng Tuyết Mạn lui một bước, hai tay ôm ngực, híp mắt, thốt ra: “Chết cũng không hối cải, tội tăng thêm! Xuân Đường, vả miệng!”

“Vâng, Vương phi!” Có cơ hội báo thù, Xuân Đường liền quăng ra một cái tát, bởi vì lực tay lớn, làm Cốc Vũ Mị lão đảo ngã trên mặt đất, trên mặt hiện lên dấu năm ngón tay đỏ chói, khiếp sợ mở to hai tròng mắt, “Người... người chỉ là nha hoàn mà dám đánh ta?”

“Dẫn đi!”

Lăng Tuyết Mạn không muốn lại hao tâm tổn sức, mắt lạnh bắn xuyên qua, bốn gã thủ vệ không dám có dị nghị, cuống quýt kéo Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung đi đến Thẩm Trúc Hiên.

“Lăng Tuyết Mạn, người dám nhốt chúng ta, phụ thân ta sẽ bẩm báo lên Hoàng thượng!”

“Lăng Tuyết Mạn, phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Tiếng la thê lương vang dội, hai nha hoàn theo hầu bọn họ cúi đầu hết sức thấp, toàn thân co rúm lại. Lăng Tuyết Mạn khinh miệt nhìn Cốc, Tôn hai người bị bắt đi, rét lạnh hừ một tiếng, “Các người từ hôm nay trở đi không cần phải hầu hạ bọn họ, bốn Vương phi sẽ kêu quản gia an bài cho các người!”

“Vâng, Vương phi!”

96. Chương 97

Cầm thụ một hồi cảm giác làm lão đại, Lăng Tuyết Mạn đắc ý bước vào Cúc Thủy Viên, tắm trong thùng tắm rải cánh hoa đầy mỹ lệ, thay đổi một bộ quần lụa mỏng, trang điểm xong, cảm giác toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

Thu Nguyệt vén rèm tiến vào, “Vương phi, quần gia đến xin chỉ thị, có thể bắt đầu dùng bữa chưa?”

“Ta đói sắp dẹp bụng rồi!” Lăng Tuyết Mạn hoạt bát nháy mắt, nhìn đến chiến lợi phẩm của nàng để trên bàn, nói: “Xuân Đường, người giúp ta lấy một cái rương đến, sau đó đem ngân phiếu cùng Thủy Tinh Cầu, còn có quạt lưu ly của ta bỏ vào. Đúng rồi, người cùng Thu Nguyệt mỗi người lấy một trăm lượng đi, ta cho các người.”

“Vương phi, chúng nô tì không dám!” Xuân Đường Thu Nguyệt sợ hãi lắc đầu, Vương phi vừa ra tay chính là hai trăm lượng, hai nàng cho dù có mọc thêm hai cái đầu cũng không dám nhận!

“Vì sao không dám? Cửa ta đưa các người, không phải là các người trộm được, các người vất vả hầu hạ ta bao lâu, hoàn toàn xứng đáng. Huống chi các người không cần tiếc bạc thay ta, dù sao đây là của Vương gia các người lúc còn sống để lại, các người cảm tạ hần đi, hì hì!”

Lăng Tuyết Mạn cười cười, cảm xúc nhanh chóng chuyển biến, cắn răng nói: “Vương gia nhà các người thật biết thưởng thức, có hai tiểu lão bà cực phẩm như vậy! Thật sự là ghê tởm. Từ nhỏ đến lớn chưa thấy qua nữ nhân sao, đến loại hàng này cũng thích, khinh bỉ hần! Thật là, nam nhân duy nhất cũng đã chết, còn tranh cái gì? Đều ở dưới một mái hiên làm quả phụ, vì sao phải khi dễ người như vậy? Thật cho là cô nãi nãi ta là quả hồng mềm, muốn bóp liền bóp sao?”

“Vương phi...”

Hai nha hoàn không còn gì để nói, mắt mở to như chuông đồng, nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong lòng đang suy nghĩ, chủ tử yêu cầu mọi cử động của vương phi đều phải bẩm báo, vậy mấy lời nói này có phải bẩm báo hay không?

Không đợi các nàng quyết định, Lăng Tuyết Mạn đã vén rèm đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Bà cô ta càng bị áp chế lại càng hăng, ai dám đụng một sợi lông của ta, đừng trách ta độc ác, cùng lắm thì lại bị lấy củi thiêu cháy thêm một lần thôi!”

Hai mặt nguyệt nhau, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đều gơ ngón tay cái lên!

.....

Bữa cơm trên bàn, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên ăn rất ngon. Nhưng Lăng Tuyết Mạn cảm giác thiếu một chút gì đó, nhìn trái nhìn phải một phen, vỗ bàn một cái, “Quần gia, mang rượu tới!”

“Vương phi, ngài muốn uống rượu sao?” Quần gia có chút kinh ngạc, “Hay là nô tài châm trà cho ngài đi!”

“Haiz, quần gia người có ý tứ gì? Ta thật vất vả mới mang được đầu trở về, sao có thể không lấy rượu chúc mừng?” Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi buồn bực nói.

Quần gia âm thầm nhăn mày, nhiệm vụ này khó làm, hần nên xử lý như thế nào đây? Vương phi đã trở lại, 90% chủ tử hần buổi tối sẽ đi Cúc Thủy Viên, nếu Vương phi uống rượu, chủ tử uống thuốc tránh thai sẽ không có tác dụng a!

“Quần gia, lấy chút rượu ầu thân ta đi. Ta cùng mẫu thân uống một chén là tốt rồi.” Mạc Ly Hiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhẹ nhàng nói.

Quần gia nhíu mày sâu hơn, hần là một nô tài, không thể từ chối.

“Tiểu Vương gia, Vương phi, nô tài đi lấy ngay!”

Quần gia khom người lui ra ngoài.

Cơm no rượu say, Lăng Tuyết Mạn nằm lười trên ghế không muốn nhúc nhích.

Mạc Ly Hiên thấy thế, cười hì hì nói: “Mẫu thân, ngài bây giờ giống như bé mèo lười, đừng nằm nữa, chúng ta đi tản bộ trong vườn đi!”

“Không được, ta ăn rất no, đi không nổi.” Lăng Tuyết Mạn kêu rên.

Quản gia đứng ở một bên, muốn nói lại thôi, nửa ngày mới mở miệng xen vào: “Vương phi, nô tài có một câu nói, không biết có nên nói hay không.”

“Ách, người muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi, cái gì mà nên hay không nên, dù sao muốn lấy lại bạc là không có khả năng.” Lăng Tuyết Mạn ợ một cái, lười biếng nói.

“Đúng rồi, quản gia, người làm sao có thể chuẩn bị một vạn hai cho Thất thúc?” Mạc Ly Hiên làm như tò mò hỏi, mắt lại là nháy cũng không nháy, theo dõi quản gia.

Quản gia trầm tĩnh trả lời: “Thưa tiểu Vương gia, nô tài ngày ấy chính mắt nhìn thấy Vương phi cầm cây quạt giá trị xa xỉ của Thất Vương gia, nô tài nghĩ rằng cho dù Vương gia mất, Vương phi không có chỗ dựa vững chắc, vậy cũng không thể làm cho người ta coi thường. Một vạn hai, Tứ Vương phủ vẫn là lấy ra được, huống hồ trước khi Vương gia mất có lệnh nô tài chiếu cố hầu hạ tốt Vương phi, nô tài liền tự đến phòng kế toán lấy bạc, nghĩ rằng tiểu Vương gia hiếu thuận với Vương phi, chắc chắn đáp ứng, sau này sẽ bắt lại cho tiểu Vương gia.”

Những lời này, quản gia đã sớm nghĩ cẩn thận, lựa lời hoàn mỹ, tìm không ra một tia sơ hở!

Mạc Ly Hiên gật đầu, “Ta đã biết.”

Lăng Tuyết Mạn càng không muốn quản nó, chỉ cần có người hậu thuẫn nàng, nàng nên cười trộm! Ha ha, về sau nàng có thể cậy ngay không sợ chết đứng mà xài tiền!

Quản gia chau mày nhìn vẻ mặt sung sướng của Lăng Tuyết Mạn, chậm rãi mở miệng: “Vương phi, hôm nay ngài xử trí Cốc Trắc phi cùng Tôn trắc phi có chút thiếu sót. Hiện thời Vương gia đã mất, nói như thế nào, Tứ Vương phủ chúng ta cũng có chút thất thế, phụ thân hai vị trắc phi đều là đại thần trong triều, mặc dù chức quan trung đẳng lại đều nắm giữ những vị trí quan trọng của Đại Minh ta, hiện thời Hoàng Thượng đối với Vương phi là mặt rỗng không vui, nếu Cốc đại nhân cùng Tôn đại nhân bẩm báo lên Hoàng Thượng, chỉ sợ Vương phi lại gặp họa. Nô tài nghĩ rằng tiểu Vương gia rất được lòng vua, nếu như Vương phi bất mãn hai vị trắc phi, chỉ cần kêu tiểu Vương gia ra mặt, như vậy cho dù Hoàng Thượng biết cũng sẽ không trách tội tiểu Vương gia, Vương phi cũng có thể không bị mắc họa.”

Miệng Lăng Tuyết Mạn há thành trứng gà, tròn mắt trừng nửa ngày, không nháy mắt một cái, sau đó hữu khí vô lực nói: “Quản gia tiên sinh thân ái, vậy người vì sao không nói sớm, a a a a!”

Nghe vậy, quản gia luôn luôn bình tĩnh lại mềm nhũn hai chân, phịch một tiếng quỵ ở trên mặt đất, trên trán đổ rất nhiều rất nhiều mồ hôi, nâng tay lung tung lau một cái, nơm nớp lo sợ nói: “Vương phi, ngài ngàn vạn không thể xưng hô như vậy, người ngoài mà biết, đầu nô tài sợ là phải dọn nhà!”

Sợ chết mất! Người ngoài đương nhiên là chỉ chủ tử nhà hần! Tim quản gia đập nhanh, đã có thể đoán được Mạc Kỳ Hàn sẽ có loại sắc mặt gì!

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên tròn tròn mắt, còn Xuân Đường cùng Thu Nguyệt là khóc không phải khóc cười không phải cười, biểu tình thật cứng ngắc, đứng ở đằng kia bi thương hết sức. Các nàng đang suy xét những lời này có phải bẩm báo cho chủ tử hay không.

“Khụ khụ, ta thuận miệng nói thôi, quản gia người khản trương cái gì? Ai sẽ nghe được a? Không có việc gì, không có chuyện gì.” Lăng Tuyết Mạn hắng giọng một cái, chê cười an ủi.

Người cổ đại có suy nghĩ cũng thật là cổ! Haiz -

Lời nói ‘thân ái’ có sao đâu, người ta cũng thường xuyên hay nói với mấy con vật nuôi trong nhà mà!

Mạc Ly Hiên lườm quản gia một cái, lại nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn, “Mẫu thân, ngài nói chuyện một chút cũng không rụt rè, thật là có chút lời nói phải kiêng kị!”

97. Chương 98

Lăng Tuyết Mạn mím miệng oán: “Ly Hiên, mẫu thân làm sao bây giờ?”

Nàng chỉ sợ Hoàng đế lại lấy củi đốt nàng một lần nữa!

Mạc Ly Hiên nghĩ một chút, cười ha ha, nói: “Mẫu thân đừng lo lắng, hết thầy đã có con!”

Nói xong nhìn về phía quần gia vẫn đỏ mề hôi lạnh quỳ trên mặt đất, thanh thúy nói: “Quần gia, người đứng lên đi, mẫu thân của ta nhanh mồm nhanh miệng, trong nhà này cũng không có ai, Xuân Đường Thu Nguyệt không nói ra ngoài là được. Chuyện nhốt Cốc Trắc phi cùng Tôn trắc phi, người truyền lệnh xuống nói là ý của ta, mẫu thân là chính phi của phụ vương, há có thể để bọn họ lấn trên đầu. Đợi bọn họ hối lỗi sẽ khôi phục tự do, thời gian này vẫn được bổng lộc, cấp bậc như cũ, nhưng không cho phép bước ra cửa phòng một bước, phải thị vệ đi Thảm Trúc Hiên theo dõi, nhưng nếu có thất trách, nghiêm trị không tha!”

Nghe vậy, quần gia đứng lên, trong ánh mắt lộ ra tán thưởng, “Vâng, nô tài lập tức đi thông cáo toàn bộ phủ!”

“Ừ, đi đi.”

Nhìn quần gia đi ra ngoài, Lăng Tuyết Mạn khôi phục tinh thần, kích động, hai tay nâng mặt Mạc Ly Hiên lên, dị thường sùng bái nói: “Oa, Ly Hiên, con xác định con mới chín tuổi sao? Ta cảm giác con còn lớn tuổi hơn ta!”

“Mẫu thân, nam tử hoàng gia đều trưởng thành sớm, từ nhỏ đã có quyền thế, địa vị tôn quý, sinh ra chính là chủ tử, đương nhiên phải có khí thế làm chủ tử!” Mạc Ly Hiên cười nhẹ nói.

“Hi hi, Hiên nhi, ta cũng gọi là con Hiên nhi nha, mẫu thân thật yêu con!” Lăng Tuyết Mạn nói xong kích động ôm lấy cái trán Mạc Ly Hiên, hôn ‘bẹp, bẹp’ hai cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Ly Hiên thoáng chốc đỏ lên, cúi mặt không dám ngẩng đầu, nói nhỏ đến không thể nghe thấy: “Mẫu thân, Hiên nhi là nam tử.”

“Ta biết a, con là con ta mà!” Lăng Tuyết Mạn nói thật thuận miệng, đối với đứa con dòng dõi siêu cấp này nàng một vạn lần vừa lòng, ha ha, có con là một tiểu Vương gia thật là sướng!

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt yên lặng tắc lưỡi, lần thứ ba trịnh trọng suy tư, chuyện này có phải bẩm báo hay không, hay là cả ba chuyện này đều báo lên chủ tử nhà các nàng.

“Haiz – ”

Lăng Tuyết Mạn nghĩ tới một sự kiện, Mạc Kỳ Diễn hôn trán nàng, nàng lại hôn trán Mạc Ly Hiên. Dựa theo hôn môi gián tiếp mà nói, nàng coi như trả lại Mạc Kỳ Diễn, hẳn là cha, hôn con hẳn vậy thì không mắc mớ gì tới nàng rồi!

Không có lo lắng, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên chơi đùa náo loạn ở trong viện, bảo quần gia chuẩn bị nhảy dây, quả cầu, bàn đu dây, bất cứ thứ gì ở cổ đại có thể chơi được.

“A, Hiên nhi đẩy cao thêm đi!”

“Ha ha! Được, mẫu thân, ngài nắm cho chắc!”

Mạc Ly Hiên cười lớn, dùng sức kéo bàn đu dây, quăng ra, Lăng Tuyết Mạn liền giống như chim chóc bay ở giữa không trung, kích thích mãnh liệt làm cho nàng sợ quá độ, nhắm mắt lại, “A - ”

“Mẫu thân, muốn cao thêm chút nữa không?”

“Muốn! Ta muốn bay cao hơn nữa!”

“Được!”

Kết quả, Mạc Ly Hiên dùng hết sức lực kéo bàn đu dây, lập tức bay rất cao, Lăng Tuyết Mạn cầm không chặt hai bên dây thừng, lao đảo làm cho thân mình thăng tấp bay ra khỏi bàn đu dây!

“A -”

“Mẫu thân!”

“Vương phi!”

Mạc Ly Hiên, Xuân Đường, Thu Nguyệt cùng thị vệ, nha hoàn, gia đình, tất cả đều kinh hãi hét ầm lên!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mạc Ly Hiên điểm chân một cái, thân thể nho nhỏ bay lên hướng về phía Lăng Tuyết, Mạn Xuân Đường Thu Nguyệt đang cả kinh kêu đồng thời cũng bay đến!

Lăng Tuyết Mạn sắp rơi xuống đất, ba người lập tức đỡ lấy nàng!

Nhưng mà lại không đủ ăn ý, Mạc Ly Hiên giữ cánh tay phải của Lăng Tuyết Mạn, Xuân Đường giữ cánh tay trái, Thu Nguyệt giữ một chân, ba người đều tự phóng ra ba hướng, Lăng Tuyết Mạn mất cân bằng, bốn người đồng thời rơi xuống đất!

“A -”

Tiếng thét chói tai vang lên, Lăng Tuyết Mạn trắng mặt kêu rên không thôi: “Các người muốn kéo ta thành ba khối sao!”

“Mẫu thân, xin lỗi, ngài cảm thấy thế nào? Con gọi thái y đến!” Mạc Ly Hiên khẩn trương, mặt mũi trắng bệch, vội đỡ Lăng Tuyết Mạn đứng lên.

Xuân Đường Thu Nguyệt sợ hoảng, đỡ Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống ghế, sau đó quỳ phịch xuống dập đầu xin tội, “Vương phi, nô tì đáng chết!”

“Ây da, đáng chết gì chứ, trước giúp ta xoa chân đi.” Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói.

“Vâng!”

“Hiên nhi không cần kêu thái y, nếu để cho người ta biết ta chơi bàn đu dây ngã xuống, mắc cỡ chết ta!”

Lăng Tuyết Mạn cực kỳ bi ai lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, một tay xoa hông đau. Mạc Ly Hiên cẩn thận kiểm tra cánh tay Lăng Tuyết Mạn có thương tổn hay không, áy náy, “Mẫu thân, đều do Hiên nhi không tốt, hại ngài bị thương!”

“Hiên nhi, không có việc gì, ta không trách con, là ta không cầm chắc dây thừng, nếu không phải là ba người đỡ ta, ở độ cao như vậy ngã xuống, ta nhất định tàn phế!” Lăng Tuyết Mạn nói xong, nở một lúm đồng tiền an ủi vỗ vỗ bả vai ba người, vì để cho ba người không còn gánh nặng trong lòng, còn ra vẻ giường nanh múa vuốt trừng mắt, “Nhanh bồi thường cho ta, lấy một ít thức ăn đến, à, ta còn muốn uống rượu nữa!”

“Còn uống rượu?”

Xuân Đường Thu Nguyệt trầm miệng một lời hô lên, tái mặt.

“Đúng vậy, ta muốn uống để an ủi bản thân, nhanh đi lấy rượu, mấy ngày nay cũng chưa được ngủ ngon, mấy hôm trước ngủ trên giường trong thiên lao, quả thực eo mỗi lưng đau.” Lăng Tuyết Mạn thúc giục.

Hai nha hoàn rầu rĩ trả lời một câu rồi đi ra ngoài.

Cùng lúc đó trong Thẩm Trúc Hiên là một mảnh gào khóc thảm thiết.

Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung đều bị giam ở trong phòng ngủ, ngoài cửa là thủ vệ cao lớn uy mãnh.

Trong phòng, thứ gì có thể đập đều bị Cốc Vũ Mị đập rồi, trên nền nhà hỗn độn, nha hoàn bên cạnh bị điều đi phòng giặt quần áo, nàng muốn tìm người truyền lời cũng không có, nổi giận, mặt gần như vằn vện, nàng làm sao có thể liên hệ với người kia đây?

An tĩnh suy tư trong chốc lát, không có đầu mối, Cốc Vũ Mị lại rống lên: “Thả ta đi ra ngoài! Ta muốn đi ra ngoài!”

Tiếng rống này làm Tôn Uyển Dung ở phòng phía đông Thấm Trúc Hiên cũng quát to lên theo, dùng hết sức xông ra ngoài, bốn thủ vệ vội kéo nàng trở về -

Tiếng la khóc như bệnh tâm thần lập tức vang lên.

“Vương gia ngài mở to mắt nhìn xem! Thần thiếp hầu hạ Vương gia năm năm, hoàn toàn bị nữ nhân khắc chết Vương gia khi dễ như vậy. Vương gia, ngài trên trời có linh phải làm chủ cho thần thiếp!”

“Vương gia, thần thiếp sẽ bị nữ nhân kia hại chết!”

Mấy thủ vệ không nói được lời nào, chính là tập trung làm việc ngăn cản không cho hai nữ nhân đang nổi điên đi ra ngoài. Tuy nhiên la hét um sùm, thanh âm cực lớn như vậy kinh động toàn bộ Tứ Vương phủ!

Mà ở Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn cái gì cũng không quản, ngủ ngon, dù sao có con trai tiểu Vương gia của nàng, nàng còn sợ cái gì!

98. Chương 99: Chương 99

Hương Đan Cư

Trong phòng yên tĩnh, Mạc Kỳ Hàn ngủ thẳng đến khi màn đêm buông xuống mới chậm rãi mở mắt.

Lười nhác híp mắt, hơi khàn khàn nói nhỏ: “Vô Cực!”

Vừa lên tiếng, Lâm Mộng Thanh ngủ gật chờ ở ngoài cửa giật mình một cái, nhìn Vô Cực đi vào, vội hướng Thiên Cơ lão nhân đang ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt con kiến chơi, vẫy tay nói: “Sư phụ, sư huynh tỉnh rồi!”

“Thật sao?”

Thiên Cơ lão nhân mắt sáng lên, vỗ vỗ tay phủi quần áo, chạy vội tới đẩy cửa, không để ý hơi mạnh tay, chỉ nghe một tiếng “Rầm -”

Đang được Vô Cực hầu hạ thay quần áo, Mạc Kỳ Hàn nhăn mày lại, cũng không ngẩng đầu nói: “Cút ra ngoài nhận một trăm trượng!”

“A!”

Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh bị một câu mệnh lệnh lạnh như băng làm kinh sợ, một trước một sau đụng vào nhau, sau đó bị thống té nhào trên sàn nhà!

Cách bình phong, Mạc Kỳ Hàn nhăn mày sâu hơn, “Sư phụ, ngài bao lớn rồi, còn có thể ngã sấp xuống sao?” Nói xong, trong nháy mắt, Vô Cực liền hai bước vòng qua bình phong đi đỡ người.

Thiên Cơ lão nhân thở phì phò đứng lên, xoa cằm đau, tức giận chặc lưỡi: “Được, Hàn tiểu tử, đến sư phụ con cũng dám phạt sao?”

Mạc Kỳ Hàn nhìn qua, “Con nghĩ cấp dưới phá hỏng quy củ, nào biết sư phụ sẽ lỗ mãng như vậy?”

Vô Cực cùng Lâm Mộng Thanh một trước một sau tiến vào, Vô Cực hầu hạ Mạc Kỳ Hàn, lấy cẩm áo, thắt lưng, Lâm Mộng Thanh dựa vào bên cạnh bàn, dung nhan còn khuynh thế hơn nữ tử, kêu một tiếng “Sư huynh!”

“Như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn khẽ nâng mắt hỏi.

“Hi hi, sư huynh, Vương phi huynh có đẹp không, có đẹp bằng đệ không?” Lâm Mộng Thanh tà ác chớp mắt, không ngừng quan sát Mạc Kỳ Hàn.

Thiên Cơ lão nhân càng hứng thú hơn, lấy một cái ghế ngồi ở trước mặt Mạc Kỳ Hàn, hỏi rất là kích động: “Hàn tiểu tử, Vương phi mới của con đẹp hơn hay là nha đầu Ngô Đồng đẹp hơn?”

Vô Cực hơi hơi cúi đầu, “Chủ tử, khi nào dùng bữa?”

“Bây giờ đi!”

“Vâng, nô tài đi chuẩn bị.”

Vô Cực đi tới cửa, bước chân lại dừng một chút, quay đầu lại nói: “Hồi bẩm chủ tử, Vương phi đã trở lại, Tư Khuynh báo lại, Cốc Trắc phi cùng Tôn trắc phi đến Cúc Thủy Viên vũ nhạc Vương phi, Vương phi dưới cơn giận dữ sai thị vệ đem hai vị trắc phi nhốt ở Thăm Trúc Hiên, Tư Khuynh xin chỉ thị chủ tử nên xử trí như thế nào.”

“Oa, Vương phi thật là lợi hại!”

Lâm Mộng Thanh sùng bái, hai mắt tỏa ánh sáng, nhưng thấy Mạc Kỳ Hàn quét mắt lạnh tới, liền dùng hai tay bịt miệng, thức thời ngậm miệng.

Mạc Kỳ Hàn chau mày một chút, nghĩ đến Lăng Tuyết Mạn ở trước mặt hần sắc bén, còn dám cười ngồi ở trên người hần, bóp cổ hần, há sẽ để cho người khi dễ sao.

Nghĩ đến đây, Mạc Kỳ Hàn không mỉm cười, thản nhiên nói: “Nha đầu kia vốn cũng không phải là một chủ tử yếu đuối. Nếu là Cốc Trắc phi cùng Tôn trắc phi bất kính trước, vậy Vương phi muốn nhốt các nàng thì nhốt đi.”

“Vâng, nô tài sẽ đi chuyển lời cho Tư Khuynh. Mặt khác Tư Khuynh còn có một việc nói nô tài bẩm báo thay, Nhị Vương gia muốn thay tiểu Vương gia trả bạc cho Thất Vương gia, Tư Khuynh dâng một vạn hai, Thất Vương gia cũng không chịu của ai, nói là quạt lưu ly đưa cho Vương phi, sau đó một vạn hai Tư Khuynh cầm đã bị Vương phi đoạt đi rồi.”

Mạc Kỳ Hàn hí híp mắt, tâm tư có chút trầm trọng, hi vọng không phát sinh chuyện tình làm hần tức giận. Hần vốn không muốn huynh đệ bất hoà, xem ra hần cần thu phục tâm nha đầu kia mới tốt.

Trầm tư một chút, Mạc Kỳ Hàn thở dài một hơi, nói: “Được, Vương phi muốn bạc liền cho nàng đi, bốn vương còn nuôi nổi một cái tiểu tham tiền như nàng. Buổi chiều Vương phi làm gì?”

Nghe vậy, sắc mặt Vô Cực khó coi, nhìn Mạc Kỳ Hàn một cái, lập tức cúi đầu nhỏ giọng nói: “Bẩm chủ tử, Vương phi cùng tiểu Vương gia chơi xích đu ở Cúc Thủy Viên, Vương phi đùa cao hứng, không cẩn thận ngã xuống, ách, còn có một việc chuyện quan trọng bẩm báo chủ tử, Vương phi hôm nay đã uống không ít rượu, Tư Khuynh khuyên không nổi, hiện tại chắc là đang ngủ.”

“Cái gì? Đáng chết, đi chơi xích đu làm gì, té có bị thương không?” Mạc Kỳ Hàn đen mặt, quanh thân toàn là băng hàn.

Vô Cực sợ, vội vàng lắc đầu, “Không có té bị thương, đại khái da thịt có chút đau.”

“Phá bỏ xích đu đi!” Mạc Kỳ Hàn cảm thấy thả lỏng, khuôn mặt tuần tú rét lạnh, nhếch môi nói.

Vô Cực ngẩn ra, “Vâng, chủ tử!”

Mạc Kỳ Hàn liếc mắt nhìn Vô Cực, âm thầm tức giận, nửa ngày mới cắn răng nói: “Nói cho Tư Khuynh, nếu như Vương phi lại dính một giọt rượu, bốn vương sẽ hỏi tội hần!”

Nữ nhân đáng chết là muốn hần đêm nay lại ghen sao.

Vô Cực không dám ngẩng đầu, nhanh gật đầu nói: “Vâng, nô tài nhớ kỹ!”

“Lui ra đi!”

“Nô tài cáo lui!”

Mạc Kỳ Hàn lười nhác tựa vào ghế, con ngươi sắc bén đảo qua, mặt lạnh nhạt nói: “Các người gặp qua Tuyết Mạn sao?”

“Không có!”

Hai người trăm miệng một lời, đầu lắc như trống bỏi.

“Vương phi của ta dung mạo như thế nào liên quan gì đến các người? Hỏi nhiều như vậy làm cái gì?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày lại, mắt lạnh trừng Lâm Mộng Thanh, nhàn nhạt mím môi, “Mộng Thanh, Tuyết Mạn xấu hay là đẹp, ít nhất là nữ nhân, đệ cho dù đẹp hơn nàng bội lần cũng không vừa mắt ta. Nếu như ngày sau đệ thấy nàng, cảm thấy đệ xinh đẹp hơn nàng, ta đây thật muốn xé rách đệ!”

“A, sư huynh, huynh cũng không thể đối xử với đệ như vậy, tốt lắm, tốt lắm, Vương phi của huynh đẹp, được chưa? Hì hì, đệ cũng không có hứng thú làm đoạn tụ với huynh, người ta còn muốn sinh con, mà huynh lại không thể sinh.”

“Sao?”

Mạc Kỳ Hàn giơ lên một thanh âm nguy hiểm, giọng nói Lâm Mộng Thanh dần dần nhỏ đi, tiện đà thể hiện biểu tình than khóc thảm thiết, “Sư huynh, đệ sai lầm rồi.”

“Khụ khụ, tiểu tử Mộng Thanh, con không nên nói chuyện!” Thiên Cơ lão nhân ho khan một tiếng, đầu để sát vào Mạc Kỳ Hàn: “Hàn tiểu tử a, sư phụ muốn biết giữa Tuyết Mạn nha đầu cùng Ngô Đồng nha đầu, con thích đứa nào hơn?”(độc giả cũng muốn biết :>)

Mạc Kỳ Hàn nhăn mày lại thật sâu, chậm rãi nói: “Sư phụ, ngài không phải thích Hoa Mai bà bà sao? Nếu muốn, đồ nhi có thể giúp ngài đi làm mai. Hoa Mai bà bà luôn luôn tốt với con, con nếu cố gắng có thể giúp ngài kết duyên tần tần!”

“Ha ha ha!”

“Khụ khụ!”

Lâm Mộng Thanh cười như điên, Thiên Cơ lão nhân đỏ bừng mặt, xấu hổ không biết nên làm gì, lại tức, râu tóc đều bay, dùng sức trừng mắt Mạc Kỳ Hàn mang mặt cười vô tội, cả giận: “Tiểu tử đáng chết dám uy hiếp sư phụ của con, hừ, ta không thèm hỏi, ta tìm một cơ hội đi nói cho nha đầu Tuyết Mạn, nói con còn có một tình yêu lâu năm, người đối với Liễu Ngô Đồng trung tâm như một, đối với Tuyết Mạn là đùa giỡn tình cảm!”

99. Chương 100

“Sư phụ!”

Mạc Kỳ Hàn âm trầm khuôn mặt tuần tú, “Việc này không thể đùa! Nếu như bại lộ thân phận, con không phải kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao? Đại ca của con chẳng lẽ phải chết không minh bạch sao, huống chi -”

Giọng nói ngừng lại, buồn bã than nhẹ: “Huống chi Tuyết Mạn cùng Ngô Đồng là không giống nhau. Tuyết Mạn là Vương phi của con, không liên quan đến việc yêu hay không yêu.”

“Ách-”

Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh hai mặt nhìn nhau, khóe miệng giật giật. Không liên quan đến yêu hay không yêu sao? Mới vừa rồi còn quan tâm người ta té có bị thương không, lại còn lòng như lửa đốt chạy tới thiên lao, đến nghỉ ngơi cũng không có.

Hai người trầm tư, tìm tòi nghiên cứu nhìn Mạc Kỳ Hàn cũng trầm mặc, khuôn mặt tuần tú xuất thần.

Thật lâu sau, Lâm Mộng Thanh rốt cục không nhịn được, trong mắt lóe ra tò mò, “Sư huynh à, sư tẩu của đệ có phải thân thể không khỏe không? Vì sao không cho tẩu uống rượu?”

“Lắm miệng!”

Mạc Kỳ Hàn liếc xéo, không quan tâm.

Nhưng Lâm Mộng Thanh vẫn tò mò, không sợ chết, chế nhạo: “Sư huynh, sư tẩu không thích huynh phải không? Hì hì, đệ nghe được nàng nói nàng có tình cảm với Nhị Vương gia, xem ra huynh không có phần

rồi. Trong lòng huynh có Ngô Đồng cô nương, trong lòng sư tẩu có Nhị ca của huynh, hai người các huynh người có thể chia tay được rồi!”

“Sao?”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn xanh xao, một nắm tay vung ra, Lâm Mộng Thanh né không kịp, mắt phải bị đánh trúng, phịch một tiếng ngồi trên mặt đất, kêu rên không thôi: “Sư huynh, đệ lại sai lầm rồi!”

Thiên Cơ lão nhân một tay bịt miệng, nhìn mặt Mạc Kỳ Hàn lạnh như băng, không nín được cười trộm, cũng ngồi xuống xem tình trạng thảm hại của Lâm Mộng Thanh, vừa thấy đã cười ha ha ra tiếng, đứng lên, cầm gương lại. Lâm Mộng Thanh soi gương, lập tức hét rầm lên như heo bị chọc tiết: “Sư phụ, mặt con sưng rồi!”

Mạc Kỳ Hàn không để ý lắm, nhú mày lại nói: “Cho đệ đen một mắt xem như nhẹ, để xem đệ lại dám nói hươu nói vượn không!”

“Đệ nào có nói bậy, rõ ràng là đệ chính tai nghe được, sư tẩu còn nói có dâm tặc, sư huynh, huynh phỏng chừng bị người ta cho đội nón xanh rồi!” Lâm Mộng Thanh ủy khuất xoa mắt, không cam lòng nói.

Nghe vậy, Thiên Cơ lão nhân không cười, lại đen mặt, “Hàn tiểu tử, con đến nữ nhân của mình cũng quản không được sao? Uống công sư phụ ta truyền cho con một thân võ công, nhưng lại để cho dâm tặc làm bẩn lão bà!”

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Hàn quần bách, khuôn mặt tuần tú lúc đỏ lúc trắng, ho khan hai tiếng mới giật giật khoe miệng nói: “Sư phụ, ngài xem đồ đệ là nam nhân vô dụng như vậy sao? Dâm tặc trong miệng Tuyệt Mạn, khụ khụ, chính là con!”

“Cái gì?”

“Ha ha ha!”

Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh khiếp sợ xong, cười nắc nẻ!

Mạc Kỳ Hàn mím môi thành một cái đường cong, chán nản nhìn, “Cười đủ chưa? Cười đủ thì dùng cơm!”

“Ha ha ha!”

“Bốp!”

Tiếng vỗ bàn làm thân thể một già một trẻ run lên, tiếp theo nam nhân xanh mét khuôn mặt tuần tú vòng qua bình phong đi ra ngoài.

“Haiz, haiz, Hàn tiểu tử, sư phụ biết cháu con là bị trúng độc như thế nào!”

Thiên Cơ lão nhân vội hô, bỏ dậy đuổi theo.

“Nói.”

Mạc Kỳ Hàn lãnh khốc bỏ lại một chữ, đi tới trước bàn cơm, ngồi xuống.

“Trước rót chén trà cho sư phụ đã.” Thiên Cơ lão nhân liếm liếm môi khô ráp, cười mỉa.

Mạc Kỳ Hàn gạt đầu, tự mình rót trà dâng, Thiên Cơ lão nhân uống một mới ngồi xuống nói: “Tàn độc huyết này không giống với các loại độc bình thường, là hòa ở nước trà, cho dù người có y thuật cao thì cũng không thể phát hiện, mà uống trà độc được pha trong vòng một canh giờ, uống vào vẫn bình thường, sau đó độc sẽ gặp phát tác, lục phủ ngũ tạng đau, nếu như uống trà pha trên một canh giờ, tàn độc huyết sẽ nằm trong cơ thể, một năm sau sẽ đứt ruột mà chết.

Ta hỏi qua Tư Khuynh, buổi sáng tiểu Vương gia từ khi tiến vào Lăng phủ, trong vòng một canh giờ quả thật uống hai lần trà, tuy rằng không còn cách nào nghiệm độc, nhưng ta đoán hẳn là như vậy, Hàn tiểu tử con nghĩ thế nào?”

Mạc Kỳ Hàn vuốt vuốt bát trà trên bàn, thoáng ngược mắt thăm dò Lâm Mộng Thanh, khóe miệng nhếch lên, “Mộng Thanh giúp sư huynh một việc được không?”

“Ách, đệ nói không được không?” Lâm Mộng Thanh ra vẻ đáng thương, nhớ lại sư huynh phúc hắc này lần trước bắt hán dịch dung cho xác chết, hán tới giờ vẫn còn ghê tởm.

“Ha ha, đệ cứ nói đi?” Mạc Kỳ Hàn nhếch môi cười, hỏi ngược lại.

Nụ cười này làm Lâm Mộng Thanh sợ đến hai chân mềm nhũn, suýt nữa quỳ trên mặt đất, lắp bắp: “Sư... sư huynh, huynh vẫn là làm mặt lạnh đi, không cần cười với đệ, đệ... đệ không chịu nổi, oa!”

Thiên Cơ lão nhân nuốt nước miếng một cái, gật đầu đồng ý, “Mộng Thanh nói rất đúng. Hàn tiểu tử con không cần phải cười. Đột nhiên cười làm trong lòng chúng ta sợ hãi.”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn mang ý cười sâu hơn, chân thật nói: “Mộng Thanh, đệ dịch dung lẫn vào Lăng phủ điều tra ai đang âm thầm hạ độc? Lăng Bắc Nguyên rốt cuộc có liên quan đến việc này hay không?”

“Sư phụ, ngài chờ đi nhất xác cho đồ nhi đi. Sư huynh cho con làm chuyện nguy hiểm như vậy, con không sống được!” Lâm Mộng Thanh vỗ ngực đau lòng.

Vô Cực vừa vặn bụng thức ăn tiến vào, Mạc Kỳ Hàn không giảm ý cười, nói: “Sư phụ, chúng ta dùng bữa, con lấy cá tầm hấp cho ngài nếm thử xem!”

Nghe hai chữ ‘cá tầm’ Lâm Mộng Thanh giật mình một cái, khẩn trương chạy tới, chĩa vào một con mắt gấu mèo, kích động nói: “Đệ cũng nếm thử!”

Nhưng vừa cầm lấy đĩa đã bị người dè, mặt gior lên nụ cười âm hiểm, “Không muốn giúp sẽ không được ăn!”

Lâm Mộng Thanh hít sâu một hơi, cắn răng nở một nụ cười cái xán lạn đến muốn giết người, “Vương gia sư huynh có lệnh, đệ sao dám cự tuyệt?”

“Ha ha ha...”

Tối nay ánh trăng sáng tỏ, xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt nữ tử diễm tĩnh đóng chặt mắt phượng, môi đỏ mọng hơi nhếch làm người ta nhìn không được muốn âu yếm.

Trước giường, nam nhân đứng yên nhìn khuôn mặt mỹ lệ, khóe miệng không tự chủ giương lên, thân mình kiêu căng hơi hơi khom xuống ngồi trên giường, thò tay khẽ xoa gò má cô gái, bỗng dừng cúi người, phủ lên đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng liếm.

Lăng Tuyết Mạn trong mơ màng cảm thấy không đúng, lập tức thức tỉnh mở mắt, thấy nệm đã tắt, mà trong bóng đêm nam nhân hôn nàng, mùi vị đó, cảm giác kia, trăm phần trăm là dâm tặc!

100. Chương 101

Lăng Tuyết Mạn không thể mở miệng nói chuyện, liền dùng sức hô hấp để diễn tả bất mãn cùng phẫn nộ!

Dâm tặc đáng chết này luôn lên nhiều loạn giác ngủ của nàng!

Nam nhân đang tận tình hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào nghe được Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển, nhanh dừng động tác, đầu lông mày hơi cong cong, nghiêng thân, tà mị nhếch môi, “Tỉnh rồi hả?”

“Vô nghĩa! Bị sờ sảng không biết xấu hổ như vậy, ta cũng không phải lợn chết!” Mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ lên, tức giận đến tròn tròn con mắt.

“Nàng nói chuyện có giáo dục một chút được không?” Mạc Kỳ Hàn nhú mày, quả nhiên người ta dù có vẻ bề ngoài lung linh như thế nào, bên trong cũng không nhất định là khuê tú!

Lăng Tuyết Mạn cười nhạt: “Dựa vào! Ta gặp một dân tộc như ngươi, phải dùng tới giáo dục sao? Ngươi thử cùng hòa thượng tán gẫu về nữ nhân xem, người ta có lấy mỡ gõ chết ngươi hay không!”

“Khụ khụ!”

“Nữ nhân đáng chết, miệng nàng cái gì cũng nói ra được!” Mạc Kỳ Hàn nổi gân đen trên trán, tức giận không nhẹ, thở khê một hơi, quyết định không lãng phí thời khắc này, không thể đụng vào nàng thì cùng nhau thoải mái ngủ một giấc cũng được.

Nghĩ, ngồi dậy, nhìn nàng nói: “Đứng lên hầu hạ ta cởi áo!”

“Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn gãi lỗ tai, khê đùa cợt, “Thật coi ngươi là tình nhân của ta sao? Còn muốn bà cô ta hầu hạ ngươi cởi áo, ta xem ngươi đúng là điên không nhẹ. Đầu ta cũng không phải bị lừa dối!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn phút chốc siết chặt hai tay, mắt sâu khép hờ, nhiễm lên một tầng sương lạnh, khê mím môi, trong tiếng nói mang theo hơi thở nguy hiểm, “Nàng là bà cô của ai? Lặp lại, bản công tử muốn nghe một lần nữa!”

Cảm xúc giận dữ không khống chế được, suýt nữa thốt ra từ ‘bổn vương’!

Lăng Tuyết Mạn mặc dù không thấy rõ biểu tình biến hóa trên mặt Mạc Kỳ Hàn, nhưng nghe mấy lời kia như là nặn ra từ trong kẽ răng, thân thể run run, mất khí thế, ‘hì hì’ cười khan một tiếng, hai tay nhanh chóng kéo chắn trùm toàn thân để bảo vệ mặt nàng không lại bị đánh thành lá cải rách, sợ đến thở cũng không dám thở mạnh!

Mạc Kỳ Hàn nổi giận, dở khóc dở cười, nữ nhân có lá gan luôn lớn này lại rất sợ chết, vừa đến thời khắc máu chốt liền thay đổi thành con chó nhỏ!

Xem xét việc nàng sống sót sau tai nạn, hắn cũng không muốn làm khó nàng, nhưng hù dọa nàng một phen vẫn là việc cần làm, để nàng coi trọng mình một chút!

Vì thế mặt vẫn lạnh, trầm thấp nói: “Bản công tử đến cùng có phải tình nhân của nàng không? Nói!”

“Không phải! Ách, để ta suy nghĩ một chút, ngươi đừng vội, ngàn vạn đừng nóng vội.” Lăng Tuyết Mạn vừa run rẩy vừa lẩm bẩm, nàng rất muốn dừng cảm mà nói ‘không phải’, nhưng hảo hán không ăn thua lời nói, nàng có cần vì vấn đề danh dự mà bảo vệ quyền lợi của mình không, nếu cãi lại hắn...

Lăng Tuyết Mạn vẫn nói lảm nhảm, Mạc Kỳ Hàn chờ không được, gầm nhẹ một tiếng: “Rốt cuộc như thế nào?”

“Tình nhân, tuyệt đối là tình nhân!” Thân mình Lăng Tuyết Mạn lại run lên, rất là buồn bực nói thầm nhỏ: “Vương gia tướng công, ngài phải làm chứng cho ta, ta thật là bị dân tộc cường đại này ép buộc! Oa... oa... Ngài ở âm phủ chứ có trách ta, ta không có lén lút đội nón xanh cho ngài, ta còn muốn quang minh chính đại bỏ trốn, ta muốn bạc, hì hì ta vừa gom được một vạn hai...”

Mạc Kỳ Hàn càng nghe mặt càng xanh biếc, suýt nữa không thở nổi, một phen xóc chấn lên, như con chim ưng già đi bắt con gà con, xách gậy Lăng Tuyết Mạn lên, hơi dùng sức kéo nàng vào trong lòng hắn, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nàng muốn bỏ trốn với ai? Lấy một vạn hai là để bỏ trốn sao? Lăng Tuyết Mạn, về sau một xu tiền nàng cũng đừng hòng có!”

“A... A... Ngươi làm sao nghe được, ta nói rất nhỏ mà.” Lăng Tuyết Mạn như trái cà héo, thật sự muốn đập đầu một cái chết tươi.

“Hỏi lại nàng một lần nữa, muốn bỏ trốn với ai?” Mạc Kỳ Hàn nổi giận thật, mắt lạnh khóa chặt cặp mắt trong veo như nước của nàng.

“Ta... ta nghĩ muốn cùng...” Lăng Tuyết Mạn cắn môi, đánh chết nàng cũng không dám nói ra nửa câu sau!

“Ai?”

Mạc Kỳ Hàn gằn một chữ, mang theo hơi lạnh thấu xương. Lăng Tuyết Mạn quyết tâm, run lên, lần đầu tiên chủ động ôm chặt hắn, điều này khiến nàng hận, không thể một đao hoạn dân tộc đáng chết thành thái giám, hai tay lỏa lồ giống dây leo bò lên cổ Mạc Kỳ Hàn, cũng mãnh liệt lấy lòng phủ trên môi lạnh

như băng của Mạc Kỳ Hàn, lung tung hôn môi hai cái, mới lấy dũng khí tráng sĩ chặt tay nói: “Tình nhân ta muốn bỏ trốn với người!”

Dùng bộ dạng này nói sẽ không bị đánh đi. A... a... Nhị Vương gia, chuyện vừa rồi chàng tha thứ cho ta đi! Lăng Tuyết Mạn đang khóc trong lòng, khi nào bạch mã hoàng tử của nàng mới có thể cứu nàng ra khỏi bể khổ đây?

Nhìn Lăng Tuyết Mạn ân cần, Mạc Kỳ Hàn rất là hưởng thụ, cong khóe miệng, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ tin. Xem ra hôm nay Lâm Mộng Thanh nghe được là sự thật, nha đầu này thật là động tâm với Mạc Kỳ Diễn!

Cảm xúc không vui lập tức trào lên trong lòng, Mạc Kỳ Hàn nhíu mày nhìn thẳng vào mắt Lăng Tuyết Mạn, bình tĩnh dọa người, lạnh lùng nói: “Tuyết Mạn, nàng đang khiêu khích ta. Ta đã cho nàng phóng túng cực hạn rồi! Nói cho ta, nàng cần bao nhiêu thời gian để đoạn tình với Nhị Vương gia?”

“Không, ta không có.” Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt nhìn Mạc Kỳ Hàn, giải thích trái lương tâm.

“Phải không? Tuyết Mạn, ta chỉ cho phép trong lòng nàng suy nghĩ đến ta, nếu nàng dám yêu người khác, vậy với cái nam nhân kia mà nói, tuyệt đối sẽ là bị kịch!”

Mạc Kỳ Hàn gần từng chữ, mắt thâm trầm, giờ phút này hắn đột nhiên cực hạn việc hắn che dấu thân phận, giả bộ bệnh nhiều năm như vậy, Ngô Đồng vì thế rời bỏ hắn, nói là yêu hắn cũng không nguyện làm quả phụ, còn Lăng Tuyết Mạn mặc dù bị ép xuất giá cho hắn, lại một lòng muốn cùng nam nhân khác quang minh chính đại yêu nhau, bỏ trốn, xem hắn là cái gì!

Đang lúc hơi thở hỗn loạn, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên đẩy Lăng Tuyết Mạn đang dán lên thân thể của hắn ra, đi tới trước cửa sổ, nhắm mắt đứng thật lâu, từ đáy lòng tràn ra đau đớn khôn cùng.

Lăng Tuyết Mạn ngã ngồi ở góc giường, kinh ngạc nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Hàn cô đơn tịch mịch, trong lòng đột nhiên đau.

Nam nhân này, nàng không rõ hắn là người tốt hay là người xấu, hắn khi dễ nàng, đánh nàng, trách móc nàng, bá đạo tàn nhẫn, nhưng lại hai lần cứu nàng, cứu Ly Hiên, khi thì lạnh lùng, khi thì ôn nhu săn sóc, làm người ta không đoán được.

“Người sợ ta yêu người khác sao?” Lăng Tuyết Mạn hỏi nhỏ đến không thể nghe thấy.

101. Chương 102

Trong đêm, ánh trăng yếu ớt chiếu rọi ở trên sườn mặt nam tử đứng trước cửa sổ, hoàn mỹ tuần dật đến không nói nên lời. Trong nháy mắt bộ dáng kiêu căng lạnh lẽo lại cô đơn của hắn lọt vào một đôi mắt trong veo đang nhìn chăm chú ở trong góc giường.

Thân mình Lăng Tuyết Mạn chấn động, muốn nhìn rõ hơn một chút, tim đập nhanh hơn, nhích đến mép giường. Nhưng mà nam tử phía trước cửa sổ đột nhiên hoàn hồn, hơi nhíu mày, cấp tốc dời người vào trong bóng tối.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, mở to hai mắt nhìn. Mới vừa rồi là nàng bị ảo giác sao? Nhìn thoáng qua mặt hắn, nàng cảm thấy có nét tôn quý giống như ở trên người Mạc Kỳ Diễn, thậm chí còn khí phách hơn Mạc Kỳ Diễn vài phần!

“Vì sao không cho ta xem mặt của người? Ta rõ ràng nhìn thấy mặt nhìn nghiêng của người một chút cũng không xấu!” Lăng Tuyết Mạn chất vấn, mang theo một chút tức giận.

Mạc Kỳ Hàn không quay đầu lại, vẫn tự tin cuồng ngạo, nhướn mày, “Ta sớm đã nói, bất luận là xuất thân hay là dung mạo, gia thế, ta dư sức xứng với nàng! Nàng muốn xem ngoại hình của ta trừ khi có một ngày nàng thật sự yêu ta, hơn nữa toàn tâm toàn ý theo ta, bằng không đừng mơ tưởng!”

Tiếng nói trầm thấp truyền vào trong tai, Lăng Tuyết Mạn cắn môi, thật sự yêu hắn? Làm sao có thể! Ai thèm yêu loại nam nhân hư đốn này. Nhưng cho dù không yêu hắn, hắn có thể buông tha nàng sao!

Môi đỏ mọng mở lại đóng, cuối cùng lại hỏi: “Người sợ ta yêu người khác sao?”

“Sợ?” Mạc Kỳ Hàn nhướn mày, lửa giận đã hơi lắng xuống, môi mỏng nhẹ cong đùa cợt: “Ta chỉ sợ nàng sẽ không nghe khuyên bảo mà chết trong tay ta!”

Lăng Tuyết Mạn vốn là dựa nửa người vào thành giường, bị một câu này chấn động, đầu đập xuống, cái trán đụng vào mép giường ‘bốp’ một cái, đau đến tức giận bật thốt lên mắng: “Dâm tặc thối, người không làm cho ta sợ thì người sẽ chết sao?”

“Tuyết Mạn” Mạc Kỳ Hàn khấn trương, lời nói mới đến bên miệng liền bị nghẹn lại, nén đau lòng, lạnh lùng nói: “Ngưng lại những lời bất kính của nàng. Nếu còn dám xưng bà cô với bản công tử, trách móc ta là dâm tặc thối, nàng hãy coi chừng!”

Lăng Tuyết Mạn vừa tức, lại đau mũi, liền rút nước mắt, tức giận trách: “Người luôn dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta! Người tức giận ta thích Nhị Vương gia, sao người không nhìn xem người ta đối với ta rất tốt, tao nhã, hữu lễ, ôn nhu săn sóc, đến một lời nói nặng cũng không có. Nữ nhân nào không thích như vậy a?”

“Ta và hắn khác nhau! Nàng muốn ta giống hắn, Lăng Tuyết Mạn, ta cho nàng biết đó là không có khả năng!” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn như phủ một lớp sương mù, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghe vậy, nước mắt Lăng Tuyết Mạn rơi càng dữ tợn, drap giường ướt nhẹp, chui vào trong chăn, ngoài miệng không dám mắng nhưng trong lòng liên tục nguyện rửa, dâm tặc đáng chết, đi chết đi, đi chết đi!!!

Mạc Kỳ Hàn đứng cách hai mét, lộ ra con người đen lạnh, bình tĩnh nhìn thiên hạ nức nở kia, tiếng khóc nghe vào trong lỗ tai hắn có lực gây phiền lòng lợi hại, âm thầm buông tiếng thở dài, cất bước đi đến, nhắc chân lên, ngồi xuống giường, bế Lăng Tuyết Mạn lên ngồi vào trong lòng hắn. Lăng Tuyết Mạn tức giận giùng giàng, “Không được đụng ta!”

“Ngoan, chớ lộn xộn!” Mạc Kỳ Hàn chế trụ hai tay nhỏ bé phản kháng, hiếm khi ôn nhu dỗ dành như bây giờ.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, lúng ta lúng túng nói: “Người nói cái gì?”

Trong bóng đêm, Mạc Kỳ Hàn mất tự nhiên, nóng mặt, nhanh lắc đầu không nói gì.

“Vậy thì thả ta xuống!” Lăng Tuyết Mạn chán nản. Chết cũng không chịu thừa nhận! Lỗ tai nàng lại không điếc!

“Không được, để ta xem xem trán nàng có u không.” Mạc Kỳ Hàn chân thành nói, tay phải xoa cái trán Lăng Tuyết Mạn, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, thần nhiên nói: “Không có u, không sao. Hôm nay té xịch đu có đau không?”

“Vô nghĩa, từ trên cao như vậy ngã xuống, sao có thể không đau.” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, tim không tự chủ có chút đập nhanh. Dâm tặc này bây giờ lại biểu hiện ôn nhu như vậy.

Mạc Kỳ Hàn nhăn lông mày, tay chưa ngừng động tác, nhưng khẩu khí có chút nghiêm khắc, “Nàng nói chuyện với ta tại sao lại phải có thái độ gai góc như vậy? Nàng cùng Nhị Vương gia nói chuyện cũng là như vậy sao?”

“Ta -” Lăng Tuyết Mạn nghẹn lời.

“Về sau không được chơi xích đu nữa. Ban ngày ta không có ở bên cạnh nàng, quá nguy hiểm, nghe chưa?” Mạc Kỳ Hàn trách cứ, nhưng lời trách cũng mang theo sự nhường nhịn nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn khẽ nhúc nhích, nghiêng đầu trêu tức hỏi: “Tình nhân, người yêu ta thật phải không?”

Mạc Kỳ Hàn ngừng tay lại, cặp mắt không nói được một lời, chăm chú nhìn Lăng Tuyết Mạn. Thật lâu sau, môi mỏng hơi hé, thanh thanh lãnh lãnh phun ra bốn chữ: “Tự mình đa tình!”

“Cái gì? Người mới tự mình đa tình. Lăng Tuyết Mạn ta mới không thèm coi trọng người. Người cứ tiếp tục chơi đùa ta đi, ta chờ người chơi chán sẽ thả ta, ta liền tự do!” Lăng Tuyết Mạn tức giận đầy bụng, cắn răng nói.

Mạc Kỳ Hàn hơi mím môi, lạnh nhạt nói: “Xem ra cái trán là không đau, còn tức giận ta, nói nàng tự mình đa tình không phải sao? Ta sẽ không yêu nàng, cũng sẽ không thể thả nàng, nàng sớm hết hy vọng đi.”

“Người -” Lăng Tuyết Mạn nắm chặt tay, tức giận phát run cả người, “Dâm tặc người điên rồi!”

“Vô độc bất trượng phu! Ở địa vị của ta, nữ nhân không phải dùng để yêu. Huống hồ một người có thể có mấy phần cảm tình, còn nữ nhi có bao nhiêu tình cảm?” Mạc Kỳ Hàn nhếch môi, trong ánh mắt thâm thúy chợt lóe rồi biến mất, phần thương tổn ở trong đêm tối này chỉ có chính hắn chịu đựng.

Lăng Tuyết Mạn không phản bác được, giọng nói lạnh đi, “Thả ta xuống dưới, ta muốn đi ngủ, mệt rồi.”

“Hôm nay chỗ bị té còn đau không?” Mạc Kỳ Hàn không để ý, ngược lại mềm giọng hỏi.

“Trên đùi đau nhưng hiện tại không sao.” Lăng Tuyết Mạn nghiêng mặt, lạnh lùng nói xong, lại đột nhiên nghĩ đến nếu nàng nói không có việc gì, nam nhân này nhất định sẽ muốn cùng nàng hoan ái, cắn răng một cái lại nói tiếp: “Còn đau, người đừng chạm vào ta, có vết bầm.”

“Thật sao?”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, khẽ ôm Lăng Tuyết Mạn nằm xuống ở bên trong giường, sau đó tự động cởi áo ngoài, nằm xuống, vươn cánh tay, nói nhỏ: “Lại đây, gối lên khuỷu tay ta ngủ.”

“Người... người không chạm vào ta, ta mới tới.” Lăng Tuyết Mạn lo lắng đưa ra điều kiện, đáy lòng lại tràn đầy dự cảm không tốt.

Ai ngờ Mạc Kỳ Hàn lại gật đầu, không mang theo một tia vui đùa nói: “Được, ta không chạm vào nàng.”

“Ách.” Lăng Tuyết Mạn rút rút khoeo mắt, “Người không phải lắc lư ta đi.”

102. Chương 103

“Lắc lư là có ý gì?” Mạc Kỳ Hàn khó hiểu.

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, “Chính là lừa gạt.”

“Bản công tử cần phải lừa sao?” Mạc Kỳ Hàn nhướn mày, nhấn mạnh, “Nhanh một chút!”

Lăng Tuyết Mạn nhẹ thở một hơi, nếu tránh không khỏi vậy thì nhận mệnh đi! Vì thế hạ quyết tâm gối lên cánh tay Mạc Kỳ Hàn, sau đó lập tức nhắm mắt lại tính ngủ.

Nhưng Mạc Kỳ Hàn lại rất tự nhiên dời bàn tay về phía đùi của nàng, cũng bắt đầu sờ soạng. Lăng Tuyết Mạn phút chốc mở mắt ra chụp lấy bàn tay không quy củ, tức giận chất vấn: “Người không phải đáp ứng không chạm vào ta sao?”

“Đúng vậy, ta chưa nói muốn chạm vào nàng, ta là muốn nhìn chỗ nàng té bị thương có nghiêm trọng không, nếu nặng thì nhất định phải bôi thuốc. Ta là nam nhân của nàng, giúp nàng bôi thuốc là việc bình thường a, có cái gì mà xấu hổ?” Mạc Kỳ Hàn nghi hoặc trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, nói.

“Ách, tự mình đa tình, ai thèm coi người là nam nhân!” Lăng Tuyết Mạn lạnh lạnh trả lời, đẩy tay Mạc Kỳ Hàn ra, nói: “Không bầm, chỉ là hơi đau mà thôi.”

“Rốt cuộc có hay không?” Mạc Kỳ Hàn âm trầm.

“Không có.” Lăng Tuyết Mạn cười mỉa, “Ha ha, thật không có. Tình nhân, ta chỉ là đùa thôi, không nên tức giận, thật sự không nên tức giận.”

Mạc Kỳ Hàn chán nản, đối với tốc độ biến sắc mặt của Lăng Tuyết Mạn mà bội phục từ trong tâm. Nhưng nguyên tắc là nhất định phải giữ, tiếng nói trầm thấp lại cực có uy nghiêm: “Tuyết Mạn, lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa. Nếu còn dám lấy loại sự tình này gạt ta, cũng đừng oán ta phạt nàng. Còn có, ta có phải nam nhân của nàng không?”

“Ách, thân ái, người đi hỏi phu quân đã chết của ta đi! Chỉ cần hấn gạt đầu thừa nhận, ta đây không có gì để nói.” Lăng Tuyết Mạn cười, không chỉ đùa giỡn hấn mà còn phản cho hấn một đòn. Hừ hừ, hấn nếu dám đến trước linh vị Tứ Vương gia hỏi, phỏng chừng ông trời có mắt sẽ dùng sét đánh chết hấn!

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn nghe vậy, lập tức buồn cười ra tiếng, một tay cách lớp vải quần xoa đùi Lăng Tuyết Mạn, một tay nhanh ôm lấy nàng, cũng cúi đầu hôn nhẹ một chút cánh môi mềm mại, mới cười cười nói: “Tuyết Mạn, Tứ Vương gia nhất định là đồng ý, bằng không ta ở trong phòng hấn chiếm đoạt Vương phi của hấn, hấn làm sao không nói nửa lời đâu?”

“Ách.” Lăng Tuyết Mạn ghen nửa ngày mới nói: “Đó chỉ có thể nói tướng công quá cố của ta rất yếu đuối!”

“Hả?” Mạc Kỳ Hàn kinh ngạc, xấu hổ đen mặt, “Tuyết Mạn, người chết là lớn nhất, nàng không đến mức nói phu quân nàng như vậy đi.”

“Nếu hấn trên trời có linh thiêng, hấn sao lại không cứu ta?” Lăng Tuyết Mạn tức giận, đập đầu vào trong ngực rắn chắc hồi ngược lại.

Mạc Kỳ Hàn thét lớn một tiếng, có chút khó có thể trả lời vấn đề này, liền không nói tiếp mà xoa đùi nàng, lãng sang chuyện khác: “Còn đau không?”

Hấn vừa hỏi, Lăng Tuyết Mạn mới phát giác, lúng túng ngượng ngùng, trên má nổi lên hai đóa đỏ ửng, vội vàng nắm cánh tay Mạc Kỳ Hàn, nói: “Không đau, người đừng xoa, thân thể nữ nhân người thế nào muốn sờ liền sờ a!”

“Ta nào có tùy tiện, chẳng lẽ là nữ nhân ta đều sẽ vô lễ như vậy sao? Nha đầu ngốc, đó là đối với nàng mà thôi, đối với nữ nhân khác ta còn chưa có quan tâm như vậy đâu.” Mạc Kỳ Hàn thở dài, chậm chạp nói.

Đối với Ngô Đồng, hấn cho tới bây giờ đều là lấy lẽ đối đãi, chỉ hôn nàng mà thôi. Vốn là muốn đem động phòng hoa chúc của bọn họ sẽ là một đêm đẹp nhất, hấn luôn luôn chờ, thẳng đến khi không thể chờ, thẳng đến khi nàng khóc nói nàng không muốn mười tám tuổi đã làm quả phụ cô độc cả đời.

Nghĩ đến Ngô Đồng, đem qua tiếng la đau khổ của nàng vang lên ở bên tai, ‘Hàn ca ca’.

Đôi mắt nhắm lại thật sâu, ngực như là bị búa tạ đập, đau không thể nói.

Đối với phần yên tĩnh này, Lăng Tuyết Mạn cảm giác có chút không bình thường, dâm tặc tới đây không phải là muốn chiếm đoạt thân thể của nàng sao? Làm sao lại như vậy?

Trầm mặc một hồi, Lăng Tuyết Mạn nhịn không được, nhẹ giọng hỏi: “Tình nhân, người không phải là không thích ta sao? Vậy người quan tâm ta làm cái gì?”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn thoáng dao động tinh thần, nhắm mắt lại, thần nhiên nói: “Ta muốn chiếm lấy nàng cả đời, đương nhiên không hi vọng nàng xảy ra chuyện không hay. Thật vất vả mới đem con mồi tới tay, sao có thể dễ dàng ném đi?”

“Khụ khụ!”

Trong lòng Lăng Tuyết Mạn mang một chút chờ mong bị sắc tan thành mây khói, quần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai bàn tay nắm chặt, bỏ lên quỳ ở bên cạnh Mạc Kỳ Hàn, ác độc nói: “Nam nhân thối, người có tí xúu bản lĩnh cũng đã không cần thích ta! Hừ!”

“Ngủ đi.” Mạc Kỳ Hàn không quan tâm, tay túm cánh tay Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn nổi nóng, sao chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, liền dùng sức bỏ tay Mạc Kỳ Hàn, “Không ngủ, ta không nằm cùng chỗ với người!”

Mạc Kỳ Hàn hiếm khi không nổi giận như lúc này, chỉ cau mày nói: “Vậy nàng muốn như thế nào?”

“Ta muốn ngươi lập tức rút!” Lăng Tuyết Mạn bật thốt lên.

Bàn tay đang cầm cánh tay nàng phút chốc siết chặt, trong ánh mắt bật ra ý lạnh, Lăng Tuyết Mạn không tự chủ nuốt nước miếng một cái, mềm nhũn xuống, “Ý của ta là... ta vừa rồi...”

“Tốt lắm, vết sẹo lành đã quên đau phải không? Hả?” Mạc Kỳ Hàn rét lạnh mở miệng, âm cuối nói xong, môi mỏng mím thành một đường.

Thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, hít một hơi, ngoan ngoãn nằm xuống, cảm nhận được ánh mắt băng lãnh trên đỉnh đầu, cảm thấy bất an. Do dự một chút, Lăng Tuyết Mạn vươn tay ra, vòng tay bên hông Mạc Kỳ Hàn, lấy lòng đem mặt cọ xát trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Ta sai lầm rồi, ngươi đừng nóng giận được không?”

“Nàng rõ ràng sợ ta, lại làm sao phải lần lượt chọc giận ta?” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhún mày, không hiểu hỏi.

Ta thêm vào!

Lăng Tuyết Mạn mím miệng muốn khóc. Ai kêu nàng vô dụng như vậy sa vào tay người khác.

Hít mũi một cái, Lăng Tuyết Mạn vô lực nói: “Sợ ngươi là vì ta tiếc mạng của ta, hơn nữa chọc giận ngươi là chuyện không có cách nào khác. Bản tính của ta như thế không đổi được.”

“Ừ, ta nghĩ cũng đúng.”

Mạc Kỳ Hàn ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, tay không tự giác siết chặt, hưởng thụ cảm giác ôm nàng nhu nhược không xương.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời khần trương, thân thể hai người chặc chẽ kề nhau, nhiệt độ trên người hắn truyền tới làm cho cơ thể nàng cũng nóng lên theo, vội đẩy tay hắn, nói yếu ớt như muỗi kêu: “Chúng ta... chúng ta tách ra ngủ cho ngon, nóng quá!”

103. Chương 104

“Sao?”

Mạc Kỳ Hàn lại mở mắt, mắt khép hờ nói nhỏ: “Tuyết Mạn, nàng không thoải mái hả?”

“Ách, không phải... không... không sao.” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc ngẩn người, lắp bắp.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Mạc Kỳ Hàn nói xong, lại nhẹ nhún mày, kéo tay Lăng Tuyết Mạn để ở bên ngoài chăn vào, hơi trách cứ: “Đã cuối mùa thu, chăn phải đắp kín, không sẽ dễ bị cảm lạnh.”

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp, nhìn hình dáng mơ hồ của Mạc Kỳ Hàn, nhưng không tự chủ được vươn tay nhẹ nhàng xoa, đầu ngón tay lướt qua trán của hắn, ánh mắt, cái mũi cao thẳng, môi vừa phải, cuối cùng khi vuốt ve trên khuôn mặt trơn nhẵn của hắn, nhẹ giọng nói: “Vì sao ngươi phải thần bí như vậy?”

“Đừng hỏi.” Nhàn nhạt hai chữ, tiếng nói vẫn trầm thấp mát lạnh, Mạc Kỳ Hàn bắt được tay Lăng Tuyết Mạn, đưa tới bên môi hôn môi một chút, gương mặt giương lên một chút ý cười, bõn cợt: “Tuyết Mạn, chờ nàng biết ta là ai, ta lo lắng nàng sẽ bị dọa chết.”

“Ách, dọa chết? Chẳng lẽ ngươi... ngươi là ma đầu giết người trên giang hồ? Giáo chủ tà giáo? Hoặc là, là cái gì thế ngoại cao nhân, đã bảy mươi tám mươi, luyện thành võ công phản lão hoàn đồng?” Lăng Tuyết Mạn phát huy hết khả năng tưởng tượng, hắn còn có thủ hạ, như vậy hắn là người giang hồ đi!

“Hả?”

Mạc Kỳ Hàn co quắp khoe mắt, ngạc nhiên nói: “Lộn xộn cái gì, nàng làm sao có thể nghĩ đến phương diện này?”

“Ta xem vài cuốn sách viết đến.” Lăng Tuyết Mạn cười, chớp mắt, ngoan ngoãn, suýt nữa nàng nói thành tivi!

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn bật cười nheo mắt, tràn đầy cảm khái nói: “Xem ra bản công tử ở trong đám đồ bỏ đi của Lăng Bắc Nguyên nhất được bảo vật a!”

“A? Đồ bỏ đi?” Lăng Tuyết Mạn méo miệng, bỗng dưng nhớ tới lời của Mạc Kỳ Hàn ở trong thiên lao, liền nghiêm trọng hỏi: “Phụ thân ta thật không phải là người tốt sao?”

“Cho nàng tự mình phán đoán, có khi mắt thấy cũng không là thật sự, tai nghe được cũng có thể là lời nói dối, thế sự khó đoán, tuy ta không thể cho nàng đáp án chính xác, nhưng Mạc Ly Hiên trúng độc ở Lăng gia là sự thật, kẻ chủ mưu âm hiểm vô cùng, là hạ độc chén trà của Mạc Ly Hiên, nếu không có ta tìm người cứu nó, nó sẽ đứt ruột mà chết.”

Mạc Kỳ Hàn nói đến chỗ này, ngón tay khơi gợi lên cằm của Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu cùng nàng nhìn nhau, trịnh trọng dặn dò: “Tuyết Mạn, việc này nàng cũng biết nặng nhẹ phải không? Đó là trăm triệu lần không thể để có nửa điểm lời đồn, bởi vì một khi hung thủ hạ độc biết được tin tức, hắn sẽ để mất nàng, cũng sẽ lại xuống tay, không chỉ muốn giết Mạc Ly Hiên, còn có thể giết nàng diệt khẩu!”

“Thật... thật sự? Nếu quả thật là phụ thân ta, ông ấy ngay cả ta sẽ cũng giết sao?” Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to hai mắt nhìn, lắp bắp.

Mạc Kỳ Hàn rét lạnh nhếch môi, “Sẽ! Không ai sẽ coi mạng người khác quan trọng hơn mạng của chính mình, cho dù đối phương là thân nhân của hắn! Đối phương nếu dám một hòn đá ném hai con chim lấy mạng nàng cùng Mạc Ly Hiên, còn có thể không dám lại giết nàng sao?”

“A!”

Lăng Tuyết Mạn bị dọa, ôm chặt lấy Mạc Kỳ Hàn, trong thanh âm mang theo một chút nức nở, “Tình nhân, người phải cứu ta a! Người ở chỗ tối, ta ở ngoài sáng, người nhất định thấy rõ hơn ta, người giúp ta điều tra rõ rốt cuộc phụ thân ta có phải hung thủ không, có được hay không?”

“Đừng sợ, mấy ngày nữa nàng có thể lại về Lăng gia một lần, phụ thân nàng nhất định sẽ nói gì đó với nàng, nàng ổn định tâm tư, làm bộ như cái gì cũng không biết, tìm hiểu tình huống một chút.” Mạc Kỳ Hàn vuốt ve sợi tóc mềm mại của Lăng Tuyết Mạn, thản nhiên nói.

“Ui, không đi, ta không đi, ta sợ!” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, nàng hiện tại xui xẻo liên tiếp, giờ lại gặp phải một âm mưu lớn như vậy, ngấm lại, tiền đồ đều là một mảnh bóng tối a!

Mạc Kỳ Hàn ngừng tay lại, cúi đầu, hôn nhẹ cánh môi Lăng Tuyết Mạn, mang ý cười nói: “Không tin ta sẽ bảo vệ nàng sao? Ta nếu có chút tâm hại nàng, cần gì phải phí thủ đoạn? Trực tiếp cho nàng bị lửa thiêu chết ở phòng ăn thì được rồi! Yên tâm, chỉ cần nàng gặp nguy hiểm, bất cứ lúc nào, chỗ nào, đều sẽ có người của ta đến cứu nàng, nếu là buổi tối, sẽ là ta tự mình đến, ta vốn không muốn quan tâm chuyện không liên quan đến ta, nhưng liên lụy đến an toàn của nàng, ta liền muốn bắt được kẻ đứng sau màn hạ độc thủ, đem hắn băm thây vạn đoạn!”

Nghe được bốn chữ cuối cùng, Lăng Tuyết Mạn run run cả người, ôm tay Mạc Kỳ Hàn chặt hơn, cả thân thể toàn bộ dán lên, đến hai chân đều đặt ở trên người Mạc Kỳ Hàn, có vẻ như vậy mới có thể làm nàng tìm được cảm giác an toàn.

“Tình nhân, ta tin người, người nhất định không thể để cho ta thất vọng! Nếu ta bất hạnh mà chết, ta thành quỷ cũng tới tìm người tính toán!”

Ý cười bên miệng Mạc Kỳ Hàn dần dần tăng lên, nha đầu này, nói chuyện luôn mắc cười như vậy! Được, mục đích đã đạt đến, hắn cũng không cần thiết dọa nàng!

Cúi đầu nhìn nữ nhân hết như bạch tuộc dính vào trên người hắn, dưới thân không khỏi có chút khó nhịn, liền hắng giọng một cái, “Khụ khụ, Tuyết Mạn, chân nàng có thể dời một chút hay không? Nàng như vậy, ta sẽ mất đi định lực kiềm chế!”

“Ách, ta dời.”

Lăng Tuyết Mạn mịt mờ nghe được ám chỉ, nhất thời đỏ mặt đỏ tai, vội xấu hổ rút chân về, thân mình cũng dờn một ít, nhưng, không đợi nàng hồi phục lại nhịp tim, bên ngoài đột nhiên cuồng phong gào thét, nhánh cây vù vù rung động, thanh âm nghe được trong lỗ tai Lăng Tuyết Mạn, như quỷ đòi mạng !

“A-”

Kinh hãi hô lên một tiếng, Lăng Tuyết Mạn cái gì cũng bắt chấp, cả người lại rút vào trong lòng ấm áp của Mạc Kỳ Hàn, hai tay nhanh ôm hân, môi run rẩy, Mạc Kỳ Hàn đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ vỗ lưng Lăng Tuyết Mạn, ôn nhu an ủi: “Đừng sợ, có ta ở đây. Chỉ là trời muốn mưa, nàng đừng khẩn trương.”

“Ôm, ôm ta một cái, ta sợ a.” Sợ hãi lan tràn thật sâu trong đáy lòng Lăng Tuyết Mạn, một năm kia cha nàng chết bệnh, cũng đúng là vào một đêm như vậy, nàng co lại thành một khúc.

Mạc Kỳ Hàn cắn chặt răng, ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, không ngừng ôn nhu nhẹ dỗ dành, “Ngoan, không cần sợ, có ta ở đây, không sợ, không sợ...”

Rốt cục, sau một trận cuồng phong, mưa như trút nước, tiếng vang khổng lồ dần dần trở lại bình thường.

Lăng Tuyết Mạn nằm ở trong lòng ấm áp kia, bàn tay to vỗ nhẹ nàng giống như mang theo ma lực kỳ dị, để cho nàng dần dần an lòng, hai tay chẳng biết lúc nào, đã lặng lẽ bò lên cổ Mạc Kỳ Hàn, mà môi dán tại hầu kết của hân, cảm thấy vừa động, nhưng lại vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm!

Thân mình Mạc Kỳ Hàn lập tức siết chặt, một cổ khô nóng truyền khắp toàn thân, yết hầu gian nan lặn lội, tiếng nói trầm thấp hơi khàn khàn, thì thầm: “Tuyết Mạn, nàng là đang câu dẫn ta!”

104. Chương 105

Hơi thở ái muội của hai người thay nhau nổi lên, làm bọn họ đều tự đỏ mặt.

Hai từ ‘câu dẫn’, khiến cho Lăng Tuyết Mạn e lệ vô cùng, cuống quýt rút đầu về, giấu ở trong ngực Mạc Kỳ Hàn, lúng ta lúng túng nói nhỏ: “Ta mới không có.”

“Phải không?” Mạc Kỳ Hàn khẽ liếm cánh môi khô ráp, lý trí cùng dục vọng tranh nhau lôi kéo, khát vọng muốn nàng chiếm cứ toàn bộ đầu óc, tuy nhiên, đáng chết nàng lại cô tình uống rượu, trong vòng mười hai canh giờ nếu hân chạm vào nàng, khó tránh khỏi nàng sẽ mang thai, huống chi ban đầu biết tình huống như vậy, hân cũng không uống thuốc trước, không thể đụng vào a!

Hạ quyết tâm xong, Mạc Kỳ Hàn hít sâu, âm thầm điều tiết hơi thở, áp chế xôn xao trong cơ thể, cảm để ở trên trán Lăng Tuyết Mạn, nhanh nhắm chặt hai mắt, không nói được lời nào.

Lăng Tuyết Mạn tất nhiên là kinh ngạc không thôi, hôm nay dâm tặc rất kì quái, có vẻ như cực lực nhịn, bất quá, ha ha, bởi vậy có thể thấy được, hân hôm nay nhất định có nỗi khổ không thể cho ai biết, chẳng lẽ là bị người ta biến thành thái giám?

Lăng Tuyết Mạn vụng trộm mừng thầm, nếu hân thực biến thành thái giám, nàng cần phải cảm tạ người hoạn hân, oa ha ha, thay nàng báo thù a!

Nghĩ vậy, không khỏi “Hi hi” cười ra tiếng, nhắm mắt muốn ngủ!

“Nàng cao hứng sao?” Thanh âm hồ nghi vang lên, Mạc Kỳ Hàn mở mắt, cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng có vẻ như tâm tình rất tốt.

“Không, không có a.” Lăng Tuyết Mạn nhướng mày, cũng ra vẻ mệt mỏi ngáp một cái, “Buồn ngủ quá à, nhanh ngủ đi!”

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, khẽ hừ một tiếng, “Ừ, nên ngủ, bất quá nàng không cần vội, nói cho ta, nàng để một vụn hai ở chỗ nào rồi?”

“Hà? Làm gì? Người cướp sắc thì được rồi, không được lấy bạc của ta!” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, lập tức khấn trương, hung hăng nói.

“A? Bạc quan trọng hơn trong sạch sao?” Mạc Kỳ Hàn buồn cười nhếch môi.

“Trong sạch của ta đã bị người hủy, ta còn có thể như thế nào? Một vạn hai này ta thật vất vả mới có được, không cho người lấy của ta!” Lăng Tuyết Mạn đỏ mắt, miệng chu thật cao, hung ác trừng mắt nhìn.

Mạc Kỳ Hàn ung dung nhíu mày, không nhanh không chậm nói: “Ta không có muốn giành với nàng, ta chỉ là muốn bảo quản thay nàng, nàng khỏi phải cầm bạc bỏ trốn cùng nam nhân khác!”

“Nói bậy! Người chính là tham bạc của ta! Người muốn vừa giết tiền vừa cướp sắc! Người hèn hạ vô sỉ!” Lăng Tuyết Mạn muốn rớt lệ, hai tay đập ‘bốp bốp’ trong ngực Mạc Kỳ Hàn, gầm nhẹ.

“Ai thêm tham chút xíu bạc vụn của nàng? Nàng biết bản công tử có bao nhiêu gia tài không?” Mạc Kỳ Hàn giận ngắt, dùng ngón tay trỏ chọc cái trán Lăng Tuyết Mạn, cắn răng nói: “Đừng nghĩ ta sẽ đổi chủ ý, ngân phiếu ở đâu? Đi lấy, nếu không hung thủ kia lại hạ độc Mạc Ly Hiên, đừng mơ ta giúp nàng cứu nó!”

“Người! Người uy hiếp ta!” Lăng Tuyết Mạn giận, quay lưng một cái, vùi đầu khóc rống.

Mạc Kỳ Hàn khẽ mím môi, lãnh ý vẫn không giảm, “Tuyết Mạn, chuyện ta quyết định không ai có thể thay đổi, hôm nay ta lấy của nàng một vạn hai, ngày khác ta trả gấp mười gấp trăm lần, hoặc là ta cho nàng những thứ khác đáng giá hơn, đừng trách ta ác, là bản thân nàng không an phận, một lòng nghĩ đến nam nhân khác, ta còn phải nhắc nhở nàng, đừng quên ta đã nói, nếu như nàng chịu thu hồi phần tâm tư này, an phận đi theo ta, vậy liền thôi, Còn nếu như nàng cùng Nhị Vương gia có hành vi gì quá mức, ta cam đoan nàng sẽ hối hận vạn phần!”

Lăng Tuyết Mạn cho là không nghe thấy, bưng kín lỗ tai, không ngừng ai oán. Nàng hết bạc, đâm tặc đáng chết! Cường đạo đáng chết! Tại sao không đi chết đi!

“Sao? Nhanh chút!”

Mạc Kỳ Hàn không kiên nhẫn thúc giục, nhưng Lăng Tuyết Mạn lựa chọn giả chết nằm ngay đơ, cũng không nhúc nhích, Mạc Kỳ Hàn hí hí mắt, vươn hai ngón tay, chuẩn xác tìm được nách Lăng Tuyết Mạn, cù léc một cái, Lăng Tuyết Mạn chịu không nổi cười rộ lên ‘khanh khách’, thân mình run lên!

“Có đưa bạc hay không?”

“Không đưa!”

“Phải không? Ta đây trước hết cho nàng cười chết, sau đó sẽ chờ xem Mạc Ly Hiên trúng độc lần thứ hai mà chết!”

“Không được! Ha ha, không được gãi, ta khó chịu.”

“Đưa bạc sao?”

“Đưa, ta đưa cho vương bát đản người!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn xám ngắt, kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn, hai tay thăm dò vào bên trong quần áo của nàng, lung tung gãi nhột, Lăng Tuyết Mạn ngứa toàn thân, cười khanh khách, “Không được, Tình nhân không được gãi ngứa, van người.”

“Ai là vương bát đản?” Mạc Kỳ Hàn cắn răng.

“Ta, ta là vương bát đản, người không phải, được chưa!” Lăng Tuyết Mạn sống ở dưới mái hiên nhà người ta, cho nên phải nhanh chóng cúi đầu.

“Ngân phiếu đâu?”

“Ta đi lấy, ta đi lấy “

“Nha đầu nàng, chỉ thích uống rượu phạt sao!” Mạc Kỳ Hàn thu tay, tà nịnh nói: “Bản công tử ngay cả nàng một nữ nhân cũng không thu phục được, còn có thể làm đại sự sao?”

Lăng Tuyết Mạn như là đi một vòng qua Quỷ Môn Quan, mồ hôi rơi, thở phì phò, muốn mắng. Nhưng nàng nhìn, con bà nó, tiếp tục như vậy nữa, một cái chữ ‘nhìn’ a!

“Nhìn cái gì vậy? Lấy ngân phiếu đi!” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhả dựa vào trên đầu giường, gằm nhẹ.

“Nhìn!”

Lăng Tuyết Mạn oán hận phun ra một chữ, chậm rì rì bò xuống giường, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái thùng gỗ đỏ, mở khóa, hai tay run run cầm lên một chồng ngân phiếu, bả vai lại bắt đầu run run, “Oa... Oa... Bạc của ta!”

“Nàng than khóc thảm thiết cái gì?” Mạc Kỳ Hàn nhú mày, “Còn không lấy lại đây?”

Lăng Tuyết Mạn bước tới, mỗi bước đều đau giống như lấy dao đâm vào lòng của nàng, khóc thút thít, giọng càng lớn, “Cường đạo đáng chết, người đem đi đi! Ta nguyện rửa người!”

Mạc Kỳ Hàn nhàn mày sâu hơn, thò tay lấy, kết quả Lăng Tuyết Mạn luyến tiếc, nhanh rút tay lại, “Tình nhân, van cầu người, để lại một nửa cho ta được không? Ta không bỏ trốn, ta cũng không đi đâu cả!”

“Để lại một ngàn lượng cho nàng, còn dư lấy ra.” Mạc Kỳ Hàn lui một bước, ngoắc ngoắc bàn tay, “Không có thương lượng, nàng mà tham, đến một ngàn lượng cũng không cho nàng.”

Lăng Tuyết Mạn cắn răng, hít vào, gạt lệ, sau đó giận dữ nhét toàn bộ vào trong tay Mạc Kỳ Hàn, gằm nhẹ: “Ta không biết, người đưa cho ta!”

“Nàng không biết?” Mạc Kỳ Hàn rụt rụt khóe miệng, cúi đầu, dưới ánh trăng nhìn xấp ngân phiếu, tổng cộng mười tờ, liền rút một tờ đưa trở lại trong tay Lăng Tuyết Mạn, “Đây là của nàng, chớ nói với ta nàng bị choáng váng, đến ngân phiếu cũng không biết!”

“Ta không biết! Ta vốn nghĩ muốn biết, nhưng nó bị nam nhân thối nào đó chiếm đoạt rồi!” Lăng Tuyết Mạn tức giận nói, nàng vốn là không biết, huống chi hôm nay nàng đến nhìn cũng chưa nhìn, đã giao cho Xuân Đường bảo quản.

105. Chương 106

Mạc Kỳ Hàn chỉ cho là Lăng Tuyết Mạn thương tâm mà cáu kỉnh, liền cũng để nàng tùy ý, thu ngân phiếu, một lần nữa nằm xuống, liếc liếc mắt, nữ nhân vẫn ai oán đứng trên mặt đất, thật bình tĩnh nói: “Đi lên ngủ!”

“Oa... Oa...”

Lăng Tuyết Mạn lựa chọn không nhìn, ngồi dưới đất, nhìn xấp ngân phiếu trong tay biến thành một tờ mỏng manh, đau buồn, lại nghĩ đến cuộc đời bị thống của bản thân, nước mắt tựa như chuỗi trân châu bị đứt, lộp độp rơi xuống!

Mạc Kỳ Hàn thở dài không thôi, ngồi dậy, hai tay chụm tới, liền xách Lăng Tuyết Mạn lên giường, vút nằm xuống bên cạnh hắn, hai tay nhanh đắp kín chăn gấm, cúi đầu ôn nhu hôn lên đôi mắt rưng rưng của nàng, nhẹ giọng nói: “Trong thiên lao ủy khuất hai ngày, nói vậy nàng không ngủ thoải mái, bây giờ không phải nên ngủ một giấc cho ngon hay sao?”

Lăng Tuyết Mạn tiếp tục không nhìn, mắt nhắm chặt, mặc kệ hắn, không phản kháng cũng không nói chuyện.

Mạc Kỳ Hàn giật mình cười, “Không muốn nói chuyện thì đừng nói, ngủ một giấc cho ngon.”

Ngủ cái đầu người! Cường đạo trời đánh!

Lăng Tuyết Mạn cắn chặt khớp hàm, tay cũng nắm nắm rất chặt, hận hiện tại trong tay không có một con dao để nàng chém chết nam nhân này!

Tiền mất tật mang, không phải đúng là nàng sao? A... A..., nghĩ rằng nàng là phú bà sao, đã thất thân, lại lấy tiền nuôi trai bao?

Mạc Kỳ Hàn cũng không để ý tới, biết nàng chắc chắn đang âm thầm mắng hấn, liền để tùy ý, dù sao thì ai mất bạc mà không đau? Vì thế, nhắm mắt lại ngủ.

Lăng Tuyết Mạn mắng thật lâu, muốn mắng mười tám đời tổ tông của hấn, nhưng không biết người ta họ gì tên chi, đành phải dựa theo họ Dâm, tên Tặc mà trách móc, chờ nàng không còn từ ngữ để trách, mới phát hiện Mạc Kỳ Hàn đã sớm ngủ, nghe hơi chút tiếng ngáy, vô lực cúi đầu.

Bị mắng không đau, bị đánh đau, nàng luôn là người bị ai!

Đột nhiên ngủ không được, từ sau bữa tối liền bắt đầu ngủ, nhưng hiện tại thật ra không có một chút buồn ngủ nào, nên làm cái gì đây?

Lăng Tuyết Mạn nhàm chán chọt ngón tay, thân thể bị giam cầm ở trong cái ngực chết tiệt của nam nhân này, không thể động đậy, nàng muốn lên xuống giường trộm ngân phiếu về, nhưng sau khi cân nhắc, lập tức hủy bỏ quyết định này, nam nhân này biết võ công, vậy cảnh giác nhất định là siêu mạnh, đoán chừng nàng chưa ra quân chưa thắng trận đã chết.

Nên làm cái gì?

Lăng Tuyết Mạn trầm tư, đột nhiên nghĩ đến suy đoán lúc nãy của nàng, hai mắt nhất thời tỏa sáng!

Hừ hừ! Nàng muốn nhìn một chút, đột nhiên vòng vo, không ăn thịt chuyển thành ăn cỏ, có phải có cái gì không được không? Hoặc là kẻ thù quá nhiều, bị người ta thiên?

Vừa nghĩ như thế, Lăng Tuyết Mạn mở to mắt trong suốt như thủy tinh, tà ác nhìn nửa người dưới của Mạc Kỳ Hàn!

Một tay lặng lẽ mở chăn gấm, thân mình linh hoạt lui xuống phía dưới, nhưng quá tối, cái gì cũng nhìn không tới! Đáng chết! Lăng Tuyết Mạn cắn cắn môi, chưa từ bỏ ý định dò xét, tay đi qua, mò lên bên eo Mạc Kỳ Hàn, tìm dây lưng quần lót của hấn, lục lọi trong chốc lát, rốt cuộc tìm được chỗ buộc, nhẹ nhàng lôi kéo, mở!

Toét miệng mừng thầm, Lăng Tuyết Mạn chỉ hận hiện tại không có cái đèn pin nhỏ cho nàng nhìn trộm, thuận tiện cũng xem bộ dáng dâm tặc này một cái, chắc lưỡi, chỉ có thể mở mắt lớn hơn một chút, nhẹ nhàng kéo quần Mạc Kỳ Hàn xuống dưới, kéo đến một nửa, lại đột nhiên nghĩ đến, cho dù kéo xuống hết, nàng cũng thấy không rõ lắm!

Vậy làm sao bây giờ? Thừa dịp hấn ngủ như lợn chết, nàng chưa thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ, không phải rất có lỗi với bản thân sao?

Sờ!

Một chữ nhảy vào đầu óc, Lăng Tuyết Mạn nhất thời khản trương, một tay mở quần Mạc Kỳ Hàn, một tay cực kỳ lợi hại vươn vào, ông trời phù hộ, hi vọng nàng có thể đụng đến chính là hạ thân không có cái kia đi!

Cảm giác mềm nhũn truyền đến, mặt Lăng Tuyết Mạn nóng đỏ lên, tim khản trương gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cả đời nàng còn chưa có làm chuyện xấu xa như thế!

Nắm ngón tay dần dần mò mẫm, cảm ‘ngọn nguồn’ của nam nhân, nhưng, gì đó mềm nhũn trong tay có vẻ như trở nên cứng rắn!

Lăng Tuyết Mạn giật nảy người, đầu óc phản ứng, vội muốn rút tay về, lại nghe được một tiếng nói khàn khàn lưỡi nhác vang lên ở đỉnh đầu nàng, “Nha đầu, nàng đang làm cái gì?”

“Không, không có làm cái gì hết.” Tim Lăng Tuyết Mạn đập ‘thình thịch’ kinh hoàng, hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, quả thực mặt đã ném đến nhà bà ngoại!

Mạc Kỳ Hàn bành trướng lợi hại, dưới thân cực nóng còn bị nha đầu kia nắm ở trong tay, loại cảm giác kỳ diệu này làm hấn khó có thể tự kiềm chế, đương nhiên nơi đó bình thường dễ dàng bị khơi mào phản ứng,

đã cứng rắn như sắt, trên trán dần dần rịn ra mồ hôi, Lăng Tuyết Mạn thấy hần đột nhiên tỉnh lại mà sợ, hơi giật mình ghé vào trên người hần, động cũng không dám động.

Hít sâu hai cái, khàn khàn trách mắng: “Tay nàng thò vào quần của ta làm cái gì? Còn không lấy ra?”

“A, ưm...” Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt đỏ tai, nhanh chóng rút tay về, thẳng người lên nằm lại chỗ cũ, cũng gắt gao nhắm mắt lại không dám phát ra một tiếng vang.

Mạc Kỳ Hàn khó nhịn sóng tình, cắn răng, thật vất vả khiến mình cái gì cũng không làm mà ngủ, nhưng mà, vật nhỏ này lại lén lén lút lút, gan lớn khó hiểu, kéo quần của hần, còn...

“Nàng rốt cuộc muốn làm gì? Sao lại không biết xấu hổ như vậy?” Hơi thở Mạc Kỳ Hàn hỗn loạn, chất vấn.

“Ta... ta không muốn làm gì cả.” Lăng Tuyết Mạn thà chết cũng không thừa nhận, cắn răng một cái, “Ta... ta mộng du!”

“Đáng chết! Mộng du phải đi cởi quần nam nhân sao? Còn đi sờ nam nhân?” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn xanh đỏ đan xen, “Nói thật đi, nếu không ta sẽ gài ngựa nàng!”

“Ta... ta chỉ là a... a... nếu ta nói thật, ngươi cam đoan không đánh ta, không trách móc ta, được không?” Lăng Tuyết Mạn mím miệng đáng thương, thương lượng.

Mạc Kỳ Hàn xiết chặt nắm tay, “Nói!”

“Ngươi... ngươi hôm nay khác thường như vậy, ta... ta muốn nhìn một chút xem ngươi có phải bị người hoạn thành thái giám không!” Câu nói kế tiếp, Lăng Tuyết Mạn càng nói, thanh âm càng nhỏ, nói xong chữ cuối cùng, che mặt, phát run.

“Nữ nhân đáng chết!” Mạc Kỳ Hàn ứa ra gân đen trên trán, gần như muốn ngắt đi, đáy lòng dâng lên tà khí, kéo cổ áo Lăng Tuyết Mạn, thô bạo mở ra, cũng nói: “Không được lấy tay sờ soạng, bản công tử cho nàng dùng thân thể kiểm nghiệm một chút, bản công tử có phải bị thiến không!”

“A? A... A... cam đoan của ngươi đâu?” Lăng Tuyết Mạn hoảng, vừa giùng giàng vừa nói.

“Ta có cam đoan không chạm vào nàng sao? Lời nói lúc trước là bỏ đi, bởi vì là chính nàng đốt lửa!”

Mạc Kỳ Hàn vừa nói chuyện, vừa nhanh nhẹn thuần thực cởi quần áo Lăng Tuyết Mạn ra, còn quần áo trên người mình, càng là cởi thuần thực hơn, ném tới góc giường, xoay người một cái áp chế, chiếm lấy cái đôi môi đỏ mọng trên người kia.

106. Chương 107

Mưa lớn vẫn rơi, đến canh năm mới dần dần dừng.

Thời tiết lạnh lẽo, lúc bình minh, một luồng không khí lạnh theo cửa sổ xuyên vào, Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say lạnh run cả người, theo bản năng vươn tay ra ôm ‘lò sưởi’ bên cạnh, nhưng mà, sờ soạng nửa ngày, giật mình một cái, tỉnh, trợn mắt nhìn, nam nhân bên cạnh sớm không thấy nữa!

Phòng đã sáng lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình quét mắt một vòng, mới thu hồi ánh mắt ngừng ở vị trí nam nhân kia ngủ, thò tay thăm dò một chút, vẫn là ấm áp, chứng tỏ hần mới đi không bao lâu, nhất thời có chút ảo não vỗ vỗ cái trán, vì sao mỗi lần hần đi, nàng đều không có cảm giác?

Nếu có thể tỉnh lại, có thể nhìn hần có dáng dấp như thế nào a!

Haiz -

Lăng Tuyết Mạn suy sụp, cảm giác mất mát nhàn nhạt hiện lên trong lòng.

Trong đầu hiện ra một màn kịch tình nửa đêm của bọn họ, hấn làm cho nàng gần như không chịu nổi, trong lòng muốn chống cự, thân thể lại kìm lòng không đậu nghênh đón hấn, thừa nhận hấn bá đạo đòi lấy một lần lại một lần, để hấn mang đến cho nàng hưởng thụ.

Nam nhân này a, lại vẫn biết đang lúc không sử dụng bất cứ biện pháp gì, làm sao tránh thai?

Xốc chần găm lên, toàn thân đều là dấu hôn hấn lưu lại, chứng cứ phạm tội rõ ràng như vậy, bảo nàng thể nào gặp người? Còn có, dấu vết màu trắng lưu lại trên bụng, Lăng Tuyết Mạn nhẹ rằng, khăn gấm bị dơ, lãng phí a! Bất quá, nàng thật ra tương đối hài lòng với loại biện pháp tránh thai bên ngoài cơ thể này, chính là nam nhân kia lại mặt trầm xuống, nói-

“Nha đầu, hôm nay ta vốn không uống thuốc tránh thai, là không tính muốn nàng, ai ngờ nàng lại câu dẫn ta, làm ta không thoải mái, đêm mai nàng còn phải bồi thường ta.”

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, mặc kệ hấn, tiếp tục ngủ!

Lại ngủ, chờ mở to mắt, mặt trời cũng đã lên cao!

Lăng Tuyết Mạn duỗi thắt lưng, muốn ngồi dậy, lại phát hiện dưới thân có chút đau, đại khái chính là kết cục mệt mỏi quá độ đi!

“Cốc cốc!”

Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Lăng Tuyết Mạn vội chui vào trong chăn, bao bọc kỹ bản thân như cái kén, mới nói: “Tiến vào!”

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đẩy cửa vào, mặt mày xán lạn, quỳ xuống, “Vương phi ngài đã tỉnh! Nô tì thỉnh an Vương phi!”

“Ừm, ta muốn tắm rửa, các người giúp ta đi chuẩn bị một chút.” Gò má Lăng Tuyết Mạn đỏ gay, có chút xấu hổ, ánh mắt quét đến khăn ném trên đất, không khỏi khẩn trương, vội tiếp nói: “Các người nhanh đi làm đi!”

Hai nha hoàn giật mình, liền khôi phục tươi cười, “Vâng, Vương phi ngài chờ một chút!”

Chờ cửa đóng lại, Lăng Tuyết Mạn bất chấp khóa thân, vội xuống lượm khăn giấu ở bên trong đầu giường, âm thầm mắng dâm tặc một phen, đây quả thực là muốn nàng chết a!

Lại trở lại trên giường, Lăng Tuyết Mạn mới cảm giác được không đúng, vội vươn chân ra, vừa thấy, chân phải chẳng biết lúc đã có một sợi lắc vàng, dưới ánh nắng phát ra ánh vàng rực rỡ, hôn mê mắt của nàng.

Đây là dâm tặc đeo cho nàng sao?

Hấn có ý gì? Cường đoạt ngân phiếu của nàng, còn cho nàng một cái xích vàng sao?

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn chân phải, trong lòng nói không ra là mùi vị gì, nàng vô số lần muốn hận nam nhân này, hấn lại lần lượt ngẫu nhiên nhu tình trước mặt nàng, làm nàng bỏ đi thù hận, giống như giờ phút này.

Tình nhân, Tình nhân.

107. Chương 108

Mới bước ra cửa phòng, hơi lạnh liền chui vào cổ áo, Lăng Tuyết Mạn không khỏi run lên một chút, trên bả vai xuất hiện một bàn tay, quay đầu, Xuân Đường cầm một cái áo tuyết trắng cười với nàng, “Vương phi, mặc cái này vào sẽ không lạnh.”

“Ừm.” Lăng Tuyết Mạn sờ sờ lên áo lông bóng loáng mềm mại, dán mặt sát lên, không khỏi thở dài nói: “Thật thoải mái a! Xuân Đường, đây là làm bằng da lông gì?”

“Thưa Vương phi, chủ tử hai năm trước đi săn cùng Hoàng Thượng, từng săn được một con tuyết hồ, sau đó lấy da lông của nó, đưa cho Đỗ sư phụ, thợ may khéo tay bậc nhất trong cung, làm thành áo, ha ha, lúc ấy chủ tử đã nói là để dành cho Vương phi tương lai mặc đó, hiện tại vừa vận trời giá rét, nô tì liền phụng mệnh mang tới cho Vương phi!” Xuân Đường mỉm cười, vừa nói vừa giúp Lăng Tuyết Mạn mặc, sau đó cẩn thận buộc lại mỗi một sợi dây.

Lăng Tuyết Mạn quay một vòng tại chỗ, khuôn mặt tươi cười sáng rực, “Xuân Đường, ta mặc đẹp không?”

“Ha ha, Vương phi vốn chính là mỹ nhân khuynh thành, hiện tại còn đẹp hơn!” Thu Nguyệt bưng khay đi ra, đứng ở phía sau cười dịu dàng.

“Hi hi, Thu Nguyệt luôn khen người ta!” Lăng Tuyết Mạn chớp mi, nháy mắt mấy cái thuận miệng nói: “Haiz, chủ tử nhà người cũng không còn, Xuân Đường người còn phụng mệnh của ai?”

“Nô tì phụng... ha ha, nô tì phụng mệnh quản gia!” Xuân Đường ngắt ra, phản ứng cực nhanh, giải thích.

“Đừng nói là, quản gia kia thoát nhìn giống như cái đầu gỗ, tâm tư vẫn còn mềm yếu a!” Lăng Tuyết Mạn nói, đột nhiên giảm thấp tiếng nói: “Quản gia chúng ta có bà quản gia hay không?”

“Bà quản gia?” Hai nha hoàn mê mang.

“Hi hi, chính là quản gia có phu nhân hay không? Ta thấy hần cứ mang gương mặt lạnh lùng suốt ngày, một cái biểu tình cũng không có, trong lòng có chút thắc mắc đó!”

Lăng Tuyết Mạn vừa học bộ dáng nghiêm túc của quản gia, vừa hoạt bát nói, hoàn toàn không biết phía sau chẳng biết lúc nào có thêm một người đến, vừa nói xong, liền gặp hai nha hoàn lại lắc đầu lại gật đầu, không khỏi duỗi cổ ra, khóe mắt rút rút, “Các người làm sao vậy?”

“Vương phi, quản gia-” Xuân Đường nâng tay lên, lại buông, biểu tình dở khóc dở cười.

“A! Ta đã biết, quản gia không lấy được phu nhân phải không? Khó trách gương mặt hần cả ngày băng bó, giống như người ta thiếu nợ hần, thì ra là âm dương mất cân đối, trong lòng hần không thăng bằng, tuổi lại lớn như vậy, còn lẻ bóng, haiz, thật đáng thương! Bất quá, cũng chỉ có thể trách chính hần, mỗi ngày cười nhiều một chút không được sao? Thể xác và tinh thần khỏe mạnh lại vui lòng người khác, hi hi, quan trọng nhất là, sẽ cười với nữ tử, nếu không ta thấy hần đời này xong rồi, chắc là độc thân sống quãng đời còn lại!”

“Vương phi, quản gia ở-” Thu Nguyệt cứng ngắc nghiêm mặt, rút cục giơ tay lên, chĩa chĩa phía trước, rất là rối rắm nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc, “Đúng? Hai người cũng đồng ý cái nhìn của ta phải không? Haiz! Chỉ sợ lão đầu kia không nghe khuyên bảo a!”

Thở dài một tiếng, Lăng Tuyết Mạn vươn vươn cánh tay, “Ta đi tìm Ly Hiên, thật nhàm chán!”

Nói xong, thân mình vừa chuyển, đột ngột chống lại một gương mặt siết chặt cứng ngắc đến hóa đá, Lăng Tuyết Mạn thét chói tai đến phá vỡ màng nhĩ, “A – “

“Vương phi!”

Xuân Đường Thu Nguyệt vội vàng đỡ Lăng Tuyết Mạn, để cho nàng khỏi vì quá kích động mà té.

Lăng Tuyết Mạn vỗ ngực một cái, tức giận: “Mẹ của ta a, quản gia tiên sinh, sao người ngay đơ ở nơi này a? Không phát ra đến một cái tiếng động!”

“Vương phi, nô tài có phu nhân, con lớn năm nay bảy tuổi! Mặt khác, nô tài năm nay ba mươi mốt, không tính là lão đầu đi?” Khuôn mặt nghiêm túc của quản gia không ngừng co quắp, từ bên trong khớp hàm nặn ra một câu.

“Khụ khụ! Hi hi, ta vừa thức dậy, đầu óc không tỉnh táo lắm, chắc là đang nói mơ hồ, quản gia chúng ta là nam nhân anh tuấn kiên cường chín chắn như vậy, làm sao có thể cả ngày ngây ngô cười giống con nít được? Thâm trầm! Đúng không? Nam nhân nhất định phải thâm trầm, phải không?”

Lăng Tuyết Mạn chê cười, vừa nói vừa chậm rãi vòng qua quản gia, chờ nói xong câu cuối, chạy đi!

Xuân Đường Thu Nguyệt trợn mắt hốc mồm, một hồi lâu, Thu Nguyệt mới hăm mộ nói: “Vương phi thật đáng yêu, chẳng trách chủ tử thật thích!”

Xuân Đường cũng nhìn Lăng Tuyết Mạn nâng váy chạy, phát ra tán thưởng, “Đúng vậy, Vương phi rất đặc biệt, tinh linh cổ quái, một chút cũng không giống Liễu tiểu thư.”

“Khụ khụ!”

Quản gia ho khan một tiếng, thức tỉnh hai nha hoàn, khuôn mặt nghiêm túc càng thêm không có mỉm cười, “Chú ý nặng nhẹ!”

“Vâng, nô tì biết sai!” Hai người phản ứng kịp, vội vàng gật đầu nói.

Nhưng mà mới nói xong, lại nghe được ngoài viện đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, “A – “

Ba người cả kinh, bước nhanh chạy về phía ngoại viện, mới tới, liền gặp Lăng Tuyết Mạn chống nạnh hai tay, đầu nổi gân xanh quát: “Xích đu của ta đâu? Tối hôm qua trước khi ta ngủ vẫn còn, sao hiện tại không có?”

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, yên lặng cúi đầu.

Quản gia hơi tái mặt, chậm rãi đến gần, vén áo quỳ xuống, “Thưa Vương phi, xích đu nô tài đã sai người dỡ xuống!”

“Dựa vào cái gì? Ta còn muốn chơi, người hử đi ta chơi cái gì?” Lăng Tuyết Mạn phẫn nộ, mặt xanh mét quát.

Quản gia khiêm nhường cúi đầu, “Vương phi, hôm qua ngài té xuống từ trên xích đu, nô tài tội không thể tha, hôm qua may không té bị thương, nếu lại xảy ra chuyện gì, nô tài muôn lần đầu đón day dứt ! Chuyện nguy hiểm như vậy, nô tài cầu Vương phi không làm!”

“Đáng chết, làm gì có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy? Ta cũng không phải vị thần xui xẻo! Ta mặc kệ, người phải người gấn lại cho ta, ta cẩn thận một chút là được.” Lăng Tuyết Mạn rất chán nản, kiên định nói.

“Vương phi, tha thứ cho nô tài không cách nào làm được, Vương phi tôn quý, không thể có bất luận sơ xuất gì, xin Vương phi không nên làm khó nô tài. Nô tài van cầu Vương phi!”

Nghe quản gia đầu dập đầu trên đất phát ra âm thanh chói tai, Lăng Tuyết Mạn run rẩy, không đành lòng, vội đưa tay đỡ, nói: “Người không cần dập đầu, mau đứng lên, ta không chơi được không?”

“Nô tài tạ Vương phi khai ân!” Trên mặt kiên cường của quản gia hiện lên một tia xúc động, yên lặng đứng lên.

Lăng Tuyết Mạn than thở, không có một chút tinh thần, nói: “Ta đi dạo trên đường, được không?”

“Vương phi, ngài vừa mới đại nạn không chết, nhưng sự tình chưa điều tra rõ, chỉ sợ lúc này đi dạo trong kinh thành sẽ có nguy hiểm, nô tài đề nghị Vương phi ở trong phủ một thời gian, chờ bắt được hung thủ, Vương phi lại đi.”

“Vậy ta bây giờ làm cái gì? Hiên nhi đâu? Nó đang làm cái gì?”

“Tiểu Vương gia giờ này ở Liễu Hương Cư đọc sách.”

“Vậy ta không đi quấy nhiễu hửn “

Đang khi nói chuyện, một gia đình nhanh đi tới, trong tay đang cầm một tấm thiệp đỏ, quỳ xuống nói: “Nô tài thỉnh an Vương phi! Bái kiến quản gia! Đây là phủ Liễu Thái Phó vừa đưa tới, mời Vương phi xem qua!”

108. Chương 109

“Liều Thái Phó?”

Lăng Tuyết Mạn mờ mịt, “Ta biết ông ấy sao?”

Quản gia nhìn tấm thiệp vài giây, sau đó tiếp nhận, nó với gia đình: “Lui ra đi!”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Gia đình lui xuống, quản gia lại nhìn tấm thiệp trong chốc lát, thẳng đến Lăng Tuyết Mạn chờ đợi không nhin được, mới thản nhiên nói: “Thưa Vương phi, Liều Thái Phó chính là đương triều nhất phẩm văn uý các đại học sĩ, từng là thầy dạy học của Hoàng Thượng và bảy vị Vương gia, rất là được Hoàng Thượng cùng các Vương gia tôn trọng. Thái Phó ngài chắc là chưa thấy qua, tấm thiệp này -”

Quản gia ngừng lại, mở ra, nhìn đến tên dự kiến bên trong, chân mày nhíu nhíu, hai tay đưa lên, không có bất luận biểu tình gì, nói: “Tấm thiệp này là Liều tiểu thư đưa tới!”

“Liều tiểu thư?” Lăng Tuyết Mạn lại mê mang, hồ nghi tiếp nhận, ánh mắt chuyển qua mấy hàng chữ nhỏ trên thiệp, nhất thời vui mừng kêu lên, “Thì ra là Ngô Đồng cô nương! Ha ha, xưng là Liều tiểu thư phủ Thái Phó, làm ta không biết! Quản gia, người mau phái người chuẩn bị một chút, Ngô Đồng cô nương nói là buổi chiều đến đó!”

“Vương phi, ngài nhất định phải mời Liều tiểu thư đến Vương phủ sao?” Quản gia hỏi hết sức bình tĩnh, sắc mặt lại trầm trọng đi thường.

Lăng Tuyết Mạn vẫn đang vui mừng, nghe vậy có chút mất hứng, “Quản gia, ta không có bạn bè gì, hiện tại thật vất vả kết giao được một người, nàng còn từng giúp ta, ta đương nhiên muốn mời nàng đến đây!”

“Nhưng Vương phi, chủ tử vừa mất không lâu, nếu có người ngoài đến, chỉ sợ chủ tử sẽ mất hứng, chủ tử luôn luôn không thích nhiều người.” Quản gia dùng hết khả năng nghĩ lý do.

“Ây da, các người thật phiền, Vương gia nhà người cũng không còn, người còn quản hấn cao hứng hay không sao?” Lăng Tuyết Mạn nhíu đôi mày thanh tú, tức giận bật thốt lên: “Cái gì cũng làm theo chủ tử nhà người, hấn hiện tại không chừng đã đầu thai chuyển thế! Người còn muốn nghe lời hấn nói sao?”

“Vương phi, chủ tử là trời, chủ tử thích làm gì, nô tài tất nhiên là muốn mọi chuyện chu đáo, há có thể làm trái với ý nguyện chủ tử?” Sắc mặt quản gia có chút khó coi, nhìn thẳng Lăng Tuyết Mạn, giọng ddieu chỉnh chân thành.

“Ta mặc kệ, người không cho ta ra phủ, lại hủy xích đu của ta, hiện tại đến bạn bè của ta người cũng không cho đến, người rốt cuộc có ý tứ gì? Ta còn là không phải Vương phi nhà người? Ta không phải là chủ tử của người sao?” Lăng Tuyết Mạn đen mặt, nhượng mày chất vấn.

Quản gia mím môi, đột nhiên quỳ xuống, “Vương phi, ngài đương nhiên là chủ tử, nhưng nô tài khẩn cầu ngài từ chối không cho Liều tiểu thư đến Vương phủ được không?”

“Không được! Người không cho ta giải thích hợp lý, ta không chịu!” Lăng Tuyết Mạn tức giận, kích động, nàng đã sớm quên dâm tặc cảnh cáo, mà căn bản nàng cũng chưa từng để lời cảnh cáo của dâm tặc ở trong lòng, quay người lại đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại nói: “Ta tự mình đi đón Ngô Đồng!”

“Vương phi!”

Quản gia sầm uộc hô một tiếng, trong lòng không ngừng kêu khổ, dùng bạo lực ngăn chặn không phải biện pháp, ngộ nhỡ làm bị thương Vương phi, hấn không cách nào giải thích với chủ tử, nhưng chủ tử nhà hấn lại hạ lệnh, không được cho Liều Ngô Đồng tới, đại khái là tâm hồn còn thương tổn đi, bây giờ nên làm gì?

Vừa quay đầu lại, thoáng nhìn Xuân Đường Thu Nguyệt đại ra, quản gia rống một tiếng, “Còn không mau đi theo Vương phi?”

“Vâng!”

Hai nha hoàn vội đi theo, mà quản gia cắn răng một cái, nhanh chóng đi Hương Đàn Cư.

Một khắc sau, quần gia đứng ở trước mặt Mạc Kỳ Hàn, “Xin chủ tử cho chỉ thị!”

Mạc Kỳ Hàn tối tăm khuôn mặt, nhìn quần gia, trầm thấp nói: “Vương phi sao lại ngang ngược như thế? Được rồi, không cho nàng xuất phủ, an bài ba ngày sau cho Vương phi lại về Lăng gia một chuyến, tiểu Vương gia không nên đi, người đi theo, chú ý chặt chẽ Lăng Bắc Nguyên.”

“Vâng, chủ tử! Vậy về Liễu tiểu thư -” Quần gia chần chờ, muốn hỏi vấn đề phỏng tay này.

Mạc Kỳ Hàn âm thầm cắn môi một chút, mắt nhắm thật chặt nói: “Nếu không còn cách nào khác ngăn Vương phi, liền chiều ý nàng đi.”

“Vâng, chủ tử!”

“Có mặc áo khoác vào cho Vương phi chưa?”

“Thưa chủ tử, Xuân Đường đã hầu hạ mặc vào.”

“Ừ, ngày hôm nay trời lạnh, nha đầu kia sợ lạnh, đừng để bị cảm.”

Quần gia kinh ngạc nhìn Mạc Kỳ Hàn, trầm nghĩ, chủ tử cuối cùng đã không còn đặt tâm trí nơi Liễu tiểu thư, mà chuyển qua trên người Vương phi!

“Tư Khuynh, người ngậy ngấn cái gì?”

Giọng không hài lòng nhàn nhạt vang lên, quần gia vội cúi đầu, “Chủ tử thứ tội! Nô tài muốn nói Liễu tiểu thư buổi chiều đến, nếu là nhìn đến áo khoác Vương phi mặc, chỉ sợ sẽ...”

Người đối diện không có lên tiếng, mặt trầm xuống nhìn không ra cảm xúc gì, đầu quần gia lại thấp một phần, chỉ yên lặng nhìn vạt áo Mạc Kỳ Hàn.

Thật lâu sau, mới nghe được một tiếng thì thầm không thể nghe thấy, “Nhìn đến thì đến đi, không cần để ý nàng.”

“Vâng, nô tài hiểu rõ.”

“Lui ra đi.”

“Nô tài cáo lui!”

“Mộng Thanh!”

Mạc Kỳ Hàn nhẹ thở hai chữ, liếc mắt nhìn về phía bóng trắng ở cạnh cửa đang chuẩn bị chuồn êm đi ra ngoài, nhướng mày, không nhanh không chậm nói: “Đệ muốn đi đâu?”

Lâm Mộng Thanh bị bắt tại trận, chu mỏ, trở lại, một mặt nịnh nọt cười, “Sư huynh, đệ đâu có muốn đi đâu? Chính là vào trong viện đi dạo một chút, đi một chút mà thôi.”

“Phải không? Không phải muốn dịch dung thành bộ dáng thị vệ nào đó, nhìn Vương phi của ta cùng Ngô Đồng gặp nhau đi?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, hừ lạnh.

“Ồ, sư huynh, làm sao huynh biết? Đây là chuyện đệ mới vừa nghĩ đến, huynh là con giun trong bụng đệ sao?” Lâm Mộng Thanh buồn bực, lộn trở lại, miễn cưỡng nằm sấp ở trên bàn.

Mạc Kỳ Hàn liếc liếc mắt, ngồi xuống, cầm chén trà lên, tao nhã phẩm trà, hương trà bay vào yết hầu, uống một chút, mới chậm rãi nói: “Nếu bàn về thấy rõ lòng người, sư đệ không bằng sư huynh!”

“Ừ ừ, sư huynh tâm tư kín đáo, đệ tất nhiên là kém hơn. Nhưng, đệ chỉ xem sư tẩu chút xíu thôi sẽ trở lại, được không?” Lâm Mộng Thanh tội nghiệp ngẩng đầu lên, thương lượng.

“Không được, sớm hay muộn sẽ cho đệ nhìn thấy, gấp cái gì? Ba ngày sau, ta sẽ cho Tuyết Mạn đi Lăng gia, đệ chú ý bảo vệ nàng, đến lúc đó không phải đệ có thể thấy nàng sao?” Mạc Kỳ Hàn để chén trà xuống, nhìn Lâm Mộng Thanh, nghiêm mặt nói: “Tuyết Mạn bây giờ rất quan trọng với ta, đệ phải đem hết toàn lực bảo vệ nàng an toàn trở về, làm được không?”

Lâm Mộng Thanh tắc lưỡi, lau mồ hôi trên trán, rên: “Sư huynh, đệ cũng không lấy bạc của huynh, sao huynh lại bắt đệ làm loại chuyện lên núi đao xuống biển lửa này! Người ta còn muốn cưới vợ sinh con, lần này ngộ nhờ phải hiến thân...”

“Nói nhảm nhiều như vậy?” Mạc Kỳ Hàn liếc mắt, trực tiếp ngắt màn biểu diễn của Lâm Mộng Thanh, nói tiếp: “Nếu đệ chết, sư huynh sẽ giúp đệ cưới một cái xác phụ nữ, đệ yên tâm đi.”

“A! Sư phụ, sư huynh khi dễ con!”

Lâm Mộng Thanh tru lên như sói, chạy đi ra bên ngoài.

Nhưng, đang chăm chú xem con kiến đánh nhau, Thiên Cơ lão nhân giận dữ hét: “Gào cái gì? Chết thì chết, nhân sinh tự cổ thù vô tử, con không đọc qua thơ a?”

109. Chương 110

Đợi đến sau bữa trưa, rốt cục nghe gia đình báo lại, nói là xe ngựa Liễu phủ đã đến cửa lớn!

Lăng Tuyết Mạn nhắc váy chạy vội ra ngoài, gấp đến độ Xuân Đường Thu Nguyệt chạy đuổi theo ở phía sau, “Vương phi, ngài chậm một chút! Trên đầu trăm cái còn chưa có đẹp đâu!”

Lăng Tuyết Mạn dừng bước, le lưỡi xin lỗi, chải chải tóc, “Mau, làm nhanh cho ta!”

“Vương phi, ngài đợi chút, nô tì muốn trang điểm cho ngài mỹ mạo vô song mới được!” Xuân Đường vừa vội vàng, vừa cười nói.

Một câu này làm Lăng Tuyết Mạn ngớ ra, “Xuân Đường, ta không phải đi thi hoa khôi, cũng không phải đi xem mắt, người trang điểm cho ta làm cái gì?”

“Vương phi, chúng nô tì muốn trang điểm cho ngài xinh đẹp hơn Liễu tiểu thư!” Thu Nguyệt nháy nháy mắt, miệng nói xong, lại chọn một bộ khuyên tai trân châu đeo cho Lăng Tuyết Mạn.

“Chắc chắn, hai nha đầu hư các người, Liễu tiểu thư người ta còn chưa gả đâu, đương nhiên phải trang điểm xinh đẹp một chút, để tìm một mối lương duyên a! Ta trang điểm xinh đẹp nữa có ích lợi gì? Haiz! Vương gia nhà người lại nhìn không tới.”

Lăng Tuyết Mạn nói xong đột nhiên muộn, cổ ngữ có nói, nữ nhân vì người mình thích mà trang điểm. Nàng làm đẹp như vậy cho ai xem đây?

“Vương phi, ngài đừng thương tâm, chủ tử có thể xem tới, chủ tử ở trên trời nhất định có thể nhìn đến.” Xuân Đường quỳnh lên, muốn an ủi Lăng Tuyết Mạn, lại thiếu chút nữa nói toạc ra.

Thấy thế, Thu Nguyệt vội xen vào nói: “Đúng vậy Vương phi, chủ tử nhất định là thích xem bộ dáng ngài vui vẻ, Vương phi phải sống vui vẻ mới tốt!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, giương lên một khuôn mặt tươi cười, đem hết thầy phiền não ném ra sau đầu, khoan khoái nói: “Tốt lắm tốt lắm, đừng lo lắng cho ta, ta phải đi đón Ngô Đồng, người ta lần đầu tiên tới, để người ta chờ lâu sẽ ngại lắm!”

Nói xong, quần lụa mỏng xanh da trời giơ lên (này thì pó tay, không edit nổi), lụa mỏng chấm đất, lộ ra dây kết ở phía sau, thân mình bé bỏng trong giây lát liền chạy ra Cúc Thủy Viên.

Xuân Đường Thu Nguyệt nhìn nhau cười, bước đi theo ra ngoài.

Liễu Ngô Đồng hôm nay mặc quần áo lụa trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, trắng trong thuần khiết, tóc dài thả xuống, giữa tóc cài một đoá hoa sen trắng nhỏ, lẳng lặng đứng ở bên cửa chính Tứ Vương phủ, gió thu quét vào mặt, quần lụa mỏng bay lên, áo trắng như tuyết, xuất trần như tiên, ngạo thế mà đứng, như tiên tử hạ phàm, nói không hết mỹ lệ thanh nhã, cao quý tuyệt tục.

Mắt trong như chứa nước, nhìn con đường lát đá, hồi lâu, mắt cũng không từng chuyển động, đồng tử màu đen dần dần chứa đầy nước mắt, thẳng đến một giọt lệ hạ xuống, rơi ở trên mu bàn tay, mới giạt mình hồi thần lại, vội cúi đầu dùng khăn lau lau khóe mắt.

“Ngô Đồng!”

Rất xa truyền đến một tiếng la thanh thúy dễ nghe, Liễu Ngô Đồng giạt mình nhìn, liền gặp Lăng Tuyết Mạn giống một con bướm bướm nhẹ nhàng dọc theo con đường đá cuội bay múa mà đến!

Khóe miệng hơi cong lên, một chút tươi cười chua xót tràn ra ở trên môi, Liễu Ngô Đồng nhẹ bước sen đi về phía trước, đón nhận nhiệt tình của Lăng Tuyết Mạn, hơi hơi quỳ xuống, “Ngô Đồng thỉnh an Tứ Vương phi!”

“Ây da, Ngô Đồng nàng không nên khách khí với ta, ta không thích nghi thức này nọ, hi hi, nàng có thể tới tìm ta, ta đã rất cao hứng, bằng không ta sắp buồn chết rồi!”

Lăng Tuyết Mạn nắm tay Liễu Ngô Đồng, trong nháy mắt hoạt bát, trong chốc lát giận dữ, trong chốc lát toét miệng cười, chú ý tới Liễu Ngô Đồng ăn diện, lại là một tiếng thét kinh hãi, “Oa, Tiểu Long Nữ! Ngô Đồng, nàng hôm nay quả thực chính là tiên nữ hạ phàm, rất thuần khiết đó!”

Liễu Ngô Đồng ngạc nhiên mở to mắt, “Tiểu Long Nữ là ai?”

“Ách, hi hi, chính là một nữ tử xinh đẹp không gì sánh nổi, nàng cũng mặc quần áo trắng, thuần khiết làm người ta tự thấy xấu hổ!” Lăng Tuyết Mạn nghẹn họng giải thích, bộ dáng ngốc ngốc, liên tục nhìn Liễu Ngô Đồng.

Liễu Ngô Đồng ngẩn ra, sau đó mím môi thản nhiên cười, “Tứ Vương phi khen trệt rồi, Ngô Đồng nào có đẹp như thế? Nhưng thật ra Tứ Vương phi ngây thơ khả ái, hoạt bát mỹ lệ, làm người ta không dời mắt được!”

“Hi hi, da mặt ta dày, ai nói ta xinh đẹp ta sẽ tin!” Lăng Tuyết Mạn cười, dặt tay Liễu Ngô Đồng, “Đi, Ngô Đồng, chúng ta đi Cúc Thủy Viên ngồi một chút, sau đó ta dẫn nàng đi hồ Nguyệt Lượng gấp hạc giấy.”

Xuân Đường cùng Thu chạy chậm lại, thở nhẹ, quỳ xuống nói: “Nô tì bái kiến Liễu tiểu thư!”

“Miễn lễ!”

“Tạ Liễu tiểu thư!”

Cúi chào xong, Xuân Đường mỉm cười đem áo khoác lên trên vai Lăng Tuyết Mạn, hơi nhú mi nói: “Vương phi, ngài chạy quá nhanh, nô tì đi trở về cầm áo đi ra, ngài đã không thấy tắm hơi! Trời giá rét, không thể để cảm lạnh!”

“Ha ha, ta quên mặc thôi!”

Lăng Tuyết Mạn cười xin lỗi, để Xuân Đường giúp mặc, vừa quay đầu lại, đã thấy Liễu Ngô Đồng dùng đôi mắt trong veo đại ra nhìn nàng, có một chút bi thương!

“Ngô Đồng?” Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc, nhẹ giọng kêu.

“A? Tứ Vương phi, áo này của nàng thật đẹp!” Liễu Ngô Đồng cười cười cứng ngắc, ánh mắt hiện lên một chút mất tự nhiên.

Xuân Đường Thu Nguyệt mang mỉm cười trên mặt, mặc dù không nói một lời, trong lòng lại tức giận, nhớ ngày đó chủ tử nhà nàng vì Liễu Ngô Đồng này mà cáu kỉnh mấy ngày, thương tâm, ngày ngày uống rượu, các nàng hầu hạ bên cạnh, cũng chán muốn chết, hừ hừ, chờ chủ tử ngày sau sống lại làm thái tử, cho Liễu Ngô Đồng hối hận đi!

“Ngô Đồng, chúng ta đi thôi.”

Lăng Tuyết Mạn không nghi ngờ gì cười vui vẻ, vô cùng thân thiết nắm tay Liễu Ngô Đồng đi về phía trước, phát hiện hai nha hoàn không theo kịp, quay đầu vẫy tay, “Xuân Đường Thu Nguyệt, đi nhanh? Ngán người cái gì?”

“A? Vâng, Vương phi, nô tì đến đây!”

Xuân Đường Thu Nguyệt chặc lưỡi một chút, vội đi theo.

Liễu Ngô Đồng bước theo vào Cúc Thủy Viên, trong mắt ngăn không được bị thương, nơi này từng ngọn cây cộng cỏ, đều là quen thuộc như thế, cây quế trước viện, bên kia viện là một khóm hoa sơn trà lớn, trước đây chẳng bao lâu, nàng mặc váy hồng, trong biển hoa nhẹ nhàng nhảy múa, hân cầm một cây sáo ngọc, nhu tình như nước, vì nàng mà thối.

Cũng từng nhớ được, trắc phi của hân ghen, gây sự với nàng, hân giận dữ, nhốt trắc phi, hứa hẹn với nàng, Ngô Đồng, chờ nàng lớn lên, ta muốn cưới nàng làm Vương phi của ta, mười dặm hồng trang, Loan Phượng đón chào, nàng có bằng lòng hay không?

Nàng cười ngượng ngùng, hân ôm lấy nàng rong chơi ở biển hoa, ngày đó, tiếng cười khoan khoái rải đầy toàn bộ Cúc Thủy Viên.

Một năm kia, nàng mười bốn tuổi, hân hai mươi tuổi.

Cập kê mười lăm tuổi, nàng chờ hân đến cưới nàng, lại chờ đến tin tức thái tử chết bệnh, hân ốm đau ở phủ.

Nàng tiếp tục chờ, chờ hân khỏi hân, là ba năm, rốt cục hân nói, hân muốn lấy Vương phi, nhưng hân cũng sắp chết, nàng có nguyện ý gả cho hân không?

Nàng khóc, ngày đó, nàng thương tâm tuyệt vọng gào thét với hân, nàng đợi ba năm, để chờ nhận vận mệnh quả phụ sao?

Ngày đó, nàng bỏ lại hân, rời Cúc Thủy Viên, rốt cuộc chưa từng trở lại.

Rất nhanh, thánh chỉ ban ra, chiếu cáo thiên hạ, hân muốn lấy con gái của Lăng gia làm Vương phi, hân cũng không từng phải người tìm nàng một lần.

Rất nhanh, liền nghe được tin tức hân đại hôn, rất nhanh, lại nghe đến tin tức hân không kịp bái đường đã chết vì bệnh.

110. Chương 111

“Ngô Đồng, nàng làm sao vậy? Có tâm sự sao?” Lăng Tuyết Mạn nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Liễu Ngô Đồng đang có chút xuất thần, ân cần hỏi han.

Liễu Ngô Đồng phục hồi tinh thần lại, lắc đầu, tươi cười nói: “Không có, chỉ là suy nghĩ cảnh trí Tứ Vương phủ còn xinh đẹp hơn phủ Thái Phó chúng ta!”

“Ha ha, như vậy ngày khác ta đi đến Thái Phó phủ, tìm nàng được không?” Lăng Tuyết Mạn sung sướng khẽ cười.

“Có thể a, từ sau ngày ấy Tứ Vương phi phê phán đại ca của ta nuôi heo, đại ca không nuôi nữa, phụ thân cùng mẫu thân ta cao hứng cực kỳ!” Liễu Ngô Đồng mỉm môi cười yếu ớt.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, cười ha hả, “Đại ca nàng, ha ha, thật sự nghe ta khuyên à? Nhất định là bị ta kích thích, muốn cưới vợ rồi!”

Khóe miệng Liễu Ngô Đồng mang ý cười, uyển chuyển cùng trang trọng, so với Lăng Tuyết Mạn không hề có hình tượng tạo thành đối lập rõ nét, nhưng ở trong mắt Xuân Đường Thu Nguyệt, là ngây thơ hồn nhiên như vậy, làm cho lòng người vui vẻ theo.

Đi lên cầu Cung Nguyệt, Lăng Tuyết Mạn mang một khuôn mặt tươi cười sáng rực như mùa xuân, vẫy tay một cái, “Ngô Đồng, đi lên, từ chỗ cao nhất này nhìn hồ Nguyệt Lượng, đặc biệt đẹp mắt!”

“Phải không?”

Liễu Ngô Đồng vừa đáp lại, vừa nhẹ nhàng bước chân đi lên cầu Cung Nguyệt, nhìn xuống, chỉ thấy trên hồ Nguyệt Lương, ánh nắng chiếu nghiêng đến mặt hồ, làm bật ra các tia sáng vàng chói, từng tầng sóng nước lặn lộn như sóng biển, bóng cây ảnh ngược ở trong hồ, đẹp không sao tả xiết.

Rất xa, một thân ảnh cao to ở sau núi giả, nhìn phong cảnh trên cầu Cung Nguyệt, nhìn hai nữ tử kinh diễm kia.

Quần áo đen như mực, hai tay chấp ở sau người, mặt không chút biểu tình, cương nghị anh tuấn, chính là đôi trông mắt quá mức thâm thúy, làm cho người ta nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Trên cầu, Lăng Tuyết Mạn như một con chim vui vẻ, líu ríu nói không ngừng, Liễu Ngô Đồng cười yếu ớt hiện lên lúm đồng tiền, đôi khi trả lời một câu, đợi cho đến khi Xuân Đường cùng Thu Nguyệt cầm một xấp giấy trắng lại, Lăng Tuyết Mạn lại kích động kéo Liễu Ngô Đồng chạy tới bên hồ Nguyệt Lương dưới cầu.

“Vương phi, ngài chạy chậm một chút, cẩn thận coi chừng ngã xuống!” Thu Nguyệt lo lắng hô, xách váy đuổi theo.

“Thu Nguyệt, người rất phiền a! Giống như một bà lão vậy!”

Lăng Tuyết Mạn cười hi hi ha ha, chọn một tảng đá sạch sẽ bên hồ ngồi xuống, nhìn giấy Tuyên Thành trong tay, cau mày nói: “Xuân Đường, có thuốc màu không? Ta muốn nhuộm giấy trắng thành đủ màu.”

“Vương phi, ngài đợi một chút. Nô tỳ đi lấy.”

Xuân Đường cất bước đi thư phòng, Liễu Ngô Đồng tò mò hỏi: “Tứ Vương phi, không phải vẽ sao, tại sao muốn nhuộm màu a?”

“Hi hi, gấp hạc giấy a! Chúng ta có thể gấp thật nhiều, sau đó dùng dây khâu lại treo ở trên cây, tiến hành cầu nguyện!” Lăng Tuyết Mạn vừa gấp, vừa giải thích.

“Hạc giấy là vật gì?” Liễu Ngô Đồng khó hiểu, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn đùa nghịch giấy trắng trong tay.

“Nàng chờ một chút.”

Lăng Tuyết Mạn mang ý cười, rất nhanh gấp được một cái, đưa lên cho Liễu Ngô Đồng xem, “Nàng xem, đây là hạc giấy! Nhưng chỉ màu trắng rất đơn điệu, cho nên mới muốn nhuộm màu.”

“Ha ha, thật khá, ngàn con hạc giấy, Tứ Vương phi, dùng nó cầu nguyện, nguyện vọng có thể thực hiện sao?” Con người Liễu Ngô Đồng sáng trong, chăm chú hỏi.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, “Có thể a, chỉ cần chân thành cầu khẩn, nguyện vọng có thể thực hiện.”

“Vậy, Tứ Vương phi nàng dạy ta gấp được không?” Liễu Ngô Đồng giương lên khuôn mặt tươi cười, chờ đợi.

“Đương nhiên có thể, bất quá, nàng không nên gọi ta Tứ Vương phi, như vậy quá khách sáo, nàng kêu ta là Tuyết Mạn thì được rồi.”

“Nhưng, gọi thẳng tục danh của nàng thật là bất kính” Ngô Đồng trả lời.

“À da, không sao, ta bất quá là chỉ là Vương phi trên danh nghĩa mà thôi, ta cũng chưa cùng Vương gia phụ quân ta nói câu nào đâu, haiz, chỉ nhìn thoáng qua di dung của ngài, choáng váng a!” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, làm vẻ mặt muốn ngất, sau đó cười ha hả, “Ngô Đồng, không nói tới hân, không cần ảnh hưởng tâm tình của chúng ta, đến, ta dạy cho nàng gấp.”

Liễu Ngô Đồng khẽ cắn môi, cầm lấy một tờ giấy, nhin không được nhẹ giọng hỏi: “Thời điểm Tứ Vương gia mất, có phải rất thống khổ không?”

“Hả?” Lăng Tuyết Mạn dừng tay một chút, hơi giật mình lắc đầu, “Ta không biết, lúc ngài sắp chết, kiệu hoa của ta còn ở trên đường!”

“À.” Liễu Ngô Đồng thất thần gật đầu, sau đó nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: “Tuyết Mạn, ta có thể cầu nàng một việc không?”

“Cầu ta? Chuyện gì?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc ngược mắt.

Liễu Ngô Đồng mím môi, chậm rãi nói: “Phụ thân ta của từng là thầy dạy học của Tứ Vương gia, Ngô Đồng đi theo gia phụ, ở trong cung từng gặp Tứ Vương gia vài lần, hôm nay đã đi đến Tứ Vương phủ, có thể cho ta thấp nén hương cho Tứ Vương gia không?”

“Như vậy...” Lăng Tuyết Mạn tính toán, có chút do dự nói: “Ngô Đồng, ta là không thành vấn đề, cũng không biết quản gia chúng ta có đồng ý hay không, hẳn nói Tứ Vương gia không thích nhiều người, có thể sẽ-”

“Ta nói với quản gia, ta sẽ không chiếm nhiều thời gian đâu, chỉ là dâng hương mà thôi.” Liễu Ngô Đồng vội vàng nói.

Lăng Tuyết Mạn hơi không hiểu, ngẩn ra nhìn Liễu Ngô Đồng, nghi ngờ nói: “Ngô Đồng, nàng cùng Tứ Vương gia có giao tình rất tốt sao?”

“Không có, Tứ Vương gia địa vị tôn quý, là con của của Hoàng Hậu, Ngô Đồng chỉ là một dân nữ, không dám nói có giao tình cùng Tứ Vương gia.” Liễu Ngô Đồng cố nặn ra một chút tươi cười, cực lực che dấu sự mất tự nhiên của nàng, nhẹ nhàng nói.

“À.” Lăng Tuyết Mạn hiểu rõ gật đầu, lại nhìn đến Thu Nguyệt không chút đổi sắc mặt, không khỏi sảng giọng: “Thu Nguyệt, đứng đó làm chi? Người đi nói với quản gia, Ngô Đồng muốn dâng hương cho Vương gia, hỏi xem được không?”

“Vâng, Vương phi!”

Mặt Thu Nguyệt cứng ngắt, gật đầu, lui ra.

“Haiz, Ngô Đồng, để cho nàng chê cười rồi, ta mặc dù là Vương phi, nhưng nàng có biết, ta mới gả vào Vương gia liền mất, trong Vương phủ này, tuy rằng người người đều kính trọng ta là Vương phi, ăn mặc cũng đều hầu hạ chu đáo, nhưng quản gia trông nom Vương phủ nhiều năm, trên cơ bản không tới phiên ta làm chủ, ta là vô dụng, chìa khóa từ đường còn đang ở trong tay quản gia.” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt giải thích.

“Ngô Đồng không dám.”

“Đến, chúng ta gấp hạc giấy đi!”

“Được.”

Nam tử áo đen sau núi giả lẳng lặng đứng như cũ, bởi vì cách nhau không xa, lấy thính lực của người luyện võ, lời hai cô gái nói chuyện liền loáng thoáng rơi vào trong tai, con ngươi u ám sụp xuống, thất thần nhìn ven hồ, tầm mắt đạt đến trên mặt Liễu Ngô Đồng, sau đó chậm rãi dừng lại.

Ngô Đồng, Ngô Đồng, Liễu Ngô Đồng.

Một thân áo tuyết trắng, hoa sen trắng giữa tóc, là tới để tang cho hắn sao?

111. Chương 112

Tốp năm tốp ba ngàn con hạc giấy, treo đầy cây phong, lá phong đỏ như lửa bay trong gió, dừng ở giữa tóc, mang lên một trận tiếng cười như chuông bạc.

Lăng Tuyết Mạn ngây ngất nghĩ đến một cái thành ngữ: Hỏa Thụ Ngân Hoa.

“Ha ha, Ngô Đồng nàng xem, có đẹp hay không?” Lăng Tuyết Mạn ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn lên cây.

“Đẹp quá!” Liễu Ngô Đồng cũng giơ lên khuôn mặt tươi cười, nói.

“Đến, chúng ta cầu nguyện đi.”

Lăng Tuyết Mạn chấp hai tay, đặt dưới cằm, cúi đầu nhắm hai mắt lại, yên lặng lẩm nhẩm: “Hạc giấy thân ái, xin người phù hộ ta sớm ngày đuổi được dâm tặc đáng chết, phù hộ ta sớm ngày rình coi được diện mạo thật của dâm tặc! Còn phải phù hộ ta, có thể cùng nam nhân ta thích trọn đời bên nhau! Đúng rồi, trước tiên phải làm cho ta đá dâm tặc đáng chết một cước rơi xuống giường!”

Hoàn thành!

Lăng Tuyết Mạn vỗ hai tay, quay đầu, lại nhìn đến Liễu Ngô Đồng ngây ngốc nhìn nàng, “Ách, Ngô Đồng, sao nàng không cầu nguyện?”

“Nàng vừa rồi chính là cầu nguyện sao?” Liễu Ngô Đồng kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.”

“Ừm, vậy ta cũng làm theo nàng cầu nguyện đi.”

Liễu Ngô Đồng gật đầu, học theo bộ dáng Lăng Tuyết Mạn, lẳng lặng cầu gần một phút đồng hồ mới buông tay xuống, Lăng Tuyết Mạn tò mò muốn chết, nguyện vọng gì cần phải thời gian dài như vậy a? Miệng khép mở, muốn hỏi lại ngượng ngùng, chỉ có thể cười hề hề, “Ngô Đồng, chúng ta đến bên hồ ngồi một lát đi, vốn có thể đưa nàng chơi xích đu, đáng tiếc bị quản gia phá hủy, haiz, thật là người già a!”

“Xì “

Liễu Ngô Đồng bị vẻ mặt cùng lời nói của Lăng Tuyết Mạn chọc cười, nhưng nàng là thực nữ, giật mình thất thố, lập tức lại dùng khăn che miệng, nhưng trong tiếng nói vẫn là ý cười dừng không được, “Quản gia Tứ Vương phủ tuổi lại không lớn, tại sao là người già?”

“Nàng không biết a, người già đó cả ngày lạnh mặt, nói Vương phi không thể như vậy, không thể như vậy, như vậy, giống như hần là nam nhân của ta, muốn ngắt a!” Lăng Tuyết Mạn vung tay lên, trợn trắng, bộ dáng rất là không ra gì.

Nhưng mà, những lời này rơi vào trong tai nam tử áo đen, hần bị sặc, ánh mắt lập tức chuyển dời đến trên người Lăng Tuyết Mạn, hai mắt nắm chặt, nha đầu kia, là cố tình muốn hần thật sự tức chết sao?

Nhưng mà, Lăng Tuyết Mạn đúng là vị thần xui xẻo, mới vừa nói xong, phía sau liền vang lên tiếng nói quen thuộc của quản gia, “Nô tài ra mắt Vương phi!”

“A?”

Lăng Tuyết Mạn cả kinh, vội vàng xoay người, lại đã quên nàng đang đứng ở hòn đá bên bờ hồ, còn chưa có ngồi xuống đâu! Trong lúc vội vã, chân trượt, cả người ngã về phía sau, “A - ”

“Bùm!”

Hồ nước tóe lên cao hơn một trượng, Lăng Tuyết Mạn chỉ nghe được thanh âm bọt nước văng khắp nơi, cái lạnh thấu xương lập tức truyền khắp tứ chi!

Thời tiết cuối mùa thu, nước trong hồ lạnh lẽo, lạnh lẽo.

Lăng Tuyết Mạn vẫn còn chưa kịp cẩn thận cảm nhận rét lạnh, liền uống một miệng nước, thân thể cực nhanh chìm xuống nước, trong đầu nàng nhất thời trống rỗng, chỉ còn lạnh như băng thấu xương, miệng mũi tiếp xúc toàn là nước, khó chịu, tay không tự giác dùng sức giãy giụa ở trong nước, vung loạn, lại tìm không được chỗ bám, chớp mắt một cái mới cảm giác, cái chết cách mình là gần như vậy.

“Vương phi!”

“Tuyết Mạn!”

Quản gia cùng Liễu Ngô Đồng đồng thời kinh hô lên, quản gia bất chấp suy xét, chân nhảy lên, liền muốn nhảy xuống hồ cứu người, nhưng mà, đã có người nhanh hơn hần, phi thân một bước nhảy vào trong hồ!

Lưng được nâng lên, một đôi bàn tay nâng Lăng Tuyết Mạn chậm rãi bơi vào bờ hồ, cảm giác này, mùi đàn hương nhàn nhạt này-

Trong lòng đột nhiên chấn động, Lăng Tuyết Mạn phút chốc quay đầu lại, đối mặt với một khuôn mặt rét lạnh kiên cường, không có bất luận biểu tình gì nhìn nàng, ở lúc nàng đang thờ người, lời nàng lên bờ.

Quần gia khiếp sợ nhìn nam tử áo đen đột nhiên xuất hiện, miệng há hốc, thoáng nhìn vào trong đôi tròng mắt sắc bén kia, thân thể run rẩy mấy cái, bưng tỉnh đại ngộ, mở to hai mắt nhìn!

Liễu Ngô Đồng nhàn nhạt nhìn lướt qua nam tử áo đen, liền thu hồi ánh mắt, khẩn trương đỡ Lăng Tuyết Mạn, thân thiết nói: “Tuyết Mạn, nàng sao rồi?”

“Ta...” Lăng Tuyết Mạn ướm đầm toàn thân, lạnh run, nói: “Ta rất lạnh.” Nói xong, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng nam tử áo đen cứu nàng, trong mắt có tìm tòi nghiên cứu thật sâu, dâm tặc kia đã nói, chỉ cần nàng gặp nguy hiểm, hắn liền nhất định sẽ tới cứu nàng, còn có, vừa rồi nàng dán chặt vào thân thể hắn, nàng nghe đến một mùi hương quen thuộc.

Nhìn nam tử áo đen, Lăng Tuyết Mạn hỏi nhỏ đến không thể nghe thấy: “Người là ai?”

“Vương phi, đây là một thị vệ hầu hạ bên cạnh chủ tử lúc còn sống, tên là Vô Giới, từ khi chủ tử đi rồi, liền phụ trách trông coi Hương Đàn Cư!” Quần gia trấn định, chấp tay giải thích.

“Ta không có hỏi người!”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, tuy rằng gió lạnh thấu xương, toàn thân ảm ướt đến tim nàng cũng muốn run lên, nhưng nàng vẫn nhìn chằm chằm vào đôi mắt nam tử kia, hỏi lại một lần: “Người là ai?”

Nàng muốn chính tai nghe hắn nói chuyện, nghe thanh âm bọn họ một chút, xem có phải là cùng một người hay không!

Biểu tình trên mặt nam tử không một tia biến hóa, hơi chấp tay, giọng nói thô, phóng khoáng nói: “Hồi Vương phi, nô tài tên Vô Giới, vừa mới đi ngang qua nơi này, nhìn thấy Vương phi rơi xuống nước, liền cứu. Vương phi sớm đi trở về phòng thay quần áo đi, cẩn thận kéo bị thương hàn!”

Tiếng nói này không phải của hắn! Không phải dâm tặc tình nhân!

Lăng Tuyết Mạn nảy lên một cổ mắt mát trong đáy lòng, ảm đạm nghiêng đầu, trên đời này nam nhân sử dụng mùi đàn hương chắc có nhiều người, làm sao có thể khéo như vậy?

Một trận gió thu đánh úp lại, Lăng Tuyết Mạn hắt xì, nước đọng trên sợi tóc theo gò má chảy xuống, thấm ướt trước ngực, mơ hồ có thể thấy được hai luồng mềm mại kia, nam tử áo đen căng thẳng đôi mắt, phun lửa trừng Lăng Tuyết Mạn đang ngây ngốc, “Quần gia!”

Quần gia kinh hãi, hai chân như nhũn ra, vội cúi thấp đầu nói: “Vương phi, để cho Liễu tiểu thư đưa ngài trở về phòng thay quần áo đi, nô tài đi gọi Xuân đường Thu Nguyệt đến hầu hạ!”

“A, được.” Lăng Tuyết Mạn lạnh, thuận miệng đáp lời, quần gia lại hướng Liễu Ngô Đồng, chấp tay nói: “Liễu tiểu thư, làm phiền ngài!”

“Không ngại.” Liễu Ngô Đồng mỉm cười một chút, đỡ Lăng Tuyết Mạn đi đến Cúc Thủy Viên.

“Kêu Xuân Đường Thu Nguyệt đi hầu hạ, sau khi Ngô Đồng dâng hương, mau chóng bảo nàng rời Vương phủ.” Nam tử áo đen lạnh lùng bỏ lại một câu, liền hướng xoay đi, đi hai bước, lại đột ngột lại, không quay đầu, nói: “Phân phó phòng ăn chuẩn bị canh gừng cho Vương phi, lại làm kinh hãi Vương phi, tuyệt không tha thứ!”

“Vâng!”

Quần gia cúi đầu trả lời một câu, trên trán sớm đã chảy mồ hôi lạnh, nhìn nam tử áo đen đi xa, vội rời đi.

Một thân y phục ảm ướt trở lại Hương Đàn Cư, Lâm Mộng Thanh chạy ra gặp, lại mở to hai mắt nhìn, “Sư huynh, huynh sao vậy? Tắm uyên ương sao?”

“Cút!”

Ánh mắt sắc bén bắn lại, Lâm Mộng Thanh sợ hãi lui hai bước, Mạc Kỳ Hàn liếc về phía Vô Cực, “Thay quần áo!”

Vô Cực vừa thấy, vội vàng đỡ Mạc Kỳ Hàn vào phòng.

112. Chương 113

Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn mặc một thân y phục ấm ướt trở về, đến bây giờ thay quần áo xong gần nửa canh giờ, một câu cũng không có nói, chỉ kêu Vô Cực cầm rượu đến, uống từng ly từng ly.

Trên mặt đã tẩy đi cao dịch dung, lộ ra khuôn mặt nguyên bản tuấn tú hoàn mỹ như điêu khắc, một đôi mắt bình tĩnh dọa người, trừ bỏ nhìn chén rượu, trong mắt không còn một vật nào.

Rượu vào yết hầu, tất cả rồi rằm.

Lâm Mộng Thanh ngồi ở trong góc, hai tay chống má, nghiêng cứu nam nhân ngồi ở bên cạnh uống rượu giải sầu.

Thiên Cơ lão nhân nằm ở trên đỉnh bình phong, chân bắt chéo, miệng lẩm nhẩm: “A di đà Phật.”

Đám người Vô Cực, Vô Ngân, Vô Giới, tất cả chờ ngoài cửa, thở cũng không dám thở mạnh, chỉ vênh tai nghe ngóng trong phòng tùy thời có thể truyền đạt mệnh lệnh.

Lại là một tiếng trôi qua, Lâm Mộng Thanh suy nghĩ đến ngủ gật, thân mình ngồi xồm vừa ngã, đầu đụng ở trên mặt đất, “Bốp!”

“Ồi! Sư nương của ta, đau chết mất!”

Nghe vậy, Thiên Cơ lão nhân rống một tiếng, “Tiểu tử thui, sư nương của con từ đâu tới? Sư phụ của con là độc thân!”

Lâm Mộng Thanh lau trán, cổ sức đứng lên, ngửa đầu rống lại, “Con kêu Hoa Mai bà bà được không?”

“Không được! Tiểu tử, con nếu dám kêu bà lão kia, sư phụ ta đánh con!” Thiên Cơ lão nhân ngồi dậy, nhảy dựng xuống đất, đen mặt nói.

“Sư huynh, sư phụ khi dễ người!” Lâm Mộng Thanh nhanh như chớp tránh ở phía sau Mạc Kỳ Hàn, vừa mắt mặt khóc lóc.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Có phiền hay không?”

“Hi hi, không phiền, sư huynh, thuật dịch dung của đệ dùng tốt chứ? Người khác cũng không nhận ra huynh đi?” Lâm Mộng Thanh gục xuống bàn, để sát đầu vào, trực tiếp bỏ Thiên Cơ lão nhân qua một bên, hỏi rất là tranh công.

“Ừ, không nhận ra.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ gật đầu.

“Haiz, Hàn tiểu tử, sư phụ tò mò là, con sao lại ướt như gà mắc mưa vậy? Con bị con cá lớn dớp vào trong hồ sao?” Thiên Cơ lão nhân cũng đưa đầu đến trước mặt, so với Lâm Mộng Thanh còn trực tiếp hơn.

Mạc Kỳ Hàn nhăn cả lông mày và lông mi sâu hơn, tròng mắt trái phải hai cái đầu, tức giận nói: “Các người yên tĩnh nửa ngày, chính là bận suy nghĩ câu hỏi đi?”

“Thông minh!” Hai người trăm miệng một lời, nếu không vì muốn biết nguyên do, hai người bọn họ sớm nên làm gì thì làm, ai muốn chú ý tới cái mặt lạnh băng chứ!

“Thật sự là còn nhiều chuyện hơn nữ nhân!” Mạc Kỳ Hàn rót một chén rượu vào bụng, nhẹ thở ra một hơi nói: “Tuyệt Mạn không cần thận rơi xuống nước, con đi cứu nàng lên bờ.”

“A? Thật sao? Vậy... vậy sư tẩu có nhận ra huynh tới hay không?” Lâm Mộng Thanh kích động, hai mắt sáng lên, lom lom nhìn Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, “Nàng có hoài nghi, ép ta nói chuyện, ta thay đổi giọng, cho nên nàng không biết.”

“Haiz, không kích thích!” Lâm Mộng Thanh thất vọng thở dài.

Thiên Cơ lão nhân cũng mất tinh thần, gục xuống, thở dài thở ngắn nói: “Thật muốn nhìn xem nha đầu Tuyết Mạn kia biết con không chết, còn là người khi dễ nàng, ừ, hi vọng nàng lợi hại một chút, có thể làm cho con lao đao một phen, vậy cuộc đời này của sư phụ liền thực hiện được nguyện vọng!”

“Sư phụ!”

Mạc Kỳ Hàn từ khớp hàm nghiền ra hai chữ, đập một quyền trên bàn, “Toàn bộ cút đi!”

Hiệu quả rõ rệt, hai cái đầu nằm trên bàn dựng lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy trốn đi!

“Đáng chết!”

Mạc Kỳ Hàn thở một hơi, lại là một chén rượu rót vào yết hầu, sau đó tay vung lên, quăng xuống đất!

Thân mình cao lớn đi ra, xẹt qua Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh, xoay người đi đến một gian phòng phía nam Hương Đàn Cư.

113. Chương 114

Trong Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn tắm nước nóng, thay quần áo sạch, cảm giác vẫn là lạnh đòi mạng, Xuân Đường bưng canh gừng tới, nhưng Lăng Tuyết Mạn vừa nghe mùi gừng liền nhăn mũi khó chịu, nói cái gì cũng không uống, cuối cùng chui vào trong chăn ấm.

Liễu Ngô Đồng ngồi trong chốc lát, Lăng Tuyết Mạn nhớ lại chuyện dâng hương, nói: “Ngô Đồng, ta không sao, nàng muốn ta cùng nàng đi dâng hương, hay là một mình nàng đi?”

“Tuyết Mạn, nàng vừa bị lạnh, sẽ không cần đi, để khỏi bị nhiễm phong hàn. Ha ha, một mình ta đi thôi.” Liễu Ngô Đồng thân thiết nói.

“Ừm, cũng tốt.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, kêu: “Thu Nguyệt!”

Thu Nguyệt tiến vào, “Vương phi, có nô tỳ!”

“Quản gia có đồng ý cho Ngô Đồng đi dâng hương không?” Lăng Tuyết Mạn hỏi.

“Quản gia nói có thể.” Thu Nguyệt nhìn Liễu Ngô Đồng một cái, cười hết sức giả tạo.

Nhưng Lăng Tuyết Mạn không chú ý tới, ngược lại vui mừng tràn ra tươi cười, “Tốt lắm, Thu Nguyệt người đưa Ngô Đồng đi từ đường đi.”

“Vâng, Vương phi!”

Chậm rãi bước đi trên hành lang, Liễu Ngô Đồng thu hồi tươi cười, hỏi: “Thu Nguyệt, Hàn ca ca lúc đi yên ổn không?”

Thu Nguyệt bước thong thả ở đằng sau, nghe vậy, không mặn không nhạt trả lời: “Chủ tử nhà nô tỳ thật yên ổn, Liễu tiểu thư nên cao hứng.”

Bước chân nhẹ dừng, Liễu Ngô Đồng quay lại, khề cần môi đỏ mọng, nói nhỏ: “Thu Nguyệt, Hàn ca ca lúc lâm chung có nhắc tới ta không?”

“Không có, chủ tử cũng không nói gì, chỉ giao cho chúng nô tì ngày sau phải hầu hạ tốt Vương phi, tận trung với Vương phi, đó là tận trung với chủ tử.” Thu Nguyệt mang tươi cười nhàn nhạt trên mặt, lại nói giọng mỉa mai.

“Ừ.” Liễu Ngô Đồng máy móc gật đầu, nước mắt lại rơi xuống, nói: “Hàn ca ca nhất định hận ta, là ta thực xin lỗi chàng, là ta phụ chàng, không có cùng chàng đi đến đoạn đường cuối cùng “

“Liễu tiểu thư, chủ tử nhà nô tỳ đã mất, nói những thứ này đã không có ý nghĩa nữa, Liễu tiểu thư vẫn là nghĩ cho ngày sau đi, nô tì mong Liễu tiểu thư sớm ngày tìm được một nam tử khỏe mạnh làm phu quân.” Thu Nguyệt cười nói bình thản.

“Thu Nguyệt...” Liễu Ngô Đồng mở to hai mắt, thì thào: “Người... người trách ta? Hàn ca ca nhất định là càng hận ta, trách không được... trách không được...”

Thu Nguyệt đã không còn nhẫn nại xem Liễu Ngô Đồng bi thương, liền thúc giục: “Liễu tiểu thư, nhanh đến từ đường, chúng ta đi thôi, thời tiết thay đổi lớn, chậm trễ một lát sẽ có mưa, Vương phi nhà nô tỳ bị lạnh, không thể chịu nổi Liễu tiểu thư, Liễu tiểu thư dâng hương cho chủ tử xong, nô tì liền đưa Liễu tiểu thư ra phủ!”

“Người đuổi ta đi?” Liễu Ngô Đồng cắn chặt môi, dùng khăn lau lệ, nhìn Thu Nguyệt, nói: “Chủ tử nhà người đều chưa bao giờ bảo ta đi, người chỉ là một hạ nhân mà dám quá phận?”

Thu Nguyệt ngăn ra, tức thì bình tĩnh nói: “Liễu tiểu thư, lời này sai rồi, nô tì sao dám có lá gan lớn như thế, đuổi Liễu tiểu thư đi? Chỉ là cho đến hôm nay, chủ tử mất, nô tì hầu hạ bên cạnh chủ tử mười năm, chính mắt nhìn chủ tử đặt hết cảm tình vào Liễu tiểu thư, nhưng khi bệnh tình chủ tử nguy kịch là lúc Liễu tiểu thư lại bỏ ngài ấy, nô tì là hạ nhân, không dám phán xét, nhưng cũng nhìn ra được, tình cảm của Liễu tiểu thư không được bao nhiêu, ngài yêu nhất chính là bản thân mình, không phải chủ tử nhà nô tỳ. Nô tì hôm nay nói lời này, tuy là bất kính, cũng là lời tâm huyết.”

“Thu Nguyệt!” Liễu Ngô Đồng khiếp sợ nhìn, môi run lên, nói: “Thu Nguyệt, người không phải là cũng thích Hàn ca ca đi?”

Sắc mặt Thu Nguyệt buồn bã, nhếch môi, dừng vài giây, sau đó cầm gương lên, kiên định nói: “Vâng, nô tì luôn luôn ngưỡng mộ chủ tử, nhưng nô tì biết mình thân phận卑微, không xứng với chủ tử, chỉ cần chủ tử vui vẻ, nô tì liền cũng vui vẻ, trong lòng chủ tử không có nô tì, nếu là có, nô tì nhất định cùng chủ tử sống chết không rời, sống cùng nhau, chết cũng cùng nhau!”

“Thu Nguyệt...” Liễu Ngô Đồng ngăn ra.

“Liễu tiểu thư, đi thôi, nô tì lát sau còn phải hầu hạ Vương phi nhà nô tỳ!”

Thu Nguyệt nói ra lời nói giấu ở đáy lòng nhiều năm, tâm lập tức buông lỏng, lạnh lùng đi về phía trước.

Liễu Ngô Đồng tái mặt, giật mình nhìn bóng lưng Thu Nguyệt, nàng không muốn thừa nhận phê phán đau đến rỉ máu của Thu Nguyệt, lại không cách nào tìm ra lý do, nàng quả thật không muốn chết, bởi vì nàng nghe được tin tức phụ thân nàng mang về, Hoàng Thượng đã quyết định, nếu như đại hôn có thể làm cho Tứ Vương gia hết bệnh, sẽ được phong thưởng, nếu như Tứ Vương gia chết, Vương phi liền chôn cùng, phu thê cùng ngủ. Cho dù không phải chôn cùng, nàng không phải là làm quả phụ cả đời sao?

“Liễu tiểu thư?” Thu Nguyệt quay đầu kêu.

Liễu Ngô Đồng cả kinh, cắn răng một cái, dứt bỏ tâm tư lo lắng, cất bước đuổi theo.

Quản gia đã chờ ở trong từ đường, nhìn thấy Liễu Ngô Đồng tiến vào, dặn dò đơn giản vài câu, cùng Thu Nguyệt lui ra.

Quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái.

Liễu Ngô Đồng nhìn linh vị trên bàn thờ, lòng đau như cắt.

“Hàn ca ca, thực xin lỗi, thực xin lỗi, là ta phụ thâm tình của chàng, tha thứ cho ta được không? Hàn ca ca, đêm đó ta nghe được tiếng tiêu của chàng, nhưng ta đuổi theo đi ra, lại không ai, Hàn ca ca, có phải chàng tới tìm ta không? Ta rất muốn gặp chàng, chỉ cần liếc mắt cũng được, nhưng không thấy chàng nữa, chàng hận ta phải không? Chàng không muốn gặp ta, làm chung cũng không từng sai người tìm ta, trong lòng ta thật là khó chịu... thật là khó chịu.”

“Hôm nay, nhìn đến Vương phi của chàng mặc cái áo choàng trắng đó, ta suýt nữa khóc lên, là bản thân ta từ bỏ thân phận Tứ Vương phi a! Thu Nguyệt nói ta ích kỷ, ta hiện tại mới phát hiện, ta thật sự thật ích kỷ, thật ích kỷ, ta chỉ nghĩ tới bản thân mình, mà không để ý cảm thụ của chàng, tổn thương tâm của chàng, thật thực xin lỗi, thật sự xin lỗi, Hàn ca ca, nếu có kiếp sau, Ngô Đồng nhất định bồi thường chàng, cùng chàng sinh tử không rời.”

Sau tường, Mạc Kỳ Hàn căng thẳng thân mình, cứng ngắc khuôn mặt, xuất thần đứng yên.

Lời nói nỉ non, từng câu rõ ràng truyền vào tai, một tiếng ‘Hàn ca ca’ làm hấn tan nát cõi lòng, nhưng mà, một màn nàng tuyệt tình ngày đó luôn luôn nhảy ra trong đầu óc của hấn, hận sao? Hấn có thể nào không hận?

Mắt nhắm lại, bàn tay to chắp ở sau người run rẩy, môi mỏng nhếch, trong lòng nổi cơn sóng ngầm.

Sư phụ từng nói, Ngô Đồng cùng hấn không có tương vợ chồng, lúc ấy hấn không tin, vì đại kế hấn lừa gạt nàng, nhưng vì thế cũng biết, nàng thương hấn thật sự không đủ sâu, không muốn cùng hấn đồng sinh cộng tử, hấn để nàng đi, không hề níu kéo nàng, hấn đang đợi thời gian hòa tan tình yêu của hấn dành cho nàng, để vương vốn cũng không có chân ái, hấn không tin, hấn ném thử, kết quả hấn thất bại.

Cuộc đời này, hấn không nghĩ lại yêu, không nghĩ lại để cho dù bất kỳ nữ nhân nào làm hấn rối rắm, đau lòng, nhưng lại xuất hiện một nữ tử, nàng tên Tuyết Mạn.

Thấy nàng rơi xuống nước, tìm hấn khẩn trương gần như muốn nhảy ra, bất chấp khả năng bại lộ thân phận, không hề nghĩ ngại nhảy ra ngoài.

Tuyết Mạn, nàng lại sẽ như Ngô Đồng, phụ ta?

114. Chương 115

Màn đêm buông xuống dần dần, trong phòng, ánh nến sáng ngời, Lăng Tuyết Mạn rúc trong mền gấm ngủ vài canh giờ, Mạc Ly Hiên nghe nói nàng rơi xuống nước, lòng như lửa đốt chạy tới, luôn luôn coi chừng bên giường, sợ nàng đột nhiên sốt cao.

Lăng Tuyết Mạn tỉnh ngủ, vừa mở mắt, liền thấy được mặt Mạc Ly Hiên phóng đại ngay trước mắt, “Hiên nhi?”

“Mẫu thân, ngài đã tỉnh? Thân mình có cảm thấy không thoải mái hay không?” Mạc Ly Hiên ân cần hỏi han.

“Ừ, chỉ là đầu hơi đau.” Lăng Tuyết Mạn lắc nhẹ đầu, ánh mắt nhìn về cửa sổ, “Má ơi, trời đã tối rồi à!”

“Đúng vậy mẫu thân, ngài ngủ ba canh giờ rồi.” Mạc Ly Hiên nói.

“Hả, cái gì?” Lăng Tuyết Mạn bỗng nhiên nghĩ tới, vội kêu lên: “Thu Nguyệt, Ngô Đồng đâu?”

Thu Nguyệt đang dọn dẹp phòng, nghe vậy, cười gian: “Vương phi, Liễu tiểu thư đã đi trở về.”

“A? Vậy sao người không gọi ta tỉnh, tốt xấu cũng phải đưa tiễn Ngô Đồng a, như vậy thật không có lịch sự!” Lăng Tuyết Mạn dừng không được, ai oán nói.

“Vương phi!” Thu Nguyệt dọn xong, đi lại đỡ Lăng Tuyết Mạn lên, cũng mỉm cười giải thích: “Liễu tiểu thư biết Vương phi bị kinh sợ, liền không quấy rầy, nô tì cùng quản gia đi đưa đến trên xe ngựa, Liễu tiểu thư rộng lượng, sẽ không so đo.”

“À, Xuân Đường đâu?” Lăng Tuyết Mạn nhìn thấy thiếu người, thuận miệng hỏi.

“Xuân Đường đi Thái Diệp Hiên mua trang sức cho Vương phi, sinh nhật của Hoàng Thượng sắp đến, đến lúc đó Vương phi phải vào cung chúc thọ Hoàng Thượng, quản gia liền gọi Xuân Đường đi.” Thu Nguyệt

nói xong, cầm quần áo Lăng Tuyết Mạn, nói tiếp: “Vương phi, nô tì hầu ngài thay quần áo đi, bữa tối lập tức sẽ đưa đến.”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, chậm rãi tiêu hóa lời Thu Nguyệt nói, đột nhiên trợn mắt: “Chúc thọ Hoàng Thượng?”

“Đúng vậy, mẫu thân, Hoàng gia gia sinh vào mừng một tháng mười một, theo quy củ, mẫu thân phải tiến cung.” Mạc Ly Hiên nói.

“Không đi!” Lăng Tuyết Mạn đầu lắc như trống bỏi.

“Vì sao?” Thu Nguyệt cùng Mạc Ly Hiên đồng thời hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cắn răng, “Lão già kia, ách, không phải, Hoàng Thượng đối với ta ác như vậy, nhốt ta, muốn thiêu chết ta, ta cũng không phải ngốc, sao muốn đi chịu chết chứ?”

Thu Nguyệt xấu hổ, tái mặt.

Mạc Ly Hiên hung hăng nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, nếu Hoàng gia gia nhất định giết ngài, ngài trốn ở trong phủ là vô dụng. Hơn nữa, ngài nếu không đi, không phải lại muốn mang tội bất kính khi quân sao? Mẫu thân không phải sợ, Hoàng gia gia hiện tại rất thương con, con sẽ bảo vệ ngài.”

“Ách, nói cũng phải, vậy, vậy đến lúc đó lại nói!” Lăng Tuyết Mạn không nói gì thở dài, xuống giường, vẫy tay, “Hiên nhi, con cùng ta dùng bữa đi.”

“Vâng.”

Thức ăn tinh mỹ bưng lên, Lăng Tuyết Mạn nhìn rất ngon miệng, ăn vào, lại nhớ lại gì đó, nhân tiện nói: “Thu Nguyệt, người lấy bầu rượu đến cho ta, rượu nơi này của các người uống ngon thật, có thể dùng làm đồ uống thường ngày.”

Nghe vậy, Thu Nguyệt mềm nhũn hai đầu gối, “Bộp” một tiếng quỳ xuống, vẻ mặt đau khổ nói: “Vương phi, nô tì không biết ngài nói ‘đồ uống’ là cái gì, nhưng rượu này, ngài ngàn vạn lần không thể uống nữa!”

“Tại sao? Ta thích uống, người cản ta làm cái gì? Quỳ xuống làm gì? Nhanh đứng lên lấy rượu đi!” Lăng Tuyết Mạn không để ý lắm, vẫy vẫy tay, nói.

Thu Nguyệt nghe vậy, vẻ mặt càng thêm cầu xin, “Vương phi, nô tì dập đầu van ngài, cầu ngài không được uống rượu, ngài uống, nô tì có thể mất mạng!”

“A?” Lăng Tuyết Mạn cả kinh, đôi đũa trong tay rớt ở trên bàn, vội khom lưng xuống đi đỡ Thu Nguyệt, “Sao nghiêm trọng như vậy? Ai muốn mạng người chứ?”

Mạc Ly Hiên cũng kinh ngạc, “Thu Nguyệt, mẫu thân của ta uống rượu, quản gia sẽ muốn mạng của người sao?”

“Thưa tiểu Vương gia, Vương phi...” Thu Nguyệt muốn giải thích, lại không biết nói sao, nàng chỉ biết là chủ tử hạ lệnh cho quản gia, quản gia lại hạ lệnh cho nàng cùng Xuân Đường, hiện tại muốn nàng nói như thế nào đây?

“Thu Nguyệt, nếu người nói thật, nếu quản gia như vậy, ta đi tìm hấn !” Lăng Tuyết Mạn có chút nổi giận.

Mạc Ly Hiên lẳng lặng nhìn Thu Nguyệt, nói: “Người gọi quản gia đến, ta có lời hỏi ông ấy.”

“Vâng, tiểu Vương gia!”

Thu Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cục vấn đề khó giải quyết này không cần nàng trả lời.

Một lúc sau, quản gia cau mày đứng ở trước mặt, mà lý do, hấn ở trên đường đã nghĩ xong, liền bình tĩnh nói: “Thưa tiểu Vương gia, Vương phi, chủ tử chết chưa được trăm ngày, Vương phi theo lễ thường hấn là phải ăn chay, nô tài suy xét đến Vương phi thân thể ốm yếu, chủ tử lúc lâm chung lại giao phó phải hầu hạ tốt Vương phi, cho nên liền lấy sức khỏe của Vương phi là quan trọng nhất, cho phòng ăn chuẩn bị bữa cơm cẩn thận, miễn quy củ này, nhưng rượu là thực không thể đụng vào, thứ nhất là vì chủ tử, thứ hai là vì thân thể của Vương phi, xin Vương phi thứ tội!”

Những lời này, làm Lăng Tuyết Mạn á khẩu không trả lời được!

Mạc Ly Hiên cũng áy náy không thôi, “Quản gia, để ta ăn chay đi, thân thể mẫu thân không tốt, vậy thì để ta, người gọi phòng ăn về sau chuẩn bị cơm chay cho ta đi.”

“Tiểu Vương gia, ngài vẫn còn nhỏ, đang tuổi lớn, không nên ăn chay, nô tài cùng các hạ nhân ăn chay cầu phúc cho chủ tử là được rồi, chủ tử sẽ hiểu tâm ý của ngài.” Quản gia cúi đầu nói.

“Ừ, được rồi. Quản gia, người rất trung tâm với Phụ Vương của ta a!” Mạc Ly Hiên gật đầu, tán dương.

“Nô tài từng mang đại ân của chủ tử, nếu như không có chủ tử, nô tài năm đó sớm đã đói chết đầu đường, làm sao có hôm nay? Nô tài không gì báo đáp chủ tử, chỉ có thể hầu hạ tốt Vương phi cùng tiểu Vương gia, để báo ân tái sinh của chủ tử!” Quản gia ngẩng đầu lên, trong mắt như có nước.

Lăng Tuyết Mạn thấy mình khơi gợi lên chuyện thương tâm của quản gia, vội nói: “Quản gia, ta đã biết, ta không uống là được, người đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Đêm yên tĩnh, lạnh bạc như nước.

Lăng Tuyết Mạn chưa buồn ngủ, đuổi Xuân Đường Thu Nguyệt đi xuống, khoác áo khoác, mang ghế bước lên, sau đó ghé vào trước cửa sổ ngắm trăng một mình.

“Hằng nga tiên tử, nàng nói cho ta, vận mệnh của ta sẽ có kết quả như thế nào? Là sẽ cả đời mang danh quả phi, hay có một ngày có thể danh chính ngôn thuận lập gia đình, làm vợ?”

Mạc Kỳ Hàn tiến vào, liền thấy được thân ảnh bé bỏng ở trên cửa sổ, nghe được của lời nói của nàng, cười cười nói: “Hỏi Hằng Nga, không bằng hỏi ta!”

“A!”

Đột nhiên vang lên thanh âm, làm Lăng Tuyết Mạn theo bản năng kêu lên, cả kinh, thân mình run lên, ghé chột nghiêng, hoa hoa lệ lệ mà té nhào xuống dưới, lại ngã vào cái ôm ấm áp của Mạc Kỳ Hàn.

“Vật nhỏ, nàng đây là yêu thương nhưng nhớ đi?” Ý cười bên miệng Mạc Kỳ Hàn không ngừng sâu hơn.

“Không phải!”

Lăng Tuyết Mạn xấu hổ nghiêng mặt.

“A? Nếu nói không phải, vậy ta nói lỏng tay, cho nàng ngã trên đất đi!” Mạc Kỳ Hàn nhướn mày, giống như liền muốn buông tay.

115. Chương 116

“Không được!”

Lăng Tuyết Mạn quỳnh lên, hai tay ôm lấy gáy Mạc Kỳ Hàn, điềm đậm đáng yêu nói: “Không được quăng ta! Ta hôm nay đã thật thâm, suýt nữa làm hà bá rồi!”

“Ta biết.” Mạc Kỳ Hàn khẽ gật đầu, ôn nhu hôn lên cái trán trơn bóng của Lăng Tuyết Mạn một cái, nói: “Hôm nay bị sợ hãi phải không?”

“Ừm, đều do quản gia ghê tởm, đi đường cũng không gây một tiếng động, giống như quỷ, vừa tới liền làm ta sợ.” Lăng Tuyết Mạn ủy khuất chu mỏ oán trách, cuối cùng, tay phải dựa theo ánh trăng chuẩn xác mò tới cái mũi Mạc Kỳ Hàn, dùng sức nhéo một chút, sáng giọng: “Người hiện ra cũng làm ta sợ! Trái tim ta hiện tại thật yếu ớt, lại bị các người dọa hoại, không phải ngã chết cũng bị hù chết!”

“Không muốn bị dọa, vậy nàng còn đứng ở trên ghế làm cái gì? Lần sau không được, hễ là chuyện nguy hiểm đều không được làm, có thể đi ra hồ Nguyệt Lượng, nhưng không thể lại đứng ở bên hồ, nghe chưa?” Mạc Kỳ Hàn hơi trầm mặt xuống, ôm Lăng Tuyết Mạn đi đến bên giường, ngồi xuống, nói có chút tức giận.

“Đã biết.”

Lăng Tuyết Mạn cọ cọ cái mũi, thò tay sờ soạng toàn thân Mạc Kỳ Hàn một lần, nói: “Tình nhân, đáng người người không tệ lắm! Thật ra buổi chiều lúc nam nhân kia nhảy xuống nước cứu ta, ta còn nghi ngờ là người cứu ta, người nói xem, rốt cuộc có phải là người không?”

“Không phải, đáng đáp ta tuần tú hơn hẳn.” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh phủ nhận.

“Phụt!” Lăng Tuyết Mạn nghe muốn ói máu, “Đúng là tự đại cuồng! Thị vệ Vô Giới người ta trừ sắc mặt hơi lạnh một chút, dung mạo cũng là anh tuấn bất phàm, người có thể bằng một nửa người ta, ta đã hài lòng lắm rồi! Bất quá, kiểu lạnh lùng kia cũng y như người!”

Vô Giới đáng chết!

Mạc Kỳ Hàn cắn răng một cái, xem ra lần tới hẳn dịch dung xấu một chút, nếu không nha đầu kia lại muốn đòi mắt không được!

“Haiz, bất quá rất kỳ quái, mùi hương trên người thị vệ Vô Giới cũng như người, Tình nhân, người nói thật đi, đến cùng có phải người không? Nếu như phải, ta cũng nên biết, nếu không phải, quên đi!” Lăng Tuyết Mạn ra vẻ không sao cả, một đôi mắt trong veo tràn đầy giả hoạt, sáng trong chói mắt.

Chỉ cần hắn thừa nhận, như vậy, hà hà, nàng đi tìm Mạc Kỳ Diễn bắt lấy hắn, không phải được giải phóng sao? Ách, ngộ nhỡ hắn tung chiêu, nói hắn cường bạo nàng, Hoàng Thượng biết không phải là cũng sẽ giết nàng sao?

Lăng Tuyết Mạn gian nan, trong đầu suy nghĩ loạn lên, lại không chú ý tới, Mạc Kỳ Hàn như đấm chiêu nhìn nàng, một đôi sâu mắt càng là ẩn hiện tinh quang, môi mỏng hơi mím, ngậm cười nói: “Bất quá chỉ là tên thị vệ nho nhỏ, nàng cho là hắn có thể tùy ý ra vào Tứ Vương phủ, ra vào thiên lao hoàng cung sao?”

“Ách, cũng đúng.” Lăng Tuyết Mạn hồ đồ, hơi giật mình đáp.

“Vậy được rồi, ta tại sao có thể là hắn? Thân phận của ta nàng đoán không ra, thay vì lãng phí sức lực đoán mò, không bằng nghĩ làm thế nào hầu hạ tốt ta, cũng là tính toán cho tương lai của nàng.”

Mạc Kỳ Hàn nhàn nhã nói xong, thuận tay kéo nữ nhân còn mơ hồ xuống giường, hôn xuống, đầu lưỡi linh hoạt đưa vào trong cái miệng nhỏ thơm ngọt, không còn bá đạo kịch liệt đòi lấy như ngày thường, mà là hôn triền miên, hôn ôn nhu làm cho nàng thở gấp ngượng ngùng, làm hắn sôi sục sòng lòng, rung động không thôi.

Tối nay, hắn đột nhiên ôn nhu, khiến nàng cũng bị vây hãm trong mê man ngọt ngào, thẳng đến hơi thở càng ngày càng loạn, hô hấp không thuận, lý trí mới bỗng nhiên nảy trở về, dùng sức đẩy mặt hắn ra, dời môi, thở hổn hển từng ngụm, hai gò má đỏ lên say lòng người, ngượng ngùng gắt giọng: “Tối hôm qua một đêm còn chưa đủ sao? Không được, sáng nay rời giường chân còn đau.”

“A? Phải không? Vậy tối nay ít một chút.” Mạc Kỳ Hàn khàn khàn, dán lên bên tai Lăng Tuyết Mạn ái muội nói.

“Không được.” Lăng Tuyết Mạn nghiêng nghiêng mặt, tránh đi hơi thở nóng rực kia, chu mỏ nói: “Ai muốn hầu hạ người? Ta tương lai muốn tìm kiếm một nam nhân ta yêu, sau đó sống cùng hắn, bên nhau cả đời.”

“A? Ta đây thì sao?” Mạc Kỳ Hàn nổi lên một nụ cười nguy hiểm bên môi, “Vậy nàng chuẩn bị đem ta làm sao bây giờ?”

Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, “Ta không biết, người không phải là ta lựa chọn, là người ép ta tiếp nhận người.”

“Ha ha, Tuyết Mạn, vậy nàng chỉ có một lựa chọn, là yêu ta, theo ta.” Mạc Kỳ Hàn cười khê, nâng cằm Lăng Tuyết Mạn, hôn nhẹ trên môi đỏ, “Sao?”

“Theo cái rắm!” Lăng Tuyết Mạn ghê tởm nam nhân này, lời nói tự tin bá đạo như thế, nổi giận gầm nhẹ: “Người cũng không có năng lực bảo vệ ta, ta mới không cần đi yêu người!”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, nén tức giận, nhẹ nhàng nói: “Ta thế nào không có năng lực? Nếu không có ta, nàng đã chết sớm rồi!”

Lăng Tuyết Mạn muốn phản bác, lại nghẹn lời, chính xác, nếu không nhờ nam nhân này, nàng đã bị lửa thiêu chết. Nhưng, lại không cam lòng chất vấn: “Vậy người không phải nói chỉ cần ta có nguy hiểm, người sẽ đến cứu ta sao? Ta hôm nay rớt xuống hồ, người đang ở đâu?”

“Ta ở -” Mạc Kỳ Hàn muốn thốt ra, bỗng dừng thu lại đoạn sau, dừng lại vài giây, mềm giọng lại, “Ta đang âm thầm nhìn nàng, nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày, một nụ cười đều ở trong mắt ta, nàng rơi xuống nước, quân gia Tứ Vương phủ đương nhiên sẽ cứu, ta không tiện ra mặt, nàng có thể hiểu được không? Nếu ta hiện thân, quan hệ của ta và nàng không phải cho thiên hạ biết sao?”

Lăng Tuyết Mạn lại không phản bác được, phiền muộn chuyển người lại nằm sấp ở trên giường, yên lặng nghĩ, nam nhân này hiểu biết như vậy, xem ra là cả ngày đi theo nàng, âm hồn không tiêu tan a! Bộ dạng này, bảo nàng làm sao còn cùng Nhị Vương gia yêu đương đây? Bất quá, haiz! Nói chuyện ngốc gì nha, Nhị Vương gia có gia thất, bên trên có Hoàng đế, phía dưới có dân tặc này, ông trời ơi, xem như nàng đang nằm mơ đi!

Mạc Kỳ Hàn song song nằm xuống, một tay xoa tóc Lăng Tuyết Mạn, mềm nhẹ vuốt ve, cười nhẹ: “Tuyết Mạn, bộ dáng nàng hôm nay rất đẹp!”

“Phải không?” Lăng Tuyết Mạn rầu rĩ nói: “Đẹp bao nhiêu? Hằng Nga có xinh đẹp bằng ta không?”

Mạc Kỳ Hàn dở khóc dở cười, “Khụ khụ, nha đầu nàng thật đúng là không biết khiêm tốn, bản công tử chưa thấy qua Hằng Nga, không cách nào so sánh.”

“Vậy người hẳn là nhìn đến Ngô Đồng cô nương đi? Hai chúng ta so ra ai xinh đẹp hơn?” Lăng Tuyết Mạn tiếp tục nằm, tùy tiện hỏi.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn nheo mắt lại, tâm lại bắt đầu buồn bực, trầm mặc nửa ngày, Lăng Tuyết Mạn không nghe được đáp án, mới quay mặt lại, “Này, người đang ngủ hả?”

“Không có.” Mạc Kỳ Hàn mở miệng.

“Vậy tại sao không trả lời ta? Thế nào, sợ nói Ngô Đồng xinh đẹp làm thương tổn lòng ta a? Haiz, không sao cả, người nói thật thì được rồi, ta cho dù là đẹp như thiên tiên cũng không có chỗ dùng, đã là số mệnh quả phụ rồi!” Lăng Tuyết Mạn ai oán nói.

Nghe vậy, trong mắt Mạc Kỳ Hàn phút chốc nảy ra một chút ánh lạnh, giọng đột nhiên trở nên âm trầm, “Quả phụ thì như thế nào? Không muốn làm quả phụ là vì không chịu nổi tịch mịch sao?”

116. Chương 117

“Không có! Đại thúc của ta a, người đừng đựng một chút là giận có được hay không?”

Lăng Tuyết Mạn giận lên, nhìn thẳng Mạc Kỳ Hàn, không chút nào e ngại trợn mắt nói: “Ai thích làm quả phụ chứ? Nhưng nếu đã làm quả phụ, đó cũng là chuyện không còn cách nào khác, không nhất thiết chính là vì không chịu nổi tịch mịch. Người nói như vậy, là châm chọc ta là quả phụ sao? Ta tiếc nuối là, ta cùng Tứ Vương gia hoàn toàn xa lạ, phải làm quả phụ, oan ức này tại sao ta phải gánh? Nếu chúng ta có tình cảm với nhau, yêu đối phương khắc sâu, đừng nói là làm quả phụ, nếu là hẳn đã chết, ta cũng nguyện ý chết cùng hắn!”

Nói xong một hơi không nghỉ, Lăng Tuyết Mạn cảm giác hụt hơi, thở thật dài, nói tiếp: “Nói xong rồi! Bốn Vương phi buồn ngủ, đại thúc người nghĩ như vậy, thì cứ cho là như vậy đi, nếu người lo lắng người chết đi

không ai thủ tiết cho người, đừng sợ, ta đã là quả phụ, thủ tiết ột nam nhân cũng là sống qua ngày, thủ cho hai người cũng vậy, người đối với ta không tính là vợ chồng, cũng coi như ân cứu mạng đi!”

Dứt lời, Lăng Tuyết Mạn cầm đầu gối ở trên giường, đến áo khoác cũng không cởi liền nằm ở trên chăn găm ôm gối đi ngủ.

Mạc Kỳ Hàn nghe trợn mắt há hốc mồm, hơi giật mình nhìn Lăng Tuyết Mạn, kim lòng không đậu so sánh nàng với Ngô Đồng, Tuyết Mạn ngay thẳng đáng yêu, khiến người thích, tình cảm đối đãi hiện ra hết bên ngoài, thích chính là thích, không thích chính là không thích, không điệu bộ, không che giấu, khi gan lớn có thể vuốt râu hổ, khi nhát gan có thể giả chó con, bộ dạng này của nàng, quả thật làm người ta ái mộ hơn Ngô Đồng, càng làm hắn không cam lòng buông tay!

Lấy niềm kiêu ngạo của hắn, tình cảm của hắn và Ngô Đồng đã qua đi, từ ngày Ngô Đồng rời hắn đi, hắn không đi níu kéo nàng, hôm nay hắn cũng chính tai nghe được, nàng yêu bản thân mình còn hơn thương hắn, nếu lấy một nữ nhân không có tình cảm, Mạc Kỳ Hàn hắn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng chân ái khó cầu, nếu sự phụ cũng nói bọn họ không có tương vợ chồng, hắn cần gì phải quần quýt si mê nàng đây?

Nhưng cô gái nhỏ này trước mắt, cũng có thể nói là tiểu nha đầu, làm trái tim hắn càng ngày càng vương bận ở trên người nàng, lời vừa mới nói của nàng, làm hắn kinh ngạc, cũng làm hắn vui mừng, ít nhất nàng không phải nữ nhân vô tình vô nghĩa như Ngô Đồng, đối với việc bản thân mình cưỡng bạo nàng, yêu hận phân biệt hết sức rõ ràng, hận hắn, đồng thời cũng cảm kích hắn nhiều lần cứu nàng.

Mạc Kỳ Hàn giương lên ý cười, hắn có nắm chắc cùng tự tin, khiến nàng trung tâm như một yêu hắn, trở thành nữ nhân tương lai cùng hắn ngồi trên điện Kim Loan!

Nhìn nữ nhân có tướng ngũ cực kỳ bất nhả, Mạc Kỳ Hàn hơi nghiêng thân, tựa vào đầu vai Lăng Tuyết Mạn, khẽ gọi: “Tuyết Mạn? Tuyết Mạn?”

“Sao? Đại thúc người từ từ suy nghĩ đi, không cần để ý tới ta, ta đang cùng Chu công hẹn ước rồi.” Lăng Tuyết Mạn nhắm mắt lại, miễn cưỡng lầm bầm.

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn cười khê, lật thân mình Lăng Tuyết Mạn lại, đối diện với hắn, sủng nịch vô hạn chỉ chỉ mũi, nói: “Cùng Chu công hẹn ước rất không thực tế a, bây giờ bên cạnh nàng đã có sẵn nam nhân, nàng cùng ta hẹn ước mới đúng!”

“Chán ghét! Ai muốn hẹn ước với người? Ta muốn hẹn ước cũng là hẹn ước với soái ca, người là người già, đại thúc như vậy, ta mới không cần!” Lăng Tuyết Mạn bướng bỉnh chu môi lên, mắt nheo thành một đường nhỏ, gắt giọng.

Mạc Kỳ Hàn lấy cùi chỏ chống đầu, không vui nhíu mày, “Ai là người già? Nàng nói quản gia Tứ Vương phủ là người già thì thôi, bởi vì hắn quả thật già hơn nàng, nhưng bản công tử mới hai mươi bốn tuổi, già sao? Đây là lần thứ tư nàng gọi ta đại thúc, bản công tử mệnh lệnh cho nàng lập tức thu hồi đi!”

“Không thu, người hai mươi bốn, ta mới mười sáu thôi! Kém tám tuổi, ta gọi người đại thúc có sai sao? Hiên nhi nhỏ hơn ta bảy tuổi, còn gọi ta là mẫu thân kia!” Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn lại mở hơi lớn, khiêu khích nhìn Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, cúi đầu, cắn môi Lăng Tuyết Mạn một ngụm, cả giận nói: “Còn dám nói? Lăng Tuyết Mạn, tâm tư nàng đoan chính cho ta, nam nhân của nàng là ta, tình yêu nam nữ của nàng chỉ có thể dành cho ta, đối với Mạc Ly Hiên, Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Dục, nàng không được có một chút tà niệm!”

“Đại thúc người lại phát điên phải không? Người lại nhắc tới, ta muốn chết đây!” Lăng Tuyết Mạn không hiểu ra làm sao, hắn lại khiến bản thân mình nổi điên, hừ, không yêu nàng, không thích nàng, còn định nhất không cho nàng muốn nam nhân khác, dựa vào cái gì? Cho là hắn là vạ người mê, nàng phải liếm chân hắn quỳ gối trước mặt hắn sao?

Mạc Kỳ Hàn cũng choáng váng, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, nhắc chân lên chui vào, ác độc nói: “Còn kêu một tiếng đại thúc nữa, hôm nay cả đêm nàng đừng hòng đi ngủ, bản công tử có dư tinh lực dạy dỗ nàng!”

“Ách người... người có ý tứ gì?” Lăng Tuyết Mạn phản ứng chậm một chút, hỏi rất si ngốc.

“Chính là...” Mạc Kỳ Hàn cười tà mị, hơi thở nhẹ phả ở bên tai Lăng Tuyết Mạn, chỉ nói nhỏ một câu, Lăng Tuyết Mạn tức thì đỏ mặt, đập hấn một cái, sắc giọng: “Người không biết xấu hổ!”

“Ha ha! Vật nhỏ, nam nhân ở phương diện này nếu đều đứng đắn, nữ nhân liền không sinh được em bé!” Mạc Kỳ Hàn tiếp tục cười quỷ dị, lại nói: “Còn nữa, ngực nhỏ của nàng sờ một thời gian dài, vẫn rất có cảm giác.”

“A! Nam nhân thôi, người đi chết đi!”

Lăng Tuyết Mạn then quá hóa giận, đập tới một đập, đùi Mạc Kỳ Hàn ăn đau, cắn răng nói: “Nha đầu, lá gan nàng ngày càng to, đến phu quân ta cũng dám đá, thật nghĩ là ta dạy dỗ nàng không xong sao?”

“Hừ hừ, tự mình đa tình! Dám tự xưng là phu quân ta, người cũng không sợ linh hồn phu quân ta ám người sao!” Lăng Tuyết Mạn đẩy nam nhân trên người, đẩy không nổi, hừ lạnh nói.

“Ha ha, bản công tử không sợ! Hấn dám đến, bản công tử còn muốn nói với hấn, Vương phi của hấn ta chiếm, bảo hấn nên đầu thai đi, đừng nhớ thương làm gì!” Mạc Kỳ Hàn cười sung sướng, chế nhạo.

Lăng Tuyết Mạn hết chỗ nói rồi, cố sức vươn ngón tay trở nói: “Người thật là dám không để quỷ thần vào mắt!”

“Ha ha ha.”

Mạc Kỳ Hàn cười lớn tiếng hơn, Lăng Tuyết Mạn cuống quýt bịt kín miệng của hấn, cắn răng nói: “Mẫu thân của ta a, người không sợ bị người nghe được sao?”

“Sợ cái gì? Thủ vệ Cúc Thủy Viên này đều bị ta đánh bất tỉnh, ai có thể nghe được? Chờ đến sáng ta sẽ cứu tỉnh bọn họ, bọn họ vừa tỉnh ngủ cái gì cũng sẽ không nhớ được, nàng còn lo lắng sao?” Mạc Kỳ Hàn tự tin, khoe miệng chứa đầy ý cười, nói cho có lệ.

Nếu là có người có thể tránh qua ám vệ của hấn tiếp cận Cúc Thủy Viên, hấn có thể đi tự sát!

“Ách, người thật có năng lực lớn như vậy?” Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, không khỏi chặc lưỡi.

“Nàng cứ nói đi?” Mạc Kỳ Hàn hỏi lại, mị hoặc kẻ sát môi, “Như thế nào? Muốn hầu hạ ta hay không?”

117. Chương 118

“Không muốn, không muốn!”

Lăng Tuyết Mạn đẩy mặt Mạc Kỳ Hàn, tích cực nói: “Người còn chưa nói ta cùng Ngô Đồng ai xinh đẹp hơn đâu? Không được hôn ta!” (hỏi từ chương 116, hỏi qua tới chương 118 mà vẫn chưa chịu trả lời đấy.)

“Ách, nàng muốn nghe sao?” Mạc Kỳ Hàn nhú mày.

“Đương nhiên! Nữ nhân đều thích so sánh mà!” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, thật kiên trì nói.

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn rút rút, nín nửa ngày, phun ra mấy chữ, “Không có cách nào đánh giá được!”

“A? Cái này mà là đáp án cái gì?” Lăng Tuyết Mạn co quắp.

“Không còn đáp án khác, nàng có nghe hay không tùy nàng.” Mạc Kỳ Hàn căng thẳng nói.

“Tình nhân thôi, người chỉ trả lời cho có lệ thôi, không có lấy một câu thật lòng!” Lăng Tuyết Mạn tức giận giờ quả đấm, hận không thể một quyền khua vỡ đầu của nam nhân này!

Mạc Kỳ Hàn nheo mắt, nắm cái mũi Lăng Tuyết Mạn, cực kỳ không vui nói: “Nha đầu, thiên hạ này sẽ tìm không ra người thứ hai giống nàng dám bắt kính với bản công tử như vậy!”

“Hừ, thiên hạ này cũng không có người thứ hai xui như ta, trước làm quả phụ, sau bị cường bạo, sau đó lưu lạc trong bóng đêm không thể lộ ra ngoài ánh sáng!”

Lăng Tuyết Mạn cắn răng nghiêng lợi, một phen bắt tay Mạc Kỳ Hàn đang nhéo cái mũi nàng, sau đó cắn lấy một ngụm.

Mạc Kỳ Hàn thét lớn một tiếng, nhả mào, nhưng không có rút tay về, để mặc hai hàm răng phát tiết cắn chặt không há miệng, thẳng đến Lăng Tuyết Mạn cảm giác trong miệng ủa vào mùi máu tươi, mới nới lỏng miệng, sau đó trừng to mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, không thể tin, dẫu môi, “Người... người không đau sao?”

“Vô nghĩa! Cho ta cắn nàng chảy máu, thử xem có đau hay không?” Mạc Kỳ Hàn nhú mào, trong bóng đêm thấy không rõ lắm miệng vết thương, một chút thương tổn này hẳn cũng không để ý, nhớ ngày đó khi hắn luyện công mỗi ngày bị thương, đều nghiêm trọng hơn nhiều, lúc trước còn cương quyết nhin được, làm bộ như không có chuyện gì, sợ người khác biết hắn đang luyện võ.

Lăng Tuyết Mạn hơi nhếch môi, đáy lòng thấy lạnh cả người, sợ hãi nói: “Tình nhân, thực xin lỗi, ta... ta nhất thời xúc động.”

“Không sao, không cho nàng cắn một ngụm này, tội danh cường bạo của ta chắc cả đời không thể gỡ xuống, hiện tại nàng báo thù, về sau hứa sẽ không lại nói chuyện ta cường bạo nàng, chỉ nói nàng chung tình với ta, tự nguyện hiến thân cho ta là được rồi!” Mạc Kỳ Hàn nói thật tự nhiên, ngữ khí nghiêm trang, trong đôi mắt lại ẩn chứa ý cười.

Lăng Tuyết Mạn lại cắn răng nghiêng lợi, “Ta thực nên đem miệng của người cắn thành ba cánh hoa! Nam nhân đáng chết, thật coi người là vạn người mê à?”

“Tuyết Mạn, nàng thẹn quá thành giận sao? Nàng đại khái chưa thấy qua cường bạo chân chính là như thế nào đi, đêm đầu tiên ta đối với nàng như thế nào, nàng rất rõ ràng, nhưng miệng nàng lại không rời hai chữ cường bạo, ta cũng thật muốn tức chết rồi!” Mạc Kỳ Hàn buồn bực nói.

“Đi chết đi, chết đi, chết đi!!!!”

Lăng Tuyết Mạn đã điên rồi, không nói gì trừng mắt mấy cái, sau đó mắt khẽ nhắm, nằm ngay đơ giả chết!

Nhưng, một bàn tay ma quỷ lặng lẽ bò lên ngực của nàng, còn chưa đợi nàng ngăn cản, cái tay kia đã không ngại đường xa chui vào cổ áo nàng, cầm đầu da của nàng, bên tai còn truyền đến lời nói làm người ta tức giận đến hộc máu, “Vật nhỏ, nàng ăn nhiều cơm mới được, cho dù không bỏ thân, cũng phải bỏ ngực a, nếu không, ngực gầy, ta là phu quân sẽ hỏi tội nàng!”

“A a a a a-”

Lăng Tuyết Mạn khóc không ra nước mắt, “Ông trời ơi, cứu ta với, nhanh thu hồi tên dâm tặc làm nhiều việc ác này đi!”

“Ha ha ha.”

Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười sang sảng, mở vạt áo Lăng Tuyết Mạn, cởi ra tất cả trói buộc trên người nàng, tay hơi lạnh leo mơn trớn mỗi một chỗ trên thân mình thơm mềm kia, làm thiên hạ run rẩy toàn thân, nơi đi qua, như khơi lên từng trận lửa, thiêu đốt nàng, cũng thiêu đốt hắn.

Hôn, dày đặc hạ xuống như mưa rơi, từ đỏ môi dờ xuống, tới cổ tuyết trắng, xương quai xanh, sau đó ngừng ở hai luồng mềm mại, khẽ liếm hút, nghe được thanh âm của nàng hút không khí, hắn cười tà khí, ngậm vào nụ hoa phấn đỏ của nàng.

Nàng sớm ngưng ngừng nói không ra lời, biết từ chối vô dụng, phản kháng vô dụng, giãy giụa cũng vô dụng, nàng chỉ bất buộc bản thân mình xem nhẹ mỗi một động tác của hắn, xem nhẹ mỗi một chỗ phản ứng trên thân thể mình, nhưng, cái này cũng đều vô dụng, khi hắn ôn nhu hay là kịch liệt âu yếm, thân thể mẫn cảm của nàng không cách nào khống chế muốn gần sát hắn, muốn được nhiều hơn.

Cởi quần áo của mình, hắn phủ trên thân thể của nàng, hôn lên môi đỏ của nàng, đồng thời động thân mà vào, cùng nàng hợp làm một, môi nàng ức chế không nổi run rẩy yêu kiều, hai tay kim lòng không đậu đặt lên hai vai của hắn, hắn cũng dán chặt nàng, trên trán chảy ra mồ hôi, thở dốc không ngừng.

Kích tình phát ra một khắc, hấn dán lên mái tóc bị mồ hôi thấm ướt của nàng, thì thầm: “Tuyệt Mạn, không được phụ ta, ta sẽ chịu không nổi.”

Tâm Lăng Tuyết Mạn đột nhiên cứng lại, ngơ ngác hỏi, “Vậy ngươi thích ta sao?”

Mạc Kỳ Hàn cứng đờ, ánh mắt mau né đi, thản nhiên nói: “Không biết.”

“À.” Lăng Tuyết Mạn buồn bã gật đầu, không rõ hiện tại trong lòng là cảm giác gì, có thất vọng, có không sao cả, có mê vông, có không hề cam tâm.

“Tuyệt Mạn, mệt mỗi sao?” Mạc Kỳ Hàn lật người, đắp kín chăn gấm cho hai người, ôn nhu hỏi.

“Có một chút.” Lăng Tuyết Mạn nhàn nhạt trả lời.

Mạc Kỳ Hàn nói nhỏ: “Đến, gối lên trên tay ta ngủ, buổi tối không thể lại đá chăn, càng ngày càng lạnh, lúc ta có ở đây còn có thể giúp nàng đắp chăn, nếu ta không có thì làm sao?”

“Ngươi không thích ta, sao lại quan tâm ta?” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hỗn hển quát.

Tay Mạc Kỳ Hàn đang vâng về góc chăn dừng lại, trầm mặc một hồi lâu, không nói được một lời, tiếp tục động tác vẫn chưa xong, sau đó thản nhiên nói: “Không có vì cái gì, ngủ đi.”

“Dâm tặc, ta ghét ngươi!” Lăng Tuyết Mạn chán nản hô lên một câu, giận dữ nghiêng thân đi, đưa lưng cho Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn nhấp nhẹ môi, thò tay kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn, vẫn ôn nhu nói: “Lại đây, ta muốn ôm nàng ngủ.”

“Ngươi tại sao không đi ôm con heo đi?” Lăng Tuyết Mạn tức giận không lựa lời, đẩy cánh tay hấn.

“Ta muốn ôm nàng, nàng nếu coi mình như heo, ta không sao cả.” Mạc Kỳ Hàn giương lên khóe môi, trong đôi mắt mang theo nhiều ý cười.

“Ngươi! Ngươi dâm tặc đáng chết, ngươi mới là heo! Ngươi là con heo dê xồm!” Lăng Tuyết Mạn tức muốn khóc, xoay người, dùng sức đẩy Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn bắt hai tay nhỏ bé kia, bật cười nói: “Tích cực như vậy làm cái gì? Nàng cũng không thích ta, sao còn ép ta nói thích nàng?”

118. Chương 119

Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, mê mang nhìn, lẩm bẩm: “Đúng vậy, ta phát thần kinh à? Thật chẳng lẽ là heo treo trên cây, ta treo lên heo sao? Đúng rồi, chính là Liễu Thiếu Bạch đáng chết, từ khi bị con heo dê của hấn tập kích, ta liền liên tiếp xui xẻo!”

“Tuyệt Mạn!” Mạc Kỳ Hàn nhẹ ôm Lăng Tuyết Mạn vào lòng, lạnh nhạt nói: “Xui xẻo của nàng đều là do không nghe cảnh cáo của ta, tự chuốc phiền, giống như hôm nay nàng rơi xuống nước, ta sớm bảo nàng đừng cho Liễu Ngô Đồng đến Tứ Vương phủ, nàng cứ không nghe, cho nên nói đáng đời nàng đi? Liễu Thiếu Bạch là nam tử, nàng cùng hấn kết giao, cẩn thận có người dị nghị danh tiết của nàng, đến lúc đó lại phiền toái!”

“Liên quan gì đến Ngô Đồng à?” Lăng Tuyết Mạn lơ đãng, “Hôm nay rõ ràng là quần gia làm ta sợ, ta không có bạn bè, hiện tại biết huynh muội Liễu gia, Ngô Đồng thân thiết, Liễu Thiếu Bạch lại chọc rất vui, chúng ta thuần khiết trong trắng, người đời nhiều chuyện, ai muốn nói gì thì nói, ta mới không cần để ý đâu!”

“Nàng nha đầu này, chính là lẩm điều, nàng đơn thuần như vậy, người khác ai muốn hại nàng, thật là dễ như trở bàn tay!” Mạc Kỳ Hàn thở dài, dựa vào trục giường, hấn trên cơ bản đã loại bỏ khả năng Lăng Tuyết Mạn nằm vùng, chỉ chờ nàng đi Lăng gia gặp Lăng Bắc Nguyên sẽ nghiệm chứng!

“Hi hi, không còn cách nào khác, ta sẽ không dùng tâm kế, ta cũng không có ý muốn hại người, ánh mắt người sáng suốt, lại núp trong bóng tối, vậy thì người theo dõi người xấu cho ta đi!” Lăng Tuyết Mạn cười tít mắt nói, một chút cảm giác khẩn trương cũng không có, nàng đã nghĩ thông suốt bốn chữ, ‘trời sinh voi sinh cỏ’!

Mạc Kỳ Hàn lại bật cười ra tiếng, hơi tiếc rên sắt không thành thép, búng cái trán Lăng Tuyết Mạn một cái, nói: “Ta cũng không thể luôn theo dõi nàng đi? Nàng tự mình học cường đại chút, đừng cả ngày ngốc nghếch, nhìn người phải lưu tâm, tuy rằng ta thích bộ dáng nàng đơn thuần, nhưng nàng bây giờ vào hoàng gia, hoàng gia vốn là một vũng nước đục, nàng muốn đơn thuần, sẽ bị té ngã, sẽ chịu thiệt, còn có thể mất mạng, ta tình nguyện nhìn nàng có chút tâm cơ.”

“Ừ, người nói cũng có đạo lý, bất quá, cái này dường như hơi khó, haiz!” Lăng Tuyết Mạn u buồn, thở một hơi thật dài, ai oán nói: “Ta cũng phiền, thật sự là phiền a, tựa như hai trắc phi kia của Vương gia, ta không tìm bọn họ, không trêu chọc bọn họ, bọn họ lại quyết tâm muốn tìm ta gây sự, thật là nam nhân của chung đều đã chết, còn nháo cái gì a?”

“Nàng không phải nhốt bọn họ rồi sao?” Mạc Kỳ Hàn nhú mày nói.

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, bực mình không thôi, “Đúng vậy, nhưng luôn nhốt bọn họ cũng không phải biện pháp a, ta chỉ sợ thả bọn họ ra, bọn họ lại tìm ta gây phiền toái! Vương gia làm cho ta vừa vào cửa đã thành quả phụ cũng không nói, còn để lại hai nữ nhân dễ tiện cho ta, chắc chắn, nữ nhân ngực lớn ghê tởm như vậy, phu quân ta thật sự là bị mù mắt rồi!”

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Hàn bị sắc ho lên, “Tuyết Mạn nàng... khụ khụ-”

“Này, người không sao chứ?” Lăng Tuyết Mạn hảo tâm vỗ lưng giúp hần, nói thầm: “Là phương thức ta nói chuyện rất dọa người, hay là người đồng tình với hai nữ nhân dễ tiện kia?”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên thét kinh hãi một tiếng, làm Mạc Kỳ Hàn nhăn mày, “Nàng làm sao vậy?”

“Tình nhân, người nếu có thể lên vào phòng ta, vậy nhất định cũng có thể lên sang Thẩm Trúc Hiên, vào trong phòng hai nữ nhân dễ tiện kia, đúng không? Người không phải cùng bọn họ tắt nến qua đêm đi? Có phải thời điểm không đến trong phòng ta, là bạn ở trong phòng bọn họ sao?” Lăng Tuyết Mạn đen mặt, ngón tay chìa chìa cái mũi Mạc Kỳ Hàn, nét mặt như đang thẩm vấn.

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Hàn phút chốc đỏ khuôn mặt tuần tú, khụ lợi hại hơn, đối mặt với chất vấn ngờ vực vô căn cứ của Lăng Tuyết Mạn, hần lại có chút chột dạ, tuy rằng từ sau khi hần ‘chết’, hần không hề xuất hiện ở Thẩm Trúc Hiên, nhưng trước khi ‘chết’, dù sao cùng giường là chuyện rất bình thường, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào cho tốt.

“Nói đi? Không nói chính là trong lòng có quỷ, đúng không?” Lăng Tuyết Mạn vù lấp miệng em ép hỏi, hừ hừ, không tin nàng bắt chẹt không được tâm tặc này!

“Không có, từ đêm tân hôn đó, sau khi ta muốn thân thể của nàng, đã không đi tìm nữ nhân khác, thời điểm không tới tìm nàng, ta đều đang bận rộn, nàng tin hay không thì tùy!” Mạc Kỳ Hàn nhú mày, hơi buồn bực nói.

“Thật sự? Người không gạt ta sao?” Lăng Tuyết Mạn hoài nghi, “Không phải nói người có rất nhiều nữ nhân sao?”

“Có, nhưng có liên nhất định phải chạm vào sao?” Mạc Kỳ Hàn nhướng mày hỏi ngược lại.

Lăng Tuyết Mạn hết chỗ nói rồi.

“Còn có, Vương gia phu quân của nàng mất cũng không hỏng, hai trắc phi Cốc Tôn là Hoàng Thượng ban thưởng đến Tứ Vương phủ, không phải chính hần chọn.” Mạc Kỳ Hàn co quắp khuôn mặt tuần tú, nhin không được biện minh ỉnh.

“Dừng, dù sao hắn cũng đã lấy bọn họ. Được rồi, không nói những thứ này, ngủ đi.” Lăng Tuyết Mạn phiến muện khoát tay, ngáp một cái, ánh mắt có chút mơ hồ.

Tuần nhan Mạc Kỳ Hàn giãn ra, khẽ cười nói: “Khoan hãy ngủ, ta còn có vấn đề muốn hỏi nàng.”

“Ây da, người sao lại giống bà lão đáng ghét vậy? Hỏi cái gì thì nhanh hỏi đi.” Lăng Tuyết Mạn không nhin được, tức giận.

“Sao? Nha đầu, sao thái độ của nàng càng ngày càng ác liệt vậy? Có phải lại muốn chờ ta thu thập nàng không?” Mạc Kỳ Hàn hí híp mắt, lời nói mang theo một phần cảnh cáo.

“Hi hi, ta vui đùa, ta vui đùa thôi.” Lăng Tuyết Mạn rút rút khuôn mặt, thực nữ không cần so đo ngoài miệng, vội cười nịnh nọt, “Tình nhân, người hỏi đi, ta nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn!” (là cái gì vậy ta?)

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn mang bộ dạng chó con, quả thực là dở khóc dở cười, cuối cùng không có phát giận, ôm Lăng Tuyết Mạn càng chặt, nói: “Ta chuẩn bị ngày mai phái người làm cho nàng một cây chùy thủ tinh xảo, cho nàng phòng thân, nàng thích hoa văn gì?”

“A? Người thật muốn cho ta con dao? Không nên không nên, ngộ nhờ ta lỡ tay giết người, không phải cũng bị chặt đầu sao? Ta không cần!” Lăng Tuyết Mạn kinh hãi lắc đầu, cho dù không chém đầu, nàng cũng không muốn ngồi tù nữa!

“Vậy, nàng xác định không cần? Ta lại không phải sợ nàng mang tội giết người, ta là lo lắng nàng sẽ không cẩn thận làm bị thương bản thân!” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, lo lắng nói.

“Không cần, dù sao ngày hôm qua ta phát hiện Xuân Đường biết võ công, có nàng đi theo ta, ta không sợ, lại nói, người không phải cũng theo dõi ta cả ngày sao?” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, nói.

“Thôi, quên đi.” Mạc Kỳ Hàn hiện lên ý cười trên môi, “Vậy thì nói rõ nàng đã không nghĩ giết ta, đúng không?”

Lăng Tuyết Mạn đầu tiên là ngần ra, sau đó phản ứng kịp, tức đen mặt, “A! Thì ra người là đang cài bẫy lời bói của ta a! Hèn hạ!”

“Ha ha ha.”

Tiếng cười sung sướng vang lên, Mạc Kỳ Hàn tà khí khép hờ mắt, vừa hôn vừa chặn môi Lăng Tuyết Mạn, ôn nhu tàn sát bữa bãi một phen, mới nói: “Cả hai đều có, sợ nàng bị người xấu khi dễ, cũng muốn biết thù hận của nàng dành cho ta có giảm bớt không.”

119. Chương 120

Lăng Tuyết Mạn hừ hừ cái mũi, quyết định không quan tâm nam nhân âm mưu đầy bụng này, có chút mệt mỏi vươn chân cẳng, trên chân có chút tiếng vang truyền đến, Lăng Tuyết Mạn phất chốc nhớ lại một sự kiện, sắc mặt có chút khó coi hỏi: “Tình nhân, lắc vàng trên chân ta có phải người đeo lên không?”

“Ừ. Như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày.

“Hừ, ta cho người biết, người đừng mơ tưởng lấy nó đổi ngân phiếu chín ngàn lượng của ta, vòng vàng của người khẳng định không đáng giá chín ngàn lượng!” Lăng Tuyết Mạn giơ lên chân, giận cực kỳ, “Người tháo nó xuống, đưa ta bạc!”

“Không có khả năng!” Mạc Kỳ Hàn hơi trầm mặt, lạnh lùng nói: “Ta đeo nó lên cho nàng, là phúc khí của nàng, nàng đừng không biết điều! Bạc của nàng muốn lấy về, càng không thể!”

“Người... người khi dễ người! Ta liền không biết điều, người chiếm bạc của ta, trả lại cho ta lắc vàng buộc trên chân, người bảo ta làm sao gặp người đây? Người khác hỏi, ta nói như thế nào đây?” Lăng Tuyết Mạn giận đến muốn khóc.

Mạc Kỳ Hàn càng thêm trầm mặt, “Tùy nàng muốn như thế nào, cái lắc đó nếu nàng muốn tháo ra, trừ khi nàng thực không muốn sống nữa! Người khác làm sao có thể hỏi tới? Chỉ cần không cởi vớ cởi giày, ai có thể nhìn đến lắc vàng trên chân nàng? Ta đeo nó cho nàng, chính là không cho nàng trêu chọc nam nhân khác!”

Dứt lời, Mạc Kỳ Hàn chán nản nhíu mày, thật đúng là nha đầu không biết điều! Đây chính là vật của mẫu hậu hắn, trước khi đại hôn ba ngày, lấy ra bảo hắn đưa cho Vương phi làm lễ động phòng, ai ngờ -

Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển, ủy khuất nâng tay chùi khóe mắt, ngứa đầu tròng mắt Mạc Kỳ Hàn, cuối cùng cắn răng một cái, nước mắt rơi xuống rất nhiều rất nhiều, “Người thật là ăn hiếp người!”

Mạc Kỳ Hàn phiền chán nằm ngứa thân mình, nhắm hai mắt lại.

Nhưng, ngủ không xong, tiếng khóc dần dần tăng lên, làm tai hắn đau, lại nghiêng thân mình, ôn nhu dỗ dành: “Tuyết Mạn, đừng khóc.”

“Ta chính là muốn khóc, còn nói sợ người xấu khi dễ ta, người chính là người xấu nhất!” Lăng Tuyết Mạn lú lú khóc sục sùi, tức giận gầm nhẹ.

“Được, ta là người xấu, được chưa? Vậy nàng có thể ngừng khóc hay không?” Mạc Kỳ Hàn lui một bước, tiếp tục nhân nhượng nói.

“Không thể!” Lăng Tuyết Mạn tức giận rống lại.

Mạc Kỳ Hàn tức giận đến không nhẹ, cắn răng nói: “Bản công tử còn chưa từng ăn nói khép nép đồ dành nữ nhân đâu, đừng coi trọng mình quá! Nàng còn khóc một tiếng nữa, ta đem nàng đến chỗ mấy tên trộm cướp liền!”

Tiếng khóc đột nhiên ngừng lại!

Lăng Tuyết Mạn lấy tay bịt miệng, kinh hãi nhìn Mạc Kỳ Hàn, không dám phát ra tiếng vang.

Mạc Kỳ Hàn tròng mắt, bắt giữ tay Lăng Tuyết Mạn, lạnh lùng nói: “Hầu hạ bản công tử!”

“Sao, hầu hạ thế nào?” Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn bị kinh hãi, chu miệng nói.

“Hôn ta!” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, tà khí trong mắt tuôn sạch.

Lăng Tuyết Mạn lúng ta lúng túng trả một tiếng, “Ừm.” Sau đó thoáng ngẩng đầu, hôn lên môi Mạc Kỳ Hàn, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, sau đó nhanh chóng rời đi.

Mạc Kỳ Hàn không vui, tiếng nói vang lên ngay sau đó, “Nàng gọi đây là hôn sao?”

“Ách.”

Lăng Tuyết Mạn ngốc ra, đầu óc phản ứng chậm, hơi giật mình nhìn Mạc Kỳ Hàn, “Vậy... vậy muốn như thế nào?”

“Chính là như vậy!” Mạc Kỳ Hàn tươi cười ta tít, thân mình nhào một cái, chiếm lấy môi đỏ của thiên hạ ngu ngốc, kích tỉnh lại một lần nữa bốc cháy lên.

Chờ nha đầu kia ** cho hắn, sợ là không vui, chủ động mới là vương đạo.

Đêm tràn ngập mị sắc, trêu chọc khó nhịn, Mạc Kỳ Hàn lại một lần nữa phúc hắc nuốt lấy quả phi của hắn, để lại căn phòng đầy ý xuân.

.....

Buổi chiều ánh mặt trời ảm áp chiếu lên trên người, cảm giác cực kỳ giống bàn tay nhân từ của mẹ mơn trớn khuôn mặt.

Lăng Tuyết Mạn thỏa mãn hít vào, nằm thẳng ở trên trong viện, vẫy tay với bọn nha hoàn, “Xuân Đường Thu Nguyệt, Hiên nhi đâu? Tìm nó đến cùng ta phơi nắng đi! Khó có được ngày hôm nay khí trời tốt, không thể lãng phí!”

“Ha ha, Vương phi, tiểu Vương gia vào cung thỉnh an rồi, còn chưa về phủ!” Thu Nguyệt cười nói.

“À.”

Miền cường híp mắt, mùi hoa quế ngoài viện bay vào, Lăng Tuyết Mạn hít mạnh một hơi, khen: “Thơm quá a!”

“Vương phi, mùa này hoa quế thơm ngát, làm bánh hoa quế thích hợp nhất, Vương phi nếu như thích ăn, nô tì đi đến phòng ăn lấy cho ngài một ít.” Xuân Đường cười títt mắt nói.

“Tốt lắm, người bây giờ đi lấy đi, tham ăn của ta bị người gọi lên rồi!” Lăng Tuyết Mạn mở to mắt, mỉm cười.

“Vâng, nô tì đi ngay!”

Xuân Đường đi rồi, Thu Nguyệt không có gì làm, nhân tiện nói: “Vương phi, nô tì đấm chân cho ngài, buổi sáng hình như ngài nói đau chân mà.”

“A? Ách, không cần không cần, hiện tại tốt hơn nhiều.” Lăng Tuyết Mạn đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, rất là xấu hổ, lắc đầu nói.

Thu Nguyệt không hỏi, Lăng Tuyết Mạn lại xấu hổ muốn chết, dâm tặc đáng chết còn nói muốn làm trò một chút, suýt nữa lại làm cho nàng không xuống giường được, hiện tại bị nha hoàn hỏi, thật sự là quẫn a!

Vì che dấu không được mất tự nhiên, Lăng Tuyết Mạn nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Không bao lâu, Xuân Đường đã trở lại, bưng một khay bánh hoa quế lớn, thơm lừng bốn phía, Lăng Tuyết Mạn ăn mấy cái, lại ép buộc Xuân Đường Thu Nguyệt ăn mấy cái, nhìn bán khay bánh hoa quế còn dư lại, giật mình một cái, hỏi: “Xuân Đường, Hương Đàn Cư ở nơi nào?”

“Hương Đàn Cư?”

Hai nha hoàn chấn động, Xuân Đường dè dặt cẩn trọng hỏi: “Vương phi ngài hỏi Hương Đàn Cư làm cái gì?”

“Hi hi, ta muốn đi cảm tạ ân nhân cứu mạng của ta, ngày hôm qua Vô Giới đã cứu ta, ta đem bánh hoa quế cho hắn, báo đáp hắn a!” Lăng Tuyết Mạn cười tươi nói.

“Vương phi, không cần, Vô Giới bắt quá là một thị vệ, cứu chủ tử là trách nhiệm của hắn, Vương phi không được tự hạ thấp thân phận mình.” Xuân Đường ngượng ngùng nói.

Thu Nguyệt gật đầu theo, phụ họa: “Đúng vậy, Vương phi, ngài có phần tâm ý này, không bằng kêu nô tì thay ngài đi một chuyến, Hương Đàn Cư là cấm địa của Tứ Vương phủ ta, bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần.”

“Cấm địa? Là như thế nào?” Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc trừng lớn mắt.

Xuân Đường tỉ mỉ giải thích một lần, cuối cùng, vẻ mặt đau khổ nói: “Vương phi, ngài thật không nên đi, bằng không thủ vệ Hương Đàn Cư sẽ ngăn ngài lại!”

“A? Tứ Vương phủ này còn có nơi như vậy sao? Ta cứ nhiên đến bây giờ mới biết!” Lăng Tuyết Mạn gãi cằm, tính toán nửa ngày, nói: “Không được, ta rất khỏe, hơn nữa ta nghĩ tự mình cảm tạ Vô Giới mới có thành ý, ta quyết định ta sẽ đi ngay bây giờ.”

Dứt lời, Lăng Tuyết Mạn bưng mâm lên, hào khí ngút trời nói: “Đi, dẫn đường cho ta!”

“Vương phi!”

Xuân Đường Thu Nguyệt thay đổi sắc mặt, ‘bộp’ một tiếng quỳ xuống, “Vương phi, nô tì cầu ngài không cần đi!”

120. Chương 121

Lăng Tuyết Mạn buồn bực, “Nghiêm trọng như vậy sao? Cùng lắm thì thủ vệ ngăn ta lại, các người sốt ruột cái gì?”

“Vương phi, hễ tự tiện xông vào Hương Đàn Cư, sẽ bị đánh chết, Vương phi ngài không nên mạo hiểm, quy củ này ai cũng không dám phạm, cho dù các Vương gia khác tới đây, cũng phải tuân thủ.”

“Vương phi, nô tì van cầu ngài, thủ vệ Hương Đàn Cư không giống với thị vệ trong Vương phủ, bọn họ máu lạnh vô tình, chỉ nghe theo mệnh lệnh của chủ tử, hiện nay mặc dù chủ tử mất, nhưng bọn họ phụng lệnh trấn thủ, cho dù là Vương phi ngài, bọn họ cũng sẽ không lưu tình!”

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt vội vàng nói, Lăng Tuyết Mạn chớp lông mi, nghe có chút sợ hãi, nuốt nước miếng, không tin, hỏi: “Ta chỉ đi tìm Vô Giới mà thôi, mấy thủ vệ này đều sẽ ác như vậy sao?”

Hai nha hoàn gật đầu.

Sợ chết! Lăng Tuyết Mạn lộn lại ngồi xuống ghế, quăng mâm ra, chán nản cúi đầu.

Xuân Đường Thu Nguyệt âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn nhau cười.

Buổi chiều, Mạc Ly Hiên trở lại, vui vẻ chạy vội tới Cúc Thủy Viên, “Mẫu thân, hôm nay Hoàng gia gia khen con luyện kiếm pháp tốt, hỏi con muốn ban cho cái gì, ngài đoán con muốn cái gì?”

“Ha ha, ta đoán là một bảo kiếm?” Lăng Tuyết Mạn cười yếu ớt, nói.

“Không đúng, mẫu thân đoán lại đi!” Mạc Ly Hiên thần bí lắc đầu.

Lăng Tuyết Mạn quẹt miệng, lại nghĩ một lát, thất bại nói: “Ta đoán không đến, ăn mặc cái gì con cũng không thiếu, ta không biết!”

“Hi hi, mẫu thân thật ngốc nha! Hiên nhi cầu ban cho là mẫu thân!” Trên mặt Mạc Ly Hiên phản xạ ánh mặt trời, khuôn mặt tươi cười xán lạn.

“Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn mở to hai mắt nhìn.

Mạc Ly Hiên càng cười hơn, kéo Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống, đắc ý hất đầu, nói: “Con muốn ban cho là, về sau mẫu thân bắt luận phạm vào sai lầm gì, xin Hoàng gia gia bỏ qua ột lần! Con muốn đọc sách luyện công tốt, chỉ cần con biểu hiện tốt hơn các ca ca đệ đệ, Hoàng gia gia sẽ thích con hơn, như vậy con mỗi lần đều cầu tha mạng ẫu thân, liền không cần lo lắng mẫu thân lại bị Hoàng gia gia giết chết!”

“Thật... thật sao?” Lăng Tuyết Mạn không thể tin mở to hai mắt nhìn, tức thì ôm chặt lấy Mạc Ly Hiên, chớp mũi đau xót, vui mừng mà khóc, “Hiên nhi, cảm ơn con, mẫu thân thật không biết nên nói cái gì cho phải.”

“Ha ha, mẫu thân không được khách khí, nếu không Hiên nhi sẽ tức giận!” Mạc Ly Hiên nghịch ngợm cười nói.

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đứng ở một bên, sắc mặt đều có chút xúc động, duyên phận người với người thật kỳ diệu, vốn cho là Vương phi tương lai sẽ là Liễu Ngõ Đồng, lại đột nhiên biến thành một người khác, vốn lo lắng tiểu Vương gia cùng tân Vương phi không hợp, nào biết là hòa hợp như vậy.

Đêm, sâu đậm.

Một con bồ câu đưa tin màu trắng lặng lẽ bay vào Thẩm Trúc Hiên.

Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung la to náo loạn được một lúc sau, không có sức lực, lại cam chịu đứng ở trong phòng.

Trên cửa sổ vang lên một chút thanh âm, Cốc Vũ Mị đã nằm ngủ bị bừng tỉnh, lặng lẽ đi đến phía trước cửa sổ, khi nhìn đến bờ câu đưa tin, ánh mắt sáng lên, nhanh chóng lấy mẫu giấy cột ở chân chim, sau đó thả nó đi, nhìn cửa sổ một chút rồi trở về giường.

Thấp sáng nên, nhìn vài dòng chữ trên giấy, xem xong, đốt tờ giấy thành tro, khuôn mặt nổi lên một nụ cười quỷ dị, xen lẫn ác độc làm cho người ta sợ hãi.

Hương Đan Cự.

Trong mật thất, Mạc Kỳ Hàn nhìn mật thư trong tay, sắc mặt từ nghiêm trọng trở nên mù sương, chưa ngược mắt, trầm giọng nói: “Sư phụ, ngài thấy thế nào?”

Thiên Cơ lão nhân không còn bộ dáng diên diên khùng khùng thường ngày, nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: “Hàn tiểu tử, sự tình đã cách hai mươi năm, loạn quan tác loạn đã chết quá nhiều người, người cầm đầu bị giết, muốn kiểm chứng hần và Lăng Vương có quan hệ hay không, không phải việc dễ dàng. Nếu có một chút hoài nghi, thì phải là Bạch Tĩnh An hai mươi năm trước từng là thân tín của Lăng Vương.”

“Đúng, Bạch phi sau khi trải qua tuyển tú vào cung, được phụ hoàng ân sủng, Bạch Tĩnh An cũng mới nhờ vào muội muội mà được phong làm Bình Dương Hầu. Mà Bạch Tĩnh An nhờ giao ra quần gia, bản thân mình mới tránh bị liên lụy, việc này nhất định không đơn giản như vậy.” Mạc Kỳ Hàn nhìn tới, gật đầu tán đồng.

“A-”

Một tiếng ngáp vang lên, Lâm Mộng Thanh vốn ngồi ngay ngắn ở bên giường, vì ngủ gật mà lật người, đầu đụng phải đầu giường, thét chói tai lên, “Á!”

“Câm miệng!” Hai người đang thảo luận tin tình báo cùng quát lên.

Lâm Mộng Thanh che miệng, ai oán nhìn hai người, “Sư phụ, sư huynh, các người thật là không có lương tâm! Con thảm như vậy, còn không cho con la một tiếng!”

Hai đôi mắt trừng trắng lại, Lâm Mộng Thanh co rúm, nhưng không cam lòng vươn cổ một cái, tức giận nói: “Hơn nửa đêm, còn chưa ngủ à? Không phải nghiên cứu Bạch Tĩnh An sao? Con dám đánh cược, nếu năm đó Lăng Vương xả thân cứu giá là giả, vậy thì thật rõ ràng, Mã An mang tiếng là đầu lĩnh chịu chết, thực tế chủ tử phía sau màn là Bạch Tĩnh An, mà chủ tử sau lưng Bạch Tĩnh An chính là Lăng Vương! Chỉ đơn giản như vậy, không bằng đối phương hướng, âm thầm điều tra quan hệ của Tam Vương gia cùng Bạch Tĩnh An những năm gần đây đi!”

“Ha ha, tiểu tử Mộng Thanh này cũng bắt đầu thông minh a!” Thiên Cơ lão nhân giơ ngón tay cái lên, thở dài nói.

Mạc Kỳ Hàn mang cười ý, gật đầu, “Đúng là như thế, sư đệ đề nghị không sai, bắt quá, con còn phải tra một người!”

“Ai?” Lâm Mộng Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân trợn mắt, nghi hoặc nói.

“Đại tướng quân Hạ Chi Tín!” Mạc Kỳ Hàn nâng mày, nhẹ thở ra sáu chữ.

Hai người ngẩn người nửa ngày, mới đột nhiên hiểu được, ào ào gật đầu, “Đúng, phải tra, đây cũng là một người từng có quan hệ mật thiết với Lăng Vương, hiện tại cũng có khả năng có quan hệ với Tam Vương gia.”

“Đương nhiên!”

Mạc Kỳ Hàn cầm chén trà lên, nhẹ nhấp một ngụm, liếc về phía Lâm Mộng Thanh, cười cười nói: “Sư đệ, chờ ta thành đại sự, tứ hôn cho đệ, như thế nào?”

“A? Cái gì tứ hôn?”

Lâm Mộng Thanh nghe vậy kích động bật lên, toàn bộ sáu ngũ chạy đi trong nháy mắt, tiến tới trước mặt Mạc Kỳ Hàn, cười tít mắt nói: “Sư huynh, huynh nên chọn cho đệ một cô nương thật xinh mới được, hạnh phúc nửa đời sau của đệ đều phải dựa vào huynh!”

“Ha ha, sư phụ, sư đệ khẩn trương muốn bỏ lại ngài mà đi tiêu dao kia!” Mạc Kỳ Hàn cười khẽ ra tiếng, thổi gió châm ngòi lửa.

121. Chương 122

Thiên Cơ lão nhân ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Mộng Thanh, con đi đâu, sư phụ đi cùng con, hạnh phúc nửa đời sau của sư phụ phải dựa vào con!”

“Sư phụ!”

Lâm Mộng Thanh chán nản nằm sấp ở trên bàn, lầm bầm: “Sư phụ nửa đời sau ngài vẫn là cho Hoa Mai bà bà đi, con còn muốn sinh con đó!”

“Tiểu tử thú! sư phụ đi theo con, con không sinh được con sao?” Thiên Cơ lão nhân giận dữ!

“Không phải, haiz! Con là suy nghĩ cho sư phụ thôi, ngài cùng Hoa Mai bà bà sống trong thế giới chỉ có hai người không tốt sao? Suốt ngày quần quít lấy con, con còn trẻ như vậy, tuổi thanh xuân liền lãng phí ở trên người lão nhân ngài, con có oan hay không?”

Lâm Mộng Thanh vẫn oán trách, mà không biết rằng, hắn mới nói xong, Thiên Cơ lão nhân đã tức giận cời một chiếc giày trên chân ném bay tới đỉnh đầu hắn!

“A!” Bất hạnh bị nện trúng, Lâm Mộng Thanh hét thảm một tiếng, “Sư phụ, ngài làm gì vậy?”

“Ha ha ha.”

Mạc Kỳ Hàn cũng nhin không được cười to, nhưng Lâm Mộng Thanh đen mặt, cắn răng nghiêng lợi nói: “Sư huynh, đã trễ thế này, huynh không đi tìm sư tẩu tâm sự sao? Ngày tốt cảnh đẹp, chỗ để uống a!”

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Hàn quăn, cắn răng, “Đệ làm thế nào biết ta ban đêm không ở nơi này?”

“Hi hi, đệ đoán! Sư tẩu bị đâm tặc huynh làm cái gì cái gì, thân phận huynh hiện tại đặc thù, lại không thể công khai đi tìm nữ nhân giải quyết, một lần là đâm tặc, hai lần cũng là đâm tặc, huynh chắc chắn sẽ không để mình ủy khuất, đúng không?” Lâm Mộng Thanh lắc đầu, đắc ý hả hê nói.

“Ách, Mộng Thanh, con còn có thể trình thám a?” Thiên Cơ lão nhân tắc lưỡi, lại vô cùng bội phục giờ ngón tay cái lên.

Nhưng, khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn xanh đỏ lẫn lộn, vỗ bàn gầm nhẹ: “Lâm Mộng Thanh đáng chết, hiện tại ta ném đệ vào lầu Hoa Mãn, tìm hai mươi cô nương hầu hạ đệ!”

“A? Sư huynh, không cần, đệ sai lầm rồi, đệ không bao giờ trình thám cuộc sống riêng của huynh nữa, huynh nếu nhiều bạc không có chỗ dùng, không bằng mang đến cho sư phụ dùng đi, sư phụ tịch mịch rất nhiều năm rồi!” Lâm Mộng Thanh chê cười, thò tay chỉ sư phụ già bên cạnh hắn, đề nghị.

“Lâm Mộng Thanh!”

Sư phụ già kia nhăn mặt nổi giận, “Sư phụ ta sẽ thiên con, đưa con tiến cung làm thái giám!”

“Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, sư phụ, con còn chưa có con đâu!” Lâm Mộng hút không khí nói, “Sư phụ xuống tay lưu tình a, Lâm gia con mười tám đời đơn truyền, không thể đoạn tử tuyệt tôn!”

“Ha ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn cười, “Sư phụ, các người sớm nghỉ ngơi đi, con đi đây!”

Nghe vậy, Lâm Mộng Thanh ghen tị ủy khuất, “Sư huynh lại đi, đệ còn chưa có người trong lòng đâu!”

“Tiểu tử thú! con cứ độc thân đi!”

Thiên Cơ lão nhân lại tức giận nhéo một cái, tiếng kêu thảm thiết liền gào khóc lên!

Mạc Kỳ Hàn ngậm cười bước ra mật thất, mở ra cửa đường hầm, lặc mình đi vào.

Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say, cảm giác trên mặt ngứa một chút, nói mê lảm bảm một câu, trở mình, ai ngờ, ngay sau đó, mặt bên kia cũng ngứa, không khỏi tức giận chụp tát một cái, nhưng không vỗ trúng muỗi như trong tưởng tượng của nàng, lại vỗ mặt mình đau!

“Ui-”

Hít không khí một tiếng, Lăng Tuyết Mạn kéo chăn lên che đầu, vù vù ngủ tiếp.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực cau mày, nhẹ thở một hơi, thôi, cứ ngủ như vậy đi, tự cởi áo, tháo giày, lên giường nằm xuống, ôm Lăng Tuyết Mạn, chìm vào giấc ngủ.

Ngủ đến canh ba, Lăng Tuyết Mạn bởi vì quá mắc tiểu mà tỉnh, thò tay tìm tòi, đụng đến mặt nam nhân kia, chu mỏ, nói thầm: “Dâm tặc chán ghét, luôn xuất quỷ nhập thần như vậy!”

Lấy cánh tay Mạc Kỳ Hàn ôm trên eo nàng ra, đứng dậy, xuống giường, tới gian ngoài giải quyết sinh lý, lại trở lại, Lăng Tuyết Mạn liếc nhìn trên bàn, lòng hiếu kỳ lại dâng lên, hơi nhếch môi, rón ra rón rén đi qua, đốt nến bừng tới giường!

Bởi vì tâm tình kích động, tay Lăng Tuyết Mạn run hết sức, nhưng mà mới bước ra hai bước, nam nhân trên giường đột nhiên chuyển người lại, mặt vốn xoay ra ngoài, giờ phút này lại hướng vào bên trong!

Lăng Tuyết Mạn hít một hơi lạnh, thềm mắng một tiếng nam nhân đáng chết, chỉ có thể đi vòng vào góc giường, càng ngày càng gần, nghĩ đến lập tức có thể thấy rõ dung mạo dâm tặc này, Lăng Tuyết Mạn kích động, tim sắp nhảy lên cổ họng!

Nhưng mà, bi kịch đã xảy ra, nệm trong tay Lăng Tuyết Mạn đột nhiên tắt!

“Đây... đây là có chuyện gì?” Lăng Tuyết Mạn đại ra đứng ở góc giường, mê man khó hiểu.

“Nha đầu, nàng có mệt hay không?”

Một tiếng nói trầm thấp lười nhác vang lên, Lăng Tuyết Mạn cả kinh, nệm rơi xuống đất, lấp bấp: “Người... người sao tỉnh rồi?”

“Ta không tỉnh, nàng liền nhìn hình dáng của ta sao?” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

“Là người tắt nến sao?” Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên trừng mắt.

“Ha ha, nha đầu, đừng giằng co, lên giường ngủ đi.” Mạc Kỳ Hàn vươn tay, tươi cười tràn đầy.

Lăng Tuyết Mạn rình coi thất bại lần thứ n, trong lòng thực buồn bực, chán nản bò lên giường, nằm xuống xoay lưng không quan tâm nam nhân kia.

Mạc Kỳ Hàn từ phía sau lưng ôm lấy thân mình thơm mềm của Lăng Tuyết Mạn, dán lên lỗ tai mềm mại của nàng, cười khê, “Tuyết Mạn, đừng tức giận, chỉ là chuyện sớm hay muộn, nàng cần gì phải nóng lòng chứ?”

“Đừng nói chuyện với ta, ta không muốn nghe.” Lăng Tuyết Mạn trả lời lạnh như băng.

“Ha ha, nha đầu, được, nàng không muốn nói chuyện với ta, vậy chúng ta ngủ đi.” Mạc Kỳ Hàn dùng sức kéo lấy thân mình cứng ngắc của Lăng Tuyết Mạn, kéo vào trong lòng, hôn cái trán của nàng, cảm thấy mũi mũi nhắm mắt lại.

Gà gáy sáng, ánh rạng đông dâng lên, mặt trời chiếu vào, Lăng Tuyết Mạn duỗi thẳng lưng, bò xuống giường.

Ấn sáng xong, Mạc Ly Hiền đi học, Lăng Tuyết Mạn không có gì làm, mang theo Xuân Đường Thu Nguyệt dạo hoa viên, ai ngờ, mới vòng qua núi giả, liền gặp một nha hoàn vội vàng chạy tới, kêu, “Vương phi!”

“Hả?”

Lăng Tuyết Mạn dừng bước, chủ tớ ba người nhìn nhau, chờ nha hoàn kia chạy đến trước mặt, thở hổn hển hành lễ, bẩm: “Vương phi, nô tì là nha hoàn quản gia điều đến Thẩm Trúc Hiền đã nhiều ngày, nô tì vừa

mới đi đưa đồ ăn sáng cho Cốc Trắc phi, Cốc Trắc phi náo loạn muốn tự sát! Nô tì khuyên không nổi, liền vội vàng đến bẩm báo Vương phi!”

“Cái gì?” Ba người nhóm Lăng Tuyết Mạn đồng thời kinh hô.

“Nô tì đến xin chỉ thị Vương phi nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại thủ vệ đang trông chừng, nhưng Cốc Trắc phi kích động, la hét muốn gặp Vương phi!”

122. Chương 123

“Làm sao bây giờ? Chết người là không tốt.” Lăng Tuyết Mạn trợn trắng con mắt, cảm khái, “Đây chính là một khóc, hai nháo, ba thất cổ đi?”

“Vương phi, ngài muốn đi Thăm Trúc Hiên sao?” Thu Nguyệt nhíu chặt mày, hỏi.

Lăng Tuyết Mạn thở dài, “Đi thôi, không đi còn có thể trơ mắt nhìn nữ nhân kia chết sao?”

“Vương phi!”

Xuân Đường còn muốn nói gì đó, Lăng Tuyết Mạn đã đi đến Thăm Trúc Hiên, nhất thời cũng không biết khuyên bảo cái gì, Xuân Đường Thu Nguyệt chỉ có thể cất bước đuổi theo.

Lăng Tuyết Mạn mới rảo bước tiến lên Thăm Trúc Hiên, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng nữ nhân kêu khóc chói tai, thân mình không khỏi run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp.

“Vương phi, ngài cẩn thận một chút, nếu Cốc Trắc phi thực nổi điên, ngài tránh nàng xa một chút, miễn cho nàng ta thương tổn ngài.” Xuân Đường nhỏ giọng nhắc nhở.

“Vương phi ngài đừng đứng quá gần Cốc Trắc phi, nô tì đoán là nàng ta đang lừa gạt ngài!” Thu Nguyệt cũng nhỏ giọng nói.

“Hả? Thu Nguyệt, làm sao ngươi biết?” Lăng Tuyết Mạn nghi ngờ hỏi.

Thu Nguyệt bĩu môi, “Vương phi ngài không biết, lúc trước có lần nàng ta chọc chủ tử tức giận, chủ tử không đi đến phòng của nàng suốt một tháng, nàng ta giả bệnh chiếm được thương xót của chủ tử, kết quả bị chủ tử biết được, dưới cơn giận dữ giam nàng nửa tháng.”

“A? Chủ tử nhà ngươi khó tính như vậy sao?” Lăng Tuyết Mạn tắc lưỡi nói.

“Vâng, đúng vậy, chủ tử lúc còn sống rất lạnh nhạt, bởi vì sinh bệnh, lại càng khó tính, có chút âm tình bất định.” Xuân Đường nói nhỏ, nhưng nói mấy câu, phút chốc ngừng lại, ảo não nói: “Vương phi thứ tội!”

“Ha ha, không có gì đáng ngại, dù sao phu quân mất, người nói hấn cũng nghe không đến.”

Lăng Tuyết Mạn không để ý lắng đầu, cất bước đi đến Đông Viện của Cốc Vũ Mị.

Một vật thể không biết tên ‘bốp’ một tiếng bay ra, Lăng Tuyết Mạn phản ứng không kịp, liền bị Thu Nguyệt kéo một phen, thoát hiểm!

Thủ vệ kinh ngạc gặp Lăng Tuyết Mạn, vội quỳ xuống hành lễ, “Nô tài bái kiến Vương phi!”

“Lên, đứng lên đi!” Lăng Tuyết Mạn sống sót sau tai nạn, vỗ nhẹ ngực, vừa nói vừa nhìn trong phòng.

Cốc Vũ Mị mượn cơ hội liền vọt ra ngoài, lực va chạm mạnh đụng tới, Xuân Đường Thu Nguyệt chưa kịp bảo vệ, Lăng Tuyết Mạn cùng Cốc Vũ Mị song song té ở trên mặt đất!

“Vương phi!”

Xuân Đường Thu Nguyệt sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng đỡ Lăng Tuyết Mạn, thủ vệ toát mồ hôi lạnh trên trán, cuống quýt quỳ xuống thỉnh tội, “Xin Vương phi thứ tội, nô tài đáng chết, không có trông chừng kỹ Cốc Trắc phi.”

“Không có việc gì, chuyện không liên quan đến người, đứng lên đi.” Lăng Tuyết Mạn xoa xoa khuỷu tay, nói với thủ vệ.

Cốc Vũ Mị không ai đỡ liền giùng giàng đứng lên, đột nhiên thái độ khác thường, quỳ gối trước mặt Lăng Tuyết Mạn, than thở khóc lóc: “Vương phi, phía trước là muối sai lầm rồi, xin tỳ tha uội đi! Muối cũng không dám bắt kính với tỳ nữa, xin tỳ nghĩ đến muối phụng dưỡng Vương gia vài năm, bỏ qua uội một lần đi!”

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn về phía Xuân Đường Thu Nguyệt, sau đó ánh mắt lại trở lại trên mặt Cốc Vũ Mị, kinh ngạc, có chút lấp bắp, “Kia, cái gì, người... người trước đứng lên đi, nếu người thật tình sửa đổi, ta đương nhiên sẽ không lại giam lỏng người.”

“Cảm ơn Vương phi! Cảm ơn Vương phi!” Cốc Vũ Mị cảm động đến rơi nước mắt, dập đầu lạy ba cái, mới đứng lên.

Xuân Đường Thu Nguyệt rất là hồ nghi, cảm giác được có chỗ không đúng, nhưng nói không ra nguyên do vì sao, chỉ hơi nhếch môi.

Lăng Tuyết Mạn thật vui mừng cười, “Cốc Trắc phi, kỳ thực ta không muốn làm khó dễ các người, chính là các người khi dễ ta trước, người sống không dễ dàng, đừng dễ dàng nói chết, người đã nhận sai, ta liền thả các người, các người về sau tự giải quyết cho tốt đi. Tất cả mọi người sống ở dưới một mái hiên, nên dĩ hòa vi quý, người thấy sao?”

“Vâng, Vương phi giáo huấn, muối nhớ kỹ, về sau nhất định không tái phạm!” Cốc Vũ Mị vội gập đầu, nói.

“Ha ha, được.” Lăng Tuyết Mạn quay đầu, phân phó thủ vệ: “Cũng thả Tôn trắc phi đi.”

“Vâng, Vương phi!”

“Tốt lắm, Cốc trắc phi người nghỉ ngơi đi, chúng ta trở về.”

“Vâng, cung tống Vương phi!”

Đi ra Thẩm Trúc Hiên, nhìn chung quanh một lần, Lăng Tuyết Mạn vui vẻ nói: “Xuân Đường Thu Nguyệt, giải quyết cái phiền toái này, ta thật cao hứng, chúng ta dạo một vòng quanh Tứ Vương phủ đi, ta còn chưa có xem qua cảnh trí toàn bộ Vương phủ đâu!”

“Vâng.”

Hai nha hoàn cũng hưng trí, chủ tớ ba người tùy ý đi dạo, một đường trải qua Thính Vũ Lâu, Thẩm Trúc hiên, sau đó dạo đến một chỗ -

Lăng Tuyết Mạn thấy rõ ba cái chữ to trên cửa viện: Hương Đàn Cư.

“Vương phi, chúng ta đi thôi.” Xuân Đường Thu Nguyệt mỗi người kéo một cánh tay Lăng Tuyết Mạn, đi tới nơi khác.

Lăng Tuyết Mạn quay đầu nhìn lại, cảm thấy kỳ quái, nói: “Thật sự không thể tới gần sao? Ta chỉ là nhìn xem, hỏi thăm Vô Giới ở nơi nào mà thôi.”

“Vương phi, Vô Giới đã được quản gia ban thưởng, Vương phi không cần phải quan tâm đâu.” Thu Nguyệt lung tung khuyên bảo.

Lăng Tuyết Mạn nhú mày, “Nhưng ta tự mình cảm tạ, ý nghĩa không giống với việc quản gia cảm tạ a.”

“Vương phi, Vô Giới là một hạ nhân, Vương phi thân phận tôn quý, không cần đa lễ như vậy.” Xuân Đường nói.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn dừng bước, tức giận trề mắt, “Các người sao lại thế này? Ta từng coi các người như hạ nhân sao? Vô Giới là ân nhân cứu mạng của ta, không cho các người khinh thường hẳn!”

“Vương phi, nô tì biết sai!”

Xuân Đường Thu Nguyệt vội quỳ xuống cúi đầu nói.

“Tốt lắm, trở về đi.” Lăng Tuyết Mạn ít khi phát giận đối với hai nha hoàn tỉ mỉ hầu hạ nàng, phát ra, trong lòng mình lại khó chịu, liền mềm giọng, nói.

“Vâng!”

Ba người trở về Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn sau bữa trưa ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại, luôn nhớ kỹ Hương Đan Cư thần bí, còn có thị vệ Vô Giới trông coi Hương Đan Cư, ngồi ở trên giường suy nghĩ nửa ngày, tò mò khiến cho lá gan nàng lớn lên, quyết định đuổi Xuân Đường Thu Nguyệt, vụng trộm đi tìm tòi kết quả.

“Xuân Đường, người đến phòng ăn phân phó một tiếng, nói buổi tối ta muốn ăn thịt dê nướng, kêu đầu bếp chuẩn bị một chút.”

“Thu Nguyệt, người đi hỏi quản gia, ta muốn mua thêm vài bộ quần áo mùa đông, có thể chứ?”

“Vâng, Vương phi!”

Xuân Đường Thu Nguyệt không nghi ngờ điều gì nhận lệnh đi làm, Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng xuống giường, bưng lên một mâm điểm tâm trên bàn, lén lén lút lút hướng Hương Đan Cư mà đi.

Một loạt thủ vệ dày đặc, người người như pho tượng, vẻ mặt rét lạnh.

Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, thoải mái tiêu sái đi đến gần, như dự kiến, bên trong hai thanh kiếm lóe ra hàn quang giao nhau chắn phía trước, thủ vệ sát khí bức người mở miệng, nhảy ra hai chữ, “Lớn mật!”

“Ta... ta là tới tìm người.” Lăng Tuyết Mạn trắng mặt, khí thế cường đại lạnh như băng này làm thân mình nàng run lên, khay điểm tâm trong tay suýt nữa rơi trên mặt đất, vội ổn định, dẫu môi nói.

123. Chương 124

“Gần thêm một bước, chết!”

Tiếng nói lạnh như băng của thủ vệ lại vang lên, mắt âm hàn không có một chút độ ấm, người khác nhìn đến, toàn thân kinh hãi!

Lăng Tuyết Mạn không tự chủ được lui về sau một bước, ngồi phịch trên mặt đất, điểm tâm trong mâm rơi xuống, lăn trên mặt đất, dính bụi.

Tim đập thành thịch, Lăng Tuyết Mạn quả nhiên là hối hận không có nghe lời Xuân Đường Thu Nguyệt khuyên, thân mình run rẩy, muốn đứng lên, nhưng ở trước mặt nàng là hai thủ vệ như lạnh lẽo như tử thần, hai chân nàng như nhũn ra, một chút sức lực cũng không có!

Sợ hãi ngẩng đầu lên, răng không ngừng đánh nhau, “Hai... hai vị đại ca, ta.... ta không đứng lên nổi!”

Thủ vệ nhíu mày một cái, lúc này mới chú ý tới nữ nhân tiếp cận Hương Đan Cư mặc trang phục không tầm thường, hai người liếc nhau, một thanh trường kiếm lạnh lẽo liền để ở gáy Lăng Tuyết Mạn, thanh âm lạnh hơn, “Người là ai?”

Bởi vì Hương Đan Cư đặc thù, thủ vệ Hương Đan Cư càng là đặc thù, bọn họ giỏi hơn bất kỳ thị vệ nào của Tứ Vương phủ, là do Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn tự mình chọn lựa ra, võ công đều thượng thừa, đối với Mạc Kỳ Hàn trung tâm như một, thề sống chết đi theo, mà bọn họ cũng chỉ nghe lệnh Mạc Kỳ Hàn, ngày đêm thay nhau trấn thủ Hương Đan Cư, chưa bao giờ rời nơi này một bước, đương nhiên cũng chưa từng thấy qua Tứ Vương phi mới gả vào vương phủ.

Mà Lăng Tuyết Mạn lần đầu tiên trong đời bị người chia kiếm vào cổ họng, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc liền trắng bệch như tờ giấy, “Đại... đại... đại ca, tay người đừng run a, ngàn vạn đừng run. “

Thủ vệ kia rét lạnh nói, “Người nên cẩn thận, đừng đợi ta giết người, bản thân người nên tự đưa yết hầu vào kiếm của ta!”

“Ta không chạy, không chạy” Lăng Tuyết Mạn nói lung tung, thân mình cứng ngắc, một cử động cũng không dám, đưa mắt nhìn mọi nơi, phát hiện những thủ vệ khác dường như không nhìn đến nàng, không chớp mắt, tâm nhất thời lạnh lẽo như nước, a... a..., tình nhân, người đang ở đâu?

“Rốt cuộc nói hay không? Không nói một kiếm giết người!” Thủ vệ kia không nhìn được, trường kiếm hơi tặng một phần sức lực, cảm giác đau đớn tức thì rõ ràng, một giọt máu thật nhỏ theo mũi kiếm chảy xuống.

Lăng Tuyết Mạn trợn ngược hai mắt, “A!” một tiếng kêu lên, “Người... người thật sự muốn giết ta?”

“Nói!”

Một chữ sắc bén nhảy ra, Lăng Tuyết Mạn mới phản ứng được hần đang hỏi cái gì, vội giơ hai tay đầu hàng, “Ta là Tứ Vương phi!”

“Cái gì?”

Hai thủ vệ trao đổi ánh mắt, cùng nói: “Người quả thật là Vương phi?”

“Ta chính là Vương phi!” Lăng Tuyết Mạn dừng cảm hô lên một câu, lại lập tức nổi lên khuôn mặt tươi cười, “Đại... đại ca, kiếm của người cũng không thể được dời một chút sao? Ta không có ý tứ gì khác, chỉ là tìm đến người, thật sự, ta thề!”

Hai thủ vệ rung mình, thu trường kiếm lại, quỳ một chân trên đất, chắp tay cung kính nói: “Nô tài ra mắt Vương phi! Trước đây bởi chưa từng gặp qua Vương phi, có nhiều mạo phạm, xin Vương phi thứ tội!”

“Mẹ ta ơi!” Lăng Tuyết Mạn ngồi dưới đất thở hổn hển từng ngệm từng ngệm, hai tay không ngừng vỗ ngực, cảm khái vô hạn, “Lại nhặt về cái mạng nhỏ, ta... ta quả thật là vị thần xui xẻo a!”

“Vương phi, xin hỏi ngài tìm người nào? Hương Đàn Cư có quy tắc, bất luận kẻ nào cũng không cho phép vào, bao gồm Vương phi, xin Vương phi bao dung!” Thủ vệ nói vang vang.

“Vô Giới!” Lăng Tuyết Mạn hữu khí vô lực trả lời: “Ta tới tìm thị vệ Vô Giới.”

Hai thủ vệ ngăn ra, một gã nói: “Xin Vương phi chờ một chút, nô tài đi mời thị vệ Vô Giới!”

Lăng Tuyết Mạn ngồi trên mặt đất trong chốc lát, rốt cục có chút sức lực, phải bụi đứng lên, vỗ vỗ quần áo, dùng khăn đề lại miệng vết thương, tức giận trợn mắt nói: “Vừa tới liền bị thương, nếu ta chết, thành quỷ cũng không tha các người!”

“Vương phi, nô tài vào lấy thuốc trị thương, xin Vương phi chờ một chút!”

Thủ vệ còn lại cũng vội vàng đi vào, Lăng Tuyết Mạn cẩn thận quan sát xung quanh, tòa Hương Đàn Cư này tường viện đều cao hơn mấy chỗ khác gấp ba lần, toàn bộ làm cho người ta cảm giác thấy lạnh lùng, có vẻ như đứng sát ở bên ngoài, mà một chút động tĩnh bên trong nàng cũng nghe không đến, thủ vệ nơi này ăn mặc cũng rất kỳ quái, không giống những thị vệ Tứ Vương phủ khác mặc trang phục đỏ, mà là màu đen như mực, giống hệt Vô Giới ngày đó, làm người ta sợ hãi.

Mà giờ khắc này ở Hương Đàn Cư, Mạc Kỳ Hàn nổi giận dỗi thường, tuy rằng hần chỉ lạnh mắt nhìn thủ vệ tiến vào bẩm báo, lại làm hai gã thủ vệ kia chấn động trong lòng, kinh hãi cúi thấp đầu, thật thấp.

“Tổn thương Vương phi? Thấy máu?” Ngắn gọn mấy chữ, Mạc Kỳ Hàn cười lạnh hơn.

“Nô tài đáng chết! Nô tài chưa thấy qua Vương phi, người đến lại không báo danh, nô tài liền...” Thủ vệ đầu rũ xuống tới mũi chân, thanh âm cũng phát run.

Mạc Kỳ Hàn liếc mắt, nói: “Kêu Vô Giới vào!”

Vô Giới khom người vào, tự giác cúi thấp đầu, “Chủ tử, nô tài ở đây!”

“Vương phi tìm người, đi ra ngoài ứng phó, lấy bình thuốc trị thương cho nàng, bảo nàng ngày sau không được đến nơi này, thời gian không được để lâu, cấp tốc trở lại!” Mạc Kỳ Hàn híp híp mắt, lạnh giọng nói.

“Vâng, nô tài tuân lệnh!”

“Toàn bộ đi xuống!”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Hai thủ vệ đi theo Vô Giới nơm nớp lo sợ lui ra, may là chủ tử không phạt bọn họ, tay có chút lạnh, cúi đầu nhìn, thấy toàn là mồ hôi.

Ngoài Hương Đàn Cư, Lăng Tuyết Mạn không nhìn được, đi hết sang trái lại đến sang phải, chợt nghe tiếng bước chân truyền đến, ánh mắt vừa nâng, liền thấy được ân nhân cứu mạng lạnh như băng ngày đó, kích động hô: “Vô Giới, ta ở đây!”

Vô Giới âm thầm cắn răng một chút, ổn định bước chân đến gần, khom người nói: “Nô tài thỉnh an Vương phi!”

“Ây da, không cần đa lễ, người cứu ta một mạng, lại thỉnh an ta, không phải làm ta giảm thọ sao? Hi hi, Vô Giới, ta đặc biệt đến cảm tạ người!” Lăng Tuyết Mạn tự cười tít mắt, vừa nói vừa xem điểm tâm của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi ảo não nói: “Vô Giới, ta mang theo điểm tâm cho người, nhưng toàn bộ bị rơi xuống đất rồi!”

“Vương phi, nô tài chỉ là một hạ nhân, cứu Vương phi chính là bổn phận, không dám nhận đại lễ của Vương phi như thế!” Vô Giới nói xong không khỏi lui về sau một bước, miệng kia cười như hoa, tiếng nói thân thiết trầm nhẹ, làm lòng hẩn khẩn trương, lại không dám trộm nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn lại kích động bước về phía trước một bước, “Vô Giới, người đừng xa lạ với ta, ngày đó ta rét run không thoải mái, không có thời gian nói lời cảm tạ với người, thật là đa tạ người!”

124. Chương 125

Lăng Tuyết Mạn đi tới một bước, Vô Giới liền không tự chủ lui về sau một bước, ngày thường hẩn máu lạnh vô tình giết người như ngóe, nhưng giờ phút này lại khẩn trương, trán và trong lòng bàn tay đều rịn ra tầng tầng mồ hôi, đầu vốn đang cúi lại cúi thấp hơn, trong lòng căng thẳng, nắm bình thuốc, lắp bắp: “Vương phi, nô... nô tài nghe nói Vương phi bị kiếm đâm bị thương, đặc... đặc biệt mang theo thuốc trị thương cho Vương phi. Vương phi bôi lên đi.”

“Thuốc trị thương? A, vậy cho ta đi.”

Lăng Tuyết Mạn đưa tay, Vô Giới đem thuốc đặt ở bàn tay nàng, ngón tay lạnh lẽo lướt qua bàn tay trắng nõn non mềm nhỏ bé, như điện giật lập tức văng ra, thân mình bất giác lại lui về phía sau, chỉ cảm thấy hình như có ngàn vạn ánh mắt theo dõi hẩn, nhất cử nhất động của hẩn ở nơi này, chủ tử hẩn sẽ biết, hẩn không khỏi run lên như cây sậy.

“Vô Giới, người lui làm cái gì?” Lăng Tuyết Mạn nhận thuốc, nghi hoặc không hiểu nâng đôi mày thanh tú, “Người sao lại không giống ngày đó? Ngày đó ta thấy người gan lớn hết sức, cũng không khẩn trương như hiện tại đi?”

“Vâng, phải không?” Vô Giới nghe vậy, thoáng ngẩng đầu lên, định thần nói: “Nô tài vẫn là nô tài, Vương phi đa nghi rồi!”

“A, thôi, không nói cái này, tóm lại người đừng xem ta như Vương phi, người đã cứu ta, ta tới thăm người, Xuân Đường Thu Nguyệt nói ta là chủ tử, không thể hạ mình cảm tạ hạ nhân, nhưng ta không xem người như hạ nhân. Ha ha, chúng ta làm bạn tốt, như thế nào?” Lúm đồng tiền của Lăng Tuyết Mạn nở rộ như hoa, chân thành nhìn Vô Giới, nói.

Vô Giới khẽ nâng đầu lên, lại quên mất phải cúi xuống, thất thần một khắc nhìn Lăng Tuyết Mạn tươi cười tinh khiết không nhiễm một hạt bụi trần, mắt đen như màn đêm, trong suốt như giọt sương mai, làm người ta ngẩn ngơ hấp, tim đập nhanh.

“Vô Giới?”

Âm thanh nghi hoặc khẽ gọi lọt vào tai, Vô Giới chấn động trong lòng, tâm thần hoảng hốt, lão đảo lui lại vài bước, lại quỳ xuống, chỉ nhìn mặt đất, kính cẩn nói: “Nô tài thất lễ, xin Vương phi thứ tội!”

“Người tại sao lại quỳ xuống? Nam nhi dưới trướng có hoàng kim, trong tay ta đến bạc cũng không có, người quỳ nên là ta đi?” Lăng Tuyết Mạn bật cười, lại có chút tức giận vui đùa, đi lên hai bước, ngồi xổm xuống, giơ lên khuôn mặt tươi cười, uy hiếp nói: “Vô Giới, người nếu xem ta là Vương phi, động một chút là quỳ xuống, chúng ta liền ngồi xổm nói chuyện đi.”

Vô Giới nghe vậy, vội đứng lên, nói: “Vương phi ngài đừng đối xử với nô tài như vậy, ngài mau đứng lên đi!”

“Ha ha, như vậy mới đúng, người tuy rằng lạnh như băng giống cục nước đá, nhưng người quên mình xuống nước cứu người, đó đúng là hiệp sĩ!”

Ánh mắt tán thưởng của Lăng Tuyết Mạn không e dè rơi vào trong ánh nhìn của Vô Giới, trong lòng lại chấn động, cẩn thận ngẫm nghĩ lời của nàng, một cỗ tâm tình khó tả dâng lên trong lòng, qua nhiều năm đao quang huyết ảnh như vậy, vong linh chết ở dưới kiếm hấn nhiều vô số kể, làm sao dám xưng là hiệp sĩ?

Bạn tốt? Tuấn dung cương nghị hiện lên mấy tia xúc động, nhưng vài giây sau, lại khôi phục vẻ mặt cung kính không chút thay đổi, làm người ta không cách nào nắm bắt, chớ nói người cứu nàng không phải hấn, cho dù là hấn, thân phận của hấn cùng nàng cách quá xa, sao có phúc phận làm bạn đây?

Vô Giới càng thêm cung kính cúi đầu nói: “Vương phi, nô tài không xứng, đôi tay này của nô tài bẩn hết sức, không xứng xưng hiệp sĩ, lại càng không xứng làm bạn cùng Vương phi, Vương phi sớm trở về cho nha hoàn bôi thuốc đi, thuốc không thể thấm nước, không tới hai ngày miệng vết thương sẽ tốt lên, hấn là sẽ không để lại sẹo.”

“Vô Giới, nói chuyện với người thực mệt, người không thể bỏ tôn ti qua một bên sao? Thôi, không cần bôi thuốc, cũng đã không chảy máu, hai ngày sau sẽ lên da non thôi.” Lăng Tuyết Mạn buồn bực khoát tay nói, ánh mắt nhịn không được tò mò nhìn về phía cổ lớn màu đen khép chặt kia.

“Vương phi, nên bôi thuốc, nếu để lại sẹo sẽ không tốt.” Vô Giới nhẹ nhàng nói.

Như cảm giác Lăng Tuyết Mạn không chuyên tâm, Vô Giới hơi nhìn tới, nàng lướt qua tầm mắt của hấn nhìn vào Hương Đàn Cư, dư quang nhìn nhau, Vô Giới căng thẳng, lập tức nói: “Vương phi, nô tài mang trọng trách trong người, không tiện ở lâu, xin Vương phi trở về đi. Còn có, Hương Đàn Cư là cấm địa quan trọng, nô tài không thể tự tiện bỏ nhiệm vụ, Vương phi ngày sau không được đến chỗ này, nếu có việc, gọi quản gia đến phân phó nô tài một tiếng là được.”

“Vô Giới, hi hi, ta không có ý gì khác, chỉ là tò mò mà thôi, Hương Đàn Cư này rốt cuộc có cái gì? Nói là nhận lệnh của Vương gia canh giữ, nhưng Vương gia đã mất, vì sao còn phải canh?” Lăng Tuyết Mạn nháy mắt đẹp, hạ giọng nói, không chút để ý Vô Giới đuổi nàng đi, ngược lại trong khóe miệng trong ánh mắt đều bừng bừng tò mò.

Trong lòng bàn tay Vô Giới rịn ra mồ hôi lạnh, đầu cúi không thể thấp hơn, gần như cầu xin, “Vương phi, xin ngài trở về đi!”

“Vì sao không thể nói? Vô Giới người lên nói cho ta, ta cam đoan sẽ không nói ra.” Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc hai tay ôm ngực, thậm chí kiễ chân lên nhìn, cũng chỉ có thể nhìn đến cổ lớn tối như mực, chưa từ bỏ ý định, nhảy lên mấy cái, cái nhảy này, khi hạ xuống, bất hạnh đập trúng ống quần, mặt hướng Vô Giới thẳng tắp ngã xuống!

“A!”

“Vương phi!”

Hai người đồng thời kinh hô, Vô Giới theo bản năng đưa tay ôm thân mình nằm sấp của Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn vin hai tay trên bờ vai Vô Giới, chưa tỉnh hồn thở phì phò, “Má ơi, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, ta suýt nữa lại ngủ!”

Ôn hương nhuyễn ngọc gần trong gang tấc, rõ ràng có thể nghe mùi thơm nhẹ nhẹ của cơ thể lan vào mũi, hai tay Vô Giới run lên, kinh hãi lập tức lui về sau vài bước, đỏ mặt đỏ tai nói: “Vương phi, nô tài cáo lui!” Sau đó chạy như trốn nhảy lên, bay vào cổng lớn, biến mất.

“Haiz! Vô Giới-”

Lăng Tuyết Mạn vươn bàn tay đến giữa không trung, lại thu hồi, không khỏi tức giận dậm chân một cái, “Làm cái gì chạy rồi? Ta lại không ăn thịt người! Thật là, phải chạy trốn sao?”

“Vương phi-”

“Vương phi-”

Từ rất xa truyền đến tiếng kêu lo lắng của Xuân Đường Thu Nguyệt, Lăng Tuyết Mạn hít một hơi, vội xoay người chạy tới, dọc theo đường đi giống như ăn trộm, gặp người liền tránh, kết quả khi xuyên qua rừng đào sau núi giả, bởi vì trong lòng gấp, chạy thật nhanh, liền đâm sầm vào trong lòng một người, lực tông mạnh làm người kia trở tay không kịp, hai tay theo bản năng ôm vòng lấy lưng Lăng Tuyết Mạn, mới ổn định thân mình cho hai người khỏi ngã!

“Đáng chết, ai cản đường của ta?” Lăng Tuyết Mạn giận ngất há mồm trách móc, sau đó đẩy ngược một phen, lui về phía sau hai bước, ngẩng đầu, đợi thấy rõ dung mạo người nọ, kinh hãi, miệng há to thành trứng gà, “Tại sao là người?”

125. Chương 126

Khi Mạc Kỳ Diễn nhìn rõ nữ nhân dưng vào hắn, tuần dung tràn ngập kinh ngạc, khuôn mặt ôn nhuận lịch sự tao nhã đen đi, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói khẽ: “Vì sao không thể là ta? Sao lại mở miệng mắng chửi người?”

“Không phải, ta... ta rất kinh ngạc, ách, ngài biết đấy, ta dễ dàng buột miệng...” Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng nói, theo bản năng dời mắt, không nhìn tới nam nhân trước mặt, cách vài ngày lại nhìn thấy hắn, trong lòng đã có kinh hỉ, cũng có khấn trương, vừa nghĩ đến đâm tặc kia có thể đang ở chỗ tối nhìn bọn họ, liền có chút sợ, chân cũng không khỏi nhẹ lui một bước.

Động tác rất nhỏ này rơi vào trong mắt Mạc Kỳ Diễn, phút chốc cảm thấy căng thẳng, nói nhỏ: “Tuyết Mạn, ngày ấy là ta không đúng, nàng đừng để trong lòng.”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn chấn động, lại dời ánh mắt về, ngẩng ra nhìn Mạc Kỳ Diễn, lúng ta lúng túng nói: “Nhị Vương gia, ta...” Mấy ngày không thấy, lại giống như cách vài năm không gặp, ghen ở trong cổ họng, nhả không ra một chữ.

Mạc Kỳ Diễn cười thanh nhã, hai tay chấp ở sau người, thân mình hơi nghiêng về phía trước, nhìn nàng, ân cần hỏi han: “Vừa rồi sao lại chạy? Nhìn nàng hốt ha hốt hoảng.”

Tiếng nói ôn nhuận như ngọc, ánh mắt triu mến, bốn mắt nhìn nhau, Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, đáy mắt không hiểu sao có chút chất, ngơ ngác nhìn hắn, trong não một mảnh trống không.

Từ sau đêm ở thiên lao hôm đó, hắn và nàng chưa từng đứng gần nhau, lúc rời khỏi thiên lao, hắn gọi nàng là Tứ Vương phi, quan hệ giữa bọn họ chỉ đơn thuần là huynh trưởng – đệ muội, nhưng cũng là rào cản không cách nào vượt qua được.

“Tuyết Mạn.” Mạc Kỳ Diễn khẽ mở môi mỏng.

“A, ta không sao, đùa giỡn với nha hoàn, không nghĩ tới sẽ đụng vào ngài.” Lăng Tuyết Mạn cố nặn ra một chút tươi cười, nói ra vẻ thoải mái.

“Phải không?” Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt mím môi, ánh mắt bắn thẳng đến vết máu đỏ trên cổ Lăng Tuyết Mạn, phớt chốc nhú mày, trong giọng nói mang theo một chút vội vàng, “Tuyết Mạn, cổ nàng như thế nào? Ai làm nàng bị thương?”

Lăng Tuyết Mạn vội cúi đầu, lấy tay che cổ lại, nhẹ lắc đầu, “Không phải, chỉ là đụng phải gai làm rách da, không có gì đáng ngại.”

“Không đúng!” Mạc Kỳ Diễn nhìn nàng, mắt sáng như đuốc, “Vô duyên vô cớ làm sao có thể bị thương? Nàng chạy vội và như vậy, là có người đuổi theo nàng sao?”

“Ách, ta...” Lăng Tuyết Mạn nghẹn lời, bất an nhìn Mạc Kỳ Diễn, nói nhỏ đến không thể nghe thấy: “Ta đi Hương Đàn Cư tìm người, thủ vệ nơi đó không biết ta, sau đó không cẩn thận sử dụng kiếm thương tổn ta. Ta là chuẩn đi, ngài... ngài đừng nói cho quần gia, nếu không Xuân Đường Thu Nguyệt sẽ có phiền toái.”

“Sao? Là như thế? Cho ta nhìn xem có nghiêm trọng không?” Trên khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt của Mạc Kỳ Diễn hiện lên một chút tức giận, “Nàng đi tìm ai, sao luôn không biết chăm sóc bản thân mình, khiến mình lâm vào nguy hiểm?”

Dứt lời, đến gần một bước, liền muốn đưa tay kéo cổ áo Lăng Tuyết Mạn ra, nhưng, tay vươn ra, nhìn đến ánh mắt Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, lại giật mình nhớ lại đây là đang Tứ Vương phủ, liền cứng ngắc ở giữa không trung, sau đó chậm rãi thu về, tức giận than nhẹ: “Một lát sau bảo bọn nha hoàn bôi thuốc cho nàng đi, ta đương nhiên sẽ không nói ra, Hương Đàn Cư kia là mạch máu của Tứ đệ, phụ hoàng hạ chỉ, đến huynh đệ chúng ta cũng không thể tự tiện xâm nhập, nàng sao lại to gan dám đi? Bọn thủ vệ có thể giết nàng không tha, không phải ai cũng bảo vệ được nàng.”

“Ừ. Ta đi tìm... tìm thị vệ nhảy xuống nước cứu ta.” Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình gật đầu, mắt phượng nhẹ giơ lên, nói khẽ: “Ngài... ngài đến thăm Ly Hiên à? Giờ này nó hẳn là đang luyện kiếm.”

“Ừm.” Mạc Kỳ Diễn khẽ vuốt cằm, nhìn Lăng Tuyết Mạn vài giây, lại nhẹ nhàng nói: “Cũng là tới thăm nàng, nghe Hiên nhi nói nàng hôm kia rớt xuống hồ, ta có chút không yên lòng với nàng.”

“Ách, ta thật bị thăm, năm nay là năm xui xẻo, mọi chuyện không thuận, mạng nhỏ thật khó có thể giữ được.” Lăng Tuyết Mạn méo môi, quần, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi nóng lên.

“Năm xui xẻo?” Mạc Kỳ Diễn ngây cả người, vừa bực mình vừa buồn cười, “Nha đầu nàng còn có tâm tình vui đùa? Thân thể như thế nào? Không bị bệnh đi?”

“Không, ta rất khỏe, chỉ là thật buồn bực, giống như đến uống miếng nước cũng có thể mắc kẹt răng.” Lăng Tuyết Mạn buồn bực cúi đầu.

Mạc Kỳ Diễn cười cười, ôn nhu trấn an: “Đừng thương tâm, ngày khác ta đi tới chùa Bạch Vân giúp nàng cầu cái bùa bình an, được không?”

“Chùa Bạch Vân? Ở đâu?” Lăng Tuyết Mạn nghi ngờ hỏi.

“Nàng không biết? Ở ngoài thành Nam, toàn bộ dân chúng kinh thành người nào không biết ngôi chùa này dâng hương rất linh nghiệm a?” Mạc Kỳ Diễn hơi nhú mày, nói.

“Khụ khụ, ta... ta luôn luôn ở trong phủ, rất ít đi ra ngoài.” Lăng Tuyết Mạn cứng ngắc giải thích, không khỏi thầm mắng mình lắm miệng, suýt nữa giải thích không được.

May mà Mạc Kỳ Diễn cũng không truy hỏi, mà là nhẹ thở dài một hơi, thản nhiên nói: “Tuyết Mạn, ta hiện tại không cách nào đem nàng đến bên cạnh ta, Tứ đệ vừa mới mất, phụ hoàng sẽ không cho phép, ít nhất cũng phải chờ nàng thủ hiếu ba năm, nếu như phụ hoàng khai ân, có lẽ có thể cho nàng tái giá, ngược lại nếu như ngài kiên định, chỉ sợ -”

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn Mạc Kỳ Diễn, đầu óc ông ông.

“Tuyệt Mạn, tương lai thiên hạ này ai làm chủ, còn chưa biết được, ta cũng không thể cho nàng một lời hứa, nếu khiến nàng không thể chờ, nàng có oán ta hay không?” Mạc Kỳ Diễn nhìn cô gái trước mặt, lần đầu tiên trong đời, lòng nảy lên bất an.

Lăng Tuyết Mạn mê vông trong lòng, không biết làm sao lui một bước, thì thào: “Nhị Vương gia, ngài nói mang ta đến bên cạnh ngài, là... là có ý gì?”

“Nàng nên hiểu.” Mạc Kỳ Diễn nói nhỏ.

Giữa lúc hoảng hốt, lời nói của dân tộc đột nhiên vang lên ở bên tai, hắn nói trong vòng năm năm sẽ danh chính ngôn thuận cưới nàng làm phu nhân, hắn nói nếu như nàng cùng Mạc Kỳ Diễn ái muội không rõ, nhất định sẽ giết Mạc Kỳ Diễn, hắn còn nói muốn nàng ngày sau sinh con cho hắn, con của bọn họ sẽ là long phượng giữa loài người.

Mà những câu này, Mạc Kỳ Diễn cũng không biết!

Hắn chỉ biết nàng là cái quả phi băng thanh ngọc khiết, là cô gái hắn ngưỡng mộ trong lòng, mà lòng của nàng, sớm hỗn độn, phân không rõ cái gì là thích, cái gì là yêu, nàng không hiểu dân tộc kia có thật lòng thương yêu nàng hay không, hắn đối với nàng hơi có chút nhu tình mật ý, nàng liền nhảy nhót trong lòng.

Còn đối với Mạc Kỳ Diễn, nàng càng thêm không rõ.

Lẳng lẳng trầm mặc, nàng không nói lời nào, hắn đang đợi nàng trả lời, nhìn nàng, thấy được một phân biến hóa trong đáy mắt nàng, thật lâu sau, hỏi, “Tuyệt Mạn, nàng đang nghĩ gì?”

“Nhị Vương gia!”

Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn cánh môi, ngược mắt, nhìn thẳng hắn, “Cách nhau nhìn như gang tấc, lại vượt xa tận chân trời! Tuyệt Mạn chỉ là một cô gái bé nhỏ yếu đuối không đáng kể, vận mệnh không phải do bản thân mình nắm giữ, tương lai không nghĩ cũng như vậy, qua một ngày tính một ngày, ta muốn nam nhân nhất định phải toàn tâm đối đãi quãng đời còn lại của ta, tranh giành nơi hậu viện Vương phủ không phải thứ ta muốn, không biết Nhị Vương gia sẽ vì ta mà thay đổi sao?”

126. Chương 127

“Tuyệt Mạn.”

“Nàng muốn ta vứt bỏ toàn bộ thân thể vì nàng sao?”

“Suy nghĩ của nàng, không khỏi rất không hiện thực “

Thì thào ra tiếng, đứt quãng, dừng lại nhiều lần, trên mặt, trong mắt Mạc Kỳ Diễn giờ phút này, là khiếp sợ cùng khó hiểu, còn có chút kiêu ngạo.

Lăng Tuyết Mạn nhẹ cười, ánh mắt trong suốt, tâm hơi lạnh.

“Trường kiếm thiên nhai, tiêu dao nửa đời, ta không cần công danh lợi lộc, tiền đồ địa vị. Nếu phải làm một trong số các thân thể của ngài, ta tình nguyện cả đời thủ tiết!”

“Vì sao?”

“Tuyệt Mạn, nàng vì sao quyết tuyệt như vậy? Trên đời này, nam nhân người nào không phải tam thân tứ thân? Thân thể của ta không ít, đều sinh con nối dòng cho ta, ta làm sao có thể vứt bỏ các nàng? Nàng muốn ta tuyệt tình, phụ lòng người sao? Huống chi, nếu như Tứ đệ còn sống, hắn cũng ít nhất đã một thân thể hai thân, tương lai hắn còn có thể có nhiều nữ nhân hơn, nàng cũng không muốn đổi mặt sao?”

“Tuyệt Mạn.”

“Làm một nữ tử bình thường, được không?”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, mong đợi nàng nói một chữ ‘được’.

Ý cười bên môi Lăng Tuyết Mạn dần dần khuếch đại, nhìn bản thân mình trong đôi mắt đen như mực của hắn, tiếng nói trống rỗng sâu thẳm, “Ngài, có thể vì ta mà thay đổi hay không?”

Mạc Kỳ Diễn chấn động, “Nàng vẫn là những lời này?”

“Có thể hay không?” Nàng lại hỏi, cười yếu ớt, trong mắt đã phấp phấp.

Hắn sừng xoay người, nhìn rừng đào héo tàn, thật lâu, nhẹ thở, “Hái hoa phải hái liền tay, chớ để không hoa phải bẻ cành. Tuyết Mạn, nàng hãy cẩn thận suy nghĩ.”

Nàng từ chối cho ý kiến, kiên trì hỏi hắn, “Có thể hay không?”

Hắn khép hờ mắt, đáy lòng đau âm ỉ, lạnh nhạt mà nói, “Sẽ không, ta sẽ không vì bất luận người nào mà thay đổi.”

Thật lâu, phía sau không có thanh âm.

Hắn nghĩ rằng, nàng rời đi, quay đầu, nàng đứng ở phía sau hắn, đang đợi hắn quay đầu, rồi sau đó thản nhiên cười, nước mắt rơi, môi đỏ khê mở, chỉ một chữ, “Được!”

Sau đó nhẹ nhàng bước sen, vòng qua bên cạnh hắn, đi về phía trước, không quay đầu lại.

Rừng đào trống trải, là bi thương của ai hóa thành mầm móng, rơi vào bùn đất, mọc rễ nảy mầm, nhiều năm sau, nửa đời nhớ lại mà hối hận.

Hương Đàn Cự.

Vô Giới quỳ trên mặt đất ước chừng hai khắc, Mạc Kỳ Hàn vẫn ngồi ở trên ghế, nhắm mắt không nói.

Vô Cực bước vào, đồng tình nhìn Vô Giới một cái, rồi sau đó cúi đầu bẩm: “Chủ tử, Nhị Vương gia đến phủ!”

Mạc Kỳ Hàn chấp tay ở bụng, mười ngón co nhanh một chút, không có mở mắt, chỉ thản nhiên nói: “Tôi làm gì? Vương phi đâu?”

“Thưa chủ tử, Nhị Vương gia đến thăm tiểu Vương gia, hiện tại nói chuyện ở đại sảnh, Tư Khuynh ở một bên phục dịch, Vương phi trở về Cúc Thủy Viên.” Vô Cực nói.

“Vương phi cùng Nhị Vương gia gặp mặt không?” Mạc Kỳ Hàn hỏi nhỏ.

“Xuân Đường mới vừa tới, nói nàng nhìn thấy Vương phi cùng Nhị Vương gia nói chuyện trong rừng đào, nói gì đó nghe không rõ, về sau Vương phi một thân một mình về Cúc Thủy Viên, bộ dáng giống như là đã khóc.”

Vô Giới vẫn cúi đầu, không dám nói một tiếng, chỉ là nghe được câu này, không tự chủ được xiết chặt nắm tay, nữ tử hồn nhiên thiện lương như vậy, tại sao có thể nhẫn tâm khiến nàng khóc?

Mạc Kỳ Hàn không có lên tiếng, mắt nhắm như trước, khuôn mặt lãnh đạm, làm cho người ta đoán không ra cảm xúc của hắn.

Vô Cực không có được mệnh lệnh, đứng cứng ngắc.

Không biết qua bao lâu, Vô Ngân tiến vào, nhìn không khí quỷ dị này, nuốt nước miếng, nhẹ giọng nói: “Chủ tử, canh hạt sen đưa tới.”

“Không uống, đổ đi!”

“Vâng!”

“Vô Cực, ngươi cũng đi xuống, Vô Giới rút ra bên ngoài tiếp tục quỳ một canh giờ!”

“Vâng, nô tài tuân mệnh!”

Bầu trời xám trắng, dần dần bị màn đêm che đậy, muôn vàn ánh sao, tuy là trăng tròn, lại bị tầng mây đen lớn che chắn, chỉ vung vẩy được một chút ánh sáng yếu ớt.

Thanh lãnh, hiu quạnh.

Lâm Mộng Thanh nhẹ bước tiến vào, ngồi xổm ở bên cạnh ghế nằm, khẽ gọi: “Sư huynh?”

“Nói!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng phun ra một chữ.

“Ách, cơn tức lớn như vậy à?” Lâm Mộng Thanh co rút khóe mắt, duy trì cảnh giác, sợ Mạc Kỳ Hàn lại thành linh vung một quyền đến hấn, hơi lùi, cách xa người nguy hiểm hai tấc, thế này mới nói trọng điểm, “Sư huynh, không phải sáng sớm ngày mai đệ phải mò vào Lăng phủ sao?”

“Ừ, Tuyết Mạn đi lúc giữa trưa, đệ có thể dịch dung thành người quản sự phòng bếp không?” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt hỏi.

Lâm Mộng Thanh bĩu môi, “Đó là đương nhiên, đệ là ai à? Đệ nhất cao thủ dịch dung!”

“Phải không? Đừng mắc sai lầm, tin đồn ta đã cho người tung ra, Tuyết Mạn trở về Lăng gia lần thứ hai, đối phương nhất định sẽ có hành động, ta giao an toàn của Tuyết Mạn cho đệ cùng sư phụ và Tư Khuynh, nếu có gì bất thường, bọn Vô Cực sẽ tiếp ứng các người.” Mạc Kỳ Hàn mở mắt, nghiêm mặt nói.

“Đệ hiểu rồi! Sư huynh cứ yên tâm đi, sư tẩu sống đệ sống, nếu sư tẩu chết, đệ cùng nàng tuần táng!” Lâm Mộng Thanh thề son sắt, hào khí bừng bừng, ưỡn ngực nói.

Mạc Kỳ Hàn lại nhú mày nhìn, cắn răng nói: “Ta là sư huynh của đệ còn chưa chết đâu! Đệ muốn tuần táng với ai? Bên kia mát mẻ, đệ cút qua bên kia đi, dám trêu chọc Tuyết Mạn, ta lột da của đệ ra!”

“Khụ khụ, sư huynh thật hung dữ! Chắc chắc, nam nhân như giống huynh vừa lạnh vừa hung dữ, nữ nhân nào sẽ thích huynh đây? Muốn là nữ nhân của đệ, huynh đưa đệ một trăm vạn lượng bạc, đệ cũng không thèm!”

Lâm Mộng Thanh nói nhỏ xiu, nhưng chữ cuối vừa nói xong, liền chạy trốn như bay ra ngoài cửa, đụng phải Thiên Cơ lão nhân, nhanh nói: “Sư phụ ngài đừng đi chịu chết!”

“A? Như thế nào?” Thiên Cơ lão nhân kích động vừa đi vừa hỏi.

“Hi hi, không có gì! Đồ đệ ngài hôm nay làm một dũng sĩ cảm tử!” Lâm Mộng Thanh chấp hai tay sau lưng, đắc ý hả hê nói.

Nhưng mà, Lâm Mộng Thanh đắc ý không đến hai giây, trong phòng liền truyền ra một mệnh lệnh hiểm ác, “Người đâu! Đem Lâm Mộng Thanh thiến, đưa đến kính sự phòng trong cung cho bốn vương!”

“A! Bà nội của ta ơi, sư phụ cứu mạng a!”

.....

Trong phòng, đèn đuốc sáng trưng.

Lăng Tuyết Mạn sau khi rửa mặt, lệnh cho Xuân Đường Thu Nguyệt lấy giấy và bút ra, khoác áo choàng, ngồi một mình trước bàn luyện chữ.

Thời điểm nhàm chán đi theo Mạc Ly Hiên học được một vài nét bút, hiện tại viết cũng là có thể xem được.

Tập trung tinh thần viết, trong đầu cái gì cũng không nghĩ, chỉ nghĩ đến một câu thơ kia, ‘Hái hoa phải hái liền tay, chớ để không hoa phải bẻ cành’, viết ở trên giấy Tuyên Thành, liên tục lặp lại câu thơ này.

Nén đột nhiên tắt, Lăng Tuyết Mạn ngừng bút, ngồi yên, cũng không nói lời nào.

“Tại sao còn chưa ngủ?” Mạc Kỳ Hàn vòng qua bình phong, nhàn nhạt hỏi.

“Hôm nay chưa buồn ngủ.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ giọng nói.

“À.” Mạc Kỳ Hàn đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, neho mắt muốn nhìn một chút vết thương trên cổ Lăng Tuyết Mạn, thấy không rõ lắm, chỉ hỏi: “Trên cổ bôi thuốc chưa?”

127. Chương 128

“Một chút thương tổn, không cần phải bôi thuốc.” Lăng Tuyết Mạn nói không nóng không lạnh, tay phải cầm bút lông hạ xuống, trong bóng tối, tùy ý viết trên giấy.

Mạc Kỳ Hàn nhấp nhẹ môi, chớp mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, đè nén tức giận, hỏi: “Nàng ở đây tức giận với ai? Với ta hay là với Nhị Vương gia?”

Tay run lên, giật mình, lại tiếp tục viết, Lăng Tuyết Mạn chưa ngừng đầu, an tĩnh nói: “Ta dám tức giận với ai? Đều là đại nhân vật nhúc nhích ngón tay là có thể lấy mạng ta, ta vì giữ mạng, kéo dài hơi tàn, sao dám tức giận?”

“Lăng Tuyết Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn âm u khuôn mặt, mắt thâm thúy nhiễm băng hàn, lạnh lùng nói: “Đừng bày ra bộ dạng nửa chết nửa sống với ta, nàng nghĩ Mạc Kỳ Diễn sẽ là chỗ dựa của nàng sao? Hừ, nàng thật sự luôn có những ý nghĩ kỳ lạ!”

“Ừ! Ta có ý nghĩ kỳ lạ, người hài lòng chưa?” Lăng Tuyết Mạn ngoái đầu nhìn lại, khàn khàn quát.

“Lăng Tuyết Mạn, nàng là muốn chết!”

Trong bóng đêm, một bàn tay như gọng sắt nắm cổ tay Lăng Tuyết Mạn, trong lòng không ngừng bốc lên lửa giận, một đôi mắt lạnh như đóng băng, tiếng nói cũng âm trầm dọa người, “Lăng Tuyết Mạn, đừng đem sự nhẫn nại của ta ra đùa giỡn, nếu có một ngày Mạc Kỳ Diễn bị giam cầm, thậm chí chết, đều là bởi vì nàng không biết trời cao đất rộng, không biết nhận rõ hiện thực, mà người ra tay, không phải Hoàng Thượng, đó là ta! Cùng lời nói đừng làm cho ta lại nói với nàng lần thứ hai, lập tức thu hồi tâm tư kìm lòng không được của nàng!”

Thanh âm rét lạnh giống như từ địa ngục truyền đến, từng tiếng gần đều như một mũi dao hung hăng đâm vào trong lòng Lăng Tuyết Mạn, đang lúc tan lòng nát dạ, đau đớn nơi cổ tay truyền khắp tứ chi, nàng cắn chặt khớp hàm, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, nhưng không nghĩ cầu xin tha thứ một câu, tâm đau đớn, hôm nay cho dù Mạc Kỳ Diễn đáp ứng nàng, thì phải làm thế nào? Ngăn cản giữa bọn họ, không chỉ là Hoàng Thượng, thể diện của hắn, còn có một đại ác ma này!

Mà nàng chỉ là cố chấp muốn một đáp án mà thôi, cho nên nàng kiên trì hỏi Mạc Kỳ Diễn có thể vì nàng mà thay đổi hay không, nàng cũng không hiểu được trong lòng mình rốt cuộc chứa nam nhân nào, chỉ muốn thông qua phương thức như vậy, chặt đứt động tâm của nàng đối với Mạc Kỳ Diễn, bởi vì, nàng nếu không thể toàn tâm đối đãi Mạc Kỳ Diễn, vậy sẽ không công bằng với Mạc Kỳ Diễn, may mắn, hắn cũng không có yêu nàng, đối với nàng, chỉ là thích mà thôi.

Nhưng, nam nhân trước mặt rất là lạnh, nàng ở trong lòng hắn cũng không có bất cứ vị trí gì, chỉ là một cái công cụ có thể ấm giường mà thôi, muốn thì muốn, không muốn có thể một cước đá văng ra, nàng còn có thể yêu cầu xa vời gì?

Đau đớn tăng lên, Lăng Tuyết Mạn tái môi, cảm giác tay đã muốn đứt gãy, mồ hôi lạnh nhỏ xuống, nàng nghe thấy thanh âm bản thân mình phát ra đều mang theo run run, “Người... người rốt cuộc là ai?”

Mạc Kỳ Hàn hiểu, nhúu mày thu tay lại, nàng liền từ trên ghế té xuống, ngã xuống đất, đau lòng kìm không được mà rên rỉ.

Thân mình cao to đột nhiên đứng lên, chỉ nhìn nàng, trên mặt tối tăm vẫn lạnh như băng như sương, “Nàng không xứng biết ta là ai!”

“Đúng, ta không xứng biết, ta làm sao có tư cách hỏi người?” Lăng Tuyết Mạn thì thầm, nước mắt nhịn không được nữa tràn mi mà ra, quỳ rạp trên mặt đất, nhắm mắt lại.

Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn càng thêm âm trầm, hai bàn tay không ngừng siết chặt bên hông, móng tay gần như đâm vào lòng bàn tay, sáng quắc nhìn thiên hạ trên đất, nói không nổi một câu ôn nhu.

Hắn muốn cả người của nàng hoàn toàn thuộc về hắn, có gì trong lòng nàng cố tình tồn tại một nam nhân nhân khác? Ngô Đồng phụ hắn, vì sao, nàng cũng muốn phụ hắn?

Chẳng lẽ hắn cả đời này, nhất định thất bại về mặt tình cảm sao? Đứng trên thiên hạ, lại giành không xong tâm một nữ nhân sao?

Không! Như thế hắn có thể nào cam tâm?!

Thân hình khẽ nhúc nhích, tiến lên một bước, nắm cổ áo nàng lên, nhìn nàng, gần từng chữ nói: “Lăng Tuyết Mạn, ta muốn nàng nói, trong lòng nàng có ta, đối với Mạc Kỳ Diễn chỉ là nhất thời mê luyến mà thôi, hôm nay hắn làm cho nàng khóc, từ nay về sau trong lòng nàng sẽ không còn có hắn!”

“A!” Lăng Tuyết Mạn cười đùa cợt, đón nhận ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng nói: “Người không biết là người thật buồn cười sao? Cảm tình là có thể bắt buộc à? Mượn một câu nói của người, người không thích ta, cần gì phải ép ta nói thích người?”

“Đáng chết!” Trong mắt Mạc Kỳ Hàn văng lên lửa, dùng lực kéo Lăng Tuyết Mạn đến gần sát trước mặt, “Nàng chỉ cho là ta là nam nhân cường bạo nàng sao? Được, nàng định vị ta như vậy, ta cho nàng nhìn xem cái gì mới thật sự là cường bạo!”

Một câu nói xong, mang theo phát tiết cùng phần hận, Mạc Kỳ Hàn ôm ngang nàng, hai bước đi đến trước giường, ném Lăng Tuyết Mạn lên trên giường!

“Người... người muốn làm gì?” Lăng Tuyết Mạn kinh hô lên, trong bóng tối, nàng cảm giác hắn như một con báo bị thương tổn, không có lý trí.

Hắn không còn lời nào để nói, hai mắt đỏ quạch, bàn tay to đi qua, toàn bộ quần áo trên người nàng bị xé thành mảnh nhỏ, hỗn độn ném xuống mặt đất, hơi lạnh đánh úp lại trước ngực, nàng nhin không được run rẩy, ngay sau đó dưới thân cũng lạnh theo, đối mặt với hắn giận dữ như thế, môi nàng mới khẽ nhúc nhích, hắn liền nhào vào trên người nàng, ngay sau đó, không có bất luận khúc nhạc dạo cái gì, hung hăng đâm xuyên vào nàng!

“A!”

Nàng kêu đau ra tiếng, cố đẩy nam nhân trên người, nhưng hắn không chút nào để ý, ngược lại giữ hai tay của nàng cố định ở trên đỉnh đầu, điên cuồng ra vào, đòi lấy, không mang theo một tia nhu tình.

Nàng rơi nước mắt, chịu đựng hắn lần lượt tiến vào, không có vui thích, chỉ có thống khổ vô cùng vô tận, khắc sâu cảm nhận, thế nào là cường bạo.

Thời gian không biết qua bao lâu, lúc nàng gần như là ngất, hắn rốt cục ngừng lại, kéo thân thể của nàng ra, xoay người xuống giường, mặc trang phục chỉnh tề, đưa lưng về phía nàng, rét lạnh nói: “Hiểu được hàm nghĩa của cường bạo rồi sao?”

Không nghe được trả lời, thân thể của hắn cứng ngắc gần một phút, cuối cùng không quay đầu lại, rời đi khỏi tầm mắt của nàng.

Thân mình tan nát, linh hồn tan nát, tâm khô cạn.

Lăng Tuyết Mạn cuộn mình trong góc giường, trống rỗng nhìn đêm đen tịch mịch, đại ra, thời gian qua đi, vẫn là đại ra.

“Két-”

Tiếng mở cửa đột nhiên vang lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình tỉnh lại, kéo chăn bao kín mình, mấy mảnh vải vụn trên đất dĩ nhiên không kịp thu thập, mà tiếng bước chân kia đã đến gần.

Xuân Đường đốt đèn, bưng nền đến gần bên giường, nhẹ giọng kêu: “Vương phi?”

“Xuân... Xuân Đường, người sao lại vào?” Lăng Tuyết Mạn khản trương hỏi.

“Vương phi, nô tì thấy buổi chiều sắc mặt ngài không tốt, lo lắng cho ngài, vốn là luôn canh giữ ở phía ngoài, lại không biết thế nào ngủ quên mất, vừa tỉnh lại, liền tiến vào nhìn ngài một cái.” Xuân Đường nói nhỏ.

Ánh nền le lói, Mặt Lăng Tuyết Mạn nhìn không rõ ràng, cho nên nàng cuống quýt thò tay lau nước mắt trên mặt, môi cứng ngắc, “Ta không sao, ta muốn tắm rửa, người xem phòng bếp có nước ấm không?”

128. Chương 129: Chương 1299

Xuân Đường thoáng kinh ngạc một chút, nghi ngờ hỏi: “Vương phi, sau bữa tối không phải ngài đã tắm rửa sao?”

“Ta muốn tắm bây giờ, không được sao?” Lăng Tuyết Mạn không khống chế được, nghĩ một đằng nói một nẻo, quát.

Xuân Đường hoảng sợ, cuống quýt quỳ xuống, “Vương phi bớt giận, là nô tì lẩm mồm, nô tì đi chuẩn bị ngay.”

Lăng Tuyết Mạn hấp khí từng ngụm, chịu đựng không cho nước mắt rơi xuống, nói nhỏ đến không thể nghe thấy: “Người đứng lên đi, ta thấy ác mộng, trong lòng sợ hãi, người trước giúp ta lấy một bộ quần áo lại đây, quần áo trên người bị ta tức giận cắt nát rồi.”

“Vâng, Vương phi!” Xuân Đường gật đầu, nàng thoáng nhìn mảnh nhỏ ném xuống đất, không khỏi cắn môi một chút, đứng dậy đồng tình nhìn thoáng qua Lăng Tuyết Mạn, đi đến tủ quần áo.

Xuân Đường lấy ra một bộ mới, nhẹ nhàng đặt ở đầu giường, sau đó không nói một lời ngồi xổm xuống thu dọn trên đất, rồi đi chuẩn bị bồn tắm cùng nước ấm.

Lăng Tuyết Mạn cuộn mình ở trong chăn, ánh mắt mở to, đầu óc hỗn loạn, chỉ tràn đầy giọng nói của hai nam nhân, làm cho nàng không khỏi nhắm mắt lại.

“Tuyết Mạn, làm một nữ tử bình thường, được không?”

“Sẽ không, ta sẽ không vì bất luận người nào mà thay đổi.”

“Hái hoa phải hái liền tay, chớ để không hoa phải bẻ cành.”

“Nàng không xứng biết ta là ai!”

“Lăng Tuyết Mạn, ta muốn nàng nói, trong lòng nàng có ta!”

“Nàng chỉ nghĩ ta là nam nhân cường bạo nàng sao?”

Một nam nhân, thích nàng, lại chưa từng yêu sâu sắc, không chịu vì nàng mà thay đổi; một nam nhân, chiếm đoạt cùng giữ lấy, đó là thủ đoạn của hắn, không chỉ có đoạt thân, còn muốn đoạt tâm.

Tối nay cuồng bạo, hắn trừng phạt nàng, là ám chỉ nàng, lúc trước hắn ôn nhu trên giường là vì thích nàng sao? Không, hắn chỉ nói, hắn không thích nàng, càng không thể nào yêu nàng, lòng hắn không có khả năng đặt ở trên thân một nữ nhân, hắn cũng có không ít nữ nhân, ngày sau cho dù cưới nàng làm phu nhân, cũng là chia đều ân huệ.

Nước mắt lại tràn, lòng của nàng, bởi vì hắn tối nay vô tình mà thương tổn sao? Hắn tại sao có thể thương tổn nàng như vậy?

Dạ sắc lan san hạo nguyệt đương không (bóng đêm đã rời, trăng sáng nhô lên cao)

Thu phong túy nhân thiên đới lãnh (trời thu mang theo hơi lạnh say lòng người)

Tửu nhập sầu tràng xả bất đoạn tương tư kết (rượu vào tâm buồn không ngừng xé nỗi tương tư)

Tay cầm bầu rượu, nhúu mày một chút, ngửa đầu uống một ngụm, gương tay quăng ra, thanh âm vỡ nát vang lên, hàn kiếm đã siết chặt trong tay, phi thân lên, kiếm như long xà, ở dưới ánh trăng, vẽ thành một đường hàn quang, mũi kiếm lóe ra làm cho người ta sợ hãi.

Trượng phu xử thế công danh thác khỏi phao niên thiếu nhâm tha đà (Ý là đàn ông còn bận thời gian đi làm để gây dựng sự nghiệp, không nên phí hoài thời gian tuổi trẻ)

Nữ nhân, bất quá chỉ là một nữ nhân, bất quá chỉ là một nữ nhân.

Một đường kiếm múa xong, trường kiếm bay lên, nam tử trở lại, lần nữa cầm lấy một bầu rượu, ngửa đầu uống cạn.

Mà kiếm, phía sau người, thẳng tắp đâm vào trong đá, ngập đến chuôi.

Tình như độc được, lướt qua thì thêm, đã sa vào, lại khổ đau.

Rượu cạn, lại vung tay.

“Bốp -”

Tiếng vang thanh thúy trong bầu trời đêm yên tĩnh, mà khuôn mặt nam tử lạnh lùng tuyệt mỹ, ở dưới ánh trăng, tà tứ cuồng nịnh.

Môi mỏng nhẹ gợi lên một chút độ cong lạnh bạc, khuôn mặt vốn trầm tĩnh, trải qua năm tháng, càng thâm trầm.

Một thân ảnh bé bỏng từ trong đường hầm đi ra, quỳ xuống nói: “Bẩm chủ tử, Vương phi sau khi tắm rửa, đã ngủ yên.”

“Ừ.” Nhân nhật đáp một tiếng, không muốn hỏi kỹ, lời nói bên miệng lại không tự chủ được mà ra, “Cảm xúc nàng ra sao?”

“Hồi chủ tử, nô tì nhìn thấy không tốt, có lẽ khóc rất nhiều, lúc tắm rửa lại không cho nô tỳ hầu hạ bên cạnh, nô tì đành phải canh giữ ở bên ngoài, chờ Vương phi tắm xong, lúc tiến vào thu dọn, nhìn mắt Vương phi sưng đỏ lên, hiện tại Thu Nguyệt ở trong phòng coi chừng.” Xuân Đường nói thật nhỏ.

“Ừ, lấy khối băng cho nàng chườm mắt, còn có vết thương ở gáy, đem thuốc bôi lên, bốn vương không đến, các người thay phiên coi chừng nàng, nàng ban đêm dễ đá chân, đừng để cho nàng cảm lạnh.” Giọng Mạc Kỳ Hàn trầm thấp, lạnh nhạt.

“Vâng, chủ tử!” Xuân Đường gật đầu lên tiếng trả lời.

“Lui ra đi!”

“Vâng!”

Hai tay chấp sau người, ngẩng đầu nhìn trăng rằm, nhưng trong lòng không thể kiềm chế liên tục nghĩ đến khuôn mặt kia nỉ non kêu đau, hần, tối nay thật sự làm đau nàng, nàng nên hận hần.

Lâm Mộng Thanh dựa người trên cửa, lười nhác híp mắt, buồn ngủ ngáp, nửa ngày, nam nhân đứng trên đất đều không phản ứng, nhin không được lên tiếng: “Sư huynh, canh tư! Huynh lại không ngủ, trời sắp sáng!”

“Mặc kệ ta!” Mạc Kỳ Hàn không quay lại, nhẹ giọng nói.

“Sư huynh, huynh cùng sư tẩu giận đối phải không? Nhưng huynh đứng ở chỗ này thương tâm, người ta cũng nhìn không tới a?” Lâm Mộng Thanh buồn bực nói, lại ngáp một cái.

Mạc Kỳ Hàn quay đầu, nhíu mày nói: “Ai nói ta thương tâm? Thiên hạ rất nhiều nữ tử, Lăng Tuyết Mạn nàng tính là cái gì, ta sao có thể vì nàng mà động tâm!”

“Thôi đi, sư huynh lấy mấy lời này tự lừa gạt mình đi! Đệ cũng vừa mới nghe được, huynh không động tâm như vậy quan tâm sư tẩu làm chi? Còn có Vô Giới người ta bất quá là không cẩn thận, lại tuân thủ nguyên tắc bảo vệ chủ tử, mới không có cách nào khác mà phải đụng một cái cánh tay của sư tẩu, huynh liền tức giận phạt hần quỳ hai canh giờ, người ta có oan hay không a? Đó là tự huynh dịch dung thành bộ dáng Vô Giới đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, cũng không phải Vô Giới cầu huynh.”

“Đệ lại bênh vực kẻ yếu một câu, Vô Giới tiếp tục bị phạt!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng ngắt lời.

Lâm Mộng Thanh bĩu môi, “Được, đệ không nói nữa, cuối cùng theo kinh nghiệm của đệ mà nói, lòng người khó cầu, nhất là tâm nữ nhân! Huynh nếu có thể buông Liễu tiểu thư, cùng sư tẩu bắt đầu một đoạn tình cảm mới, đó cũng thật là tốt, chớ làm tổn thương nàng, lòng người thật ra yếu ớt vô cùng, một khi tan vỡ liền khó có thể bù lại, kết quả là chỉ lấy được một khối thân thể vô cảm, thống khổ chỉ có thể là bản thân mình. Nữ nhân là rất nhiều, sau này tam cung lục viện càng là nhiều không đếm được, nhưng trong lòng huynh sẽ chỉ có một, đó chính là nữ nhân huynh đã từng yêu, hoặc là vẫn đang yêu!”

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc, nhìn Lâm Mộng Thanh, cẩn thận nghiền ngẫm lời nói của hắn.

Lại quay đầu, Lâm Mộng Thanh đang ngủ ngồi ở cạnh cửa, không khỏi bật cười, kêu: “Mộng Thanh!”

Lâm Mộng Thanh giật mình mở mắt, “Sư huynh, huynh kêu đệ hả?”

“Ừ, ta hỏi đệ, kinh nghiệm của đệ từ đâu mà có, theo ta biết, đệ đến một người trong lòng cũng không có mà!” Mạc Kỳ Hàn dò hỏi.

Nghe vậy, Lâm Mộng Thanh xấu hổ nuốt nước miếng, “Cái gì, kinh nghiệm của đệ kỳ thực chính là kinh nghiệm của sư phụ, huynh xem ngài ấy và Hoa Mai bà bà là hiểu rồi, rõ ràng có tình với nhau, cũng bởi vì sư phụ vài thập niên trước làm chuyện sai lầm lại không chịu giải thích, mà tổn thương tâm Hoa Mai bà bà, hai người đều cô độc nửa đời người, đây là cái gì? Chỉ trách sư phụ bảo thủ, haiz -”

129. Chương 130

Hôm sau, Lăng Tuyết Mạn ngủ thẳng đến mặt trời chiếu vào, mới tỉnh dậy.

Đêm qua, hết thấy như giấc mộng.

Ngồi dậy, cảm giác hạ thân đau, mới thấy, tất cả những điều này không phải là mộng.

Tẩy rửa đi hương vị của hắn, lại tẩy không sạch dấu vết của hắn, nửa đêm khi ngồi trong thùng tắm, nàng liễu mạng dùng khăn chà hạ thân của nàng, thẳng đến da đỏ phát đau, vẫn cảm giác hắn ở trong thân thể nàng, cùng nàng ở hòa hợp thành một khối.

Lăng Tuyết Mạn phiền chán ngồi ở trên giường một hồi lâu, mới đứng dậy xuống giường.

Xuân Đường Thu Nguyệt nghe được động tĩnh, biết nàng thức dậy, liền tiến vào hầu hạ nàng thay quần áo, rửa mặt, chải đầu.

Đồ ăn sáng dọn trên bàn, Mạc Ly Hiên ngẩng ra nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng hỏi: “Mẫu thân, ngài không vui sao?”

“Hả?” Lăng Tuyết Mạn dừng động tác gấp thức ăn, cố nặn ra một cụ cười, lắc đầu, “Không có.”

“Nhưng con xem bộ dáng mẫu thân có chút mất hứng, không có nói chuyện với con.” Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng nói.

“Không thể nào, mẫu thân là đang suy nghĩ mà thôi.” Lăng Tuyết Mạn cười yếu ớt, nghĩ đến một chuyện, liền thử hỏi: “Hiên nhi, ta muốn về nhà mẫu thân ở một khoảng thời gian, có thể chứ?”

“Mẫu thân, ngài muốn ở Lăng gia một thời gian sao? Là hôm nay đi tạm thời không trở lại sao?” Mạc Ly Hiên thất kinh hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nói: “Hiên nhi, ta không biết cái này không phù hợp quy củ, muốn hỏi con một chút. “

“Mẫu thân, theo quy củ, nữ tử xuất giá không thể ở nhà mẹ đẻ qua đêm, Hiên nhi cũng không dám làm chủ, chỉ sợ Hoàng gia biết sẽ tức giận.”

“Ôi, một đêm cũng không thể được sao?”

“Hình như không được. Mẫu thân, ngài rất muốn trở về sao?”

“Ừ, ta ở Tứ Vương phủ chán rồi, gần đây lại gặp xui xẻo liên tiếp, ta rất nhớ mẫu thân ta.”

“Vây...” Mạc Ly Hiên cau mày, nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không con mời Nhị phu nhân Lăng gia đến Tứ Vương phủ, mẫu thân cảm thấy được không?”

“Ách, vậy thôi đi.” Lăng Tuyết Mạn giật mình ngậy ra một lúc, vội vàng lắc đầu.

Nàng chỉ muốn thử xem có thể đi tránh đám tiệc hay không, nàng thật sự không muốn gặp lại hắn, nhưng nàng lại không thể đi khỏi nơi này một bước.

“Mẫu thân...”

“Không có việc gì, ăn cơm đi.”

Lăng Tuyết Mạn cầm đĩa lên, gấp một ít đồ ăn để vào trong chén Mạc Ly Hiên, giương lên một chút tươi cười trấn an.

Xuân Đường Thu Nguyệt hơi nhếch môi, liếc mắt nhìn nhau, đều có chút lo lắng.

Ngoài cửa lớn.

Thời điểm Lăng Tuyết Mạn lên xe ngựa, thỉnh thoảng nghe một tiếng la truyền đến, “Vương phi!”

Tiếng nói này?

Hơi giật mình quay đầu, đúng là Cốc Vũ Mị!

Cốc Vũ Mị bước ra cổng lớn, đi đến trước mặt, cung kính quỳ xuống hành lễ, nói: “Vương phi tỷ tỷ, muội muội ở trong phủ vài tháng không có đi ra ngoài, thật sự phiền muộn, hôm nay xin chỉ thị tỷ tỷ, uội muội đi đến am Tĩnh Tâm thấp nén hương, thỉnh cầu Vương gia trên trời có linh thiêng phù hộ Tứ Vương phủ chúng ta trên dưới bình an!”

“Cái này...” Lăng Tuyết Mạn do dự một chút, quay đầu hỏi Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi, con là chủ tử Tứ Vương phủ, con xem có thể chấp nhận thỉnh cầu của Cốc Trắc phi không?”

Mạc Ly Hiên nghĩ nghĩ, phân phó: “Quản gia, người phái xe ngựa cùng thị vệ hộ tống Cốc Trắc phi đi đi.” Nói xong, nhìn về phía Cốc Vũ Mị, “Trước bữa tối nhất định phải về phủ.”

Quản gia gật đầu, “Vâng, tiểu Vương gia!”

“Tạ tiểu Vương gia!” Cốc Vũ Mị vui vẻ cười nói.

“Tốt lắm, mẫu thân lên xe đi.” Mạc Ly Hiên mỉm cười, đỡ Lăng Tuyết Mạn lên xe ngựa.

Lăng phủ.

Trong đại sảnh, Nhị phu nhân Phương Ngọc Lan ôm Lăng Tuyết Mạn khóc không ngừng, Lăng Bắc Nguyên đứng ở một bên cảm khái nhìn Lăng Tuyết Mạn, Lăng phu nhân giăn dũ siết chặt khăn trong tay, ánh mắt oán hận không e dè rơi vào trên người Lăng Tuyết Mạn.

Thật lâu sau, Lăng Bắc Nguyên ra tiếng ngắt lời Nhị phu nhân đang nói không ngừng, nói: “Ngọc Lan, cho Tuyết Mạn ngồi xuống đã.”

“A, thiếp kích động đến quên mất. Tuyết Mạn, con mau ngồi, cho nương nhìn thật kỹ nhìn con, ở trong thiên lao nhất định chịu khổ đi?” Phương Ngọc Lan dùng khăn lau lệ, vội kéo Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống ghế.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cười lắc đầu, “Không có, cha, nương, con rất khỏe, có thể đại nạn không chết, đã là vô cùng may mắn! Chỉ là suýt nữa làm phiền hà Lăng gia, thật sự xin lỗi.”

“Hừ, con còn biết à? Con chết không quan trọng, chúng ta một nhà lớn nhỏ đều phải bị chặt đầu theo con, con hoàn trả Lăng gia cái gì? Còn muốn hại chúng ta sao?” Lăng phu nhân nghe vậy, không nín được châm chọc khiêu khích.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, Phương Ngọc Lan càng tái mặt, một phen lại ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, nhìn về phía Lăng Bắc Nguyên, “Lão gia, Tuyết Mạn vô tội, xin lão gia đừng để cho Tuyết Mạn đi, nó vừa mới vào cửa, cũng là quan tâm Lăng gia mà trở về thăm.”

“A, còn quan tâm thế nào? Không quan tâm mới tốt, lại quan tâm tiếp, chúng ta cũng phải chôn theo!” Lăng phu nhân bèn nhón nói.

“Lão gia”

“Đủ!” Lăng Bắc Nguyên hờn giận trừng Lăng phu nhân, “Bà ở đây nói nhảm gì đấy? Tuyết Mạn là con gái của Lăng Bắc Nguyên ta, bà sợ liên lụy, vậy bà rời Lăng gia đi!”

“Lão gia!” Lăng phu nhân sợ hãi kêu một tiếng.

Quản gia luôn luôn lặng im, giờ phút này nghe Lăng Bắc Nguyên nói xong, hơi hơi chớp tay nói: “Lăng đại nhân, Vương phi nhà nô tài hôm nay tới đây, là lo lắng cho Lăng gia, nếu tiểu Vương gia nhà nô tài biết được Vương phi chịu ủy khuất này, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ! Vương phi rất quan trọng trong lòng tiểu Vương gia, nô tài muốn Lăng đại nhân phải hiểu rõ, tuy rằng chủ tử nhà nô tài không còn, nhưng Vương phi nhà nô tài cũng không thể mặc cho người làm nhục, hô to gọi nhỏ!”

Nghe vậy, mọi người trong sảnh biến sắc!

Lăng Bắc Nguyên hung hăng trợn mắt nhìn Lăng phu nhân, lạnh lùng nói: “Lập tức nhận lỗi với Tứ Vương phi!”

Lăng phu nhân chưa bao giờ bị Lăng Bắc Nguyên răn dạy trước mặt mọi người như vậy, tuy rằng sượng mặt, nhưng nghĩ đến lời quản gia nói mới rồi, cũng không khỏi sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh, vội quỳ xuống trước mặt Lăng Tuyết Mạn, nói: “Tứ Vương phi, là thiếp không đúng, xin ngài không để trong lòng.”

“Hừ! Ngài đối với Vương phi ta còn như thế, chỉ sợ nường của ta càng là mỗi ngày bị ngài khi dễ!” Lăng Tuyết Mạn đưa cọt nhếch môi, đi vòng quanh Lăng phu nhân rồi một vòng, cười như không cười nói: “Ta đã sinh ở Lăng gia, lại phụng chỉ gả cho Tứ Vương gia, mà ngài đã gả cho phụ thân của ta, như vậy, vinh hoa phú quý của ngài, sinh tử họa phúc chỉ có thể bị ta liên lụy, ha ha, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, nhớ ngày đó ta không chịu lên kiệu hoa, đại nương còn tận tình khuyên nhủ ta mà!”

Lăng Tuyết Mạn dừng một chút, cười hết sức là tà ác, “Đại nương, ta đồng ý với phụ thân, nếu đại nương sợ bị ta liên lụy, không bằng phụ thân viết một tờ hưu thư bỏ ngài, như thế nào? Ha ha, ta nghĩ nường của ta làm chính thất, khẳng định không sợ bị ta liên lụy.”

Quản gia cúi đầu buồn cười, cũng thầm than, chủ tử thật sự là tiên liệu như thần a!

Trước khi xuất phát, hắc đi Hương Đan Cư xin chỉ thị.

“Vương phi tâm tình không tốt, đi Lăng gia, Lăng Bắc Nguyên cùng Nhị phu nhân không có gì, chỉ e Lăng phu nhân có nhiều bất kính, tạo áp lực cho Lăng Bắc Nguyên, cứ để cho Vương phi phát tiết, đừng ngăn nằng.”

130. Chương 131

Một hồi khô hạn, Lăng phu nhân tự mình chuốc khổ, xám xịt lui xuống.

Lăng Bắc Nguyên nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt mang vài phần có lỗi, “Tuyết Mạn, đừng để ý lời đại nương con nói, bất luận có việc gì, con đều là con gái của cha và nường!”

“Ha ha, con không sao, ngài đừng lo lắng, tuy rằng vận mệnh con không tốt, nhưng ông trời luôn chiếu cố con, con vẫn là nguyên vẹn tay chân đứng ở bên cạnh cha nường, chỉ là liên lụy cha nường chịu khổ, cảm thấy bần khổ.”

Lăng Tuyết Mạn nói xong, nhớ lại lời dâm tặc nhắc nhở nàng, không khỏi khẽ nhấp môi, giống như lơ đãng nói: “Kỳ thực con càng xin lỗi Ly Hiên, nó tốt như vậy, lại bởi vì con mà gặp vận rủi, con thật đau đớn day dứt a!”

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Bắc Nguyên trở nên thâm trầm, nhìn quần gia một cái, lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: “Tuyết Mạn, cũng may lần này bình an vô sự, cha đã xin bùa bình an cho con, con theo ta đi thư phòng lấy.”

Lăng Tuyết Mạn nhìn về phía quần gia, mặt quần gia vẫn không chút thay đổi, làm cho người ta nhìn không ra ý tứ của hắn, Lăng Tuyết Mạn nhất thời tìm không thấy lý do từ chối gặp riêng với Lăng Bắc Nguyên, lại nghĩ đến dâm tặc nói phái người bảo vệ nàng, liền cắn răng một cái nói: “Được, Tuyết Mạn theo cha.”

Bước vào cửa thư phòng, Lăng Tuyết Mạn quan sát khắp nơi một chút, tính toán nếu Lăng Bắc Nguyên có ý đồ ra tay với nàng, nàng phải tìm một lối thoát thân.

“Tuyết Mạn, lại đây ngồi.”

Đang cân nhắc, nghe được giọng Lăng Bắc Nguyên, Lăng Tuyết Mạn vội nặn ra một nụ cười, đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn.

Lăng Bắc Nguyên kéo ra một cái ngăn kéo, lấy ra một cái bùa hộ mệnh màu vàng, lấy tay vuốt một chút, đưa tới, “Tuyết Mạn, đây là cha ngày hôm trước nghe nói con muốn có, liền đi chùa Bạch Vân một chuyến, cầu cho con, hi vọng nó có thể phù hộ con an toàn qua hết nửa đời sau, chỉ cần con có thể sống, cha liền an tâm.”

Bùa bình an chùa Bạch Vân.

Lăng Tuyết Mạn khẽ run tay tiếp nhận, cũng nhẹ nhàng vuốt ve, mắt không khỏi nóng lên, khẽ cắn cánh môi.

Hôm qua, lời Mạc Kỳ Diễn nói còn văng vẳng bên tai -

“Đừng thương tâm, ngày khác ta đi chùa Bạch Vân giúp nàng cầu cái bùa bình an, được không?”

Mắt nhắm, lại mở, hít nhẹ một hơi, tự đáy lòng cười yếu ớt, nói: “Cảm ơn cha!”

“Tuyết Mạn, trước kia con hay xúc động, cha cũng đã nói với con nhiều lần, gả vào hoàng gia không thể so với nhà phú hộ thông thường, may là con được tiểu Vương gia yêu thích, liên tục che chở con, các Vương gia khác cũng nghĩ tới Tứ Vương gia cùng tiểu Vương gia, cũng đều đối với con không tệ, dám mạo phạm thiên uy cứu con một mạng, bản thân con ngày sau nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, cẩn thận coi chừng lại phạm sai lầm lớn.” Lăng Bắc Nguyên nặng nề nói.

“Vâng, cha, con nhớ kỹ.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng gật đầu, đến lúc này, nàng vẫn không tin Lăng Bắc Nguyên sẽ là người có tâm địa ác độc.

Lăng Bắc Nguyên nhìn Lăng Tuyết Mạn, đôi tròng mắt kia quá mức thâm thúy, thẳng đến Lăng Tuyết Mạn sợ hãi trong lòng, “Cha, cha...cha luôn nhìn con làm gì?”

“Tuyết Mạn, có nhớ trước khi con xuất giá một đêm, cha dặn con cái gì không?” Lăng Bắc Nguyên nhàn nhạt hỏi, ánh mắt sắc bén hơn vài phần.

“Cái gì, cái gì?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, lắp bắp.

Lăng Bắc Nguyên nhăn mày, mang chút kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: “Con đã quên?”

“Ách, gần đây xảy ra nhiều chuyện, con... con... đầu óc không được tốt lắm.” Lăng Tuyết Mạn khẩn trương tìm lý do.

“Ừ.” Lăng Bắc Nguyên nhàn nhạt lên tiếng, chậm rì rì nói: “Tuyết Mạn, con gả vào Tứ Vương phủ đã hai tháng, có phát hiện cái gì bất thường hay không? Tỷ như quần gia có gì bất thường? Con ở trong phòng ngủ Tứ Vương gia, có cảm giác nó thông đến nơi nào không?”

“A?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, “Bất thường? Cha, đây là ý gì? Quần gia không có gì bất thường a? Con thấy hắn luôn có cái mặt lạnh như đá, trừ bỏ nhắc nhở quy củ tương đối nhiều, thì

hầu hạ con cũng không tệ. Phòng ngủ thì con nhớ, một cái bàn tròn, vài cái ghế, bàn trang điểm, hai bức tranh chữ, đều không có gì không bình thường! Cha hỏi chuyện này để làm gì?”

Lăng Bắc Nguyên híp híp mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn, “Tuyết Mạn, sao cha cảm thấy con có chút không giống trước kia?”

“A?” Lăng Tuyết Mạn chấn động, tim đập nhanh, “Cha, con... con vẫn là con gái của cha, sao lại cảm thấy con không giống?”

“Cha cảm giác! Hành vi cử chỉ của con có chút khác trước kia, Tuyết Mạn, có phải ở Tứ Vương phủ gặp chuyện gì không?” Lăng Bắc Nguyên hỏi, mắt nhìn thẳng như là muốn xem thấu Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn khấn trương, lòng bàn tay đỏ mề hôi, lắp bắp: “Không... không có, con ở Tứ Vương phủ không có gặp chuyện gì, chỉ... chỉ có hai ngày trước không cẩn thận rơi xuống hồ.”

“Thật sự?” Lăng Bắc Nguyên rõ ràng không tin, “Tứ Vương phủ thật sự không có cái gì không thích hợp sao? Con có từng đi đến Hương Đàn Cư chưa?”

“Hương Đàn Cư?” Lăng Tuyết Mạn cả kinh, hồ nghi hỏi: “Cha cũng biết Hương Đàn Cư sao?”

“Trong triều mọi người đều biết.” Lăng Bắc Nguyên gật đầu, lại hỏi, “Con có đi đến sao?”

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, “Có, con rớt xuống hồ, một người thủ vệ Hương Đàn Cư đi ngang qua cứu con lên bờ, hôm sau con đi đến Hương Đàn Cư cảm tạ hắn, kết quả thủ vệ nơi đó thật hung dữ, suýt nữa giết con, cha xem, lúc ấy rất mạo hiểm, kiếm chọc đến sát cổ họng con, còn chảy máu, đến khi con nói con là Vương phi, bọn họ mới thả con một mạng.”

Lăng Tuyết Mạn chỉ vào vết thương trên cổ cho Lăng Bắc Nguyên xem, Lăng Bắc Nguyên cau chặt mày, đứng dậy, nhìn kỹ một chút, mới ngồi xuống, thở dài nói: “Tuyết Mạn, vậy con về sau đừng đi đến Hương Đàn Cư nữa, cha không muốn con bởi vì chuyện của cha, mà lâm vào nguy hiểm.”

“Cha, chuyện của cha? Cha có chuyện gì a?” Lăng Tuyết Mạn kỳ quái nhìn.

“Tuyết Mạn, cha có thể tin tưởng con không?” Lăng Bắc Nguyên cực kỳ trầm trọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, “Cha, cái này do cha phán đoán, cha cảm giác có thể tin con vậy cha hãy nói, cha cảm thấy không đáng tin, vậy cha đừng nói.”

Lăng Bắc Nguyên giật mình, chợt lắc đầu, “Thôi, con biết nhiều, chưa hẳn là một chuyện tốt.”

“Ách.” Lăng Tuyết Mạn rút rút khóe mắt, chẳng lẽ người cha này có bí mật gì hay sao? Ly Hiên, đúng rồi, suýt nữa quên chuyện Ly Hiên!

“Cha, cha nói con thật là không phải mệnh khắc phu khắc tử chứ?” Lăng Tuyết Mạn thử hỏi.

131. Chương 132

“Cha cho rằng không phải, Ngũ Vương gia gần đây bận rộn điều tra sự việc của con, chắc sắp có manh mối, chỉ đơn giản nhìn cái sự kiện bố cáo quý dị này, liền biết là có người muốn lợi dụng việc Tứ Vương gia qua đời để đạt tới mục đích trừ bỏ con, chỉ là chẳng biết tại sao tiểu Vương gia sẽ hôn mê đúng lúc như vậy!” Lăng Bắc Nguyên nói.

Lăng Tuyết Mạn mở to mắt, cảm giác mình tim đập lợi hại, “Cha, vậy tại sao Ly Hiên sẽ hôn mê ở trong phủ chúng ta? Con cảm giác rất kỳ quái a, một người vô duyên vô cớ làm sao có thể hôn mê?”

“Tuyết Mạn, không thể nói bừa, hiện tại Hoàng Thượng còn chưa tiêu trừ cảnh giác đối với Lăng phủ, trong lòng cũng luôn hoài nghi, nếu như mượn sự việc này hỏi tội Lăng gia, cả nhà chúng ta đều xong rồi! Con không phải là hoài nghi là cha ra tay đó chứ?” Lăng Bắc Nguyên giảm thấp giọng, vội vàng nói.

“Cha, con không biết, con chỉ là quá quan tâm Ly Hiên, con không muốn nó xảy ra việc gì, không chỉ vì nó bây giờ là chỗ dựa vững chắc của con, càng bởi vì nó gọi con một tiếng mẫu thân, cha hiểu không?” Lăng Tuyết Mạn nâng đôi mày thanh tú, nghiêm túc nói.

Lăng Bắc Nguyên thở dài, “Đúng vậy, khó được tiểu Vương gia cùng con có duyên phận, lại trân trọng cho con như vậy, cha cũng cao hứng cho con a! Chỉ cần tiểu Vương gia còn sống, những ngày sau con còn có nơi trông cậy, nhưng cha cũng lo lắng a!”

“Cha, cha lo lắng là...”

“Cha cảm thấy tiểu Vương gia đột nhiên hôn mê có vẻ như quá trùng hợp! Cha đoán rằng, hẳn là có người âm thầm động tay động chân, nghĩ rằng cứ như vậy, có thể một mũi tên bắn trúng hai con nhạn, nhưng ngoài ý muốn chính là, tiểu Vương gia lại đột nhiên tỉnh lại, phá vỡ kế hoạch hung thủ.”

Nói đến đây, Lăng Bắc Nguyên đột nhiên ngừng lại, lông mày nhăn sâu hơn, tiếng nói cũng giảm cực nhỏ, vội vàng nói: “Tuyết Mạn, con đi ra lần này, tiểu Vương gia ở nơi nào?”

“Nó ở -” Mối Lăng Tuyết Mạn vừa động, sắp thốt ra, lại dừng lại, phức tạp nhìn Lăng Bắc Nguyên, dậm tắc bả nàng nhìn mọi việc phải dùng tâm mà nhìn, cho nên nàng không nên tùy tiện mà nói ra mới tốt, để tránh Ly Hiên lại gặp nạn.

“Tuyết Mạn?” Lăng Bắc Nguyên nóng nảy, thúc giục.

“Ách, cha, Ly Hiên chắc là tiến cung rồi, lúc con đi, nghe nói nó muốn vào cung thỉnh an Hoàng Hậu nương nương.” Lăng Tuyết Mạn viện một cái lý do.

Lăng Bắc Nguyên hồ nghi nhìn Lăng Tuyết Mạn một hồi lâu, như là lăm bầm lăm bầu, hoặc như là nói cho Lăng Tuyết Mạn nghe, “Hung thủ này ác độc như thế, âm mưu lần đầu không được, nhất định sẽ có lần hai, mạng tiểu Vương gia vẫn thật là đáng lo!”

Lăng Tuyết Mạn biến sắc, cả kinh nói: “Cha nói Ly Hiên gặp nguy hiểm sao?”

“Haiz, cha cũng không biết, chỉ có thể cầu xin ông trời phù hộ!” Lăng Bắc Nguyên có chút giận dữ nói.

Lăng Tuyết Mạn lập tức lâm vào mê mang, nàng phân không rõ ai là người tốt, ai là người xấu, dậm tắc khi dễ nàng, lại nói mình là người tốt, Lăng Bắc Nguyên là cha ruột của nàng, lại có thể là hung thủ hạ độc Ly Hiên, hoặc là bị người khác lợi dụng

Đầu óc bắt đầu quay mòng mòng, nàng rốt cuộc nên tin ai? Tin dậm tắc hay là cha nàng?

Trong thư phòng, không khí trở nên trầm tĩnh, Lăng Bắc Nguyên dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, Lăng Tuyết Mạn hỗn độn suy nghĩ, đột nhiên, nàng rất muốn gặp Ly Hiên -

“Cha, con trở về Tứ Vương phủ, sau này sẽ lại đến thăm cha cùng nương.”

Lăng Bắc Nguyên mở mắt ra, nghi ngờ hỏi: “Mới đến một chút đã muốn đi sao? Không ở trong phủ dùng bữa sao?”

“Không, con đi ra thời gian dài, ngộ nhớ lại có cái gì đột biến, lại muốn liên lụy trên dưới Lăng gia!” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, cố cười nói.

“Ừ, cha không giữ con, ngày sau con phải cẩn thận mọi sự.”

“Vâng, con nhớ kỹ.”

Hai người đi ra ngoài, đi hướng phòng khách, ai ngờ, mới ngang qua thư phòng, một nha hoàn bưng một chậu nước vội vã đi tới, thẳng tắp đụng vào Lăng Tuyết Mạn!

“A -”

“Lớn mật!” Lăng Bắc Nguyên gầm lên giận dữ, vội nhìn Lăng Tuyết Mạn, chỉ thấy toàn bộ nước trong chậu hắt ở trên người Lăng Tuyết Mạn, từ ngực tới vạt áo hoàn toàn ướt sũng!

Lăng Tuyết Mạn giật mình cúi đầu nhìn quần áo của mình, mà nha hoàn kia đã sợ đến co rúm lại, lại nghe đến Lăng Bắc Nguyên răn dạy, liền ‘bịch’ một tiếng quỳ trên mặt đất, đầu đập như giã tỏi, sắc mặt trắng bệch không ngừng cầu xin tha thứ, “Lão gia, nô tì đáng chết! Nô tì đáng chết! Tứ Vương phi tha mạng a!”

“Nha đầu phòng nào? Đi đường không có mắt sao?” Lăng Bắc Nguyên tức giận vô cùng, lớn tiếng quát.

“Lão gia, nô tì biết tội, nô tì đáng chết.” Nha hoàn kia chỉ còn biết đập đầu và nói đáng chết.

Lăng Bắc Nguyên giận xanh mét mặt, “Người đâu, mang xuống đánh.”

“Cha!” Lăng Tuyết Mạn khoát tay, nhìn nha hoàn kia vài lần, có chút không nỡ nói: “Thôi, nàng cũng là không cố ý, con đổi bộ quần áo là được, đừng phạt.”

“Tuyết Mạn!” Lăng Bắc Nguyên ngoài ý muốn hí hóp mắt.

Lăng Tuyết Mạn cười mỉm, “Cha, con không tức, ngài cũng đừng giận, tức thân thể cũng không tốt.” Nói xong, nhìn về phía nha hoàn còn đang dập đầu, nói: “Người đứng lên đi, hầu hạ ta thay quần áo!”

“Cảm ơn Tứ Vương phi! Nô tì cảm ơn Tứ Vương phi!” Nha hoàn cảm động đến rơi nước mắt lại dập đầu lạy ba cái, mới hơi bò lên, khiếp đảm nhìn Lăng Bắc Nguyên một cái, vội đỡ Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu nói: “Tứ Vương phi, nô tì hầu ngài!”

“Cha, con đi.” Lăng Tuyết Mạn cười với Lăng Bắc Nguyên.

“Ừ, cha đến phòng khách chờ con.”

“Vâng.”

Cùng lúc đó, khi Lăng Bắc Nguyên đi khỏi, sau cửa thư phòng xuất hiện một thân ảnh màu xanh, tóc hoa râm dùng một sợi dây vải cùng màu buộc lại, bóng dáng nhìn như là một vị phu nhân, mà quay mặt đến lại làm người ta buồn cười, chỉ thấy râu hoa râm cùng lông mày đều bị nhuộm thành màu xanh, mặt đỏ, làm cho người ta liên tưởng đến một thành ngữ: hoa hồng liễu lục!

“Làm cái gì vậy? Từ sáng tinh mơ đã phải chờ, hồi lâu mới đến đàm luận, hại lão nhân ta trốn ở trên xà nhà, eo mỗi lưng đau a!”

Thiên Cơ lão nhân vừa đuổi chân cẳng, vừa oán trách, đột nhiên nghe có tiếng người nói chuyện truyền tới, tròn mắt xoay một vòng, nhẹ nhàng nhảy lên một cái, ngồi trên xà nhà.

Trong phòng bếp, quản sự Lưu Tam rảnh rang dựa ở trên khung cửa, nhìn nhóm lão mục đầu bếp bận rộn, nói, “Các người tay chân nhanh chút! Sắp tới giờ cơm, làm trễ nãi việc của Tứ Vương phi, ai cũng đảm đương không nổi!”

Mọi người vội gật đầu, bận rộn làm việc.

Lưu Tam tùy ý quét mắt phòng bếp, cặp mắt nhìn như thanh thần lại mang theo một chút sắc bén, đột nhiên căng thẳng, không tốt, thiếu một nha hoàn làm việc vặt!

132. Chương 133

Trong khuê phòng, nha hoàn mở tủ quần áo, tùy tiện lấy một bộ quần áo lụa mỏng của Lăng Tuyết Mạn mặc lúc chưa xuất giá, cầm quần áo, nha hoàn kia cũng không có đưa vội, mà là nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trên giường.

Khóe miệng đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị, tay phải nhẹ nhàng sờ khắp bộ quần áo, sau đó lại cười quái dị, mới chậm rãi bước đi ra khỏi bình phong, cung kính nói: “Tứ Vương phi, nô tì hầu ngài thay quần áo!”

“À, được.” Lăng Tuyết Mạn quay đầu, mỉm cười.

Rất nhanh, mặc xong, Lăng Tuyết Mạn nhìn vào gương, hài lòng khẽ cười: “Hoàn hảo, dáng người chưa hề thay đổi.”

Nha hoàn nhẹ nhàng gạt đầu, khoe miệng mang theo ý cười tán đồng.

“Người đi làm việc của người đi.” Lăng Tuyết Mạn nói.

“Vâng, nô tì cáo lui!”

Nha hoàn lui xuống, Lăng Tuyết Mạn cũng đi thông thả ra cửa phòng, tới phòng khách.

Trong phòng bếp, Lưu Tam kinh hãi bước ra cửa, một gia đình lại đến, nói: “Lưu quân sự, lão gia nói Tứ Vương phi không dùng bữa ở trong phủ!”

“Cái gì?” Lưu Tam ngẩn người, tùy tiện gạt đầu, “Ừ, ta đã biết.”

Gia đình vừa đi, Lâm Mộng Thanh cau chặt mày, trầm nghĩ, sự tẩu vì sao phải đi nhanh như vậy? Đúng, nha hoàn kia có vấn đề! Từ sáng hắt chiếu thuộc mê Lưu Tam thật, sau khi dịch dung đi vào, liền luôn luôn quan sát mỗi một người trong phòng bếp, bây giờ suy nghĩ một chút, nha hoàn kia đi đường trầm ổn, hô hấp đều đều, Vương mụ phân phó nạng hái rau, nạng hái hồng, khi bị Vương phi răn dạy, biểu tình tuy là sợ hãi, nhưng đôi tròng mắt vẫn lạnh nhạt, lúc ấy hắt chiếu chỉ kinh nghi một chút, vẫn chưa nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại, khuôn mặt kia cũng đúng là dịch dung!

Đáng chết! Hắt chiếu nghĩ tới nam nhân là hung thủ hạ độc, lại bỏ quên nữ nhân!

“Tiểu Cúc, người chết nơi nào vậy? Còn có rễ rau chưa rửa kia!”

Tiếng nói đột nhiên vang lên bên cạnh hắt chiếu, Lâm Mộng Thanh quay đầu nhìn lại, Vương mụ đang gào thét với nha hoàn bưng chậu nước đi tới cách đó không xa, Lâm Mộng Thanh định thần nhìn lại, là ả!

Ánh mắt chợt lóe, Lâm Mộng Thanh nói: “Vương mụ, người đi trước đi, ta có nói mấy câu hỏi tiểu Cúc.”

“Vâng, Lưu quân sự.” Vương mụ lập tức nở nụ cười, xoay người đi về phòng bếp.

Tiểu Cúc nghi hoặc nhìn ‘Lưu Tam’, bước đến gần, cúi đầu nói: “Lưu quân sự, có nô tỳ!”

“Tiểu Cúc, người vào Lăng phủ đã bao lâu?” Lâm Mộng Thanh bình thản hỏi.

“Hồi Lưu quân sự, nửa năm.” Tiểu Cúc đầu cúi hết sức thấp.

“Vậy người vừa rồi đã làm gì? Vương mụ tìm người nửa ngày cũng không thấy bóng!”

“Nô tì đi bưng nước, không cẩn thận làm đổ nước, phải múc nước lại lần nữa.”

“A?” Lâm Mộng Thanh nhếch nhẹ môi, mắt nhìn tiểu Cúc đột nhiên thay đổi lợi hại, đi lên hai bước, cách tiểu Cúc không quá một tấc, hơi cong lưng, bình tĩnh nói: “Trong phòng bếp không có nước sao? Hình như còn có một cái lu đầy nước!”

Sắc mặt Tiểu Cúc hơi thay đổi, ngẩng đầu nhìn mắt Lâm Mộng Thanh, lại nhanh cúi đầu, thanh âm rất là nhát gan nói: “Lưu quân sự, là tiểu Cúc sai lầm rồi, nô tì... nô tì mệt mỏi, đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút.”

“Phải không?”

Lâm Mộng Thanh kéo dài giọng nói, mắt quét bốn phía, giờ phút này yên tĩnh không người, ánh mắt chợt lóe, đột nhiên tung một chưởng về phía bả vai tiểu Cúc, tiểu Cúc bất ngờ không phòng ngự, vai phải trúng chưởng, kinh hãi, liên tục lui vài bước, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lung lay vài cái mới đứng vững, thất kinh hỏi: “Lưu quân sự, người không phải Lưu quân sự, người là ai?”

“Trúng của ta một chưởng, còn có thể đứng vững, trước nói cho ta biết, người là ai?” Lâm Mộng Thanh thâm trầm, từng bước tới gần.

Tiểu Cúc bạch nghiêm mặt, cắn khớp hàm, nhanh chóng chạy về phía tường viện, nhảy qua.

“Đáng chết!” Lâm Mộng Thanh khẽ nguyên rửa một tiếng, cực nhanh đuổi theo.

Lăng Tuyết Mạn đến phòng khách, Lăng Bắc Nguyên cùng Lăng phu nhân, Nhị phu nhân, cùng quần gia Lăng phủ đã chờ ở đó.

“Tuyết Mạn, con phải đi về sao?” Nhị phu nhân không nỡ, kéo tay Lăng Tuyết Mạn lại, khi nói chuyện, mắt lại đỏ lên.

“Nương, nếu nhớ con, có thể đến Tứ Vương phủ thăm con mà!” Lăng Tuyết Mạn cảm thấy ấm áp, thân thiết nói xong, giờ khắc này, nàng lại giật mình thấy được mẹ của nàng ở hiện đại.

Nhị phu nhân kích động nắm chặt tay Lăng Tuyết Mạn, “Thật không? Nương có thể đi sao?”

“Có thể, Ly Hiên còn nói, nếu nương nhớ con, đến Tứ Vương phủ ở một thời gian, như vậy chúng ta có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ.” Lăng Tuyết Mạn nghẹn ngào, nhẹ nhàng ôm lấy Nhị phu nhân.

Nàng có thể không tin Lăng Bắc Nguyên, nhưng nàng tin trên đời này mẫu thân là thiện lương nhất, hướng hồ bà chỉ có một con gái là nàng, sao có thể nhẫn tâm hại nàng?

“Ngọc Lan, đừng làm cho Tuyết Mạn khóc, ngày khác chúng ta cùng đi Tứ Vương phủ thăm Tuyết Mạn là được.” Lăng Bắc Nguyên thản nhiên nói.

“Vâng.” Nhị phu nhân lau mắt, “Tuyết Mạn, nương đưa con đến cửa lớn.”

“Được.”

Từ biệt xong, xe ngựa từ từ chạy, dọc theo đường phố phồn hoa, quần gia cưỡi ngựa đi theo một bên, trước sau có bốn thị vệ đi theo bảo vệ.

Nhưng mà, xe ngựa đi một hồi, quần gia dần dần cảm thấy không đúng, thị vệ đi theo cũng cảm thấy không đúng!

Một trận thanh âm ‘ong ong’ từ xa truyền đến, thanh âm càng ngày càng vang, càng lúc càng lớn, quần gia cùng thị vệ giữa đầu nhìn lên bầu trời! Vừa thấy, mọi người muốn nhảy dựng, dân chúng hai bên đường phố cũng đều bị thanh âm này gây chú ý, mà ngẩng đầu lên!

Chỉ thấy vô số con ong bay tới, trong không trung như một tầng mây đen lớn, vỗ cánh bay đến xe ngựa!

“Không tốt!”

Quần gia giật mình kêu một tiếng, còn chưa kịp nói câu kế tiếp, con ngựa kéo xe lẫn con ngựa hấn cưỡi đều lồng lên, vó ngựa giơ lên, chạy như điên về phía trước, mã phu bị hất khỏi, quần gia cũng bị hất xuống, rơi trên mặt đất, mà nháy mắt, xe ngựa đã chạy đi năm sáu trượng!

“Cứu Vương phi!”

Quần gia hô to một tiếng, thị vệ ngốc trẻ này giờ mới phản ứng được, mau chóng đuổi theo!

Cùng lúc đó, từ một ngõ nhỏ nhảy ra hơn mười con chó bụi, giương nanh múa vuốt phóng tới!

Dân chúng hoảng sợ thét lên, chạy trốn chết, quây hàng ngã rầm rầm, hai con ngựa điên dẫn đầu, ở giữa là quần gia cùng thị vệ đuổi theo, phía sau là mấy con chó điên, trên đỉnh đầu còn có đàn ong càng ngày càng gần!

133. Chương 134

Lăng Tuyết Mạn bị ngã trái ngã phải, đầu đụng phải vách xe, nàng vốn đang ngủ gật, thẳng đến quần gia kêu gào mới thức tỉnh, kinh hãi nàng cuống quýt lớn tiếng hô, “Cứu mạng a! Cứu mạng a -”

“Vương phi! Nắm chặt khung xe!”

Quản gia vội vàng hô, chân chạy nhanh hơn, vốn lấy khinh công của hắn đuổi theo xe ngựa là không thành vấn đề, nhưng hôm nay hai con ngựa này như bị chúốc thuốc, tốc độ nhanh kinh người, mà cùng lúc đó, đàn ong đuổi tới, tám gã thị vệ đều bị chích, liên tục kêu thảm thiết, “A -”

Lúc đó, bước chân chậm đi, mười con chó điên liền đuổi theo, cắn thị vệ!

Tình huống lúc này rối loạn! Quản gia chỉ có thể vừa tiếp tục đuổi theo xe ngựa, vừa quay đầu hô, “Giết chó đi!”

Thị vệ được nhắc nhở, ào ào rút kiếm đâm chó điên, nhưng mà trên có đàn ong, dưới có chó điên, căn bản đâm không tới, liên tục kêu thảm thiết, trên đùi máu thịt lẫn lộn, trên mặt bị ong ngú chích sưng vù, mắt thấy mệnh sắp tàn, là lúc này đàn ong cùng chó điên ngoài dự đoán của mọi người, bỏ lại thị vệ, tiến lên phía trước!

Thị vệ bớt được nguy hiểm, nhưng bọn họ vừa thấy, lại đều toát ra mồ hôi lạnh, giờ mới hiểu được mục tiêu của đàn ong cùng chó điên là xe ngựa! Vừa mới công kích bọn họ, là vì xe ngựa gần bọn họ, hiện tại xe ngựa đã lao ra con đường này, chúng liền đuổi theo xe ngựa!

Lâm Mộ Thanh bởi vì đuổi theo tiểu Cúc, cũng không biết tình huống nơi này, mà Thiên Cơ lão nhân ngồi ở trên nóc phòng Lãng phủ trong chốc lát, đưa mắt nhìn Lãng Tuyết Mạn lên xe ngựa ngoài cửa lớn, liền khinh công trở về bảo vệ mạng đồ đệ của hắn.

Lại nói ba người Vô Cực Vô Ngân Vô Giới phụng mệnh tiếp ứng, nhìn thấy đám người quản gia rời Lãng phủ, đều nghĩ rằng bình an vô sự, để tránh lộ hành tung, liền đi trước một bước trở về Tứ Vương phủ, bởi vì ai cũng không thể ngờ rằng, nguy hiểm thực sự sẽ xảy ra sau khi ra ngoài Lãng phủ, đường đường xe ngựa Tứ Vương phủ chạy trên đường, lại có người dám thản nhiên công khai đối phó!

Lãng Tuyết Mạn bị xe ngựa xóc nảy, từ trong bụng phun ra nước chua, hoảng loạn nhớ đến lời quản gia nói, hai tay vội nắm chặt khung xe, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, mắt tràn đầy hoảng hốt, vừa khàn cả giọng hô “Cứu mạng”, vừa tuyệt vọng, lại tràn ngập chờ mong chờ ai đó có thể làm cho xe ngựa dừng lại.

Tám thị vệ đều bị trọng thương trên đùi, trên eo, đuổi theo không được, toát mồ hôi lạnh, có một người chỉ bị thương nhẹ, nhảy về phía trước bắt lấy một gã nam nhân trung niên bán bánh nướng, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc phóng tới trong tay nam nhân trung niên, quát: “Nhanh đi Tứ Vương phủ báo tin! Tứ Vương phi gặp chuyện không may, xin tiểu Vương gia phái binh cứu người!”

“Được!” Nam nhân trung niên run lên nửa ngày, mới nhảy ra được một chữ, sau đó cuống quýt chạy đi Tứ Vương phủ.

Quản gia thấy xe ngựa đã sắp chạy ra thành, mà hắn cũng cách xe ngựa ngày càng xa, chỉ dựa vào bản thân mình thì rất khó có thể cứu Lãng Tuyết Mạn trở về, rối loạn, chỉ có thể từ móc ra trong tay áo một quả đạn tín hiệu phóng lên trời!

Tứ Vương phủ, Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn đứng yên ở trước cửa sổ, lắng nghe Thiên Cơ lão nhân truyền đạt mỗi một câu chữ nghe được ở trong thư phòng Lãng Bắc Nguyên, đang lúc trầm tư, Vô Cực gõ cửa vọt vào, hô: “Chủ tử, đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì?”

Mạc Kỳ Hàn ngăn người, vội ngẩng đầu nhìn trời, hướng đông nam có một luồng khói xanh bốc lên, phá tan tầng mây, sắc mặt tức thời biến đổi, đây là Tư Khuynh phóng ra, không phải vạn phần nguy hiểm thì hắn sẽ không gọi tín hiệu cầu cứu, đây là phương thức liên lạc thời điểm khẩn cấp của bọn họ!

Ngực đột nhiên giống như hít thở không thông, Mạc Kỳ Hàn chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, thân hình đột nhiên quay lại, đôi mắt đã phủ một mảnh sương lạnh!

“Đáng chết! Dám ngang ngược như thế! Ẩm vệ ở lại, để tránh đối phương diệu hổ ly sơn ẩn vào nơi này, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới che mặt cùng bốn vương đi!”

Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng ra lệnh, biểu tình âm lãnh, lấy bộ trang phục màu đen khoác lên người, lại lấy một cái khăn đen che mặt, bên hông mang một thanh nhuyễn kiếm, dáng vẻ lạnh thấu xương.

Chủ tớ bốn người mới bước ra cửa, Thiên Cơ lão nhân vội vọt ra, “Hàn tiểu tử đợi chút, sư phụ cũng đi!”

“Vâng!”

Năm con ngựa phi nước đại hướng phía đông nam ngoài thành, tâm Mạc Kỳ Hàn nóng như lửa đốt, sớm biết như thế, hẳn không cho Lăng Tuyết Mạn về Lăng gia, đáng chết, giờ khắc này, hẳn hối hận không thôi!

Xe ngựa chở Lăng Tuyết Mạn đã chạy tới rừng cây ngoài thành, mà ngựa vẫn nổi điên phóng suốt nửa giờ, quần gia dần dần chống đỡ hết nổi, phía sau chó điên đuổi theo, hẳn chỉ có thể dừng lại đối phó hơn mười con chó điên kia, bởi hẳn là quần gia, không tiện mang kiếm trong người, giờ phút này chỉ có thể tay không đối phó, chó điên nhiều, hẳn né tránh không kịp, cánh tay bị móng vuốt sắc nhọn cào rách thịt, lão đảo lui vài bước, đàn ong lại tới!

Tại lúc nghìn cân treo sợi tóc, tiếng vó ngựa từ phía sau vang lên!

“Tư Khuynh!”

Mạc Kỳ Hàn hô lớn, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới từ trên lưng ngựa nhanh chóng nhảy xuống, cầm kiếm giết chó điên, ba người võ công đều cao cường, chỉ thấy trường kiếm lóe lên, máu thịt tung bay, tiếng gào thét vang chói tai!

Quần gia thoát hiểm, chuyển mắt nhìn lên, xe ngựa đã chạy khỏi tầm mắt, mà đàn ong lại đuổi theo về phía trước!

“Tư Khuynh! Vương phi đâu?” Mạc Kỳ Hàn giục ngựa chạy vội tới trước mặt, vô cùng lo lắng hỏi.

“Chủ tử, mau cứu Vương phi! Ngài ở trong xe ngựa, ngựa điên rồi, cứ chạy về phía trước!” Quần gia bắt chấp cả người vết thương chồng chất, gấp đến cả trái tim muốn bật đi ra.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn “Giá -” một tiếng phóng ngựa thật nhanh!

Thiên Cơ lão nhân cũng cau mày, nhìn phương hướng đám ong bay đi, vùng roi thúc ngựa đuổi theo!

Ba người Vô Cực giải quyết chó điên xong, cũng bay vọt lên ngựa, theo sát phía sau!

“Tư Khuynh, người lưu lại, thị vệ Vương phủ sắp tới!”

Thanh âm Mạc Kỳ Hàn theo gió bay tới, quần gia dừng bước, thở hổn hển đợi cứu viện!

Trong rừng cây, khoảng cách giữa các cây cối khá gần, chỉ có thể chừa đường ột chiếc xe ngựa chạy qua, nhưng bởi vì ngựa điên, cứ cắm đầu mà chạy, xe ngựa đụng phải một cây cổ thụ, dây cương bị đứt, chửa chạy về phía trước, còn toa xe bị lật văng ra!

“A -”

Lăng Tuyết Mạn hoảng sợ thét lên, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại!

Nhưng mà, trong nháy mắt khi thân mình nàng văng khỏi xe, một bàn tay mạnh mẽ giữ chặt ở hông nàng, tiếp theo cả thân thể liền bị nâng lên, giữa không trung xoay tròn một vòng sau đó vũng vàng đáp xuống mặt đất!

Sống sót sau tai nạn, Lăng Tuyết Mạn không thể tin nhìn xe ngựa lật ngã kia, trừng mắt thật lâu nói không ra lời!

134. Chương 135

Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển, tay không ngừng vỗ ngực, bỗng dừng, cảm giác được cánh tay kia vẫn ôm eo nàng, nường mảy, thân mình động đậy, muốn thoát khỏi ôm ấp của ‘ân nhân cứu mạng’, nhưng, cánh tay kia không có buông nàng ra, ngược lại ôm nàng chặt hơn!

Không khỏi giận dữ, Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, bật thốt lên: “Haiz, làm đại hiệp, ngay sau đó lại giống như lưu manh, sẽ bị người ta khinh bỉ!”

“Câm miệng!”

Hai chữ rét lạnh, làm Lăng Tuyết Mạn lập tức ngậm miệng lại, hơi giật mình ngửa đầu nhìn nam nhân ôm nàng, một thân hắc y che mặt, nàng nhìn không rõ nửa phần dung mạo của hắn, chỉ có thể nhìn đến hắn có đôi mắt vô cùng xinh đẹp, mắt hẹp dài, lông mi dày mà đậm, đồng tử đen như mực, như thủy tinh đen lóe ra ánh sáng chói mắt.

“Xem đủ chưa?”

Tiếng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên, nam nhân thu hồi ánh mắt đang dừng ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn, nhìn chăm chú vào khoảng không phía trước, đôi mắt sâu như vực thẳm, lợi như đao lưỡi đao, sát ý tuôn ra!

Thanh âm này rất quen thuộc!

Lăng Tuyết Mạn run lên, tim đập nhanh, tầm mắt lại vượt qua trên mặt nam nhân, khẩn trương gần như nói không nên một câu hoàn chỉnh, “Người... người là.... là... là... là dâm tặc?”

Nam nhân chưa ngoái đầu nhìn lại, lạnh lẽo trả lời: “Không phải!”

“Ách.” Lăng Tuyết Mạn không thể tin được thò tay kéo lỗ tai, nàng không có khả năng nghe lầm a? Tối hôm qua dâm tặc còn...

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nghĩ đến đêm thứ hai ở thiên lao, dâm tặc cũng là mặc quần áo hắc y che mặt y như vậy đến xem nàng, đêm đó nàng mơ hồ thấy được vóc người của hắn, có vẻ như cùng bây giờ nam nhân có chút tương đồng!

Phút chốc, trong đầu linh quang chợt lóe, Lăng Tuyết Mạn kiễng chân, hai tay nắm lấy bả vai nam nhân, dùng sức hít, mùi đàn hương quen thuộc bay vào mũi, nàng nhất thời giận dữ, dùng sức bấu chặt cánh tay vẫn đang ôm nàng, gầm nhẹ: “Nếu không phải, liền buông ra ta! Nam nữ thụ thụ bất thân, ai cũng biết!”

Mạc Kỳ Hàn bĩu môi một cái, nâng mảy, nhẹ buông tay, dời khỏi eo Lăng Tuyết Mạn, lại kéo cả người nàng, cũng giữ lại hai tay của nàng, khiến cho nàng rốt cuộc không cách nào nhúc nhích, mới nói: “Nếu là dâm tặc thì có thể ôm nàng sao?”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn đang dùng lực giãy giụa lên dừng lại, gắt gao trừng mắt nam nhân giam cầm nàng, cắn răng nghiến lợi quát: “Đều cút cho ta!”

“A? Phải không?” Mạc Kỳ Hàn liếc xéo, không nhìn tiểu nữ nhân bốc lửa giận ngút trời trong lòng, nhìn về phía trước, hừ lạnh: “Nàng nhất định muốn ta cút sao? Nhìn phía trước xem!”

Lăng Tuyết Mạn nhìn theo hướng Mạc Kỳ Hàn chỉ, vừa thấy, sắc mặt liền trắng bệch, chỉ thấy phía trước có hơn mười sát thủ áo đen che mặt cầm trường kiếm lóe sáng đi về phía bọn họ, kiếm rà trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai! (hắc y sợ kiếm bén quá, đâm các diễn viên chính bị thương, cho nên phải kéo lê cho cùn đi)

Lăng Tuyết Mạn có bao giờ gặp qua trường hợp bị người ta tập kích như vậy đâu, cho nên cả người phát run, ôm chặt lấy lưng Mạc Kỳ Hàn, “Dâm... dâm.... dâm tặc, người.... người chưa được cút -”

“Ta không phải dâm tặc!” Mạc Kỳ Hàn không hề giận dữ nói.

“Vậy người rốt cuộc là ai đây!” Lăng Tuyết Mạn hổn hển gào thét, nam nhân chết tiệt này sao lại không sợ đây? Thực nghĩ là mình có thể lấy một chọi mười a?

Mạc Kỳ Hàn hơi liếc mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nghiêm túc nói: “Ta là tình nhân của nàng!”

“Tình nhân?” Lăng Tuyết Mạn thì thào lặp lại, tức thì vừa khóc vừa tức đấm mạnh vào eo Mạc Kỳ Hàn, “Coi người ta như khỉ đùa giỡn rất vui sao? Chạy nhanh, còn đứng ngốc ở đó làm gì?”

Lăng Tuyết Mạn kéo cánh tay Mạc Kỳ Hàn, lại bị Mạc Kỳ Hàn kéo lại, lần nữa ngã vào trong lòng hắn, nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Chạy không thoát, sát thủ đã đến bên cạnh, Tuyết Mạn, nếu theo ta cùng chết, nàng có nguyện ý hay không?”

“A?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, lại thấy sát thủ áo đen càng ngày càng tới gần, không khỏi tức giận quát: “Ai muốn với cùng chết dâm tặc người? Ta hận người chết đi được!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận mắng không thêm lựa lời, tay lại vội vã kéo cánh tay Mạc Kỳ Hàn, “Ngu ngốc! Người đứng chờ người ta giết người sao! Nhanh chạy đi!”

“Ha ha.” Mạc Kỳ Hàn nhin không được cười khê lên, hàn ý trong mắt giảm xuống, đổi thành ôn nhu sủng nịch, vươn một tay ra, nhéo nhéo gò má Lăng Tuyết Mạn, nói nhỏ: “Chỉ cần nàng ở đây với ta là tốt rồi, yên tâm, ta chết không được, nàng cũng không sẽ chết!”

“Ai thèm để ý người?”

Lăng Tuyết Mạn phát quẫn, mặt đỏ ửng, đột nhiên mấy ánh sáng chói lóa đập vào mắt, vội vàng dùng tay che mắt, chỉ thấy sát thủ áo đen đứng lại cách nàng một trượng, hàn kiếm sáng rọi phản xạ ánh nắng, khiến nàng ngửi được mùi vị của tử vong gần hơn.

“Thông dâm tình nhân, chúng ta chết... chết chắc rồi!” Hai chân Lăng Tuyết Mạn như nhũn ra, rằng không ngừng va nhau cồm cộp.

Lời này rơi vào trong tay sát thủ áo đen, khơi dậy vài tiếng cười nhạt, một người hừ lạnh, “Dám can đảm cùng con dâu Tứ Vương phi của đương kim Hoàng Thượng yêu đương vụng trộm, các hạ xem như cao nhân!”

Nghe vậy, thân mình Lăng Tuyết Mạn mềm nhũn, không khỏi ôm chặt Mạc Kỳ Hàn, tuyệt vọng, “Lúc này thật sự xong rồi!”

“Đừng sợ, có ta ở đây!” Mạc Kỳ Hàn ột cái ánh mắt an tâm, vỗ nhẹ lên lưng Lăng Tuyết Mạn, chuyển mắt nhìn phía trước, nháy mắt trở nên lạnh lẽo, lấy khí thế sắc bén bức người trừng qua, lạnh lùng nhếch môi, “Phải không? Lưu lại danh tính chủ tử người, có lẽ bản công tử có thể suy xét cho các người toàn thân!”

Lăng Tuyết Mạn hít một hơi khí lạnh, dùng khớp hàm cố nặn ra ba chữ, “Tự đại cuồng!”

Sát thủ áo ngó ra vài giây mới phản ứng được, người nọ chìa trường kiếm ra, tức giận nói: “Dựa vào một mình người cũng muốn nói những lời này, nằm mơ! Chủ tử có lệnh, hễ là kẻ tiếp ứng Tứ Vương phi, chắc chắn phải chết! Giết -”

“Ong ong ong ong -”

Đàn ong lúc này bay đến, lại trực tiếp bay tới hướng Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Hàn, sát thủ áo đen thấy thế, ngừng ý định tiến công, người mới vừa nói ngửa mặt lên trời cười to, “Các huynh đệ, không cần chúng ta động thủ, chờ xem cuộc vui đi!”

Lăng Tuyết Mạn liên tục bị dọa, ngược mắt nhìn đàn ong đen thui đầy đầu, hoàn toàn mệt lả, một câu cũng nói không nên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tờ giấy!

Mạc Kỳ Hàn cũng hơi thay đổi sắc mặt, đối phó người còn dễ dàng, đối phó thứ này -

Cảm thấy không thể suy nghĩ nhiều, Mạc Kỳ Hàn giữ chặt eo Lăng Tuyết Mạn, vội vàng lao đi về phía sau, mới né qua đợt công kích lần thứ nhất của đàn ong, đợt thứ hai ngay sau đó liền tới!

“Đồ đệ! Mau cởi áo khoác nha đầu kia!”

Một trận tiếng vỗ ngựa vang lên, Thiên Cơ lão nhân lập tức hô lớn.

135. Chương 136

Nghe vậy, mọi người trong rừng cây đều chấn động, kinh ngạc vì Thiên Cơ lão nhân lại kêu Mạc Kỳ Hàn cởi quần áo một nữ nhân trước mặt mọi người!

“Sư phụ!”

Mạc Kỳ Hàn mang theo Lăng Tuyết Mạn vừa lui vừa chần chờ hô.

“Đồ đệ, nhanh! Ong vàng là ngửi hương vị trên áo ngoài của nha đầu kia mà bay tới!”

Thiên Cơ lão nhân nhảy từ trên lưng ngựa xuống, xoay thân, tốc độ nhanh đến tất cả mọi người chưa kịp thấy rõ, đã cướp được Lăng Tuyết Mạn, không nói hai lời trực tiếp kéo áo khoác lụa mỏng của Lăng Tuyết Mạn xuống, ném về hướng đàn ong!

Một cái áo lụa mỏng, ở trên tay của Thiên cơ lão nhân trung như một thanh kiếm sắc, sát khí lẫm lẫm, trong phút chốc, hễ là lũ ong bị lụa mỏng quét trúng, đứt cánh ào ào rơi xuống đất, đàn ong bị đánh tan, lụa mỏng lại đuổi theo vung đến không trung, đàn ong như là bị kích thích, tiếng vang “Ong ong ong” càng lớn!

Mà Mạc Kỳ Hàn nhìn Thiên Cơ lão nhân đấu với đám ong, biết đây là đang kéo dài thời gian cho hắn, vẫn đề căn bản còn ở trên quần áo Lăng Tuyết Mạn!

“Tuyết Mạn, nàng úy khuất một chút!”

Mạc Kỳ Hàn cắn răng một cái, đem lưng Lăng Tuyết Mạn đưa về phía mọi người, dùng thân thể mình ngăn trở, nhanh cởi quần lụa mỏng của nàng, Lăng Tuyết Mạn xấu hổ đỏ mặt, môi mấp máy, phát không ra một chút thanh âm.

Rất nhanh, áo ngoài quần lụa được cởi ra, trên người Lăng Tuyết Mạn chỉ còn dư lại quần áo trong màu trắng, Mạc Kỳ Hàn vừa dùng thân thể che chắn ôm nàng vào trong lòng, vừa cầm quần áo hô: “Sư phụ!”

“Lập tức ném ra!” Thiên Cơ lão nhân lớn tiếng trả lời.

Mạc Kỳ Hàn cuộn quần áo lại, ném vào sâu trong rừng cây, vừa ném xong, hiệu quả thật rõ ràng, đám ong ào ào bay về phía quần áo!

Mười một sát thủ áo đen xem trọn mắt há hốc mồm, khiếp sợ liên tục, bọn họ quả thực không thể tin được thậm chí có người có thể phá vu cổ thuật không chế chim bay cá nhảy!

Đang lúc kinh ngạc, sát thủ đã quên tiến công, mà ba người Vô Cực cũng chạy tới, gặp Mạc Kỳ Hàn, liền muốn chạy qua bảo vệ chủ tử, lại nhìn đến Mạc Kỳ Hàn đưa lưng về phía bọn họ, trong lòng lộ ra đầu một nữ nhân, bước chân đột nhiên ngừng lại, ánh mắt vội vàng tránh đi, hướng sát thủ áo đen, sát khí bùng lên!

Mạc Kỳ Hàn tất nhiên là nghe tiếng bước chân liền biết thủ hạ của hắn đến, hơi quay đầu, mắt lạnh bắn về phía sát thủ áo đen, rét lạnh hạ mệnh lệnh, “Không chứa một mống!”

“Vâng! Chủ tử!”

Trường kiếm ra khỏi vỏ, ba thân ảnh màu đen như mũi tên bay về phía sát thủ áo đen, chiêu chiêu sắc bén, kiếm kiếm tàn nhẫn, không chỗ nào không công chỗ hiểm của đối phương, ba người bọn họ nhờ đánh bại cả trăm ám vệ võ công cao cường mới có thể chen thân trở thành tam đại thủ hạ bên cạnh Mạc Kỳ Hàn, bản lĩnh tự nhiên không phải hư danh!

Thiên Cơ lão nhân nhàn nhã đứng ở một bên xem cuộc chiến, trên mặt cười tít mắt, trong lòng lại tính toán một chuyện khác, đó là hành động vĩ đại của Hàn tiểu tử hôm nay chắc là có thể vãn hồi tâm nha đầu kia, đêm nay, hì hì, hắn rốt cục có thể ngủ ngon, không cần phải nửa đêm luyện kiếm quãng bầu rượu, âm ỉ chết người!

Lăng Tuyết Mạn núp ở trong lòng Mạc Kỳ Hàn, chỉ nghe được thanh âm kiếm cùng kiếm va chạm không ngừng truyền đến, không nên được kinh hãi, thêm trong rừng cây gió lớn, thiếu áo khoác thân mình run lợi hại, Mạc Kỳ Hàn đang xem cuộc chiến, cảm giác được Lăng Tuyết Mạn khác thường, vội quay đầu, càng

thêm ôm chặt nàng, ôn nhu an ủi: “Tuyệt Mạn, đừng sợ, có ta ở đây, cho dù trời sập xuống cũng không có chuyện gì!”

“Thông dân Tình nhân, người, người thật có thủ hạ hả? Người bảo bọn hắc giết người sao? Không chừa một mống, là phải giết chết toàn bộ sát thủ này sao?” Lăng Tuyệt Mạn nhìn tới, có chút không dám tin hỏi.

Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói: “Tuyệt Mạn, bọn họ phải chết! Nếu không, chính là chúng ta chết, nàng hiểu không? Thời điểm này nhất định là phải lãnh khốc vô tình!”

“Ta... ta hiểu được, chỉ là ta chưa từng gặp qua loại trường hợp như thế này, nhất thời... nhất thời không tiếp thu được, rất lạnh a.” Lăng Tuyệt Mạn dấu môi nói xong, nhin không được rùng mình một cái.

Mạc Kỳ Hàn thấy thế, nói Lăng Tuyệt Mạn ra, tháo áo khoác màu đen của mình bao lấy thân mình bé bỏng của nàng, lại như cũ che chắn tầm mắt nàng, không muốn làm cho nàng nhìn thấy cảnh máu me như vậy.

Ước chừng một khắc, Mạc Kỳ Hàn chờ đợi không được, xem chừng thị vệ của Tứ Vương phủ cũng sắp đến, liền ngoái đầu nhìn về phía đánh nhau, sát thủ áo đen đã chết hơn phân nửa, ba người Vô Cực vẫn kiếm khí bùng bùng như cũ, thẳng là đương nhiên, nhưng hắc không nghĩ chờ đợi thêm, liền hô: “Sư phụ, giúp con bảo vệ Tuyệt Mạn!”

Thiên Cơ lão nhân nghe vậy, quay đầu, nhảy xuống, không hiểu nói: “Hàn đồ đệ, con muốn làm gì?”

Suýt nữa miệng sơ sẩy, Thiên Cơ lão nhân vội sửa miệng, nói xong, còn thật xin lỗi lấy tay che miệng, đáng thương tội nghiệp nhìn Mạc Kỳ Hàn, “Sư phụ tuân mệnh!”

“Ha ha!”

Lăng Tuyệt Mạn nhin không được cười khê lên, nàng không có nghe Thiên Cơ lão nhân nói lộ một chữ kia, lại đối với bốn chữ cuối cùng của lão bật cười không thôi, không khỏi chế nhạo: “Ngài làm sư phụ cũng thật bị ủy khuất, đồ đệ cũng lợi hại hơn ngài!”

“Nào có?” Thiên Cơ lão nhân quăn, dậm chân một cái, nhảy dựng đến trước mặt Lăng Tuyệt Mạn, hai tay chống nạnh nói: “Đó là ta nhường hắc!”

Mạc Kỳ Hàn nhìn Thiên cơ lão nhân Lão nhân, bĩu môi, “Sư phụ, đừng ham chơi, phải xem trọng đại sự.” Dứt lời, nhuyển kiếm bên hông vung lên, phá không mà đi!

Mạc Kỳ Hàn tung từng chiêu kiếm tàn nhẫn, đem kiếm đâm vào cổ họng của một sát thủ, sau đó trường kiếm rút ra, người nọ ngã xuống đất, ngay sau đó, ở lúc sát thủ còn dư lại chưa kịp có phản ứng, lưỡi kiếm lại đảo qua yết hầu ba người còn lại, một chiêu đoạt mạng!

“Kiếm pháp chủ tử thật điêu luyện!” Ba người Vô Cực vui mừng ôm quyền nói.

“Ba người các người cũng đừng rảnh rỗi! Xem xét một lần, không được để lại một kẻ nào sống sót!”

Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt nói xong, quăng kiếm, Vô Ngân tiếp được, đem vết máu trên kiếm chà lau sạch sẽ, sau đó ba người đi kiểm tra từng cái xác, hề phát hiện còn thở liền đâm thẳng một kiếm vào cổ họng.

“Lão gia gia, ngài thật thích giỡn!” Lăng Tuyệt Mạn bên này nhìn bộ dáng Thiên cơ lão nhân đáng yêu, liền tục cười than!

“Tiểu nha đầu, con phải gọi lão nhân ta là sư phụ! Không được kêu lão gia gia!” Thiên Cơ lão nhân không vui nói.

Lăng Tuyệt Mạn cũng học bộ dáng của lão, hai tay chống nạnh, duỗi thẳng cổ nói: “Dựa vào cái gì a? Ta không theo ngài học võ công, ta mới không cần kêu đâu!”

“Con là nữ nhân của đồ đệ ta, làm phu nhân của hắc, con phải gọi ta sư phụ!” Thiên Cơ lão nhân cãi ồm tới.

136. Chương 137

“Hừ, ai muốn làm phu nhân dân tộc a? Lão gia gia, nói chuyện kiếm chế một chút, phu quân ta đang ở trên trời trừng ngài đó!” Lăng Tuyết Mạn mang khuôn mặt khinh thường, lại bởi vì lời của Thiên Cơ lão nhân mà mặt hơi đỏ, tay chỉ lên trời hù dọa.

“Cái gì -”

Thiên Cơ lão nhân kinh ngạc một tiếng, cũng theo hướng ngón tay Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu nhìn lên trời, rất là nghiêm trang kêu lên: “Đồ đệ, ở đó có cái gì tốt mà đánh? Mau tới đây!”

Lúc đó, Mạc Kỳ Hàn đang cất bước đi hướng bọn họ liền đi nhanh hơn, đợi hắt lại đây, Thiên Cơ lão nhân kéo cánh tay hắn, nói: “Đồ đệ, con mau nhìn lên trời, có một Tứ Vương gia so với con đẹp trai hơn, so với con lạnh lùng hơn, so với con quyền thế hơn, so với con có nhiều tiền hơn, so con càng sẽ thương nữ nhân đang dùng ánh mắt giết người trừng con!”

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn co lại mãnh liệt, trừng mắt Thiên Cơ lão nhân một cái, nói: “Sư phụ, ngài hồ nháo cái gì?”

“Không phải sư phụ hồ nháo a, là nha đầu kia nói không chịu làm phu nhân của dân tộc, sợ vong phu của nàng tức giận kìa!” Thiên Cơ lão nhân rất là vô tội chỉ Lăng Tuyết Mạn, nói.

“Sao?” Mạc Kỳ Hàn nâng cao giọng, chuyển mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn nâng cao cằm khiêu khích nhìn hắn, nhưng mà hắn lại không có tức giận như Lăng Tuyết Mạn tưởng tượng, mà là bình thản nhún mày, nói: “Không muốn làm phu nhân, vậy thì làm tiếp đi, phòng thứ ba trăm tám mươi còn thiếu một người.”

“Phụt -”

Thiên Cơ lão nhân thật không có hình tượng cười phun ra!

Lăng Tuyết Mạn tức gần như không thở không nổi, không ngừng lấy tay vỗ ngực, mặt xanh mét cắn răng quát: “Người cho là người là ai? Phòng ba trăm tám mươi, cũng không sợ người mệt chết a! Muốn cưới Lăng Tuyết Mạn ta làm phu nhân, kiếp sau đi! Không phải, kiếp sau sau nữa cũng không tới phiên người!”

“Phụt-”

“Ha ha ha-”

Thiên Cơ lão nhân lại một lần nữa phun ra!

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, cũng tức muốn ngất đi, bàn tay nắm chặt, trừng mắt Thiên Cơ lão nhân đang cười muốn tắt thở, hướng ba người Vô Cực quát: “Người đâu!”

Tiếng rống này, ba người kia cả kinh, đảo mắt liền nhảy đến trước mặt, quỳ một gối, chắp tay nói: “Chủ tử xin phân phó!”

Vô Giới liếc liếc mắt áo khoác của Mạc Kỳ Hàn đang bao bọc trên người Lăng Tuyết Mạn, thông minh ngậm chặt miệng, không dám làm cho tiếng nói tiết lộ thân phận của hắn.

“Đem nữ nhân này trói lại xách về cho bản công tử, nhanh!” Mạc Kỳ Hàn đưa lưng về phía Lăng Tuyết Mạn, âm trầm nói.

“Ách-”

Vô Cực ba người thất thần, mê mang ngẩng đầu lên.

Thiên Cơ lão nhân ngăn người, sau đó cười lớn tiếng hơn, “Ha ha, nha đầu, con lúc này xong rồi, con không làm phu nhân cho tiểu tử này, sợ là con phải hối hận rồi!”

Mạc Kỳ Hàn nhìn một cái, ba người Vô Cực hiểu ý, lại cúi đầu, nói: “Vâng, chủ tử!”

Sau đó ba người đứng lên, đi đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, hơi khom người nói: “Phu nhân, mời!”

Lăng Tuyết Mạn vốn không tin, nhưng nhìn Mạc Kỳ Hàn làm thật, mới hoảng hồn, vội túm chặt ống tay áo Mạc Kỳ Hàn, la lên: “Người làm gì a? Người muốn ta bị Hoàng Thượng đuổi giết sao?”

“Hừ, nếu Hoàng Thượng đuổi giết nàng, thì bản công tử phải ném nàng cho Hoàng Thượng!” Mạc Kỳ Hàn chắp hai tay sau người, hơi nghiêng người ngoái đầu nhìn lại, lạnh lùng nói.

“Người... người là đồ dân tộc vô tình vô nghĩa! Hoàng Thượng giết ta, ta chết cũng muốn kéo người theo!” Lăng Tuyết Mạn tức dậm chân.

Nghe vậy, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới im lặng cúi đầu, lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

“Ha ha ha-”

Thiên Cơ lão nhân cười gần như muốn quỳ rạp trên mặt đất, “Nha đầu này thú vị hơn Mộng Thanh!”

Mạc Kỳ Hàn dùng sức trợn mắt mấy cái, cắn răng nói: “Sư phụ, ngài có thể lên ngựa đi trước!” Sau đó liếc về phía Lăng Tuyết Mạn, “Nàng cho là Hoàng Thượng có thể bắt được ta sao?”

“Hừ, tự đại cuồng!” Lăng Tuyết Mạn ột cái ánh mắt khinh bỉ, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, nâng cao cằm.

“Hi hi, đồ đệ à, sư phụ thật vất vả mới có dịp cùng cô bé này tán gẫu, con cũng đừng mang khuôn mặt lạnh lẽo này, cùng cô bé này nói vài lời mềm mỏng vui vẻ đi!” Thiên Cơ lão nhân cười tíu mắt kẻ sát đầu nói, khà khà, nếu có thể chính tai nghe được đồ đệ bằng hàn vạn năm này ăn nói khép nép đồ cô nương, thật là chuyện đáng sợ đến cỡ nào!

“Không cần thiết, cũng không có khả năng!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lạnh phá vỡ giấc mộng của Thiên Cơ lão nhân.

Nghe vậy, ba người Vô Cực lại cúi đầu trầm nghĩ, đây mới là bản sắc của chủ tử a! Tiểu thư Ngô Đồng ôn nhu dịu dàng, tất nhiên là chưa bao giờ chủ tử phải đỡ, Vương phi như vậy, haiz, sợ là hai chủ tử này muốn âm ỉ cả đời, vậy hạ nhân bọn họ không phải là chết chắc sao? Chỉ đơn giản nhìn Vô Giới xui xẻo sẽ biết a!

Thiên Cơ lão nhân hung hăng nuốt nước miếng, vô lực lắc lắc đầu, thâm trầm thở dài một hơi, “Haiz! Mộng Thanh tận tình khuyên nhủ xem như uống phí!”

Lăng Tuyết Mạn càng xấu hổ, nam nhân đáng chết, bộ dạng cuồng đại này, hẳn cho hẳn là là ai a! Thở từng ngum từng ngum, lòng trả thù dâng lên, nghiêng người một cái, chân dùng sức một dẫm lên chân Mạc Kỳ Hàn, mặt nam nhân, bao gồm cả Mạc Kỳ Hàn, đều co rút!

Ba người Vô Cực hóa đá, không biết lúc này có cần trung tâm bảo vệ chủ hay không, nhưng ai đụng tới Vương phi, sợ là lại thê thảm như Vô Giới, trầm nghĩ, ba người rụt cổ trở về, đầu cúi thấp hơn!

Thiên Cơ lão nhân kinh ngạc, một tay bịt miệng, ánh mắt trừng lớn như chuông đồng, bị hào khí cùng dũng khí của Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn khuất phục! Đây là chuyện lão muốn làm vô số lần mà không dám làm, bây giờ đã có người thay lão làm!

“Dám đập ta? Vậy nàng càng không thể thoát khỏi bàn tay ma quỷ của ta!” Mạc Kỳ Hàn hí mắt, cắn răng nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn bị ánh mắt quá đáng sợ này này làm giật mình, vội thu chân về, nhanh như chớp trốn ở phía sau Thiên Cơ lão nhân, điềm dậm đáng yêu nói: “Lão gia gia, cứu một mạng người hơn xây bảy cái chùa!”

“Ách, cái gì, đồ đệ, cô bé này nhất gan, đừng dọa nàng!” Thiên Cơ lão nhân lo lắng lên tiếng xin xỏ cho.

“Vâng, đúng vậy!” Lăng Tuyết Mạn gật đầu phụ họa, ánh mắt nhìn loạn, chỉ là không dám nhìn vào mắt Mạc Kỳ Hàn, chỉ cần vừa nghĩ đến hẳn đêm qua bạo ngược, liền sợ lại giẫm lên vết xe đổ.

Nhưng môi Mạc Kỳ Hàn mới khẽ nhúc nhích, Lăng Tuyết Mạn lại nhìn thấy mười một cổ thi thể nằm trên mặt đất cách đó không xa, tướng chết thảm hại, trên đất máu chảy thành sông, mùi máu tươi nhức mũi theo gió bay tới, Lăng Tuyết Mạn buồn nôn, “Oa” một ngụm ói ra!

“Tuyết Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, vội vỗ lưng cho nàng, vội vàng an ủi: “Đừng sợ đừng sợ, bọn họ đều chết chưa hết tội, nàng đừng-”

“Người... người thật là một ma đầu giết người không chớp mắt!” Lăng Tuyết Mạn tái mặt, vô lực ngắt lời, kích thích quá mức này khiến cho nàng bỗng thấy tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

“Tuyết Mạn!” Mạc Kỳ Hàn vội hô một tiếng, ôm thân mình Lăng Tuyết Mạn lên, vô cùng lo lắng nói: “Lập tức trở về!”

137. Chương 138

“Rầm rập-”

Tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên dồn dập, ngay sau đó liền có tiếng kêu vô cùng lo lắng truyền đến, “Vương phi -”

“Chủ tử, là thị vệ trong phủ đến!” Vô Cực nhìn ra xa, nói.

Mạc Kỳ Hàn hơi nhíu mày, nhanh chóng từ trên người Lăng Tuyết Mạn cởi áo choàng của hắn ra, sau đó đặt nàng ở trên đất, mặc dù cảm thấy không muốn làm cho thị vệ thấy nàng chỉ mặc quần áo trong, nhưng tình huống không cho phép hắn mang nàng trở về, chỉ có thể âm thầm an ủi mình, thân thể cũng không có lỗi, không sao.

“Trước nắp đi!”

“Vâng!”

Năm người nhảy lên, bay đến trên cây.

Mấy chục con ngựa chạy như bay đến, dẫn đầu, không phải Mạc Ly Hiên thì là ai?

Nhìn đến thân ảnh áo trắng nằm trên đất cách đó ba thước, Mạc Ly Hiên ghì chặt cương ngựa, thân thể nho nhỏ tự lập tức nhảy lên, bay tới phía trước Lăng Tuyết Mạn!

“Tiểu Vương gia, cẩn thận!”

Quần gia cùng bọn thị vệ từ phía sau vội hô, sợ có lừa gạt.

“Là mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên vui mừng hô lên, vội vàng quỳ xuống ôm lấy đầu Lăng Tuyết Mạn, lo lắng kêu: “Mẫu thân? Mẫu thân? Con là Hiên nhi, Mẫu thân!”

Đám người quần gia xuống ngựa, còn chưa đến gần, lại nghe được Mạc Ly Hiên la to, “Toàn bộ lui ra phía sau, xoay người!”

Mọi người cả kinh, cuống quýt nghe lệnh, quay lưng lại.

“Mẫu thân, ngài bị làm sao vậy? Quần áo đâu?” Mạc Ly Hiên thì thào, quan sát toàn thân Lăng Tuyết Mạn một lần, quần áo trong còn nguyên, trên người có vẻ như cũng không bị thương tích gì, nhưng áo ngoài đâu? Chẳng lẽ, chẳng lẽ có người khi dễ mẫu thân?

Kêu không tỉnh Lăng Tuyết Mạn, Mạc Ly Hiên lại nghĩ tới khả năng này, tức giận nóng vội, cúi đầu nhìn cảm áo của mình, vội buông Lăng Tuyết Mạn ra, cởi áo ra, cẩn thận mặc vào cho nàng, cũng may thân của nó đã cao tới cằm Lăng Tuyết Mạn, nên áo của nó cũng có thể che toàn thân Lăng Tuyết Mạn.

Mặc xong, Mạc Ly Hiên cố sức ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, nói: “Quần gia, ta mang một nhóm người hộ tống mẫu thân về Vương phủ trước, người mang những người còn lại kiểm tra cánh rừng này một lần, để có người khả nghi, toàn bộ mang về, chuyện hôm nay ai cũng không được để lộ ra ngoài, nghe chưa?”

“Vâng, tiểu Vương gia!”

Đám người vội quỳ xuống đất.

Mạc Ly Hiên ôm Lăng Tuyết Mạn lên ngựa, để nàng ngồi ở trước, dựa vào trên bờ vai nó, chuẩn bị chạy, nghe được mùi máu tanh, vội quay đầu nhìn phía xa xa, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái, cho dù nó sinh ở nhà đế vương, từ nhỏ học võ, nhưng lại chưa bao giờ tận mắt thấy qua nhiều người chết như vậy, tim không khỏi đập liên hồi!

Đám người quân gia tất nhiên cũng dời mắt qua, thấy thế, quân gia lập tức nói: “Tiểu Vương gia, ngài về phủ trước, gọi thái y tới xem bệnh cho Vương phi, việc này quả thật không thể để lộ ra ngoài, bằng không sợ sẽ làm hỏng danh tiết Vương phi, khó ăn nói với Hoàng Thượng, chuyện còn lại để nô tài điều tra xử lý là được rồi.”

“Được, quân gia, giao cho người!”

Mạc Ly Hiên cắn răng một cái, nói xong, kéo cương ngựa, giục ngựa đi, hai mươi thị vệ phóng ngựa theo sát phía sau, đi về hướng Tứ Vương phủ.

Quân gia chậm rãi bước đi đến trước mấy thi thể, kiểm tra tượng trưng một chút, kéo khăn che mặt những người đó xuống, nhưng là một người cũng không biết, trên người cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì chứng minh thân phận, suy nghĩ xong, hạ lệnh: “Đào hố, chôn toàn bộ những người này, thanh lý sạch sẽ vết máu trên đất!”

“Vâng, quân gia!”

Thị vệ nghe lệnh, liền bắt tay vào làm.

Quân gia thầm nghĩ, may mắn hãn phóng đạn tín hiệu cầu cứu, bằng không lúc này hãn cũng là một cái xác chết!

Mất giống như vô tình quét đến trên cây, Mạc Kỳ Hàn nấp trong tán cây khẽ gạt đầu, quân gia hiểu ý, biết là chủ tử đồng ý với cách xử lý của hãn, khẽ vuốt cằm, liền chỉ nhìn thị vệ chôn người.

Thật lâu sau, quân gia mang thị vệ rời đi, trong rừng cây lại yên tĩnh như chưa có gì xảy ra.

Năm người nhảy xuống cây, Thiên Cơ lão nhân nhìn không được thở dài: “Đồ đệ, cháu của con thật là nhân tài! Tuổi còn nhỏ, lại trầm ổn như vậy, cẩn thận chu đáo, chăm sóc nha đầu kia thật là chu đáo tối đa luôn!”

“Qua vài năm nữa, Hiên nhi nên lấy một nàng dâu rồi!” Mạc Kỳ Hàn rất là ăn dấm chua buông một câu, thật sự mà nói, mới vừa rồi mỗi tiếng nói cử động của Ly Hiên quả thật làm hãn rất vui mừng, nhưng cũng làm hãn ghen tuông thật sâu!

“Ha ha! Đồ đệ, con không muốn phải không?” Thiên Cơ lão nhân để sát đầu vào, cười tít mắt cố ý nói lấp lửng.

Quả nhiên, Mạc Kỳ Hàn lập tức lạnh mặt, nghiêng mặt không được tự nhiên, quát: “Trở về!”

Ba người Vô Cực chấn động, cổ rụt, đều vội huýt sáo gọi ngựa của bọn họ, Thiên Cơ lão nhân vui vẻ xoa đầu ngựa, chống lại ánh mắt muốn giết người của Mạc Kỳ Hàn, cười sâu hơn.

“Sư phụ, nếu ngài cười nữa, con có thể suy xét đi Lê Sơn Quan, nói với Hoa Mai bà bà, ngài thích bà ấy, cũng vì sự kiện kia mà hối hận mấy chục năm, chỉ là sợ mất mặt, không dám nhận lỗi!” Mạc Kỳ Hàn nghiêng rằng nghiêng lợi uy hiếp.

Biết rõ là uy hiếp, nhưng rất hữu dụng, Thiên Cơ lão nhân lập tức đầu hàng, “Được rồi, được rồi, sư phụ không cười, được chưa?”

Mạc Kỳ Hàn khinh bỉ đưa mắt nhìn, nói: “Sư phụ, ngài chỉ biết khuyên con đối với Tuyết Mạn phải nói vài câu thâm tình, vậy bản thân ngài thì sao? Ngài làm cho Hoa Mai bà bà oán giận vài chục năm, trong lòng ngài không đau đớn day dứt sao?”

“Ta -” Thiên Cơ lão nhân nghẹn lời, sắc mặt cũng cứng ngắc, đến nửa ngày không nói được.

“Sư phụ, chờ ngài trở về Lê Sơn Quan, phải đi tìm Hoa Mai bà bà đi, đời người có thể có bao nhiêu năm, các ngài đã lãng phí hơn nửa đời người!” Mạc Kỳ Hàn nói.

“Nói sau đi.” Thiên Cơ lão nhân vung dây cương, “Giá-”

“Lão nhân cố chấp!”

Mạc Kỳ Hàn tức giận la một câu, cũng quăng dây cương, năm con tuấn mã phóng đi, cát bụi bay từng trận. Tứ Vương phủ.

“Thái y, mẫu thân của ta ra sao?” Mạc Ly Hiên gấp gấp hỏi.

Thái y từ đứng lên, chấp tay nói: “Thưa tiểu Vương gia, Vương phi bị kinh sợ làm cho hôn mê, hạ quan viết phương thuốc ngưng thần bổ khí, Vương phi điều trị mấy ngày liền không sao.”

“Phải không? Ngài ấy khi nào thì tỉnh lại?” Mạc Ly Hiên nhìn Lăng Tuyết Mạn trên giường một cái, vẫn là không yên tâm hỏi.

“Tiểu Vương gia không cần phải lo lắng, Vương phi trong chốc lát sẽ tỉnh.” Thái y cười cười, nói.

Mạc Ly Hiên gật đầu, “Ừ, tốt, thái y, làm phiền người đi một chuyến.”

“Tiểu Vương gia khách khí, hạ quan không dám nhận.” Thái y vội vàng cúi đầu nói.

“Xuân Đường, cùng thái y đi lấy thuốc, sau đó lấy bạc cảm tạ thái y!” Mạc Ly Hiên phân phó.

“Vâng!” Xuân Đường gật đầu, hướng thái y nói: “Thái y, mời!”

Thái y kinh ngạc với các đối nhân xử thế của Mạc Ly Hiên, ngây ra một lúc, sau đó tán thưởng chấp tay, “Hạ quan tạ ơn tiểu Vương gia!”

138. Chương 139

Mặt trời dần dần lặn về phía tây, đợi khi Lăng Tuyết Mạn tỉnh lại, đã là lúc hoàng hôn.

Mới vừa mở mắt, liền nghe được Mạc Ly Hiên vui mừng kêu, “Mẫu thân, ngài đã tỉnh!”

“Hiên nhi!”

Môi Lăng Tuyết Mạn mở mở, nghi hoặc nhìn chung quanh một chút, xác định nàng là ngủ trên giường trong phòng mình, giật mình hỏi: “Hiên nhi, ta làm sao trở về được?”

“Mẫu thân, ngài té xỉu ở trong rừng ngoài thành, là con mang ngài trở về, thái y đã tới, nói là không có bị thương, chỉ là bị sợ hãi.” Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng nói xong, Thu Nguyệt bưng nước nóng tới, Mạc Ly Hiên nhận lấy, mỉm cười nói: “Xuân Đường Thu Nguyệt, các người đi kêu phòng ăn làm một ít cháo, bữa tối cũng ăn thức ăn nhẹ nhàng, chút nữa ta cùng mẫu thân dùng bữa.”

“Vâng, tiểu Vương gia.” Hai nha hoàn quỳ xuống, sau đó đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn mờ mịt nhìn khuôn mặt cười khê của Mạc Ly Hiên, hỏi, “Hiên nhi, con cố ý bảo nha hoàn lui ra sao?”

“Mẫu thân, ngài uống chút nước đã.” Mạc Ly Hiên đưa cốc nước lên, thân thiết tươi cười.

Lăng Tuyết Mạn chần chờ một chút, cúi đầu từ từ uống, chờ Mạc Ly Hiên hỏi.

Thẳng đến nàng uống xong một chén nước, Mạc Ly Hiên mới mở miệng, thanh âm rất nhẹ, như sợ làm nàng kinh hãi, “Mẫu thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thời điểm con dẫn người đuổi tới rừng cây, quần áo của ngài cũng không thấy, chỉ mặc quần áo trong mê man, còn có rất nhiều tử thi áo đen, là chuyện gì đã xảy ra? Có người khi dễ ngài sao?”

“Không có!”

Lăng Tuyết Mạn vội vàng thốt ra, rồi sau đó lại lắc đầu, mím chặt môi, trầm mặc nghĩ nên giải thích thế nào.

Mạc Ly Hiên nhìn Lăng Tuyết Mạn, “Mẫu thân, ngài đừng sợ, nếu có người khi dễ ngài, con nhất định báo thù cho ngài, cũng nhất định sẽ giữ bí mật. Hôm nay chuyện ngoài thành, con đã mệnh lệnh quản gia cùng thị vệ không cho nói ra ngoài một chữ, sợ hỏng danh tiết mẫu thân.”

“Không có Hiên nhi, thật không có người khi dễ mẫu thân, lúc ấy chiếc xe ngựa bị ngựa điên kéo vào rừng cây, xe ngựa đụng phải thân cây, ta bị văng ra ngoài xe, là -” Lăng Tuyết Mạn mấp máy môi, dù sao người chết rồi không ai làm chứng, trong lòng tính toán -

“Mẫu thân, là cái gì?” Mạc Ly Hiên hỏi tới.

Lăng Tuyết Mạn cắn răng một cái, nói: “Là một ông lão cứu ta, ta cũng không biết ông ấy là từ đâu ra, ta cần bản không có thời gian hỏi, đám ong liền bay tới, tập trung bay về phía ta, ông lão kia bảo ta cởi quần áo, nói là bởi vì hương vị trên quần áo hấp dẫn ong vàng, ta mới cởi. Về sau, không thấy ong vàng nữa, lại đột nhiên hiện ra một đám sát thủ, ông lão kia võ công cao, đám sát thủ đều là ông ấy giết, ta... ta thấy máu là choáng, sau đó té xỉu.”

“Là như thế sao? Mẫu thân, ngài không có bị người khi dễ, thật tốt quá!” Mạc Ly Hiên cao hứng, nó lo lắng vài canh giờ, lúc này rốt cục có thể yên tâm, bất quá, “Mẫu thân, ông lão kia đi đâu vậy?”

“Ách, ta cũng không biết, đại khái là ta té xỉu ông ấy liền đi. Dù sao, nhìn bộ dáng ông ấy như thần tiên đạo sỹ, chắc là thế ngoại cao nhân, bằng không tại sao có thể biết là quần áo của ta xảy ra vấn đề?” Lăng Tuyết Mạn vừa nghĩ vừa nói, bỗng dưng, trong đầu lóe lên, thân mình thành linh phát run, y phục này là thay ở Lăng gia!

“Mẫu thân, hương vị quần áo của ngài tại sao có thể có hấp dẫn chim bay cá nhảy? Bình thường đều không có gì, vì sao hôm nay xảy ra vấn đề?” Mạc Ly Hiên nghĩ mãi không xong.

Lăng Tuyết Mạn sắc mặt hơi tái, nhếch môi lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

“Mẫu thân, kêu thái y đến đem toàn bộ quần áo ngài kiểm tra một lần đi, nếu không, đem quần áo thiêu hủy, thay mới hết, như vậy mới bảo đảm một chút, thợ cắt may con đi tìm người trong cung, hẳn là có thể an toàn một chút, hoặc là tìm phụ vương con hỗ trợ.” Mạc Ly Hiên nói xong, đột nhiên trừng mắt, “Không đúng, con muốn bảo quản gia tra rõ toàn bộ nha hoàn hầu hạ mẫu thân, còn có ma ma nha đầu phòng giặt quần áo! Chỉ có bọn họ mới có cơ hội đụng quần áo của ngài!”

“Hiên nhi, không cần, không phải nha hoàn Vương phủ chúng ta có vấn đề, hôm nay ta đến Lăng gia mặc không phải bộ áo đó, bởi vì ở Lăng gia ta bị một nha hoàn bưng chậu nước đụng vào, làm quần áo ướt, nha hoàn kia hầu hạ ta thay quần áo, thay đổi thành một bộ ta mặc trước khi xuất giá, quần áo kia là tự nha hoàn mang tới cho ta mặc, sau đó rời đi Lăng gia liền xảy ra chuyện! Bây giờ suy nghĩ một chút, hẳn là nha hoàn kia ra tay đi!”

Lăng Tuyết Mạn càng nghĩ càng cảm thấy hoài nghi, nhất thời đối với Lăng Bắc Nguyên lại có thêm một tầng hoài nghi, nhưng mà nàng chỉ là hoài nghi, cũng không dám xác định, vì vậy, lại vội hỏi: “Hiên nhi, chuyện này hẳn là có quan hệ cùng với chuyện bố cáo lần trước, nhưng khẳng định không phải phụ thân ta, ông ấy làm sao có thể ngốc đến nỗi ở trong nhà mình hại ta? Hơn nữa chuyện này đối với ông ấy có gì tốt đâu? Ta là con gái ruột của ông, cộc còn không ăn thịt con đâu!”

“Mẫu thân, ngài đừng kích động, con cũng cảm thấy không phải Lăng đại nhân, cho dù lại người hồ đồ, cũng sẽ không thể ngốc đến mức đem toàn bộ chứng cứ đều hướng về bản thân mình. Việc này, con cùng quản gia thương lượng lại một chút, ả nha hoàn đó nhất định là phải điều tra, cũng có khả năng có người trà trộn vào Lăng phủ hại ngài, mà Lăng đại nhân cũng không biết.” Mạc Ly Hiên cau mày, nói.

“Cộc cộc”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, truyền đến giọng của Xuân Đường, “Tiểu Vương gia, quản gia có việc bẩm báo với ngài!”

“Mẫu thân, chắc là quản gia muốn nói với con chuyện này, ngài nghỉ ngơi một chút, nói xong chúng ta cùng dùng bữa.” Mạc Ly Hiên đứng lên, giờ lên một chút tươi cười trấn an.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, “Ừ, ta chờ con.”

Ổ bên trong tiền sảnh.

Quản gia tiến lên một bước, chấp tay nói: “Nô tài thỉnh an tiểu Vương gia!”

“Quản gia không cần đa lễ, vết thương của người xử lý ổn chưa?” Mạc Ly Hiên khẽ cười hỏi.

“Đa tạ tiểu Vương gia quan tâm, nô tài không sao. Vương phi không sao chứ?”

“Mẫu thân hoàn hảo.”

Quản gia cúi đầu, trầm giọng nói: “Tiểu Vương gia, chuyện hôm nay Vương phi gặp nạn, nô tài đáng chết vạn lần! Vương phi ở Lăng gia không có ăn uống bất kỳ thứ gì, ngoại trừ bị nha hoàn làm ướt quần áo, thay đổi một lần quần áo mà thôi, mà khi tìm được Vương phi, món quần áo đó trên người Vương phi lại không thấy nữa, nô tài hoài nghi nha hoàn có vấn đề, hoặc là quần áo có vấn đề.”

“Quản gia, mẫu thân cũng nói là quần áo có vấn đề, ngài cũng hoài nghi nha hoàn động tay động chân trên quần áo, người điều tra nha hoàn đó chưa?” Mạc Ly Hiên kinh ngạc thấy quản gia tâm tư kín đáo, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

“Thưa tiểu Vương gia, nô tài đã phái người đi thăm dò, nha hoàn kia đích xác có vấn đề, người nô tài phái đi tại ngoài thành Tây tìm được thi thể nha hoàn kia, uống thuốc độc tự vận! Hơn nữa, khuôn mặt kia là dịch dung, đủ để nói rõ hung thủ dịch dung trà trộn vào Lăng phủ mưu hại Vương phi, nô tài đã giao thi thể cho Hình bộ, cũng bẩm báo với Ngũ Vương gia, xin Ngũ Vương gia điều tra thân phận thật sự của hung thủ.”

139. Chương 140

Mạc Ly Hiên nghe vậy, thở dài nói: “Nhanh như vậy, người làm rất tốt. Quản gia, ngoài chuyện nha hoàn kia còn vấn đề gì nữa không?”

“Vâng, tiểu Vương gia! Nô tài vì chủ tử chia sẻ gánh nặng, là bốn phận của nô tài, hơn nữa hôm nay nô tài không thể bảo vệ chủ tử, làm cho Vương phi chấn kinh, nô tài tội chết không thể tha, xin tiểu Vương gia giáng tội!”

Quản gia cúi đầu, nói xong, liền quỳ trên mặt đất.

Mạc Ly Hiên ngậy cả người, vội đứng lên đỡ quản gia, cũng nói: “Quản gia, người là người phụ vương lúc còn sống tín nhiệm nhất, đối phụ Vương trung tâm như một, nay cũng đã tận lực, ta có thể nào trách người đâu? Mẫu thân phúc lớn mạng lớn, nhiều lần thoát hiểm, chắc là phụ vương ở trên trời phù hộ mẫu thân, chúng ta bây giờ đi thấp nén hương cho phụ vương đi!”

“Tiểu Vương gia!” Quản gia ngẩng đầu, môi run rẩy nói: “Nô tài tạ ơn tiểu Vương gia không giết!”

“Không có việc gì, đi thôi, người làm đã rất khá, sự tình gì đều nghĩ hết sức chu đáo, tuy rằng ta đứng đầu Vương phủ này, nhưng ta vẫn còn nhỏ tuổi, đời người chưa trải qua nhiều, quản gia, về sau an toàn của mẫu thân, người nhất định phải quan tâm gấp bội, không nên đi đến Lăng gia nữa, nếu mẫu thân nhớ nhà, mời Lăng đại nhân cùng Lăng phu nhân tới nơi này, quản gia cũng phải tăng cường quân cảnh vệ Vương phủ chúng ta, hung thủ đã biết được thuật dịch dung, nói vậy sẽ còn có thủ đoạn khác, mỗi cánh cổng ra vào Vương phủ đều phải canh giữ cẩn thận, hạ nhân trong phủ đều phải tra thân phận kỹ càng.”

“Tiểu Vương gia, nô tài nhớ kỹ. Ngài nô tài rất bội phục tiểu Vương gia, tuy rằng ngài tuổi không lớn, nhưng trí mưu tài cán cũng vượt qua con cháu hoàng thất cùng tuổi nhiều lần!”

“Ha ha, quản gia người quá khen, vì mẹ đẻ ta là thiếp thất, phụ vương mỗi ngày bận việc triều chính, ít có thời gian chiếu cố đến ta, sau khi mẫu thân ta mất, ta càng là không có chỗ dựa vững chắc, chịu nhục là khó tránh khỏi, về sau lão sư dạy ta đọc sách nói cho ta, chỉ có khiến mình không ngừng tiến tới, tài học võ công đều giỏi hơn những người khác, ta mới có cơ hội trở nên nổi bật, ta luôn luôn thật cố gắng, rốt cục chiếm được vài phần thương yêu của Hoàng gia gia, mới có hôm nay.”

...

Hai người tán gẫu dọc đường, đến từ đường, thấp hương xong, mới bước ra cửa, một gia đình vội vàng chạy tới, “Nô tài thỉnh an tiểu Vương gia! Bẩm tiểu Vương gia, Nhị Vương gia, Tam Vương gia, Ngũ Vương gia, Lục Vương gia, Thất Vương gia đến!”

“Sao? Phụ vương cùng các hoàng thúc đến đây?” Mạc Ly Hiên ngẩn người.

Quản gia cũng ngạc nhiên cả người, tâm tư của hắn tập trung vào ba chữ ‘Tam Vương gia’ kia!

“Quản gia, chúng ta nhanh đi!”

Mạc Ly Hiên nói xong, bước nhanh về phía tiền sảnh.

Quản gia hoàn hồn, bình tĩnh đi theo sau.

Trong đại sảnh, bốn người khác đều không quản trong lòng khẩn trương hay không, ít nhất ở mặt ngoài đều điềm tĩnh ngồi ở trên ghế uống trà, chỉ có Thất Vương gia Mạc Kỳ Dục như ruồi bọ không đầu, nắm chặt tay đi tới đi lui, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía hậu đường, miệng không ngừng nói thầm, “Nha đầu kia rốt cuộc chết chưa? Chưa chết sao còn chưa ra?”

Rốt cục, Mạc Kỳ Lâm nghe đến nhức đầu, mở miệng nói: “Tiểu Thất, đệ ngồi xuống được không? Nha hoàn đã đi mời Tứ tẩu, nữ nhân người ta dù sao cũng cần trang điểm một chút.”

“Trang điểm cái gì? Đều đã tối khuya, còn trang điểm cái gì? Nha đầu kia thực phiền!” Mạc Kỳ Dục chỉ lo cho an nguy của Lăng Tuyết Mạn, trong miệng xôn ra lời nói không đầu không đuôi.

Mạc Kỳ Diễn không vui nhú mày, mới nói “Tiểu Thất – “ liền nghe được phía sau rèm một loại thanh âm cấn răng vang lên, “Dục Dục!”

Mọi người vội nhìn lại, Lăng Tuyết Mạn mặc trang phục màu xanh nước biển từ sau rèm đi ra, trên mặt trái xoan mỹ lệ tràn đầy vẻ giận dữ, nhìn mọi người một lượt, chậm rì rì đi đến trước mặt Mạc Kỳ Dục!

Mạc Kỳ Dục bị gương mặt Lăng Tuyết Mạn làm sợ hãi một chút, mở miệng nhẹ nói: “Người, người kêu ta làm cái gì?”

“Dám nói ta phiền? Ta mời người tới sao? Ta hôm nay suýt nữa lại chết trắng cả, người không an ủi ta một câu, lại còn nói ta phiền!” Lăng Tuyết Mạn tức dưng râu tròng mắt, hai tay chống nạnh, nhưng thoáng nhìn bốn nam nhân kia đang trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, liền lại thả tay xuống, bĩu môi nói: “Hừ, không cãi, đỡ cho các ngài lấy cớ nói ta là người đàn bà chanh chua!”

“Phốc-”

Miệng Mạc Kỳ Sâm chứa một ngụm trà nhin không được, toàn bộ phun ra! “Khụ khụ, tứ, Tứ tẩu, không phải chúng ta lấy cớ, là... là tẩu đã là như vậy, đã không cách nào cứu vãn hình tượng rồi!”

“Ha ha ha-”

Toàn sảnh vang lên tiếng cười, Mạc Kỳ Dục ngồi xuống ghế, cười lớn tiếng nhất, đến bọn gia đình nha hoàn ở đại sảnh đều cúi đầu lặng lẽ cười.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, trên mặt trắng đỏ từng trận, âm thầm cấn răng nửa ngày, thấy mọi người vẫn không có ý ngừng cười, không khỏi hung hăng trừng đầu sỏ Mạc Kỳ Sâm, thẳng đến Mạc Kỳ Sâm sợ hãi, dần dần dừng cười, “Tứ... Tứ tẩu, chỉ đùa một chút thôi mà.”

“Không có việc gì, không có việc gì, tiếp tục cười đi, dù sao ta là một người xui xẻo, cứ vài ngày là phải đi gặp Diêm Vương uống chút trà, đánh cờ, nói chuyện phiếm cùng Diêm Vương, sau đó tại Địa phủ đi bộ một vòng mới có thể trở về, các ngài muốn cười, hì hì, vậy thì cười đi, nếu không lần sau ta nói chuyện cùng Diêm Vương, ông ấy luyện tiếu ta về dương gian, ta ở lại Địa phủ lâu, các ngài xem chừng cũng cười không nổi!” Lăng Tuyết Mạn ngậm cười ý, nói trôi chảy, biểu tình động tác sinh động như thật, như đang kể chuyện xưa.

Nhưng hiệu quả rõ rệt, đại sảnh lập tức yên tĩnh không tiếng động!

Trong mắt Mạc Kỳ Diễn nhìn như lạnh nhạt, lại cất dấu bi thương thật sâu, nhìn Lăng Tuyết Mạn quay mặt, nhếch môi.

Chuyện hôm trước hết thấy hiện lên trong lòng, nàng bởi vì hấn không thay đổi mà thương tâm rời đi, hấn còn nói phải giúp nàng đi cầu bùa bình an, kết quả chỉ cách một đêm, nàng lại trải qua một hồi sinh tử.

Mạc Kỳ Minh lẳng lặng nhấp trà, gương mặt vẫn là lạnh lùng bình thản quen thuộc, cũng không có nhìn Lăng Tuyết Mạn nhiều, ánh mắt chỉ lơ đãng đảo qua nàng, lưu lại vài giây, sau đó không dấu vết dời đi.

Mạc Kỳ Lâm bưng bát trà, biểu tình có chút cứng ngắc, nhìn trong mắt Lăng Tuyết Mạn mang theo vài phần tức giận, lại mang theo vài phần vô lực.

Mạc Kỳ Sâm có chút dở khóc dở cười, lại có chút muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mạc Kỳ Dục mang khuôn mặt tuấn tú đen như than, rất là tức giận trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, há mồm nói: “Tứ tẩu, người nói xui xẻo cái gì đó? Thật vất vả mới vô sự, mấy người chúng ta nghe nói xong đều bị dọa đến phát sợ, vội vàng tới thăm người xem có bị thương không, người thế nào còn dọa chúng ta đây?”

“Hừ, ta xem các ngài là đến cười nhạo ta đi?” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi khinh thường, đến thăm người mà gặp như vậy à?

“Tứ tẩu!” Mạc Kỳ Lâm nhú mày, “Vừa mới rồi chỉ là đùa giỡn, Tứ tẩu không cần để trong lòng.”

140. Chương 141

“Mẫu thân!”

Một tiếng nói trẻ thơ truyền đến, mọi người nhìn lại, Mạc Ly Hiền cùng quần gia một trước một sau đi đến.

“Hiên nhi!” Lăng Tuyết Mạn tràn ra mỉm cười ngọt ngào trên mặt.

Mạc Ly Hiền đi tới, tràn đầy tươi cười nhìn thoáng qua Lăng Tuyết Mạn, sau đó quỳ gối hành lễ với năm nam nhân kia: “Con thỉnh an phụ vương! Thỉnh an các vị hoàng thúc!”

“Hiên nhi, đứng lên đi.” Mạc Kỳ Diễn cười nhẹ.

“Vâng, tạ phụ vương!”

Quần gia thỉnh an xong lui sang một bên, Mạc Ly Hiền không có ngồi, mà tới gần Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng hỏi: “Mẫu thân, ngài đã ra mắt phụ vương hoàng thúc chưa?”

“Ách, quên rồi!” Lăng Tuyết Mạn le lưỡi.

“Mẫu thân, ngài không ngừng xảy ra chuyện, Hiên nhi lại còn nhỏ, vẫn là phụ vương hoàng thúc mới có trọng lượng nói chuyện ở trước mặt hoàng gia, ngài phải đối xử tốt với các ngài ấy, như vậy về sau mới có người bảo vệ mạng cho ngài ở chỗ Hoàng gia gia!”

“A? Vậy à? Nhưng bọn họ cười nhạo ta, ta còn phải tận lực nịnh nọt bọn họ sao?”

“Ách, không cần tận lực, phụ vương công minh phân rõ, ngài nịnh không được, Tam Hoàng thúc tương đối làm cho người ta sợ hãi, ngài chú ý nhiều một chút, Ngũ thúc lúc thì tươi cười lúc lại lạnh, âm tình bất định, ngài cũng phải cẩn thận, Lục thúc là người hiền lành, ha ha, Thất thúc trên mặt cang hùng dữ, nói rõ trong lòng ngài ấy càng không tức giận, ngài cũng không cần lo lắng, con thấy Thất thúc đã bại dưới tay ngài.”

“Ha ha, Hiên nhi thật hiểu chuyện nha!”

“Đó là đương nhiên!”

Đối với hai mẹ con thì thảo bàn tán, năm người ngồi hai bên lại càng nhẩn mày, nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ có thể nhìn đến Mạc Ly Hiên cười hết sức đắc ý, Lăng Tuyết Mạn khi thì giật mình, khi thì vui vẻ.

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Dục cảm thấy có chút không tốt ho khan hai tiếng.

Vừa ra tiếng, rốt cục làm hai mẹ con tạm dừng, quay đầu lại nghi hoặc nhìn hần, Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nói: “Dục Dục, người uống trà bị mắc kẹt lá trà ở trong cổ họng sao?”

“Ha ha ha!”

Mọi người đầu tiên là ngẩn người, sau đó toàn bộ cười lên, ngay cả Mạc Kỳ Minh suốt đời lạnh lẽo cũng không nhịn được, nở ý cười trên khóe miệng.

Mạc Ly Hiên cười ôm bụng ngồi ở trên mặt đất, ngửa đầu vừa cười vừa nói: “Mẫu thân, ngài... ngài thật sự là thiên tài!”

Lăng Tuyết Mạn rất mơ hồ, chia chia Mạc Kỳ Dục, không hiểu nói: “Hần... hần không phải là bị nghẹn lá trà sao? Vậy hần không có việc gì đi ho khan làm gì? Cổ họng nhiễm trùng?”

“Người.... người mới bị cổ họng nhiễm trùng, bị mắc kẹt lá trà!” Mạc Kỳ Dục vừa giận vừa buồn cười, tay ở trên đùi mạnh đập vài cái, “Ta có thể làm ra chuyện ngu ngốc như vậy sao?”

Cạc cạc!

Lăng Tuyết Mạn lúng túng, cười khan hai cái, không ngại học hỏi kẻ dưới nói: “Vậy người ho khan làm gì?”

“Tẩu cứ nói đi? Hai người các người một lớn một nhỏ cứ nhiên không thèm để ý đến chúng ta mà nói nhỏ, nhưng chúng ta không có gì, chỉ có Tiểu Thất không nhịn được, cho nên mới ho nhắc tẩu!” Mạc Kỳ Lâm khẽ cười nói.

“Ách, cứ nhiên lại chê cười ta!”

Lăng Tuyết Mạn rất là thẹn thùng cúi đầu, kết quả bụng lại không tốt ‘ọc ọc’ vang lên một tiếng, không lớn không nhỏ, vừa khéo có thể ọi người trong phạm vi hai thước nghe được, cái này mọi người thật vất vả mới dừng lại nổi lên tiếng cười!

“Cười cái gì mà cười? Người ta đói bụng thôi, một ngày không đụng bữa cơm, đổi lại là các ngài, các ngài không đói bụng sao?” Lăng Tuyết Mạn tức giận dùng sức dậm chân, muốn ngăn tiếng cười chói tai của đám người này.

Nhưng, nàng dỗi hờn như đứa nhỏ, một cái nhẩn mày, một nụ cười lại tác động sâu đến tâm mấy nam nhân, Mạc Kỳ Diễn cười nhẹ, nhìn Mạc Ly Hiên hỏi: “Hiên nhi, bữa tối có làm tốt chưa?”

Một gia đình ghé vào trên lỗ tai quản gia nói vài câu, quản gia lập tức trả lời: “Bẩm Nhị Vương gia, tiểu Vương gia, Vương phi, bữa tối đã chuẩn bị tốt, mới vừa rồi chúng nô tài không dám quấy rầy, hiện tại xin chỉ thị các vị chủ tử, có dùng bữa cùng nhau hay không?”

“Không!” Lăng Tuyết Mạn lập tức đáp “Không được!” mới há miệng thở dốc, lời nói liền bị Mạc Kỳ Diễn cướp lấy, “Cùng nhau dùng, tất cả mọi người không cần cố kỵ gì, cùng nhau dùng bữa.”

“Vâng, nô tài mời các vị chủ tử dời bước đến nhà ăn!” Quản gia cung kính trả lời, sau đó vội vàng mang theo gia đình đi ra ngoài.

Mạc Kỳ Diễn giờ lên tươi cười như tắm gió xuân, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mặt Lăng Tuyết Mạn trợn mắt há hốc mồm, khẽ cười nói: “Sao Tứ Vương phi lại hẹp hòi, không dám chiêu đãi chúng ta một bữa cơm sao?”

Đau dài không bằng đau ngắn, ta là không muốn dùng với ngài.

Lăng Tuyết Mạn lẩm bẩm trong lòng một câu, sau đó gượng ép ngoéo môi, cười so với khóc còn khó coi hơn, “Ta làm sao dám? Dù sao lại không phải ăn đồ của ta, các ngài ăn không hết cũng có thể đóng gói mang đi, ta thật không sao cả.”

A... A... thật sự là không hiểu nổi, hôm qua mới chính thức nói rõ tình cảm hai người bọn họ tan vỡ, thế nào hôm nay lại cười với nàng như vậy?

Lăng Tuyết Mạn âm thầm nắm chặt nắm tay, nói ình, tuyệt không thể bị nét mặt của Mạc Kỳ Diễn lừa gạt, hiện tại thu tay lại còn không đến mức quá thương tâm, nếu yêu đến không thể tự kiềm chế, lại không cách nào chấp nhận hấn tam thê tứ thiếp, vậy nàng liền thất cổ tự sát đi!

Mạc Kỳ Lâm nhin cười không được, “Tứ tẩu, tẩu thật không đau lòng gia tài của Tứ ca sao?”

“Hi hi, ta mỗi ngày chỉ làm sâu gạo ăn cơm ngủ qua ngày, cái khác cũng không quản!” Lăng Tuyết Mạn cười tít mắt trả lời.

“Sâu gạo? Là cái gì?” Mở miệng hỏi là Mạc Kỳ Minh từ lúc tiến vào chưa phát ra một lời.

Lăng Tuyết Mạn bị giật mình, tươi cười cũng thay thành cứng ngắt, “Sâu gạo chính là... chính người là ăn xong lại nằm chờ ăn!”

“A? Cách nói này thật mới mẻ!” Mạc Kỳ Minh cong môi, tràn ra mỉm cười.

Lăng Tuyết Mạn bị nụ cười kia làm chấn động, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, tình cảnh trong thiên lao Mạc Kỳ Minh tới nhanh chóng nổi lên trước mắt, nhất là một câu cuối cùng của hắn, “Bổn vương đối với Tứ Vương phi cảm thấy thật hứng thú!” Để cho nàng run sợ, cảm giác hứng thú này, tuyệt đối không phải là thích như Mạc Kỳ Diễn, là cái gì nàng không rõ ràng lắm, nhưng chính là trong lòng sợ hãi!

“Mới mẻ à? Ha ha, ta ta thuận miệng nói bừa thôi.” Lăng Tuyết Mạn lấp bắp, tìm khăn trương đập bình bịch.

Thấy thế, những nam nhân khác đều cau mày, Mạc Kỳ Lâm lại cười nhẹ nói: “Tứ tẩu, Tam ca không thường nhiều lời, hôm nay đột nhiên hỏi một câu lại làm Tứ tẩu vốn mồm miệng lạnh lợi bị sợ đến cà lăm rồi!”

Nghe Mạc Kỳ Lâm nói vậy, Lăng Tuyết Mạn thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhớ được hắn ở trong thiên lao từng nhắc nhở nàng đề phòng Tam Vương gia, liền cảm kích cười mỉm với Mạc Kỳ Lâm, “Ngũ Vương gia nói đúng lắm, ta vốn nhất gan mà.”

“Sao? Người nhất gan?” Mạc Kỳ Dục nghe vậy, khinh bỉ nói, “Người ngay cả quạt lưu ly của ta cũng dám đoạt, người còn nhất gan à?”

141. Chương 142

“Khụ khụ, ta biết Dục Dục người tâm địa thiện lương, trọng nghĩa khinh tài, chắc chắn sẽ không so đo với tiểu nữ tử ta, cho nên mới-”

Lăng Tuyết Mạn cười hết sức đáng đánh đòn, làm Mạc Kỳ Dục hận không thể một quyền đấm nát cái khuôn mặt tươi cười kia nịnh nọt lừa gạt quần chúng của nàng.

Hít sâu hai hơi, Mạc Kỳ Dục nỗ lực làm ình lạnh nhạt, sau đó cười rất là bình tĩnh, “Tứ tẩu nói đúng lắm, nhờ ta có một tâm địa thiện lương, trọng nghĩa khinh tài, khiêm tốn, đương nhiên không có khả năng hẹp hòi với một tiểu nha đầu lưu manh vô lại, hết ăn lại nằm, mồm mép gian xảo phải không?”

“Phụt-”

Lăng Tuyết Mạn nén không nổi mà phun!

Không khí lập tức lại sinh động, mọi người đương nhiên lại là cười lớn không thôi, Mạc Kỳ Diễn vừa cười vừa dùng năm ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn, nói: “Tiểu Thất, đệ từ khi nào đã tổn thương người ta như vậy?”

“Ta bị tổn thương ngài thật cao hứng sao?” Lăng Tuyết Mạn chán nản, đem lửa giận chuyển dời đến vật hi sinh Mạc Kỳ Diễn.

Miệng Mạc Kỳ Diễn tươi cười cứng đờ, tay cũng ngừng, ngây cả người nói: “Không có, ta chỉ đùa cùng Tiểu Thất thôi.”

“Hừ!” Lăng Tuyết Mạn quay đầu, nắm tay Mạc Ly Hiên, trách mắng: “Hiên nhi, con cũng cười sao? Đi, chúng ta ăn cơm đi, không cần để ý mấy nam nhân đáng ghét này!”

“Haiz, mẫu thân, phụ vương con...” Mạc Ly Hiên muốn thay Mạc Kỳ Diễn giải thích, nhưng tay bị Lăng Tuyết Mạn dùng sức kéo, cũng không quay đầu lại quát: “Phụ vương con là trứng thối! Ta nguyện rửa mấy người bọn họ một lát ăn cơm đều bị nghẹn!”

Năm nam nhân lập tức không cười, méo mặt!

Trên bàn cơm, Lăng Tuyết Mạn ăn như cọp như sói, mục đích của nàng chính là có thể sớm chấm dứt ăn chung, tuyệt không kéo dài thêm một giây!

“Ha ha, còn có thể ăn, chứng tỏ đã hết bị kinh sợ rồi!” Mạc Kỳ Sâm, khẽ cười nói.

Mạc Kỳ Lâm gật đầu, nói: “Đúng, nhưng mà ăn chậm một chút đi, cẩn thận coi chừng huynh đệ chúng ta không bị nghẹn, bản thân tẩu lại gặp hạn!”

“Haiz, nha đầu này sao không nghe khuyên bảo, ngược lại càng ăn càng nhanh? Tốt xấu cũng phải có chút bộ dáng nữ nhân đi!” Mạc Kỳ Dục tắc lưỡi, vô cùng buồn bực nói.

Lăng Tuyết Mạn một mực không nhìn, không nghe thấy.

Thấy thế, Mạc Kỳ Diễn đặt đũa xuống, hơi tức giận nói: “Nàng tức giận với ai? Một ngày chưa ăn cơm, dạ dày như vậy nuốt cơm sao chịu nổi, lấy bản thân mình đùa giỡn sao?”

Lăng Tuyết Mạn nhất thời cứng đờ, ăn không thấy ngon, nuốt xuống một miếng đầy đồ ăn xong, nhẹ nhàng hít một hơi, ngược mắt, cười cười nói, “Nhị Vương gia sao lại nói như vậy? Thân thể của ta, ta không quý trọng, vậy không phải là tự mình tìm chết sao? Không có phu quân yêu mến, ta càng đối xử với bản thân mình tốt hơn mới phải?”

Dứt lời, Lăng Tuyết Mạn cười khanh khách, không nhìn Mạc Kỳ Diễn nữa, mà nghiêng đầu chống lại mặt Mạc Kỳ Dục, cười cười nói: “Dục Dục, ta ăn mau là bởi vì người chọc ta tức giận, ta không muốn nói với người, nếu người bồi thường ta, tâm tình ta sẽ tốt, sẽ ăn cơm bình thường, người thấy sao?”

“Người-” Mạc Kỳ Dục tức đen mặt, vừa định phản bác, Mạc Kỳ Diễn lại cười nhẹ ngắt lời, “Tiểu Thất, đệ không phải quân tử sao?”

Một câu này ý tứ ẩn chứa hết mười phần!

Mạc Kỳ Dục ngửa đầu ra, vô lực nói: “Té xỉu! Tứ tẩu, ta xem như bại dưới tay người, nói đi, muốn ta bồi thường người như thế nào?”

“Ha ha, người giúp ta làm cây sáo, ta muốn thối.” Lăng Tuyết Mạn cười yếu ớt, lại nói: “Chỉ là ta không có bạc trả cho người, người có thể tìm quản gia của chúng ta.”

“Cây sáo? Người sẽ thối?” Mạc Kỳ Dục không quan tâm bạc, mà kinh ngạc mở to hai mắt, bởi vì cây sáo cùng tiêu đều là nam nhân thối, nữ nhân chỉ là đánh đàn và múa thối.

Nghe vậy, mấy người khác cũng đều kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết Mạn.

“Vô nghĩa!” Lăng Tuyết Mạn cắn răng nói hai chữ, mẹ nó! Rất khinh người, đây chính là nhạc cụ duy nhất Lăng đại tiểu thư nàng biết chơi!

Mạc Kỳ Dục bĩu môi, “Người có thể tao nhả một chút hay không? Thái độ cầu người là như vậy sao?”

“Tiểu Dục Dục, ta đang cầu xin người sao?” Lăng Tuyết Mạn nổi gân đen trên trán.

“Không được gọi ta như vậy!” Mạc Kỳ Dục muốn điên rồi.

“Ta cứ gọi! Cây sáo người có đưa hay không?”

“Không đưa!”

“Được! Về sau ta không thèm nhìn đến người, ta không có bạn bè nhỏ mọn như người!”

“Người-”

Mạc Kỳ Dục thất bại nằm sấp ở trên bàn ăn, ánh mắt ảm đạm, giọng nói cực kỳ ỉu xìu, “Bà cô, ta cho được chưa? Thích màu gì? Muốn làm bằng vật liệu gì? Ta liều mạng tìm cho người!”

Một bàn không ai dùng cơm, tất cả đều há miệng đến có thể nhét cái trứng vịt!

Lăng Tuyết Mạn đắc ý hả hê, nghĩ nghĩ nói: “Màu à, màu trắng tinh đi, như vậy cho dù ta thổi không hay, người khác nhìn cây sáo xinh đẹp như vậy cũng sẽ tha thứ cho ta, còn chất liệu, người ta thường nói sáo ngọc, vậy đương nhiên là bằng ngọc!”

“Xi!”

Mạc Kỳ Lâm nhin không được cười ra tiếng một cái, nhưng mới cười lại sợ Lăng Tuyết Mạn tức giận lần hai, vội ho lên, mượn tiếng ho này làm ình dừng cười lại, thẳng đến nghẹn đỏ mặt, mới chế nhạo: “Tứ tẩu, nếu tẩu thổi không hay, có thể thổi cùng các nhạc sĩ trong cung, thật giả lẫn lộn, ha ha, chúng ta chỉ dùng mắt xem cây sáo, lỗ tai không cần nghe là được!”

“Hừ, khinh bỉ ta phải không?” Lăng Tuyết Mạn tức giận đỏ mặt, nâng cằm hừ nói.

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiền sợ Lăng Tuyết Mạn tức giận, vội kéo kéo tay áo của nàng, cười tí mắt nói: “Mẫu thân, ngài nếu cảm giác mình thổi không tốt, có thể học hỏi phụ vương, phụ vương thổi sáo rất tuyệt!”

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Diễn cùng Lăng Tuyết Mạn đồng thời ho lên, trên mặt đều có chút khô nóng.

“Mẫu thân làm sao vậy? Phụ vương?” Mạc Ly Hiền nhìn trái nhìn phải, ngây ngốc ra, “Con nói sai cái gì sao?”

Lăng Tuyết Mạn lắc đầu: “Không, Hiền nhi, mẫu thân không cần học hỏi người khác, mẫu thân thổi sáo là đệ nhất thiên hạ, mới vừa rồi là khiêm tốn thôi!”

“Đệ nhất thiên hạ?”

Mạc Kỳ Dục bật cười, những người khác cũng cười lên, cho là Lăng Tuyết Mạn hiểu thắng mà khoác lác.

Chỉ có Mạc Kỳ Minh lãnh đạm quét mắt nhìn khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn, cười như không cười nhếch môi, “Tứ Vương phi tự tin như vậy, không bằng đại lễ mừng thọ sắp tới của phụ hoàng thượng biểu diễn cho chúng ta xem, như thế nào? Chúng ta cũng hiểu biết một chút về thiên hạ đệ nhất thổi sáo!”

Lăng Tuyết Mạn choáng váng!

“Tam ca đưa ý kiến không sai, Tứ tẩu, chúng ta mỗi mắt mong chờ a!” Kể phụ họa đáng chết là Mạc Kỳ Dục!

Sau đó Lăng Tuyết Mạn thê thảm nhìn đến ba người khác đều gật đầu, lại cười xấu xa nhìn nàng!

“Được!”

Thua người không thua trận, Lăng Tuyết Mạn ở dưới năm ánh mắt khinh bỉ xem cuộc vui, hào khí vỗ bàn một cái, đứng lên!

142. Chương 143

Trăng trong như nước, ánh trăng chọc người, màu sáng bạc chiếu sáng trên con đường nhỏ ven hồ thượng, ngẫu nhiên nghiêng thân mình, bóng dáng chiếu xuống mặt hồ, nam nhân hơi cong khốe miệng, giơ lên một chút độ cong đẹp mắt.

Hiếm khi có thể ổn định tinh thần mà đi tản bộ, Mạc Kỳ Hàn vẫn duy trì tâm tình thoải mái bước đi thông thả vòng quanh hậu viên Hương Đàn Cư.

“Sư huynh!”

Phía sau vang lên một tiếng kêu, Mạc Kỳ Hàn ngừng lại, quay đầu, “Mộng Thanh!”

Lâm Mộng Thanh tiêu sái đi đến gần, ai oán nói: “Sư huynh tản bộ tại sao không gọi đệ?”

“Đệ không phải đang cùng sư phụ nghiên cứu cổ thuật Miêu Cương sao?”

“Nghiên cứu xong rồi, sư phụ nói cổ thuật người ta dùng trên quần áo sư tẩu cùng với độc dược lần trước đến từ một phe phái, vậy thì nói rõ là cùng một đám người.”

“Phải không? Đáng chết, càng ngày càng nghiêm trọng!”

“Haiz! Quyền thế hại người a!”

“Mộng Thanh, đệ cùng sư phụ tạm thời không cản trở về Lê Sơn Quan, ở lại giúp ta đi!”

“Ách, đệ với huynh sống ở chỗ này, không phải muốn buồn chết đệ sao?”

“Đệ sợ buồn, có thể dịch dung đi ra ngoài chơi mà, bắt quá, phải biết nặng nhẹ, không thể sai lầm, thuận tiện giúp ta theo dõi Lăng Bắc Nguyên cùng Tam Vương gia, nhanh chóng điều tra rõ chấm dứt tất cả những chuyện này, nếu không Tuyết Mạn cứ ở trong vòng nguy hiểm như thế, lòng ta thật khó chịu!”

“Ách, đệ đi ngủ đây! Mới đi ra một vòng, đệ lại có thêm nhiệm vụ! Oa oa, đệ muốn chết!” Lâm Mộng Thanh ngửa mặt lên trời bi phẫn, vỗ ngực liên tục, “Sư huynh, huynh thật sự là sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào hành xác đệ!”

“Ha ha ha!”

“Hừ! Đệ đi đây!”

Lâm Mộng Thanh mới rời đi, quần gia liền tới.

“Chủ tử, Nhị Vương gia bọn họ đã về phủ. Tam Vương gia mặt ngoài thoát nhìn không khác, cũng chưa hỏi Vương phi là thoát hiểm ra sao, chỉ nói mấy câu cùng Vương phi.”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, trầm ngâm nói: “Người này tâm cơ quá thâm trầm, tuyệt không đơn giản như vậy, thái độ của Vương phi đối với hắn như thế nào?”

“Thưa chủ tử, Vương phi có vẻ như e ngại Tam Vương gia, cũng không muốn cùng Tam Vương gia nói chuyện nhiều, lúc dùng bữa Vương phi muốn một cây sáo của Thất Vương gia, nói là bản thân mình sẽ thổi, về sau Tam Vương gia muốn Vương phi biểu diễn ở tiệc mừng thọ của Hoàng Thượng, Vương phi đáp ứng rồi.”

“Sao? Có việc này à?”

“Vâng, chủ tử, mặt khác, Nhị Vương gia cùng Vương phi không có gặp riêng, Vương phi đối với Nhị Vương gia có vẻ như mang oán giận trong lòng, không quá thân mật.”

“Ừ, như thế mới tốt.”

“Còn có một việc, nô tài có chút nghi vấn. Cốc Trắc phi hôm nay xin Vương phi đi ra phủ, nói là đi am Tĩnh Tâm dâng hương, nhưng lại trở về trễ một canh giờ, nô tài đi ra cổng lớn nghênh đón, phát hiện mặt

sau quần áo Cốc Trắc phi dính một mảnh lá phong nhỏ, theo nô tài biết, dọc đường từ Vương phủ đến am Tĩnh Tâm cũng không có cây phong, không biết Cốc Trắc phi là dính vào ở nơi nào?”

Mạc Kỳ Hàn phút chốc nhú mào, “Tư Khuynh, người hoài nghi Cốc Trắc phi?”

“Chủ tử thứ tội! Nô tài phân tích trước sau, thấy Vương phi từ khi vào phủ, chỉ có xung đột cùng hai vị trắc phi, không gây thù kết oán với người khác, mà cách lần xung đột đầu tiên không lâu, liền xuất hiện sự kiện bố cáo, còn có ngày hôm trước, thái độ của Cốc Trắc phi đối với Vương phi chuyển biến cực nhanh, làm nô tài luôn thấy rất quái dị, theo tính cách, Cốc Trắc phi đâu có dễ dàng cúi đầu như vậy, mà chức quan của Cốc đại nhân cao hơn Lăng đại nhân, Cốc Trắc phi cũng tuyên bố không có gì phải sợ Vương phi-”

“Tư Khuynh!” Ánh mắt thâm thúy của Mạc Kỳ Hàn nhiễm lên một mảnh u ám, tiếng nói rét lạnh mang ác ý, “Tức khắc phải người giám thị Thẩm Trúc Hiên, cũng giám thị Tôn trắc phi, không cho bọn họ lại bước ra Vương phủ một bước!”

“Vâng, chủ tử!”

Cúc Thủy Viên.

Trong phòng ngủ, Lăng Tuyết Mạn cầm giày trên tay, đi tới đi lui, bất an lo lắng cực kỳ.

Mới vừa rồi Ly Hiên nói cho nàng biết, nha hoàn kia chết ở ngoài thành, nàng lại hoảng hốt thêm một phần, nàng nghĩ thế nào cũng không thông, rốt cuộc đắc tội người nào, tại sao ba lần bốn lượt đến hãm hại nàng? Nếu thật là Lăng Bắc Nguyên, nàng không thể tin được, trên đời này lại còn có người cha ác độc như thế!

Nhưng, Ly Hiên trúng độc, Lăng gia sẽ có khả năng bị bao vây, cả nhà bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội, cho dù Lăng Bắc Nguyên biết Ly Hiên sẽ tỉnh, nhưng sao có thể tính đến các vị Vương Gia kia sẽ hợp lực cứu nàng? Hay là, ông vốn là không muốn nàng sống? Nhưng, không ai sẽ gốc đến nỗi ở trong phủ mình hạ độc a? Hoặc là ông có bí mật gì không thể cho ai biết?

“Ây da, phiền chết!”

Lăng Tuyết Mạn muốn đau đầu, đặt móng ngồi ở trên giường, ngửa đầu rồi ngã xuống, nhắm mắt lại, chỉ cần nhớ lại hôm nay đủ loại cử tử nhất sinh, liền không rét mà run!

Nhắm mắt lại, nàng không phát hiện được nên đã bị dập tắt, một hồi cảm giác thấy không thích hợp, một đôi môi ẩm áp đã dán bên tai nàng, hôn nhẹ một cái, tiếng nói trầm thấp mát lạnh, “Đang buồn phiền cái gì?”

“Á?”

Lăng Tuyết Mạn cả kinh, vội mở to mắt, nhìn bóng đen nghiêng người bên cạnh nàng, hít một hơi lạnh, “Người... người sao lại đến đây?”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn không vui nhú mào, “Ta không thể tới sao?”

“Không... không phải.” Lăng Tuyết Mạn cuống quýt lắc đầu, di chứng tối hôm qua khiến nàng co rúm vào góc giường, kinh hãi mở to mắt, vô cùng khẩn trương, “Người... người đừng lại đây, đừng tới đây-”

“Tuyết Mạn, nàng sợ ta?” Mạc Kỳ Hàn nhú mào.

“Dù sao người không nên tới!” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên lớn tiếng nói.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực, đen mặt đứng ở bên giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn co quắp trong góc giường như con mèo nhỏ bị tổn thương hoảng sợ nhìn hắn, giận dữ nói: “Tuyết Mạn, hôm nay ban ngày nàng không phải còn ôm ta sao? Sao bây giờ lại kháng cự ta?”

“Bởi vì ban ngày nhiều người, còn có lão gia gia, người không có khả năng lăng nhục ta! Hiện tại... hiện tại người không được lại đây, nếu không... nếu không ta sẽ tự vận!” Lăng Tuyết Mạn cấp bách nói, rướn đầu lại gần bức tường uy hiếp.

“Tuyết Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn rùng mình, liền muốn lên giường tóm Lăng Tuyết Mạn lại, nhưng mà nàng lại càng thêm kinh sợ vung hai tay hô: “Không được tới! Không được tới!”

“Tuyết Mạn, nàng đừng kích động, ta không tới, ta chỉ đứng ở chỗ này, có được hay không?” Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn không không chế được, cắn răng một cái, thân mình lui về, mềm giọng dỗ dành.

“Người tên khốn kiếp này, không cho phép người lại cường bạo ta, không cho phép, không cho phép-” Lăng Tuyết Mạn ủy khuất khóc lên, vừa khóc vừa mắng, “Dâm tặc đáng chết, lại cường bạo ta, ta thật sự chết cho người xem!”

Khuôn mặt của Mạc Kỳ Hàn thoát xanh thoát trắng, hắn còn nghĩ rằng nàng là kinh hách việc ban ngày, thì ra là bởi vì hắn tối hôm qua-

“Tuyết Mạn, đêm qua là ta không ôn nhu, nàng... nàng đừng giận, ta sẽ không lại đối xử với nàng như vậy, có được không?” Mạc Kỳ Hàn cau mày, cực kỳ nhẹ giọng dịu dàng nói.

143. Chương 144: Chương 144

“Không muốn, không muốn, không được -”

Lăng Tuyết Mạn la lung tung, trí nhớ thống khổ tối hôm qua trào lên rõ nét trong lòng, cảm xúc càng thêm không khống chế được, nghiêng người lấy cái gối chọi Mạc Kỳ Hàn!

Mạc Kỳ Hàn linh hoạt tiếp được, đem gối đặt ở bên giường, từ từ nói: “Tuyết Mạn, hiện tại nàng còn nghĩ rằng ta ban đầu là cường bạo nàng sao? Lần đầu tiên muốn nàng, ta cũng chưa như vậy đối với nàng, đêm qua thật sự là quá tức giận, mới khi dễ nàng, thật sự là không nên, ta cam đoan về sau sẽ không như vậy nữa, nàng tin ta đi, được không?”

“Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi!!! Kẻ xấu xa như ngươi, ông trời sao không bắt ngươi đi chết đi! Ma đầu giết người, bắt người cướp của, khi dễ quả phụ, người quá ác!” Lăng Tuyết Mạn lên án, đồng thời lại chụp một cái gối chọi Mạc Kỳ Hàn!

Khuôn mặt của Mạc Kỳ Hàn càng ngày càng đen, đôi mắt dần dần xông lên ý lạnh, lòng bàn tay nắm chặt biểu hiện ra hắn lúc này vô cùng tức giận, cái gối bị hắn chụp được ném về phía góc giường, lời nói cơ hồ là cắn răng từ trong miệng nhảy ra, “Lăng Tuyết Mạn, ở trong mắt nàng, ta là nam nhân không bằng cảm thú như vậy sao? Ma đầu giết người? Nàng tận mắt thấy tám thị vệ hộ tống nàng không? Tất cả bọn họ đều trọng thương, từ cánh tay đến đùi đều máu thịt lẫn lộn, nàng nhìn thấy không? Còn quần gia của Tứ Vương phủ, vết thương hắn được băng bó lại nàng nhìn không thấy, nếu không phải ta dẫn người kịp thời đuổi tới, nàng bây giờ sớm là một người chết rồi!”

“Nàng kêu ta không được giết người, nếu không giết, toàn bộ chúng ta hôm nay cũng phải chết ở bên trong khu rừng kia, nàng cho là sát thủ sẽ cũng thiện lương giống nàng sao? Hơn nữa bọn họ đã biết chuyện ta với nàng, thì phải chết! Trên đời này chỉ có người chết mới không mở miệng nói chuyện, bằng không phạm là một người tiết lộ ra ngoài, nàng còn sống nổi không?”

Mạc Kỳ Hàn âm u nói, cảm xúc dao động làm hắn hít sâu một hơi, bọn sát thủ hôm nay hắn là cũng không muốn mạng Lăng Tuyết Mạn, chủ tử của bọn chúng là muốn buộc hắn hiện thân, để giết hắn! Nếu như hắn chết, bất quá là giết một người đã chết mà thôi, ai sẽ hoài nghi đâu? Nhưng mấy thứ này, cũng không thể giằng giãi với Lăng Tuyết Mạn, lòng của nàng, rất thiện!

“Tuyết Mạn, bắt người cướp của của ta lại càng không thừa nhận, ngoại trừ đêm qua, trước đây ta đều không có, mặc dù là bắt buộc nàng, mà ta đối với nàng như thế nào, nàng rất rõ ràng! Khi dễ quả phụ, ta thừa nhận, nàng có thể ghi hận ta một điểm này, nhưng chính là bởi vì ta theo dõi nàng, mới có thể vài lần nhặt mạng nàng trở về!”

Nói xong, nặng nề thở dài, xoay người nhanh rời đi.

Đêm, yên tĩnh không tiếng động, trong phòng lại an tĩnh.

Tim Lãng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn nam nhân kia rời đi, giống trước đây, sau bình phong không có nghe được bất kỳ tiếng động gì, nhưng nàng biết, hắn đã đi rồi, bởi vì mùi đàn hương quen thuộc càng lúc càng nhạt.

Tâm, đột nhiên hư vô, đè nén ủy khuất, cuộn hai chân lên trước ngực, ngơ ngác ngồi ở góc giường, nước mắt chảy xuống, liên tục hỏi bản thân mình, hắn là dân tộc sao? Dân tộc thật sự hắn là không quan tâm đến cảm thụ của nàng, tùy ý phát tiết hưởng thụ mới đúng, dân tộc thật sự sao lại đeo lắc vàng cho nàng? Dân tộc phải là vừa đến liền bạo ngược, làm sao có thể đầu võ mồm vui đùa cùng nàng, quan tâm cả mọi thứ nhỏ nhặt cho nàng, có đắp chăn không, có sinh bệnh hay không, trong lòng đang suy nghĩ gì?

Hắn vừa rồi, giống như có chút cô đơn, nhưng cứ đi như vậy, một chút cũng không như cách làm của dân tộc, đêm qua, hắn tức giận là vì để ý nàng thích Nhị Vương gia sao? Hắn muốn chính miệng nàng nói trong lòng có hắn, là ăn dấm chua với Nhị Vương gia sao? Không, sẽ không, cũng không thể, hắn rõ ràng nói không thích nàng, không yêu nàng, chỉ là muốn chiếm lấy nàng mà thôi

Hắn rốt cuộc là loại người nào? Còn có cả thủ hạ lợi hại, còn có sư phụ, ông lão kia nhìn cũng không giống người xấu, nếu là sư phụ, chắc là người càng lợi hại hơn, nhưng nhìn giống như rất sợ hắn, hắn đến tột cùng là ai? Lão đại hắc đạo thống lĩnh giang hồ sao?

Hắn thật là thần bí! Chỉ cần đơn giản nhìn khí phách chủ tử hắn thể hiện hôm nay, như thế nào cũng thấy hắn kinh thường cường bạo phụ nữ a? Vậy vì sao cố tình theo dõi nàng?

Lãng Tuyết Mạn lại muốn nhúc nhích, vượt đầu, muốn cho bản thân mình thanh tỉnh một ít, vì sao nàng xuyên qua, liền gặp nhiều chuyện như vậy?

Thân mình chui vào chăn gấm, Lãng Tuyết Mạn rất nhanh ngủ đi.

Lúc Mạc Kỳ Hàn quay trở lại, nhìn đến bộ dáng Lãng Tuyết Mạn ngủ say sưa, khóe mắt còn vương nước, lông mi dài dài như cánh chim nhẹ nhàng che trên mắt, da thịt nhẵn nhụi như sứ trắng phản chiếu dưới ánh trăng, lung linh tràn đầy sắc màu, say lòng người, cánh môi hơi hé mở, đỏ thắm mềm mại, làm cho người ta nhìn không được muốn âu yếm, nghĩ như vậy, thân mình đã không tự chủ được lén đến trước mặt, hơi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn.

Nàng chưa tỉnh, vẫn đang ngủ ngon lành, chính là này chăn chỉ kéo đến dưới thân, trên người cái gì cũng không che lại, làm hắn nhũn mảy, lặng lẽ thoát giày cởi áo, sau đó lên giường, động tác càng là mềm nhẹ ôm lấy thân mình mềm mại thơm ngát vừa tắm rửa không lâu của nàng, kéo chăn gấm ra, đặt gối ngay ngắn, sau đó đem nàng đặt ngay ngắn, thể này môi mỏng mới hơi cong, nhẹ tràn ra một nụ cười ôn nhu sủng nịch, thân mình cao to chậm rãi nằm xuống, cánh tay vòng qua bờ vai nàng, nhẹ ôm nàng vào lòng, nhắm mắt lại.

Canh ba, một tia chớp đột nhiên cắt qua bầu trời, ngay sau đó từng trận tiếng sấm liên tiếp không ngừng, Lãng Tuyết Mạn trong lúc ngủ mơ bị tỉnh lại, mắt thoáng nhìn đến tia chớp ngoài cửa, khoảnh khắc lúc cha nàng mất đi khắc sâu trong trí nhớ lập tức nhảy ra trong óc, nhất thời “Á-” một tiếng!

“Tuyết Mạn! Tuyết Mạn, đừng sợ đừng sợ, có ta ở đây, đừng sợ!” Mạc Kỳ Hàn bừng tỉnh, vội nhanh ôm chặt Lãng Tuyết Mạn đang run run cả người, nhẹ vỗ lưng của nàng dỗ dành, “Tuyết Mạn không sợ, chỉ là sét đánh trời mưa, lập tức không sao, không phải sợ, có ta ở đây bên cạnh nàng, cái gì cũng không phải sợ.”

“A... A... A... A...” Lãng Tuyết Mạn chỉ lo thương tâm, hoàn toàn không phản ứng kịp, nhưng lời trấn an này, cùng với bờ ngực rộng lớn ấm áp làm cho nàng giống như bắt được cái phao cứu mạng, có cảm giác an toàn, vì vậy, hai tay nắm thật chặt bờ vai Mạc Kỳ Hàn, bình phục cảm xúc kích động.

“Nàng sợ sấm sét như vậy, sau này làm sao ngủ một mình đây?”

Mạc Kỳ Hàn lo lắng thở dài, sau này lập hậu cung, hắn cũng không thể chỉ sủng hạnh một mình nàng a? Phi tần hậu cung đều có dây mơ rễ má với quan lại triều đình, vì củng cố giang sơn, phải có nhiều phi tần! Nhưng theo tính tình của Lãng Tuyết Mạn, nàng sao chịu làm một trong những nữ nhân của hắn? Dưa hấu xanh không ngọt, đạo lý này hắn đêm qua cũng mới hiểu được, nàng như cái xác chết, hắn không có bất cứ hứng thú gì, chỉ là vì nóng giận mà phát tiết.

144. Chương 145

Thở dài, Mạc Kỳ Hàn quyết định không nghĩ nữa, đi một bước tính một bước, nếu như đến lúc đó nàng không đồng ý, hẳn lại không thả nàng đi, không lập hậu cung cũng không sao, chỉ là áp lực hẳn phải đối mặt sẽ lớn hơn, cần phải nắm giữ quyền hành mạnh hơn mới được, như vậy-

“Híc... híc...”

Thiên hạ trong lòng còn khóc, suy nghĩ bay xa của Mạc Kỳ Hàn bị kéo trở lại, nghiêng tai nghe, sấm chớp đã không còn, ngoài trời mưa to, có thể nghe được âm thanh tí tách của hạt mưa rơi trên nền đá.

Tiếng khóc nhỏ dần, Lăng Tuyết Mạn lại mơ màng ngủ, chính là vẫn ôm lấy bả vai Mạc Kỳ Hàn không chịu buông tay, tự hồ sợ vừa buông tay, cái loại cảm giác đáng sợ này lại sẽ tới.

Cúi đầu, nhìn đến nước mắt vương trên lông mi, trên gò má, Mạc Kỳ Hàn phủ môi lên, nhẹ nhàng liếm sạch, sau đó mới lại nhắm mắt ngủ.

Lăng Tuyết Mạn ngủ được một chút, vài lần muốn lật người lại nhưng không được, cánh tay vung loạn, đụng đến trên mặt Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn kêu một tiếng, làm Lăng Tuyết Mạn thức tỉnh, mở mắt, không thể tin nhìn gương mặt nam nhân kề bên, ngón tay vừa chạm đến, nhanh như chớp thu trở về, thì thào: “Người... người sao lại ở trên giường? Người không phải đi rồi sao?”

“Nàng sợ sấm như vậy, làm sao ta có thể đi?” Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng nói.

“Không có người xuất hiện, cuộc sống của ta không phải vẫn trôi qua bình thường sao?” Lăng Tuyết Mạn không cam lòng trả lời một cách mỉa mai.

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn, một hồi lâu mới nói nhỏ: “Nếu ta đã xuất hiện, nàng liền là trách nhiệm của ta.”

“Trách nhiệm? Ai muốn người phụ trách?” Lăng Tuyết Mạn tức giận đỏ mặt, thì ra đối xử tốt đủ thứ với nàng, đều là bởi vì trách nhiệm!

“Nàng muốn hay không tùy nàng, còn có làm hay không là việc của ta.” Mạc Kỳ Hàn mấp máy môi, thản nhiên nói.

Lăng Tuyết Mạn nổi giận thở phì phò, lạnh lùng trừng mắt vài lần, dùng sức quay thân mình, đưa lưng về phía Mạc Kỳ Hàn.

“Chút nữa sợ là còn có sét đánh.”

Phía sau truyền đến tiếng nói khàn khàn, Lăng Tuyết Mạn lấy tay bịt kín lỗ tai.

“Nếu sét lại đánh, nàng lại không nghe lời, vậy bản công tử sẽ đưa nàng đi ra ngoài, chính mắt nhìn tia chớp cắt qua bầu trời sáng rọi.”

Thân mình Lăng Tuyết Mạn hung hăng run lên, càng là dùng sức bịt hai tai.

“A? Nàng không muốn nhìn thấy bản công tử? Vậy được, ngày mai bản công tử phải rời kinh thành, chuyện nơi đây đã xử lý xong, nàng cũng không muốn làm phu nhân của ta, như vậy chúng ta vĩnh biệt, lúc rời đi, ta sẽ đưa một phong thư đến hoàng cung, tâm sự với Hoàng Thượng chuyện xưa về một dân tộc cùng đương kim Tứ Vương phi yêu đương vụng trộm.”

Tức lên, Lăng Tuyết Mạn không thể nhịn được nữa, xoay người một cái, cắn răng, đập một cước, ” Nam nhân chết tiết, nam nhân thối, ngoại trừ uy hiếp, người còn có thể làm gì?”

Mạc Kỳ Hàn ăn đau trên đùi, nhú mày thật sâu, chậm rãi nói: “Ngoại trừ sẽ không nhu tình mật ý dỗ nữ nhân, cái khác bản công tử đều có thể!”

“Đáng chết, người còn nói như vậy? Rõ ràng người là thích ta đúng không? Dân tộc đáng ghét, đến lão gia gia cũng nói người phải dỗ ta, người lại cứ cứng miệng đến một câu cũng không có!” Lăng Tuyết Mạn giận

muốn điên rồi, gầm xong, lại dùng lực quay lưng qua, thân mình dán vào tường, hung ác giật chân trùm lấy đầu, vô cùng tức giận.

Khuôn mặt của Mạc Kỳ Hàn rút rút, mắt nhiễm một chút lười nhác, rảnh rang ngồi dậy, dựa vào đầu giường, cười ra vẻ lạnh nhạt, nói: “Đều nói tới độc phụ nhân tâm, hiện tại lời này xem ra một chút cũng không sai, thời tiết đã gần đến đầu mùa đông, nàng lôi hết chân đi, là muốn đông chết phu quân ta sao? Tốt, nếu ta đông chết trên giường này, sáng mai bọn nha hoàn vào, xem nàng giải thích như thế nào? À, còn có, nữ nhân không phải đều thích nghe nam nhân nói lời tâm tình? Nàng nếu thật sự muốn nghe, ta miễn cưỡng có thể nói cho nàng một câu, nhưng nàng nhất định phải nghe sao? Nàng không có tình với ta, nếu ép ta nói, vậy bản thân nàng thề cho ta, nói trong lòng nàng không bao giờ nghĩ đến Nhị Vương gia nữa, về sau thể xác và tinh thần đều thuộc về một mình ta!”

“Ha ha, hơn nữa, thề thì phải làm được, nếu không, thiên lôi sẽ đánh xuống!”

Bên tai đột nhiên có hơi thở ấm áp phun vào, kèm theo tiếng nói khàn khàn lười nhác, lại âm hiểm, Lăng Tuyết Mạn kim lòng không được run run một chút, kích động nói: “Không nghe, không nghe.”

Khuôn mặt của Mạc Kỳ Hàn hiện lên một tia âm trầm, nàng, vẫn không có hoàn toàn giao trái tim cho hắn!

Cảm thấy mắt mắt, chậm rãi lui trở về, lại tựa vào đầu giường, không nói nữa, chỉ lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật lâu sau, nghe không được bất kỳ động tĩnh gì, Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc lặng lẽ quay đầu, nhìn về phía bên giường, không khỏi ngẩn ra, “Người... người sao không tức giận?”

“Ta tức giận có ích không? Nàng không muốn nghe, ta nói cũng vô dụng, nữ nhân đối với ta, cho tới bây giờ đều là ôn nhu thuận theo, cố gắng hầu hạ ta, ta có bao giờ nói một câu tâm tình? Nàng muốn ta nói, ta sẽ không nói đâu.” Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn cũng không có nhìn qua, vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ, giọng điệu lạnh nhạt cực kỳ.

“Ách-”

Lăng Tuyết Mạn nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, cắn môi nửa ngày mới nhẹ thở, nói: “Từ khi người ở với ta, còn có cùng nữ nhân khác.... không?”

“Không có.” Nhàn nhạt hai chữ, sạch sẽ lưu loát.

“Thật... thật sự?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to mắt, trong lòng không hiểu sao lại thấy ngọt ngào, “Vậy người vì sao không muốn nữ nhân khác?”

“Chẳng quan tâm.”

“A?” Miệng Lăng Tuyết Mạn há ra, thất thần, cứng ngắc thì thầm: “Vậy thời điểm nào có thể muốn?”

“Xem tâm tình.”

“Ách-” Lăng Tuyết Mạn dùng sức nuốt nước miếng, cúi đầu thấp xuống, “Đó là thời điểm tâm tình tốt hay không?”

“Không tốt.”

“Tại sao là thời điểm không tốt?”

“Bởi vì nàng.”

“A?” Lăng Tuyết Mạn lại ngẩng đầu lên, chớp lông mi, hồ nghi nói: “Người cùng nữ nhân lên giường, sao lại bởi vì ta?”

Mạc Kỳ Hàn nghiêng mắt, nhàn nhạt nhìn lướt qua Lăng Tuyết Mạn, lại quay lại đến cửa sổ, “Nếu là đạt được thân thể cùng lòng của nàng, ta sao còn có tâm tình và hứng thú đi sủng hạnh những nữ nhân khác?”

“Sủng hạnh? Thôi, người xem người là Hoàng đế à? Ta tự thấy mình không có bản lĩnh cao để nhận sủng hạnh của người.”

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, nói xong, nhún Mạc Kỳ Hàn mặc quần áo đơn bạc tựa vào giường, cảm thấy có chút không phải, liền đem chăn ném qua một ít, nhẹ giọng không được tự nhiên nói: “Phủ lên đi, người đông chết, ta cũng khó sống.”

“Nàng đây là bổ thí sao?” Mạc Kỳ Hàn lạnh nhạt nói, “Nếu là bổ thí, thì không cần.”

145. Chương 146

“Hừ, không đắp thì thôi, đông chết người!” Lăng Tuyết Mạn tức giận đỏ mặt, quyết định không lại để ý nam nhân bị bệnh thần kinh này, kéo chăn về, quay đầu đi ngủ.

Mạc Kỳ Hàn không phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt chớp mắt một cái, vẫn vẫn duy trì tư thế đó, không nói thêm nữa.

Nhưng Lăng Tuyết Mạn rối rắm trong lòng, ngủ không được, cắn môi yên lặng đếm “Một, hai, ba-” đợi Mạc Kỳ Hàn bá đạo đoạt chăn lại, Nhưng, đếm qua một trăm, nam nhân kia không phản ứng, lại đếm, hai trăm, ba trăm, vẫn là không phản ứng!

Đáng chết! Không lẽ con sói này lại đi ăn cỏ?

Tiếp tục đếm! Lăng Tuyết Mạn cắn răng một cái, một hơi đếm tới năm trăm, rốt cục chịu không nổi, phần hận bỏ đây, quỳ ở trên giường, trong mắt hừng hực bốc lên ngọn lửa, găm nhẹ: “Người có ý tứ gì? Muốn chết người đến nơi khác chết đi, đừng chết ở trên giường ta!”

“Nàng thẹn quá thành giận sao? Ta không khi dễ quả phụ, cũng có tội sao?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, lạnh nhạt hỏi.

“Có tội! Đương nhiên có tội!” Lăng Tuyết Mạn kéo gối, lại ném tới.

Mạc Kỳ Hàn rốt cục nổi giận, sắc mặt có chút tối tăm, tiếp được gối đầu, hơi giận dữ nói: “Nàng thật sự là khó hiểu! Ta như thế nào cũng đều không đúng sao? Vậy nàng rốt cuộc muốn ta ra sao?”

“Người hoặc là đắp chăn vào đi ngủ, hoặc là đi ra!” Lăng Tuyết Mạn quát lên.

“Nàng không phải hận ta sao không đi chết sao? Còn muốn ta đắp chăn làm cái gì?” Khuôn mặt Mạc Kỳ Hàn vẫn lạnh, nhưng giọng nói rõ ràng nhu hòa đi rất nhiều.

Lăng Tuyết Mạn thở gấp, trừng mắt hung dữ: “Người không phải nói trong chút nữa sét còn có thể đánh sao? Chờ hết sấm sét người lại đi chết đi!”

“A? Vậy là nàng đang lợi dụng ta?” Mạc Kỳ Hàn nhướng mày, lạnh giọng, “Ta dễ bị người lợi dụng như vậy à? Khi cần thì giữ lại, không cần liền một cước đá văng ra? Lăng Tuyết Mạn, nàng coi ta là cái gì?”

“Ta... ta không có!” Lăng Tuyết Mạn nói xong, co rúm lại, sợ nam nhân này nổi lửa giận lại thô bạo với nàng.

“Nói, nàng coi ta là cái gì của nàng?” Mạc Kỳ Hàn giữ giọng nhỏ nhẹ, một đôi mắt sâu mắt sáng như đuốc nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn lại co rúm lại, lúng ta lúng túng nói: “Ta... ta làm sao mà biết? Người nói Tình nhân liền Tình nhân, ta không gọi người dân tộc còn không được sao?”

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cười khê lên, trong tiếng cười tràn đầy sung sướng.

Lăng Tuyết Mạn tròn mắt, nhất thời không rõ ràng lắm, theo bình thường, nam nhân này không tức giận thì ít nhất cũng không thể cười a, chẳng lẽ tinh thần thất thường rồi?

“Người... người không sao chứ? Mấy cái kia, coi như ta cái gì cũng chưa nói, người cái gì cũng không nghe thấy, đừng để trong lòng nha!” Lăng Tuyết Mạn dùng hết khả năng làm mềm giọng nói, xem như trấn an.

“Lộn xộn cái gì? Nàng rõ ràng đã nói, làm sao có thể coi như chưa nói?” Mạc Kỳ Hàn dừng cười, cau mày nói.

“Được rồi, được rồi, coi như ta nói, đại ca người đừng tức giận, đừng nóng giận, chọc tức thân mình không ai đau lòng, người nhanh đắp chăn lên đi, được không?” Lăng Tuyết Mạn vươn tay phải đến phía trước, lấy chăn ném tới cho hắn, khuôn mặt tươi cười an ủi.

Mạc Kỳ Hàn giật mình ngay ra một lúc, vẻ mặt càng tươi cười, vẫy tay nói: “Ha ha, vật nhỏ lại đây!”

“Ách, còn cười?”

Lăng Tuyết Mạn chắc lưỡi, nhưng vì không để mình lại bị ngược, liền rất nghe lời bỏ qua, nam nhân kia vùng bàn tay to, liền ôm nàng vào trong lòng, thân mình hai người trượt xuống, nằm ở trên gối, Mạc Kỳ Hàn thể này mới kéo chăn qua đắp kín cả hai người bọn họ.

Hơi thở ấm áp nhẹ phả ở trên má, môi mỏng chạm nhẹ xuống má nàng, sung sướng nói: “Mạn Mạn, về sau ta gọi nàng như vậy được không?”

“Ách, người... người tùy tiện đi.” Tim Lăng Tuyết Mạn đập nhanh, cả thân thể bị bao lấy ở trong lòng hắn, hai người gò má kề nhau, mặc dù từng có nhiều lần giường chiếu hoan ái, nhưng giờ phút này nàng vẫn đỏ mặt đỏ tai, cảm giác không chỉ có trên mặt, thậm chí toàn thân đều trở nên cực nóng.

“Ha ha, Mạn Mạn, thấy ta lạnh, nàng đau lòng phải không?” Mạc Kỳ Hàn cười yếu ớt, nhẹ giọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ‘lộp bộp’ trong lòng một cái, đau lòng? Nàng đau lòng hắn sao? Làm sao có thể? Nàng sao có thể đau lòng một nam nhân khi dễ nàng?

Nghĩ, cảm nâng lên, kiên định nói: “Không có!”

“Phải không?” Mạc Kỳ Hàn nhướng mày, “Nàng dám khẳng định?”

“Khẳng... khẳng định!” Lăng Tuyết Mạn chẳng biết tại sao đột nhiên cà lăm.

“Ha ha, nha đầu này thật là thẳng thắn!” Mạc Kỳ Hàn bật cười, thò tay捏 cái mũi Lăng Tuyết Mạn, hạ giọng mỉa mai nói: “Mạn Mạn, hôm nay ta lại cứu nàng một mạng, nàng không phải nên báo đáp ta sao?”

“Ách, báo đáp thế nào?” Lăng Tuyết Mạn chưa sử dụng kịp đầu óc, mơ hồ chớp mắt.

Khóe miệng Mạc Kỳ Hàn tràn ra tà khí, cười, không chút khách khí nói: “Hôn ta!”

“Không được, ta sợ!” Lăng Tuyết Mạn thể này mới hiểu được, vội vàng dùng tay bịt miệng, trong mắt tràn ngập kinh sợ cùng chuẩn bị.

“Không sợ, hãy quên chuyện không thoải mái đêm qua, ta thề, về sau không bao giờ làm cái loại chuyện cầm thú này nữa!” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng nói xong, bắt được y Lay Lăng Tuyết Mạn, ở trên làn môi kia ôn nhu hôn nhẹ, thì thào: “Mạn Mạn, thực xin lỗi, thân mình còn đau không?”

Một câu đơn giản “Thực xin lỗi”, lại làm Lăng Tuyết Mạn như nghẹn họng, ba chữ kia có thể từ miệng nam nhân này nói ra, quả thực làm cho nàng không thể tin được, chớp mũi nổi lên chua xót, nước mắt tràn mi, lại giận dữ lại oán hận đâm lòng ngực của hắn, “Khốn kiếp, người thật khốn kiếp, người biết không, người làm ta đau muốn chết, thật sự rất đau-”

“Ta biết, ta đều biết...” Mạc Kỳ Hàn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, cầm để ở giữa tóc nàng, nhỏ vụn an ủi cảm xúc kích động của nàng, “Mạn Mạn nín khóc, là ta không tốt, là ta nóng vội muốn nàng không được thích người khác, sẽ không... về sau bất luận ra sao, đều sẽ không lại thô bạo...”

“Hừ, về sau người không thể lại cầm thú như vậy, tối hôm qua ta khóc thật lâu, thân mình đau gần như động không được, rất khổ sở.”

“Ta sẽ nhớ kỹ, làm cho Mạn Mạn đáng yêu thương tâm khóc nhè, đều tại ta, ta thật đáng trách.”

Nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, hôn lên môi anh đào của nàng, ôn nhu liếm, mút cánh môi mềm mại của nàng, sau đó đầu lưỡi linh hoạt tiến vào miệng của nàng, lưỡi trơn ẩm trên chốc, gợi lên cái lưỡi dính hương của nàng, dây dưa, thưởng thức hương thơm tuyệt vời của nàng.

Đáy lòng nàng bị hấn làm xúc động, lần đầu tiên thử hôn trả hấn, nàng ngây ngô đáp lại, làm trong lòng hấn mừng rỡ như điên, tiện đà hôn càng sâu, từ ôn nhu đến kịch liệt, động đến hai cổ dục vọng nguyên thủy nhất trong hai cơ thể đang kề nhau.

146. Chương 147

Quần áo hai người chẳng biết lúc nào đã bị Mạc Kỳ Hàn thuần thực cởi sạch trong lúc hôn, môi dờn đến vành tai khéo léo của Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng cắn, thiên hạ trong lòng khẽ run lên, trên má đỏ kéo dài đến bên tai.

“Mạn Mạn, bộ dạng ôn nhu này được chứ?” Mạc Kỳ Hàn hỏi nhỏ.

Lăng Tuyết Mạn quẫn, khép mắt thật chặt, một câu cũng nói không nên lời, ngượng ngùng cắn môi, không muốn nói được, cũng không dám nói không, tim đập chưa bao giờ nhanh như vậy, nàng không khỏi tự hỏi mình, nàng cam tâm tình nguyện thừa nhận hấn là tình nhân của nàng sao? Sự tình phát triển đến bây giờ, nàng chưa tính là bị ép buộc, mà là thật sự có không tuân theo đạo đức cùng hấn yêu đương vụng trộm sao?

“Mạn Mạn, nói chuyện, ta muốn nghe nàng nói được.” Mạc Kỳ Hàn dờn môi tới bên môi nàng, ôn nhu mê hoặc nói.

“Được... được rồi.” Gò má Lăng Tuyết Mạn nóng rực, đụng chạm đến mặt của hấn, tay nhỏ bé để trên ngực hấn không khỏi khẩn trương nắm chặt.

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn hài lòng nhếch môi cười khê, bàn tay to từ trên lưng nàng dờn đến trước ngực, một tay xoa nơi mềm mại đầy đặn, môi từ cắn cổ dờn xuống, hôn xương quai xanh của nàng, dờn xuống đoá mai hồng khê liếm vòng quanh một vòng, nhẹ nhàng ngậm chặt, khê cắn, mà bàn tay kia nhẹ áp sát, chậm rãi vân vê, lòng bàn tay cực nóng trơn trượt mỗi một tác thân thể mềm mại tuyết trắng của nàng, khơi lên từng trận lửa nóng bỏng, nàng nhịn không được yêu kiều ra tiếng, “Ừm ừm, thông cảm tình nhân...”

“Mạn Mạn, thích hành động của ta đối với nàng không?”

Mạc Kỳ Hàn ở trước ngực Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, tà khí trong mắt tuôn hừng hực, bờ môi tràn đầy tươi cười, tiếng nói mỉa mai như nam châm thâm nhập vào đầu óc của nàng, làm cho nàng ngượng ngùng bịt chặt mắt, nói nhỏ đến không thể nghe thấy, “Thích!”

Sung sướng nhường này, Mạc Kỳ Hàn một lần nữa dán lên bên tai Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu nhẹ trên, “Mạn Mạn, ngực nhỏ của nàng đã lớn hơn một chút, phát hiện chưa? Ha ha, đây chính là công lao của ta!”

“Cái gì, cái gì?” Lăng Tuyết Mạn ngây cả người, nhất thời quẫn nhưng không có chỗ chui, xấu hổ đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, gắt giọng: “Người... người không biết xấu hổ, lời như thế người cũng nói được?”

“Ha ha, Mạn Mạn không cần e lệ, ta và nàng thân mật như thế, nói một chút cũng không sao a.” Mạc Kỳ Hàn giữ hai tay nhỏ bé đang đẩy hấn, sủng nịch tươi cười.

Lăng Tuyết Mạn nhịu mảy, bĩu môi, sắc giọng: “Vậy một khi đã thân mật như vậy, liền nói cho ta người tên gì?”

“Không thể nói.” Mạc Kỳ Hàn cười lắc đầu, “Thật không thể nói, bởi vì bây giờ còn không phải thời điểm cho nàng biết.”

“Người lại đem ta ra đùa!” Lăng Tuyết Mạn mắt hừng, miệng cong lên, “Người không tin ta, sợ ta tố giác người sao?”

“Không phải, nàng đừng hỏi, nàng chỉ cần nhớ kỹ, ai cũng có thể hại nàng, mà ta tuyệt đối sẽ không, ngược lại ta còn sẽ liều mạng bảo vệ nàng.” Mạc Kỳ Hàn cười khê, giọng vô cùng kiên định.

“Không nghe, không nghe!” Lăng Tuyết Mạn bắt đầu chơi xấu, hai tay bịt kín lỗ tai, “Ta không nghe gì hết, ta cũng không biết ngày mai ta có thể sống sót hay không, ngộ nhờ người không kịp tới cứu ta, ta chết mà không biết nam nhân muốn thân thể ta là ai, đó không phải là thiệt thòi lớn sao?”

“Ha ha, nàng chết không xong!” Mạc Kỳ Hàn cười nói.

“Mặc kệ, người nói đi, người không nói sẽ không được chạm vào ta!” Lăng Tuyết Mạn thử uy hiếp.

Mạc Kỳ Hàn mang ý cười thật sâu, mày giãn ra, nói: “Được, ta nói, ta tên là Tam.”

“Thật sự?” Lăng Tuyết Mạn không nghi ngờ gì, hơi giật mình hỏi: “Vì sao kêu là Tam? Khó nghe quá!”

“Bởi vì nhà ta họ Trương, ta là lão tam.” Mạc Kỳ Hàn nói mặt không đỏ tim không đập mạnh, cực kỳ tự nhiên.

“À.” Lăng Tuyết Mạn hiểu biết gật đầu.

Mạc Kỳ Hàn bật cười không thôi, “Vây bây giờ có thể chạm vào nàng sao?”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc gật đầu, lẩm bẩm, “Tam? Tam? Sao cha nương người lại cho người cái tên quê mùa như vậy? Thật không có tài nghệ, xem tên của ta thật hay nha, người cũng như tên, tên của ta hay, bộ dạng ta cũng xinh đẹp, tên người khó nghe quá! Khẳng định diện mạo người cũng khó coi, cho nên mới không dám cho ta nhìn thấy phải không?”

Lăng Tuyết Mạn tự phán đoán như vậy, khiến cho Mạc Kỳ Hàn vừa muốn hôn lên nàng cũng phải dừng lại, buồn bực ngẩng đầu lên nói: “Nói cái gì đó? Dung mạo bản công tử so thị vệ Vô Giới cứu nàng đẹp hơn một trăm tám mươi lần, không tin chờ ta quang minh chính đại cưới nàng xong, chính nàng hỏi hần, nếu hần dám nói hần tuấn mỹ hơn ta, ta nửa đời sau sẽ hầu hạ nàng!”

“Ách, người... người thật muốn cưới ta à?” Lăng Tuyết Mạn co quắp.

“Vô nghĩa! Ta không phải dâm tặc thật, có thể ăn sạch sành sanh liền ném nàng sao?” Mạc Kỳ Hàn trắng trợn nói.

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, không cho là đúng, “Chờ người có bản lĩnh cưới ta rồi nói sau.”

“Ha ha, nha đầu nàng chờ đi, có lẽ trong vòng một năm, hoặc là hai ba năm sau, nàng sẽ là vật trong túi bản công tử!” Mạc Kỳ Hàn cười trầm thấp, bàn tay to đặt ở trên lưng Lăng Tuyết Mạn bắt đầu di động, tà mị nhếch môi, “Mạn Mạn, tối nay ngày cực tốt cảnh cực đẹp, đừng sống uống, trước hết để cho ta tận tâm yêu nàng, nhé?”

Âm cuối lưỡi nhấc gờ lên, môi lại phủ trên đầy đà trước ngực, cảm giác tê dại cực nóng lập tức truyền khắp toàn thân, Lăng Tuyết Mạn khẽ run thân mình, kim lòng không đầu bắt được hai vai Mạc Kỳ Hàn, miệng nhẹ dặn dò, “Tam, người nhẹ chút -”

Mạc Kỳ Hàn nhú mày lại, trầm nghĩ, cái tên Tam thật là khó nghe, loại thời điểm này mà kêu không phải tên của hần, cảm giác rất bực tức!

“Đừng kêu Tam, kêu là Tình nhân đi.” Mạc Kỳ Hàn bắt giác lên tiếng.

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn nghe lời, không có nghĩ nhiều.

Hôn một đường xuống phía dưới, hôn khắp mỗi một chỗ trên thân mình thơm ngát của nàng, bàn tay to cũng phủ theo mỗi một tắc, từ bụng bằng phẳng trượt xuống giữa hai chân nàng, nhẹ áp sát chậm vân vê, ngón tay dài chui vào nơi u mật của nàng, chậm rãi ra vào.

Hai gò má Lăng Tuyết Mạn nhiễm lên đỏ ửng say lòng người, trong cơ thể nóng như lửa đốt, khó nhịn càng thêm gần sát thân mình Mạc Kỳ Hàn, bốn cánh môi kề nhau, hần thở dốc dồn dập, khuôn mặt tuấn tú tuôn ra sóng tình, giờ phút này trong mắt ngoại trừ dề nển ẩn nhẫn, không còn cái khác, không nhịn được, thì thầm: “Mạn Mạn ta muốn nàng được không?”

“Ừm, người... người cần gì phải hỏi ta?” Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng nói không ra lời.

Mạc Kỳ Hàn đã nhìn đến trên trán đỏ mồ hôi như đậu, vô cùng khàn khàn, “Đương nhiên phải hỏi, trước kia là ta chiếm đoạt nàng, về sau ta muốn nàng cam tâm tình nguyện đem thân mình cho ta.”

“Ta nếu không muốn thì sao?” Lăng Tuyết Mạn giật mình mở mắt.

“Nàng sẽ không thể không đồng ý, bởi vì ta là nam nhân định mệnh của nàng.” Mạc Kỳ Hàn cười quỷ dị, tự tin cuồng ngạo.

147. Chương 148

Mưa, dần nhỏ, không bao lâu, đã thành mưa phùn lâm râm, nhẹ nhàng tí tách.

Trong viện lạnh lẽo, trong phòng cũng là từng trận lo lắng.

Nằm nghiêng ở đầu vai hắn, ngón tay nhỏ nhắn nhàn chán vẽ các vòng tròn ở trên ngực hắn, hai người nhỏ vụn trò chuyện, vừa giống như vô tình vừa tựa như cố ý quý trọng nửa đêm khó được sum vầy.

“Tình nhân, thường xuyên như vậy, ta thật không sẽ mang thai sao?” Lăng Tuyết Mạn lo lắng hỏi.

“Sẽ không, ta uống thuốc.” Mạc Kỳ Hàn khẽ vuốt sợi tóc như mực của nàng, cười.

Lăng Tuyết Mạn khó hiểu, “Tránh thai không phải đều là nữ nhân uống thuốc sao?”

“Nàng không thể uống, uống nhiều quá sau này muốn mang thai cũng không được, tổn thương thân thể.” Mạc Kỳ Hàn giải thích đơn giản.

“Vậy người uống không bị thương thân thể sao?” Lăng Tuyết Mạn có chút ân cần hỏi han.

“Nam nhân không sao, bất quá có chút phiền phức mà thôi.”

“Vậy người... người ngay từ đầu đã uống thuốc sao?”

“Ừ, nàng nên hiểu được ta đối với nàng tốt như thế nào.”

“Vậy... vậy Tình nhân, ta còn muốn hỏi người một vấn đề, người có mấy đứa con? Người có bao nhiêu lão bà? Người mỗi buổi tối ở chỗ của ta, không phải làm cho các nàng cô đơn giữ phòng sao?”

“Ta đến nay còn chưa có con nối dòng, cũng không cưới phụ nhân, tiểu thiếp có hai người, không danh phận ba người, bất quá, ba cái nha đầu thông phòng năm trước đã bị ta sắp xếp lập gia đình, tiểu thiếp vẫn còn, nhưng về sau có thể giữ hay không, còn là chuyện khác.”

Lăng Tuyết Mạn nghe đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, “Cái gì gọi là có thể giữ hay không? Người không phải nói người là nam nhân chịu trách nhiệm sao?”

“Đúng, nhưng bọn họ rất có khả năng làm một số chuyện sai trái mà ta không thể dung thứ, trước mắt đang điều tra, một khi điều tra rõ là đúng, chắc chắn phải chết!” Mạc Kỳ Hàn thần nhiên nói.

“A!” Lăng Tuyết Mạn rụt cổ, lắp bắp: “Chuyện sai gì mà người phải giết các nàng?”

“Nàng đừng hỏi, đương nhiên là việc tội ác tày trời, ta mặc dù không thể xưng là một người tốt, nhưng không phải kẻ lạm sát vô tội, tàn nhẫn bạo ngược người khác, hễ là chết ở dưới kiếm của ta, đều là kẻ đáng chết!” Mạc Kỳ Hàn vỗ nhẹ lưng Lăng Tuyết Mạn, trấn an.

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, nam nhân này, còn không phải chỉ đơn thuần là thần bí! Ôi trời ơi, chẳng lẽ là từ trên trời xuống? Bản lĩnh còn lớn hơn Hoàng đế sao?

“Vậy người tại sao muốn cưới ta làm phụ nhân? Ta nhắc nhở người, nam nhân của ta chỉ có thể cưới một mình ta, ta quyết không cùng người ta hầu chung một chồng!” Lăng Tuyết Mạn nghiêm trọng nói rõ, tuy

rằng nàng không phải muốn gả cho hắn, nhưng nàng cũng không có lựa chọn khác, không phải sao? Huống hồ nam nhân này có vẻ như đã khiến nàng động lòng!

“Muốn cưới chính là muốn cưới, nào có nhiều lý do như vậy? Nàng không muốn cùng nữ nhân khác hầu một chồng, nhưng nếu ta bởi vì một vài lý do, phải lấy thêm thì sao?” Mạc Kỳ Hàn chăm chú hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cười lạnh, “Vậy thì đừng mơ ta gả cho người! Cho dù khi cưới ta người không có những nữ nhân khác, nhưng sau khi cưới người thay lòng, làm ra chuyện có lỗi với ta, ta vẫn bỏ người như thường, người có thể giữ lại thân thể của ta, nhưng người không giữ được lòng ta!”

“Thật sự?” Mạc Kỳ Hàn nhú mày thật sâu, quả thật là như vậy a!

“Ừ, Lăng Tuyết Mạn ta mấy chuyện khác có thể dễ dàng tha thứ, nhưng chỉ riêng chuyện này, bất luận kẻ nào cũng không thể!”

Mạc Kỳ Hàn bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, “Mạn Mạn, vậy ngày hôm qua trong rừng đào, Nhị Vương gia nói cái gì mà nàng khóc rồi đi?”

“Ách, người không biết sao?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, “Thảm tử của người không phải đang giám thị ta sao?”

“Cách xa quá, không nghe thấy nói cái gì.” Mạc Kỳ Hàn hào phóng thừa nhận.

“Ha ha ha! Rốt cục có chuyện người không biết!” Lăng Tuyết Mạn đắc ý, bắt đầu đưa điều kiện, “Muốn biết, liền đốt đèn, cho ta nhìn rõ người!”

“Không có khả năng.” Mạc Kỳ Hàn cười khế, sau đó suy tư trong chốc lát, nói: “Ta đoán Nhị Vương gia cũng muốn cưới nàng, chỉ là bận tâm nàng là Vương phi của Tứ đệ hắn, vì vấn đề thân phận, không thể như nguyện, đúng hay không?”

“Ách, người nói đúng rồi.”

“Nàng nếu yêu cầu ta chỉ có thể cưới một thê tử là nàng, nhất định cũng sẽ không cam lòng làm thiếp thất của Nhị Vương gia, nàng chắc là cũng đưa ra yêu cầu này với hắn, hắn không đồng ý, nàng liền thương tâm rồi đi, đúng không?”

“A? Làm sao người biết rõ ràng như thế? Người là con giun trong bụng ta à?” Lăng Tuyết Mạn cực kỳ kinh ngạc, lấy tay vuốt bụng Mạc Kỳ Hàn, sau đó lại vỗ vỗ bản thân mình, gương mặt không thể tin.

Mạc Kỳ Hàn dở khóc dở cười, “Nha đầu, thẳng tính như nàng, ta tùy tiện nói hai câu là có thể moi ra hết, nếu bàn về thấy rõ lòng người, nàng ngay cả ngón chân ta cũng không bằng.”

“Dựa vào! Người khinh bỉ ta?” Lăng Tuyết Mạn cắn răng không phục.

“Ha ha, không phải khinh bỉ nàng, là nàng không có tâm cơ, mà ta nếu cũng đơn thuần giống nàng, hiện tại ta sớm là một đồng xương trắng rồi!” Mạc Kỳ Hàn cười khế, môi mỏng nhấp thành một đường cong.

“Hừ! Tình nhân, hỏi người một lần nữa, người tên gì?” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn chợt lóe, trên bờ môi tràn ra một nụ cười quỷ dị, “Nếu như ta trả lời, có phải lại có thể chạm vào nàng không?”

“Hả? Người không phải mới chạm qua sao?” Lăng Tuyết Mạn nói xong, hai tay vội ôm lấy ngực, trừng nam nhân cười xấu xa.

“Vậy nàng không phải mới hỏi ta tên gì sao?” Mạc Kỳ Hàn hỏi ngược lại.

“Ta... ta hỏi lần nữa không được sao?” Lăng Tuyết Mạn xấu hổ chu chu môi, không phục nói.

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, cây ngay không sợ chết đứng, “Vậy ta muốn nàng thêm một lần có cái gì không được sao?”

“A-” Lăng Tuyết Mạn hết chỗ nói rồi.

“Ha ha, nha đầu, kỳ thực ta không phải tên Trương Tam.” Mạc Kỳ Hàn tươi cười trêu tức, trong mắt hừng thú mười phần.

Lăng Tuyết Mạn quả nhiên bị lừa, lập tức tò mò hỏi, “Vậy người tên gì?”

“Ta tên Lý Tứ.” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói, gương mặt đứng đắn.

“Cái gì? Tại sao lại thành Lý Tứ?” Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn trừng lớn, miệng cũng há tròn.

“Họ Lý, trong nhà thứ tư, kêu Lý Tứ.”

Oh My God! Té xỉu!

Lăng Tuyết Mạn trợn ngược hai mắt, muốn hôn mê! Nàng sao lại không nghĩ đến, nam nhân thời này đang coi nàng như khi đùa giỡn kìa! Tam Tam, chó má Tam!

Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi, “Dâm tặc đáng chết, Trương Tam Lý Tứ, người tại sao không tên là Vương mặt rỗ đi? Gạt ta gạt ta, lại gạt ta! Vừa rồi thật sự là tiện nghi không công cho tên lười gặt nhà người!”

“Ha ha ha! Lần tới nàng hỏi, thì ta sẽ tên là Vương mặt rỗ!”

Mạc Kỳ Hàn cười khoái trá cực kỳ, thừa dịp Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc, xoay người áp chế một cái, hôn lên môi đỏ đang tức phát run, lưu luyến triển miên, nhu tình mật ý.

Đêm, sâu thẳm.

148. Chương 149

Năm ngày sau.

Sáng sớm, Lăng Tuyết Mạn chợt nghe trên cây quế ngoài Cúc Thủy Viên có chim hỉ thước kêu, nàng đi vòng quanh cây quế hai vòng, nghĩ tới nghĩ lui, sao không phải là quạ đen gọi?

Theo vận xui của nàng mà phán đoán, sẽ có chuyện tốt xuất hiện sao? Còn có thể có khách quý đến sao?

“Xuân Đường, người nói hỉ thước có phải bay lộn chỗ rồi không?” Lăng Tuyết Mạn nhìn trên cây, nghi ngờ hỏi.

“Xì!”

Hai nha hoàn cùng cười ra tiếng, Xuân Đường nói: “Vương phi, Hỉ Thước kêu là chuyện tốt, ngài còn ngóng trông nó bay đi à?”

“Ha ha, Vương phi mạo hiểm nhiều lần, chắc là toàn bộ vận xấu đã trôi qua, vận may đang đến!” Thu Nguyệt cười ha ha nói.

“Ách, có sao? Ta cảm giác mình không may a!” Lăng Tuyết Mạn rất là hoài nghi, thở dài một tiếng nói.

“Sẽ không sẽ không, hôm nay khẳng định có chuyện tốt.” Xuân Đường vội an ủi.

“Vương phi.”

Nghe được phía sau có tiếng bước chân, ba người cùng nhau quay đầu, quản gia tới gần ba thước sẽ bước rất vang, để nhắc nhở Lăng Tuyết Mạn, miễn cho chuyện tình bên hồ lần trước tái diễn, dọa sợ Lăng Tuyết Mạn.

“Nô tài ra mắt Vương phi! Trong phủ có khách đến, mời Vương phi đi đại sảnh.” Quản gia cúi đầu chấp tay nói.

“Khách đến?”

Chủ tớ ba người cùng nhau kinh hô, sau đó đồng loạt nhìn về phía hỉ thước trên cây, sau đó cùng nhau cười ha ha.

“Vương phi?” Quần gia nghi hoặc ngược mắt nhìn theo, mỉm cười.

“Đúng rồi, khách nào đến vậy?” Lăng Tuyết Mạn nhớ tới cái vấn đề mấu chốt, nếu người tới là người nàng không muốn gặp, như Mạc Kỳ Diễm, Mạc Kỳ Minh, vậy nàng sẽ giả bộ bệnh không đi.

“Thưa Vương phi, người tới là khách quý, không muốn nô tài nói cho Vương phi, bảo là muốn cho Vương phi kinh hãi.” Quần gia tiếp tục mỉm cười nói.

“Gi? Quần gia nở nụ cười? Ha ha, xem ra ta phê bình người vài lần đã có hiệu quả rồi!” Lăng Tuyết Mạn như là phát hiện đại lục mới, kích động chỉ vào mặt quần gia, vui vẻ không ngừng, “Đúng đúng đúng, về sau bộ mặt phải giống như vậy, nhu hòa một chút, quá cứng rắn, quá lạnh, sẽ dọa người.”

“Ha ha!”

Xuân Đường Thu Nguyệt nhin không được vụng trộm cười ra tiếng.

Quần gia hơi hơi ngẩng đầu lên, tươi cười biến mất, răng cũng cắn lấy môi dưới, đầu lông mày không ngừng co rút, “Vương phi, nếu không phải ngài nói xấu sau lưng nô tài, lại vừa vụng bị nô tài đụng vào, ngài cũng sẽ không bị dọa sợ.”

“Ha ha!”

Xuân Đường Thu Nguyệt cười nghiêng ngả.

“Khụ khụ! Cái gì, nhắc lại chuyện xưa cũng không phải là tốt, quên đi quên đi, tất cả mọi người hãy quên chuyện kia đi, ta đi nhìn xem là người nào đến chơi với ta!”

Lăng Tuyết Mạn chật vật bỏ lại lời nói liền xách váy chạy.

“Vương phi, ngài đợi nô tì chút!”

Xuân Đường Thu Nguyệt vừa cười vừa đuổi theo.

Lăng Tuyết Mạn vọt vào đại sảnh, chưa thấy rõ là người phương nào, liền reo lên: “Là ai tìm ta? Ban ngày giả bộ thần bí làm gì chứ?”

“Hả?” Một nam một nữ ngồi trên ghế đều mở to hai mắt nhìn.

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn bắn phá đến hai người đang ngồi ngay ngắn, lập tức trợn trừng mắt, muốn té xỉu ngay tại chỗ! “Ồi trời ơi! Đây không phải là kinh hãi, đây là kinh hách có được hay không? Hình tượng thực nữ hoàn mỹ của ta a!”

Rên xong, Lăng Tuyết Mạn vội đoan chính thân mình, thướt tha tiêu sái đi đến, lúm đồng tiền hiện lên yếu ớt, “Thất Vương gia, công chúa Nhã Phi, xin chào!”

“A, không phải mới vừa như bà điên à? Sao bây giờ-” Mạc Kỳ Dục kéo dài giọng nói, nhìn Nhã Phi một cái, ánh mắt lại trở lại trên mặt Lăng Tuyết Mạn, không khỏi cười to ra tiếng, “Thì ra là bởi vì Nhã Phi đến đây!”

“Dục Dục đáng chết, câm miệng!”

Lăng Tuyết Mạn nghiêng răng cảo xong, vội nhìn về phía Nhã Phi, ôn nhu nói: “Không biết công chúa tới đây, không có tiếp đón từ xa, vừa rồi chợt nghe hỉ thước kêu, thì ra quý khách đến là công chúa!”

“Tứ tẩu, không cần đa lễ, muội nghe các ca ca nói tẩu mấy ngày trước đây liên tục bị chấn kinh, liền xin mẫu hậu tới thăm tẩu một chút, tẩu bây giờ như thế nào?” Nhã Phi đứng lên, ôn hòa cười nói.

“Ta rất khỏe, không sao. Cám ơn công chúa và mẫu hậu quan tâm.” Miệng Lăng Tuyết Mạn tươi cười, thật lòng nói lời cảm tạ.

Mạc Kỳ Dục lại tức đen mặt, không cam lòng nói: “Tứ tẩu, Nhã Phi đến, người nói là khách quý, nhưng chúng ta là đi cùng nhau.”

Lăng Tuyết Mạn chuyển mắt, giả bộ cười, “Hi hi, công chúa đương nhiên là khách quý, hỉ thước đương nhiên kêu vui mừng, nếu một mình người đến, chim kêu tuyệt đối không phải là hỉ thước!”

“Vậy là cái gì?” Mạc Kỳ Dục nhất thời không phản ứng kịp, hơi giật mình hỏi tiếp.

“Là quạ đen!” Lăng Tuyết Mạn tươi cười vô hại, ngây thơ vô tà.

“Lăng Tuyết Mạn!”

Mạc Kỳ Dục tái mặt, đứng lên, từ trong tay áo rút ra một cây sáo ngọc màu trắng, đưa đến trước mắt Lăng Tuyết Mạn, thở phì phò, “Cây sáo này người đừng mơ! Nha đầu đáng chết, mắt công ta vất vả đi tìm năm ngày mới làm được cây sáo phù hợp yêu cầu của người, sau đó sáng sớm đưa tới cho người cao hứng một chút, kết quả là-”

Nhã Phi trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nói không nên lời, nàng chỉ nghe nói Tứ Vương phi hoạt bát gan lớn, lần gặp mặt lúc trước cũng không giống hôm nay như vậy, cư nhiên trêu chọc Thất ca của nàng đường đường là một Vương gia như thế? Còn có, thất ca gọi nàng là-

Mà Lăng Tuyết Mạn thấy Mạc Kỳ Dục nổi giận, lại nghe lời hắn nói, không khỏi lè lưỡi, thò tay kéo kéo ống tay áo của hắn, cười rất là lấy lòng, “Dục Dục, đừng nóng giận, ta chọc người chơi thôi, nếu lấy cây sáo ra, lại cất trở về không phải thật lãng phí sao? Nay, tha thứ cho ta một lần được không?”

Giọng điệu này, nghe vào lỗ tai Mạc Kỳ Dục, hoàn toàn là đang làm nũng a, khuôn mặt tuấn tú không khỏi hơi đỏ lên, cơn tức toàn bộ chạy biến, hơi có chút không được tự nhiên mà bấu môi, đẩy cây sáo tới trong lòng bàn tay Lăng Tuyết Mạn, “Cất kỹ đi, nhìn xem có hợp ý của người hay không, màu trắng khó tìm lắm, người bình thường sử dụng đều là màu xanh, cũng may còn tìm thấy.”

“Hi hi, Dục Dục, người thật là tốt!” Lăng Tuyết Mạn hưng phấn cười tươi, xem chút đã cho Mạc Kỳ Dục một cái ôm, nhưng le lưỡi, nàng còn không có lá gan đó, đừng nói Nhã Phi ở ngay bên cạnh, cho dù trước mặt không có ai, ai biết thủ hạ của Tình nhân nàng lại núp ở chỗ nào theo dõi nàng đâu!

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Dục càng xấu hổ, khuôn mặt tuấn tú nóng lên, càng thêm không được tự nhiên ho khan hai tiếng, theo bản năng nhìn về phía Mạc Nhã Phi, thấy nàng còn ngây ngốc nhìn bọn họ, liền giải thích: “Nhã Phi, Tứ tẩu chính là cái bộ dáng này, ta đã nói với muội nàng ta là nha đầu điên, muội xem phải không?”

“Ha ha, Tứ tẩu thật sự rất thú vị, trách không được các ca ca đều thích nói chuyện cùng Tứ tẩu!” Mạc Nhã Phi hồi thần lại, gương mặt hiện vẻ hâm mộ.

149. Chương 150

“Ách!” Lăng Tuyết Mạn méo mặt, “Dục Dục, hình tượng thực nữ của ta xem ra đã bị cái miệng rộng của người hủy diệt rồi! Công chúa, kỳ thực nhìn người không thể nhìn bề ngoài, tuy rằng ta không thực nữ lắm, nhưng trên thực tế ta rất là quy củ...”

“Thôi đi, người đừng xảo quyệt biện minh!” Mạc Kỳ Dục ào không chút nể mặt ngắt lời.

“Mạc Kỳ Dục!”

Lăng Tuyết Mạn nổi đóa, ngọn lửa tức giận bùng bùng hiện lên trong mắt, “Người có thể không hắt nước lạnh vào mặt ta hay không? Người có cần thông cáo với cả nước, nói ta là nha đầu điên hay không? Người lại nói nữa, đừng trách ta không khách khí với người!”

“A? Người không khách khí thì có thể làm cái gì?” Mạc Kỳ Dục chẳng những không sợ, còn hứng thú, cười tít mắt.

“Ta tính-” Lăng Tuyết Mạn cười càng xán lạn, thỉnh linh đá một cước vào chân Mạc Kỳ Dục, một cú thành công, nhanh chóng chạy trốn đến phía sau Nhã Phi, mới nói tiếp: “Ta tính đạp ngươi một cước! Ha ha ha, bỗng cô nương không có thói quen nhường nhịn nam nhân!”

Nhã Phi hoàn toàn choáng váng, con mắt đen vẫn không nhúc nhích nhìn hai người, môi đỏ khê nhếch, thực đúng là nói không lên lời.

Mạc Kỳ Dục ăn đau, vạn lần không lường trước Lăng Tuyết Mạn sẽ lừa gạt hắn như vậy, thét lớn một tiếng, thò tay sờ sờ đùi phải bị đá, tức giận cắn răng, “Nha đầu chết tiệt, dám có can đảm hạ độc thủ!”

“Hi hi, cái này kêu là làm binh bất yếm trá! Như thế nào, phục chưa?”

Lăng Tuyết Mạn đắc ý hả hê đứng đưa đầu, ai ngờ Mạc Kỳ Dục lại giơ lên nắm đấm, ác độc vung đến mặt Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn bị giật mình, cuống quýt giơ tay đầu hàng, “Ngừng! Ta sai lầm rồi, Dục Dục, xúc động là ma quỷ, không nên manh động, ổn định chút, còn có, nam nhân đánh nữ nhân cũng không phải là nam nhân tốt a!”

Mạc Kỳ Dục quả thực dừng tay, nhướng mày, nở nụ cười mê người, “Mạn Mạn, biết sai là tốt rồi, lần giáo huấn này ngươi cần phải nhớ kỹ, lúc này tha ngươi, lần tới ta tính nguyện không làm một nam nhân tốt!” Hừ, không tin dọa không được nàng!

“Hi hi.” Lăng Tuyết Mạn cười gượng, vừa chuyển mắt, mới phát hiện Nhã Phi đã hóa đá, đang dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn nàng cùng Mạc Kỳ Dục, chắc là cô công chúa không ra cổng trước không bước cổng trong bị dọa rồi, vội tận lực nặn ra một nụ cười ôn nhu đến, giọng nói vô cùng mềm yếu, “Công chúa, chúng ta chỉ đùa giỡn thôi, không ảnh hưởng đến thái bình, không ảnh hưởng đến thái bình.”

Kiều mị nhu nhược như vậy, làm Mạc Kỳ Dục run một cái, nổi lên một thân da gà, khóe miệng cũng run rẩy lợi hại, nhin không được nói: “Mạn Mạn, ngươi vẫn là nói chuyện bình thường đi, bộ dạng này của ngươi, ta chịu không nổi.”

“Hừ, hiếm khi ta bày ra một bộ dạng yếu điệu thực nữ cho ngươi, ngươi còn không biết thưởng thức, thật sự là không thú vị!” Lăng Tuyết Mạn trừng mắt, tốc độ biến sắc mặt đủ để khiến Nhã Phi kinh thán, nháy mắt lại hóa đá!

Mạc Kỳ Dục trợn ngược hai mắt, kém chút là ngã xuống đất ngất, bực mình đoạt lại sáo trắng từ tay Lăng Tuyết Mạn, cắn răng nói: “Bổn Vương chỉ thưởng thức thực nữ chân chính, loại giả vờ giống ngươi, nếu bắt ta thưởng thức, ta thà tự sát!”

“Phụt -”

Lăng Tuyết Mạn tức, dùng sức vỗ vỗ ngực, tự an ủi mình, “Không tức, không được lấy sai lầm của người khác trừng phạt bản thân mình, không đáng, không đáng.”

Dứt lời, khuôn mặt khôi phục tươi cười, chỉ là nụ cười này ở trong mắt Mạc Kỳ Dục, đặc biệt quỷ dị!

Chỉ thấy Lăng Tuyết Mạn cười càng thêm đoan trang hiền thực dịu dàng, “Thất Vương gia, một khi đã như vậy, ta cũng chỉ có thể thành toàn ý muốn tự sát của ngươi, ta sẽ nói tiếp, ngươi đi lấy đao cầm kiếm cắt cổ đi!”

Lời nói ác như vậy độc, cư nhiên có thể nói nhẹ nhàng sung sướng như vậy, hơn nữa còn tươi cười rạng rỡ mỹ lệ như thế!

Mạc Kỳ Dục đen hết mặt! Thở hỗn hển nửa ngày, mới nhảy ra được mấy chữ, “Được rồi, được rồi! Độc nhất không qua tâm phụ nhân, ta xem như hiểu!”

“Hi hi!” Nhưng, Lăng Tuyết Mạn lại đột nhiên cười, hoạt bát chớp mắt, lông mi dài dài nhẹ nhàng run rẩy, gò má để sát vào, mùi hương nhàn nhạt thơm ngát bay vào mũi Mạc Kỳ Dục, môi đỏ hơi vênh, cười cười nói: “Tiểu Dục Dục tức giận? Đừng như vậy mà, đi đi, hiếm khi công chúa giá lâm một lần, chúng ta đi ra ngoài đường chơi, được không?”

“Đi ra đường?” Nhã Phi rốt cục tỉnh lại, kinh ngạc mở to mắt.

“Đúng vậy đúng vậy, ta thật lâu cũng chưa đi dạo phố, gần đây ta lại yếu ớt hết sức, còn gặp nguy hiểm, bất quá hôm nay có hai quý nhân các người, hẳn là có thể mang đến quý khí và phúc khí cho ta đi? Ha ha, nhất là ta được đi kề bên Dục Dục, hẳn là nam nhân lại biết võ công, làm chỗ dựa vững chắc cho ta, như thế nào?” Lăng Tuyết Mạn giảo hoạt xoay xoay tròn mắt, ánh mắt nhìn quanh trên mặt hai người.

Mạc Kỳ Dục tự ước lượng một chút, gật đầu, “Được, nhưng vì lý do an toàn, ta điều vài đại nội cao thủ đi theo chúng ta, miễn cho lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn có, Nhã Phi có thể tự bảo vệ mình, nhưng Mạn Mạn người không thể chạy loạn, người không có võ công, mục tiêu của kẻ địch lại nhằm vào người, người phải nghe lời ta.”

“Ồ? Công chúa cũng có võ công sao?” Lăng Tuyết Mạn giật mình nhìn về phía Nhã Phi, hâm mộ cực kỳ, “Nếu như ta cũng có võ công thì tốt rồi, võ nghệ cao cường rất oai nha!”

“Ha ha, Tứ tẩu không cần gọi muội công chúa, gọi muội là Nhã Phi được rồi. Nhưng Thất ca gọi tẩu là Mạn Mạn, nghe rất thân thiết!” Nhã Phi khẽ cười.

“Ôi, đối với ta mấy bối phận gì đó thật rắc rối, dù sao muội cũng có thể kêu ta là Mạn Mạn, không cần câu nệ kêu Tứ tẩu.” Lăng Tuyết Mạn nhanh nhẩu đáp.

“Ha ha, được, ta cũng gọi tẩu là Mạn Mạn.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Nhã Phi tràn đầy hưng phấn, kích động nói.

Mạc Kỳ Dục cười, một lần nữa nhét sáo trắng vào trong tay Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, cầm lại đi, cây sáo này giá rất đắt, người cẩn thận đừng làm hư.”

“Ha ha, Dục Dục, người gần đây có bị rủi ro không? Gặp gỡ ta, người cũng thật xui xẻo!” Lăng Tuyết Mạn thấy cảm giác cướp bóc người ta rất tốt, không khỏi trêu, một tay xoay xoay sáo, tán thưởng không thôi, “Quả nhiên là đồ vật từ người tôn quý làm ra, không giống bình thường!”

“Dừng, gặp người, ta là thật là xui xẻo!” Mạc Kỳ Dục bĩu môi, “Ta đi an bài người, các người chờ ta.” Nói xong, liền nhấc chân đi ra ngoài, Lăng Tuyết Mạn đột nhiên lại nghĩ đến một sự kiện, vội hô: “Dục Dục, người nói với quản gia chúng ta một tiếng, nếu không hẳn không cho ta đi ra ngoài, còn có, người phải mang nhiều bạc một chút, đi trên đường cần phải chi tiêu!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Dục dừng lại, quay đầu, đen mặt, “Người không phải đoạt của quản gia các người một vạn hai sao? Nha đầu tham lam, còn muốn bạc của ta!”

“Hi hi, bởi vì người là nam nhân tốt thôi! Người là một vị Vương Gia, khẳng định thật giàu có, đừng keo kiệt nha!” Lăng Tuyết Mạn vẫy vẫy tay, cười tít mắt an ủi.

Mạc Kỳ Dục trừng mắt một cái, dở khóc dở cười quay đầu đi ra ngoài.

Nhã Phi rất là sùng bái nhìn Lăng Tuyết Mạn, cực kỳ hâm mộ nói: “Mạn Mạn, nhìn tẩu vui vẻ như vậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, thật tốt!”

150. Chương 151

Đường Chu Tước.

“Mạn Mạn, người đi chậm một chút, đừng cách chúng ta quá xa!”

Mạc Kỳ Dục lo lắng hô ở phía sau, Lăng Tuyết Mạn hưng phấn như chim nhỏ bay ra khỏi lồng, nhìn chung quanh, nghe thấy có tiếng kêu năng, quay đầu lại, vẫy tay nói: “Các người nhanh chút a, nhìn bên này, có bán chuông gió nè!”

Con đường này có ngã tư đường phồn hoa nhất kinh thành Minh quốc, đây cũng là phố người giàu nổi danh nhất kinh thành Cẩm An, tất cả đều là quan to quyền quý, viên ngoại tài chủ, bên phải ngã tư đường là

quán rượu, tiệm trà, tiệm đồ cổ, phường vải vóc, tơ lụa, đèn lồng, mà bên trái ngã tư đường là khách điểm, phường rượu, tiệm gạo, quán bán các loại thức ăn bản địa, quà vật, mặt nạ, trẻ con thích chơi cái gì đều có cái đó, người đến người đi, thanh âm thét to, tiếng rao hàng không dứt bên tai, náo nhiệt cực kỳ.

Mạc Kỳ Dục đuổi theo, giữ chặt ống tay áo Lăng Tuyết Mạn, tức giận nói: “Người làm gì thế? Sao không nghe lời? Trên đường nhiều người như vậy, ngộ nhờ có chuyện ngoài ý muốn, không kịp cứu người thì làm sao bây giờ?”

Khi nói chuyện, Nhã Phi cùng quần gia cũng đi theo đến, gương mặt đều không vui.

Bởi vì Lăng Tuyết Mạn muốn lên phố, lại có Thất Vương gia cùng công chúa đi theo, quần gia không có lý do từ chối, nhưng cũng cực kỳ lo lắng, cho nên ngoài việc Mạc Kỳ Dục điều tới cao thủ đại nội bảo vệ chung quanh, còn lên bẩm báo với Mạc Kỳ Hàn, điều Vô Cực, Vô Ngân, Vô Giới, còn có Lâm Mộng Thanh dịch dung mặc thường phục đi theo, theo dõi nhất cử nhất động chung quanh mọi lúc.

Nhìn những người kia đều tức giận, Lăng Tuyết Mạn thề lưỡi xin lỗi, thái độ rất nhận sai nói: “Thực xin lỗi, ta không chạy loạn, hi hi, ta và các người đi cùng.”

“Mạn Mạn, thật sự không thể, nếu tẩu có chút sai lầm, mọi người cùng Thất ca làm sao xin lỗi Tứ ca đây? Còn có các ca ca khác, sẽ mắng chết chúng ta.” Nhã Phi nghiêm túc nói.

“Ừ ừ, đã biết, ta nghe Nhã Phi, hai ta cùng đi.” Lăng Tuyết Mạn cười hết sức là lấy lòng, ân cần ôm lấy cánh tay Nhã Phi.

“Tốt lắm, đi phía trước nhìn xem.” Mạc Kỳ Dục khẽ thở dài, cùng Lăng Tuyết Mạn dạo phố, làm cho đường đường một vị Vương Gia là hần, lại khẩn trương bất an như là kẻ tặc, vì thế ánh mắt lại cẩn thận quét bốn phía một lần, nhìn xem có người khả nghi hay không.

Mới thăm than, thân ảnh đỏ thắm đã lôi kéo Nhã Phi chạy tới một cái quán bán điều, bọn thủ hạ của hần không dám chậm trễ, Lăng Tuyết Mạn cử động một cái, liền đồng loạt đuổi theo, quần gia ở phía sau, một đôi mắt sáng quắc bắn ra bốn phía nhìn trái nhìn phải, thỉnh thoảng dùng ánh mắt trao đổi một chút tin tức cùng đám người Vô Cực.

“Dục Dục, mau tới đây trả bạc! Ta muốn mua con điều này!” Lăng Tuyết Mạn cầm lấy một con điều chim yến, vui vẻ kêu, “Nhã Phi, mọi người thích cái nào? Ngày mai mọi người lại ra cung đến Tứ Vương phủ, chúng ta đi đến hồ Nguyệt Lượng thả điều!”

“A, mọi người thích cái này!” Nhã Phi nhặt lên một con điều mặt cười, cười nhẹ nói.

Lăng Tuyết Mạn quay đầu nhìn, cười ha ha nói: “Nhã Phi, ta muốn điều chim yến, là vì ta muốn bay, mọi người muốn mặt cười, có phải muốn cười nhiều không?”

“Ha ha, đúng vậy, mọi người cũng muốn giống tẩu, muốn cười liên tục, muốn khóc sẽ khóc.” Nhã Phi khẽ cười nói.

“Ừm, đó là đương nhiên, người sống quan trọng nhất chính là vui vẻ thôi!” Lăng Tuyết Mạn vừa gật đầu nói, vừa xem xét những con điều khác, bỗng dừng, ánh mắt liếc đến một con điều đầu heo, liền cười ha hả, nói, “Lão bản, lão bản, cái này ta cũng mua!” Nói xong quay đầu lại, la lớn: “Dục Dục, người chậm chạp cái gì? Nhanh trả bạc!”

“Mạn Mạn, tẩu muốn điều đầu heo làm cái gì?” Nhã Phi kỳ quái hỏi.

Lăng Tuyết Mạn lại càng cười điên cuồng, nói: “Ta vừa nhìn thấy đầu heo này, liền nghĩ đến một nam nhân biến thái, hần nha, ha ha, ôm một con heo dê đi dạo phố, không cần tã cũng biết có bao nhiêu khôi hài, nếu không phải hần hơi đẹp trai, ta phỏng chừng nữ nhân trên đường nhìn đến hần toàn bộ sẽ che mặt chạy trốn!”

“Ủa? Mạn Mạn tẩu nói người này là-” Nhã Phi nhẹ nhú đôi mày thanh tú, chậm rãi quay đầu, ánh mắt ngừng ở trên người Liễu Thiếu Bạch đang đứng phía sau nói chuyện với Mạc Kỳ Dục, biểu tình hoàn toàn cứng ngắc!

Lăng Tuyết Mạn chỉ tay vào con điều đầu heo, cười toe toét nói: “Người kia chính là nam nhân biến thái đó! ha ha, Nhã Phi, ta muốn viết tên hắn lên con điều đầu heo này, sau đó thả bay lên trời, nói không chừng ông trời giúp đỡ, sẽ bay đến trong phủ nhà hắn, sau đó hạ nhân nhật lên, sẽ đọc thấy, ‘Đầu heo Liễu Thiếu Bạch’, ha ha ha Liễu Đại đầu heo công tử từ đây vang danh bốn bể!”

“Ha ha ha!”

Phía sau đột nhiên truyền đến ba tiếng cười gượng, Lăng Tuyết Mạn đang cười không kịp thở bị chấn động, ngừng cười, hung hăng trợn mắt, nàng sẽ không xui như vậy đi? Nhất định là nghe lầm, đối, tuyệt đối là nghe lầm!

Hít sâu một hơi, bỏ điều lại, hai tay che mặt chậm rãi xoay người qua, hai ngón tay thoáng tách ra tạo một khe hở nhỏ, vụng trộm nhìn xuyên qua cái khe nhỏ hẹp kia, thấy một nam nhân có khuôn mặt tuấn tú lúc xanh lúc trắng, cười như không cười, nghiêng răng nghiêng lợi trông nàng, không phải Liễu Thiếu Bạch thì là ai?

Mà Mạc Kỳ Dục đứng trước mặt đã ghen đỏ mặt, trong ánh mắt tất cả đều là ý cười, liệu mạng chịu đựng mới không cười to ra, quần gia mang một khuôn mặt lạnh không ngừng co rút, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, đã có ý cười, cũng có hứng thú báo được thù.

“Chột dạ? Không dám nhìn? Nói xấu người sau lưng thật có đạo đức sao?”

Liên tục hỏi ba câu, khoe môi Liễu Thiếu Bạch hiện lên một cái mỉm cười, bàn tay to chấp sau người nắm chặt, liệu mạng nén xúc động muốn đánh người.

“Ách!” Lăng Tuyết Mạn ghen lời, chậm rãi dời hai tay, cười hì hì, “Liễu công tử thật khéo a, ngọn gió nào thổi ngài tới đây?”

“Vâng, thật là khéo, Liễu mỗ nghĩ, chắc là một trận gió âm u thổi tới đi!” Liễu Thiếu Bạch cắn răng cười.

Lăng Tuyết Mạn lạnh run một cái, “Khụ khụ, đại khái có lẽ là vậy. À, Liễu công tử chắc đang vội, chúng ta đi đến nơi khác dạo, sau này gặp sẽ mời Liễu công tử uống trà!”

Nói xong chữ cuối, Lăng Tuyết Mạn, ngoài dự liệu của mọi người, liền xách váy chạy, giống như sợ sói đuổi theo ăn thịt!

“Mạn Mạn!”

“Vương phi!”

Mạc Kỳ Dục, Nhã Phi, quần gia, Liễu Thiếu Bạch kinh hãi liên tiếp kêu lên, bao gồm đại nội thị vệ cùng đám người Vô Cực nấp ở một nơi bí mật gần đó vội vàng đuổi theo.

Chạy quá mau, lại liên tục quay đầu nhìn lại, Lăng Tuyết Mạn căn bản không nhìn thấy một con ngựa cao to nghênh diện chạy tới, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, một con ngựa màu rậm nắng không kịp dừng lại, lập tức nam nhân đang cưỡi ngựa khiếp sợ, vội vàng dùng sức ghì dây cương, bốn vó ngựa giơ lên ở trước mũi nàng, “Hí-”

Hai mắt của Lăng Tuyết Mạn thấy toàn màu đen, ngã ngồi trên mặt đất, ánh mắt đại ra, mà khi nhìn đến gương mặt nam nhân trên lưng ngựa, mặt nhất thời xám như tro tàn!

151. Chương 152

Trong lúc chỉ mình treo chuông đó, nam nhân trên lưng ngựa kịp thời ghì dây cương, nhưng gương mặt anh tuấn lãnh ngạo xanh mét một mảnh, trong đôi mắt sâu thẳm bốc lên lửa giận, lại lạnh như sương đông lạnh, khẽ nguyên rửa một tiếng, “Đáng chết!” Sau đó kéo cương ngựa, ánh mắt như mũi tên nhọn bắn tới trên mặt nữ nhân bị ngựa làm cho kinh sợ đang ngồi dưới đất!

Đôi mắt sâu đột nhiên căng thẳng, là nàng!

Lúc này nhảy xuống ngựa, bước đến gần, từ trên cao nhìn xuống nàng, nén tức giận, tiếng nói trầm thấp mát lạnh, “Nàng làm gì? Muốn chết sao?”

“Ta... ta không-”

Lăng Tuyết Mạn ngáp ngừng, tiếng nói nhỏ không thể nghe thấy, muốn giải thích, nhưng đối diện với ánh mắt đáng sợ kia, một chữ cũng không phát ra được. Nam nhân tập trung nhìn nàng, không để ý dân chúng tụ tập chung quanh, không kéo nàng đứng lên, cũng không mở miệng gọi nàng đứng lên, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Không quá nửa phút, mấy bóng người khinh công phóng qua đám người, đáp xuống trước mặt Lăng Tuyết Mạn.

“Mạn Mạn!”

“Vương phi!”

Nhã Phi cùng Mạc Kỳ Dục vội đỡ Lăng Tuyết Mạn đứng lên, Liễu Thiếu Bạch cùng quần gia mặc dù khăn trương, lại ngại thân phận không dám đưa tay đỡ, mà xác định Lăng Tuyết Mạn không bị thương, quần gia cũng bị ánh mắt lạnh như băng kia làm kinh sợ, nhìn người cười ngựa, vừa thấy, sắc mặt khê biến, vội quỳ xuống đất hành lễ: “Nô tài ra mắt Tam Vương gia!”

Quần gia vừa lên tiếng, Liễu Thiếu Bạch, Nhã Phi, Mạc Kỳ Dục vội giật mình nhìn lại, Liễu Thiếu Bạch vội vàng quỳ xuống, “Thiếu Bạch bái kiến Tam Vương gia!”

“Tam ca!”

Nhã Phi cùng Mạc Kỳ Dục kinh ngạc há miệng thở dốc.

“Đều đứng lên đi!” Mạc Kỳ Minh lãnh đạm mở miệng, sau đó tầm mắt rơi xuống mặt Mạc Kỳ Dục cùng Nhã Phi, tiếng nói lạnh lẽo như cũ, “Làm sao đều xuất cung?”

“À, Tam ca, đệ đi Tứ Vương phủ đưa sáo cho Tứ tẩu, Nhã Phi xin với mẫu hậu muốn đi thăm Tứ tẩu, chúng ta liền đi cùng nhau, ha ha, Tứ tẩu ở Vương phủ bị đè nén, muốn ra ngoài hít thở không khí.” Mạc Kỳ Dục khê cười giải thích.

Mạc Kỳ Minh khê nâng mắt một chút, ánh mắt lại đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Lăng Tuyết Mạn, mặt không chút thay đổi nói: “Đi dạo phố không nhìn đường sao? Hay là ba lần bốn lượt không chết, trong lòng ngứa ngáy?”

Lăng Tuyết Mạn giật mình, ôm chặt lấy cánh tay Nhã Phi, kinh hãi nhìn Mạc Kỳ Minh, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi, chỉ cần vừa nhìn thấy nam nhân này, trong đầu nàng sẽ lẩn quẩn câu nói kia, “Bốn vương đối với Tứ Vương phi cảm thấy thật hứng thú!”

“Tứ tẩu, người vẫn không vâng lời, người chạy cái gì? Thiếu Bạch có thể làm gì người? Người đã thấy chuyện gì xảy ra chưa? Cũng may Tam ca kịp thời dừng ngựa, nếu không người đã bị ngựa giẫm chết rồi!” Mạc Kỳ Dục tức giận quở trách.

“Đúng vậy, Tứ tẩu, tẩu như vậy, tất cả mọi người đều khẩn trương vì tẩu!” Nhã Phi cau mày, nhẹ nhàng nói.

Lăng Tuyết Mạn khê cắn môi, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi, ta... ta sẽ không chạy nữa.”

“Tốt lắm, đi dạo tới trưa cũng đều mệt mỏi, chúng ta trước tìm nơi dùng cơm trưa, cho bớt kinh hãi một chút.” Mạc Kỳ Dục khê than, nhìn xung quanh, nói: “Đi đến ‘Hương khắp thiên hạ’ dùng bữa đi!”

Nói xong, nhìn Mạc Kỳ Minh, cười nói: “Tam ca có vội về phủ không? Nếu không vội, cùng nhau dùng bữa đi.”

“Không được!” Lăng Tuyết Mạn theo phản xạ bật thốt lên, giọng lớn đến ai cũng nghe được.

Mấy ánh mắt đều rơi xuống trên mặt Lăng Tuyết Mạn, nghi hoặc khó hiểu, chỉ có quần gia nhàn nhạt liếc qua, lại cúi đầu.

Bốn người bọn Vô Cực và Lâm Mộng Thanh lúc muốn phi thân đoạt lấy Lăng Tuyết Mạn, gặp Mạc Kỳ Minh có hành động ghìm ngựa, liền lui ra, chỉ nấp ở một nơi bí mật gần đó, ánh mắt theo dõi không rời một khắc.

“Tứ tẩu!” Mạc Kỳ Dục đưa lưng về phía Mạc Kỳ Minh, ánh mắt liêu mạng ám chỉ với Lăng Tuyết Mạn, cũng cười cười giảng hòa: “Tứ tẩu, không cần đi dạo nữa, người không phiền, nhưng chúng ta mệt mỏi rồi!”

“Ha ha, đúng vậy, Tứ tẩu, hôm nay thật khéo, hiếm khi chúng ta dạo kinh thành một lần, nhưng lại liên tục gặp gỡ Liễu công tử cùng Tam ca, mới rồi vừa là Liễu công tử hại người suýt bị vó ngựa Tam ca giẫm lên, vậy thì phạt Liễu công tử giao trả bạc cho chúng ta mua điều được không?” Nhã Phi cười yếu ớt, nói xong vừa chuyển mắt, nhìn về phía Liễu Thiếu Bạch, “Liễu công tử, nhanh mua điều cho Tứ tẩu ta bồi tội đi!”

Liễu Thiếu Bạch ngẩn ra, con mắt xoay xoay, tươi cười, mang một chút bi thương nói: “Haiz, ta đây bị người lén mắng, ngược lại còn phải bồi tội! Ha ha, thôi, đại trượng phu cũng không thể so đo với tiểu nha đầu, ta đây liền mua điều đi.”

Nói xong, quay người lại nhẹ nhàng đi đến điều quán.

Mà Lăng Tuyết Mạn ngẩn ngơ nhìn mấy người này, nhất thời mơ hồ, nhưng nàng thật không dám, cũng không muốn cùng nam nhân mặt lạnh kia ăn cơm a, mới vừa rồi hấn xuống ngựa, ánh mắt nhìn nàng dường như hận không thể bóp chết nàng!

“Khoan, ta-”

Môi Lăng Tuyết Mạn mới giật giật, còn chưa nói đến trọng điểm, lại bị người chặn lại rồi!

Mạc Kỳ Minh cười như không cười, ánh mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, gần từng chữ: “Tứ Vương phi không kính chén rượu cho ta, nói lời cảm tạ sao?”

“Vì... vì... vì sao?” Lăng Tuyết Mạn quýnh lên, cà lăm.

Mạc Kỳ Minh đến gần một bước, cúi đầu, ý cười bên miệng càng sâu, giọng không lớn, lại đủ để cho Lăng Tuyết Mạn nghe rõ ràng, “Bởi vì động tác của ta vừa rồi chỉ cần chậm một bước, nàng thật sẽ đi đến điện Diêm Vương nói chuyện phiếm chơi cờ cùng Diêm Vương!”

Nhã Phi đương nhiên cũng nghe đến, ngẩn ra, chớp chớp mắt, chỉ cảm thấy Tam ca của nàng hôm nay rất kỳ quái!

Khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn tái hơn, môi ngập ngừng, sợ hãi đưa mắt nhìn Mạc Kỳ Minh, lại nhanh chóng cúi thấp đầu, “Tam... Tam Vương gia nói đúng lắm, cảm... cảm ơn Tam Vương gia lưu tình!”

Trong lòng bàn tay túa ra mồ hôi lạnh, tim Lăng Tuyết Mạn đập lợi hại, chỉ cần vừa nhìn mặt Mạc Kỳ Minh, cái loại cảm giác áp bách rét lạnh bức người trên người hấn có thể khiến nàng hít thở không thông mà chết! Mẹ nó, đối mặt Trương Tam Lý Tứ Vương mặt rỗ dâm tặc kia nàng còn không khấn trương như vậy!

“A, lưu tình? Nàng lần tới còn liêu lĩnh như vậy, vó ngựa của ta không chút lưu tình, hi vọng nàng nhớ kỹ giáo huấn này!” Trong mắt Mạc Kỳ Minh phần nộ như sét đánh, nói xong, quay trở lại, đi đến trước mặt Mạc Kỳ Dục, cười nhạt: “Tiểu Thất, đi thôi! Tứ Vương phi nói vậy sẽ không từ chối dùng bữa cùng ta.”

Mạc Kỳ Dục ngạc nhiên hai giây, nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn tái nhợt cứng ngắc, đột nhiên cười, “Đó là đương nhiên, thời điểm lá gan Tứ tẩu to, có thể lớn hơn trời, còn lúc nhỏ lại, ta xem so với con chuột không kém bao nhiêu, ngày hôm nay chắc là bị ngựa của Tam ca làm cho sợ hãi, nói chuyện cũng có chút rối loạn!”

“Nhã Phi, giúp đỡ Tứ tẩu, ta thấy Tứ tẩu sợ đến chân mềm nhũn rồi.” Mạc Kỳ Dục cười nói xong, đưa tay phải ra, “Tam ca, mời!”

152. Chương 153

Trong gian phòng trang nhã chừng hai mươi mét vuông, mùi hương hoa cúc nhàn nhạt bay, trên bệ cửa sổ đặt bồn hoa cúc, ở giữa là một chậu mai vàng đã ra nụ, nụ hoa sắp nở, tản ra hương hoa dịu dịu, vài làn gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào, làm mấy tấm màn lụa mỏng bay phất phơ, giống như sóng nước, làm lòng người say.

Lăng Tuyết Mạn đứng ở trước cửa sổ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhẹ hít một hơi, tràn ra một nụ cười thỏa mãn, lòng khẩn trương rốt cục dần dần bình tĩnh trở lại.

Nàng chưa từng chú ý tới, một ánh mắt thâm trầm dừng ở trên sườn mặt của nàng, cũng rơi vào bên khóe miệng cong lên của nàng, ánh mắt thâm thúy có chút suy tư, chợt lóe rồi biến mất, lại khôi phục u ám, sâu như biển lớn.

Vì cái gì nàng luôn vui vẻ như vậy? Vừa mới nãy còn hoảng sợ đòi mạng, không ngờ giờ phút này là bộ dáng vui vẻ, nhìn mấy bồn hoa cũng có thể tươi cười thỏa mãn sao? Nàng mới là một tiểu nha đầu mười sáu tuổi, liên tục giãy giụa ở trước quỷ môn quan, có thể mọi lúc đều vui vẻ như vậy sao? Nụ cười tươi ngọt này, làm hẳn thật muốn hung hăng vò nát, nhưng ngay sau đó, nụ cười sạch sẽ hồn nhiên kia lại làm tâm lạnh như băng của hắn nổi lên âm áp nhẹ nhẹ.

“Tam ca, lễ vật chúc thọ phụ hoàng chọn xong chưa?”

Suy nghĩ bị kéo trở lại, Mạc Kỳ Minh nhàn nhạt mở môi, nhìn Mạc Kỳ Dục, nói: “Còn không có, đang suy nghĩ.”

Nhã Phi thưởng thức điều đầu heo trong tay, lại nghĩ đến lời Lăng Tuyết Mạn nói, không kìm được cười khê lên, “Liều công tử, chắc ngài bị Tứ tẩu chọc tức phải không?”

Liều Thiếu Bạch hộp miếng trà, không đề cập tới cũng không sao, nhắc tới lại nhịn không được trừng cô gái nào đó đứng trước cửa sổ, “Tức, thật sự là tức! Tứ Vương phi hạ miệng không lưu đức a!”

“Ha ha! Thiếu Bạch, nếu người lỗ có gì thất thố trước mặt Tứ tẩu, phỏng chừng nàng phải cười người ít nhất một năm, à, không đúng, có lẽ cả đời còn còn nhắc! Nam biến thái, ha ha ha, Thiếu Bạch, người nếu muốn thoát cái danh này, phải dời lực chú ý của nàng đi!” Mạc Kỳ Dục cười to ra tiếng, chuyển mắt lườm Lăng Tuyết Mạn một cái, khuôn mặt tuần tú tràn đầy tươi cười.

Lăng Tuyết Mạn chỉ cho là không nghe thấy, tiếp tục thưởng thức vẻ đẹp của quang cảnh, nàng cũng không muốn mình bị đề nén, thì ra nghĩ rằng Tình nhân là bằng sơn ngàn năm, hiện tại nàng phát hiện Tam Vương gia này là bằng sơn vạn năm, sợ là không có một ngày hòa tan, a..., chỉ có thể rùng mình.

Mạc Kỳ Minh nhàn nhạt mân mê tách trà, không chút để ý trang trí trong phòng, sau đó lạnh lùng nói: “Giễu cợt người khác làm niềm vui, Tứ Vương phi xem như cao thủ, cũng quá tự đắc!”

“Ngài nói cái gì?” Lăng Tuyết Mạn nhất thời nổi lửa giận, xoay người, tức giận hô lên, mới giật mình thấy bản thân mình đã lỡ lời, nhưng lời đã ra miệng thu không trở lại được, hơn nữa trước mặt nhiều người như vậy, nàng cũng không thể mất mặt được, trong lòng hạ quyết định, chết thì chết, dù sao có Mạc Kỳ Dục ở đây, chắc chắn sẽ không để nàng thua thiệt, liền kiêu ngạo giọng cảm lên, môi đỏ nhấp thành một đường thẳng, trong mắt nhìn Mạc Kỳ Minh đã có kinh hoảng, lại có chút không phục.

“Tứ tẩu!” Mạc Kỳ Dục khẩn trương, nhìn Lăng Tuyết Mạn, một chút lo lắng hiện lên trong mắt, nhẹ lắc đầu, sau đó nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, cười giả lả, ra vẻ thoải mái nói: “Tam ca, tính cách của Tứ tẩu ca cũng biết, không biết lớn nhỏ là chuyện thường xảy ra, kỳ thực nàng chỉ là ương bướng thôi, nói chuyện thẳng một chút, nhưng không có ác ý, Tam ca đừng để trong lòng, bằng không coi chừng Tứ tẩu bày quỷ kế với ca, sẽ bị nàng xảo trá bắt chẹt, huynh đệ chúng ta càng tổn kém rồi!”

Những lời này, tinh xảo, cứng mềm vẹn toàn, lại có chừng mực, Mạc Kỳ Minh không khỏi hơi vênh môi, nhú mày. Từ khi nào, Tiểu Thất vốn thẳng tính này lại thâm trầm như vậy?

Mạc Kỳ Dục ban đầu vốn không có phòng bị Mạc Kỳ Minh, nhưng từ khi đến pháp trường cứu Lăng Tuyết Mạn, bốn huynh đệ bọn họ đồng tâm đồng đức, chỉ thiếu Mạc Kỳ Minh, từ đó trong lòng bốn người liền bài xích Mạc Kỳ Minh, hơn nữa mấy ngày trước đây, Mạc Kỳ Lâm đã nói vài lời với hắn.

“Tiểu Thất, người hay cùng Tứ tẩu náo loạn, nếu gặp Tam ca, phải cẩn thận một chút, hiểu chưa?”

Lăng Tuyết Mạn nghe thấy u mê hồ đồ, ngây ngốc hỏi: “Ta nào có quỷ kế a?”

Mạc Kỳ Dục hung hăng nuốt nước miếng, thầm nghĩ, tại sao ngày thường nha đầu này thông minh hoạt bát, nhưng lúc này lại vụng về như con heo vậy? Chẳng lẽ muốn đắc tội với Mạc Kỳ Minh sao? Ngược lại còn là vạch trần hấn nữa!

“Tứ tẩu-”

Mạc Kỳ Dục mới há miệng thở dốc, nhưng lại nghe Mạc Kỳ Minh cười khê lên!

“Tam ca?” Mạc Kỳ Dục mê mang.

Mạc Kỳ Minh thường thức tách trà sứ màu trắng tinh xảo trong tay, nhàn nhạt nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong mắt ý tứ thâm sâu, khóe miệng nhấp ra một độ cong nhẹ, “Tứ Vương phi có quỷ kế hay không, ta không để ý, muốn xảo trá bắt chẹt, ha ha, vậy cũng có thể, chỉ cần Tứ Vương phi có bản lĩnh làm cho ta cam tâm tình nguyện hai tay dâng lên, bao nhiêu cũng được.”

Nhã Phi há miệng, đến cả một phút cũng không có khép lại, Liễu Thiệu Bạch cười khê, giống như nhìn náo nhiệt, hứng thú mười phần, nhưng trong mắt cũng rất phức tạp.

Mắt Mạc Kỳ Dục lóe lóe, nhẹ nhàng cười, “Tứ tẩu, đứng đó làm gì? Gió lạnh thổi nhiều không tốt, lại đây ngồi đi, gọi thức ăn lên.”

“Tiểu Thất, Tứ Vương phi chỉ sợ là không đói bụng, mặc kệ nàng, Hương khắp thiên hạ này có các món ăn rất đặc trưng, có thể so sánh với thức ăn trong cung!” Mạc Kỳ Minh chậm rãi nói, ánh mắt dời đến trên bàn.

Lăng Tuyết Mạn mấp máy môi, chậm rì rì đi đến giữa Mạc Kỳ Dục cùng Nhã Phi ngồi xuống, mắt hơi liếc Mạc Kỳ Minh một cái, không cam lòng bấu môi nhỏ giọng nói: “Không phải là kích ta lại đây sao? Có gì đặc biệt hơn người, muốn nói xảo trá, ta chỉ xảo trá với Dục Dục, chúng ta là bạn tốt, hấn sẽ nhường ta, với ngài ta mới không thêm đâu!”

“À? Phải không?” Mạc Kỳ Minh híp híp đôi mắt, khóe môi hơi vênh, mỉa mai: “Mắt Tứ Vương phi sao có thể nhìn trúng đồ của ta?”

“Tam ca, ca đừng tức giận!” Mạc Kỳ Dục nhú mày, vội vàng nói xong, nhỏ giọng trách mắng: “Mạn Mạn, người sao lại nói chuyện với Tam ca như vậy chứ?”

“Ta... ta vốn là như vậy mà!” Lăng Tuyết Mạn không phục nói một câu, nhìn đến Mạc Kỳ Dục đen mặt, buồn bực thở dài, “Tốt lắm tốt lắm, ta mềm xuống tám phần được chưa?”

Dứt lời, toàn bộ hồn dỗi phát tiết trên người tiểu nhị, hướng tới cửa phòng, rống lớn: “Tiểu nhị, chết ở đâu rồi? Nhanh mang rượu tới!”

Bốn người còn lại ngồi ở bên bàn trợn mắt hốc mồm!

Tiểu nhị bị một tiếng này sư tử hồng này làm kinh sợ, chạy như bay đến!

153. Chương 154

Lăng Tuyết Mạn tự rót một chén rượu, hai tay bùng lên, đưa tới trước mặt Mạc Kỳ Minh, tươi cười giả lả, “Tam Vương gia, mới này là Tuyết Mạn sai lầm rồi, ly này là bồi tội với Tam Vương gia! Một là cảm tạ Tam Vương gia để lại cái mạng nhỏ cho ta, hai là vì Tuyết Mạn không biết nặng nhẹ, không hiểu quy củ lễ lời với Tam Vương gia! Mời Tam Vương gia uống chén rượu này đi!”

“Nàng nói lời này có bao nhiêu thành ý?” Mạc Kỳ Minh thoáng ngược mắt, không có nhận rượu, cười như không cười hỏi.

“Ách-” Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to mắt, nàng vốn không nghĩ tới Mạc Kỳ Minh sẽ nói trắng ra như vậy!

Nhã Phi nhẹ giọng kêu: “Tam ca -”

“Nhã Phi, không có việc gì, ta muốn nghe Tứ Vương phi nói.” Mạc Kỳ Minh cười nhạt, ngắt lời Nhã Phi.

Nhã Phi ngậm miệng lại, khẽ gật đầu một cái.

Do đó, Mạc Kỳ Dục không thể mở miệng, Liễu Thiếu Bạch càng là không có lập trường cùng thân phận đi để nói, hai người liếc nhau, đều trầm mặc.

Hai tay Lăng Tuyết Mạn cứng ngắc nâng giữa không trung, biểu tình càng cứng ngắc hết sức, hơi giật mình nhảy ra một câu nói, “Tam Vương gia, ngài và ta là kẻ thù sao?”

“Hả?” Mạc Kỳ Minh ngẩn người.

Ba người khác càng ngẩn ra.

“Nói như thế nào?” Trong mắt Mạc Kỳ Minh nhiễm một tầng hứng thú.

“Nếu không phải kẻ thù, sao ngài không nhận rượu của ta? Rõ ràng là ngài nói ta phải mời rượu bồi tội, tay ta hiện tại cũng mời rồi, ngài còn không nhận, không phải có thù oán với ta là gì?” Giọng nói Lăng Tuyết Mạn tuy rằng mang theo ý sợ, nhưng thái độ cũng là cây ngay không sợ chết đứng.

Mạc Kỳ Minh lại một lần nữa ngẩn ra, dừng ở ánh mắt Lăng Tuyết Mạn, trong suốt, sạch sẽ.

Nhẹ nhàng cười, một tay nhận, thản nhiên nói: “Vây coi như là ta không đúng, Tứ Vương phi cũng không cần ghi hận ở trong lòng.” Nói xong, một hơi cạn sạch.

“Hi hi, ngài lại nói mình sai lầm, tốt lắm, chúng ta cạn một ly!” Lúm đồng tiền Lăng Tuyết Mạn như hoa, vui vẻ lại rót hai chén rượu, một ly đưa tới trước mặt Mạc Kỳ Minh, một ly mình cầm, thấy Mạc Kỳ Minh ngây ngốc, hơi sáng giọng: “Uống rượu đi!”

“A, được.” Mạc Kỳ Minh ngẩn ra, mới bưng chén rượu lên, đang muốn uống, lại bị Lăng Tuyết Mạn hô ngừng, “Để sau, phải cạn chén trước đã!”

Lăng Tuyết Mạn cười tít mắt, đem chén rượu của nàng nhẹ nhàng khê đụng lên cái chén của Mạc Kỳ Minh, phát ra tiếng vang thanh thúy, tươi cười, “Ha ha, cái này có thể uống rồi!”

Nói xong, cũng không quản Mạc Kỳ Minh, đem chén rượu tới bên môi, từ từ uống xong, sau đó thỏa mãn cười, “Rượu uống ngon thật.”

Mạc Kỳ Minh thất thần nhìn nụ cười trên mặt Lăng Tuyết Mạn, quên mất uống rượu.

Lăng Tuyết Mạn tiếp tục rót chén rượu, nhìn thấy chén rượu Mạc Kỳ Minh còn bưng trong tay, đôi mày thanh tú không khỏi cau một cái, sáng giọng: “Tam Vương gia, đường đường là đại nam nhân, cũng không thể không uống rượu nha!”

“A?” Khuôn mặt tuấn tú vốn lạnh lẽo của Mạc Kỳ Minh nóng lên, có chút bối rối ngửa đầu uống cạn, mới nhẹ thở ra hai chữ, “Sẽ không!”

Mạc Kỳ Dục đắm chiêu nhìn, trong lòng nói không rõ là mùi vị gì, nếu như thái độ của Mạc Kỳ Minh đối với Lăng Tuyết Mạn luôn luôn lãnh đạm, hẳn cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp, bởi vì Mạc Kỳ Minh đối với bất kỳ người nào cũng như vậy, nhưng vừa rồi hẳn rõ ràng nhìn đến-

Liễu Thiếu Bạch vẫn mang một bộ dáng miễn cưỡng, mặt dường như cười, im lặng không nói.

Lăng Tuyết Mạn cười vô cùng vui vẻ, chỉ cần mặt Tam Vương gia này không lạnh như sương đông lạnh, nàng liền không bị áp lực gì, bản tính tự nhiên lại trở lại, tay nhỏ bé vỗ vào đầu vai Mạc Kỳ Dục, hào khí bừng bừng nói: “Dục Dục, chúng ta cạn ly!”

“Được.” Mạc Kỳ Dục cười khê.

“Đến đến, phải thay đổi không khí, nam nhân biến thái, à không, Liễu đại công tử, Nhã Phi, chúng ta cũng làm một chén! Ha ha!” Lăng Tuyết Mạn lờ lững lập tức sửa lại, nói xong, bản thân mình cũng nhin không được cười ra tiếng!

Mạc Kỳ Dục cùng Nhã Phi đương nhiên cười theo, Liễu Thiếu Bạch đỏ mặt, tức giận nói: “Tứ Vương phi, ngài lại cài bẫy ta, hừ! Ta nhin!”

“Ha ha ha.”

Mấy người cười không thở ra hơi, Mạc Kỳ Dục dùng ánh mắt rất là đồng tình nói: “Thiếu Bạch, người không đành lòng còn có thể như thế nào? Người xem ta không phải luôn luôn nhin sao? Đã góp vào hơn một vạn lượng bạc, lại ở trước mặt phụ hoàng nói tốt cho nhà đầu này đến nỗi môi sắp rách, chẳng những không được trả ơn, còn mỗi ngày bị trêu chọc, ta thảm vô cùng!”

Mạc Kỳ Minh mặc dù không có thoải mái cười to, nhưng bên môi cũng không dứt ý cười.

Lăng Tuyết Mạn giả hoạt xoay xoay tròn mắt, giống như vô tình hỏi: “Hôm nay rượu này là ai tính tiền vậy?”

Nghe vậy, bốn người cũng không nở nụ cười, rất ăn ý cùng kêu lên: “Nàng!”

“Cái gì?”

Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, lập tức khoát tay nói: “Ta không có tiền!”

“Ha ha, Tứ tẩu, hôm nay người phải trả tiền, chúng ta là cùng người ra ngoài, Tam ca lại kịp dừng ngựa cứu cái mạng nhỏ của người, người không mời khách có thể nói coi được sao? Huống chi, người làm sao không có tiền? Ít nhất cũng có một vạn hai kia đi? Ha ha, thuận tiện nhắc nhở người một chút, đây là tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành, chúng ta uống một bầu rượu này là tám mươi lượng bạc đó! Một bàn tiệc này cũng không dưới một ngàn hai!” Mạc Kỳ Dục nghiêm trang nói.

“Cái gì, cái gì?” Hai mắt Lăng Tuyết Mạn nhất thời đen đi, hai tay vội vàng chụp mép bàn, lắp bắp: “Ta... ta thật sự không có tiền.”

A... A... nàng thật không còn chỗ để khóc than mà, một vạn hai bị nam nhân chết tiệt kia cướp bóc! Chỉ chừa một ngàn lượng cho nàng, mà nàng lại muốn có chút tiền riêng!

“Tứ Vương phi, ngài nói như vậy coi không được đâu, lần trước ngài còn nói coi Liễu Thiếu Bạch ta là bạn bè, bây giờ đến một bữa cơm cũng luyến tiếc, thật là không có tình nghĩa gì hết!” Liễu Thiếu Bạch thở thật dài một tiếng.

Nhã Phi cười mỉm, “Tứ tẩu cứ mời đi, ha ha, không có chuyện gì, ngày khác tẩu lại lấy lại từ chỗ Thất ca, còn ngày hôm nay đừng để cho bọn họ coi khinh là được.”

Mạc Kỳ Minh nhìn Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, thản nhiên nói: “Tứ Vương phi rất là keo kiệt! Bổng lộc cung cấp cho Tứ Vương phủ, phụ hoàng cũng tốn không ít bạc đâu!”

“Không phải, ý ta là – Mà thôi, nếu không chúng ta đi ăn mì Dương Xuân đi!” Lăng Tuyết Mạn quần đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, rất là xấu hổ nhỏ giọng đề nghị.

“Khụ khụ, một chén mì Dương Xuân chỉ có năm quan tiền! Tứ Vương phi ngài cũng thật biết tính toán a!” Liễu Thiếu Bạch té xỉu.

Ba người khác đều hung hăng nhìn Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn muốn khóc!

Mạc Kỳ Minh bỗng nhiên nở nụ cười, “Ta nhớ Tứ Vương phi có nói, không thèm xảo trá bắt chẹt ta, có phải không?”

Một câu nhắc nhở này, hai mắt Lăng Tuyết Mạn lập tức tỏa ánh sáng! “Tam Vương gia, hì hì, ta có thể thương lượng với ngài một chút, ta mời khách, ngài trả tiền, được không?”

“Đề ta suy xét.” Mạc Kỳ Minh cười nhẹ, trong mắt cũng tràn đầy ý cười, hướng ra ngoài nói: “Mang thức ăn lên đi! Mang thêm hai bầu rượu!”

Tiểu nhị chờ ở gian ngoài vội khom người nói: “Vâng, các vị chờ chút!”

“Haiz! Đợi chút! Suy xét như vậy rồi cuộc là có ý gì a?” Lăng Tuyết Mạn rất không yên tâm hỏi.

“Chỉ là suy xét chút thôi.” Mạc Kỳ Minh bí hiểm cười.

154. Chương 155

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, Xuân Đường vội vén rèm xe lên, “Tiểu Vương gia, ngài đã về!”

“Ừ, mẫu thân còn chưa tỉnh sao? Canh giải rượu có uống chưa?” Mạc Ly Hiên tiến vào, vừa đi vừa hỏi.

“Thưa tiểu Vương gia, còn không có tỉnh, canh giải rượu đã uống xong.” Xuân Đường trả lời.

Mạc Ly Hiên ngồi xuống ở bên giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn vì say rượu mà đỏ toàn bộ khuôn mặt, khe thở dài, “Thất thúc cùng hoàng cô sao lại không ngăn cản? Thu Nguyệt, người đi phân phó phòng ăn, chuẩn bị thức ăn nhẹ và cháo, mẫu thân vừa tỉnh lại sẽ đưa vào đây.”

“Vâng, tiểu Vương gia.” Thu Nguyệt gật đầu đi ra ngoài.

Ngồi một chút, Mạc Ly Hiên nhìn bên ngoài, sắc trời đã hơi tối, Lăng Tuyết Mạn vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, liền đứng dậy nói: “Xuân Đường, các người cẩn thận hầu hạ, ta còn có phải viết văn, nếu mẫu thân tỉnh, phái người báo ta.”

“Vâng, nô tì cung tống tiểu Vương gia!”

Lăng Tuyết Mạn ngủ thêm một canh giờ mới tỉnh lại, kết cục của kẻ say rượu chính là đầu đau muốn nứt, nàng ngồi ở trên giường vỗ mạnh vào đầu.

“Vương phi, ngài không được vỗ, nô tì hầu ngài rửa mặt, sau đó ngài dùng bữa, sẽ tốt hơn nhiều.” Thu Nguyệt lấy khăn ẩm ra, vừa nói vừa nhẹ nhàng lau mặt Lăng Tuyết Mạn.

“Haiz, ta sao lại uống say chứ?” Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói: “Đều do rượu kia uống quá ngon, hơn nữa lại không cần ta trả bạc, ta liền tham một chút, uống mấy chén, kết quả, haiz-”

“Ha ha!”

Hai nha hoàn bật cười, lại âm thầm lại thở dài không thôi, nói vậy quân gia đã bị chủ tử dạy dỗ rồi!

“Đúng rồi, ta tại sao trở về được?” Lăng Tuyết Mạn thuận miệng hỏi.

“Thưa Vương phi, đương nhiên là quân gia dùng xe ngựa mang ngài trở về a.”

“À, vậy Thất Vương gia bọn họ đã về cung sao?”

“Nô tì cũng không rõ.”

“Hiên nhi đâu? Nó dùng cơm chưa?”

Mới nói, liền nghe được tiếng mở cửa, ngay sau đó vang một tiếng, “Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên đi đến, “Mẫu thân, ngài đã tỉnh! Đã trở như vậy, nhanh dùng bữa đi!”

“Ha ha, Hiên nhi, ta còn khỏe.”

Lăng Tuyết Mạn xuống giường, theo thói quen dắt tay Mạc Ly Hiên đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, Mạc Ly Hiên thân thiết nói: “Mẫu thân, có cảm giác đau đầu hay không? Ngài là nữ nhân, uống quá nhiều rượu không tốt.”

“Đau đầu thì có một chút, bất quá còn tốt, con đừng lo lắng. Hiên nhi giáo huấn rất phải, về sau mẫu thân sẽ nghe lời, không uống nữa.” Lăng Tuyết Mạn ngoan hết sức, gương mặt tươi cười.

Mạc Ly Hiên bị chọc cười, nha hoàn dọn thức ăn xong, liền gấp một ít đồ ăn đưa tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, “Mẫu thân, ăn đi.”

“Ừm.”

Mẹ con hai người nhìn nhau cười, vui vẻ ăn.

Ăn xong, Lăng Tuyết Mạn rảnh rỗi không có gì làm, liền theo Xuân Đường Thu Nguyệt học thêu hoa, vừa học liền nghiện, đến giờ đi ngủ, Lăng Tuyết Mạn vẫn hưng trí bừng bừng, Xuân Đường Thu Nguyệt lại âm thầm sốt ruột.

“Vương phi, sáng mai lại thêu đi, hiện tại thời gian cũng không sớm.” Thu Nguyệt nói.

“Ây da, ta không mệt, ta không phải đã ngủ suốt buổi trưa sao?” Lăng Tuyết Mạn khoát tay, từ chối.

Hai nha hoàn nan giải, trao đổi ánh mắt, chủ tử lúc này sợ là chờ đã sốt ruột, nhưng các nàng có thể tìm lý do gì lui ra đây?

“Vương phi, nô tì-” Xuân Đường không nhất thời nghĩ ra cái gì.

Lăng Tuyết Mạn lại đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, “Xuân Đường, ngươi mệt nhọc phải không? Ách, vậy các ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi, không cần hầu hạ ta.”

“Tạ Vương phi!”

Xuân Đường Thu Nguyệt quả thực mừng rỡ như điên, quỳ xuống cáo lui, vội vàng lui ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn bật cười nhìn bóng lưng của hai người, lẩm bẩm: “Ta đã quên, ta ngủ cả buổi trưa, mà bọn họ không có ngủ nha!”

Lại quay đầu, tiếp tục cúi đầu thêu khăn của nàng.

Mấy phút đồng hồ sau, nên đột nhiên tắt!

Lăng Tuyết Mạn trở tay không kịp, kim đâm trật vào ngón tay, “Á!”

Thân ảnh kiêu căng của Mạc Kỳ Hàn dừng ở trước mặt, thân mình khom xuống, khẩn trương nói: “Sao vậy?”

“Kim đâm vào tay! Ui! Đau tại ngươi, không nói một lời đã tắt đèn, thật là!” Lăng Tuyết Mạn oán trách, nhẹ nhàng mút ngón trở bị đau.

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, nắm tay Lăng Tuyết Mạn lên, nhẹ xoa, không vui trách mắng: “Nàng cầm kim làm cái gì? Ai bảo nàng thêu thừa lung lung làm chi?”

“Ta không chịu nổi ngồi yên thôi!” Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói: “Đàn ông các ngươi không phải đều thích tiểu thư khuê các hiền lương thực đức sao? Không phải nữ nhân nào cũng phải biết thêu sao? Ta hoàn toàn không biết, hiện tại bắt đầu học, ngươi còn trách ta!”

“Ai nói nam nhân đều thích? Với ta mà nói, nàng biết cái gì không biết cái gì, tất cả đều không sao cả, chỉ cần mỗi ngày vui vẻ là được rồi.” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt nói xong, lông mày đột nhiên nhăn lại, “Mạn Mạn, nàng mới vừa nói nàng hoàn toàn không biết? Hoàn toàn không sao?”

“Ách-” Lăng Tuyết Mạn lú lẫm, nàng nên trả lời thế nào đây, lần này sai lầm sẽ lỗi đuôi!

“Như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn hồ nghi hỏi.

Lăng Tuyết Mạn chu chu môi, nhắm mắt nói: “Cũng không phải, chỉ là thêu không giỏi, hiện tại muốn thêu cho giỏi hơn.”

“À, vậy sau này không cần thêu nữa, tay bị thương cũng không tốt.” Mạc Kỳ Hàn gạt đầu, ân cần dặn dò.

“Ừm.”

“Tốt lắm, ngủ đi.”

Mạc Kỳ Hàn dắt Lăng Tuyết Mạn đi đến bên giường, đứng lại, hai tay mở ra, khẽ cười nói: "Mạn Mạn, hầu hạ bản công tử thay quần áo!"

"Hả?" Lăng Tuyết Mạn đang bò lên giường dừng lại, quay đầu, không vui nói: "Quần áo của mình thì tự mình cởi, bổn cô nương không hầu hạ người!"

"Cái gì?" Mạc Kỳ Hàn nhú mày một chút, một tay chế trụ chân Lăng Tuyết Mạn, kéo lại, Lăng Tuyết Mạn liền bị kéo đến trong lòng hắn, trên bờ môi giờ lên tươi cười nguy hiểm, trong tiếng nói mang theo một chút lười nhác, "Mạn Mạn, nàng vẫn là cô nương sao? Nếu không phải bản công tử muốn trường kỳ chiếm lấy nàng, trong bụng nàng hiện tại đã có con của chúng ta, còn muốn làm cô nương?"

"Ách, người còn dám nhắc nhở ta cái chuyện trong sạch của ta bị người hủy hết sao?" Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, chỉ cắn răng, cắn chặt răng!

"Sao không dám? Bởi vì ban ngày ta không thể quang minh chính đại ở bên cạnh nàng, mà nàng đã có thể vui đến quên cả trời đất! Hôm nay còn dám uống say?" Giọng của Mạc Kỳ Hàn càng ngày càng âm trầm, mày rậm cau chặt, trong mắt cũng nhiễm lên bóng tối âm u, "Mạn Mạn, ta không phản đối nàng lui tới với Thất Vương gia, nhưng còn Tam Vương gia, nàng cách hắn xa một chút, người này không đơn giản!"

"Cái gì, có ý gì vậy?" Lăng Tuyết Mạn kích động.

"Không có ý gì, nàng nghe ta là được. Còn có Liễu Thiếu Bạch, ta nói rồi, không muốn nàng có dính dáng với bất cứ người nào của Liễu gia, nàng coi lời của ta như gió bên tai sao?" Khuôn mặt tuấn tú Mạc Kỳ Hàn như phủ sương mù, lạnh lùng chất vấn.

Lăng Tuyết Mạn cắn môi, dùng sức vặn bung tay Mạc Kỳ Hàn ra, bò lên giường, nhắc chân lên nằm vào, quay lưng lại không để ý.

155. Chương 156

Mạc Kỳ Hàn tức giận không có lý do, nghe hồi báo nói nàng hôm nay chơi rất vui vẻ, đi dạo hai con đường, mua điều, đi tẩu lâu, tươi cười trên mặt gần như không có biến mất, nhưng những thứ này đều không liên quan tới hắn, loại cảm giác này, làm hắn bức tức cực độ!

Trước mắt không thể lộ thân phận, cho nên hắn không thể quang minh chính đại ở bên nàng, không cách nào công khai đuổi lui những nam nhân xum xoe chung quanh nàng, thậm chí không cách nào ăn chung một bữa cơm, không cách nào sau khi ăn xong cùng nhau tản tản bộ, không cách nào ở dưới ánh mặt trời cho nàng xem dung nhan của hắn.

Đôi mắt khép hờ, hắn nhú mày tức giận nói: "Nàng hôm nay suýt nữa bị vó ngựa giẫm chết đúng không? Nàng suốt ngày hốt ha hốt hoảng cái gì? Nàng ngại mạng quá dài, khản trương muốn tặng mạng cho Tam Vương gia sao? Thật sự là ngứa da, nàng có thể an phận ở Vương phủ, cho ta bớt lo một chút hay không? Tiểu Thất đáng chết, dám cùng nàng hồ nháo, xem ta thu thập nó thế nào!"

Nói xong, tức giận, quay người đi ra ngoài, Lăng Tuyết Mạn thấy không đúng, vội hô: "Người muốn làm gì?"

Mạc Kỳ Hàn bởi một tiếng này mà ngừng lại, âm thầm hít sâu một hơi, hắn gần như mất đi lý trí bởi vì nha đầu này!

Lại lộn trở lại, rét lạnh bức người như trước, ngồi xuống bên giường, xốc chân, kéo Lăng Tuyết Mạn, bắt buộc nàng nhìn thẳng hắn, tức giận nói: "Nói đi? Nói cho ta nàng rốt cuộc muốn làm gì? Ta đã nói với nàng, nàng bây giờ đi ra ngoài, lúc nào cũng có thể bị kẻ địch dễ bắt, nàng vừa động, nàng có biết ta phải điều bao nhiêu người đi theo nàng không? Từ lúc nàng đi ra ngoài đến khi trở về, lòng ta luôn luôn bất an, không có được tin tức nàng bình an trở về, một khắc ta cũng không yên lòng, chỉ sợ nàng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, còn nàng? Cảnh cáo của ta nàng nghe được mấy phần? Thấy Liễu Thiếu Bạch nàng kích

động cái gì? Chạy cái gì? Hấn dám làm gì nàng chứ? Đầu óc nàng thật sự là bị nước vào, không bị kẻ địch giết, thì chạy đến dưới vó ngựa, nàng thật muốn chọc ta tức chết phải không?”

Liên tiếp oanh tạc, làm Lăng Tuyết Mạn đau màng tai, nhưng nàng thông minh, biết giờ phút này ngàn vạn lần không được tranh luận, chỉ cần một câu, nam nhân này chắc chắn sẽ có hành động bạo lực!

“Ách, Tình nhân, ta sai lầm rồi, người đừng tức giận, là ta không tốt, là đầu óc ta bị nước vào, là ta rất... dù sao đều là lỗi của ta, xin người bớt giận, được không? Ta hầu hạ người cởi áo được không?” Lăng Tuyết Mạn đoán chính gập đầu, nói xong, điềm đậm đáng yêu mở to mắt đợi nam nhân này tha thứ.

“Hừ!”

Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay áo đứng dậy ngồi xuống ở trước bàn, lửa giận trong mắt không giảm chút nào.

Lăng Tuyết Mạn mất mặt, muốn nằm xuống không nhìn nữa, ngấm lại, không có lá gan đó, liền quỳ gối ở trên giường, tay phải chống má, nhàm chán âm thầm đếm cừu.

Nhưng, nàng mới đếm tới con cừu thứ mười, liền nghe được một tiếng quát khê, “Lăn xuống!”

“Vâng!”

Lăng Tuyết Mạn phản ứng cực nhanh bò xuống giường, đi chân trần đến trước mặt, cười nịnh nọt, tiếng nói ẻo ẹo lợi hại, “Công tử đại gia, nô tì hầu hạ ngài đi ngủ!”

Thân mình Mạc Kỳ Hàn rõ ràng chấn động một chút, ghét bỏ nói: “Nôn mửa chết!”

“A?” Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, bị thương, ủy khuất chu mỏ, “Ta làm sao nôn mửa? Ghét ta người đừng đến, ta lại không xin người tới! Người nôn mửa ta, ta còn nôn mửa người hơn! Thân thể của ta thuần khiết trong trắng, người lại không biết cùng bao nhiêu nữ nhân mây mưa qua, người mới nôn mửa, bắn chết!”

Vừa rống xong, quay thân lại muốn trở về giường, bên hông lại xuất hiện một đôi tay, dùng lực ôm nàng ngồi lên đùi hấn, vô cùng bối rối, “Nàng nói cái gì đó? Ta nói giọng nói của nàng cố ý ẻo ẹo không xuôi tai, nàng cho là cái gì? Nói chuyện bình thường là tốt rồi, yêu mị như vậy làm chi? Muốn câu dẫn ta hả?”

“Ai muốn câu dẫn người? Người bắn như vậy, ta mới nôn mửa câu dẫn người, đừng ôm ta!” Lăng Tuyết Mạn tức giận, liền tiếp đẩy bàn tay Mạc Kỳ Hàn ôm chặt trên eo nàng, không biết vì sao, trong lòng nàng không thoải mái.

“A? Nàng so đo cái gì đâu? Vừa rồi ta còn chưa tính xong với nàng, nàng dám tức giận với ta?” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, tiếng nói rét lạnh.

“Người quản ta làm gì? Người tại sao không đi quản những nữ nhân khác của người? Ta chính là tức giận, tức giận, tức giận, tức giận!” Lăng Tuyết Mạn giận không thể nuốt găm nhẹ, cũng càng thêm giãy giụa.

Mạc Kỳ Hàn nổi giận, hoàn toàn chế trụ hai tay Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt cúi xuống nhìn nàng, nói: “Nàng tức giận cái gì? Ta có những nữ nhân khác nên nàng tức giận?”

“Hừ!” Lăng Tuyết Mạn lập tức nghiêng đầu, không thèm nhìn.

Mạc Kỳ Hàn hỏi tới: “Cho nàng nói tại sao lại không nói? Không nói, nàng chính là càn quấy!”

“Ta là tức giận!” Lăng Tuyết Mạn không quay đầu lại, miệng chu thật cao.

“Quay mặt lại, trước cam đoan cho ta chuyện hôm nay, sau đó chúng ta lại nói chuyện mấy nữ nhân này!” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói, mấy điểm nặng nhẹ này hấn phải phân rõ.

Lăng Tuyết Mạn không lên tiếng trả lời, cũng không động.

Mạc Kỳ Hàn đợi có nửa phút, nhẫn nại hoàn toàn không còn, đột nhiên ngón tay duỗi ra đến trước mắt Lăng Tuyết Mạn, âm thanh lạnh lùng nói: “Là muốn ta động thủ phải không?”

“Người... người muốn làm gì?” Lăng Tuyết Mạn vệt chết còn cứng mỏ hỏi.

“Bóp cổ nàng, đánh cái mông nàng, gãi ngứa nàng, ba cái cho nàng chọn một!” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói.

“Ách, không chọn được không?” Lăng Tuyết Mạn thức thời, lập tức năn nỉ, “Ta thừa nhận ta đều sai lầm rồi, người muốn ta cam đoan cái gì?”

“Nàng cứ nói đi? không được thân cận Tiểu Thất như vậy, không cho nàng gặp lại Liễu Thiếu Bạch, cho dù vô tình dụng, cũng tránh xa hắn, Tam Vương gia là quan trọng nhất, không cho nàng có chút quan hệ nào với hắn!” Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc cảnh cáo.

“Cái gì? Vậy làm sao có thể đi đâu? Dục Dục là bạn tốt của ta, hai chúng ta hiếm khi có thể đi chơi chung, sao không thể thân cận đây?” Lăng Tuyết Mạn không khỏi kháng nghị, “Người rất phiền, không cho ta này không cho ta kia, chẳng lẽ người là quản gia nhà chúng ta sao? Tiểu Thất Tiểu Thất, người sao cũng gọi là hắn Tiểu Thất?”

“Ta là – hắn – ta là nghe nàng gọi hắn như vậy, ta mới nhớ, dễ nghe!” Mạc Kỳ Hàn quýnh lên, gần như nói hớ, lại tức giận: “Đi chơi cái gì? Hắn hiện tại không để ý triều chính, chơi đùa với nàng, chờ sau khi tiếp nhận nha môn, còn có thể đi chơi với nàng sao? Nàng cùng hắn lại đi chơi nữa, nàng sẽ không động tâm với hắn sao?”

“A? Động tâm?” Lăng Tuyết Mạn nhăn mặt, “Ta động tâm với hắn làm cái gì? Lòng ta ai biết ở đâu!”

Tiếng nói giảm xuống, nàng không còn lời để nói, cũng nghiêm chỉnh nói, lòng của nàng, đại khái có lẽ dừng ở trên người tên khốn kiếp trước mắt này!

156. Chương 157

“Sao?”

Mạc Kỳ Hàn nâng cao giọng, ánh mắt lóe lóe, chậm rãi hỏi: “Lòng nàng, không ở trên người Nhị Vương gia?”

“...”

Lăng Tuyết Mạn không nói gì.

“Trả lời ta. Ở đâu?” Mạc Kỳ Hàn ép hỏi.

“Ày da, không biết, người phiền chết, dù sao không ở trên người Dục Dục, người hài lòng chưa? Ta muốn cùng Dục Dục chơi đùa, người đoạt bạc của ta, hại ta mời khách không có tiền rất mất mặt, hại Dục Dục giẫm cột ta là thần giữ cửa, thật là!” Lăng Tuyết Mạn nói đến phần sau, tức giận vắn chặt đầu Mạc Kỳ Hàn, cắn cái mũi cao thẳng của hắn, nghe hắn thét lớn một tiếng, mới hài lòng nói ra, đắc ý hả hê nói: “Lại cho ta một ngàn lượng, nếu không ta cắn người.”

“Vật nhỏ, nàng có biết tám chữ ‘được một tác lại muốn tiến một thước’ viết như thế nào không?” Mạc Kỳ Hàn cắn chặt khớp hàm.

“Hi hi, không biết, bốn cô nương thất học!” Lăng Tuyết Mạn cười xán lạn, nàng cũng không tin nàng cười ngọt như vậy, hắn còn có thể quyết tâm chinh nàng?

Mạc Kỳ Hàn hít vào, lại hít vào, oán hận thấp giọng cảnh cáo, “Phải dùng đến chiêu này, bản công tử sẽ khiến cho nàng – cái cô nương này – ném thử cảm giác làm nương!”

“Ách, có ý tứ gì?” Lăng Tuyết Mạn phản ứng chậm đi một chút, mê mang.

“Chính là cho nàng mang thai!” Mạc Kỳ Hàn tà ác nhếch môi, gần từng chữ.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời nóng nảy, vừa uốn éo người muốn từ trên đùi Mạc Kỳ Hàn leo xuống, vừa dùng sức đâm hai vai của hắn, miệng kêu ầm lên: “Không muốn, không muốn, người muốn ta chết sao? Trương phu đã chết, lại mang một cái dã chủng, một xác hai mạng là chuyện trăm phần trăm!”

“Dã chủng?”

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn co quắp, long chủng tương lai của hắn, lại thành đã chủng sao?

“Khụ khụ, Mạn Mạn, đừng dầm, tay nàng không đau à?” Mạc Kỳ Hàn buồn bực bắt lấy tay nhỏ bé kia, nhíu mày nói: “Nàng nghe lời ta liền bỏ ý niệm này, nếu không ta thật phải làm như vậy.”

“Người rót cuộc muốn ta nghe lời thế nào? Ta không chịu được buồn chán, Liễu Thiếu Bạch là một người rất tốt, tính cách hài hước, đối xử với người khác chân thành, mọi người cùng nhau nói giỡn một chút, vui vẻ thì ngày cũng trôi qua mau, tại sao người không cho? Ta hiện tại có ác ma người bên cạnh, ta dám có nửa điểm ý tứ với người ta sao? Lại nói, ha ha, ta làm sao có thể thích một người nuôi heo làm thú cưng như hắn, ta thích.” Lăng Tuyết Mạn mới nói đến chỗ này, đột nhiên ngừng lại, nhìn Mạc Kỳ Hàn một cái, hai gò má thoáng chốc đỏ lên.

Mạc Kỳ Hàn trong bóng tối không có chú ý tới sắc mặt Lăng Tuyết Mạn biến hóa, chỉ nghe lời chưa nói xong, liền thúc giục: “Nàng thích gì?”

“Không nói cho người!” Lăng Tuyết Mạn nhả bốn chữ, nhếch mày thật cao. Nha, muốn cho nam nhân này biết tâm tư của nàng, chỉ sợ khó hơn lên trời!

“Vì sao không nói cho ta?” Mạc Kỳ Hàn không hề giận, ngược lại ý cười thật sâu nâng mặt Lăng Tuyết Mạn lên, nhẹ giọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cảm giác gò má mình nóng rực, không được tự nhiên, muốn giữ tay Mạc Kỳ Hàn, kéo hai cái, kéo không động, chỉ có thể buông tha, sau đó nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, nghĩ tới một lý do, “Không có vì cái gì, người không nói cho ta tên của người, thân phận của người, dung mạo của người, hì hì, muốn biết, thì trao đổi!”

“Ha ha, trao đổi không được, bí mật của ta quan trọng hơn của nàng, hiện tại nếu cho nàng biết, chắc chắn sẽ hỏng đại sự.” Mạc Kỳ Hàn cười nhạt, chỉ cho là Lăng Tuyết Mạn dụ dỗ hắn, liền lắc đầu, kiên trì nói: “Ta mặc kệ nguyên nhân gì, tóm lại chính là không thích nàng lui tới cùng huynh muội Liễu gia, nhất là Liễu Ngô Đồng!”

“Tại sao vậy? Ngô Đồng đắc tội người hả?” Lăng Tuyết Mạn hồ nghi hỏi.

“Không có.” Mạc Kỳ Hàn dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Chính là không thích nàng lui tới cùng nàng ta.”

“Sợ chết, đại ca, người đừng nói lời bí hiểm như vậy làm cho người ta cái hiểu cái không có được hay không?” Lăng Tuyết Mạn buồn bực cúi đầu.

“Mạn Mạn, ta biết ta nợ nàng một lời giải thích, về sau sẽ nói cho nàng biết nguyên nhân được không? Tóm lại nàng tin ta là vì tốt cho nàng, mới không cho nàng kết bạn với huynh muội Liễu gia, như vậy đi, ta lui một bước, nàng cùng Tiểu Thất chơi đùa, ta không quản nàng, như thế nào?”

Mạc Kỳ Hàn nhẫn nại khuyên bảo, tâm tình phức tạp vô cùng, đoạn cảm tình kia để lại thương tổn ở trong lòng hắn, hắn không muốn gặp lại Liễu Ngô Đồng, chính là không muốn lại nhớ tới một đoạn ngày tăm tối lúc hắn ‘sắp chết’ trước kia, khi Lăng Tuyết Mạn xuất hiện, nàng hoạt bát đáng yêu hồn nhiên tươi cười đã kéo hắn ra từ trong bóng tối, một lần nữa gặp được ánh sáng, khiến cho hắn dần dần quên đi Liễu Ngô Đồng, hiện tại cả trái tim đặt ở trên người nàng, hắn cũng cảm giác được, thái độ của nàng đối với hắn có biến chuyển, làm nũng với hắn, sẽ chủ động hôn hắn, sẽ dính ở trong lòng hắn hoặc là ôm lấy cổ hắn cùng hắn vui đùa, ấm áp ngọt ngào như vậy, hắn không thể bởi Liễu Ngô Đồng mà phá đi tất cả.

Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Kỳ Hàn, trầm mặc một lát, mới nói nhỏ: “Tình nhân, duyên phận người với người là do thiên định, người chưa từng nghe qua một câu nói sao? Nền trời tròn cũng tròn không được, không phải của người cưỡng cầu cũng không được. Ta không biết lý do của người là cái gì, người không thích ta lui tới cùng Ngô Đồng Thiếu Bạch, ta không chủ động đi tìm bọn họ là được, nhưng người ta tới tìm ta, hoặc là trên đường đụng phải, ta sao có thể làm bộ như không biết đâu? Người yên tâm, Thiếu Bạch ta sẽ không thích, vĩnh viễn cũng sẽ không thể.”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn cảm động, ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, đặt cằm lên cái cổ mảnh khảnh của nàng, thì thào: “Được, được, ta đáp ứng nàng, chỉ là Tam Vương gia người này, nàng đừng tranh luận với ta, tâm cơ của

hắn rất sâu, sâu đến ta cảm thấy ta cũng không bằng hắn, hắn thật sự là một kẻ ác, nàng tuyệt đối chớ bị một lời nói ôn hòa ngẫu nhiên của hắn mà mất đề phòng, nàng ở trước mặt hắn, nhất định phải giữ cảnh giác, còn có, tận lực không được ở một mình cùng hắn, nếu tránh không khỏi, nàng nhất định phải tìm cách truyền tin tức cho bốn vị Vương gia kia, cho bọn họ biết nàng và Tam Vương gia ở cùng một chỗ, có hiểu không?”

“Ách, ta nhớ kỹ, nhưng Tam Vương gia là người xấu sao?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc.

“Nàng cảm giác hắn là loại người nào?” Mạc Kỳ Hàn hỏi ngược lại.

“Ừm, ta nghĩ, là vô cùng lạnh lùng, làm cho người ta cảm giác thật đáng sợ, ta thật sự sợ hắn, mặt lạnh có thể đông chết người, hôm nay ta cũng thật sự bị hù chết, bất quá sau đó ở trong tửu lâu, lại cảm thấy hắn không đáng sợ như vậy!” Lăng Tuyết Mạn thành thực nói.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Thái độ của hắn đối với nàng trong tửu lâu có thay đổi sao?”

“Đúng vậy, hắn không có dọa ta nữa, à, còn nở nụ cười đó!” Lăng Tuyết Mạn chắc lưỡi, nhưng trong lòng có cảm giác bất an, vẫn là câu nói của hắn ở trong thiên lao, Tam Vương gia không phải là-

Mạc Kỳ Hàn cau chặt mày, mắt đen nhìn một chỗ, hai tay ôm Lăng Tuyết Mạn càng chặt, trong lòng bồn ba dậy sóng!

157. Chương 158

“Mạn Mạn, Mạn Mạn-”

Lời nỉ non từ trong miệng tràn ra, Mạc Kỳ Hàn ôm thật chặt cô gái nhỏ trong lòng.

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy có chút quái dị, nhẹ nhàng hỏi: “Tình nhân, người làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Đáp đơn giản vài chữ, hắn không muốn cho nàng biết hắn lo lắng khấn trương .

“Ừm.”

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, đột nhiên phản ứng kịp, sắc giọng: “Không có việc gì người ôm ta chặt làm chi? Thật khó thở!”

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu cười, cánh tay thả lỏng, yêu thương hôn nhẹ cánh môi đỏ hơi vênh, kề sát môi cánh hoa của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Mạn Mạn, nàng chừng nào sẽ thích ta?”

“À, ta nghĩ... “ Lăng Tuyết Mạn giả bộ trầm tư, chậm rãi nói: “Ít nhất năm sáu chục năm!”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn muốn té xỉu, hít một hơi thật sâu nói: “Nàng chờ ta vào quan tài rồi hãy thích đi!”

“Hi hi, có khả năng nha!” Lăng Tuyết Mạn cười sáng rực, từ trên người Mạc Kỳ Hàn bước xuống, đổi hướng ngồi lên cái đùi kia của hắn, sau đó hai tay vòng qua gáy hắn, “Đổi một chút, nếu không chân của người sẽ tê.”

“Ha ha, vật nhỏ, bắt đầu quan tâm người khác rồi?” Mạc Kỳ Hàn hài lòng cười khẽ, một cổ ấm áp chảy vào đáy lòng, từ lúc bắt đầu nàng hận không thể giết chết hắn, đến bây giờ chuyển biến, bảo hắn có thể nào không kích động?

“Mới không phải, ai thêm quan tâm người chứ? Ta cũng không ăn no rồi hơi!” Lăng Tuyết Mạn bị nói trúng tâm sự, thẹn quá hóa giận, nhưng gò má lại nhin không được nóng lên.

Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười rộ lên, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn đi đến giường, sủng nịch vô hạn, “Được, được, không có quan tâm, là ta tự mình đa tình!”

“Đúng vậy!” Lăng Tuyết Mạn mạnh miệng nói.

Thân thể ngã xuống, hai người lẫn ở trên giường, Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hiện lên một ý nghĩ trong đầu, liền đứng lên giạng chân ở trên lưng Mạc Kỳ Hàn, cười khê như tên trộm, “Tình nhân, ta nhớ ngươi lúc này khiến trách ta rất nhiều, nói ta không bình an trở về, ngươi luôn luôn khấn nguyện cái gì đó, phải không?”

“Ừ, đúng vậy.” Mạc Kỳ Hàn chần chờ một chút, nói: “Nàng muốn nói cái gì?”

“Ngươi khấn nguyện như vậy, rốt cuộc có thích ta hay không?” Lăng Tuyết Mạn cúi thân xuống, cười títt mắt hỏi.

“À, ta cũng...” Mạc Kỳ Hàn ra vẻ cao thâm nhắm hai mắt lại, một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ, ba phút thẳng chờ đợi, đến lúc Lăng Tuyết Mạn không nhịn được, vỗ một cái ‘bốp’ vào ngực hắn, mới chậm rãi mở mắt, nói rất là từ tốn: “Không biết, muốn xác định có thích hay không chỉ sợ hơi lâu một chút, chắc là bảy tám chục năm đi!”

“Ôi!”

Lăng Tuyết Mạn chịu không nổi đả kích nghiêm trọng này, từ trên người Mạc Kỳ Hàn đi xuống, vô lực nằm lỳ ở trên giường, thở dài, “Ngươi chờ ta biến thành một đồng xương trắng ở trong quan tài rồi hãy xác định đi!”

“Ha ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn nhìn không được cười ha hả, xoay người nằm sấp lên lưng Lăng Tuyết Mạn, nghiêng mặt qua dán trên gương mặt nàng, nhẹ thở, “Vật nhỏ, nàng có hi vọng ta nói thích không? Nếu nàng muốn nghe, ta sẽ nói.”

“Hừ!” Mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, sĩ diện làm cao, “Không muốn nghe!”

“Phải không? Nàng chỉ có cơ hội lúc này, nếu muốn dễ dàng nghe được lời ngon tiếng ngọt từ trong miệng ta, vậy còn khó hơn lên trời, nàng suy xét cho kỹ, lỡ mất sẽ không có lần hai đâu!” Mạc Kỳ Hàn tà tà cười, khóe miệng giơ lên một độ cong mỉa mai.

Lăng Tuyết Mạn quần hết sức, nâng tay đẩy một cái, then thùng nùng nịu nói: “Nặng chết đi, nhanh xuống dưới! Ngươi muốn nói thì nói, không nói thì thôi!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn trượt người, nghiêng thân, một tay chống đầu, cười cười: “Thật không muốn nghe thì quên đi, ta khỏi lãng phí lời nói.”

“Ngươi-” Lăng Tuyết Mạn xấu hổ, nam nhân đáng chết, sao không thể chủ động nói chứ? Hắn không nói, ai biết ý tứ của hắn là thích hay là yêu đây?

Nắm chặt tay, răng cắn vang lên ken két, dùng sức thở dài hai cái, Lăng Tuyết Mạn tặng cái ót cho tên nam nhân nào đó, giả chết đi.

“Ha ha ha!” Mạc Kỳ Hàn càng thêm khoái trá cười lên, thò tay chụp tới, xách thân mình Lăng Tuyết Mạn lên, mỉa mai nói nhỏ, “Mạn Mạn, đứng lên thay quần áo cho ta, đây là lần đầu tiên hưởng thụ nàng hầu hạ, đừng làm cho ta thất vọng.”

“Cút đi! Ngươi sao không hầu hạ ta thay quần áo đi? Ngươi không có tay à?” Lăng Tuyết Mạn lời muốn nghe lại không nghe được, trong lòng ghen, giọng nói liền cộc cằn.

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, dừng lại vài giây, bình tĩnh nói: “Quần áo của nàng ta cởi bao nhiêu lần rồi? Ta làm sao không hầu hạ nàng?”

“Đó là vì ngươi muốn hành hung, không cớ y phục của ta ngươi có thể làm gì đó sao?” Lăng Tuyết Mạn tức giận hét lên trả lời.

“Thôi, nàng muốn cãi nhau, ta lại không muốn, ta đi rồi, nàng không cần nhìn thấy ta mà ngọt ngào!”

Mạc Kỳ Hàn thoáng trầm mặt, buông Lăng Tuyết Mạn ra, đứng dậy xuống giường, cũng không quay đầu lại rời đi.

“Dâm tặc đáng chết, nói đi là đi à?”

Lăng Tuyết Mạn thở phì phò, bò dậy, muốn lớn tiếng kêu, lại không dám, chỉ có thể cắn răng, ngồi ở trên giường chờ, kết quả nửa ngày không thấy dâm tặc trở lại, lại nằm ịch xuống, kéo chăn gấm, đắp áo khoác cũng không cởi liền đi ngủ.

.....

Trong sân, ánh sao tỏa sáng.

Một thân ảnh cao lớn, đưa lưng về phía phòng ốc, cô đơn ở trong viện, mặc cẩm bào màu xanh lục, áo choàng cùng màu khoác trên vai, hai tay chấp sau người, ánh mắt thâm thúy nâng lên, nhàn nhạt nhìn mặt trăng huyền ảo trên trời, lẳng lặng xuất thần.

“Duyên tình tựa như trăng trong nước

Giấc mộng ngàn năm vẫn chưa thành

Nhớ lại lầu son năm xưa ấy

Chớ để tương tư phí thì giờ.”

Tiếng nói thanh lạnh, cúi đầu thì thầm, đứng ở chỗ này, mặc cho gió lạnh quất vào mặt, tâm phẳng lặng như mặt nước.

Trở lại, đẩy cửa đi vào.

Nhắc lên bức họa sơn thủy trên tường, nhấn cơ quan mặt trên, cửa mật thất mở ra, nhẹ bước đi vào, nhà đá sáng ngời, đốt ngọn nến trắng.

Thân mình cao lớn đứng ở trước bàn thờ, bình tĩnh nhìn một bức họa mỹ nhân trên tường sau bàn thờ, vẽ một nữ tử mặc cung trang đồ mỹ lệ, dựa trên lan can ở lương đình, mi mục như họa, mặt như hoa đào, lúm đồng tiền cười yếu ớt, tuyệt mỹ đến cực điểm.

“Mẫu thân, ngài nói thế gian thật có nữ tử hồn nhiên như vậy sao? Miệng cười xán lạn trên mặt, như một bức họa ngừng lại nơi đó, có vẻ như vĩnh viễn không có phiền não, không có ưu sầu, chỉ có vui vẻ cùng khoái hoạt.”

“Mẫu thân, ngài biết không, nhìn đến tươi cười rạng rỡ như vậy, con sẽ có cảm giác tự biết xấu hổ, trong lòng con rất u tối, gánh vác quá nặng, quá nặng, cực kỳ lâu, con gần như quên mất cười là như thế nào, con đã nghĩ con sẽ không nở nụ cười nữa, nhưng hôm nay, con có vẻ như thật sự nở nụ cười, thật sự!”

158. Chương 159

Tứ Vương phủ, trên giáo trường.

Một thân ảnh áo đỏ như lửa bé bỏng khoan khoái xuyên qua một đám nha hoàn gia đình, như một ngọn lửa nhảy lên, thiêu đốt tâm mọi người.

“Đá đến! Nhanh chút! A Phúc, người là thủ môn, người phải mở to hai mắt a! A Thái sút nhanh, người phải tay mắt lanh lẹ tiếp được bóng, có nghe hay không?”

“Quản gia! Người đang làm cái gì? Người sao lại đá bóng vào cầu môn đội mình vậy?”

“Ly Hiên, Ly Hiên, ngăn A Tùng, mau! Mau! Mau!”

“A Long, người là trung vệ, giữ bóng cho ta!”

“Nha! Tiến bóng! Tiến bóng!”

“Này, Xuân Đường, người sao lại đánh lén sau lưng? Phạt bóng phạt bóng! Cho người một thẻ vàng!”

“Quản gia, người ngủ hả? Cho ta một chút tinh thần đi, nhìn kỹ khung thành rồi hãy đá, đến phương hướng cũng không hiểu nổi, thật sự là người già hoa mắt sao?”

Giáo trưởng to lớn bị Lăng Tuyết Mạn cương quyết đổi thành sân bóng, buộc quản gia đem người cải tạo cho tới trưa, mới dùng vòi sơn sơn, đo kích cỡ, bố trí cầu môn, lại dùng dây mây bện ra một trái bóng tròn.

Chọn lựa người xong, lại nói quy tắc trận đấu, Lăng Tuyết Mạn ngẫm lại, quản gia là người cao tuổi, cần phải rèn luyện cho tốt, nếu không sợ là sẽ rất mau già, liền cường chế gia nhập đội bóng của nàng, kết quả hoàn toàn không phù hợp ý nguyện, ngày thường vô công cường hãn, nhưng trên cầu trường, đến Đông Nam Tây Bắc đều phân không rõ, liền tiếp bị Lăng Tuyết Mạn khiển trách, cũng may Mạc Ly Hiên thông minh, vừa học liền biết, toàn bộ cầu trường, liền bị nó oai hùng chiếm lĩnh!

Mà cách giáo trưởng không xa, trên tường ngoài của Hương Đàn Cư, có hai cái đầu, mắt nhìn sân bóng, hàm mộ cùng kích động.

“Mộng Thanh, sư phụ cũng muốn đi theo bọn họ đá bóng, ta sống hơn nửa đời người, cũng chưa gặp qua trò chơi thú vị như vậy, con xem cái cục tròn tròn gọi là quả bóng gì đó, một đám người cướp đá, rất hăng hái a!”

“Haiz, con cũng muốn, xem mà ngứa ngứa tay chân, ngài xem Tư Khuynh gốc chết! Dọa người a!”

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Sư phụ không nhịn được!”

“Hi hi, sư phụ ngài nhẫn nhịn đi, con đi, ha ha, con lấy bộ dáng này đi ra ngoài, con gọi Tư Khuynh là biểu ca là được!”

“Không được, tiểu tử con không được bỏ lại sư phụ!”

“Haiz, sư phụ, ngài cũng không thể lãng phí tuổi thanh xuân của con đi? Con đi theo ngài nấp ở nơi này nhìn có ý gì? Không được, con phải đi!”

“Con đi, ta liền nói cho Hàn tiểu tử!”

“Sư phụ! Ngài rất không trượng nghĩa!”

“Ta mặc kệ, con phải theo ta đồng cam cộng khổ!”

Hai người treo thân thể trên tường cãi nhau túi bụi, hoàn toàn không chú ý tới phía sau có người đứng cách đây một trượng.

“Ầm ỉ cái gì?” Mạc Kỳ Hàn đứng trong chốc lát, rốt cục không nhịn được, âm trầm mở miệng.

“A?”

Hai người cả kinh, quay đầu nhìn đến bộ mặt băng giá của Mạc Kỳ Hàn, mắt thẳng băng, song song rút xuống tường, ngồi trên mặt đất!

“Đang làm gì?”

Mạc Kỳ Hàn cau mày hỏi, nói xong không đợi trả lời, trực tiếp vọt lên, ánh mắt lập tức bị cố định ở bóng người áo đỏ quen thuộc!

Dáng người nhỏ bé, tư thế oai hùng hiên ngang, áo đỏ như lửa, ngẩng cao, hét to, chạy trốn, chỉ huy, mắng chửi người, cả đàn gia đình nha hoàn chạy đuổi theo quả bóng bằng dây mây, bị nàng cướp được, dưới chân dẫn theo bóng, xem xét phương hướng, một cước đá hướng cầu môn, trúng!

“A a a! Lại sút được một trái! A a! Tuyệt quá a!”

Lăng Tuyết Mạn kích động hô lớn, hai tay giơ qua đỉnh đầu, nhảy cẫng, cảm xúc tăng vọt của nàng lây lan qua những người khác trong đội, liền đều cao hứng nhảy lên theo, Ly Hiên chạy tới, đưa khăn lên, “Mẫu thân, lau mồ hôi!”

“Ly Hiên, chúng ta sắp thắng!”

Lăng Tuyết Mạn vui vẻ ôm Mạc Ly Hiên một cái, không đợi mọi người kinh ngạc, Mạc Ly Hiên đỏ mặt, lại chạy ra, hô lớn: “Nghỉ ngơi giữa trận, chút nữa tiếp tục! Hôm nay đội thua phải trả bạc, đều phải đoàn kết một lòng, cố lên cố lên!”

Mạc Kỳ Hàn cong khóe miệng lên, nhin không được cười khê lên, “Ha ha, thật đúng là nha đầu điên, đùa sáng khoái như vậy! Muốn bạc cũng không thể ép hạ nhân như vậy chứ? Bất quá trò chơi này thật mới mẻ!”

Hắn còn nghĩ rằng tối hôm qua hai người huyền não không thoải mái, nha đầu kia nhất định tức giận một ngày, không nghĩ tới, so với hôm qua càng cao hứng hơn! Bất quá-

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn dừng ở trên người Mạc Ly Hiên, trong lòng không biết là mùi vị gì, thu hồi tươi cười, âm thầm cắn răng, khê nguyên rủa: “Nha đầu đáng chết, có thể tùy tiện ôm nam nhân như vậy sao? Còn dám trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, không biết xấu hổ!”

“Sư huynh, huynh nói thầm gì?”

Lâm Mộng Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân ngồi dưới đất, ngửa đầu dò hỏi.

Mạc Kỳ Hàn nhảy xuống dưới, vỗ vỗ vạt áo, trừng hai người một cái nói: “Các người nhìn cái gì?”

“Ách, sư phụ à, hai ta im lặng đi thôi, tối hôm qua sư huynh nhất định là không thoải mái, trong lòng cùng thân thể có cái... bộ phận nào đó có lửa không có chỗ phát...”

Lâm Mộng Thanh kéo dài giọng nói, túm chặt ống tay áo Thiên Cơ lão nhân chạy như điên, “Nhanh chạy trốn chết đi!”

“Lâm Mộng Thanh đáng chết!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn trắng bệch, chân nhảy lên, lướt gấp đến bên cạnh, tung một chưởng về phía sau lưng Lâm Mộng Thanh, Lâm Mộng Thanh vội vàng khom người né qua, nhảy cách xa hai trượng, không đợi Mạc Kỳ Hàn tung chưởng tiếp theo, vội ôm quyền đầu hàng, “Sư huynh, đệ sai lầm rồi!”

Thu tay, Mạc Kỳ Hàn nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Còn dám lấy loại sự tình này trêu chọc ta, ta cho đệ đến con gái cũng sinh không được!”

Trên trán chảy xuống ba giọt mồ hôi, Lâm Mộng Thanh âm thầm cắn răng thề, hắn nhất định phải cưới được công chúa, hừ, khiến hắn không con, thì phải là làm cho công chúa hoàng gia bọn họ không con, xem ai mất mặt!

Thiên Cơ lão nhân nuốt nước miếng, cười hì hì, “Hàn tiểu tử, con xem, là Mộng Thanh đắc tội con, sư phụ cũng không có, con cho sư phụ đi ra ngoài cùng nha đầu Tuyết Mạn đá bóng trong chốc lát được không?”

“Sư phụ, Tuyết Mạn nhận ra được ngài, ngài đi ra ngoài không phải lộ mặt thật sao?” Mạc Kỳ Hàn cau mày nói.

“Hì hì, sư huynh, vậy cho đệ đi đi, sư tẩu chưa thấy đệ, nàng không biết.” Lâm Mộng Thanh kích động ngó đầu vào.

Mạc Kỳ Hàn lạnh mắt trừng một cái, “Không có cửa đâu!”

“Ách!”

Ba người giăng co, thành linh nghe trên giáo trường bọn hạ nhân cùng kêu lên, “Nô tài khấu kiến công chúa! Công chúa thiên tuế thiên thiên tuế!”

Công chúa!

Mắt Lâm Mộng Thanh phút chốc tỏa sáng, ông trời có mắt a! Nhất định là nghe được hắn vừa rồi cầu xin!

Mạc Kỳ Hàn lại chau mày, nói thầm: “Nhã Phi tại sao lại đến đây? Không thấy Tiểu Thất, chỉ một mình Nhã Phi sao?”

“Sư huynh, van huynh, cho đệ đi trong chốc lát đi, đệ cam đoan, tuyệt đối không trêu chọc sư tẩu, chắc chắn sẽ không tiết lộ nửa câu về sư huynh, đệ lấy thân phận biểu đệ của Tư Khuynh xuất hiện, cũng không thể được sao?” Lâm Mộng Thanh dùng hết sức lực cầu khẩn.

Mạc Kỳ Hàn suy tư một lát, khẽ trừng mắt, trầm giọng nói: “Đi thôi, từ cửa chính quang minh chính đại đi vào tìm Tư Khuynh, đừng làm cho người khác nghi ngờ! Nhớ kỹ cam đoan của đệ, nếu hỏng đại sự, bắt đệ hối tội!”

“Vâng! Sư huynh, đệ yêu huynh!” Lâm Mộng Thanh kích động rống một tiếng, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

Thiên Cơ lão nhân phải ở lại, bi thống khóc lóc nỉ non!

159. Chương 160

Trên cầu trường, Lăng Tuyết Mạn đi quanh Nhã Phi hai vòng, lắc đầu nói: “Nhã Phi, muội muốn đá bóng cùng chúng ta, thì bộ quần áo này không thể dùng được! Đổi một bộ gọn nhẹ, giống như ta loại nè.”

“Mạn Mạn, y phục này của tẩu sao muội thấy là lạ?” Nhã Phi kỳ quái nhìn quần áo của Lăng Tuyết Mạn, vạt áo gần như không có, lụa mỏng cũng không có, làm cho người ta cảm giác...

“Ha ha, đây là ta sáng tạo ra! Ta chọn một bộ ít mặc, dùng kéo cắt bỏ vụn dây lụa lụa tưa, để chạy khỏi vướng chân ngã, đá bóng cũng dễ hơn!” Lăng Tuyết Mạn đắc ý nói.

“Muội cũng phải cắt quần áo sao?” Nhã Phi giật mình mở to hai mắt nhìn, “Đến tối muội còn phải về cung, nếu để ấu hậu thấy, muội coi như xong rồi!”

Lăng Tuyết Mạn nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy, đáng người hai ta không sai biệt lắm, ta cắt một bộ quần áo của ta uội mặc, đến khi muội về cung thì cởi ra. Về sau tìm thợ cắt may làm một bộ quần áo chuyên dụng là được.”

“Ừm, được, ha ha, lúc về muội bảo thợ may trong cung làm cho chúng ta hai bộ.”

“Ha ha, được, thay quần áo đi!”

Chờ thời điểm Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi trở về sân bóng, trong đội bóng lại có thêm một người!

Cẩn thận nhìn lại, mắt hoa đào, da thịt trắng nõn, mi như mực họa, quả thực tuyệt sắc!

Lăng Tuyết Mạn rút cổ, âm thầm nuốt nước miếng, chỉ vào người nọ đang mặc quần áo trắng như tuyết, ngọc thụ lâm phong, kinh ngạc hỏi: “Ai tới nói cho ta biết, người này ở đâu tới? Đây là nam hay là nữ a? Tại sao còn đẹp hơn cả ta?”

“Khụ khụ!”

Quản gia cùng Lâm Mộng Thanh đồng thời bị sặc, Lâm Mộng Thanh cực kỳ buồn bực sờ sờ cái mũi, thầm nghĩ, nữ nhân này có thể được sư huynh hân coi trọng, quả thật là cực phẩm! Té xiu, cái ánh mắt gì vậy? Nam nữ mà chẳng phân biệt được!!

Mạc Ly Hiên buồn cười, lặng lẽ lôi kéo đang Nhã Phi đại ra, nhỏ giọng nói: “Hoàng cô, cô sao vậy?”

“Hà?” Nhã Phi phục hồi tinh thần lại, hạ giọng nói: “Hiên nhi, người này thật sự là nam sao? Thiên hạ lại có nam tử đẹp hoàn mỹ hơn nữ tử sao?”

“Đúng vậy.” Mạc Ly Hiên gật đầu, sau đó chỉ thấy Nhã Phi kinh thán lắc đầu, phun ra hai chữ, “Huyền diệu!”

Quản gia tiến lên một bước, chấp tay nói: “Thưa Vương phi, đây là biểu đệ của nô tài, tên là Lâm Mộng Thanh, mới vừa tới tìm nô tài nương tựa, nghe được chúng ta ở bên này đá cầu, nên hiếu kỳ tới xem một chút, không biết Vương phi có cho hắn gia nhập không?”

“A? Đúng là nam?” Lăng Tuyết Mạn rút rút khuôn mặt nhỏ nhắn, chấp hai tay sau lưng đi quanh Lâm Mộng Thanh một vòng, thở dài, “Haiz! Là nam thật đáng tiếc! Nếu là nữ, dựa vào tư sắc này nhất định là hồng nhan họa thủy hại nước hại dân rồi!”

“Phụt-”

Lâm Mộng Thanh phun thẳng!

“Ha ha ha!”

Mọi người đều cười ầm ầm, quản gia co rúm miệng, đồng tình nhìn Lâm Mộng Thanh, lại cúi đầu xuống không ngừng cười, Nhã Phi cười đến khom lưng, lôi kéo Mạc Ly Hiên ngồi xổm xuống, nói với Lăng Tuyết Mạn: “Mạn Mạn, có biện pháp đả thương người ta như vậy sao?”

“Người!” Lâm Mộng Thanh cắn răng, bộ dáng hắn không phải là đẹp một chút sao? Ghen tị với hắn sao?

“Sao?” Lăng Tuyết Mạn không lường trước mỹ nam này dám trừng nàng, liền nhắc cảm nói: “Ta không nói sai!”

“Cái gì?” Lâm Mộng Thanh giận tái khuôn mặt tuần tú, hít sâu hai cái, nói: “Vương phi, về ngoài tự ta có thể quyết định sao? Nếu ta có quyền quyết định, ta còn muốn đẹp hơn đó!”

“Xi!” Lăng Tuyết Mạn chợt cười ra tiếng, vẫy tay với Nhã Phi một cái, “Nhã Phi, muội mau tới đây xem, trên trời không chỉ rơi xuống một mỹ nam, mà còn là một mỹ nam yêu tinh tuyệt thế!”

“Ha ha ha-”

Toàn bộ mọi người cười than!

“Haiz haiz haiz-”

Lâm Mộng Thanh tức giận gần như thở không nổi, một tay chỉ vào Lăng Tuyết Mạn, một tay dè dặt, vô lực giùng giàng, “Ta, uống công Lâm Mộng Thanh ta một đời anh minh, hôm nay hoàn toàn bị nữ nhân làm tức đau bao tử, nếu không phải nể ngài là Vương phi, ta đã tung một chưởng đánh bay ngài rồi!”

“Cái gì!!!”

Lăng Tuyết Mạn tròn hai mắt, hai tay chống nạnh, quát: “Người dám đánh bay ta? Đừng nghĩ rằng người đẹp, ta sẽ thương hương tiếc ngọc không nỡ đánh người! Nói cho người biết, hôm nay vào địa bàn của ta, còn muốn vào đội bóng, trước giao phí nhập đội một trăm lượng bạc!”

Ở đây mọi người tròn mắt há hốc mồm nhìn hai người giằng co, mắt quên luôn chớp!

“Này! Một trăm lượng? Hay là người đi ăn cướp đi!” Lâm Mộng Thanh nghiêng răng ken két.

“Hi hi, mỹ nam, ngại quá, đường này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn bình an, để bạc lại! Không giao bạc, chỉ bằng người vừa rồi bất kính với bản Vương phi, bản Vương phi có thể cho người đánh người! Như thế nào, suy xét cho kỹ!” Lăng Tuyết Mạn cà lơ phất phơ y như lưu manh!

Luôn luôn bình tĩnh như Mạc Ly Hiên, giờ phút này cũng há hốc miệng, nửa ngày không có khép lại!

Quản gia run rẩy không ngừng, hắn rất muốn nói hai câu, nhưng vẫn là rút đầu về, để cho Vương phi cao hứng đi, chỉ cần bà cô này cao hứng, chủ tử của hắn liền cao hứng!

Lâm Mộng Thanh nắm tay phải thành quyền, tròn mắt trừng đã muốn rút ra, liều mạng thở hổn hển, không ngừng tự nhủ, nhất định phải nhấn, trên đầu chữ sắc có cây đao, trên đầu chữ nhân càng là một cây đao, vì đại kế của công chúa của hắn – công chúa – công chúa-

Bỗng dưng, ánh sáng chợt lóe trong đầu, Lâm Mộng Thanh có chủ ý, mặt đột nhiên giãn ra, từ trong lồng ngực lấy ra một tờ ngân phiếu, lắc lư ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, cười quyến rũ, “Vương phi, một trăm

lượng cũng có thể, nhưng ta có một điều kiện, ta muốn cùng một đội với công chúa, đấu với đội của ngài, bên thua trả hai trăm lượng bạc, như thế nào?”

“Hả? Người cùng đội với Nhã Phi?” Lăng Tuyết Mạn kinh nghi, xoay người đi qua kéo Nhã Phi, sau đó hỏi quản gia, “Quản gia, biểu đệ của người đầu óc không có tật xấu gì đi? Hắn sẽ không dè công chúa đi?”

“Khụ khụ!”

Lâm Mộng Thanh, quản gia, Nhã Phi bị sắc!

“Mạn Mạn, sao tẩu lại nói vậy?” Nhã Phi ngượng ngùng dậm chân một cái.

“Vương phi, ngài coi ta là dè xồm sao? Đầu óc ta bình thường!” Lâm Mộng Thanh then quá thành giận.

“Vương phi, biểu đệ này của nô tài đầu óc bình thường, vừa vào kinh đạo, cho nên đến tìm nô tài, hôm nay va chạm với Vương phi, xin Vương phi thứ lỗi, nô tài thay mặt biểu đệ xin lỗi Vương phi! Về phần công chúa, Vương phi yên tâm, hết thảy có nô tài chịu trách nhiệm!” Quản gia cúi đầu nói.

160. Chương 161

Lăng Tuyết Mạn cắn răng một cái, như hạ quyết định trọng đại, khí thế hùng hực nói: “Được! Người đến là khách, Lâm Mộng Thanh, người đã chọn quản gia và công chúa, ta liền theo người, ta cùng tiểu Vương gia, Xuân Đường, Thu Nguyệt, sau đó chúng ta đều tự chọn người, một đội tính cả thủ môn mười một người, cả hai trăm lượng bạc!”

“Một lời đã định!” Lâm Mộng Thanh hào khí nhướng lông mày.

“Vậy trước nộp phí tham gia cho ta!” Lăng Tuyết Mạn rất là khôn khéo xòe lòng bàn tay.

Lâm Mộng Thanh thở dài một hơi, âm thầm khinh bỉ, không cam tâm tình nguyện đưa ngân phiếu, trong lòng an ủi mình, dù sao bạc này cũng là lấy từ chỗ nam nhân của nàng, cùng lắm thì hôm nay lại trả về, không sao!

Lăng Tuyết Mạn ngây ngất thu ngân phiếu, dâm tặc đáng chết, dám lừa bạc của nàng, nàng phải tay làm hàm nhai, tự lực cánh sinh, thu hồi tổn thất!

“Ly Hiên, Xuân Đường Thu Nguyệt, còn có A Phúc, A Thái các người tất cả mọi người nghe kỹ cho ta! Chỉ cho phép thắng không được thua, nếu thắng, hai trăm lượng bạc ta lấy một trăm lượng, còn lại một trăm lượng chín nô tài các người chia đều! Tiểu Vương gia có tiền liền đứng sang một bên! Nếu như thua-”

Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, sờ sờ cái trán Mạc Ly Hiên, cười cực kỳ xán lạn, “Hi hi, tiểu Vương gia con, nếu bị thua, hai trăm lượng con trả nhé!”

“Ách!” Toàn thể chín thành viên té xỉu!

Mạc Ly Hiên lại tươi cười tỏa nắng, rất độ lượng nói: “Mẫu thân, chỉ cần ngài vui vẻ là được rồi, đừng lo lắng chuyện tiền bạc!”

“Con! Con chính là đứa con ngoan của ta, quá tuyệt vời!” Lăng Tuyết Mạn kích động ôm một cái, Mạc Ly Hiên đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, hạ nhân đang nhìn.”

“Hi hi, ta ôm con ta thôi, không sợ!” Lăng Tuyết Mạn coi là đương nhiên, tươi cười.

Lâm Mộng Thanh cùng đồng đội của hắn bàn luận chiến thuật, liếc về bên này, không khỏi run run một trận, cũng may sư huynh hắn không thấy, nếu không... haiz!

Nhã Phi nghe xong, cau mày nói: “Ta nói trước, đây là lần đầu tiên ta đá, không có kinh nghiệm, nếu không đá được, không ai được trách ta!”

“Nô tài không dám!” Quản gia vội vàng cúi đầu nói.

Lâm Mộng Thanh lại không nhiều cấp bậc lễ nghĩa cùng sợ hãi như vậy, nói: “Đại công chúa của ta à, ta còn trông cậy vào nàng giúp ta thắng Vương phi kiều ngạo kia kìa! Nếu bị thua, bạc nàng nên trả một nửa!”

“Hả? Dựa vào cái gì? Cũng không phải ta muốn cùng một đội với người, không đồng ý!” Nhã Phi tức giận, chu miệng nói.

“Công chúa Nhã Phi, nàng không thấy ta có bao nhiêu xui xẻo sao? Chưa gì đã tổn thất một trăm lượng, người nhà nghèo chúng ta không kham nổi a! Nàng là kim chi ngọc diệp, chẳng lẽ ác tâm như vậy sao? Công chúa xuất thân cao quý, lại xinh đẹp uyển chuyển như thế, đừng nhỏ mọn như vậy chứ? Mộng Thanh cúi đầu xin nàng!”

Lâm Mộng Thanh làm gương mặt đáng thương, còn cúi đầu thở dài, làm cho Nhã Phi xấu hổ không thôi, nam tử trước mắt áo trắng phấp phới, mũi mao như tiên, lại chân thành khẩn trương cầu nàng như vậy, nhìn vào cặp mắt đào hoa xinh đẹp mang ý cười, để cho nàng thoáng chốc đỏ mặt, nghiêng đầu, né ánh nhìn của hắn, mới ngập ngừng nói: “Tùy người!”

“Ha ha, được, Mộng Thanh cảm ơn đại ân đại đức của công chúa, ngày khác nhất định báo đáp!”

Lâm Mộng Thanh miễn cưỡng cười, mắt to gan dừng lại ở trên mặt Nhã Phi vài giây, mới quét về phía những người khác, nói lời động viên, “Chỉ cần thắng trận, bản công tử chia ổi người năm mươi lượng, nếu thua, mỗi người kể một truyện cười cho công chúa nghe, công chúa nở nụ cười thì thông qua, công chúa nếu không cười, bản công tử sẽ phạt người đó trồng cây chuối, mọi người có lòng tin hay không?”

Đám người ngớ ra, nửa ngày mới phản ứng được, bị năm mươi lượng bạc hấp dẫn, cảm xúc tăng vọt hô: “Có!”

Quản gia lại co quắp một lần nữa!

Nhã Phi càng ngẩn ra, hoàn toàn không rõ Lâm Mộng Thanh rốt cuộc muốn làm cái gì? Tại sao lại liên quan đến nàng?

“Haiz, bản công chúa cũng không...”

Lời của Nhã Phi bị cắt ngang, Lâm Mộng Thanh cười thật là mê người, “Công chúa, trận đấu sắp bắt đầu, không nên làm ọi người mất lòng tin đâu!”

Nhã Phi bị nụ cười tuyệt thế này làm mất tâm trí, giật mình gật gật đầu.

Trận đấu bắt đầu, Lăng Tuyết Mạn hò hét muốn nổ cổ họng, Nhã Phi ngay từ đầu đã không thuận, bởi vì lần đầu lên sân, kinh nghiệm không đủ, liên tục cản bóng không được, Lâm Mộng Thanh nóng nảy, cản bóng, hô lớn: “Nhã Phi, tiếp!”

Nhã Phi không so đo Lâm Mộng Thanh vô lễ gọi thẳng tên nàng, vội vàng nhảy lên, nhận bóng muốn đá vào khung thành đối phương, giữa đường lại bị Mạc Ly Hiên dùng khinh công tung người lên một cước đá trở về, đang lúc thất vọng, chỉ thấy Lâm Mộng Thanh bay lên, tới bên cạnh nàng, nhẹ nắm lấy cánh tay của nàng, mang theo thân thể của nàng xoay tròn một vòng, hai người đồng thời đưa chân, nhận bóng, nhìn nhau cười, lại đồng thời tung ra một cước, tiến bóng!

Nhã Phi cao hứng nhảy dựng lên, kích động hô: “Mạn Mạn, chúng ta tiến bóng!”

“Nhã Phi, sao muội lại giúp tên tiểu bạch kiếm đó?” Lăng Tuyết Mạn ủ rũ quát.

“Ha ha, Mạn Mạn, vào trận đấu phải công bằng thôi, chúng ta bây giờ là một đội, đương nhiên phải đoàn kết một lòng!” Nhã Phi vẫy vẫy tay, cười vô cùng vui vẻ!

Lâm Mộng Thanh tươi cười tao nhã, hài lòng nhếch môi, liếc xéo Lăng Tuyết Mạn, trong mắt tràn đầy khiêu khích!

Lăng Tuyết Mạn quả thực bùng nổ cơn tức giận, thì ra chỉ có nàng đá bóng một cách chính thống, còn không có nghĩ đến dùng khinh công! Hiện tại, rống to một tiếng, “Ly Hiên, Xuân Đường, Thu Nguyệt, tung bản lĩnh của các người ra, không được để ta mất mặt!”

Trên bức tường ngoài Hương Đàn Cư, ngoại trừ nhú lên một cái đầu, còn thêm một đôi mắt.

Thiên Cơ lão nhân ngửa tâm khó nhin, liên tục thở dài, Mạc Kỳ Hàn đứng xem, ý cười trên khóe miệng thật sâu, đem nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày, một nụ cười, thu hết vào đáy mắt.

Nhìn bộ dáng nàng vui vẻ, miệng cười sáng lạn, hần cảm thấy khắp thế giới đều là ánh mặt trời, tâm tình thoải mái. Tâm chợt lóe, lại nhớ lại đêm qua nàng kỳ quái, không tự chủ cười ra tiếng, vật nhỏ, rõ ràng muốn nghe hần nói, cổ tình vệt chết còn cứng mỗ, về sau nghe không được, lại tức giận hần, cũng thế, chỉ cần nàng hôm nay không uống rượu, buổi tối hần liền nói cho nàng nghe, ngại gì?

Một thanh âm rất nhỏ rất xa vang lên ở sau tường!

Lông mày đột nhiên căng thẳng, Mạc Kỳ Hàn cùng Thiên Cơ lão nhân từ trên tường nhảy xuống, Mạc Kỳ Hàn nhảy vào phòng, Thiên Cơ lão nhân huyết sáo một tiếng, bốn bóng đen phóng ra!

Trong giây lát, bốn ám vệ bắt theo một thám tử áo đen lộn trở lại, đẩy xuống đất, một thanh trường kiếm để ở chỗ vết hầu người nọ!

161. Chương 162

Vô Cực đi vòng quanh thám tử kia một vòng, lạnh lùng nói: “Vận bung miệng của hần ra, đừng cho hần có cơ hội uống thuốc độc!”

Ám vệ nghe lệnh, bóp cằm của tên thám tử.

“Nói! Người lén lút ở ngoài Tứ Vương phủ làm cái gì? Ai phái người tới?” Vô Cực lạnh lùng hỏi.

“-”

“Cho người ba phút suy xét, nếu không nói, giết!” Sát khí trong mắt Vô Cực càng sâu.

“-”

“Hừ! Cửa hai mươi nhất trên người hần, không được đụng đến chỗ hiểm, cho hần sống không bằng chết!” Vô Cực quay người lại, lạnh lùng hạ lệnh

“Vâng!”

Ám vệ nâng kiếm, đâm vào bả vai tên thám tử, thu kiếm, máu tuôn ra, tên thám tử kia lập tức tái mặt, mồ hôi trên trán rơi lả chả, “Người... các người giết ta đi!”

Vô Cực hừ lạnh một tiếng, “Muốn chết? Không dễ dàng như vậy! Nói hay không!”

“Ta... ta không biết, ta chỉ nghe lệnh làm việc, không biết chủ tử là ai.”

“Phải không?”

Theo Vô Cực nâng giọng, ám vệ lại không lưu tình chút nào, đâm một kiếm vào bả vai còn lại của tên thám tử!

“A-”

“Nói hay không!”

“Vâng, là Bạch đại nhân!”

Vô Cực nhai mày, xoay người vào phòng.

“Chủ tử, người này giữ hay không giữ?”

Mạc Kỳ Hàn âm lãnh cười, “Bạch Tĩnh An lá gan không nhỏ! Đến hần cũng không dám phái người đến đây dò hỏi, mà Bạch Tĩnh An dám mượn lá gan ông trời! Giết! Thuận tiện nhắc nhở Bình Dương Hầu Bạch Tĩnh An một chút, phạm là dám tiếp cận Hương Đàn Cư của Tứ Vương phủ, giết không tha!”

“Vâng, chủ tử!”

Trên sân bóng, vẫn phi thường náo nhiệt, kịch liệt vô cùng.

Nửa canh giờ, hai phe đá ngang tay!

“Nghỉ ngơi mười phút, sau đó tiếp tục!”

Lăng Tuyết Mạn mệt, uống một chén nước, nha hoàn xoa chân cho nàng nằm phè trên ghế, thở từng ngụm từng ngụm.

Mà Nhã Phi cũng mệt muốn chết rồi, nhưng nàng dù sao cũng là công chúa, cử chỉ không thể tùy tiện như Lăng Tuyết Mạn, chỉ ngồi ngay ngắn ở trên ghế đệm thở khè.

Lâm Mộng Thanh cùng Mạc Ly Hiên, quần gia và mấy người kia không sao, dù sao cũng là nam tử, lại một thân võ công, thể chất phi thường, chỉ nhàn nhã uống trà.

Lâm Mộng Thanh nghiêng người một bước, dừng lại ở trước mặt Nhã Phi, nói: “Công chúa Nhã Phi, hợp tác vui vẻ!”

“Ha ha, ta cho tới bây giờ không có chơi đùa nhiều, cảm giác rất kích thích đó!” Nhã Phi cười rất ngọt ngào, rất vui vẻ, trong đôi mắt trong veo tỏa ra ánh sáng long lanh.

Lâm Mộng Thanh ngẩn ra, ngây ngốc nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt này không có một chút ra vẻ công chúa, nếu so sánh nàng với sư huynh, sư huynh là kẻ tục lạnh lùng kiên cường của hoàng thượng, mà dung mạo Nhã Phi giống Hoàng Hậu nhiều hơn, mang theo vẻ đẹp nhu hòa, khi cười, đôi mắt giống như suối nước, sáng linh động.

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng đã không tự chủ mà nói, “Ánh mắt của công chúa rất xinh đẹp, tính cách lại hoàn hảo, khi uyển chuyển hàm xúc, lúc lại sinh động đầy sức sống, Lâm Mộng Thanh hôm nay nhìn thấy công chúa, quả thật là may mắn ba kiếp!”

Nhã Phi ngẩn ra, giật mình nhìn nam tử áo trắng xinh đẹp trước mặt làm cho nàng xấu hổ, nghe được lời ca ngợi lộ liễu, gò má nóng lên, không tự chủ cúi đầu xuống, tiếng nói yếu ớt, “Sao... sao người khen người ta như vậy?”

“Ha ha!” Lâm Mộng Thanh cúi đầu cười, nói tiếp: “Mộng Thanh chỉ nói lời thật, công chúa là con gái yêu của đương kim thánh thượng, Mộng Thanh tất nhiên là không dám nói lung tung.”

Quần gia lui một bên, gương mặt không ngừng co rút, đột nhiên cảm giác Lâm Mộng Thanh tìm đến hẳn nói muốn đá cầu là có mục đích, lá gan này thật lớn a! Đến hoàng muội của chủ tử cũng dám nhìn ngó!

Nhã Phi nóng bừng hai gò má, ngược mắt nhìn, Lâm Mộng Thanh tuấn mỹ như tượng tạc, cảm thấy hoảng hốt, vội lại cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Lâm công tử không phải người kinh thành sao?”

“Ha ha, không phải, gia tổ ta sống ở Giang Nam, vài năm gần đây ta ở trên núi học võ cùng sư phụ, cha nương đã lần lượt qua đời, trong nhà không còn huynh đệ tỷ muội, nên cũng chưa về Giang Nam, lần này tới kinh giải sầu, có cơ duyên nhìn thấy thiên nhan của công chúa, là phúc khí của Mộng Thanh!” Lâm Mộng Thanh nhẹ cười nói.

“À.” Nhã Phi nhẹ nhàng gạt đầu, nhất thời không biết nên nói cái gì, liền trầm mặc không nói.

Mà Lăng Tuyết Mạn nằm một chút, thấy chán, nghiêng người đứng dậy, thoáng nhìn Lâm Mộng Thanh cùng Nhã Phi rất gần nhau, trực giác thấy quỷ dị, liền lặng lẽ đứng lên, từ phía sau lưng vòng đến trước mặt Lâm Mộng Thanh, đột nhiên lên tiếng nói: “Yêu tinh, người đang làm gì vậy?”

“A?” Lâm Mộng Thanh bị hoảng sợ, vừa quay người thấy là Lăng Tuyết Mạn, tức giận: “Ta nói Vương phi à, miệng ngài tích chút đức được không? Ai là yêu tinh? Chẳng lẽ bộ dáng đẹp mắt thì có lỗi sao?”

Nhã Phi cũng bị Lăng Tuyết Mạn làm giật mình, kinh hãi ngẩng đầu lên, nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm.

Quần gia thấy thế, vội ‘khụ khụ’ hai tiếng, lôi kéo ống tay áo Lâm Mộng Thanh, cúi đầu chấp tay nói: “Biểu đệ, sao không quy củ như vậy? Có thể nói chuyện với Vương phi như vậy sao? Nhanh xin tội!”

“Hừ, tuy rằng ta không có so đo thân phận gì, nhưng tốt xấu ta cũng là Vương phi, dám liên tục vô lễ với ta, tiểu bạch kiểm, ta thật muốn gọi người đánh hội đồng ngươi!” Lăng Tuyết Mạn hừ mũi, nói lời diễu võ dương oai, nhìn đến Lâm Mộng Thanh run rẩy, lời nói xoay chuyển, “Bất quá, nể tình ngươi là biểu đệ của quân gia chúng ta, ta có thể đại nhân đại lượng không chấp lỗi tiểu nhân, cho phép ngươi nộp tiền phạt!”

“Cái gì?”

Đám người chung quanh há hốc!

Nhã Phi vội vàng nói: “Mạn Mạn, không thể khi dễ người ta như vậy.”

Mạc Ly Hiên cũng khẩn trương khuyên nhủ: “Mẫu thân, ngài đã thu của Lâm công tử một trăm lượng, thôi, hần là biểu đệ của quân gia, làm lễ bồi tội là được rồi, không cần so đo.”

Quân gia im lặng không lên tiếng.

Lâm Mộng Thanh chợt nói, “Vương phi, ngài thật tham tiền!”

“Hi hi, coi như ngươi nói đúng!” Lăng Tuyết Mạn chẳng những không bực, ngược lại càng tươi cười, một tay chỉ đảo qua mấy người vừa rồi nói giúp Lâm Mộng Thanh, rất là nghiêm khắc nói: “Mấy người các ngươi là phản đồ! Không giúp ta vợ vết của cải thì thôi, còn dám năn nỉ giùm hần, ai còn dám vì này tiểu bạch kiểm nói thêm một câu, phạt một trăm lượng bạc!”

Toàn thể choáng váng!

Lâm Mộng Thanh tức toàn thân phát run, nữ nhân đáng chết, tất cả kế hoạch tán gái của hần đều phá hủy ở trong tay nữ nhân này!

Tâm hạ quyết định, gầm lên giận dữ, “Không đưa!”

“Là-sao?”

Lời nói tức giận của Lâm Mộng Thanh vừa dứt, cách năm thước một giọng nói khàn đục trầm thấp nhẹ nhàng vang tới, kéo dài giọng nói, mang theo nồng đậm cảnh cáo!

Mọi người lập tức quay đầu, theo tiếng nhìn lại, biểu tình nhất thời khác nhau!

162. Chương 163

“Vô Giới-”

Lăng Tuyết Mạn vui sướng hô to một tiếng, đang lúc mọi người vô cùng khiếp sợ, xách quần chạy như bay!

Mắt ‘Vô Giới’ lập tức phủ sương giá, nghiêng rằng, bàn tay dọc hai bên thân thể nắm chặt thành quyền, muốn xoay người một cái đi trở về.

Nhưng, trong giây lát, bộ quần áo đỏ chạy đến trước mặt, không nhìn gương mặt băng giá của hần, hai tay túm chặt ống tay áo màu đen của hần, hai tròng mắt hưng phấn sáng rực như sao, “Vô Giới ca ca, sao ngươi tới đây? Ngươi nghe chúng ta náo nhiệt, cũng muốn đá bóng à? Hi hi, vừa vặn chúng ta còn một chỗ, người gia nhập đội bóng của ta, giúp ta thắng tiểu bạch kiểm, được không?”

Tên nam nhân nào đó trầm mắt xuống, nhìn tay nhỏ bé trắng nõn của Lăng Tuyết Mạn bắt lấy ống tay áo hần, dùng giọng nói đã thay đổi thành khàn đục lạnh lùng nói: “Vương phi, nô tài là hạ nhân, lại là nam nhân, xin Vương phi buông nô tài ra!”

Sân bóng yên tĩnh không tiếng động, bọn hạ nhân đều kinh ngạc nhìn vương phi của bọn họ không hợp lẽ nghi cầm tay nam thị vệ, còn thân thiết xưng hô ‘Vô Giới ca ca’!

Quân gia nuốt nước miếng một cái, Lâm Mộng Thanh cũng khẽ biến sắc mặt, hai người đều nhìn vào thị vệ ‘Vô Giới’ đột nhiên xuất hiện này!

Không đến nửa phút, Lâm Mộng Thanh liền cúi đầu, mặt nạ da người dính thân hần chế tác, chẳng lẽ hần còn không biết sao? Tâm tình lập tức rơi vào thung lũng, bi phần, hần quả thật muốn khóc, có ý tứ gì? Vợ chồng đồng lòng ra trận đấu với hần a a a!

Quần gia thoáng nhìn Lâm Mộng Thanh, cũng lập tức phản ứng kịp, mở hai mắt rất là to nhìn, chờ đợi ánh mắt sai bảo của thị vệ ‘Vô Giới’!

Nhã Phi ngây ngốc, nhỏ giọng hỏi Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi, nam nhân này là ai?”

“Hoàng cô, đây là thị vệ Vô Giới trông coi Hương Đàn Cư, là thủ hạ đắc lực nhất của phụ vương lúc còn sống, trước đó vài ngày, mẫu thân không cẩn thận rơi vào hồ, chính là Vô Giới cứu mẫu thân lên bờ, mẫu thân có ân muốn báo đáp, cho nên tương đối thân thiết với Vô Giới.” Mạc Ly Hiên giải thích đơn giản.

Mà Lăng Tuyết Mạn rất là mê mang ngửa đầu nhìn ‘Vô Giới’, không hiểu hỏi: “Vô Giới ca ca, ngươi không thích ta sao? Ta đã nói với ngươi không cần xem ta là Vương phi, chúng ta là bạn tốt thôi, ta mời ngươi đá bóng, ngươi không đồng ý sao?”

Nha đầu đáng chết, sao lại mơ hồ như vậy? Cũng không biết phải tránh va chạm nam nữ sao? Vô Giới đáng chết!

Tên nam nhân nào đó tức giận đến môi mím phát run, trên mặt bởi vì đeo mặt nạ da người mỏng như cánh ve, vô luận hần có biểu tình ra sao, đều là thuộc về Vô Giới, nhưng đôi mắt thuộc về bản thân mình lại tản ra ý lạnh lẽo, xin hỏi có ai muốn như vậy không? Muốn chết!

Nhưng, bây giờ không phải là thời điểm phát hỏa, tên nam nhân nào đó cực lực nhẫn nhịn, nhẹ thở dài một hơi, cúi đầu nói: “Vương phi, nô tài là hạ nhân, không dám cùng Vương phi làm bạn bè, nếu như Vương phi muốn nô tài cùng đá bóng, nô tài không dám từ chối!”

Lăng Tuyết Mạn căn bản không phát hiện tên nam nhân nào đó thay đổi cảm xúc, chỉ nghe hần đồng ý, kích động gần như muốn nhảy lên, kéo cánh tay hần, đi về phía trước, sau đó tên nam nhân nào đó liền bị động theo ở phía sau, liếc mắt Lâm Mộng Thanh đang mím môi cười trộm, cố nén, đầu Lâm Mộng Thanh sắp cúi đến lòng bàn chân rồi.

“Vô Giới ca ca, ta giới thiệu với ngươi, những người này đều là thành viên đội chúng ta, kia là kẻ địch, gồm công chúa Nhã Phi, tiểu bạch kiểm Lâm Mộng Thanh, hiện tại chúng ta ngang tài ngang sức, còn một ván định thắng thua, thời gian là nửa giờ, tiểu bạch kiểm này khinh công quá tốt, chúng ta vài lần có thể đá vào đều bị hần chặn lại, ngươi giúp ta thu phục hần thì tốt rồi!” Lăng Tuyết Mạn lời kéo tên nam nhân nào đó, tận tâm giới thiệu một lần.

“Nô tài ra mắt Công chúa Nhã Phi, tiểu Vương gia!” Tên nam nhân nào đó đơn giản chấp tay hành lễ.

Mở miệng ngậm miệng là ‘tiểu bạch kiểm’, khiến cho khuôn mặt tuần tú của Lâm Mộng Thanh gần như bóp méo, “Vương phi, Lâm mỗ đắc tội ngài khi nào? Sao lại gọi ta là tiểu bạch kiểm?”

“Hi hi, ta không sợ ngươi bắt kính với ta, lấy bạc ra thì được rồi! ha ha, Vô Giới ca ca rất lợi hại, trong chớp lát sẽ đá cho đội của ngươi hoa rơi nước chảy, ngươi chờ ngoan ngoan dâng hai trăm lượng đi! Ha ha-”

Lăng Tuyết Mạn đắc ý từ mím môi cười nhẹ đến cuối cùng ngửa mặt lên trời cười to, thẳng đến khuôn mặt tuần tú tên nam nhân nào đó ẩn ở dưới mặt nạ cũng không khỏi co rúm vài phần, hần lại có thêm một đánh giá về cô gái nhỏ này: bắt chẹt người ta!

“Không được!”

Lâm Mộng Thanh trực tiếp đập nát mộng đẹp của Lăng Tuyết Mạn, “Cuộc so tài này tại sao có thể thay đổi người giữa trận? Vương phi ngươi sợ thắng không nổi nên mới vậy!”

“Mạn Mạn, chúng ta đều mệt mỏi, tấu đổi một người mới, vậy không phải chúng ta bị thua thiệt sao?” Nhã Phi cũng kháng nghị, bất mãn nói.

“Hả? Ta mặc kệ, các ngươi muốn đổi người, cũng có thể mà, ta không có nói không cho phép.” Lăng Tuyết Mạn chơi xấu.

Lâm Mộng Thanh kích động, bỏ quên cổ áp lực kia, hô lên: “Haiz, Vương phi sao có thể như vậy? Chúng ta-”

“Khụ khụ!”

Hai tiếng ho khan hữu lực vang lên, ánh mắt mọi người liền tiến đến gần, tên nam nhân nào đó thanh thanh lãnh lãnh nhìn thẳng Lâm Mộng Thanh, hỏi ngược lại ba chữ, “Không được sao?”

Lâm Mộng Thanh suýt nữa bị nghẹn, nhìn tên nam nhân nào đó nửa ngày, mới cắn răng nghiêng lợi nháy ra một chữ, “Được!”

Nói xong, thở dài một hơi, chuyển hướng Nhã Phi, tươi cười rạng rỡ nói: “Công chúa, thôi, lòng dạ chúng ta đều rộng lớn, không cần so đo với nam nhân nữ nhân vô lại, được không?”

“Nhưng Lâm công tử...” Nhã Phi thấy rất quái dị, lại không biết là cái gì.

“Công chúa đừng lo lắng, chỉ cần chúng ta phối hợp ăn ý, nhất định không thua. Cho dù thua, chỉ là hai trăm lượng bạc, bạc của triều đình ta trả lại cho triều đình, không sao cả!” Lâm Mộng Thanh tao nhã bình tĩnh cười, hoàn toàn không thấy cặp mắt phun lửa kia!

Mấy lời ám chỉ về bạc, ha ha, không tin nam nhân nào đó không hiểu! Còn có, tâm tư kín đáo như nam nhân nào đó, không tin không rõ tình cảm của mình đối với hoàng muội của hắn.

Quả nhiên, mắt nam nhân nào đó lạnh giống như sương giá!

Lâm Mộng Thanh ra vẻ không nhìn, vẫn cười tí mắt nhìn Nhã Phi, gò má Nhã Phi hơi đỏ, môi mở mở, không tự chủ cúi đầu.

Lăng Tuyết Mạn thật biết giết phong cảnh, nhanh nhẩu nói: “Tiểu bạch kiểm, người chít chít nói tiếng của gà à? Đừng giả vờ, nhanh chuẩn bị bạc, còn có tiền phạt vô lễ với bản Vương phi, tổng cộng năm trăm lượng, nếu thiếu một lượng, cẩn thận bốn Vương phi bán người làm nam sủng!”

“Ha ha ha!”

Toàn thể mọi người không hề giữ hình tượng cười một tràng!

“Lăng Tuyết Mạn!”

Lâm Mộng Thanh không thể nhịn được nữa, xoắn bước tới, “Người lặp lại lần nữa!”

163. Chương 164

Lăng Tuyết Mạn là điển hình giả heo xơi tái cộp già, bộ dáng cuồng ngạo bị Lâm Mộng Thanh đột nhiên tức giận rống lên một câu, khí thế lập tức giảm xuống, ngơ ngác nhìn mặt Lâm Mộng Thanh, nói không ra lời!

Quản gia cảm thấy quýnh lên, vội hô: “Biểu đệ, người làm cái gì?”

Nhã Phi không nói gì, ngăn ra, hạ nhân đều khiếp sợ nhìn Lâm Mộng Thanh, bởi vì là bà con của quản gia, cho nên không có mệnh lệnh của Vương phi thì không dám tiến lên ngăn cản.

Nam nhân nào đó nâng mày, nhìn Lâm Mộng Thanh, mới nói, “Lâm công tử” đề tài liền bị Mạc Ly Hiên mang về mặt phần nô tiếp nhận, giọng mang đầy khí phách, “Lâm công tử, ở trước mặt mẫu thân của ta không được làm càn! Mặc dù mẫu thân của ta vui đùa, nhưng cũng không chấp nhận được người vô lễ với ngài! Quản gia-”

“Haiz haiz, Hiên nhi, không cần không cần!” Lăng Tuyết Mạn phản ứng kịp, vội ngăn cản Mạc Ly Hiên, cười ha ha, “Chúng ta không thể cậy quyền thế mà khinh người, ha ha, là mẫu thân thương tổn mặt mũi của người ta, con đừng vì mẫu thân mà bất bình, chuẩn bị một chút, chúng ta tiếp tục đá bóng nha!”

“Mẫu thân! Ngài có sao không?” Mạc Ly Hiên lo lắng hỏi.

“Con thấy ta có gì sao?” Lăng Tuyết Mạn hoạt bát nháy mắt, nhưng hướng Lâm Mộng Thanh, cười mỉa, “Lâm công tử, mới vừa rồi là ta nói hươu nói vượn, người đừng để trong lòng, ta hay gây sự trên người một chút, kỳ thực ta rất thiện lương, chúng ta đấu đi, năm trăm lượng giảm một chút, còn ba trăm lượng, không thể bớt nữa, ít hơn nữa ta sẽ khóc.”

“Ngài... ngài thật đúng là thật là một nữ nhân cực phẩm!”

Lâm Mộng Thanh trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, ghen đỏ mặt, nửa ngày mới nói một câu như vậy!

Nam nhân nào đó giật giật khóe mắt, trợn trừng mắt không nói gì.

Mà những người khác khóc không phải khóc, cười không phải cười, tất cả đều ngây ngốc tại chỗ!

Lăng Tuyết Mạn trừng mắt Lâm Mộng Thanh, cũng giật mình lúng túng nửa ngày, ngoài cười nhưng trong không cười đưa ra ngón tay cái, từ trong kẽ răng cố rít ra một câu nói, “Lâm công tử đánh giá thật sự là kinh điển! Kinh điển a!”

Nói xong, quay lưng lại sư tử Hà Đông rống, “Trận đấu bắt đầu!”

Còn lại nửa giờ, mọi người đều choáng váng, bởi vì căn bản không tới phiên bọn họ xuất lực, quả bóng mây kia chỉ lẩn lộn giữa Lâm Mộng Thanh cùng thị vệ ‘Vô Giới’, chọt cao chọt thấp, khinh công hai người đều tuyệt đỉnh, như hai con rồng tranh viên ngọc, dễ dàng đá ra đi, cuốn thân mình, dùng mũi chân tiếp được, lại đá lên không trung, một người khác phi thân tới, đá lại, nhưng ai cũng đá không vào được khung thành đối phương.

Đến cuối cùng, người hai đội đều yên lặng lui ra khỏi sân, chỉ chừa hai đại biểu kia đá bóng, Lăng Tuyết Mạn xem hoa cả mắt, y như đang xem xiếc, đáng ao ước cực kỳ!

“Được! Vô Giới ca ca cố lên a!”

Lăng Tuyết Mạn đi đầu hô lên, người hai đội liền đều reo hò cho bên mình cố lên, nhất thời trên sân bóng âm ỉ như sấm nổ!

Mà Lâm Mộng Thanh đá bóng đến gần, bốt thì giờ nói nhỏ: “Sư huynh, huynh cho đệ thắng một trái không được sao?”

“Cho đệ thắng, sư tẩu của đệ không cao hứng!” Mạc Kỳ Hàn tiếp được bóng, mặt không chút thay đổi trả lời.

“Sư huynh, huynh đừng trợn sắc khinh bạn được không? Sư tẩu cường hãn, đệ bị nàng chọc tức nhiều như vậy đều nhịn xuống, huynh còn muốn ác với đệ như vậy sao?”

“Đệ thắng thì sao? Muốn Nhã Phi cao hứng?”

“Sư huynh, huynh đã nhìn ra? Hì hì, ta coi trúng muội muội của huynh, như thế nào? Cho đệ làm phò mã không?”

“Ta tính đưa đệ tiến cung làm thái giám.”

“Sư huynh!”

“Được, đệ thua bạc ta đền gấp mười cho đệ, chuyện Nhã Phi đệ cũng phải cho ta quan sát đã, hiếm khi Mạn Mạn vui vẻ như hôm nay, cho nàng vui vẻ trọn vẹn đi!”

Mạc Kỳ Hàn vừa dứt tiếng nói, mạnh mẽ tung một chưởng về phía vai phải Lâm Mộng Thanh, làm cho Lâm Mộng Thanh tung người né, mà hắn liền thừa dịp có lỗ hổng này, cười tà tứ, một cước dễ dàng đá quả bóng tới khung thành!

“Oa! Tuyệt quá a! Vô Giới ca ca tuyệt quá! Chúng ta thắng! Chúng ta thắng!”

Kích động, Lăng Tuyết Mạn cao hứng nhảy cẫ tưng, reo hò, Xuân Đường Thu Nguyệt tất nhiên là cao hứng thật, nhìn một nam nhân nào đó chậm rì rì đi tới, trên mặt chột đỏ vội quay mặt đi.

Bọn hạ nhân một đội hưng phấn, một đội ủ rũ, Nhã Phi kinh ngạc xong, cũng chỉ mỉm cười, nàng không có coi trọng thắng thua như vậy, chỉ cần chơi vui là tốt rồi.

Mạc Ly Hiên giữ chặt tay Lăng Tuyết Mạn, cười nói: “Mẫu thân, đừng kêu nhiều, một hồi cổ họng sẽ đau.”

“Hiên nhi, hôm nay rất vui, có thể kiếm mấy trăm lượng bạc, ha ha ha!” Lăng Tuyết Mạn kích động cười lớn.

Lâm Mộng Thanh thở phì phò đuổi theo, ngăn trước mặt tên nam nhân nào đó, chất vấn, “Huynh lừa đảo!”

Tên nam nhân nào đó lãnh khốc trả lời hần bốn chữ, “Bình bất yếm trá!”

Không nói gì, ngựa mặt lên trời trợn trắng, vẫn là không nói gì.

Lâm Mộng Thanh thanh toán tiền cá cược, làm các đội viên chọc cho Nhã Phi cười, Nhã Phi nghĩ đến Lâm Mộng Thanh nói nếu nàng không cười, muốn bọn hạ nhân trồng cây chuối, cảm thấy không đành lòng, liền bắt luận buồn cười hay không, đều khoan khoái cười ra tiếng, lây sang những người khác, toàn bộ giáo trường tràn đầy tiếng nói tiếng cười.

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn cười, khóe miệng cũng giương lên tươi cười, thừa dịp nàng không có chú ý tới hắn, lặng lẽ bay vọt đi.

“Ui? Vô Giới ca ca đâu?” Lăng Tuyết Mạn hồi lâu mới thấy, vội vàng hỏi.

Quản gia vội trả lời: “Thưa Vương phi, Vô Giới phải về Hương Đàn Cư trực, thấy Vương phi vui vẻ, liền không dám quấy rầy. Bởi vì thủ vệ Hương Đàn Cư được chủ tử cho đặc quyền, không có nhiều quy củ cấp bậc lễ nghĩa như vậy, vì vậy, kính xin Vương phi cùng tiểu Vương gia thứ cho Vô Giới chưa cáo lui đã đi!”

“Không ngại.” Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng lắc đầu.

Bên này, Lâm Mộng Thanh cùng Nhã Phi trò chuyện với nhau thật vui, hai người tán gẫu vô công, tán gẫu âm nhạc, Lâm Mộng Thanh nói về cảnh đẹp Lê Sơn quan, làm Nhã Phi không ngừng hâm mộ.

Đang nói chuyện thoải mái, lại bị Lăng Tuyết Mạn giết phong cảnh ngắt lời, “Ta nói Lâm công tử a, sao ta nhìn người cứ tươi cười với công chúa chúng ta vậy? Ha ha, làm mỹ nam kế à?”

“Vương phi!” Lâm Mộng Thanh chán nản, “Sao ngài nghĩ người ta xấu xa như vậy? Lâm Mộng Thanh ta gặp được công chúa như tri âm, nói vài câu, cười vài cái sao là mỹ nam kế?”

“Hi hi, ta mặc kệ người có tâm tư gì, thật ngưỡng chừng, công chúa chúng ta sắp về cung, mặt trời xuống núi rồi, người nha, có thể nói chuyện cùng ta một chút được không?” Lăng Tuyết Mạn cười tí mắt nói.

Té xỉu! Lâm Mộng Thanh trợn mắt, nếu hắn dám cùng nữ nhân xấu tính này nói chuyện, phỏng chừng hắn sẽ chết hết sức thảm!

Cổ cười, “Ngại quá, Vương phi, Lâm mỗ mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi. Ngày khác lại cùng Vương phi tán gẫu!”

Nói xong, ôm quyền với Nhã Phi, vẫn cười mê người như vậy, “Mộng Thanh cung tống công chúa hồi cung!”

164. Chương 165

Liễu Hương Cư.

“Mẫu thân, ngài nói cái gì? Ngài muốn buổi tối Hiên nhi đi ngủ ở nơi này?” Mạc Ly Hiên một tay cầm sách, một tay chỉ vào phòng ngủ của nó, giật mình hỏi.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, “Đúng vậy, ta muốn ở với con mấy đêm, hai ta nói chuyện phiếm, không được sao?”

“Mẫu thân, nhưng... nhưng Hiên nhi là nam tử, mẫu thân là nữ tử, ở cùng một chỗ, sẽ để cho người khác lời ra tiếng vào.” Mạc Ly Hiên càng nói giọng càng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ toàn bộ, khô nóng lợi hại.

Xuân Đường đứng ở một bên gấp như kiến bò trên chảo nóng, thấy thế, vội xen vào nói: “Đúng vậy, Vương phi, tuy rằng ngài cùng tiểu Vương gia trên danh nghĩa là hai mẹ con, nhưng dù sao không phải mẹ con thật sự, hơn nữa tiểu Vương gia cũng không phải đứa bé hai ba tuổi, ngài ở trong phòng ngủ tiểu Vương gia, sẽ đưa tới nhiều đàm tiếu.”

“Đúng vậy đúng vậy, Vương phi, nô tì hầu ngài về Cúc Thủy Viên nghỉ ngơi đi, thời gian không còn sớm, tiểu Vương gia ngày mai còn phải tiến cung thỉnh an, cũng nên nghỉ ngơi, nếu ngài cùng tiểu Vương gia tán gẫu đến nửa đêm, tiểu Vương gia ngày mai không có tinh thần, Hoàng Thượng sẽ trách tội.” Thu Nguyệt cũng cố khuyên bảo.

“Mẫu thân, ngày mai sau khi trở về Hiên nhi bồi mẫu thân nói chuyện phiếm được không? Mẫu thân hôm nay đã bóng cũng mệt mỏi, mau trở về ngủ đi, dưỡng tinh thần, ngày mai muốn chơi còn có thể nha!” Mạc Ly Hiên đến gần, nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng cười nói.

“Ây da, các người đều rất phiền, ta ở trong này ở một đêm thì như thế nào? Ta làm chuyện gì không dám gặp người sao?” Lăng Tuyết Mạn có chút tức giận gầm nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn tức giận, Mạc Ly Hiên liền có chút khổ sở cùng không đành lòng, nghĩ nghĩ, nói, “Vay được rồi, mẫu thân muốn ở chỗ của Hiên nhi, vậy thì ở đi.”

Nói xong, nói với hai nha hoàn: “Các người lui ra, nơi này có Cát Tường cùng Như Ý hầu hạ mẫu thân là được, sáng mai canh năm lại đây.”

“Tiểu Vương gia, việc này không được đây, cái này...” Hai nha hoàn nóng nảy, không biết nói cái gì mới tốt, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống, không khuyên được Vương phi trở về, sợ là hai nàng muốn xong đời!

“Không sao, ta tự có chừng mực.” Mạc Ly Hiên bình tĩnh nói.

“Vâng, nô tì... nô tì cáo lui!”

Xuân Đường Thu Nguyệt u sầu lui ra khỏi Liễu Hương Cư.

“Mẫu thân, ngài ngủ đi, Hiên nhi coi chừng ngài.” Mạc Ly Hiên đỡ Lăng Tuyết Mạn đi đến bên giường, mỉm cười nói.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, ngồi xuống giường, nắm ngược lại tay Mạc Ly Hiên, khẽ hỏi: “Hiên nhi, mẫu thân có phải rất vô tâm không? Bản thân mình muốn làm cái gì liền làm cái đó, mà không suy xét cảm thụ của người khác?”

“Mẫu thân, Hiên nhi không sao, chỉ là lo lắng sẽ làm hỏng danh dự của mẫu thân, mẫu thân mặc dù đã lập gia đình, nhưng thân lại thanh khiết, Hiên nhi mặc dù gọi ngài là mẫu thân, nhưng cũng là nam tử, cho nên thật sự không tiện ở cùng mẫu thân, mặc dù chúng ta thuần khiết trong trắng, nhưng nhìn ở trong mắt người khác, sợ là bị phỏng đoán.” Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng nói xong, ánh mắt nhu hòa, bên môi vẫn là ý cười ảm áp.

“Thân thanh khiết?” Lăng Tuyết Mạn lặp lại bốn chữ này, nhất thời trong lòng khó chịu đến cực điểm.

“Mẫu thân, ngài làm sao vậy? Không có chuyện gì, mẫu thân ngủ đi, Hiên nhi ở ngay bên giường coi chừng ngài, chờ ngài ngủ, Hiên nhi đi sang phòng kế bên ngủ một đêm, không có hạ nhân dám nói ra ngoài, mẫu thân yên tâm đi.” Mạc Ly Hiên nghĩ rằng Lăng Tuyết Mạn là vì vận mệnh của mình mà thương tâm, phụ vương đến báai đường cũng không kịp báai, động phòng cũng không động đã chết đi, mà Lăng Tuyết Mạn cũng là thiếu nữ thủ tiết, tối nay khác thường như vậy, đại khái là nhớ phụ vương thôi!

Môi Lăng Tuyết Mạn động vài cái, ôm Mạc Ly Hiên vào trong lòng, giọng nghẹn ngào, “Hiên nhi, mẫu thân đi đến thế giới này, có thể gặp được con, thật sự là phúc khí trời ban, mẫu thân có thể mất đi bất kỳ ai, nhưng tuyệt đối không thể, không thể mất đi con.”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên cúi đầu gọi một tiếng, thò tay nhẹ nhàng ôm Lăng Tuyết Mạn.

Đêm, yên tĩnh thâm trầm.

Mạc Ly Hiên ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn Lăng Tuyết Mạn ngủ, bọn họ hàn huyên trong chốc lát, Lăng Tuyết Mạn mệt nhọc, liền nằm xuống, lấy chăn gấm đắp kín cho nàng, nó mới chịu đi, nàng lại giữ chặt tay nó, nói là nàng sợ, nó liền ngồi xuống, coi chừng mẫu thân nhỏ bé này của nó.

Chăn đột nhiên bị đá văng, Lăng Tuyết Mạn chuyển người, miệng không biết lầm bầm một câu gì, nặng nề ngủ.

Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng cười, chỉnh lại chăn một góc một lần nữa đắp cho Lăng Tuyết Mạn.

Nhìn canh giờ, đã gần đến giờ tỵ, Mạc Ly Hiên đứng dậy, nhẹ bước đến ngoài cửa, nhỏ giọng phân phó: “Cát Tường Như Ý, hai người các người thay phiên coi chừng Vương phi, Vương phi hay đá chăn, không thể để cho ngài bị cảm lạnh. Biết chưa?”

“Vâng, tiểu Vương gia!”

Cúc Thủy Viên, bên trong phòng ngủ, Mạc Kỳ Hàn mang bộ mặt sương mù, ánh mắt lạnh lẽo dừng ở trên mặt Xuân Đường Thu Nguyệt, ý lạnh nổi lên từng trận.

“Tiểu Vương gia cùng Vương phi ở trong phòng ngủ sao? Một giường sao?” Môi mỏng nhếch lên, mắt đen tối trùng trùng hai người.

Hai nha hoàn sợ hãi quỳ xuống, co rúm lại, thấp giọng nói: “Thưa chủ tử, nô tì không rõ ràng lắm. Tiểu Vương gia chỉ nói ngài ấy tự có chừng mực, chúng nô tì không dám hỏi nhiều.”

“Đáng chết!”

Mạc Kỳ Hàn thở dồn dập, thân mình vừa chuyển, đi hai bước, lại xoay người, tiếng nói trầm thấp chứa lửa giận hừng hực, “Vì sao khuyển không nổi? Nha đầu kia thực chất rất thiện lương, hai người các người giả vờ quỳ không dậy, nàng còn có thể như thế nào?”

“Chủ tử thứ tội! Là nô tì ngu dốt, nô tì đáng chết!” Xuân Đường Thu Nguyệt sợ hãi cúi đầu, cảm thấy không yên.

“Lập tức đi Liễu Hương Cư xem xét, nếu bọn họ tách ra, vậy thì thôi, nếu không phải, bắt luận dùng cách nào, đều đem người trở về cho bốn vương!”

“Vâng, chủ tử, nô tì lập tức đi!”

Cửa lại đóng, thân mình cao lớn của Mạc Kỳ Hàn đứng ở trong phòng, nổi giận tăng lên theo cấp lũy thừa, một nắm tay nện ở trên bàn, khẽ nguyền rủa: “Nha đầu đáng chết, dám chạy tới chỗ khác ngủ, muốn chết sao?”

Một tiếng sau, Xuân Đường Thu Nguyệt nhẹ bước vào, mặt đã nói lỏng ra, “Chủ tử, tiểu Vương gia ngủ ở phòng khác, chỉ có một mình Vương phi ở phòng ngủ chính, hai nha hoàn Cát Tường Như Ý của tiểu Vương gia gác đêm.”

“Thật không?” Mạc Kỳ Hàn âm thầm nhẹ thở ra, nhíu mày nói.

“Vâng, nô tì hỏi thăm Cát Tường. Tiểu Vương gia thật biết lý lẽ, cũng hiểu quy củ, chủ tử yên tâm đi.” Thu Nguyệt cúi đầu trả lời.

“Lấy giấy bút đến.” Mạc Kỳ Hàn khẽ chau mày, nói.

“Vâng!”

Ở trên bàn trải một tờ giấy Tuyên Thành, nghiên đã mài, Xuân Đường đem bút lông dâng tới trong tay Mạc Kỳ Hàn.

Suy nghĩ một chút, Mạc Kỳ Hàn lấy bút nhanh chóng viết vài chữ, sau đó gấp lại, đi đến bên giường, đặt ở dưới gối.

“Ngày mai nhớ báo cáo tình hình Vương phi ba lần!”

“Vâng! Nô tì nhớ kỹ!”

Kiều căng đi lên vài bước, lại quay đầu nhìn giường lớn trống rỗng một cái, mắt thâm thúy nhiễm lên một chút âm đạm, khẽ nhấp môi, xoay người vào đường hầm rồi đi.

165. Chương 166

Trời xanh mây trắng, hôm nay mặt trời ấm áp hơn ngày thường nhiều.

Bởi vì ngày hôm qua đùa quá quậy, quá mệt mỏi, Lăng Tuyết Mạn vừa nằm đã ngủ thẳng. Mặt trời lên ới tỉnh lại, vừa mở mắt, là mặt Xuân Đường Thu Nguyệt phóng to ngay trước mắt.

Lăng Tuyết Mạn duỗi lưng, nét mặt toả sáng cười nói: “Các người đã tới?”

“Vương phi, Cát Tường Như Ý trông một đêm, đã đi xuống nghỉ ngơi, để nô tì hầu hạ ngài rửa mặt.”

“Ừ.”

Cùng Mạc Ly Hiên ăn sáng ở Liễu Hương Cư.

Sau bữa cơm, Lăng Tuyết Mạn mới chịu về Cúc Thủy Viên thay quần áo, quần gia lại vội vàng đến, hành lễ, nói: “Bẩm tiểu Vương gia, Vương phi, người trong cung đến, nói là truyền khẩu dụ của Hoàng Hậu nương nương, bảo Vương phi cùng tiểu Vương gia tiến cung.”

“Sao? Kêu ta vào cung làm cái gì?” Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc nhíu mày, nàng không muốn đi, một lần vào cung, là để ngồi thiên lao, ai lại muốn có thêm vận xấu đâu!

“Thưa Vương phi, công công không có nói rõ, chỉ nói là ý chỉ của Hoàng Hậu nương nương.” Quần gia cúi đầu trả lời.

Mạc Ly Hiên nhíu nhíu mày, nói: “Vậy được rồi, mẫu thân, ngài đi về đổi cung trang, con chờ ngài ở cổng.”

“Ừ...”

Lăng Tuyết Mạn rất không tình nguyện bước ra Liễu Hương Cư, bước vào phòng ngủ, Xuân Đường Thu Nguyệt vội vàng chọn lựa lễ phục vào cung cho nàng, mà nàng đặt móng ngồi ở trên giường, vài giây sau, đột nhiên ngừng đầu tra xét xung quanh, muốn biết đêm tiệc tối hôm qua có tới hay không.

Nhìn một vòng, không có gì khác thường, lòng không khỏi sinh một trận mất mát, ngã ra sau, nằm trên giường, thấy tờ giấy trắng nằm dưới một góc gối, Lăng Tuyết Mạn nằm nghiêng, ánh mắt nhìn sang, loáng thoáng thấy không đúng, cảm thấy khả nghi, nhấc gối lên, lộ ra một phong thư!

Lăng Tuyết Mạn vươn tay run rẩy, khẽ cắn môi, sau đó quyết định nhặt lên, ấn vào trong lòng, tim đập có chút nhanh hơn, cảnh giác nhìn thoáng qua tấm bình phong, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt có vẻ như đang bận, vội quay lưng lại nhẹ nhàng mở ra, một hàng chữ nhỏ đập vào mắt: ‘Mạn Mạn, bức bội trốn tránh như thể là vô dụng, đêm mai nếu như không nhìn thấy nàng, bản công tử liền đi đến Liễu Hương Cư tìm nàng, thuận tiện cùng Mạc Ly Hiên uống ly trà, nói chuyện tâm tình.’

Hít một hơi lạnh, Lăng Tuyết Mạn tức muốn hộc máu!

Dâm tặc đáng chết!!! Dám uy hiếp!! Hèn hạ vô sỉ!

Tay cầm thư run vài cái, Lăng Tuyết Mạn tái mặt, nhảy xuống giường, tìm được cái đánh lửa trong tủ đầu giường, thừa dịp Xuân Đường Thu Nguyệt còn chưa đến, đốt lá thư, nhưng không cách nào giấu tro rơi trên mặt đất, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể ngồi xổm xuống, dùng khăn phủ lên, sau đó ôm vào trong tay áo, chờ sau khi ra Vương phủ vứt đi.

Xe ngựa chạy vào cung, Mạc Ly Hiên đi đến cung Long Dương thỉnh an Hoàng Thượng, công công mang Lăng Tuyết Mạn đi đến cung Phượng Thần – tẩm cung của Hoàng Hậu.

“Tuyết Mạn khẩu kiến mẫu hậu! Mẫu hậu thiên tuế thiên tuế!”

“Không cần đa lễ!”

Lăng Tuyết Mạn bởi vì cúi đầu đi vào, lại quỳ xuống hành lễ, chờ Hoàng Hậu kêu đứng lên, mới nâng mắt lên, mà vừa nâng mắt, liền kinh ngạc hô lên, “Nhã Phi!”

“Ha ha, là muội nè.” Nhã Phi nhẹ nhàng đi xuống bậc thềm, nâng Lăng Tuyết Mạn dậy, khẽ cười nói: “Tối hôm qua muội kể ầu hậu chuyện chúng ta đá bóng, mẫu hậu nghe xong cười suốt, sáng sớm hôm nay, mẫu hậu đã nói muốn gặp tẩu.”

“À, thì ra là như vậy.” Lăng Tuyết Mạn thần nhiên cười, đáp lại nụ cười thân thiết của Hoàng Hậu, nhất thời tâm tình rất tốt, khoan khoái nói: “Mẫu hậu, bọn con ngày hôm qua chơi rất vui, Nhã Phi khinh công tốt lắm, con hâm mộ muốn chết!”

“Tuyết Mạn nha đầu, bản cung còn chưa từng nghe nói qua, con lại có trò chơi hay như vậy, có thể cho bản cung thấy một chút không?” Hoàng Hậu khẽ cười nói.

Miệng Lăng Tuyết Mạn mở mở, tươi cười lập tức biến mất, giọng nói cũng nhỏ đi, “Mẫu hậu, nếu ngài tới Tứ Vương phủ chúng con, chúng con đá bóng cho ngài xem. Nhưng nơi này là địa bàn của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không thích con, con không dám làm càn đâu! Ngộ nhớ Hoàng Thượng tức giận, lại...”

“Ha ha, không có chuyện gì, con ở trong hậu viện cung Phượng thần, Hoàng Thượng đang bề bộn nhiều việc, sẽ không tới.” Hoàng Hậu nói.

Nhã Phi nháy mắt với Lăng Tuyết Mạn, ngậm cười nói: “Tứ tẩu, không ngại, phụ hoàng nếu bởi vậy mà trách tội tẩu, muội sẽ giúp tẩu cầu tình, phụ hoàng luôn luôn thương muội, khẳng định sẽ nể mặt của muội.”

“Vậy được rồi.” Lăng Tuyết Mạn cười hết sức gượng ép, ai biết nàng có thể xui xẻo lần nữa hay không?

Kết quả, hết thấy như Lăng Tuyết Mạn dự liệu, năm nay là năm xui xẻo của nàng!

Làm quả bóng bằng dây mây, tổ chức thái giám cung nữ cung Phượng thần, giải thích cặn kẽ xong, ở bên trong sân sau, một đám người lao vào đá, khi Hoàng Hậu đang xem cao hứng, một giọng thái giám lãnh lót đột nhiên vang lên, “Hoàng Thượng giá lâm-”

“Mẹ ta nha, Hoàng Thượng thực đến đây sao?” Lăng Tuyết Mạn kêu rên một tiếng, dưới tình thế cấp bách đã muốn trốn, nhưng sân trống trải như vậy, nàng có thể trốn chỗ nào?

Như con chuột bị kinh hãi, Lăng Tuyết Mạn nhảy loạn lên, nhưng không đợi nàng tìm được một chỗ trốn thích hợp, Mạc Ngự Minh mặc long bào đã đến trước mặt, không chỉ có ông ấy đến, phía sau còn năm Vương gia đi theo!

Lăng Tuyết Mạn tối sầm mắt, quỳ gối sau thái giám cung nữ, đầu cúi xuống, toàn thân căng thẳng, không dám phát ra một chút thanh âm.

“Tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế! Tham kiến các vị Vương gia! Vương gia thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng!”

Hoàng Hậu cúi người với Mạc Ngự Minh, năm Vương gia lại đồng loạt làm lễ bái kiến Hoàng Hậu, lễ tiết thể này mới xem như xong.

Bọn thái giám đem ghế dựa đến, hầu hạ Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu ngồi xuống, năm nam nhân kia phân ra đứng ở hai bên Mạc Ngự Minh, Nhã Phi cũng đứng ở một bên.

Mạc Ngự Minh kỳ quái hỏi: “Hoàng Hậu, đang làm gì thế này? Trẫm nghe nói cung Phượng thần rất náo nhiệt, thấy Hoàng Hậu thật lâu không có vui vẻ, liền tới xem.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp có thể vui vẻ, đều là do một người.” Hoàng Hậu mỉm cười, nhìn quanh, nhúu đôi mày thanh tú nói: “Nha đầu Tuyết Mạn, con đi đâu vậy? Tiến đến thỉnh an Hoàng Thượng đi!”

“Nha đầu Tuyết Mạn? Hoàng Hậu nói là Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn?” Mạc Ngự Minh giật mình hỏi.

Năm người kia nghe vậy, đều không hện mà cùng nhìn xuống chỗ thái giám cung nữ, tìm Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn lấy hai tay bịt mắt, gian nan đứng lên, không dám nhìn Mạc Ngự Minh, sợ ông già này kích động lại muốn hơ lửa nàng.

Trong lòng không ngừng rên? Mũi của Hoàng đế này là cái mũi chó sao? Sao lại thính như thế?

Lăng Tuyết Mạn vừa mắng vừa chậm rãi bước tới, nhưng hai tay gắt gao bịt mắt không dám cho người ta nhìn, lại không dám nhìn người.

166. Chương 167

Bởi vì che mặt, nhân tiện che luôn cái mũi, giọng Lăng Tuyết Mạn thỉnh an liền oang oang, “Tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế! Tham kiến các vị Vương gia!”

“Hả?”

Đám người trợn tròn mắt!

Mạc Ngự Minh giật giật khoe miệng, khoát tay, hơi giận nói: “Người là Lăng Tuyết Mạn? Người đây là đang thỉnh an trẫm sao?”

“Thưa Hoàng Thượng, là con, nha đầu đáng thương đây!” Lăng Tuyết Mạn mang vẻ mặt cầu xin, lấy tay ra, mắt to tròn ngập chờ mong trừng càng to hơn, “Hoàng Thượng, không thể tha cho con một cái mạng nhỏ sao? Con gần đây thật sự rất xui xẻo, thật vất vả mới có thể vui vẻ, ngài đại nhân đại lượng có được không?”

Vô số ánh mắt bắn ở trên người Lăng Tuyết Mạn, có buồn cười, có lo lắng, có nghi hoặc, có đồng tình.

Nhưng cộng chung một điểm chính là, mỗi người đều bởi lời nói của nàng, ngổn ngang trong gió!

Mạc Ngự Minh ngắt ra nửa ngày, mới nói: “Nha đầu, trẫm có nói muốn trị tội ngươi sao?”

“A? Hoàng Thượng không có tức giận? Nha! Quá tuyệt vời!” Lăng Tuyết Mạn chấn động, lại kích động, còn chưa chờ Mạc Ngự Minh gọi dậy, liền xúc động đứng lên, bôn ba tới trước mặt Hoàng Hậu, hưng phấn ôm lấy bà vai Hoàng Hậu, “Mẫu hậu mẫu hậu, con lại sống! Ha ha ha...”

“Này, này, Tứ tẩu, tẩu-” Mạc Kỳ Sâm không còn cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả.

Mạc Kỳ Dục nhìn Lăng Tuyết Mạn một lúc, cười ra tiếng, “Phụ hoàng, nhi thần đã nói Tứ tẩu vừa tới, mẫu hậu nhất định sẽ vui vẻ, đúng không?”

“Ha ha, vậy cũng đúng, còn không có công chúa nào dám ôm Hoàng Hậu như vậy đâu, nha đầu kia gan lớn!” Mạc Ngự Minh nhìn Hoàng Hậu vui vẻ, cũng tươi cười.

Mạc Kỳ Diễn nhẹ nhàng mím môi, trong đôi mắt lo lắng từng trận.

Mạc Kỳ Lâm nhìn mọi người một cái, khẽ cười lắc đầu, thở dài: “Tứ tẩu chính là một người dở hơi a!”

Mạc Kỳ Minh không có biểu tình gì, trên mặt lãnh lãnh đạm đạm, trong mắt cũng nhìn không ra bất luận cảm xúc gì, bí hiểm hết sức.

Mà Mạc Nhã Phi trêu nói: “Tứ tẩu, muội đã nói gì? Phụ hoàng không có khả năng trách tẩu đâu, ha ha, tẩu có thể làm ấu hậu cao hứng, đây chính là lập công rồi!”

“Sao? Lập công? Vậy sao không ai thưởng cho con?” Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc nói, ánh mắt nhắm thẳng người Mạc Ngự Minh xem xét, ý tứ đầy ám chỉ!

“Ha ha, muốn trẫm ban cho, trước nói cho trẫm các ngươi vừa rồi đang làm gì? Trẫm từ xa đã nghe người hò hét cái gì tiến bóng sút gôn? Là có ý gì?” Mạc Ngự Minh vô cùng tò mò hỏi.

Có cửa thoát rồi!

Lăng Tuyết Mạn kích động, giăng giải một lần thật sinh động, còn từ trong tay thái giám lấy ra quả bóng bằng dây mây cho Hoàng Thượng xem qua.

“Nha đầu Tuyết Mạn, các người chơi đi, cho trẫm nhìn một cái.” Mạc Ngự Minh nói.

“Được a.”

Sáu nam nhân mười hai con mắt, tất cả đều hiếu kỳ nhìn thân ảnh nhỏ xinh sinh long hoạt hổ trên sân, thấy đám người kích động cướp một trái bóng rồi đá đi, bọn họ đều bị kinh ngạc!

Miệng hò hét, dáng người linh hoạt, diên cuồng đoạt bóng, khoan khoái chạy, khí thế không ai bì nổi.

Tất cả đều đến từ một nữ tử – Lăng Tuyết Mạn!

Tại sao có thể có nữ tử không giống người thường như thế?

“Hoàng Thượng, đá xong rồi, phần thưởng của con đâu?” Lăng Tuyết Mạn chạy trở về, vừa thở phì phò, vừa không chút khách khí yêu cầu.

Vừa ra tiếng, đám người đang ngốc trệ vội kéo thần chí trở lại.

Mạc Ngự Minh cực kỳ vui mừng, “Được, người đâu, thưởng một đôi vòng tay ngọc tím cho Tứ Vương phi!”

“Hi hi, cảm ơn Hoàng Thượng!”

“Ha ha! Tuyết Mạn nha đầu, về sau con cũng gọi là trẫm là phụ hoàng đi, con là con dâu trẫm, vốn nên kêu phụ hoàng!” Mạc Ngự Minh cười to.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, vội ngọt ngào kêu một tiếng, “Phụ hoàng!”

Đám người Mạc Kỳ Diễn hài lòng nhìn nhau cười.

Hoàng Hậu thoải mái tâm tình, liền để Lăng Tuyết Mạn ở lại cung Phượng thần, Nhã Phi tất nhiên là cao hứng không thôi, Lăng Tuyết Mạn lại nói không nên lời, cao hứng thì không phải cao hứng, nhưng nàng lại không có lý do gì từ chối Hoàng Hậu, chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Hai nha đầu tuổi xấp xỉ nhau rất nhanh liền như keo như sơn, ban ngày náo loạn, đến buổi tối cũng ngủ chung trên giường, cả ngày líu ríu, hơn nữa đám người Mạc Kỳ Dục thường đến, thời gian cũng trôi qua nhanh, chỉ chớp mắt, đã mười ngày.

Tới ngày thứ mười, Lăng Tuyết Mạn như bị kim đâm, đứng ngồi không yên.

Thứ nhất, nàng thật nhớ Ly Hiên, thứ hai, nàng đáng chết cũng nhớ tên đám tặc hay khi dễ uy hiếp nàng!

Mười ngày này, nàng tất nhiên là không từng gặp lại hắn, không nghe thấy giọng nói của hắn, từ đêm hôm đó sau khi hắn đi, trong lòng nàng liền không thoải mái, vào ban ngày bởi vì chơi vui thì không có gì, nhưng vừa đến ban đêm, không hiểu sao lại cảm giác như thiếu cái gì đó, tự dưng mất ngủ.

Rốt cục, Lăng Tuyết Mạn lấy hết dũng khí đi bẩm Hoàng Hậu, Hoàng Hậu cũng không hỏi nhiều, còn bảo công công đưa nàng xuất cung hồi phủ.

Một lần nữa bước vào Cúc Thủy Viên, cảm giác thân thiết trào lên trong lòng, Xuân Đường Thu Nguyệt kích động, mỗi người lôi kéo một cánh tay của nàng, lệ nóng trào ra, “Vương phi, chúng nô tì mỗi ngày đều ngóng trông ngài trở về đó!”

“Ha ha, ta không phải đã trở về rồi sao?” Lăng Tuyết Mạn khê cười nói.

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên khê gọi một tiếng, Lăng Tuyết Mạn quay đầu, mặt mày hớn hở, “Hiên nhi!”

Mười ngày ngắn ngủn, lại như mười năm không thấy, Lăng Tuyết Mạn luôn luôn lôi kéo Mạc Ly Hiên nói chuyện, kể chuyện lý thú trong cung, kể chuyện lý thú của... thái giám nào đó... cung nữ nào đó, kể nàng làm Hoàng Thượng vui vẻ như thế nào, đòi thưởng như thế nào, cho tới giờ đi ngủ, hưng trí còn tăng vọt lợi hại.

Xuân Đường cắn răng một cái, tiến lên phía trước nói: “Vương phi, thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi!”

“A, vậy được, Hiên nhi, con trở về đi, ngày mai ta kể thêm.” Lăng Tuyết Mạn nhìn nhìn ánh trăng, gật gật đầu nói.

“Được, mẫu thân sớm nghỉ ngơi. Hiên nhi đi.” Mạc Ly Hiên ngọt ngào cười, đi ra ngoài.

Hai nha hoàn nhanh nhẹn hầu hạ Lăng Tuyết Mạn tắm rửa xong, vội vàng cáo lui.

Lăng Tuyết Mạn lau khô một nửa tóc, toàn bộ xỏa ở trên vai, da thịt trong áo hơi lộ ra sáng bóng, xem ảnh của mình trong gương, nhẹ nhàng cười, tiếp tục dùng khăn lông lau tóc.

Nén như mong muốn đột nhiên tắt!

Thân mình Lăng Tuyết Mạn khẽ run lên, sau đó căng cứng, vẫn không nhúc nhích.

Một đôi bàn tay to lạnh lạnh từ phía sau lưng ôm lấy eo nhỏ của nàng, mùi đàn hương quen thuộc bay vào mũi, cảm hơi lờ mờ rêu rêu trên đầu vai nàng, hai cổ thân thể từ từ ôm chặt một chỗ.

Một giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo hơi thở lạnh lẽo nhẹ phủ ở bên tai, “Mạn Mạn, không gặp mười ngày, có từng nhớ ta không?”

167. Chương 168

Thân thể lại run lên, hai gò má nhanh chóng đỏ lên cùng nóng rực, tim đập cũng nhanh hơn, hô hấp cũng có chút hỗn loạn, nhớ tới một đêm cuối cùng hắt bỏ lại nàng chạy lấy người, Lăng Tuyết Mạn không khỏi cắn môi, không nói được lời nào.

“Mạn Mạn, còn tức giận sao?” Bàn tay của Mạc Kỳ Hàn đặt ở bên hông Lăng Tuyết Mạn nắm thật chặt, thân mình càng là dán chặt hơn chiếm hữu phía sau lưng nàng, cũng vô cùng thân thiết dùng mặt cọ xát nàng, khẽ hỏi.

“Buông ta ra!” Lăng Tuyết Mạn nhất thời tức giận, nghiêng mặt, cô kéo tay hắn, gầm nhẹ: “Người đi đi, người không phải đi sao? Còn tìm ta làm cái gì?”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, cánh tay buông lỏng xoay thân mình Lăng Tuyết Mạn qua, sau đó lại gắt gao ôm vào trong lòng, thì thào, “Ta là không muốn cãi nhau với nàng, càng sợ bản thân mình không khống chế được lại xúc phạm nàng, muốn cho nàng bình tĩnh, ai ngờ nàng lại đi đến ở trong phòng Mạc Ly Hiên, sau đó vừa đi là mười ngày, nàng thật là một nha đầu nhẫn tâm.”

“Thế nào, ta ở trong cung người mất hứng à? Là thú tính không có chỗ phát phải không? Người không phải còn có hai lão bà sao?” Lăng Tuyết Mạn lạnh lùng trào phúng, chỉ cần vừa nhớ đến lá thư này, nàng liền tức giận, “Người rất giỏi uy hiếp người khác phải không?”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn hơi dời thân mình, chế trụ hai vai Lăng Tuyết Mạn, nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Nàng nói đúng, nàng ở trong cung ta quả thật mất hứng, bởi vì ta muốn ôm lấy nàng đi vào giấc ngủ, ngoại trừ nàng, những nữ nhân khác ta không có thói quen, cũng không muốn chạm vào, ta nói như vậy nàng hiểu chưa?”

“Không hiểu!” Lăng Tuyết Mạn tức giận rống một câu, hai tay nắm mạnh trong ngực Mạc Kỳ Hàn, cái mũi đau xót, nước mắt đột nhiên rơi xuống, “Người tên bại hoại này, người nói đi là đi, hại ta còn nghĩ rằng người sẽ trở lại, cứ chờ, ta không muốn phải nhìn thấy người nữa, một chút cũng không muốn, ta mới đi nơi khác, nhưng người lại lấy Ly Hiên uy hiếp ta, người vì sao hư hỏng như vậy? Vì sao muốn khi dễ ta, mà không chịu buông tha ta?”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn đau lòng, cúi người hôn lên đôi môi đỏ chừ bầy không thôi của Lăng Tuyết Mạn, kịch liệt mà điên cuồng hấp thu vị ngọt nhưng nhớ đã lâu, “A... A...” Lăng Tuyết Mạn không phát ra được thanh âm nào, càng xấu hổ và giận dữ, nhưng vô luận nàng cố gắng thế nào, cũng không thể làm thân thể của hắn nhích nửa phần.

Nàng dần dần vô lực, mệt lả ghé vào trên thân hắn, hai tay khoát lên sau gáy của hắn, nước mắt vẫn rơi không ngừng. Nhân nhật mẫn mẫn chảy vào trong miệng, Mạc Kỳ Hàn nhắm đôi mắt thật chặt, mãnh liệt dần dần trở thành ôn nhu, trần trọc triền miên, cứ việc nàng không đáp lại, nhưng hắn vẫn đang say tình mà hôn, bàn tay ôm lấy eo nhỏ của nàng dần dần dời lên, nhẹ vỗ về lưng của nàng, thân mình dán lên nàng chặt hơn.

Môi hơi tách ra, thở hổn hển, Mạc Kỳ Hàn hạ mắt, tiếng nói khàn khàn, nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, ta đáp ứng nàng, ta không bỏ nàng lại nữa, được không?”

“Không!” Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái, nghiêng mặt không nhìn hắn.

Giơ tay lên, nhẹ lau nước mắt trên gò má Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn cúi đầu cười, “Mạn Mạn, nàng bắt đầu nhớ ta đúng không? Nàng luyện tiếu ta rời đi, mười ngày này có nhớ ta phải không?”

“Không có, ta mới không có nhớ ngươi, ta nhớ Hiên nhi.” Lăng Tuyết Mạn bị nói trúng tâm sự, hai gò má quần đỏ, đẩy bàn tay to lau lệ cho nàng.

“Phải không? Nhưng ta nhớ nàng, rất nhớ rất nhớ, mỗi ngày đều ngóng trông nàng trở về.” Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, tiếng nói mềm nhẹ, gần từng chữ.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, “Ngươi... ngươi nói cái gì?”

“Mạn Mạn, ta thích nàng, một khắc cũng không muốn nàng rời ta.” Mạc Kỳ Hàn lại ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, khẽ vuốt tóc trên vai nàng, thì thào, “Không được lại giận đối với ta, nếu nàng như muốn nghe, đêm đó ta đã nói cho nàng. Vì sao nhất định phải nói ra, tình cảm của ta đối với nàng, nàng có thể dùng tâm cảm thụ, ta chưa bao giờ là nam nhân giỏi biểu đạt tình cảm, cũng thấy xấu hổ khi phải nói ra những lời yêu đương, không nên ép ta nói, được không?”

“Thật sự? Ngươi không phải đang gạt ta sao? Ngươi đến cái tên cũng gạt ta.” Lăng Tuyết Mạn lại khóc, khóc um sùm, lau nước mắt, ngập ngừng nói.

“Không có lừa nàng, tên là giả, nhưng thích là thật, tâm cũng là thật.” Mạc Kỳ Hàn giúp nàng lau nước mắt, cúi đầu cười nói: “Đừng khóc nữa, thật là khó xem.”

“Không cho nói ta khó xem! Ta đã bị đả kích, không cho chàng lại nói ta.” Lăng Tuyết Mạn vùng đôi bàn tay trắng như phấn.

Mạc Kỳ Hàn cười khê, bóp cái mũi Lăng Tuyết Mạn, hỏi: “Sao bị đả kích?”

“Là biểu đệ của quần gia chúng ta đó, đẹp như yêu tinh, làn da vô cùng mịn màng, một nam nhân so với nữ nhân ta còn đẹp hơn, sao ta có thể không bị đả kích?” Lăng Tuyết Mạn chu môi, tức giận bất bình.

“À? Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn ngẩn ra, bật cười, ôm Lăng Tuyết Mạn, có chút thẹn thùng nói: “Nhưng nàng ở trong mắt, trong lòng ta, là độc nhất vô nhị trên đời này, ai cũng không mỹ lệ bằng nàng.” Dừng một chút, không khỏi lại cười cười nói: “Lâm Mộng Thanh dù cho đẹp, hắn cũng là nam nhân, nếu trong lòng nàng không vui, ta giúp nàng hủy dung hắn, như thế nào?”

“Ách, hủy dung tàn nhẫn như vậy, không nên đi?” Lăng Tuyết Mạn rút rút khuôn mặt, lắc đầu nói. Bất quá, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hơi hồng, vui vẻ nói: “Chàng mới vừa nói ta là độc nhất vô nhị, là thật sao?”

“Thật sự, nếu có nửa lời nói dối, ta liền đem bản thân dâng cho nàng.” Mạc Kỳ Hàn ngậm cười, trong mắt tràn đầy sủng nịch.

Lăng Tuyết Mạn khê hừ cái mũi, cả giận nói: “Ta muốn chàng làm cái gì? Không thể ăn không thể uống, đưa bạc thực tế hơn.”

“A, ta còn không bằng bạc? Nàng có ta, tương đương với có được núi vàng núi bạc, còn ghét bỏ? Ha ha, tối thiểu ta có thể lưu lại mầm móng ở trong bụng nàng, bạc có thể sao?” Mạc Kỳ Hàn bực mình nói.

“Hừ, trên đời này, chỉ cần là nam nhân bình thường, đều có thể lưu lại mầm móng cho ta, có tiền có thể sai quỹ bảo ma, ta đáng đáp lại không xấu, tìm không được nam nhân sao?” Lăng Tuyết Mạn rất là không sợ chết khiêu khích, cằm nâng thật cao.

Mạc Kỳ Hàn mắt nhú lại, khóe môi khơi gợi lên một nụ cười nguy hiểm, “Nha đầu, nàng dám đội nón xanh cho bản công tử, bản công tử dám cam đoan sẽ làm nam nhân kia đoạn tử tuyệt tôn, nàng tin hay không?”

“Té xiu! Chàng đã hại ta đội nón xanh cho phu quân ta, còn bá đạo yêu cầu người khác?” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt.

Mạc Kỳ Hàn bĩu môi một cái, bỗng Lăng Tuyết Mạn lên, đi đến giường lớn, tà tứ cười khế, “Nha đầu, nhớ kỹ, ta sẽ là phu quân của nàng, không tồn tại nón xanh.”

168. Chương 169

Haiz haiz haiz, chàng làm gì thế? Không cho phép chạm vào ta!”

Thân mình Lăng Tuyết Mạn hơi dính vào giường, vội mở tay Mạc Kỳ Hàn, lăn một vòng thoát khỏi ôm ấp của hắn, chui vào góc giường.

Mạc Kỳ Hàn hai tay ôm ngực, cười như không cười đứng ở bên giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn, không chút để ý nói: “Chạy trốn đến mười ngày, bản công tử không đi vào hoàng cung bắt nàng trở về, đã đủ cho nàng phóng túng, nàng làm cho bản công tử thanh tâm quả dục lâu như vậy, còn muốn trốn sao? Nàng cảm thấy có khả năng sao?”

“Hừ, chàng có bản lĩnh xông vào cung Phượng thần của Hoàng Hậu sao? Chàng cho là thủ vệ hoàng cung cũng như ở Tứ Vương phủ sao? Cần thận đầu và thân chàng ở hai nơi nha!” Lăng Tuyết Mạn khinh thường giương lên đôi mày thanh tú, lại nói: “Ai biết chàng ở đây hơn mười ngày có cùng những nữ nhân khác âu yếm hay không, ai có thể chứng minh cho chàng a?”

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, cau chặt lông mày, cả giận nói: “Nha đầu, nàng dám xem nhẹ bản công tử? Một ngày nào đó, bản công tử sẽ cho nàng biết phu quân của nàng là nhân vật như thế nào!”

Dứt lời, chuẩn xác giữ hai chân Lăng Tuyết Mạn lại, không tốn chút sức nào lôi kéo, Lăng Tuyết Mạn liền bị giam cầm ở trong lòng hắn.

“Dâm tặc trứng thối, buông ta ra, không được ăn đậu hủ của ta!” Lăng Tuyết Mạn xấu hổ, vừa giùng giàng, vừa gầm nhẹ.

“A? Vật nhỏ, còn không có học ngoan?” Mạc Kỳ Hàn kiểm chế hai tay nhỏ bé lộn xộn kia, hơi thở nóng bỏng nhẹ phả trên má Lăng Tuyết Mạn, tà khí như rót mây, “Vật nhỏ, nàng nói ta nên chứng minh như thế nào ta không chạm qua nữ nhân khác ngoài nàng đây? Cần nhân chứng vật chứng sao?”

“Hà? Nhân chứng vật chứng? Chàng có à? Tốt lắm, chàng chứng minh cho ta xem.” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, lập tức hứng thú tràn đầy nói, đôi mắt sáng trong lộng lầy.

Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ ra tiếng, “Ha ha, nhân chứng không có, vật chứng cũng không có, nhưng có vài thứ là chứng minh hữu lực nhất.” Nói xong, nắm tay phải Lăng Tuyết Mạn dán lên lồng ngực của hắn, đặt tại tim, nói tiếp: “Nơi này, tim ta.”

Gò má Lăng Tuyết Mạn nhất thời nóng lên, xấu hổ đỏ mặt, muốn rút tay về, lại bị người nào đó ấn gắt gao, không khỏi gắt gỏng: “Ta lại nhìn không tới, ai biết tim chàng đen hay là đỏ?”

“Ách, nàng nhìn không thấy, chẳng lẽ muốn ta đào trái tim ra cho nàng nhìn?” Mạc Kỳ Hàn buồn bực.

“Ta mới không thèm nhìn đâu. Tình yêu của ta, hoặc là khắc sâu yêu, hai người một đời một kiếp, hoặc là buông tay, trọn đời này không cầu, kiếp sau không yêu. Nam nhân giống chàng, trong lòng đưa vào không biết bao nhiêu nữ nhân, không được!” Lăng Tuyết Mạn kiêu ngạo nhướn mày nói.

Mạc Kỳ Hàn không chỉ có buồn bực, khuôn mặt tuần tú đều đen, mắt trầm xuống, nói: “Trong lòng ta chứa bao nhiêu nữ nhân? Nàng nói có bao nhiêu? Ai nói nữ nhân cười về nhất định là thích? Nàng muốn hai người một đời một kiếp, ta có nói không cho nàng sao?”

“Hừ, chàng cho nổi sao?” Lăng Tuyết Mạn không tin.

“Vậy nàng mỗi mắt chờ đi!” Mạc Kỳ Hàn nhếch môi, ánh mắt lóe ra tự tin sáng rực.

“Được! Ta chờ, chờ chàng thanh lí sạch sẽ hậu viện, dùng kiệu lớn tám người khiêng cưới ta vào cửa, cả đời vĩnh viễn không nạp thiếp!” Lăng Tuyết Mạn nửa là kích tướng, nửa là hứa hẹn gả cho hắn.

Ai ngờ, Mạc Kỳ Hàn lại bật cười nói: “Kiệu lớn tám người khiêng nàng liền thỏa mãn?”

“Ách-” Lăng Tuyết Mạn ngẩn ngang.

“Ha ha, đến lúc đó nàng sẽ biết.” Mạc Kỳ Hàn cười thần bí, phải là lễ cưới Hoàng Hậu, hai mươi bốn người nâng phượng liễn, ba trượng lụa mỏng, đầu đội mũ phượng, nhận bách quan bái lạy, thiên hạ kính ngưỡng!

Lăng Tuyết Mạn chu miệng, không cam lòng nói: “Chàng còn chưa nói có yêu ta hay không?”

“Không yêu!”

Mạc Kỳ Hàn thu hồi tươi cười, nghiêm trang nhìn nàng.

“Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, bực mình giậm giậm chân, “Không yêu chàng cưới ta làm gì? Là làm công cụ cho chàng nối dõi tông đường sao?”

“Chỉ nối dõi tông đường thì ta tốn nhiều sức như vậy sao? Nữ nhân muốn sinh con cho ta, chỉ cần ta lên tiếng, có thể xếp hàng từ nơi này ra tới ngoài kinh thành, làm gì bây giờ còn trái lại ta còn phải hầu hạ nàng?” Mạc Kỳ Hàn rầu rĩ mà nói xong, tiếp một câu, “Thật là một nha đầu ngốc!”

“Chàng mới ngốc!” Lăng Tuyết Mạn không phục cãi lại, nói: “Mặc kệ, trả lời ta một lần nữa, rốt cuộc có yêu ta hay không?”

“Vậy còn nàng? Nàng đến thích cũng chưa nói cho ta nghe.” Mạc Kỳ Hàn nhún mày, càng thêm không vui.

“Chàng biết còn hỏi ta?”

“Ta không biết.”

“Không phải chàng rất giỏi thấy rõ lòng người sao?”

“Lòng nàng, ta nhìn không tới.”

“Chàng! Chàng!”

“Nói đi, từ lúc ta vào đến bây giờ, đến câu nhó ta cũng chưa nói, ta làm sao có thể tha cho nàng?”

“Ách, chàng phải thế nào mới buông tha ta?”

“Ha ha, đem toàn bộ mười ngày tịch mịch tối nay trả hết cho ta.”

“Cái gì? Chàng... chàng không biết xấu hổ! Cũng không sợ chàng sẽ tỉnh tấn mà chết sao!”

“Khụ khụ! Ta đây cũng muốn thử, xem ta một đêm muốn nàng mười lần, có thể chết không?”

Nói xong, Mạc Kỳ Hàn đưa ma trảo về phía trong cổ áo Lăng Tuyết Mạn, cười quỷ dị một tiếng, thăm dò vào, cách cái yếm xoa xoa nơi rất tròn, hải lòng nhếch môi, “Vật nhỏ, cảm giác cũng không tệ, ngực này được ta vỗ về chơi đùa ngày càng lớn, sờ vào có cảm giác thành tựu!”

Lăng Tuyết Mạn tức muốn ói máu, vừa muốn lòi mấy cái móng dê ra, vừa nghiêng răng nghiêng lợi, “Dâm tặc đáng chết, không biết xấu hổ, một đêm mười lần, chàng đi tìm kỹ nữ đi! Đến câu yêu ta chàng cũng keo kiệt không nói, ta khinh bỉ chàng!”

“Khụ khụ! Nha đầu, miệng nàng thật đúng là độc a!” Mạc Kỳ Hàn bị sắc, dùng sức bóp mềm mại trong tay một cái, rất là tà ác nói: “Mạn Mạn, trao đổi công bằng, nàng ít nhất nên nói cái gì đó cho ta đi? Nàng nếu chịu nói, ta cũng nói.”

“Chàng nói thật?” Lăng Tuyết Mạn không nghi ngờ, kích động nói.

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, trong mắt tràn đầy ý cười.

“Tình nhân, ta... ta có thể là thích chàng, mấy ngày nay ta ngoại trừ nhớ Hiên nhi, cũng nhớ chàng, liền bám với Hoàng Hậu nương nương nói muốn về phủ...” Lăng Tuyết Mạn lấp bắp, mặt đỏ tai đỏ.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng, khoe miệng tràn đầy cười, hỏi tới: “Ta có phải đã đánh bại địa vị của Nhị Vương gia ở trong lòng nàng không?”

Lăng Tuyết Mạn quẫn, hơi nhếch môi.

Mạc Kỳ Hàn hướng dẫn một bước, “Phải không? Nàng bây giờ không thích Nhị Vương gia phải không? Hoặc là nói nàng tương đối thích ta hơn?”

Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, rất là thẹn thùng nhẹ gật đầu.

“Ha ha, được, bản công tử rất hài lòng.” Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười khế, dán lên bên tai Lăng Tuyết Mạn, không nói lời tâm tình, cũng là nói: “Giúp ta cởi áo.”

“A.” Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình gật đầu, trong đầu một mảnh trống không, khó hiểu thò tay tháo đai lưng bên hông Mạc Kỳ Hàn, cởi áo ngoài của hắn, Mạc Kỳ Hàn đuổi chân ra, “Còn có quần.”

“A.”

“Quần áo trong cũng cởi.”

“A.”

Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc cởi quần lót của Mạc Kỳ Hàn xong, còn chưa kịp phản ứng, môi đỏ liền bị đoạt lấy, cơn mưa hôn ùn ùn kéo đến!

“A... A...” Lăng Tuyết Mạn kêu to trong lòng, chàng còn chưa nói yêu ta đâu!

169. Chương 170

Liều chết triền miên qua đi, Lăng Tuyết Mạn mệt đến mức nhu thuận như con mèo nhỏ vô lực gối lên khuỷu tay Mạc Kỳ Hàn, trông mắt khép hờ, lông mi nhẹ nhàng rung động, môi đỏ hơi sưng, hai gò má đỏ hồng, người đầy dấu hôn, không chỗ nào không hiển lộ rõ ràng kích tình mới vừa rồi tên nam nhân nào đó điên cuồng đoạt lấy.

“Mệt mỗi?”

Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói trầm thấp lười nhác.

“Ừm, mệt mỗi quá, động cũng không muốn động.” Lăng Tuyết Mạn không mở mắt, chu môi đỏ hơi ủy khuất.

“Ha ha, mới ba lượt đã mệt mỗi rồi? Còn lại bảy lần làm sao bây giờ?” Mạc Kỳ Hàn trêu tức, trong mắt hứng thú mười phần.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, một đôi bàn tay trắng như phấn liền dấm lên ngực Mạc Kỳ Hàn, phun lửa nói: “Chàng không phải rất có tiền sao? Còn dư lại không giải quyết được, thì đi thanh lâu! Đừng nói bảy lần, bảy mươi lần cũng có cô nương thỏa mãn thú tính của chàng!”

Nói xong, vẫn còn tức, lại đập một cước, sau đó chuyển người, tức giận bất bình khế nguyên rửa: “Hừ! Ba lượt còn không mệt, thật sự là siêu cấp!”

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Hàn bị sắc, khuôn mặt tuần tú lúc trắng lúc đỏ, nghiêng thân mình, dán lên lưng Lăng Tuyết Mạn, tay phải đi vòng qua xoa mềm mại trước ngực nàng, ấp úng nói: “Mạn Mạn, ta vì sao thú tính? Còn không phải bởi quá nhớ nàng sao? Mười lần đương nhiên là nói đùa, tuy rằng ta không sao, nhưng ta không muốn nàng quá mệt mỏi, còn nhiều thời gian, chúng ta có nhiều thời gian vành tai và tóc mai chạm vào nhau, đừng cho là ta lấy nàng phát tiết!”

“Hừ!” Lăng Tuyết Mạn khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, kéo móng dê trên ngực nàng ra.

“Mạn Mạn, nàng không phải cũng thật sung sướng sao? Ha ha, làm chi bài xích nam nữ hoan ái như vậy?” Mạc Kỳ Hàn nói giỡn, da mặt rất dày, lại xoa Lăng Tuyết Mạn.

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc đỏ ửng một mảnh, gương mặt không thôi, gò má nóng lên, càng dùng sức mở móng dê, sắc giọng: “Là chàng sung sướng có được hay không? Ta mới không có!”

“A? Không có sao? Nếu không có...” Mạc Kỳ Hàn cau mày, kéo dài giọng nói.

“Thì sao?” Lăng Tuyết Mạn rất ngốc hỏi tiếp.

Nàng phát hiện, cái đầu của nàng ở bên cạnh người khác thì rất linh động, nhưng khi gặp dâm tặc này, chỉ số thông minh giảm xuống ít nhất một nửa!

Mắt Mạc Kỳ Hàn chợt lóe, cúi đầu cười khê, tà tà nhẹ thở, “Nàng đã không có cảm giác được sung sướng, vậy phu quân ta chỉ có thể lại thêm một lần, cho nàng chậm rãi cảm nhận!”

“A? Cái gì? Trương Tam Lý Tứ Vương Mặt Rỗ, không cho chàng kiểm soát, không được đẩy dâm niệm của chàng lên người ta!”

Lăng Tuyết Mạn vừa xấu hổ, nhưng chống không lại nổi bàn tay to mang theo ma lực vỗ về chơi đùa, trên má đỏ choáng váng, thân mình lại nóng lên, một cổ khát vọng khôn kể trong người, hần ngậm đóa mai đỏ trước ngực nàng vào trong miệng hút, nàng kim lòng không được yêu kiều ra tiếng, “A... a...”

Mạc Kỳ Hàn ngừng động tác lại, môi mỏng nhẹ cười, lại tiếp tục, bàn tay to phủ cái mông tròn nàng, cảm giác được thân mình nàng run rẩy, hần hài lòng nhếch môi, thăm dò vào giữa hai chân nàng, đùa giỡn bụi hoa u mật, cảm xúc ứa át, nhẩn nhai mềm mại.

Lăng Tuyết Mạn khê cắn môi, trong cơ thể từng đợt tê dại đánh úp lại, khiến nàng khó chịu cùng khát vọng, thân thể cũng không khỏi xoay lại, dán lên nam nhân phía sau, thân mình trần trụi của hai người hoàn toàn kề nhau. Ma sát, càng kích thích hai người hô hấp dồn dập, sóng tình tuôn trào.

Ngón tay dài của Mạc Kỳ Hàn xâm nhập, đâm vào u kính của nàng, cứ việc khích bác nàng, còn bản thân mình vẫn kìm nén, trên trán đầy mồ hôi, nhưng vẫn kiên trì trêu chọc nữ nhân mạnh miệng này, tiếng nói khàn đục cười cười: “Mạn Mạn, khó chịu sao? Có muốn không?”

“Ừ ừ a... a... Không được, chàng bại hoại, chàng là cố ý...” Lăng Tuyết Mạn không thể nói rõ, ngón tay hần co lại, để cho nàng khát vọng càng sâu, hai tay đã không tự chủ vòng lên sau gáy hần, trong cơ thể khó chịu làm cho nàng muốn khóc, nhưng đầu gối này còn hỏi nàng-

“Mạn Mạn, ta chính là cố ý, là nàng nói chỉ có ta sung sướng, nàng không có, ta mới càng thêm nỗ lực, nữ nhân của ta nếu không vui, ta buồn bực chết mất.” Mạc Kỳ Hàn thở hỗn hển, vẫn nói đùa.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, nhưng lời xấu hổ không thể nào nói ra khỏi miệng, liền tức giận dùng đầu ngón tay gõ sau lưng Mạc Kỳ Hàn, để ám chỉ hần.

Nhưng, Mạc Kỳ Hàn lại cười tà tứ, ra vẻ không biết, hỏi: “Mạn Mạn, nàng rốt cuộc là có ý gì a? Ta cũng không muốn miễn cưỡng nàng, đỡ cho nàng nói ta là cưỡng bạo nàng, muốn hay không, nói cho ta biết!”

“Chàng!” Lăng Tuyết Mạn tức không chịu nổi, hai chân vô ý thức lộn xộn, chỗ tư mật của hai người ma sát càng sâu, nàng rõ ràng cảm thấy nam nhân này nổi lửa nóng, ánh mắt nháy mắt sáng ngời, âm thầm hừ hừ, kiên định nói: “Không cần!”

“Thật sự không cần sao?” Mạc Kỳ Hàn lại hỏi.

“Không cần!” Lăng Tuyết Mạn vẫn trả lời khẳng định.

Nói xong, đột nhiên ra tay, chuẩn xác cầm lấy tiểu huynh đệ của Mạc Kỳ Hàn, cũng cố ý vuốt lung tung, đóng đưa trái phải, vuốt cao vuốt thấp, tự tin giương đôi mày thanh tú, hừ, xem ai có thể nhịn!

Quả nhiên, khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn lập tức tái, thét lớn một tiếng, tiếng nói càng thêm khàn đục, hơi thở cũng càng thêm hỗn loạn, “Mạn Mạn, nàng làm gì? Nàng không phải là không muốn sao? Còn dám đốt lửa?”

“Đúng vậy, ta là không muốn, nhưng ta muốn chơi đùa một chút! Ha ha, chỉ cho chàng sờ nơi đó của ta, không cho ta sờ chàng à?” Lăng Tuyết Mạn cười cực kỳ đắc ý.

“Nàng sờ ta, ta sẽ chịu không nổi!” Mạc Kỳ Hàn ấn nhẫn, từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói, trên trán mồ hôi càng nhiều.

“Hừ, chàng đã chịu không nổi, còn giả vờ!” Lăng Tuyết Mạn khinh bỉ nói.

Mạc Kỳ Hàn hít sâu một hơi, “Nha đầu, bản công tử không nhịn nữa, lúc này coi như nàng thắng!”

Nói xong, thân mình liền đè Lăng Tuyết Mạn xuống, cúi đầu hôn nàng, thắt lưng đẩy một cái, phóng thích ấn nhẫn đè nén ra.

Vận động đến thời khắc kích tình, thiên hạ dưới thân đã dừng không được, rên rỉ ra tiếng, đôi tay nhỏ bé nắm thật chặt bả vai nam nhân trên người, từng trận xâm nhập nàng, hần bỗng nhiên tiến lên một trận, để cho nàng nhịn không được thét chói tai, hần vội che kín môi nàng, để tránh ám vệ tuần tra bốn phía nghe được.

Tuy rằng thân thể của nàng sớm không còn ngây ngô, nhưng vẫn khít khao làm hần hưởng thụ đến chưa bao giờ có vui thích khó nhịn như thế, cũng kìm lòng không được thấp giọng rên rỉ, gọi, “Mạn Mạn, Mạn Mạn...”

Kích tình qua đi, Lăng Tuyết Mạn lại mệt nằm, thân thể như tan tác, vô lực tựa vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, dùng sức thở phì phò, Mạc Kỳ Hàn thỏa mãn ôm lấy nàng, gò má kề nhau, ôn nhu nhỏ vụn hỏi: “Mạn Mạn, cảm giác vừa rồi được chứ?”

“Được, nhưng thật sự không được thêm lần nữa, ta mệt chết đi được, một chút sức lực cũng không có.” Lăng Tuyết Mạn khẽ hôn Mạc Kỳ Hàn một cái, mặt đỏ, khấn trương cầu.

“Ha ha, được, thời gian còn lại chúng ta ngủ.” Mạc Kỳ Hàn cười khẽ, lòng tràn đầy sung sướng.

170. Chương 171

Liên tiếp mấy ngày, thời tiết sáng sủa, mặt trời ấm áp, chiếu ở trên thân, ấm áp, tâm tình cũng thoải mái cực kỳ.

Trong rừng phong sau hồ Nguyệt Lượng, Lăng Tuyết Mạn thoải mái đi dạo, sau đó thở dài một tiếng.

Ngây ngô nhàm chán, muốn ra cửa, không chỉ có quản gia sống chết khuyên bảo không cho, đêm qua, Tình nhân cũng không cho nàng ra phủ, nói là không thái bình, hần đang bận, không điều được thủ hạ bảo vệ nàng, muốn nàng ngoan ngoãn ở trong Vương phủ.

Đá bóng ngán, đọc sách ngán, bàn đu dây bị phá, thêu hoa cũng không có hứng thú, chơi cờ không biết, đánh đàn không biết, nàng còn có thể làm cái gì?

Lăng Tuyết Mạn nhàm chán dạo một vòng, đột nhiên “A!” hét to một tiếng!

“Vương phi, ngài sao vậy?” Xuân Đường dè dặt hỏi.

“Nhằm chán! Chán nản! Tịch mịch!” Lăng Tuyết Mạn oán giận không thôi.

Nói xong, đập lên chiếc lá phong rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang ‘rột roạt’, nghe thấy, nhấc váy lên, cố ý dẫm xuống một cước nữa, đi về phía trước, nghe thanh âm không ngừng phát ra, ngây ngô cười khanh khách.

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc nhau, cười hiểu ý.

Phía sau, một tiếng bước chân nhẹ nhàng dần dần truyền vào trong tai, Lăng Tuyết Mạn đang thoải mái vui vẻ, vẫn chưa nghe được, hai tròng mắt vẫn kiểm lá phong dưới chân, vui vẻ cười.

Xuân Đường Thu Nguyệt quay đầu lại, nhìn người mới đến, biểu tình cứng đờ, không dám hiển lộ quá nhiều, vội cúi đầu quỳ xuống, chưa kịp mở miệng thỉnh an, người mới đến liền khoát tay, ý bảo các nàng đi xuống.

Xuân Đường Thu Nguyệt hơi nâng mi, chỉ có thể gật đầu, rời khỏi rừng phong.

Lăng Tuyết Mạn vui vẻ trong chốc lát, lại nhằm chán, lầm bầm: “Xuân Đường Thu Nguyệt, các người tìm cái gì vui cho ta làm được không? Ta sắp mốc meo rồi! Haiz, thật muốn đi Cung Nguyệt Môn xem xiếc, ta nghe đại nương bán sơn nói nhóm xiếc nơi đó nổi tiếng nhất kinh thành đó.”

Thật lâu, phía sau không có giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn theo bản năng quay đầu lại, liền nhìn vào một đôi mắt đen như mực ôn nhu mỉm cười, khuôn mặt tuần tú tao nhã, cẩm áo màu trắng, thắt lưng tinh tế cùng màu, áo choàng trắng tinh, lúc này hai tay chấp sau người, bên môi nhẹ ý cười, chăm chú dừng ở trên người nàng.

Giật mình chớp mắt, môi mở mở, kinh ngạc nói, “Nhị Vương gia, ngài... sao ngài lại tới đây? Cũng không lên tiếng.”

“Đi phía trước, sợ nàng lại đụng vào ta, xuất hiện ngay phía sau nàng, là muốn nghe xem nàng đang làm bầm lầy bầu cái gì.” Mạc Kỳ Diễn tươi cười như tắm gió xuân, tiếng nói ôn hòa, trong đôi mắt sáng lóe ra ý cười.

Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Kỳ Diễn, trong lòng tự dưng khẩn trương, mắt theo bản năng liếc chung quanh, rất có loại cảm giác yêu đương vụng trộm sợ bị tóm.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện, Tình nhân của nàng đứng nhìn đến cũng đừng biết a, nếu không, a... a... lại muốn chết chắc rồi!

“Nàng thấy ta lại khẩn trương?” Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt nhíu mày, nắm chặt bàn tay.

“Ách, không có.” Lăng Tuyết Mạn cuống quýt ngẩng đầu, cười khan nói: “Nhị Vương gia nói đùa, ta không làm chuyện xấu, làm sao có thể khẩn trương?”

“Phải không?” Mạc Kỳ Diễn cong khóe môi một chút, mắt cụp xuống, trong lời nói mang theo một chút cô đơn, “Nếu nàng khẩn trương, thì vấn đề chắc là ta.”

Lăng Tuyết Mạn không hiểu nhìn hẩn, trong lòng nảy lên một tia khổ sở.

“Tuyết Mạn, cái này cho nàng.” Mạc Kỳ Diễn rất nhanh lại tươi cười, từ trong tay áo lấy ra một cái túi màu đỏ, đưa tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, “Đây là ta hôm qua đi chùa Bạch Vân cầu cho nàng, nàng đeo nó đi. Vô luận giữa chúng ta ra sao, ta cũng không muốn phải nhìn nàng gặp chuyện không may nữa.”

“Ngài... ngài cầu bùa bình an, đưa tới cho ta?” Hốc mắt Lăng Tuyết Mạn nóng lên, tay cầm túi có chút run.

Mạc Kỳ Diễn nhẹ nhàng gật đầu, nụ cười trên mặt ôn nhu như nắng ấm hôm nay, mắt nóng rực đầy yêu thương.

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng vuốt ve túi nhỏ trong tay, đầu cúi thấp, liếc mắt chớp mắt, cố cản nước mắt rơi, trong lòng không biết nên nói cái gì, chỉ thì thầm, “Cảm ơn, cảm ơn...”

“Có cần thiết nói lời cảm ơn sao?” Mạc Kỳ Diễn hỏi nhỏ, cười lạnh bạc, “Ta nghĩ nàng biết tâm ý của ta, ta không cần lời cảm ơn của nàng.”

“Nhị Vương gia, chúng ta không có khả năng sống chung.” Lăng Tuyết Mạn nhìn hẩn một cái, lại vội vàng cúi đầu, nói nhỏ đến không thể nghe thấy.

Mạc Kỳ Diễn bỗng dưng siết chặt mười ngón tay, bước về phía trước gần một bước, ánh mắt dừng ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn, giống như đang cực lực đè nén nội tâm kích động, nhẹ hỏi: “Tuyết Mạn, nàng nhất định phải kiên trì hai người một đời một kiếp của nàng sao? Ta không thể cho nàng danh hiệu Nhị Vương phi, cũng chịu chỉ một thê, nhưng lòng ta toàn bộ cho nàng, cũng không thể được sao?”

Thân mình Lăng Tuyết Mạn hơi chấn động, không tự chủ lùi về sau một bước, giương mắt, kinh ngạc lo lắng nhìn nam nhân trước mặt, đáy lòng hỗn độn.

Hẩn nhìn nàng, chăm chú nhìn, chờ nàng trả lời.

Thật lâu sau, một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống, rớt ở trên mu bàn tay, Lăng Tuyết Mạn hoảng loạn hoàn hồn, nghiêng mặt đi, môi ngấp ngừng, “Nhị Vương gia, thực xin lỗi, Tuyết Mạn không xứng được Nhị Vương gia ưu ái, ngày đó, trong rừng đào, ngài nói không có khả năng vì bất luận kẻ nào mà thay đổi, Tuyết Mạn liền đã quyết định rồi.”

“Tuyết Mạn, nàng muốn kiên trì thủ tiết cũng không chịu ủy khuất vì ta sao?” Mạc Kỳ Diễn kích động giữ hai vai Lăng Tuyết Mạn, trong mắt nóng rực tràn đầy không cam lòng cùng mất mát.

“Không không...” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, trong tiếng nói mang theo nước mắt, “Nhị Vương gia, ta cùng ngài không có kết quả, ta không xứng, ngài... ngài hãy quên ta đi!”

“Tuyết Mạn” Mạc Kỳ Diễn khẽ gọi một tiếng, hẩn không khống chế được cảm xúc, đột nhiên ôm Lăng Tuyết Mạn, hai mắt đỏ khê chớp, cầm để ở trên vai Lăng Tuyết Mạn, thì thào: “Tuyết Mạn, rõ ràng là đêm đó nàng đã chọn ta, hiện tại lại muốn ta quên nàng, quên một người thật dễ dàng sao?”

Lăng Tuyết Mạn tròn mắt, hai tay Mạc Kỳ Diễn ôm thật chặt, nàng mới sinh ý niệm muốn đẩy hẩn ra, liền bị hẩn phát giác, ôm nàng càng chặt, để cho nàng lập tức hoảng loạn, lắp bắp: “Nhị... Nhị Vương gia, ngài buông ta ra, bị... bị người nhìn đến làm sao bây giờ?”

“Tuyết Mạn, nơi này không có ai, nàng đừng sợ.” Mạc Kỳ Diễn nhẹ giọng an ủi, vẫn ôm thật chặt nàng, trên người nàng thơm ngát, khép hờ mắt, nói nhỏ: “Tuyết Mạn, một ngày không nhìn thấy nàng, trong lòng ta sẽ không an, gặp được nàng, nàng lại cách ta xa như vậy, có các huynh đệ khác, chúng ta đến nói mấy câu cũng không thể, tiểu Thất càng ngày càng thích nàng, ta thật sợ lo lắng nàng sẽ...”

171. Chương 172

Toàn bộ đầu óc Lăng Tuyết Mạn hỗn loạn cùng trống rỗng, được nam nhân này ôm ấp đã từng là giấc mộng nàng trông mong, nhưng hết thấy đều đã lặng yên thay đổi, bởi vì nàng lần lượt gặp nạn, bởi vì dâm tặc lần lượt cứu giúp cùng bá đạo giữ lấy, bởi vì tâm nàng đã không thuần, đặt vào một người đàn ông khác...

“Nhị Vương gia, ngài buông ta ra đi, tiểu Thất và ta là bạn bè.” Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, nói nhỏ.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Diễn vẫn chưa buông tay, mà hít sâu một hơi, siết chặt cánh tay, ngữ khí lại loạn, “Tuyết Mạn, tha thứ cho ta kim lòng không được, ta không muốn mạo phạm nàng, chính là sợ mất đi nàng, chỉ là muốn ôm nàng một cái, không cần từ chối ta.”

“Nhị Vương gia, thực xin lỗi, thực xin lỗi, cũng xin ngài tha thứ cho hành động của ta ở trong thiên lao hôm ấy, nhưng đi đến hôm nay, trong lòng ta không còn có ngài, ngày đó, nếu như ngài nói chịu vì ta thay đổi, có thể tâm ý của ta sẽ kiên định, nhưng lời nói của ngài, khiến ta không thể đến với ngài, sẽ không hồi tâm nữa.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ rơi nước mắt, dứt quãng nói.

Rất xa, thân ảnh ngừng lại, biểu tình cứng ngắc nhìn về phía trước, thân mình thẳng tắp, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng khiếp sợ, muốn phát ra âm thanh, lại mở môi vài lần, đều chưa phát ra một chữ.

Đột nhiên nhìn đến thị vệ tuần tra, đầu lập tức thanh tỉnh lại, ánh mắt lóe ra, đột nhiên một tiếng “A -” thét chói tai, sau đó thở dài ngã trên mặt đất!

Một tiếng kêu chói tai này, kinh ngạc thị vệ, càng kinh ngạc Mạc Kỳ Diễn cùng Lăng Tuyết Mạn!

Thị vệ nhanh chóng chạy tới, Mạc Kỳ Diễn cũng buông lỏng tay cánh tay, vừa quay đầu lại, cách năm trượng, Mạc Ly Hiên té ngã trên mặt đất, cảm thấy cả kinh, vội chạy vội tới trước mặt Mạc Ly Hiên, đưa tay đỡ lấy Mạc Ly Hiên, lo lắng nói: “Hiên nhi, con làm sao vậy?”

“Phụ vương!” Mặt Mạc Ly Hiên trắng bệch, mượn lực đứng lên, nói rất là ảo não: “Nghe nói phụ vương đi đến rừng phong, con muốn tới đây tìm phụ vương, ai ngờ chạy quá nhanh, lại vấp té. Con thật là vô dụng.”

“Hiên nhi, về sau cẩn thận một chút, té đau không?” Mạc Kỳ Diễn vừa nói vừa nhẹ phất lá phong trên quần áo Mạc Ly Hiên, cũng ngồi xổm xuống ấn hai chân Mạc Ly Hiên, “Chân đau không?”

“Con không sao, phụ vương không cần lo lắng.” Mạc Ly Hiên cười nhẹ.

Một đội thị vệ chạy lại, quỳ một chân trên đất, “Nô tài ra mắt Nhị Vương gia! Tham kiến tiểu Vương gia!”

Mạc Kỳ Diễn thoáng ngẩn ra, mỉm cười nói: “Tất cả đứng lên đi!”

“Tạ Nhị Vương gia!”

“Tiểu Vương gia không sao, lui ra đi!”

“Vâng! Nô tài cáo lui!”

Lăng Tuyết Mạn đứng ở tại chỗ, ngẩn ra nhìn Mạc Ly Hiên, trong đầu lần nữa trống rỗng.

“Mẫu thân!”

Thẳng đến, giọng nói Mạc Ly Hiên vang lên ở gần bên tai, Lăng Tuyết Mạn mới thanh tỉnh lại, “Hả? Cái gì?”

“Mẫu thân, ngài đang suy nghĩ gì? Bộ đáng ngờ ngác, con gọi phòng ăn nấu canh lươn cho ngài, chắc sắp đưa tới rồi, chúng ta trở về đi.” Mạc Ly Hiên nói chuyện giống ngày thường, cười thân thiết.

“À, ta... ta vừa rồi...” Lăng Tuyết Mạn giương môi, lúng túng... nghiêng mắt, Mạc Kỳ Diễn nhân nhạ nhìn nàng, trong mắt tích tụ vạn ngàn lời nói, còn có ưu thương.

Cảm thấy đau đớn, vội thu hồi ánh mắt, gượng cười, “Hiên nhi, đầu óc ta gần đây không tốt, vừa rồi suy nghĩ chuyện mừng thọ Hoàng Thượng, nghĩ đến nhập tâm.”

“Ha ha, mẫu thân, trước không cần suy nghĩ, quay về từ từ nghĩ.” Mạc Ly Hiên dặt tay Lăng Tuyết Mạn, cười, “Phụ vương, con gọi hạ nhân đem canh lươn đưa đến Liễu Hương Cư, ngài ngày thường thích uống, hôm nay cũng cùng nhau đi, ngài cùng mẫu thân đều đến chỗ của Hiên nhi đi.”

“Ừ.” Mạc Kỳ Diễn quay lại, cười nhẹ.

Ba người thông thả bước về Liễu Hương Cư, Mạc Ly Hiên ở giữa, Lăng Tuyết Mạn ở bên phải, Mạc Kỳ Diễn đi bên trái.

Hai người lớn xấu hổ không nói gì, chỉ phối hợp Mạc Ly Hiên câu có câu không đáp lời, ánh mắt lơ đãng nhìn nhau, lại nhanh chóng quay đi.

Trên bàn cơm, Mạc Ly Hiên hiếu thuận tự mình múc một chén nhỏ cho Mạc Kỳ Diễn, lại một chén cho Lăng Tuyết Mạn, trên khuôn mặt trẻ con tràn đầy tươi cười, “Phụ vương, mẫu thân, mời dùng!” (kiểu mẫu gia đình hạnh phúc là đây)

“Hiên nhi, cảm ơn con.” Lăng Tuyết Mạn vui mừng cười yếu ớt.

“Ha ha, ta tặng con cho nàng, khẳng định là không uống đi.” Mạc Kỳ Diễn nhìn Lăng Tuyết Mạn, cười nhẹ, ánh mắt chợt lóe lại quay trở lại trên mặt Mạc Ly Hiên, “Từ khi Hiên nhi đến Tứ Vương phủ, trưởng thành không ít, càng biết chuyện không ít.”

“Nói rõ giáo dục của ta tốt hơn ngài.” Lăng Tuyết Mạn đồng dục nói.

“Khụ khụ, da mặt thực dày.” Mạc Kỳ Diễn bị sặc, mắt liếc Lăng Tuyết Mạn, uống một ngụm canh, hỏi một vấn đề thật ngốc, “Hiên nhi, con thích phụ vương hay là thích mẫu thân?”

Lăng Tuyết Mạn u buồn, dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn Mạc Kỳ Diễn, “Ngài là ghen tị tình cảm của ta với Hiên nhi hả? Nó là con trai ruột của ngài, thế nào lại không thích ngài?”

“Ách, phụ vương, mẫu thân nói rất đúng a, hai người các ngài Hiên nhi đều thích.” Mạc Ly Hiên rút rút khuôn mặt nhỏ nhắn, nói.

Mạc Kỳ Diễn hơi trừng mắt Lăng Tuyết Mạn một cái, nhú mày nói: “Phụ vương hỏi chính là tương đối, con thích người nào hơn?”

Lăng Tuyết Mạn lại lần nữa không nói gì.

“A? Cái này khó mà nói a, phụ vương ăn canh nhanh đi, canh lươn nguội sẽ không ngon.” Mạc Ly Hiên khó xử nói, chỉ chỉ chén canh, cười khan.

“Hiên nhi, tình cảm của con cùng với mẫu thân đã tốt, vậy thì giúp phụ vương khuyên nhủ, thuyết phục mẫu thân đáp ứng phụ vương một chuyện, chuyện này, đối với phụ vương rất quan trọng, kỳ thực, sai cũng không phải đều do phụ vương, là mẫu thân sai lầm trước, nhưng phụ vương hiện tại nguyện ý không so đo với nàng, chỉ cầu nàng có thể đổi ý.” Mạc Kỳ Diễn nói ẩn ý, liếc xéo Lăng Tuyết Mạn, khóe môi nhếch lên nụ cười nhẹ nhẹ.

Tay Lăng Tuyết Mạn cầm muống run lên, một ít nước canh rơi ở trên bàn, ngây ngốc nhìn Mạc Kỳ Diễn, khẽ nhếch cánh môi, chỉ học ra một chữ, “Ngài-”

Trong đầu Mạc Ly Hiên nhanh chóng hiện ra một màn phụ vương nó ôm Lăng Tuyết Mạn trong rừng phong, trong lòng không biết làm sao, “Phụ vương, ngài... ngài nói là chuyện gì vậy?”

“Đừng hỏi chuyện gì, nàng tự hiểu, khuyên nàng thì tốt rồi.” Mạc Kỳ Diễn nói xong, nhìn thoáng qua Mạc Ly Hiên cùng Lăng Tuyết Mạn, “Ăn canh đi, trong chốc lát sẽ nguội mất.”

“Vâng.” Mạc Ly Hiên gạt đầu một cách máy móc, vùi đầu nghiêm túc uống canh lươn.

Lăng Tuyết Mạn lại cứng ngắc vài giây, cũng cúi đầu, không lên tiếng, uống canh không thấy ngon.

Một đoạn tình này, kết quả ai đúng ai sai?

Thẳng đến nhiều năm sau, Mạc Kỳ Diễn nhớ lại hết thấy ngày đó ở rừng đào, hối hận không kịp.

172. Chương 173

Mạc Kỳ Diễn đi rồi, Lăng Tuyết Mạn ở trong phòng suy nghĩ thật lâu.

Nếu nói là nghĩ cái gì, nàng cái gì cũng không có nghĩ ra, chính là ngồi ngơ ngác, giường mắt nhìn một chỗ, bất động, không nói chuyện.

Xuân Đường Thu Nguyệt lo lắng chờ ở trong sân, đi qua đi lại.

Thấy Mạc Ly Hiên đi tới, hai nha hoàn ngăn ra, bước lên thỉnh an.

“Mẫu thân đâu?”

“Thưa tiểu Vương gia, Vương phi ở trong phòng.”

“Ừ.”

Lòng Mạc Ly Hiên đầy tâm sự, đẩy cửa vào, ngồi xuống đối diện Lăng Tuyết Mạn.

“Mẫu thân đang suy nghĩ gì? Là về phụ vương à?”

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, nhìn Mạc Ly Hiên nhìn hồi lâu, đột nhiên cười, thản nhiên nói: “Không có gì.”

“Mẫu thân, tình cảm của người lớn Hiên nhi không hiểu, phụ vương bảo con khuyên nhủ ngài, con cũng không biết là chuyện gì, nhưng con không muốn miễn cưỡng mẫu thân, mẫu thân thích cái gì, không thích cái gì, tất cả đều do mẫu thân quyết định. Phụ vương là người tốt, Hiên nhi luôn luôn kính trọng phụ vương, nếu phụ vương không vui, Hiên nhi chắc chắn đau lòng, nhưng nếu mẫu thân không vui vẻ, Hiên nhi cũng không muốn như vậy, vì vậy, Hiên nhi cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói, tất cả đều do chính các ngài giải quyết.” Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng nói.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn Mạc Ly Hiên, thật lâu không nói một câu. Đứa nhỏ này trưởng thành sớm, có vẻ như cái gì cũng không biết, lại tựa hồ như cái gì cũng biết.

“Mẫu thân, đừng khóc.”

Mạc Ly Hiên lấy khăn, đứng lên, đi qua bàn xoa mặt Lăng Tuyết Mạn, lau nhẹ nước mắt trên má cho nàng, ánh mắt chăm chú, như nam tử trưởng thành, trách nhẹ: “Mẫu thân mỗi ngày phải thông suốt phóng khoáng, khóc không tốt cho thân thể, về sau không được khóc nữa.”

“Ách” Lăng Tuyết Mạn hỗn độn, cà lăm: “Hiên nhi, con... con không giống con ta, mà như là...”

“Giống cái gì?” Mạc Ly Hiên vừa lau vừa hỏi. (lau nước mắt mà sao lâu thế)

“Giống phụ thân ta.” Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói.

Nghe vậy, Mạc Ly Hiên ngừng tay, nhìn Lăng Tuyết Mạn gần trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, rầu rĩ nói: “Con vốn là không phải con trai của ngài, ngài có thể sinh ra con lớn như con sao?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn càng thêm hỗn độn, không hiểu ngứa đầu nói: “Hiên nhi, con không muốn nhận ta làm mẫu thân sao?”

Vừa ngứa đầu, Lăng Tuyết Mạn bỗng dưng phát hiện, nàng ngồi, Mạc Ly Hiên đứng, cao hơn nàng rất nhiều, nếu hai người đều đứng thẳng, Mạc Ly Hiên cũng đã đến cằm nàng.

“Không có.” Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng trả lời một câu, tiếp tục lau một giọt nước mắt cuối cùng trên má Lăng Tuyết Mạn, mới ngồi trở lại chỗ cũ, nói tiếp: “Ngài là mẫu thân của con a, sao con lại không nhận mẫu thân đâu?”

“Ha ha, Hiên nhi, tuy rằng ta lớn hơn con, nhưng ở đây vẫn luôn là con chăm sóc cho ta, ta giống như thật vô dụng, thật không phải là một mẫu thân đủ tư cách, con cần thận săn sóc như vậy, về sau chờ con thành thân, Vương phi của con sẽ được hưởng phúc!” Lăng Tuyết Mạn thở dài.

Mạc Ly Hiên nhẹ cau mày, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, trầm mặc một hồi lâu, không cười cũng không giận, lên tiếng thật bình thản: “Mẫu thân, con không cần ngài chăm sóc, con là nam tử, tuổi cũng không nhỏ, mà tuổi mẫu thân lại nhỏ, nên con chăm sóc mẫu thân, mẫu thân chỉ cần mỗi ngày vui vẻ sống, con đây liền vui vẻ, đây mới là công lao lớn nhất của mẫu thân. Về sau cho dù con thành thân, tình cảm của con đối với mẫu thân sẽ như trước không thay đổi, phụng dưỡng mẫu thân cả đời, chăm sóc mẫu thân cả đời.”

“Hiên nhi!”

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy nóng lên, thì thào gọi một tiếng, đưa tay cầm tay Mạc Ly Hiên, trong lòng cảm động không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt, nước mắt lại nhịn không được tràn mi, từng giọt từng giọt dừng ở trên bàn, Mạc Ly Hiên khẽ nhấp môi, lại cầm khăn, lúc này đây đi tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, hơi cong thân mình, vì nàng lau lệ, không vui nói, “Mẫu thân, không phải mới vừa nói sao? Không được khóc nữa, Hiên nhi thích nhìn bộ dáng mẫu thân vui vẻ cười to, như vậy mẫu thân rất đẹp, vừa khóc liền biến dạng!”

“Ừ ừ, ta không khóc nữa, khóc nữa con liền phạt ta.” Lăng Tuyết Mạn hít hít mũi, cười ngây ngô.

“Phạt mẫu thân cái gì?” Mạc Ly Hiên lộ ra tươi cười.

“Phạt ta hầu hạ con rửa chân.” Bên môi Lăng Tuyết Mạn tràn ra nụ cười, “Như thế nào?”

Mạc Ly Hiên ngẩn người, rồi sau đó cười khê lên, “Được, vậy Hiên nhi ghi nhớ, đến lúc đó mẫu thân không được chối.”

“Không có, lừa ai cũng không thể lừa con phải không?” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu cười nói.

“Ha ha.” Mặt Mạc Ly Hiên giãn ra, trên mặt nồng đậm ý cười, khuôn mặt này giống Mạc Kỳ Diễn tám phần, so với Mạc Kỳ Diễn hơn vài phần tàn nhẫn cùng tâm cơ, đây là hoàn cảnh thay đổi tính cách, mà những thứ này chỉ nhằm vào người khác, ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, lại vĩnh viễn đều là một gương mặt cười hồn nhiên.

“Ha ha, có một đứa con ngoan như con, giống phụ vương con nói, ta lời to!” Lăng Tuyết Mạn vui vẻ xoa bóp gò má Mạc Ly Hiên, hoạt bát nhảy nhót mắt.

Tròng mắt Mạc Ly Hiên xoay một vòng, giả hoạt nói: “Mẫu thân, ngài có vẻ rất thích nhéo mặt con a, vậy con có thể nhéo mặt của ngài sao?”

“Hả? Ha ha, có thể a, có cái gì mà không thể?” Lăng Tuyết Mạn nói xong đưa mặt tới.

Mạc Ly Hiên mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng đụng mặt Lăng Tuyết Mạn, đầu ngón tay có chút run, trên mặt không hiểu sao nóng lên, không có nhéo, chính là động tác đụng chạm rất nhẹ, rồi sau đó nhanh chóng thu tay về, cười nói: “Mẫu thân, con không nhéo, con luyện công sức lực lớn, sợ nhéo đau mẫu thân.”

“Hi hi, không thể nhéo ta đau, bằng không ta không quản được nước mắt.” Lăng Tuyết Mạn trêu, nghiêng người ngửa đầu cười nói.

“Vương phi, nô tài xin cầu kiến!”

Tiếng đập cửa vang lên, giọng nói của quản gia cũng theo đến.

Hai người nhìn nhau, Mạc Ly Hiên nói: “Vào đi.”

Quản gia tiến vào, khom người mà nói: “Nô tài ra mắt tiểu Vương gia! Tham kiến Vương phi! Mới vừa rồi Ngũ Vương gia phái người đưa tới một quyển địch phổ cho Vương phi!” (địch phổ chắc là cuốn nhạc ấy người thổi sáo)

“Ngũ Vương gia? Đưa địch phổ cho ta?” Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên.

“Vâng.”

Quản gia hai tay dâng một cái hộp gấm màu đỏ, Lăng Tuyết Mạn tiếp nhận, tò mò mở ra, chỉ thấy một quyển sách có bìa tinh mỹ nằm ở bên trong, cầm lên, mở ra, Mạc Ly Hiên nhìn lại, vừa thấy, kinh ngạc nói: “Đúng là bản viết tay!”

“Ách!” Lăng Tuyết Mạn ngây cả người, tùy tiện lật vài tờ, bản viết tay thì như thế nào? Đáng tiếc nàng một chút cũng không biết! Cổ đại cùng hiện đại cách xa vạn dặm a!

Mạc Ly Hiên cầm quyển địch phổ từ tay Lăng Tuyết Mạn, liếc nhìn, không tự chủ nhẹ nhúu mày, lại không nói lời nào.

Lăng Tuyết Mạn mặc dù xem không hiểu, cũng không dám nói sợ người ta nhìn ra khác thường, để tránh làm cho người sinh nghi, nàng không biết xem địch phổ, sẽ làm sao có thể thổi sáo?

Ngũ Vương gia đáng ghét, đem sách đến thử thách nàng rồi!

Vừa nghĩ như thế, đối với Mạc Kỳ Lâm chẳng những không có cảm kích, còn buồn bực!

“Quản gia, phái người báo cho Ngũ Vương gia, nói nhạc phổ ta nhận, cảm ơn ý tốt của hắn.”

“Vâng. Vương phi.”

173. Chương 174

Đêm vắng người.

Lăng Tuyết Mạn hỗn độn tâm tư, một chút cũng không có buồn ngủ.

Xuống giường thay quần áo ngoài, tắt đèn, dựa vào đầu giường, từ trong tủ đầu giường lấy ra sáo ngọc màu trắng Mạc Kỳ Dục đưa, nhẹ nhàng vuốt ve cây sáo, cảm giác trơn trơn lạnh lạnh truyền vào đầu ngón tay cùng trong lòng bàn tay, không hiểu sao làm cho tâm nàng dần dần yên tĩnh trở lại, thật lâu chưa chạm vào cây sáo, từ khi nàng xuyên qua một năm, sau khi cha ghe bề gãy của nàng cây sáo, nàng không có tiền mua nổi một cây sáo.

Hiện tại nàng lại có cây sáo, hơn nữa còn là sáo ngọc màu trắng tốt như vậy, vuốt ve thân sáo, trong đầu bỗng dưng nảy ra lời nói của Mạc Kỳ Diễm, “Tiểu Thất càng ngày càng thích nàng.” Ngón tay nhất thời run lên một chút, tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp, làm sao có thể chứ?

Dùng sức lắc đầu, Lăng Tuyết Mạn xua đuổi ý nghĩ hỗn độn này, môi nhẹ nhàng phủ trên sáo ngọc, mười ngón nhẹ chạm, môi đỏ nhẹ động, từng đợt tiếng sáo du dương tràn ra bên môi, Lăng Tuyết Mạn hài lòng, âm thanh thật là khá, quả thật là sáo tốt nha!

Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu nhớ lại một chút các khúc nhạc nổi tiếng của Trung Quốc, ai ngờ đang nhớ lại, sau tám bình phong vang lên tiếng bước chân, chớp chớp mắt, hoạt bát cười, Lăng Tuyết Mạn lặng lẽ xuống giường, chân trần trượt, kiễng chân lên, rón ra rón rén trốn đến sau bình phong, vụng trộm ngó đầu.

Nhưng mà, người nào đó còn nham hiểm hơn nàng, lực nghe đủ thính, thân mình nhanh chóng lách ra, nhấn cơ quan khép vách tường lại, sau đó đi lên vài bước, đứng ở bên này bình phong, khoe miệng chứa đầy ý cười.

Lăng Tuyết Mạn mở to hai mắt nhìn trong chốc lát, cái gì cũng thấy không rõ, đang lúc buồn bực, cách bình phong vang lên một tiếng ho khan nhẹ nhẹ, đôi mày thanh tú chau một cái, lần rình coi thứ n của nàng lại thất bại!

Ảo não khê cần môi, thân mình chuyển ra, mới muốn phát hỏa, bỗng dưng nghĩ đến chuyện ban ngày Mạc Kỳ Diễm ôm nàng, Tình nhân nhều tai mắt, chỉ sợ đã biết thừa!

Cảm thấy sợ, cơn tức sớm biến lên chín từng mây, lại thay gương mặt kiêu mị, ngọt ngào khê gọi một tiếng, “Tình nhân!” Sau đó hai tay vuốt ve bò lên sau gáy Mạc Kỳ Hàn, nhẹ nhàng nhảy lên, cả thân thể giống gấu Koala bám ở trên người Mạc Kỳ Hàn!

“Mạn Mạn, không có việc gì mà ân cần, tức là trong lòng có chương ngại. Những lời này là có ý gì?” Hai tay Mạc Kỳ Hàn nâng cái mông xinh đẹp của Lăng Tuyết Mạn, đi đến giường, mang ý cười thật sâu hời.

“Ách...” Khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ lên, cúi đầu vào ngực Mạc Kỳ Hàn, mồm miệng không rõ lầm bầm: “Ta là thất học, không biết.”

“Không biết? Hả?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, vung cấm bào, ngồi ở cạnh giường, đem Lăng Tuyết Mạn đặt ở trên hai chân hắn, tay phải nâng cằm nàng, chế nhạo: “Mạn Mạn nhà ta không phải tài nữ uyên bác sao? Tại sao lại thành mù chữ?”

Lăng Tuyết Mạn đối với chữ ‘Mạn Mạn nhà ta’ nghe hết sức là ấm lòng, ôm chặt cổ Mạc Kỳ Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát hắn, làm nũng sảng giọng: “Lúc trước nói không tính, hiện tại ta chính là thất học.”

“Ha ha, Mạn Mạn, thế nào, đêm nay nàng sao lại phá lệ, nhiệt tình với ta vậy? Có phải chột dạ không?” Mạc Kỳ Hàn cười hời, ánh mắt lóe ra, thu lại một tia ý lạnh.

“Ta mới không có đâu, hừ, ta không để ý chàng, chàng tức giận, ta nhiệt tình với chàng, chàng lại không quen, vậy chàng nói, rốt cuộc ta nên làm cái gì bây giờ?” Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, điểm nhẹ ở trên môi Mạc Kỳ Hàn một cái, chu cái miệng nhỏ nhắn giận dỗi nói.

Mạc Kỳ Hàn nặng nề cười, “Mạn Mạn, nếu không phải chột dạ, vậy sau này cứ như vậy, ta rất thích.”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn lú lười, “Không được, ta là nữ hài tử, phải rụt rè!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn chỉ lên cái mũi Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt tuấn tú chìm lỉm, “Nàng là nữ hài tử cái gì? Nàng là phu nhân của bản công tử, rụt rè cái gì? Đối với phu quân ta không cần làm bộ rụt rè, nhưng đối với nam nhân khác, đến tay cũng không thể chạm vào, nhớ kỹ câu này, nam nữ thụ thụ bất thân! Lại tùy tiện ôm người khác nữa, hoặc là để cho người khác ôm nàng, bản công tử không tha cho nàng! Hừ, càng không tha cho nam nhân dám xâm phạm nàng!”

“Ách!” Thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, đầu lưỡi cũng lú lại, “Chàng... chàng cũng biết?”

“Vô nghĩa, nếu muốn không người biết, trừ khi không làm! Nghĩ rằng rừng phong không ai, liền dám không kiêng kị?” Trong mắt Mạc Kỳ Hàn xẹt qua từng trận ý lạnh, một đôi mắt chim ưng u ám sâu không thấy đáy.

Lăng Tuyết Mạn trắng nhợt mặt, sợ hãi nhìn Mạc Kỳ Hàn, trong bóng đêm, mặc dù thấy không rõ mặt hắn, nhưng trên người hắn phát ra hàn ý mãnh liệt như vậy, nàng sợ hãi, nhẹ nhàng cắn môi, nói nhỏ: “Tình nhân, chàng... chàng đừng tức giận được không? Ta... ta không có ôm Nhị Vương gia, là hắn ôm ta, ta đẩy không ra, nhưng không còn gì khác nữa, thật sự, chàng cũng không cần giận hắn được không? Chuyện tình cảm không có đúng với sai, hắn chỉ là nhất thời xúc động, huống hồ hắn lại không biết sự tồn tại của chàng.”

“Nhưng hắn rõ ràng biết nàng là Vương phi của Tứ đệ hắn!” Mạc Kỳ Hàn cắn răng, tay không khỏi nắm chặt.

“Tứ đệ hắn đã chết!” Lăng Tuyết Mạn run lên một cái, nhỏ giọng nhắc nhở.

Bàn tay Mạc Kỳ Hàn nắm chặt hơn, khuôn mặt tuấn tú một mảnh sương mù, gần như có chút không khống chế được gầm nhẹ: “Đã chết thì thế nào? Hắn còn muốn xóa hôn ước của nàng cùng Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn, đổi thành Mạc Kỳ Diễn hắn sao? Cũng đừng có mà mơ! Cho dù về sau Hoàng Thượng đồng ý cho nàng tái giá, cũng phải tới hỏi ta, xem ta có đồng ý hay không!”

“Thông dân tình nhân, chàng... chàng rốt cuộc là ai vậy? Chàng có thể lớn hơn Hoàng Thượng sao?” Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to đôi mắt.

Mạc Kỳ Hàn hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc, trả lời: “Đừng hỏi, tin ta là được.”

“Ta... ta tin chàng, nhưng chàng thật sự không nên trách Nhị Vương gia, hắn đã giúp ta rất nhiều rất nhiều, nếu hắn có chuyện gì, lương tâm của ta sẽ bất an! Quan trọng là, ta thích ai, mà không phải là ai thích ta, chàng nếu muốn an tâm, nên làm ta yêu chàng sâu đậm mới đúng, chàng tên ngu ngốc này!” Lăng Tuyết Mạn bởi vì khẩn trương quá, đầu lưỡi không ngừng lú lại, rốt cục cũng bật ra được một câu cuối!

“Sao? Dám nói ta ngu ngốc? Ta cứ cho là nàng yêu ta, ai biết nha đầu chết tiệt nàng sẽ có tâm địa gian xảo như vậy, dám đi trêu chọc Nhị Vương gia!” Mạc Kỳ Hàn ngắt người, tiện đà càng nói càng tức, bàn tay to nâng cái mũi Lăng Tuyết Mạn thuận thế thưởng nàng một cái tát.

“A!”

Lăng Tuyết Mạn hét thảm một tiếng, vội xoa xoa mũi của nàng, kêu khóc nói: “Lại đánh ta! Chàng lại đánh ta! Chàng đối với ta không phải là cái mặt hung dữ, thì là cái mặt lạnh lùng, ta không thêm yêu chàng!”

“Nàng lặp lại lần nữa!” Mạc Kỳ Hàn trợn trừng mắt, chế trụ cổ tay Lăng Tuyết Mạn, lạnh lùng nói: “Ta không có ôn nhu nhẫn nại của lão Nhị, cũng không có lãng mạn sẵn sốc của lão Ngũ, càng không có sáng sủa đầy sức sống của lão Thất, bọn họ có thể quang minh chính đại ban ngày cùng nàng đối mặt, người người mang địa vị thân vương, dưới một người trên vạn người, mà ta chỉ là một nam nhân không nhìn thấy mặt chiếm đoạt nàng, từ đáy lòng nàng không vừa mắt ta, đúng không?”

174. Chương 175

Nói xong Mạc Kỳ Hàn buông cổ tay Lăng Tuyết Mạn ra, ném nàng lên giường sau đó liền xoay người đi!

“Tình nhân!”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ngơ vội khẽ hô lên, bò xuống giường chạy ra ngoài bình phong đuổi theo Mạc Kỳ Hàn, từ phía sau lưng ôm chặt lấy hông của hắn, ngữ khí hoảng loạn vội vàng nói: “Không được đi!”

Thân hình Mạc Kỳ Hàn chấn động, ngừng bước chân, khuôn mặt xanh mét cứng đờ, áp chế một cỗ vui sướng đột nhiên dâng lên trong lòng, nhỏ giọng trách mắng: “Không đi thì ở lại làm cái gì? Không sợ ta không khống chế được tâm tình lại đánh nàng sao? Hoặc là lại ép buộc nàng sao?”

“Không sợ! Chàng nói chàng sẽ không lại thô bạo với với ta, ta tin chàng!” Lăng Tuyết Mạn cúi đầu nói nhỏ, lặng lẽ dán gò má trên áo bào tơ lụa thượng đẳng lạnh như băng của Mạc Kỳ Hàn, thấy hắn không có đẩy ra nàng liền lại gần một chút, cách lớp áo bào dán lên ngực của hắn.

Cảm xúc này chỉ là nhẹ nhẹ nhưng lại kích khởi một tầng sóng lớn trong đáy lòng, Mạc Kỳ Hàn mở môi, còn chưa phát ra âm thanh liền nghe được nhân nhi phía sau lại nói nhỏ: “Không phải chàng nói không bao giờ bỏ ta lại nữa sao?”

Trong lòng Mạc Kỳ Hàn chấn động, không tự chủ mềm giọng nói: “Nhưng nàng nói không muốn yêu ta, nàng có nhiều bất mãn với ta, ta không bằng bọn họ...”

“Không phải!”

Lăng Tuyết Mạn vội vàng ngắt lời, “Ta không có khinh thường chàng, thật sự một chút cũng không có! Mặc kệ thân phận của chàng là cái gì, ta đều không có không vừa mắt chàng. Chỉ cần chàng không phải một tên trướng thói tội ác tày trời khắp thiên hạ cảm hận là được. Tuy rằng ta không rõ ràng lắm từ lúc vừa mới bắt đầu chàng chiếm lấy ta nhằm mục đích gì, nhưng ta tin chàng không có ác ý với ta, bằng không cũng sẽ không thể mấy phen cứu ta thoát hiểm. Bên cạnh chàng có một lão gia gia sư phụ dễ thương như vậy, lão gia gia không phải người xấu, chàng cũng sẽ không thể là người xấu. Lão gia gia tuy là sư phụ chàng nhưng hình như lại rất sợ chàng. Chàng đối với Hoàng Thượng, đối với chuyện hoàng gia rõ như lòng bàn tay, ta đoán chàng có quan hệ gì đó với Hoàng Thượng. Chàng chiếm lấy con dâu của ông ấy, có phải có thù oán gì nên muốn trả thù ông ấy không? Chàng nói thích ta có phải là thật hay không? Ta không muốn làm quân cờ trong tay chàng hoặc bất kỳ ai, bị người ta lấy làm công cụ trả thù. Nếu kết quả thật sự là như vậy, Tình nhân, ta sẽ hận chết chàng!”

Nói một hơi thật dài, Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng yên lặng chờ Mạc Kỳ Hàn trả lời.

Thật lâu nam nhân kia không nói gì, nàng nhìn không thấy mặt hắn, không biết hắn suy nghĩ cái gì. Muốn đi tới phía trước, nhưng mới vừa buông tay, một bàn tay to liền gắt gao bắt được tay của nàng. Bàn tay ấy hơi lạnh, còn có một chút run run. Tim Lăng Tuyết Mạn nhảy dựng lên, không dám cử động nữa chỉ, lặng lặng ôm phía sau lưng hắn.

Một hồi lâu sau, chân cứng đã tê rần nhưng hắn vẫn đứng cứng ngắc tại, đành nhẹ nói: “Tình nhân ta đứng không nổi, chàng cõng ta được không?”

Mạc Kỳ Hàn không nói gì, ngồi xổm xuống, Lăng Tuyết Mạn vui sướng bò lên tấm lưng rộng lớn của hắn, ôm lấy cổ hắn, bàn tay hắn nâng hai chân của nàng đứng lên mới khẽ hỏi: “Đi đâu?”

“Ách, hơn nửa đêm có thể đi đâu?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc.

“Nàng muốn đi ra ngoài không? Cả ngày ở Vương phủ có phải buồn chết không?” Tiếng nói Mạc Kỳ Hàn mát lạnh.

Lăng Tuyết Mạn đương nhiên gật đầu. “Đúng vậy, rất buồn.”

“Ta dẫn nàng đi một chỗ.”

Mạc Kỳ Hàn nói xong, cõng Lăng Tuyết Mạn đến trước tủ quần áo, buông nàng xuống, mở tủ quần áo ra, nường theo ánh trăng chọn bộ áo váy mùa đông, động tác mềm nhẹ mặc từng món áo váy vào cho Lăng Tuyết Mạn, cuối cùng sợ Lăng Tuyết Mạn lạnh, lại chọn thêm một cái áo choàng nhung khoác lên cho nàng, mới nói: “Được rồi, ta mang nàng đi.”

Lăng Tuyết Mạn ngậy ngốc nhìn nam nhân này sắc sảo, tỉ mỉ làm những chuyện nhỏ nhặt, cảm thấy ảm áp dễ chịu. Ai nói hắn không có cẩn thận chu đáo của Ngũ Vương gia? Nghĩ, miệng liền nói ra: “Tình nhân, chàng cũng so được với Ngũ Vương gia, a, Dục Dục có thể làm cho ta vui vẻ, chàng cũng làm cho ta vui vẻ a.”

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhún mào, lạnh nhạt hỏi: “Vậy nhị Vương gia thì sao?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn thẹn thùng kéo lỗ tai hắn, giọng nói nhỏ đi, “Nếu chàng không hung dữ với ta, chàng liền có thể so được với hắn. Kỳ thực... kỳ thực ta thích bộ dáng xấu xa của chàng.”

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu sửa sang lại cổ áo cho Lăng Tuyết Mạn, nghe vậy khuôn mặt tuần tú rút rút, đứng thẳng nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: “Thích ta hư, cái này dễ dàng làm được!”

“Ách...”

Lăng Tuyết Mạn hỗn độn, mới mở miệng, môi đỏ mọng liền bị chặn lại, hôn khi thì bá đạo kịch liệt khi thì ôn nhu lưu luyến, hôn thẳng đến thân thể nàng mềm nhũn vô lực dựa vào trong lòng hắn, hắn mới lưu luyến rời môi nàng, cúi đầu hỏi: “Là thích ta hư như vậy sao?”

Khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng đỏ lên, sắc giọng: “Mới không phải đâu, đây là chàng khi dễ ta.”

“Vậy rốt cuộc phải xấu xa như thế nào nàng mới thích?” Mạc Kỳ Hàn lại trầm thấp hỏi, trong tiếng nói mang theo mỉa mai nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy càng thêm ngượng ngùng. Dù là hai người bọn họ hôn nhau cũng có vô số lần, nhưng nàng vẫn như cũ không nhịn được vì một câu nói, một cái động tác vô cùng thân thiết của hắn mà mặt đỏ, tim đập, hai tay vịn vào ống tay áo, ngược mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn một cái, lại vội cúi đầu, xuống lúng ta lúng túng nói: “Chính là... chính là cái loại bộ dáng lưu manh vô lại này của chàng.”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn lại co rút, “Cái này cũng thành ưu điểm của ta sao?”

“Ày da, không nói, không nói. Chàng muốn dẫn ta đi nơi nào?” Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, vội nói sang chuyện khác.

Mạc Kỳ Hàn khẽ nhấp môi dưới nói: “Một nơi rất đẹp.”

Nói xong hai ngón tay dờ lên huyệt ngữ của Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng điểm một cái, Lăng Tuyết Mạn liền lâm vào mê man. Đỡ thân thể của nàng, hai tay vỗ hai cái.

‘Két’ một tiếng, cửa mở, Thu Nguyệt nhẹ bước tiến vào, quỳ xuống nhẹ giọng nói: “Chủ tử, có nô tỳ!”

“Ở trong này chú ý cảnh giới. Bổng vương mang Vương phi đi ra ngoài một chút.”

“Nô tỳ tuân mệnh!”

Vách tường mở ra, Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn đi vào, nhấn cơ quan.

Bên trong đường hầm còn có ba lối. Một lối đi phòng ngủ của Mạc Kỳ Hàn ở Hương Đàn Cư, một lối đi vào thư phòng của Mạc Kỳ Hàn, còn lại một lối là đi thông ra cổng lớn Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn xuất hiện ở cổng lớn Cúc Thủy Viên, ám vệ bốn phía liền đuổi theo. Hơn mười bóng người mặc trang phục màu đen đồng loạt hạ xuống từ giữa không trung, không phát ra một tiếng vang, quỳ một chân trên đất chờ đợi mệnh lệnh.

“Chuẩn bị ngựa đi đến núi Lạc Hà.” Tiếng nói rét lạnh phát ra.

“Vâng, chủ tử!”

175. Chương 176

Đợi đến lúc Lăng Tuyết Mạn thức dậy mới trợn mắt phát hiện mình đã ở trên lưng ngựa, mà ngựa phi nước đại nhanh như gió.

Gió đêm thổi thẳng vào mắt, mắt Lăng Tuyết Mạn mở không ra, vội hô lớn: “Chậm một chút, chậm một chút!”

Mạc Kỳ Hàn ghì cương ngựa, nhìn Lăng Tuyết Mạn trong lòng, khẽ hỏi: “Như thế nào?”

“Tình nhân, làm sao chúng ta cưỡi ngựa rồi? Không phải lúc này còn ở trong phòng sao? Vì sao ta lại ngủ?” Lăng Tuyết Mạn nhìn bốn phía tối đen như mực, liền tiếp hỏi.

Mạc Kỳ Hàn nói: “Ta điểm của huyệt ngủ của nàng mới mang nàng ra ngoài. Hiện tại chúng ta đã đến chân núi Lạc Hà phía tây Tứ Vương phủ.”

“Núi Lạc Hà?” Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc, có chút không dám tin nhìn ngó chung quanh, nhìn đến cây cối xanh um tươi tốt, không khỏi sợ hãi thở dài: “Tình nhân, chàng thật sự thần không biết quỷ không hay mang ta ra khỏi Tứ Vương phủ mà không làm kinh động một thủ vệ nào sao?”

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, đưa tay sờ sờ mặt Lăng Tuyết Mạn có chút lạnh, liền nói: “Lạnh không? Lấy áo choàng của ta trùm lên đi.” Nói xong một tay liền cởi áo choàng của hắn, Lăng Tuyết Mạn ngây cả người, vội dè lại, lắc đầu, “Không cần, ta không sao.” Nói xong lại cảm thấy nghi hoặc, “Tình nhân, lúc chàng tới có mặc áo choàng sao?”

“Không có, đây là thủ hạ đưa tới.” Mạc Kỳ Hàn nói.

“Thủ hạ? Ách, chàng thật là người tài ba nha! Thủ hạ của chàng hiện tại ở chỗ nào? Ông lão kia đâu? Ông ấy cũng đi cùng chúng ta sao?” Lăng Tuyết Mạn kinh nghi nhìn quanh. Nhưng với thị lực của nàng thì một bóng người cũng nhìn không tới.

“Nàng kêu sư phụ ta là ông lão, không phải làm rối tung bối phận sao?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày lại.

Lăng Tuyết Mạn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, “Râu tóc ông ấy đều trắng xóa. Thật sự rất già mà.”

“Nàng cũng gọi là sư phụ.” Mạc Kỳ Hàn thản nhiên nói.

“Vậy sư phụ cùng thủ hạ của chàng đâu?” Lăng Tuyết Mạn không cam lòng gật đầu bĩu môi.

“Sư phụ đang ngủ, thủ hạ âm thầm bảo vệ ở nơi nàng nhìn không thấy.” Mạc Kỳ Hàn giải thích đơn giản, ôm Lăng Tuyết Mạn, xoay nàng lại ngồi đối diện với hắn, “Ôm chặt thắt lưng của ta, mặt tựa vào trên thân ta, như vậy gió sẽ thổi không đến trên mặt, cũng sẽ ấm hơn một chút.”

Lăng Tuyết Mạn làm theo, hai tay ôm chặt Mạc Kỳ Hàn, dán lên lồng ngực rộng lớn của hắn, nghe kia tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, khoe miệng chậm rãi tràn ra tươi cười. Giờ khắc này đột nhiên cảm thấy hạnh phúc đang ở trước mắt, nam nhân nhìn như cường hãn bá đạo kì thực sắc sảo thật tỉ mỉ.

“Ngồi xong, đừng có đoán mò dung mạo của ta.” Mạc Kỳ Hàn ra tiếng nhắc nhở.

Mặt Lăng Tuyết Mạn nóng lên, xấu hổ nói thầm: “Ai thèm đoán mò. Nam nhân đáng ghét.”

Mạc Kỳ Hàn không nói gì, môi mỏng nhẹ cong lên, vung cương ngựa, “Giá-”

Lúc này ngựa chạy chậm. Bởi vì đường dốc, hơi xóc nảy, Lăng Tuyết Mạn ôm Mạc Kỳ Hàn chặt hơn, bên tai gió vù vù, mà nàng chưa bao giờ cưỡi ngựa lại không cảm thấy một chút sợ hãi, chỉ cảm thấy tựa vào trong lòng nam nhân này thật an toàn ấm áp.

Ngựa rốt cục ngừng lại, bên tai truyền đến tiếng nước chảy trong màn đêm yên tĩnh. Lăng Tuyết Mạn vui mừng, thẳng người lên, “Tình nhân, đây là nơi nào?”

Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn nhảy xuống ngựa, mới nói: “Nơi này là đỉnh núi Lạc Hà.”

Nói xong dặt tay Lăng Tuyết Mạn bao bọc trong lòng bàn tay của hắn, chậm rãi bước đi, vừa đi vừa nói chuyện: “Suối nơi này trong nhất kinh thành, bên bờ suối có hoa tử đằng hấp thu linh khí thiên nhiên, lấy

giọt sương đọng trên đóa hoa để pha trà là thơm nhất. Hoàng Thượng cùng phi tần hậu cung, các hoàng tử uống trà đều dùng sương từ cánh hoa tử đằng nơi này.”

“Nước suối một năm bốn mùa đều ấm áp, có thể nói là một suối nước nóng thiên nhiên, cảnh sắc bốn phía đều là chim hót hoa thơm. Lúc trước, chỉ cần tâm tình ta không tốt, sẽ giục ngựa đến nơi đây, có khi ngần ngại cả một ngày thổi tiêu luyện kiếm đọc sách, đợi cho đến lúc trở về phiên nào đều tiêu hết.”

Chọn một tảng đá lớn sạch sẽ, Mạc Kỳ Hàn nắm tay Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống, ngửa đầu nhìn suối từ trên vách núi đá trút xuống, sau đó sẽ tụ thành một cái hồ nhỏ, mơ hồ có thể nhìn đến trên mặt nước từng đợt sương trắng. Mặt hồ được ánh trăng phản xạ, ánh ra sóng nước lăn tăn lung linh tràn đầy sắc màu.

Hơi nghiêng thân mình, Lăng Tuyết Mạn thò bàn tay mềm mại vào dòng nước, vui mừng kêu lên: “Oa! Đúng là suối nước nóng!”

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn nắm chặt tay Lăng Tuyết Mạn dặn dò: “Cẩn thận chút, đừng để ngã xuống.”

“Hi hi, tình nhân, thật đáng tiếc giờ này không thể đi xuống tắm suối nước nóng.” Lăng Tuyết Mạn khoan khoái cười, dùng sức hít từng trập mùi hoa tươi mát, nghe tiếng nước chảy róc rách, còn có chim hót còn trùng kêu vang, cảm thán: “Thật là tuyệt!”

Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, chỉ ôm chặt thiên hạ trong lòng.

Ánh trăng phản chiếu làm trong đầu Lăng Tuyết Mạn chợt lóe, hai tròng mắt giao hoạt xoay xoay, trở lại ngồi ở trên đùi Mạc Kỳ Hàn ôm hai vai của hắn, vô cùng thân thiết cọ cổ hắn, làm nũng nói: “Tình nhân, ta muốn thấy rõ ràng cảnh sắc chung quanh, chàng mang bát lửa theo không?”

“Không mang.” Mạc Kỳ Hàn chần chờ một chút nói.

“A... Chàng gạt ta, trên người chàng chắc chắn có, để ta tìm.” Lăng Tuyết Mạn chu cái miệng nhỏ nhắn, nhanh chóng lục lọi ở trên người Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn hơi nhú mi, thản nhiên nói: “Không cần tìm kiếm, nàng là muốn nhìn hình dáng của ta phải không?”

“Ách, ta... ta không có.” Lăng Tuyết Mạn chợt dạ, dừng tìm kiếm, gò má có chút khô nóng.

“Bỏ ý niệm này đi. Khi ta có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt nàng, trước mặt thiên hạ, chính là thời điểm chúng ta có thể bên nhau trọn đời.” Mạc Kỳ Hàn khẽ mím môi, không cười, trên mặt cũng không có ý lạnh, chỉ là giọng điệu lạnh nhạt làm người ta không cách nào nắm bắt, cũng không thể đoán cảm xúc của hắn.

Lăng Tuyết Mạn thấy hắn có vẻ như đang phòng bị nàng. Từ lúc nàng ở phía sau ôm lưng hắn nói ra một chuỗi lời nói thật dài kia, hắn liền không có cười nữa, lời kia hắn còn chưa trả lời nàng.

Môi đỏ mọng vừa động, cũng là lặp lại lời nói của hắn, “Bên nhau trọn đời, bên nhau trọn đời...”

“Nàng đồng ý không?” Hắn hỏi lại, giọng vẫn bình thản như cũ.

Thật lâu sau, nàng nhẹ lắc đầu nói: “Ta đối với tương lai nhìn không tới một chút ánh sáng cùng hi vọng. Mặc dù ta tin chàng, nhưng ta nghĩ không ra trên đời này còn người có thân phận gì có thể làm Hoàng Thượng thay đổi chủ ý, ột quả phi là ta ruộng bỏ nguyện vọng con của mình, tái giá người khác!”

176. Chương 177

Trầm mặc thật lâu, sau đó là tĩnh lặng.

Mạc Kỳ Hàn không nói gì, Lăng Tuyết Mạn cũng im lặng.

Thân thể căng thẳng cứng ngắc hồi lâu, đưa tay đem góc nắm áo choàng hai người nắm lại thật chặt, lại ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn vào trong ngực.

Chưa bao giờ có một khắc lòng hắn bất an như vậy.

Hết thấy đều bởi vì một câu nói kia của nàng.

‘Ta không muốn quân cờ trong tay chàng hoặc bắt kỳ ai, bị người ta lấy làm công cụ trả thù. Nếu kết quả thật sự là như vậy, Tình nhân, ta sẽ hận chết chàng!’

Không thể phủ nhận, hắn quả thật từng lợi dụng nàng, cũng từng coi nàng chỉ như một quân cờ để đối phó Lăng Bắc Nguyên, thậm chí hắn còn nghĩ đến lợi dụng sự ngây thơ hồn nhiên của Lăng Tuyết Mạn trở thành một thanh kiếm sắc đánh tan Mạc Kỳ Minh.

Những thứ này là ý nghĩ lúc ban đầu của hắn, và hắn cũng từng làm qua.

Nhưng về sau, hắn phát hiện mình bị luân hãm, để ý đến nàng mỗi một ngày càng nhiều hơn, thậm chí ngày đó nàng cùng Ngô Đồng đứng ở trên cầu Cung Nguyệt, trong mắt và trong lòng hắn thấy cũng chỉ có nàng. Nụ cười tươi sáng như nắng ấm trong ngày mùa đông, bộ dáng vui vẻ, mỗi một câu nói hoạt bát, mỗi một động tác tức giận như đứa trẻ đều như một dòng suối mát lạnh lẽ chảy vào trong lòng lạnh như băng của hắn, làm hắn mỗi một ngày càng cách xa nỗi đau khi nhớ về Ngô Đồng.

Nhược điểm lớn nhất của nam nhân chính là động tình. Một khi động tình với một nữ nhân, liền đem bản thân mình lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Hắn động tình, sau đó mới khiếp sợ phát hiện Mạc Kỳ Minh vẫn chưa buông kế hoạch của hắn, vài lần hoài nghi nguyên nhân Mạc Kỳ Minh hạ độc thủ với Lăng Tuyết Mạn là vì buộc hắn hiện thân, mà đều không phải là muốn thực sự giết chết Lăng Tuyết Mạn, thẳng đến ngày đó bọn họ ở quán rượu, hắn mới thật sự khẳng định.

Hắn bắt đầu thay đổi, lo lắng động tình quá mức sẽ làm một người trở nên điên cuồng. Hắn hi vọng Mạc Kỳ Minh không phải như vậy, mà hắn lại chỉ có thể nhốt chặt nàng ở trong Vương phủ, không cho nàng bước ra một bước, không cho Mạc Kỳ Minh có cơ hội nhìn thấy nàng. Nhưng ánh sáng rực rỡ của nàng thì không cách nào che giấu.

Tràng nguy cơ này chẳng biết lúc nào mới ngừng, không biết đợi cho đến ngày chân tướng rõ ràng, nàng sẽ tha thứ hắn từng lừa gạt lợi dụng nàng, tha thứ tương lai hắn có thể sẽ làm ra một số chuyện thương tổn nàng.

“Mạn Mạn nhớ kỹ câu này, giang sơn thành nghiệp lớn, chén rượu ánh nến hồng.” Môi mỏng nhẹ động, giống như thì thào, vừa tựa như hứa hẹn cuộc đời này không thay đổi.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, trợn tròn mắt, “Tình nhân, giang sơn thành nghiệp lớn là có ý gì? Chàng... chàng muốn tạo phản soán vị?”

“Không có.” Mạc Kỳ Hàn chần chờ một chút, nhẹ lắc động đầu, “Chỉ là một so sánh.”

Lăng Tuyết Mạn chu môi không có phát ra âm thanh, sau đó gật đầu, dừng một chút nhẹ nhàng nói: “Tình nhân, chuyện sau này về sau nói tiếp đi. Hiện tại qua một ngày tính một ngày. Ta chỉ biết ta hiện tại thích chàng, Nếu như thật có một ngày chàng có thể làm cho Hoàng Thượng thả ta, có thể danh chính ngôn thuận cưới ta, mà khi đó ta vẫn thích chàng yêu chàng, ta nhất định gả cho chàng, cùng chàng sống quãng đời còn lại.”

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, tiện đà ôm thiên hạ trong lòng càng chặt, có vẻ như muốn vò nát để dung nhập vào trong thân thể của hắn. Khóe mắt hơi nóng, khẽ nhắm mắt, thì thào lập lại: “Yêu ta, nàng nói yêu ta...”

Lăng Tuyết Mạn hô hấp có chút khó khăn, nhỏ giọng nói: “Chàng ôm ta nói một chút, thật chặt, ta khó thở.”

“Thực xin lỗi.” Bật thốt ra một câu, Mạc Kỳ Hàn khẽ buông lỏng cánh tay.

Hốc mắt Lăng Tuyết Mạn cũng nóng lên, nháy mắt đã đầy nước mắt, “Tình nhân, chàng thật sự thay đổi không ít. Trước kia chàng không có khả năng nói xin lỗi ta.”

“Trước kia đối với nàng không tốt, là ta rất kiêu ngạo. Thực chất từ nhỏ cảm giác về sự ưu việt làm ta khó có thể giảm tôn hạ quý, cho tới bây giờ đều là nữ nhân đến hầu hạ ta, nịnh hót ta, nói chi là bảo ta ăn nói khép nép đi dỗ một nữ nhân. Đó là căn bản không thể. Ngày thường ta luôn giữ một cái mặt lạnh, bất luận nữ nhân nào cũng sẽ sợ hãi quỳ xuống đất thỉnh tội, ta thật sự chưa bao giờ gặp qua nữ tử giống như nàng vậy. Mạn Mạn, hãy quên những gì không tốt của ta, chỉ nhớ rõ ưu điểm của ta, có thể chứ?” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng nói xong một câu cuối cùng, khuôn mặt tuấn dật hiện lên một vẻ khấn trương.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, ôn nhu cầu xin nàng như thế, nàng lại có chút không thích trả lời, tim đập thùng thùng, không thể tin hỏi: “Tình nhân, chàng... chàng nói đều là thật sao? Chàng bây giờ yêu ta có phải không?”

“Là thật, rất thật, thật, thật!” Mạc Kỳ Hàn nín nửa ngày, cương quyết không nói câu ‘ta thật yêu nàng’, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng. Đối với hắn mà nói, nói so với làm thường khó khăn hơn. Tình yêu của hắn có thể thể hiện ở nhất cử nhất động, nhưng khó có thể từ miệng nói ra.

Lăng Tuyết Mạn chờ đợi, trông mắt sắp rớt ra, lại chỉ nghe được Mạc Kỳ Hàn thở dài một hơi nói: “Mạn Mạn, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

“A! Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn thất vọng nâng cao giọng, lôi cánh tay Mạc Kỳ Hàn, “Không được, chàng nói! Ta muốn nghe!”

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn hơi trầm giọng

“Không được. Ta phải nghe.” Lăng Tuyết Mạn cau kinh nói.

“Đi về thôi, trời giá rét. Đi ra đã lâu ta sợ nàng cảm lạnh.” Mạc Kỳ Hàn cau mày nói.

Lăng Tuyết Mạn tức giận, làm mặt lạnh không thêm nói.

“Kiên trì muốn chuyện này để làm gì? Làm không thể tốt hơn nói sao?” Mạc Kỳ Hàn nhẫn nại nói.

“Không tốt!”

“Ta đây chỉ nói không làm, nàng sẽ vừa lòng sao?”

“Càng không được!”

“Mạn Mạn không được bắt chẹt ta. Ta nghĩ nàng hiểu ta biết bao nhiêu. Ta không phải loại nam nhân khoe khoang khoeác lác.”

Lăng Tuyết Mạn quát cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất nhảy xuống khỏi người Mạc Kỳ Hàn, đứng trên mặt đất chất vấn: “Ta không tin chàng cho tới bây giờ chưa từng nói lời tâm tình với nữ nhân khác! Trong lòng chàng từng có những nữ nhân khác phải không?”

“Mạn Mạn, nàng không cần cố tình gây sự được không?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, đứng dậy nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn dậm chân, tức tái mặt, “Ta mới không có cố tình gây sự! Chàng tránh không trả lời, đúng là chột dạ!”

“Mạn Mạn, ta...” Mạc Kỳ Hàn khép hờ mắt, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút mất tự nhiên, chần chờ một lát mới nói: “Trong lòng ta trước kia là có một nữ tử. Nhưng từ khi có nàng, ta liền quên nàng ấy. Mấy lời tâm tình ta không có nói với bất kỳ người nào. Mạn Mạn, nàng hãy tin ta.”

“Chàng... chàng thật sự từng thích cô nương khác?” Lăng Tuyết Mạn giật mình chớp mắt. Nàng chỉ thuận miệng hỏi, nhưng hắn lại thật sự từng có ý trung nhân!

177. Chương 178

“Đó là quá khứ, không liên quan đến hiện tại, càng không liên quan đến tương lai.”

Dưới màn đêm Mạc Kỳ Hàn cao lớn vững chãi, cảm bào ở trong màn đêm tung bay, gió đêm cuốn mái tóc dài, khuôn mặt kiên nghị, đôi mắt kiên định nhìn nữ tử trước mắt này, hần hạ quyết tâm muốn giữ chặt cả đời.

“Nhưng nàng ấy là ai? Chẳng... chẳng thật sự quên nàng ấy sao? Có thể có một ngày đột nhiên lại nhớ nàng ấy không? Nếu không quên được nàng...” Lăng Tuyết Mạn gian nan nói, cảm giác hô hấp như bị chặn.

“Nàng ta là ai không quan trọng, quan trọng là trong lòng ta không còn nàng ta, chỉ có nàng!” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng nói, ngữ khí chắc chắn.

Lăng Tuyết Mạn giật mình không biết nên nói thêm gì nữa. Đột nhiên biết, kiện sự này tựa như một cây gai chém tới tim nàng, để cho nàng khó chịu đến cực điểm.

Rất cục không nhịn được, nàng nói: “Nếu ngày nào đó chàng lại gặp được một nữ tử có thể hấp dẫn chàng, chàng có thể lại đi thích người đó, cũng không thích ta nữa hay không?”

“Sẽ không!” Mạc Kỳ Hàn trả lời hết sức rõ ràng, đến gần một bước, nói tiếp: “Đêm hôm đó ta bắt đi nàng, đoạt thân của nàng, nàng lại bắt đi lòng ta. Mạn Mạn, nói đến cùng là nàng thắng!”

Một câu này không coi là lời tâm tình, lại càng hơn lời tâm tình, so với câu ‘ta yêu nàng’ chỉ có hơn chớ không kém.

Lăng Tuyết Mạn bị kinh sợ thật sâu, ngay sau đó cơ hồ là chạy nhào vào cái ôm lạnh như băng lại ấm áp.

Hai tay siết chặt lại, Mạc Kỳ Hàn để cằm ở trên vai Lăng Tuyết Mạn, sự rung động trong lòng không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả, cho thấy Ngô Đồng yêu hơn phân nửa là thân phận tôn quý của hần, mà Lăng Tuyết Mạn yêu chỉ là con người hần, bất luận thân phận, địa vị, tên, dung mạo, tiền tài, quyền lực của hần nàng cái gì cũng không rõ, lại đem tình cảm phó thác cho hần, hần sao có thể phụ nàng.

Ôm thân mình thơm mềm trong lòng, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, nàng dựa vào trong lòng hần, hần dùng áo choàng bao trùm toàn thân của nàng, nhìn nhau cười. Nàng đột nhiên hỏi: “Tình nhân, chàng trước kia thời điểm tâm tình không tốt đều là một mình đến nơi này sao?”

“Ừ. Có lúc là phải, cũng có khi không phải.” Mạc Kỳ Hàn có chút khó xử trả lời.

“Vậy không đến một người thì là đi cùng với ai?” Lăng Tuyết Mạn chậm rãi hỏi tiếp.

Mạc Kỳ Hàn cười cười, môi mỏng nhẹ cong, “Hỏi nhiều như vậy làm gì? Muốn làm bà quản gia sao?”

“Tùy tiện hỏi một chút thôi. Nếu chàng lại tâm tình không tốt, ta có thể cùng chàng đến.” Lăng Tuyết Mạn cũng cười ngây ngốc.

“Được, về sau nàng sẽ đến cùng ta.” Mạc Kỳ Hàn sủng nịch sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, gật đầu.

Lăng Tuyết Mạn cười ha ha, néo mặt Mạc Kỳ Hàn.

“Đi thôi.”

Giục ngựa xuống núi, mới được vài bước, một ám vệ lướt ra. Ngựa dừng lại, ám vệ quỳ một chân trên đất, mặt che khăn, nói: “Bẩm chủ tử, Tứ Vương phủ đã xảy ra chuyện!”

“Đã xảy ra chuyện?” Lăng Tuyết Mạn kinh sợ kêu lên.

Mạc Kỳ Hàn nhướng mày trầm giọng nói: “Xảy ra chuyện gì?”

“Thưa chủ tử, trong phòng của Cốc Trắc phi đột nhiên nổi lửa, quản gia mang theo hạ nhân cứu hoả.” Ám vệ trả lời lạnh như băng.

“Bốc cháy!!” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, trong mắt thâm thúy lóe một chút, từ trong cổ tràn ra một tiếng hừ lạnh: “Trở về đi.”

“Vâng, chủ tử!”

“Sao lại thế này? Làm sao có thể cháy? Cốc Trắc phi có thể gặp nguy hiểm hay không?” Lăng Tuyết Mạn lo lắng đứng ngồi không yên.

“Đừng nóng vội, chờ trở về sẽ biết.” Mạc Kỳ Hàn cười khê.

Một đường trở lại Tứ Vương phủ, sắp đến cửa, Mạc Kỳ Hàn lại điểm huyết ngữ Lăng Tuyết Mạn, sau đó theo đường hầm tiến vào trong phòng. Thu Nguyệt đang lo lắng chờ, gặp Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn trở về liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấp giọng nói: “Chủ tử, tiểu Vương gia đã tới một lần. Viện của Cốc Trắc phi cháy, tiểu Vương gia lo lắng cho Vương phi nên lại đây thăm hỏi, bị nô tì đuổi khéo đi trở về.”

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn trả lời một tiếng, đặt Lăng Tuyết Mạn xuống, ánh mắt mang ý bảo Thu Nguyệt lại hỗ trợ cho Lăng Tuyết Mạn thay quần áo.

“Đi ra ngoài đi.” Mạc Kỳ Hàn khoát tay.

“Vâng, chủ tử”

Ngón tay dài điểm một cái, Lăng Tuyết Mạn dần dần tỉnh lại. Mở mắt nhìn bốn phía một cái, kêu lên: “Tinh nhân!”

“Mạn Mạn, quần áo ta đã thay cho nàng rồi. Ta phải đi, tối ngày mai gặp lại. Nhớ kỹ, không được phát thiện tâm đối với Cốc Trắc phi và Tôn trắc phi. Nàng cái gì cũng không cần quản, hiểu chưa?” Mạc Kỳ Hàn tha thiết dặn dò.

Lăng Tuyết Mạn cực kỳ nghi hoặc, “Vì sao? Đúng rồi, cứu Cốc Trắc phi chưa?”

“Không biết, nàng không cần lo cho ả. Nàng đi ngủ là được. Nếu như ả bị chết cháy cũng là gieo gió gặt bão thôi.” Mạc Kỳ Hàn rét lạnh nhếch môi, lại tràn ra một tiếng hừ lạnh. Dám phản bội hắn, dám gây tổn thương nữ nhân của hắn, dám đấu cùng hắn, hắn liền khiến ả chết không có chỗ chôn!

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn không biết Mạc Kỳ Hàn đang suy nghĩ gì, chính là không ủng hộ nói: “Mạng người rất quan trọng!”

“Nếu như đó là mạng của một nữ nhân rắn rết, nàng cũng muốn phát thiện tâm sao? Mạn Mạn, thiện lương là phải phân rõ thế sự.” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nói.

“Cốc Trắc phi tuy rằng có chút ngang ngược, nhưng tội cũng không đáng chết mà!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi nói.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày giận dữ nói: “Mạn Mạn ngủ đi. Mặc kệ những thứ kia, ta chỉ có thể nói cho nàng biết, Cốc Trắc phi không phải người tốt lành gì. Nàng đừng có dính dáng với ả, ta sẽ âm thầm theo dõi nàng, ta muốn an toàn của nàng là trên hết, hiểu chưa?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn còn muốn nói nhưng Mạc Kỳ Hàn trực tiếp ngắt lời, cười khê một chút, “Mạn Mạn hôn ta một cái, ta phải đi.”

“Được rồi.” Lăng Tuyết Mạn chuẩn xác tìm được môi Mạc Kỳ Hàn, hôn một cái.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng nhếch môi, “Thật ngoan! Ngủ đi, tuyệt đối đừng rời giường, phải có một giấc mộng đẹp, trong mộng nhớ có ta. Nhưng đừng nói mớ.”

Té xỉu! Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, “Ai thèm mộng thấy chàng? Cho dù là mộng cũng là nam nhân không có mặt, ta còn bị sợ hãi.”

“Ách...” Mạc Kỳ Hàn buồn bực lắc đầu, cúi người hôn nhẹ trên đôi môi kia một chút, “Không nói nhiều nữa, ta thật sự phải đi.”

“Ừm.”

“Tối ngày mai gặp.”

“Ừm. Chàng cẩn thận một chút, nếu bên ngoài đang cứu hoả, sẽ có rất nhiều thị vệ, coi chừng bị trông thấy.”
Lăng Tuyết Mạn có chút không yên tâm.

“Ha ha, tin bản lĩnh của ta là được rồi. Nàng bây giờ không phải là bình an nằm ở trong phòng sao? Đâu có ai phát hiện.”

Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ, hơi cúi thân lưu luyến hôn cánh môi mềm mại, sau đó xoay người nhanh rời đi.

178. Chương 179

Mạc Kỳ Hàn vừa đi, Lăng Tuyết Mạn liền không nhịn được, xuống giường, muốn nàng không quan tâm, nàng thật sự làm không được. Nàng cũng từng bị vậy ở trong biển lửa cho nên có thể hiểu được cái loại giày vò này. Ngắm lại cái mùi vị bị chết cháy, nàng liền không rét mà run.

Mặc quần áo xong, lại khoác thêm áo choàng, kéo cửa ra, mới bước ra một bước đã bị Thu Nguyệt ngăn ở cửa: “Vương phi, ngài muốn đi đâu?”

“Thu Nguyệt, ta muốn đi Thắm Trúc Hiên. Không biết Cốc Trắc phi rốt cuộc ra sao?” Lăng Tuyết Mạn hỏi.

“Thưa Vương phi, quân gia đang dẫn người dập tắt lửa. Vương phi không cần lo lắng, trở về ngủ đi.” Thu Nguyệt mỉm cười nói.

“Không được, tình hình này ta ngủ không được. Ta phải tận mắt nhìn xem, nếu không sẽ không an tâm.”
Lăng Tuyết Mạn nói xong liền lướt qua Thu Nguyệt đi ra ngoài. Thu Nguyệt quýnh lên vội đuổi theo giữ chặt Lăng Tuyết Mạn, “Vương phi, tiểu Vương gia đã tới, cũng phân phó không cho ngài đi ra ngoài.”

“Ây da, ta chỉ đi nhìn xem, cũng không chạy vào trong đám lửa, các người lo lắng cái gì?” Lăng Tuyết Mạn lạnh giọng nói.

“Vương phi-”

“Người hoặc là theo tới hoặc là đứng ở đây!”

Lăng Tuyết Mạn lạnh băng băng nói xong lập tức bước ra Cúc Thủy Viên.

Thu Nguyệt không còn cách nào khác, chỉ có thể cất bước đi theo theo dõi Lăng Tuyết Mạn, phòng ngừa nàng bị thương.

Đến Thắm Trúc Hiên, Lăng Tuyết Mạn nhất thời khiếp sợ tái mặt!

Chỉ thấy cột lửa bốc đến tận trời có vẻ như đem trọn cái Thắm Trúc Hiên cháy sáng. Vô số thị vệ Tứ Vương phủ đang vội chạy qua chạy lại, người người xách theo thùng nước. Giờ phút này đã dập được vài đám lửa, còn một gian phòng đang cháy, mà gian phòng này có hai cái cửa ra vào đều bị xà nhà rót xuống ngăn chặn, người ngoài vào không được.

“Trong phòng này có người sao?” Lăng Tuyết Mạn thất kinh hỏi.

Mới mở miệng, quân gia cùng Mạc Ly Hiên vội đi tới trước mặt.

“Mẫu thân, gió lớn có khói đặc, ngài sao lại đi ra? Nhanh đi về đi.” Mạc Ly Hiên cau mày nói.

Quân gia cũng nói: “Vương phi, nơi này có tiểu Vương gia cùng nô tài rồi, ngài đi về nghỉ ngơi đi.”

“Ta hỏi các người trong phòng kia có người không? Cốc Trắc phi đâu?” Lăng Tuyết Mạn quýnh lên, gầm nhẹ.

Quân gia vội trả lời: “Thưa Vương phi, trong phòng không ai. Cốc Trắc phi đã được cứu ra, nhưng thương thế nghiêm trọng, trong phổi hút vào quá nhiều khói đặc. Đại phu đã chẩn mạch, nói khó có thể giữ mạng. Trước mắt đã dời đến Cảnh Lan Các.”

“Cái gì? Nàng... nàng khó giữ mạng?” Lăng Tuyết Mạn kinh hãi lắp bắp.

“Chỉ có thể làm hết sức.” Mạc Ly Hiên bình tĩnh nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Lăng Tuyết Mạn thì thào, vội lại hỏi: “Đang êm đẹp làm sao có thể cháy?”

“Thưa Vương phi, là Cốc Trắc phi không cẩn thận làm đổ nến cháy màn dẫn tới hoạ hoạn.” Quần gia cúi đầu trả lời

Lăng Tuyết Mạn mông lung nhìn đám lửa, đầu óc ong ong, ngậy người nửa ngày mới nói nhỏ: “Ta đi xem Cốc Trắc phi.”

“Mẫu thân không cần đi.” Mạc Ly Hiên kéo Lăng Tuyết Mạn lại, nhẹ giọng nói: “Cốc Trắc phi bị xà nhà nện trúng, thương thế thật nghiêm trọng, cũng rất khó xem. Mẫu thân đi sẽ bị sợ.”

“Không sao, ta chỉ xem một chút thôi.” Lăng Tuyết Mạn miễn cưỡng cố ra vẻ tươi cười.

“Mẫu thân nghe Hiên nhi một lần đi. Hiên nhi biết mẫu thân thiện tâm. Mẫu thân yên tâm, đại phu sẽ toàn lực cứu trị. Sống hay chết chỉ nghe theo mệnh trời.” Mạc Ly Hiên ôn nhu nói xong, nắm chặt tay Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ngơ, sau đó gian nan gật gật đầu.

Thu Nguyệt vội đỡ lấy Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: “Vương phi chúng ta đi về trước đi.”

“Ừ.”

Lăng Tuyết Mạn máy móc gật đầu, xoay người đi vài bước, bỗng nhiên lại xoay người lại nhìn đám lửa hồi lâu. Mạc Ly Hiên luôn luôn nhìn nàng, mắt hai người hai nhìn nhau, Lăng Tuyết Mạn mỉm cười: “Hiên nhi cẩn thận!”

“Mẫu thân, con đã biết.” Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng cười.

Trở lại Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy tâm tình trầm trọng, trong đầu nghĩ chuyện Tình nhân nói Cốc Trắc phi không phải người tốt lành gì, chết cũng chưa hết tội. Nàng có chút không rõ Cốc Vũ Mị vì sao không phải người tốt? Nàng làm chuyện xấu gì? Đột nhiên căng thẳng, trận lửa này đúng là Cốc Vũ Mị trong lúc vô tình làm đổ nến à? Tình nhân giống như biết cái gì, không cho nàng quản là có ý gì?

Đàn độn mắt nhắm lại, lại làm thế nào cũng ngủ không được.

Thu Nguyệt không có rời đi, an vị ở bên giường coi chừng, thẳng đến bình minh Lăng Tuyết Mạn mới nhắm mắt ngủ được.

Ngày thứ hai ánh nắng tươi sáng.

Lăng Tuyết Mạn ngủ đến giữa trưa mới tỉnh lại. Vừa mở mắt, Mạc Ly Hiên đang ngồi ở trước giường lặng lẽ nhìn nàng.

“Mẫu thân đã tỉnh.” Mạc Ly Hiên mỉm cười.

Lăng Tuyết Mạn trả lời một tiếng, ánh mặt trời có chút chói mắt, dùng tay áo ngăn cản, “Hiên nhi, ta ngủ lâu rồi hả?”

“Đúng vậy, đã buổi trưa rồi. Con mới từ trong cung trở về.” Mạc Ly Hiên gật đầu, quay đầu nói: “Xuân Đường Thu Nguyệt, nhanh tới giúp mẫu thân thay quần áo rửa mặt đi, nhất định đói bụng lắm rồi.”

Nói xong nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, cười khê, “Mẫu thân, con đi ra nhà ăn chờ ngài cùng dùng bữa.”

Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Bữa cơm dùng xong, cùng Mạc Ly Hiên đi ra hoa viên ở hồ Nguyệt Lượng tản bộ.

Lăng Tuyết Mạn rốt cục nhện không được hỏi: “Cốc trắc phi ra sao?”

“Mẫu thân, bệnh của Cốc Trắc phi không thể trị, sáng nay con đã tiến cung bẩm Hoàng gia gia, nhắn cho Cốc đại nhân ngày mai phát tang.” Mạc Ly Hiên nói.

“Cái gì? Đã chết?” Lăng Tuyết Mạn đứng lại, đại ra tại chỗ.

“Vâng.” Mạc Ly Hiên gật đầu, lại cầm tay Lăng Tuyết Mạn, “Mẫu thân, thiện hữu thiện báo, chớ thương tâm Cốc Trắc phi. Nàng ta nhiều lần ăn hiếp ngài, hơn nữa Ngũ thúc tra được manh mối chủ mưu vụ án bố cáo trên đường ngày ấy là một nữ nhân. Ngũ thúc ngầm thăm tra thấy sự việc có tám phần liên can Cốc Trắc phi, còn chưa kịp báo cho Hoàng gia gia, Cốc Trắc phi liền xảy ra chuyện. Ngũ thúc cùng phụ vương có ý áp chế sự việc, người đã chết liền coi như không có gì, coi như là trừng phạt đúng tội, nói mẫu thân không cần vì loại người như vậy mà thương tâm.”

“Là nàng ở sau lưng hại ta?” Lăng Tuyết Mạn lại một lần chấn kinh.

“Đúng vậy, nhiều chứng cứ đều chỉ hướng về nàng ta. Tuy rằng hiện tại chết vô đối chứng, nhưng không sai được.” Mạc Ly Hiên bình tĩnh nói.

Lăng Tuyết Mạn nhắm chặt mắt, bàn tay nắm hết sức chặt, khế run. Nàng đột nhiên có dự cảm, Cốc Vũ Mị chết quyết không đơn giản!

Tình nhân! Nhất định là Tình nhân làm!

Hắn chắc là đã sớm biết Cốc Vũ Mị hại nàng, vì thế ra tay diệt trừ Cốc Vũ Mị, dựng hiện trường che dấu chân tướng cái chết của Cốc Vũ Mị. Hết thấy thần không biết quỷ không hay, không một người biết được!

179. Chương 180

Vào đêm, đột nhiên trời đổ cơn mưa nhẹ, tí tách tí tách rơi lên các phiến đá trong viện.

Phía trước cửa sổ, nhìn từng trận mưa phùn lất phất, tâm Mạc Kỳ Hàn có chút hoảng hốt.

Lúc buổi chiều, quần gia rất là do dự bấm báo với hắn, biểu tình không được tự nhiên cùng khó xử.

“Chủ tử, Liễu Thái Phó đến phủ, nói Liễu tiểu thư sinh bệnh nặng, mê man trên giường không dậy nổi, miệng luôn gọi tên chủ tử, Liễu Thái Phó mời đại phu, nhưng đến sáng vẫn không thấy có chuyển biến tốt, lúc này, muốn cúng tế chủ tử, vì chủ tử thấp nển nhang, thỉnh cầu chủ tử ở trên trời phù hộ, để Liễu tiểu thư khỏi bệnh. Xin chủ tử cho chỉ thị.”

Trời càng đổ mưa phùn, tới tận hoàng hôn, đã đọng nhiều vũng nước nhỏ...

Sau hồi lâu trầm mặc, hắn chấp nhận cho Liễu Thái Phó đi đến từ đường dâng hương.

Mà tâm hắn, rốt cuộc chưa từng an ổn lại.

Hắn thật đã ‘chết’, nàng còn nhớ nhưng gọi tên hắn làm cái gì? Nhưng hắn, vẫn không thể nhìn thấy nàng chết.....

Lấy ngọc tiêu ra, mười ngón tay thon dài cầm lấy, môi nhẹ phủ lên, tiếng tiêu vang, mang theo bi thương sâu thẳm, vắng vắng bên tai, mà như cách xa muôn trùng...

Thổi xong một khúc, buông tiêu, ngược mắt nhìn ánh trăng mờ ảo, không lưu luyến xoay người cất bước đi, tà áo phất trong gió...

Trong phòng, một âm thanh mơ màng nỉ non trên giường, “Hàn ca ca, Hàn ca ca, ta nghe được Hàn ca ca thổi tiêu cho ta. Chính là chàng ấy, là chàng ấy trở về thăm ta, Hàn ca ca...”

“Ngô Đồng, cha đi ra ngoài nhìn, chắc là bên ngoài có ai đó thổi tiêu thôi, Ngô Đồng, con tỉnh lại đi.” Liễu Thái Phó lo lắng nói.

Liễu Thiếu Bạch ở bên giường, vội phóng ra ngoài nhìn, thậm chí khinh công lên nóc nhà nhìn ra xa tìm kiếm, nhưng chỉ thấy cảnh đêm mờ mịt, không một bóng người.

.....

Tứ Vương phủ

Lăng Tuyết Mạn đã ngồi rất lâu chờ Mạc Kỳ Hàn đến. Cho dù hắt hủi đến sau khi thổi tắt nến, nàng vẫn đốt nến chờ hắt, thậm chí ngồi trước cửa sổ chờ. Chờ được một lúc, nàng lại quay trở lại trong phòng. Bởi vì nàng nghĩ nếu cứ ngồi bên cửa sổ, hắt sợ nàng thấy mặt, sẽ không thể vào.

Cho tới bây giờ trong lòng nàng chỉ có bất an, sợ hãi.

Gió thổi, nến tắt.

Lăng Tuyết Mạn theo phản xạ bình thường bật đứng lên, bước nhanh đi tới bình phong, mới bước tới một bước, liền ngã vào một cái ôm ấm áp quen thuộc.

“Sao vậy?” Mạc Kỳ Hàn thấp giọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn hừ lạnh, chỉ dùng sức vùng vẫy ra khỏi Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn lại nhẹ vỗ lưng nàng, ôn nhu hỏi: “Mạn Mạn, nàng đang chờ ta tới, đúng không?”

“Ừ.”

Lăng Tuyết Mạn tựa hồ như miễn cưỡng trả lời một tiếng, lại thiếp vào trong ngực của hắt.

“Đi thôi, chúng ta ngồi xuống rồi nói tiếp.”

Mạc Kỳ Hàn ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, nhẹ đi tới giường, đặt nàng ngồi xuống giường, tay nhẹ tháo giày của nàng, sau đó tháo trâm cài trên đầu nàng, mới tự cởi đai lưng của mình lại đột nhiên dừng lại, chuyển ánh mắt, khẽ cười: “Mạn Mạn, giúp ta cởi áo nào.”

“Ừ.”

Lăng Tuyết Mạn đứng lên, chạm vào đai lưng của hắt, nhưng có lẽ là bởi vì trong lòng có bận tâm, tay mới động một chút, chỉ nghe một tiếng ‘toẹt’, đai lưng bị rách, tay nàng cũng cứng đờ, chỉ có thể lúng túng cúi đầu giải thích: “Đai lưng của chàng chắc là may bị lỗi rồi.”

“Đây là đồ quý trị giá ngàn lượng vàng.” Mạc Kỳ Hàn nói láo không hề chớp mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn.

“Cái gì, ta không đền nổi đâu!” Lăng Tuyết Mạn mở môi mềm, giọng nói lớn hơn.

“Nàng không cần đền, đai lưng trị giá ngàn lượng vàng, còn nàng là báu vật vô giá của ta!” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, vuốt tóc nàng. Cúi người, nhẹ hôn lên môi nàng, nói: “Để tự ta cởi áo.” rồi ôm nàng trở về chăn.

Mạc Kỳ Hàn ném đai lưng, cởi áo bào, nằm xuống giường, vươn cánh tay nhẹ ôm lấy nàng, hỏi: “Mạn Mạn, nàng có tâm sự à? Nói cho ta nghe đi.”

“Có một chuyện, nhưng ta không biết phải nói như thế nào...” Lăng Tuyết Mạn không tự giác ôm lấy Mạc Kỳ Hàn, ngược mắt, cẩn thận hỏi: “Việc Cốc Trắc Phi chết có liên quan đến chàng không?”

Nói những lời này, Mạc Kỳ Hàn thấy nàng cắn môi, thật lâu rồi không thấy nàng cắn môi.

Mà nàng nhất định chờ hắt trả lời, hy vọng nàng đoán sai.

Đêm, tĩnh mịch vô cùng.

Chờ lâu, có chút mệt nhọc, nàng định quay đầu, thì nghe thấy hắt mở miệng: “Nàng đừng quan nhiều về ả.”

Nàng mở to mắt, không dám tin nhìn hắt, hỏi: “Tại sao chàng phải giết nàng ấy?”

“Ả đáng chết!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nhếch môi.

“Nàng ấy mặc dù có làm chút chuyện, nhưng không đến nỗi phải chết! Sao chàng lại không cứu nàng?” Mắt Lăng Tuyết Mạn đã ngấn nước.

Mạc Kỳ Hàn hít mạnh một hơi, trả lời: “Tuyết Mạn, nàng cho là ta ác độc như vậy sao? Ta muốn nàng hiểu, nếu ả không chết ngạt thì chính là nàng chết ngạt! Nàng muốn sao?”

“Vì sao?” Lăng Tuyết Mạn há miệng kinh ngạc, trong giọng nói mang theo kích động.

“Lúc Mạc Ly Hiên bị trúng độc, nàng bị nhốt vào thiên lao, suýt bị xử tử, sau đó lần thứ hai nàng quay về Lăng gia, xe ngựa gặp nạn, mấy chuyện này đều có liên can đến ả. Ngũ Vương gia đã tra ra chân tướng kẻ chủ mưu đứng sau việc tung bố cáo, mà ta cũng tra ra kẻ dàn dựng chuyện xe ngựa. Nữ nhân có tâm địa rắn rết như vậy, nàng còn thương hại ả sao?” Mạc Kỳ Hàn kiên nhẫn giải thích, trong giọng nói mang theo âm lạnh.

“Nhưng chính là – nhất định phải giết nàng ta sao? Bắt giam vào thiên lao cũng được mà...” Bàn tay Lăng Tuyết Mạn có chút lạnh. Kiếp trước, nàng đã từng giết người, tay đã nhuốm máu, nàng không muốn tăng thêm tội nghiệt của mình, do đó, nàng đã rơi vào khủng hoảng.

“Tuyết Mạn, nàng nên hiểu, nếu ta không ra tay, chỉ sợ đến khi Ngũ Vương gia tra ra vụ án, trình lên Hoàng Thượng, thì không chỉ có một mình ả chết, mà cả dòng tộc nhà ả cũng bị liên lụy! Kẻ phải chết sẽ không chỉ có Cốc Vũ Mị, mà một số người trong Tứ Vương phủ sẽ bị bắt vào thiên lao. Mạn Mạn, ta không phải là một kẻ coi mạng người như cỏ rác. Cốc Vũ Mị phải đền tội, việc ả chết cháy là ta làm, nhưng ta càng không nghĩ để cho những người khác phải chôn cùng ả.” Mạc Kỳ Hàn kiên nhẫn giải thích cho nàng nghe.

Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác bần thần, thật lâu sau mới có phản ứng, mở miệng nói, “Tình nhân, ta đã suy nghĩ quá đơn giản rồi phải không? Những chuyện quyền mưu thủ đoạn, ta đều không biết, ta không hại bất kỳ người nào, nhưng họ lại muốn ta chết...”

180. Chương 181

“Tuyết Mạn, không cần khóc, không cần khóc, có ta ở bên cạnh nàng, sẽ không ai có thể tổn thương nàng, ngoan...” Mạc Kỳ Hàn không tự chủ ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, trong lòng nhói đau, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nhắm lại.

Hắn tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào dám hại Lăng Tuyết Mạn có thể sống sót, hắn tha ấy chục mạng của Cốc gia tránh khỏi chôn cùng, đã là khai ân rồi.

“Tình nhân, ta khát nước, để ta đi uống nước.” Lăng Tuyết Mạn muốn xuống giường, lại bị Mạc Kỳ Hàn ngăn lại, “Để ta, nàng ở trên giường chờ một chút.” Sau đó hắn vội đi rót ly nước, tự mình đưa đến bên môi Lăng Tuyết Mạn, ôn nhu cười, “Uống chậm thôi.”

Nước mát lạnh vào cổ họng, từng trận cảm động dâng lên.

Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu, cười nhẹ, “Tình nhân, cảm ơn chàng.”

“Đứa nhỏ ngốc, cảm ơn cái gì.” Nói xong, Mạc Kỳ Hàn vội cất ly nước, lộn trở lại bên giường.

“Nha, sao lại kêu ta là đứa nhỏ ngốc? Ta cũng không phải là đứa nhỏ.” Lăng Tuyết Mạn chu chu đôi môi đỏ kháng nghị, trong tâm lại cảm thấy ngọt ngào, nhưng một tiếng này, nghe rất uất ức.

“Ha ha, ở trong mắt ta, nàng cũng là một đứa nhỏ ngốc hay tức giận, ta lớn tuổi hơn nàng nhiều, ta thấy nàng so với Mạc Ly Hiên cũng không khác biệt lắm, lúc nàng mới sinh ra, không phải là đứa nhỏ sao?” Mạc Kỳ Hàn không giấu ý cười, nói.

“Ách...”

Lăng Tuyết Mạn nhin không được nhếch khóe miệng hai cái, thở dài nói: “Quên đi, dù sao ta cứ như vậy, Hiên nhi nhà ta còn nói phải phụng dưỡng ta sống quãng đời còn lại, ta thấy ta không phải là nương của nó, mà nó mới là phụ thân của ta, ha ha!”

“Đúng, tiểu tử kia rất cố gắng chăm sóc người khác, trước kia ta không phát hiện ra! Mới chín tuổi, tâm tư đã tinh tế như vậy, luôn săn sóc nàng tỉ mỉ, hừ hừ!” Mạc Kỳ Hàn nói như có như không, giọng điệu mang đầy dấm chua.

Lăng Tuyết Mạn nghe xong bật cười lên, kè sát vào mặt Mạc Kỳ Hàn, trêu tức: “Như thế nào? Ghen tị sao? Ly Hiên bắt quả chỉ là một đứa trẻ thôi, còn là con nuôi của ta. Mẫu thân nó mất sớm, lại bị huynh đệ tỷ muội xem thường, không có ai làm bạn, cho nên mới thân thiết với ta.”

Hừ, nha đầu đáng chết, dám trêu tức hần. Chờ khi hần ‘sống’ lại lần nữa, chuyện đầu tiên hần làm, chính là tách nàng ra khỏi Mạc Ly Hiên.

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, chậm chậm nói: “Mạn Mạn, nàng đừng chọc bản công tử tức giận. Bằng không...”

“Bằng không thế nào?” Lăng Tuyết Mạn nổi lên cảnh giác.

“Bằng không bản công tử sẽ lưu lại em bé trong bụng nàng, nhân tiện công bố với thiên hạ nàng là phụ nữ đã có chồng, bất cứ kẻ nào cũng đừng mơ đến gần nàng.” Khóe miệng Mạc Kỳ Hàn nổi lên nụ cười đều.

“Cái gì?”

Lăng Tuyết Mạn kinh hô, khóa ngồi ở trên người hần, hung hãn nhéo ngực hần, “Chàng dám làm như vậy thử xem!”

“Ha ha.”

Mạc Kỳ Hàn cười rộ lên, hai tay che chắn cơ thể, nhìn nữ nhân hung hãn trên người, nét mặt sợ hãi, “Mạn Mạn, nàng dịu dàng một chút được không?”

“Hắc hắc, bản tiểu thư là kẻ thất học, không biết hai chữ dịu dàng viết thế nào!” Lăng Tuyết Mạn cười giả dối, chỉ chỉ ngực Mạc Kỳ Hàn, nói rất là háo sắc: “Cơ thể cũng không tệ lắm, nếu bản tiểu thư bao cả đêm, có thể bồi hay không?”

“Ách...” Lòng mày Mạc Kỳ Hàn giật giật, từ kẽ răng nặn ra mấy chữ, “Nha đầu, bản công tử không phải đi bán thân!”

“Hừ, bản tiểu thư nhìn người còn không được như vậy đâu, thân thể đen thui, công phu trên giường lại không được tốt lắm, nét mặt lại lạnh, nói năng càn rỡ, không biết hầu hạ người khác, không biết nói yêu người khác, không biết đánh đàn ca hát cho người khác nghe, hừ hừ, người kém cỏi như vậy, bản cô nương lại thiện tâm thu nhận người, không được, phải đổi người khác!”

Lăng Tuyết Mạn khoanh tay trước ngực, ngồi trên đùi Mạc Kỳ Hàn, lông mi chớp chớp, miệng liên tục chỉ trích, ra vẻ đại ca.

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Hàn bị sắc ho khan, hiển nhiên là tức giận không ít, hô hấp rất không đều, ngực phập phồng, nghiêng răng ken két, “Nha đầu, bản công tử hôm nay nếu không làm cho nàng mở miệng cầu xin, tâm phục khẩu phục, còn là nam nhân của nàng sao?”

Nói xong, ôm lấy thắt lưng Lăng Tuyết Mạn, quay cuồng một cái, nàng đã bị người ta áp dưới thân, môi mềm liền bị đoạt lấy. Mà bàn tay to của Mạc Kỳ Hàn rất thuần thực cởi sạch quần áo cả hai người, hai cổ thân thể trần trụi dán chặt vào nhau, gió cuốn hoa rơi.

Nửa canh giờ sau.

“Mạn Mạn, có cầu xin hay không?” Tiếng nói khàn khàn trầm thấp vang lên bên tai.

Lăng Tuyết Mạn đang ở trong mê man mơ hồ, đáng thương nói: “Tình nhân, đã ba lần rồi, chàng còn không mệt sao?”

“Ha ha, bản công tử đang thích thú!” Mạc Kỳ Hàn khàn khàn cười, vuốt mái tóc đen của Lăng Tuyết Mạn, híp híp mắt, lại hỏi, “Như thế nào? Công phu giường chiếu của bản công tử có đủ hầu hạ phu nhân không?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn sĩ diện, cự tuyệt không mở miệng.

“Tốt, rất tốt, xem ra bản công tử thật sự phải cố gắng hơn, bằng không không hầu hạ phu nhân chu đáo, phu nhân lại nghĩ đến nam nhân khác.”

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, thì thào bên tai Lăng Tuyết Mạn, bàn tay to lại thuần thực thăm dò xuống hạ thân nàng, bắt đầu vân vê ở u kính, vỗ về chơi đùa, đôi môi nóng bỏng cũng ngậm vành tai của nàng...

“Ưm a...” Lăng Tuyết Mạn rên rỉ, thân thể lại bắt đầu khó chịu, mở miệng van xin, “Tình nhân, nghỉ một chút được không?”

“Không được, phu nhân không ngoan, bản công tử đang tức giận, hơn nữa bản công tử lại nổi dục hỏa lên rồi, trước tiên phải dập lửa.” Mạc Kỳ Hàn mỉa hoặc nói, lại tiếp tục nhẹ liếm vành tai Lăng Tuyết Mạn, khiến toàn thân nàng tê dại.

“A... a... Tình nhân, ta van chàng, cầu chàng được không...” Lăng Tuyết Mạn khó chịu vịn vịn thân thể, nàng xấu hổ muốn chết, nam nhân này muốn nàng xuống nước, mới cố ý không dừng...

Mạc Kỳ Hàn ngừng đầu, dùng một đôi mắt mỉa hoặc nhìn nàng, khàn khàn đáp: “Mạn Mạn, hiện tại cầu xin đã không kịp rồi!”

“Ôi...”

181. Chương 182

Ở trong phòng đến khoảng mười ngày, Lăng Tuyết Mạn chờ tang lễ của Cốc Vũ Mị tiến hành xong mới rời Cúc Thủy Viện.

Rất ít đi ra khỏi cổng lớn của Vương phủ, hôm nay có các vị Vương gia tới thăm, Lăng Tuyết Mạn đi ra gặp, đi xuyên qua hành lang, mới vừa đến cổng chính, nghe bên ngoài có tiếng nói, thanh âm không lớn, làm nàng chỉ có thể nghe đại khái.

“Nhị ca, ca nói Tứ tẩu có thể biểu diễn được cái gì? Đệ nghe nói nàng trước đây chỉ học được thêu thùa, làm thơ, cũng không giỏi đánh đàn, nhưng theo đệ đòi cây sáo, chẳng lẽ nàng thực sẽ thổi sáo?”

“Tiểu Thất, đệ lo lắng cái gì? Bất quá theo ta thấy, về mặt nha đầu kia rất gian, cố ý vùi vùi cây sáo ngọc của đệ đó!”

“Thất ca, Ngũ ca, các ca cũng không nên xem thường Tứ tẩu, các ca thấy tẩu ấy đá bóng hay như thế nào, Tứ tẩu thực ra rất lợi hại đó, ha ha, muội khâm phục nhất chính là Tứ tẩu, muội nghĩ tẩu ấy nhất định sẽ giỏi ca múa.”

“Aizz, nha đầu kia sao còn chưa đến? Chẳng lẽ là trốn ở trong phòng học thuộc thứ tự thổi các lỗ sáo sao?”

“Nhị ca, sao ca không nói lời nào? Đúng rồi, không phải Hiên nhi nói muốn ca dạy nó thổi sáo sao? Ca dạy chưa?”

“.....”

Lăng Tuyết Mạn áp tai trên cửa, răng nghiến ken két, trong bụng đầy ắp một bầu tức giận.

“Vương phi, sao ngài không đi vào?” Xuân Đường hỏi nhỏ.

“Đương nhiên.”

Từ khớp hàm nghiến ra một câu, Lăng Tuyết Mạn đứng thẳng thân, hít vào, thở ra, lại hít vào, lại thở ra, cứ như thế vài lần, bỗng cười gian xảo, khoác lên cánh tay Xuân Đường, lách mình tiến vào, lúm đồng tiền nở rộ, thướt tha tiêu sái đi đến gần mấy người bọn họ.

Mọi người không biết là Lăng Tuyết Mạn bắt ngờ đi đến, há miệng vòng vo, sau đó đều dừng ánh mắt trên người nàng.

Nàng mặc váy màu xanh lam, tôn lên làn da non mềm sáng ngời, khuôn mặt tuyệt mỹ đánh ít phấn, đôi mắt đen quuyền rũ đầy sức sống, đôi môi hồng kiêu diễm, nhìn vừa quuyền rũ phong tình, lại mang chút ngây thơ, khiến người đối diện nhìn mà thất thần.

Lăng Tuyết Mạn đứng ở đại sảnh, đôi mắt xinh đẹp lườm về phía một đám khuôn mặt tuần tú đang si mê đến đại ra, thầm hừ một tiếng, sau đó mắt đẹp mang ý cười nhìn đến khuôn mặt Mạc Kỳ Lâm, cất giọng nói kiêu mị, “Ngũ Vương gia, mới vừa rồi là ngài nói ta là vẻ mặt rất gian?”

“Ách... này...” Mạc Kỳ Lâm đỏ mặt đỏ tai, cà lăm.

Lăng Tuyết Mạn chuyển mắt, nhìn sang Mạc Kỳ Dục, “Thất Vương gia, là ngài hoài nghi ta không biết đánh đàn, là phé vật?”

“Mạn... Tứ...” Mặt Mạc Kỳ Dục nóng lên, luống cuống, muốn câm điếc.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cười một tiếng, bước tới hai bước, mới nhìn Mạc Kỳ Sâm, mặt Mạc Kỳ Sâm liền ửng đỏ, chấp tay nói: “Tứ tẩu, coi như ta sai lầm rồi, ta không nên nói tẩu trốn trong phòng, là ta sai, ta sai rồi.”

“Ha ha, Lục Vương gia, ngài kích động cái gì? Ta cũng không phải sói hay cọp, có thể ăn thịt ngài sao?” Lăng Tuyết Mạn nở nụ cười, nhàn tản nói.

“Ách... Ta...” Mạc Kỳ Sâm giơ tay xoa miệng, hoảng sợ nhìn nữ tử đang tươi cười tỏa nắng, nhưng lòng bàn chân hằn lại lạnh run.

“Thôi, đừng kinh sợ nữa!” Lăng Tuyết Mạn an ủi một câu, lại đi qua Mạc Kỳ Sâm, đến gần Mạc Kỳ Minh, đôi mắt hai người giao nhau, nhưng hần rất trấn định, khuôn mặt như núi băng không đổi sắc, ánh mắt nhàn rãi nhìn nàng.

Đấu mất thất bại!

Lăng Tuyết Mạn mỉm cười, sau đó bĩu môi, “Quả nhiên là ca ca, kiêu ngạo!”

“Đó là đương nhiên, chúng ta thân là nam tử hán, mới vừa rồi lại nói nàng đôi câu, đương nhiên bây giờ phải nhường nhịn nàng.” Mạc Kỳ Diễn tao nhã cười, ánh mắt ấm áp nhìn Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn giật mình một cái, vội xoay mặt, giả vờ đi nhìn người khác.

Mạc Kỳ Diễn cũng nhìn những người khác, tươi cười như cũ, “Tiểu Thất, không phải là đệ hỏi ta vì sao không nói lời nào sao? Giờ đã rõ nguyên nhân chưa?”

“A, thì ra Nhị ca đã biết Tứ tẩu đứng sau cửa nghe lén, ca mới không nói chuyện! Thật là, cũng không nhắc nhở tụi đệ một tiếng.” Mạc Kỳ Dục uất hận oán trách.

Mạc Kỳ Minh chăm chú nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại quay sang, nói: “Tiểu Thất, chỉ có thể trách tai đệ không thính thôi.”

“Muốn ngắt thật, thì ra Tam ca cũng biết, chỉ có ba người chúng ta không phát hiện ra.” Mạc Kỳ Sâm than thở.

Lăng Tuyết Mạn hừ mũi, chỉ ngón tay qua, “Bình sinh không làm việc hổ thẹn, nửa đêm sợ quỷ đến gõ cửa sao? Nếu là ba người các ngài trong lòng không có quỷ, không nói xấu sau lưng ta, thì đâu sợ ta nghe lén. Nay còn trách người khác không nhắc nhở, chứng tỏ vẫn chưa nhận ra sai lầm. Đừng nghĩ nữ nhân chúng ta dễ xem thường”

Mấy nam nhân không hện mà cùng há miệng, á khẩu, không nói nên lời.

“Tứ tẩu, muội ủng hộ tẩu.” Mạc Nhã Phi kích động đứng lên, cùng Lăng Tuyết Mạn tỏa ra hào khí nữ anh hùng.

“Nhã Phi, yên tâm đi, ta sẽ làm ấy nam nhân này tâm phục khẩu phục.” Lăng Tuyết Mạn ngạo nghễ nói, trong đầu lóe ra một ý nghĩ, con người giáo hoạt chuyển động, một lần nữa nhìn về phía năm nam nhân, khẩu khí cao ngạo: “Mấy nam nhân xấu xa các ngài, nếu ta có thể làm cho phụ hoàng cùng mẫu hậu khen ngợi, các ngài thua cái gì?”

“À, nàng nghĩ muốn cái gì?” Mạc Kỳ Diễn hỏi lại.

“Ha ha, đến lúc đó mỗi người các ngài phải đáp ứng một yêu cầu của ta, ta muốn các ngài làm cái gì, các ngài đều phải làm cái đó, còn nếu ta thua, tùy ý các ngài.” Lăng Tuyết Mạn giảo hoạt nói.

Mạc Kỳ Lâm nhúc nhích khóe miệng, “Yêu cầu này rất là lợi hại nha, giống như lập khế ước bằng miệng đi.”

“Như thế nào, Ngũ vương gia không dám đáp ứng sao?” Lăng Tuyết Mạn nói khích.

“Sao lại không dám?” Mạc Kỳ Lâm giương lông mày, “Ta đồng ý!”

“Tốt, vậy những người còn lại thì sao?” Lăng Tuyết Mạn chuyển mắt, giả bộ cười yếu ớt.

Mạc Kỳ Minh cười nhẹ, đôi mắt chăm chú nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: “Ngũ Vương gia đã đồng ý, thì chúng ta sao có thể từ chối?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Ba người kia cũng đồng loạt trả lời.

“Vậy được, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!” Lăng Tuyết Mạn ưỡn ngực, đỉnh đạc nói, có vẻ như tương đối dũng cảm.

“Thành giao.” Mọi người cùng cười vang, chấp nhận thỏa thuận bằng miệng.

Đến cả Mạc Kỳ Minh lạnh như băng cũng nở nụ cười.

Lăng Tuyết Mạn chợt nhớ ra gì đó, mở miệng than thở, “Ai ai ai, quên hỏi các ngài, đến Tứ Vương phủ chúng ta có chuyện gì không? Không phải là đến chỉ để chê cười ta đi.”

“Phụ hoàng đêm qua nằm mơ gặp Tứ đệ, cho nên phái chúng ta đến thắp hương cho Tứ đệ.” Mạc Kỳ Lâm trả lời, giọng nói hơi chùng lại

“À.” Lăng Tuyết Mạn gật gật đầu.

Đợi mọi người thắp hương xong, Lăng Tuyết Mạn trở lại Cúc Thủy Viên, hạ một mệnh lệnh, “Từ hôm nay, ngoại trừ tiểu Vương gia, bất kỳ người nào cũng không được bước vào Cúc Thủy Viên nửa bước.” Nàng phải bế quan luyện công thôi.

182. Chương 183

Hoàng đế Thái Tông của Minh quốc đại thọ, các châu huyện quan phủ cả nước thi nhau chúc thọ Hoàng Thượng.

Mà kinh thành Cẩm An của Minh quốc càng phi thường náo nhiệt, từng nhà vui sướng giăng đèn kết hoa.

Trong hoàng cung, theo quy chế tổ tiên, thọ yến tiến hành tại điện Thái Hòa.

Ngoài sườn tây Điện Thái Hòa có một sân đá cẩm thạch rộng bát ngát, bốn phía đủ loại cây cối xanh um tươi tốt, mùi hương tràn ngập, thơm ngát một mảnh.

Một cái hồ nhân tạo cực rộng bao quanh điện Thái Hòa. Trên mặt hồ, sóng xanh nhộn nhạo, ánh sáng mặt trời phản chiếu trên mặt hồ trong vắt, như phủ lên một lớp bạc lánh lánh

Hôm nay trên dải đất trống trải kia nổi lên đài biểu diễn cao ba thước. Toàn bộ đài phủ kín thảm đỏ kéo dài đến tận điện Thái Hòa.

Theo lệ thường, tiệc sẽ cử hành ở trong điện Thái Hòa, sau đó quan Lễ bộ tỉ mỉ bố trí các tiết mục biểu diễn.

Ban ngày Hoàng đế Mạc Ngự Minh dẫn văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích đến thái miếu hiến tế dâng hương. Đến hoàng hôn tiệc mừng thọ bắt đầu.

Sau khi Hoàng đế cùng Hoàng Hậu vào điện, phi tần cùng hoàng tử, thân vương, hoàng tôn, công chúa, hoàng thân, bách quan theo thứ tự tước vị quan chức tiến tới.

“Tham kiến Hoàng Thượng!”

Đại thái giám tổng quản Lý công công trang nghiêm hô lớn: “Mọi người trong đại điện làm lễ quỳ lạy!”

“Cung chúc Hoàng vạn thọ vô cương! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân!” Mạc Ngự Minh thuận hậu mỉm cười.

“Tạ Hoàng Thượng!”

“Tiệc bắt đầu!”

Rất cực tiến hành chủ đề chính!

Lăng Tuyết Mạn vỗ vỗ ngực nhẹ thở ra một hơi. Từ giữa trưa đi vào cung, đến hiện tại nàng còn chưa uống một giọt nước đâu! Bị Hoàng Hậu cùng Nhã Phi kéo vào cung Phượng Thần, một đồng cung nữ trang điểm lại cho nàng, làm cho nàng không khác ngày đại hôn bao nhiêu.

Cúi đầu nhìn xem cung phục Vương phi trên người, Lăng Tuyết Mạn thở dài một hơi. Thật là hoa lệ! Cung trang màu đỏ tinh mỹ, vật áo thêu loan phượng tượng trưng cho thân phận Vương phi, bởi vì người nàng gả chính là con trai của Hoàng Hậu, cho nên Loan Phượng có màu hoàng kim. Chỉ đáng tiếc-

Nàng là quả phi nha!

Ánh mắt liếc về phía thái tử phi ngồi bên cạnh, còn có Nhị Vương phi, Tam Vương phi, Lăng Tuyết Mạn lại thở dài, thầm nghĩ nếu Tình nhân có thể quang minh chính đại cùng nàng đứng trước mặt người đời thì thật là tốt! Haiz, lại ảo tưởng một chút, nếu Tình nhân là Vương gia phu quân đã chết của nàng thì thật tốt!

Buồn bực, ánh nhìn lại rơi xuống trên người Nhị Vương phi. Mắt xéch, mày liễu, dung mạo đoan trang tú lệ, đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế, ngón tay thon dài nhẹ khép lại trên chiếc đĩa bạch ngọc, thật lâu sau nhẹ nhàng gấp một ngụm đồ ăn, sau đó tao nhã đưa vào trong miệng, khéo miệng không động một hạt cơm vớt nước, đã thực nữ lại có khí chất.

Lại nhìn Tam Vương phi cùng thái tử phi đều giống Nhị Vương phi, đã mỹ lệ lại tao nhã cao quý, vô luận nhìn thế nào đều không thấy có một chút thô lỗ cùng bất nhã.

Trong lòng Lăng Tuyết Mạn có chút mùi vị không tốt, thử học bộ dáng bọn họ ăn cơm, nhưng tao nhã cầm đĩa gấp đồ ăn thì nửa ngày cũng đưa không đến miệng, bụng rỗng tuếch lại không ngừng kêu to, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, cúi đầu hung hăng cắn đồ ăn, làm sao nhớ được nhai kỹ nuốt chậm, cắn hai cái liền nuốt mất.

“Xem ra người ta là phượng hoàng bay ở trên trời, ta là chim sẻ đậu ở trên cây a!” Lăng Tuyết Mạn bi thương than một tiếng, bắt đầu ăn ngấu nghiến!

Ai ngờ chờ nàng ăn uống no đủ, ngược đầu lên, bị kịch phát hiện ba người kia sáu con mắt đang nhìn nàng, trong mắt có kỳ lạ cùng khiếp sợ!

“Hi hi, là do ta quá đói thôi, mẫu hậu không có cho ta ăn cơm, ta...” Mặt Lăng Tuyết Mạn xấu hổ đỏ lên, nói năng lộn xộn.

“Tứ Vương phi quả thực không giống người thường nha!” Nói chuyện là Nhị Vương phi, khéo miệng cong lên mang theo một chút trào phúng.

Tam Vương phi thu hồi ánh mắt nhìn trên mặt Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng cười, “Tứ Vương phi, chúng ta dọa sợ nàng rồi. Ha ha, mới vừa rồi là ngoài ý muốn, nàng đừng trách.”

Đều là lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên nói chuyện với nhau, Lăng Tuyết Mạn mờ mịt ngẩn ra nhìn hai nữ nhân này nói chuyện với nàng. Nhị Vương phi rõ ràng có địch ý với nàng, Tam Vương phi không rõ thái độ, nói lời nghe qua chân thành nhưng đôi mắt lại khiến Lăng Tuyết Mạn cảm thấy căng thẳng, lắp bắp nói: “Ta... ta ăn cơm thật không có quý củ.”

Bọn họ đều có phu quân làm chỗ dựa, nàng không có, cho nên khí thể liền giảm đi một chút.

Thái tử phi thấy thế, nhíu mày nhẹ nhàng nói: “Tứ Vương phi, không có chuyện gì, nàng đói bụng thì ăn một chút đi, chút nữa còn phải biểu diễn, tới khuya nếu đói bụng, dạ dày sẽ không thoải mái.”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn nghiêng mắt nhìn thái tử phi, nụ cười thân thiết, lời nói ấm lòng, để cho trong lòng nàng nóng lên, ghen ngào nói nhỏ: “Cám ơn đại tẩu!”

“Đại tẩu...” Thái tử phi ngăn ra, rồi sau đó nhẹ nhàng cười, “Đúng vậy, gọi đại tẩu gần gũi hơn. Ta và nàng vốn là thân chị em bạn dâu. khi Tứ đệ còn sống cũng là gọi ta là đại tẩu.”

Hai tiếng hừ lạnh từ trong cổ tràn ra, Nhị Vương phi cùng Tam Vương phi nghiêng mặt đi, kiêu ngạo nâng cằm lên, “Đúng là hai quả phi, dễ thân nhau thật.”

Thái tử phi vẫn mỉm cười, chính là ánh mắt lóe lóe, sau đó nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: “Tứ Vương phi, nàng ăn xong chưa? Chúng ta phải đi kính chén rượu cho phụ hoàng mẫu hậu. Phu quân mất nên chúng ta thay thế phu quân tấn hiếu đạo.”

Lăng Tuyết Mạn giật mình, sau đó gật đầu, “Được.”

Nhị Vương phi cùng Tam Vương phi lại nâng cằm lên, bưng chén rượu trước mặt khẽ nhấp, mắt liếc thái tử phi cùng Lăng Tuyết Mạn, trên mặt toàn là khinh thường cùng đùa cợt.

183. Chương 184

Đứng dậy, Lăng Tuyết Mạn quay đầu lại nhìn Nhị Vương phi, trong lòng thật không biết là cái cảm xúc gì.

Ngước mắt, theo bản năng đem ánh mắt nhìn về Mạc Kỳ Diễn đang ngồi ở vị trí thân vương đối diện, bất ngờ nhìn vào nụ cười yếu ớt của hắn, hắn đang cầm chén rượu bạch ngọc, khóe môi nhẹ cong, nhìn nàng không hề chớp mắt. Trong mắt nóng rực vẫn như cũ, để cho gò má nàng nóng lên, tim đập có chút nhanh hơn.

Hơi nghiêng thân, nàng tránh cái nhìn chăm chú của hắn, lúc lơ đãng nhìn vào một ánh mắt oán hận như đứng ngồi không yên, cơ hồ là bản năng khiến nàng lập tức nghiêng người. Nhị Vương phi nhìn thẳng nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh như có như không, môi nàng hình như đang động. Lăng Tuyết Mạn nghe không rõ, chỉ kinh ngạc nhìn nàng ấy.

“Tứ Vương phi?” Thái tử phi nghi hoặc khẽ gọi.

Lăng Tuyết Mạn vội thu hồi tâm tư, nhìn về phía thái tử phi, cười gượng gạo: “Đại tẩu, đi thôi.”

“Ừ.” Thái tử phi khẽ gật đầu đi về phía trước.

Lăng Tuyết Mạn theo ở phía sau, môi vô ý thức làm theo khẩu hình của Nhị Vương phi, như thế hai lần, nàng cắn chặt môi dưới. Nhị Vương phi nói là ba chữ: ‘Hồ ly tinh’

Hồ ly tinh, hồ ly tinh.

Lăng Tuyết Mạn lặp lại ba chữ này, tâm tình sa sút đến cực điểm. Nàng cùng Mạc Kỳ Diễn lúc trước thật sự tồn tại nhiều vấn đề. Nàng có thể trách Mạc Kỳ Diễn tại sao hắn có gia đình hoàn chỉnh như vậy. Hắn là một nam nhân chịu trách nhiệm, tại sao có thể bỏ vợ cưới nàng? Ngày đó là nàng làm khó hắn. Hắn đối với nàng đúng là có tình, nhưng nàng không cách nào đáp lại hắn, bởi vì trong lòng nàng có một người đàn ông khác.

Nghĩ đến Tình nhân, bên môi Lăng Tuyết Mạn không tự chủ tràn ra một nụ cười, trong đầu lập tức hiện ra chuyện đêm qua.

“Mạn Mạn, không cho nàng biểu diễn màu mè, ta sẽ lo lắng.” Mạc Kỳ Hàn cau mày, ôm chặt thiên hạ trong lòng.

“Vì sao? Ta còn phải trông cậy vào Hoàng Thượng khen ta đó, chỉ cần Hoàng Thượng cao hứng, cái mạng nhỏ của ta không phải an toàn hơn sao? Còn có, ta muốn thắng mấy nam nhân xấu xa kia. Hì hì, ta đây về sau liền phát tài. Ta ở chỗ bọn họ muốn cái gì liền sẽ có cái đó. Bọn họ đều là người có tiền, ta sẽ đòi ngân phiếu. A ha ha!” Lăng Tuyết Mạn hưng phấn nói,

Mạc Kỳ Hàn đen mặt lại, “Mạn Mạn, ta nuôi nàng không nổi sao? Gia tài của bản công tử không thua kém bọn họ, còn có chỗ Hoàng Thượng, ta bảo vệ không xong nàng sao?”

“Hừ, chàng đã có gia tài to mà còn lấy bạc của ta. Vậy chàng trả lại cho ta!” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt.

“Không trả. Lấy bạc của nàng là không cho nàng tùy tiện ra đường. Ta sợ một lúc không theo dõi nàng là nàng sẽ xảy ra chuyện.”

“Vậy chàng lo lắng cái gì?”

“Ta lo lắng... lo lắng nàng rất màu mè, ta lại thêm vài cái tình địch! Ta sợ nàng câu hồn vài vị Vương Gia kia rồi!”

“Ha ha ha, Tình nhân chàng lo lắng thật nhiều! Hì hì, chàng lo lắng như vậy, vậy chàng phải đối xử tốt với ta, nếu không ta bay mất cho chàng hối hận không kịp!”

“Ta đối với nàng còn không tốt sao? Nàng dám bay ta bẻ gãy cánh của nàng!”

“Hừ, nam nhân bá đạo! Đúng rồi, ngày mai ta tiến cung biểu diễn vào buổi tối, chàng có lên vào xem ta không.”

“Sẽ không.”

“Không tiến vào cũng tốt, để tránh bị người phát hiện.”

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hắn sẽ không mất lý trí nói cho nàng biết hắn sẽ đến. Nàng cũng không muốn hấn mạo hiểm, một khi bại lộ hấn sợ là khó có thể cứu mạng a!

“Tứ Vương phi, Nhị Vương phi cùng Tam Vương phi nói này nọ, nàng đừng để trong lòng. Chúng ta mệnh khổ, phu quân mất, các nàng ta liền xem thường, nói lời chanh chua, ta đã thành thói quen. Cũng may có phụ hoàng cùng mẫu hậu, bọn họ không dám quá đáng, chỉ là nói mấy lời làm người ta khó chịu. Ha ha, nghe qua coi như xong, nếu so đo chính là khiến mình càng khó chịu.”

Thái tử phi nhẹ nhàng nói xong, bên môi cười lạnh bạc làm Lăng Tuyết Mạn cảm thấy rất là không có mùi vị, “Đại tẩu, ta không thèm để ý, nàng đừng lo lắng cho ta.”

“Ừ, ngày còn dài, đừng làm cho bản thân mình ngột ngạt.” Thái tử phi dừng bước chân, xoay người, thở dài, “Nếu phu quân của chúng ta khoẻ mạnh, ai dám làm cản một câu.”

“Đại tẩu!” Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt, đối mặt với Tứ Vương gia, nàng hổ thẹn đến cực điểm. Tứ Vương gia phu quân của nàng mặc dù đã chết, vẫn dặn dò quản gia bảo vệ mạng cho nàng ở trước mặt hoàng thượng, nhưng nàng lại làm cho hấn đội cái nón xanh thật lớn.

“Ha ha, nàng xem, ta lại nhắc tới chuyện thương tâm rồi.” Thái tử phi thật cười có lỗi, “Đi thôi.”

“Ừ.”

Bước trên cầu thang bạch ngọc, có cung nữ bưng khay đi theo một bên, Thái tử phi cùng Lăng Tuyết Mạn tiến lên nhẹ nhàng quỳ xuống: “Con dâu cung chúc phụ hoàng sống lâu trăm tuổi!”

Lăng Tuyết Mạn đi theo nói: “Con dâu cung chúc phụ hoàng phúc phò an khang!”

“Ha ha, được, tất cả đứng lên đi.” Mạc Ngự Minh cười.

“Tạ phụ hoàng!”

Hai người đứng dậy, Thái tử phi tự mình rót một chén rượu, hai tay dâng tới trước mặt Mạc Ngự Minh, cười yếu ớt nói: “Phụ hoàng, con dâu mời ngài một ly!”

“Được, lòng hiếu thảo của Nhã Dung, trăm nhận!” Mạc Ngự Minh cao hứng cực kỳ, nhận ly, một hơi uống sạch.

Thái tử phi lại rót một ly dâng tới trước mặt Hoàng Hậu, “Mẫu hậu, chúc ngài cùng phụ hoàng bên nhau đến răng long đầu bạc!”

“Nhã Dung, mẫu hậu cảm ơn con.” Hoàng Hậu nghẹn ngào tiếp nhận, uống xong, sau đó giữ chặt tay Thái tử phi, rơi nước mắt.

Lăng Tuyết Mạn cảm động lây, đối với Hoàng Thượng Hoàng Hậu đồng tình vạn phần. Nỗi đau mất người thân cho dù là ai cũng không thể không rơi lệ, cũng giống như đêm hôm đó cha qua đời, trời đất của nàng như sụp đổ.

Hít mũi một cái, nhẹ nhàng tiến lên, rót rượu, mỉm cười, “Phụ hoàng, trước kia Tuyết Mạn không hiểu chuyện, làm cho phụ hoàng mệt mỏi, hôm nay bồi tội với phụ hoàng, chúc phụ hoàng trường thọ!”

“Nha đầu Tuyết Mạn!” Sắc mặt Mạc Ngự Minh có chút xúc động, chần chờ một chút mới tiếp nhận, một hơi cạn sạch. Lăng Tuyết Mạn nhìn đến khóe mắt ông cũng có nước mắt rơi.

“Lê nhi, Hàn nhi của trăm...”

Mạc Ngự Minh thì thào gọi một tiếng, mắt khẽ nhắm, nước mắt tràn ra. Lý công công cuống quýt đưa khăn gấm lên, khuyên bảo: “Hoàng Thượng bảo trọng thân thể. Ngày hôm nay là đại thọ Hoàng Thượng, Điện hạ cùng Vương gia ở trên trời nhất định là muốn nhìn đến bộ dáng Hoàng Thượng vô cùng cao hứng a!”

“Hoàng Thượng!”

Hoàng Hậu bi thương gọi một tiếng, cầm tay Thái tử phi chặt hơn. Thái tử phi cũng thương tâm đến cực điểm, yên lặng rơi lệ.

Lăng Tuyết Mạn giả bộ tươi cười nói sang chuyện khác: “Phụ hoàng mẫu hậu, hôm nay chúng ta đương nhiên là phải cao hứng, phía dưới còn có sứ thần nước khác, không thể để cho người ta chế giễu. Ha ha, Tuyết Mạn chộc phụ hoàng mẫu hậu mất hứng, một lát sau Tuyết Mạn lập công chuộc tội có được hay không?”

184. Chương 185

“Ha ha, mồm miệng nha đầu kia cứ như chim sáo!” Hoàng Hậu bị chọc cười, mím môi chế nhạo.

Mạc Ngự Minh thấy Hoàng Hậu cao hứng, cũng thả lỏng cười ra tiếng: “Ha ha, trăm cũng phát hiện cái miệng này có thể gặp rắc rối nhưng cũng có thể lập công!”

Thái tử phi cũng khẽ nở nụ cười, khuôn mặt tươi sáng động lòng người.

Lăng Tuyết Mạn cười gượng, kéo kéo môi, “Mẫu hậu không cần so sánh con với chim sáo, ngài có thể nói con là tài nữ mà!”

“Ha ha ha, nha đầu không biết xấu hổ!” Mạc Ngự Minh cực kỳ vui, tươi cười đầy mặt.

Hoàng Hậu cười đến không khép miệng được, Thái tử phi kéo kéo ống tay áo Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng nhắc nhở: “Kính chén rượu ầu hậu.”

“Được.” Lăng Tuyết Mạn gạt đầu rót rượu, dâng tới trước mặt Hoàng Hậu, mỉm cười ngọt ngào, nói: “Mẫu hậu, Tuyết Mạn mời ngài một ly, chúc mẫu hậu cùng phụ hoàng phu thê tình thâm trăm năm hòa hợp!”

“Nha đầu nói rất đúng, đây là tâm nguyện của trăm a!” Mạc Ngự Minh nói xong chuyển mắt nhìn Hoàng Hậu, trong mắt tình ý sâu nặng.

Hoàng Hậu sắc mặt có chút ửng đỏ, xấu hổ sảng giọng: “Hoàng Thượng, trước mặt tiểu bối, nói những thứ này làm gì?”

“Ha ha, trăm là nghĩ thế nào nói thế ấy!” Mạc Ngự Minh hào phóng cười.

Thái tử phi cùng Lăng Tuyết Mạn thấy thế, nháy mắt với nhau, cùng nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, con dâu cáo lui!”

“Được, lui ra đi.” Mạc Ngự Minh mỉm cười gật đầu.

Trở về chỗ ngồi, tâm tình Lăng Tuyết Mạn thật tốt, nhìn đến tình cảm của Hoàng Thượng và Hoàng Hậu khiến nàng lập tức nghĩ tới Tình nhân của nàng, trong lòng cảm thấy ngọt dầy, bất giác trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Ăn no không có gì làm, Lăng Tuyết Mạn liền tùy ý đánh giá các tân khách hôm nay tới tham gia Hoàng Thượng. Nhìn sang từng dãy, nàng thấy được một thân ảnh quen thuộc – Liễu Ngô Đồng!

Vui mừng trong bụng, Lăng Tuyết Mạn chồm tới, hai tay làm thành cái loa hô nhỏ: “Ngô Đồng –”

Liên tục gọi ba tiếng, rốt cục Liễu Ngô Đồng nghe được, đưa mắt nhìn lại, thản nhiên cười nhẹ nhàng chào hỏi.

Lăng Tuyết Mạn vui vẻ phát phát tay, sau đó lại ngồi xuống. Ha ha, thật tốt, nàng ở trong này gặp được bạn rồi!

A, Liễu Thiếu Bạch đâu?

Lăng Tuyết Mạn nhìn quanh, bỗng nhiên vỗ trán một cái, nàng thật sự là hồ đồ. Liễu Thiếu Bạch là nam nhân, hẳn là ở dãy khách nam đối diện! Mở to hai mắt nhìn hướng đối diện, còn chưa thấy Liễu Thiếu Bạch đã gặp Mạc Kỳ Dục cười xán lạn với nàng, giờ giờ chén rượu lên.

“Ha ha!” Lăng Tuyết Mạn cười, chỉ chỉ đồ ăn trên bàn, lại chỉ miệng, sau đó chỉ ngoài điện, ý hỏi hẳn ăn no rồi đi ra ngoài được không.

Mạc Kỳ Dục xem nửa ngày không hiểu, cúi đầu hỏi thăm Mạc Kỳ Sâm ngồi kế bên, lúc này mới hiểu ra, ngẩng đầu cố lắc đầu, ám chỉ Lăng Tuyết Mạn ngàn vạn lần đừng đi.

Lăng Tuyết Mạn buồn bực cúi đầu, sau đó dùng khuỷu tay chống đầu, ngồi dựa trên bàn, một ngón tay nhàm chán gõ vào mặt bàn phát ra tiếng vang.

Nhìn Lăng Tuyết Mạn mang bộ dáng lưu manh, một loạt năm huynh đệ ngồi chung không hện mà cùng thở dài một hơi.

“Haiz, Tứ ca là một người quy củ lạnh lùng như vậy, nếu còn sống nhìn đến bộ dáng này của Tứ tẩu, sợ là thường dùng đến gia pháp!” Mạc Kỳ Dục rót một chén rượu, cảm khái vô hạn.

“Nếu Tứ ca ở đây chắc Tứ tẩu cũng không dám làm càn như vậy. Tứ ca sao có thể dung túng cho nàng không quy không củ như vậy.” Mạc Kỳ Sâm rất tán đồng.

Mạc Kỳ Lâm trừng mắt nhìn hai người, không vui nói: “Các đệ còn đồng tình với nàng, quên thời điểm bị nàng chính sao? Các đệ nên mong có người đến thu thập nha đầu kia đi!”

“Khụ khụ, Ngũ ca giả bộ làm chi!” Mạc Kỳ Sâm ho khan hai tiếng, nói nhỏ vào lỗ tai Mạc Kỳ Lâm: “Ngũ Ca, ta nghe nói có người đưa cho Tứ tẩu một bản dịch phổ viết tay nổi tiếng, ca có biết hay không?” (đã đưa ở chương 173 ấy)

“Khụ khụ!” Khuôn mặt Mạc Kỳ Lâm nóng lên, vỗ vai Mạc Kỳ Sâm một cái, nhỏ giọng trách mắng: “Không được nói bậy! Muốn cho phụ hoàng biết sao?”

“Ha ha, không nói, không nói.” Mạc Kỳ Sâm cười nhẹ. ngồi thẳng người, ra vẻ nghiêm trang.

Mạc Kỳ Minh vẫn lãnh đạm, một mình uống rượu, ngẫu nhiên ăn một miếng đồ ăn, khóe mắt nhẹ nhàng liếc về người mặc cung trang đỏ đối diện, một tia nóng chảy chợt lóe rồi biến mất, làm người ta không cách nào bắt giữ.

Mạc Kỳ Diễn tươi cười ôn hòa nghe mấy người Mạc Kỳ Dục nói cười, bưng chén rượu lại nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, chăm chú nhìn, thấy bộ dáng nàng nhàm chán buồn bực, khóe miệng gợi lên một độ cong mê người mà ấm áp.

Nhã Phi nhẹ bước đi tới, kêu: “Tứ tẩu!”

Lăng Tuyết Mạn chấn động, vội quay đầu, vui vẻ nói: “Nhã Phi!”

“Tứ tẩu, muội đi bẩm báo với phụ hoàng, phụ hoàng chấp thuận cho chúng ta đi ra ngoài một chút.” Nhã Phi cao hứng gợi lên khuôn mặt tươi cười.

“Thật sự thật tốt quá!”

Lăng Tuyết Mạn kích động nóng nảy, lại không chú ý tới quần áo bị vướng, mới đi ra một bước liền lảo đảo ngã xuống đất này, đụng trúng chân Tam Vương phi. Tam Vương phi cũng đo đất, hai người đồng thời kêu lên một tiếng “Á!”

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn lại, Nhã Phi cuống quýt đi đỡ Lăng Tuyết Mạn, Nhị Vương phi đi đỡ Tam Vương phi. Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng, dùng sức đá một cước vào cái ghế, đen mặt mắng: “Cái ghế đáng chết!”

“Tứ Vương phi, ngươi có ý gì? Ngươi ngáng chân ta làm cái gì?” Tam Vương phi bởi vì phẫn nộ, mặt đỏ lên, ngực thở hổn hển lớn tiếng chất vấn.

Lăng Tuyết Mạn cuống quýt giải thích: “Xin lỗi, ta không phải cố ý, là cái ghế...”

“Ngươi rõ ràng cố ý!” Tam Vương phi giận không thể nuốt, cắn răng quát.

“Tam tẩu, làm sao Tứ tẩu lại là cố ý? Hôm nay là tiệc chúc thọ phụ hoàng, nhiều người như vậy, còn có sứ thần ngoại quốc, không được làm cho phụ hoàng xấu mặt.” Nhã Phi nhíu mày, hạ giọng nhắc nhở.

“Công chúa Nhã Phi, muội cùng Tứ Vương phi tình thâm, đương nhiên giúp nàng nói chuyện!” Tam Vương phi lạnh lùng hừ một tiếng, vô số ánh mắt quanh mình làm cho nàng so đo nặng nề một chút, hung hăng trợn mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, sau đó ngồi trở lại chỗ cũ, miệng lẩm bẩm một câu: “Một quả phụ khắc chết nam nhân có cái gì đáng kiêu ngạo, hừ!”

Lời này không lớn nhưng cũng rành mạch rơi vào tai Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi. Nhị Vương phi ở gần đương nhiên cũng nghe, khóe miệng khơi gợi lên nụ cười trào phúng, sau đó tao nhã ngồi xuống.

185. Chương 186

Một cổ hờn dỗi giấu ở đáy lòng, Lăng Tuyết Mạn âm thầm nắm chặt tay, nàng ta có thể nói nàng là quả phụ, nhưng không được nói Tứ Vương gia là do nàng khắc chết, nàng không thể nhịn được nữa!

Nhã Phi lạnh mặt, nói: “Tam tẩu nói đúng, là Tứ ca muội đã chết. Nếu Tứ ca muội không chết, nếu đại ca muội khỏe mạnh, nói vậy Tam tẩu nói chuyện liền không phải giọng điệu như vậy!”

“Công chúa Nhã Phi.”

Tam Vương phi quay mặt đi, mới mở miệng, Lăng Tuyết Mạn đã tiến lên một bước, hung ác nắm lấy cổ tay Tam Vương phi, dùng sức bóp, ngọn lửa giận nảy lên trong mắt, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tam Vương phi, đụng vào nàng là sai lầm của ta, ta đã nói xin lỗi. Nàng cố tình không buông tha, đừng trách ta không khách khí! Lăng Tuyết Mạn ta đích xác không có nam nhân làm chỗ dựa, nhưng nàng đừng nghĩ rằng ta thấp hơn nàng. Ta cảnh cáo nàng, tốt nhất đừng thấy ta nương nhịn mà nghĩ là ta yếu đuối. Bằng không, nàng cứ thử xem!”

Nói xong vung cánh tay, “Nhã Phi, chúng ta đi!”

Nhã Phi giật mình phục hồi tinh thần lại, môi giật giật muốn nói lại không nói ra lời, chỉ gật đầu, lại thấy Lăng Tuyết Mạn đã nhanh chóng đi về cửa điện, vội xách váy đuổi theo.

Tam Vương phi không thể tin, dẫu môi xoa cổ tay bị bóp đỏ, trừng mắt nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, tức giận phát cuồng đến thân thể đều run rẩy lên, “À sao chối này quá càn rỡ.”

Mạc Ly Hiên là ngồi ở chỗ thân vương, nó tuy là không cùng lứa nhưng theo tước vị cũng là thân vương. Một màn mới vừa rồi nó thấy hết, mặc dù nghe không rõ các nàng nói cái gì, nhưng khi nhìn vẻ mặt của Lăng Tuyết Mạn biến hóa, mọi người đều đoán là Tam Vương phi nói gì đó chọc giận Lăng Tuyết Mạn.

Ánh mắt của mấy người đều nhìn về phía Mạc Kỳ Minh. ánh mắt Mạc Kỳ Minh quá thâm thúy, nhìn không ra cảm xúc gì. Nhưng bàn tay cầm chén rượu lại siết chặt, hơi nghiêng đầu nói nhỏ với Mạc Ly Hiên: “Hiên nhi, đi xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Vâng.” Mạc Ly Hiên gật đầu đứng dậy.

Mạc Ly Hiên bước đến, Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi đã bước ra sau điện. Nó không có lập tức đi theo, mà đứng ở một bên lắng nghe Tam Vương phi nói.

Tam Vương phi tức giận chưa chú ý Mạc Ly Hiên cách đó không xa, vẫn đánh mặt dẫu môi mắng: “Một quả phụ không có nam nhân, có gì đáng chảnh mà chảnh? Để xem có thể làm gì ta!”

Sắc mặt Mạc Ly Hiên vẫn bình tĩnh như cũ, chính là trong ánh mắt trong suốt mang theo một chút thâm trầm nhìn không thấy đáy, nhìn nhóm mệnh phụ đứng yên chung quanh Tam Vương phi xem náo nhiệt, có vẻ như thấy không có gì ồn ào đáng nói, quay lại, làm bộ dùng thức ăn như không có gì xảy ra.

Thật lâu sau, đợi cho đến lúc Tam Vương phi trách móc một hồi dừng lại, Mạc Ly Hiên mới bước nhẹ đi qua, không có bất luận biểu tình gì kêu lên: “Tam thẩm!”

Tam Vương phi ngẩn người, nghiêng mặt nhìn Mạc Ly Hiên, có chút giật mình nói: “Tiểu Vương gia.”

“Tam thẩm, mẫu thân của cháu quả thật không có phụ vương để dựa vào, nhưng ngài ấy còn có cháu! Ly Hiên bất hiếu làm ấu thân hôm nay chịu nhục, làm cho Tam thẩm tức giận bất bình, Ly Hiên kính Tam thẩm một ly!”

Mạc Ly Hiên cười nhạt, từ trên bàn cầm bầu rượu rót một ly đưa tới trước mặt Tam Vương phi, “Tam thẩm khoan dung độ lượng, Ly Hiên vô tình làm Tam thẩm gặp khó xử, nhưng vẫn muốn nhắc nhở Tam thẩm một câu, mẫu thân của cháu chịu nhục, cũng là Ly Hiên chịu nhục, Ly Hiên sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn mẫu thân của cháu. Tam thẩm nếu có gì bất mãn cứ phát tiết trên người Ly Hiên. Cháu nghĩ Tam Hoàng thúc rất rõ lí lẽ, nhất định sẽ tha thứ Ly Hiên vẫn là một đứa nhỏ không hiểu chuyện”

Tam Vương phi tái mặt, hơi giật mình nhìn Mạc Ly Hiên, thật lâu nói không được một câu.

Nhị Vương phi cũng khiếp sợ đại ra, lòng hơi run. Nàng thế nào cũng không thể tin được lúc này là Mạc Ly Hiên con của thiếp thất lớn lên ở Nhị Vương phủ nàng chín năm!

“Tam thẩm, mời uống!” Mạc Ly Hiên giơ chén rượu cầm trong tay.

Tam Vương phi hoàn hồn, vội tiếp nhận, nặn ra một chữ: “Được.”

“Tam thẩm, Ly Hiên cáo lui!”

Mạc Ly Hiên mỉm cười, ánh mắt nhìn Nhị Vương phi kinh ngạc, lại nhẹ nhàng cười, sau đó xoay người đi ra ngoài điện.

.....

Bên hồ, Lăng Tuyết Mạn ngồi chồm hóm trên mặt đất, ôm hai chân nhìn hồ gợn sóng. Nhã Phi đứng ở bên cạnh, hai người đều lặng im không có gì để nói.

Rốt cục Nhã Phi không nhịn được mở miệng, “Mạn Mạn, đừng thương tâm, tẩu còn có Hiên nhi, không phải một mình. Còn có muội, còn có mấy ca ca, chúng ta đều không có khinh thường tẩu, tất cả mọi người đều thích tẩu.”

“Nhã Phi, ta không sao. Hôm nay ta coi như bị chó cắn, người so đo với chó làm chi.” Lăng Tuyết Mạn không ngẩng đầu, nặng nề nói.

“Ha ha!” Nhã Phi bị chọc cười cũng ngồi xổm xuống, “Mạn Mạn, lời này của tẩu rất buồn cười nha!”

“Hôm nay là tiệc chúc thọ phụ hoàng, ta không thể để cho phụ hoàng mất hứng. Nếu là ngày thường, ta đoán ta sẽ ra tay đánh người rồi.” Lăng Tuyết Mạn cười khổ nói.

“Tẩu thật sự sẽ đánh người? Ta nghe tẩu nói lời cảnh cáo Tam tẩu mà choáng váng! Nhớ ngày đó lúc Thái tử đại ca ta cùng Tứ ca còn sống, ai dám vô lễ như vậy chứ. Nhưng bây giờ hai đứa con trai của mẫu hậu, hai ca ca của ta đều lần lượt qua đời. Cũng may phụ hoàng thâm tình với mẫu hậu, mẫu hậu lại là Hoàng Hậu, nếu không thật khó chịu nổi!” Nhã Phi càng nói giọng càng nhỏ, cho đến khi thành một tiếng thở dài.

Lăng Tuyết Mạn oán hận cắn răng một cái, “Nhã Phi, ta muốn chút nữa biểu diễn cho tốt, thù này ta không thể không báo!”

“Mạn Mạn tẩu muốn báo thù làm sao? Nói cho phụ hoàng sao? Phụ hoàng sẽ phiền muộn đó.” Nhã Phi mờ mịt nói.

“Không phải, ta muốn tự mình giải quyết. Ta cùng mấy người Tam Vương gia không phải đã đánh cuộc sao? Nếu ta thắng, điều kiện của ta đối với Tam Vương gia chính hần phải hành hung vợ của hần cho ta hết giận!” Lăng Tuyết Mạn hào hùng đứng lên, hung ác nói.

Nhã Phi hóa đá, “Mạn Mạn, cái này được không? Tam ca sẽ không đáp ứng.”

“Vì sao không đáp ứng? Ta ra bất luận cái điều kiện gì hần cũng phải đáp ứng.” Lăng Tuyết Mạn nhướn mày.

“Nhà mẹ đẻ của Tam tẩu là Nhữ Dương Vương phủ nha! Con gái của Lệ Sanh công chúa, chính Tam ca cũng phải nể mặt!” Nhã Phi thở dài một hơi nói.

Lăng Tuyết Mạn cũng là một mảnh mê mang, “Lệ Sanh công chúa là ai?”

“Tẩu không biết?” Nhã Phi rút rút khuôn mặt nhỏ nhắn, “Đó là hoàng muội ruột của phụ hoàng, là của hoàng cô của muội, là con gái yêu quý nhất của Hoàng Thái Hậu đã qua đời.”

A Lăng Tuyết Mạn buồn bực sờ sờ cái mũi, hai tay chống nạnh, đi tới đi lui, “Ta không báo thù được sao? Con bà nó, hậu phương của người ta thật cứng, phụ thân ta mới chỉ là Ngự Sử. Tức chết ta!”

“Mạn Mạn.”

“Haiz! Có!”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên lóe suy nghĩ trong đầu, vội ngắt lời Nhã Phi, ghé vào trên lỗ tai nàng tà ác nói nhỏ một câu.

186. Chương 187

Nhã Phi hít một hơi lạnh, dùng sức nuốt nước miếng, mới khiến cho gò má đỏ bừng của mình từ từ trở lại trắng nõn, giọng nói nhỏ cực điểm, “Mạn Mạn, phương pháp báo thù của tẩu không khỏi... không khỏi rất... cái gì đi.”

“Thế nào? Muội cảm thấy không ổn hả? Hi hi, ta cảm thấy quá tuyệt vời! Ha ha ha ta.” Lăng Tuyết Mạn cười đắc ý, “Tự ta thấy sùng bái ta tới cực điểm.” Nói xong ngửa mặt lên trời cười lớn hơn rồi hát bậy bạ.

Nhã Phi ngồi xổm một bên trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Tuyết Mạn.

“Mẫu thân!”

Một tiếng nói trẻ thơ vang lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình lão đảo cảm đầu ngã về mặt hồ! (cái này hơi quá rùi tác giả ơi.)

“Mạn Mạn!”

“Mẫu thân!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mạc Ly Hiên nhảy lên đón thân mình nàng, nháy mắt ôm lấy thắt lưng Lăng Tuyết Mạn, vội vàng lui về phía sau. Nhã Phi lanh lẹ chống đỡ được thân mình hai người ngã xuống đất, thế này mới đứng vững vàng được.

Mới vừa đứng lên, Mạc Ly Hiên liền đen mặt tức giận gầm nhẹ: “Mẫu thân, ngài làm cái gì vậy? Chuyện lần trước rơi vào hồ ngài quên rồi sao? Vì sao không đứng xa một chút?”

“Ách...”

Đỉnh đầu có một đám quạ đen bay qua!

Lăng Tuyết Mạn hóa đá! Nhã Phi co quắp!

Mạc Ly Hiên tức giận rống xong nói cánh tay nó ôm trên lưng Lăng Tuyết Mạn ra, mang về mặt tức giận cẩn thận kiểm tra xem Lăng Tuyết Mạn có đụng phải nơi nào hay không. Xác định trên người không có việc gì, mới ngồi xổm xuống xoa xoa chân của nàng, khẽ hỏi: “Đau không?”

Lắc vàng!

Mạc Ly Hiên vừa hỏi làm Lăng Tuyết Mạn khấn trương, lập tức căng thẳng lên, cơ hồ là lập tức cuống quýt rút chân về, cực mất tự nhiên rặn ra một cục cười, “Không có việc gì, không đau.”

Cũng may nàng giấu lắc vàng ở bên trong váy, mà Mạc Ly Hiên có vẻ như cũng không thấy gì không thích hợp, lại nhìn cái chân còn lại hỏi, “Còn chân này?”

“Không có việc gì, cũng không đau. Hiên nhi, con quá lo lắng rồi.” Lăng Tuyết Mạn xấu hổ nói.

Mạc Ly Hiên gạt đầu đứng lên, ánh mắt liếc qua hồ nước, nói: “Mẫu thân, chút nữa ngài không được biểu diễn, con sẽ đi nói với Hoàng gia gia.”

“A, vì sao?” Lăng Tuyết Mạn khó hiểu.

“Để tránh ngài lạnh chanh lấu tấu lại rơi vào hồ.” Mạc Ly Hiên đáp hết sức rõ ràng.

Lăng Tuyết Mạn u buồn, mềm giọng, cơ hồ là cầu khẩn: “Hiên nhi, ta cam đoan sẽ không rơi vào hồ, con cho ta biểu diễn, chuyện này rất quan trọng với ta.”

“Hiên nhi, Mạn Mạn còn muốn thắng...” Nhã Phi mở miệng muốn nói, nhưng trong đôi mắt trong suốt của Mạc Ly Hiên lại nhiễm lên một chút thâm thúy không phù hợp với tuổi, nhìn Nhã Phi, nhẹ nhàng nói: “Hoàng cô, mẫu thân của con nếu muốn thắng cá cược với các vị hoàng thúc mà phải trả giá bằng an nguy của chính mình, con không có khả năng cho phép.”

Dứt lời lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, bình tĩnh nói: “Mẫu thân, ngài muốn bạc hay muốn thứ gì thì nói với con một tiếng là được rồi, không cần đòi từ chỗ các vị hoàng thúc. Tứ Vương phủ có thứ gì con đều cho ngài, Tứ Vương phủ không có con sẽ nghĩ hết biện pháp làm ra cho ngài. Nhưng Ly Hiên chỉ có một yêu cầu là mẫu thân phải an toàn, vì Ly Hiên đã mất đi mẹ, nếu như lại mất đi mẫu thân, Ly Hiên không chịu nổi!”

“Hiên nhi!”

Lăng Tuyết Mạn giật mình nhìn Mạc Ly Hiên, thật lâu nói không ra lời. Đứa nhỏ này càng ngày càng trưởng thành, càng ngày càng giống người lớn cẩn thận chăm sóc nàng, lo lắng cho nàng, vừa rồi còn tức giận quát nàng lần đầu tiên.

Nhã Phi cũng khiếp sợ nhìn cháu của nàng, khiếp sợ ý muốn bảo vệ của nó đối với Lăng Tuyết Mạn mãnh liệt như vậy, để cho nàng...

“Mẫu thân, Tâm thần không tốt, ngài chớ để ở trong lòng, đừng để ảnh hưởng tới tâm tình của ngài. Ngài cùng hoàng cô ở bên ngoài chơi một lát, con đi gọi người lấy áo choàng cho các ngài, không được để cảm lạnh.”

Mạc Ly Hiên nói xong xoay người đi, đi ra năm sáu bước Lăng Tuyết Mạn mới phản ứng được, vội nâng váy đuổi theo, giữ chặt tay Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi!”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên quay đầu “Mẫu thân, còn có việc gì?”

“Hiên nhi, ta...” Lăng Tuyết Mạn không biết nên nói như thế nào, có chút lú lờ, “Hiên nhi, con cho ta biểu diễn đi, ta cam đoan nghe lời con nói, chỉ đứng ở trên thuyền giống lúc chúng ta tập luyện, quyết không sửa lung tung, được không? Hiên nhi, mẫu thân van con, không để uổng phí công ta vất vả tập thôi!”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên nhú mày.

“Con trai ngoan, đáp ứng ta đi, van con!” Lăng Tuyết Mạn cúi đầu nhìn Mạc Ly Hiên, gương mặt đáng thương, nói xong thấy Mạc Ly Hiên không có phản ứng gì, quýnh lên, hai tay cầm bả vai Mạc Ly Hiên, nhắm ngay cái trán trơn bóng của nó hôn một cái, sau đó đóng đưa bả vai Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi, đồng ý với ta đi, ta cam đoan không xảy ra chuyện, được không?”

Mặt Mạc Ly Hiên thoáng chốc đỏ bừng. Khi đôi môi ấm áp ấy dán trên trán nó, trong nháy mắt đầu óc nó trống rỗng, lòng bàn tay khấn trương nắm chặt, đứng nghe Lăng Tuyết Mạn làm nũng mà thân mình siết chặt đến cực hạn, cơ hồ là không kịp suy nghĩ đã nói ra miệng, “Được, vậy ngài phải nghe lời, không thể làm khác lúc tập luyện.”

“Nha! Quá tuyệt vời!” Lăng Tuyết Mạn kích động nhảy dựng lên, sau đó cầm khuôn mặt nhỏ nhắn Mạc Ly Hiên mà chà đạp, còn an ủi cười nói: “Hiên nhi, mặt của con rất non mềm, sờ lên rất dã!”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên dở khóc dở cười, đỏ mặt cúi đầu nói nhanh: “Con đi gọi người lấy áo choàng.”

Nói xong chân bước giống như chạy trời chết.

“Mạn Mạn, tẩu sao lại hôn Hiên nhi vậy? Nó...” Nhã Phi chỉ vào bóng lưng Mạc Ly Hiên, tặc lưỡi than.

“Hi hi, có gì không thể? Nó là con ta mà!” Lăng Tuyết Mạn nói tự nhiên cực kỳ, giống như Mạc Ly Hiên chính là từ trong bụng nàng sinh ra.

Xa xa trong bóng đêm, hai thân ảnh cao lớn đứng nhìn.

Hai tuần dung một vui cười một lạnh lẽo.

Mắt hàn băng bắn đến trên người thiên hạ phần hồng bé bỏng ở bờ hồ, tóe ra lửa giận. Trong màn đêm yên tĩnh, cắn răng nói: “Nữ nhân đáng chết! Ngoài bản công tử còn dám hôn nam nhân khác, quả thực là muốn chết!”

187. Chương 188

Lâm Mộng Thanh ôm hai tay trước ngực ung dung tựa vào tường than một tiếng, “Haiz! Đáng tiếc! Đáng tiếc bản công tử muốn anh hùng cứu mỹ nhân lại bị một tiểu gia hỏa giành trước, thật là mất hết hứng!”

“Bất quá-” Lâm Mộng Thanh liếc xéo một khuôn mặt tuần tú đông lạnh nào đó, cười quỷ dị, “Bất quá tiểu Vương gia kia vừa mới ôm ôn hương nhuyển ngọc còn được thưởng một đôi môi thơm, cảm giác kia...”

Một ánh mắt lạnh lẽo quét tới, Lâm Mộng Thanh cười khan một tiếng, “Hi hi, chỉ đùa một chút thôi. Lão đại, huynh đừng để ý. Là ta nói hư nói vượn, người ta là mẹ con thuần khiết, đệ không nên nghĩ sai!”

“Câm miệng!”

Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh một tiếng, nhưng ánh mắt chưa bao giờ rời đi bóng người phấn hồng soi nổi ở bên hồ, mắt lạnh ẩn chứa tức giận vô hạn, tay nắm chặt, hận không thể lập tức đi ra khiêng nữ nhân đáng đánh đòn kia lên mà hành hung. Đã cảnh cáo bao nhiêu lần rồi, ngày thường kéo kéo tay Ly Hiên cũng không sao, hôm nay lại còn dám hôn Ly Hiên. Nhìn Ly Hiên đối với nữ nhân kia quan tâm quá đáng cùng ý muốn bảo vệ rất mạnh, bị hôn xong lại có vẻ mặt hoảng loạn, hẳn liền biết cháu hẳn có tâm tư khác! Mà cái nữ nhân ngốc kia còn không biết, đặc ý nhảy cà tưng. Cái này bảo sao lòng hẳn không nổi lửa.

“Haiz, lão đại à, khi nào có thể cho đệ đi ra ngoài tâm sự cùng ý trung nhân của đệ vậy?” Lâm Mộng Thanh chờ không nổi đành hỏi thăm.

“Không được hiện thân, đệ muốn kinh động đại nội thị vệ sao?” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nói.

“Chúng ta đều dịch dung rồi, cho dù kinh động thì hai ta là thủ vệ Hương Đàn Cư ở Tứ Vương phủ phụng mệnh âm thầm bảo hộ Vương phi, cho dù lão gia nhà huynh thấy cũng không có vấn đề gì.” Lâm Mộng Thanh buồn bực nhíu mày.

Mạc Kỳ Hàn liếc liếc mắt, “Đệ biết cái gì? Cho dù là thủ vệ Tứ Vương phủ sao lại có thể tùy ý ra vào hoàng cung? Nếu để cho người nào đó cản ngược lại một cái, không phải phiền toái sao?”

“Té xỉu! Sớm biết tiến vào với huynh chỉ có thể xem từ xa không thể lại gần, vậy không bằng đệ trở về ngủ cho khỏe.” Lâm Mộng Thanh vỗ cái trán buồn bực muốn chết.

“Vậy bây giờ đệ trở về cũng không muộn!” Mạc Kỳ Hàn chuyển mắt tiếp tục nhìn bên hồ.

“Ách, coi như hết. Đệ chờ một phần vạn hi vọng thôi!” Lâm Mộng Thanh ai thán nhìn qua, lại cười ha ha, “Lão đại, tiểu tình địch của huynh lại tới nữa!”

Bên hồ, Mạc Ly Hiên ôm hai cái áo choàng đến gần, “Mẫu thân, hoàng cô, phủ thêm đi!”

“Hiên nhi, cảm ơn cháu!” Nhã Phi cầm một cái, cười nói

“Ha ha, hoàng cô quá khách khí.” Mạc Ly Hiên khẽ cười cầm một cái tự tay cho choàng trên vai Lăng Tuyết Mạn, lại xoay người cẩn thận buộc dây lại.

“Ôi, Hiên nhi sao không khoác cho hoàng cô chứ? Trong mắt cũng chỉ có mẫu thân thôi.” Nhã Phi trêu ghẹo.

Lăng Tuyết Mạn ngây ngô cười, “Nhã Phi, muội nhanh thành thân đi, chờ muội sinh một đứa con trai sẽ có người choàng áo uội.”

“Mạn Mạn, tẩu...” Nhã Phi nhất thời đỏ mặt, ngập ngừng nói không ra lời.

“Ha ha, hoàng cô, mẫu thân của con còn nhỏ tuổi, không biết chăm sóc bản thân mình. hoàng cô lớn hơn mẫu thân nửa tuổi, Hiên nhi mới chăm sóc mẫu thân, hoàng cô không nên tức giận.” Mạc Ly Hiên áy náy nói.

“Hừ hừ, dù sao mẹ con các ngươi tình cảm tốt, ta đây chỉ là hoàng cô, thành người ngoài rồi!” Nhã Phi đen mặt.

Mạc Ly Hiên lại cười, lắc lắc cánh tay Nhã Phi, tươi cười hồn nhiên mê người, “Hoàng cô không nên tức giận, chờ lúc hoàng cô đại hôn Hiên nhi tặng ngài một lễ vật tinh xảo nhất được không?”

“Đều giấu cột ta, ta mới không cần thành thân đâu!” Nhã Phi quần sắp phát điên.

“Ha ha, ta thấy tiểu bạch kiểm lần trước muốn làm phò mã a. Nhã Phi nhốt hẳn lại đi! Đỡ cho Yêu tinh kia xinh đẹp quá mức trêu hoa ghẹo nguyệt hồng hạnh vượt tường!” Lăng Tuyết Mạn vừa nhớ đến chuyện trên sân bóng liền phì cười, sau lại buồn bực than một câu, “Không biết Yêu tinh kia có rời đi như lời quần gia nói không, hay còn núp ở trong Vương phủ chúng ta ăn cơm chùa! Ta trở về phải lục soát, nếu có liền một cước đá hẳn về nhà!”

“Mạn Mạn!” Nhã Phi không biết nói cái gì cho phải, vừa vội vừa thẹn, lắp bắp nói: “Tẩu nói vậy bậy gì đó? Cái gì phò mã phò mã chứ? Lâm công tử lại không chọn tẩu, tẩu đừng nói hẳn như vậy a.”

“Ha, Nhã phi, muội đau lòng sao?” Lăng Tuyết Mạn thấy mặt Nhã Phi đỏ ửng, cười khanh khách nói.

Mạc Ly Hiên bật cười không thôi, “Mẫu thân, hoàng cô, trở về đi. Chắc tiệc chấm dứt rồi. Trang phục của mẫu thân Xuân Đường đã đưa đến, trở về chuẩn bị một chút đi.”

Đưa mắt nhìn ba người rời đi, Lâm Mộng Thanh tức giận vỗ ngực liên tục vì không thể lao ra lý luận với nữ nhân vô lương kia, chỉ có thể giận cá chém thớt trên thân nam nhân của ả!

“Lão đại, mắt huynh chắc là hư rồi, làm sao có thể coi một nữ nhân xấu xa như vậy là bảo vật? Nói ta tiểu bạch kiểm, yêu tinh thì thôi đi, còn trước mặt công chúa Nhã Phi đồn ta trêu hoa ghẹo nguyệt hồng hạnh vượt tường. Đây không phải là muốn tự tay hủy diệt hạnh phúc nửa đời sau của ta sao? Nói ta ăn cơm chùa, muốn đá ta về nhà? Mẹ kiếp, ta không để yên cho lão bà của huynh đâu!”

Mạc Kỳ Hàn chỉ sung sướng cười nhẹ ra tiếng, “Vẫn là Mạn Mạn nhà ta hiểu biết tâm ý của ta, biết ta không muốn giao muội muội vào tay đệ, liền thay ta tiêu diệt đệ!”

“Haiz, ta tại sao lại không được? Ít nhất đệ vẫn là thân đồng tử (trình nam ấy), ai như huynh không biết đã có bao nhiêu nữ nhân, hừ hừ! Ta xem huynh chính là cố ý không cho ta qua nửa đời sau!” Mặt Lâm Mộng Thanh chuyển đỏ, lại xanh, rồi đen.

“Ha ha.” Mạc Kỳ Hàn thoải mái cười, “Được, Mộng Thanh ta liền cho đệ một cơ hội. Nếu đệ có thể đoạt được tâm hồn thiếu nữ của Nhã Phi, có năng lực cả đời đối xử tốt với nó, ta liền làm chủ thành toàn hôn sự cho hai đứa!”

“Nha! Thành giao!” Hai mắt Lâm Mộng Thanh nứt ra sáng rọi.

.....

Điện Thái Hòa

Mạc Ngự Minh giương tay lên, nhạc ngừng lại, sang sảng nói: “Tiệc chấm dứt, bãi giá đến hồ Thúy Trà!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Quần thần quỳ xuống đất, tiếng hô cao vút.

“Thì ra hồ đó tên là Thúy Trà.” Lăng Tuyết Mạn cảm thán, “Thật là dễ nghe.”

188. Chương 189

Mọi người dời đến hồ Thúy Trà, ngồi xuống ghế đã bày trên quảng trường

Gió đêm nhẹ phả hương hoa xông vào mũi, tiếng nhạc du dương vang khắp bốn phương, vô số lồng đèn chiếu sáng cả một vùng trời đêm.

Theo tiếng trống hùng hồn, một trăm bé trai lên đài biểu diễn, bắt đầu ca múa, chấp tay nói: “Cung chúc Hoàng Thượng phúc trạch thiên hạ, hoàng thất con cháu đầy đàn, Minh quốc giang sơn đời đời tương truyền.”

Lăng Tuyết Mạn xem hăng say, thỉnh thoảng vỗ tay hưng phấn, nhiều lần đứng lên làm các phu nhân nhất phẩm nhị phẩm ngồi ở sau lưng nàng đều tắc lưỡi.

Nhã Phi tuy cũng kích động, nhưng dù sao có công lực tu dưỡng mạnh hơn Lăng Tuyết Mạn, ôn nhã cười nhìn Lăng Tuyết Mạn lại kích động lần nữa đứng dựng lên, vội kéo tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Mạn Mạn tẩu che tầm mắt người phía sau.”

“Ách.” Lăng Tuyết Mạn vội ngồi xuống, quay đầu hướng người phía sau cười cười xin lỗi, lại vội quay trở về.

“Mạn Mạn, muội cũng phải lên đài biểu diễn.” Nhã Phi đau khổ nhỏ giọng ai oán.

“A, không phải muội nói muội không biểu diễn sao? Thế nào phải lên rồi?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhướn mày.

Nhã Phi thầm than một tiếng, “Mẫu hậu nói uội đánh đàn thay thế Đại ca Tứ ca chúc thọ phụ hoàng, làm cho phụ hoàng vui vẻ một chút.”

“Vây cũng có thể, muội phiền não cái gì?” Lăng Tuyết Mạn rất không hiểu hỏi.

“Tẩu không thấy hôm nay tới đều là thanh niên tuần tú sao? Điều là con cháu nhà quan tứ phẩm trở lên, mẫu hậu nói phụ hoàng cũng có ý uội lộ diện, chọn phò mã uội.” Nhã Phi nói xong, không có tâm tư xem biểu diễn, chỉ cúi đầu.

Lăng Tuyết Mạn lại hứng thú sáng mắt, “Nhã Phi, đây là chuyện tốt nha, ha ha, muội có thể lập gia đình.”

“Nhưng Mạn Mạn...” Nhã Phi lại nói không nên lời.

“Muội không muốn lập gia đình à?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc.

“Cũng không phải...” Nhã Phi chần chờ, sau đó lại thở dài, “Muội không cảm thấy trong mấy người này có ai xuất chúng.”

Lăng Tuyết Mạn tà ác cười: “Xem ra muội có nam nhân trong lòng rồi.”

“Không, không có, không liên quan đến Lâm công tử.” Nhã Phi muốn phủ nhận nhưng lại càng bại lộ.

“Ha ha, vậy là tiểu bạch kiểm sao?” Lăng Tuyết Mạn cười càng thêm tà ác.

Nhã Phi quẫn muốn đào một cái hang chui vào luôn.

Trên đài ca múa đã xong, một tiếng trống trận phấn khích vang lên, biểu diễn tạp kỹ bắt đầu. Hai người vạm vỡ phóng đến trên đài, Lăng Tuyết Mạn lại không chế không nổi hét lớn: “Hay!”

Ngồi ở bên phía khách nam, một loạt sáu nam nhân lớn nhỏ đều âm thầm trợn trừng mắt, sau đó cùng lắm bầm một câu, “Có gì mà hay chứ!”

“Haiz, Hiên nhi, mẫu thân của con chút nữa muốn biểu diễn cái gì vậy?” Mạc Kỳ Lâm giả vờ lơ đãng cười hỏi.

Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng cười, thần bí lắc đầu, “Thực xin lỗi Ngũ thúc, mẫu thân của con nói nếu con dám bán đứng, ngài ấy sẽ không nhận con làm con trai. Cho nên Ngũ thúc nhẫn nại chờ đi!”

“Hiên nhi, không nghiêm trọng như vậy đâu. Mẫu thân hù dọa thôi. Nàng có con trai như con là đã đắc ý muốn chết, làm sao có thể không nhận con. Con lặng lẽ nói một chút với chúng ta, chúng ta giữ bí mật là được.” Mạc Kỳ Dục tiếp tục dụ dỗ, cười càng thêm xán lạn.

“Ha ha, Thất thúc, mẫu thân của con nói nếu Thất thúc lừa gạt con thì con phải chuyển lời cho thúc, ngày khác ngài ấy sẽ đốt vương phủ của thúc, cho thúc than trời khóc đất hối hận không kịp.” Mạc Ly Hiên hồn nhiên, đôi mắt nửa thực nửa giả nói.

“Ách!” Khuôn mặt tuần tú mấy của nam nhân cùng nhau co quắp!

Không ai dám hỏi nữa, nhưng đem hết hi vọng bỏ vào trên người Mạc Kỳ Diễn. Mạc Kỳ Minh vốn ít nói, lại cười nhạt nói: “Nhị ca, Hiên nhi là con của ca, cho nên ca xuất ngựa đi. Chúng đệ là không được rồi.”

“Hiên nhi-” Mạc Kỳ Diễn mới mở đầu, Mạc Ly Hiên liền ngắt lời, “Phụ vương ngài càng không nên hỏi. Mẫu thân nói đề phòng nhất chính là phụ vương. Phụ vương nhất định sẽ dùng khổ nhục kế phụ tử tình thân để dụ dỗ Hiên nhi, cho nên Hiên nhi thời gian này cũng không dám nhiều lời cùng phụ vương, chỉ sợ bị lừa.”

“Khụ khụ!”

Năm nam nhân đều bị sắc, mãnh liệt ho khan lên. Mạc Ngự Minh ngồi ở đầu vôi quay đầu lại, cau mày nói: “Đều cảm mạo sao? Tiểu Lý Tử, truyền thái y!”

“Không cần, phụ hoàng!”

Mạc Kỳ Diễn vôi vàng từ chối, xấu hổ cười gượng, “Chúng thần đang nói giỡn, làm cho phụ hoàng bị sợ hãi.”

“Ừ.” Mạc Ngự Minh quét mắt mấy người một cái, quay lại.

Nghệ sĩ múa rồng bắt đầu biểu diễn, Nhã Phi cũng đứng dậy về phía sau đài chuẩn bị.

Đội múa rồng lui ra sau đài, trên đài đột nhiên yên tĩnh trở lại. Một phút đồng hồ qua, đang lúc mọi người không biết làm sao thì một làn điệu du dương đột nhiên vang lên, như sóng xanh trong hồ, hơi hơi nhộn nhạo trong lòng mọi người, tao nhã mà vui mừng. Màn che chậm rãi kéo ra, Nhã Phi mặc cung trang màu đỏ ngồi bên cạnh đàn mộc, ngồi ngay ngắn cao quý lại không mất khô khan, mỹ lệ thoát tục, ngón tay nhỏ nhắn khêu nhẹ dây đàn, môi xao động tươi cười giống như một đóa hoa sen nở rộ.

Lăng Tuyết Mạn xem ngậy người, sau khi đầu óc phản ứng kịp, hai mắt vội xem xét hướng khách nam ngồi, quan sát hai hàng thanh niên tuần tú xem có ai ngoại lệ không, chỉ thấy tất cả đều xem ngậy ngốc!

Tiếng đàn bình thản đột nhiên chuyển biến như vạn ngựa dồn dập phi ngập trời, dờn núi lấp biển, trào dâng mênh mông, làm người ta tâm thần nhộn nhạo giống như đưa thân vào trong khí thế hùng hực thiên quân vạn mã!

Kích động qua đi, tiếng đàn chậm dần, cho đến một thanh âm cuối cùng nhỏ dần, Nhã Phi chậm rãi đứng dậy, quỳ lạy giữa đài, tiếng nói mềm nhẹ: “Nhi thần cung chúc phụ hoàng phúc như Đông Hải thọ tỷ Nam Sơn!”

“Được!”

Mạc Ngự Minh đáp kịp, vỗ tay khen tài nghệ của Nhã Phi, “Hay!”

Dưới đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm, không ngừng trầm trở khen ngợi liên tục, Lăng Tuyết Mạn hưng phấn vỗ đến đỏ tay.

Lâm Mộng Thanh cũng xem, hai tròng mắt tỏa sáng, hơi si ngốc giật mình nhìn Nhã Phi cách hẳn xa hơn mười thước, tán thưởng đồng thời không quên nói nhỏ với Mạc Kỳ Hàn, “Lão đại, ánh mắt của đệ cao hơn huynh, nhìn ý trung nhân của đệ rồi so lại của huynh đi, haiz...”

“Hừ!” Mạc Kỳ Hàn không phục hừ lạnh một tiếng, “Ta tuyệt đối tin Mạn Mạn nhà ta sẽ có tài nghệ vang danh bốn phương!” Nha đầu kia tương đối tự tin!

189. Chương 190

Sau khi Nhã Phi biểu diễn cầm nghệ là mấy trận ca múa biểu diễn, Lăng Tuyết Mạn có chút phiền chán, nhin không được nho nhỏ nói thầm: “Có sáng tạo không, xem như vậy mãi sẽ chán lắm!”

“Ha ha, Mạn Mạn, muội thật mong chờ xem tẩu biểu diễn.” Nhã Phi khẽ cười nói.

“Hi hi, biểu diễn của ta đương nhiên hay. ”

Lăng Tuyết Mạn tự tin toét miệng, khi hai người nói chuyện, ca múa trên đài đã xong, chỉ nghe Lý công công lớn tiếng nói: “Liễu tiểu thư phủ Thái Phó Liễu Ngô Đồng chúc thọ Hoàng Thượng!”

Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi vội ngừng nói chuyện với nhau, nhìn lên trên đài.

Một dải áo khoác lụa màu tím thêu hoa, trên đầu cài một cái trâm ngọc bích, ở trên mái tóc đen có hai ba đóa hoa màu tím lung linh, bên hông đeo một đóa sen bạc tinh xảo khéo léo, trên tay mang một đôi vòng bạc, vài sợi tóc theo gió nhẹ lay trên má, cười khuynh quốc lộ hết quyền rũ, mộng ảo.

Khi cười lúm đồng tiền trên má, nét vui yếu ớt hiện giữa lông mày, thoáng chốc hút hồn mọi người. Chỉ thấy nàng hơi quỳ xuống, tiếng nói mềm mại, đáng yêu, nhẹ nhàng, uyển chuyển, hàm xúc “Dân nữ Ngô Đồng hôm nay vì Hoàng Thượng dâng lên một khúc ‘Mẫu Đơn thủy tụng’ Cung chúc Hoàng Thượng vạn Phúc An Khang!”

Thanh âm nhỏ dần kèm tiếng nhạc vang lên, Liễu Ngô Đồng ngâm hát lên, giọng hát thanh thúy mềm mại đáng yêu, hơn nữa âm sắc nàng đặc biệt linh hoạt, kỳ ảo, nhiệt tình, làm cho tiếng hát của nàng như là

ngọn lửa nhiệt tình trêu chọc lòng người. Đột nhiên giọng nàng mềm nhẹ làm bình tĩnh người ta như mâm ngọc bỗng nảy hạt châu, như suối nước róc rách chảy, thanh linh mà u tĩnh, làm cho người ta như đưa thân vào một chốn đào nguyên yên tĩnh mà mỹ lệ.

Trên đường đi, ông tay áo như mây của nàng vung lên phối hợp, vừa múa vừa hát, từ vũ điệu hoàn mỹ xinh đẹp, giọng hát trong veo làm mọi người ở đây kinh ngạc cùng ao ước.

Một khúc kết thúc, khẽ cúi người, nụ cười rực rỡ giống như bầu trời đầy sao lung lay. đang lúc mọi người ngưng thần nhìn chăm chú, thốt tha đi xuống.

Không biết là ai dẫn đầu hô một tiếng “Hay!”, tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang dội hồ Thúy Trà

“Ngô Đồng thật là lợi hại!” Lăng Tuyết Mạn nửa ngày không khép được miệng, kinh ngạc tự dấy lòng, thở dài nói.

“Đúng vậy. Trước kia Tứ ca thường xuyên khen...” Nhã Phi nhìn Liễu Ngô Đồng, thuận miệng nói, đột nhiên phản trả lời kịp, vội dừng lại, xấu hổ nhếch nhếch miệng, “Liễu tiểu thư cảm kỳ thư họa đứng thứ nhất thứ hai ở Cẩm An, đương nhiên lợi hại!”

“Ách, Nhã Phi, muội vừa nói Tứ ca muội thế nào? Hần và Ngô Đồng có quan hệ rất tốt sao?” Lăng Tuyết Mạn tò mò hỏi.

“Ừ, Mạn Mạn, Tứ ca cũng không còn, không có gì đáng nói, chúng ta tiếp tục xem biểu diễn đi.” Nhã Phi bĩu môi, có chút không muốn nhắc tới.

Về chuyện Tứ ca cùng Ngô Đồng, nàng đương nhiên cái gì cũng biết, thậm chí nàng còn biết chuyện Ngô Đồng cự hôn. Tuy rằng Tứ ca ẩn nhẫn, không có nói bất kỳ lý do gì, chỉ xin phụ hoàng chọn Vương phi khác cho hắn, nhưng nàng thông qua Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đã biết, cho nên nàng cảm thấy là sau khi Liễu Ngô Đồng từ chối Tứ ca, khiến cho Tứ ca thương tâm quá độ, bệnh của hắn nặng thêm, khiến hắn mất sớm. Vì thế nàng vô cùng oán hận Liễu Ngô Đồng.

Nhìn cảm xúc Nhã Phi có vẻ như không tốt, Lăng Tuyết Mạn không dám hỏi tiếp.

Ai ngờ Nhã Phi đột nhiên ngọt ngào gật đầu, để sát vào lỗ tai Lăng Tuyết Mạn, nói nhỏ: “Mạn Mạn, tẩu nhất định phải biểu diễn hay, nhất định phải vượt qua Liễu Ngô Đồng, đề hào quang của nàng ta xuống!”

“Ách, vì sao?” Lăng Tuyết Mạn thật mờ mịt.

“Dù sao, muội là muốn tẩu xuất sắc, muốn tẩu vượt qua nàng, sắp đến phiên tẩu rồi, chúng ta cùng Hiên nhi đến hậu điện chuẩn bị đi.” Nhã Phi hiện ra hận ý, cầm tay Lăng Tuyết Mạn muốn kéo đi.

Nhưng Mạc Ngự Minh đột nhiên lên tiếng, nghe qua là cực kỳ vui mừng, “Nha đầu Ngô Đồng lại đây, đến chỗ trẫm!”

Nhã Phi cả kinh đứng lên, lại ngồi xuống liếc mắt nhìn Liễu Ngô Đồng, khẽ cắn cánh môi.

Gần như ánh mắt mọi người đều tập trung đến trước đài, bao gồm vài vị Vương Gia.

“Nha đầu Ngô Đồng ngày hôm nay vì trẫm biểu diễn tốt như vậy, lòng trẫm rất an ủi a! Nha đầu năm nay chắc mười tám rồi, ha ha, trẫm muốn thưởng người, hôm nay liền tác chủ một mối hôn sự cho người, như thế nào?” Mạc Ngự Minh cười sang sảng hỏi.

Một câu này chấn động mọi người ở đây. Nhưng khiếp sợ qua đi, cũng không có gì đáng kinh ngạc, vì con gái của đại thần được Hoàng Thượng chỉ hôn là chuyện bình thường, bất quá bao nhiêu quan viên luôn ngóng trông thánh thượng chọn một môn lương duyên cho con gái nhà mình!

Liễu Thiếu Bạch mỉm cười, thâm nghĩ như vậy cũng tốt. Ngô Đồng xuất giá là có thể thoát khỏi bóng ma Tứ Vương gia trong lòng. Liễu Thái Phó kích động đến trước mặt Mạc Ngự Minh quỳ xuống, “Thần tạ chủ long ân!”

Liễu Ngô Đồng lại ngơ ngác đứng nửa ngày mới hỏi: “Không biết Hoàng Thượng chỉ hôn cho Ngô Đồng với ai?”

Nghe vậy, Mạc Ngự Minh mỉm cười nghiêng người, ánh mắt thâm ý hướng một loạt năm con, nhìn qua từng người, dừng lại trên mặt Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm!

Mạc Kỳ Lâm chấn động, thân mình run lên, ôm lấy ghế Lê Hoa nhưng lại thẳng tắp ngã về sau, té ngồi xuống mặt đất, ghế cũng ngã quỵ phát ra tiếng “Rầm”!

Điều này khiến văn võ bá quan đều thầm than, Ngũ Vương gia luôn luôn ổn trọng, sao lại đột nhiên kích động, chẳng lẽ là-

Lăng Tuyết Mạn cũng nhìn chăm chú, thì thào: “Ngũ Vương gia cưới lão bà không đến mức hưng phấn như thế đi?”

Mà Sắc mặt Mạc Ngự Minh có chút khó coi, trầm giọng nói: “Lâm nhi, con làm cái gì?”

“Phụ... phụ hoàng!” Mạc Kỳ Lâm được Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Minh ngồi gần đỡ lên, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, nói chuyện cũng lắp bắp, “Phụ hoàng thứ tội, nhi thần đột nhiên có chút đau đầu, có thể về cung nghỉ ngơi trước được không??”

Mạc Ngự Minh chớp mắt một cái nhìn vào Mạc Kỳ Lâm, mắt sắc bén tràn đầy tìm tòi nghiên cứu, dùng ánh mắt hàm xúc ý tứ, hỏi Ngũ Vương gia không đồng ý việc chỉ hôn với Ngô Đồng phải không.

Mạc Kỳ Lâm mờ mịt vài giây, sau đó dùng lực gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy cầu xin. Liễu Ngô Đồng cùng Tứ ca hẳn từng có tình cảm, hẳn sao có thể nghĩ, hướng hồ... hướng hồ hẳn đang hi vọng-

Khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người giạt mình nhìn hai cha con nhìn nhau, lung tung suy đoán.

Thật lâu sau, Mạc Ngự Minh rốt cục thu tầm mắt, trên mặt lại là tươi cười, “Ngô Đồng nha đầu, Thái Phó, ngày hôm nay trẫm nổi lên ý định này nhưng trong lòng còn chưa có chọn người thích hợp, đợi trẫm suy nghĩ xong, chọn một mối lương hôn cho nha đầu Ngô Đồng!”

Liễu Thái Phó ngạc nhiên vài giây, vội kéo Liễu Ngô Đồng đang đại ra quỳ xuống, cảm động đến rơi nước mắt nói: “Thần tạ ơn Hoàng Thượng! Hết thủy do Hoàng Thượng định đoạt!”

Mạc Kỳ Lâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi sau đó không tự chủ được, đem ánh mắt hướng về phía Lăng Tuyết Mạn, khóe miệng nhẹ mỉm cười.

190. Chương 191

Đối với việc hoàng thượng cố ý chỉ hôn, Liễu Ngô Đồng không có biểu hiện ra cao hứng, cũng không có biểu hiện ra mất hứng, chính là đại ra, mãi cho đến lúc trở về chỗ ngồi vẫn là ngây ngốc.

Lăng Tuyết Mạn ngồi cách Liễu Ngô Đồng một ghế, muốn an ủi vài câu nhưng lại quá xa, thỉnh thoảng đầu hướng về sau tìm kiếm, làm Nhã Phi mất hứng cực độ, lôi kéo ống tay áo Lăng Tuyết Mạn, nói nhỏ: “Mạn Mạn, tẩu mặc kệ nàng đi.”

“Nhã Phi, Ngô Đồng là bạn của ta, ta phải quan tâm nàng ấy.” Lăng Tuyết Mạn không hiểu, cau mày nói.

“Mạn Mạn, tẩu quan tâm nàng ta làm cái gì? Loại phụ lòng người giống nàng ta không xứng đáng để Ngũ ca cưới!” Nhã Phi phản nộ.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy càng thêm mê mang, giọng áp đến nhỏ nhất, “Nhã Phi có ý gì? Vừa rồi Ngũ Vương gia nói hẳn không muốn cưới sao?”

“Mạn Mạn, Ngũ ca vừa rồi đã thể hiện rõ ý tứ, chính là không có nói ra mà thôi. Cũng may phụ hoàng chưa tuyên bố là Ngũ ca, nếu không, sợ là Ngũ ca sẽ phải công khai từ chối, Liễu Thái Phó liên mặt!” Nhã Phi nói.

“Nhưng muội nói Ngô Đồng phụ lòng...”

Lăng Tuyết Mạn vẫn là thật nghi hoặc, mới vừa đưa ra nghi vấn, Mạc Ly Hiên lại vòng qua ghế đi đến trước mặt, “Mẫu thân, nên đi chuẩn bị rồi!”

“A, ừm.” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người mới phản ứng được, vội thoảng nhìn trên đài đã bắt đầu biểu diễn múa đèn lồng, một tiết mục nữa là đến lượt nàng, vì thế gật đầu. Nhà Phi cũng đứng dậy đi theo.

Trong bóng tối, Lâm Mộng Thanh lười vờn vờn thất lưỡng cùng khuỷu tay, lắc lắc đầu, rầu rĩ hỏi: “Lão đại, chúng ta vẫn phải chờ đợi sao? Khi nào nữ nhân vô lương chưa trở về phủ, huynh vẫn chờ phải không?”

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt vẫn dán vào nữ tử hân yêu thương đang rời đi khỏi đám người, đương nhiên tầm mắt có chút không tự chủ được, như ngừng lại ở một làn áo lụa màu tím thêu hoa kia, nổi lòng lo lắng vô cùng.

“Lão đại, Liễu tiểu thư biểu diễn thật là khá a, ca hay múa tốt, người cũng xinh đẹp, đến lão gia nhà huynh cũng khen!” Lâm Mộng Thanh miễn cưỡng câu có câu không, mắt tà liếc Mạc Kỳ Hàn, khẽ cười chế nhạo: “Thế nào? Nghe lão gia muốn gả Liễu tiểu thư, lão đại, huynh kích động sao?”

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn quét tới, mang theo một chút ý lạnh, “Nói bậy bạ gì đó? Vô luận nàng ra sao cũng không liên quan tới ta, ta có Mạn Mạn, không người nào có thể thay thế!”

“Thật sao?” Lâm Mộng Thanh nhún nhún vai, tỏ vẻ không tin. “Cả đời này sẽ không thay đổi sao? Nếu ngày sau Liễu tiểu thư muốn cùng huynh gương vỡ lại lành, hậu cung của huynh nhiều thêm một phi tử, thiếu một phi tử cũng không có khác nhau. Chẳng lẽ huynh thật không muốn?” (nói rất linh – –)

“Nếu bởi vì có nàng mà mất đi Mạn Mạn, ta có lời sao?” Mạc Kỳ Hàn nhúu mày, mười ngón tay nhanh siết chặt, dừng một chút, trầm giọng nói: “Ta có kiêu ngạo của ta, nàng không đáng giá để ta quay đầu. Nữ nhân có thể cùng ta gần nhau một đời một kiếp là Mạn Mạn!”

Lâm Mộng Thanh nhướng nhướng mày, gật đầu, “Đệ cũng đã nhìn ra huynh khẩn trương, nữ nhân vô lương nếu so với Liễu tiểu thư thâm sâu kia, vẫn là nữ nhân vô lương lợi hại hơn!”

“Đệ không được nói Mạn Mạn vô lương!” Mạc Kỳ Hàn hờn giận nói.

Lâm Mộng Thanh buồn bực, “Lão đại, nàng nói đệ là yêu tinh tiểu bạch kiểm gì đó, sao huynh không ngăn cản? Chỉ cho quan đốt đèn mà không cho dân chúng phóng lửa a.”

“Đó là đương nhiên, Mạn Mạn là sư tẩu của đệ, đệ đương nhiên phải nhường nàng!” Mạc Kỳ Hàn nói.

Lâm Mộng Thanh đen mặt, “Nếu là sư tẩu của đệ thì càng phải nhường cho đệ!”

“Sao được, nàng là bảo bối ta nâng niu trong lòng bàn tay, đệ bất kính với nàng chính là bất kính với sư huynh!” Mạc Kỳ Hàn liếc liếc mắt, lạnh lạnh nói.

“Mẹ kiếp! Một đôi vợ chồng vô lương!” Lâm Mộng Thanh giận sôi lên.

“Đừng nói nữa, mau xem!”

Mạc Kỳ Hàn đột nhiên nghe được tiếng sáo nhẹ truyền đến, vội ngăn Lâm Mộng Thanh lại, hai tròng mắt gắt gao chăm chú nhìn vào trên mặt hồ, sợ lỡ mất một màn phấn khích của Lăng Tuyết Mạn.

Đêm yên tĩnh, tiếng sáo rất xa từ hồ Thúy Trà truyền đến, nghiêng tai cẩn thận nghe, cũng là nội tâm mở rộng, du dương phiêu đảng, tinh thần mơ màng chậm rãi bay lên, hòa cùng ánh trăng ẩn mình trong đám mây huyền ảo.

Tối nay trong điện Thái Hòa, ánh mắt mọi người đều như ngừng lại trên mặt hồ nhận nhạo sóng xanh!

Một chiếc thuyền con khoan thai tới, trên thuyền, một cô gái mặc quần áo trắng như tuyết, vạt váy bay lên theo gió, tóc đen thật dài tùy ý bay lả tả trên vai, trên đầu cài một chiếc trâm nhỏ trắng tinh như vẽ trên nền tóc đen.

Ngọc nhan khuynh quốc khuynh thành tao nhã như tuyết, trên mặt nước xanh, xuất trần như tiên tử, ngạo thế mà đứng, chuông bạc trên tay rung động từng trận, âm sắc tựa như ngọc rơi tung tóe, hình dáng thanh thuần như tiên tử hạ phàm chưa từng trải khói lửa nhân gian, làm người ta không dám đến gần.

Ngón tay ngọc thon thon, môi ướm át kiêu diễm nhẹ che sáo ngọc màu trắng, mà ánh mắt chăm chú, trong ánh mắt trong veo phẳng phất trong thiên địa chỉ còn lại khúc tấu, không còn tục nhân, không còn tục vật.

Đột nhiên tiếng sáo trào dâng lên, mọi người đang chìm đắm trong mộng ảo, cả kinh, hô hấp căng thẳng theo, chỉ thấy trên đài đột nhiên xuất hiện thêm một thân ảnh cũng áo trắng như tuyết, trong tay cầm một thanh trường kiếm phối hợp với khúc sáo, thân hình linh hoạt bay lộn, mũi kiếm vung lên từng đường như vẽ đóa hoa, lung lay mắt mọi người, khi chậm lúc nhanh, khi chậm thì mang khí phách như thiên quân vạn mã, lúc nhanh thì như kiếm khách đa tình say rượu múa kiếm trong rừng hoa đào.

Tiếng sáo lúc chậm lúc nhanh, cho đến khi âm điệu cuối cùng biến mất, thiếu niên áo trắng chậm rãi thu trường kiếm trong tay, rồi sau đó quăng kiếm, mũi chân nhẹ điểm bay lên về phía một chiếc thuyền con ven hồ Thúy Trà, tư thế xinh đẹp đáp xuống trên thuyền, đứng bên cạnh cô gái mặc y phục lụa trắng, bốn mắt giao nhau, nhẹ cầm cổ tay bạch ngọc, mang theo nàng bay lượn tự do như chim chóc trên không trung, lướt qua tân khách dày đặc, bay về phía đài biểu diễn. Sợi tóc đen của thiếu niên bay lên, sa y của cô gái theo gió vũ động, cánh tay nâng lên dây kết váy dài, nhẹ nhàng như thiên tiên trong mộng, ở trong vô số ánh mắt kinh thán chậm rãi hạ xuống, yếu điệu mà đứng.

Mạc Ly Hiên mỉm cười, lui sang một bên đàn một khúc ‘Nghê Thường Vũ Y Khúc’, còn Lăng Tuyết Mạn xoay tròn một vòng, xoay lưng về khán đài, vài giây sau vung tay áo dài chấm đất, ngửa mặt về phía sau, mũi chân nhẹ điểm trên đất, nhanh chóng lại xoay tròn chuyển người đối mặt với khán đài, nhưng kỳ dị chính là quần áo lụa trắng đã biến thành váy dài, cùng với dây lưng thắt hoa bên hông làm cho tân khách sửng sốt, cảm thấy mỹ lệ thần kỳ!

Kỹ thuật xoay tròn nhẹ nhàng, múa như gió thổi tuyết rơi, bộ pháp như du long thoăn thoắt, khi khoan tay giống cành liễu mảnh khảnh mềm mại vô lực, khi múa tà váy bay đường như mây trắng dâng trào, khi đảo mắt xinh đẹp nói không nên lời, tay áo đón gió tung bay mang theo phong tình vạn chủng, tay áo dài huyền hóa thành trăm ngàn loại tư thái, mảnh mai nhu nhược không xương, biểu hiện ra phong tình vạn chủng.

Các tân khách dưới đài mang ánh mắt si mê, bộ dáng đại ra, giờ phút này tất cả đều đặt toàn bộ tâm trí vào cô gái đang múa say mê, toàn bộ quảng trường tĩnh lặng không tiếng động, thậm chí các tân khách ngay cả hô hấp đều trở nên khấn trương, sợ quấy nhiễu đến tinh linh đang múa đẹp như tiên nữ, đôi mắt càng là một khắc cũng không rời, không chớp mắt gắt gao theo dõi thân ảnh đẹp đến mức tận cùng trên vũ đài!

Khúc múa gần xong, Lăng Tuyết Mạn nhìn xuống dưới đài, đồng tử trong veo như nước mùa thu mang theo ý cười, lúm đồng tiền hiện lên yếu ớt, mũi chân nhẹ điểm xuống đất, thân mình không ngừng xoay tròn, tay áo dài chấm đất dùng sức vung ra bốn phương tám hướng, theo ống tay áo vũ động, mưa hoa đầy trời rơi xuống, vô số đóa hoa đỏ rực từ trong tay áo bay ra lả tả, sau đó lại nhanh chóng đổi về quần áo lụa. Ở dưới đài, mọi người khiếp sợ cực độ, lặng yên giữa mưa hoa!

Toàn thể mọi người bị kinh sợ, thật lâu toàn bộ trên quảng trường không một tiếng vang!

Lăng Tuyết Mạn liếc xéo mắt hạnh đến một hàng năm nam nhân đang mang bộ dáng si ngốc, đắc ý nháy mắt. Trong con ngươi trong veo như nước tràn đầy hoạt bát linh động. Nàng thâm nghĩ chính là, nàng đánh cuộc hẳn là thắng rồi!

“Hay!”

“Bốp bốp bốp!”

Rốt cục Hoàng đế Mạc Ngự Minh dẫn đầu, khắp quần thần vang vọng tiếng tán thưởng, vỗ tay nhất thời như lửa khói bùng nổ vang vọng trên không, thậm chí vang đến từng ngõ góc của Hoàng Cung.

“Con dâu Lăng Tuyết Mạn cung chúc phụ hoàng phúc thọ an khang, giang sơn Minh quốc vĩnh viễn trường tồn!”

“Hoàng tôn Mạc Ly Hiên chúc mừng sinh nhật Hoàng gia gia!”

Hai thân ảnh áo trắng quỳ song song, mỉm cười chân thành.

“Được! Được! Được!” Hô lên liên tục ba chữ ‘được’ Mạc Ngự Minh vui ra mặt, “Trẫm chưa từng nghe qua khúc nhạc dễ nghe như vậy, càng là chưa từng thấy qua màn múa đẹp mắt như vậy. Tuyết Mạn, Hiên nhi, các con quả nhiên là cho trẫm một màn kinh hỉ a! Ha ha ha.”

“Đúng vậy, đúng vậy, thần thiếp thật là bị kinh ngạc! Đây là màn biểu diễn xuất chúng nhất đêm nay, Hoàng Thượng phải nhanh ban thưởng a!” Hoàng Hậu kích động vạn phần nói.

Mạc Ngự Minh gật đầu tán đồng, hướng hai người trên đài vẫy tay, “Nhanh đến cạnh trẫm!”

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên xuống đài. Mạc Ngự Minh nhìn quần áo hai người, cười ha ha nói: “Quả nhiên giống một đôi mẫu tử a! nha đầu Tuyết Mạn, con nói trước đi, muốn trẫm ban cho cái gì?”

Nghe vậy Lăng Tuyết Mạn chuyển động con người giảo hoạt, cẩn thận nói: “Phụ hoàng, đầu của con luôn gửi ở trong tay phụ hoàng, con nghĩ muốn ngày sau vô luận con làm sai cái gì, phụ hoàng đều tha cho con một mạng có được hay không?”

Nàng tính toán là nếu có một ngày chuyện của nàng cùng Tình nhân bại lộ, như vậy hai người bọn họ cũng không cần chạy trốn chết! Hà Hà!

191. Chương 192

Lăng Tuyết Mạn vừa nói ra, mọi người xung quanh ngẩn người, thần sắc khác nhau cúi đầu bật cười.

Hoàng Hậu phì cười, “Tuyết Mạn, con là bởi vì sự tình lần trước mà lòng còn sợ hãi phải không? Ha ha, Ngũ Vương gia cũng đã tra rõ không liên quan tới con, đầu con an toàn rồi! Bản cung đảm bảo cho con, như thế nào?”

“Hi hi, mẫu hậu, Tuyết Mạn lo lắng phụ hoàng chỉ cần mở miệng vàng lời ngọc sẽ lung lay cái đầu con. Tuyết Mạn con nếu được như ý, trong mộng cũng có thể bật cười đó!”

Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu cười, bộ dạng hơi làm nũng. Hoàng Hậu sung sướng hết sức, vì con dâu vài năm trước đã cứu con bà, liền phá lệ thân thiết, bên miệng ý cười càng thêm sâu.

Mạc Ngự Minh thấy Hoàng Hậu cao hứng, bản thân mình nghe cũng thoải mái, lại suy xét đến cũng có thể đáp ứng, liền cười mím nói: “Được, nha đầu Tuyết Mạn, trẫm cho con toại nguyện. Nhưng con cũng không thể dựa trên lời trẫm mà cả ngày làm xằng làm bậy a!”

“Ách, phụ hoàng, Tuyết Mạn không phải thổ phỉ, làm sao làm xằng làm bậy.” Lăng Tuyết Mạn buồn bực mở miệng, cười, quỳ xuống trình trọng dập đầu nói: “Tuyết Mạn tạ ơn phụ hoàng!”

“Ha ha!” Mạc Ngự Minh cười ha hả, “Hiên nhi, con muốn Hoàng gia gia ban cho con cái gì?”

“Hoàng gia gia, mẫu thân của con hấp tấp liều lĩnh, Hiên nhi lo lắng một ngày nào đó mẫu thân chuốc họa làm cho Hoàng gia gia mất hứng, nếu mẫu thân cầu mạng, vậy Hiên nhi cầu Hoàng gia gia phóng khoáng với mẫu thân. Ngài ấy rất nghịch ngợm, làm chuyện gì không hợp lí cũng xin Hoàng gia gia không cần so đo, không biết được không?” Mạc Ly Hiên nói.

“Sao?”

Người xung quanh nghe vậy đều trợn lớn mắt. Mạc Ngự Minh sau khi hô một tiếng kinh ngạc, đem Lăng Tuyết Mạn trên dưới trái phải cẩn thận quan sát mấy lần, không giải thích được, nói: “Hiên nhi, làm sao lúc này lại là-”

“Ha ha, Hoàng gia gia, bởi vì mẫu thân con mọi lúc đều có khả năng phát sinh tình huống xấu, Hiên nhi muốn lo trước như vậy cho khỏi có họa thôi!” Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng cười, đôi mắt hồn nhiên nhìn Mạc Ngự Minh, nói.

“Hiên nhi đừng lãng phí ban thưởng của con. Con nghĩ muốn bảo kiếm gì đó cứ mở miệng a, không cần lo cho ta, ta không sao.” Lăng Tuyết Mạn cũng cảm thấy không ổn, vội nhỏ giọng khuyên ngăn. Nàng muốn kêu Mạc Ly Hiên nói muốn bạc, lại không tiện nói ra miệng, liền dùng sức bắn ánh mắt ám chỉ, bạc a!

Ai ngờ Mạc Ly Hiên lại cau mày nói: “Mẫu thân, bạc không quan trọng, không có gì quan trọng hơn tính mạng của ngài, ngoan ngoãn nghe con là được.”

Lăng Tuyết Mạn muốn lau mồ hôi. Đây tuyệt đối không phải con nàng, quả thực chính là cha của nàng! Té xủ! Rõ ràng là mẹ lại bị con trai quản. Rõ ràng là chủ tử, Vương phi hành động lại phải nghe quản gia, rõ ràng là người bị hại, lại phải trung tâm như một nghe lời dân tộc. Đây là cái thế giới gì vậy!

Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu cũng là gần người một chút, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, “Khụ khụ” Mạc Ngự Minh hắng giọng một cái, “Hiên nhi, con trưởng thành không ít a, trầm chiêu theo ý con!”

“Ha ha, cảm ơn Hoàng gia gia!” Mạc Ly Hiên vui vẻ dập đầu.

Lăng Tuyết Mạn vỗ vỗ cái trán, kéo Mạc Ly Hiên đứng lên, trong lòng thực buồn bực. Nàng không chết là được rồi, lãng phí ban thưởng một cách vô ích, a a a a!

Hừ! Dù sao nàng còn đánh cuộc cùng năm nam nhân kia, mỗi người tới mười vạn hai!

Lăng Tuyết Mạn bởi hơi hờ mà đi đường cũng mang theo thần thái phấn khởi, trở về chỗ ngồi, Nhã Phi kích động nắm giữ tay Lăng Tuyết Mạn nói “Mạn Mạn...”

“Công chúa Nhã Phi, Hoàng Hậu nương nương cho gọi ngài đi qua.” Một tiểu thái giám chạy lại, khom người nói.

“Ta biết rồi.” Nhã Phi lè lưỡi nhìn Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, ta đi trước bởi mẫu hậu tán gẫu. Ha ha, tẩu thật sự là quá tuyệt vời!”

Nói xong lại bám vào trên lỗ tai Lăng Tuyết Mạn thì thầm: “Biểu diễn của tẩu so với Liễu Ngô Đồng hay hơn một vạn lần. Ha ha, muội kích động quá!”

“Haiz, Nhã Phi...”

Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc mở lời, nhưng Nhã Phi đã rời ghế đi theo tiểu thái giám. Lăng Tuyết Mạn đành phải ngậm miệng, ánh mắt hướng về phía sau nhìn Liễu Ngô Đồng. không nghĩ tới nhìn thấy trong đôi mắt nàng có mê mang, có ngây ngốc, có giật mình, còn có rất nhiều điều Lăng Tuyết Mạn đọc không hiểu.

Không tự chủ được lặng lẽ đứng lên, xem nhẹ một đám ánh mắt kinh ngạc ao ước dán ở trên người nàng, đi đến chỗ Liễu Ngô Đồng, nhẹ nhàng cười, “Ngô Đồng, chúng ta đi nơi khác nói chuyện phiếm một chút được không?”

Liễu Ngô Đồng nghiêng người, ngược mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn vài giây, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, “Được.”

Mà ở chỗ tối, Mạc Kỳ Hàn vẫn khiếp sợ cùng mê luyến, ánh mắt nóng rực yêu say đắm bám theo nhân nhi áo trắng, một chút cũng không rời, khéo môi không tự chủ giờ lên tươi cười, thật lâu không giảm.

Lâm Mộng Thanh cũng sợ ngây người một hồi lâu, nhưng hấn lấy lại tinh thần, hơi liếc mắt nhìn đến Mạc Kỳ Hàn còn ngây ngốc giống tượng đá, nhìn hơi giật mình, tuy rằng tuyệt đối xuất sắc, nhưng nữ nhân này cũng tuyệt đối vô lương, bật cười chế nhạo: “Lão đại, tỉnh, tỉnh a! Còn nhìn nữa, trông mắt muốn rớt ra rồi!”

Bị một tiếng này thức tỉnh, khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn hơi hơi nóng lên, không vui liếc Lâm Mộng Thanh, trầm giọng nói: “Ta chính là xem đến si thì sao?”

“Ha ha, lão đại, huynh thật sự thay đổi không ít. Ban đầu huynh làm sao chịu thừa nhận tâm tư của bản thân, xem ra sư tẩu vô lương kia mị lực không nhỏ a!” Lâm Mộng Thanh càng cười to hơn, liếc mắt nhìn biểu tình Mạc Kỳ Hàn, nhưng cặp con ngươi thâm thúy kia lại trở nên bí hiểm, làm hấn không hiểu ra sao.

“Đệ nói nhảm thật nhiều!” Mạc Kỳ Hàn bật ra một câu, con ngươi lại ngạo khí tự phụ dán lên bóng dáng áo trắng yếu điệu kia, “Nữ tử xuất chúng như vậy, bản công tử càng không có lý do không muốn, không chỉ

có muốn, mà còn muốn buộc chặt chẽ bên người để tránh một đám nam nhân bị mê hoặc thần hồn điên đảo xum xoe xung quanh nàng!”

“Lão đại, tình địch của huynh thật đúng là không ít a! Hà hà, một hàng năm huynh đệ của huynh hiện tại nhìn không một người nào lạnh nhạt, giốn như đã bị sư tẩu bắt làm tù binh rồi!” Lâm Mộng Thanh cười nói.

“Ai dám?” Mạc Kỳ Hàn rùng mình, tiện đà cắn răng, “Nha đầu đáng chết, không cho nàng náo động, nàng càng muốn đi, khóc quây ầm ĩ xin đi, hiện tại cũng không biết gặp phải bao nhiêu rắc rối!”

“Mẫu chốt là lão đại, tình địch của huynh càng ngày càng nhiều! Haiz – coi chừng cửa ngõ a!” Lâm Mộng Thanh thở dài một tiếng, lắc đầu cười trộm.

“Câm miệng! Mạn Mạn không phải nữ nhân lăng nhăng thay đổi thất thường, nàng đối với ta là toàn tâm toàn ý!” Mạc Kỳ Hàn nổi giận, quét mắt lạnh tới.

192. Chương 193

“Hi hi, chỉ đùa một chút thôi, đệ biết sư tẩu đơn thuần đến ai cũng xem là bạn tốt. Nam nhân đẹp mắt như đệ đây mà sư tẩu còn không nhìn trúng, thì người khác tẩu càng không vừa mắt!”

Lâm Mộng Thanh rất không sợ chết khiêu khích, trong mắt tràn đầy ý cười trêu tức. Nửa câu đầu nói là sự thật, nửa câu sau nói xong hắn liền chuẩn bị tùy thời chạy trốn chết. Quả nhiên, một chưởng lực đột nhiên đánh úp về phía mặt hắn, làm cho hắn không kịp chạy trốn, cũng than khóc thảm thiết, khuôn mặt tuần tú kêu rên một tiếng, “Lão đại!”

“Để xem đệ còn kiêu ngạo nữa không.” Mạc Kỳ Hàn rét lạnh cảnh cáo.

“Không dám, chỉ mong lão đại nhớ hạ thủ lưu tình a!” Lâm Mộng Thanh cười mĩa, “Đệ nửa đời sau chỉ trông cậy vào khuôn mặt này mà làm phò mã thôi! Lão đại không được tàn nhẫn a!”

“Hừ, nếu ta không gặt đầu, đệ không có một phần hi vọng cưới được Nhã Phi. Không được lại bắt kính với sư tẩu đệ, nếu không đệ đừng hy vọng!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng trừng mắt, sau đó lại nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, không đợi Lâm Mộng Thanh nói chuyện liền cau mày nói: “Mạn Mạn cùng Ngô Đồng muốn đi đâu? Nha đầu kia không ở yên một chỗ được sao? Cảnh cáo bao nhiêu lần, không cho nàng lui tới cùng Ngô Đồng, chính là không chịu để tâm!”

“Ách, huynh sợ nàng về sau biết quan hệ của huynh cùng Ngô Đồng mà quây huynh phải không? Nàng dám sao?” Lâm Mộng Thanh cũng hơi nhíu mày nhìn hai nữ nhân kia cùng nhau rời hồ Thúy Trà, hồ nghi hỏi.

Mạc Kỳ Hàn bực mình nói: “Nàng làm sao không dám? Cãi nhau tính là cái gì, nha đầu kia đã hung lên thì ngay cả ta cũng dám đánh! Mà ta lại...”

“Lại thế nào? Lại không nỡ trừng trị sư tẩu sao?” Lâm Mộng Thanh bật cười không thôi.

“Vô nghĩa! Ban đầu cũng không sao, ta mắng nàng một câu, nàng còn sợ ta, không dám lên tiếng. Hiện tại đừng nói động thủ, mới trách móc một câu sẽ khóc không kịp thở, trái lại còn phải dỗ nàng, vậy phạt còn không bằng không phạt!” Mạc Kỳ Hàn vừa nhắc tới liền buồn bực đen mặt.

“Ha ha ha, từ giờ trở đi, đệ thật bội phục sư tẩu. Rốt cục có người dám lên mặt với sư huynh rồi!” Lâm Mộng Thanh cười vui vẻ đến ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, không đứng lên nổi.

Mạc Kỳ Hàn chán nản vung ra một trảo, Lâm Mộng Thanh liền bị kéo đứng lên, tiếng nói rét lạnh như băng, “Còn cười nữa ta thiên đệ! Đi xem nha đầu kia làm cái gì đi!”

Bên núi giả trong ngự hoa viên, Lăng Tuyết Mạn cùng Liễu Ngô Đồng nghỉ chân bên một dòng suối nhỏ trong suốt thấy đầy bao quanh núi giả, bên trong mấy con cá nhỏ màu đỏ khoan thai bơi lội.

Lăng Tuyết Mạn ngồi xổm xuống “Nhìn con cá này.” cười nói: “Ngô Đồng nàng xem chúng nó có tâm tình thật tốt nè!” Nói xong vươn ngón trỏ vào trong nước trêu đùa, đụng vào lưng mấy con cá, chúng phản ứng cực nhanh, bơi đi như chạy giặc. Lăng Tuyết Mạn cười khanh khách, quay đầu vẫy tay với Liễu Ngô Đồng, “Ngô Đồng nàng cũng tới chơi đi, rất thú vị.”

“Không cần, ta cảm thấy rất ngại thơ.” Liễu Ngô Đồng nhẹ đưa mắt nhìn, hơi có chút khinh thường, nghiêng nghiêng mặt.

“Ngô Đồng.”

Lăng Tuyết Mạn quay sang, có thể thấy rõ ràng nước mắt trên mặt Liễu Ngô Đồng, nhìn nàng ấy có vẻ như muốn nói lại thôi, nàng cảm thấy không hiểu, khó chịu tựa hồ bị một tảng đá lớn chặn ngực, nặng nề vô lực.

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp, không hiểu, nhìn Liễu Ngô Đồng, lập tức nhớ tới lời Nhã Phi nói, vội đứng lên đỏ mặt xin lỗi: “Ngô Đồng, là ta không đúng, ta biểu diễn chỉ là vì đánh cuộc, thật không ngờ sẽ làm mất mặt nàng.”

“Không có gì, chỉ là ta cũng kinh ngạc, không nghĩ tới Tứ Vương phi có thể múa xuất chúng như vậy.” Liễu Ngô Đồng kéo nhẹ khóe môi một chút, cười thật gượng ép, nhưng ánh mắt có chút ảm đạm, “Không sao cả, cho dù được ngàn vạn người đời ca ngợi, nhưng không chiếm được một người, còn có ý nghĩa gì?”

“Ngô Đồng-” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn, khẽ cắn môi, lúng ta lúng túng hỏi: “Nàng không vui đúng không? Nàng có tâm sự phải không? Là vì vừa rồi phụ hoàng chỉ hôn sao?”

Liễu Ngô Đồng híp híp mắt, xoay người đi đến lương đình, bóng dáng cô đơn tịch mịch.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ngơ, vội vàng đi theo, dè dặt cẩn trọng bước lên thang gỗ, cùng Liễu Ngô Đồng đứng ở trong đình hóng mát, dựa vào lan can nhìn ra xa, đem quang cảnh cung điện thu hết vào đáy mắt. Xa xa, điện Thái Hòa vẫn náo nhiệt, loáng thoáng truyền đến âm thanh vài khúc nhạc.

“Tuyết Mạn, nàng có vui vẻ không? Mỗi ngày một mình ngủ trong gian phòng lạnh lẽo, trong yến hội nhìn người khác có đôi có cặp, có phu quân ở bên cạnh, nàng lại cô đơn chiếc bóng như vậy sống qua ngày, cả đời không có phu quân triu mến, không có con cái, thân hoàn bích của mình phải giữ cả đời, thậm chí không thể làm một nữ nhân bình thường, nàng thật sống vui vẻ sao?”

Nàng không dám nói, nàng không phải là không có ai bên cạnh, nàng có người luôn quan tâm nàng, nàng không phải hoàn bích, Tình nhân nói tương lai bọn họ sẽ có con, sẽ sinh thiết nhiều em bé, hẳn sẽ cùng nàng bên nhau một đời một kiếp, tuy rằng nàng trong mắt người đời là cô đơn, nhưng nàng không có buồn, bởi vì trong lòng nàng ấm áp, nhưng tất cả những điều này không quan hệ đến phu quân Tứ Vương gia của nàng!

Áy náy, bất an lại một lần nữa ập vào lòng. Thân mình Lăng Tuyết Mạn run rẩy, thì thào: “Ngô Đồng, nàng là quan tâm ta sao? Ta, ta không có vấn đề gì. Cứ như vậy sống cũng rất tốt, ta cũng rất vui vẻ, ta có Hiên nhi...”

“Tuyết Mạn!” Liễu Ngô Đồng nỉ non, đầu vai gầy yếu không ngừng kích thích, mơ hồ hỏi: “Tứ Vương gia có... có lại báo mộng cho nàng hay không?”

“Báo mộng?” Lăng Tuyết Mạn vừa mê mang lặp lại, vừa sải bước đến gần ôm lấy Liễu Ngô Đồng, vội vàng nói: “Ngô Đồng, nàng vì sao khóc? Ta thật sự rất tốt, không cần lo lắng cho ta. Tứ Vương gia không có báo mộng cho ta, chắc là đầu thai chuyển thế rồi, một mình ta vẫn có thể sống qua ngày a!”

“Nghe lắm, nhất định là ta nghe lắm, chàng đã chết, không ở nhân thế, làm sao còn có thể có thể thối tiêu?” Liễu Ngô Đồng nỉ non nhỏ đến không thể nghe thấy, mặc cho Lăng Tuyết Mạn ôm nàng, đắm chìm ở trong bi thương của mình, không thể tự kiềm chế.

“Ngô Đồng, Ngô Đồng, nàng không nên như vậy, là ta không tốt, là ta làm nàng khóc, thực xin lỗi, thực xin lỗi, Ngũ Vương gia là hôn nhân, nàng tốt như vậy hẳn còn không chịu, ta giúp nàng đi mắng hắn, ta không sợ hắn, ta là Tứ tẩu của hắn, hắn không dám đánh ta, Ngô Đồng đừng khóc.”

Lăng Tuyết Mạn không có nghe rõ lời Liễu Ngô Đồng nỉ non, đem mọi sai lầm đổ lên mình và Mạc Kỳ Lâm, dưới tình thế cấp bách chỉ muốn cho Liễu Ngô Đồng ngừng khóc, vừa lấy ra khăn lau nước mắt trên mặt

cho nàng, vừa nhẹ nhàng an ủi.

Liễu Ngô Đồng bỗng đứng dậy Lãng Tuyết Mạn ra, gầm nhẹ: “Không cần người quan tâm ta!”

“Ngô Đồng?” Lãng Tuyết Mạn đại ra tại chỗ, giật mình nói không ra lời.

193. Chương 194

Lãng Tuyết Mạn không động, không nói gì, mê man không hiểu nhìn Liễu Ngô Đồng, nàng thật sự không biết mình đã làm sai điều gì!

Liễu Ngô Đồng vừa khóc vừa lui, vô ý thức lui về phía sau, đến sát bên cạnh lan can, nhưng nàng vẫn đang lui. Dường như nhìn đến Lãng Tuyết Mạn sẽ khiến nàng càng thêm thương tâm. Trên thực tế, nàng quả thật không muốn nhìn thấy Lãng Tuyết Mạn, chỉ cần gọi nàng ta là Tứ Vương phi, nàng liền đau lòng. Nguyên bản xưng hô này là thuộc về nàng, cái thân phận này cũng là thuộc về nàng, giường Hàn ca ca ngủ bị nàng ta ngủ cả ngày, nàng vừa nghĩ đến, trong lòng sẽ không thoải mái, cho nên nàng không còn đi đến Tứ Vương phủ.

Hai lần rõ ràng nghe tiếng tiêu, đích thực còn bên tai, nhưng trong không khí không có một tia bóng dáng của hân, nàng không muốn thừa nhận, không nghĩ nàng nghe lầm, nhưng trên thực tế Hàn ca ca đã nhập táng mấy tháng.

“Ngô Đồng!”

Nhìn đến thân mình Liễu Ngô Đồng đã sát bên cạnh rào chắn, Lãng Tuyết Mạn nóng vội, lập tức thất thanh hô.

“Không được tới.” Liễu Ngô Đồng thê lương kêu, hai tay vung loạn xạ trong không trung, xem Lãng Tuyết Mạn như là rắn độc thú dữ, sợ nàng tới gần mình.

“Không, Ngô Đồng cẩn thận, ta không đi qua, nàng... nàng trở về đi, bên kia nguy hiểm lắm!” Lãng Tuyết Mạn không dám động, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh. Liễu Ngô Đồng không khống chế được cảm xúc như vậy, nên làm cái gì bây giờ.

Lãng Tuyết Mạn vội vàng nhìn chung quanh, hy vọng có thể thấy người nào đó giúp nàng đem Ngô Đồng trở về, nhưng không có lấy một người. Chờ nàng ngoái đầu nhìn lại, hoảng sợ mở to mắt, “Ngô Đồng! Không được lui!”

Chỉ thấy Liễu Ngô Đồng đã kề sát trên lan can, hai chân không còn đường lui về phía sau, nhưng đầu óc của nàng vẫn thúc đẩy nàng lui, nước mắt rơi liên tiếp, miệng lắp bắp: “Không được tới, không được tới, ta không muốn nhìn thấy người, không muốn.”

“Ngô Đồng, bắt quá ta đi, ta đứng ở chỗ này, nàng trước tiên lui trở về được không?” Lãng Tuyết Mạn thở hổn hển, tận lực đè nén nội tâm kích động, nhỏ giọng khuyên, sợ mình vừa lớn tiếng sẽ càng thêm kinh sợ Liễu Ngô Đồng.

“Không được tới.”

Sau núi giả, Mạc Kỳ Hàn căng thẳng nắm chặt nắm tay, hai tròng mắt tối đen theo dõi Liễu Ngô Đồng trên lương đình, quanh thân bốc lên từng trận hàn khí.

“Lão đại, tình huống không ổn!” Lâm Mộng Thanh nhắc nhở.

“Không cần bại lộ!” Mạc Kỳ Hàn từ khớp hàm cắn ra bốn chữ, ánh mắt lại một khắc cũng không rời lương đình, hân không rõ Ngô Đồng rốt cuộc vì sao đột nhiên bài xích Mạn Mạn như vậy. Nàng một mực vừa lui vừa khóc là có ý gì? Còn nhớ hân sao? Đáng chết, hân đã chết!

“Ngô Đồng, ta van nàng, nàng đi về được không? Nàng không muốn nhìn thấy ta, vậy ta đi, ta không xuất hiện ở trước mặt nàng có được không?” Lăng Tuyết Mạn bị sợ đến phát khóc. Giờ phút này Liễu Ngô Đồng giống như lá rụng, yếu ớt không chịu nổi.

“Hàn ca ca, Tứ Vương phi” Giọng của Liễu Ngô Đồng càng ngày càng nhỏ, môi đỏ mọng cử động mà phát không ra thanh âm.

Đang lúc nàng thất thần, chân phải đột nhiên bị trượt, thân mình nhào ra khỏi lan can!

“Ngô Đồng!”

“A-”

Lăng Tuyết Mạn ngay lập tức vọt tới, tay lạnh lẽo kéo cánh tay phải Liễu Ngô Đồng lại, nhưng sức nặng kéo xuống lấy đi toàn bộ sức lực của nàng, mà Liễu Ngô Đồng lúc này mới phản ứng được, bản năng muốn sống làm nàng gắt gao nắm giữ tay Lăng Tuyết Mạn, thân thể rơi xuống, nàng lộn ngược Lăng Tuyết Mạn, làm cho thân mình Lăng Tuyết Mạn cũng bị kéo ra khỏi lan can, hai người thẳng tắp rơi xuống giữa không trung!

“A-” Lăng Tuyết Mạn kinh hô một tiếng, nhắm hai mắt lại chờ chết.

Mạc Kỳ Hàn tuy đã có đoán trước, nhưng vẫn kinh hãi, tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng, hô nhỏ một tiếng “Mạn Mạn! Ngô Đồng!” Thân mình cao to nhanh như tia chớp lướt ra, bay vào không trung!

Lâm Mộng Thanh giậm chân một cái “Đáng chết!” cũng bay theo về phía hai cô nữ sắp nát thành bánh thịt!

Trước khi Liễu Ngô Đồng rơi xuống, Mạc Kỳ Hàn không kịp suy xét, duỗi cánh tay ra nắm lấy Liễu Ngô Đồng, nhưng Lăng Tuyết Mạn theo sát sau cũng rớt xuống, hấn căn bản không có biện pháp đồng thời cứu cả hai, tình thế cấp bách, một tay kia vội vàng ôm lấy thắt lưng Lăng Tuyết Mạn, ba người đồng thời ngã xuống!

“Lão đại!”

Lâm Mộng Thanh kêu một tiếng, Mạc Kỳ Hàn vui mừng, ôm trọn lấy Lăng Tuyết Mạn, đồng thời buông Liễu Ngô Đồng ra, để Lâm Mộng Thanh vọt tới, giữa không trung tiếp được, áp lực giảm, bốn người mới nhẹ nhõm mà rơi xuống đất.

Vừa rơi xuống đất, Lâm Mộng Thanh buông lỏng Liễu Ngô Đồng ra, tức giận nhin không được gằm nhẹ: “Người muốn làm cái gì? Người muốn chết thì trực tiếp nhảy đi! Người hại Vương phi của chúng ta suýt chết theo người, người có thể gánh tội nổi sao?”

“Người... các người...” Liễu Ngô Đồng kinh ngạc nhìn hai thị vệ trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nói không ra lời.

Thị vệ đang rống nàng, nàng chưa thấy qua, nhưng nhìn tới một đôi mắt đen tối khác, Liễu Ngô Đồng liền thất thần!

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, nghiêng mặt tránh đi Liễu Ngô Đồng đang nhìn chăm chú, muốn xem xét Lăng Tuyết Mạn có bị thương hay không, hoàn toàn đã quên việc theo thói quen ôm nàng tại lúc này có bao nhiêu không hợp, nên vừa chuyển mắt mới phát hiện Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu nhìn hấn, trợn mắt há hốc mồm!

Nàng lại nghe thấy được mùi đàn hương quen thuộc, đôi mắt lạnh xinh đẹp kia, còn có bàn tay to ôm ở trên eo nàng, tư thế ôm như vậy, thân thể của nàng dán thân thể hấn, cảm giác giống như là Tình nhân! Không! Sẽ không lầm, Tình nhân mỗi ngày ôm nàng, nàng làm sao có thể cảm giác sai lầm.

“Người... người...” Theo bản năng nàng nỉ non hỏi.

Tuy nhiên nghe được lời của nàng, bàn tay to đột nhiên buông lỏng, cũng lui về sau một, nói ra khoảng cách giữa bọn họ, hơi khom người chấp tay, đổi giọng nói: “Nô tài đã quá phận! Nô tài tuân lệnh quân gia âm thầm bảo vệ Vương phi, lại để Vương phi bị sợ hãi!”

“Người là Vô Giới?” Lăng Tuyết Mạn nói nhỏ, liếc mắt nhìn dung mạo lạnh lùng nàng vô cùng quen thuộc này, một lần nữa thầm mắng mình đa tâm, nam nhân trước mặt vừa mới cứu nàng rõ ràng là thủ vệ Hương Đàn Cư Vô Giới, làm sao lại là Tình nhân của nàng? Một người thủ vệ làm sao có thể có nhiều cao thủ dưới tay như vậy. Lăng Tuyết Mạn dùng sức lắc đầu, hấn khẳng định không phải Tình nhân!

Lâm Mộ Thanh co khỏe miệng hai cái, thở dài một hơi, cũng quay thân lại hành lễ: “Nô tài Vô Ngân bái kiến Vương phi!”

“Vô Ngân, người cũng là thủ vệ Hương Đàn Cư sao?” Lăng Tuyết Mạn cảm kích nói: “Thật sự cảm tạ người cùng Vô Giới, nếu không phải các người cứu, ta cùng Ngô Đồng đã té chết!”

194. Chương 195

“Vâng, Vương phi!” Lâm Mộ Thanh hơi vuốt cằm, cam chịu thân phận của hấn, trong lòng lại dừng không được muốn mắng người. Nữ nhân vô lương này nhìn đến hấn vốn đẹp mắt, đã nói hấn là Yêu tinh. Giả thành Vô Ngân bộ dáng bình thường thì lại dối đãi lịch sự! Thèm vào!

“Ha ha” Lăng Tuyết Mạn ngây ngô cười một tiếng, lại ngửa đầu nhìn về phía Vô Giới lạnh lùng không có bất luận biểu tình gì, tươi cười đầy mặt nói: “Vô Giới ca ca, người lại cứu ta một lần, ta thật không biết làm thế nào cảm tạ người! Người nếu có cần gì cứ việc nói với ta, ta kêu tiểu Vương gia mua cho người. Còn có, ta thuê cái túi hương cho người có được không? Ta mới học thêu, tuy rằng ta thêu không đẹp mắt nhưng cũng là tâm ý của ta, người không được từ chối nha!”

Đôi mắt sâu của Mạc Kỳ Hàn liên tục lạnh đi, cơ hồ là trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, từ khớp hàm nặn ra hai chữ: “Không được!”

“Ách, Vô Giới ca ca, người là ghét bỏ ta sao?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc tiện đà có chút ủy khuất.

Mạc Kỳ Hàn lại trừng mắt, dư quang liếc về Liễu Ngô Đồng đang chăm chú nhìn hấn, con người càng trầm xuống vài phần, có chút buồn bực thấp giọng nói: “Vương phi, nô tài hộ tống ngài về Vương phủ!”

Giọng điệu này không phải xin chỉ thị, là trực tiếp ra mệnh lệnh!

Lâm Mộ Thanh liềm mạng nhện cười, trong mắt nhiều hơn một phần trên tặc.

Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, nói: “Hoàng Thượng còn chưa nói tan tiệc đâu! Với lại, chút nữa ta cùng tiểu Vương gia về, bây giờ chưa về được.”

Mạc Kỳ Hàn không vui, tiếng nói như băng hàn, “Vương phi.”

“Vô Giới?”

Liễu Ngô Đồng hồi lâu chưa từng mở miệng nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn Mạc Kỳ Hàn, đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng ngắt lời Mạc Kỳ Hàn, cũng bước đến gần hai bước, đứng cách một tấc trước mặt hấn, một đôi mắt tìm tòi nghiên cứu, không e dè nhìn đến gần. Cặp mắt kia, nàng vô cùng quen thuộc!

Trước đây ở Tứ Vương phủ, bên hồ Nguyệt Lượng nàng căn bản không có nhìn qua thị vệ này. Khi hấn vừa đáp xuống đất nhìn về phía nàng, cái nhìn kia khiến tim nàng đập mạnh không có lý do, đôi mắt kia cực kỳ giống Hàn ca ca của nàng, giọng nói của hấn không giống nhưng nàng vẫn có thể nghe được âm sắc của Hàn ca ca, trong cái nhìn của hấn cũng có trách cứ thật sâu.

“Vô Giới?” Liễu Ngô Đồng khẽ mở đôi môi đỏ thắm, trong tiếng nói mềm mại mang theo run rẩy, gần từng tiếng hỏi: “Người thật là Vô Giới?”

“Ngô Đồng, hấn là...” Lăng Tuyết Mạn không biết Liễu Ngô Đồng rốt cuộc như thế nào, thấy nàng thất thần liền vội muốn giải thích.

Nhưng Liễu Ngô Đồng vẫn chưa quay đầu lại, tức giận lớn tiếng phun ra một câu: “Im miệng! Ta không có hỏi người!”

“A...” Môi Lăng Tuyết Mạn mở mở, sắc mặt tái nhợt cứng ngắc, đứng ở nơi đó, môi đóng lại mở, nói không được, chỉ mở mồm nhìn Liễu Ngô Đồng, trong mắt hiện lên một chút bi thương.

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy rất đáng thương, cực lực kiềm nén suy nghĩ muốn ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng an ủi, bàn tay xúc động ở hai bên thân thể nắm lại hết sức nhanh, khuôn mặt tuần tú như sương mù không người xem tới được, hai mắt lạnh lẽo như nhiễm lên sương lạnh, liếc mắt nhìn khuôn mặt mỹ lệ trước đây từng để cho hắn yêu thương vô hạn, chậm rãi nói: “Liễu tiểu thư chỉ là con gái một cái Thái Phó mà vô lễ với Tứ Vương phi như thế sao? Cho dù là Liễu Thái Phó thấy Vương phi nhà ta cũng phải quỳ lạy làm lễ, huống chi là Liễu tiểu thư?”

“Tứ Vương phi?” Liễu Ngô Đồng lạnh lùng cười, nhìn thẳng, đôi con ngươi đen tối, khóe môi lại cười lạnh bạc, “Người là thị vệ bên cạnh Hàn ca ca đúng không?”

“Hàn ca ca?” Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, lặp lại lời nói của Liễu Ngô Đồng, trong mắt lại thêm một chút mê mang.

Nghe Liễu Ngô Đồng xưng hô vô cùng thân thiết, Lăng Tuyết Mạn kỳ quái lắp bắp một câu, Lâm Mộng Thanh nhin không được bật cười hì hì, dường như thấy chưa đủ phiền, nhìn Lăng Tuyết Mạn, ý vị thâm trường nói: “Vương phi, Hàn ca ca chính là chủ tử của nô tài, phu quân của Vương phi, Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn!”

Lời vừa nói ra, Lăng Tuyết Mạn kích động suýt nữa cắn đầu lưỡi, “Người... người nói cái gì? Là... là phu quân của ta? Ngô Đồng, nàng... nàng gọi tên thật là thân mật.”

Oh. My. God!

Lăng Tuyết Mạn trợn ngược hai mắt, suýt nữa ngất đi. Cho dù nàng có ngu hơn nữa cũng hiểu Liễu Ngô Đồng có tình cảm với phu quân đã chết của nàng!

Trách không được Liễu Ngô Đồng nói không muốn nhìn thấy nàng, hơn nữa không cho nàng đi qua, bộ dáng kích động kia còn nói chẳng sợ được ngàn vạn người ca ngợi, nhưng không chiếm được một người còn có ý nghĩa gì.

Trách không được nàng đến Tứ Vương phủ liên kiên trì đòi dâng hương cho Tứ Vương gia, một tiếng ‘Hàn ca ca’ thì không phải quan hệ bình thường có thể gọi.

Mạc Kỳ Hàn liếc mắt Lăng Tuyết Mạn, sau đó im lặng nhìn Liễu Ngô Đồng, ánh mắt không một chút biến hóa, vẫn dùng giọng nói đã thay đổi, nói: “Liễu tiểu thư, lời này có ý gì? Tại hạ là một trong tam đại thị vệ bên cạnh chủ tử lúc còn sống, nhưng ít xuất hiện trước công chúng, Liễu tiểu thư là hoài nghi thân phận của Vô Giới sao?”

“Chàng... chàng có thể đưa cổ tay phải ra cho ta nhìn một chút không?” Liễu Ngô Đồng giật mình, đem hi vọng duy nhất đặt ở nơi này, trong lòng khẩn trương vô cùng.

Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nói: “Liễu tiểu thư xuất thân con nhà có học, cũng không biết đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

“Ta... ta chỉ là... chỉ là muốn nhìn, không có muốn làm gì hết.” Liễu Ngô Đồng đỏ mặt, giọng càng nói càng nhỏ.

Lâm Mộng Thanh nổi lên một chút sầu lo trong mắt, tay âm thầm xiết chặt, xong chuyện, rõ ràng Liễu Ngô Đồng này hoài nghi sự huynh! Nghĩ, lập tức thu hồi cả lơ phát phơ ngày thường, không dấu vết liếc Mạc Kỳ Hàn, dùng ánh mắt hỏi hắn phải làm sao.

Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng cong khóe môi, cho cái biểu hiện an tâm, sau đó chậm rãi vén lên tay áo bên phải, lộ ra cổ tay màu đồng, cười ra vẻ lỗ mãng, “Nếu Liễu tiểu thư muốn nhìn, Vô Giới liền cho tiểu thư nhìn, ngại gì chứ?”

Sắc mặt Liễu Ngô Đồng càng thêm đỏ, khẽ cúi đầu ngượng ngùng, nàng càng thêm muốn biết người nọ có phải là Hàn ca ca của nàng không, to gan dời mắt đi qua, nhìn tỉ mỉ hai lần, cuối cùng thất vọng thu hồi ánh mắt, lui tới một bên cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi.”

Lâm Mộng Thanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nắm tay thả lỏng rồi rời đi.

Mạc Kỳ Hàn nhân nhả buông tay áo, quét mắt Liễu Ngô Đồng một vòng, lãnh đạm nói: “Liễu tiểu thư hôm nay khiến Vương phi nhà ta gặp chuyện không may, còn đem Vương phi hiền lành dẫm nát dưới lòng bàn chân, nếu chủ tử ta còn sống, đương nhiên sẽ không khinh xuất mà tha thứ!”

Câu cuối cùng chọc giận Liễu Ngô Đồng. Nàng gần như mắc bệnh tâm thần gầm nhẹ: “Nếu như chủ tử người còn sống, người một tên thị vệ nho nhỏ sao dám nói với ta như thế!”

195. Chương 196

Lăng Tuyết Mạn sợ ngây người. Nàng chưa từng thấy Liễu Ngô Đồng không khống chế được giống như thế này. Trước đây gặp nàng ấy đều không khỏi phải tán thưởng là tao nhã, uyển chuyển, đoan trang, hiền thực, sao hôm nay từ lúc rời khỏi hồ Thúy Trà, nàng ấy thật giống như bị kích thích gì đó, nàng ấy tại sao muốn xem cổ tay Vô Giới? Nàng ấy hoài nghi cái gì sao?

“Hàn ca ca.”

Bỗng dưng trong đầu óc trì độn của Lăng Tuyết Mạn hiện lên một tia sáng, kinh ngạc hỏi ra miệng: “Ngô Đồng, nàng nghĩ Vô Giới là Tứ Vương gia sao?”

Nghe vậy, Liễu Ngô Đồng lại lạnh lùng lườm nàng một cái, vẫn chưa nói, như tiếp tục nhìn Mạc Kỳ Hàn.

“Ngô Đồng, nàng hiểu lầm, đây thật là Vô Giới. Ngày đó ta tận mắt thấy Tứ Vương gia được hạ táng, ta đã thấy di thể của ngài, còn có, bộ dáng của Vô Giới và Tứ Vương gia khác nhau quá xa, sao có thể là một người? Nàng bình tĩnh một chút, tiếp nhận chuyện Tứ Vương gia đã chết đi. Ta cũng đã tiếp nhận rồi.” Lăng Tuyết Mạn bối rối mất lạnh của Liễu Ngô Đồng mà co rụt thân mình một chút, nhưng nàng vẫn tốt bụng giải thích.

Liễu Ngô Đồng không còn lời nào để nói, nhưng nhìn Mạc Kỳ Hàn, hơi giật mình, ánh mắt thu về, nhìn sang nơi khác.

Lăng Tuyết Mạn khẽ lắc đầu trầm nghĩ, Liễu Ngô Đồng này đại khái bởi vì yêu đương không thành mà rối loạn tâm lý, haiz-

Lâm Mộng Thanh lạnh lẽo nhìn Liễu Ngô Đồng, đùa cợt ngoéo môi một cái. Sớm biết như bây giờ, lúc trước hành động như thế làm gì, hướng chỉ một nữ nhân ích kỷ như vậy, vừa nãy ở lương đình rõ ràng nhìn đến Lăng Tuyết Mạn kéo không được ả, vì mình sắp chết mà gắt gao lôi Lăng Tuyết Mạn, muốn cho Lăng Tuyết Mạn chôn theo ả. Hắn nếu đã nhìn ra, sư huynh của hắn há lại không nhìn ra sao?

Thật đáng giận! Lâm Mộng Thanh dời ánh mắt về phía Mạc Kỳ Hàn, lại hiện lên một chút ý cười, trước kia chỉ thấy sư huynh ngoan ngoãn phục tùng Liễu Ngô Đồng, còn chưa phát giận như thế đâu! A, dù sao chọn nữ nhân vô lương tâm này vẫn tốt hơn, ngoài miệng mặc dù không buông tha ai, bắt quá tâm địa thiện lương, hừ, thiện lương đến ngu muội!

Lâm Mộng Thanh nghĩ đến đây, lại tức giận trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, đối với hắn hung hãn như vậy, đối với Liễu Ngô Đồng lại chỉ có một chữ – tốt!

Lăng Tuyết Mạn cảm giác được tầm mắt dừng ở trên người nàng rất không ôn nhu, vì thế ngẩng đầu. Lâm Mộng Thanh không kịp thu hồi ánh mắt, hai người thẳng tắp tiến công vào đồng tử đối phương. Lâm Mộng Thanh buồn bực một chút, thật vô tội lườm mắt. Miệng Lăng Tuyết Mạn nhếch lên, hừ hừ cái mũi, tính toán không nên so đo. Tốt xấu thì Vô Ngân này vừa mới cứu các nàng, tuy nàng không biết vì sao hắn trừng nàng.

Không khí an tĩnh quý dị. Mạc Kỳ Hàn yên lặng trong chốc lát, sau đó bình thần nói: “Liễu tiểu thư nói không sai. Vô Giới đích xác chỉ là một nô tài bên cạnh chủ tử. Nhưng chủ tử có di mệnh, Tứ Vương phủ cao thấp đều đem hết toàn lực bảo vệ Vương phi nhà ta, không tha bất luận kẻ nào khi dễ quả phụ của ngài, ‘bất luận kẻ nào’ chắc chắn là bao gồm Liễu tiểu thư. Hy vọng Liễu tiểu thư ngày sau tự giải quyết cho tốt, nếu Vương phi nhà ta bởi vì Liễu tiểu thư lại chịu nửa phần ủy khuất, Vô Giới nhất định bầm báo với tiểu Vương gia, hối tội phủ Thái Phó!”

Giọng nói nghe giống như bình thần, nhưng lại xen lẫn rét lạnh cùng ác độc. Năm chữ cuối cùng, hẩn nhìn nàng gần từng chữ, tỏ rõ cảnh cáo cùng quyết tâm, không còn một tia tình ý nào!

Vốn nghĩ Ngô Đồng chỉ là yêu hẩn không đủ sâu, chưa bao giờ nghĩ đến nàng sẽ ích kỷ như thế, làm người ta tức giận như thế! Mạn Mạn thiết tình đối đãi nàng, nàng càng coi Mạn Mạn làm tình địch mà dẫm nát dưới chân, không phải quất mắng thì là hành hung, thật là đáng chết!

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, Vô Giới nói chuyện thật có khí thế a! “Vô Giới ca ca, ta không sao.”

“Vương phi!” Mạc Kỳ Hàn tức giận trừng mắt, muốn bảo nữ nhân ngốc của hẩn cầm miệng lại, nhưng thấy lúc này thân phận không ổn, chỉ hơi hơi mềm nhẹ nói nhỏ: “Đừng lên tiếng.”

Lăng Tuyết Mạn bi ai mím mím môi, thầm than đến thị vệ của Tứ Vương phủ cũng quản nàng, oa... oa... Một thị vệ khác còn dám trêu trọc nàng! Đây càng là cái thế giới gì a!

Bất quá bọn hẩn đang bảo vệ nàng, nàng biết!

Mặt Liễu Ngô Đồng trắng bệch, không thể tin mở to hai mắt, miệng thì thảo: “Ta không tin Hàn ca ca sẽ đối với ta như thế. Ta không tin.”

Mạc Kỳ Hàn không nhìn nàng nữa, nghiêng người nói với Lăng Tuyết Mạn: “Vương phi, xin cùng nô tài về Vương phủ đi! Về Tiểu Vương gia, Vô Ngân sẽ đi bầm báo, Vương phi bị kinh hãi, về phủ trước, Hoàng Thượng sẽ không trách tội!”

Lâm Mộng Thanh buồn bực đảo cặp mắt trắng dã, đây rõ ràng cho thấy muốn đá người dư thừa là hẩn đi!

Lăng Tuyết Mạn nhú mày, “Vậy Ngô Đồng làm sao bây giờ? Nàng hiện tại cảm xúc không ổn định, ta đưa nàng đến chỗ Liễu Thiếu Bạch đây, quên mất, Vô Giới ca ca, người không cần xen vào chuyện của chúng ta, về hồ Thúy Trà đi.”

“Vương phi!” Mạc Kỳ Hàn giận dữ, mắt rét lạnh.

“Tốt lắm, tốt lắm, ta là Vương phi, coi như là chủ tử của người, các người cũng là ám vệ, đi vào chỗ tối nấp đi.” Lăng Tuyết Mạn hiếm khi có được cơ hội nổi lên tư thế chủ tử, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nửa phần nghiêm khắc nói.

Lâm Mộng Thanh nhin không được, gần như phun cười, vội vàng dùng tay bịt miệng. Thật sự là thời thế đảo lộn rồi, sư huynh hẩn cũng có thời điểm cam chịu! Chủ tử – ha ha ha.

Mạc Kỳ Hàn nổi gân đen trên trán hắc. Hẩn quả muốn nói với nha đầu chết tiệt kia, ai mới là chủ tử, nhưng nhẫn! Nhẫn! Không thể dùng bạo lực. Suy tư một phen, sau đó ầm ầm nói: “Vâng, nô tài tuân lệnh!”

Nói xong, muốn đi, lại không yên tâm dặn dò: “Vương phi, mọi sự cẩn thận, không được lại để xảy ra chuyện!”

“Biết rồi, Vô Giới ca ca, người cũng thành bà già dài dòng rồi!” Lăng Tuyết Mạn bướng bỉnh làm cái mặt quỷ, sau đó vẫy vẫy tay giống đuổi ruồi!

Mạc Kỳ Hàn giận muốn nghẹt phổi, nắm chặt nắm tay, từ khớp hàm bài trừ một chữ “Vâng!” Sau đó trừng mắt Lâm Mộng Thanh đang xem kịch vui, hai người bay vút rời đi.

“Ngô Đồng, chúng ta trở về đi!” Lăng Tuyết Mạn dè dặt cẩn trọng nhìn nàng.

Liễu Ngô Đồng không nói lời nào, xoay người đi. Lăng Tuyết Mạn cắn răng một cái, đi theo sau.

Một lần nữa trở về chỗ ngồi, ngồi xuống chưa được vài giây, buổi biểu diễn đã xong. Mạc Ngự Minh nói vài câu tuyên bố tan cuộc.

Nhìn đại thần mệnh phụ ào ào rời đi, Lăng Tuyết Mạn suy sụp đứng lên. Nhã Phi bồi ở bên cạnh Hoàng Hậu cũng không nhìn đến. Liễu Ngô Đồng còn chưa quá yên tâm liền đi qua, trùng hợp là Liễu Thiếu Bạch cũng tới, nhìn Lăng Tuyết Mạn, khẽ cười nói: “Tứ Vương phi thật là có thần khí! Lợi hại! Bội phục!”

“Hi hi, đó là đương nhiên! Không lợi hại, ta có thể kêu là Lăng Tuyết Mạn sao?” Lăng Tuyết Mạn được người khen liền khoa trương lên.

“Ha ha ha!” Liễu Thiếu Bạch thoải mái cười to, sau khi cười xong, nghiêm chỉnh nói: “Tứ Vương phi thực làm cho thần đại khai nhãn giới, thật sự rất đẹp!”

“Ha ha, chớ khen ta. Đúng rồi, người chăm sóc tốt Ngô Đồng đi, ta muốn đi về.” Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt khẽ cười.

196. Chương 197

“Được, chúng thần về trước, Tứ Vương phi, tạm biệt!” Liễu Thiếu Bạch cười giữ lễ, nắm tay Liễu Ngô Đồng đang thất hồn lạc phách xoay người rời đi.

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn bóng lưng Liễu Ngô Đồng, trong lòng không biết thế nào, chính là không thoải mái, trừ việc Liễu Ngô Đồng đêm nay không chút nào thân mật với nàng, vừa nghĩ đến phu quân của nàng, Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn, thì ra vốn cùng Liễu Ngô Đồng là một đôi, nàng thấy khó chịu mà không hiểu vì sao!

Chẳng lẽ là Hoàng Thượng đem nàng tứ hôn cho Tứ Vương gia, chia rẽ bọn họ sao? Nhưng theo cảm xúc của nàng ấy với Tứ Vương gia lại không giống như là hận.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác đứng tại chỗ, suy nghĩ hỗn độn không thôi.

“Tứ tẩu!”

“Mẫu thân!”

Hai giọng nói khoan khoái kích động đồng thời vang lên từ phía sau lưng, Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, vừa quay đầu liền gặp sáu nam nhân lớn nhỏ, tốp năm tốp ba đi tới, mở miệng gọi nàng ngoại trừ Mạc Ly Hiên còn một người khác, chính là soái ca đẹp như ánh mặt trời – Mạc Kỳ Dục!

“Mẫu thân, ngài vừa rồi đi đâu vậy? Con chờ một hồi lâu không thấy ngài.” Mạc Ly Hiên chạy hai bước giành đến bên cạnh, nghi ngờ hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, cười yếu ớt, “Ta hơi mệt nên đi ngự hoa viên ngắm cảnh.”

“Mẫu thân, ngài lúc này mệt, vậy bây giờ sao rồi?” Mạc Ly Hiên nhíu mày vô cùng lo lắng hỏi.

“Hiện tại không sao, đừng lo lắng cho ta” Lăng Tuyết Mạn tươi cười, vỗ vỗ bả vai Mạc Ly Hiên an ủi.

“Vâng”

“Tứ tẩu!”

Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, năm người Mạc Kỳ Dục chạy tới trước mặt, nghĩ đến đánh cuộc, Lăng Tuyết Mạn thẳng lưng, đắc ý giơ lên khuôn mặt tươi cười, “Thế nào, đều bại dưới tay bổn cô nương rồi.”

“Khụ khụ!”

Năm người không hẹn mà cùng nhau ho lên, đều đen mặt.

“Cho dù ho khan cũng đã thua cuộc. Các vị đều là đại nhân đầu đội trời chân đạp đất, không nên để cho Tuyết Mạn xem thường a!” Lăng Tuyết Mạn cột nhả, hai tay chấp sau lưng như đi duyệt binh ngày Quốc Khánh, chậm rãi đi qua năm nam nhân, cảm năng thật cao, hai tròng mắt sáng ngời đẹp lộng lẫy.

“Khụ, không cần, tẩu không cần nói khích, trong chúng ta cũng không có ai xù nợ.” Mạc Kỳ Lâm bĩu môi nói.

“Hi hi, tốt lắm. Bất quá giao ước ban đầu chỉ là nói miệng. Ta có chút không yên lòng. Các ngài vẫn là lập cái chứng thư cho ta, như vậy về sau ta cầm chứng thư thu nợ, các ngài chịu không?” Lăng Tuyết Mạn cười gian.

Ai ngờ vừa nói ra, năm nam nhân kia chỉ kém không đồng thời nổi cơn thịnh nộ, sắc mặt xanh mét, ngay cả ôn nhuận như Mạc Kỳ Diễn cũng đen mặt trừng mắt nàng.

“Khụ khụ, các ngài... các ngài không thể thẹn quá hóa giận a. Tục ngữ nói nam nhân đáng tin, heo mẹ cũng có thể leo lên cây! Chúng ta cô nhi quả mẫu, hãm hại không nổi a!” Lăng Tuyết Mạn nói như thật, mặt đáng thương, thò tay nắm ở bắp vai Mạc Ly Hiên, tha thiết nói: “Con, đầu năm nay có nhiều đại gia mang nợ a!”

“Răng rắc!”

Tiếng bẻ khớp ngón tay không ngừng truyền đến, Lăng Tuyết Mạn hít một hơi lạnh.

Sau đó-

“Tứ tẩu, ai thẹn quá thành giận không nhận nợ đâu?” Mạc Kỳ Sâm cắn răng.

“Tứ tẩu, cái gì gọi là nam nhân đáng tin heo mẹ cũng có thể leo lên cây? Đây là tục ngữ sao?” Mạc Kỳ Lâm thở hổn hển.

“Tứ tẩu, mặc dù đã gặp nhiều nữ nhân, vẫn chưa thấy qua nữ nhân như ngươi! Huynh đệ chúng ta có thân phận gì a, có thể mắc nợ người khác còn phải viết biên nhận sao!” Mạc Kỳ Dục mặt đen như than, không ngừng nghiến răng.

“Tứ Vương phi, Hiên nhi còn có phụ vương là ta! Tại sao là cô nhi? Giả vờ đáng thương!” Mạc Kỳ Diễn trừng mắt, lạnh nhạt không rõ.

Nhưng nam nhân thâm trầm nhất, cũng là nam nhân phúc hắc nhất – chỉ thấy Mạc Kỳ Minh nhẹ cong môi, nói không nhanh không chậm: “Nếu có nợ, chính là đại gia như chúng ta thì ngại gì?”

“Hừ! Những người khác có thể dễ dàng xóa nợ, chỉ riêng ngài không được!”

Lăng Tuyết Mạn giương bàn tay trắng như phấn lên, lá gan lập tức lớn hơn, không biết có bao nhiêu hùng hổ, hai bước xoải tới trước mặt Mạc Kỳ Minh, hai tay chống nạnh mới triển khai trận thế, lại-

“Phu quân, xe ngựa đã chuẩn bị tốt.”

Tam Vương phi mang ý cười trong veo đi tới đứng ở bên cạnh Mạc Kỳ Minh, giọng nói ngọt như đường, hơi khuyu gối chào Nhị Vương gia, “Gặp qua Nhị ca!”

“Miễn lễ!” Mạc Kỳ Diễn cười nhạt.

“Gặp qua Tam tẩu!”

Ba Vương gia mỉm cười chấp tay chào.

Mạc Ly Hiên cũng tươi cười hành lễ: “Ly Hiên bái kiến Tam thẩm!”

“Đều không cần khách khí.” Tam Vương phi dịu dàng cười yếu ớt.

Chỉ còn sót lại Lăng Tuyết Mạn vẫn chống nạnh như cũ, mặt hung ác. Tam Vương phi đương nhiên nhích lại gần bên cạnh Mạc Kỳ Minh, nghi hoặc chớp mắt, “Phu quân, Tứ Vương phi đây là..”

Mạc Ly Hiên híp híp mắt, lặng im không nói, nhưng ý tứ bảo vệ thật rõ ràng, từng bước đứng ở bên cạnh Lăng Tuyết Mạn.

Mấy người kia mang vẻ mặt khác nhau. Mạc Kỳ Diễn khôi phục thái độ ôn nhã, đôi mắt nhìn như bình thường, lúc lơ đãng lại mang một chút sắc bén bắn về phía Tam Vương phi. Hắn luôn luôn chán ghét chuyện nữ nhân tranh đấu, nhưng sự tình bây giờ có liên quan đến Lăng Tuyết Mạn.

Trên khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Minh là lạnh lùng bí hiểm quen thuộc, nhìn không ra bất luận cảm xúc gì, chính là ý lạnh trong cặp mắt thâm thúy so với ngày thường lại sâu hơn một phần.

Có vẻ như mỗi người đều bởi Tam Vương phi tới mà thu hồi dáng vẻ, trở nên thâm trầm như biển, nhìn không thấu, càng là đoán không ra.

Nhưng mà nghe xong lời Tam Vương phi nói, Lăng Tuyết Mạn lại cười, mắt híp lại thành một đường nhỏ, thu hồi hai tay, cười nhẹ nói: “Tam Vương phi để ý ta không có hành lễ với tẩu sao? Nếu như vậy, thật ngượng ngùng, Lăng Tuyết Mạn ta bất hạnh, phu quân mất sớm, không ai dạy ta quy củ, ta là một cái quả phi đương nhiên cũng cố học một chút lễ nghi. Nhưng hôm nay ta múa, chân hơi đau, thắt lưng hơi đau, thật sự không thể hành lễ. Tam Vương phi tâm địa Bồ Tát sẽ không cần so đo với đi.”

“Người...” Tam Vương phi tức đỏ mặt, mới nói một chữ, lại thấy được ánh mắt Mạc Ly Hiên lạnh như khối băng, liền suy nghĩ đến Nhị Vương gia, cường chế cơn ở tức đáy lòng, cười, “Tứ Vương phi quá lo lắng, ta sao lại lòng dạ nhỏ mọn như thế?”

“Ha ha, vậy Tuyết Mạn đa tạ Tam Vương phi!” Lăng Tuyết Mạn thản nhiên cười gian, đây là nàng lúc báo thù, giải quyết Tam Vương phi!

Mắt đẹp thanh lệ vừa chuyển, một lần nữa đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Tam Vương gia, Lăng Tuyết Mạn không chút nào e ngại, ngược lại nghiêng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ cười nói: “Tam Vương gia, nếu phụ hoàng nói ta biểu diễn hay, Tam Vương gia cũng sẽ thua ta, vậy trước hết ta thu nợ của ngài, như thế nào?”

197. Chương 198

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lóe ra lại thu hồi, ánh mắt thâm thúy rét lạnh, nhìn như tìm tòi nghiên cứu, như đánh giá Lăng Tuyết Mạn, đáy mắt bình tĩnh vô ba dần dần nổi lên một chút hứng thú, cười, bộ dáng mới vừa rồi còn hùng hổ, hiện tại còn nói muốn thu nợ, chỉ sợ không phải đơn giản muốn bạc đi!

Môi mỏng nhếch một cái, mang theo một tia nghiền ngẫm, mở miệng: “Không thành vấn đề, nói đi, nàng muốn cái gì?”

“Ta muốn-” Lăng Tuyết Mạn nói lời đến bên miệng phút chốc ngừng lại, nhú mày quét mắt, nữ nhân kia giống như chim nhỏ nép vào người Mạc Kỳ Minh, cười tà ác, nói thần bí vạn phần: “Ta nghĩ muốn cùng Tam Vương gia bàn bạc hình thức trả nợ, không biết Tam Vương gia có dám hay không?”

Nghe vậy những nam nhân khác ngẩn người, ngây ngốc ra nhìn Lăng Tuyết Mạn, không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì.

Tam Vương phi âm thầm cắn răng, vẻ mặt vẫn như cũ, ý cười thật sâu.

Trong mắt Mạc Kỳ Minh dần dần tăng lên hứng thú, hơi nhú mày, nói mang theo trêu tức: “Tứ Vương phi là đang kích tướng sao? Bất quá ta làm sao không dám.”

“Được, vậy thì mời Tam Vương gia ủy khuất một chút, tạm dừng phu thê ân ái vài giây, chúng ta qua bên kia bàn bạc, như thế nào?” Lăng Tuyết Mạn nửa giễu cợt nửa nghiêm chỉnh nói.

“Khụ!” Mạc Kỳ Minh bị sặc, hứng thú trong mắt không có, ngược lại trừng mắt Lăng Tuyết Mạn một cái, tiện đà lạnh lùng liếc nhìn Tam Vương phi, thản nhiên nói: “Tổ Khanh, nâng lên xe ngựa trước đi.”

“Phu quân-” Tam Vương phi tức giận, trừng mắt Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn lại thật vô tội hồn nhiên tươi cười. Tam Vương phi trước mặt nhiều người như vậy, không dám phát tác, chỉ có thể siết chặt khăn trong tay, cố cười nói: “Vâng, Tổ Khanh cáo lui trước!”

“Tam tẩu đi thông thả!” Ba người Mạc Kỳ Lâm chấp tay.

“Đi thôi!” Mạc Kỳ Minh quăng ra hai chữ, đi thẳng hướng đến đình các không người ven hồ Thúy Trà.

Lăng Tuyết Mạn kích động, hai tay xoa bóp khuôn mặt non mềm của Mạc Ly Hiên, vui vẻ ra mặt, “Con chờ mẫu thân báo thù rửa hận đi! Ha ha.”

“Ách, mẫu thân, mặt con đau!” Mạc Ly Hiên đáng thương nhúu mày, mặt nó sợ là sớm hay muộn sẽ hủy ở trong tay mẫu thân đáng yêu này.

Lăng Tuyết Mạn lè lưỡi xin lỗi, nhanh xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn bị nàng chà đạp, đột nhiên nhớ lại, trừng mắt nhìn bốn nam nhân trợn mắt há hốc mồm, hung ác cảnh cáo nói: “Ai dám tọc mạch với Tam Vương phi, ta không để người đó yên!”

Nói xong nắm tay giơ giơ lên thị uy, sau đó xoay người nhấc váy chạy đi, đuổi theo Mạc Kỳ Minh, khiến Mạc Ly Hiên hô to: “Mẫu thân, ngài đừng chạy, cẩn thận cỡi chừng ngã xuống!”

“Không có việc gì, tâm tình ta tốt, không ngã được!”

Giọng nói hưng phấn của Lăng Tuyết Mạn truyền trở về, bốn nam nhân vốn đã hóa đá càng thêm đại ra, biến thành pho tượng.

Thật lâu sau, Mạc Kỳ Dục buồn bực lắm bầm một câu: “Ai có bệnh đi méc với Tam tẩu đâu, chúng ta cũng không ăn no rồi việc!”

Mạc Kỳ Sâm tò mò, hai tay khoanh trước ngực nhìn theo hỏi: “Nàng muốn báo thù như thế nào? Kêu Tam ca đánh Tam tẩu sao?”

“Sẽ không, nha đầu kia tung chiêu khẳng định không đơn giản như vậy!” Mạc Kỳ Diễn khẽ cười lắc đầu.

“Vậy là cái gì? Nha đầu điên cổ quái linh tinh còn có tuyệt chiêu gì nữa? Ta thật là hiếu kỳ!” Mạc Kỳ Lâm cười, nghiêng nghiêng đầu nhìn theo bóng hình xinh đẹp làm hấn thất thần, ý cười ở khóe môi không ngừng tăng lên.

Trong đình, Mạc Kỳ Minh đưa lưng về phía tầm mắt của mọi người, nghe thấy Lăng Tuyết Mạn chạy tới, khóe miệng hơi cong lên rồi sau đó lại thu hồi, khôi phục lại một bộ dáng nghiêm trang.

“Ngài đi nhanh quá, hại ta không đuổi kịp!” Lăng Tuyết Mạn xoay người đứng ở trước mặt Mạc Kỳ Minh hơi hơi thở dốc.

Mạc Kỳ Minh không nói gì, chờ Lăng Tuyết Mạn nghỉ ngơi hồi phục, thấy nàng hô hấp dần dần đều lại mới mở miệng nói: “Nàng không biết đi sao, chạy làm gì?”

“Ta sợ ngài chờ lâu tức giận thôi!” Lăng Tuyết Mạn oán hận một câu, hồn nhiên không biết nàng mang bộ dáng tiểu nữ nhi làm nũng, nhìn ở trong mắt Mạc Kỳ Minh, nghe trong tai Mạc Kỳ Minh, lại làm mặt hấn nóng lên, tim đập nhanh hơn.

Hầu kết vừa động, Mạc Kỳ Minh mất tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, nhẹ thở ra hai chữ: “Sẽ không.”

“Hi hi, Tam Vương gia, nói trước không quản ta đặt ra điều kiện gì, ngài cũng phải đáp ứng!” Lăng Tuyết Mạn chỉ một lòng nghĩ đến kế hoạch báo thù của nàng thành công, ánh mắt cười híp lại thành một đường nhỏ.

“Chỉ cần ta có thể làm được, nhưng không thể là giết người phóng hỏa linh tinh” Nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn vui vẻ, trực giác của Mạc Kỳ Minh nói cho hấn biết không ổn, liền cảnh báo trước.

“Ây da, đương nhiên không phải. Ngài nghĩ ta như vậy sao!” Lăng Tuyết Mạn nhúu mày lại, nhìn quanh một lần, xác định không có người nghe lén, liền ngoắc ngoắc tay nhỏ bé, “Tam Vương gia, đưa lỗ tai đến!”

“Sao?” Mạc Kỳ Minh ngăn người nhìn bộ dáng thần bí của Lăng Tuyết Mạn, có chút khó xử nói: “Nhất định phải nói ở trên lỗ tai sao?”

Nếu sau lưng không có vài ánh mắt kia, hấn nhất định là vui sướng vô cùng mà đưa tai qua, nhưng cũng âm thầm cắn chặt răng, nha đầu kia quả thật là không cố kỵ gì a, nghĩ lại, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nháy ra một câu: “Nàng cùng nam nhân nào cũng đều như vậy sao?”

“Sao? Cái gì? Có ý tứ gì a? Ta như thế nào?” Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc ra, nói xong lại thúc giục: “Ngài nhanh chút đưa lỗ tai qua đi! Ngài cao quá ta với lên không tới ngài!”

Mạc Kỳ Minh hơi cong thân mình, Lăng Tuyết Mạn kích động một phen đè lại bả vai Mạc Kỳ Minh, không hề để ý nam nữ khác biệt, ghé vào trên lỗ tai Mạc Kỳ Minh, cánh môi mềm mại cách lỗ tai của hắn bất quá một tấc, trong hơi thở ấm áp kia mang theo nhàn nhạt thơm ngát bổ nhào vào trên mặt, nhào vào lỗ tai, khơi dậy phản ứng nguyên thủy nhất trên thân thể hắn, trên mặt lạnh lùng lại nóng lên, lại đỏ đến cổ, tay nắm chặt nhưng trong lòng bàn tay lại thấm ra một tầng mồ hôi mỏng manh, làm hắn giống như đứa bé trai chưa biết chuyện nam nữ, trong lòng nhảy loạn không thôi.

Mà Lăng Tuyết Mạn căn bản không chú ý tới phản ứng của Mạc Kỳ Minh, môi đỏ mọng tà ác cười, nhẹ thở nói: “Điều kiện của ta chính là bắt đầu từ đêm nay, trong vòng một năm, ngài không được bước vào phòng ngủ của Tam Vương phi, nói cho rõ chính là, hì hì, không cho phép ngài chạm vào thân thể của nàng ta! Một lần cũng không được, để nàng một mình trong phòng một năm!”

Dứt lời Lăng Tuyết Mạn lui một bước, hai tròng mắt rạng rỡ loang loáng, “Như thế nào? Điều kiện này của ta không tổn của ngài một thời bạc nào, có đáp ứng không?”

Mạc Kỳ Minh ngạc nhiên nhìn Lăng Tuyết Mạn, chậm rãi tiêu hóa xong điều kiện của nàng, khuôn mặt tuấn tú khó coi không nói ra được, trong chốc lát xanh, trong chốc lát lại đỏ, xấu hổ cắn răng nói nhỏ: “Nha đầu Tuyết Mạn, nàng vẫn là một cô nương, làm sao có thể nói ra những lời này? Nàng không xấu hổ sao?”

“Ách-” Lăng Tuyết Mạn cũng lúng túng, chỗ nào của nàng còn là cô nương a.

198. Chương 199

Xấu hổ xong, Lăng Tuyết Mạn dậm chân một cái, sắc giọng: “Ngài đừng quẩn ta e lệ hay không, ngài chỉ cần nói ngài có đáp ứng hay không thôi.”

“Ta...” Mạc Kỳ Minh lợi hại. Hắn vạn lần không nghĩ tới Lăng Tuyết Mạn lại có chủ ý như vậy, dùng sức khụ khụ hai tiếng, nói nhỏ: “Tuyết Mạn, Tổ Khanh đã nói nàng cái gì mà nàng tức giận như thế?”

“Hừ! Sao ngài không đi hỏi ái thiếp của ngài đi!” Lăng tuyết mạn vừa nói lại tức giận, nàng nói không chút nào che dấu: “Nàng ấy châm chọc ta không có nam nhân, còn nói ta là một quả phụ khắc phu có cái gì đáng kiêu ngạo! Hừ, nàng ta có nam nhân thì có thể tùy tiện khi dễ người sao?”

Hết xong mới cảm giác thấy không đúng, Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, nhưng bất quá một giây sau lại không phục ưỡn ngực nhìn thẳng sắc mặt âm trầm của mạc kỳ minh, một bộ dáng thấy chết không sờn, “Nàng ta là chính thiếp của ngài, ngài đương nhiên bệnh vực nàng ta. Dù sao ta cũng mặc kệ, ta chính là muốn ngài đáp ứng điều kiện kia, bằng không... bằng không...”

Bằng không cái gì? Nàng đâu có gì có thể uy hiếp Tam Vương gia lãnh khốc này đâu?

Lăng Tuyết Mạn chớp mắt, vắt hết óc nghĩ. Mạc Kỳ Minh đợi không được, tò mò hỏi: “Bằng không cái gì, nói tiếp đi.”

“Bằng không... bằng không về sau ta không để ý tới ngài!” Lăng Tuyết Mạn gương mặt ép nặn ra một cái lý do, nói xong chính mình còn cảm thấy không ổn, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chùn không yên.

Mạc Kỳ Minh kinh ngạc, một lúc sau đột nhiên cười, “Được, ta đáp ứng nàng.”

“Thật sao?” Lăng Tuyết Mạn mừng rỡ như điên kích động vỗ tay một cái, “Tam Vương gia, ngài thật tốt quá! Ta còn nghĩ ngài sẽ bảo vệ vợ mà không đáp ứng ta, cho nên mới phải phí thiệt nhiều lời lẽ nha!”

“Ha ha...” Nét mặt Mạc Kỳ Minh mang đầy ý cười, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc nào cũng vui vẻ này, con người sáng người động lòng người này, khiến người ta nhin không được muốn vượt qua lý trí mà trầm luân vào.

Nhìn không được nữa, hắn nghĩ muốn trêu ghẹo nàng, lòng mảy nhẹ nhú, trầm ngâm nói: “Bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Lăng Tuyết Mạn dừng cười, lo lắng nhỏ giọng hỏi. Không phải là hắn muốn đổi ý đi.

Mạc Kỳ Minh cong môi, vô cùng hứng thú trêu tức nói: “Bất quá nếu ta đáp ứng nàng, vậy một năm này ta làm sao vượt qua đây?”

“Làm sao vượt qua...” Lăng Tuyết Mạn chần chờ một chút, bỗng dừng phản ứng lại, bưng tỉnh đại ngộ nói: “À! Ngài nói chính là cái phương diện sinh lý cần giải quyết như thế nào đúng không?”

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Minh sắc không nhẹ. Dù hắn đã ném qua vô số nữ nhân, nhưng đối mặt với tiểu nha đầu quả phi kì thực vẫn là cô nương này, khuôn mặt tuấn tú lần đầu tiên đỏ thắm, đành nói: “Nha... nha đầu Tuyết Mạn, mấy việc nam nữ này sao nàng... nàng nói dễ dàng như thế? Sao nàng một chút cũng không thẹn thùng...”

“Ngài đều đã làm vô số lần, còn ta chỉ là nói mà thôi, đâu có cái gì...” Lăng Tuyết Mạn một chút, nói đúng lý hợp tình: “Ngài chẳng lẽ chỉ có một lão bà sao? Không vào phòng Tam Vương phi vậy ngài vẫn còn có các sườn phi tiểu thiếp khác, chẳng lẽ ngài là không phải nàng thì không thể sao?”

“Ách...” Mạc Kỳ Minh lại một lần nữa hết chỗ nói rồi, yên lặng gặm nhấm một câu ‘đã làm vô số lần’. Đối mặt bất luận kẻ nào đều có thể không hiện ra vui giận, nhưng hắn ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn đành phải đầu hàng!

Không nói gì, đảo mắt, trong đầu nhưng lại trôi lên một cái ý tưởng: nếu hắn cùng nha đầu kia động phòng thì sẽ vui thích đến cỡ nào.

“Đáp ứng rồi thì không thể đổi ý, Tam Vương gia, ngài cũng không thể nuốt lời, ngoài mặt đáp ứng ta, buổi tối lại vụng trộm chạy tới phòng Tam Vương phi nha!” Lăng Tuyết Mạn cảnh cáo nhắc nhở người nào đó đang miên man bất định.

Mạc Kỳ Minh lập tức thu hồi thần trí, nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn đơn độc tinh khiết, không khỏi ảo não muốn tạt chính mình một cái. Thiên hạ thuần khiết như tiên nữ như vậy, sao hắn có thể có ý nghĩ xấu xa này.

Nhìn vẻ mặt của Mạc Kỳ Minh không bình thường, Lăng Tuyết Mạn nghĩ nàng đoán trúng tính toán của hắn rồi, vội nói: “Không được, ta phải giám thị ngài. Ta muốn chọc lão bà ngài giận chết, cho nàng hết dám khi dễ ta! Hừ!”

“A? Nàng muốn giám thị ta như thế nào?” Mạc Kỳ Minh hứng thú, khóe môi không tự giác giơ lên ý cười.

“Ách, ta lên tìm người trà trộn vào Tam vương phủ của ngài được không?” Lăng Tuyết Mạn u buồn khó tìm ra biện pháp.

Mạc Kỳ Minh lập tức bật cười chế nhạo: “Tuyết Mạn, nàng đều nói ra hết rồi còn lên cái gì nữa? Chút tâm cơ nàng một chút cũng không che dấu được. Muốn trà trộn vào Tam vương phủ, ta nói cho nàng một chữ: khó! Được, ta lấy nhân cách cam đoan với nàng, nếu đáp ứng nàng rồi liền tuyệt không nuốt lời!”

“Thật sao?” Lăng Tuyết Mạn rặng rỡ xác định lại một lần.

Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng cười, gật gật đầu, “Thật.”

“Quá tuyệt vời! Hi hi, Tam Vương gia, vậy ngài không cần nói cho người khác nha, à, càng không thể nói cho Vương phi của ngài, bằng không nàng chạy tới đánh ta mất!” Lăng Tuyết Mạn vui đến ngay cả ánh mắt lông mi đều cười. Nàng giống như đã nhìn đến Tam Vương phi trắng đêm không ngủ, bộ dáng hư không khó nhận, ha ha ha!

“Đây là một bí mật nhỏ của nàng và ta!” Mạc Kỳ Minh hiểu ý cười, nhìn thấy lúm đồng tiền của Lăng Tuyết Mạn, đáy lòng rung động không ngừng.

“Ha ha, trở về thôi!”

Lăng Tuyết Mạn đạt tới mục đích báo thù, tâm tình thư sướng hưng phấn, cười suốt một đường, “Hôm nay thời tiết sáng sủa, nơi nơi cảnh đẹp, cảnh đẹp.”

Mạc Kỳ Minh xoay người, nhìn thấy bóng hình áo trắng xinh đẹp, khóe môi tràn ra mỉm cười, chậm rãi đi đến chỗ mọi người.

Chờ Lăng Tuyết Mạn đi tới mới phát Mạc Ly Hiên đứng trong nhóm năm nam nhân lớn nhỏ, tất cả đều mang khuôn mặt âm trầm nhìn chăm chăm nàng, giống như nàng thiếu bọn họ hai trăm vạn lạng bạc vậy.

“Các ngài làm sao vậy?” Lăng Tuyết Mạn không tự giác co rúm lại một chút, đi tới bên cạnh Mạc Ly Hiên, gần con mình vẫn an toàn hơn.

Thoáng nhìn Mạc Kỳ Minh càng ngày càng gần, mấy người lại không hện mà cùng khôi phục tươi cười.

Mạc Ly Hiên cầm tay Lăng Tuyết Mạn, tươi cười đầy mặt nói: “Mẫu thân, thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải trở về.”

“Ha ha, đúng vậy, tất cả mọi người giải tán đi.” Mạc Kỳ Diễn thản nhiên cười, khi ánh mắt đảo đến trên mặt Lăng Tuyết Mạn, thoáng dừng lại vài giây, thâm ý nồng đậm.

Lăng Tuyết Mạn nhú mày, trong nháy mắt nghĩ tới câu ‘hồ ly tinh’ của Nhị Vương phi, lập tức cảm thấy không thoải mái, thu lại tươi cười nhìn về phía Mạc Ly Hiên nói: “Hiên nhi, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Mạc Ly Hiên gật gật đầu, nói với mấy người kia: “Phụ vương, Tam thúc, Ngũ thúc, Lục thúc, Thất thúc, Hiên nhi cáo lui!”

“Đi ra cung đi.” Mạc Kỳ Diễn nói xong liền xoay người đi đến phía trước.

Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục ở trong cung cho nên cùng nhau đi, còn có Mạc Kỳ Minh.

Ba cỗ xe ngựa chờ ở cửa cung, mấy người một đường tất cả đều không nói gì, gần đó Nhị Vương phi và Tam Vương phi đứng cùng nhau nhìn đến Lăng Tuyết Mạn cùng phu quân mình đang đi tới, sắc mặt lúc này trở nên khó coi.

199. Chương 200

“Phu quân, thần thiếp đỡ ngài lên xe ngựa.”

Nhị Vương phi tươi cười xán lạn, nhanh đi về phía trước hai bước, nâng cánh tay Mạc Kỳ Diễn, dư quang đôi mắt dẫn theo một chút đắc ý ném về phía Lăng Tuyết Mạn, lóe lên châm biếm rất nhanh, làm người ta không cách nào phát hiện.

Nếu không phải Lăng Tuyết Mạn đã lĩnh giáo qua, lúc này còn có thể nghĩ bản thân mình bị hoa mắt, bởi vì nhìn lại Nhị Vương phi đã là tràn đầy ý cười, một đôi bàn tay mềm non thông dong nâng ở trên người Mạc Kỳ Diễn, lung lay mắt Lăng Tuyết Mạn.

Lời nói của Mạc Kỳ Diễn trong rừng đào ngày đó lại vang lên ở bên tai ‘Sẽ không, ta sẽ không vì bất luận kẻ nào mà thay đổi.’ Tâm đột nhiên ghen. Hắn là chồng của người khác, làm sao vì nàng mà thay đổi? Là nàng ngày đó quá đa tình! Thân mình lung lay một cái, Mạc Ly Hiên khẩn trương đỡ lấy, “Mẫu thân, ngài làm sao vậy?”

Cơ hồ là lập tức, Mạc Kỳ Diễn vung tay phất một cái, ném tay Nhị Vương phi ra, quay thân, vô cùng lo lắng hỏi: “Tứ Vương phi, nàng ra sao? Bị choáng váng sao?”

Mạc Kỳ Minh mặc dù mặt lạnh, cũng không dấu vết xoay người, không nói một lời, chính là nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn đột nhiên trở nên tái nhợt, mười ngón ở trong lúc lơ đãng chậm rãi siết chặt.

“Không có chuyện gì, thật không có gì. Chính là đột nhiên thấy mệt một chút.” Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, nhỏ giọng giải thích, trong hốc mắt cũng là nước mắt. Giờ này khắc này nhìn bọn họ đều có đôi có cặp, trong lòng chua xót vô cùng. Nàng cỡ nào hi vọng giờ phút này Tình nhân có thể xuất hiện trước mắt nàng, để nàng cũng có thể kéo tay áo hắn, kiêu ngạo nói cho người khác biết nàng cũng có nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân trong lòng nàng yêu. Nhưng đây là không thể nào, bọn họ chỉ có thể gặp nhau trong âm thầm, không thể công khai trước mặt bàn dân thiên hạ.

“A, làm thế nào bị bệnh rồi, muốn truyền thái y hay không?” Tam Vương phi ngoài cười nhưng trong không cười, lời nói rành mạch nhẹ nhàng.

Tâm run lên một cái, Lăng Tuyết Mạn không có ngắc đầu, cũng không còn lời nào để nói.

“Tổ Khanh, lên xe đi!” Mạc Kỳ Minh âm trầm khuôn mặt, tiếng nói băng hàn thấu xương.

“Phu quân, thần thiếp quan tâm Tứ Vương phi, điều này cũng sai sao?” Tam Vương phi bị kinh hãi một chút, sau đó dựa theo thân phận nhà ngoại của bản thân mình, không phục nói.

“Câm miệng!” Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lạnh lẽo như lưỡi dao bắn xuyên qua, tiếng nói càng thêm trầm xuống, nói với quần gia: “Trần Phát, hầu Vương phi hồi phủ!”

Quần gia Trần Phát chờ ở bên cạnh xe ngựa Tam Vương phủ lập tức nơm nớp lo sợ đi đến, khom người nói: “Vương phi, nô tài đưa ngài về Vương phủ!”

“Phu quân!” Tam Vương phi cắn môi, ánh mắt đỏ bừng nhìn Mạc Kỳ Minh lạnh lùng, thấy hoàn toàn không có cơ hội nên đành nắm chặt khăn tay, quỳ xuống, “Thần thiếp cáo lui!” Rồi sau đó để quần gia đỡ lên xe ngựa, chạy ra cửa cung.

Nhị Vương phi ban nãy bị Mạc Kỳ Diễn hất tay ra, nhìn Tam Vương phi trước mặt mọi người bị mất mặt, có chút không dám can rở, sợ mình sẽ có kết cục như vậy, nhưng lại e ngại nam nhân của mình bị hồ ly tinh kia mê hoặc tâm trí, liền lớn gan, ôn nhu nói: “Phu quân, nếu Tứ Vương phi không có gì đáng ngại, lại có Hiên nhi chăm sóc, chúng ta đi thôi”

Mạc Kỳ Diễn quay đầu lại, nhàn nhạt quét mắt nhìn Nhị Vương phi một cái, kêu lên: “Quần gia, đưa Vương phi về phủ trước, bồng vương đưa tiểu Vương gia về Tứ Vương phủ, một lúc nữa sẽ trở về.”

“Vâng, Vương gia!” Quần gia của Nhị Vương phủ tiến lên, cung kính trả lời Mạc Kỳ Diễn, sau đó nói: “Vương phi, mời lên xe ngựa.”

Nhị Vương phi không chút nào che dấu ánh mắt ghen tị, bắn về phía Lăng Tuyết Mạn vẫn cúi đầu, trong lòng phần hận đòi mạng nhưng cũng không dám tranh luận. Nàng hiểu rất rõ phu quân mình nhìn như ôn hòa, cũng là nói một là một, hai là hai, một khi chuyện đã quyết định thì rất khó thay đổi, không cam lòng về nhưng vẫn còn quy củ hành lễ cáo lui, lên xe ngựa rời đi.

Nâng tay áo lên lung tung lau nước mắt, Lăng Tuyết Mạn khẽ nâng mắt, đạm mạc nói: “Nhị Vương gia, Tam Vương gia, cảm ơn các ngài quan tâm, ta cùng Hiên nhi trở về được rồi, các ngài cũng đi thôi”

“Tuyết Mạn!”

Mạc Kỳ Diễn dưới tình thế cấp bách quát miệng kêu một tiếng, đột nhiên nhớ lại Mạc Kỳ Minh còn ở đây, lập tức sửa lại miệng, “Tứ Vương phi, nàng gần đây liên tiếp gặp chuyện không may, vẫn là ta đưa nàng cùng Hiên nhi trở về cho an toàn một chút.”

Mạc Kỳ Minh mím môi mỏng thành một đường thẳng, biểu tình thanh lãnh im lặng không nói gì.

Lăng Tuyết Mạn lại hạ tầm mắt, lắc đầu, thản nhiên nói: “Không cần, quần gia chúng ta đã phái thủ vệ Hương Đàn Cư đến bảo vệ ta, ta không sao.”

“Nếu như thế, Nhị ca, chúng ta cưỡi ngựa trở về đi” Mạc Kỳ Minh mở miệng, tiếng nói mát lạnh,

Mạc Kỳ Diễn nhíu mày, phức tạp vạn phần nhìn Lăng Tuyết Mạn mấy lần, mới quay đầu nhìn Mạc Kỳ Minh, khẽ cười, nói: “Được, Tam đệ”

Mạc Ly Hiên đỡ Lăng Tuyết Mạn lên xe ngựa. Lăng Tuyết Mạn mang tâm sự nặng nề tựa vào xe, Mạc Ly Hiên lộ ra, vẫy tay chào tạm biệt, “Phụ Vương, Tam Hoàng thúc, tái kiến!”

“Ừ, đi đường cẩn thận.” Mạc Kỳ Diễn dặn dò.

Xe ngựa đi một đường ra hoàng cung, dọc theo ngã tư đường yên tĩnh trống trải, đi chậm rãi, chỉ nghe thấy trong gió đêm, tiếng bánh xe nghiền trên đất khi phát ra thanh lộc lộc, còn lại chỉ có lặng im.

Mạc Ly Hiên ngồi đối diện, nhìn Lăng Tuyết Mạn thất hồn lạc phách, nhẹ cau mày, thật lâu sau dời thân mình ngồi ở bên cạnh Lăng Tuyết Mạn, cầm tay nàng khẽ hỏi: “Mẫu thân không vui sao?”

“Hiên nhi, ta không sao.” Lăng Tuyết Mạn cúi đầu trả lời.

“Mẫu thân con biết ngài không vui, phụ Vương, Tam Hoàng thúc cũng biết, là bởi Tam thẩm cùng đại nương phải không?” Mạc Ly Hiên cau mày hỏi.

Lăng Tuyết Mạn khẽ nhấp môi nặn ra một chút cười, tay nắm bả vai Mạc Ly Hiên, hít mũi một cái, ôn nhu nói: “Hiên nhi, mẫu thân có con, không sợ có người cười nhạo, về sau cái gì cũng không sợ, các nàng có phu quân địa vị cao quý, ta có con ưu tú, ta không thua kém bọn họ, ta có một đứa con tốt nhất trên đời!”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên khẽ tựa vào trên thân thể thơm mềm của Lăng Tuyết Mạn, mặt ửng đỏ, nghe lời của nàng, trong lòng nóng lên, “Mẫu thân, Hiên nhi sẽ không để cho người khác khi dễ ngài. Nếu ai lại cười nhạo ngài, ngài nói cho con, con giúp ngài ra mặt.”

“Hiên nhi, mẫu thân không muốn làm cho con đối mặt với nhiều kẻ địch. Ta không sợ bọn họ, ai dám cười ta, ta sẽ nghĩ biện pháp trả lại. Nhưng mà tiền đồ của con quan trọng hơn, Hoàng Thượng bây giờ đối với con càng sủng ái, con phải quý trọng, tước vị thân vương có được không dễ, ngàn lần không được vì chuyện nhỏ của mẫu thân mà ảnh hưởng tới con, biết không?”

“Mẫu thân, con...”

“Hiên nhi đừng nói nữa, ta mệt mỏi muốn ngủ một chút.”

“Mẫu thân, vậy ngài tựa vào trên thân con ngủ đi.”

“Ừm.”

Hai thân ảnh luôn luôn âm thầm đi theo.

Thẳng đến khi trở về Tứ Vương phủ, tận mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn đi trở về Cúc Thủy Viên, Mạc Kỳ Hàn mới đi vào Hương Đàn Cư.

200. Chương 201

Tắm rửa xong, thay đổi một thân áo trắng, Mạc Kỳ Hàn lười nhác đứng ở trước cửa sổ nhìn ra viện. Cây mai vàng lúc này đã kết một chút nụ hoa ở cành, tản mát ra hương hoa nhàn nhạt, gió đêm thổi tới nhẹ nhàng bay vào mũi, tóc dài phiêu tán trên vai bị gió thổi lên phất qua chóp mũi và cánh môi, hơi hơi ngứa.

Ngựa, nàng cũng đứng là người sợ ngựa.

Nhìn nàng cùng Mạc Kỳ Minh thân cận trong đình, thậm chí còn bám vào trên lưng tai Mạc Kỳ Minh nói nhỏ, hần xót xa đến cực điểm. Một đối thủ hần tận lực muốn diệt trừ, nhưng nàng lại cùng hần ta thân cận như thế.

Nhẹ hóp một ngụm rượu, ngón tay siết bầu rượu, rồi sau đó rót một ngụm vào, nhắm hai mắt lại.

Một màn trước xe ngựa nổi lên trong lòng, Mạc Kỳ Hàn càng đến gần cửa sổ, trong lòng vừa đắng vừa chát, phức tạp nói không nên lời, mặc dù sáng sủa lạc quan như nàng lại nhìn tới mình cô đơn chiếc bóng, đáng tiếc hần không thể quang minh chính đại ở bên cạnh nàng.

Nhị ca, Nhị ca, hần cũng không muốn bởi vì một nữ nhân mà không thoải mái, nháo với Nhị ca. Nhưng nữ nhân này, nàng là nữ nhân của hần.

Phiền chán, lại rót rượu vào yết hầu. Đột nhiên hần vội vã, muốn nhìn thấy nàng, muốn ôm nàng vào trong ngực, nói cho nàng biết hần ngay bên cạnh nàng, một khắc cũng không từng rời nàng.

Thân mình bước nhanh đi hướng nội thất, vặn mở cơ quan bên giường, lách mình đi vào.

Trong phòng, Lăng Tuyết Mạn tắm rửa xong, xoa tóc dài dựa vào đầu giường, hỗn độn suy nghĩ việc Ngô Đồng thay đổi, nghĩ đến tối nay suýt nữa là chết đi, nghĩ Vô Giới sắc bén, nghĩ ánh mắt của Mạc Kỳ Diễn mang theo đau lòng cùng lo lắng, nghĩ Tình nhân của nàng sẽ tới hay không, tới rồi sẽ nói cái gì, hẳn có biết nàng gặp nạn hay không, sẽ tức giận Ngô Đồng hay không.

Mạc Kỳ Hàn từ đường hầm đi ra, ngoài ý muốn phát hiện nến tắt, nghĩ Lăng Tuyết Mạn chắc là đã ngủ, liền nhẹ bước chân, thẳng đến đi qua bình phong mới phát hiện nàng còn ngồi, khẽ gọi một tiếng: “Mạn Mạn!”

“Tình nhân!”

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, sau đó luống cuống tay chân, xuống giường chạy về chỗ phát ra âm thanh, tiến vào trong ngực quen thuộc của hắn, đầu dựa vào ngực của hắn, thì thầm: “Tình nhân, ôm ta.”

“Mạn Mạn đừng khóc, ta ở đây!” Mạc Kỳ Hàn ôm chặt thiên hạ khẽ run trong lòng, ôn nhu nói nhẹ.

“Ta mới không khóc đâu.” Lăng Tuyết Mạn quạt cường dục mắt, sảng giọng.

Mạc Kỳ Hàn cười khê: “Thật là không có khóc, Mạn Mạn của ta kiên cường lạc quan không khóc.”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái.

Ngồi xuống, Mạc Kỳ Hàn cúi đầu hít hít cổ Lăng Tuyết Mạn, ý cười hiện lên, “Trên người Mạn Mạn thơm quá, có phải tắm bằng hoa mai không?”

“Ách, mũi của chàng thật thính! Hi hi, đúng vậy, có thích hay không?” Lăng Tuyết Mạn giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng nở nụ cười.

“Thích, chỉ cần không phải mùi son phấn ta đều thích.” Mạc Kỳ Hàn cúi đầu khê hôn cánh môi mềm mại.

Lăng Tuyết Mạn bất mãn nói lầm bầm: “Còn nói sao, ta đều luôn quên hỏi chàng, trên người chàng sao luôn luôn có mùi đàn hương, làm hại ta nghe thấy hương vị trên người Vô Giới, liền coi thành chàng! Bất quá, xem dáng người hai người rất giống a! Tình nhân nói thật với ta, chàng có phải là Vô Giới không?”

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn nhăn mày, “Mùi đàn hương trên người ta là vì trong phòng ta luôn luôn đốt đàn hương tĩnh tâm định thần. Trên người Vô Giới ta làm sao mà biết? Nàng đem Vô Giới trở thành ta là không phải quá coi thường ta sao? Vô Giới bất quá là một thị vệ Tứ Vương phủ, hẳn có bản lĩnh hiệu lệnh các thủ hạ sao? Hẳn lại nào có bản lĩnh ra vào thiên lao đại nội đâu?”

“Ách.” Lăng Tuyết Mạn ghen lời, nghĩ lại cũng đúng, không khỏi lắc đầu, lại tròng Mạc Kỳ Hàn, mất hứng sảng giọng: “Chàng chơi trốn tìm cùng ta, xem ta suốt ngày lo lắng chàng cao hứng đúng không?”

“Mạn Mạn, sao nàng lại nói như vậy, ta hiện tại không thể nói cho nàng biết, đương nhiên là có nỗi khổ, nàng biết càng ít đối với nàng càng tốt, nàng có hiểu không?” Mạc Kỳ Hàn cũng thở dài, nha đầu này không có chút tâm cơ nào, lời nói không để trong lòng, một khi hắn nói, sợ là bị Mạc Kỳ Minh nói hai câu liền lộ rồi, đến lúc đó Mạc Kỳ Minh nhất định sẽ lợi dụng nàng buộc hắn xuất hiện, sau đó có thể nghĩ-

Nhìn đến Mạc Kỳ Hàn tức giận, Lăng Tuyết Mạn vội ôm cổ hắn, “Tình nhân, ta không hỏi nữa, chàng đừng buồn, ta biết chàng có lý do không thể nói, ta sẽ chờ đến khi chàng có thể nói.”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy nóng lên, ôm Lăng Tuyết Mạn lại, thân mình hai người ngã nhào ở trên giường, vội vàng hôn lên môi nàng, khê liếm, triền miên, lưu lại ở đôi môi cánh hoa một lát, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở hàm răng của nàng, cuộn cuộn quấn lấy lưỡi của nàng, thưởng thức thơm ngọt của nàng, lưu luyến thật lâu không thôi.

Thân thể của nàng luôn khiến hắn cảm thấy không đủ, con người sớm trở nên đục ngầu, cùng bàn tay ám muội chuyển qua bên eo nàng, nhẹ nhàng cởi quần áo ra, thăm dò vào, cách cái yếm xoa ngực đầy đà của nàng, thân mình nàng run lên, kẻ sát hắn, lần đầu tiên khẩn trương như thế, muốn đem bản thân mình cho hắn, muốn cùng hắn hòa thành một thể.

Trúc trắc thò tay cởi cửa đai lưng của hắn, hắn cảm giác được nàng lỏng ngóng, vươn tay giúp nàng cởi áo ngoài, lột ra toàn bộ quần áo trong, hai cổ thân thể cực nóng quay cuồng, trong chăn gắm hắn hôn mỗi một tắc thân thể nàng, mơ hồ hỏi nàng: “Mạn Mạn, trong lòng nàng chỉ có một mình ta sao?”

“Ừm, còn chàng, chàng có yêu ta không?” Nước mắt của Lăng Tuyết Mạn tràn ra, dùng sức cầm lấy bả vai Mạc Kỳ Hàn.

“Mạn Mạn, tâm ta đối với nàng, nàng biết.” Mạc Kỳ Hàn nói nhỏ, bàn tay từ bụng của nàng dời xuống giữa hai chân, ngón trỏ vươn vào, làm nàng run rẩy từng trận, yêu kiều không thôi, hai gò má đỏ ửng, khó nhin thì thầm: “Chàng... chàng lại không nói yêu ta mà đã ép buộc ta.”

“Ha ha!”

Hắn cười khê, ngón tay ướt át làm hắn sung sướng, thân thể vốn ngây ngô của nàng hiện thời bị hắn dạy dỗ thành mẫn cảm, chỉ hơi động chạm liền trở nên ướt át, nữ nhân đẹp nhất của hắn, chỉ nở rộ vì hắn.

“Mạn Mạn, không cần ép ta, lời nói miệng có thể nói ra thật sẽ không có lòng, chân tâm của ta nàng đều biết.” Hơi thở nóng bỏng bám vào bên tai nàng, hắn áp trên thân của nàng, tiến quân thần tốc, liều chết cùng nàng dây dưa một chỗ.

201. Chương 202

Lại lấy ra, lại xâm nhập, nàng ở dưới thân thể của hắn yêu kiều không ngừng, từng trận vui thích, càng dán chặt hắn, thân thể nóng bỏng bị khống chế, hai tròng mắt ướt át mê ly.

Hắn cũng không nhịn được, vây lấy thân thể thơm mềm của nàng dưới thân, hai người dán sát, động nhanh hơn, càng kịch liệt, đột nhiên tiến lên để cho nàng không chịu nổi khóc lên, tại thời điểm cao trào, một cổ nóng bỏng phun ra trong thân thể của nàng, hắn càng ôm chặt nàng, cùng nàng thở dốc từng trận.

“Mạn Mạn, mệt sao?”

Hắn vui đùa ở trên cổ nàng, mơ hồ hỏi.

“Có một chút.” Lăng Tuyết Mạn đỏ hồng hai gò má, nhắm mắt, lông mi dài nhẹ nhàng lay động.

“Mạn Mạn nghỉ ngơi một chút đi.” Mạc Kỳ Hàn ôn nhu nói, lật chuyển thân thể của nàng, lấy khăn lau nhẹ dưới hạ thân nàng, sau đó tự lau bản thân mình, rồi ôm chặt nàng vào lòng.

Không đợi nàng trả lời, hắn khẽ vuốt sợi tóc buông rơi ở trên trán nàng, thấp giọng nói: “Mạn Mạn, ta muốn nhìn bộ dáng nàng lúc vui vẻ, khuôn mặt nàng tươi cười như hoa, ta sẽ vui vẻ theo. Nhìn đến bộ dáng nàng khổ sở, lòng ta sẽ đau. Mạn Mạn, nàng không cô độc, nàng không chỉ có một đứa con ngoan, nàng còn có ta, có một ngày ta sẽ đứng trước mắt người đời, dắt tay nàng, lớn tiếng tuyên bố cho bọn họ nghe ta là trượng phu của nàng, là phu quân của nàng, nàng hãy tin ta, rất nhanh không tới ba năm, ta nhất định cho nàng một ngôi nhà hoàn chỉnh.”

Lòng hắn đau xót. Rõ ràng là Vương phi hắn cưới hỏi đàng hoàng, lại làm cho nàng mang danh quả phi, bị người khác khinh.

“Tình nhân!”

Lăng Tuyết Mạn cọ xát người vào ngực hắn, ôm chặt cổ hắn, nước mắt tuôn ra, “Tình nhân, ta chờ chàng đến cưới ta, chờ chàng bên ta một đời một kiếp, chúng ta sẽ sinh thật nhiều đứa con.”

“Mạn Mạn, nhất định sẽ như vậy.”

Mạc Kỳ Hàn như nghẹn yết hầu, hôn lên mắt nàng, ôn nhu nói: “Mạn Mạn, ta muốn thấy nàng cười khoan khoái, hưng phấn thì ta sẽ cao hứng. Mạn Mạn là nha đầu thông minh nhất trên đời này, giỏi trên cột người nhất, giỏi khi dễ người nhất, càng là giỏi mê hồn người nhất.”

“A... Ai bảo ta mê hồn người nào không mê, lại mê đúng hồn chàng. Còn chàng, chàng cũng không nói yêu ta, chàng là con sói xám giả hoạt!” Lăng Tuyết Mạn chọc chọc ngực Mạc Kỳ Hàn một chút, chu cái miệng nhỏ nhắn, hít hít mũi, gắt giọng.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, sờ cái mũi Lăng Tuyết Mạn, nói: “Không tin thì cứ việc khảo nghiệm, ta không vội, còn có thời gian cả một đời, ta tự tin có thể vượt qua khảo nghiệm!”

“Ta cũng không tin. Hi hi, ta kỳ thực rất ác độc, chàng nếu chịu không được khảo nghiệm, ta sẽ thừa dịp chàng đang ngủ, thiến chàng làm thái giám, ha ha!” Lăng Tuyết Mạn nhếch miệng cười, sau đó cố ý nhẹ nhàng hù dọa.

“A? Nha đầu, nếu thiến ta, nàng thật sẽ thành quả phụ! Có ta ở đây, nàng đừng mơ tưởng gả cho người khác!” Mạc Kỳ Hàn nheo lại con ngươi, trong phút giây này, trong đầu cấp tốc hiện lên một màn trong đình ven hồ, tâm dậy lên!

Lăng Tuyết Mạn hừ hừ cái mũi, duỗi ngón tay vẽ các vòng tròn ở trên ngực hắn, khiêu khích nói: “Ta mặc dù là quả phụ, nhưng ai dám lấy ta, ta liền gả cho người đó!”

Tay đột nhiên đau xót, Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên ngước mắt, chỉ thấy Mạc Kỳ Hàn cầm cổ tay nàng, theo ánh sáng nhợt nhạt từ cửa sổ chiếu vào trên mặt hắn, mơ hồ chỉ thấy đôi mắt kia thâm trầm dọa người, lúng ta lúng túng nói: “Tình nhân, ta... ta đùa thôi.”

“Loại chuyện này không được đùa!” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh, tiếng nói lạnh lùng.

“Ách, không đùa thì không đùa thôi, chàng nắm đau ta.” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi tức giận, đồng thời cảm giác được hấn đối với nàng rất để ý cùng khẩn trương, trong lòng lại ngọt ngào, thấy hấn buông lỏng tay, liền lấy hai tay nắm bàn tay to của hấn đặt ở bên môi, hôn một cái, cười nói: “Tình nhân, ta không thích làm người phải không?”

“Đó là đương nhiên! Thiên hạ sẽ tìm không ra được nam nhân thứ hai chung tình như bản công tử!” Mạc Kỳ Hàn nhướng mày, nói rất là tự tin.

“Haizz.” Lăng Tuyết Mạn muốn lau mồ hôi, người nào đó lại tự đại cùng tự kỷ.

“Nói đi, nàng ở hồ Thúy Trà trong đình nói gì với Tam Vương gia? Bộ đáng nàng vui vẻ như muốn bay lên, tuy ta thích nhìn nàng vui vẻ, nhưng vui vẻ này là nam nhân khác đưa cho nàng, bản công tử mất hứng!” Bộ đáng Mạc Kỳ Hàn rất giống bị đội nón xanh, miệng đầy vị chua.

Lăng Tuyết Mạn hiểu ra, bật cười không thôi, “Ta đương nhiên cao hứng, ta vì mình báo một mối thù lớn, ta có thể không cao hứng sao? Xem khẩu khí chua chát của chàng, ghen rồi phải không?”

“Ai ghen? Bản công tử làm sao có thể ghen” Mặt Mạc Kỳ Hàn nóng lên, phủ nhận, sợ Lăng Tuyết Mạn dây dưa vấn đề này, buộc hấn thừa nhận, vội nói sang chuyện khác: “Nàng báo thù cái gì? Ai chọc nàng? Liên quan gì đến Tam Vương gia?”

“Hừ, Tam Vương phi chọc ta, ta tìm nam nhân của ả báo thù!” Lăng Tuyết Mạn đắc ý, trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng Tam Vương phi mỗi đêm trở mặt nhìn Tam Vương gia cùng tiểu thiếp khác triền miên, ả lại một mình trong phòng, kích động cười ha ha!

“Haiz, nàng cười cái gì? Rốt cuộc sao lại thế này?” Mạc Kỳ Hàn nhăn mày, xem ra là ở trong điện Thái Hòa đã xảy ra chuyện gì rồi, hấn ở bên ngoài đương nhiên không thấy được. Xem ra Vương phi của hấn lại chịu ủy khuất.

Lăng Tuyết Mạn vui sướng, kích động giải thích: “Tình nhân, Tam Vương phi trách móc ta, trào phúng ta không có nam nhân, quả phụ khắc phụ gì đó, sau đó không phải ta biểu diễn tốt sao? Ta thắng cuộc với năm Vương gia, ta liền muốn Tam Vương gia không chạm vào Tam Vương phi một năm, cho Tam Vương phi làm quả phụ, ha ha, Tam Vương gia đáp ứng rồi, chàng nói ta xài chiêu này được không?”

Mặt Mạc Kỳ Hàn run rẩy, “Nàng cứ nói trắng ra như vậy với Tam Vương gia sao?”

“Đúng vậy, không nói rõ, hấn làm sao mà biết ta muốn hấn đáp ứng điều kiện gì” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, “Ta cảm giác ta không có nói sai a.”

Nhưng dâm tặc này lại tức giận, chỉ ngón tay vào trán nàng, hỏn hển nói: “Nàng vẫn là không phải nữ nhân a. Nàng sao lại không biết xấu hổ chạy đến trước mặt nam nhân nói chuyện này? Nha đầu chết tiệt, chuyện này chỉ có thể nói với ta, có nghe không?”

“Ách, sao lại kích động như vậy? Ta có phải là nữ nhân hay không, chàng không phải rõ ràng nhất sao?” Lăng Tuyết Mạn ủy khuất, xoa xoa cái trán nhỏ, giọng không phục.

“Còn không biết hối cải?” Mạc Kỳ Hàn trừng mắt, môi phát run, việc này rõ ràng cho thấy Mạc Kỳ Minh động tình với nàng.

202. Chương 203

“Ta sao phải hối cải, loại sự tình này không nói rõ, thì phải ám chỉ thế nào? Ngộ nhỡ ta ám chỉ, hẩn hiểu sai ý ta, vậy thù không phải báo không được sao?” Lăng Tuyết Mạn nói rất là ủy khuất.

“Nàng...” Mạc Kỳ Hàn bực mình, cúi đầu cắn môi Lăng Tuyết Mạn một ngụm.

“A... Đau quá, chàng cắn ta làm chi?” Lăng Tuyết Mạn vội đưa tay che miệng, tức giận lên án.

Mạc Kỳ Hàn tức, cuối cùng không khỏi bật cười “Nha đầu, sao nàng có thể nghĩ ra chiêu hiểm như vậy, Tam Vương gia một năm không đến phòng Tam Vương phi, sợ là địa vị chánh phi của tam Vương phi trong mắt người ngoài là hoàn toàn thất sủng, nhóm trác phi hẩn là vui mừng đây! Ha ha, nhà mẹ đẻ Tam Vương phi cũng sẽ lo lắng!”

“Ách! Ta mặc kệ! Ta chính là muốn chọc giận chết nàng ta, ai bảo nàng cười nhạo ta. Hừ! ta không có nam nhân, vậy ta làm cho nàng có nam nhân cũng như không có!” Lăng Tuyết Mạn thở phì phò.

Mạc Kỳ Hàn ngưng cười, con người thâm thúy nhìn một chỗ, Tam Vương phi Quách Tố Khanh! Thật to gan! Cho dù là ái nữ của trưởng công chúa Lệ Khanh thì như thế nào.

“Tình nhân chàng đang suy nghĩ gì tại sao không nói chuyện?” Lăng Tuyết Mạn lắc lắc cánh tay hẩn hỏi.

“Không có gì, Mạn Mạn, chiêu này của nàng rất hay. Nhưng về sau không thể ở trước mặt nam nhân nói lời nam nữ, biết không?” Mạc Kỳ Hàn trịnh trọng nói.

Lăng Tuyết Mạn lè lưỡi, “Biết rồi, nam nhân dài dòng!”

“Hừ.” Mạc Kỳ Hàn nheo mắt lại, vừa nói xong, nhin không được làm hẩn nhớ tới ở bên trong ngự hoa viên, nha đầu kia nói một câu, “Vô Giới ca ca, người cũng dài dòng như bà già!”

“Mạn Mạn, không cho nàng kêu Vô Giới ca ca! Không được kêu thân thiết như vậy! Không được thêu túi hương cho nam nhân khác!” Mạc Kỳ Hàn bá đạo tuyên bố, cho dù Vô Giới chính là hẩn, nhưng kêu không phải tên của hẩn, trong lòng hẩn không thoải mái!

“Ách.” Lăng Tuyết Mạn co rúm, nuốt nước miếng, cười mỉa nói: “Tình nhân, việc chàng không cho làm thật nhiều a. Nhưng Vô Giới ca ca là ân nhân cứu mạng của ta, đêm nay nếu không phải nhờ hẩn, ta đại khái bị cắt thành cái bánh thịt, chàng cũng không thấy được ta, chàng hẩn là phải cảm tạ hẩn.”

“Còn nói sao! Nàng cùng Liễu Ngô Đồng chạy đến lương đình làm cái gì? Nàng ta thần trí mơ hồ, có gọi nàng cũng đừng đi qua. Lúc đó nàng nên đi gọi người Liễu gia. Suýt nữa! Lại là suýt nữa! Nếu không phải là ta thấy có người cứu nàng, ta đã phải bại lộ thân phận nhảy ra nhặt cái mạng nhỏ cho nàng!” Mạc Kỳ Hàn nói tới đây liền tức giận không ít, gầm nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, lúc này mới phản ứng được, “Chàng... chàng đêm nay đã ở hoàng cung sao? Chàng không phải nói chàng không đến sao? Chàng nấp ở nơi nào a?”

“Vô nghĩa, ta không theo tới có thể yên tâm sao? Nếu không gặp chuyện không may thì cao hứng cùng nam nhân khác, nàng muốn làm bản công tử tức chết a!” Mạc Kỳ Hàn nắm chặt nắm tay đầm xuống giường, chỉ kém không thể kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn qua mà hung hăng đánh nàng một trận.

Lăng Tuyết Mạn bị tiếng đầm trên giường làm run run một chút, lắp bắp: “Không... không có, ta... ta lúc ấy không nghĩ tới nhiều như vậy, ta nghĩ... nghĩ Ngô Đồng là bạn của ta, ta lo lắng nàng...”

“Cái gì? Bạn? Bảo nàng không được qua lại với người Liễu gia, một câu nàng cũng không có nghe. Giờ thì tốt rồi, nếu vì chuyện kia mà chôn cùng Liễu Ngô Đồng, xem nàng có hối hận không.” Mạc Kỳ Hàn lần này thực không nhịn được, đánh vào tay Lăng Tuyết Mạn một cái, tiếp theo gầm nhẹ: “Liễu Ngô Đồng không đáng để cho nàng thiện lương, không cho phép nàng gặp lại nàng ta, không cho phép nàng xen vào chết sống của nàng ta nữa. Nếu nàng không nghe, ta sẽ giết Liễu Ngô Đồng cho nàng xem!”

“A, không được! Chàng không được giết người lung tung. Ngô Đồng không phạm pháp, chàng không được giết nàng ấy!” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, nóng nảy nói.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng trừng nàng, “Thu thiện lương của nàng lại. Nàng còn bảo vệ nàng ta, nàng không nghe lời, ta nhất định làm như vậy!”

“Được rồi, được rồi, ta nghe lời, ta nghe lời chàng không lui tới với Ngô Đồng được không?” Lăng Tuyết Mạn thỏa hiệp, nam nhân này nói được thì làm được.

Mạc Kỳ Hàn thở phào một hơi, hắn có thể thua trận Ngô Đồng nhưng không thể thua Lăng Tuyết Mạn. Ngô Đồng rời hắn, hắn chỉ là thương tâm nhưng không muốn văn hời. Nhưng nếu là Lăng Tuyết Mạn rời hắn, hắn sẽ đau lòng chết mất, sẽ dùng hết thủ đoạn tìm về nàng, chẳng sợ cường bức buộc nàng bên cạnh.

Tay to nắm giữ bên eo Lăng Tuyết Mạn buông ra, cầm bàn tay bị hắn đánh lúc nãy, nhẹ xoa, hỏi: “Đau không?”

“Đương nhiên đau, chàng đánh ác như vậy.” Lăng Tuyết Mạn chu môi đỏ mọng, ủy khuất nói.

“Đau là được rồi. Không đau đầu óc nàng không nhớ được!” Mạc Kỳ Hàn ngoài miệng quở trách, động tác trên tay lại càng thêm ôn nhu, sợ khiến nàng đau hơn.

Lăng Tuyết Mạn như con mèo nhỏ, dùng mặt cọ sát mặt Mạc Kỳ Hàn, làm nũng, “Tình nhân, thật xin lỗi, làm cho chàng lại lo lắng.”

“Biết ta lo lắng thì ít đi gây chuyện cho ta, hiểu chưa?” Mạc Kỳ Hàn trừng mắt nói.

“Ừ, ta cam đoan không có lần sau!”

Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu cười, bỗng dưng nhớ lại một sự kiện liên nghi ngờ hỏi: “Tình nhân, chàng quen biết Tứ Vương gia phu quân của ta sao? Ngày hôm nay ta mới biết một việc, thì ra Ngô Đồng cùng Tứ Vương gia là một đôi uyên ương số khổ a! Tứ Vương gia đã chết, Ngô Đồng thương tâm tuyệt vọng quên không được Tứ Vương gia, đêm nay nàng ấy đại khái cũng là bởi vì nghĩ đến Tứ Vương gia, mới không khống chế được. Ta chiếm vị trí Tứ Vương phi, Ngô Đồng có lẽ vì vậy mới tức giận ta! Nhưng ta cũng thật oan uổng, cũng không phải ta muốn gả cho Tứ Vương gia, haiz- ”

“Nàng biết cái gì thì cũng đừng nói nữa, chuyện Liễu Ngô Đồng hết thấy đều không liên quan đến nàng.” Mạc Kỳ Hàn có chút bức, lửa nóng bùng bùng nói: “Đừng đem chuyện gì cũng đều đặt trên thân mình, nàng không có đoạt địa vị Tứ Vương phi của nàng ta, nếu phu quân của nàng sống lại, hắn cũng sẽ nói như vậy!”

“Đã biết.” Lăng Tuyết Mạn nghe ra Mạc Kỳ Hàn tức giận, vội vàng gạt đầu.

“Ngủ đi!”

Mạc Kỳ Hàn ném ra hai chữ, vuốt chần, đem đầu Lăng Tuyết Mạn đặt lên ngực hắn, hai tay ôm lại, nhắm hai mắt lại, yên lặng cầu nguyện ngày sau nha đầu này chớ cùng hắn tính nợ cũ thì tốt rồi.

Lăng Tuyết Mạn bị áp ở trong bóng tối, rầu rĩ nói thầm: “Người nào đó nói tức giận liền tức giận, chàng không để ý ta, ta cũng không để ý chàng, hừ, tự ta chơi với bản thân mình!”

Mạc Kỳ Hàn lơ lửng đi, nhắm mắt, bộ dáng lại rất bình tĩnh.

Nhưng rất nhanh, hần lạnh nhạt không nổi, bởi vì một cái tay nhỏ bé mềm nhũn mơn trớn hạ thân của hần, bắt được ‘huỳnh đệ’ của hần, sau đó dùng đưa loạn xạ như món đồ chơi, làm ‘huỳnh đệ’ của hần cực nhanh nóng lên, nhanh chóng trở nên cứng rắn.

“Nha đầu đáng chết! Dám đùa giỡn bản công tử!”

Hần gầm nhẹ một tiếng, xoay người đè lên, hần muốn cho nàng ném thật tốt hậu quả thay đổi hần từ quân tử thành dâm tặc.

203. Chương 204

Đêm lặng im cắn nuốt hết thảy âm ỉ của ban ngày, lúc này chỉ có yên tĩnh.

Toàn bộ ánh trăng bị mây đen che mất, toàn bộ bầu trời tối đen nhìn không tới một điểm ánh sáng, tối như vậy, không chỉ là đêm, mà còn có lòng người.

Một trận gió mạnh cuốn tới, làm các gốc hải đường trong viện run rẩy bầy cành lá, cực kỳ giống gào thét, cũng cực kỳ giống nước nổi.

Thật lâu sau, rốt cục có tiếng mưa rơi tí tách vang lên, rơi trên đá lát sân trong viện, vang dội đêm khuya.

Trong thư phòng, nam nhân cúi người vẽ tranh cứng đờ ngược mắt nhìn ra cửa sổ. Lại trời mưa, cuối mùa thu tới đầu mùa đông, có vẻ như lúc nửa đêm, trời luôn mưa.

Đứng dậy, ở trước cửa sổ, thu vào tầm mắt, mưa rơi mang theo từng mảnh bông tuyết, lúc này mới chợt hiểu mùa đông thật sự đến.

Bông tuyết, Tuyết Mạn.

Lơ đãng lập đi lập lại cùng một cái tên, vẻ mặt nam nhân dần dần đại ra, lập lại thật lâu, đến khi cửa thư phòng đột nhiên vang lên một thanh âm, tâm hồn nam nhân mới trở về, cất bước đi đến bên cạnh trường án, ngồi xuống, cầm một xấp giấy Tuyên Thành lúc này đã vẽ lên, thần nhiên nói: “Tiến vào”

“Phu quân!”

Nhị Vương phi bưng khay tiến vào, trên khay là một bình trà nóng, nhẹ nhàng đặt xuống trên trường án, rót một chén trà, hai tay đưa qua, nhẹ cau mày nói: “Phu quân, đã qua giờ tỵ, sao còn chưa nghỉ ngơi?”

Mạc Kỳ Diễn nhận lấy, đưa tới bên môi, nhẹ uống một ngụm, cũng không nhìn nàng, chỉ cầm bút lông trong tay tiếp tục vẽ, thần nhiên nói: “Vương phi mệt mỏi thì sớm đi ngủ đi, bốn vương tử nay nghỉ ngơi ở thư phòng.”

“Phu quân, chàng đã ngủ ở thư phòng hơn nửa tháng, vẫn là về Tuyết Hiên đi. Thần thiếp đã lệnh cho nha hoàn chuẩn bị nước ấm, thần thiếp sẽ hầu hạ phu quân tắm rửa.”

Mạc Kỳ Diễn đột nhiên ngẩng đầu, Nhị Vương phi ngăn người, giọng nói có chứa ngơ ngác, nhìn Mạc Kỳ Diễn, lúng ta lúng túng nhỏ giọng nói: “Phu quân, là thần thiếp làm gì sai sao?”

“Đi ra ngoài.” Mạc Kỳ Diễn bình tĩnh nói.

Nói xong lại cúi đầu tiếp tục vẽ.

“Phu quân tức giận thần thiếp sao?” Nhị Vương phi vội vàng nắm ống tay áo Mạc Kỳ Diễn, khuôn mặt đau thương.

Mạc Kỳ Diễn nhíu mày, chuyển mắt nhìn tay Nhị Vương phi nắm lấy ống tay áo của hần, tiếng nói thay đổi sang sắc, “Vương phi, chuyện nàng làm quá đáng không lẽ nàng không biết sao!”

“Phu quân!” Nhị Vương phi chấn động, cuống quýt buông lỏng tay, lại một lần kêu khóc lên tiếng, “Phu quân nếu có gì bất mãn với thần thiếp, xin phu quân nói thẳng, thần thiếp nhất định sửa đổi, cầu phu quân không cần vắng vẻ thần thiếp được không?”

“Vương phi, trong lòng nàng rõ ràng nguyên nhân bốn vương vắng vẻ nàng. Bốn vương không muốn nói ra, chỉ nhắc nhở nàng. Nếu như nàng không biết hối cải, bốn vương sẽ không khách khí với nàng!” Ánh mắt Mạc Kỳ Diễn lần đầu tiên lạnh như vậy, toàn cảnh là ý lạnh bức đến nữ nhân nhát gan trước mặt.

“Phu quân.” Nhị Vương phi run lên, không tự chủ lùi về sau một bước, nàng gả cho hắn hơn mười năm, chưa bao giờ thấy hắn có vẻ mặt như thế, ánh mắt tàn nhẫn kia như cực hận nàng, như muốn bóp chết nàng !

“Đi ra ngoài!”

Sắc bén hai chữ, Mạc Kỳ Diễn lại cúi đầu, không nhìn nàng một cái.

Thân mình co lại, Nhị Vương phi không dám ở lại nữa, lảo đảo chạy đi ra khỏi thư phòng.

Chạy ra vài chục bước, nhìn trở lại, thấy cửa phòng đóng chặt, trong ánh nền lay động, thân ảnh cao to lại đứng ở trước cửa sổ.

Tuyết Mạn... Tuyết Mạn.... giờ phút này nàng đang làm gì? Ngủ sao? Có nhớ đến ta như ta nhớ nàng hay không?

Chậm rãi cầm lên bức họa trong tay, vẽ một chiếc thuyền con, phía trên một nhân nhi mặc quần áo trắng như tuyết xuất trần mà đứng.

Tam Vương phủ.

“Ầm!”

Một tiếng vang khổng lồ từ trong phòng truyền đến, nha hoàn bưng cháo lá sen đi tới cửa, thân mình run lên, suýt nữa làm chén cháo văng vãi, kinh hãi đứng ở cạnh cửa, tiến cũng không được, không tiến cũng không được.

Giờ phút này, mặt trời đang dần dần lặn xuống chân trời phía tây, chỉ còn lại một tia le lói chiếu xuống trước viện.

Trong phòng hỗn độn, Tam Vương phi bởi vì phát hỏa mà tóc có chút hỗn độn, tức giận ngồi ở trước bàn, hai mắt đỏ lên, thở gấp gấp, trừng nha hoàn quỳ trên mặt đất, “Tiểu Đào, Vương gia còn nói cái gì?”

“Thưa Vương phi, Vương gia chỉ nói ngài bận không qua, mời Vương phi một mình dùng bữa.” Tiểu Đào cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

“Bận! Mỗi ngày đều bận, mỗi lần đều nói bận! Ban ngày bận, buổi tối còn bận sao? Từ đêm thọ yến Hoàng Thượng trở về liền không bước vào cửa phòng ta một bước! Cũng đã một tháng rồi!”

Tam Vương phi hỗn hển gào thét, tùy tay đem ấm trà trên bàn đập xuống, lại ầm một tiếng, nha hoàn ngoài cửa lại run lên, ngã ngồi trên mặt đất, cháo lá sen rơi hơn một nửa, kinh hãi, luống cuống tay chân đứng lên, chạy trở lại phòng bếp, một lần nữa mức đầy chén.

Mà tiểu Đào liếc nhìn một cái, đánh bạo ngẩng đầu lên, “Vương phi đừng vội, Vương gia có thể là rất bận nên không có tới, Vương phi ở trong phòng như vậy, các trác phi sẽ nói ra nói vào, Vương phi nhỏ giọng một chút, ngộ nhỡ làm cho Vương gia nghe được, chỉ sợ sẽ trách tội Vương phi.”

“Chàng chắc chắn là bị con hồ ly tinh kia câu dẫn! Cố ý nói nhỏ trước mặt ta, ai biết bọn họ nói gì! Hồ ly tinh kia nhất định là nuốt không trôi tức giận, méc với phu quân, phu quân mới đối với ta như vậy! Không được, ta muốn tìm phu quân nói rõ!”

Tam Vương phi xúc động, đứng lên liền đi đến chỗ Mạc Kỳ Minh ở Tùng Lan viện.

“Vương phi!” Tiểu Đào muốn khuyên can nhưng Tam Vương phi đã đi ra đến mười bước, chỉ có thể chạy đuổi theo.

Tùng Lan viện.

“Bẩm chủ tử, Vương phi cầu kiến!” Một thị vệ tiến vào cúi đầu bẩm báo.

Mạc Kỳ Minh cầm đôi đũa trên tay, dừng một chút, không có bất luận biểu tình gì, gấp đồ ăn để vào trong miệng, nuốt xuống, “Gọi nàng tiến vào.”

“Vâng!”

Tam Vương phi quỳ xuống trước bàn, “Thần thiếp thỉnh an phu quân!”

“Đứng lên đi.” Mạc Kỳ Minh phun ra hai chữ ngắn gọn, từ đầu tới đuôi không có nhìn Tam Vương phi một cái, chỉ lẳng lặng dùng cơm.

Tam Vương phi thẳng người lên, thấy Mạc Kỳ Minh lãnh đạm, cắn cắn môi, tuy rằng hân vốn lạnh như vậy, nhưng ngày thường ở trước mặt nàng còn có một chút tươi cười, bây giờ rất nhiều ngày không thấy hân, nhưng hân so với ngày thường còn lạnh hơn vài phần.

Không nhịn được, nàng mở miệng nói: “Phu quân, thiếp có thể dùng bữa với chàng không?”

“Tùy nàng.” Mạc Kỳ Minh trả lời ngắn gọn.

Mặt Tam Vương phi vui vẻ lên, ngồi đối diện Mạc Kỳ Minh, hạ nhân vội đưa lên một bộ chén đũa. Cầm đũa, Tam Vương phi gấp một món thức ăn, ân cần lướt qua bàn ăn đưa đến trong chén Mạc Kỳ Minh, cười lấy lòng, nói: “Phu quân, mời dùng!”

Thuôn mặt tuấn tú đông lạnh của Mạc Kỳ Minh không có một tia ôn nhu, liếc mắt nhìn Tam Vương phi, ánh mắt lạnh thấu xương, thẳng đến khi Tam Vương phi hơi sợ, kinh hãi cúi đầu, mới lạnh lùng nói: “Về sau ở Lạc Hà viện an phần thủ kỷ là tốt rồi, bốn vương có hạ nhân hầu hạ, không nhọc Vương phi quan tâm.”

204. Chương 205

“Phu quân, chàng đây là có ý gì?” Tam Vương phi tái mặt, không thể tin nhìn Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Minh nhú mày, ý lạnh như trước không giảm một phần, “Tổ Khanh, ngày thường Bản Vương bận rộn chính sự, không để ý tới nàng, nay nàng đã hỏi nguyên nhân, thì ta nói cho nàng biết, ở yến tiệc chúc thọ phụ hoàng nàng đã làm gì? Tứ đệ là máu thịt đầu quả tim của phụ hoàng và mẫu hậu, Tứ Vương phi hiện tại lại nhận được ân sủng của bọn họ, nàng dám trước mặt mọi người vũ nhục Tứ Vương phi. Nàng ngu ngốc sao?”

Tứ đệ chết bệnh. Phụ hoàng bị đả kích lớn, cả triều cao thấp ai dám ở trước mặt phụ hoàng nói ra một câu Tứ đệ không tốt, nhất định là rút đầu. Nàng lại dám đi đụng vào chỗ đau lòng của phụ hoàng, Tứ Vương phi nếu như bẩm báo với phụ hoàng, nói nàng cười nhạo nàng ấy là quả phụ không có nam nhân, nàng nói phụ hoàng sẽ xử trí nàng như thế nào, lại xử trí bốn vương như thế nào?

Hừ! Tổ Khanh, đừng ý nàng là con cháu bên ngoài của phụ hoàng mà dám lăng nhục Tứ Vương phi. Tứ đệ không còn, nhưng nàng đừng quên nàng ấy còn có một tiểu Vương gia xem nàng ấy như bảo vật! Mà sau lưng tiểu Vương gia còn có Nhị Vương gia, ba vị Vương Gia khác nàng thấy ai không phải cùng Tứ đệ huynh đệ tình thâm? Tứ Vương phi phải e ngại nàng sao? Bốn vương xem nàng là trong đầu rối loạn, đến đạo lý ấy cũng không thông. Nàng muốn làm cái gì với nàng ấy?”

Tam Vương phi càng nghe càng kinh hãi, sắc mặt càng thêm trắng, dẫu môi nói: “Phu quân, Tổ Khanh sai lầm rồi, chàng tha thứ cho thiếp một lần đi.”

“Tổ Khanh, bốn vương cảnh cáo nàng, thu hồi bụng dạ hẹp hòi của nàng lại. Còn dám cho bốn vương thêm phiền toái, tuyệt không tha thứ! Ngày sau an phận ở Lạc Hà viện của nàng, không được lại phất nha hoàn đến mời bốn vương. Bốn vương mỗi đêm nghỉ ở cái viện nào, nàng không cần quan tâm, cũng không cho nàng đầu đá cùng tỷ muội khác trong viện, có nghe hay không?” Trong lời nói của Mạc Kỳ Minh mang theo ý lạnh cùng bén nhọn.

Sắc mặt Tam Vương phi trắng xanh, thân mình run rẩy, “Phu... phu quân, chàng là đang trừng phạt thần thiếp sao? Chàng... chàng là bị một khúc múa của Tứ Vương phi câu hồn rồi sao?”

“Rầm!”

Một chưởng đập xuống mặt bàn, sâu trong mắt Mạc Kỳ Minh tản ra thị huyết ác độc, khuôn mặt tuấn tú như nhiễm lên băng lạnh ngàn năm, híp mắt cắn răng nói: “Quách Tổ Khanh, chuyện của bốn vương còn chưa tới phiên nàng chất vấn! Người đâu, đưa Vương phi trở về, trong nửa tháng không cho phép bước ra khỏi Lạc Hà viện một bước!”

“Phu quân!”

“Đi ra ngoài!”

Mạc Kỳ Minh quăng đũa ra, đứng dậy trở về nội thất, hai thị vệ lập tức tiến lên khom người nói: “Vương phi, mời!”

Rất nhanh, trong phòng khôi phục một mảnh yên tĩnh, đến cây kim rớt xuống đất cũng có thể nghe rõ ràng.

Mạc Kỳ Minh lo lắng nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên khuôn mặt luôn tươi tắn, trong đình nàng ghé vào trên lỗ tai hắn, hơi thở thơm ngọt của nàng... Bừng tỉnh lại, trong lòng nóng lên, khuôn mặt ửng đỏ, bàn tay nhanh nắm chặt.

Đột nhiên hắn ngồi dậy, trong mắt dâng lên một cỗ lãnh ý âm độc quyết tuyệt!

Không! Hắn há có thể động tình với nàng, hắn không nên có tình, đối với bất kỳ người nào cũng không nên! Hắn có thể không giết nàng, nhưng tuyệt không thể bị nàng nắm lấy. Hắn muốn lợi dụng nàng, lợi dụng Lăng Bắc Nguyên, dùng hết thủ đoạn bức một người phải lộ ra!

Ngày đó, trong rừng cây, toàn bộ người hắn phái đi mai phục đã biến mất, mà nàng lại thoát hiểm, không bị thương tổn một phần, người có thể ẩn vào hoàng cung giải độc cho Mạc Ly Hiên, có năng lực khổng chế vu thuật của hắn, hắn tuyệt đối có lý do tin người kia không có chết!

Bởi vì người sớm nên chết hai năm trước lại cố tình sống lâu hai năm, không có chết vì kịch độc mà lại chết vì bệnh, làm sao không khiến hắn hoài nghi.

Mất sâu đột nhiên nhú lại, ngày hạ táng, nàng nổi điên nói là hồn phách người nọ đã trở lại báo mộng không cho phép mở hòm, trên đời này thật khéo có chuyện như vậy sao? Vẫn là nàng biết cái gì đó!

Hoặc là nói nàng luôn luôn biết người nọ không có chết sao? Có lẽ hắn nên dò xét một phen!

Tứ Vương phủ, Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn nhìn bản báo cáo tình hình thực tế trong tay, mày rậm nhíu lại, suy tư thật lâu, sau đó quyết đoán phân phó: “Vô Cực, kêu Tư Khuynh tới gặp bốn vương!”

“Vâng, chủ tử!” Vô Cực nhận lệnh rời khỏi.

Rất nhanh, quản gia Tư Khuynh tiến vào, ôm quyền cung kính nói: “Chủ tử, nô tài ở đây!”

“Bí mật liên lạc với Lăng Bắc Nguyên, người gặp ông ta một lần. Bản Vương vừa nhận được tin tình báo chuẩn xác, Lăng Bắc Nguyên cùng Mạc Kỳ Minh trước đây cũng không qua lại, chính là Lăng Bắc Nguyên một mình điều tra bốn vương. Bốn vương đoán ông ta là hoài nghi đại ca chết có liên quan đến bốn vương, nhưng bốn vương lại đột nhiên chết bệnh làm ông ta sinh nghi, cho nên mới âm thầm điều tra nghe ngóng. Người tùy cơ ứng biến, không thể để lộ chân tướng, đồng thời moi ra mục đích thật sự của ông ta.” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói.

Quản gia hơi hơi kinh ngạc, gật đầu, “Vâng, chủ tử nô tài hiểu rõ.”

“Vương phi đang làm gì?” Mạc Kỳ Hàn bưng bát trà lên, thuận miệng hỏi.

“Thưa chủ tử, Vương phi vẽ tranh.” Quản gia vừa nói, đầu lông mày vừa co rút vài cái.

Mạc Kỳ Hàn ngược mắt, khuôn mặt tuấn tú nhiễm lên ý cười, “Thế nào lại tĩnh tâm vẽ tranh được, buổi sáng không phải còn quây ầm ĩ muốn ra phố sao?”

“Khụ khụ!” Quần gia cúi đầu, ho khan hai tiếng, quần lợi hại, “Chủ tử, Vương phi vì buổi sáng bị nô tài ngăn lại mà chưa hết giận đâu!”

“Sao, chưa hết giận? Không phải người nói nàng vẽ tranh sao? Vẽ như thế nào? Bẩm vương còn chưa đã biết khả năng hội họa của nàng.” Mạc Kỳ Hàn giật mình nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, quần gia không tự chủ càng cúi đầu lưỡng lự, “Chủ tử, Vương phi đang vẽ nô tài!”

“Cái gì? Ha ha ha, nàng vẽ người ra sao? Chắc là đem người vẽ xấu đi.” Mạc Kỳ Hàn thoải mái cười to.

“Chủ tử, nô tài... nô tài khó mà nói.” Về mặt quần gia cầu xin, buồn bực như gặp trở ngại.

Mạc Kỳ Hàn ném một chữ: “Nói!”

Quần gia nuốt nước miếng lúng túng nói: “Vương phi vẽ một nam nhân ăn mặc giống nô tài, trên trán viết hai chữ rất to – quần gia!”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn lại ngăn người, cười lên: “Ha ha ha, Tư Khuynh, người đừng quấy nhiễu nàng, tùy nàng hồ nháo đi, chỉ cần nàng cao hứng là tốt rồi. Người coi như không thấy sẽ không bực mình!”

“Vâng!” Quần gia càng thêm buồn bực cúi thấp đầu xuống, hẩn rõ ràng nhìn thấy a! Chủ tử đau Vương phi, hẩn đáng thương bị coi như vật hi sinh, hồng mất!

Mạc Kỳ Hàn gần như có thể tưởng tượng đến biểu tình khi Lăng Tuyết Mạn vẽ tranh, nha đầu này nghịch ngợm gây sự a!

“Tốt lắm, Tư Khuynh người lui ra đi!”

“Nô tài cáo lui!”

Đứng dậy, ra đứng ở cửa viện, nắng ấm chiếu lên trên người, Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, tâm tình thoải mái vô cùng.

205. Chương 206

Mặt trời lặn, bầu trời đột nhiên nổi những trận mưa tuyết lạnh buốt cùng với những cơn cuồng phong, mấy đóa hoa mai trong viện bị đánh rơi xuống nằm đỏ sẫm trên nền tuyết trắng tinh, diêm lệ lóa mắt.

Mạc Kỳ Hàn mới bước ra cửa phòng, quần gia liền vội vàng tới “Chủ tử, không xong Vương phi đột nhiên nôn mửa không thôi.”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn cả kinh “Buổi chiều không phải còn rất tốt à? Làm sao có thể đột nhiên sinh bệnh? Truyền thái y chưa?”

“Chủ tử, tiểu Vương gia đã phái người đi gọi thái y. Bữa trưa khi Vương phi dùng cơm, nói là khẩu vị không tốt, nô tài liền gọi phòng ăn làm cháo trứng bắc thảo Vương phi thích ăn. Nô tài đã dùng ngân châm nghiệm qua không có độc, nô tài cũng nghĩ không thông tại sao lại đột nhiên như thế. Chẳng lẽ -”

Quần gia đột nhiên dừng lại, ngược mắt kinh ngạc nhìn Mạc Kỳ Hàn. Mạc Kỳ Hàn đầu tiên là ngăn người vài giây, sau hiểu được, sắc mặt lập tức hơi tái, nhíu mày, “Sẽ không, bốn vương mỗi lần đều uống thuốc, nên sẽ không!”

“Chủ tử, vậy bây giờ nên làm thế nào? Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu thái y đến đây bắt mạch, nếu Vương phi thật sự...” Quần gia không dám nói tiếp, cúi đầu chờ đợi Mạc Kỳ Hàn ra lệnh.

Mạc Kỳ Hàn sầu lo, trầm ngâm nửa ngày mới hỏi: “Tiểu Vương gia hiện tại ở trong phòng coi chừng sao?”

“Vâng, tiểu Vương gia lo lắng gần chết, một khắc cũng không rời.” Quần gia nhỏ giọng nói.

“Thái y nào đến?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày chặt hơn.

“Chủ tử, thái y trực hôm nay nô tài không biết là người nào!” Quản gia lo lắng, trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Mạc Kỳ Hàn không tự chủ siết chặt mười ngón tay, hàn ý trong mắt sâu thẳm. “Đáng chết! Tìm cách kéo tiểu Vương gia rời đi, bổn vương nhờ sư phụ trước bắt mạch nhìn xem rốt cuộc như thế nào!”

“Chủ tử, việc này hơi khó! Tiểu Vương gia kiên trì hết sức, ngài cũng biết tình cảm của tiểu Vương gia đối với Vương phi. Lúc nô tài đến, tiểu Vương gia đã muốn diên, tự mình chăm sóc Vương phi, muốn khuyên ngài ấy rời đi chỉ sợ không dễ dàng!” Quản gia nắm chặt nắm tay lo lắng.

Mạc Kỳ Hàn vung cấm bào vào phòng, quản gia vội đuổi theo. Tâm Mạc Kỳ Hàn nhất thời rối như tơ vò. Bây giờ còn không phải thời điểm công khai, nếu Lăng Tuyết Mạn thật sự có thai, không thể nghi ngờ rằng Mạc Kỳ Minh sẽ lấy cớ đó vận ngã Tứ Vương phủ, mà Lăng Tuyết Mạn sẽ gặp nguy hiểm trước nay chưa từng có, phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho nàng, mà hắn nếu như lộ diện sẽ hồng bồng cục sắp đặt bấy lâu nay!

Thù của Đại ca làm sao hấn báo?

Bỗng dưng Mạc Kỳ Hàn dừng bước, dần dần bình tĩnh trở lại, thay vào đó là nét mặt kiên quyết mà lạnh lẽo! “Tư Khuynh, kêu thái y bắt mạch đi!”

“Chủ tử?” Quản gia kinh ngạc ngược mắt, “Vây chắn ra kết quả là...”

Khóe môi Mạc Kỳ Hàn hơi gợi lên nụ cười lạnh, “Hắn muốn đấu, bổn vương liền đấu cùng hắn!”

“Chủ tử, vậy chỗ tiểu Vương gia làm sao bây giờ?” Quản gia căng thẳng dò hỏi.

“Tiểu Vương gia nhất định là coi việc bảo vệ Vương phi là trên hết. Con át chủ bài của bổn vương liền đặt ở tiểu trên người Vương gia. Người tùy thời phái Xuân Đường Thu Nguyệt báo lại.”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Trong phòng lại yên tĩnh trở lại, thần sắc Mạc Kỳ Hàn cũng khôi phục như thường, chỉ hơi nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng trong lòng đau đớn không chịu nổi. Ở thời khắc nàng sinh bệnh hấn lại không thể ở bên cạnh nàng.

Đứa bé... bọn họ có con sao? Không, sẽ không! Hấn luôn uống thuốc tránh thai. Nhưng nguyệt sự của nàng có vẻ như thật lâu rồi chưa tới.

Khép hờ mắt, Mạc Kỳ Hàn kiên quyết đi mất thất.

“Sư phụ, không được ngủ nữa, mau tỉnh lại!”

“Sư phụ!”

Thiên Cơ lão nhân mơ màng cảm giác có người đẩy hấn rời giường, liền nổi giận tung một chưởng, mắng: “Tiểu tử chớ quấy rầy sư phụ! Lại âm ỉ ta sẽ thiên con!”

“Sao?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày né qua một chưởng kia, đồng thời lớn giọng, “Sư phụ, ngài muốn thiên ai?”

Nghe vậy Thiên Cơ lão nhân mở mắt, đợi thấy rõ người đứng bên giường, chớp mắt vài cái, sau đó khẽ nhắm mắt, trốn vào chăn giả bộ ngủ.

“Sư phụ chớ giả bộ, nhanh đứng lên, con có việc hỏi ngài.” Mạc Kỳ Hàn đen mặt đẩy một cái.

“Hàn tiểu tử, con không cho phép tính toán với sư phụ, sư phụ nghĩ con là Mộng Thanh!” Thiên Cơ lão nhân ở trong chăn nói lầm bầm.

“Nói cái gì con đó?” Lâm Mộng Thanh đập cửa tiến vào, phui bông tuyết trên người, tò mò hỏi.

“Mộng Thanh, như thế nào rồi?” Mạc Kỳ Hàn tiến lên hỏi vội.

“Thu hoạch được một chút. Chút nữa đệ nói. Bây giờ đệ đói bụng quá rồi, cả một ngày không có hạt cơm nào vào bụng.” Lâm Mộng Thanh phờ phạc khoát tay, đi đến ghế ngồi xuống.

“Vô Cực chuẩn bị cơm!” Mạc Kỳ Hàn vội hướng bên ngoài hô.

Thiên Cơ lão nhân xốc chăn nhảy xuống giường, “Hàn tiểu tử, con tìm sư phụ chuyện gì?”

“Sư phụ, Mạn Mạn không thoải mái, nôn mửa suốt, có phải là mang thai không?” Mạc Kỳ Hàn do dự một chút, vẫn là hỏi thẳng.

Nghe vậy, Lâm Mộng Thanh kinh hãi nuốt nước miếng, đưa ra ngón tay cái ra, “Sư huynh rất lợi hại!”

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, trừng mắt một cái “Lúc này đệ còn trêu ghẹo ta!”

“Ách...” Lâm Mộng Thanh cúi đầu yên lặng.

Thiên Cơ lão nhân nhú mày trầm mặc, lại hỏi: “Tuyết Mạn nha đầu bao lâu không có tới cái kia rồi?”

“Có vẻ như hơn một tháng rồi.” Mạc Kỳ Hàn đỏ mặt xấu hổ không thôi.

Thiên Cơ lão nhân suy tư nói: “Vậy rất phiền toái! Thuốc sư phụ đưa chỉ cần mỗi lần con nhớ uống sẽ không có việc ngoài ý muốn, trừ khi nha đầu kia trộm uống rượu mà con lại không biết, vậy sẽ...”

“Sư phụ!”

Mặt Mạc Kỳ Hàn tái nhợt vài phần, thật ra có khả năng nàng đã uống một chút mà hắn không biết.

“Sư huynh, sư tẩu bị bệnh, tiểu Vương gia sẽ truyền thái y tới. Thái y đó có thể mua chuộc được không?” Lâm Mộng Thanh không đùa nữa, nghiêm trang hỏi.

“Hừ, sợ là tất cả thái y trong Thái Y Viện đều sớm bị Mạc Kỳ Minh nắm giữ trong tay! Nếu như Mạn Mạn thật sự mang thai, Ly Hiên sẽ không để cho thái y dễ dàng rời Tứ Vương phủ, còn có, chỉ sợ vô luận Mạn Mạn có mang thai hay không, kết quả bất mạch đều sẽ là...”

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nảy lên một chút ý lạnh, tiện đà tự tin giương đầu lông mày, “Vô Cực!”

Vô Cực tiến vào, “Chủ tử, xin phân phó!”

Mạc Kỳ Hàn thì thầm nói: “Lập tức đi tìm Tư Khuynh, gọi hắn tới.”

“Vâng, chủ tử!”

“Mộng Thanh tức khắc dịch dung cho sư phụ!”

“Ách, đệ còn chưa đựng chén cơm.”

“Chỉ cần hiện tại không đói chết, chút nữa ăn mấy chục chén cũng được.”

206. Chương 207

Cúc Thủy Viên

“Mẫu thân, ngài uống chút nước, thái y sắp tới rồi.” Mạc Ly Hiên vừa vỗ lưng Lăng Tuyết Mạn, vừa nhận cốc nước từ tay Thu Nguyệt, đưa đến bên miệng Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn nhấp vài ngụm, sắc mặt vô cùng tái nhợt, ăn vào cái gì đều ói ra toàn bộ, vô lực dựa vào gối, muốn nói chuyện cũng không nổi.

“Mẫu thân, con nghĩ ngài chắc là bị cảm lạnh, nên đắp chăn kín lại.” Mạc Ly Hiên buông cốc nước, chỉnh góc chăn, suy nghĩ một chút nói: “Xuân Đường Thu Nguyệt, đem lò than lên, lấy thêm một cái lò sưởi nhỏ lại đây.”

“Vâng, tiểu Vương gia!” Hai nha hoàn vội vàng đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn nhớ lại buổi sáng vụng trộm đi hồ Nguyệt Lượng chơi tuyết, nhưng cổ thân thể này cũng không đến nỗi yếu kém như vậy đi.

Hiên nhi cũng là mới đứa bé, lại biết chăm sóc người khác cẩn thận như vậy, Lăng Tuyết Mạn miễn cưỡng tươi cười, đưa thay sờ sờ mặt Mạc Ly Hiên, cảm ơn cuộc đời này có một nam nhân yêu nàng sâu sắc, lại có một đứa con không hề có liên hệ máu mủ nhưng rất quý trọng nàng. Cuộc đời này còn cầu gì hơn.

“Mẫu thân, Hiên nhi không phải con nít. Sang năm Hiên nhi đã mười tuổi, cũng sắp trưởng thành rồi!” Mạc Ly Hiên cau mày cầm khăn lau mồ hôi trên trán cho Lăng Tuyết Mạn, bất mãn nói.

“Đứa nhỏ, ha ha...” Lăng Tuyết Mạn bật cười, trong lòng đột nhiên lộ bộp một chút, tươi cười biến mất. Triệu chứng này không phải là... sẽ không là...

Trên trán càng ứa nhiều mồ hôi, sắc mặt vốn tái nhợt, giờ phút này không còn một chút máu.

“Hiên nhi!”

Đột nhiên kêu một tiếng, Mạc Ly Hiên đang ngâm khăn trong chậu nước nóng liền ngẩng đầu lên hỏi: “Mẫu thân, như thế nào?”

“Đừng gọi thái y đến đây, ta không có chuyện gì.” Lăng Tuyết Mạn rất kiên quyết, nói nhanh.

“Mẫu thân, ngài phải ngoan một chút, nghe lời một chút. Thái y đến bắt mạch thôi, nhất định là cảm mạo, nếu không thì là phong hàn, uống thuốc mới khỏe.” Mạc Ly Hiên nhẫn nại khuyên, tay cầm khăn nhắc lên một góc chăn, cẩn thận lau chùi lòng bàn tay cho Lăng Tuyết Mạn.

“Không, ta không có bệnh gì hết.” Lăng Tuyết Mạn nóng nảy cầm tay Mạc Ly Hiên, vội vàng nói.

Mạc Ly Hiên tiếp tục khuyên: “Mẫu thân, ngài đừng lo lắng, không phải bệnh nặng gì đâu, thuốc tuy rằng khó uống, nhưng có thể chữa bệnh mà. Nếu ngài sợ uống thuốc đắng, Hiên nhi sẽ uống cùng ngài, uống rồi ăn vào chút đường là hết đắng.”

“Không phải, Hiên nhi, ta... ta...” Lăng Tuyết Mạn cuống đến phát khóc, nàng không biết nên nói như thế nào, thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, trong lòng hoảng loạn bất lực, hoang mang lo sợ. Giờ phút này chỉ có một mình nàng, không ai giúp nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ đây!

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, bên ngoài truyền đến thanh âm của quản gia, “Tiểu Vương gia, Lưu thái y đến.”

Thân mình Lăng Tuyết Mạn chấn động, chăm chăm nhìn ra ngoài cửa.

Mạc Ly Hiên lại vui vẻ vội nói: “Mau mời!”

Cửa mở, tiến vào là một thái y chừng hơn bốn mươi tuổi, cung kính quỳ xuống thỉnh an, “Hạ quan bái kiến tiểu Vương gia! Bái kiến Vương phi!”

Quản gia cũng đi đến, lẳng lặng đứng ở một bên.

“Lưu thái y xin đứng lên, mau giúp mẫu thân ta. Ngài luôn luôn nôn không ngừng, có phải bị cảm lạnh không?” Mạc Ly Hiên lo lắng nói.

“Tạ tiểu Vương gia!”

Lưu thái y đứng dậy, đến gần một bước ngồi ở ghế đặt cạnh giường tròn, “Vương phi, thỉnh vươn dưới cổ tay phải để hạ quan bắt mạch cho ngài.”

Lăng Tuyết Mạn đại ra nhìn thái y, biểu tình càng thêm cứng nhắc. Nàng muốn nói không cần bắt mạch, nhưng nhìn vào ánh mắt bình tĩnh nhưng có chút sắc bén cùng soi mói của Lưu thái y, cổ họng giống như bị chặn, không phát ra được thanh âm nào.

Mà Mạc Ly Hiên thúc giục, “Mẫu thân, cho thái y xem một chút đi.”

Lăng Tuyết Mạn vẫn không có trả lời, ánh mắt đại ra.

Thần sắc quản gia lạnh nhạt hết sức, nhẹ giọng mở miệng: “Thái y, Vương phi nhà ta lúc trước liên tục gặp nạn, phải gọi thái y nhiều lần, trong lòng chắc là có chút hoảng sợ, thái y đừng vội.”

Nói xong nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, nhè nhẹ cười, “Vương phi, trong lòng không cần sợ, cho thái y bắt mạch một chút xem thân thể Vương phi có việc gì không?”

Có vẻ như đang ám chỉ Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình nâng mắt nhìn quản gia, trong lòng nói không nên lời là cái mùi vị gì. Quản gia này cũng đúng là người khó có thể nắm bắt, giống như Tình nhân của nàng làm người thấy không rõ cũng đoán không ra.

Bỗng dưng nàng muốn đánh cuộc một lần, không phải né tránh làm người ta sinh nghi sao? Cho dù nàng thật sự mang thai, trong phòng này cũng chỉ có Ly Hiên, quản gia, thái y cùng nàng là bốn người. Nếu như nàng cầu xin Ly Hiên, Ly Hiên sẽ bảo hộ nàng, không cho bọn họ nói ra, nàng lại tìm cơ hội phá thai là được.

“Thái y, người chặn đi!”

Vươn tay phải đặt ở trên gối cho Lưu thái y chuẩn bị bắt mạch. Lưu thái y chậm rãi vươn tay dò mạch đập của nàng.

Trong phòng yên tĩnh cực kỳ, Lăng Tuyết Mạn khẩn trương, âm thầm nín chặt tay áo, lòng bàn tay đã ẩm do rịn mồ hôi.

Mạc Ly Hiên liếc mắt nhìn tay thái y, quản gia trên mặt nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lo âu không chịu nổi, nếu đúng như chủ tử đoán, hẳn chỉ sợ Vương phi sẽ kích động!

Thời gian trôi qua thật lâu, lâu đến tim Lăng Tuyết Mạn đã muốn nhảy ra khỏi cổ họng, bỗng Lưu thái y làm vẻ mặt nghiêm trọng nhìn nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại nhìn Mạc Ly Hiên, một bộ dạng dường như muốn nói lại thôi.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời lạnh người, đầu óc ong ong, cổ họng phát không ra một chữ.

Mạc Ly Hiên lo lắng không thôi, “Lưu thái y, mẫu thân của ta có phải bị cảm lạnh không?”

“Tiểu Vương gia, hạ quan không biết...” Lưu thái y chậm rãi đứng lên cúi đầu.

“Cái gì gọi là không biết? Người là thái y, chẩn mạch nửa ngày thế nào lại không biết mẫu thân của ta bị bệnh gì?” Mạc Ly Hiên nổi giận đứng lên chất vấn.

Lưu thái y quỳ xuống, vãn cúi đầu, thanh âm rất nhỏ, “Hồi tiểu Vương gia, hạ quan không dám lừa gạt tiểu Vương gia, bệnh của Vương phi hạ quan khó mà nói.”

“Vì sao khó nói? Chẳng lẽ mẫu thân của ta bị bệnh gì nặng sao?” Mạc Ly Hiên nghe vậy liền vội quay đầu nhìn Lăng Tuyết Mạn một cái, vẻ mặt đại ra, cường chế kích động trong lòng, hạ giọng, “Lưu thái y, người đi theo ta.”

“Vâng, tiểu Vương gia!” Lưu thái y gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia cười lạnh không dễ phát giác.

207. Chương 208

Mạc Ly Hiên mang Lưu thái y đi ra đại sảnh, quản gia cũng đi theo. Trong phòng ngủ chỉ còn lại có một mình Lăng Tuyết Mạn.

Ngây ngốc nằm, chậm rãi thu hồi tay vào trong chăn, bất giác xoa bụng lưng tung, tưởng tượng nơi này có khả năng đựng dục một sinh mệnh nhỏ, một bảo bối nhỏ thuộc về nàng cùng Tình nhân. Nhưng nếu là sự thật, hài tử đáng thương này sợ là không sống được.

Nước mắt đột nhiên rơi xuống, hai tay bưng kín mặt không dám lên tiếng, chỉ dè nén nỉ non, nước mắt từ giữa ngón tay chảy xuống không ngừng.

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ở bên tai, Lăng Tuyết Mạn không có ngẩng đầu, chỉ co hai chân, vùi đầu vào.

Một bàn tay lạnh buốt vén lên sợi tóc trước trán Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn đang hoảng hốt chỉ cho là Mạc Ly Hiên, thì thào nói: “Hiên nhi, mẫu thân sắp chết phải không?”

“Mạn Mạn!”

Người đến nhẹ thở ra hai chữ, thân mình cao to ngồi xuống giường.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ, nhìn thấy nam nhân mặc quần áo trắng, mang khăn che mặt, gần trong gang tấc, nàng thấy rõ ràng một đôi mắt y hệt ngày đó trong rừng cây, còn có tiếng nói quen thuộc tận xương của hắn, “Mạn Mạn!”

“Tình nhân!” Lăng Tuyết Mạn vén chăn nhào vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, nước mắt rơi nhanh hơn, “Là chàng sao? Đúng là chàng sao?”

“Là ta đến đây. Mạn Mạn đừng khóc, cái gì cũng đừng sợ, ta ở ngay bên cạnh nàng rồi.” Mạc Kỳ Hàn ôm chặt thiên hạ không ngừng run rẩy trong lòng, ôn nhu an ủi.

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhớ lại, vội thẳng người lên, khẩn trương nhìn ra ngoài bình phong, “Tình nhân, chàng vào bằng cách nào? Chàng đi nhanh lên, hiện tại trời sáng sao chàng lại cả gan đến đây? Chút nữa Ly Hiên cùng quần gia sẽ trở về, chàng nhanh đi đi!”

“Mạn Mạn nàng...” Mạc Kỳ Hàn mới mở miệng, Lăng Tuyết Mạn liền vội cắt lời, đẩy hắn ra ngoài “Đi nhanh, để người ta nhìn đến chàng còn có thể đi được không?”

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn cầm hai tay Lăng Tuyết Mạn, đưa tới bên môi khăn che mặt hôn một cái, nhẹ giọng nói: “Một chút bọn họ cũng chưa về. Ta biết nàng bị bệnh, sợ nàng nghĩ vớ nghĩ vẩn nên đến an ủi nàng, nàng đừng lo lắng, nàng sẽ không mang thai, tin ta! Nhưng nàng ngàn vạn lần đừng rối loạn làm cho người ta sinh nghi, có thể nhìn ra chỗ không thích hợp, biết không? Nếu thái y kia nói nàng không sạch, có thai gì đó, nàng liền cây ngay không sợ chết đứng, chỉ trích hắn, uốn thẳng sống lưng lên, Ly Hiên luôn làm chỗ dựa cho nàng, tìm đại phu khác đến bắt mạch, cho dù nói yêu cầu nghiệm thân chứng minh thân thanh bạch cũng có thể. Ly Hiên bảo hộ nàng, nhất định sẽ đem tội danh đổ trên đầu thái y, còn việc tìm đại phu khác ta sẽ an bài, hắn sẽ xem bệnh cho nàng, bắt luận có mang thai hay không hắn sẽ chỉ nói nàng không có mang thai, thuần khiết trong trắng. Về phần kết quả thật sự, chờ buổi tối đến ta đây lại nói cho nàng.”

“Thật sẽ không mang thai sao? Tình nhân, ta rất sợ, chàng thật có thể an bài đại phu tiến vào sao? Nếu Ly Hiên còn muốn gọi một thái y khác thì sao?” Lăng Tuyết Mạn yên tâm một ít nhưng vẫn sầu lo không ngừng.

“Mạn Mạn, vẫn là câu nói kia, tin ta! Ta sẽ không đặt nàng nơi đầu sóng ngọn gió, nếu trong bụng nàng thật có con của chúng ta, ta sẽ tìm cách bảo vệ nó, bảo vệ nàng, ai cũng không có việc gì.”

Mất nhìn Lăng Tuyết Mạn bất lực, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cảm giác trách nhiệm trên vai mình nặng hơn một chút. Thật sự nếu nàng có cốt nhục của hắn, hắn sẽ không nỡ thương tổn thân thể của nàng mà xóa đứa nhỏ, hắn chỉ còn cách đi gặp phụ hoàng thôi!

Ánh mắt kiên định của Mạc Kỳ Hàn ủng hộ Lăng Tuyết Mạn, nàng nhấc tay áo lau nước mắt một cái, “Tình nhân, ta đã biết, chàng yên tâm đi!”

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu vui mừng, lại ôm Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, ta đi rồi, nàng nhắm mắt lại ngủ đi, không nên nhìn ta, biết không?”

“Ừm.”

“Tóm lại một câu nói, muốn để người khác tin nàng, đầu tiên chính nàng tin mình là thân hoàn bích, nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ.”

“Ta đi rồi.”

Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn nằm xuống, đắp kín mền cho nàng, xem nàng quay lưng qua mới nhẹ nhàng cười cất bước đi ra ngoài.

Trong đại sảnh.

Mạc Ly Hiên ngồi trên ghế, quần gia đứng ở một bên, bọn nha hoàn dâng trà. Mạc Ly Hiên đuổi bọn hạ nhân đi ra ngoài, mới hỏi: “Lưu thái y, mẫu thân của ta rốt cuộc bệnh gì? Người cứ nói đừng ngại!”

“Tiểu Vương gia, hạ quan nếu nói ra sợ là tội chết! thỉnh tiểu Vương gia lại gọi thái y khác đến cùng nhau chẩn đi!” Lưu thái y đứng ở phía dưới, khom người cúi đầu nói.

Mạc Ly Hiên nhú mày, càng lúc càng lo lắng, ngữ khí mang theo một chút tức giận, “Lưu thái y, hiện tại ta cho người nói!”

Lưu thái y run một cái, đầu lại hạ thấp xuống một phần, “Hồi tiểu Vương gia, có thể là hạ quan y thuật vụng về, học nghệ không tinh, hạ quan chẩn ra Vương phi hình như có hỉ mạch!”

“Cái gì!”

Mạc Ly Hiên bật đứng lên, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, thân mình lung lay mấy cái. Quần gia vội đỡ lấy, lạnh lùng nói: “Lưu thái y, ông sao có thể làm bẩn danh dự Vương phi nhà ta!”

Mạc Ly Hiên bước nhanh xuống, đứng ở trước mặt Lưu thái y, nắm cổ áo của hắn, hung ác nói: “Lưu thái y, người xác định người không có chẩn sai sao? Người cũng biết phụ hoàng ta chưa có bái đường đã nhắm mắt, mẫu thân của ta làm sao có thể có hỉ mạch!”

“Tiểu Vương gia, hạ quan không dám! Chính là bởi vì hạ quan biết, cho nên mới thỉnh tiểu Vương gia gọi thái y khác tới chẩn lại!” Lưu thái y sợ hãi không thôi, trên trán toát mồ hôi lạnh.

“Tiểu Vương gia, Vương phi ngày đêm ở phủ, nô tài cùng tiểu Vương gia quản lý Vương phủ, làm sao có thể làm ra cái việc như thế? (chính là đã làm ra cái việc như thế, còn làm nhiều lần nữa. Có độc giả làm chứng nhé.) Việc này nhất định là Lưu thái y là một kẻ lang băm, chẩn bệnh lung tung, hoặc là bị người xúi giục đến làm bẩn Vương phi, bôi nhọ Vương gia. Xin tiểu Vương gia mang Lưu thái y đến gặp Vương phi đối chất, điều tra chân tướng!” Quần gia đầy cảm phẫn nói.

Lưu thái y đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn quần gia, lạnh lùng nói: “Quần gia Tứ Vương phủ quả là người lợi hại. Hạ quan vừa rồi đã nói chỉ nghi ngờ là hỉ mạch, vẫn chưa chẩn đoán chính xác, việc đối chất không có gì không thể, hạ quan chấp nhận.”

“Lưu thái y to gan!” Mạc Ly Hiên vung tay áo, đẩy Lưu thái y lão đảo lui một bước, quỳ ập xuống đất.

Ánh mắt tàn nhẫn vượt qua tuổi của Mạc Ly Hiên nhìn Lưu thái y, lạnh như băng nói: “Đi gặp Vương phi đối chứng!”

208. Chương 209

Lúc vào phòng ngủ, Xuân Đường Thu Nguyệt đã trở lại, đang hầu hạ Lăng Tuyết Mạn uống nước.

“Mẫu thân, hiện tại như thế nào rồi?” Mạc Ly Hiên ngồi ở cạnh giường, đưa tay thăm sờ trán Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cười, lắc đầu, ngữ khí thoải mái nói: “Hiên nhi, ta còn khỏe, kết quả ta bị bệnh gì? Là bệnh rất nghiêm trọng sao?”

Nghe vậy, Mạc Ly Hiên thả lỏng tâm một chút, cũng lắc đầu, “Mẫu thân không khó chịu là tốt rồi, là Lưu thái y chẩn đoán sai, kết quả bắt mạch là hỉ mạch.”

“Cái gì? Hỉ mạch!” Lăng Tuyết Mạn vừa uống một ngụm nước liền phun ra, “Khụ khụ, tên khốn kiếp nào dám nói ta có hỉ mạch! Cô nãi nãi vẫn là hoàng hoa khuê nữ!”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên vội vã vỗ lưng cho nàng, cũng lớn tiếng trách cứ: “Lưu thái y lập tức bồi tội với Vương phi! Bằng không ngày mai bốn vương bẩm báo Hoàng Thượng trị tội người phạm thượng!”

Lần đầu tiên Mạc Ly Hiên tự xưng bốn vương, đương nhiên có chứa lực uy hiếp rất mạnh!

Lưu thái y bị Lăng Tuyết Mạn trả lời cực kỳ tự nhiên, chấn động, hai chân mềm nhũn quỳ ở trên mặt đất, lắp bắp nói: “Vương phi thứ tội! Là hạ quan chẩn đoán sai, hạ quan biết tội, cầu Vương phi khai ân!”

“Chẩn sai?” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, giận tím mặt xốc chân xuống giường, đứng trên cao nhìn xuống Lưu thái y trước mặt, lạnh giọng quát: “Người là đại phu từ đâu tới? Đến có phải hỉ mạch không cũng không thể xác định, người còn làm thái y làm gì! Trên cổ người có mấy cái đầu, dám nói cô nãi nãi có tin vui? Người tại sao không đi am ni cô nói ni cô có tin vui đi! Đáng chết, cô nãi nãi hôm nay cho người chết tâm phục khẩu phục!”

Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển trợn mắt trừng mắt, sau đó nghiêng đầu nói: “Ly Hiên, một cái thái y chẩn không chính xác, vậy thì đi tìm bất kỳ một cái đại phu vô danh trong kinh thành cho ta, đã là thầy thuốc nếu đến hỉ mạch cũng chẩn không rõ thì còn làm đại phu cái gì, còn có mặt mũi làm thái y trong cung sao? Còn có, trong sạch của ta không cho phép vũ nhục, tìm ma ma lại đây nghiệm thân cho ta!”

Dứt lời, ánh mắt căm phẫn lại trở lại trên người Lưu thái y, “Lúc trước người nói khó mà nói, ta còn nghĩ rằng ta bị bệnh không thể trị, sợ đến nói không nên lời, nhưng người lại chẩn cho cô nãi nãi ta ra một chuyện thật đáng cười như vậy! Đợi đại phu chẩn, và ma ma nghiệm thân, cô nãi nãi hôm nay liền kéo thân mang bệnh cùng người tiến cung tìm phụ hoàng phân xử!”

Cái trán Lưu thái y sớm đã đụng mặt đất, sắc mặt trắng bệch, không ngừng đập đầu, “Vương phi thứ tội! Vương phi thứ tội!”

“Tức chết ta!” Lăng Tuyết Mạn trừng mắt Lưu thái y nói: “Quản gia, thái y trong cung đều là lang băm, thân bốn Vương phi hoàn bích nhưng lại nói ta có hỉ mạch, về sau bốn Vương phi cho dù bệnh chết cũng không cho gọi những kẻ lang băm này coi bệnh cho ta! Quản gia lập tức đi vào thành, tùy tiện tìm một đại phu đến. Lăng Tuyết Mạn ta quang minh chính đại, không sợ bất luận kẻ nào bắt mạch!”

“Vâng, Vương phi, nô tài lập tức đi!” Quản gia liền ôm quyền vội vàng đi ra ngoài.

Nghe xong lời nói của Lăng Tuyết Mạn, Mạc Ly Hiên càng tin hơn, bởi vì như lời quản gia nói, Lăng Tuyết Mạn gả vào Tứ Vương phủ hơn bốn tháng, ban ngày bên cạnh có nha hoàn thị vệ, ban đêm bốn phía Cúc Thủy Viên toàn là trạm gác ngầm, còn có Xuân Đường Thu Nguyệt thay phiên gác đêm, làm sao có thể tư thông với người khác.

Đưa tay đỡ lấy Lăng Tuyết Mạn, nói: “Mẫu thân, ngài ngồi xuống trước, chờ đại phu đến.”

Lưu thái y sợ, thân mình run rẩy không dám nâng đầu một chút, vốn biết bản thân mình hôm nay chính là ra con đường hiểm, lúc được gọi đến Tứ Vương phủ, hắn liền đi bẩm Tam Vương gia rồi sau đó có giờ phút nguy hiểm này đây!

Một lát sau, quản gia liền dẫn theo một đại phu đi vào. Lăng Tuyết Mạn cẩn thận nhìn đại phu này, lưng hơi cong, bả vai rộng, nét mặt vô cùng nghiêm túc, vừa đi vào liền quỳ xuống, thanh âm có chút đáng thương “Lão thảo dân bái kiến Tứ Vương phi! Bái kiến tiểu Vương gia!”

“Ông lão, mau đứng lên!” Lăng Tuyết Mạn không nỡ nhìn người lớn tuổi như vậy quỳ dưới chân nàng, vội nói.

Mạc Ly Hiên cũng mỉm cười, “Lão trượng, miễn lễ!”

“Tạ tiểu Vương gia! Tạ Vương phi!”

Đại phu đứng lên, tiến lên hỏi: “Xin hỏi là bắt mạch cho Vương phi sao?”

“Đúng vậy.” Lăng Tuyết Mạn đưa cổ tay phải ra.

“Vương phi chính là nôn mửa muốn ói sao?”

“Ừ, đúng vậy.”

Đại phu bắt mạch, Lăng Tuyết Mạn nhìn như bình tĩnh nhưng nội tâm vẫn khẩn trương không thôi, thật không biết đại phu này có phải Tình nhân an bài không, có thể vừa khéo được quản gia tìm đến sao?

Không đến một phút đồng hồ, đại phu liền thu tay về, bình tĩnh nói: “Vương phi sáng nay cảm mạo, phổi hít vào khí lạnh làm cho nôn mửa, mặt khác Vương phi ăn đồ lạnh, ngày sau ăn ít đi một chút, hiện tại sinh lý nữ nhân không điều hòa, đau ốm nói nhẹ thì nhẹ, nói nặng thì nặng, cần cẩn thận mới được. Thảo dân viết phương thuốc điều trị, Vương phi uống theo, không đến một tháng hành kinh sẽ bình thường.

“Đại phu... ta có mang thai không?” Lăng Tuyết Mạn nghe mà giật mình, này chẳng lẽ là đại phu thật sao? Ngay nguyệt sự cả nàng không bình thường cũng chẩn ra.

“Mang thai?” Đại phu kinh nghi một chút, lắc đầu nói: “Vương phi sao lại có hỉ mạch? Thảo dân làm nghề y vài thập niên, nếu đến cả có phải hỉ mạch không mà cũng có thể chẩn sai, thảo dân nguyện lấy cái chết tạ tội!”

“Ha ha!” Lăng Tuyết Mạn lúc này đắc ý quay mặt tròng Lưu thái y, mỉa mai: “Lưu thái y có nghe hay không? Người không phải cũng nên lấy cái chết tạ tội sao?”

Cả thân thể Lưu thái y đã ngã khụy xuống mặt đất. Nguyên bản hắn nói là giả, mục đích là thử Lăng Tuyết Mạn. Theo phản trả lời của nàng đối với chuyện này phán đoán có chuyện lạ hay không, nếu nàng thất kinh liền như Tam Vương gia tiên đoán, Tứ Vương gia chưa chết, hơn nữa biết được bọn họ hiện tại sống cùng nhau! Nếu ngược lại, hắn chỉ nói là chuẩn lầm sau đó thỉnh tội, sẽ không có chuyện gì. Ai ngờ Tứ Vương phi lại ác liệt tìm đại phu dân gian, còn muốn nghiệm thân chứng minh sự trong sạch của mình! Đại phu kia đã nói không có mang thai, lại nếu nghiệm thân đúng là hoàn bích, đầu hắn chỉ sợ không giữ được!

“Vương phi, hạ quan biết tội hạ, quan vô năng chẩn sai mạch rồi. Cầu Vương phi khai ân a!” Lưu thái y dập đầu như giã tỏi, chỉ cầu bảo vệ một mạng.

“Không được!” Lăng Tuyết Mạn sắc bén hừ lạnh nói: “Danh dự bốn Vương phi chẳng lẽ người muốn hủy liền hủy? Danh tiết một nữ nhân quan trọng như thế nào, người không rõ sao? Ly Hiên tìm ma ma đến!”

“Mẫu thân không cần chịu loại khuất nhục này!” Mạc Ly Hiên không vui “Đại phu đã khẳng định, mẫu thân không cần phải nghiệm thân. Hiên nhi tin mẫu thân!”

209. Chương 210

Lăng Tuyết Mạn xúc động, đã cảm động vì Mạc Ly Hiên, lại khâm phục cho Tình nhân, cư nhiên tính chính xác như vậy! Nhưng, diễn phải cho đủ, bằng không không hù dọa nổi thái y này, khó đảm bảo hắn sẽ không về đi nói lung tung, làm cho những người khác hoài nghi, truyền đến chỗ Hoàng Thượng, thật sự bắt nàng nghiệm thân, vậy cho dù là không mang thai, cũng chết!

Nữ nhân dám đội nón xanh cho con Hoàng Thượng, trên đời này, đại khái chỉ có Lăng Tuyết Mạn nàng mà thôi!

Vì thế, lén nhéo một cái, đau nước mắt liền lộp bộp chảy xuống, ôm lấy Mạc Ly Hiên, khóc: “Hiên nhi, mẫu thân còn mặt mũi sống ở trên đời này sao? Người người đều khi dễ ta là quả phụ, nếu là, nếu là phụ vương con có thể sống thêm mấy ngày, tốt xấu chúng ta làm vợ chồng mấy ngày, sinh một đứa con cho ngài ấy, ta cũng sẽ không phải chịu loại khuất nhục này!”

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên nghe chua xót, hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào, “Mẫu thân, con mặc dù không phải do ngài sinh ra, nhưng con sẽ là của ngài con, con nói rồi, không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn ngài.”

Cắn răng một cái, Mạc Ly Hiên quay đầu nhìn Lưu thái y, trong ánh mắt là âm ngoan quyết tuyệt nhà đế vương, tiếng nói càng là rét lạnh cực kỳ, “Người đâu! Bắt Lưu thái y, bốn vương tiên cung bẩm báo Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng làm chủ!”

“Tiểu Vương gia!”

Lưu thái y kinh hoàng hô lên một tiếng, tiếng đập đầu càng vang lên, hắn chỉ nghe nói tiểu Vương gia chín tuổi thủ đoạn tâm cơ sâu, nhưng lại không tin, hôm nay quả nhiên thật đúng!

“Tiểu Vương gia, hạ quan hồ đồ, hạ quan văng đầu, cầu tiểu Vương gia khai ân! Cầu Vương phi khai ân a!” Lưu thái y không ngừng đập đầu, cái trán liên tục phát ra tiếng va chạm không ngừng, thân mình run lấy bầy.

“Người đâu! Mang đi!” Mạc Ly Hiên không chút thương xót, lạnh lùng ra lệnh một tiếng, ngoài cửa lập tức tiến vào hai cái thị vệ xốc Lưu thái y muốn mang ra ngoài.

Tiền đặt cược chính là phô thanh thế, xem ai gan lớn!

Nếu như lá gan Lưu thái y lớn, dùng mạng đánh cược một lần, đến chỗ Hoàng Thượng nơi đó, đòi nghiệm thân Lăng Tuyết Mạn, cho dù nàng đúng là không có mang thai, nhưng sự thật là không sạch, vẫn có thể thắng đẹp như thường!

Mà Lăng Tuyết Mạn cá cược đó là dùng khí thế của nàng áp đảo Lưu thái y, làm cho Lưu thái y chột dạ e ngại, cầu xin tha thứ, sau đó nàng lại khoan dung thi ân cho hắn, thả hắn!

Kết quả thật rõ ràng, Lăng Tuyết Mạn thắng!

Lúc thị vệ sắp đem Lưu thái y ra khỏi cửa phòng, Lăng Tuyết Mạn không nhanh không chậm mở miệng, “Đợi một chút!”

“Vương phi tha mạng a!” Lưu thái y nghe vậy, vội từ trong tay thị vệ vùng ra, quỳ xuống nói: “Vương phi, hạ quan sai lầm rồi, cầu Vương phi bỏ qua cho hạ quan một lần, hạ quan về sau nhất định chăm chỉ đọc sách thuốc, không dám tái phạm, cầu Vương phi tha hạ quan một mạng!”

“Lưu thái y, bỗn Vương phi không phải quả hồng mềm, ai muốn nhéo liền nhéo, người mở to mắt nhìn cho rõ, nơi này là Tứ Vương phủ, Lăng Tuyết Mạn ta là con dâu của Hoàng Hậu nương nương, Vương phi của Tứ Vương gia, hôm nay người nhục mạ ta, người có mấy cái đầu để chịu tội? Lấy sủng ái của phụ hoàng đối với phu quân ta Tứ Vương gia, nếu tấu việc này lên, đem diệt tộc cả nhà người cũng chỉ cần một câu nói! Hừ! Thiên uy Hoàng thất, há có thể cho kẻ không biết sống chết như người hửu diệt!”

Lăng Tuyết Mạn nói một hơi không nghỉ, thân mình còn yếu ớt, nàng lão đảo mấy cái, Mạc Ly Hiên vội vàng đỡ, không vui nói: “Mẫu thân, ngài nói nhiều với gã lang băm này làm cái gì? Trực tiếp đưa đến chỗ hoàng gia là được!”

“Vương phi!” Lưu thái y kinh sợ kêu lên, “Tha mạng a!”

Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, có chút vô lực tươi cười, ngữ khí cũng nhu hòa một chút, “Lưu thái y, ta thủ tiết vì phu quân, mạng của người, bao gồm mạng cả nhà các người đều ở trong tay ta cùng tiểu Vương gia, nhưng ta nghĩ muốn tích phúc cho phu quân, không muốn hai tay dính đầy máu, người ta thường nói trước cửa quả phụ có nhiều thị phi, hôm nay ta tạm thời tha cho người, người nếu là người thông minh liền biết nên làm như thế nào, ta không muốn gây chuyện, người đừng ép ta ra tay!”

“Dạ dạ dạ! Hạ quan không dám nói lung tung, là hạ quan chần mạch sai lầm rồi, sao dám đi nói lung tung? Hạ quan hiểu được, cảm ơn Vương phi không giết!” Lưu thái y kinh sợ đập đầu nói lời cảm tạ.

“Người đi đi!” Lăng Tuyết Mạn vẫy vẫy tay.

“Vâng, hạ quan cáo lui!” Lưu thái y kích động muốn đi, Mạc Ly Hiên lại nói: “Đợi một chút!”

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn lóe lên một cái, “Hiên nhi, như thế nào?”

“Mẫu thân, ngài không nên hiền lành như vậy, việc này nếu như để lộ chỉ nửa lời đồn, ngày sau mẫu thân cùng con làm sao sống yên ổn? Theo con thấy, nhất định là có người sai khiến, bằng không hẳn một thái y ngũ phẩm nho nhỏ không dám nói bậy như thế!” Mạc Ly Hiên tức giận vô cùng, mắt nhìn thẳng Lưu thái y, ánh mắt sắc bén căn bản không phải là của một thiếu niên chín tuổi!

Lưu thái y càng cảm thấy cả kinh, Vương gia thiếu niên này quả thực không đơn giản, tuổi còn nhỏ đã lợi hại như thế, nếu như là trưởng thành... Thân mình lại mềm nhũn, lắp bắp nói: “Tiểu Vương gia, không ai

sai khiến hạ quan, hạ quan chỉ là một cái tiểu thái y chữa bệnh xem chẩn, không lén lui tới với ai trong triều, tiểu Vương gia mình chứng a!”

“Hừ, bổn vương xem ngươi là mạnh miệng! Nếu ngươi không nói, bổn vương liền kiên trì tấu lên Kim Loan điện!” Mạc Ly Hiên kiêu căng nâng cằm, lạnh lùng nói.

“Tiểu Vương gia, hạ quan thật không có, thật không có người sai khiến a!” Lưu thái y khấn trương, chột dạ, mồ hôi lạnh chảy ròng, liên tục kinh hách làm hần đã mệt lả.

Quản gia luôn luôn lẳng lặng nhìn không nói gì, lúc này lén thở dài một hơi, hết thấy đúng như chủ tử dự định, tiểu Vương gia quả thật là người lợi hại!

Tiến lên bước một bước, quản gia đứng lại bên cạnh Mạc Ly Hiên, cúi đầu nói: “Tiểu Vương gia bớt giận, cho nô tài nói một câu, hôm nay việc này coi như cho Lưu thái y một cái cảnh cáo, cho kẻ sai khiến kia một cái cảnh cáo, từ bỏ như vậy, lấy hiệu quả về sau! Nếu như đối phương cứ khăng khăng một mực, vậy thì không trách được chúng ta ra tay phản kích, đến lúc đó chúng ta coi như là đã cạm tình cạm nghĩa!”

Mạc Ly Hiên nhú mày, hơi chút suy tư, nói: “Được, bổn vương hôm nay nghe theo quản gia một lần, tha ạng chó của ngươi, rút về nói cho kẻ sau lưng kia, ba lần bốn lượt hãm hại mẫu thân của ta, hãm hại bổn vương, người đang làm, trời đang nhìn, không thu tay lại, sớm muộn sẽ gặp báo ứng!”

“Dạ dạ dạ, hạ quan tạ ơn tiểu Vương gia không giết! Hạ quan cáo lui!”

Lưu thái y ba chân bốn cẳng rời khỏi Tứ Vương phủ.

Mà Lăng Tuyết Mạn trải qua trận kinh hách này, nhìn Lưu thái y rút cục bị dọa chạy, cảm thấy buông lỏng, thân mình cũng mềm nhũn, ngã trên mặt đất!

“Mẫu thân!”

“Vương phi!”

Mạc Ly Hiên tiến lên một bước, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, vội hô: “Đại phu, mau xem mẫu thân của ta!”

210. Chương 211

“Cái, cái gì?” Kích động, Mạc Kỳ Dục rống lên, tức giận từ trong bụng tràn lên, một câu nói bị hần phân thành nhiều phần “Mạn Mạn, ngươi, cái người này, nha đầu mất mùa này, dám nói, dám nói bổn vương xấu xí?”

“Ta...” Lăng Tuyết Mạn kéo dài lời nói, thút thít, nước mắt che lại tầm mắt, mới chịu nâng khăn lau, Mạc Ly Hiên đã cầm khăn nhẹ lau nước mắt cho nàng, cũng nói “Mẫu thân, không được khóc nữa. Người mà khóc thì còn xấu hơn Thất thúc!”

“Ha ha ha!”

Mạc Kỳ Lâm dẫn đầu cười, sau đó toàn bộ không nhịn được cười ồm lên, ngay cả Mạc Kỳ Minh không thích cười nhiều, gương mặt cũng nén không được, lộ ra nụ cười.

“Mạc Ly Hiên!”

Mạc Kỳ Dục rống to một tiếng, chỉ tay vào một cái đầu, không ngừng run rẩy, hỏn hỏn quát: “Ta có xấu như cháu nói sao? Có mẹ nuôi liền quên mất chú ruột? Nếu thất thúc xấu xí, vậy phụ vương cháu cũng xấu xí, mà phụ vương cháu xấu xí, thì cháu cũng chẳng đẹp gì đâu!”

Lần này hần cãi lại như trẻ con, khiến ọi người càng cười lớn, Lăng Tuyết Mạn cũng không khỏi ‘xì’ một tiếng bật cười!

Mạc Ly Hiên không tức giận, còn lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Mẫu thân cười rồi, ha ha. Thất thúc, vừa rồi ủy khuất thúc, vì muốn mẫu thân cháu cười một tiếng, Hiên nhi không có cách nào, chỉ có thể khiến thúc sinh giận, Hiên nhi xin lỗi Thất thúc!”

Lời dứt, Mạc Ly Hiên nâng vạt áo, quỳ xuống, Mạc Kỳ Dục choáng váng đầu óc, khoát tay chặn lại, buồn bực nói “Được rồi, xin lỗi cái gì! Lúc nào cũng luôn mồm luôn miệng mẫu thân, cháu là vì muốn giúp cái nữ nhân không được xem là mỹ nhân này cười, lại thuận tiện bắt thất thúc của cháu làm trò đùa, thật đúng là, một đôi mẹ con gian trá!”

Sáu chữ cuối cùng, Mạc Kỳ Dục cắn răng nặn ra, thậm chí còn vênh vênh cằm, hừ hừ mũi, khinh bỉ nữ nhân vừa nín khóc lại bật cười!

Xí! Lăng Tuyết Mạn nâng cằm cao hơn, suy nghĩ lời của Mạc Kỳ Dục, hoài nghi hỏi: “Cái gì mà nữ nhân không tính là mỹ nhân?” Dứt lời, ánh mắt nàng hướng về Mạc Kỳ Diễn, rất chân thành hỏi “Nhị vương gia, ta có được tính là mỹ nhân hay không?”

Gương mặt Mạc Kỳ Diễn thoát một cái đỏ bừng, loại vấn đề này sao lại hỏi hần? Nếu là vì muốn tránh hoài nghi nói không đẹp, mặt mũi nha đầu này sẽ mất hết, nhất định sẽ ồn ào lên, hơn nữa khẳng định sẽ giận hần, còn nếu như nói đẹp... sợ rằng những người khác...

“Thế nào, rất khó trả lời sao?” Lăng Tuyết Mạn không kịp đợi, mở miệng thúc giục.

“Ừ...” Sắc mặt Mạc Kỳ Diễn vô cùng mất tự nhiên, nhất thời không biết nói gì cho đúng, Mạc Ly Hiên lại đột nhiên nở nụ cười thuần khiết, hì hì nói “Mẫu thân, vấn đề này, người cứ hỏi Hiên nhi, bất kể trong mắt hay trong lòng Hiên nhi, mẫu thân vẫn đẹp nhất! Dĩ nhiên, phụ vương cũng cảm thấy mẫu thân là mỹ nhân, ha ha, cả Tam thúc, Ngũ thúc, Lục thúc, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, chỉ ngoại trừ Thất thúc...”

Mạc Ly Hiên kéo dài âm điệu, đột ngột trầm giọng, ngây thơ cười, dễ dàng ném vấn đề trở về tay Mạc Kỳ Dục, cũng rất khó hiểu hỏi: “Thất thúc, thúc thật cảm thấy mẫu thân cháu khó coi sao? Cháu nhớ ở yến thọ Hoàng gia gia, sau khi mẫu thân biểu diễn xong, thúc còn khen mẫu thân đẹp, hát hay, mà múa cũng đẹp mà! Hiện tại sao lại...”

“Khụ!” Mạc Kỳ Dục nhất thời , nóng mặt, lúng túng hắng giọng: “Đêm đó Thất thúc, Thất thúc nhất thời bị quỷ ám, nói hươu nói vượn!”

“A-” Mạc Ly Hiên lại kéo dài lời nói, tựa như bưng tỉnh đại ngộ, rất ảo não nhìn Lăng Tuyết Mạn, “Mẫu thân, thất thúc xem ra không thích ngài, ngài sau này ít lui tới với Thất thúc thì hơn, nếu không, chọc Thất thúc mất hứng, vậy thì phiền! Ừ, nếu ngài ở trong phủ nhàm chán, có thể tìm đến phủ của Ngũ thúc, Lục thúc, hoàng cô nha.”

Một lời nói khiến mấy đại nam nhân thất thần, Mạc Kỳ Dục càng thêm ngơ ngác, nửa ngày trời mới hồi thần, buồn buồn nói: “Ta chỉ đùa một chút, sao lại tưởng thật?”

Nha đầu này nếu ngày sau không tới gặp hần, vừa suy nghĩ một chút, trong lòng liền co rút đau đớn, thích...không thích... cuối cùng vẫn là thích! Nếu không, làm sao hần ngày đêm suy nghĩ làm cách nào để cho nàng vui vẻ mà ăn no sống tốt?

Mà mấy nam nhân, bỗng dưng phát hiện, Ly Hiên tuy nhỏ tuổi, nhưng nhìn nhận rất thấu đáo, bọn họ là người trong cuộc nhưng lại mơ hồ, Ly Hiên chỉ đứng xem mà tỉnh táo, một lời đánh trúng chỗ hiểm!

“Ha ha ha!” Lăng Tuyết Mạn nhìn một đám nam nhân chìm trong suy nghĩ, lại rất vui mừng cười lớn: “Dục Dục, thấy chưa! Đây chính là con trai ta, là một thiên tài phúc hắc nha!”

“Khụ -”

Vô số mây đen lướt qua đầu, mọi người cơ hồ không kịp thở!

Ngất! Cư nhiên bị Mạc Ly Hiên lôi vào chuyện này! Thật đúng là một đôi mẹ con cực phẩm gian trá!

“Tứ vương phi, lặp lại lần nữa, Hiên nhi hình như là con ta mà!” Mạc Kỳ Diễn sau khi thở sâu, liền cười khê, thật ra thì hần rất muốn nói, Ly Hiên là con trai của hai người, nhưng, nhịn một chút, đề xuống lời muốn nói.

“Xí, ngài, cái người này chỉ thích so đo.” Lăng Tuyết Mạn không ừ hử, ôm chặt Mạc Ly Hiên, tựa như bày tỏ công khai quyền làm chủ, “Hiên nhi đã sớm là của ta, không cho ngài đoạt!”

“Khụ, không giành thì không giành, nhìn nàng lo sợ nhiệt tình như vậy, cho dù con trai ở chỗ nàng, nó vẫn là con trai ta!” Mạc Kỳ Diễn im lặng.

Lăng Tuyết Mạn không nói cái gì, liền lôi kéo tay Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi, chúng ta đi, đừng để ý đám vô lại này!”

“Ai, Mạn Mạn!”

Mạc Nhã Phi gọi người lại, “Muội ở nơi này với tẩu, hai ngày nữa hồi cung, đã xin mẫu hậu rồi!”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi, rốt cuộc ta cũng có bạn!” Lăng Tuyết Mạn vui vẻ, một tay rảnh rồi dặt tay Mạc Nhã Phi, khoái trá vừa đi vừa lên giọng, nói: “Đi nào! Những người nào không có nhiệm vụ xin vui lòng trong vòng mười phút nữa, rút ra khỏi Tứ Vương Phủ! Quá thời gian, còn ở lại bên trong, phạt một ngàn lượng!”

Sau lưng, chốc lát trở nên im lặng, năm đại nam nhân, sắc mặt tất cả đều đen như than, mười ngón tay nắm thành quyền kêu ‘rôm rốp’, một cái nhìn chằm chằm bóng người áo trắng xa xa, yên lặng suy nghĩ xem những người không có nhiệm vụ là ám chỉ ai? Sau khi suy tính, kết quả cho ra nhất trí là, trăm phần trăm ám chỉ bọn họ!

“Nha đầu chết tiệt kia! Người muốn bị đánh phải không?” Mạc Kỳ Dục rút cuộc không nhịn được, quát lên.

“Nàng dám đuổi huynh đệ chúng ta, ngoại trừ phụ hoàng và mẫu hậu ra, thiên hạ cũng chỉ có nàng! Đi!” Mạc Kỳ Lâm cắn răng, nhưng tu dưỡng rất tốt, rống rất văn nhã.

Trên mặt Mạc Kỳ Diễn đều là bất đắc dĩ, cười. Mạc Kỳ Minh mặt đen trong chốc lát, sau đó lại cong môi bật cười, Mạc Kỳ Sâm khẽ than lắc đầu một cái, nghiêng đầu nhìn về phía vãn gia, khẽ cười nói: “Vương phi nhà người ra lệnh trực khách, người dám lưu người sao?”

Quần gia cúi đầu xuống vài phần, buồn bực vãn về ống tay áo, ề a nói “Bẩm Lục vương gia, nô tài, nô tài...nô tài không dám...không dám lưu, nhưng mấy vị vương gia có thể không cần để ý lời trêu cợt của vương phi...”

“Được, không cần để ý, nhưng mà cái vụ phạt tiền này thì...” Mạc Kỳ Minh mím môi, nhìn quần gia.

Quần gia cắn răng một cái, “Nếu như vương phi có hỏi, nô tài sẽ nói đã thu.”

Phúc hắc! Một trăm phần trăm phúc hắc!

211. Chương 212

Đêm sâu lắng, vì tuyết rơi đầy trời mà trở nên sáng ngời, trong nhà thấp một cái lò sưởi, lại thêm mấy lò sưởi nhỏ, cả căn phòng tràn đầy ấm áp.

Mạc Ly Hiên tự mình nhìn Lăng Tuyết Mạn ăn một tô cháo, thêm mấy khối điểm tâm, lại uống hết thuốc, lúc này mới yên lòng, Xuân Đường ngâm khăn giúp Lăng Tuyết Mạn rửa mặt, Mạc Ly Hiên khẽ mỉm cười “Ta làm cho.”

Dứt lời, trực tiếp cầm khăn từ trong tay Xuân Đường, nụ cười hàm chứa dịu dàng, nó nhẹ lau chùi hai gò má của Lăng Tuyết Mạn, đôi mắt, đôi môi, cả cái cổ trắng như tuyết, sau đó lại tỉ mỉ lau sạch tay cho nàng, mới nói “Xuân Đường, người giúp mẫu thân cởi đồ trang sức, thay đồ đi.”

“A, vâng, tiểu vương gia.” Xuân Đường ngơ ngác không kịp phản ứng, vội vàng tiến lên giúp Lăng Tuyết Mạn tháo tóc. Đang định giúp nàng cởi áo, tay vừa chạm vào cổ áo, lại thấy không ổn, Xuân Đường lúng ta lúng túng nhỏ giọng nói “Tiểu vương gia, nô tỳ hầu hạ vương phi cởi áo đi ngủ.”

“A, vậy ta lánh mặt một chút, tối nay ta xem chừng mẫu thân, các người dọn dẹp xong xuôi thì xuống nghỉ ngơi đi.” Mạc Ly Hiên ửng đỏ mặt, nói.

Xuân Đường, Thu Nguyệt ngờ nghệch, chờ họ lấy lại tinh thần thì Mạc Ly Hiên đã lui ra ngoài phòng.

Hai người bạn rộn giúp Lăng Tuyết Mạn cởi áo khoác, dò hỏi “Vương phi, tối nay tắm rửa không?”

“Ừ, chuẩn bị một chút.” Lăng Tuyết Mạn suy nghĩ một chút, nói.

“Nhưng tiểu vương gia?” Thu Nguyệt dè dặt giọng, hi vọng Lăng Tuyết Mạn có thể để cho Mạc Ly Hiên trở về Liễu Hương Cư, nếu như nó thật sự canh chừng Lăng Tuyết Mạn một đêm, chỉ sợ rằng chủ tử các nàng sẽ tức giận đến mức phá cửa!

Lăng Tuyết Mạn khó xử, mặc dù nàng rất muốn ở cùng nhân tình, nhưng mà Ly Hiên yêu mến nàng như vậy, nàng nỡ lòng nào nhẫn tâm phạt ý nó?

Suy nghĩ một chút, đành phải nói “Không sao, đi chuẩn bị đi, ta tắm, Ly Hiên sẽ không nhìn.”

“Dạ, vương phi.” Xuân Đường, Thu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ đi ra ngoài

Mạc Ly Hiên vẫn ngồi ở ngoài phòng uống trà chờ, đợi cho bọn nha hoàn mang thùng nước tắm ra ngoài, toàn bộ thu dọn xong, lúc này, nó mới lại đi vào

Lăng Tuyết Mạn xoa tóc xuống, Thu Nguyệt đang cầm khăn lông giúp nàng lau nước dính trên tóc, trong phòng bởi vì hơi nước mà trở nên mờ mịt, Lăng Tuyết Mạn mặc trung y ngồi trên giường, nhìn nghiêng, cổ áo khe buông lỏng, da thịt trắng nhẵn nhụi, xương quai xanh như ẩn như hiện, cằm nhỏ, gương mặt thủy nộn, cánh môi không son phấn vẫn kiều diễm, sóng mũi thẳng thước, đôi mắt trong suốt, lông mày cong cong, tóc mái vài sợi tùy ý dán trên trán, Lăng Tuyết Mạn thêm mấy phần phong tình mê người

Mặt đột ngột nóng, Mạc Ly Hiên cảm thấy chật vật, cuống quýt, mắt tự nhiên “Mẫu thân, ngài muốn nước không?”

“Ừ? Không cần.” Lăng Tuyết Mạn lắc lắc đầu, nhìn mái tóc ướt của mình một chút, không nhận được liền nói “Xuân Đường, Thu Nguyệt các người cũng nghỉ ngơi đi, ta không có chuyện gì, ừ, Hiên nhi, mẫu thân thật không có chuyện gì, con đừng lo lắng cho ta, canh giờ không còn sớm, trở về ngủ đi, sáng mai không phải còn luyện kiếm sao?”

“Mẫu thân, con... được rồi, con trở về Liễu Hương Cư, vậy hãy để cho Xuân Đường, Thu Nguyệt coi chừng đi, ngài không thể không có người trông nom.” Mạc Ly Hiên cắn cắn môi, thoáng nghiêng mặt, nói.

“Ừ, vậy cũng được.” Lăng Tuyết Mạn cười khẽ.

Mạc Ly Hiên cười theo một tiếng “Được rồi, mẫu thân, Hiên nhi trở về.”

“Ừ.”

Nhìn Mạc Ly Hiên đi ra ngoài, hai nha hoàn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại lần nữa, lại thấy Lăng Tuyết Mạn nhìn chằm chằm hai người, không khỏi có chút căng thẳng, hoài nghi hỏi “Vương phi, ngài có chuyện gì sao?”

“Không sao, đi xuống đi.”

“Dạ, nô tỳ cáo lui!”

Cửa phòng đóng lại, Lăng Tuyết Mạn thu hồi nụ cười, kinh ngạc nhìn bên bình phong, trong lòng không khỏi có chút tư vị, càng ngày nàng càng cảm giác nhân tình có quan hệ sâu sắc với Tứ Vương Phủ này, nếu không hẳn sẽ không thể trực tiếp theo dõi nàng, cũng không thể hiểu rõ Tứ Vương Phủ như lòng bàn tay, như vậy rốt cuộc hẳn với Tứ vương gia là bạn hay thù đây? Nếu là thù, nàng cũng không thấy hẳn thương tổn bất luận kẻ nào trong Tứ Vương Phủ, ngoại trừ Cốc Vũ Mỵ là có chút đặc biệt thôi, nếu là bạn, ngoài đời vẫn thường nói, không cướp vợ bạn, vậy tại sao hẳn lại có thể...

Yên lặng suy nghĩ, tay ở trên lò sưởi lật tới lật lui, hồn nhiên quên mất thời gian, mãi cho đến khi nến trong nhà đột ngột tắt, Lăng Tuyết Mạn mới hồi phục tinh thần, chậm rãi nâng mắt, Mạc Kỳ Hàn từ bình phong

đi vào, bởi vì tuyết rơi, trong nhà mặc dù không đốt đèn vẫn có chút ánh sáng, Lăng Tuyết Mạn mở to hai mắt muốn nhìn rõ hắc tử xa, lại thấy hắc chợt lách người quay lưng về phía nàng, kéo rèm cửa sổ lại.

Rèm cửa dày cộm cách trở ánh sáng, trong nhà lại một mảnh tối đen.

Lại không thấy! Lòng tràn đầy thất vọng, Lăng Tuyết Mạn tức giận lầm bầm một câu “Hồ ly giáo hoạt!”

“Ha ha, cái gì giáo hoạt?” Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ đến gần, ôm lấy người vào trong ngực, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng hỏi “Thân thể cảm thấy khá hơn chút nào chưa? Biết nàng bất tỉnh, ta sốt ruột gần chết.”

“Ta vẫn khỏe, nhân tình, chàng mau nói đi, rốt cuộc ta có mang thai hay không?” Lăng Tuyết Mạn hạ thấp giọng nói, có chút ngượng ngùng, cũng có chút bất an cùng căng thẳng.

“Không có, đại phu đã nói với nàng, phải chăm sóc thân thể thật tốt, uống thuốc đúng hạn, không thể ăn thức ăn có tính hàn, phải nuôi dưỡng cơ thể thật tốt, còn nhiều thời gian, chúng ta sẽ có hài tử, nhất định sẽ có.” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói, hắc động viên Lăng Tuyết Mạn cũng tự thuyết phục mình, nếu như theo lời sư phụ nói, khi hắc trúng độc cơ hồ không thể giải, sư phụ cũng có thể cứu sống hắc, như vậy thì không lý nào Lăng Tuyết Mạn không thể mang thai?

“Thật sao?” Lăng Tuyết Mạn buông lỏng tâm “Vậy ta yên tâm, nếu không thì ta lo lắng gần chết.”

“Mạn Mạn, nàng muốn sinh con cho ta sao?” Mạc Kỳ Hàn khẽ hôn lên vành tai Lăng Tuyết Mạn, trong giọng nói có chút khàn khàn.

Lăng Tuyết Mạn sợ nhột, cười khanh khách, nâng mặt Mạc Kỳ Hàn chủ động dâng môi của mình, trong lúc rằng môi gấn bó, nhẹ giọng nói “Nhân tình, ta gọi chàng là lão công đi, ta yêu chàng, đương nhiên nguyện sinh bảo bối cho chàng, mang thai hài tử của chúng ta.”

“Ừ, Mạn Mạn, chỉ cần nàng nguyện ý, ta liền cao hứng.” Mạc Kỳ Hàn vui vẻ cười, ôm sát Lăng Tuyết Mạn, nhưng được một lúc, lại chợt cau mày.

“Nhưng mà, Mạn Mạn, nàng vừa nói ta là cái gì lão, cái gì công? Tại sao không gọi ta là nhân tình?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn le lưỡi, đôi mắt chuyển vòng vo mấy vòng mới ngượng ngùng nói: “Lão công dễ nghe mà, ý nghĩa chính là phu quân, nhân tình vừa nghe là biết nam nhân vụng trộm, ừ, ta muốn đường đường chính chính.”

Mạc Kỳ Hàn buồn bực “Vậy nàng trực tiếp gọi ta là phu quân không được sao? Cần gì phải dùng cái danh xưng lạ lùng đó? Thật sự ta chưa bao giờ nghe qua cái từ lão công này!”

212. Chương 213

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, bầu trời bay xuống toàn các tầng bông tuyết lớn, trong trời đất phủ một mảnh tang thương.

Dưới tàng cây, Mạc Kỳ Hàn đứng thật lâu, Vô Cực cầm dù đứng ở bên cạnh, toàn bộ che vào trên đầu hắc, nhưng bị hắc lắc đầu từ chối, áo choàng trên vai rất nhanh dính đầy bông tuyết, trên cổ áo vàng nhạt cũng đầy tuyết trắng tinh.

“Chủ tử, vẫn là trở về nhà đi, nếu không sẽ bị lạnh.” Vô Cực nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Sư phụ trở về chưa?” Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng hỏi.

“Chưa, Xuân Đường đến nói, Vương phi hôn mê, sau đó vội vàng trở về.”

“Hôn mê?” Tâm Mạc Kỳ Hàn nguyên bản bất an, càng thêm bất an, liền quay thân mình trở về, Vô Cực quỳnh lên vội nói: “Chủ tử, tiểu Vương gia còn ở bên cạnh coi chừng!”

Bước chân phút chốc ngừng lại, Mạc Kỳ Hàn nhói tâm, cắn chặt răng trầm giọng nói: “Bảo cho Tư Khuynh tới gặp bốn vương!”

“Vâng, chủ tử!”

Bước chân lộn trở lại, lại đứng ở dưới tàng cây, khuôn mặt tuần tú căng thẳng, thân mình càng căng thẳng hơn, môi mỏng của Mạc Kỳ Hàn nhấp thành một đường thẳng, xuất thần nhìn cánh hoa Mai trên mặt tuyết.

Một lát, quản gia vội vàng tới, chấp tay nói: “Chủ tử, nô tài ở đây!”

“Vương phi như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn ra vẻ trầm ổn, nhưng vẫn che dấu không được lo lắng.

“Hồi chủ tử, Vương phi đã tỉnh lại, lão tiên bối lấy thuốc, phòng ăn nấu cháo, tiểu Vương gia dứt Vương phi ăn, nô tài nhìn Vương phi đã có thần sắc hơn nhiều, lão tiên bối nói tỉnh dưỡng mấy ngày liền không sao.” Quản gia vội vàng trấn an.

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiện đà nheo mắt, lăm bầm lâu bầu: “Tiểu Vương gia ở tự mình hầu hạ? Hiện nhi sang năm đã mười tuổi, thân cao đại khái sắp bằng nàng đi...”

Quản gia nghe được lời nói nhỏ vụn của Mạc Kỳ Hàn, không tự chủ cúi đầu thấp đi một phần, tiểu Vương gia đối với Vương phi rất cẩn thận, chủ tử chắc là có khúc mắc trong lòng thôi.

“Tư Khuynh, kêu Xuân Đường Thu Nguyệt sớm đi hầu hạ Vương phi rửa mặt, bốn vương tới nay sẽ đến.”

Mạc Kỳ Hàn đột nhiên mở miệng, quản gia ngẩn người, vội nói: “Vâng, nô tài nhớ kỹ.”

Sau khi quản gia đi không lâu, Thiên Cơ lão nhân rốt cục trở lại, vừa thấy Mạc Kỳ Hàn, là lắc đầu lại thở dài, sau đó lập tức trở về nhà, ngồi co rụt trên ghế, buồn bã ỉu xìu nói: “Mộng Thanh, bóp chân cho sư phụ.”

“Haiz, đến đây.” Lâm Mộng Thanh lắc mình đi ra từ mật thất, nhìn thần sắc Thiên Cơ lão nhân, co rúm khóe miệng, ngồi một bên nhéo chân cho ông, hồ nghi hỏi: “Sư phụ, ngài đi đường bị trẹo chân sao? Tại sao nét mặt lại thế này?”

“Tiểu tử thôi, con mới bị trẹo chân!” Thiên Cơ lão nhân khẽ trừng mắt, lại liếc nhìn Mạc Kỳ Hàn đứng ở cửa như bức tượng, ‘khụ khụ’ hai tiếng, nói: “Người nào đó là muốn biết kết quả thật phải không? Đáng tiếc sư phụ đau vai, nếu có thể tấn hiểu tấn đạo, xoa bóp thì...”

Nghe vậy, Lâm Mộng Thanh “Xì” một tiếng, cười đến té ngồi trên mặt đất, chế nhạo: “Sư phụ, ngài bao lớn rồi? Ngài muốn sư huynh đâm lưng, sư huynh cũng không phải không chịu, ngài làm gì phải lấy cớ đâu?”

“Tiểu tử thôi, muốn sư phụ lột da con không!” Thiên Cơ lão nhân đá Lâm Mộng Thanh một cước, bị Lâm Mộng Thanh lăn một vòng tránh thoát, ngược lại cười càng sâu, “Sư phụ, ngài già mà không phúc hậu, sư huynh người ta đã nóng nảy hai canh giờ, ngài còn có tâm tình trêu người, ngài coi chừng sư huynh cho ngài trở về núi đó.”

“Hừ, xem bộ dáng sư huynh đen mặt, một chút cũng không muốn thấy người ta làm nường, nếu để cho Tuyết Mạn nha đầu biết, sợ là thương tâm chết!” Thiên Cơ lão nhân trừng liếc mắt lạnh ở cửa, hừ mũi nói.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn hai bước xoải bước gần, chau mày lại nói: “Sư phụ, lời này thật sao? Mạn Mạn thật sự thật sự có thai sao?”

“A? Ta nói cái gì sao?” Thiên Cơ lão nhân giả bộ hồ đồ, nhìn quanh, ánh mắt rơi xuống trên mặt Lâm Mộng Thanh cũng giật mình, “Khụ khụ, Mộng Thanh, thời gian không còn sớm, ta đi ngủ.”

“Ách, sư phụ...” Lâm Mộng Thanh lú lười.

Biểu tình Mạc Kỳ Hàn rất phức tạp, không biết là khóc hay cười, xuất thần nhìn một phương hướng, thì thào tự nói, “Mạn Mạn thật sự có cốt nhục của ta, hai mươi bốn tuổi, mới coi là có, phụ hoàng mẫu hậu nếu như biết sẽ vô cùng cao hứng rồi!”

Ặc Ặc!

Thiên Cơ lão nhân hận không thể tự tát mình hai bàn tay, đùa quá lố rồi! Nhìn bộ dáng Hàn tiểu tử ngây ngốc ra, tuy rằng trên lí trí hiện tại hắn không thể có con, nhưng có thật, lại kích động vạn phần, cái này, cái này bảo ông ấy nên giải thích thế nào đây?

“Khụ khụ!” Thiên Cơ lão nhân dùng sức ho khan hai cái, tăng thêm can đảm ỉnh, “Hàn tiểu tử à, kỳ thực Tuyết Mạn nha đầu nó... nó không có mang thai.”

Mấy chữ sau, càng nói càng nhỏ, tiếng nói vừa dứt, Thiên Cơ lão nhân nhảy chuẩn bị chân muốn chạy, lại bị Mạc Kỳ Hàn dùng tốc độ cực nhanh chặn ở trước mặt, sắc mặt đen như than, cắn răng nghiêng lợi nói: “Sư phụ, cho ngài một cơ hội nữa, Mạn Mạn rốt cuộc mang thai chưa?”

“Hi hi, không, không có, Tuyết Mạn nha đầu chỉ bị cảm lạnh, còn nguyệt sự hơn một tháng không có tới, là do ở thân mình bị lạnh làm cho nguyệt sự không theo quy luật, sư phụ đã giải thích với nó, sau này chú ý không ăn đồ lạnh, uống thuốc bổ là được.”

Thiên Cơ lão nhân cười, nói đến phần sau, đột nhiên nghiêm trang, “Hàn tiểu tử, có chuyện sư phụ phải nói cho con biết, nha đầu kia thân mình không tốt, hả năng có thai không lớn, con không cần uống thuốc tránh thai nữa.”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn kinh ngạc, “Mạn Mạn thật không có mang thai? Sư phụ nói nàng... nàng không thể sinh con sao?”

Thiên Cơ lão nhân thở dài, lắc đầu nói: “Cũng không phải hoàn toàn không thể sinh con, chỉ là hơi khó, con không cần uống thuốc nữa, cứ viên phòng bình thường, nếu may mắn mang bầu, bất luận ra sao cũng không thể bỏ, nhất định phải sinh ra, nếu không về sau càng khó có con.”

Nói xong, Thiên Cơ lão nhân vào mật thất, cấp tốc lấy giấy viết một phương thuốc, sau đó bước ra, nói với Mạc Kỳ Hàn vẫn còn đang chấn kinh: “Hàn tiểu tử, con cũng đừng nản lòng, sư phụ có bản lĩnh chữa bệnh, con hãy tin sư phụ, phương thuốc này là cải thiện thân thể Tuyết Mạn nha đầu, một ngày uống ba lượt, điều trị một tháng, sư phụ lại bắt mạch cho nó, nếu có chút khởi sắc, là có hy vọng.”

Mạc Kỳ Hàn ngơ ngác tiếp nhận, thật lâu không nói gì.

Trong lòng rất loạn, rất loạn.

Đây là chuyện hắn vạn lần không ngờ, ban đầu là sợ mang thai, hiện tại ngược lại là nàng không thể sinh con nỗi lòng cho hắn, giang sơn Minh quốc, nên tiếp tục như thế nào? Hắn làm sao có thể ở trước mặt văn võ cả triều mà cho nàng độc chiếm quân cơ chịu, hai người bên nhau trọng một đời một kiếp?

213. Chương 214

Lăng Tuyết Mạn mím chặt môi, thở hổn hển rất có tiết tấu, ngực phập phồng, muốn mắng người, nhưng lại không biết bắt đầu mở miệng từ đâu, trút tức giận, nàng xem nam nhân này trở thành Ly Hiên, đưa hai tay bóp chặt mặt hắn, dùng rất nhiều sức, mãi cho đến khi cảm giác được ánh mắt nam nhân phun ra lửa giận muốn xé nát nàng, nàng mới vội vàng buông tay, trốn vào bên trong giường.

“Thế nào, mới vừa rồi không phải can đảm lắm sao? Lần này lại muốn bảo vệ tính mạng?” Mạc Kỳ Hàn nhìn chằm chằm nàng, đưa tay vượt khuôn mặt tuần tú bị nha đầu kia làm đau, tức giận “Nàng muốn hủy diệt gương mặt này của phu quân sao? Nếu khó coi, sau này ở cùng nàng, nàng đừng ghét bỏ.”

“Ách... xấu xí ta không cần, không tốt cho trái tim của ta.” Lăng Tuyết Mạn nửa thật nửa giả, bủi môi trả lời.

“A? Nàng dám can đảm lặp lại lần nữa không? Nếu như tướng mạo ta khó coi, nàng không cần bỏ công tử sao?” Gương mặt Mạc Kỳ Hàn tối sầm, nếu như Lăng Tuyết Mạn còn nói thừa một câu, hắn sẽ đem nàng một ngụm ăn sạch

Lăng Tuyết Mạn căng thẳng, nói chuyện lắp bắp, “Không, không phải vậy, tình... tình nhân, ta tuyệt đối sẽ không ghét bỏ chàng, ta sờ mặt chàng rất trơn nhẵn, khẳng định không khó nhìn, đúng không?”

“Nói nhảm!” Mạc Kỳ Hàn lại trừng mắt một cái, cởi bỏ áo choàng bên ngoài, cùng giày, sau đó lên giường, tựa như đại gia nằm xuống, liếc xéo một cái, ngả ngón nói “Còn không mau qua đây hầu hạ?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn tròn mắt, lập tức cúi đầu, nắm chặt cổ áo mình, kháng nghị “Bổn cô nương dù sao cũng là vương phi, tại sao phải hầu hạ chàng? Hơn nữa, ta với chàng suýt có thai, hôm nay thiếu chút nữa dọa ta sợ hết hồn, nếu thật có thai, thì ta xong đời!”

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn đầu tiên là mặt đầy mây đen, sau đó sắc mặt cũng hòa hoãn trở lại, yên lặng mấy giây, hẩn nở nụ cười hớn hở “Đến đây!”

“Không đến!”

“Đến đây!”

“Không đến là không đến!”

“Được, nàng không đến, vậy có nghĩa là nàng không thích ta, ta đi là được.”

Mạc Kỳ Hàn làm bộ đứng dậy thăm đếm “Một, hai, ba... “ Kết quả còn chưa đếm đến bốn, Lăng Tuyết mạn liền hai ba bước bò tới, nằm sấp lên ngực hẩn, bắt măn chu chu miệng nhỏ “Chàng cứ như vậy, biết rõ ta.... ta không bỏ được chàng, còn có ý uy hiếp ta.”

“Ha ha, ta biết nàng không bỏ được, nếu không như vậy, nàng không đến, ta còn phải kéo nàng đến, phiền phức hơn nhiều.” Mạc Kỳ Hàn âm lòng cười khê, khê vuốt tóc đen của Lăng Tuyết Mạn, giễu cợt nói “Nàng làm vương phi thì đã sao? Vậy nếu ta là vương gia thì sao? Hai ta, thân phận người nào cao hơn?”

“Xí! Chàng là con rơi của hoàng thượng sao? Ta chỉ nghe nói hoàng thượng có bảy người con trai, cũng không nghe nói có nhiều hơn.” Lăng Tuyết Mạn khinh bỉ nâng mi, vẻ mặt không tin.

“Ha ha, nói rất đúng, hoàng thượng làm gì có con rơi? Nếu như có, cũng sẽ công khai phong vương, phong tước, làm sao có thể giấu diếm?” Mạc Kỳ Hàn bật cười không dứt “Ta quả thật không phải là vương gia gì, nhưng ta là phu quân của nàng, xuất giá tòng phu, nàng có nên tòng ta hay không?”

Lăng Tuyết Mạn trợn mắt, tức giận gờ nắ mắ “Không thèm! Làm ơn đi! Ai gả cho chàng? Tòng cái gì mà tòng? Cho dù có gả thật, ta cũng không tòng! Tam tòng tứ đức của các người nên vứt đi, bổn cô nương không nhận!”

“Còn cô nương sao?” Mạc Kỳ Hàn cau mày, nhẹ chế trụ bàn tay nhỏ đang giương nanh múa vuốt, cười tà nói “Ồ trước mặt ta mà còn nói cô nương, sẽ làm cho ta không nhịn được muốn đem cô nương nàng biến thành nữ nhân danh phù kỳ thực*! Thế nào? Có nói nữa hay không?” (*danh phù kỳ thực : danh xứng với sự thật)

“Ách, không nói nữa?” Lăng Tuyết Mạn cười ha ha, đầu lắc như trống bỏi.

“Vậy cũng không tòng sao?” Mạc Kỳ Hàn đắc ý hỏi.

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, miệng lại chu lên thật cao “Ta tòng thì phải thất thân, mà thất thân rồi ta chỉ sợ... sợ trong bụng mang thai mầm mống của chàng.”

“Đừng sợ.” Mạc Kỳ Hàn thất vọng, đột ngột đau xót, ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, để cho nàng tựa vào lồng ngực hẩn, nhẹ vỗ lưng nàng, ẩ nắ nắ chua xót, dịu dàng nói: “Đừng sợ, ta luôn uống thuốc, sẽ không mang thai, nếu như một ngày nào đó, nàng thật sự mang thai, đứa bé này ta sẽ để nàng sinh nó, nàng cái gì cũng không cần lo lắng, tất cả đều có người thay nàng sắp đặt, nàng biết không?”

“Sinh.... sinh nó? Làm sao có thể chứ?” Lăng Tuyết Mạn giật mình nói “Tình nhân, chàng không phải là kích động đến điên rồi đi?”

“Không có, ta nói để cho nàng sinh, thì chắc chắn không có chuyện gì.” Mạc Kỳ Hàn thần nhiên nói, hẩn không thể nói cho nàng biết, bọn họ có hài tử là một việc không hề dễ dàng chút nào, cho nên, chỉ cần nàng có thể mang thai, hẩn sẽ rất cao hứng.

Lăng Tuyết Mạn càng nghe càng kinh hãi, từ từ ngẩng đầu lên, hỏi “Tình nhân, nói cho ta biết, chàng rốt cuộc là người thế nào? Đừng để cho ta mỗi ngày phải suy đoán cùng bất an được không? Chúng ta bây giờ là một, chàng sợ ta sẽ bán đứng chàng sao?”

“Mạn Mạn, đừng hỏi, đừng ép ta nói, ta cái gì cũng không thể nói cho nàng biết, chỉ có thể nói, ta không phải là dân chúng bình thường, thân phận của ta là bí mật, hiện tại không thể để cho bất luận kẻ nào biết bí mật, nếu như nàng không muốn hại ta mà nói thì, đừng hỏi nữa, tin tưởng ta là được rồi.” Mạc Kỳ Hàn bất đắc dĩ, chỉ đành giải thích một lần nữa.

“Hại chàng?” Lăng Tuyết Mạn ngẩng người “Ta biết sẽ hại chàng mất mạng sao?”

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn hạ mi, gạt đầu một cái, chỉ cần có thể hù dọa nha đầu này, vậy cứ gạt nàng một lần nữa đi.

“Vậy... vậy ta không hỏi.” Lăng Tuyết Mạn lúng túng lắc đầu, đột ngột ôm chặt cổ Mạc Kỳ Hàn dán mặt vào người hắn, lẩm bẩm nói nhỏ “Ta không hỏi, ta không muốn chàng chết, không muốn chàng gặp chuyện không may, cho dù... cho dù suốt đời này chúng ta phải ở chung một chỗ như thế này, chỉ cần chàng bình an vô sự, ta cũng không cầu xin gì hơn, không cần danh phận gì hơn, chỉ cần chàng ở bên cạnh ta là tốt rồi, chàng biết không, mỗi khi ta lâm vào nguy hiểm, người đầu tiên ta nhớ đến là chàng, dù rằng chàng đứng trước mặt ta, ta đều có thể không nhận ra chàng, nhưng mà, chỉ cần chàng gọi tên ta, nói với ta mấy câu, ôm ta một cái, ta sẽ biết là chàng, nhất định là chàng.”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn kích động trong lòng, một tiếng thốt lên, chính xác hôn Lăng Tuyết Mạn, triền miên dai dẳng, dịu dàng lưu luyến, nàng nhiệt tình đáp lại hắn, hai lưỡi dây dưa cùng một chỗ, cùng nói lên tình yêu khắc sâu...

Nữ tử này đáng giá cho hắn bỏ ra toàn bộ tình cảm, đáng giá cho hắn từng bước bày biện mưu kế, diệt trừ phe cánh Mạc Kỳ Minh, vì nàng sáng lập một thần thoại chưa bao giờ có trong lịch sử hoàng thất Minh quốc!

Áo quần chảy xuống, ngoài cửa sổ lạnh lẽo đến tận xương, bên trong nhà lại ấm áp sâu nùng. Trong lúc kích tình, Lăng Tuyết Mạn từng tiếng nỉ non “Lão công... lão công...” Mạc Kỳ Hàn lại lần nữa cau chặt mày, từ trước ngực nàng ngẩng đầu lên, khàn khàn giọng, không vui nói: “Gọi là tướng công tốt hơn nhiều cái danh xưng lung tung này! Lão công cái gì? Ta già rồi sao? Đừng gọi, đợi ta tám mươi tuổi rồi nàng lại gọi!”

214. Chương 215

Lăng Tuyết Mạn tức giận! Vô cùng tức giận.

Nàng tức giận xoay người, đẩy nam nhân đang nằm trên người xuống, trực tiếp chặt đứt kích tình mất hồn thấu xương của hắn, nhưng sau vài lần nỗ lực lại chọc giận Mạc Kỳ Hàn, hắn một tay giữ hai tay nàng đưa lên lên... cao, đôi lông mày anh tuấn chau lại “Hiện tại nàng còn không an phận? Hay là kỷ xảo của tướng công ta không tốt?”

“Ta...”

Lăng Tuyết Mạn vừa kháng nghị nói một chữ, Mạc Kỳ Hàn lại buông tay nàng ra, thẳng người ngồi xổm trên giường, nâng hai chân của nàng lên vai mình, vịn eo nàng, mà nóng bỏng của hắn lại kịch liệt chạm vào cơ thể nàng, đâm thẳng vào. Lăng Tuyết Mạn không nhịn được muốn thét chói tai, lại sợ bị người nghe được, gắt gao cắn môi, từng tiếng yêu kiều không cách nào ức chế tràn ra miệng.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng cong môi, mà chính hắn cũng có chút không chịu nổi rên rỉ thành tiếng, nhưng vì muốn trừng trị nha đầu này không chuyên tâm, hắn cắn răng một cái, chợt rút ra khỏi cơ thể nàng, buông

hai chân nàng xuống, sau đó hõn hển thở, cùng nàng nằm ngang một chỗ, không đụng nàng, không ôm nàng, không nói lời nào.

Lăng Tuyết Mạn từ trong tốt cùng vui thích bị ném vào thung lũng, nhất thời cả người khó chịu không thôi, mà nàng cũng không hiểu rõ Mạc Kỳ Hàn rốt cuộc muốn thế, chưa kết thúc thế nào liền dừng lại?

Muốn cho hắn tiếp tục, nhưng lại xấu hổ nói ra, hai tay nàng vịn về góc chăn cắn môi, cố ý hướng về bên cạnh hắn, nhích lại gần, gò má dán lên vai hắn, nắm hai tay hắn lắc lắc, nhưng, nam nhân này không để ý đến nàng!

“Ừ... Lão công? Sao, sao thế?” Lăng Tuyết Mạn thấp giọng lên tiếng, bắt lấy tay hắn để lên ngực nàng, không nói ra, trực tiếp dùng hành động ám hiệu cho hắn.

Cần phải biết, Mạc Kỳ Hàn đã nhận đến muốn sắp nổi điên, trên trán từng vòng mồ hôi tuôn ra, nhưng hắn chỉ có thể nhận! Hơi thở rối loạn không dứt, thậm chí hít một hơi, không nhanh không chậm nói “Sao là sao? Là nàng đẩy ta xuống, không muốn ta đụng nàng, ta bây giờ không phải làm theo ý của nàng sao?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn u buồn, trong cơ thể trống rỗng khiến nàng khó chịu không nhận được đánh nhẹ Mạc Kỳ Hàn “Vậy chàng ngay từ đầu đừng có đụng đi? Làm nửa đường coi là cái gì? Cố ý để cho ta khó chịu phải không?”

“Vừa bắt đầu, nàng cũng không nói không cho ta đụng vào?” Mạc Kỳ Hàn tối mặt “Ai bảo đang tốt đang lành, nàng tức giận làm gì, không để cho ta đụng?”

“Người ta gọi lão công thân mật cỡ nào, chàng hết lần này đến lần khác không để cho ta gọi, cái đó không phải là nói chàng đã già, mà là cách gọi khác của trượng phu, chàng ghét nó, lại nói ra lời tổn thương người, hừ, không đụng thì thôi, ta nhất định không cầu chàng!” Lăng Tuyết Mạn bị tức khóc, khóe mắt ướt sũng, dùng sức xoay người, anh ách khóc nức.

Mạc Kỳ Hàn liếc mắt, cân nhắc một chút, rốt cuộc chấp nhận thở dài, đành dỗ vậy! Xem ra cái thói quen này là vì mình mà ra đi, nếu không dỗ, không nói vài câu mềm mỏng, sợ rằng đêm nay hắn phải ngủ một mình! Ai! Coi như đêm nay không dỗ, đêm mai cũng phải dỗ thôi!

“Khụ!” Mạc Kỳ Hàn hắng giọng một cái, đưa tay từ phía sau ôm lấy lưng Lăng Tuyết Mạn, che lại đôi gò bồng đảo của nàng, áp sát vào tai nàng, dịu dàng nói nhỏ “Mạn Mạn, đừng tức giận, nàng thích gọi cái gì thì gọi cái đó, được chưa? Ta không phản đối, chỉ cần nàng xem ta là trượng phu, là phu quân, nàng muốn gọi lão công thì cứ gọi đi. Ừ, ta không thể nhận, muốn nàng...”

Một lời vừa dứt, cũng không trông nom xem Lăng Tuyết Mạn có đáp ứng hay không, liền bay qua cơ thể nàng, lẩn thân mà lên, thất lưng trầm xuống, lại bắt đầu luật động xoay tròn...

.....

“Lão công, chàng có yêu ta hay không?”

Vùi mình trong ấm áp, Lăng Tuyết Mạn dụi đầu vào ngực Mạc Kỳ Hàn, quyến rũ hỏi.

“Ừ... Nàng biết mà.” Mạc Kỳ Hàn khóe miệng co rút, tại sao lại hỏi câu này?

“Ta không biết.” Lăng Tuyết Mạn tức giận, chọc chọc lồng ngực Mạc Kỳ Hàn, bất mãn nói “Nói một chút, chàng sẽ bị mất chút thịt sao? Mặc kệ, ta phải nghe.”

“Ngoan, ngủ đi được không?” Mạc Kỳ Hàn kiên nhẫn dỗ dành nói.

“Không được!” Lăng Tuyết Mạn dùng sức đạp chân, khí thế cực kỳ.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, đưa tay vỗ trán một cái, bất đắc dĩ nói “Hành động không phải đã chứng minh sao? Nàng nghe mấy lời sáo rỗng đó không sợ ta cố ý lừa nàng sao?”

“Không sợ! Cho dù có sáo rỗng ta cũng muốn nghe!” Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, kiên định dị thường.

“Ta... ta nói không được!” Mạc Kỳ Hàn mất cả nửa ngày trời, không được tự nhiên mở miệng, trợn mắt nói “Ngủ! Không ngủ, ta sẽ đi, mười ngày không đến tìm nàng!”

“Chàng! Vậy chàng đi đi, vĩnh viễn đừng tới nữa!” Lăng Tuyết Mạn cũng tức giận, không nói gì liền đẩy Mạc Kỳ Hàn xuống giường, Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng, mặt đen như than “Mạn Mạn, có phải muốn ta đi tìm nàng mấy cái huyết đạo hay không? Nàng xem giờ này là giờ gì rồi? Ta nhiều lắm cũng chỉ có thể ở cùng nàng một canh giờ nữa là phải đi, nàng còn nháo cái gì?”

“Ta, ta không nghe! Chàng khi dễ ta!” Lăng Tuyết Mạn không đẩy nữa, cuốn tất cả chăn, một mình bò vào góc giường ngủ.

“Được! Nàng muốn lão công nàng chết rét, vậy nàng cứ yên tâm ngủ đi!” Mạc Kỳ Hàn buồn bực bỏ lại một câu, cũng ném cái sống lưng cho Lăng Tuyết Mạn, nhắm mắt lại ngủ.

Lăng Tuyết Mạn tức giận tràn trề nhưng lại buồn cười với lời của Mạc Kỳ Hàn, lại đau lòng hẩn lạnh, liền ngồi dậy, một tay ném qua một cái chăn, buồn buồn nói “Chàng chết, ta sẽ bị thiệt, ta còn muốn giữ chàng lại, hầu hạ ta!”

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn trở người, vươn tay, kéo Lăng Tuyết Mạn vào, đem nàng nhét vào chăn, cười đùa nói “Vật nhỏ, rõ ràng nàng đau lòng nam nhân của nàng, lại còn nói cứng!”

“Ta không có!” Lăng Tuyết Mạn già mồm, hai tay nhỏ bé lại tự nhiên bò lên lồng ngực Mạc Kỳ Hàn, bĩu môi nói “Ngủ đi, vốn một ngày chỉ có thể gặp nhau vào lúc nửa đêm này, đều dùng để gây gỗ...”

“Không sao, càng âm ỹ tình cảm càng tốt, đầu giường gây gỗ đến cuối giường.” Mạc Kỳ Hàn cười khê, ôm chặt người trong ngực “Cùng nhau ngủ.”

...

Liên tiếp ba ngày tuyết rơi, đợi đến khi tuyết ngừng rơi, đã là ngày thứ ba, sau giờ Ngọ.

Ngày thứ tư, trời quang mây tạnh, cảnh sắc tươi đẹp, từng tảng lớn bông tuyết bắt đầu hòa tan, bọn hạ nhân đều bận rộn quét dọn tuyết, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười đùa.

“A, toàn bộ hoa mai đã nở!”

Một người kích động hô lên, lập tức liền có người đề nghị “Cắt vài nhánh đưa cho vương phi đi, để chưng trong nhà, ngửi hương hoa mai, nhất định tâm tình sẽ tốt đó!”

Lăng Tuyết Mạn nằm trên giường đọc sách, nghe những lời này, gương mặt lộ ra nụ cười cảm động, mới cúi đầu tiếp tục đọc sách, lại nghe được tiếng bước chân vội vã của Thu Nguyệt vang lên, đợi ngẩng đầu lên, Thu Nguyệt đã đến trước mặt, mỉm cười nói “Vương phi, hôm nay là ngày sinh nhật của chủ tử, quản gia để cho nô tỳ tới nói cho vương phi, mấy vị vương gia phụng mệnh hoàng thượng đã tới vương phủ dâng hương cho chủ tử, xin vương phi chuẩn bị một chút, hôm nay toàn bộ trên dưới Tứ Vương Phủ đều phải đến Từ Đường cúng tế chủ tử!”

215. Chương 216

Bởi vì phải bái tế vong phu, cho nên Lăng Tuyết Mạn theo quy cũ đổi lại một bộ váy dài tuyết trắng, tóc cài một cây trâm bách hợp màu trắng, làn váy có chút dài, khiến cho nàng đi đứng cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận ngã một cái, ảnh hưởng đến hình tượng vinh quang của mình.

“Vương phi, năm vị vương gia, cùng công chúa Nhã Phi, đang cùng chờ vương phi ở đại sảnh.” Xuân Đường bước nhanh đến, cười nói.

“A, bái tế phu quân có quy định là giờ Thìn sao?” Lăng Tuyết Mạn xách hai bên váy, thuận miệng hỏi.

Xuân Đường trừng to hai mắt, suy nghĩ một chút nói “Cái này nô tỳ không nghe nói, nhưng mà nghĩ lại giờ sinh của chủ tử hình như là giờ Mùi đi. Nghe nói sáng nay, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương mang

theo các vương gia cùng tất cả công chúa trong hậu đến Long Dương Điện mở tiệc sinh nhật, đến thái miếu dâng hương” (Rin: người đã khuất cũng tổ chức sinh nhật sao?? 0.0)

“A? Long trọng như vậy à?” Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình, thầm nghĩ, xem ra hoàng thượng đối với phu quân đã chết của nàng là phụ tử tình thâm! Ách... vậy nếu như ông ấy biết nàng cho nhi tử của ông ấy đội nón xanh (*), có thể bị tức chết tại chỗ hay không? (Đội nón xanh: cấm sừng)

Suy nghĩ không khỏi bước chậm lại, tinh thần có chút bất an, cảm giác áy náy lại một lần nữa quấn quanh nàng thật sâu. Tứ Vương Gia đối với nàng rất tốt, còn lưu lại nhiều người bảo vệ nàng, hầu hạ nàng, nhưng mà nàng lại... thật có lỗi với hắn!

“Vương phi, cẩn thận nhìn đường!”

Thu Nguyệt đỡ một tay, Lăng Tuyết Mạn hồi phục tinh thần nhìn lên, nạng đi trên hành lang dài, một chân đã đạp vào bên cạnh lan can, lùi xuống một chút, nàng lúng túng cười “Ta có chút xuất thần...”

“Vương phi, tâm sự sao lại nặng nề như vậy? Có phải... tưởng niệm chủ tử hay không?” Xuân Đường hiểu ý hỏi.

Hiển nhiên, hai chữ ‘chủ tử’ vào tai Lăng Tuyết Mạn lại trở thành hai người, nàng buồn bã cười, sâu kín nói “Nghĩ thế nào? Chỉ gặp qua di thể của hắn, sau đó lại nhìn bức họa của hắn, không nói chuyện với nhau qua câu nào, hắn cũng không nhìn qua ta, đây coi là vợ chồng gì chứ?”

“Vương phi, thật ra thì, thật ra thì ngài không cần nghĩ như vậy, chủ tử...” Thu Nguyệt rất không nhịn được muốn nói, nhưng cuối cùng lại không thể, lời đến khóe miệng lại đổi thành “Chủ tử trước đây đã gặp qua ngài, ngài quên sao? Ngài trước kia đã cứu chủ tử.”

“Vậy sao?” Lăng Tuyết Mạn lung tung đáp trả một câu, nàng thế nào lại quên? Cho dù có chuyện kia, vậy thì cũng là chủ nhân cũ của cổ thân thể này cứu, không liên quan với nàng.

Đang cất bước, đến cửa đại sảnh, vừa mới bước vào nửa bước, bên trong lại truyền đến một tiếng ‘ầm’ thật lớn, Lăng Tuyết Mạn cùng hai nha đầu hoàn toàn chấn động, Lăng Tuyết Mạn trực tiếp ‘bịch’ một cái, ngã ngồi xuống đất, miệng há thành hình chữ ‘o’!

Xuân Đường, Thu Nguyệt cùng nhau trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc cỡ nửa phút mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng kêu lên “Vương phi!” Hai người luống cuống chân tay đỡ Lăng Tuyết Mạn dậy “Vương phi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta... làm sao ta biết?” Lăng Tuyết Mạn cà lăm một câu, hướng vào bên trong đi tới, Xuân Đường Thu Nguyệt, vội vàng đỡ nàng một tay, phòng ngừa nàng đạp vấy ngã xuống.

Vòng qua đại sảnh, bước vào, mắt ba người lập tức trợn tròn.

Trên nền đá cẩm thạch, đặt một cái vật vuông vức đen như mực, trước mặt là bảy cái đầu đang chụm lại, tất cả đều đang tò mò nghiên cứu.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tiểu Lộ Tử, thẳng nhóc kia dám chơi ta sao?” Mạc Kỳ Dục thở phì phò gào to.

“Tiểu thất, gọi Tiểu Lộ Tử vào hỏi một chút đi.” Mạc Kỳ Lâm cau mày nói.

Mạc Kỳ Dục gật đầu một cái “Được. Tiểu Lộ...”

“Kêu gào cái gì!”

Đột ngột một tiếng sư tử rống, khiến toàn bộ bảy tâm mắt nhìn tới, bao gồm cả quần gia cùng bảy người kinh hãi, ngạc nhiên nhìn Lăng Tuyết Mạn từng bước, từng bước đến gần họ!

Bữa tiệc đêm đó Lăng Tuyết Mạn quần áo tuyết trắng, son phấn lạnh nhạt, trang phục thanh nhã thoát tục, chỉ trong chớp mắt lại thấy được nàng đêm hôm đó, tựa như thần tiên xuất trần, nữ tử tuyệt mỹ không nhiễm thế tục!

“Mấy người đang làm gì? Muốn mưu sát ta sao?” Lăng Tuyết Mạn nhìn chằm chằm, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, suy nghĩ đến cái mông nhỏ có chút phát đau, liền tức muốn ói máu, trực tiếp đi đến trước mặt cái

vật không biết tên kia, không chút khách khí đá một cước, nói lầm bầm “Đây là thứ quái quỷ gì? Đen như mực, vừa rồi tiếng vang là do nó phát ra sao?”

Từ sau thọ yến, tất cả bọn họ đều bận rộn chính sự, Mạc Kỳ Dục thường ngày rảnh rỗi cũng bị phong quan chức, cả ngày bận rộn không thấy bóng dáng, hôm nay, là lần đầu tiên gặp mặt sau một tháng, lúc này đây, năm nam nhân đều có cảm giác chột như nằm mộng, nhất thời toàn bộ đều giật mình, ngơ ngác xuất thần nhìn Lăng Tuyết Mạn

Mạc Nhã Phi vừa nghe Lăng Tuyết Mạn nói, vội vàng giải thích “Mạn Mạn, đây là phát minh Tiểu Lộ Tử làm, nói có thể đốt bay lên trời, vừa rồi Thất ca nhầm chán, nên nghịch nó, kết quả đột ngột vang lên một tiếng, là hù tẩu sao?”

“Đúng vậy, hại ta vừa rồi mới đi đến cửa, liền đặt mông ngồi tại chỗ!” Lăng Tuyết Mạn oán trách, đi đến một bên quan sát thật kỹ cái thứ có thể bay lên trời cao, Lăng Tuyết Mạn dùng sức xem xem mấy cái, thở dài một hơi

Đứng lên, nàng chỉ đến trước mặt Mạc Kỳ Dục, đầu ngón tay còn kém một chút nữa là đâm vào người hắn, đâm đến giữa không trung, chột nghĩ vị mỹ nam này dầu gì cũng là vương gia, cấp cho người ta mặt mũi, liền tự động thu trở về, tức giận nói “Dục Dục đại ca, ngươi làm cái gì đây? Đây là pháo hoa, phải mang ra sân, đốt kíp nổ thì nó mới phóng lên trời, ngươi phá cái gì? Trong này toàn bộ đều là thuốc nổ, nguy hiểm chết, mới vừa rồi nó không đem ngươi nổ bay, coi như là người may mắn!”

Mồ hôi đổ, may mà nhờ kỹ thuật cổ đại không tốt, nếu là hiện đại, ước chừng tiểu tử này đã bị nổ thành tàn tật.

“Cái... cái gì?”

Mấy nam nhân rốt cuộc cũng hồi thần, Mạc Kỳ Dục kinh ngạc cả lẫn.

“Thiệt tình!” Lăng Tuyết Mạn liếc mắt một cái, than thở ngồi xổm nhìn pháo hoa, cau mày nói “Cái này hư, không bay được, còn cái nào nữa không?”

“Có, còn ba cái.” Mạc Kỳ Lâm vội nói.

Mạc Kỳ Diễn nhìn Lăng Tuyết Mạn, đem hàng nghìn nhung nhốt cùng nhu tình tất cả hóa thành nhàn nhạt thoáng nhìn, nhàn nhạt hỏi “Làm sao nàng biết nó là thứ gì?”

“Ta đương nhiên biết, ta...” Lăng Tuyết Mạn đột ngột ngừng nói, thầm mắng mình thiếu chút nữa lỡ miệng, sau khi lúng túng một lúc, mới sợ hãi ngước mắt nhìn về phía người hỏi nàng, ánh mắt lóe lóe, hẳn là hẳn!

Trong ánh mắt ẩn chứa nhu hòa cùng tình yêu, làm lòng Lăng Tuyết Mạn run lên, hốt hoảng cúi đầu, nhỏ giọng nói “Ta...ta, trước kia ta có lén lút chơi qua thứ đồ chơi này, cho nên biết.”

Mạc Kỳ Minh đứng bên ngoài, đem Lăng Tuyết Mạn mất tự nhiên, Mạc Kỳ Diễn đè nén, thu hết vào mắt, bên trong đôi mắt thâm thúy là một mảnh lạnh lẽo, môi nhẹ cong cong, tạo thành một nụ cười lạnh.

Về mặt Mạc Kỳ Lâm rất khó nắm bắt, trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt sắc bén lại như có như không bắn về Mạc Kỳ Minh đối diện với hắn, chột lóe lên rồi khôi phục thái độ bình thường.

216. Chương 217

Lý do sứt sọc của Lăng Tuyết Mạn trăm ngàn lỗ hổng, nói xong, ngay cả nàng cũng chột dạ không dứt, thì làm sao giấu được mấy vị vương gia khôn khéo này đây? Trong bụng không khỏi nóng nảy, trong đầu nhanh chóng suy tư làm cách nào để đưa ra một lời giải thích hợp lý...

Tuy nhiên, Mạc Kỳ Diễn sau khi nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn vài giây, chỉ nhàn nhạt “Ừ.” một tiếng, không tiếp tục hỏi nữa.

Lăng Tuyết Mạn thâm thở phào nhẹ nhõm, lại chưa thấy, ánh mắt nam nhân rơi vào người nàng, đều trở nên bí hiểm.

Xuân Đường, Thu Nguyệt cùng quần gia liếc mắt nhìn nhau, không nói gì.

Chỉ có Mạc Nhã Phi là tò mò không dứt, đôi mắt trong veo lóe lên thần thái kích động, “Mạn Mạn, tẩu biết vật này? Vậy tẩu đốt cho chúng ta xem một chút.”

“Ha ha, cái này phải buổi tối mới có thể đốt, hiện tại ban ngày không có hiệu quả, khó coi.” Lăng Tuyết Mạn khẽ cười, nghi ngờ hỏi: “Hôm nay không phải đến bái tế phu quân ta sao? Sao lại mang pháo hoa đến?”

“Hi hi, là Thất ca, ca nói lâu không thấy tẩu, tẩu ngày ngày sống trong vương phủ khẳng định là chán chết, nên mang theo nghiên cứu mới của Tiểu Lộ Tử đến cho tẩu giải buồn mà.” Mạc Nhã Phi liếc mắt nhìn Mạc Kỳ Dục, cười nói.

Mạc Kỳ Dục đỏ mặt lên, cau mày nói: “Nhã Phi, không cần nói hươu nói vượn.”

“Khụ, không cho ta thì thôi, ta nhìn còn cảm thấy chương mắt đây!” Lăng Tuyết Mạn liếc Mạc Kỳ Dục một cái, cố nén cười, chế nhạo.

Mỹ nam này hiện tại chính là kẻ lừa một đằng lòng một nẻo giống như tình nhân đi! Ha ha!

Vừa nghe, Mạc Kỳ Dục có chút nóng nảy, nhanh mồm nhanh miệng nói “Cái kia không phải là không đưa cho người! Không thì ta tốn công đem đồ chơi này theo làm gì?”

Mấy ánh mắt có thâm ý bắn tới, mặt Mạc Kỳ Dục lại đỏ lên, may mắn Lăng Tuyết Mạn không cảm giác được chút nào, vỗ vai Mạc Kỳ Dục một cái, khăng khái nói “Muốn cầm mấy đồ vật này đến dụ dỗ ta, quyết nợ? Không có cửa đâu!”

“Không có, ta không có nghĩ quyết nợ người!” Mạc Kỳ Dục nhú mày, ánh mắt rơi vào cánh tay trắng nõn nhỏ bé đang khoác trên vai hắn, hô hấp chợt căng thẳng, khuôn mặt nhất thời nóng lên.

“Mẫu thân!”

Giọng nói trẻ con của Mạc Ly Hiền truyền đến, Lăng Tuyết Mạn thu tay lại, nhìn về người phía trước cách mình hai bước, cười nói: “Hiên nhi đến đây, mau nhìn đồ chơi của thất thúc con, tối nay ta đốt pháo hoa cho con xem.”

“Ha ha” Mạc Ly Hiền đến gần, mắt nhìn xuống đất, sau đó nhìn lên nói: “Hiên nhi ra mắt phụ vương! Thỉnh an các vị hoàng thúc, hoàng cô!”

“Ừ.” Mạc Kỳ Diễn nhân ái cười đáp một tiếng, nhìn nhìn trên dưới Mạc Ly Hiền, hơi nhú mày nói “Bốn ngày không gặp, Hiên nhi hình như gầy đi một chút.”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn nhất thời chột dạ, hắn là đang trách nàng không chăm sóc tốt con hắn sao? Có điều, nàng quả thật là một mẫu thân vô trách nhiệm nha! “Cái gì, gầy sao? Ách, chắc là mấy ngày nay, Hiên nhi phí tâm sức vì ta, ăn cơm không ngon, hiện tại ta khỏe rồi, Hiên nhi, con phải ăn nhiều cơm, bồi bổ lại.”

“Mẫu thân, chuyện không liên quan đến người, con khỏe vô cùng.” Mạc Ly Hiền lắc đầu một cái, nói xong nhìn Mạc Kỳ Diễn, nhu hòa cười một tiếng, “Tạ ơn phụ hoàng quan tâm. Mẫu thân bị bệnh mấy ngày nay, trong lòng con lo lắng, cũng may mẫu thân đã hết bệnh, không sao.”

“Bị bệnh?” Mạc Kỳ Lâm đột ngột xen vào, lông mày cau lại, “Bị bệnh gì? Thái y xem qua chưa?”

Lăng Tuyết Mạn khẽ biến sắc mặt, liếc nhìn một chút, ngưỡng ngừng cười một tiếng “Cảm lạnh. Ta vùng trộm chạy ra hồ Nguyệt Lượng chơi, kết quả...”

“Thân nàng gầy yếu như vậy, còn chạy ra ngoài chơi tuyết?” Trong giọng nói Mạc Kỳ Diễn mang theo tức giận, vẻ tức giận rõ ràng hiện lên trên mặt.

Mạc Ly Hiền giật giật môi, muốn nói cái gì lại nuốt trở vào.

Lăng Tuyết Mạn liếm liếm cánh môi khô khốc, cúi đầu, nhỏ giọng già mồm nói: “Ta nhàm chán, ai biết được đi ra một lúc, liền cảm lạnh.”

“Ừ? Còn chưa phục?” Mạc Kỳ Lâm cũng sa sầm mặt, trầm giọng.

“Tứ tẩu vừa bị bệnh xong, sau này phải chú ý một chút, cảm lạnh rất khó chịu.” Mạc Kỳ Sâm cười nhẹ nói.

“A...” Lăng Tuyết Mạn tựa như đứa trẻ làm sai chuyện, bận rộn gật gật đầu, đáy lòng nổi lên chút cảm động, cảm giác được mọi người lo lắng chờ che thật tốt, có thân nhân đúng là rất tốt, hơn nữa còn là mấy vị tiểu thúc đại bá chức cao vọng trọng, nàng suy nghĩ, không khỏi sinh ra áy náy, phụ quân cho nàng nhiều người quan tâm như vậy, nhưng mà nàng... ai...

“Sắp đến giờ Mùi sao?” Mạc Kỳ Minh lãnh đạm trước giờ chưa nói lời nào, mở miệng.

Quần gia vội vàng khom người nói “Bẩm tam vương gia, còn kém một khắc nữa” (một khắc: 15 phút)

Mạc Kỳ Minh khẽ vuốt cằm, đi thẳng đến ghế ngồi xuống, ai cũng không nhìn, chỉ yên lặng xuất thần nhìn chăm chăm mặt đất. Chẳng lẽ hắn suy đoán không chính xác sao? Hay là người nọ không chết, nhưng cũng không viên phòng cùng Lăng Tuyết Mạn? Viên phòng... ánh mắt không tự chủ lại dời đến người mặt y phục tuyết trắng kia, suy nghĩ trở nên bay bổng, trong đầu lơ đãng hiện lên hình ảnh bên trong rèm hồng, xuân ý đã rồi...

“Này!”

Một tiếng hô to dọa người vang lên bên tai, Mạc Kỳ Minh đột ngột hồi thần, vừa nhấc mắt, cô gái y phục trắng muốt đã đứng trước mặt hắn, gương mặt treo nụ cười ranh mãnh vui vẻ, còn đưa một cái tay nhỏ lên trước mắt hắn không ngừng hươ hươ, giễu giễu nói “Này, ngài làm gì mà ngồi một mình ở đây?” (Rin: người ta đang YY nha, Mạn Mạn tỷ tỷ =)))

Vừa hỏi, gương mặt Mạc Kỳ Minh chợt nóng lên, đối với cô gái thuần khiết như vậy, hắn lại... lại nghĩ đến chuyện xấu xa, thật là đáng chết!

Mạc Kỳ Minh cảm giác mình không những đỏ mặt, mà ngay cả tai cũng nóng lợi hại, chột vạt nghiêng mặt, tránh ánh nhìn trong suốt của Lăng Tuyết Mạn, mắt tự nhiên nói “Không có gì, đứng một, tới đây nghỉ một chút.”

“Hi hi, Tam Vương Gia, ta hỏi nhỏ ngài một chút, ngài có quên mất giao kèo của chúng ta không vậy?” Lăng Tuyết Mạn chớp mắt, giảm thấp giọng, mong đợi hồi.

Mạc Kỳ Minh ngẩn người, nghe hiểu được, khóe miệng không tự chủ cong thành một nụ cười vui vẻ, nói “Không có, nếu đã đáp ứng nàng, ta sao có thể nuốt lời?”

“Ha ha, được, ừ, ta cơ hồ có thể tưởng tượng được bộ dạng Tam Vương Phi bị tức chết nha, thật là thoải mái!” Lăng Tuyết Mạn vênh khuôn mặt nhỏ nhắn, cực kỳ hưng phấn.

Mạc Kỳ Minh cũng hơi ngẩn đầu, nhìn lúm đồng tiền tươi như hoa, nhất thời chợt quên đi tất cả hận thù chôn sâu trong đáy lòng, tựa như trong cõi trời đất này, chỉ cần nhìn thấy nụ cười thuần khiết của nàng, hắn liền không còn mong ước gì hơn.

“Nói cái gì đó? Tứ tẩu cười vô cùng gian trá, hình như là đang trêu chọc người!” Mấy người kia cất bước lại, Mạc Kỳ Lâm cười nói.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh chợt hồi phục tinh thần, vẻ mặt trở lại lãnh đạm như trước.

Lăng Tuyết Mạn vòng hai tay trước ngực, kiêu căng hát hàm, chất vấn “Ngũ vương gia, nói ai gian trá đây? Cõi đời này còn có người thiện lương hơn ta sao?”

“Khụ!”

Mấy nam nhân không hẹn cùng bị sặc, sau đó đen mặt!

217. Chương 218

“Khụ, tứ tẩu mà thiện lương sao? Sao ta lại không phát hiện? Bản thân ta chỉ nhìn thấy... gian trá!” Mạc Kỳ Lâm nở nụ cười nho nhã, tựa như gió xuân.

Nhưng, lời thanh nhã này đi vào tai mọi người lại tạo thành một trận cười ầm.

Lăng Tuyết Mạn gặp trở ngại, hàm răng nghiêng lại, ngoài cười nhưng trong không cười, “Ngũ Vương Gia, bây giờ ngài có muốn cưới vương phi hay không?”

“Ừ? Chuyện này có liên quan đến người thiện lương sao?” Mạc Kỳ Lâm chợt giật mình, hoài nghi nói.

“Đương nhiên có, Tứ tẩu ta đây nói thế nào cũng phải quan tâm đến hôn nhân đại sự của tiểu thúc, không phải sao?”

Lăng Tuyết Mạn cười vô cùng dọa người, làm Mạc Kỳ Lâm thầm hoảng hốt, thân thể giật giật, một loại dự cảm xấu mãnh liệt đánh đến, nuốt nuốt nước miếng, đưa tay sờ bả vai, Mạc Kỳ Lâm rất gượng ép nở nụ cười, “Tứ tẩu, cái này không cần đâu. Tuổi ta còn nhỏ, bây giờ còn chưa muốn chính thức lập gia đình.”

“Ha ha ha...” Mấy người khác bị phản ứng khoa trương của Mạc Kỳ Lâm trêu chọc, cười lớn, mặt vui xem kịch nhìn chăm chăm Lăng Tuyết mạn, xem nàng lại đánh ra cái chủ ý gì.

Lăng Tuyết Mạn quả nhiên không chịu thua, nhìn Mạc Kỳ Lâm, nở nụ cười tà ác cực độ, thông thả nói: “Ngũ vương gia là người ngại gì? Trai lớn lấy vợ là chuyện hiển nhiên, không cần xấu hổ, Ngũ vương gia còn nợ ta lần đánh cuộc trước, ha ha, ta muốn dùng khoản nợ này phát huy bản chất thiện lương, xin Ngũ vương gia đáp ứng để phụ hoàng ban hôn.”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Lâm kêu sợ hãi một tiếng, tiếp theo tay áo vung lên, cứng ngắc khắc ra ba chữ “Không thể nào!”

“Ai, ngài muốn ăn quýt!” Lăng Tuyết Mạn kháng nghị, khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm, “Ta không có nói ngài nhất định phải cưới người nào, là ngài nói ta gian trá, vậy ta liền gian trá cho ngài xem, dù sao quân tử nhất ngôn, không cho ngài đổi ý!”

“Không được! Ngoại trừ điểm này, bất cứ cái gì ta cũng có thể đáp ứng, duy chỉ có hôn sự ta không cần tứ tẩu quan tâm!” Thái độ Mạc Kỳ Lâm rất kiên định, khuôn mặt tuấn tú xanh mét còn lộ ra chút sắc bén.

Lăng Tuyết Mạn có chút kinh hoảng, ánh mắt cầu cứu lảng lẽ chuyển qua mấy người kia, lại thấy Mạc Kỳ Diễn tự tiểu phi tiểu, môi đầy lạnh nhạt, nhẹ mở ra, thản nhiên nói: “Chuyện này không giúp nàng được.”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn mê man, lại nhìn Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh càng thêm lãnh đạm, không nói một câu. Ánh mắt lại dời, Mạc Kỳ Sâm cười khổ không thôi: “Tứ tẩu, tẩu biết, ta thứ bậc nhỏ, không nói được Ngũ ca.”

“Ta cũng thứ bậc nhỏ, nói không được.” Mạc Kỳ Dục không đợi Lăng Tuyết Mạn cầu cứu, trực tiếp diệt hi vọng của nàng.

“À... ừm!” Lăng Tuyết Mạn hất mặt “Đều không giúp ta nói, các ngài chờ ta ra tuyệt chiêu, thu nợ các ngài!”

Mọi người xấu hổ.

Lăng Tuyết Mạn nổi đóa không dứt, “Ngũ vương gia, không đáp ứng thì thôi, vậy ta muốn tiền của ngài được không?”

“Được, muốn bao nhiêu?” Sắc mặt Mạc Kỳ Lâm hòa hoãn, hỏi.

“Một trăm ngàn lượng!” Lăng Tuyết Mạn cố ý làm khó, nàng muốn chọc giận cái tên nam nhân đến chết cũng không cho nàng mặt mũi này!

Nghe vậy, đám người thiếu chút nữa hộc máu.

Mạc Kỳ Lâm hít một hơi lạnh, cười rất vô lực, “Tứ tẩu, tẩu đến quốc khố lấy đi, bạc của ta đều ở trong quốc khố, lấy bạc xong nhớ khóa cửa!”

“Ách... đây là ý gì?” Nãi Lăng Tuyết Mạn nhất thời ngừng hoạt động, không phản ứng kịp.

“Nàng thật sự không biết?” Mạc Kỳ Minh hơi nhíu mày “Một trăm ngàn lượng bạc là số thuế thu vào một năm của Minh quốc, ai dám cho nàng? Người nào có lại có nhiều bạc như vậy cho nàng?”

“Thôi đi, không cho thì thôi, ta cũng không có chỗ để chứa đâu!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, quét mắt nhìn qua, nói: “Dù sao ngoại trừ tam vương gia ra, có bốn người các ngài, nửa đời sau, ta nhất định không lo ăn mặc!”

“Tại sao lại trừ tam ca?” Mạc Kỳ Dục phản ứng chậm.

Lăng Tuyết Mạn gãi gãi cằm, chỉ hướng Mạc Kỳ Minh, “Bởi vì tam vương gia đã trả nợ!”

“Đúng rồi, ha ha, sau khi thọ yến của phụ hoàng kết thúc, Tứ tẩu để cho tam vương gia trả nợ tẩu cái gì? Tẩu muốn cái gì của huynh ấy? Còn thần thần bí bí chạy vào trong đình.” Mạc Kỳ Sâm cười hỏi.

Câu hỏi này vừa hỏi xong, tất cả mọi người đều tò mò, nhất trí nhìn Lăng Tuyết Mạn, Mạc Nhã Phi càng tròn tròn hai mắt, suy nghĩ thứ Lăng Tuyết Mạn muốn khẳng định không phải là tầm thường, liền kích động thúc giục “Mạn Mạn, rốt cuộc là gì?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn trầm ngâm, nhìn về Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu một cái, vẻ mặt lạnh lùng của hắn đột nhiên vui vẻ, khiến cả người hắn thêm phần nam nhân chín chắn.

Lăng Tuyết Mạn cười một tiếng, nhìn lại mọi người, lắc đầu ngoay ngoay “Thật xin lỗi, chuyện này là bí mật! Ai cũng đừng hỏi! Nếu như các người không muốn ta bị người xách dao thái thịt đuổi giết thì đừng hỏi nữa!”

“Ừ? Nghiêm trọng đến thế sao? Ai ăn gan hùm mật gấu, dám dùng đao thái thịt giết người?” Mạc Kỳ Dục mặt đen lại, “Người nợ là ai?” Giọng nói này, trực tiếp ép buộc Lăng Tuyết Mạn nói ra câu trả lời.

Mạc Kỳ Diễn không mở miệng, nhìn Mạc Kỳ Minh, ánh mắt như có thâm ý, hoảng hốt hiểu ra chút chút, tiếp theo lại lập tức nhớ đến vương phi của hắn, trong lòng co rút, ánh mắt trở lại khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn, muốn nói lại thôi.

“Ai nha, đừng hỏi nữa! Ta không nói, dù sao cái nợ này ta đòi rất vui vẻ, các người cũng đợi đi, đợi ta nghĩ xong muốn cái gì ở các người, nhìn Tam vương gia người ta chính trực bao nhiêu, ta nói ra hai điều kiện cực kì khó khăn như vậy, người ta cũng có thể tuân thủ cam kết đồng ý, cho nên các người phải biết học tập, biết chưa?”

Lăng Tuyết Mạn ân cần dạy bảo, nhất là hướng về Mạc Kỳ Lâm, cho đến khi làm Mạc Kỳ Lâm tức giận muốn đập Lăng Tuyết Mạn một gậy, giương giương quả đấm mấy cái, nhưng nữ nhân đứng trước mặt lại đắc ý vô cùng, chẳng những không hề sợ hãi, mà còn khiêu khích nháy mắt cười!

Rốt cuộc, Mạc Kỳ Lâm thở gấp hai cái, đầu hàng, bắt giặc thay đổi cả cách xưng hô: “Tuyết Mạn nha đầu, ta phục nàng được chưa? Ta không đáp ứng lập gia đình, nàng buồn bực, như vậy đi, ở thành đông ta có cái biệt viện, ta cho nàng, biệt viện có cây lê cùng cây đào, mùa xuân đến, hoa lê hoa đào sẽ nở đầy cả viện, mùi thơm bốn phía, rất đẹp mắt, còn có một ao sen, nếu chán nàng có thể đi dạo một chút.”

“A, thật?” Lăng Tuyết Mạn hưng phấn híp mắt lại thành một đường thẳng, thế nhưng nụ cười nơi khóe miệng vẫn giống một tên trộm “Cái này không xem là trả nợ, là ngài kiên quyết muốn tặng ta.”

Ngất! Mạc Kỳ Lâm bị đá kích lung lay thân thể, khuôn mặt gượng cười, hàm răng nghiến lại tạo thành tiếng ‘ken két’ vang lên “Ta kiên quyết muốn tặng? Được, được, được, coi như là ta ‘ép’ mình kiên quyết đưa cho nàng đi, cái khoản nợ kia, nàng từ từ suy nghĩ, nghĩ xong nói với ta một tiếng, ta suy tính xem có thể trả nổi hay không, có cần phải lấy mạng mình để trả nợ hay không!”

“Làm ơn đi, không nghiêm trọng như thế chứ? Nói cứ như ta là ác ma.” Lăng Tuyết Mạn vô cùng , bĩu môi lúng túng vô cùng.

“Gặp phải một tứ tẩu như vậy, lại dính vào một khoản nợ không biết tên, đời này coi như tiêu rồi!” Mạc Kỳ Dục cảm khái vắn lẩm bẩm, tức giận không có nơi trút, hắn trút vào quần gia, rống: “Giờ Mùi đã đến chưa?”

218. Chương 219

Đám người đi đến từ đường, trước bàn thờ, bày một bàn thức ăn, có mỳ mùng thọt, đào mùng thọt cùng một đồng linh kính mùng thọt khác.

Chia làm hai hàng, mỗi người một vẻ mặt nghiêm túc, tay cầm ba cây nhang, lạy ba lạy.

Theo thứ bậc, Mạc Kỳ Diễn lên trước, cắm nhang vào lư nhang trắng trước linh vị, nhìn linh vị, trong lòng hẩn buồn bã, nếu như Tứ đệ còn sống, hẩn sớm sẽ không động tâm với nàng, không động tâm sẽ không buồn, sẽ không thấp thỏm hi vọng lại không thể nói ra, chỉ có thể yên lặng chịu đựng, đợi chờ sự tha thứ cùng tiếp nhận của nàng, đợi chờ thời cơ chín muồi, cùng nàng danh chính ngôn thuận ở bên nhau, hẩn nào sợ vứt bỏ thể tục, đáp ứng, cả đời chỉ làm trượng phu của một mình nàng!

“Tứ đệ, hôm nay Nhị ca cùng các huynh đệ tham dự sinh nhật của đệ, chén rượu này mời đệ!” Mạc Kỳ Diễn nâng chén rượu lên, sau đó chậm rãi rượu xuống mặt đất.

Theo thứ tự tiến lên, dâng hương, mời rượu, người cuối cùng là Lăng Tuyết Mạn, hướng về linh vị Tứ vương gia, nàng chỉ cảm thấy trong lòng thâm sợ hãi, bất an, khẩn trương, cùng áy náy.

Lăng Tuyết Mạn dâng hương xong, cầm chén rượu không biết nên nói cái gì, môi run run nửa ngày trời, cũng không phát ra được một lời, sau lưng mấy ánh mắt nghi hoặc bắn tới. Lăng Tuyết Mạn đứng ngồi không yên, tim đập rộn, sức tĩnh lại, không nghĩ nữa, trực tiếp rượu rượu...

Một cổ gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào, vù một tiếng, Lăng Tuyết Mạn vốn có khúc mắc trong lòng, chợt cả kinh “A-” nàng kêu to một tiếng, vứt chén rượu, lao đảo chạy ra ngoài!

“Vương phi!”

“Mẫu thân!”

” Tuyết Mạn!”

Bảy tám tiếng hô vang lên, mọi người dồn dập đuổi theo, Lăng Tuyết Mạn không dám đi về Cúc Thủy Viên, tóm một gốc cây hải đường, hai cánh tay ôm lại, chấn dúi vào thân cây, có chết cũng không rời lỏng tay, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, liên tiếp lẩm bẩm “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không cố ý, không cố ý, tha thứ cho ta, tha thứ cho ta...”

Một nhóm người đuổi theo sau lưng, có Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục, quản gia, Xuân Đường Thu Nguyệt, cả những người làm khác, Mạc Kỳ Minh chậm rãi đi đến, bước vô cùng chậm, quay đầu nhìn lại từ đường chẳng có gì khác lạ, lại một lần nữa nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn đột nhiên điên cuồng, tựa như sợ hãi vô cùng. Chẳng qua chỉ là một cơn gió thoảng, liền trở thành như vậy, nàng đang sợ cái gì? Sợ linh hồn Mạc Kỳ Hàn? Hay là nàng cũng như mọi người, nghĩ rằng Mạc Kỳ Hàn đã chết, bản thân mình làm ra cái chuyện gì đó trái với lương tâm, cho nên mới kinh hoảng đến thế?

Trên thực tế, hiện tại hẩn chỉ nắm chắc năm phần Mạc Kỳ Hàn không chết. Bất kể Mạc Kỳ Hàn có chết hay không, hẩn vẫn khẳng định bên người Lăng Tuyết Mạn chắc chắn che giấu một người, hơn nữa thủ đoạn người này đủ cao, bản lĩnh cũng đủ mạnh, và lại nhất định còn có quan hệ với Mạc Kỳ Hàn, có lẽ người này chính là bản thân Mạc Kỳ Hàn!

Mạc Kỳ Minh bước đến gần, nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt trở nên sâu thẳm cùng mù mịt, không mang thai, nhưng nàng vẫn còn hoàn bích sao? Nếu không, Mạc Kỳ Hàn nhất định còn sống, nếu hoàn bích, tin chắc rằng, không nam nhân nào có thể nhìn nữ nhân nhà mình thất thân đi! Nhưng nếu như hẩn đem nàng... Hừ! Chỉ cần Mạc Kỳ Hàn chưa chết, nhất định hẩn có thể bức hẩn ra mặt!

Ôm cây, Lăng Tuyết Mạn khóc đến lê hoa đái vũ, trong lòng thầm rửa mình, túc trực bên linh cữu chưa đầy ba năm, nàng không thể tiếp tục mất đạo đức luân lý như vậy nữa, không biết xấu hổ cầu thả cùng nam nhân khác, a a, tình nhân, chàng nhện một chút, nếu yêu ta, vậy chờ ba năm sau nữa đi!

“Tuyết Mạn!”

Mạc Kỳ Diễn lo lắng mở miệng trước: “Nàng làm sao vậy? Đừng sợ, chỉ là gió thoảng qua, không có chuyện gì đâu.”

“Mẫu thân, ngài nhìn con, con là Hiên nhi, có con ở đây, ngài đừng sợ nữa.” Mạc Ly Hiên vừa nói vừa cầm tay Lăng Tuyết Mạn, nhưng tay nàng vẫn gắt gao bám chặt vỏ cây, liên tục lắc đầu khóc ròng nói: “Phu quân đang giận ta, hắn đang giận ta!”

“Mẫu thân...” Mạc Ly Hiên ngơ ngơ, hơi giật mình, đứng tại chỗ, không dám làm ra một cử động nhỏ nào, tìm đập lợi hại, dư quang nhìn thấy cha hắc Mạc Kỳ Diễn liếc mắt, kinh ngạc nhìn hắc, trong bụng căng thẳng, bản năng nhìn về mấy vị vương thúc khác, sắc mặt từng người đều khó coi, chỉ ngoại trừ lục thúc là có chút kinh ngạc.

Quản gia cúi đầu, Xuân Đường Thu Nguyệt càng cúi đầu, ai cũng không dám lên tiếng.

Mạc Nhã Phi nhìn qua, thoáng kinh ngạc, sau đó đỡ Lăng Tuyết Mạn, để cho nàng tựa vào vai, vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng trấn an nói: “Mạn Mạn, Tứ ca ta là một người rất tốt, tẩu chẳng qua là có chút xảo trá, ca sẽ không trách tẩu, có lẽ ca còn thích tính cách này của tẩu nữa! Mới vừa rồi thật sự chỉ là một cơn gió thoảng, tẩu xem hiện tại không phải là trời rất đẹp sao?”

“Ta... hắc thật không trách ta sao? Ta... ta làm nhiều chuyện sai lầm... hắc sẽ không tha thứ cho ta...” Lăng Tuyết Mạn mắt không chớp, song lý trí vẫn còn, cương quyết không dám tiết lộ một câu, chẳng qua chỉ mờ mịt lẩm bẩm nói.

“Nàng rốt cuộc là... làm chuyện sai lầm gì?”

Một giọng nói lạnh lạnh âm trầm vang lên, Lăng Tuyết Mạn chợt ngẩng đầu, đối mặt với tầm mắt của Mạc Kỳ Minh vừa như lãnh đạm, lại tựa như quan tâm, nhịp tim đập loạn, tay nắm tay Mạc Nhã Phi không khỏi siết chặt lại, ánh mắt sắc bén kia tựa như muốn nhìn thấu nội tâm của nàng, làm nàng hốt hoảng.

Đại não động thật nhanh, Lăng Tuyết Mạn muốn đối đáp, liền khóc lớn, đôi mắt đầm lệ mơ hồ, mặt đầy nước mắt, thút thít nói “Ta, ta làm hỏng bộ tranh vẽ phu quân yêu thích nhất, ta vẽ cũng không tốt, vẽ chàng ấy vô cùng khó coi, rất khó coi, so với ngài còn khó coi hơn, a a, là ngài khó coi hơn chàng, cũng không đúng, là chàng không có khó coi như ngài...” (Rin: *đập mặt vào bàn phím cười* Haha... đúng là người chọc Minh ca phát điên lên cũng chỉ có mình tiểu Mạn Mạn a)

Lời vừa nói ra, mọi người vốn đang kinh ngạc tiếp theo là ngẩn người, sau đó lại không nhịn được cười ra tiếng!

Vũ nhục! Đây quả thật là vũ nhục trần trụi! Bọn họ là con cháu hoàng thất, kế thừa dung mạo tuấn mỹ, chỉ cần mắt không bị mù, sẽ không dám nói một câu chê bai!

Mạc Kỳ Minh đen một nửa mặt, lần đầu tiên trong đời, hắc bị tức đến phát điên! Luôn luôn tĩnh lặng như gương, giờ phút này hắc làm cách nào cũng không thể tiếp tục bình tĩnh nữa, lời nói từ trong kẽ răng thoát ra, “Tuyết Mạn nha đầu, dung mạo của ta ở trong mắt nàng rất tệ sao?”

Lăng Tuyết Mạn run rẩy thân thể, vẫn như cũ thút thít “...huhu... ta chỉ là muốn so sánh thôi, dung mạo Tam vương gia rất hoàn hảo, nhìn thế nào...thế nào cũng không làm cho người ta chán, không...không nên tức giận, đừng đánh ta...ta, ta nói sai...ta cũng lấy Thất vương gia làm ví dụ...”

219. Chương 220

Bữa tối bày tiệc rượu, mọi người hăng hái dâng cao, âm ỉ mãi cho đến khi trăng treo cao, sắp đến giờ đi ngủ, đến lúc này mới có chút lưu luyến rời đi, Mạc Nhã Phi đương nhiên không đi, ở lại.

“Mạn Mạn, buổi tối ngủ với tẩu, được không? Giống như lúc ở Phượng Thần Cung, hi hi, chúng ta trò chuyện một lúc rồi ngủ thiếp đi.” Mạc Nhã Phi đi theo Lăng Tuyết Mạn về phòng ngủ, cười nói.

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, theo bản năng nhìn cái giường, nếu ngủ ở nơi này, vậy tình nhân không thể tới, nhưng lỡ như hấn không biết, vẫn tới, thì biết làm gì bây giờ?

Xuân Đường Thu Nguyệt nhủ mảy thật sâu, chỉ cúi đầu không dám nói lời nào, âm thầm cầu nguyện vương phi đừng đồng ý, nếu không...

“Cái này, Nhã Phi à, đây là phòng phu quân, nếu như muội cũng ngủ ở nơi này...” Lăng Tuyết Mạn ê a, không nghĩ ra được một lý do nguyên vẹn.

Mạc Nhã Phi đợi Lăng Tuyết Mạn nửa ngày không nói tiếp, hoài nghi chớp mắt mấy cái, “Mạn Mạn, Tứ ca ta, muội hiểu nhất, ca sẽ không so đo ta ngủ trên giường ca, mà muội cũng đã từng ngủ qua, ha ha, lần đó muội giận mầu hậu, bỏ chạy đến chỗ Tứ ca, nằm giường ca ngủ liên tục mấy ngày, Tứ ca còn ngủ cùng muội đó. Nhưng mà, nhưng mà ca sẽ không còn cùng muội ngủ nữa rồi...”

Mạc Nhã Phi đột ngột thương tâm, nhào lên giường, đau khóc thành tiếng, “Tứ ca, Nhã Nhi rất nhớ ca, rất nhớ ca, huhu... đại ca, đại ca...”

“Nhã Phi!”

Lăng Tuyết Mạn cũng khổ sở theo, đi tới, ôm lấy hai vai Mạc Nhã Phi, áy náy lại dâng lên, không khỏi nói: “Mạc Nhã Phi, đừng khóc, muội cùng ta ngủ, chúng ta cùng ngủ trên giường Tứ ca được không?”

“Ừ... Mạn Mạn, muội ngửi thấy mùi của Tứ ca, trên giường này vẫn có mùi của ca, là mùi đàn hương... tứ ca thích đàn hương...” Mạc Nhã Phi vừa khóc vừa hít hít mũi.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn bắt đầu run tay, trong đầu hờ hợt loạn cả lên, tựa như nắm bắt được cái gì, lại nhanh chóng không thấy, đôi mắt mở to.

Xuân Đường Thu Nguyệt vừa nhìn thần sắc Lăng Tuyết Mạn, kinh hãi! Xuân Đường vội vàng xen vào, “Công chúa Nhã Phi, vương phi, đàn hương này là nô tỳ đốt, hôm nay là sinh nhật chủ tử, nô tỳ hầu hạ chủ tử nhiều năm, biết chủ tử thích đàn hương, nhớ lại tình cảm chủ tử trước đây, liền giấu vương phi đốt chút đàn hương trên đầu giường, cho nên trên giường mới có mùi này.”

“Đúng vậy, phần lớn nam nhân đều thích đàn hương, có thể tĩnh tâm ngưng thần, không chỉ có chủ tử thích, mà ngay trong phủ, nhiều thị vệ cũng thích, cả quản gia cũng yêu thích đàn hương này.” Thu Nguyệt cười nhẹ nói.

Ý nghĩ hỗn loạn của Lăng Tuyết Mạn lập tức lại rõ ràng, thở một hơi thật dài, thầm mắng mình suy nghĩ nhiều, thiếu chút nữa xem tình nhân là tứ vương gia, làm sao có thể chứ? Trên người Vô Giới cũng có mùi đàn hương mà, tình nhân cho dù có sở thích giống tứ vương gia, cũng sẽ không phải là hấn! Huống chi thì thể tứ vương gia từ sớm đã được đưa vào mộ!

Trong lòng hiểu rõ, song lại tràn đầy cảm giác mất mát, nhưng nếu như Tứ vương gia không chết, nếu như tình nhân chính là Tứ vương gia, nàng sẽ không có bất kỳ áy náy cùng bất an nào! Đáng tiếc, tạo hóa trêu người!

“Ừ, đại ca cũng thích đàn hương, có điều ca cũng thích long tiên hương cùng hải đường hương.” Mạc Nhã Phi thút thút khóc nhỏ, chui vào đệm giường, miễn cưỡng không muốn động.

Lăng Tuyết Mạn đè xuống phiền muộn, nhàn nhạt cười, “Xuân Đường Thu Nguyệt, chuẩn bị nước rửa mặt đi, tối nay ta ngủ với công chúa Nhã Phi.”

“Dạ, vương phi!”

Hai nha hoàn gặt đầu một cái, nhủ mảy đi xuống chuẩn bị.

Hương Đàn Cư, Mạc Kỳ Hàn nghe Xuân Đường bẩm báo xong, chân mày cau lại, tối tăm hỏi: “Công chúa Nhã Phi ở vương phủ mấy ngày?”

“Bẩm chủ tử, nô nghe nói là hai ba ngày.” Xuân Đường cúi đầu nói.

“Thôi, để cho Nhã Phi ở đi.” Mạc Kỳ Hàn khẽ thở dài một cái, lại hỏi: “Vương phi vẫn còn hoài nghi sao?”

“Nô tỳ nhìn thần sắc vương phi, sẽ không có chuyện gì, chỉ có chút buồn bã, thất vọng.”

Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái “Vậy không sao, hầu hạ khuyển giải vương phi thật tốt, đừng để cho nàng rối loạn, ngày hôm nay, xem như nàng cơ trí phản ứng mau, nếu không, với khôn khéo của hần...”

Xuân Đường hơi nâng mắt, nhìn khuôn mặt âm trầm cùng ánh mắt lạnh lẽo âm của Mạc Kỳ Hàn, lại vội vàng cúi đầu, “Vâng, nô tỳ nhớ kỹ!”

“Đi xuống đi!”

“Nô tỳ cáo lui!”

...

Mạc Nhã Phi không chỉ ở hai ba ngày, mà thoáng một cái tám chín ngày đã qua, cả ngày chơi quên ăn quên ngủ, không so kiếm cùng Mạc Ly Hiên thì chính là xúm lại chơi đùa khắp nơi cùng Lăng Tuyết Mạn, buổi tối dĩ nhiên là nằm trên giường Lăng Tuyết Mạn, hưng phấn đến mức ngay cả nằm mộng cũng có thể bật cười, dĩ nhiên, ngày ngày các nàng cùng nhau vui chơi, khiến cho Mạc Nhã Phi vui vẻ như vậy, còn có thêm một người quan trọng – Lâm Mộng Thanh!

Có người vui, có kẻ buồn, à không, giờ phút này trong Hương Đàn Cư, một đôi mắt âm lãnh khác đang càn quét, bắn thẳng lên người Lâm Mộng Thanh, như muốn xé rách hần!

“Khụ, sư huynh, huynh đừng dùng ánh mắt dọa người như vậy nhìn đệ được không?” Lâm Mộng Thanh nuốt nước miếng, cơ thể không tự chủ được rút về sau một cái.

“Ngày mai không được rời khỏi Hương Đàn Cư nữa! Không cho đệ đi tạm biệt Nhã Phi!” Mạc Kỳ Hàn giận dữ nói.

Lâm Mộng Thanh buồn bực, “Sư huynh, đệ đang phát triển mối tình đầu, huynh làm đệ mất đi cơ hội này, ai biết Nhã Phi khi nào mới có thể ra khỏi cung lần nữa, chúng ta đang rất cần bồi dưỡng tình cảm, huynh không thể như vậy a!”

“Đáng chết! Đệ phát triển mối tình đầu, còn ta phải làm sao bây giờ? Nhã Phi ngày ngày cùng Mạn Mạn ở chung, ta ngay cả mặt nàng cũng không thể thấy!” Mạc Kỳ Hàn phát điên.

“Vậy huynh dịch dung, ban ngày đi nhìn, ngất! Buổi tối chắc huynh gian nan lắm đi?” Chưa từng nhìn thấy qua Mạc Kỳ Hàn mất khống chế, Lâm Mộng Thanh bật cười không dứt, không nhịn được giễu giễu nói.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực, vỗ lên bàn một cái, gầm nhẹ “Nhã nhi hiểu ta bao nhiêu đệ biết không? Ta dám dịch dung xuất hiện sao? Ta ôm nó từ nhỏ đến lớn, nó lại thường kề cận ta, đối với nhất cử nhất động của ta đều quen thuộc như lòng bàn tay, ta đi ra ngoài, không làm nó hoài nghi mới là lạ! Buổi tối, buổi tối, tất cả nam nhân bình thường không có nữ nhân đều gian nan!”

”Khụ!” Lâm Mộng Thanh bị sắc ho khan, “Đệ, đệ không phải là nam nhân bình thường...”

“Nói nhảm! Đệ thích Nhã Phi, liền toàn tâm toàn ý đối xử với nàng, nếu không một chương của ta bỏ đến đệ!” Mạc Kỳ Hàn thở không thuận, càng nhìn Lâm Mộng Thanh càng không vừa mắt, gương mặt tuấn tú đen đến mức có thể nặn ra một giọt mực, “Cút đi! Nhiều nhất ta cho đệ hai ngày, sau đó ngươi liền biến đi!”

“Khụ, được, được.” Lâm Mộng Thanh suy sụp gật đầu, vừa nghĩ đến hai ngày, hần vội vàng lo lắng lách người, nắm chặt thời gian đi tán gái!

Mạc Kỳ Hàn thở dài thật sâu, hần nhớ nàng như thế, không biết nàng có nhớ hần hay không? Cái thở dài này vừa dứt, không kiềm nổi hần bỏ một chương xuống bàn, cắn răng nghiêng lợi, “Lâm Mộng Thanh đáng chết!” (Rin: tiểu tử không “tính phúc” được nên ghen tỵ đây mà)

220. Chương 221

Rốt cuộc ba ngày sau, hoàng hậu cũng phái người đến đón Mạc Nhã Phi hồi cung!

Lăng Tuyết Mạn thở phào nhẹ nhõm, thật vất vả cầm cự đến tối đi ngủ, tắm rửa sớm một chút, chỉ mặc một bộ váy áo tuyết trắng, liền đuổi Xuân Đường Thu Nguyệt đi ra.

Ngồi ở mép giường, nàng cúi đầu nhìn cổ áo một chút, ngoại trừ bộ váy áo nàng khoác bên ngoài, bên trong cái gì cũng không mặc, ngay cả cái yếm nhỏ cũng không, ách... cái này có được xem là dự dồ hay không đây? Suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hồng hồng, lại đột ngột nhớ lại lời thề hôm sinh nhật Tứ vương gia, nàng vỗ nhẹ miệng một cái, vội vàng lấy một cái áo lót ra, cởi váy áo, chuẩn bị mặc áo lót vào, ai ngờ -

Chết tử tế không chết, Mạc Kỳ Hàn ngay lúc này thối tạt nên bước vào!

“Mạn Mạn!”

Một giọng nói xen lẫn nhớ nhung cùng vui mừng bay vào trong tai, Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên ngẩng đầu, Mạc Kỳ Hàn bước mấy bước đến trước mặt nàng, thuận tiện đuổi tay, ôm nàng vào ngực, vừa ôm, khí huyết lại dâng trào, hầu kết khẽ động, “Mạn Mạn, Mạn Mạn, nàng không mặc quần áo?”

“Ta, ta tắm, ta vừa mới chuẩn bị mặc, chàng chàng liền tiến vào!” Lăng Tuyết Mạn khóc không ra nước mắt, ước chừng mười ngày không gặp mặt, khóa thân trước mặt hắn, ngưng ngừng không thôi.

“Vậy thì tốt rồi, không cần mặc.”

Mạc Kỳ Hàn khàn khàn trầm giọng nhẹ nhàng thổi khí vào tai nàng, sau một phút, không đợi nàng trả lời, liền chộp lấy phiến môi mềm mại của nàng, bốn phiến môi dán vào nhau, vui sướng tựa như gặp lại ngày tân hôn, hân hân cực kỳ mãnh liệt, lưỡi trơn trượt cạy mở hàm răng nàng, chui vào trong khoang miệng, liếm từng góc trong miệng nàng, cuốn lấy lưỡi nàng, mang theo đùa giỡn cùng triền miên (Rin: ách... tác giả có cần miêu tả kỹ cảnh này quá không *đỏ mặt ~ ing)

Lăng Tuyết Mạn bị hôn, quên mất cự tuyệt, chìm đắm trong mâu thuẫn, ánh mắt ngơ ngác đắm chiêu, lý trí nàng không ngừng cảm thấy có lỗi với Tứ vương gia, nhưng về tình cảm, phản ứng cơ thể bị hắn khơi gợi, làm nàng muốn cùng hắn say mê, trầm luân.

“Mạn Mạn, hôn đáp lại ta.”

Mạc Kỳ Hàn yêu cầu mơ hồ, thân thể Lăng Tuyết Mạn run lên, lý trí chiếm đóng toàn bộ đại não, đột ngột đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, nghiêm mặt nói “Đừng như vậy, đừng như vậy mà...”

Mạc Kỳ Hàn kinh ngạc, lập tức cau mày, “Mạn Mạn, nàng sao vậy? Ta là Tình nhân của nàng, ừ, là lão công gì gì đó của nàng, tại sao nàng lại nói ‘đừng như vậy’? Nàng... nàng không muốn ta?”

“Không phải vậy, không phải vậy, lão công, không, ta nên gọi chàng là tình nhân, trượng phu chân chính của ta không phải là chàng, không thể gọi chàng là lão công, ta không phải là không muốn chàng, mà là... là ta cảm thấy thật có lỗi với phu quân ta, hắn mới qua đời gần nửa năm, ta không phải là một thê tử tốt, ta vụng trộm với nam nhân trong phòng của hắn, ta thật có lỗi với hắn, tình nhân, nếu như chàng thật sự yêu ta, đừng miễn cưỡng ta, được hay không? Ít nhất... ít nhất chờ ta giữ trọn đạo hiếu cho hắn ba năm, ba năm sau, chúng ta sẽ ở cùng nhau, được không?”

“Cái gì? Ba năm!” Nhiệt tình của Mạc Kỳ Hàn bị một chậu nước lạnh này dội xuống, bất đắc dĩ đưa tay ôm Lăng Tuyết Mạn, lại bị nàng co rút lại, làm tay hắn cứng đờ giữa không trung, bộ mặt nhất thời giăng đầy sương đen, “Mạn Mạn, cơn gió trong từ đường ngày hôm nay làm nàng sợ hãi sao?”

“Ừ, khẳng định là phu quân đang cảnh cáo ta, hắn ở trên trời, cái gì cũng thấy rõ, ta không giữ gìn trinh tiết cho hắn, hắn đang trừng phạt ta!” Lăng Tuyết Mạn hèn nhát nói.

Mạc Kỳ Hàn muốn ngắt, thầm nghĩ, hắn hiện tại là ôm cục đá tự đập vào chân mình sao? Thoáng suy tư, hắn thử trấn an nàng, “Mạn Mạn, đừng sợ, không phải Tứ vương gia trừng phạt nàng, tất cả mọi người đều nói, chỉ là cơn gió thôi mà, hơn nữa Tứ vương gia chết đã lâu như vậy, đã sớm đầu thai chuyển thế, làm sao có thể thấy nàng? Nàng không cần vì hắn thủ tiết ba năm, hắn sẽ hiểu nàng, thật sự, tin tưởng ta được không?”

“Không được!” Lăng Tuyết Mạn vừa nói, vừa cầm cái yếm nhỏ mặc lên người, khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn đen hơn, nếu nàng thật sự thủ tiết ba năm, hẳn không phải đói khát mà chết sao? Không được, tối nay, nếu không chộp được nàng, ước chừng cả đêm hẳn sẽ ngủ không ngon, ôm nữ nhân yêu thương trong ngực, lại chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào, có người nam nhân nào có thể chịu được chứ?

Mây khe cong lại, ánh mắt chợt lóe sáng, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên khe khẽ kêu một tiếng “A”, che ngực, ngã xuống giường!

“Tình nhân!” Lăng Tuyết Mạn ngừng động tác mặc quần áo lại, vội vàng chạy đến trước mặt hắn, cấp bách kêu: “Tình nhân, chàng làm sao vậy? Chàng không thoải mái sao?”

Mạc Kỳ Hàn nhắm mắt không nói, cũng không nhúc nhích lấy một cái.

Lăng Tuyết Mạn lại hoảng loạn, cố sức lung lay thân thể Mạc Kỳ Hàn, nức nở vô cùng, nói “Tình nhân, chàng tỉnh tỉnh, rốt cuộc chàng làm sao? Hu hu... đừng bỏ ta lại nha, chàng ngã bệnh sao? Trễ thế này, muốn ta đến chỗ nào tìm đại phu, tình nhân...”

Nước mắt lung tung tràn ra, Lăng Tuyết Mạn ngoại trừ khóc, nên làm cái gì cũng không biết.

Tần số lay động quá nhanh, Mạc Kỳ Hàn choáng váng đầu, liền khe lên tiếng: “Ừ...Mạn Mạn...tim ta đau...chắc là sắp chết...”

“Tình nhân!” Lăng Tuyết Mạn nghe được giọng nói, vội vàng ôm đầu Mạc Kỳ Hàn vào trong ngực, vội hỏi: “Làm sao lại đau tim? Không phải vừa rồi rất tốt sao? Có phải bị bệnh tim hay không? Bẩm sinh sao?”

“Bệnh tim bẩm sinh?” Mạc Kỳ Hàn mơ hồ, đây là cái bệnh gì?

“Hu hu... tình nhân, chàng đừng chết, chàng chết ta cũng không gần nam nhân nữa...” Lăng Tuyết Mạn thút thít khóc, nói thầm.

“Mạn Mạn, ta... tim ta đau là bệnh cũ, chỉ cần thương tâm, sẽ phát bệnh, nghiêm trọng muốn chết.” Mạc Kỳ Hàn giải thích, giọng nói rất đau khổ.

“Vậy, vậy chàng đừng thương tâm nữa!” Lăng Tuyết Mạn thuận tiện tiếp lời.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực “Ai lại không thương tâm? Là nàng tổn thương lòng ta, nàng bảo ta chờ ba năm, ta có thể chờ được sao? Ta hiện tại vì nàng, đã đi hết tất cả nữ nhân, chàng lại bảo ta thanh tâm quả dục ba năm, ta là một nam nhân bình thường có nhu cầu sinh lý, có thể chịu đựng được sao?”

“Hu hu... vậy mấy lão hòa thượng không phải là cả chục năm nay vẫn vậy sao? Chàng không thể nhịn được một chút sao?” Lăng Tuyết Mạn vừa khóc, vừa phản bác.

Mạc Kỳ Hàn muốn mắng ông trời, hôm nay nha đầu ngốc này sao lại khó lừa như thế? Tròng mắt vòng vo xoay chuyển mấy vòng, cố ý tức giận nói: “Được, vậy ta sẽ vì nàng xuất gia làm hòa thượng, chúng ta đời này không thể ở bên nhau, nàng làm quả phi của nàng, ta làm hòa thượng của ta, ta không bao giờ đến... quấy rầy nàng nữa, đợi ta đau lòng, chết đi, nàng liền hài lòng, tuyệt không ảnh hưởng đến nàng thủ tiết cả đời, giữ trọn đạo hiếu với phụ quân.”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo là khóc lớn tiếng hơn, vừa khóc lại vừa sợ bị người nghe được, vội vàng che miệng, bờ vai không ngừng run rẩy, “Không được, không được chết,ta không để cho chàng chết...” Vừa nói vừa cúi người ôm Mạc Kỳ Hàn, cái yếm chỉ mới mặc được một nửa, dây lụa còn chưa kịp buộc, đôi gò bồng đảo rũ xuống, vừa vặn ngang tầm khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn, lộ ra trước ánh trăng, ánh mắt hắn nhũn lại, không kiềm chế được ngậm trong miệng, khẽ mút, đồng thời bàn tay xoa nhẹ tấm lưng bóng loáng của nàng...

221. Chương 222

Tình dục nhịn đã lâu, Mạc Kỳ Hàn mút cùng vuốt ve như cơn sóng tình đáp úp tới, thân thể Lăng Tuyết Mạn không tự chủ run lên, nắm chặt hai vai Mạc Kỳ Hàn, nhưng bụng đồng thời hoảng hốt, không tự nhiên nhìn quanh, phảng phất như Tứ vương gia đang nhìn chăm chăm nàng, vừa nghĩ thế, tay lập tức buông lỏng, sau đó chợt đẩy ra, thoát khỏi Mạc Kỳ Hàn, tựa như nai con bị kinh sợ, nàng trốn vào trong chăn, quần mình lại thật chặt.

Mạc Kỳ Hàn nằm nghiêng, tay trái chống thân thể, không nói một lời nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt, tình dục tản đi từng chút một.

Lăng Tuyết Mạn không dám nhìn hắn, nhắm hai mắt thật chặt lại, nhưng rõ ràng vì quá căng thẳng, lông mi không ngừng rung, hai tay siết chặt cổ áo ngủ, đầu óc trống trơn, nàng chỉ hi vọng hắn không tức giận, không hung dữ với nàng, không bỏ mặc nàng.

Đợi hồi lâu, hắn vẫn không mở miệng nói chuyện, nàng rốt cuộc không nhịn mở mắt ra một chút, len lén nhìn hắn, không mong đợi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh vô ba của hắn, đôi mắt sáng trong đêm tối vẫn thấy rõ, đôi mắt tựa như xa lạ, lạnh nhạt, lại vẫn như cũ, nóng bỏng cùng yêu thương.

Nhìn nhau mấy giây sau, nàng lặng lẽ nhắm hai mắt lại, nhưng trong lòng không ngừng đánh trống, do dự, bàng hoàng, khổ sở, đủ loại cảm xúc xông lên đầu, làm nàng bất an, tay không khỏi nắm chặt một phần.

Hắn đột ngột mở miệng, giọng bình thường không chút gợn sóng, “Mạn Mạn, ta cho rằng hơn mười ngày không gặp nàng, nàng sẽ giống ta, nhớ nhung nàng, tương tư nàng, đáng tiếc... ta không miễn cưỡng nàng, ta cho nàng ít thời gian để tĩnh táo lại, để cho nàng gìn giữ, ba năm, thời gian cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, nàng muốn ta chờ nàng, ta có thể chờ. Nàng ngủ đi, ta đi.”

Dứt lời, hắn đứng dậy, chỉnh lại quần áo thật tốt, tịch mịch bước đi, vòng qua bình phong, đứng yên nửa phút đối mặt với bức tường, rốt cuộc không nghe được bất kì chữ nào giữ người lại, mười ngón tay hắn nắm chặt đến không thể chặt hơn, cuối cùng nhả cơ quan rời đi.

Đôi mắt nhắm chặt của Lăng Tuyết Mạn đã sớm mở ra, ngơ ngác nhìn bình phong, lời muốn nói nghẹn trong cổ họng, một chữ cũng không thốt lên được, nàng hi vọng hắn sẽ quay đầu lại, chỉ ôm lấy nàng ngủ, nhưng mà cũng biết rõ, với tính tình của hắn nói đi là đi, tuyệt đối sẽ không quay đầu lại...

Có đến nửa canh giờ, nàng cứ bình tĩnh như vậy nhìn bình phong, đợi chờ kỳ tích xuất hiện, hắn đột ngột quay trở về, nhưng hi vọng mất dần từng chút từng chút, rốt cuộc, nàng không tiếng động òa khóc lên, dúi đầu vào chăn, nước mắt rất nhanh rơi ướt đệm giường...

Hắn ít nói lời yêu, nhưng lại nói nhớ nhung, lại cho rằng nàng không nhớ hắn, thật ra thì nàng rất nhớ, rất nhớ, ban ngày thường nghĩ hắn đang làm gì, buổi tối lại nghĩ đến hắn trở nên bức bối vì Nhã Phi cứ ở đây mà lo lắng vô cùng...

Ai ngờ, thật vất vả gặp mặt, nàng lại không vượt qua được ám ảnh trong lòng...

Một đêm chưa chợp mắt.

Hoa nở vì ai, mùi vì ai thơm nồng. Đợi đến khi không còn hoa nữa, có ngắt cũng vô ích.

Hồng mai hé nở, gió lạnh thổi tới, từng mảnh cánh hoa cuốn theo gió mà rơi, bay dập dềnh giữa không trung tựa như chiếc lá đỏ, trong cao ngạo mang theo một phần xinh đẹp, chói mắt, mấy phiến hạ xuống vai, hương mai nhẹ xông vào mũi, mai hồng điểm trên trường sam tuyết trắng, trong gió đêm, tóc dài bồng bềnh, tay áo dài tung bay, trái tim lửa nóng kia vốn đã lạnh. (Rin: ách... mấy cái tả cảnh này làm ta dịch toát mồ hôi hột)

Tứ vương gia... tình nhân... lão công...

Hắn, lấy thân phận tình nhân, ăn giấm với Tứ vương gia – chính hắn sao?

Vừa đứng, lại chính là thật lâu.

Một lần nữa xoay người lại, Vô Cực đứng ở một nơi xa, nhìn hắt, lại cúi đầu xuống, “Bên ngoài trời lạnh, chủ tử quý giá ngàn vàng, liên quan đến thiên hạ trăm dân, nô tài khẩn cầu chủ tử trở về nhà nghỉ ngơi.”

“Vô Cực, người có thể hiểu chuyện không?” Mạc Kỳ Hàn nhẹ hỏi.

Vô Cực ngẩng ra, nhẹ lắc đầu, “Nô tài chỉ biết hầu hạ chủ tử, lấy chủ tử làm trọng!”

“Người đi theo bốn vương nhiều năm, thực hiện vô số nhiệm vụ, cũng vô duyên cùng nữ tử quen biết, là bốn vương nợ các người, chờ xong đại sự, bốn vương tứ hôn cho người, thưởng cho người tình yêu nam nữ thể gian.” Mạc Kỳ Hàn buồn bã nói.

Vô Cực ngẩng người, lập tức quỳ xuống nói: “Nô tài hết thấy đều tuân theo chủ tử, bất cứ chuyện gì cũng do chủ tử quyết định!”

Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái, “Ừ, đêm đã khuya, người đi xuống nghỉ ngơi trước, có Vô Ảnh thay phiên trực đêm, không cần lo lắng.”

“Nô tài một lần nữa xin chủ tử trở về nhà, trời lạnh, vạn nhất tổn thương thân thể sẽ không tốt.” Vô Cực kiên trì nói.

“Được.”

Mạc Kỳ Hàn mỉm môi, bóng người sắc tuyết đi hướng vào bên trong nhà.

Thoáng một cái hơn mười ngày trôi qua, mỗi đêm, mỗi ngày, đối với Mạc Kỳ Hàn, đối với Lăng Tuyết Mạn đều là một loại đau khổ.

Nàng không muốn làm trái lời thề, giùng giàng trong mâu thuẫn cùng do dự, hắt yên lặng chờ nàng, tựa như rối rắm, không bước vào phòng ngủ kia nửa bước.

Đang lúc hoàng hôn, vừa dùng bữa, Thu Nguyệt tới.

“Bẩm chủ tử, hôm nay, vương phi khỏe mạnh, khẩu vị như thường, chẳng qua càng ngày càng không thích cười.”

Đưa bạc trong tay ngừng lại giữa không trung, Mạc Kỳ Hàn cứng đờ mấy giây, lại khôi phục động tác gấp thức ăn, để tới bên miệng, hầu kết chuyển động, đợi nuốt xuống, mới nhân nhặt hỏi: “Hôm nay, nàng lại đi từ đường dâng hương sao?”

“Bẩm chủ tử, đúng vậy, vương phi mỗi sớm tối đều dâng hương, quỳ đến nửa canh giờ, bọn nô tỳ khuyên không được.” Thu Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

“Độn đệm dày thêm chút, tránh tổn thương đầu gối.” Ánh mắt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn lóe lên một cái, nói.

“Vâng, chủ tử. Còn có một chuyện, Liễu tiểu thư phủ Thái Phó gửi thư đến vương phi, vương phi sau khi xem xong, ngồi yên thật lâu, nô tỳ cùng Xuân Đường hỏi, vương phi không nói.” Thu Nguyệt hơi nâng mắt, quan sát vẻ mặt Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc một hồi nói: “Vậy thư ở đâu?”

“Vương phi giữ lại.”

“Nói cho quần gia, nếu là Ngô Đồng tới, ngăn lại, không cho vào vương phủ. Mấy ngày này, không cho phép vương phi bước ra khỏi vương phủ một bước, thị vệ giữ cửa cũng phải chú ý, nếu không thấy vương phi, toàn bộ đầu các người rơi xuống!” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói, ánh mắt lại nhanh chóng trở nên sắc bén.

Thu Nguyệt khẽ run lên, “Vâng, chủ tử, nô tỳ đi nói việc này cho quần gia!”

“Đi xuống!”

“Nô tỳ cáo lui!”

Ngô Đồng viết thư cho Mạn Mạn, là ý gì? Trong thư nói cái gì? Tại sao Mạn Mạn lại không nói lời nào với Xuân Đường Thu Nguyệt?

Mạc Kỳ Hàn cau mày, tay cầm đĩa bạc thật chặt, xem ra tối nay hẳn phải tự mình đi tìm phong thư kia, nha đầu kia sẽ giấu đồ ở chỗ nào đây?

Vừa hơn mười ngày, Mạc Kỳ Hàn khẽ nhắm mắt lại, nàng không thích cười, nàng đã từng vui vẻ như vậy, hiện tại trở nên không thích cười... trong lòng nhất thời thất lại, hẳn không khỏi hận mình, đều là vì hắn, mới khiến cho nàng rơi vào trong ám ảnh, không thoát được, nhưng mà hiện tại hẳn không thể làm được gì!

Đến tối nay, lại có thể thấy nàng, trong lòng kích động, lại suy nghĩ, gặp nàng rồi nên nói cái gì? Nàng sẽ có vẻ mặt gì? Nàng sẽ nói cái gì?

222. Chương 223

Gió nổi lên, cửa sổ bị gió thổi ào ào vang dội, tiếng động này rơi vào tai Lăng Tuyết Mạn tựa như tiếng gào khóc thảm thiết, khiến người rợn tóc gáy.

Cô rúm lại, hai cánh tay ôm chặt thân thể, sắc mặt trắng bệch, nàng run rẩy nói: “Đóng, đóng cửa lại, kéo rèm cửa lại.”

“Vâng, vương phi.” Xuân Đường vội vàng đi kéo rèm cửa.

Thu Nguyệt vội an ủi: “Vương phi đừng sợ, mùa đông gió hơi nhiều một chút, không có chuyện gì, chúng nô tỳ ở bên cạnh ngài đây.”

“Ừ...”

Một lát sau, gió tạm ngừng, bởi vì biết tối nay Mạc Kỳ Hàn sẽ tới, hai nha hoàn liền suy nghĩ làm sao tìm cơ lui ra, còn đang suy nghĩ thì thành linh nghe Lăng Tuyết Mạn nói: “Mang bức họa của phu quân đến cho ta.”

“Sao? A, dạ, nô tỳ đi lấy!” Xuân Đường ngẩn ra, vừa kịp phản ứng, vội vàng trả lời.

Bức họa trong thư phòng vốn được đặt ở phòng ngủ, vì Lăng Tuyết Mạn thấy ngại, nên dời đi, hiện tại lại đột nhiên rất muốn nhìn lại một chút.

Thu Nguyệt không biết Lăng Tuyết Mạn nghĩ thế nào, cho nên có chút thấp thòm bất an, quan sát vẻ mặt biến hóa của Lăng Tuyết Mạn, phán đoán tâm tư nàng.

Lăng Tuyết Mạn chỉ lẳng lặng ngồi, ánh mắt ngây ngốc không ánh sáng, nhìn chăm chăm một chỗ, con người lại tan rã.

Không lâu lắm, Xuân Đường trở về, mang theo một bức họa, Thu Nguyệt cầm lấy, trải nó lên bàn, Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, ánh mắt nhìn về phía bức họa.

Trên bức họa là hình ảnh Mạc Kỳ Hàn đón ánh nắng mặt trời vươn người đứng dưới cây quế, một bộ y phục trắng hình nguyệt nha (*), bên hông buộc một mảnh ngọc bội màu vàng nhạt, phong thần tuấn lãng, nụ cười thanh nhã, dung mạo tinh xảo có thể sánh ngang với trich tiên (*)

(* nguyệt nha: hình trăng lưỡi liềm, *trich tiên: bán tiên)

Ngón tay thon đưa ra, chậm rãi dời về phía mặt người trong bức họa, nhẹ nhàng mơn trớn lông mày của hắn, mắt của hắn, môi của hắn, Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng hỏi: “Bức họa vẽ này khi nào? Ta nghe nói hắn là một người rất lạnh lùng, nhưng nhìn hình vẽ không giống.”

“Bẩm vương phi, bức họa này được vẽ năm năm trước. Trước đó, chủ tử mặc dù thân thể kém, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, tính tình cũng tương đối hiền hòa một chút, nhưng sau khi trải qua một lần bệnh nặng, dẫn đến bệnh quán thân, tính khí chủ tử từng ngày từng ngày xuống dốc, tính tình cũng càng lúc càng lạnh.” Xuân Đường nhỏ giọng trả lời.

Lăng Tuyết Mạn trầm mặc, sau đó cuộn bức họa lại, giao cho Xuân Đường, “Đặt trở về đi.”

“Vâng, vương phi.”

“Thu Nguyệt cũng lui xuống đi, ta muốn ngủ.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.”

Cửa mở ra, lại khép lại, trong phòng rất nhanh tĩnh lặng, không một tiếng động.

Lăng Tuyết Mạn chán nản bò lên giường, ngủ ở phía ngoài cùng, là nơi Mạc Kỳ Hàn đã từng nằm, nàng nhắm mắt lại, cưỡng chế mình không cần nghĩ cái gì, vội vàng ngủ.

Sau khi đếm đến con cừu thứ ba trăm, ý thức rốt cuộc từ từ biến mất, Lăng Tuyết Mạn tiến vào mộng đẹp.

Mà qua một hồi lâu, trước giường, trong bóng tối mới xuất hiện thêm một bóng người, hắn tĩnh lặng nhìn người trên giường một lát, sau đó ngón tay vươn ra, quả quyết điểm huyết ngủ của nàng.

Đốt nến, phòng sáng lên, đôi mắt âm lãnh tìm tòi khắp nơi, suy nghĩ đến nơi Lăng Tuyết Mạn có thể giấu thư, tủ đầu giường, góc tối trên giường, dưới gối lót đầu, trong đệm giường, trong tủ quần áo, bàn trang điểm, toàn bộ tìm qua một lần, cái gì cũng không có.

Mạc Kỳ Hàn cau chặt chân mày, bất giác ánh mắt quét qua người Lăng Tuyết Mạn, trong lòng lộp bộp một cái, ngồi xuống mép giường, hắn từ từ nhấc chân lên, nàng mặc áo gấm ngủ màu trắng, cổ lộ ra ngoài một chút, ánh mắt chuyển dời, cái yếm bên trong tiểu y như ẩn như hiện, rãnh giữa hai ngực cũng mơ hồ có thể thấy được, da thịt mềm nhẵn, trắng nõn, mới vừa tắm rửa không lâu còn vương mùi hương thơm ngát đi vào chóp mũi hắn, cổ họng nhất thời căng thẳng.

Không kìm hãm được, hắn cúi người, nhẹ nhàng hôn ở trước ngực nàng, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt đã tràn đầy tình dục, hơn hai mươi ngày, thân thể cảm dục quá lâu, đụng chạm được nàng, liền nhanh chóng nổi lên phản ứng, lòng bàn tay không khỏi nóng lên.

Ngắm qua người nhắm mắt mê man ngủ, trong bụng hắn buồn bã, thầm than một hơi, ngồi dậy, nâng góc chăn, chuẩn bị giúp nàng đắp kín, bỗng dưng trông mắt căng thẳng, ngực của nàng tựa hồ căng hơn thường ngày, trong bụng nghi ngờ, hắn không chậm trễ chút nào cởi áo ngủ nàng, tiếp theo là tiểu y, sau đó là cái yếm, một phong thư gấp từ trong yếm rơi ra ngoài.

Mạc Kỳ Hàn vội nhặt thư lên, bất chợt thân thể phản ứng, hắn qua loa lấy chăn che đi cảnh xuân vô hạn kia, sau đó mở thư, càng xem, chân mày càng cau chặt, bên trong ánh mắt thâm thúy ánh lên tia sáng lạnh lẽo, đợi đọc xong toàn bộ, thư đã bị hắn vò thành một khối, gương mặt tuấn tú một mảnh mù mịt.

Khó trách nàng muốn nhìn bức họa của hắn, khó trách giấu thư trong một địa phương bí ẩn như thế, là sợ bị người nhìn thấy, Ngô Đông đáng chết, đang làm cái gì!

Từ từ đứng dậy, vỗ tay ba cái, Xuân Đường vội vàng lắc mình đi vào, nhìn Lăng Tuyết Mạn ngủ mê man, vội vàng cúi đầu nói” “Chủ tử, có nô tỳ!”

“Mang thư này đi thiêu hủy.” Mạc Kỳ Hàn ném thư ra, lạnh lùng nói.

“Vâng!”

“Không gọi người, không cần tiến vào”

“Vâng, nô tỳ cáo lui!”

Xuân Đường nhặt thư, liền vội vàng khom người lui ra.

Nền tạm thời chưa tắt, nhấc một góc chăn lên, lộ ra cơ thể trần truồng của Lăng Tuyết Mạn, nhìn chăm chăm bộ ngực mê người của nàng, bụng dưới Mạc Kỳ Hàn bành trướng, tình không kiềm được, lần nữa cúi người, ngậm vào hồng mai bên trái của nàng, đồng thời bàn tay che lên ngực phải.

Một chưởng vỗ vào trán, Mạc Kỳ Hàn giận không thôi, hắn đang làm cái gì? Sao lại không thể chế được mình, muốn cưỡng bạo nàng trong khi nàng bị điểm huyết ngủ sao? Nếu nàng phát hiện thân thể bị chạm qua, nàng sẽ có cảm tưởng gì? Không phải là càng hận chết hắn hơn sao? Hận hắn nói không giữ lời, hận hắn cưỡng bạo nàng, hận hắn...

Đè nén tình dục xao động, Mạc Kỳ Hàn hít sâu một hơi, lần nữa nhấc chân, cầm y phục của nàng, từng món từng món một lần nữa giúp nàng mặc vào, cột xong dây lụa, hấn lại ôm nàng, để nàng ngủ ở bên trong, sau đó áo ngoài cũng không cởi, hấn mặc nguyên y phục nằm bên ngoài, chường phong ngưng tụ lòng bàn tay, đánh về phía nền, tắt nến, mới duỗi tay điểm huyết đạo nàng, mà hấn cũng chặt vật nhanh chóng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

223. Chương 224

Huyết đạo được giải, Lăng Tuyết Mạn theo bản năng rên lên một tiếng, tiếp tục ngủ say, ngủ một lát, định lật thân tiếp tục ngủ, vừa lật người lại đụng vào người khác, Mạc Kỳ Hàn sống chết không dám động một cái, mắt nhắm lại thật chặt, tiếp tục giả ngủ.

Mà Lăng Tuyết Mạn trong mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, cánh tay nàng đập vào không phải là đệm giường cùng gối lót đầu, mà hình như là...

Đại não đột nhiên thanh tĩnh, mắt nhanh chóng mở ra, đợi quen thuộc với bóng tối, mới nhìn về phía nam nhân nằm thẳng bên kia, nghe hơi thở này, mùi vị này, nàng liền biết là hấn, nhất thời ngơ ngác nhìn, trong lòng hỗn tạp, về mặt tình cảm, nàng mong chờ hấn tới, muốn hấn tới, nhưng trên lý trí lại không ngừng hành hạ nàng, lần này hấn tới thật, nàng lại có chút không thể tin được, vì vậy, cúi đầu, nàng cắn tay mình, rõ ràng cảm thấy đau đớn, nàng biết mình không phải đang nằm mơ, là thật, là thật, hiện tại hấn đang ngủ bên người nàng!

Mạn Mạn thu canh tay đang khoác lên ngực hấn về, lại nhìn hấn một lát, không nhìn được, nàng đưa tay, xoa nhẹ lông mày của hấn, mắt, miệng, mũi giống như lúc trước nàng dùng tay miêu tả mặt tứ vương gia, nhưng lại không dám ấn tay sâu, sợ thức tỉnh hấn, lại không biết nói gì cho đúng, tựa như gió nhẹ thoảng qua, lập tức tay lại thu về.

Lần nữa nằm xuống, thân thể cố ý cách xa hấn một chút, không để cho hai người có bất kì ma sát nào, cưỡng ép mình nhắm mắt, nhưng làm thế nào cũng không ngủ lại được. Lăng Tuyết Mạn muộn phiền, nhẹ thở dài, rón rén bò dậy, vòng qua hấn, xuống giường, phủ thêm áo khoác, từ trong tủ quần áo lấy ra khăn cầm mình chưa khâu xong, đi ra phòng ngoài tối đen, đốt một ngọn đèn dầu nhỏ, sau đó ngồi xuống cúi đầu chăm từng đường kim, tiếp tục khâu.

Nàng khâu chính là bỉ dục song phi, đã khâu qua nhiều ngày, chỉ còn thiếu một chút xíu nữa là hoàn thành, hi vọng có thể khâu xong trước khi hấn tỉnh lại, sau đó nàng sẽ len lén nhét vào trong y phục hấn, không để cho hấn biết được.

Ghé mắt, nhìn nền nhỏ tản ra ánh sáng ngoài bình phong, nhìn nàng nghiêm túc cúi đầu khâu khăn, hốc mắt hấn có chút ươn ướt, rốt cuộc nàng bị mình lừa dối, vì sinh mệnh của hấn, thật không dám trộm đốt đèn nhìn dung mạo hấn, hấn chịu đựng đau khổ, nàng cũng đau khổ giống như hấn đi.

Ánh mắt thu hồi, mấy giây sau lại không nhìn được nhìn qua, lại thấy nàng vì ngọn đèn dầu quá mờ, không cẩn thận đâm kim vào tay, vội vàng đưa ngón tay vào trong miệng mút, lại sợ bị hấn nghe thấy, còn nhẹ nhàng xoay đầu nhìn xuyên qua bình phong xem hấn, hấn cũng chưa hề động dậy, nàng mới chậm rãi nghiêng đầu, mút ngón tay một lúc, sau lại cầm kim lên tiếp tục khâu khăn.

Trong lòng đột nhiên muộn phiền, Mạc Kỳ Hàn siết chặt quả đấm, chậm rãi ngồi dậy, sau đó bước xuống giường, không phát ra một chút âm thanh, đứng sau lưng nàng, nhìn nàng khâu khăn tay, nàng đang khâu một con công uyên ương, xiêu vẹo bên cạnh là chữ ‘tình’, ánh mắt hấn chợt nóng, cúi người ôm lấy bả vai nàng, đồng thời một tay che kín mắt nàng, đợi thổi tắt ngọn nến, mới buông tay ra, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng bên tai nàng, lời nói như nghẹn lại ở cổ họng, “Đừng khâu nữa, ánh nến tối như vậy không tốt ắt của nàng, nếu đâm kim vào ngón tay, ta sẽ đau lòng.”

Lăng Tuyết Mạn cứng đờ cơ thể, khẽ cắn cánh môi, “Chàng, chàng đã tỉnh? Có phải là ta đánh thức chàng không?”

“Đúng, cho nên không được làm ồn ta nữa, ngủ đi, được không?” Mạc Kỳ Hàn dịu dàng như nước, nói nhỏ, từ trên tay nàng cầm đi kim cùng khăn thêu, đặt trên bàn, sau đó ôm đi về buồng trong.

Cơ thể Lăng Tuyết Mạn càng thêm cứng đờ, nàng không biết câu ngủ đi của hắn có ý gì? Là ngủ đơn thuần hay là...

Động tác êm ái đặt nàng vào bên trong, sau đó kéo chăn qua giúp nàng đắp kín, hắn an vị ở mép giường, không lên giường, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ngủ đi, chờ nàng ngủ say ta đi.”

“Chàng...ta...” Lăng Tuyết Mạn mấp má môi, thật sự không biết nói gì cho đúng.

Nụ cười của hắn không đổi, không nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nàng nhắm mắt lại ngủ.

Mà nàng lại bất chợt mở mắt, vội vàng bò dậy muốn xuống giường, hắn vịn vai nàng, khó hiểu hỏi: “Nàng muốn làm gì?”

“Cái khăn kia, cái khăn kia không thể đặt ở trên bàn, ngày mai, nếu để ngày mai, nha hoàn thấy được thì làm sao bây giờ? Ta muốn giấu đi.” Lăng Tuyết Mạn quýnh quýnh, nói có phần không rành mạch.

“Nàng ngủ đi, ta đem giấu”

Mạc Kỳ Hàn kéo thân thể nàng xuống, đứng dậy cầm khăn trở lại, hỏi nàng: “Giấu ở đâu?”

“Ừ, đặt ở, đặt ở... không thể đặt trong tủ quần áo, ngày mai hình như nha hoàn sẽ dọn dẹp tủ treo đồ, như vậy phải đặt ở... đúng rồi, đưa cho ta.” Lăng Tuyết Mạn suy tư, đưa tay ra.

Mạc Kỳ Hàn đưa tới, chỉ thấy Lăng Tuyết Mạn rút kim ra, gấp khăn thêu làm bốn, sau đó nhét vào trong yếm, vừa nhét vào vừa giải thích, “Ta gấp thêu xong rồi, dù sao, lúc tắm cũng không cần nha hoàn hầu hạ, giấu ở chỗ này, nhất định sẽ không có người phát hiện... A? Không đúng, thư của ta đâu?”

Lăng Tuyết Mạn hoài nghi nói, vội vàng cởi áo, hai tay sờ soạng ngực nửa ngày, ngoại trừ khăn thêu cái gì cũng không có, nàng không khỏi ngồi yên trên giường, lẩm bẩm, “Người nào, người nào dám vô lễ với ta? Trộm thư của ta...”

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhấp môi, nhẹ giọng nói: “Là ta cầm đi, thư của Liễu Ngô Đồng, nàng giấu làm gì?”

“Chàng? Chàng chạm qua người ta? Tại sao ta không có chút cảm giác nào?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to đôi mắt, không thể tin được nhìn Mạc Kỳ Hàn, “Chàng, không phải chàng điểm huyết ta, sau đó lại...”

“Không có!” Mạc Kỳ Hàn lập tức phủ nhận, mà đối mặt với câu hỏi của Lăng Tuyết Mạn, hắn lại một lần nữa cảm thấy chật vật, quả như hắn đoán, nàng sẽ không chấp nhận hắn làm như vậy với nàng, may mà hắn kịp ngừng tay!

Hít sâu vào một hơi, hắn nhẹ nhàng giải thích: “Ta quả thật có điểm huyết đạo nàng, nhưng không muốn trộm thân thể nàng, thư là ta lấy đi, ta không ngờ tới nàng giấu thư ở đó, ta... ta thừa nhận có hôn trộm nàng.”

“Chàng...” khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn hồng hồng, cơ hồ có thể tưởng tượng được hắn hôn nàng thế nào, muốn trách hắn, nhưng lại không tìm được lý do, nàng không để cho hắn chạm vào mình, lại muốn cầu xin hắn vì nàng thủ thân, đã là làm khó hắn, môi ngáp ngừng, nàng quay mặt, chuyển đề tài, “Chàng trộm thư ta làm gì? Tối nay, chàng đặc biệt tới là vì thư của Ngô Đồng sao?”

Nghe nàng không có nói lời nào trách cứ hắn, Mạc Kỳ Hàn yên tâm, nói đến thư, liền nghiêm mặt “Mạn Mạn, thư kia, nàng giấu rất cuộc làm cái gì?”

“Không có gì, muốn ngày mai đốt cho phu quân ta đọc.” Lăng Tuyết Mạn nhàn nhạt trả lời.

“Thư của Liễu Ngô Đồng, ảnh hưởng đến nàng sao?” Mạc Kỳ Hàn ngăn người, nhẹ hỏi. Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, “Mặc kệ ảnh hưởng hay không ảnh hưởng, phu quân ta không ở đây, ta chỉ có chút thần thờ mà thôi, phu quân trân trọng Ngô Đồng như vậy, họ tâm đầu ý hợp, lại vĩnh viễn xa cách, ông trời không khỏi có chút tàn nhẫn, người hữu tình cuối cùng không thể biến thành thân thuộc, Ngô Đồng thương tâm, ta vì khúc mắc của họ, lại đứng dịp nàng hẹn gặp ta, cho nên ngày mai ta muốn đưa bức họa duy nhất của

phu quân cho Ngô Đồng, an ủi nỗi khổ tương tư của nàng.”

224. Chương 225

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn cau chặt lông mày, môi mím lại thành một đường, trợn mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn hồi lâu, mới kiên định nói: “Không cho nàng gặp Liễu Ngô Đồng, lại càng không cho phép đem bức họa của ta... đem bức họa của Tứ vương gia đưa cho nàng ta!” Vừa rồi tức giận, thiếu chút nữa, lời không nên nói cũng nói toạc ra miệng.

“Tại sao?” Lăng Tuyết Mạn không hiểu, “Lần trước ở trong cung, tâm tình Ngô Đồng không tốt mới đối xử với ta như vậy, hiện tại nàng muốn nói lời xin lỗi với ta, muốn làm hòa cùng ta, làm sao ta có thể nhỏ mọn so đo mấy chuyện vụn vặt kia? Bức họa phu quân, treo ở thư phòng như vậy cũng vô ích, ta cũng không phải là một kẻ tử tế, ta có lỗi với hắn, còn cố chấp giữ bức họa của hắn có ý nghĩa gì? Huống chi hắn đối với ta mà nói, cũng như hai người xa lạ, nhưng đối với Ngô Đồng thì không cùng ý nghĩa, hai người họ yêu thương lẫn nhau, ta chính là cái người dư thừa, ta không thể ích kỷ đối không buông tha hắn, ta muốn để cho hắn cùng Ngô Đồng ở bên nhau, hắn ở trên trời khăng định sẽ rất vui mừng.”

“Nàng nói bậy bạ cái gì đó?” Mạc Kỳ Hàn cau chặt chân mày, ngồi xuống, đưa tay ôm Lăng Tuyết Mạn ngồi lên đùi hắn, nhẹ giọng nói: “Đừng đem mình trở thành tội nhân, nàng không sai, biết chưa? Tứ vương gia sẽ không trách nàng, ta hiểu rõ hắn, cũng hiểu rõ chuyện giữa hắn và Ngô Đồng, vốn là hắn rất thích Ngô Đồng, cũng xem như là tình chàng ý thiếp, đáng tiếc là, sau khi hắn lâm bệnh ngày càng nặng, khi hoàng thượng muốn hạ chỉ ban hôn xung hỉ, hắn tìm đến Ngô Đồng, nói muốn lấy nàng làm vương phi, nhưng Ngô Đồng lại do dự, không muốn gả cho hắn, nàng ta nói nàng ta không muốn làm quả phụ... vì thế, Tứ vương gia không kiên trì nữa, mà lại cưới nàng, cho nên nàng không phải là tội nhân, nàng càng không có lỗi với Ngô Đồng, là do chính nàng ta đã bỏ qua ngôi vị Tứ vương phi, bỏ qua tình yêu của Tứ vương gia giành cho nàng ta, nàng ta bây giờ, không đáng để cho nàng đồng cảm, nếu nàng đem bức họa của tứ vương gia đưa cho Ngô Đồng, Tứ vương gia sẽ trách nàng.”

“Cái, cái gì? Là Ngô Đồng, nàng từ bỏ phu quân ta? Đúng rồi, khó trách Nhã Phi nói Ngô Đồng là loại người thay lòng đổi dạ, nhìn thấy Ngô Đồng liền chán ghét, thì ra là như vậy!” Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ không thôi, khó có thể tin được, hai tay lung tung sờ lên mặt Mạc Kỳ Hàn, “Chàng nói là sự thật sao? Tại sao chàng lại biết rõ ràng như thế? Chàng và phu quân ta có quan hệ rất tốt sao?”

“Đúng vậy, ta và phu quân nàng là...” Mạc Kỳ Hàn cứng họng, chần chờ một lúc, mới nói: “Chúng ta là bạn bè rất thân, cho nên mới có thể biết hết mọi chuyện của Tứ vương phủ như lòng bàn tay.”

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo là dùng sức, đẩy hắn, gạt tay hắn, tức giận dị thường, gầm nhẹ: “Chàng là cái loại bạn bè gì? Vợ bạn không thể chiếm, chàng và hắn quan hệ tốt như vậy, tại sao đem tân hôn của hắn, hải cốt hắn còn chưa lạnh, chàng đã cưỡng bạo vương phi của hắn? Nhân phẩm của chàng thật sự có vấn đề! Ta không bao giờ... tin tưởng lời của chàng, chàng là một tên lương gạt!”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn có chút luống cuống, ôm Lăng Tuyết Mạn thật chặt không buông tay, lời nói dối này lại không cách nào rút trở về, nếu không giải quyết vấn đề, càng làm cho vấn đề khó xử lý!

“Buông ta ra! Tên lương gạt, lương gạt! Buông ta ra!” Lăng Tuyết Mạn tránh không được, lập tức liền khóc, đánh hắn không ngừng, không thở được, nàng cúi đầu cắn vào bàn tay đang kiềm chế nàng, dùng sức cắn không kiêng dè, đem tất cả oán khí vào một nhát cắn, chỉ biết dùng sức lại dùng sức, hồn nhiên quên đi suy tính Mạc Kỳ Hàn có đau hay không, mà người đàn ông này cũng tự coi mình có bàn tay sắt, tay chưa hề cử động, cũng không hừ lên một tiếng, mãi cho đến khi trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, Lăng Tuyết Mạn mới kinh hoàng, vội vàng ngẩng đầu, ngu ngốc giật mình hỏi: “Mùi này là gì?”

“Mùi máu.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ trả lời, cũng giơ tay lên nhìn một chút, cau mày nói: “Cắn một tay, để cái tay khác lạnh lạnh không đẹp mắt, nàng cắn nó luôn cho đối xứng.” Nói xong, liền đưa một cái tay khác lên

miệng Lăng Tuyết Mạn, rất lớn giọng nói: “Cẩn đi, đừng khách khí, hiếm thấy bốn công tử chịu để cho nàng trả đũa một lần, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ cơ hội.”

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to mắt, hơi giật mình, cúi đầu nhìn tay của hắn, đôi môi mở to, nhưng vô luận làm cách nào cũng không khép miệng lại được, nàng không cần, hắn vẫn đưa tay ra, hai người giằng co hồi lâu, nàng rút cuộc mở miệng trước, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve, “Thôi đi, thịt chàng không ngon... ta, ta thích ăn thịt heo hơn...”

“Khụ, khụ...” Mạc Kỳ Hàn chịu không nổi đả kích này, bị sắc ho khan, Lăng Tuyết Mạn luống cuống, vội vàng vỗ lưng hắn, giúp hắn thuận khí, vô cùng lo lắng nói: “Chàng làm sao vậy?”

“Ta, bệnh tim ta lại tái phát, chắc là không qua khỏi.” Mạc Kỳ Hàn cắn răng, vừa tức vừa buồn cười, nha đầu này, thế nhưng lại mang hắn, đường đường là Tứ vương gia trên vạn vạn người, so sánh với thịt heo!

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, lập tức khóc ra tiếng; “Hu hu... bệnh tim của chàng lại tái phát? Có phải cảm thấy lòng buồn bức, hụt hơi, hô hấp không thuận không? Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Ta mang chàng đi gặp đại phu, chúng ta lập tức đi gặp đại phu đi!”

Vừa nói, vừa luống cuống chân tay, đỡ chân Mạc Kỳ Hàn, muốn đỡ chân hắn, lại sợ hắn bị bệnh không thể động, liền vội vàng tuột xuống giường, lưng đưa về phía hắn, cúi xuống, dõn dập nói “Mau, ta công chàng đi, chàng ở trên lưng ta không được che ngực, biết không?”

“Cái gì? Nàng công ta đi?” Mạc Kỳ Hàn ngẩn người, nhưng lại thất thần, chỉ ngơ ngác nhìn thân thể mảnh mai đang cúi người trước mặt hắn.

“Mau đi, chàng không nhúc nhích được thì gay go, ta còn không biết thân thể ta có thể công nổi chàng hay không, chàng nhanh một chút nằm sấp lên lưng ta!” Lăng Tuyết Mạn không quay đầu lại, giọng nói dõn dập tựa như nếu chậm trễ một giây, Mạc Kỳ Hàn sẽ chết.

Mũi Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cay xè, đáy mắt lập tức ươn ướt, thì thào nói: “Ta là nam nhân, vóc người không biết cao hơn nàng bao nhiêu, thân nàng nhỏ như vậy, làm sao có thể công nổi ta? Coi như có thể công được, nàng có thể đi ra tứ vương phủ này sao? Nàng không biết võ công, cũng không biết khinh công, căn bản không đi được một bước, Mạn Mạn, đừng lo cho ta, chỉ cần nàng chăm sóc tốt ỳnh là an ủi nhất với ta rồi.”

“Không, tình nhân, chàng không thể chết được, chàng không thể chết được, ta, ta đi không được, vậy thủ hạ của chàng đâu? Họ ở chỗ nào? Ta đi tìm bọn họ, để bọn họ tới đón chàng!” Lăng Tuyết Mạn xoay người, lời nói không mạch lạc.

Mạc Kỳ Hàn mở rộng hai cánh tay, ôm nàng thật chặt, kéo Lăng Tuyết Mạn vào trong ngực, thâm tình không dứt, “Mạn Mạn, có được nàng, là may mắn cả đời này của ta!”

“Không cần tình cảm, ta không muốn nghe mấy lời này, ta muốn chàng bình an vô sự! Tình nhân, vậy ta đỡ chàng trước, chàng thử xem có thể dùng khinh công hay không, nếu có thể, chúng ta rời khỏi Tứ vương phủ, ta công chàng đi tìm đại phu được không?” Lăng Tuyết Mạn nghe lời nói của Mạc Kỳ Hàn lại tưởng như là di ngôn, vừa khóc vừa khuyên nhủ.

225. Chương 226

Nội tâm Mạc Kỳ Hàn vô cùng kinh ngạc, cười vợ như nàng, xứng đáng để cho hắn dâng thiên hạ cho nàng, xứng đáng khiến hắn từ bỏ hậu cung, nguyện chỉ độc sủng nàng!

Mất khê động, lại có một giọt lệ nóng lăn xuống, hắn ôm nàng chặt hơn, không muốn buông lỏng ra chút nào, nghẹn ngào, hắn nói “Mạn Mạn, hiện tại ta tốt hơn nhiều rồi, có nàng yêu ta như vậy, ta sẽ không chết, sẽ không chết, chúng ta phải sinh tử không rời, vĩnh viễn tương thân tương ái, bên nhau cả đời.”

“Tình nhân, chàng đừng cứng rắn chịu đựng, chúng ta phải đi tìm đại phu đi, không xa, ta biết ra khỏi Tứ vương phủ, qua hai con đường, có một ngõ tắt đến tiệm thuốc.” Lăng Tuyết Mạn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên, lời nói càng lúc càng nóng vội.

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu lần nữa: “Mạn Mạn, ta thật không sao, nàng nhìn ta xem, hiện tại rất tốt, ta đáp ứng với nàng, ngày mai ta đi gặp đại phu được không?”

“Thật, thật sao? Chàng không được gạt ta nữa, chuyện chàng ngã bệnh nặng như vậy, ta thật không muốn lại bị chàng lừa.” Lăng Tuyết Mạn cố chấp hỏi.

Mạc Kỳ Hàn khẽ cắn môi, trái lương tâm gật đầu: “Không lừa nàng, bệnh của ta đã trị sắp hết, sư phụ ta biết y thuật, hơn nữa y thuật siêu giỏi.”

“Thật sao? Thật tốt quá! Ta nhìn qua liền biết lão gia gia kia không đơn giản, thì ra là một nhân vật lợi hại!” Lăng Tuyết Mạn kích động, trong ánh mắt ngấn ngấn tựa như ngọc trong ánh sáng, giờ phút này mọi chuyện đều chỉ bằng một lời nói khẳng định của tình nhân, mừng rỡ vô cùng, nàng ôm lấy cổ Mạc Kỳ Hàn hôn lung tung, dục hỏa của Mạc Kỳ Hàn vừa tắt không bao lâu lại bị trận hôn này trêu đùa nổi lên, không dám đưa yêu cầu, hắn chỉ đành phải nhẫn nại chịu đựng, cũng buông lỏng hai tay, khàn khàn nói: “Mạn Mạn, nàng lên giường ngồi đi, hay là ngủ ở bên trong đi, ta cùng nàng nói chuyện một lát, sau đó ta sẽ đi.”

Lăng Tuyết Mạn nhất thời không hiểu, nghi ngờ nói: “Chàng lại cảm thấy không thoải mái sao? Tìm lại khó chịu sao?”

“Không có.” Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, cũng ôm Lăng Tuyết Mạn không nhúc nhích, bỏ vào trong giường, còn hấn lại dời người ra bên ngoài, tận lực giữ khoảng cách xa nhất với nàng, để tránh mình dục hỏa đốt người, ắn nhẫn không được, làm ra cử chỉ cằn thớt.

Lăng Tuyết Mạn lại bị thái độ lãnh đạm bất thành linh của hấn làm cho khó chịu, khẽ cắn môi hỏi: “Chàng, chàng không thích ta sao?”

“Không phải vậy!” Mạc Kỳ Hàn lập tức đáp trả, nhớ đến chuyện rối rắm hiện tại, lại nói: “Mạn Mạn, nhân phẩm của ta như thế nào, nàng tốt nhất nên suy nghĩ một chút. Đêm tân hôn khi dễ nàng, là chuyện Tứ vương gia khi còn sống nhờ cậy ta, hấn biết ngày giờ mình không còn nhiều, lại không đành lòng để nàng nhỏ tuổi như vậy thủ tiết sống qua ngày, liền... liền nhờ ta ở cùng nàng, ta cự tuyệt không được, cho nên mới...”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ lần nữa: “Chàng thật sự là bằng hữu của phu quân? Vậy chàng nói muốn danh chính môn thuận cưới ta làm phu nhân, rốt cuộc thân phận của chàng là gì? Có thể để cho phu quân cầu xin chàng chuyện như vậy!”

“Ách... ta thật sự là bằng hữu của Tứ vương gia, về phần thân phận, hiện tại không thể nói cho nàng biết, thời cơ chưa chín mùi.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng nói, bất đắc dĩ không thôi.

Không thể hỏi được thêm, Lăng Tuyết Mạn chán nản bỏ qua, từ khi biết hấn đến giờ, nàng luôn luôn hỏi, nhưng hấn chưa bao giờ tiết lộ một chữ, nàng còn có thể trông cậy hấn nói cho nàng biết sao?

Vô lực nằm trên giường, hơi nghiêng người, lại ngược mắt hỏi: “Chàng khẳng định cơ thể chàng không có chuyện gì sao?”

“Ừ” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng gật đầu.

“A, vậy ngủ đi.” Mặt dính vào nệm giường, Lăng Tuyết Mạn ỉu xiu nói.

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc, nhẹ giọng “Nàng ngủ đi, ta đợi nàng ngủ, lại đi.”

“Ừm” Lăng Tuyết Mạn thuận miệng đáp một tiếng, mắt nhắm lại mấy giây, sau đó mới phản ứng được Mạc Kỳ Hàn nói cái gì, vùng dậy, ngơ ngác nhìn Mạc Kỳ Hàn, rồi lại không biết nói gì, sợ run một lúc lâu, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, ảo não che miệng lại, bò tới mép giường, nhảy xuống giường, tìm kiếm lục lọi, vừa tìm vừa phiền não nói thầm: “Tại sao không có gương thuốc?”

“Mạn Mạn, nàng muốn làm gì?” Mạc Kỳ Hàn không hiểu.

“Băng bó tay cho chàng! Ta thật đáng chết, lúc này mới nhớ, chắc là mất máu quá nhiều! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Lăng Tuyết Mạn cực kỳ hối hận, động tác tìm kiếm ngày càng gấp, trên trán lại rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Không lo, chút vết thương nhỏ này, không sao.” Mạc Kỳ Hàn dừng dừng nói, khoe miệng lại không khỏi cong lên nụ cười thỏa mãn, có nàng đơn thuần như vậy yêu hắn, hắn còn mong gì hơn?

“Sao lại không sao? Còn chảy máu!” Lăng Tuyết Mạn ngồi xổm xuống, nghe câu này, trợn mắt tức giận, gầm nhẹ nói, rống xong lại ảo não mình quá lớn tiếng rồi, liền đau lòng nhìn hắn một cái, tiếp theo lại tìm kiếm.

Nhưng lật qua mấy hộc tủ cũng không thấy rương thuốc, Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười một tiếng “Tới đây, rất đơn giản, nàng hiện tại không yên lòng, vậy thì dùng túi thuốc của ta.”

Dứt lời, kéo vạt áo ngoài ra ‘xoẹt’ một tiếng, kéo xuống một mảnh vải, sau đó quấn lên tay vài vòng, hươu về phía Lăng Tuyết Mạn, “Không phải là ổn rồi sao? Chỉ cần cầm máu là được, không cần bôi thuốc.”

“Ổn?” Lăng Tuyết Mạn trừng mắt nhìn, khe thở dài: “Ngàn vạn lần đừng lưu lại sẹo mới được, nếu không thì khó coi lắm.”

“Nếu lưu lại sẹo, nàng sẽ ghét sao?” Mạc Kỳ Hàn cười lạnh hỏi.

“Ta ngại cái gì? Ta sợ chàng sẽ mất hứng, chàng thường nói tướng mạo của mình rất dễ nhìn, như vậy khẳng định cũng có một đôi tay rất đẹp, nếu vì ta mà khó coi, chàng sẽ khổ sở đi?” Lăng Tuyết Mạn đến gần, ngồi bên cạnh hắn, nâng tay Mạc Kỳ Hàn, nhìn kỹ một chút, đáng tiếc phòng tối đen không thấy rõ.

Mạc Kỳ Hàn cười một tiếng, rút tay về, thúc giục: “Mau ngủ đi, thời gian không còn sớm.”

“Vậy, vậy còn chàng? Ta ngủ, chàng sẽ đi sao?” Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, thấp giọng hỏi.

“Ta không muốn đi, nhưng không thể không đi.” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, để tránh cho Lăng Tuyết Mạn lại suy nghĩ lung tung, tâm lý lại nặng nề hơn, liền cố gắng cười, nói tiếp: “Ta không sao, chỉ là muốn thăm nàng một chút, cũng nhắc nhở nàng không nên đem lời của Ngô Đồng để ở trong lòng, lại càng không được gặp mặt nàng ta, nàng ta có nói với nàng chuyện tình cảm với Tứ vương gia, nàng tùy tiện nghe một chút là được rồi, đừng coi là thật, ta nói mới là chính xác.”

“Nhưng nàng hẹn ta, ta nếu không đi, có lý do gì từ chối? Hay là, ta không tin là được rồi, nếu muốn cự tuyệt, không tốt lắm!” Lăng Tuyết Mạn có chút bối rối nói.

“Có cái gì không tốt?” Mạc Kỳ Hàn cau mày, “Nàng ta hẹn nàng đi núi Lạc Hà đáp tuyết tầm mai, thời tiết ở đó lạnh như thế, lỡ như nàng đông lạnh đến tận xương thì làm sao bây giờ? Huống chi cái núi tuyết kia, lại không dễ đi, nàng thân con gái có thể leo lên núi được sao? Lỡ như trượt chân lăn xuống núi thì sao?”

226. Chương 227

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn buồn cười, suy nghĩ một chút nói: “Chàng nói cũng đúng, vậy làm sao bây giờ? Cứ cự tuyệt người ta như vậy, ta cảm thấy ngượng ngùng, ta sợ người ta nói ta làm giá.”

“Làm giá thì làm giá, nàng vốn là thân vương phi, ngay cả Liễu thái phó gặp nàng vẫn phải hành lễ theo quy củ, huống chi một Liễu tiểu thư như nàng ta!” Mạc Kỳ Hàn dừng dừng nói.

“Không nhưng nhị gì nữa, đừng có đoán mò, ngoan, mau ngủ đi.” Mạc Kỳ Hàn vỗ vỗ tay Lăng Tuyết Mạn, chỉ chỉ vào gối bên trong giường.

Lăng Tuyết Mạn nhẹ chếp miệng, bò lên, ngoan ngoãn nằm xuống.

Mạc Kỳ Hàn không lên giường, an vị ở mép giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn nhắm mắt lại, lẳng lặng nhìn nàng.

“Tình nhân, chàng biết hát không? Chàng hát một khúc dân ca cho ta nghe được không?” Lăng Tuyết Mạn nhất thời không ngủ được, lại mở mắt ra, nhỏ giọng dò hỏi.

“Ừm, ta không hát.” Khóe miệng Mạc Kỳ Hàn giật giật, sợ Lăng Tuyết Mạn dây dưa, kì kèo, lại bổ sung thêm, “Một câu cũng không hát.”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn muốn ngắt, lăm bằm một câu, “Không có cảm xúc!”

“Hả? Nàng nói cái gì?” Gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn một lần nữa co quắp, “Nàng nói bốn công tử không có cảm xúc?”

Lăng Tuyết Mạn không dám lên tiếng, giả vờ ngủ.

Mạc Kỳ Hàn giương mày, chua lè nói: “Ta không có cảm xúc, làm sao so được với Ngũ vương gia tri tâm, tự mình viết dịch phổ* tặng nàng, ngũ vương gia có cảm xúc, lại biết đánh đàn, thổi sáo, hát thì không phải bàn, nàng đi tìm hần mà thỏa mãn đi, hần khẳng định vui lòng!” (* dịch phổ: bản nhạc viết cho sáo trúc)

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn âm thầm tắc lưỡi, tính toán nửa ngày trời, mới có thể xác định, trên căn bản Mạc Kỳ Hàn đang ghen, tiếp theo không nhịn được bật cười: “Ha ha, tình nhân, chàng ghen? Đáng tiếc, chàng nghĩ sai về Ngũ vương gia, ta là tứ tẩu của hần, quan hệ thục tẩu, chẳng dùng dùng con mắt đó nhìn người.”

“Hừ, bốn công tử mà ghen cái gì? Sớm muộn gì chính Ngũ vương gia sẽ phải ghen với bốn công tử mới đúng! Quan hệ thục tẩu? Nàng thuần khiết thì không có nghĩa ý nghĩ của tiểu tử kia cũng thuần khiết như nàng!” Mạc Kỳ Hàn khinh thường phản bác.

“Ngắt! Nói chuyện với chàng thà nói chuyện với đầu gối hay hơn, không thêm đề ý nữa!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, lòng hư vinh trời sinh của nữ nhân khiến nàng lại hỏi: “Tình nhân, nếu có một ngày, có người đàn ông khác thích ta, muốn cùng chàng tranh ta, chàng sẽ vì ta đánh nhau với người khác sao?”

“Sẽ không.” Mạc Kỳ Hàn dứt khoát đáp.

“A?” Lăng Tuyết Mạn nhất thời thất vọng, ai lại không muốn nam nhân của mình xem mình như hòn ngọc quý trên tay, không cho bất luận kẻ nào đến cướp?

Mạc Kỳ Hàn nhẹ câu môi dưới, thông thả nói “Ta sẽ không đánh nhau, nhưng ta sẽ giết hần.”

“Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn ngồi bật dậy, kinh ngạc không dứt, “Chàng, chàng sao lại khát máu như thế?”

“Dám đề ý đến nữ nhân của, không phải muốn chết là gì?” Mạc Kỳ Hàn còn cho là chuyện đương nhiên, hỏi ngược lại.

Lăng Tuyết Mạn đơn giản im lặng, nàng thật sự quá xem thường nam nhân cuồng dã cùng ngang ngược này “Ai-” thở dài một cái, nàng kéo chăn qua trùm kín đầu, nhưng lại bị người nhìn chằm chằm xem nàng ngủ, loại cảm giác này cũng không tốt đẹp gì, vì thế Lăng Tuyết Mạn buồn bực lên tiếng nói: “Tình nhân, không bằng chàng cũng ngủ đi, đến bình minh chàng hãy đi.”

“Không được, nàng ngủ đi, ta trở về ngủ tiếp.” Mạc Kỳ Hàn cười khổ một cái, nói.

Nhưng Lăng Tuyết Mạn lại hiểu lệch, kéo chăn xuống, mặt giận dữ nói “Chàng có ý gì? Chàng muốn tìm hai tiểu lão bà kia cùng ngủ sao?”

Mạc Kỳ Hàn nhăn nhó, cau mày, “Nói nhăng nói cuội gì đó? Ta là nam nhân không giữ lời hứa sao? Đã đáp ứng, ta sẽ không nuốt lời!”

“Vậy tại sao chàng phải trở về ngủ?” Lăng Tuyết Mạn đánh một quyền xuống giường, cắn răng nói.

“Ta... nàng không phải muốn thủ tiết vì Tứ vương gia sao? Không phải nàng sợ ta chạm vào nàng sao?” Mạc Kỳ Hàn đen mặt, buồn bực, trợn mắt nói.

“Ta, vậy ngủ cùng nhau thì nhất định phải làm chuyện đó sao?” Lăng Tuyết Mạn gằm nhẹ, cắn răng nói.

Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn trầm hơn, “Mạn Mạn, nàng đừng cố tình gây sự! Ta không phải thánh nhân, có thể nào nằm bên cạnh nữ nhân mình yên mến mà không loạn!”

“Nữ nhân yêu mến?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, trong lòng xông lên từng trận ngọt ngào, gương mặt không khỏi nóng, giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn nhiều, “Chàng, chàng chưa từng nói với ta những lời này...”

“Ta chưa nói.” Mặt Mạc Kỳ Hàn càng thêm nóng ran, không được tự nhiên bỏ lại ba chữ, tựa như trốn tránh, hần lập tức đứng lên, đi ra ngoài, “Ta đi.”

“Sao? Ai-” Lăng Tuyết Mạn giật mình một cái, không đành lòng, vội vã kêu lên, “Chàng chờ một chút, đừng đi!”

Mạc Kỳ Hàn dừng lại, không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Đừng náo loạn, ta sẽ trở lại thăm nàng.” Nói xong, lại đi.

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe lại càng gấp hơn, “Đợi ta một chút!” Vừa nói nàng cuống quýt bò xuống giường, đến chỗ bình phong, ôm lấy Mạc Kỳ Hàn, dồn dập thở gấp nói: “Chàng, lần này chàng đi, khi nào thì trở lại?”

“Không biết!” Mạc Kỳ Hàn cứng người, đưa lưng về phía Lăng Tuyết Mạn nói.

Lăng Tuyết Mạn mím chặt môi, không biết nói cái gì cho phải, nhưng cứ như vậy buông tay để hần rời đi, nàng vạn phần không muốn, liền cứ ôm hần, trầm mặc.

Hồi lâu, Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng thở dài, mở vòng tay nhỏ quấn chặt ở bên hông hần ra, Lăng Tuyết Mạn quỳnh quáng, thốt: “Không muốn!” Sau đó hất tay Mạc Kỳ Hàn, mang theo vài phần hốt hoảng, nàng cởi áo ngoài của Mạc Kỳ Hàn cùng ngọc bội buộc ở bên hông hần, vừa cởi vừa ngáp ngừng, nói “Đừng đi, đừng đi...”

Mạc Kỳ Hàn một lần nữa cứng đờ, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống, nhìn nàng nửa ngày trời không cởi được, nên gấp gáp, khàn khàn, nói: “Mạn Mạn, nàng có biết mình làm gì không?”

“Ta biết, biết, chàng nói là phu quân để cho chàng cùng ta ở bên nhau, ta tin chàng, như vậy phu quân sẽ không trách ta, có phải không?” Lăng Tuyết Mạn vội gật đầu.

Nơi cổ họng Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, chợt quay người, lại một lần nữa cẩn thận hỏi: “Mạn Mạn, nàng xác định sao? Xác định ta có thể chạm vào nàng?”

Tay của Lăng Tuyết Mạn ngừng lại, ngửa đầu nhìn Mạc Kỳ Hàn, một tay vươn ra vuốt mặt hần, trong khóe mắt có nước mắt chảy xuống, nhẹ nhàng gật đầu, “Ừ, xác định.”

Không chậm một giây, Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn đi về phía giường lớn, thân thể hai người lún xuống, hần vội vàng phủ lên môi nàng, hôn, dồn dập kéo đến, hòa cùng nước mắt của nàng, chảy vào trong miệng hần, nàng nhiệt liệt đáp lại, hay tay vòng qua vai hần, để inh hoàn toàn nương vào ngực hần, vừa kịch liệt cuồng dã, lại ôn nhu như nước, nụ hôn kia, tựa như nụ hôn của những người yêu nhau qua nhiều năm gặp lại, kích thích ba nghìn sóng lớn!

Quần áo hai người, trong cơn sóng tình mệnh mông dần dần tuột xuống, bị đẩy vào bên trong, hôn từ trên môi trượt xuống cổ mảnh khảnh của nàng, đến xương quai xanh, sau đó là nơi mềm mại trước ngực nàng, ngậm lấy nụ hoa màu hồng, tay nhẹ xoa bóp vân vê bên còn lại, ra sức trêu đùa cùng vuốt ve, kích thích nàng từng trận run rẩy, tựa như giòng điện vạn von truyền khắp cơ thể, nàng nắm thật chặt bờ vai hần, từ khóe miệng khó nhịn tràn ra tiếng kêu yêu kiều, “Tình...tình nhân...a...”

“Mạn Mạn, nàng thật không hối hận? Nếu đã chạm vào nàng, đừng mong ta đáp ứng, ngày nào đó để nàng giữ đạo hiếu!” Mạc Kỳ Hàn khàn khàn hỏi.

“Ta...chàng...” Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng vài phần, cắn răng một cái, sắc giọng, “Chàng không muốn chạm thì thôi!”

“Hả?” Mạc Kỳ Hàn nâng mày, “Ai nói bốn công tử muốn nhả thịt béo đã dâng đến miệng? Bốn công tử cũng thích ăn thịt heo!” Nói xong, thân thể trượt xuống, hôn lên bụng nàng, không để ý đến khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ lên, “Chàng xem ta so sánh thành thịt heo! Chàng thích ăn thịt heo thì đi tìm heo mẹ động dục đi, đừng chạm ta!”

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn trầm thấp cười, môi nhếch nhẹ: “Bổn công tử không phải đang cùng heo mẹ làm cái gì cái kia sao?”

“A a a! Bại hoại! Không cho chạm vào ta, tránh ra, tránh ra!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận oa oa kêu to, dùng sức đẩy Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn ý cười càng sâu, thẳng lưng lên quỳ ngồi ở chỗ cẳng chân Lăng Tuyết Mạn, tách hai chân của nàng ra, hơi cúi thân hôn lên giữa hai chân nàng, sau đó liếm lên đóa hoa rực rỡ của nàng, đầu lưỡi thăm dò vào u kính của nàng, thân thể nàng run lên bần bật, một loại vui sướng khôn xiết tập kích toàn thân, đột nhiên lấy lại lý trí, vừa thẹn vừa vội: “Không cần, nơi đó thật bẩn!”

“Không bẩn, thân nàng mỗi nơi mỗi chỗ đều xinh đẹp, ta rất thích.” Mạc Kỳ Hàn ngẩng đầu nhẹ nhàng nói.

“A, vậy sao?”

Mũi Lăng Tuyết Mạn nóng lên, nước mắt xông ra, hấn trườn người lên, tinh tế hôn môi, giọng nói trở nên khàn khàn, “Không khóc, không khóc, còn nhớ rõ không? Ta thích nhất nụ cười vui vẻ của nàng, không được trảm mặt nữa, phải giống như trước, lớn tiếng cười, biết chưa?”

“Ừ...” Lăng Tuyết Mạn mơ hồ không rõ, đáp, tay vòng lên cổ hấn, dâng lên môi của nàng.

Hấn không bao giờ... chần chừ nữa, nóng bỏng bên dưới để trước u kính của nàng, thắt lưng trầm xuống, nàng rên rỉ, vui thích khiến hấn kêu rên một tiếng, bắt đầu luật động cổ xưa.

Cả đêm sóng tình dâng trào, hấn không nhớ rõ muốn nàng bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ mỗi lần kết thúc, họ đều đầy mồ hôi dán vào nhau, ôm nhau thật chặt, nàng thẹn thùng cùng nhiệt tình, làm hấn vui thích thỏa mãn, tiếp theo tình dục càng sâu, thật muốn mang nàng bóp vỡ, khảm vào thân thể mình.

“Tình nhân, ta mệt quá...” Lăng Tuyết Mạn bị ‘ép’ nhiều lần, cả người tựa như muốn tan ra, mềm nhũn, động một cái cũng lười.

“Ừ, ta biết nàng mệt rồi, vậy ngủ đi.” Mạc Kỳ hàn sờ sờ gò má của nàng, cứng chịu nhẹ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn mắt nhắm lại, nghe giọng nói hấn, mặc dù lưỡi biếng, nhưng vẫn mười phần khỏe khấn, không nhịn được hỏi: “Chàng không mệt sao?”

“Không mệt, trừng phạt vật nhỏ này, mấy lần cũng dư dả!” Mạc Kỳ Hàn xấu xa cười, trêu chọc nói.

“A, chàng xấu lắm!” Gương mặt Lăng Tuyết Mạn lần nữa trở nên hồng hồng, hờn dỗi cảnh cáo nói: “Không được lại làm nữa! Ta không chịu nổi.”

“Ha ha... được, không làm! Tối mai lại tiếp tục!” Mạc Kỳ Hàn bật cười nói.

Lăng Tuyết Mạn càng nghe càng ngượng ngùng hơn “Không cho!”

“A? Vậy cũng không được, nàng không thể để cho bổn công tử mới vừa nếm chút ngon ngọt, liền lập tức thu về? Bổn công tử đã nói trước, cảnh cáo nàng!” Mạc Kỳ Hàn hạ mi, tà tà cười “Nàng dám nói nửa chữ không, bổn công tử lập tức để cho nàng cảm thụ một lần nữa.”

“Ách... không dám...” Lăng Tuyết Mạn chịu thua rồi.

227. Chương 228

Ba ngày sau, sau khi cự tuyệt Liễu Ngô Đồng, Lăng Tuyết Mạn lại nhận được một phong thư hồi âm.

Mở thư, xem qua, Lăng Tuyết Mạn mông lung.

Nhìn thấy vẻ mặt Lăng Tuyết Mạn có gì đó không đúng, Xuân Đường quan sát, hỏi thăm “Vương phi, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cũng không có gì, tiểu vương gia đâu?” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu hỏi.

“A, tiểu vương gia hình như đang nói chuyện với quản gia.”

“Ở đại sảnh hay ở Liễu Hương Cư?”

“Là đại sảnh.”

“Ta đến xem một chút.”

Chân Lăng Tuyết Mạn mới bước đến cửa, liền bị đoạn hội thoại bên trong hấp dẫn.

“Quản gia, phụ thân Tôn trắc phi, Tôn đại nhân thỉnh cầu đến thăm Tôn trắc phi, người sắp xếp tiếp đãi một chút đi.”

“Dạ, tiểu vương gia.”

“Hôm nay, bắt mạch cho Tôn trắc phi xong, người bảo thái y đến gặp ta, ta hỏi thêm một chút, nếu không thật sự không có hi vọng chữa trị, vậy thì theo quy cũ chuẩn bị hậu sự.”

“Dạ, nô tài sẽ để ý thỏa đáng.”

Nghe được lời này, Lăng Tuyết Mạn cả kinh, thân thể lung lay, vội vàng nhấc váy bước tới, “Hiên nhi, Tôn trắc phi thế nào?”

Đang nói chuyện, hai người quay đầu lại, quản gia vội vàng tiến lên hành lễ, “Nô tài thỉnh an vương phi!”

“Quản gia, các người đang nói gì? Chuẩn bị hậu sự gì? Tôn trắc phi bị bệnh sao?” Lăng Tuyết Mạn vội hỏi.

“Bẩm vương phi, Tôn trắc phi bị bệnh nặng, ngũ tạng hư cả, thái y nói khả năng chữa trị rất thấp.” Quản gia đơn giản tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Cái gì? Sao không cho ta biết?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, sắc mặt trắng bệch, ngũ tạng hư cả?

Quản gia ngược mắt, liếc nhìn Mạc Ly Hiên, lại cúi đầu nói: “Nô tài cùng tiểu vương gia lo vương phi biết sẽ nổi giận, nên chưa nói cho vương phi, nhưng vẫn luôn truyền thái y, thuốc cũng uống đều đặn, chỉ sợ thân thể Tôn trắc phi yếu đuối, e là không qua khỏi.”

Thân thể Lăng Tuyết Mạn lão đảo, Mạc Ly Hiên vội đỡ nàng, đi đến ghế, “Mẫu thân, người ngồi xuống trước, mọi người đều có số mệnh, người đừng hao tổn tinh thần quá.”

Nha hoàn bưng trà nóng dâng lên, Mạc Ly Hiên dâng lên tay Lăng Tuyết Mạn, ân cần nói: “Mẫu thân, uống chút trà, không nên suy nghĩ nhiều, sinh lão bệnh tử, thuận theo tự nhiên là được.”

“Hiên nhi, nàng, nàng ấy, mấy tháng trước không phải vẫn khỏe sao? Còn đến tìm ta tra hỏi, nói chuyện khí thế vô cùng, thế nào đột nhiên lại...” Lăng Tuyết Mạn vẫn không tin được, hi vọng là mình nghe lầm.

“Mẫu thân, Tôn trắc phi bệnh hơn nửa tháng, mọi người thường nói, bệnh đến như núi sập, đại khái chính là như vậy đi. Thái y trong cung cũng đã đến xem qua, ngay cả chủ quản thái y viện, Trương đại nhân cũng mời xem qua, tất cả đều lực bất tòng tâm. Tóm lại, chúng ta đã tận lực rồi.” Mạc Ly Hiên nhẹ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn vô ý thức nhấp trà, trà thơm vào hầu, lại không cảm giác được chút nào, Cốc trắc phi chết, hiện tại Tôn trắc phi cũng sắp chết, nữ nhân của Tứ vương gia, chỉ còn sót lại mình nàng...

Cốc trắc phi chết... hôm nay Tôn trắc phi... có thể hay không lại...

Lăng Tuyết Mạn chợt nắm chặt cốc trà, đôi môi run run, ánh mắt hiện lên hoảng sợ, một hồi lâu sau, lại dần dần khôi phục bình thần, là nàng quá thiện lương sao? Tình nhân nói, kẻ nào hại nàng đều nhất định phải chết, phạm vào tội ác tày trời này, nếu là tình nhân ra tay, như vậy Tôn trắc phi cũng âm thầm làm cái gì với nàng sao?

Không, nàng không hi vọng là tình nhân làm, càng không hi vọng Tôn trắc phi đã từng hại nàng...

Nhất thời đầu óc rối loạn, định đặt chén trà lên bàn, lại bởi vì thất thần buông lỏng tay mà “Xoảng-” một cái rớt xuống mặt đất, nước trà vun vãi khắp nơi, Mạc Ly Hiên cuống quýt, nhìn qua tay Lăng Tuyết Mạn, lo lắng nói: “Mẫu thân, tay của người thế nào?”

Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, cũng may tay không bị phỏng, liền kiên cường nặn ra một nụ cười “Không sao, ta, ta sảy tay.”

“Vương phi, ngài về nghỉ một lát đi, chuyện tình trong phủ ngài không cần quan tâm, đã có tiểu vương gia ở đây.” Quần gia cau mày nhẹ giọng nói.

Xuân Đường Thu Nguyệt cũng vội vàng tiến lên đỡ lấy Lăng Tuyết Mạn, khuyên nhủ: “Vương phi, nô tỳ đỡ ngài trở về đi thôi.”

“Quần gia, người đi an bài đi, ta đưa mẫu thân trở về Cúc Thủy Viên.” Mạc Ly Hiên không yên tâm lắm nói.

“Dạ, tiểu vương gia!”

Lăng Tuyết Mạn không biết mình đã trở về Thủy Cúc Viên như thế nào, vừa ngồi vào ghế mềm trong phòng, đại não đã lâm vào trạng thái vô tri vô giác, trong nháy mắt nghĩ ra chút gì đó, lại trong nháy mắt quên mất, rốt cuộc như cũ vẫn là một mảng trống không, cái gì cũng không rõ, cái gì cũng không biết.

“Thu Nguyệt, đem chút nước nóng tới.” Mạc Ly Hiên phân phó.

“Dạ!”

Một thau nước nóng được mang tới, Mạc Ly Hiên tự mình thấm ướt khăn, nâng tay Lăng Tuyết Mạn dùng khăn quần quanh, để lại ở lòng bàn tay, “Mẫu thân, ấm ấm một chút, có thể tránh cho chỗ phỏng vừa rồi sưng lên.”

“Hiên nhi...” Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Ly Hiên, đáy mắt có chút chất, nước mắt trong suốt thoáng qua, “Hiên nhi, con giết qua người nào chưa?”

“... không có?” Mạc Ly Hiên do dự một chút, nhìn Lăng Tuyết Mạn lắc đầu một cái.

Lăng Tuyết Mạn hơi nhếch môi, không nói gì thêm nữa, nước mắt lại không cầm được chảy xuống, nàng từng giết người rồi, mặc dù nàng cảm thấy người nọ thật đáng chết, nhưng mà nửa đêm nàng tỉnh mộng vẫn không nhịn được sợ hãi, cùng run rẩy, nhìn hai bàn tay mình vương đầy máu tanh, bỏ chạy trên đường, tất cả mọi người đều xa lánh nàng, không ai dám đến gần....

Hôm nay đến cổ đại, vẫn như cũ không cách nào thoát khỏi chuyện này, nàng không giết bá nhân, bá nhân* lại vì nàng mà chết, tại sao lại phải chém chém giết giết nhiều như vậy, tại sao bọn họ phải ám hại nàng ? (*bá nhân = ác nhân: kẻ ác)

Tâm thần hoảng hốt một ngày, đến đêm, Lăng Tuyết Mạn sớm lâm vào giấc ngủ, nửa đêm đột ngột bị ác mộng thức tỉnh, mồ hôi đầm đìa, thức dậy, nàng nặng nề thở hổn hển, một đôi tay vòng qua hông nàng, ngay sau đó vang lên lời nói ân cần của hắn, “Mạn Mạn, sao vậy? Nằm mơ sao?”

Thân thể run lên, nàng xoay người lại, nhìn hắn, mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng nàng vẫn cố chấp nhìn, chậm rãi hỏi: “Chàng biết chuyện Tôn trác phi ngã bệnh không?”

“Ừ, có nghe qua.” Mạc Kỳ Hàn nói.

“Chàng có biết tại sao nàng ta ngã bệnh không?” Lăng Tuyết Mạn lại hỏi.

Mạc Kỳ hàn cau mày, “Làm sao ta biết? Nàng nên hỏi thái y.”

“Không liên quan gì đến chàng sao?” Lăng Tuyết Mạn hỏi tiếp, ánh mắt vẫn quan sát hắn.

“Nàng cho là có liên quan đến ta sao?” Mạc Kỳ Hàn rảnh rồi hỏi ngược lại.

“Thôi đi, ta không hỏi, chàng làm bất cứ chuyện gì đều có lý do của chàng.” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói.

Mạc Kỳ Hàn híp mắt lại, kéo thân thể Lăng Tuyết Mạn xuống, để cho nàng tựa vào khuỷa tay hắn, hôn lên trán nàng một cái, thấp giọng nói: “Đừng nghĩ quá nhiều, cứ bình tĩnh sống cuộc sống của mình là được, đừng khiến mình quá nặng nhọc, áp lực, người đáng thương, cũng phải có kẻ đáng hận, cho nên ông trời mới bắt ả đi.”

“Vậy sao? Chàng hiểu rõ ông trời như vậy, vậy phu quân ta đã làm chuyện gì đáng hận sao? Tại sao ông trời lại không buông tha cho hần?” Lăng Tuyết Mạn lạnh giọng.

“Mạn Mạn, đừng tranh cao thấp với ta, ta không muốn vì người khác mà chúng ta gây gổ, được không?” Mạc Kỳ Hàn cau chặt chân mày, dừng một chút nói: “Phu quân nàng là bị bệnh đã lâu, hần vẫn có chỗ đáng hận, chính là lòng cảnh giác của hần quá thấp, trở thành chuyện hần ăn năn nhất trong cõi đời này.”

228. Chương 229

Mạc Kỳ Hàn lâm vào hồi hận cùng phiền muộn, nếu năm đó hần sâu sắc một chút, khi sư phụ giải độc trên người hần xong, cũng để cho đại ca bắt mạch, như vậy, đại ca sẽ không phải chết!

Nghĩ đến chỗ này, đôi mắt sương mù đột nhiên trở nên bén nhọn, lóe lên tia sáng ác độc âm u, vì mối thâm thù huyết hải này, hần muốn để cho từng người bọn chúng chết không có chỗ chôn!

Tựa như cảm nhận được lãnh ý trên người Mạc Kỳ Hàn, Lăng Tuyết Mạn không tự chủ ôm chặt hần, thấp giọng nói: “Tình nhân, ta tin tưởng chàng, ta không chất vấn chàng, ta biết, chàng làm tất cả đều là vì muốn tốt cho ta, đúng không?”

“Ừ, Mạn Mạn, thủ đoạn, quyền thuật, tâm cơ, mưu lược, bày trận cùng rất nhiều thứ của ta nàng sẽ không hiểu được, mà ta cũng không có ý định muốn giải thích nhiều với nàng, thậm chí ngay cả một chữ cũng không thể nói, ta chỉ muốn nàng vui vẻ sống, vui vẻ trôi qua mỗi ngày, những thứ khác hãy giao cho ta, ta muốn cho nàng hạnh phúc.” Mạc Kỳ Hàn hít sâu một hơi, nói.

“Ừ, chàng muốn ta đơn thuần sống bên cạnh chàng đúng không? Được, ta không hỏi, ta tình nguyện là nữ nhân gốc của chàng, chờ chàng.”

“Được, chờ ta.”

.....

Bởi vì chuyện của Tôn trắc phi, Lăng Tuyết Mạn không còn lòng dạ nào muốn ra khỏi cửa, đối với hai lần gửi thư của Liễu Ngô Đồng, nàng đành phải lấy lý do này, lần nữa cự tuyệt.

Thời gian thấm thoát qua rất nhanh, tám ngày sau Tôn trắc phi lâm bệnh nặng qua đời, tang sự tổ chức ba ngày, đợi đến khi Tứ Vương Phủ hạ vãi trắng xuống, đã là một ngày nữa trôi qua.

Nguyên nhân cụ thể, tỷ như tại sao tình nhân muốn diệt trừ Tôn trắc phi, dùng thủ đoạn gì khiến nàng bị bệnh? Bởi vì nguyên nhân gì phải đợi sau khi Cốc trắc phi chết thật lâu, mới xuống tay. Những thứ này Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn không biết, chỉ có thể mơ hồ suy đoán cùng một kiểu giống Cốc trắc phi, ban đầu hần là Tôn trắc phi cũng diễn trò gì đó, khiến cho tình nhân hận thấu xương, cũng có thể hần muốn tránh hoài nghi của người khác mà đồng thời gây ra hai cái chết, tóm lại, tất cả, tất cả mọi chuyện, đều như rơi vào sương mù.

Sau một trận bão tuyết trôi qua, qua ba ngày, khí trời trong xanh trở lại, tâm tình phiền muộn qua nhiều ngày cũng vì vậy mà tan đi.

Muốn đi ném tuyết, nhưng Xuân Đường, Thu Nguyệt sống chết ngăn cản, sợ Lăng Tuyết Mạn lại bị cảm lạnh, trong lúc chủ tớ tranh chấp, thị vệ giữ cửa vội vã đến, hai tay dâng lên một phong thư, khom người nói: “Bẩm vương phi, thư từ phủ Liễu thái phó đưa tới.”

“A?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, nhận thư, nói: “Biết rồi, người đi xuống đi.”

“Dạ, nô tài cáo lui!”

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt sầu lo nhìn Lăng Tuyết Mạn, thăm dò hỏi: “Vương phi, Liễu tiểu thư tìm ngài, là có chuyện gì quan trọng sao?”

“Không có, ta xem thư trước một chút.” Lăng Tuyết Mạn nói xong liền quay người trở về phòng.

Xé phong bì, mở thư ra, Lăng Tuyết Mạn lâm vào khó khăn, thu thư lại, đứng dậy đi giáo trường tìm Mạc Ly Hiên.

“Hiên nhi, con nói xem, ta nên đi hay không đi?” Lăng Tuyết Mạn hỏi.

Mạc Ly Hiên hoài nghi nói: “Mẫu thân không muốn đi sao? Ngày sinh Liễu Thái Phó, Liễu tiểu thư mời ngài đi phủ Thái Phó chia vui, cũng không có gì không tốt, dù sao mẫu thân cũng nhàn rồi vô sự, tham gia nào nhiệt cũng không sao.”

“Nhưng mà ta ra cửa an toàn không?” Lăng Tuyết Mạn lấy cớ hỏi, tình nhân không cho nàng gặp mặt Ngô Đồng, nhưng mà Ngô Đồng lại ba lần bốn lượt tới mời, ai –

“Mẫu thân lo lắng chuyện này? Vậy con đi cùng mẫu thân là được, dẫn dò quần gia mang theo mấy thị vệ hạng nhất của Hương Đàn Cư là được, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Mạc Ly Hiên suy nghĩ, nói.

“Ừ, được rồi.” Lăng Tuyết Mạn đắn đo một lúc, mới gật đầu một cái.

Mạc Ly Hiên lệnh quần gia chuẩn bị lễ vật phong phú, điều động vài người, buổi trưa tiến đến phủ Thái Phó.

Bước vào đại sảnh trải thảm đỏ, Lăng Tuyết Mạn tùy tiện nhìn một chút, khách khứa đông đảo, người người vui vẻ, giương mắt nhìn lên, ngay phía trước đại sảnh là một chữ ‘Thọ’ thiếp vàng treo cao, phía dưới bày biện bàn lễ vật, dĩ nhiên là có đào mừng thọ, mỳ mừng thọ, cùng một ít đồ mừng thọ khác.

Khách được phân làm hai bên, chỉ nhìn màu sắc hoa văn khác biệt trên quan phục, là đủ biết quan viên lớn nhỏ đều đến, Liễu Thái Phó được hoàng thượng cùng hoàng tử, vương gia tôn kính, cho nên trên triều dưới triều không khỏi có chút tôn kính, ngưỡng mộ ông, rồi rít tới chúc thọ.

Ánh mắt quét qua hàng thứ nhất, không ngoài ý muốn, Lăng Tuyết Mạn bắt gặp vài... vị vương gia, có điều là Nhã Phi vẫn chưa đến, phảng phất như lễ mừng thọ lớn như thế này đều là chuyện riêng của nam nhân, ngoại trừ nàng là do Liễu tiểu thư mời đến, cho nên, Lăng Tuyết Mạn đặc biệt có cái cảm giác hạc đứng giữa bầy gà, liền không tự chủ rút vào trong góc tối.

“Mẫu thân?” Mạc Ly Hiên nghi hoặc nhìn nàng.

“Hiên nhi, lát nữa mình con chúc thọ Liễu Thái Phó đi, ta ở chỗ này chờ con, con nhìn xem, chỉ có mình ta là phụ nữ.” Lăng Tuyết Mạn , thấp giọng nói.

“Nhưng mà, mẫu thân, nếu người đã đến, không lộ diện không phải có chút khó coi sao?” Mạc Ly Hiên cau mày.

“Vây...”

Lăng Tuyết Mạn mới nói một chữ, liền thấy mọi người trước mặt đã chúc thọ xong, bởi vì bản thân hai người còn kỳ kèo mãi, cho nên, tư thế kẻ tai nói nhỏ của hai người đột ngột hiện ra trước mặt khách khứa.

“A? Đó không phải là Tứ tẩu cùng Hiên nhi sao? Rút ở trong góc làm gì?” Mạc Kỳ Sâm thấy trước, kêu lên.

Lúc đó, Lăng Tuyết Mạn nắm tay thành quyền, ngồi thẳng lên, lúng túng nặn ra nụ cười, cùng Mạc Ly Hiên liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt đi tới phía người được chúc thọ ở trước mặt.

Mạc Ly Hiên lễ độ chấp tay, “Cung chúc Thái Phó đại nhân thọ tỷ Nam Sơn!”

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng, “Cung chúc đại nhân phúc thọ an khang!”

Liễu Thái Phó cuống quýt đứng dậy, “Lão phu không biết tiểu vương cùng Tứ vương phi giá lâm, không có tiếp đón từ xa!” Vừa nói, liền chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, Mạc Ly Hiên hai tay nâng đỡ, mỉm cười chân thành, nói: “Đại nhân không cần đa lễ, hôm nay ta cùng mẫu thân nhận được thư của Liễu tiểu thư mời đến chơi, vội vã chuẩn bị một phần lễ mọn, mong rằng đại nhân không phiền lòng!”

Người người trong phòng nghe qua mấy lời này, ai ai cũng lộ vẻ mặt hài lòng tán thưởng, còn nhỏ tuổi mà đã nói chuyện rất khéo léo, tri thư đạt lễ * chiêu hiền đãi sĩ, hiếm thấy nha! (*tri thư đạt lễ: ăn nói đúng mực, *chiêu hiền đãi sĩ: bậc anh tài)

Vừa nghĩ qua chuyện này, mọi người liền dời mắt qua người Nhị vương gia Mạc Kỳ Diễn, cung kính chấp tay, Mạc Kỳ Diễn cũng mỉm cười đáp lễ.

Liễu Thái Phó đứng dậy, ánh mắt tràn đầy hòa ái cùng kích động nói: “Tiểu vương gia thiếu niên anh tài, Tứ vương phi tài nghệ rúng động thiên hạ, nhị vị có thể hạ mình đến đây chúc thọ lão phu, lão phu cảm giác rất vinh hạnh!”

“Liễu đại nhân quá lời rồi, Tuyết Mạn không dám nhận.” Lăng Tuyết Mạn ửng đỏ mặt, vội vàng nói.

“Cha, Tứ vương phi không thích khoe khoang, hay là người mời nàng ngồi xuống đi.” Liễu Thiếu Bạch đứng bên cạnh, khẽ cười nói.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn mới chuyển mắt, lúc này mới thấy được Liễu Thiếu Bạch, ánh mắt sáng lên, hôm nay Liễu Thiếu Bạch mặc một trường sam màu đỏ tươi, trang phục so với thường ngày tinh tế hơn một chút, khuôn mặt vốn tuấn đạt càng thêm sáng láng, đôi mắt hần sáng rực rỡ như ngân hà, mang theo vài phần hài hước nhìn nàng.

Lăng Tuyết Mạn cười tán thưởng, dưới lời mời của Liễu Thái Phó, ngồi xuống, ước chừng nhìn qua một phen, vẫn không thấy Liễu Ngô Đồng, trong lòng nàng liền buồn bực, lại thấy trước cửa phòng nhanh chóng có một bóng người bước đến.

229. Chương 230

Người đến mặc một bộ sa y xanh nhạt tinh xảo, váy khéo léo ghép vài cánh hoa xanh mộng ảo, mặt phấn hồng nhạt, ánh mắt nhu hòa sáng lạng. Mái tóc nhẹ phủ lên vai mỹ nhân, cài một cây trâm ngọc nghiêng nghiêng, thanh tú tao nhã. Lông mày kẻ đen vừa phải hợp với cách trang điểm, quyền rũ động lòng người, miệng như ngậm châu, khuyên tai trong suốt cùng bộ với trâm cài, đồ trang sức trang nhã tô điểm thêm cho nàng vẻ đẹp mê hoặc người xung quanh (Rin: Oh My Chúa tôi!! Miêu với chả tả, dịch đồ hết cả mồ hôi, cơ mà, miệng như ngậm châu nghĩa là sao nhỉ, unimagine @.@

2blue: miệng như ngậm châu là hở miệng ra thấy nước miếng óng ánh như ngọc đó)

Lăng Tuyết Mạn nhìn cô gái nhẹ nhàng đi vào, ánh mắt không tự chủ phát sáng, tự đáy lòng nhỏ giọng thở dài nói: “Ngô Đồng thật đẹp nha!”

“Không bằng người nào đó!”

Bên tai trái truyền đến năm chữ, Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy một trận nhồn nhột, vội vàng chuyển mắt nhìn sang, lại thấy bên trái nàng, Mạc Kỳ Diễn đã ngồi nghiêm chỉnh từ lúc nào, vẫn dáng vẻ thong thả, bên miệng mang ý cười, điều này khiến cho Lăng Tuyết Mạn lần nữa cho rằng nhất định là mình nghe nhầm, nhưng nhồn nhột trong lỗ tai lại nói cho nàng biết, khẳng định là không phải!

Nhớ lại năm chữ đầy thâm ý của hắn, bên tai không khỏi nóng lên, Lăng Tuyết Mạn lúng túng vội vàng quay mặt, vờ như không nghe thấy gì, ánh mắt lại bay đến Liễu Ngô Đồng.

Chỉ thấy Liễu Ngô hướng về tân khách trước mặt tiểu nữ yên nhiên* khom khom người, sau đó nhẹ nhàng bước đến trước mặt Liễu Thái Phó, lần nữa khom người cười khê: “Cha, tiết mục tại gia đã chuẩn bị xong.” (*tiểu nữ yên nhiên: cười nói xinh đẹp)

“Được, vậy thì mở tiệc đi.” Liễu Thái Phó tươi cười lớn tiếng nói.

Tiệc rượu chỉ nửa canh giờ liền kết thúc, tất cả khách khứa được đề nghị xem biểu diễn tại gia.

Lăng Tuyết Mạn được sắp xếp vào vị trí thứ nhất, từ dãy một nhìn sang, Liễu Thái Phó cùng phu nhân ngồi giữa, bên trái là Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Sâm, còn lại bên phải là Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Dục, Mạc Ly Hiên, sau đó là nàng.

Trên sân khấu chính là kịch Hoàng Mai, Lăng Tuyết Mạn ban đầu nghe còn thấy thú vị, nhưng sau lại luân phiên kinh kịch ra sân, mãi đến khi nàng nghe đến buồn ngủ, một câu cũng không hiểu.

“Thật nhàm chán nha.” Lăng Tuyết Mạn thật to ngáp một cái, nghiêng đầu, gập cùi chỏ tiếp tục đập đầu ngủ.

Ngồi chừng một lúc, hai chú cháu Mạc Ly Hiên Mạc Kỳ Lâm liếc mắt nhìn nhau, nhếch nhẹ khóe miệng bật cười.

Mạc Kỳ Dục bu đầu lại, nhỏ giọng hỏi: “Mạn Mạn sao vậy?”

“Ta đoán là... tối hôm qua bị sái cổ, nên ngủ không ngon.” Mạc Kỳ Lâm suy nghĩ một lúc trả lời.

Ai ngờ, một lời này, làm Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, tối hôm qua không phải là nàng bị sái cổ, mà là bị một tên nam nhân nào đó giằng co đến nửa đêm đó.

Đáng tiếc, một chữ nàng cũng không dám nói, lại không dám phản bác, chỉ đành phải cúi đầu xuống thấp hơn, ai ngờ, Mạc Kỳ Dục vẫn không bỏ qua cho nàng, “Bị sái cổ không để cho nha hoàn xoa bóp, sao lại thành ra nông nổi này?”

“Mắc mớ gì đến người?” Lăng Tuyết Mạn không ngừng đầu, nhưng lời nói lại nặn từ trong kẽ răng đi ra.

“A? Ai nha, nữ nhân này, Tứ tẩu sao lại không biết điều như vậy!” Mạc Kỳ Dục đập bàn vài cái, chỉ sợ xung quanh có người nghe được, bởi vì thói quen nhất thời khó sửa, khiến cho hắn đỏ mặt bừng bừng, lúng túng.

Lăng Tuyết Mạn vô cùng buồn bực, hơi hạ mắt, vẻ mặt rất ủy khuất nói: “Xem như ta sai lầm rồi được chưa? Người muốn bị người ta nghe thấy à?”

“Ách...” Mạc Kỳ Dục áy náy sờ sờ mũi “Ta quên.”

“Xí!” Lăng Tuyết Mạn liếc một cái, tiếp tục cúi đầu gục mặt ngủ, trong lòng chỉ ngóng trông tiệc tùng mau mau kết thúc, để cho nàng về nhà ngủ bù một giấc.

Vậy mà, vừa híp mắt lại, bất chợt nghe đến một trận tiếng chuông leng keng thanh thúy dễ nghe vang lên, đầu tiên là một tiếng ‘leng keng’, sau đó là hai, ba, bốn... càng ngày càng nhiều tiếng chuông nhỏ truyền đến, hội tụ thành âm, nghe êm tai cực kỳ!

Lăng Tuyết Mạn chợt ngồi thẳng người, giống như người dưới đài khác, ánh mắt bị hấp dẫn bởi bóng người trên sân khấu, những diễn viên khác đã thối lui ra sau đài, trên đài không một bóng người từ từ toát lên một trận khói mù thật mỏng, lượn lờ, tựa như tiên cảnh, tiếng chuông nhỏ vẫn vang, nhưng càng thêm thanh thúy hơn vừa rồi, lại càng thêm dễ nghe, duy chỉ một điều là chỉ nghe âm lại không thấy người nào!

Các tân khách đều ngẩn ngơ chờ đợi, đang lúc mong đợi, rốt cuộc, người được mong chờ mới ra ngoài, nàng che nửa mặt, mang theo một cây tỷ bà .

Một bộ váy lụa mỏng màu vàng nhạt, áo khoác sa y màu trắng nhạt, trên đầu cài một cây trâm thủy tinh màu mật ong, châu hoa sức lệ, bên hông là lưu tô màu lam nhạt, trên trán tóc mái tùy tiện bay, mềm mại tựa thiên tiên, gương mặt được che đầy một chiếc khăn lụa mỏng màu tuyết trắng, ở mỗi cổ tay, chân đều mang dây chuông bạc, theo điệu múa của cô gái, chuông bạc phát ra tiếng vang khắp trời, phối hợp cùng nhạc khúc, quả thật tuyệt vời vô song.

Dưới đài, đều bị hấp dẫn thật sâu, ánh mắt không hề chớp nhìn cô gái vũ động trong khói mù lượn lờ, mỗi lần ống tay áo tung ra, mỗi cái xoay người của nàng, đều kích khởi từng trận rung động của người nhìn, hô hấp thật chậm, ánh mắt không kìm hãm được bay theo từng điệu múa của nàng...

Vũ điệu hoàn tất, khăn mỏng tuyết trắng che mặt của cô gái được dỡ xuống, sau khi xoay tròn tại chỗ một vòng, nàng khẽ cười nhẹ nhàng, “Ngô Đồng chỉ muốn dùng một khúc vũ này chúc phụ thân trường thọ!”

“Hay!”

Liễu Thái Phó vui vẻ cười cong mi, vỗ tay ba tiếng, dưới đài các tân khách cũng ủng hộ theo, tiếng vỗ tay như sấm dậy, âm thanh trầm trồ khen ngợi không ngừng!

Lăng Tuyết Mạn nhìn Liễu Ngô Đồng, chắc chắn trầm trồ không dứt, “Vũ điệu này thật tuyệt, rất có sáng ý! Lấy chuông phổi nhạc, không tẻ, rất hay, xem ra Ngô Đồng không chỉ đơn gian có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành!”

“Bình thường!” Mạc Kỳ Lâm cười nhạt, ánh mắt mặc dù vẫn ở trên đài, mặc dù vẫn nhìn Liễu Ngô Đồng, song rất lạnh nhạt. (Rin: *vỗ vai Tiểu Ngũ* Lão bằng hữu! hảo nam nhân a! Không bị trần tục che mờ mắt !! *giơ ngón tay cái*)

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn tràn đầy bất bình, trước nhìn Mạc Ly Hiên, sau khi phát hiện không phải là Mạc Ly Hiên nói, mới nhìn về phía bên kia, cau mày nói: “Ngũ vương gia, ánh mắt của ngài có vấn đề sao?”

“Ánh mắt của ta rất bình thường.” Mạc Kỳ Lâm nhún mày, miễn cưỡng trả lời.

“Ai, nếu như phụ hoàng thật sự ban hôn cho ngài cùng Ngô Đồng thì rất tốt nha... ai, bỏ đi.” Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, nghĩ đến chuyện Ngô Đồng thay lòng đổi dạ, bạc tình như vôi, liền thu hồi lời nói, lắc đầu một cái.

Mạc Kỳ Lâm lại hoài nghi hỏi: “Vì sao không nói tiếp?”

“Không vì sao, ta hi vọng ngài có thể tìm được một cô gái cùng ngài tương đầu ý hợp, Ngô Đồng và ngài, không thích hợp.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn, nàng cảm thấy lòng buồn vô hạn, phu quân đáng thương của nàng, cả đời không có được tình yêu, lúc khỏe mạnh không có được, vì thương tiếc mà chết!

“Mạn Mạn, nàng nói đúng, mặc dù người trong hoàng thất khó tìm được tình cảm chân chính, nhưng vẫn còn một phần hi vọng, cho nên, ta đang đợi.” Mạc Kỳ Lâm liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, thấp giọng nói, gọi nàng rất thuận miệng, cũng giống như Mạc Kỳ Dục.

Lăng Tuyết Mạn đầu tiên là ngẩn người, sau đó mỉm cười, trêu đùa nói: “Tại sao không gọi là Tứ tẩu? Không muốn để ta có địa vị cao hơn ngài?”

“Không phải vậy, bỏ qua Tứ ca, chúng ta cũng được xem là bằng hữu không phải sao? Cách xưng hô này, không lẽ nàng chỉ cho phép tiểu Thất gọi, mà không cho ta gọi thẳng tên sao?” Mạc Kỳ Lâm cười khế, nháy mắt, mắt ánh lên tia sáng ngọc mê người. “Ách, cũng không phải, các ngài tùy tiện gọi, mấy cái tên gọi này, ta không ngại, hay là ngài muốn bắt chước Dục Dục, vậy có phải ta cũng có thể gọi người là... Lâm Lâm?” Lăng Tuyết Mạn buồn cười, đọc xong hai chữ kia, nàng liền ‘xì’ một tiếng bật cười, “Không được, không được rồi, gọi ngài như vậy, ta cười ngắt mất, giống như tên Linh Linh của bé gái, ha ha...”

230. Chương 231

Nụ cười này của Lăng Tuyết Mạn, khiến người ta phải chú ý, nhưng chỉ giới hạn ở nhìn nghe, không dám nói một câu, nhưng Mạc Kỳ Dục nhìn không được, trực tiếp nghiêng đầu nhỏ giọng xen vào nói: “Mạn Mạn, người cười vui vẻ như vậy làm chi?”

Mạc Ly Hiên cắn môi cười trộm, Mạc Kỳ Lâm tích tụ vô số gân đen trên trán, nhìn Lăng Tuyết Mạn, thực hận không thể một ngụm đem nàng ăn luôn!

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, cười mỉa, thật có lỗi nói: “Ngũ Vương gia, ta tuyệt đối với cung kính gọi ngài một tiếng Ngũ Vương gia, như vậy xong chưa?”

“Ngũ ca, Mạn Mạn gọi ca là gì?” Mạc Kỳ Dục còn nghi hoặc.

Mạc Kỳ Lâm trừng một ánh mắt giết người qua, Mạc Kỳ Dục run một chút, vội nghiêng đầu, không dám nhìn người. Mạc Kỳ Lâm mới lại trừng Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu nhẹ thở nói: “Gọi tên ta là được rồi.”

“Được, hiểu rồi, không thành vấn đề!” Lăng Tuyết Mạn vỗ vỗ, cam đoan.

Mạc Kỳ Lâm dở khóc dở cười, thở dài một tiếng, Lăng Tuyết Mạn nhìn theo về phía trên đài, Ngô Đồng đã lui xuống.

Một tay chống má, trầm tư một chút, Lăng Tuyết Mạn vẫn nghĩ không ra Ngô Đồng mời nàng tới làm cái gì? Nghĩ như vậy, liền tìm kiếm thân ảnh Liễu Ngô Đồng, lúc nhìn quanh, không từng nghĩ, Liễu Ngô Đồng lại đi tới trước mặt, tươi cười thân thiết nói: “Tứ Vương phi, ta mới vừa chuẩn bị vũ đạo, không có chiêu đãi nàng tốt, thực thực xin lỗi, nàng lần đầu tới Thái Phó phủ chúng ta, ta mang nàng đi dạo chung quanh đi.”

“Ừ, được.” Lăng Tuyết Mạn hơi suy nghĩ, cười gật đầu, nghiêng mặt nói: “Hiên nhi, mẫu thân đi một chút, con ngồi xem nhé.”

“Mẫu thân cẩn thận chút.” Mạc Ly Hiên mỉm cười, gật đầu

Lăng Tuyết Mạn đứng dậy đồng thời, mở to mắt nhìn Mạc Kỳ Lâm, trêu đùa, “Ngài có muốn cùng đi dạo một chút hay không?”

Mạc Kỳ Lâm cau mày, âm thầm trừng mắt liếc Lăng Tuyết Mạn, mới nói: “Các người đi dạo trước đi.”

“Mấy vị vương gia, Ngô Đồng cáo lui!” Liễu Ngô Đồng khom lưng cười khê, ánh mắt quét qua Mạc Kỳ Lâm, ngừng lại, nàng mỉm cười lưu luyến.

“Hi hi, Ngũ vương gia, đừng ngượng ngùng nha.”

Lăng Tuyết Mạn mỉm cười có thâm ý, dứt lời cuống quýt kéo Liễu Ngô Đồng, lách người đi. Nhìn bóng lưng hai người xa xa, Mạc Kỳ Dục mới đánh bạo thấp giọng trêu ghẹo nói: “Ngũ ca, Mạn Mạn đang trêu đùa huynh! Thế nào? Liễu tiểu thư cũng được xem như có tài có sắc, rất xứng với huynh.”

“Nói hươu nói vượn!” Mạc Kỳ Lâm cau mày phản bác, mang chút tức giận nói: “Nếu người ta muốn cưới là nàng, thọ yển phụ hoàng, ta đã không cự tuyệt! Đệ quên Tứ ca rồi sao?”

“Tứ ca?” Mạc Kỳ Dục ngẩn người, tim loạn nhịp mấy giây mới tỉnh ngộ, vỗ cái miệng một cái, ảo não nói: “Thật xin lỗi Ngũ ca, đệ lại quên mất chuyện này!” Nói xong, lại nghĩ nghĩ, “Bất quá Tứ ca không có ở đây, muốn cưới cũng không có gì là không được...”

“Câm miệng! Nếu đệ thích thì đệ đi mà cưới nàng ta, đừng an bài trên người ta!” Mạc Kỳ Lâm trầm mặt, trực tiếp ngắt lời.

“Ách, đệ không cần.” Mạc Kỳ Dục vội khoát khoát tay, bộ dạng ‘xin miễn tội cho kẻ bắt tài’.

Mạc Kỳ Lâm lại trừng mắt, quay mặt qua chỗ khác.

Liễu Ngô Đồng mang theo Lăng Tuyết Mạn đi dọc theo hoa viên, vừa đi vừa giới thiệu, “Mạn Mạn, nàng xem, trong hồ Hạ Thiên này đều là hoa sen, có rất nhiều chuồn chuồn bay phía trên, nước rất xanh biếc, rất sạch. Đình cao bên kia là đình Vọng Nguyệt, là nơi ta thường ngày đến học cùng đánh đàn, có lúc cũng mang nha hoàn ngồi trên ghế, ăn ít điểm tâm, nói chuyện phiếm, có thể đem cảnh vật trong phủ thu hết vào mắt, cảm giác rất thích.”

“Ừ, phong cảnh ở phủ các người nhìn rất đẹp.” Lăng Tuyết Mạn khê cười nói

“Mạn Mạn, mấy ngày này nàng có khỏe không?” Liễu Ngô Đồng bước chậm dần, khê hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nhìn nàng, gật đầu một cái, “Rất tốt, chỉ có điều ta rất dễ bị cảm, nên Ly Hiên và quần gia không cho ta ra khỏi cửa.”

“A, ta còn muốn cùng nàng đi núi Lạc Hà đạp tuyết đây! Nói như vậy, chắc là không thể đi rồi, trên núi rất lạnh, lúc trước, ta còn phải mặc một bộ áo da cừu thật dày, khi đó, Hàn ca ca luôn để cho ta núp trong lòng hắn, hai người chúng ta đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn cảnh tuyết xinh đẹp ở chân núi, ánh mặt trời chiếu vào tuyết, tạo nên ánh sáng chói mắt cực kỳ, Hàn ca ca nói...”

Liễu Ngô Đồng chợt im bật, khê cắn cánh môi, ngo ngắc xuất thần nhìn mặt hồ, ánh mắt tràn đầy thần thái đau thương (Rin: hừ hừ, đã đau thương tại sao lúc trước lại đi từ chối người ta, từ chối rồi giờ lại muốn ôn

lại chuyện cũ, đã vậy còn lưu luyến tiểu Ngũ, người định lập một dàn harem trong thế giới nam tôn sao?? Hứ hứ... *thở phì phì* *quay mặt đi*)

Lăng Tuyết Mạn nhìn nàng, cảm giác rồi reng chột xông lên đầu, nhẹ nhàng mở miệng: “Ngô Đồng, nàng và phu quân ta lúc trước thường đi núi Lạc Hà sao?”

“Ừ.” Liễu Ngô Đồng nhẹ chớp mắt, đem ánh mắt từ trong sương mù trở về, thần thái đau thương nói: “Đáng tiếc không còn người theo ta đi núi Lạc Hà nữa rồi, nếu Hàn ca ca không chết, nếu như huynh ấy vẫn còn sống.....ta nguyện ý quỳ xuống đất, xin tội với huynh ấy, cầu xin Hàn ca tha thứ.”

Dứt lời, Liễu Ngô Đồng chột xoay người, hai tay nắm chặt vai Lăng Tuyết Mạn, mắt mở to, mong mỗi vụn phần hồi: “Mạn Mạn, nàng nói thật cho ta biết, Hàn ca ca thật đã chết rồi sao? Huynh ấy có thể còn sống hay không?”

“Ngô Đồng, nàng, nàng không phải là bị mắc chứng ảo tưởng đi? Tương tự một người quá mức, nên suy nghĩ lung tung, nàng đừng như vậy, phu quân thật sự đã qua đời, ta và hoàng thượng đã tận mắt nhìn phu quân nhập quan, rồi sau đó chôn vào địa cung, làm gì mà còn sống ?” Lăng Tuyết Mạn cau mày, Liễu Ngô Đồng thế này, thật sự có chút điên cuồng!

Nghe vậy, Liễu Ngô Đồng lập tức lão đảo lui về sau vài bước, lông mi không ngừng run lên, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, kích động vạn phần, “Không, không phải vậy, Hàn ca ca còn đến thổi tiêu cho ta nghe, tiếng tiêu đó chính là khúc nhạc lúc trước chúng ta thường hợp tấu, ta đánh đàn, hân thổi tiêu, ta không nghe lầm, hân thật sự có tới, nếu không phải là hân, côi đời này còn người nào biết qua bài hát kia? Mạn Mạn, nàng nói cho ta biết có được không? Ta sẽ không tranh giành ngôi vị Tứ vương phi của nàng, cho dù hoàng thượng ban hôn, ta cũng không gả, ta chỉ cần xin gặp lại Hàn ca ca lần nữa, cầu xin huynh ấy tha thứ, chỉ cần huynh ấy tha thứ cho ta, ta không bao giờ...không bao giờ rời bỏ huynh ấy, bất kể Hàn ca cho ta danh phận gì, ta cũng sẽ ở cùng huynh ấy, chăm sóc huynh ấy, nàng nói cho ta biết được hay không? Ta xin nàng!”

“Ngô Đồng!”

Lăng Tuyết Mạn không nói gì, Liễu Ngô Đồng quả thật bệnh không nhẹ rồi! Bệnh này ở hiện đại, chính là chứng bệnh ảo tưởng nghiêm trọng, nàng phải làm thế nào để giải thích cho Ngô Đồng hiểu đây?

“Ngô Đồng, nàng hãy nghe ta nói, chuyện xưa đã kết thúc rồi, nàng vẫn còn sống trong quá khứ thì không thể nào tìm được hạnh phúc, nàng phải nhìn về phía trước, nàng và Tứ vương gia đã kết thúc, hai người kiếp này không thể nào ở bên nhau, hân đã chết, thật sự đã chết rồi!”

Lăng Tuyết Mạn dùng phương pháp cực đoan nhất, hi vọng có thể thức tỉnh Liễu Ngô Đồng, ai ngờ, Liễu Ngô Đồng càng nghe lại càng thêm điên cuồng, một bước dài tiến lên, bóp chặt bờ vai Lăng Tuyết Mạn, câu kinh quát: “Không cho người nói hân đã chết! Hàn ca ca không chết! Không chết! Không cho người gạt ta!”

231. Chương 232

“Ngô Đồng, Tứ vương gia thật đã chết rồi, nàng đừng cố chấp nữa!” Lăng Tuyết Mạn ra sức rống đáp lại.

Hai mắt Liễu Ngô Đồng đỏ lên, dùng sức lắc lắc Lăng Tuyết Mạn, quát thành tiếng, “Không có, không có! Không có chết, người đang gạt ra, nhất định là người gạt ta!”

“Ta không có! Không có gạt nàng! Là nàng không nhìn thẳng vào ám ảnh của mình, nàng mất đi thứ quý giá mới biết rằng mình phải quý trọng nó, hiện tại muốn hối hận đã không còn kịp nữa rồi! Tứ vương gia đã chết, thật sự đã chết rồi!” Lăng Tuyết Mạn bị lung lay đến choáng đầu hoa mắt, dưới tình thế cấp bách, nàng nắm lấy hai tay của Liễu Ngô Đồng, dùng ngôn từ thẳng thắn công kích nàng ta, muốn để cho nàng ta thanh tỉnh đối mặt với vấn đề thực tế.

Vậy mà, giờ phút này Liễu Ngô Đồng càng thêm mất đi lý trí, ánh mắt đáng sợ nhìn Lăng Tuyết Mạn, tựa như Lăng Tuyết Mạn chính là chướng ngại vật chắn giữa nàng và Mạc Kỳ Hàn, một câu nói vừa nãy đã đánh nát hi vọng của nàng, hoàn toàn đẩy nàng từ thiên đường xuống địa ngục, trái tim run rẩy, thân thể càng run rẩy hơn, cơ hồ không thể nghĩ ra được thứ gì, ý nghĩ duy nhất của nàng lúc này là muốn làm cho Lăng Tuyết Mạn câm miệng, không được nói Mạc Kỳ Hàn đã chết nữa, vì vậy, con người điên cuồng chột lóe, hai tay nàng bất chợt bóp lấy cổ họng Lăng Tuyết Mạn!

“A!”

Lăng Tuyết Mạn thét một tiếng kinh hãi, cảm giác sợ hãi nhất thời lan tràn khắp thân thể, hai tay hốt hoảng không ngừng vỗ lên cánh tay của Liễu Ngô Đồng, cố sức mở bàn tay của nàng ta ra, nhưng người đang nổi điên đã lâm vào trạng thái mất đi ý thức, nên sức lực cũng vượt trội người thường!

“A... a...” Hô hấp không thuận, gương mặt nhanh chóng trở nên đỏ bừng, Lăng Tuyết Mạn lại một lần nữa cảm thấy cái chết đang dần dần cận kề nàng!

Đôi tay bóp lấy cổ nàng càng lúc càng chặt, chặt đến mức hơi thở của nàng thoáng chốc đều trở thành hư vô, đại não bắt đầu mờ mịt, chỉ còn có thể nặn ra câu nói không thành lời “Cứu....cứu mạng....tình... nhân....”

Cũng trong lúc đó, Mạc Kỳ Hàn ở Hương Đàn Cư đang nâng chén trà, tay đột nhiên buông lỏng, chung trà rơi xuống mặt đất, văng thành một tảng nước lớn, tim hấn đập mạnh cùng loạn nhịp, hấn nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, nhất thời căng thẳng, đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao lại đột nhiên lại cảm thấy hoảng hốt? (Rin: cái này gọi là tâm linh tương thông nga, ta nghe nói chỉ những người nào có duyên tiền định mới có thôi =)). Aizz... biết khi nào ta gặp được thiên duyên tiền định của ta đây?? *ủ rử* *ủ rử* *ngồi góc tối chọc chọc kiến*)

Dù là hấn mưu lược cao siêu, tâm cơ sâu nặng, nhưng lại hết lần này đến lần khác tính nhầm một bước, đó chính là vô luận thế nào, hấn vẫn không nghĩ đến, sau cái ‘chết’ của hấn, Liễu Ngô Đồng lại trở nên điên cuồng đến bước đường này!

Mà quần gia mang theo ám vệ đi cùng chỉ phụng mệnh chặt chẽ chú tâm vào nhất cử nhất động của Tam vương gia Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh xem trò vui, bọn họ cũng chỉ ẩn trong bóng tối nhìn chằm chằm hấn, mọi người, kể cả quần gia, ai cũng không ngờ tới, trong thời gian ngắn, Lăng Tuyết Mạn đang phải trải qua một kiếp sinh tử!

Ngay tại thời điểm sức lực phản kháng của Lăng Tuyết Mạn bị rút cạn, ngay khi nàng tự cho rằng mình vì hít thở không thuận mà chết, trong hoàn cảnh u ám ấy, dường như là ông trời đã cố ý an bài một duyên phận khác, thân ảnh màu xanh của Mạc Kỳ Diễn vòng qua núi giả, hướng về phía hồ đi tới, hấn trầm muộn xem trò vui, trong lúc vô tình nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn không còn ngồi ở chỗ cũ, trong lòng liền cảm thấy mát mát, tìm vài cái cớ, hấn đứng dậy khỏi chỗ ngồi, muốn ra ngoài đi dạo giải sầu, biết đâu có thể ‘vô tình gặp mặt’ Lăng Tuyết Mạn, ai ngờ_____

Ánh mắt chợt dừng lại ở hình ảnh trước mặt, đại não Mạc Kỳ Diễn hồi thần trong một giây, không kịp nghĩ ra bất kỳ ý tưởng nào, hấn phóng lên trước, từ sau lưng tóm lấy quần áo Lăng Tuyết Mạn, cánh tay ôm chèoàng nàng, đoạt lại thân thể, đồng thời một chưởng vỗ vào mặt Liễu Ngô Đồng!

Quay tròn tại chỗ một vòng, vững vàng dừng lại, hấn cái gì cũng không kịp nhìn, lòng Mạc Kỳ Diễn toàn bộ treo trên người Lăng Tuyết Mạn, lo lắng khiến hấn không để ý đến cách biệt nam nữ, đưa tay nâng cằm kiểm tra cổ họng nàng, giọng nói tràn đầy đau lòng cùng lo lắng, “Tuyết Mạn, nàng sao rồi? Cổ họng đau lắm không?”

“Khụ, khụ! Khụ, khụ!”

Lăng Tuyết Mạn nói không thành lời, chỉ không ngừng ho khan, nàng mềm nhũn vô lực tựa lên người Mạc Kỳ Diễn, trong cái ôm của hấn, nàng thở gấp gấp, hít vào từng ngụm từng ngụm.

Liễu Ngô Đồng bị một cái tát làm ngã nhào trên mặt đất, lúc này nàng mới hồi tỉnh rồi cuộc mình đã làm cái gì, sững sờ một phút đồng hồ, đột ngột cảm thấy sợ hãi, nàng chuyển từ tư thế ngồi sang quỳ, thê lương bi ai, kêu một tiếng, “Mạn Mạn, thật xin lỗi!”

Đại não hỗn độn của Lăng Tuyết Mạn cũng dần dần sáng suốt trở lại, theo lời nói, nàng nhìn về phía Liễu Ngô Đồng, thì thào nói: “Nàng, tại sao nàng muốn bóp chết ta? Ta đắc tội với nàng ở chỗ nào?”

“Tuyết Mạn!” Mạc Kỳ Diễn khẩn trương sầu lo nói: “Ta dẫn nàng đi, chúng ta trước truyền thái y xem cổ họng nàng, chần chờ hoài không tốt!”

“Nhị vương gia....” Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu, nhìn ân nhân từ trên trời giáng xuống cứu nàng một mạng, ánh mắt chỉ có chua xót, môi ngập ngừng, “Ngài, cảm ơn ngài cứu ta....”

“Cổ họng nàng bị tổn thương, đừng nói chuyện.” Mạc Kỳ Diễn đau lòng nặn ra một nụ cười an ủi, sau đó ánh mắt nhìn về phía Liễu Ngô Đồng trên mặt đất, ánh mắt thường ngày vẫn ôn hòa thanh nhã, đột ngột trở nên lạnh như băng, lạnh đến mức thấm sâu vào tận xương tủy, lạnh đến mức khiến người khác phải phát run!

“Liễu Ngô Đồng, ngươi dám phạm thượng, mưu sát Tứ vương phi, tội đáng xử chém! Bỏn vương kính trọng Thái Phó đại nhân, nên tịch thu tài sản cả nhà kẻ phạm tội có thể miễn, nhưng còn ngươi, bỏn vương muốn mạng của ngươi!”

Tựa như Satan dưới địa ngục, Mạc Kỳ Diễn phun ra lời nói hoàn toàn không hợp với tính tình của hắn thường ngày, môi lạnh thốt lên một câu, liền muốn kéo Lăng Tuyết Mạn rời đi.

“Nhị vương gia!”

“Không được!”

Lăng Tuyết Mạn cùng Ngô Đồng đồng thời mở miệng, Lăng Tuyết Mạn vừa định cầu tình cho Liễu Ngô Đồng, lại thấy sắc mặt Liễu Ngô Đồng trắng bệch lập tức nhào đến ôm lấy chân nàng, vừa khóc vừa thê lương hô: “Tứ vương phi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, là lỗi của ta, ta thật không biết vừa rồi mình thế nào, tại sao lại muốn giết nàng đây? Không có, thật không có, van cầu nàng, cầu xin nàng tha cho ta có được không?”

“Ngô Đồng...” Lăng Tuyết Mạn không biết nên thế nào nhìn nàng, lại bị Mạc Kỳ Diễn lôi kéo, trách mắng: “Tuyết Mạn, nếu như không phải ta nhìn thấy kịp thời, nàng bây giờ sẽ chết trong ả nàng! Không cho nàng thương xót ả!”

“Nhị vương gia, ta...ta, Ngô Đồng không muốn giết ta, mới vừa rồi, hình như nàng đã mất đi tâm trí....” Lăng Tuyết Mạn sợ hãi nói.

Mạc Kỳ Diễn đột nhiên chuyển đổi tính tình, làm nàng càng bị dọa sợ.

“Bất kể nguyên nhân gì, ta chỉ thấy nàng suýt chút nữa là chết trong tay ả! Cho nên, tuyệt đối không thể tha cho ả!” Mạc Kỳ Diễn âm lãnh nói.

“Tứ vương phi, là Ngô Đồng sai lầm rồi, Ngô Đồng biết tội, biết tội rồi!” Liễu Ngô Đồng ôm thật chặt đùi phải của Lăng Tuyết Mạn, khóc không thành tiếng.

“Ngô Đồng!”

Lòng Lăng Tuyết Mạn khổ sở gần chết, nhất thời không biết nên làm gì mới phải, cánh tay lại bị Mạc Kỳ Diễn kéo đi, nàng liền bị động đi theo Mạc Kỳ Diễn, nhưng Ngô Đồng vẫn gắt gao ôm chặt nàng, nàng đi, Ngô Đồng quỳ lết theo, trong miệng ngoại trừ ‘tha cho ta’ thì không còn lời nào khác!

Tình huống kỳ dị này làm cho Mạc Kỳ Diễn vừa đi được năm sáu bước, chợt tức giận xoay người, một cước đá lên vai Liễu Ngô Đồng, nàng lập tức hét thảm một tiếng, buông lỏng tay, ngã nằm trên đất!

232. Chương 233

“A_____”

Liễu Ngô Đồng đau kêu thảm một tiếng, nằm úp sấp xuống đất, trên gương mặt dấu ấn bàn tay của Mạc Kỳ Diễn sưng lên rất rõ ràng, cả khuôn mặt đều trắng bệch, cánh môi lay động, lê hoa đái vũ* ngẩng đầu lên (*lê hoa đái vũ – Lê hoa nhất chi xuân đái vũ – cành hoa lê lấm tấm vài hạt mưa xuân: vốn là một câu thơ trong “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị, miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân khi khóc)

“Ngô Đồng!”

Lăng Tuyết Mạn gọi một tiếng, chỉ cảm thấy thần kinh căng thẳng, nếu không phải là Mạc Kỳ Diễn đỡ thân thể nàng, chỉ sợ nàng đã sớm ngã xuống đất, “Nhị...”

“Tuyết Mạn, chúng ta đi!” Mạc Kỳ Diễn ngắt lời, dẫn Lăng Tuyết Mạn đi về phía trước, hiện tại hẳn chỉ lo cổ họng nàng bị tổn thương, còn cái nữ nhân phát cuồng kia, đợi lát nữa hẳn sẽ xử lý!

“Tứ vương phi_____”

“Mạn Mạn_____”

Lăng Tuyết Mạn bị động đi về phía trước, vẫn không nhìn được liên tục quay đầu nhìn Liễu Ngô Đồng trên mặt đất, nghe tiếng la hét cuồng loạn của Ngô Đồng, nàng tựa như rơi vào bóng tối, làm cách nào cũng không tìm thấy được một luồng sáng.

Càng ngày càng rời xa bờ hồ, tiếng la tê tâm phế liệt dần dần không nghe thấy, Lăng Tuyết Mạn rút cuộc cũng khôi phục được một chút sức lực, dừng bước lại, nghiêm túc nói: “Nhị vương gia, sao ngài lại đến chỗ này? Không phải ngài đang xem kịch sao? Khụ khụ...”

“Đừng nói quá nhiều, ta thấy nàng không ở đó, mới đi ra ngoài, không ngờ tới... may là ta ra ngoài kịp thời, nữ nhân đó thật đáng chết!” Mạc Kỳ Diễn cau mày, “Ta gọi Hiên nhi đưa nàng về Tứ vương phủ trước, truyền thái y trực tiếp đến Tứ vương phủ xem vết thương của nàng, sau đó ta sẽ ghé qua thăm nàng.”

“Ngài thật muốn hỏi tội Ngô Đồng sao?” Lăng Tuyết Mạn giật mình ngẩng đầu nhìn hắn, một tay vẫn vịn cổ họng, không nhìn được ho khan.

“Nàng đừng quản nữa, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, huống chi ả mưu sát vương phi, là người.... là người ta yêu, ta muốn dùng cả đời này để bảo vệ!” Mạc Kỳ Diễn hạ mắt, chống lại đôi mắt đơn thuần của Lăng Tuyết Mạn, từng câu từng chữ đều rất nghiêm túc.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn ẫn nhẫn hồi lâu, nước mắt tràn mi, mới vừa rời cận kề cái chết, nàng không khóc, nhưng giờ phút này lại vì một câu nói của người đàn ông này mà không cầm lòng được, khóc thành tiếng, vô số áy náy quấn quanh lòng nàng, nàng lại một chữ cũng không thể thốt khỏi miệng, trước đây trong lòng nàng có hắn, hắn đã trả lời nàng, hắn không thể vì nàng mà thay đổi, nay nàng rời đi, hắn lại quay đầu lại, nhưng nàng không cách nào có thể đáp lại tình yêu của hắn được nữa.

“Tuyết Mạn, đừng khóc, là ta không trông nom nàng, mới để cho nàng rơi vào tay loại người độc ác đó, Tuyết Mạn, thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Mạc Kỳ Diễn hốt hoảng nâng tay gạt nước mắt trên mặt Lăng Tuyết Mạn, đau lòng vô cùng.

“Không, không phải vậy....” Lăng Tuyết Mạn ngồi xổm xuống, đầu chôn vào gối, nàng muốn giải thích, muốn nói với hắn đừng yêu nàng nữa, nhưng mà, về phần tình nhân, nàng không cách nào nói ra khỏi miệng....

“Tuyết Mạn!”

Mạc Kỳ Diễn cũng ngồi xổm xuống, hai tay chống bả vai nàng, vội vàng nói “Nàng đừng khóc, đáp ứng ta, trước tiên để thái y xem qua có được không? Không nguy hiểm, có ta ở đây, ta sẽ không để cho nàng gặp phải chuyện nguy hiểm, Tuyết Mạn....”

“Nhị ca!”

Một giọng nói lạnh lùng trầm thấp đột ngột vang lên, Mạc Kỳ Diễn cả kinh, ngẩng đầu, thấy phía đối diện đang đi tới hai người đàn ông, ánh mắt nhất thời căng thẳng, chậm rãi buông lỏng cánh tay đang ôm Lăng Tuyết Mạn, đứng thẳng người, cười nhạt, “Tam đệ, cũng tới sao?”

Lăng Tuyết Mạn chỉ ngồi xổm trên mặt đất thương tâm, ai cũng không để ý tới, vai không ngừng run run.

Mạc Kỳ Minh chấp tay, “Nhị ca, đệ mệt rồi, đứng lên đi dạo cho thư thả một chút!”

“Nô tài tham kiến Nhị vương gia!” Từ bên người Mạc Kỳ Minh đi ra một tùy tùng vóc người tương đối nhỏ cung kính hành lễ, giọng hơi thô.

Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt liếc mắt một cái, “Đứng lên đi.”

“Tạ Nhị vương gia!” Tùy tùng cúi đầu, đứng dậy lui sang một bên.

Mạc Kỳ Diễn chưa hề chú ý đến, Lăng Tuyết Mạn càng không biết, từ lúc nàng tiến vào phủ Thái Phó, ánh mắt tùy tùng kia vẫn rơi vào người nàng, âm thầm cẩn thận quan sát nhất cử nhất động, ánh mắt, cách nói chuyện, vẻ mặt....

Ngoại trừ khoảng thời gian Lăng Tuyết Mạn ở cùng Liễu Ngô Đồng, ánh mắt kia vẫn thủy chung dính vào người nàng.

“Tứ vương phi... bị sao vậy?” Mạc Kỳ Minh nghiêng nghiêng liếc nhìn Lăng Tuyết Mạn ngồi xổm trên mặt đất, lãnh đạm hỏi.

Về mặt Mạc Kỳ Diễn rét lạnh, không đáp, hướng về tùy tùng kia dặn dò, “Lập tức tìm tiểu vương gia cùng quản gia Tứ Vương Phủ đến đây! Cũng truyền lệnh bốn vương, Đại Lý Tự* Lưu đại nhân lập tức đến đây gặp bốn vương!” (*Đại Lý Tự: chức quan đảm nhận việc truy nã cùng áp giải tội phạm)

“Dạ, Nhị vương gia!”

Tùy tùng vội vã đi, Mạc Kỳ Minh nghi hoặc híp mắt, hỏi: “Nhị ca, xảy ra chuyện gì?”

“Liễu tiểu thư phủ Thái Phó Liễu Ngô Đồng mưu sát Tứ vương phi, vừa vặn bị ta bắt gặp, cứu được nàng, mới vừa rồi thật nguy hiểm, nếu như ta đến chậm một bước, hậu quả không thể lường nổi!” Mạc Kỳ Diễn lạnh nhạt nói, trong giọng nói xen lẫn tức giận vô hạn, ánh mắt chuyển qua người Lăng Tuyết Mạn mới khôi phục lại một ít nhu tình, hơi thâm ý giải thích, “Nàng bị hoảng sợ quá độ, khóc không ngừng, chân mềm nhũn không đi được, ta đành phải đỡ nàng.”

“Mưu sát?”

Mạc Kỳ Minh kinh hoàng, liền hiểu sơ qua động tác Mạc Kỳ Diễn ôm Lăng Tuyết Mạn, giọng nói bất giác đề cao, gương mặt tuấn tú vốn đã lạnh như băng càng thêm lạnh, “Ả mượn gan trời sao? Lại dám mưu sát vương phi của hoàng tử?”

Mắt lạnh chuyển dời, hần ngồi xổm xuống, giọng nói có chút phát run, “Tứ vương phi, thương thế của nàng thế nào rồi? Nữ nhân kia có cầm dao hay không?”

Lăng Tuyết Mạn chỉ lắc lắc đầu, một câu cũng không muốn nói, khóc rầm rức không ngừng, nhưng cũng không muốn ngẩng đầu nhìn bất kì kẻ nào.

Mạc Kỳ Diễn thấy thế, nói: “Liễu Ngô Đồng muốn bóp chết nàng, chỉ sợ cổ họng đã bị tổn thương.”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Minh đứng phắt dậy, trong ánh mắt hiện ra tia ác độc, cắn răng nói: “Nữ nhân kia hiện tại đang ở đâu?”

“Bên kia.”

Mạc Kỳ Diễn chỉ ngón tay, nghiêng đầu nhìn qua, ai ngờ, vừa nhìn, con ngươi chợt co rút, giọng nói đề cao lên quang tám.

“Người đâu?”

Lăng Tuyết Mạn bị lời nói này dọa sợ hết hồn, vội vàng đứng lên quay đầu nhìn lại, vừa nhìn, đôi mắt chợt khiếp sợ tròn tròn, “Sao lại không thấy? Ngô Đồng đâu rồi?”

“Đáng chết!”

Mạc Kỳ Diễn nắm chặt tay thành quyền, âm độc nói: “Dám trốn? Nàng ta đừng hòng chạy ra khỏi lòng bàn tay của bốn vương!”

Mạc Kỳ Minh trừng mắt nhìn bờ hồ, ánh mắt cũng đồng dạng đáng sợ, “Ta phái người đi lục soát!”

Dứt lời, hắn xoay người sải bước rời đi.

Mạc Ly Hiên cùng quần gia, cả Đại Lý Tự Lưu đại nhân vội vàng chạy tới, không kịp hành lễ vấn an, Mạc Kỳ Diễn lạnh lùng nói: “Lưu đại nhân, lập tức phái binh lục soát phủ Thái Phó, bắt Liễu tiểu thư Liễu Ngô Đồng cho bốn vương!”

Lưu đại nhân ngăn người: “Bẩm Nhị vương gia, không có khẩu dụ của hoàng thượng, hạ quan không có quyền lục soát phủ Thái Phó!”

“Bốn vương ra lệnh người làm, người cứ làm! Về phần hoàng thượng, bốn vương sẽ đích thân giải thích!” Mạc Kỳ Diễn lạnh mặt, trong lời nói lại chứa nhiều sắc thái bèn nhọn.

Lưu đại nhân bị kinh động, sợ ngây người vài giây, vội vàng chấp tay nói: “Dạ, hạ quan lập tức điều binh!”

Nói xong xoay người rời đi, Mạc Kỳ Diễn nhìn chằm chằm bóng lưng Lưu đại nhân, đột ngột nghĩ đến điều gì, kêu lên: “Đợi đã!”

Lưu đại nhân xoay người lại, “Nhị vương còn có gì dặn dò?”

233. Chương 234

Mạc Kỳ Diễn nói: “Trước tiên khoan hãy điều binh, không được kinh động đến những người khác, mời Liễu Thái Phó vào phòng!”

“Dạ, Nhị vương gia!” Chân mày Lưu đại nhân thả lỏng một chút, chạy tới sân diễn kịch.

Mạc Ly Hiên khẩn trương hỏi: “Phụ vương, có phải mẫu thân đã xảy ra chuyện hay không?”

Quần gia càng thêm lo lắng, mày cau chặt, hắn vừa nghe nói đến chuyện bắt Liễu Ngô Đồng, bắt chợt liên cảm thấy không ổn, thiên kim phủ Thái Phó, không phải nói muốn bắt là bắt, trừ phi phạm vào sai lầm lớn, dựa theo tính khí của Nhị vương gia, vương phi lại đứng một bên khóc, như vậy...

Tay siết chặt thành quyền, quần gia nhìn Mạc Kỳ Diễn một cái, đợi hắn lên tiếng.

Mạc Kỳ Diễn phát tay, trầm giọng nói: “Liễu tiểu thư kia muốn bóp chết mẫu thân con, bị phụ vương giáng ột cái tát, hiện tại lại bỏ trốn!”

“Bóp chết mẫu thân?” Mạc Ly Hiên kinh ngạc lên tiếng, từng bước tiến lên nắm lấy tay Lăng Tuyết Mạn, xem cổ họng nàng, gấp gấp nói: “Mẫu thân, chúng ta nhanh về đi, con tìm đại phu tới!”

Dứt lời, lại nhìn về Mạc Kỳ Diễn, cắn răng nói: “Phụ vương, không được bỏ qua cho Liễu tiểu thư! Bất kể là nguyên nhân gì, cũng phải luận tội mà xử!”

Quần gia đỏ mồ hôi lạnh trên trán, sợ hết hồn hết vía, toàn bộ tỉnh táo thường ngày mất hết, không kịp suy tính những thứ khác, vội vàng nói: “Nô tài lập tức truyền thái y đến vương phủ!” Dứt lời, hắn thuận tiện bỏ chạy thật nhanh về phía đại môn.

Mạc Kỳ Diễn không trách, gật đầu, dặn dò, “Hiên nhi, con trước tiên dẫn mẫu thân lên xe ngựa, phụ vương bảo Ngũ thúc Thất thúc con hộ tống hai người trở về, để tránh trên đường lại gặp phải chuyện gì. Phụ vương xử lý xong việc ở nơi này, sẽ ghé qua.”

“Dạ.” Mạc Ly Hiên đáp, đỡ Lăng Tuyết Mạn, nói: “Mẫu thân, chúng ta đi.”

Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác giật mình nhìn Mạc Kỳ Diễn, nhìn lại bờ hồ trống rỗng, biến cố này đến quá nhanh, nàng đến bây giờ vẫn còn chưa theo kịp!

Ra khỏi phủ Thái Phó, lên xe ngựa, Mạc Ly Hiên đỡ Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống, vịn cánh tay nàng, đau lòng nhìn nàng, hốc mắt hắn thoáng cái liền đỏ, giọng nói mang theo nước mắt, “Mẫu thân, là Hiên nhi

hại người, người mắng con, đánh con đi! Nếu không phải con bảo người đến đây, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì! Mẫu thân, thật xin lỗi, thật xin lỗi, con lẽ ra phải ở cùng người, thế nào lại lơ là để cho người đi cùng Ngô Đồng? Con thật đáng chết! Con thật đáng chết mà!”

“Chát!”

Mạc Ly Hiền tự quăng ình một cái tát, tiếng vang thanh thúy thúc tỉnh Lăng Tuyết Mạn còn đang rối bời, nàng cuống quýt đưa xoa mặt Ly Hiền, vội la lên, “Hiên nhi, con đánh mình làm gì? Không phải lỗi của con, con không được tự phạt mình! Mẫu thân không trách con, không trách!”

“Mẫu thân, là Hiên nhi sai rồi, Hiên nhi không chăm sóc tốt người, Hiên nhi thật đáng chết!” Nước mắt Mạc Ly Hiền rơi xuống, hấn vung tay ôm chặt cánh tay Lăng Tuyết Mạn, đau lòng tựa như Lăng Tuyết Mạn sắp phải rời xa hấn.

“Hiên nhi, đừng khóc, con là nam tử hán thì không thể khóc, mẫu thân phúc lớn, mạng lớn, con xem bây giờ không phải là mẫu thân rất khỏe sao? Khụ khụ... khụ khụ...” Lăng Tuyết Mạn nói quá nhiều, yết hầu bị tổn thương, lại không ngừng ho khan.

Mạc Ly Hiền sốt ruột, “Mẫu thân, người đừng nói chuyện nữa.” Lại nhắc màn che lên nhìn ra, “Ngũ thúc, Thất thúc sao còn chưa tới?”

“Ai! Tới rồi! Ngũ thúc! Thất thúc! Nhanh lên một chút!”

Mạc Ly Hiền kích động giơ tay, Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Dục nghe được tiếng la, chạy lại, nhảy lên xe ngựa.

Hai người đặt mông ngồi xuống, liền cướp lời đồng loạt hỏi: “Mạn Mạn sao rồi?”

Mạc Ly Hiền đóng cửa xe, đồng thời dặn dò phu xe: “Lập tức trở về vương phủ, nhanh lên chút!”

Lăng Tuyết Mạn vô lực lắc đầu một cái, chỉ chỉ cổ họng đau rát, phát ra một tiếng, cũng khó khăn cực kì, tựa như cổ họng của nàng bị xé rách vậy.

“Đáng chết! Đều tại ta, nàng kêu ta đi cùng, tại sao ta lại không cùng đi với nàng?” Mạc Kỳ Lâm hối tiếc vạn phần, đập một quyền vào song cửa, sắc mặt xanh mét, trong ánh mắt nổi tia tức giận như muốn giết người.

Mạc Kỳ Dục càng thêm nổi trận lôi đình, “Nhà dòng dối như Thái Phó, sao lại dạy dỗ ra một đứa con gái ác độc như Liễu Ngô Đồng! Ta không thể không giết nữ nhân này!”

Cũng trong lúc đó, bên trong Hương Đàn Cư, Mạc Kỳ Hàn ngồi rất bất an, cuối cùng không nhịn được ra lệnh, “Vô Cực, lập tức đến phủ Thái Phó xem vương phi có bình an hay không!”

“Dạ, chủ tử!”

Lâm Mộng Thanh nằm nghiêng trên ghế, nhìn Mạc Kỳ Hàn lo âu, không khỏi cau mày nói: “Sư huynh, ban ngày ban mặt, lại ở phủ Thái Phó, dưới ánh nhìn của nhiều người, tên Tam vương gia kia chắc là sẽ không to gan như vậy đâu?”

“Mí mắt ta vẫn giật, lại có cảm giác Mạn Mạn đã gặp phải chuyện gì, trong lòng rất bất an!” Mạc Kỳ Hàn đi tới đi lui trên mặt đất, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, vô cùng lo lắng, lại rống một tiếng: “Vô Giới, Tư Khuynh về phủ chưa?”

Vô Giới vội vàng đi vào, “Bẩm chủ tử, vẫn chưa về!”

“Hắn trở về, bảo hắn lập tức gặp bốn vương!”

“Dạ!”

Hai khắc sau, quân gia rút cuộc cũng chạy như bay đến, lại thấy Mạc Kỳ Hàn liên đau lòng, nặng nề quỳ xuống thỉnh tội, “Chủ tử, nô tài đáng chết! Nô tài nhất thời lơ là, khiến cho vương phi gặp chuyện không hay!”

“Người nói cái gì?” Mạc Kỳ Hàn tiến lên một bước, gương mặt anh tuấn lạnh lùng tràn đầy nóng nảy, “Vương phi gặp phải chuyện gì? Hiện tại nàng ở đâu?”

Lâm Mộng Thanh cũng nhảy dựng lên theo, sáng quắc nhìn chăm chăm quản gia.

Quản gia cúi đầu, run rẩy trả lời: “Bẩm chủ tử, trong lúc xem kịch, Liễu tiểu thư tìm vương phi đi dạo hoa viên giải sầu, nô tài không có đi theo, chỉ dăm dăm nhìn Tam vương gia, ai ngờ, tại hậu viên bên hồ phủ Thái Phó, không ngờ Liễu tiểu thư lại... lại muốn bóp cổ vương phi, được Nhị vương gia đi ngang qua kịp thời cứu, nô tài đã truyền thái y đến, đang chờ ở Cúc Thủy Viên, xe ngựa của vương phi cùng tiểu vương gia cũng sắp trở về rồi!”

“Người nói Ngô Đồng muốn giết vương phi?” Thân thể Mạc Kỳ Hàn khẽ choáng một chút, sắc mặt chuyển trắng, sợ run hai giây, vội vàng hỏi: “Vương phi hiện tại thế nào?”

“Bẩm chủ tử, nô tài chỉ nhìn thấy trên cổ vương phi có vết đỏ, chờ thái y xem qua mới biết vết hầu có bị tổn thương nghiêm trọng hay không.” Quản gia nói xong, đầu dập mạnh xuống đất, “Nô tài biết tội! Xin chủ tử trách phạt!”

“Đáng chết! Nàng thế nào lại trở thành loại người này! Dịu dàng hiền thực, lương thiện ôn nhu trước kia đã đi nơi nào? Sao lòng dạ càng lúc càng trở nên độc ác như thế!” Mạc Kỳ Hàn vừa thương tâm vừa tức giận, một quyền đánh vào bàn, gương mặt tuấn tú vạm vỡ.

Hắn vẫn nghĩ, mặc dù không còn thích Ngô Đồng, cũng không thương nàng, nhưng ít nhất đó cũng là cô gái hắn từng yêu thật lòng, bất kể nàng lựa chọn cưới người nào, hắn cũng có thể đảm bảo cả đời nàng áo cơm không lo, nhưng nàng không nên, không nên càng lúc càng quá đáng muốn giết chết nữ nhân hắn yêu!

“Sư huynh!” Lâm Mộng Thanh đỡ hắn một tay, bình tĩnh nói: “Liễu tiểu thư trước đây đã không còn, huynh không cần vì loại phụ nữ lòng dạ rắn rết ấy mà thương tâm, trước tiên lo lắng cho vết thương của sư tẩu quan trọng hơn, có cần ta dịch dung cho sư phụ hay không, để sư phụ xem qua một chút?”

234. Chương 235

“Không được!”

Mạc Kỳ Hàn lập tức lắc đầu, con ngươi cơ trí lóe sáng nói: “Nếu Nhị vương gia đã cứu Mạn Mạn, như vậy thì huynh ấy nhất định sẽ nhúng tay vào chuyện này, nên người xem xét vết thương của Mạn Mạn chỉ có thể là thái y, Thái Y Viện sẽ lập hồ sơ ghi nhận lại, sợ rằng... Nhị ca sẽ trình báo cho phụ hoàng, yêu cầu người luận tội xử trí Ngô Đồng!”

“Sư huynh, nếu như Ngô Đồng bị định tội, huynh sẽ thế nào?” Lâm Mộng Thanh gật đầu một cái, suy nghĩ một chút lại hỏi.

“Ta lại nợ nhị ca một phần ân tình! Quốc có quốc pháp, nhị ca không làm sai!” Mạc Kỳ Hàn khẽ hất hàm dưới, trong ánh mắt mang theo một tia lạnh lùng, “Phạm là kẻ nào dám hạ độc thủ Mạn Mạn, ta đều một mực không lưu tình! Về phần Ngô Đồng, ta không tự mình ra tay, là vì còn nhớ đến trước đây, hiện tại chỉ trông vào vận may của nàng ta, nếu như đám người Nhị ca kiên trì muốn mạng của nàng, ta không còn lời nào để nói, nếu Liễu Thái Phó hướng phụ hoàng cầu xin tha thứ, thì có thể tội chết được miễn, tội sống khó thoát!” (Rin: hô hô... xem ra bạn Đồng Đồng khó thoát chết rồi =)), ai bảo bạn ấy đắc tội với ai không đắc tội lại đi đắc tội với nữ chính =)). Tính sơ sơ từ lão Nhị cho đến Hiên nhi cũng là hết 6 người muốn mạng bạn ấy rồi, một mình lão Nhị cùng tiểu Tam và tiểu Hiên Hiên đã khó đối phó rồi, lần này lại thêm cả tiểu Ngũ, tiểu Lục, tiểu Thất nữa... by the way: bản thân ta cũng không ưa bạn Đồng Đồng, chẳng ưa nổi cái tính “có mới nới cũ, gặp cũ lại luyến tiếc” của bạn ta =.)

Lời vừa dứt, khép hờ đôi mắt, trong giọng nói lại thêm một phần chán nản, “Ta thật không biết tại sao Ngô Đồng có thể hận thù Mạn Mạn như vậy? Nàng ta mấy lần mời Mạn Mạn, là vì muốn bóp chết nàng sao?”

“Sư huynh, huynh đi thăm sư tẩu thì sẽ biết, không phải sao?” Lâm Mộng Thanh nói “Huynh không thăm sư tẩu hả?”

“Bản thân ta rất muốn đi, nhưng đi như thế nào? Ly Hiên nhất định một tắc cũng không rời nàng, hôm nay Mạn Mạn gặp chuyện không may, rất có thể, mấy huynh đệ kia của ta cũng sẽ đến, ta đi không được.” Mạc Kỳ Hàn khổ sở ngồi xuống, hận không thể chạy như bay đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, an ủi nàng, sưởi ấm nàng.

Mạc Kỳ Hàn đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào quần gia, lãnh đạm, “Tư Khuynh, người trở về quan sát, xem như lần này là một bài học, bốn vương cho người nợ lần này, nếu thêm lần nữa, người đem đầu đến gặp ta!”

“Dạ, nô tài tạ ân không giết của chủ tử! Nô tài cáo lui!”

Quần gia kinh hoảng khẩu đầu, sau đó vội vàng rời đi.

Phủ Thái Phó.

Trong đại sảnh, Mạc Kỳ Diễn tức giận ngồi ghế trên, Mạc Kỳ Sâm ngồi bên cạnh hắn, khuôn mặt đồng dạng âm lãnh.

Phía dưới, Liễu Thái Phó, Liễu Thiếu Bạch, cả Liễu phu nhân đều quỳ dưới đất, trên mặt hoàn toàn không còn hột máu, vừa kinh ngạc lại sợ hãi cúi thấp đầu.

Mạc Kỳ Diễn lạnh giọng nói: “Liễu Thái phó, bốn vương cùng các huynh đệ luôn kính trọng ngài, nhưng chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không thể nhân nhượng! Liễu Ngô Đồng rốt cuộc đang ở đâu? Bốn vương không phải binh lực soát, chính là muốn cho đại nhân mặt mũi, xin đại nhân chủ động tìm Liễu Ngô Đồng, giao nộp cho Đại Lý Tự, chờ đợi phụ hoàng định đoạt!”

“Nhị vương gia, lão phu thực sự không biết tiểu nữ lại làm ra chuyện mưu sát Tứ vương phi, lão phu dạy dỗ nữ nhi không nghiêm, phạm vào tội lớn, cũng không dám giấu tiểu nữ!” Liễu Thái Phó run rẩy nói, đau lòng vô cùng, ngay ngày đại thọ của hắn, Ngô Đồng lại...

“Thiếu Bạch, người mang gia đình lục soát từng góc cây ngọn cỏ trong phủ qua một lần, nhất định phải tìm cho ra Ngô Đồng, Liễu gia ta ba đời trung nghĩa, Ngô Đồng lại làm ra chuyện giết chúa, ta Liễu Chính Đức tuyệt đối không bao che!” Liễu Thái Phó bi thiết vạn phần nói.

Liễu Thiếu Bạch nặng nề gật đầu, mới đứng dậy đi ra ngoài hai bước, lại nhìn thấy Mạc Kỳ Minh âm u từng bước đi vào, “Nhị ca, phủ Thái Phó đã lục soát hết, không thấy Liễu Ngô Đồng, đệ vận hỏi thủ vệ giữ cửa, không thấy nàng đi ra ngoài, nhưng trong phủ lại không cách nào tìm được, hay là vào cung xin chỉ thị của phụ hoàng, lùng bắt khắp thành đi!” (yêu anh Minh nhất)

Mạc Kỳ Diễn cau mày, sau lại âm trầm, “Một người sao lại biến mất được? Liễu Thái Phó, nếu tìm ra tung tích Liễu Ngô Đồng, xin Thái Phó đại nhân lập tức áp tải đến Đại Lý Tự, đừng để tội danh này lan rộng khắp cả phủ Thái Phó!”

Nói xong, hắn đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Minh cũng đi theo vào cung gặp hoàng thượng.

Các tân khách mơ hồ đã nghe được tin tức, rối rít tìm có ra về, trên dưới Liễu phủ lâm vào trầm mặc, trong đại sảnh, Liễu Thái Phó co quắp ngồi dưới đất, ngơ ngác hồi lâu, đột nhiên rống lớn: “Tìm! Nhất định phải tìm cho ra nó! Cái loại nghiệt chủng này...”

“Bịch!”

“Cha!”

“Lão gia!”

Liễu Thái Phó bất tỉnh, một đầu ngã xuống đất, Liễu gia nhất thời hỗn loạn.

Tứ vương phủ

Bên trong phòng ngủ Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn nằm trên giường, Đỗ Thái Y cẩn thận chẩn mạch, sau khi kiểm tra cổ họng, liền thở phào nhẹ nhõm.

Hướng về đám người Mạc Ly Hiên ôm quyền, cung kính trả lời: “Bẩm các vị vương gia, Tứ vương phi bị thương không nặng, dù sao Liễu tiểu thư cũng là phụ nữ, sức tay không mạnh, yết hầu Tứ vương phi chỉ bị chút tổn thương, vết đỏ ở cổ chỉ là vết thương ngoài da, bôi chút thuốc trị bầm chùng mấy ngày là được, mấy ngày này không nên nói chuyện nhiều, phải uống nhiều nước, còn phải uống thuốc đúng hạn, trong đồ ăn không được có dầu mỡ, lấy thanh đạm làm chủ, cháo loãng là tốt nhất, cũng không nên ăn điểm tâm khó nuốt, tỉ mỉ điều dưỡng sẽ không có gì đáng ngại.”

Nói xong hần liền kê đơn, đưa cho Mạc Ly Hiên, Mạc Kỳ Lâm vẫn lo lắng hỏi: “Thái y xác định sao?”

“Hạ quan xác định.” Đỗ Thái Y kinh ngạc nhìn Mạc Kỳ Lâm quá quan tâm, nói.

“Được, người trở về chuẩn bị hồ sơ thật tốt, ngày mai trình lên cho bốn vương”

“Dạ, hạ quan hiểu!”

Sau khi Đỗ thái y cáo lui, Mạc Ly Hiên liền ngồi vào mép giường Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng hỏi “Mẫu thân, con gọi phòng bếp chuẩn bị cháo cho người được chứ? Hôm nay ăn cháo hạnh nhân nha?”

“Khụ, khụ khụ.... ta muốn ăn trứng muối....” Lăng Tuyết Mạn vừa nói vừa ho khan, Mạc Ly Hiên hiểu ý nói tiếp: “Là cháo thịt nạc trứng muối sao?”

Lăng Tuyết Mạn gật đầu một cái, Mạc Ly Hiên cười một tiếng, dặn dò nói: “Xuân Đường, lập tức phân phó Thiện Phòng đi làm.”

“Dạ!”

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Dục ngồi xuống ghế trước bàn, nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong lòng vừa đau, vừa khó chịu, nhất là Mạc Kỳ Lâm, hần tự trách vạn phần, chỉ hận mình lúc ấy không nên tránh né đi cùng Liễu Ngô Đồng, nếu không Lăng Tuyết Mạn cũng không xảy ra chuyện như thế này! Vừa nghĩ đến, nếu như Mạc Kỳ Diễn không chạy đến, Lăng Tuyết Mạn sẽ chết, trong lòng hần lại tựa như bị hàng vạn con kiến cắn nuốt, rất khó chịu!

Muốn hỏi, tại sao Liễu Ngô Đồng muốn bóp chết nàng, nhưng mà cổ họng nàng vẫn còn ho khan, nói chuyện rất khó khăn, đành phải đem ngàn lời muốn nói chôn vào sâu trong mắt, ngưng mắt nhìn nàng thật lâu.

Mạc Kỳ Dục thương tiếc nhìn, một lúc lâu, hần đứng lên, sắc mặt giận dữ nói: “Ta phải một chương đập chết nữ nhân kia!”

“Dục... Dục...”

Lăng Tuyết Mạn quỳnh lên, vừa kêu vừa đưa tay nắm lấy vạt áo Mạc Kỳ Dục, Mạc Kỳ Dục đành phải xoay người lại, đến gần một chút hỏi: “Mạn Mạn, sao vậy? Đừng nói với ta, người muốn cầu xin tha thứ cho cái loại nữ nhân đáng chết ấy!”

“Không phải là cầu tha thứ, Dục Dục, người đừng... đừng giết nàng, người là vương gia, nếu như người giết người... cũng là phạm pháp, phụ hoàng sẽ tức... giận... nghe hoàng thượng xử trí đi.” Lăng Tuyết Mạn khó khăn nói.

“Đúng vậy, tiểu Thất, địa vị Liễu Thái Phó trong triều, đệ biết rất rõ, phụ hoàng rất coi trọng ông ta, lấy bản lĩnh của phụ hoàng, người sẽ không vì tình riêng mà xử trí, cứ chờ xem phụ hoàng xử trí thế nào rồi hẵng quyết định đi.” Mạc Kỳ Lâm tán đồng gật đầu nói.

“Ai!” Mạc Kỳ Dục chán nản than một tiếng, “Được, đệ chờ.”

Mạc Ly Hiên nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt đo đỏ, một tay vén vạt áo quỳ gối ở mép giường, thề lương nói: “Mẫu thân, Hiên nhi hổ thẹn vô cùng!”

235. Chương 236

“Hiên nhi... đứng lên, không được quỳ nữa... nhanh lên một chút...” Lăng Tuyết Mạn cau mày tức giận, cổ sức nói.

Mạc Kỳ Lâm kéo tay Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi, mẫu thân con gặp chuyện không may, không phải là trách nhiệm của một mình con, con vẫn còn là con nít, sao có thể nghĩ đến mấy thứ này?”

“Đúng, Hiên nhi đừng làm ấu thân con thương tâm thêm, nàng không thể nói chuyện, con làm vậy không phải mẫu thân sẽ càng lo lắng hơn sao?” Mạc Kỳ Dục cũng cau mày nói.

“Nhưng mà, mẫu thân không muốn đi chúc thọ, là con nói ngài ấy mới đi, nếu như không đi cũng sẽ không gặp chuyện.” Mạc Ly Hiên thút thút không dứt, khổ sở muốn chết.

“Hiên nhi, con còn... nói như vậy nữa, mẫu thân sẽ thật sự... tức giận!” Lăng Tuyết Mạn cố ý không vui nghiêng mặt, không nhìn đến Mạc Ly Hiên.

Mạc Ly Hiên vừa nghe liền vội, nhào tới giường, nắm tay Lăng Tuyết Mạn áp lên má mình, cảm thụ nhiệt độ của nàng, lệ nóng lưng tròng, “Mẫu thân, con không nói nữa, con thật, thật sợ mất đi người, người phải uống thuốc đúng hạn, nhanh khỏe một chút, có biết không?”

“Ừ” Lăng Tuyết Mạn chảy nước mắt gật đầu, khe vuốt ve mặt Mạc Ly Hiên, kiên cường nặn ra một nụ cười “Còn đau không?”

“Không đau, một chút cũng không đau.” Mạc Ly Hiên nâng khuôn mặt tươi cười, trong ý cười còn mang vài phần lệ.

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Dục nhìn, lòng ấm áp dễ chịu, ở nhà đế vương, có nơi nào có thể tìm được phần thân tình như vậy đây?

Hương Đan Cư

Mạc Kỳ Hàn nghe quản gia bẩm báo, rốt cuộc lo lắng có thể buông xuống trong lòng, nhưng vẫn rối rắm không dứt, “Tư Khuynh, Ngũ vương gia cùng Thất vương đến lâu như vậy, sao vẫn còn chưa đi?”

Quản gia cúi thấp đầu, rất khó khăn nói: “Bẩm chủ tử, ý định của hai vị chủ tử kia, nô tài không biết. “

“Được rồi, đợi cho họ đi hết, phải nghĩ cách khuyên tiểu vương gia về nghỉ ngơi.” Mạc Kỳ Hàn phiền muộn hớp một ít nước trà, nói.

“Dạ!”

Trong khi Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Dục còn chưa rời đi, ba người Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Minh từ trong cung ghé qua, còn có cả Mạc Nhã Phi.

Quản gia sắp đi, muốn gọi mẹ, nhưng không dám biểu lộ, cung kính nghênh đón mấy quý tộc thiên hoàng vào Cúc Thủy Viên, dâng trà, sau đó an tĩnh ở một bên hầu hạ.

“Mạn Mạn, tẩu sao vậy? Hừ chết muội, muội vừa nghe nhị ca nói, bị dọa suýt bay mất hồn! Muội đã nói Liễu Ngô Đồng không phải là loại người tốt lành gì, ả rất đáng ghét, tẩu làm gì còn ở cùng ả chứ?” Mạc Nhã Phi vừa vào phòng, liền nhào lên trước giường, sốt ruột đến rơi nước mắt.

“Nhã Phi...” Giọng Lăng Tuyết Mạn khàn cực kì, đau khổ chỉ chỉ họng, “Đừng mắng ta, ta... biết sai rồi... ta không thể nói chuyện...”

“Được được được, tẩu đừng nói chuyện, muội không mắng tẩu, chỉ là tức giận thay tẩu! Chết tiệt... nữ nhân kia, đã phụ tứ ca, khiến cho tứ ca tuyệt vọng ra đi, hiện tại còn phát điên làm gì?” Mạc Nhã Phi tức giận thở gấp.

Mạc Kỳ Diễn nhăn mày, “Nhã Phi, đừng nói nữa.”

Mạc Nhã Phi liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, âm ức ngậm miệng lại.

Mạc Kỳ Minh nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt tràn đầy thần thái phức tạp, “Tứ vương phi, Liễu Ngô Đồng không biết đã trốn ở chỗ nào, phụ hoàng đã hạ lệnh đóng cửa thành, tìm bắt ả, sau khi bắt được sẽ giao cho Đại Lý Tự thẩm tra, theo luật định tội! Nói thật cho ta biết, tại sao ả lại muốn bóp cổ nàng?”

“Nàng... khụ, thần kinh không bình thường, luôn kiên quyết nói phu quân ta không... không chết, ta bảo chết... nàng liền mất khống chế, muốn bóp chết ta... không để cho ta nói chết... nhưng mà phu nhân rõ ràng đã chết... làm sao ta phải nói dối chứ?”

Lăng Tuyết Mạn ngừng nói, vội vàng chỉ chỉ chén nước, Mạc Ly Hiên vội vàng đưa lên miệng nàng, để cho nàng uống vài hớp làm trơn cổ họng

Nghe vậy, Mạc Kỳ Dục lại kích động, đứng lên mắng: “Đúng là đồ điên! Khi Tứ ca còn sống, muốn cưới ả, ả cách nào cũng không chịu, tứ ca cưới Mạn Mạn, qua đời, ả lại hối hận sao? Ta xem ả, quả thật đã bị thất tâm phong* rồi!” (*thất tâm phong: bệnh thần kinh)

Mạc Kỳ Sâm cau mày, thật lâu mới thốt lên một câu, “Quả nhiên là kẻ điên!”

“Tứ ca bệnh qua nhiều năm, chúng ta là người hiểu rõ hơn ai hết, lại tận mắt nhìn ca hấp hối, nhìn nữ nhân kia múa ở trên đình rất bình thường, thế nào vừa ra ngoài đã nổi điên rồi?” Mạc Kỳ Sâm không nhin được nói.

Mạc Kỳ Minh mím môi mỏng thành một đường thẳng tắp, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, muốn từ thần thái nàng nhìn ra đầu mối khác thường, đáng tiếc, thần sắc của nàng quá bình thường, thông dong vô cùng, khiến người ta không nhìn ra tí xú dấu hiệu nói dối nào.

Theo như lẽ thường mà nói, nếu như người kia còn sống, hơn nữa nàng cũng biết, thế thì không lý do gì ngay tại thời điểm nàng sắp bị bóp chết vẫn kiên định nói Tứ vương gia đã qua đời, hoặc có thể nói, nàng vốn dĩ không biết người vẫn tồn tại sau lưng nàng có thể là Tứ vương gia.

Liễu Ngô Đồng!

Lông mày khẽ nhú lại,khóe miệng Mạc Kỳ Minh treo móc một tia cười lạnh, đôi mắt u ám thâm thúy, sâu không thấy đáy.

Hoàng hôn buông xuống, đám người Mạc Kỳ Diễn rút cuộc cũng rời đi, Lăng Tuyết Mạn bị giăng co cả ngày trời, đã sớm tiến vàng mộng đẹp.

Mạc Ly Hiên ở lại một lát, sau khi dặn dò Xuân Đường Thu Nguyệt một lượt xong, mới trở về Liễu Hương Cư.

Mạc Kỳ Hàn nghe được Thu Nguyệt bẩm báo, lòng như lửa đốt, từ trong bí đạo đi ra ngoài, mấy bước, bước đến giường, hấn đầu lòng đưa tay khẽ vuốt lên khuôn mặt của Lăng Tuyết Mạn, cúi người xuống, nằm sấp ôm lấy nàng, cảm thụ hơi thở quen thuộc của nàng.

“Tình... tình nhân... là chàng sao?” Lăng Tuyết Mạn bị sức nặng của người phía trên đè tỉnh, khàn giọng hỏi.

“Là ta. Mạn Mạn, ta lo lắng gần chết!” Mạc Kỳ Hàn nửa ôm lấy thân thể Lăng Tuyết Mạn, nửa chui đầu vào cái cổ trắng của nàng, dùng sức chớp mắt, ép khí nóng trở về đáy mắt, giọng cũng không nhin được xen lẫn nghẹn ngào “Mạn Mạn, nếu nàng thật sự gặp chuyện ngoài ý muốn, ta nên làm gì bây giờ? Thật may, thật may là Nhị vương gia đã cứu nàng, hôm nay, ta vô cùng cảm kích hấn, cảm kích hấn cứu Mạn Mạn của ta, Mạn Mạn...”

“Tình nhân, cổ...cổ họng ta đau, ta không nói...được.” Lăng Tuyết Mạn muốn an ủi Mạc Kỳ Hàn, lại lực bất tòng tâm.

Mạc Kỳ Hàn nặng nề hít sâu, buông lỏng tay, cởi trường sam cùng giày bó bên ngoài, lên giường nằm xuống, ôm Lăng Tuyết Mạn vào lòng chặt hơn, nói nhỏ, “Mạn Mạn, giờ phút này ôm nàng, ta có loại kích động mất đi mà tìm lại được, nàng sao lại ngu ngốc như vậy? Liễu Ngô Đồng nói Tứ vương gia không chết, nàng phải dụ dỗ nàng ta nói không chết, sao lại đặt mình vào nguy hiểm?”

“Mạn Mạn, nàng phải nhớ kỹ, dù là chuyện gì thì tính mạng vẫn quan trọng nhất, bất cứ lúc nào, cũng phải biết bảo vệ sinh mệnh, biết chưa?”

Mạc Kỳ Hàn ân cần khuyên bảo, đáy mắt làm cách nào cũng không nhìn được nước mắt, sợ nàng cảm giác được, hẩn vội mắt ở bả vai nàng, hai tay ôm lấy thân thể nàng không tự chủ siết chặt, Lăng Tuyết Mạn bị ép chặt thở không được, tức giận, mở miệng nói: “Buông ra chút!”

Mạc Kỳ Hàn vội vàng hơi thả lỏng một chút, “Thật xin lỗi Mạn Mạn để cho nàng khó chịu rồi.”

Lăng Tuyết Mạn nghe thấy có thứ gì đó không đúng, một tay sờ lên mặt hẩn, trên lòng bàn tay ẩm ướt, nàng kinh ngạc nói: “Tình nhân, chàng khóc?”

236. Chương 237

“Không có, chỉ là bị gió thổi, bụi bay vào mắt.” Mạc Kỳ Hàn nói ra một cái lý do rất sáo, tựa như đang lừa gạt một bé gái ba tuổi, hẩn rất không quen với cái loại nói dối này, giọng nói mất tự nhiên cực kỳ, lời vừa nói xong, khóe miệng không nhìn được co rút hai cái, hẩn đang nói cái gì đây?

Quả nhiên, Lăng Tuyết Mạn rất không khách khí vạch trần lời nói dối của hẩn, “Chàng đi vào đã một lúc lâu, làm sao... khụ làm sao có thể bị gió thổi đến? Mà nơi này... khụ làm gì có cát?”

“Nàng nhất định phải làm rõ sao?” Mạc Kỳ Hàn buồn bực cau mày, nâng tay áo quét qua mắt, cả người không được tự nhiên càng không được tự nhiên hơn, sống hai mươi bốn năm, hẩn chưa bao giờ rơi một giọt lệ, chỉ có một lần duy nhất, chính là khi sự phụ tra ra đại ca không phải vì bệnh mà chết, mà là trúng loại độc vô sắc vô vị giống hẩn, loại độc này ẩn núp trên cơ thể người năm năm mới phát tác kịch độc, khi ấy hẩn hận mình sơ sót, không ngờ tới mục tiêu hạ độc không chỉ có hẩn mà còn thêm thái tử đại ca, hẩn hận không thể xin sự phụ sớm kiểm tra thân thể cho đại ca, khiến đại ca độc phát qua đời!

Đêm khuya đó, hẩn mặc một bộ y phục dạ hành, mặt che khăn, quỳ xuống trước linh cữu đại ca, hẩn thề, hẩn nhất định phải bắt được kẻ ra tay độc thủ đứng đằng sau trở này để báo mối thù huyết lệ. Đêm hôm đó, lần đầu tiên hẩn ôm linh cữu khóc rống...

Trí nhớ mờ mịt thoáng chốc hiện ra trong đầu, Mạc Kỳ Hàn không tự chủ hít vào thật sâu, bình phục tâm tình kích động. Lăng Tuyết Mạn cảm giác hẩn có gì đó không đúng, cho rằng lời nói của mình làm hẩn khó chịu, dù sao một nam tử kiên cường khẳng khái như hẩn hẩn là không dễ dàng rơi lệ, cho nên, nàng rất hối hận, đồng thời nội tâm cũng cảm động thật sâu, hẩn khóc vì nàng, hẩn lo lắng cùng khẩn trương vô cùng để mình chứng cho việc hẩn yêu nàng, cho dù hẩn chưa hề mang cái chữ yêu này nói thành lời, nhưng mà mỗi lời nói, mỗi hành động của hẩn đã chứng tỏ tình yêu hẩn giành cho nàng...

“Tình nhân...” Lăng Tuyết Mạn lẩm bẩm kêu một tiếng, từ trong lòng Mạc Kỳ Hàn ngồi thẳng lên, mắt nhìn hẩn, nàng nâng tay nhẹ lau đi khóe mắt vẫn còn lưu lại nước mắt của hẩn, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hiện tại vì cổ họng, toàn bộ lời nói đành nuốt vào bụng, nàng liền dùng hành động đáp lại hẩn, nói cho hẩn biết, nàng cũng thương hẩn, đã sớm từ vô tình trở thành khắc sâu vào tận xương tủy...

“Mạn Mạn...” Giọng Mạc Kỳ Hàn càng thêm nghẹn ngào, để mặc cho ngón tay Lăng Tuyết Mạn miêu tả ngũ quan hẩn, nghe nàng nói, “Tình nhân, chàng biết không... Khụ khụ... có mấy lần ta nằm mơ thấy chàng, nhưng mà...khụ khụ ta lại nhìn không rõ mặt của chàng... sau đó đột nhiên chàng... trở thành Tứ vương gia, Tứ vương gia nói hẩn mới là phu quân ta...”

Mạc Kỳ Hàn ngăn người, trong ánh mắt pha lẫn thần sắc phức tạp chợt lóe lên rồi biến mất, hẩn cố bật cười, nhấp nháy môi, lơ đãng nói, “Mạn Mạn, nàng thật sự đã nằm mơ, nếu ta là Tứ vương gia kia, ta đã ngủ trong quan tài rồi, làm sao còn có thể cùng nàng ở trên giường âu yếm? Đồ ngốc, cả ngày chỉ biết suy nghĩ lung tung, sẽ ảnh hưởng không tốt đến giấc ngủ, biết chưa?”

“Vậy sao? Nhưng mà giấc mơ của ta rất chân thật!” Lăng Tuyết Mạn hoài nghi cau mày.

“Là vì nàng gần đây gặp quá nhiều kinh hiểm, Mạn Mạn đừng để ta lo lắng, không cần nghĩ loạn nữa nhé?” Mạc Kỳ Hàn dịu dàng an ủi.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu một cái “Ừm.” Chắc là loạn tưởng thật rồi, là bị Liễu Ngô Đồng lây phải chứng ảo tưởng sao?

“Đúng rồi, Mạn Mạn, thuốc điều trị thân thể của nàng, nàng phải uống cho hết, không được bỏ thừa hoặc không uống, chăm sóc thân thể không tốt, tương lai phải làm sao đây? Phải nghe lời biết chưa?” Mạc Kỳ Hàn nhớ lại trước bữa tối, Xuân Đường bầm bả, không khỏi cau mày nói.

“Thuốc kia, ta đã uống thật lâu, hiện tại vừa nghe qua mùi... khụ khụ, ta liền muốn nôn.” Lăng Tuyết Mạn càng thêm cau mày, đáng thương cầu khẩn, “Không uống được không? Ai, nói với chàng... cũng vô dụng, ngược lại chàng chẳng thể quản được Hiên nhi cùng quần gia, ta phải theo chân họ nói mới được.”

Dứt lời, bởi vì nói chuyện quá nhiều, Lăng Tuyết Mạn không nhịn được ho khan, Mạc Kỳ Hàn vội vàng xuống giường rót một chén nước ấm, “Nào, trước uống chút nước.”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn một hơi uống xong, lúc này mới cảm giác cổ họng thông thoáng một chút, “Tình...”

“Đừng nói nữa, đợi cho cổ họng khỏe lại rồi hãy nói.” Mạc Kỳ Hàn đỡ vai Lăng Tuyết Mạn để nàng nằm thẳng, nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, mỗi lần nàng ngã bệnh bị thương, ta đều không thể là người đầu tiên đến bên nàng, chăm sóc nàng, chỉ có thể vô hạn chờ đợi, đợi cho đến đêm mới có thể đến thăm nàng, loại đau khổ này thật sự rất khắc khoải!”

“Mạn Mạn, đáp ứng ta, phải uống thuốc thật tốt, thuốc kia nàng không thể không uống, thân nàng chăm sóc không tốt, chính là phiền phức lớn nhất, nàng biết không? Nếu nàng nghĩ cho ta, nàng phải nghe lời ta, đừng bướng bỉnh nữa, phải kiên trì, được chứ?”

“Được, vì chàng, cũng vì bản thân ta, ta uống.” Trong khóe mắt loang loáng nước mắt, Lăng Tuyết Mạn kéo cổ Mạc Kỳ Hàn xuống, áp lên mặt hắn, nho nhỏ lẩm bẩm nói: “Nếu ta lại sinh bệnh, chàng đừng lo lắng... có Hiên nhi chăm sóc ta... ta biết chàng lo lắng cho ta, ta không trách chàng...”

“Mạn Mạn thật ngoan.” Mạc Kỳ Hàn vui vẻ cười, nhẹ kéo nàng vào ngực.

....

Trong màn đêm sâu thẳm, một bóng đen lặng lẽ nhảy ra khỏi cửa sổ phòng ngủ, đi về phía một nhà kho bỏ hoang cách bờ hồ không xa.

Phủ Thái Phó vốn là phủ của quan viên bình thường, cho nên không có quá nhiều cảnh vệ, bóng đen dễ dàng tránh được hai tên cảnh vệ trực đêm, đồng thời trong lúc đó, đặt chân đến nhà kho, ước chừng nhìn một phen, sau đó mới từ cửa sổ rách nát nhảy vào, đến gần bức tường, hắn ngồi xổm xuống, nhấc lên một tấm ván vuông, nhìn xuống, một cầu thang gỗ được bắt ở phía dưới, mà phía dưới lại có một cái tầng hầm nhỏ.

Bóng đen không chần chờ chút nào, thuận thế đi xuống, thân chìm trong bóng tối, hắn cau mày, từ trong ngực móc ra một cây nến, thấp sáng, chiếu sáng xung quanh, một lát sau liền nhìn về cô gái đang cuộn tròn người ngủ trong góc, hắn vội vàng soãi bước đi đến, khẽ gọi: “Tiểu muội? Tiểu muội?”

“A...” Liễu Ngô Đồng chậm rãi mở mắt, sau khi nhìn theo ánh sáng thấy người đứng trước mặt thì “Oa” một tiếng khóc lên, nhào vào ngực bóng đen, không khóc thành tiếng, “Đại ca, huynh rốt cuộc đã đến! Muội luôn chờ huynh, muội biết huynh sẽ đoán được muội trốn ở nơi này.”

“Tiểu muội, muội nói cho ta biết, tại sao muội muốn bóp chết Tứ vương phi? Tuyết Mạn là một cô gái đáng yêu như vậy, tại sao muội lại nhẫn tâm bóp chết nàng? Muội thật sự điên rồi sao? Đừng nhắc đến thân phận của nàng, cho dù nàng chỉ là một dân chúng bình thường muội có thể nào hạ độc thủ như thế? Muội còn là tiểu muội lương thiện dịu dàng của ta sao?”

Liễu Thiếu Bạch đau lòng lên tiếng chất vấn, khi hắn nghe được lời từ chính miệng Nhị vương gia nói, hắn ước chừng kinh hoàng vài phút sau mới phản ứng được, tiểu muội thân hắn nhất, lại thương tổn cô gái hắn vô cùng ngưỡng mộ trong lòng!

“Đại ca, muội không biết, muội thật sự không biết, huynh đừng hỏi muội...” Liễu Ngô Đồng quỳ trên mặt đất, không ngừng lắc đầu, cả người hoảng loạn đến cực điểm

237. Chương 238

Liễu Thiết Bạch thấy thế tức giận đến cực điểm, tay nắm chặt hai vai Liễu Ngô Đồng, cưỡng ép nàng nhìn hắn, gầm nhẹ, nói: “Muội muốn hại chết cả nhà phải không? Muội muốn trên dưới năm sáu chục miệng ăn của Liễu gia chôn theo muội sao? Mưu sát vương phi, tội nghiệt nặng cỡ nào muội biết không? Huống chi, huống chi Tứ Vương Phi còn là vương phi của Tứ Vương Gia được hoàng thượng hoàng hậu yêu mến nhất! Muội mù sao? Muội không nhìn ra được Nhị vương gia, Ngũ vương gia, họ đối với Tứ Vương Phi rất quan tâm, để ý sao?”

“Ngô Đồng, muội ngốc thật sao? Muội có biết các vương gia hiện tại đang lục tung kinh thành tìm muội không? Mặc dù cha đã cầu xin hoàng thượng tha thứ, mong hoàng thượng nể tình, mang trọng tội của muội xử nhẹ, thế nhưng năm vị vương gia sẽ không từ bỏ ý đồ! Bọn họ chắc chắn đồng tâm thượng tấu, ép hoàng thượng phải định tội chết uội, nếu như không thành công...”

Liễu Thiết Bạch hít sâu một hơi, nói tiếp, “Chỉ sợ lấy tâm cơ thủ đoạn của họ, muội cũng đồng dạng lâm vào chỗ chết! May mà Tứ Vương Phi không chết, Ngô Đồng, nếu muội thật sự bóp chết nàng, cả nhà Liễu gia sẽ bị tịch thu tài sản, muội rốt cuộc có hiểu hay không? Còn nữa, muội lại đối xử với Tứ Vương Phi như vậy, đại ca thật hận muội, thật hận muội!”

“Đại ca...” Liễu Ngô Đồng ngu dại nhìn Liễu Thiết Bạch, nước mắt ướt nhòa, “Thật xin lỗi, muội thật có lỗi với cha mẹ, thật có lỗi với Liễu gia, huynh hỏi muội tại sao? Muội cũng không rõ lắm, lúc ấy đầu muội trống rỗng, muội nói Hàn ca ca không chết, nàng cứ nói chết, muội tức giận, trong đầu ngoại trừ tức giận, cũng không có thứ gì khác, muội muốn ngăn nàng nói, sau đó không biết thế nào, lại bóp cổ nàng... Đại ca, huynh nên hận muội, muội khiến cho Liễu gia hổ thẹn, làm cho cha gặp nạn... làm cho đại ca khổ sở...”

“Tiểu muội...” Liễu Thiết Bạch kiên quyết nhắm mắt lại, “Tại sao muội phải sống trong quá khứ? Tứ Vương Gia đã chết, hắn sẽ không sống lại, sao muội lại không thể nào sáng suốt đối mặt với thực tế?”

“Đại ca, muội có cảm giác, muội cảm giác được Hàn ca ca còn sống, huynh ấy nhất định đang trốn ở một nơi muội không nhìn thấy, muội muốn đi tìm huynh ấy, nhưng không biết phải đi đâu để tìm.” Liễu Ngô Đồng vội vàng nói.

Liễu Thiết Bạch tức giận cắn răng, “Tiểu muội, thần trí muội thật không bình thường sao?”

Trầm mặc, Liễu Ngô Đồng không nói tiếng nào, chỉ khẽ cắn môi, ngơ ngác cúi đầu.

Tầng hầm dưới đất rất lạnh, hai cánh tay nàng không khỏi ôm lấy thân thể, co rúm lại.

Liễu Thiết Bạch mặc dù hận thì rất hận, nhưng máu mủ tình thâm, cuối cùng không đành lòng cởi tròng sam màu đen của mình bao lấy thân thể nàng, lúc này mới nhớ lại, vội vàng từ trong ngực lấy một túi giấy dầu nói, “Tiểu muội, muội từ giờ ngo đến giờ chưa ăn cơm, mau mau ăn chút điểm tâm lót bụng.”

“Đại ca, muội hẳn là khó thoát chết đi?” Liễu Ngô Đồng ngẩng đầu u oán nhìn Liễu Thiết Bạch nhẹ nhàng hỏi.

Liễu Thiết Bạch tay cầm một ít điểm tâm, chợt cứng đờ, sắc mặt phức tạp nói: “Không, đại ca sẽ không nhìn muội chết, ăn điểm tâm trước.” Môi mỏng nhếch nhẹ, nặn ra nụ cười vui vẻ, mang điểm tâm đưa đến khóe miệng Liễu Ngô Đồng, Liễu Ngô Đồng mũi cay xót, nước mắt rơi xuống, rưng rưng mở miệng.

“Tiểu muội, mấy ngày nay, muội cứ ở lại chỗ này đi, huynh sẽ tìm cách mang thức ăn uội, sau đó, sẽ tìm cách mang muội ra kinh thành, hiện tại bên ngoài, tin tức rất chặt, muốn tránh tai mắt của mấy vị vương gia kia, thật không dễ dàng, huynh phải bàn bạc kỹ hơn, muội phải nhẫn nại.” Liễu Thiết Bạch chậm rãi nói.

Liễu Ngô Đồng kinh ngạc, hỏi vợ: “Đưa muối ra khỏi kinh thành sao? Đi nơi nào? Nếu muối đi, không phải sẽ liên lụy đến cha và huynh sao? Hoàng thượng sẽ bắt đội hai người!”

“Muối muốn chết sao?” Liễu Thiếu Bạch bình tĩnh hỏi.

“Muối...” Liễu Ngô Đồng do dự nhìn Liễu Thiếu Bạch, sau đó lắc đầu, “Không muốn.”

“Vậy thì được rồi, nghe đại ca đi, rời khỏi kinh thành, đến phương Nam, ở Tề Huyện đại ca có quen một người bạn vào sinh ra tử, muối mang theo thư của ta, hẳn chắc chắn sẽ chăm sóc muối, nếu có thể trốn được phải nhớ, không bao giờ... được trở về đây, phải tìm một nam nhân thật tốt lập gia đình, sinh con!” Liễu Thiếu Bạch cố tỏ ra thoải mái, cười, nghiêm túc nói.

“Đại ca!”

“Đáp ứng đại ca, quên Tứ Vương Gia, làm lại từ đầu! Được không?”

“Dạ.”

.....

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, bầu trời xanh thăm tựa như được nước gột rửa qua, sáng ngời trong suốt.

Lăng Tuyết Mạn mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tâm tình cũng tươi tốt theo.

“Vương phi, nên uống thuốc rồi.” Thu Nguyệt mang thuốc vào, gương mặt nở nụ cười thỏa mãn, mấy ngày nay Vương Phi sống chết không chịu uống thuốc, không ngờ tối sáng nay lại chủ động dọn dò các nàng đi sắc thuốc, xem ra, lời của chủ tử thật có tác dụng nha!

“Được!” Lăng Tuyết Mạn đáp lại bằng nụ cười, không nói hai lời liền nâng chén thuốc, uống một hơi cạn sạch, Xuân Đường vội vàng đưa kèm một ly nước và miếng quả.

Đợi một lúc, trong miệng rất cuộc không còn cảm giác đắng nữa, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy vui vẻ tựa như vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ, nhìn nụ cười trên mặt Xuân Đường, Thu Nguyệt, không nhịn được đắc ý nói: “Hôm nay ta rất ngoan đi?”

“Ha ha, vương phi thật ngoan, sau này ngày ngày đều phải như vậy.” Xuân Đường thu dọn chén thuốc, trêu ghẹo nói.

Ba người đang cười nói, quản gia ở ngoài cửa bấm báo, “Vương phi, Lăng đại nhân và Lăng phu nhân đến vương phủ, muốn thăm vương phi.”

“A? Cha mẹ đến?” Lăng Tuyết Mạn sau khi kinh ngạc, có chút vui mừng, “Người... khụ, người mời họ vào đi.”

“Dạ, vương phi!”

Không lâu sau, Lăng Bắc Nguyên cùng Phương Ngọc Lan đã đến, Xuân Đường mới vén rèm, Phương Ngọc Lan liền giành trước mấy bước đi đến trước giường, nắm chặt tay Lăng Tuyết Mạn vội hỏi: “Tuyết Mạn, con có khỏe không? Sao? Nương nghe nói, con cả đêm không ngủ, mau, để cho nương xem một chút.”

“Ngọc Lan!” Lăng Bắc Nguyên cau mày quát “Quên hành lễ sao?”

“Không cần hành lễ!” Lăng Tuyết Mạn vội vàng khoát tay, “Cha, nương, đừng hành lễ, con không thích.”

Phương Ngọc Lan thấy thế liền không câu nệ quy cũ, Thu Nguyệt mang ra một cái băng ghế, Phương Ngọc Lan ngồi ở mép giường, khóe mắt rất đỏ, có chút sưng vù, nói nhỏ: “Tuyết Mạn, mấy tháng nay, mấy lần con xảy ra chuyện, lòng nương lo lắng, cũng may có quản gia bấm báo tiểu vương gia, cho phép ta và cha con đến Tứ Vương Phủ thăm con, nếu không, hai mẹ con chúng ta không biết khi nào mới có thể được gặp mặt!”

Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, chuyển mắt nhìn về phía Lăng Bắc Nguyên, “Cha, là...là quản gia mời hai người đến?”

“Ừ” Lăng Bắc Nguyên gật đầu một cái, nhìn Lăng Tuyết Mạn có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng thần nhiên nói: “Tuyết Mạn, sau này cố gắng không được ra khỏi phủ, phải sống an toàn ở trong phủ một chút.”

“Con biết, cảm ơn cha quan tâm.” Lăng Tuyết mạn nỡ nụ cười trấn an.

Rồi rảnh hàn huyên một lát, Lăng Tuyết Mạn vì nói chuyện bất tiện, chẳng qua chỉ nghe, Phương Ngọc Lan kể lể, Lăng Bắc Nguyên cũng nói rất ít, thỉnh thoảng chen vào đôi lời, không lâu sau, quan gia liền mời Lăng Bắc Nguyên đi uống trà, nói là để cho cánh nữ nhân trong nhà có thể hàn huyên một chút.

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng hết lần này đến lần khác lại nói không được là chỗ nào, chỉ đành phải đưa mắt nhìn Lăng Bắc Nguyên, một trước một sau rời đi.

238. Chương 239

Ra Cúc Thủy Viên, quần gia đi phía trước dẫn đường, nhưng không hướng chính sảnh, mà là vòng qua hậu viên, đi qua một hành lang dài, quần gia dừng lại trước một cánh cửa gỗ sơn màu đỏ, đưa tay đẩy ra, bởi nhiều năm không người ở, một ít vụn gỗ từ trên khung cửa rơi xuống, mang theo từng trận tro bụi, phát ra thanh âm ‘kẹt’.

“Lăng đại nhân, mời!” Quần gia chưa thay đổi biểu tình, đưa tay mời.

“Quần gia, đây là đi nơi nào?” Lăng Bắc Nguyên nghi ngờ hỏi, hẳn lại không nghĩ tới, Tứ Vương phủ cư nhiên sẽ lớn như vậy!

“Lăng đại nhân không cần lo ngại, tiến vào sẽ biết.” Quần gia mỉm cười, đi vào.

Đầu óc Lăng Bắc Nguyên nhanh động, không được vài giây, liền cảm thấy một cái bước chân lên, có câu là, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con!

Vào cửa, Lăng Bắc Nguyên lại kinh ngạc phát hiện, đó cũng không phải một gian phòng, mà là có cửa thông vào một nơi khác, quần gia dừng lại ở phía trước cửa, mở ra, lại đi vào, Lăng Bắc Nguyên do dự, lại vẫn kiên định đi vào theo, hai cửa phía sau đột nhiên tự động đóng lên, Lăng Bắc Nguyên cả kinh, sắc mặt trắng bệch.

“Lăng đại nhân, mời!”

Quần gia ra tiếng, đưa tay chỉ hướng phía trước, trong giọng nói không có chút xú biếm hóa.

Lăng Bắc Nguyên lại máy móc theo ở phía sau, hai bên đường lát đá, có cỏ dại, mặt trên còn tuyết đọng, giống như thật lâu chưa từng dọn dẹp qua, lại càng đi càng vắng, tầm mắt không thể nhìn thấy ai.

“Quần gia, người rốt cuộc muốn dẫn bản quan đi chỗ nào?” Lăng Bắc Nguyên sinh một cỗ sợ hãi, không khỏi nâng cao giọng.

Quần gia chưa ngừng bước chân, cũng không quay đầu lại nói: “Lăng đại nhân chớ hoảng sợ, lập tức tới ngay.”

Vượt qua một bức tường đá, trước mắt xuất hiện một tòa lầu nhỏ, quần gia lấy chìa khóa ra, mở khóa, mặt hướng Lăng Bắc Nguyên, vẫn cười, “Lăng đại nhân, mời vào!”

Lăng Bắc Nguyên liếc mắt theo dõi quần gia, chậm rãi nói: “Hay là quần gia hôm nay mời bản quan đến thăm nữ nhi, là có mục đích khác sao?”

Quần gia không đổi sắc mặt, khéo môi lại cong lên, mang theo nhiều điểm cười nhạo, “Thế nào, Lăng đại nhân không dám đi vào sao? Hôm nay Lăng đại nhân vào Tứ Vương phủ thăm Vương phi, mọi người đều biết, Lăng đại nhân còn sợ hãi đi không ra khỏi Tứ Vương phủ sao?”

Lăng Bắc Nguyên cứng đờ, cũng cười, “Bản quan là người làm quan, tự nhận thấy không làm điều gì hổ thẹn, trời đất chứng giám, cây ngay không sợ chết đứng!”

Nói xong, cất bước đi vào.

Quản gia đi theo vào, đóng cửa lại.

Trong lầu các, còn có ấm các, cũng là ẩn ở sau một bức tường đá.

Trong phòng tối mờ mờ thướt vuông, chỉ có một cái bàn tròn, bốn cái ghế dựa, lúc này trên bàn còn có thêm một bộ bình trà, đã chứa sẵn trà nóng.

Quản gia nhìn mặt Lăng Bắc Nguyên hiện lên kinh sợ, vẫn chưa lên tiếng, mà là đến trước bàn rót hai chén trà, đặt trước mặt Lăng Bắc Nguyên một chén, còn một chén trước mặt mình, nói, “Lăng đại nhân có thể yên tâm, Tư Khuynh vẫn chưa hạ độc.”

Lăng Bắc theo dõi quản gia, tiếp nhận chén trà, trực tiếp uống một hớp, hỏi: “Quản gia Tư Khuynh rốt cuộc có ý gì? Xin cứ nói!”

Quản gia cúi đầu, nhìn ấm trà, chỉ cười không nói.

Lăng Bắc Nguyên không nhịn được, “Bản quan...”

“Lăng đại nhân, ngài rất quan tâm chuyện chủ tử nhà ta phải không?” Quản gia bỗng dừng ngẩng đầu, đột nhiên mở miệng, ánh mắt sắc bén cực kỳ.

Lăng Bắc Nguyên bị hỏi trở tay không kịp, biểu tình cứng ngắc, bị quản gia thu hết vào đáy mắt, không cho hần thời gian thở dốc, ngay sau đó lại hỏi: “Lăng đại nhân đối với việc thái tử điện hạ đã qua đời rất quan tâm phải không?”

“Quản gia, người...” Lăng Bắc Nguyên chấn kinh một lúc, mờ mịt lại sắc bén hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

“Quản gia Tư Vương phủ Tư Khuynh!” Quản gia nhìn Lăng Bắc Nguyên, nói: “Thân phận của ta, Lăng đại nhân không cần hoài nghi!”

“Vậy người hỏi ta mấy việc này làm cái gì?” Lăng Bắc Nguyên nhíu mày.

“Lăng đại nhân, nếu đến nơi này, ta không ngại nói thẳng với ngài, ta muốn hỏi ngài, từ khi thái tử điện hạ mất, ngài tựa hồ quan tâm quá mức đến Tư Vương phủ, đến chủ tử nhà ta, đây là vì sao? Ngài hoài nghi cái gì? Lại đang điều tra cái gì? Chẳng lẽ...” Quản gia tới gần một bước, trong mắt mang theo lãnh ý khiếp người, “Lăng đại nhân cùng chủ tử nhà ta có thù oán?”

“Không có!” Lăng Bắc Nguyên cơ hồ là lập tức đáp, nói: “Lăng mỗ cùng Tư Vương gia sao lại có thù oán?”

“Vậy thì hôm nay xin Lăng đại nhân cho câu trả lời thỏa đáng!” Quản gia lại gần một bước.

Lăng Bắc Nguyên cũng là không tự chủ được lui một bước, sắc mặt trắng bệch, cố nói: “Nếu Lăng mỗ không có lời nào để nói thì sao?”

“Hừ!” Quản gia cười lạnh một tiếng, “Vậy chỉ sợ hôm nay Lăng đại nhân không cách nào đi ra khỏi nơi này! Chuyện Tư Vương phủ, chuyện Hương Đàn Cư, trên đời này có không ít người tò mò, muốn tìm tòi, đáng tiếc đều là có đi không có về! Tư Vương phủ phải xử chết một người thám tử hoặc là cơ sở ngầm, rất dễ dàng, chẳng sợ cho dù là Lăng đại nhân ngài!”

“Người! Người chỉ là một quản gia mà thôi, dám giết hại mệnh quan triều đình sao? Tư Khuynh, nếu như Lăng mỗ hôm nay chết ở chỗ này, con gái của ta định sẽ không bỏ qua cho người!” Lăng Bắc Nguyên khiếp sợ vạn phần trừng mắt nhìn, lớn tiếng cảnh cáo.

“Lăng đại nhân, Tư Khuynh cũng không muốn giết chóc nhiều, cái này muốn xem Lăng đại nhân có phối hợp hay không! Lúc trước Lăng đại nhân gả con gái tiến vào, chỉ sợ không phải ôm mục đích phụng chỉ tứ hôn đơn thuần đi!” Quản gia cười, ánh mắt hình như có thâm ý nhìn về phía chén trà trên bàn, cũng nói: “Trà này, cũng không tệ!”

Nghe vậy, Lăng Bắc Nguyên cả kinh, “Người hạ độc trong trà? Không phải người cũng uống sao?”

“Ta đã uống thuốc giải trước.” Quản gia lại cười, “Lăng đại nhân không cần bưng bình, Tư Khuynh nếu dám làm như thế, đương nhiên không sợ Vương phi, theo ta được biết, Lăng đại nhân cùng đọc sách bên cạnh thái tử điện hạ đã qua đời từ lúc ngài ấy mới mười tuổi, cùng điện hạ quan hệ vô cùng tốt, ba năm trước khi điện hạ bệnh chết, đã giới thiệu đại nhân làm Ngự Sử, đại nhân mới rời điện hạ đi đúng không?”

“Đúng, Lăng mộ mang ơn điện hạ, cả đời không gì báo đáp, nhưng điện hạ lại...” Khuôn mặt Lăng Bắc Nguyên ngẩn ngơ, thương tâm, trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: “Quần gia, người hỏi chuyện điện hạ là có ý gì?”

“Lăng đại nhân cũng biết, chủ tử nhà ta ba năm này làm cái gì chứ? Chủ tử luôn luôn tra hung thủ hại chết điện hạ rốt cuộc là ai?” Quần gia nói thẳng.

Lăng Bắc Nguyên chấn động, nhìn quần gia hồi lâu, hít sâu một hơi, kiên định nói: “Được, dù sao ta đã trúng độc, cái gì cũng không sợ! Ta cứ việc nói thẳng, ta ở bên cạnh điện hạ nhiều năm, đối với tình trạng thân thể ngài rõ như lòng bàn tay, thân thể ngài luôn luôn cường kiện, làm sao có thể đột nhiên phát bệnh mà chết đâu? Ta cũng hoài nghi là có người âm thầm hãm hại điện hạ, mà điện hạ đối với người khác hiền lành, nhân phẩm vô cùng tốt, có thể có cái gì làm cho người ta mơ ước cùng thù hận? Đơn giản là thân phận của ngài ấy, thân phận thái tử!”

“Theo quy chế của Minh quốc, thái tử nếu như chết, liền do hoàng tử con vợ cả Tứ Vương gia kế thừa vị thái tử, như vậy, Tứ Vương gia bị hoài nghi không phải nhiều nhất sao? Ta mới theo dõi Tứ Vương gia, ta nghĩ muốn tra được chân tướng sự tình, chẳng sợ liều mạng chết, cũng phải vì điện hạ báo đại thù, ai ngờ, Tứ Vương gia rất nhanh cũng tăng thêm bệnh tình, làm ta nghĩ rằng Tứ Vương gia giấu đầu hở đuôi, che dấu tai mắt người khác, càng thêm hoài nghi là hãm hại chết điện hạ!”

“Nhưng ta càng không nghĩ tới chính là, Tứ Vương gia về sau lại bệnh không dậy nổi, thẳng đến khi Hoàng Thượng tứ hôn, làm Tuyết Mạn gả cho Tứ Vương gia xung hỉ, ta phụng chỉ, đồng thời muốn cho Tuyết Mạn thử Tứ Vương gia rốt cuộc là bệnh thật hay là giả bộ bệnh? Nào biết, Tuyết Mạn còn chưa gả vào phủ, Tứ Vương gia liền thật sự bệnh qua đời, hừ, ta luôn không tin trên đời lại có chuyện khéo như vậy, tất cả Hoàng tử Vương gia khác đều thân thể khỏe mạnh, chỉ riêng hai con của Hoàng Hậu nương nương chết yếu, ta nghĩ, có lẽ còn có độc thủ sau lưng, tựa như Tuyết Mạn, luân phiên gặp nạn, đây không phải là có người thao túng sau màn sao?”

Ánh mắt Quần gia dừng ở Lăng Bắc Nguyên trên mặt, chưa dời nửa phần, suy nghĩ lời nói của hắn, nhìn biểu tình của hắn, cơ bản có thể xác định hắn không có nói sai, như vậy, “Lăng đại nhân, lời nói này có những câu là thật hay không? Có dám thề với Tư Khuyết không?”

“Hừ, người đến lúc sắp chết, còn muốn giả dối sao, Lăng Bắc Nguyên ta tiếc nuôi duy nhất chính là báo không xong đại thù cho điện hạ, sau khi xuống Hoàng Tuyền sẽ thẹn với điện hạ! Người muốn nghe thề, có thể!” Lăng Bắc Nguyên nhắm hướng đông vén áo quỳ xuống, giơ tay phải lên, thanh âm trầm ổn, “Ta Lăng Bắc Nguyên hôm nay thề với trời, ta theo dõi Tứ Vương phủ, chỉ vì tra tìm hung phạm, nếu có chút nửa lời nói dối, cả nhà Lăng gia ta, toàn bộ chết không tử tế!”

“Lăng đại nhân!”

Quần gia bước lên phía trước đỡ Lăng Bắc Nguyên lên, chân thành nói: “Mới vừa rồi bắt kính đối với đại nhân, xin đại nhân chớ trách!”

“Quần gia người...”

Nhìn ra Lăng Bắc Nguyên nghi hoặc, quần gia nhẹ nhàng giải thích: “Đại nhân đối với điện hạ hết sức chân thành, khiến người khâm phục, chủ tử ta Tứ Vương gia cùng đại nhân hoài nghi điện hạ là bị người làm hại, vì vậy, cũng luôn âm thầm điều tra, cũng từng hoài nghi là có người mua chuộc đại nhân hạ độc thái tử điện hạ, nhưng về sau đã kiểm chứng, đại nhân là trong sạch, hiện tại, ta nghĩ muốn hỏi đại nhân một sự kiện, thỉnh đại nhân nói chi tiết cho ta biết!”

“Chuyện gì?”

“Trước khi điện hạ qua đời năm năm, tức Thái Tông năm hai mươi bảy, liệu có cái người dị thường gì tiếp cận Đông cung không? Tiếp cận điện hạ không? Bởi vì điện hạ là trúng độc mà chết, độc đến từ Miêu Cương, có thời kỳ ủ bệnh năm năm, vô màu vô vị, thân thể người trúng độc trong vòng năm năm không có gì khác thường, thẳng đến đột nhiên độc phát, loại độc này hiếm thấy, đại phu thái y căn bản chẩn không ra!”

“Đến từ Miêu Cương? Năm hai mươi bảy? Người dị thường?” Lăng Bắc Nguyên rơi vào trầm tư, một hồi

lâu, mới chậm rãi nói: “Điện hạ chết vào mồng tám tháng ba, nếu tính lên năm năm, thì phải là mồng tám tháng ba năm hai mươi bảy, ta nhớ... Ngày đó, ta bồi điện hạ đi du ngoạn trên đường, có một người du côn lưu manh khi dễ một cô nương bên đường, điện hạ ra tay cứu viện, gặp cô nương kia đáng thương, liền cho cô nương kia một ít bạc, cô nương kia lại muốn báo ân lấy thân báo đáp cho điện hạ, điện hạ không đáp ứng, về sau chúng ta đi uống rượu, cô nương kia luôn luôn theo ở phía sau, trong bữa tiệc, từng mời điện hạ một ly rượu... Đúng rồi, nhất định là chén rượu kia có vấn đề!”

“Chuyện cách tám năm, đại nhân xác định sao?”

“Đương nhiên, bởi vì trong ba tháng điện hạ chỉ ra ngoài một lần, thời gian còn lại đều ở Đông cung, trong hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, điện hạ ăn mỗi một đồ ăn, mỗi một chén nước cùng rượu, đều phải nghiệm độc ít nhất mười lần, ngoại trừ ngày đó! Tự điện hạ mất, ta không ngừng nhớ lại chuyện phát sinh cùng điện hạ mười mấy năm, dùng để tưởng nhớ điện hạ, cho nên nhớ việc này rất rành mạch!”

“Cô nương kia về sau đi đâu vậy?”

“Không biết, điện hạ không có lưu cô nương kia, cô nương kia rời đi rồi.”

“Được, Lãng đại nhân, trong trà không có độc, đại nhân không cần phải lo lắng, nhưng ta muốn nhắc nhở đại nhân một câu, chuyện hôm nay không thể tiết lộ nửa câu, bằng không hậu quả đại nhân rõ ràng. Mặt khác, ngày sau đại nhân cần cẩn thận một người, Tam Vương gia!”

“Cái gì? Chẳng lẽ là Tam Vương gia?”

“Rất có khả năng, nhưng bây giờ còn không chứng có xác thực cứ, ta còn đang điều tra.”

“Quản gia, Tứ Vương gia đã qua đời, mặc dù người tra được, thì phải làm thế nào đây? Tam Vương gia là người rất lợi hại a!”

“Ha ha, đại nhân chờ xem kết quả ngày sau là được!”

Sau nửa canh giờ, Hương Đàn Cư.

Quản gia đứng yên phía dưới, Mạc Kỳ Hàn trầm tư nửa ngày, mới mở miệng nói: “Nói như thế, bảy năm trước nữ tử hạ độc bốn vương và đại ca là cùng một người, mà nàng trốn ở trong Tam Vương phủ, hoặc là ở bên cạnh Tam Vương gia.”

“Bên cạnh?” Ánh mắt quản gia như bị kiềm hãm, “Đúng rồi, nô tài nghĩ tới, hôm qua ở phủ Thái Phó, sát cạnh Tam Vương gia có một cái tùy tùng, tướng mạo thoát nhìn không khác nam tử, nhưng dáng người lại rất nhỏ, luôn luôn không có biểu tình gì, lúc ấy nô tài chỉ cảm thấy kỳ quái, tùy tùng Tam Vương gia chắc chắn là người võ công cao cường, dáng người không nên nhỏ như vậy, nhìn là lạ, nhưng không nghĩ ngờ nhiều lắm, bây giờ nghĩ lại người này có thể có vấn đề hay không?”

“A? Có chuyện này sao?” Mạc Kỳ Hàn hơi suy tư, rung mình, “Đúng rồi, chính là Mộng Thanh thời gian trước ở Tam Vương phủ tìm được một nữ tử kỳ quái! Mộng Thanh biết dịch dung, cho nên người của hắn cũng có thể biết dịch dung, tuy rằng không thể xác định tuyệt đối, nhưng vô cùng có khả năng!”

“Vâng!”

“Bất quá cuối cùng một sự kiện làm cho bản Vương cảm thấy yên tâm, Lãng Bắc Nguyên cũng là trong sạch, cũng có thể an tâm về Vương phi!” Mạc Kỳ Hàn nói.

Cúi xuống, mắt hẹp dài của Mạc Kỳ Hàn nheo lại, lãnh đạm nói: “Ngô Đồng có tung tích chưa?”

“Bẩm hủ tử, chưa có tin tức, hôm nay quan binh cũng xuất động, nghe nói là Ngũ Vương gia sai.” Quản gia trả lời.

“Theo dõi cho kỹ, tuyệt không thể cho Ngô Đồng rơi vào trong tay Tam Vương gia, nếu như bị hắn tìm ra, chỉ sợ sự tình sẽ phiền toái hơn!” Mắt Mạc Kỳ Hàn hiện ra âm u, như bị sương mù bao phủ.

“Vâng, nô tài hiểu rõ, vừa có tin tức nô tài sẽ lập tức báo với chủ tử!”

“Ừ, lui ra đi.”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Mạc Kỳ Hàn nâng chén trà, môi mỏng nhấp lại thành một đường thẳng, dịch dung? Nữ tử? Phía trước ở Lăng phủ dịch dung thành nhàn nhã hoàn, Miêu Cương vu cổ thuật...

“Người đâu!”

Vô Cực lắc mình tiến vào, “Chủ tử, nô tài ở đây!”

“Vô Cực, bổn vương có một chuyện giao cho ngươi, lập tức khởi hành đi Miêu Cương, điều tra người nổi tiếng nhất Miêu Cương biết vu cổ thuật và dịch dung là ai? Có từng thu đệ tử hay không? Tóm lại, hễ là tư liệu có liên quan, bổn vương muốn toàn bộ!”

“Vâng, nô tài tuân mệnh!”

239. Chương 240

Toàn bộ kinh thành, phố lớn ngõ nhỏ, quán trà tiệm sách, ẩm tửu bàn tán chuyện Liễu đại tiểu thư phủ Thái Phó Liễu Ngô Đồng mưu sát đương kim Tứ Vương phi, bố cáo dán khắp nơi, quan binh cầm bức họa điều tra, dân chúng người người cảm thấy bất an, cửa thành càng kiểm tra nghiêm mật, đến một con ruồi bỏ cũng dừng nghĩ bay ra ngoài.

Bốn phía phủ Thái Phó đầy cơ sở ngầm, có Nhị Vương gia, có Tam Vương gia, có Lục, Ngũ, Thất Vương gia, còn có ám vệ Tứ Vương phủ.

Hết thảy náo nhiệt đều từ một người – Liễu Ngô Đồng!

Nhưng giờ phút này, hắn đứng ở trên đường, không cần quay đầu lại, cũng biết có vô số ánh mắt đang âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của hắn, mà hắn thanh thản đi dạo phố, đi đến một quán nhỏ, mua một con điều đầu heo, ngồi xổm xuống, nhìn điều trên tay, trong đầu nổi lên toàn là hình ảnh ngày đó, nàng cũng nhìn con điều này cười to vui vẻ, tiếng cười dễ nghe, khuôn mặt tinh xảo, tươi cười sáng lạn...

Khóe môi hơi vểnh, cũng là gợn lên một chút cười chua xót, đây là thứ duy nhất có thể làm cho nàng nhớ hắn đi! Từ hôm nay về sau, nàng vẫn là thân Vương phi cao cao tại thượng, hắn còn lại là tù nhân, hoặc là tử tù, từ đây không gặp mặt lại, trọn đời này vĩnh biệt...

.....

Tứ Vương phủ.

Trải qua ba bốn ngày tỉ mỉ điều dưỡng, vết hầu Lăng Tuyết Mạn đã khỏi hẳn, vết bầm trên gáy cũng mất đi, giờ phút này tâm tình thật tốt, kích động muốn ca hát lên, không dám lớn tiếng sợ Xuân Đường Thu Nguyệt nghe được, báo cáo cho Mạc Ly Hiên, nàng lại bị giáo huấn, cho nên liền nhỏ nhỏ hát thầm như niệm kinh.

Nhưng, âm điệu nhỏ vụn vẫn là bay vào tai Thu Nguyệt đang sửa sang lại giường, lặng lẽ liếc mắt, trong ánh mắt lóe ý cười giảo hoạt, “Vương phi, ngài đang làm gì a? Đang hát sao?”

“Không, không có a, ta chính là vài ngày không nói chuyện, đang hoạt động môi mà thôi.” Lăng Tuyết Mạn cười ha ha nói.

“Thật không? Ha ha, Vương phi cũng không thể lừa nô tì đâu, tiểu Vương gia dặn dò, muốn Vương phi trân trọng cổ họng, chờ trị liệu xong rồi mới có thể nói chuyện bình thường.” Thu Nguyệt hảo tâm nhắc nhở.

“Hi hi, sẽ không, ta lập tức bịt chặt miệng.” Lăng Tuyết Mạn xin lỗi cười, hai tay che miệng.

Tiếng bước chân vang lên, mây nàng giật giật, chưa quay đầu lại.

Mạc Ly Hiên tiến vào là lúc, Lăng Tuyết Mạn nhin không được che miệng cười trộm. Nàng đưa lưng về phía bình phong, tất nhiên là không thấy được Mạc Ly Hiên, sau đó chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, một đôi tay bịt kín ánh mắt nàng, nhất thời còn nghĩ rằng là Xuân Đường đến sau lưng lừa nàng, liền “Khụ khụ” hai tiếng hắng giọng một cái, nói: “Muốn đánh người cướp của phải không? Xin hỏi đại hiệp là giật tiền hay là cướp sắc a? Nếu giật tiền, bốn cô nương không có bạc, ngay cả có cũng không muốn cho người, đại hiệp vẫn là cướp sắc đi!”

Xuân Đường lúc này ôm chần bông tiến vào, cùng Thu Nguyệt hai mặt nguyệt nhau, biểu tình rất là khó nói.

Mạc Ly Hiên bị nghẹn, khuôn mặt tuấn mỹ nhỏ nhắn vàng thành màu gan heo, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt càng là trợn mắt hốc mồm! Mạc Ly Hiên rất là quần ép chậm rãi buông lỏng tay, cúi đầu kêu một tiếng, “Mẫu thân, là con.”

“Hả?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, xoay người, nhất thời xấu hổ muốn đập đầu vào tường chết cho rồi, “Hiên... Hiên nhi, sao con lại tới đây?”

“Mẫu thân...” Mạc Ly Hiên khóc không ra nước mắt.

“Ta nghĩ con là Thu Nguyệt!” Lăng Tuyết Mạn trợn mắt một cái, đặt mông ngồi ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ vừa hồng vừa xanh.

“Con... Con muốn cùng mẫu thân... đùa giỡn, liền không có lên tiếng...” Mạc Ly Hiên càng lấp bắp, không nói được một câu đầy đủ.

Lăng Tuyết Mạn ảo não vỗ vỗ miệng mình nói: “Xem ta đây vừa há mồm, là dạy hư con trai rồi!”

Quản gia vừa vặn đến đây, phá vỡ cục diện lúng túng của hai mẹ con.

Thời điểm quản gia nhìn đến Lăng Tuyết Mạn, trong nháy mắt có do dự, nhưng vẫn cúi đầu nói: “Vương phi, Liễu đại công tử gửi bái thiếp, muốn gặp ngài!”

“Liễu Thiếu Bạch?” Lăng Tuyết Mạn kinh nghi một chút, nhận bái thiếp từ tay quản gia, mở ra xem, liền nói: “Mau mời! À, mời đến phòng khách Cúc Thủy Viên.”

“Vương phi, lượng thứ cho nô tài lảm miệng, Liễu công tử lúc này tới chơi, nhất định là vì vụ án của Liễu Ngô Đồng, Vương phi... Vương phi sẽ mềm lòng sao?” Quản gia chần chờ, cuối cùng thật lòng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, lắc đầu nói: “Không biết.”

“Mẫu thân, không thể mềm lòng, ả làm chuyện sai lầm, nên bị trừng phạt, hơn nữa việc này không phải nhỏ, Hiên nhi chỉ có ngài là mẫu thân, ả lại gần như bóp chết ngài, con sẽ không đồng ý khinh xuất tha thứ cho ả, phụ vương cùng các hoàng thúc cũng sẽ không đáp ứng.” Mạc Ly Hiên có chút kích động nói.

Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi, ta thật sự không biết, ta cái gì cũng đều không quản được, mọi người muốn sao thì làm như vậy, nhưng ta không thể không gặp Liễu Thiếu Bạch, hắn không có phạm sai lầm, hắn là bằng hữu của ta.”

Mạc Ly Hiên không nói nữa, chỉ chậm rãi dời ánh mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, có thâm trầm không đúng tuổi.

Lăng Tuyết Mạn nhấp nhẹ môi, trầm mặc một chút, nhìn về phía quản gia, “Đi mời Liễu công tử!”

“Vâng!” Quản gia đáp ứng đi ra ngoài.

Ở bên trong phòng khách, Liễu Thiếu Bạch mặc quần áo tuyết trắng chấp hai tay sau người, lẳng lặng đứng ở trước giàn hoa, xuất thần nhìn đóa hoa vẫn đang nở rộ trong mùa đông. Bởi Liễu Thái Phó ngày thường danh vọng cực cao, vì vậy, lúc Hoàng đế Mạc Ngự Minh tức giận, chỉ hạ lệnh vây bắt hung phạm quy án, mà vẫn chưa định tội Liễu gia, vì vậy, Liễu Thiếu Bạch có tự do tuyệt đối.

“Thiếu Bạch!” Lăng Tuyết Mạn hàm chứa ý cười, khẽ gọi.

“Thiếu Bạch?...” Liễu Thiếu Bạch thì thầm, lặp lại, từ lúc nàng gọi lên, sóng lòng đã sôi sục, nàng không gọi hắn Liễu công tử, lại thân thiết gọi hắn Thiếu Bạch, giờ phút này nghe nàng nhẹ nhàng hỏi hắn, tâm hắn nhộn nhạo, chỉ đại ra hỏi một câu, “Vì sao... gọi ta Thiếu Bạch?”

“Hi hi, ta gọi người như vậy không được sao? Trước kia thực xin lỗi người, giấu cột người làm cho ta vui vẻ, ta đúng là không có tâm không có đức, hiện tại ta sửa lại, gọi người là Thiếu Bạch được chứ?” Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu, tươi cười tinh khiết, như đó Tuyết Liên ở thiên sơn, thánh khiết làm người ta không dám chạm.

“Tứ Vương phi, sao nàng... không gọi ta...” Liễu Thiếu Bạch chấp tay, rất nhanh khôi phục thần sắc bình thường, khẽ hỏi.

“Không có tại sao vậy, người là bằng hữu của ta, ta không gọi người Thiếu Bạch thì gọi là gì? Chẳng lẽ người thích ta gọi người Liễu công tử?” Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc không thôi, cuối cùng, môi đỏ mọng chu chu, nhỏ giọng giống như oán giận nói: “Nhưng, ta không thích kêu xa lạ, vẫn là kêu Thiếu Bạch thân thiết hơn.”

Liễu Thiếu Bạch chấn động, tim đập có chút nhanh rồi chậm rãi trở lại, dung nhan mỹ lệ, nụ cười rực rỡ, như ngày đó, thay đổi chỉ là xưng hô...

240. Chương 241

Lúc Lăng Tuyết Mạn tới, không dẫn Xuân Đường cùng Thu Nguyệt theo, Mạc Ly Hiền cũng không có theo tới, toàn bộ hạ nhân ở bên trong phòng khách đều bị nàng vừa vào liền vẫy tay đuổi đi xuống, nàng biết, Liễu Thiếu Bạch sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến nàng, bởi vì nàng có thân phận Tứ Vương phi, hẳn hôm nay đến, sẽ chỉ vì Liễu Ngô Đồng.

Ánh mặt trời xuyên qua phòng khách, chiếu vào trên sườn mặt Lăng Tuyết Mạn, hai gò má trắng nõn lung linh tràn đầy sắc màu, ở bên trong cặp đồng tử trong như nước mùa thu có ủy khuất nhẹ nhẹ, lông mi dài mà cong chớp một cái, đột nhiên nhẹ nhàng cười, lông mày cong cong như trăng non, thuần khiết không tỳ vết, con có phong tình vạn chủng.

Tim Liễu Thiếu Bạch đập loạn nhịp một trận, có một khoảnh khắc bình tĩnh nhìn khuôn mặt như ngọc trước mặt này, quên mất hô hấp, quên mất ngôn ngữ, chính là nhìn nàng trong chớp mắt, coi như muốn đem dung nhan của nàng khắc sâu vào trong đầu, rồi xoay người lại.

Liễu Thiếu Bạch nháy một cái mắt, cười nhẹ, đau thương vô hạn, “Tứ Vương phi, nàng muốn kêu Thiếu Bạch, liền kêu đi, ta đương nhiên cũng không thích nàng kêu là Liễu công tử, chính là... Chuyện cho tới bây giờ, nàng còn muốn coi ta là bằng hữu sao?”

“Làm sao lại không? Ta luôn luôn xem người như bằng hữu, tuy rằng ta bình thường chọc phá người, nhưng trong lòng ta thực coi người là bằng hữu! Thiếu Bạch, người cũng không nên gọi ta là Tứ Vương phi, giữa bằng hữu không thể có khúc mắc về thân phận, người tựa như lần trước, gọi ta là Tuyết Mạn đi!” Lăng Tuyết Mạn nói có chút vội vàng, cho thấy quyết tâm của mình.

“Được, ta gọi nàng Tuyết Mạn.” Hắn nhẹ nhàng gật đầu, khóe môi gợi lên tươi cười như lúc mới gặp, như ánh mặt trời mê người.

“Ha ha, thật tốt.” Lăng Tuyết Mạn thả lỏng tâm, mỉm cười.

Liễu Thiếu Bạch đi tới trên bàn thấp cầm lấy điều đầu heo, đưa lưng về phía Lăng Tuyết Mạn, mấp máy môi, đi trở lại, cười khẽ, “Tuyết Mạn, hôm nay đi ngang qua phố Nam, nhìn đến nó liền thuận tiện mua tặng cho nàng, nàng giữ lại đi, thời tiết này không thích hợp chơi điều, thân nàng cũng yếu ớt, đợi cho đến sang năm, ba tháng mùa xuân ấm áp, gió nhẹ, là có thể chơi điều.”

“Thiếu Bạch, sao người lại mua con điều đầu heo này? Hi hi, ta sẽ nhin không được lại muốn cười người.” Lăng Tuyết Mạn vừa nói vừa nhận điều, vừa nhớ đến lúc bọn họ mới gặp, hắn ôm con heo trắng, ánh mắt không khỏi cong lên.

“Không có việc gì, muốn cười thì cứ việc cười đi, nàng vui vẻ là được rồi.” Liễu Thiếu Bạch nhẹ giọng nói.

“Tốt, ta đây nhận, ta bắt nó giấu đi, đợi đến mùa xuân đi hồ Nguyệt Lượng chơi đùa, hoặc là đi đập thanh, ha ha, người nếu nhìn đến trên trời có điều đầu heo này, sẽ biết là ta!” Lăng Tuyết Mạn khoan khoái cười, bỏ qua bị thương, lúm đồng tiền như hoa.

Liễu Thiếu Bạch nhìn nàng, nhẹ nhàng cười, “Tuyết Mạn, ta cuối cùng cảm giác nàng không giống với những người chúng ta nơi này, không nhiễm thế tục, tinh khiết như sen, mỗi ngày vui vẻ mà cười, hoạt bát, ngày đó, ta tiến cung làm việc, đi ngang qua Phượng thần cung, nhìn đến các nàng đá bóng, nàng tựa như đứa bé trai, khoan khoái chạy, lớn tiếng kêu to, không cần kiêng kị mà biểu đạt hỉ nộ ái ố, điều này làm cho ta thật hâm mộ, cũng thật cao hứng cho nàng, nhân sinh của nàng nên như vậy, cả đời vui vẻ. Tuyết Mạn, ta hi vọng nàng vẫn là cái dạng này, không cần thay đổi, được không?”

“Thiếu Bạch, người... người làm sao vậy? Người không phải có việc muốn nói cùng ta sao?” Lăng Tuyết Mạn cảm giác rất không đúng, mấy lời này sao nghe giống như để lại di ngôn?

Liễu Thiếu Bạch nhấp nhẹ môi, nhìn nàng sốt ruột, trong lòng hỗn độn không thôi, có ngọt, có chát, cũng có khổ...

“Thiếu Bạch, chuyện Ngô Đồng...” Lăng Tuyết Mạn ngập ngừng, nói không lên một câu hoàn chỉnh, như xương cá nghẹn ở bên trong cổ họng, khó chịu!

“Không có, hôm nay ta tới chính là gặp nàng, và nói với nàng một vâu thật xin lỗi.” Liễu Thiếu Bạch vẫn cười khê, lại lui ra phía sau một bước, vén áo bào quỳ xuống trước mặt Lăng Tuyết Mạn, “Tuyết Mạn, ta không phải vì Ngô Đồng mà gặp nàng cầu tình, nó phạm vào quốc pháp, nên bị trừng phạt, là ta người đại ca này không có dạy dỗ nó, làm cho nó thương tổn nàng, ta thật đau lòng, Tuyết Mạn, thực xin lỗi!”

Lăng Tuyết Mạn chấn động, lại nghe trên đất vang tiếng dập đầu, bỗng dưng bưng tỉnh, vội kéo Liễu Thiếu Bạch, “Thiếu Bạch, không phải lỗi của người, người không cần quỳ trước mặt ta, người đứng lên đi!”

“Tuyết Mạn, không nên ngăn cản ta, bằng không cả đời ta trong lòng khó an!” Liễu Thiếu Bạch chưa động, tiếp tục dập đầu ba cái, mới đứng dậy, nhìn Lăng Tuyết Mạn khổ sở, ầm ầm cười, “Tuyết Mạn, bảo trọng bản thân thể, ta phải đi.”

Nhìn bộ dáng hần đại ra, trong lòng nàng nảy lên một cỗ bi thương nồng đậm, huynh muội bọn họ tay chân tình thâm, lại cùng một mẹ sinh ra, giờ phút này nhất định là vì Ngô Đồng mà sốt ruột cùng thương tâm đi!

“Thiếu Bạch, người...” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn hần, không rõ hần rốt cuộc có ý gì, vì sao không cầu nàng buông tha Ngô Đồng?

Liễu Thiếu Bạch vẫn cười, “Nơi này gió lửa, nàng nhanh trở về phòng đi, ta phải đi rồi.”

Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác gật đầu, sau đó nhìn Liễu Thiếu Bạch bước ra phòng khách, rời khỏi tầm mắt nàng.

Trong lòng đột nhiên trầm xuống, nàng lập tức chạy ra ngoài, hướng về bóng lưng của hần hô: “Thiếu Bạch!”

Thân mình Liễu Thiếu Bạch bị kiềm hãm, chậm rãi quay trở lại, vẫn tươi cười ầm ầm, tiếng nói vẫn nhu hòa, “Tuyết Mạn, trở về nhà đi.”

Nói xong, xoay người, đi nhanh, không quay đầu lại.

Lăng Tuyết Mạn ngã ngồi dưới đất, liếc mắt theo dõi thân ảnh kia cách nàng ngày càng xa, thẳng đến nhìn không thấy, trong lòng thần thờ, phiền chán không chịu nổi.

“Mẫu thân! Ngài đừng kích động!” Mạc Ly Hiên bước vào, khẩn trương đỡ Lăng Tuyết Mạn.

Vén vén một buổi sáng, Lăng Tuyết Mạn đều nghĩ về Liễu Thiếu Bạch, suy tư về mỗi một câu của hần, suy đoán dụng ý của hần, nhưng đều không rõ ràng, thẳng đến buổi trưa, quán gia mang đến một tin tức, nàng mới bị hoàn toàn kinh ngạc!

“A?”

Lăng Tuyết Mạn không thể tin được mở to hai mắt, hỏi: “Quản gia, người lặp lại lần nữa!”

“Vương phi, nô tài nghe được tin tức, là Liễu công tử đến Đại Lý tự đầu thú, nói Liễu Ngô Đồng là bị hãm sai khiến mới mưu hại Vương phi, tình nguyện chịu toàn bộ tội trạng, thỉnh cầu một mình gánh vác tội mưu sát!” Quản gia cúi đầu, thần sắc khác thường lặp lại một lần.

“Tại sao có thể như vậy?” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, sắc mặt dần dần trắng bệch, “Sẽ không, không phải Thiếu Bạch, không phải, ta không tin, ta một chút cũng không tin! Hẳn nhất định là vì giúp Ngô Đồng thoát tội, hẳn không muốn làm cho Ngô Đồng bị xử chết tội, đúng vậy, nhất định là như vậy!”

241. Chương 242

“Vương phi, ngài đi đâu vậy?”

Nhìn Lăng Tuyết Mạn lao ra cửa phòng, Xuân Đường vội hô một tiếng, đuổi theo.

Mạc Ly Hiên phản ứng kịp, liền kêu, “Mẫu thân!”, sau đó vội vàng lao ra, hai tay ngăn lại Lăng Tuyết Mạn, Xuân Đường vội đỡ, Mạc Ly Hiên vội la lên: “Mẫu thân, ngài muốn làm gì?”

“Ta không tin Thiếu Bạch là chủ mưu, ta đi hỏi hẳn!” Lăng Tuyết Mạn cực kỳ kích động nói.

“Mẫu thân, hiện tại Liễu Thiếu Bạch bị giam ở Đại Lý tự, vụ án này đã trình đến chỗ Hình bộ, trước khi định án, không cho phép thăm tù!” Mạc Ly Hiên nói.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, càng thêm kích động, “Ta liền muốn nhìn, bọn họ ai dám ngăn cản ta? Hiên nhi, con là Vương gia, bọn họ dám ngăn con sao? Con dẫn ta đi được không? Nếu bị định tội, Thiếu Bạch có phải sẽ bị mất đầu không? Hẳn vô tội, buổi sáng hẳn còn gặp ta, đau lòng vì Ngô Đồng bóp cổ ta, quý xuống trước mặt ta, hẳn làm sao lại là chủ mưu đâu?”

Lăng Tuyết Mạn đỏ mắt, bỗng dừng lại nghĩ tới lời nói lúc buổi sáng của Liễu Thiếu Bạch, nước mắt tích tụ tràn mi, “Hẳn đúng là lưu lại di ngôn cho ta! Hẳn đã sớm tính toán, cho nên mới đến gặp ta, nói hi vọng ta cả đời khoái hoạt...”

“Mẫu thân, ngài bình tĩnh một chút, như vậy, ở trong phòng nghỉ ngơi, con sẽ đi Hình bộ đi một chuyến, hỏi tình hình một chút rồi tính tiếp, được không?”

“Được.”

“Xuân Đường, nhanh đỡ mẫu thân đi vào.”

Mạc Ly Hiên nhìn qua, Xuân Đường vội đỡ Lăng Tuyết Mạn đi vào trong nhà, Lăng Tuyết Mạn mặc dù gấp, cũng không có cách nào, chỉ có thể nói: “Hiên nhi, vậy con đi nhanh về nhanh, nhất định phải hỏi rõ sự tình!”

Mạc Ly Hiên vội vàng dẫn theo quản gia đi rồi, Lăng Tuyết Mạn đứng ngồi không yên, chỉ cần nàng vừa nghĩ đến Liễu Thiếu Bạch có thể sẽ bị chặt đầu, trong lòng liền rối rắm lợi hại, Liễu Ngô Đồng không biết trốn đến nơi nào, nàng có biết đại ca nàng gánh tội thay nàng không?

Hai canh giờ sau, Mạc Ly Hiên mới trở lại, vừa vào nhà, liền lắc đầu thở dài, “Mẫu thân, đại nhân Hình bộ đem hồ sơ vụ án cho con xem, Liễu Thiếu Bạch nhất quyết thừa nhận hẳn là chủ mưu, lý do thật đầy đủ, nguyện ý gánh vác toàn bộ tội lỗi, tuyệt không lật lại bản án, thỉnh cầu Hình bộ theo luật định tội, Hình bộ đã báo Hoàng gia gia, chờ Hoàng gia gia ra quyết định cuối cùng. Mẫu thân, ngài gặp hẳn cũng không có ích lợi gì.”

“Tại sao sẽ là như vậy?” Lăng Tuyết Mạn ngã ngồi ở trên ghế, ngơ ngác nhìn một chỗ, đầu óc trống rỗng, nàng không nghĩ ra, sự tình làm sao có thể diễn biến thành như vậy?

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiền ngồi xổm xuống bên cạnh Lăng Tuyết Mạn, cầm tay nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Mẫu thân, nàng không muốn Liễu Thiếu Bạch chết phải không?”

“Hiên nhi...”

Mạc Ly Hiền cười khổ, “Con biết, mẫu thân, ngài thiện lương, có thể dễ dàng tha thứ một người, huống chi Liễu Thiếu Bạch là vô tội.”

“Hiên nhi, trong lòng ta bây giờ rối bời!”

“Hiên nhi, hiện tại quyền quyết định ở trong tay Hoàng Thượng, phải không?” Lăng Tuyết Mạn khẩn trương hỏi.

Mạc Ly Hiền gật đầu, lại lắc đầu, “Vừa rồi ở Hình bộ, con gặp được Ngũ thúc, nghe Ngũ thúc nói, lời khai Liễu Thiếu Bạch không có nhân chứng vật chứng, không thể chứng minh Liễu Thiếu Bạch vô tội, Nhưng không cách nào chứng minh hắn có tội, nếu Liễu Thiếu Bạch cự tuyệt không thay đổi lời khai, liền rất khó thoát tội, theo luật pháp Minh quốc, bắt Liễu Ngô Đồng quy án là nhất định phải làm, Liễu Thiếu Bạch tạm thời gian trong đại lao, đợi bắt được Liễu Ngô Đồng, thẩm tra xử lý, tiến hành đối chất, sau đó sẽ định tội. Nhưng, hiện tại Hoàng gia gia đang nhúng tay, xử thế nào đều bởi một câu nói của Hoàng gia gia.”

“Ừm.” Lăng Tuyết Mạn như có đăm chiêu gật đầu, suy tư một chút, tâm tình kích động mới dần dần có hòa dịu, lại hỏi: “Hiên nhi, Hoàng Thượng sẽ tự thân thẩm án sao?”

“Cái này con không rõ lắm.” Mạc Ly Hiền nói.

“Con giúp mẫu thân hỏi thăm, nếu hoàng thượng đã có quyết định, con nhanh nói cho ta, ta nhất định phải cứu Thiếu Bạch ra tù, muốn ta trở mặt nhìn hắn chết, đánh chết ta, ta cũng làm không được!” Lăng Tuyết Mạn kiên định dặn dò.

“Mẫu thân, án không có định nhanh như vậy, đều có trình tự, không thể trong vòng một hai ngày đã ra phán quyết, ngài đừng vội, chờ con trở lại nói cho ngài biết.”

“Hiên nhi!” Lăng Tuyết Mạn cười, “Cảm ơn con đã giải ẫu thân.”

.....

Vào đêm, Lăng Tuyết Mạn bất an chờ ở trên giường, rốt cục đợi đến nến tắt, Mạc Kỳ Hàn đi tới, nàng kích động ngồi dậy, sợ hãi gọi một tiếng, “Tình nhân!”

“Ừ? Sao vậy?” Mạc Kỳ Hàn cười hỏi, đi đến ngồi xuống ôm nàng vào lòng, trầm ngâm nói: “Nàng đừng nói trước, ta đoán được nàng muốn nói cái gì.”

“Chàng, chàng biết?” Lăng Tuyết Mạn từ trong ngực hắn ngẩng đầu, lòng tràn đầy chờ mong.

“Ha ha, Mạn Mạn, tâm tư của nàng dễ đoán nhất, bởi vì nàng đem mọi chuyện viết lên trên mặt, nếu ta không hiểu được, thì thật uổng công là chồng của nàng!” Mạc Kỳ Hàn cười khẽ, trong giọng nói cũng không phải không vui.

Lăng Tuyết Mạn nghe, không khỏi lại thêm hi vọng, mới muốn hỏi hắn, lại một nghĩ đến Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung chết, không khỏi rung mình một cái, hắn có thể cũng bày thủ đoạn loại trừ Ngô Đồng hay không? Hắn đã nói, hắn là người tổn thương nàng, không chừa một móng!

Còn nhớ được, nàng cùng huynh muội bọn họ gặp gỡ ở phố xá sầm uất, Liễu Thiếu Bạch tranh cãi với nàng, Ngô Đồng thiện lương giúp nàng, nàng vì việc mình đi tới nơi dị thể này, kết giao được một đôi huynh muội này mà vui vẻ không thôi, ngăn ngừa mấy tháng, nhưng lại...

Như vậy, Ngô Đồng mất tích, hắn có thể... Có thể hay đổ tội đến trên người Liễu Thiếu Bạch hay không? Mới giật giật, nhìn hắn nhìn không được nhỏ giọng hỏi: “Tình nhân, chàng có nghĩ muốn giết chết Thiếu Bạch báo thù không?”

“Sao? Thiếu Bạch?” Mạc Kỳ Hàn ngăn người, tức thì đen mặt, âm thanh lạnh lùng nói: “Nàng tại sao gọi thân thiết như vậy?”

“Ta gọi hần Thiếu Bạch có cái gì không đúng sao? Hần là bằng hữu của ta thôi, Tình nhân, chàng đừng tức giận, chỉ là một cách xưng hô mà thôi, không có gì, ta cũng muốn thân mật gọi chàng, nhưng chàng sẽ nói cho ta tên thật của chàng sao?” Lăng Tuyết Mạn vội vàng trấn an bình dấm chua trước mặt, lại có chút ủy khuất than thở.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, đây là uy hiếp hần, nha đầu này thật biết lựa chọn thời điểm! Lập tức thở dài, cánh tay ôm nàng nắm thật chặt, mặt nhu hòa chút, “Tốt lắm, Mạn Mạn, không đề cập tới chuyện này nữa.”

“Nhưng chàng vẫn chưa trả lời ta.” Lăng Tuyết Mạn không thuận theo, nói.

“Trả lời nàng cái gì? Liều Thiếu Bạch sao? Ta không giết hần, với nhân phẩm của hần, hần không có khả năng mưu hại nàng.” Mạc Kỳ Hàn nói, ngữ khí không khỏi chua xót lên, “Hần không phải còn đem điều tới cho nàng sao? Ta thấy thật ra hần thích nàng rồi.”

“Hừ, chàng là thùng dấm chua à? Nhìn đến nam nhân lui tới cùng ta, liền cho rằng người ta thích ta, bằng hữu, bằng hữu chàng biết không?” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhéo cái mũi tên nam nhân nào đó, để trút cảm phẫn.

242. Chương 243

“Được, ta biết rồi, được chưa?” Mạc Kỳ Hàn kéo dài giọng nói, bắt tay nhỏ bé không an phận, liếc mắt, nếu bản lĩnh hiểu lòng nàng đều không có, làm sao còn có thể cai quản trăm dân thiên hạ?

“Ừm... Vậy chàng cam đoan không xuống tay với Thiếu Bạch đi.” Lăng Tuyết Mạn nhân cơ hội nói.

Mạc Kỳ Hàn lại chìm khuôn mặt tuần tú, “Bản công tử nhất ngôn cửu đỉnh, nàng dám không tin sao?”

Lăng Tuyết Mạn cười mỉa, “Hi hi, tin, tin được, vậy...”

“Vậy cái gì? Nàng muốn nói cái gì, trước hầu hạ bản công tử cao hứng lại nói, bằng không cũng đừng có mà nghĩ.” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, lạnh lạnh ngắt lời.

“Ách...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn run rẩy, hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Được rồi, hầu hạ liền hầu hạ, đứng lên, ta hầu hạ chàng cởi áo.”

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn cười khê, nhìn bộ dáng chịu nhục của Lăng Tuyết Mạn, sung sướng cực kỳ.

Đứng dậy, nâng cánh tay, Lăng Tuyết Mạn thô lỗ tháo trên ngọc đai eo hần, bóc áo ngoài của hần, sau đó đẩy hần đến bên giường, thô lỗ gào: “Nhắc chân!”

Mạc Kỳ Hàn quả thực xấu hổ, nhắc chân, lại bị nàng cực không ôn nhu cởi vớ giày của hần, sau đó dùng sức mạnh xô đẩy hần đến trên giường, lại sau đó, thô bạo lột quần áo trong của hần, miệng còn nói, “Phối hợp chút, nâng cánh tay, nâng tay, nhanh chút!”

Mạc Kỳ Hàn mấp máy miệng, rốt cục chịu không nổi ngược đãi ngược đãi, nhin không được gằm nhẹ: “Nàng bây giờ là đại gia hay là nha hoàn vậy? Nha hoàn của bản công tử mà dám giống nàng như vậy, bản công tử sớm dời đầu bọn họ rồi!”

Vừa rống, Lăng Tuyết Mạn dừng động tác, bồn chồn nói: “Không phải chàng bảo ta hầu hạ chàng sao? Ta hầu hạ người khác cứ như vậy, chàng không thích, vậy ta đi hầu hạ người khác!”

“Nha đầu chết tiệt kia, nàng dám đi thử xem!” Mạc Kỳ Hàn chán nản, kéo chăn ngủ đi vào, cũng nói: “Bản công tử cực kỳ mất hứng, chuyện của nàng không bàn nữa!”

“Tình nhân, vậy chàng cho lời cam đoan rõ ràng thôi, ta, ta không muốn làm cho Thiếu Bạch ngồi tù, càng không muốn hần chết.” Lăng Tuyết Mạn níu chặt ống tay áo Mạc Kỳ Hàn, gương mặt tỏ vẻ đáng thương.

“Hừ! Vận mệnh Liều Thiếu Bạch nắm ở trong tay bản công tử, bản công tử không cho phép nàng đi gặp Hoàng Thượng, nàng đến Tứ Vương phủ đều không thể đi ra một bước!” Mạc Kỳ Hàn tức giận trừng mắt,

quay thân mình thở phò phò đi ngủ, nha đầu chết tiệt kia, chưa bao giờ hầu hạ hắn một lần, bây giờ đã được một nửa rồi, còn có thái độ này, vẫn là bởi tiểu tử họ Liễu kia!

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn tròn tròn mắt, nàng làn tôn đại thần này giận rồi? Vừa rồi trong lòng hơi tức giận một chút thôi, không đến mức không để ý nàng như vậy đi? Âm thầm nuốt nước miếng, cân nhắc nặng nhẹ, ngẫm lại, vẫn không thể làm trẻ nãi đại sự, bất cứ giá nào!

Quỳ ngồi ở trên giường, Lăng Tuyết Mạn nghĩ đến biện pháp tốt nhất hữu hiệu nhất chính là – mỹ nhân kế!

Không chút nào ngưng ngừng cởi sạch quần áo của mình thành khỏa thân, cánh tay ngọc của Lăng Tuyết Mạn liền bầu vú bò qua, lại không đi vòng Mạc Kỳ Hàn cổ, mà là nhắc chặn lên, nằm vào, dán lên thân mình to lớn kia từ phía sau lưng, lại đem tay nhỏ bé vói vào áo của hắn, xoa ngực trơn bóng của hắn, sau đó di chuyển xuống dưới...

Mạc Kỳ Hàn thét lớn một tiếng, tức giận nói: “Nàng làm cái gì?”

“Không làm cái gì a.” Lăng Tuyết Mạn cố ý dán môi lên sau gáy hắn, khi nói chuyện, hơi thở như lan, nói xong, càng là lại cố ý thổi một hơi, làm Mạc Kỳ Hàn không tự chủ được cứng bụng, tình dục lập tức tập kích toàn thân, lý trí khiến hắn vừa định cắn răng từ chối, tay nhỏ bé lại thừa dịp hắn chưa chuẩn bị trượt vào quần lót của hắn, cầm của hắn...

“Đáng chết!” Mạc Kỳ Hàn thở gấp gấp, bàn tay to chế trụ tay nhỏ bé trơn mềm, giùng giàng nói: “Buông tay, không cho chạm vào bản công tử!”

“Không buông!”

“Không buông, ta liền muốn.”

Lăng Tuyết Mạn quyết môi, đem vật cứng trong tay nắm chặt hơn, vì thế, Mạc Kỳ Hàn bắt đầu mạnh mẽ kéo tay nàng, nàng chết sống không buông, lôi kéo này, càng thêm kích thích thứ kia bành trướng, khiến cho hắn càng là nhận lấy hành hạ không đáng phải chịu đựng, hắn cắn chặt khớp hàm, hạ xuống thông điệp cuối cùng, “Cuối cùng cảnh cáo nàng, buông tay!”

“Không buông! Kiên quyết không buông!” Lăng Tuyết Mạn không khỏi co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng không phải là muốn sắc dụ sao? Thế nào thành cường bức đây?

“Được, nàng không buông, vậy cũng chớ trách bản công tử không khách khí!” Lăng Tuyết Mạn còn đang suy tư hắn sẽ dùng cái biện pháp không khách khí nào, lại bị nam nhân này nhấn một cái, đè ngược ở trên giường, sau đó... Nàng bị người ta hoa hoa lệ lệ cưỡng bức!

Cả đêm ép buộc, thân thể Lăng Tuyết Mạn mau tan tác rã rời, trong mơ màng, thoáng nhìn Mạc Kỳ Hàn mặc quần áo, liền nhớ tới đại sự của nàng còn không có thành, vội giãy giụa đứng lên, sống chết ôm lấy bả vai Mạc Kỳ Hàn, nói: “Không được đi!”

“Sao? Nàng còn muốn?” Mạc Kỳ Hàn ra vẻ nghi hoặc, nghiêng mắt, nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn sau cơn kích tình vô cùng quyến rũ, đưa tay lôi kéo, thân thể trần truồng của Lăng Tuyết Mạn liền ngã vào trong lòng hắn, hôn cánh môi sưng nhẹ, cười quỷ dị nói: “Thế nào, vì phu còn chưa đầy thỏa mãn nàng sao?”

“Chàng...” Lăng Tuyết Mạn đỏ bừng mặt, đấm một cái vào ngực Mạc Kỳ Hàn, ngửa đầu dùng sức tròn tròn mắt nhìn mặt hắn, đáng tiếc mùa đông hừng đông trẻ, vẫn là thấy không rõ lắm, nhưng trong mắt tỏa sáng của hắn rõ ràng cho thấy cái kiểu cười này thật tà ác, không khỏi gất giọng: “Chàng thật không biết xấu hổ!”

“Ha ha, nam nhân và nữ nhân ở cùng một chỗ, vậy thì phải da mặt dày chút, nếu không làm sao được việc?” Mạc Kỳ Hàn trầm thấp cười, đem Lăng Tuyết Mạn bỏ vào chăn ấm, kéo phẳng góc chăn, lại nói: “Luyến tiếc ta đi sao? Cũng được. Trời vừa sáng, nha hoàn của nàng cần phải thấy mới được.”

“Hả? Không được!” Lăng Tuyết Mạn vội kháng nghị nói.

Mạc Kỳ Hàn than nhẹ, vuốt trán Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, ngủ nhiều một lát, một mối cả đêm, dường đủ tinh thần lại nói tiếp, đến trước mặt hoàng thượng, không nên manh động, chỉ sợ bản

thân Liễu Thiếu Bạch mình không đồng ý để nàng lên tiếng vì hấn, mục đích của hấn là đổi uội muội hấn một cái mạng, Liễu Ngô Đồng tránh tội không được, hấn sẽ không muốn sống.”

“Vậy làm sao bây giờ? Ngô Đồng...” Lăng Tuyết Mạn mờ mịt, nàng không biết nên làm gì bây giờ.

“Hết thấy thuận theo tự nhiên!”

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn phức tạp cười cười, sự tình diễn biến thành như vậy, hấn cũng không ngờ tới, nhưng lại đã quên còn có Liễu Thiếu Bạch! Phải cứu Liễu Thiếu Bạch ra, chỉ sợ, nàng sẽ tha thứ cho Liễu Ngô Đồng đi!

“Tình nhân, nếu ta làm chuyện gì đó trái với ý muốn của chàng, chàng sẽ không cao hứng sao?” Lăng Tuyết Mạn hỏi dò.

“Chuyện nàng làm chọc tức ta còn thiếu sao?” Mạc Kỳ Hàn trừng mắt, lại ôn nhu cười, ở nàng cái trán ánh hôn tiếp, “Tốt lắm, mau ngủ đi, ta đi rồi.”

“Ừm. Chàng cẩn thận chút.”

“Ha ha.”

Nhắm mắt lại, Trên mặt Lăng Tuyết Mạn toàn là nụ cười thỏa mãn, trong lòng ngọt ngào.

243. Chương 244

Lo lắng đợi hai ngày, rốt cục quần gia báo tin, ngày mai Hoàng Thượng ra lệnh cho hình bộ phán xét!

Lăng Tuyết Mạn kích động lại hưng phấn, còn có lo lắng, không biết ngày mai như thế nào, không biết Liễu Thiếu Bạch sẽ nhận hay không, không biết Nhị Vương gia bọn họ sẽ có thái độ gì.

Mà bây giờ, nàng không khỏi thắc mắc, Liễu Ngô Đồng rút cuộc đi nơi nào? Vì sao trong kinh thành nghiêm mật điều tra như thế mà tìm không thấy nàng? Nàng không có khả năng rời đi kinh thành, bởi vì ngày đó thời gian ngắn như vậy, nàng nhiều nhất chỉ có thể chạy ra khỏi phủ Thái Phó.

Như vậy rút cuộc ở nơi nào? Chẳng lẽ nàng đã mọc cánh bay đi? Hay là cũng xuyên qua như nàng rồi?

Lăng Tuyết khắp nhứt đầu vỗ cái trán, nàng càng nghĩ càng rối, ai!

Hôm sau, bầu trời đột nhiên tối tăm, còn rơi tuyết, làm Lăng Tuyết Mạn đã uất ức càng thêm buồn bực.

Trong xe ngựa, ôm lò sưởi trong ngực, trầm tư được một lúc.

“Mẫu thân, đang suy nghĩ gì vậy?” Mạc Ly Hiền ngồi đối diện nàng, khẽ hỏi.

“Rất lo.” Lăng Tuyết Mạn kéo nhẹ môi dưới, thản nhiên nói.

Mạc Ly Hiền không biết nên khuyên như thế nào, trầm mặc, chỉ ngồi tới gần, nắm tay Lăng Tuyết Mạn, bao thật chặt trong lòng bàn tay hấn.

Hình bộ, trong hành lang, ba đại nhân chủ thẩm chức vị cao, Hoàng thượng Mạc Ngự Minh ngồi phía dưới nơi chờ phán xét, xuống chút nữa, còn có Liễu Thái Phó, năm Vương gia.

Bọn nha dịch phân thành hai bên, tiếng hô ‘uy vũ’ vang vang lên ở trên công đường, chủ thẩm Trương đại nhân hô: “Dẫn phạm nhân Liễu Thiếu Bạch lên công đường!”

Lăng Tuyết Mạn vội vàng đi vào, thân thể va vào Liễu Thiếu Bạch đang bị nha dịch áp chế tiến vào, bởi vì lực va quá lớn, ngã ngồi ở bên ngoài công đường, đau nhe răng, lớn tiếng: “Làm gì vậy? Muốn đụng chết ta à?”

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên theo tới phía sau, thấy thế vội chạy đi đỡ Lăng Tuyết Mạn, Liễu Thiếu Bạch cũng đồng thời bị kinh sợ, sau đó tránh thoát nha dịch đuổi tay tới, cũng nóng nảy bật thốt lên: “Tuyết mạn, nàng làm sao vậy?”

Lăng Tuyết Mạn vốn là muốn đứng lên, nghe nói như thế, con người giáo hoạt chuyển một cái, ngược lại ngồi dưới đất bất động, vừa đưa tay xoa cái hông nàng, vừa hỏi hai nha dịch giữ Liễu Thiếu Bạch, “Các người cũng nghe được lời phạm nhân này mới vừa nói chứ?”

Hai nha dịch ngẩn người, còn chưa có biết rõ thân phận của Lăng Tuyết Mạn, còn đang nghi hoặc, Mạc Ly Hiên trầm mặt sắc: “Đây là Tứ Vương phi, Tứ Vương phi hỏi, còn không đáp?”

“Dạ dạ, tiểu nhân bái kiến Tứ Vương phi! Hồi Tứ Vương phi, mới vừa rồi lời phạm nhân nói chúng tiểu nhân nghe được!” Hai nha dịch sau khi khiếp sợ, vội quỳ xuống nói.

Thông minh như Mạc Ly Hiên, lại sớm chiều chung đụng cùng Lăng Tuyết Mạn lâu như vậy, cho nên rất dễ dàng hiểu dụng ý nàng không đứng lên!

Mà Liễu Thiếu Bạch mơ hồ cũng có chút sáng tỏ, vội thu tay lại, lạnh lùng trừng Lăng Tuyết Mạn, giọng mang đùa cợt lạnh nói: “Tứ Vương phi thật đúng là không chê mệnh dài, mới vừa rồi đụng thật là nhẹ!”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, ngơ ngác nhìn Liễu Thiếu Bạch đột nhiên thay đổi thái độ, có chút thương tâm, Mạc Ly Hiên khom người, nâng nàng, “Mẫu thân, trên đất lạnh!” Nói xong, nhẹ nhàng kéo nàng, nàng lúc này mới phản ứng được, Liễu Thiếu Bạch hành động lần này là cố ý rồi!

Đứng lên, Lăng Tuyết Mạn ủy khuất nhìn chằm chằm Liễu Thiếu Bạch, nói: “Người làm gì phải như vậy?”

“Hừ! Bản công tử gặp lại người liên hận không giết được người chết!” Liễu Thiếu Bạch lạnh lùng bỏ lại một câu, bước nhanh qua Lăng Tuyết Mạn đi vào công đường rồi.

Lăng Tuyết Mạn cắn chặt cánh môi, buồn bã nhìn bóng lưng xóc xếch của Liễu Thiếu Bạch, trong lòng không ngăn được khổ sở.

“Mẫu thân, vào đi thôi.” Mạc Ly Hiên nhẹ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn “Ừ” một tiếng, cúi đầu hướng công đường đi tới.

Người ngồi bên trong công đường nhìn đến Liễu Thiếu Bạch cùng Lăng Tuyết Mạn, còn có Mạc Ly Hiên một trước một sau đi vào, đều mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đường thượng ba vị đại nhân vội xuống đường, cùng bọn nha dịch quỳ xuống, “Ra mắt Tiểu Vương Gia! Ra mắt Tứ Vương phi!”

Mạc Ly Hiên kêu lên, cùng Lăng Tuyết Mạn cùng tiến lên trước mặt Mạc Ngự Minh thỉnh an, “Hiên nhi tham kiến Hoàng Gia gia!” “Tuyết mạn tham kiến phụ hoàng!”

“Bình thân!”

Mạc Ngự Minh quét mắt hai người một cái, hỏi: “Các con tới đây làm cái gì?”

“Bẩm phụ hoàng, Tuyết Mạn tới nghe thăm.” Lăng Tuyết Mạn trả lời.

Mạc Ngự Minh trầm tư, thần nhiên nói: “Ban ghé ngồi!”

Tra hỏi bắt đầu, Liễu Thiếu Bạch luôn mang thái độ thù hận Lăng Tuyết Mạn, khẳng định hẳn là chủ mưu, Liễu Ngô Đồng cũng chỉ là bị hấn đầu độc mà thôi.

“Liễu Thiếu Bạch, động cơ người mưu hại Tứ Vương phi là cái gì?”

“Bẩm đại nhân, Tứ Vương phi từng mấy bận nhục mạ ta ngoài đường phố, lòng ta oán hận, liền muốn giết nàng.”

“Vậy người vì sao không tự mình động thủ, mà muốn chỉ điểm muội muội người Liễu Ngô Đồng – một cô gái không hề có võ công?”

“Đại nhân chẳng lẽ không rõ sao? Ta là nam tử, làm sao có cơ hội đến gần Tứ Vương phi? Ngô Đồng lại không giống, Ngô Đồng là nữ tử, lại có giao tình với Tứ Vương phi, ta liền dụ dỗ Ngô Đồng giết nàng, nào có thể đoán được Ngô Đồng thất bại, khiến Tứ Vương phi tránh được một kiếp.”

“Liễu Thiếu Bạch, Bồn quan hỏi nữa người, người có biết Liễu Ngô Đồng hiện tại ở nơi nào không?”

“Không biết.”

“Liễu Thiếu Bạch, theo Bồn quan biết được, trước khi người đầu thú, từng đi phố Nam mua qua một con điều, sau đó mang điều đi Tứ Vương phủ cầu kiến Tứ Vương phi, đúng không?”

“Đúng!”

“Người nếu thù hận Tứ Vương phi như thế, đi Tứ Vương phủ làm gì? Người nghĩ lần nữa hành hung hay có mục đích khác? Ngày đó người cùng Tứ Vương phi nói cái gì?”

“Đại nhân, ta đi Tứ Vương phủ tự nhiên có mục đích, Tứ Vương phi lúc đó không biết ta mới là người muốn giết nàng, cho nên cũng không đề phòng ta, chuyện này bại lộ, trên dưới Liễu gia ta đều có thể bị dính líu, mặc dù lòng dạ ta nhỏ mọn, nhưng không muốn liên lụy cha mẹ ta, con điều kia Tứ Vương phi thích, cho nên ta mang theo đi cầu Tứ Vương phi bỏ qua cho Ngô Đồng, ai ngờ lòng dạ Tứ Vương phi sắt đá, cũng không đáp ứng.”

Trương đại nhân dừng một chút, nghiêng người chấp tay hướng Lăng Tuyết Mạn, “Xin hỏi Tứ Vương phi, lời ấy của phạm nhân có thật hay không?”

“Không đúng, hấn căn bản không có cầu xin ta, cùng ta tán gẫu một chút, sau đó liền đi.” Lăng Tuyết Mạn không chút nghĩ ngợi nói.

Tiếng nói vừa dứt, Liễu Thiếu Bạch lại cười lạnh nói: “Tứ Vương phi, người thật đúng là tên lương gạt dùng lời ngon tiếng ngọt a! Người có chứng cứ sao?”

“Vậy người có chứng cứ gì nói người cầu xin ta?” Lăng Tuyết Mạn lập tức hỏi ngược lại.

“Ta cũng không có, bởi vì trong phòng khách chỉ có hai người chúng ta, cho nên không ai đối chứng, liền giao cho đại nhân phán đoán đi!” Liễu Thiếu Bạch cười nhạo nói.

“Này.....” Ba vị đại nhân lập tức rơi vào khó khăn, ba mặt nhìn nhau.

Lăng Tuyết Mạn không nhịn được, đứng lên, nhìn chung quanh một chút, phía nha dịch đứng đầu hàng có đeo một cây đao bên hông, liền đi tới, thành linh rút đao của nha dịch, trong sự kinh ngạc của mọi người, đem chuôi đao nhét vào tay Liễu Thiếu Bạch, nâng mũi đao chỉ vào trái tim của mình, nhìn chăm chăm Liễu Thiếu Bạch, lạnh lùng nói: “Người đã thù hận ta như thế, muốn giết ta, vậy thì động thủ đi! Ta cho người cơ hội!”

244. Chương 245

Trên công đường, mọi người đều bị Lăng Tuyết Mạn làm giật mình, bao gồm cả Liễu Thiếu Bạch cố làm lạnh lùng!

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên hô lên một tiếng, sốt ruột nhảy ra ngoài, hấn chỉ sợ sơ ý một chút, Liễu Thiếu Bạch sẽ thật ngộ thương Lăng Tuyết Mạn!

Mạc Ngự Minh không biết tình huống, cau mày trách mắng: “Tuyết mạn nha đầu, con làm cái gì? Con muốn chết hả?”

Bốn người Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm đều siết chặt quả đấm, không dám lên tiếng, sợ càng thêm kích thích Liễu Thiếu Bạch.

Mạc Kỳ Dục ngưng mắt nhìn chuôi đao kia, nhìn mũi đao cách ngực Lăng Tuyết Mạn chỉ một tấc vuông, trong lòng mặc dù gấp, lúc này lại cũng trấn định, chậm rãi nói ra: “Tứ tẩu, Liễu Thiếu Bạch nếu là thật cầm chuôi đao này vào ngực tẩu, tội Liễu gia có thể nặng hơn!”

Lời này, hẳn là đang ám chỉ cho Liễu Thiếu Bạch nghe, nếu Liễu Thiếu Bạch là hiếu tử, sợ Liễu gia bị liên lụy, sẽ cần phải tỉnh táo. Vậy mà, những lời này của hắn cũng nhắc nhở Liễu Thiếu Bạch, đang lúc không biết nên làm thế nào, trong mắt kinh ngạc nhanh chóng đổi lại một tia cười lạnh, nắm chuôi đao, nhìn Lăng Tuyết Mạn, chậm rãi nhếch môi, “Tứ Vương phi, dùng một mạng người đổi hơn mười mạng người Liễu gia ta, không đáng giá! Cho nên, Tứ Vương phi tiếp tục sống tạm đi! Liễu Thiếu Bạch ta là một quân cờ thua, tự biết mình xui xẻo, Tứ Vương phi muốn làm gì thì làm cái đó đi!”

“A, người không dám rồi hả? Người không phải là rất lớn gan sao? Ta nhục mạ người ngoài đường phố, người liền ghen ghét trong lòng muốn giết chết ta, hiện tại lại sợ? Kẻ thù của người đứng ở trước mặt người, người lại không dám động thủ? Liễu Thiếu Bạch, người là thứ hèn nhát! Ta Lăng Tuyết Mạn nói cho người biết, hôm nay là tự ta đem đầu đưa đến trên tay người, không phải người mưu sát ta, cho nên —”

Lăng Tuyết Mạn không quay đầu lại, cũng là nói cho những người khác nghe, “Phụ hoàng, nếu nguyên nhân gây ra việc này là do con, con hiện tại tiện trả mạng cho Liễu Thiếu Bạch, hoàn thành tâm nguyện của hắn! Con chết, xin phụ hoàng không nên truy cứu một nhà Liễu Thái Phó, Tuyết Mạn sẽ bồi phụ quân xuống hoàng tuyền!”

“Tuyết Mạn nha đầu!” Mạc Ngự Minh kinh hãi, đứng lên, ánh mắt thâm thúy không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Liễu Thiếu Bạch, trầm giọng nói: “Thiếu Bạch, trầm biết người thuần lương, là nhân tài văn võ song toàn hiếm có của Minh quốc ta, gần đây mới đang cùng lục bộ thương nghị, muốn phong cho người chức quan, để cho người vào triều làm quan, người lại đầu thú nói người là chủ mưu, trầm hỏi nữa người một lần, lời ấy của người có hay không làm thật? Nếu người có một câu nói láo, đó chính là tội khi quân, tịch thu tài sản cả nhà giết kẻ phạm tội, người có thể nghĩ cho kỹ rồi trả lời trầm!”

“Thiếu Bạch, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa! Cha van người, không nên thương tổn Tứ Vương phi!” Liễu Thái Phó không nhận được lão lệ tung hoành, lên tiếng cầu khẩn.

Liễu Thiếu Bạch khẽ run, kinh hãi vì lời nói của Mạc Ngự Minh, cũng đau xót cho Liễu Thái Phó, hơn nữa mâu thuẫn với bức bách Lăng Tuyết Mạn! Một cái chớp mắt, biểu tình trên gương mặt tuấn tú biến hóa ngàn vạn, mở mắt ra, là một mảnh lạnh lùng, nhìn Mạc Ngự Minh trấn định nói: “Hoàng thượng, Thiếu Bạch phạm vào tội chết, nhưng tuổi Ngô Đồng còn nhỏ quá, tất cả đều là mù quáng theo nghe thần..., cầu xin hoàng thượng bỏ qua, tha nàng tội chết, định tội theo kẻ tông phạm, Thiếu Bạch cam nguyện đền tội, xin hoàng thượng xử chém, lập tức hành quyết!”

Hôm trước, khi hắn đi khắp kinh thành một vòng, hắn phát hiện, muốn đưa Ngô Đồng rời kinh thành, căn bản là không thể, không biết có bao nhiêu tai mắt đang ngó chừng hắn, nhìn chăm chăm cửa thành, muốn tránh khỏi quan binh lục soát cửa thành, quả thật khó càng thêm khó, không thể nào giấu Ngô Đồng cả đời trong tầng hầm, hơn nữa sớm muộn sẽ bị người phát hiện, cho nên, hắn cũng chỉ có sự lựa chọn này, lấy mạng đổi mạng, sử dụng mạng hắn, bảo vệ một mạng Ngô Đồng, cho nên —

Nghe vậy, mọi người trên công đường chấn động, trợn to hai mắt!

Liễu Thái Phó đã lão đảo muốn ngã, ba chữ ‘trảm lập tức’, làm mặt ông trắng bệch!

Mà Lăng Tuyết Mạn sau khi khiếp sợ, không đợi Mạc Ngự Minh trả lời, giành nói: “Phụ hoàng, xin ngài đáp ứng Tuyết Mạn thỉnh cầu, hôm nay Tuyết Mạn chết ở trong tay Liễu Thiếu Bạch, không hề oán hận, không liên quan Liễu gia!”

Mạc Kỳ Dục thét kinh hãi một tiếng, “Tứ tẩu người điên rồi!”

Mạc Ngự Minh đang trầm tư, trên mặt Mạc Kỳ Diễn nhìn như lạnh nhạt, cũng nổi lên có chút lo âu, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, phán đoán, suy tư.

Mạc Kỳ Minh bí hiểm, không nói một lời, ai cũng không nhìn ra hắn đang nghĩ cái gì, Mạc Kỳ Lâm mang đôi con người thâm trầm như biển, cũng là không biến sắc quan sát biểu tình Mạc Ly Hiên.

Mạc Kỳ Sâm theo Mạc Kỳ Dục ra tiếng, “Tứ tẩu, đao kiếm không có mắt, tẩu phải tiếc mạng mình a!”

Mạc Ly Hiên đứng ở bên người Lăng Tuyết Mạn cùng Thiệu Bạch, thấy thế, lặng lẽ nháy mắt với Lăng Tuyết Mạn, sau đó quay đầu lại, nói: “Hoàng Gia gia, xin ngài đáp ứng thỉnh cầu của mẫu thân của cháu đi!”

Nói xong, Mạc Ly Hiên mãnh liệt nháy mắt với Mạc Ngự Minh, bằng cơ trí của Mạc Ngự Minh, chỉ cần thoáng nghĩ, liền có chút sáng tỏ rồi, nhưng trên mặt dĩ nhiên là sẽ không lộ ra bất cứ dấu vết gì, thân nhiên nói: “Được, Tuyết Mạn nha đầu, con đi bồi Hàn nhi cũng tốt, trăm ban đầu cũng muốn để cho con chôn theo, nhưng con không chịu, trăm lại nhớ đến Hàn nhi dặn dò lúc lâm chung, liền không có kiên trì, hôm nay chính con đề nghị, trăm liền đồng ý!”

“Dạ, Tuyết Mạn cảm ơn phụ hoàng thành toàn!”

Lăng Tuyết Mạn cười khổ một tiếng, ánh mắt nhìn qua Liễu Thiệu Bạch, chậm rãi nói ra: “Liễu Thiệu Bạch, lần này ngươi có thể yên tâm, ngươi vừa có thể giết chết ta giải hận, còn có thể giữ được Liễu gia, cho nên, nhanh lên động thủ đi!”

Liễu Thiệu Bạch mặc dù lạnh lùng như cũ, nhưng lúc này toàn bộ nỗi đau lộ ở trong mắt, có ngàn vạn tâm sự không thể nói, bình tĩnh nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn, giọng nói hơi khàn đục: “Tứ Vương phi, ngươi cứ một lòng muốn chết như vậy sao?”

“Vậy còn ngươi? Ngươi không phải cũng ở một lòng muốn chết sao?” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng, hỏi ngược lại.

Ai ngờ, Liễu Thiệu Bạch đột nhiên ra tay, một chưởng đánh úp về phía vai trái nàng, thế nhưng chưởng lại không vỗ tới trên vai nàng, mà là nắm mũi đao trong tay nàng, sau một khắc, lưỡi đao chống đỡ lên chính hãn cổ, cũng lui nhanh hai bước!

Một biến hóa này, chỉ là trong gang tấc khiến Mạc Ly không cách nào phản ứng, mà võ công Liễu Thiệu Bạch rõ ràng hơn nó, cho nên nó cũng bị chưởng phong kia ép lui về phía sau mấy bước!

“Không cần!”

Lăng Tuyết Mạn thét lên một tiếng, Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm đồng thời phản ứng lại, thuận tay nắm lên ly trà trên bàn trước mặt làm thành ám khí bắn ra, trì hoãn thời gian Liễu Thiệu Bạch tự vận, hãn lác mình tránh, Lăng Tuyết Mạn phản ứng cực nhanh nhào tới, bởi vì vóc dáng nàng thấp, không bắt được đao, liền gắt gao lôi tay cầm đao của hãn kéo xuống dưới, cũng lung tung hô: “Liễu Thiệu Bạch, ngươi không phải là nam nhân! Ngươi không dám giết ta, chỉ dám tự sát, ngươi là anh hùng hảo hán cái gì! Ta khi dễ ngươi! Khi dễ ngươi! Liễu Thiệu Bạch, ngươi là tiểu quỷ nhất gan, ngươi là đứa ngốc, ngươi phải tự sát, ta nhất định cầu xin phụ hoàng giết Ngô Đồng!”

245. Chương 246

Liễu Thiệu Bạch xanh mặt, trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, thở dốc, nói gần từng chữ nói: “Tứ Vương phi, ngươi không nên ép ta!”

“Ta liền ép ngươi đó, như thế nào? Ngươi có bản lĩnh giết ta à! Ngươi không dám giết ta, hay không muốn giết ta?” Lăng Tuyết Mạn dùng hết hơi sức kéo ống tay áo xuống lấy đao, bởi vì vô cùng dùng sức, thân thẳng tắp hạ xuống, đã muốn ngồi lết trên mặt đất.

Nhìn cảnh này, ba vị đại nhân trên công đường, cùng Mạc Ngự Minh, năm Vương gia, một ít nha dịch, đồng thời giương mắt mà nhìn, hiện tại cảm thấy quả là tức cười!

Mạc Ly Hiên không biết mình có cần giúp một tay hay không, nhất thời ngây ngốc tại chỗ, nhìn một người cầm đao gác ở trên cổ muốn tự vận, một người liều mạng lôi kéo không cho, hai người lại thật như là tình thâm!

Lăng Tuyết Mạn cảm giác mình sắp kéo không được rồi, một khuôn mặt nhỏ nhẩn đỏ bừng lên, liền phiến não quát:

“Liều Thiếu Bạch ngươi xong chưa? Ta sắp ngồi dưới đất rồi!”

“Vây ngươi buông ta ra!” Liều Thiếu Bạch nào nề gằm nhẹ đáp lại.

“Buông ngươi thì có thể, nhưng không cho phép ngươi làm chuyện ngu dân!” Lăng Tuyết rống ra điều kiện.

“Ai ngu dân? Ngươi mới ngu!” Liều Thiếu Bạch cắn răng.

Lăng Tuyết Mạn muốn mắng trở về, nhưng đôi tay lôi tay áo Liều Thiếu Bạch không ngừng trượt xuống, mắt thấy sắp tuột rồi, cái khó ló cái khôn, thành linh một cước đạp chân trái Liều Thiếu Bạch, Liều Thiếu Bạch bị đá, chân nghiêng một cái, Lăng Tuyết Mạn cuống quýt kéo đao, kết quả, mặc dù ôm thân đao, lại bị mũi đao lướt qua mu bàn tay, nhất thời máu tươi ứa ra, theo ngón tay trắng nõn trượt xuống, “A —”

“Mẫu thân!”

“Tứ tẩu!”

“Tứ Vương phi!”

Vô số tiếng kinh la vang lên, mọi người tức thì chạy tới bên này!

Mà Lăng Tuyết Mạn thét lên một tiếng, ném thanh đao trong tay, dùng một cái tay khác đè lại vết cắt ứa máu, nhất thời kêu khóc, “Liều Thiếu Bạch trời đánh, ngươi đi chết a! Đồ khốn kiếp này! Oa oa..... Hại ta bị thương, xong rồi, xong rồi ta sắp chết rồi, chảy nhiều máu như vậy, ta chết rồi!”

Mạc Ly Hiền xông lại đỡ Lăng Tuyết Mạn trước tiên, vội vàng kêu lên: “Mẫu thân! Trời ạ, phụ vương, Hoàng Gia gia, mau truyền thái y a!”

Cả công đường hỗn loạn, năm người Mạc Kỳ Diễn vây quanh, nha dịch nghe lệnh chạy đi truyền thái y, Mạc Ngự Minh bị năm con một cháu chắn lại nhìn không rõ lắm, Lý công công đứng ở bên cạnh đỡ lấy, không ngừng ngó nghiêng cái đầu, Liều Thái Phó hóa đá ngồi phịch ở trên ghế, nửa ngày không nhúc nhích được, ba đại nhân trên công trường như bị sét đánh, vốn là công đường nghiêm túc của Hình bộ, lại biến thành như vậy!

Mà đầu sỏ Liều Thiếu Bạch sớm bị Vương gia nào đó chen lấn đẩy sang một bên, thanh đao không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất, còn hắn thì ngẩn ra nhìn Lăng Tuyết Mạn bị vây ở chính giữa, hồi lâu một câu cũng nói không nên lời!

Không muốn tổn thương nàng, nhưng vẫn tổn thương nàng, cái này bảo hắn làm sao mà chịu nổi?

Mạc Kỳ Dục tiện tay cầm vạt cẩm bào xé một mảnh vải, nói: “Trước tiên băng vết thương, đừng để chảy máu.”

Cột chắc mu bàn tay, Lăng Tuyết Mạn vẫn còn kêu khóc, “Oa oa, ta thật xui xẻo a, da tay mềm thịt mịn đáng thương của ta, ta có bị mất bàn tay không?”

“Sẽ không!”

Sáu nam nhân lớn nhỏ trăm miệng một lời!

Mạc Ngự Minh như bị sét đánh, ánh mắt phức tạp trùng trùng không dưới mười lần, sau đó “Khụ khụ” hai tiếng, nói: “Rách chút da không chết được, vây quanh làm gì? Cho dù chết, cùng đứng bồi lão Tứ đi!”

Đột nhiên nói chuyện, năm đại nam nhân đều chấn động, nhanh chóng quay lại, rồi rít chặt tay nói: “Phụ hoàng, Tứ đệ/Tứ ca không có ở đây, nhi thần giúp đỡ chăm sóc Tứ Vương phi là việc phải làm.”

Mạc Ngự Minh hung hăng liếc năm người một cái, hỏi: “Tuyết Mạn nha đầu, con không phải mới một lòng muốn chết sao? Vào lúc này lại sợ chết! Thật là không có cốt khí!”

“Khụ khụ, phụ hoàng, ngài còn mắng con!” Lăng Tuyết Mạn vô cùng xấu hổ, thút thít hai cái, lại nhớ đến Liều Thiếu Bạch, đẩy đám người ra, mấy bước đi tới trước mặt, nâng bàn tay bị thương của nàng lên trước mặt Liều Thiếu Bạch, nổi giận dùm dùm nói: “Lần này ngươi hài lòng chưa? Hừ! Ta hiện tại rất cuộc đã

tin tưởng người thật sự là ghét ta vì ta nói người là biến thái nam rồi, đây chính là chứng cứ! Liễu Thiếu Bạch, ta ngu ngốc còn coi người như bằng hữu, nói cho người biết, ta hận người! Hận người! Hận chết người!”

Liễu Thiếu Bạch chấn động, thân thể lão đảo lui về sau hai bước, bởi vì nàng nói hận hắn! Mối mỏng vừa động, thì thào nói: “Không, Tuyết Mạn, ta, ta không có.....”

“Không?” Lăng Tuyết Mạn chợt lên giọng, quay đầu, cười híp mắt nhìn về phía Mạc Ngự Minh, “Phụ hoàng, ngài đều nghe được đi, hắn nói không có, không nghĩ muốn mưu sát con, không có ghét con!”

Dứt lời, nụ cười đột nhiên thu hồi, lại quay lại, hỏi: “Thiếu Bạch, người là vì giữ mạng Ngô Đồng, mới làm như vậy sao?”

“Tuyết Mạn.....” Liễu Thiếu Bạch không có nói tiếp.

Lăng Tuyết Mạn thở dài, trầm lặng nói: “Ta hiểu rõ, người cùng Ngô Đồng máu mủ tình thâm, huynh muội tình thâm, người cũng là vì Ngô Đồng mới làm như vậy, ta muốn bảo vệ tính mạng của người, người phải bảo vệ tính mạng của nàng, vậy ta tất phải giữ mạng nàng mới được, thôi, ta không so đo rồi!”

Khổ sở cười một tiếng, Lăng Tuyết Mạn xoay người, hướng Mạc Ngự Minh trịnh trọng quỳ xuống, dập đầu ba cái cực kỳ vang dội, “Phụ hoàng, Tuyết Mạn không muốn tính toán nữa, Liễu Thái Phó tuổi tác đã cao, có công ở triều đình, tuổi già mất con, việc này bất luận kẻ nào cũng đều thống khổ không chịu nổi, Tuyết Mạn được phụ quân trên trời phù hộ, ba lần bốn lượt có thể chạy thoát khỏi cái chết, đây đã là trời cao chiếu cố con, vụ án này, con kính xin phụ hoàng không nên truy cứu nữa, phụ hoàng đại nhân đại nghĩa, Tuyết Mạn cảm ơn ngài!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Dục kích động nói: “Tứ tẩu! Cái này sao có thể được? Liễu Thiếu có thể bỏ qua, nhưng Liễu Ngô Đồng tội ác tày trời.....”

“Tiểu Thất!” Lăng Tuyết Mạn cau mày, buồn bực nói: “Nàng lại không giết người, người kích động cái gì? Ta mới là người bị hại có được hay không? Ta đều rút đơn kiện rồi, người cũng không cần so đo.”

“Tứ tẩu, người, người thật là đồ ngốc!” Mạc Kỳ Dục tức muốn văng phôi, nghiêng đầu đi, thở hổn hển.

Bọn bốn người Mạc Kỳ Diễn đều không nói gì, đối với quyết định của Lăng Tuyết Mạn, nội tâm mặc dù không đồng ý, nhưng trước mặt Mạc Ngự Minh cũng không có lý do để phản đối.

Liễu Thái Phó khiếp sợ nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong bụng xúc động vạn phần.

Mạc Ngự Minh nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn, hồi lâu, cất tiếng nói nghe như bình thản lại mang theo uy nghiêm: “Vụ án Liễu Ngô Đồng mưu sát Tứ Vương phi, tạm thời hoãn lại! Liễu Thiếu Bạch nhốt vào đại lao Hình bộ, đợi thẩm phán xét!”

Dứt lời, lại nói: “Tứ Vương phi theo thẩm vào cung!”

.....

Hoàng cung, trong Long Dương cung.

Thái y bồi thuốc cho Lăng Tuyết Mạn xong, liền lui xuống.

Mà Mạc Ngự Minh thanh thần tựa vào trên giường, nhàn nhạt hỏi: “Tuyết Mạn nha đầu, con tựa hồ quá mức quan tâm đến Liễu Thiếu Bạch! Vì cứu hắn một mạng, lại không sợ đả thương mình?”

246. Chương 247

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, ngạc nhiên nói: “Phụ hoàng, con không phải muốn thương tổn mình a, thật là đau, ai, ai biết con sẽ xui xẻo như vậy đâu?”

“Tuyệt Mạn nha đầu, con nên hiểu ý của trẫm, không cần giả bộ hồ đồ với trẫm!” Sắc mặt Mạc Ngự Minh tối đi, trong tiếng nói dần dần mang theo ý lạnh.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, nhìn Mạc Ngự Minh một cái, nghiền cứu ý tứ trong lời nói của ông, rốt cuộc mới phản ứng, khoe miệng không ngừng co rút, “Phụ hoàng, ngài không phải là nghĩ sai lệch chứ? Liễu Thiếu Bạch là bằng hữu của con a, lúc trước, lần đầu tiên con trở về thăm Lăng gia, ở trên đường đụng phải hắn, ngay lập tức con đi đuổi theo Hiên nhi, kết quả hắn ôm một con heo đụng con ngã lăn, cho nên con liền mắng hắn là biến thái nam, còn có Ngô Đồng, ai, con thật lòng xem huynh muội bọn họ là bằng hữu, Ngô Đồng lại.....”

Nhất thời lâm vào thương cảm, Lăng Tuyết Mạn cầm ống tay áo, cúi đầu xuống.

Mạc Ngự Minh xem xét kỹ lưỡng nàng, con người sắc bén như mũi tên, vậy mà nàng lại cúi đầu, chỉ lo thương cảm, chưa từng chú ý tới tâm tình biến hóa trong mắt ông.

Thản nhiên như vậy, thật là không có vấn đề gì! Mạc Ngự Minh lại khôi phục lạnh nhạt, nhưng ngay sau đó ném ra một vấn đề khác, “Tuyệt Mạn nha đầu, trẫm nghe nói Ngô Đồng bóp cổ con, là bởi vì con nói Hàn Nhi chết chọc giận nó?”

“A?” Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, trả lời: “Đúng vậy, nàng nhất định nói với con là phu quân không có chết, còn đi thổi tiêu cho nàng nghe, thật kỳ quái, còn nói bài nhạc gì đó mà chỉ hai người bọn họ biết, sau đó ta thấy nàng có chút rối loạn thần kinh, liền muốn để cho nàng thanh tỉnh, nàng liền, liền bóp cổ con.”

“Thổi tiêu?” Mạc Ngự Minh giật mình, như có suy nghĩ, nói nhỏ: “Đúng vậy, Hàn Nhi thổi tiêu rất hay, nó bởi vì thân thể không tốt, võ công chỉ luyện sơ qua, nhưng lại hứng thú với thổi tiêu, trẫm còn tặng cho nó một cây tiêu bạch ngọc nữa.”

Nói đến chỗ này, Mạc Ngự Minh ngược mắt, “Ngô Đồng có nói nó nghe được tiếng tiêu lúc nào không?”

“Ách, không có nói, nhưng phụ hoàng à, tha chết cho nàng đi, nơi này của nàng có vấn đề, thấy một người đàn ông liền nói là phu quân, còn nói phu quân không có chết, cho nên, nàng bóp cổ con cũng là do không khống chế nổi tâm tình.” Lăng Tuyết Mạn chỉ chỉ cái đầu, thở dài nói.

“Vậy sao? Con nói Ngô Đồng thấy một người đàn ông liền nói là Hàn Nhi? Nó nói là người nào?” Mạc Ngự Minh cau mày lại hỏi.

“Một người thị vệ ở Tứ Vương phủ.” Lăng Tuyết Mạn nói.

“Thị vệ kia thường đi lại ở trong vương phủ sao?”

“Không thường, hắn là thị vệ trông chừng Hương Đàn Cư, có mấy lần con đi ra ngoài, quản gia sợ con gặp nguy hiểm, lại sợ thị vệ bình thường võ công thấp kém, cho nên điều cao thủ Hương Đàn Cư giúp con.”

Mạc Ngự Minh hí mắt, lúc này trong Long Dương cung, tất cả thái giám cung nữ đều bị hắn bảo lui xuống, con người sắc bén quét qua mỗi một chỗ trong đại điện, cuối cùng mới trở lại trên mặt Lăng Tuyết Mạn, hỏi: “Là thị vệ nào?”

“Vô Giới a.” Lăng Tuyết Mạn mặc dù không hiểu Mạc Ngự Minh vì sao phải truy hỏi kỹ càng sự việc, nhưng nàng không dám không đáp.

“Vô Giới này tướng mạo như thế nào?” Mạc Ngự Minh lại hỏi.

“Thân cao cao, vóc người vừa phải, không mập cũng không gầy, bộ dạng lạnh như băng, ai, tất cả thị vệ Hương Đàn Cư đều một dạng lạnh như băng, tướng mạo Vô Giới nha, da màu đồng, mắt to mày rậm, sống mũi cao thẳng, ách..... Phụ hoàng, con không miêu tả nữa.” Lăng Tuyết Mạn tạm thời ngừng lại, buồn bực nhìn Mạc Ngự Minh.

Mạc Ngự Minh không có nghe được đoạn sau, trợn mắt, “Cái nha đầu này!”

“Phụ hoàng, con nói thật sự sẽ không sao chứ?” Lăng Tuyết Mạn ủy khuất chu mỏ.

“Vậy con xem tên thị vệ Vô Giới đó giống Hàn Nhi mấy phần?” Mạc Ngự Minh lại hỏi, trong giọng nói có chút khấn trương.

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, liền khoát tay, “Một phần cũng không giống, phu quân con đẹp mắt hơn hẳn nhiều!”

“Vậy sao?” Mạc Ngự Minh giật giật chân mày, suy tư chốc lát, lại hỏi: “Tuyết Mạn nha đầu, kể từ khi con gả vào Tứ Vương phủ, trong vương phủ có chuyện tình đặc biệt gì xảy ra hay không?”

“Đặc biệt?” Lăng Tuyết Mạn chắc lưỡi, đột nhiên nghĩ đến tình nhân, trong lòng hết hồn, chẳng lẽ hoàng thượng phát giác? Phái tai mắt giám thị nàng sao? Vừa nghĩ như thế, vội tự nói với mình nhất định phải tỉnh táo, nhất định không thể bại lộ bí mật, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, làm bộ như khổ cực suy nghĩ nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Chuyện đặc biệt cũng không có, không phải Nhã Phi ở cùng con một thời gian sao? Nàng rõ ràng a. Mỗi ngày nhiệm vụ chính của con là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, ăn no chơi, chơi mệt mới ăn nữa, sau đó sẽ ngủ.”

“Khụ khụ!” Mạc Ngự Minh bị sặc, trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, trách mắng: “Con là heo à!”

“Ách, phụ hoàng, ta cũng không muốn vậy, nhưng một mình ta còn có thể làm gì? Ai, dầu gì ngài cũng đã cho con một đứa con trai, con còn coi như là có bạn, nếu không con càng không biết sống làm sao.” Lăng Tuyết Mạn phiền muộn than thở, liên tiếp than với Mạc Ngự Minh, tỏ vẻ đáng thương, để Mạc Ngự Minh hỏi nữa.

Nét mặt Mạc Ngự Minh thoáng qua một tia bi thương, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, vẻ mặt giống như hạ quyết tâm, nghiêm túc nói: “Tuyết Mạn nha đầu, ban đầu Hàn Nhi qua đời từng giao phó muốn con thủ tiết cho nó cả đời, cho nên, trăm không thể nào sự chấp thuận cho con rời Tứ Vương phủ gả người khác, con tốt nhất thu phần tâm tư này cho trăm! Lời này, trăm còn phải nói với mấy đứa bọn lão Nhị! Hàn Nhi chết đi, trăm đau đớn các con không thể nào tưởng tượng nổi, người chết là quan trọng nhất, trăm sẽ không làm trái nguyện vọng nhi tử!”

Lăng Tuyết Mạn trong nháy mắt trở nên tỉnh mạch, kinh ngạc nhìn Mạc Ngự Minh hồi lâu, đôi môi động nhiều lần, mới gian nan phát ra thanh âm, “Phụ hoàng, Tuyết Mạn không hề muốn gả cho các Vương gia khác, Tuyết Mạn là vương phi của Tứ Vương Gia, là mẫu thân của Hiên nhi, sẽ an phận sống ở Tứ Vương phủ, xin phụ hoàng yên tâm!”

“Tốt, trăm muốn chính là những lời này của con!” Mạc Ngự Minh hài lòng gật đầu, sau đó lại nói: “Nha đầu, về án của Liễu Thiếu Bạch cùng Ngô Đồng, trăm sẽ xét xử, không thể nào hoàn toàn xem là vô tội mà phóng thích, đem quốc pháp thành vô ích, con về đi!”

“Dạ, Tuyết Mạn cảm ơn phụ hoàng khai ân! Tuyết Mạn cáo lui!”

Trong cung điện yên tĩnh, Mạc Ngự Minh tựa vào trên nệm, suy tư hồi lâu, mở miệng nói: “Lý Đức Hậu!”

“Nô tài ở đây!” Lý công công đi ra, khom người nói.

“Tuyên Liễu Thiếu Bạch đến đây!”

“Dạ, hoàng thượng!”

247. Chương 248: Chương 248

Sau khi Liễu Thiếu Bạch vào cung kiến giá, ngày thứ hai, Mạc Ngự Minh có quyết định.

“Về án Liễu Ngô Đồng mưu sát Tứ Vương phi, Liễu Thiếu Bạch khi quân, hai người đáng phải chịu tội chết, nhưng bởi vì Tứ Vương phi lương thiện, không muốn truy cứu, theo luật lệ Minh quốc, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Phạt Liễu Thiếu Bạch chịu đánh 80 đại bản, Liễu Ngô Đồng chịu lao ngục hai năm!”

Không có ai biết Mạc Ngự Minh cùng Liễu Thiếu Bạch nói cái gì, chỉ biết là Liễu Ngô Đồng đột nhiên xuất hiện, sau đó bị nhốt vào một thôn trang bên ngoài kinh thành, do Mạc Ngự Minh hôn phối binh cạnh giữ.

Mà ở một đêm khuya sau khi thánh chỉ ban xuống năm ngày, Mạc Ngự Minh mặc thường phục, chỉ dẫn theo một Ngự Tiền Thị Vệ tâm phúc lặng lẽ xuất hiện ở Tứ Vương phủ, mà lúc này, chính là lúc Mạc Kỳ Hàn cùng Lăng Tuyết Mạn nồng tình mật ý!

Trong đại sảnh, Mạc Ngự Minh Nhất xem xét kỹ lưỡng quần gia vội vã tới nghênh giá, “Không cần kinh động Tiểu Vương Gia! Trẫm tới đây tối nay, cũng không kinh động bất luận kẻ nào, trẫm muốn gặp hai người, một là Tứ Vương phi, một là thị vệ Vô Giới ở Hương Đàn Cư! Lập tức tìm đến!”

Quần gia cả kinh, vội vàng nói: “Dạ, hoàng thượng, nô tài lập tức đi mời người!”

Cúc Thủy Viên, trong phòng ngủ.

Trong màn lụa, hai cổ thân thể trần truồng đang dây dưa trong chăn ấm, nữ nhân không ức chế được thấp giọng yêu kiều, nam nhân không ngừng thở dốc, đang lúc cao hứng, bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân nặng nề!

Hai người trong cơn kích tình cả kinh, con ngươi tràn đầy tình dục của Mạc Kỳ Hàn đột nhiên lạnh đi, phía dưới Lăng Tuyết Mạn đã sợ choáng váng, vội la lên: “Tình nhân, làm sao bây giờ? Có người tới, chàng không điểm huyết Xuân Đường Thu Nguyệt sao?”

“Đừng sợ, tiếp tục, nàng cắn chặt răng đừng có lên tiếng là được.” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói nhỏ, cau mày, tiếp tục động tác ra vào phía dưới, chỉ là, tốc độ nhanh hơn, chọc người phía thử gấp một hồi, không dám phát ra tiếng rên rỉ vui sướng, chỉ đành phải cắn chặt môi, đôi tay bắt lấy bả vai hắn, móng tay cũng ghim vào trong thịt của hắn.

Tiếng bước chân kia tựa hồ lại đi trở về rồi, càng ngày càng nhỏ, cho đến không nghe được nữa.

Lăng Tuyết Mạn lúc này mới khẽ buông lỏng, mà Mạc Kỳ Hàn chỉ nhú mày, động tác vẫn như cũ, sau một hồi chạy nước rút thỏa mãn rên lên một tiếng, một luồng nhiệt lưu vọt vào trong cơ thể Lăng Tuyết Mạn, nằm sấp ở trên người nàng thở nhẹ.

“Tình nhân, mau dậy, chàng thật to gan a, biết có người đến, còn vững như bàn thạch, chàng không sợ nha hoàn đẩy cửa đi vào a! May mà đã đi, nếu không chết chắc!” Lăng Tuyết Mạn vẫn còn sợ hãi quả trách, tim khẩn trương nhảy không dứt, từ ngày đó nghe Mạc Ngự Minh nói, nàng liền sợ rồi, chỉ sợ hoàng đế gian trá kia phái người giám thị nàng, không nghĩ tới.....

“Sợ cái gì? Ai tới cũng không thể khiến Bản công tử làm một nửa dừng một nửa, Bản công tử đương nhiên phải xong chuyện mới được, nếu không mùi vị dục hỏa phần đốt này rất không dễ chịu!” Mạc Kỳ Hàn cười khê không dứt.

“Chàng, chàng không sợ chết nhưng ta sợ! Chàng chưa từng nghe qua một câu nói sao? Thường đi gần bờ sông, nào có không ướt giày! Ta xem sớm muộn sẽ bị người phát hiện, tình nhân, đoạn thời gian này chàng đừng tới nữa!” Lăng Tuyết Mạn vừa nóng vừa giận, đẩy Mạc Kỳ Hàn đi xuống, “Mau dậy đi, chàng đi nhanh lên đi.”

“Nhìn lá gan nàng xem!” Mạc Kỳ Hàn giều cợt một câu, cũng không dây dưa, đứng lên, sau đó cầm lấy áo nhanh chóng mặc hảo, lúc này mới nghiêm mặt nói: “Mạn Mạn, nàng đứng lên mặc y phục vào, cẩn thận một lát thực sự có người.”

“Ừ, ta hiểu rồi.” Lăng Tuyết Mạn vội đáp lời, bò dậy đi tìm y phục.

“Ta đi nha.”

Mạc Kỳ Hàn đi hai bước, lại quay đầu lại nói: “Mọi việc nói chuyện cẩn thận chút, bất cứ lúc nào đều tin chắc mình là trong sạch, chưa từng làm bất kỳ chuyện bên ngoài gì.”

“Ừ, ta hiểu rõ, chàng đi nhanh lên.”

“Ừ.”

Vừa tiến vào bí đạo, Mạc Kỳ Hàn xụ mặt xuống, dưới chân bước nhanh, gương mặt tuần tú lo lắng một mảnh, tiếng bước chân kia là Xuân Đường hoặc là Thu Nguyệt cố ý đến nhắc nhở hắn, xem ra xảy ra chuyện lớn!

Đại não chuyển động thật nhanh, mấy ngày trước đây, Mạn Mạn nói phụ hoàng hỏi nàng rất nhiều vấn đề, bây giờ suy nghĩ một chút, chẳng lẽ phụ hoàng hoài nghi, đột nhiên đến chỗ này dò xét?

Nghĩ như vậy, mới vừa ra bí đạo, quần gia loại đang đi tới đi lui trong phòng hắc tựa như kiến bò trên chảo nóng.

“Tư Khuynh, xảy ra chuyện gì?” Mạc Kỳ Hàn lên tiếng hỏi.

Quần gia vội quay đầu lại, nói: “Chủ tử, hoàng thượng tới! Muốn gặp Vô Giới cùng vương phi!”

“A?” Mạc Kỳ Hàn nhíu lông mày, “Quả nhiên Bổng vương đoán đúng!”

“Vô Giới!”

Vô Giới vội vàng đi vào, “Chủ tử, nô tài ở đây!”

“Hoàng thượng tới, muốn gặp người, người biết ứng đối như thế nào chứ!” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói.

Vô Giới ngẩn người, “Hoàng thượng muốn gặp nô tài?”

“Nói nhảm! Bổng vương giả trang người, nên hoàng thượng đem lòng sinh nghi, nói chuyện cẩn thận chút, lột nửa câu, người liền xách đầu tới gặp Bổng vương!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lẽo nói.

Vô Giới kinh hãi, vội nói: “Dạ, nô tài hiểu rõ rồi!”

“Nhanh cùng Tư Khuynh đi!”

“Nô tài cáo lui!”

Trong Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn mặc xong y phục, liền xuống giường đốt nến sáng lên, thấy ánh sáng, Xuân Đường chờ ở phía ngoài liền biết chủ tử nàng đã đi rồi, vội đi tới gõ cửa nói: “Vương phi! Vương phi!”

Lăng Tuyết Mạn nghe đến giọng của Xuân Đường, nhất thời khản trương, cơ hồ nói không ra lời, môi rung rung nửa ngày, mới nói: “Sao, thế nào?”

“Vương phi, có người tới, ở đại sảnh muốn gặp ngài.”

“À? Người nào hơn nửa đêm còn muốn gặp ta?”

“Ngài ra ngoài sẽ biết! Cần nô tỳ đi vào hầu hạ ngài thay quần áo không?”

“Không, không cần, người ở bên ngoài chờ ta.”

Lăng Tuyết Mạn vừa trả lời, vừa luống cuống tay chân mặc xong, đột nhiên phát hiện cái gì, vội chạy đến trước bàn trang điểm, soi vào gương, cẩn thận kiểm tra một chút, xác định trên mặt cùng cổ nàng không có vết hôn, mới lại vội vàng đem tán loạn tóc sửa sang lại, đi hai bước, vẫn không yên lòng, lần nữa lộn trở lại soi gương, xác định bề ngoài mình tuyệt đối không có vấn đề mới hít sâu, cố tĩnh tâm, mở cửa đi ra ngoài.

Xuân Đường chờ ở bên ngoài, thấy Lăng Tuyết Mạn không có dấu vết lạ, kiểm tra nàng có chỗ nào làm cho người ta hoài nghi hay không, thấy ăn mặc rất đúng mực, liền yên tâm, mới nhỏ giọng nói: “Vương phi, là hoàng thượng tới!”

“Cái gì?” Lăng Tuyết bước chậm lại, linh hồn nhỏ bé cơ hồ bị dọa bay ra ngoài, “Người nói hoàng, hoàng thượng muốn gặp ta?”

“Đúng vậy, vương phi, hoàng thượng rất kỳ quái, hơn nửa đêm đột nhiên tới, vương phi cẩn thận ạ!” Xuân Đường nhắc nhở.

248. Chương 249

Thời điểm Lăng Tuyết Mạn mang tâm tình bất an tiến vào đại sảnh, Vô Giới đã đến, đứng trước mặt Mạc Ngự Minh, không khí rất quỷ dị, ai cũng không nói chuyện, Vô Giới bị mệnh lệnh ngắc đầu, nhìn thẳng Mạc Ngự Minh, Mạc Ngự Minh không nói một lời theo dõi hắn, giống như là muốn xem đến lỗ chân lông hắn đi.

“Tuyết Mạn thỉnh an phụ hoàng!”

Lăng Tuyết Mạn chuẩn bị tốt tâm tình, tiến lên hành lễ, mỉm cười.

Mạc Ngự Minh chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười, “Hãy bình thân!”

“Tạ phụ hoàng!”

“Phụ hoàng, có phải không ta nói Vô Giới trông cũng được, ngài liền cảm thấy hứng thú với hắn? Ách... Ngài muốn nhận hắn làm thị vệ của ngài? Hay là muốn hắn làm thái giám hầu hạ ngài?” Lăng Tuyết Mạn cắn ngón tay, nhìn Vô Giới, lại nhìn Mạc Ngự Minh, suy đoán nói.

Nghe vậy, trên mặt Vô Giới rõ ràng co quắp, Mạc Ngự Minh ngạc nhiên, không nhịn được cong cong mày, lắc đầu bật cười.

Vô Giới lo lắng Mạc Ngự Minh sẽ nghe lời Lăng Tuyết Mạn nói, thật có ý tưởng kia, liền cắn răng, nhỏ giọng nói: “Vương phi, van ngài bỏ qua cho nô tài đi!”

“Ách, Vô Giới à, thật ra thì thái giám cũng là nghề nghiệp rất cao quý, trong lòng người không cần sợ a, lại nói.....” Lăng Tuyết Mạn nửa đùa, nửa thật nói, liếc thấy Mạc Ngự Minh trừng nàng, liền ngừng lại, cười nói: “Phụ hoàng, ngài coi như là con nói hươu nói vượn rồi, tùy tiện nghe một chút, không nên tưởng thiệt, ngàn vạn lần không được làm thật a.”

“Con vừa rồi làm gì?” Mạc Ngự Minh thuận miệng hỏi.

“Đang làm gì? Đang ngủ a, lúc này, ta không ngủ còn có thể làm cái gì?” Lăng Tuyết Mạn trả lời, nói xong, lại kinh ngạc nói: “Phụ hoàng, ngài thật xuất quỷ nhập thần a! Trễ như thế, sao ngài tự mình chạy đến Tứ Vương phủ chúng con vậy? Ngài tìm con có việc à? Vậy ngài có thể phái người gọi con tiến cung a, ngày này trời lạnh.....”

Lăng Tuyết Mạn lại im lặng, bởi vì Mạc Ngự Minh ngồi ở trên ghế lại đang trừng mắt nàng, đành phải nuốt nuốt nước bọt, “Khụ khụ, con dùng từ không thỏa đáng, phụ hoàng chớ để ý, phụ hoàng học thức uyên bác, Tuyết Mạn không có nhiều sách, đến gót chân phụ hoàng con cũng không bằng, cho nên, phụ hoàng không cần tức giận a!”

Mạc Ngự Minh lại quan sát Lăng Tuyết Mạn, nhìn nàng từ đầu đến chân, trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: “Quản gia dẫn đường, mở cửa Hương Đàn Cư, trầm mang theo Tứ Vương phi đi thần đường!”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, có thể đi vào Hương Đàn Cư thần bí rồi hả? Thần đường là cái gì?

Quản gia cúi đầu, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, cũng không dám chần chờ nói: “Dạ, nô tài dẫn đường cho hoàng thượng!”

Đoàn người hướng Hương Đàn Cư đi, quản gia xách theo đèn lồng đi trước, Mạc Ngự Minh ở giữa, Lăng Tuyết Mạn đi theo phía sau cùng.

Hương Đàn Cư đầy ám vệ, cho nên không cần đợi quản gia truyền tin tức, khi bọn họ đến gần Hương Đàn Cư, đã có người bẩm báo cho Mạc Kỳ Hàn!

“Mộng Thanh, sư phụ, toàn bộ lui vào mật thất, không được đi ra.” Mạc Kỳ Hàn phân phó, quét mắt qua Vô Cực Vô Ngân nói: “Hai người các ngươi đi ra ngoài, đem gian phòng của bốn vương lập tức khóa lại, phong bế hậu viện, nếu như Hoàng Thượng nhất định tiến vào, không được do dự, các ngươi biết nên giải thích thế nào!”

“Dạ, chủ tử, nô tài hiểu rõ!”

“Trước thu thập hết đồ trên bàn.”

“Dạ!”

Mạc Kỳ Hàn phân phó xong, liền cùng Lâm Mộng Thanh, Thiên Cơ lão nhân vào mật thất.

Cửa chính Hương Đàn Cư lần đầu tiên mở ra trước mắt Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn khẩn trương, tựa hồ đưa tay là có thể chạm vào một chỗ thần bí đứng đầu trong truyền thuyết.

Đi vào cửa chính, dọc theo con đường đá xanh đi về phía trước, Lăng Tuyết Mạn muốn nhìn rõ hoàn cảnh chung quanh, bất đắc dĩ lúc này là lúc nửa đêm, cái gì cũng không thấy rõ, tầm mắt chỉ có thể nương theo ánh sáng phát ra từ đèn lồng trong tay quản gia.

Quản gia rút cuộc dừng lại, lui thân, Mạc Ngự Minh cất bước tiến lên, hướng về phía cửa phòng đóng chặt, chấp tay vãi một cái, mới đẩy cửa vào, Lăng Tuyết Mạn, vội đi theo.

Trong thần đường là ánh nến sáng suốt ngày đêm, cho nên, Lăng Tuyết Mạn đi vào, liền thấy rõ ràng bố trí bên trong, trên bàn thờ thờ phụng bài vị Ngọc Hoàng đại đế cùng Vương Mẫu nương nương, phía dưới còn lại là linh vị tổ tông họ Mạc, trong bàn thờ, ngọc như ý tỏa sáng dưới ánh nến.

Lăng Tuyết Mạn không chớp mắt, thâm nuốt nước miếng một cái, ngọc như ý đó đáng giá đến bao nhiêu tiền vậy?

Mạc Ngự Minh quỳ xuống trên nệm ở trước bàn thờ, Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, vội vàng đi theo quỳ ở phía sau, chỉ thấy Mạc Ngự Minh nói thầm cái gì, một câu cũng nghe không rõ, vẻ mặt nghiêm cẩn nghiêm trang.

Lăng Tuyết Mạn không dám phát ra âm thanh, ngậm miệng thật chặt, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn chung quanh, thần đường này không lớn, trừ bàn thờ, không có vật gì nữa, thật sự không nhìn ra có cái gì thần bí?

Mạc Ngự Minh đã đứng lên, Lăng Tuyết Mạn vội đi theo, chỉ thấy Mạc Ngự Minh lại đi tới một chỗ khác.

Quản gia cả kinh, nhưng cũng không dám biểu lộ, vội lại cùng đi. Lăng Tuyết Mạn càng thêm không hiểu, hơn nửa đêm, hoàng thượng này điên cái gì a?

Mạc Ngự Minh đi đến hậu viện tận cùng bên trong Hương Đàn Cư, mà một bước vào cửa viện, liền có hai người thị vệ trang phục màu đen đón tiếp, “Nô tài Vô Cực Vô Giới ra mắt hoàng thượng!”

“Bình thân!” Mạc Ngự Minh nhàn nhạt nói một tiếng, vòng qua Vô Cực Vô Giới, đi thẳng tới căn phòng ở giữa.

“Quản gia, mở khóa!”

Mạc Ngự Minh đứng lại ở trước cửa, không quay đầu, trầm giọng phân phó.

“Hoàng thượng, này.....” Quản gia có một tia do dự, đầu óc lại chuyển thật nhanh, cửa đã khóa lại, nói vậy chủ tử đã sắp xếp xong xuôi, liền lập tức nói tiếp: “Dạ, nô tài tuân chỉ!”

Cửa vừa mở ra, Lăng Tuyết Mạn đi vào theo, quản gia đốt nến, chiếu sáng căn phòng.

Bốn góc của gian phòng có bốn cây cột cẩm thạch, vách tường bốn phía đều là gạch đá màu trắng gọt giũa mà thành, điêu khắc hình ảnh hoa phong lan nở rộ, rèm cửa màu xanh theo gió mà bay, cửa sổ chiếu vào ánh trăng loang lổ, ở góc tường là giường gỗ mềm mại, khắc hoa văn tinh xảo hoa lệ, tất cả bên trong nhà hiển thị rõ thường thức tao nhã của chủ nhân. (đồ mờ hôi hột, văn với tả!)

Nhưng, làm người ta kinh nghi chính là, trong gian phòng này không nhiễm một hạt bụi, chần bông trên giường tựa hồ nói cho bọn họ biết, nơi này đang có người ở!

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Mạc Ngự Minh đột nhiên lên tiếng hỏi, con ngươi sắc bén chăm chú nhìn cái giường.

249. Chương 250

Vô Cực lập tức đến gần, chấp tay nói: “Hoài hoàng thượng, gian phòng này là phòng ngủ của chủ tử khi còn sống, từ mùa đông năm ngoái bệnh tình chủ tử nặng hơn, liền rời nơi này, trở lại Cúc Thủy Viên, chúng nô tài mỗi ngày ba lượt quét dọn sửa sang lại, để chủ tử chủ tử có thể về ở lại bất cứ lúc nào, sau chủ tử lại..... Sau khi chủ tử đi, chúng nô tài tưởng niệm chủ tử, vẫn theo lễ thường dọn dẹp gian phòng này, thật giống như chủ tử vẫn còn ở nơi này, trong lòng cũng tốt hơn chút.”

“Vậy sao?” Chân mày Mạc Ngự Minh khẽ nhíu nhíu dưới, bước chân thông thả đi tới bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa tay vuốt ve đệm giường màu lam mềm mại, vẻ mặt bình tĩnh, con người cup xuống, thất vọng lặng lẽ ẩn ở trong con người, trong lòng rất đau khổ.

Lăng Tuyết Mạn đứng tại chỗ, vẻ mặt ngây ngốc, ở trong căn phòng xa hoa này, nàng lại nghĩ thấy mùi đàn hương nhàn nhạt, lại nhớ lại, Xuân Đường cùng Nhã Phi từng nói, Tứ Vương Gia thích đàn hương, ở trong phòng thường đốt đàn hương, tình nhân là bạn hân, sở thích chắc là giống nhau rồi.

Mạc Ngự Minh ngồi ở trên giường một hồi, không nói một lời, khiến cho trong phòng tĩnh lặng, ai cũng không dám phát ra một âm thanh.

Rốt cuộc, Mạc Ngự Minh đứng dậy, đang lúc đứng lên, thân thể chợt choáng một cái, Vô Cực tay mát lạnh lệ xông tới đỡ, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, bảo trọng long thể!”

Mạc Ngự Minh nhắm mắt lại, không nói chuyện, bước chân trầm trọng đi ra khỏi Hương Đàn Cư.

Mạc Ngự Minh hồi cung rồi, Lăng Tuyết Mạn ôm lòng tràn đầy nghi ngờ đi về Cúc Thủy Viên, nàng thật không biết Mạc Ngự Minh hơn nửa đêm đến làm cái gì? Là nhớ con quá độ sao?

Hương Đàn Cư, tất cả lại khôi phục yên tĩnh.

Mạc Kỳ Hàn rốt cuộc không cách nào tĩnh tâm, nằm ở trên giường, không tự chủ được đưa tay vuốt ve nơi Mạc Ngự Minh sờ qua, khóe mắt dần dần ướt.

Phụ hoàng nhớ hân như vậy, như vậy mẫu hậu thì sao? Mẫu hậu nhất định là thường rơi lệ ban đêm đi!

Hắn dẫu bọn họ mười năm, trước mười bốn tuổi thân thể hân thật sự là kém, nhưng năm mười bốn tuổi hân hộ tống phụ hoàng ra kinh, có cơ duyên làm quen Thiên Cơ lão nhân ẩn cư giang hồ ba mươi năm, Thiên Cơ lão nhân có võ công cùng y thuật thành danh giang hồ, đặc biệt thích hân, cho là hân là luyện võ thiên tài, liền đem võ công tuyệt học cả đời truyền cho hân. Mà hân cũng được sư phụ chữa trị, thân thể khỏi hân, võ công tiến bộ rất nhanh.

Nhưng vốn kín đáo, hân không dám tùy tiện thể hiện mình đã khôi phục, cũng không dám dễ dàng để lộ tung tích Thiên Cơ lão nhân, vì vậy, vẫn làm bộ nhiều bệnh, cách xa triều chính.

Lúc đó hân chỉ biết giấu tài năng, cũng không có tâm cơ tính toán gì, cho đến năm mười chín tuổi, Thiên Cơ lão nhân vốn xuất quỷ nhập thần, lại trở về, mới chấn ra hai năm trước hân bị người ta hạ độc! Mà độc ở trong cơ thể con người năm năm mới phát tác, may mắn phát hiện sớm, sư phụ y thuật inh, mới kịp thời giải độc cho hân!

Đến đây, hân mới biết có người muốn hại hân, à khai mới bí mật điều tra, hơn nữa vì không nhỏ cỏ động rắn, giả bộ càng ngày càng bệnh, yếu ớt, mặt khác, do Thiên Cơ lão nhân âm thầm giúp một tay, huấn luyện tổ chức ám vệ của hân, dùng để đặc biệt bảo vệ người thân của hân an toàn, cùng với thu tin tình báo.

Hai năm sau, hân hai mươi mốt tuổi thì thái tử bệnh đột nhiên chết, lòng hân cả kinh, hân không tin ca ca ruột thân thể luôn khỏe mạnh của hân lại đột nhiên bạo bệnh mà chết, vì vậy hân tìm sư phụ, ở buổi tối thứ hai sau ngày đại ca chết, lên vào phủ thái tử nghiệm thi thể đại ca, lúc này mới phát hiện ra, đại ca trúng cùng một loại độc với hân! Bởi vì hân phát hiện sớm nên giải độc, đại ca không có phát hiện, cho đến năm năm sau độc phát!

Hắn ôm thù hận, bắt đầu bày trận, thành lập Hương Đàn Cư, sử dụng tình báo của tổ chức, âm thầm điều tra nghe ngóng, rốt cuộc đánh hơi được một đầu mối, mà đem mục tiêu đặt ở trên người Tam vương gia

khác cha khác mẹ với hân!

Trong bóng tối, Mạc Kỳ Hàn lau nước mắt, bàn tay rủ xuống ở hai bên thân thể không ngừng siết chặt, phụ hoàng, xin ngài nhậm nại một thời gian nữa, nhi tử sắp hoàn toàn vạch trần hung thủ rồi!

250. Chương 251

Nhoáng một cái đã là tết âm lịch, trong Vương phủ bắt đầu bận rộn quét tước trang trí chuẩn bị đón tết.

Nhưng mà những thứ này đều là quản gia cùng bọn hạ nhân chia nhau làm, không quan hệ đến người chủ tử Lăng Tuyết Mạn này. Nhiệm vụ của nàng chính là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, buổi tối ngủ, ban ngày tìm thú vui.

Tình nhân còn là to gan lớn mật hơn, mặc kệ đêm đó hai người bởi vì tiếng bước chân mà suýt nữa bị bại lộ, Tình nhân của nàng không sợ chết, lại tới nữa, còn có lá gan lớn lên mang nàng xuất phủ đi đến một nơi không biết tên, cho nàng được ngâm ở suối nước nóng lần đầu tiên trong cuộc đời.

Lễ hội mùa xuân, trong cung, tất nhiên Hoàng Thân Quốc Thích đều tham gia, trong bữa tiệc, Lăng Tuyết Mạn lại gặp Nhị vương phi cùng Tam vương phi, chỉ là lần này hai nữ nhân kia, ngoài dự đoán của nàng, không có nói lời đâm thọc nữa, chỉ xem nàng như kẻ xa lạ, Lăng Tuyết Mạn cũng mừng rỡ tự tại, luôn đi cùng Nhã Phi, hai người ăn ăn uống uống, nói chuyện vui vẻ cười to.

Mùa xuân vừa qua, rất nhanh chính là ngày hội Nguyên tiêu rồi.

Trong cung theo lệ thường, tổ chức lễ đốt đèn ở Ngự Hoa Viên.

Dĩ nhiên, mọi hoạt động như thế, đều là ở buổi tối, nhờ ánh trăng, ngâm thơ làm câu đối đối, nâng cốc nói cười, thật là tao nhã rồi!

Tối nay ở Ngự Hoa Viên, tất nhiên tỉ mỉ trang hoàng một phen, hoa cúc, hoa đỗ quỳn, hoa sơn trà, mai vàng, cây trạng nguyên, tất cả đóa tươi đua tranh nhau nở, làm đẹp cả Ngự Hoa Viên, các loại mùi hoa xen lẫn cùng một chỗ, tràn đầy trong không khí.

Trên không trung treo đèn lồng, có nhiều màu sắc khác nhau, trông rất đẹp mắt, mà trên mặt đèn lồng dán một câu đối, đáp án đã dán ở bên trong đèn lồng, gia quyến các đại quan nhị phẩm trở lên, cùng các hoàng thân cùng nhau giải đối.

Dĩ nhiên, trường hợp như vậy, không chỉ có hoàng đế Mạc Ngự Minh cùng hoàng hậu tham dự, Thần quý phi và các phi tần khác cũng có mặt, Hoàng Tôn càng đêm không xuể, mấy đứa bé chạy đầy vườn hoa, cười đùa, náo nhiệt không dứt.

“Ai, Tứ tẩu, tẩu mau đoán một chút, phụ hoàng nói, người nào đoán trúng có phần thưởng đấy!” Mạc Nhã Phi ngoắc Lăng Tuyết Mạn, hô.

Lăng Tuyết Mạn vòng qua bồn hoa nhỏ đi tới, mắt nhìn lên đèn lồng, hỏi: “Câu đối à? Phụ hoàng ban thưởng cái gì?”

“Ha ha, cái đó phải xem tẩu đoán trúng hay không! Phụ hoàng nói ban thưởng thật to, còn nói nếu hai ta đoán trúng, biết được phần thưởng nhất định sẽ cao hứng.” Mạc Nhã Phi kích động nói.

“A? Thần bí như vậy sao?”

Lăng Tuyết Mạn nổi lên lòng hiếu kỳ, vội cẩn thận đi xem câu đối: tay cốt chân cốt miệng cốt đầu cốt, toàn thân là cốt. ”Khụ khụ, đây là vật gì?”

“Muội còn muốn hỏi tẩu là cái gì đây? Muội đoán không nổi.” Mạc Nhã Phi lắc đầu một cái, buồn bực nói.

“Ách, người nào ra câu đối này vậy? Thật là làm khó người ta!” Lăng Tuyết Mạn khổ cực suy nghĩ một phen, không khỏi oán trách.

“Ha ha, như thế nào? Ta đã nói với trình độ của Tứ tẩu khẳng định đoán không ra, đúng chứ?”

Sau lưng một giọng nói rất muốn bị đánh vang lên, Lăng Tuyết Mạn không cần quay đầu lại, chỉ nghe tiếng bước chân cũng biết có mấy người tới!

Hai quả đấm nâng lên, quay thân lại, lúm đồng tiền như hoa mà nói: “Tiểu Thất Vương gia, vậy người đoán đi, ta đây đầu bởi vì từng đụng con heo, cho nên ngu dốt đoán không ra, vậy còn người? Người đoán cho ta xem a!”

“Ha ha ha!”

Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Diễn đều nở nụ cười, Mạc Kỳ Dục đỏ mặt tía tai, không phục nói: “Đoán thì đoán!”

Tiến lên nhìn một chút, Mạc Kỳ Dục thì thầm: “Tay cốt chân cốt miệng cốt đầu cốt, toàn thân là cốt. Đây không phải là bạch cốt tinh sao?”

“Bạch cốt tinh?”

Mọi người kinh ngạc ra tiếng, Mạc Kỳ Diễn co rút khóe miệng nói: “Tiểu Thất, đây không phải là câu đố phụ hoàng ra sao? Phụ hoàng biết bạch cốt tinh sao?”

“Ách.....” Mạc Kỳ Dục chặc lưỡi nói: “Phụ hoàng cũng không đọc mấy loại sách với văn này.”

“Ha ha ha!” Lăng Tuyết Mạn cười điên cuồng, thở không ra hơi, chỉ một ngón tay vào lỗ mũi Mạc Kỳ Dục, một tay dè chừng, nói: “Dục dục, người được lắm đấy, đến bạch cốt tinh cũng có thể nghĩ ra! Xem ra người cũng đụng heo rồi!”

“Khụ khụ!” Mạc Nhã Phi cười theo, “Thất ca thật đoán vậy à!”

“Mạn Mạn, người! Nha đầu chết tiệt này, người dám phỉ báng ta!” Mạc Kỳ Dục tức thiếu chút nữa hôn mê.

Lăng Tuyết Mạn đắc ý giả mặt quỷ, chế nhạo nói: “Cho người còn dám xem thường ta, ha ha, ta chính là khắc tinh của người, ông trời đặc biệt phái ta làm tức chết người đó!”

Mạc Kỳ Lâm trầm ngâm một lát, ánh mắt sáng lên, cười híp mắt nói: “Tứ tẩu, ta đoán được rồi, tẩu muốn biết đáp án hay không? Tẩu biết đáp án có thể nói với phụ hoàng, là tẩu đoán được, như vậy tẩu sẽ có phần thưởng thú vị!”

“Ách, còn có chuyện tốt như vậy?” Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, sau đó lại đề phòng, “Ngũ vương gia, ngài sẽ có lòng tốt như vậy nói cho ta biết à? Ngài nhất định có mục đích!”

“Ha ha, ta là có mục đích a, đó chính là xóa bỏ món nợ hai ta đánh cuộc lần trước, như thế nào?” Mạc Kỳ Lâm khẽ cười nói.

“Ồ? Vậy ta phải suy nghĩ thật kỹ một chút, xem có lời không!” Lăng Tuyết Mạn cau mày suy tư.

Nhưng, Mạc Kỳ Diễn cũng đột nhiên cười nói: “Tứ Vương phi, ta cũng đoán được, nàng và ta trao đổi điều kiện không?”

“Í?” Lăng Tuyết Mạn lại ngạc nhiên, không đợi nàng hỏi kỹ, Mạc Kỳ Sâm vỗ đùi, kêu lên: “Tứ tẩu, ta cũng biết đáp án!”

“Cái gì? Các ngài cũng đoán được? Chẳng lẽ, chẳng lẽ chỉ có ta, Nhã Phi cùng Dục Dục là ngu dốt sao?” Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn!

“Cái gì, Tứ tẩu, tẩu nói tẩu ngu dốt là được rồi, đừng kéo muội theo à!” Mạc Nhã Phi buồn bực, mặt đen lại nói.

Mạc Kỳ Dục cũng kháng nghị không dứt, “Đúng rồi, tự mình ngu thôi!”

“Thôi đi, cũng không dám thừa nhận!” Lăng Tuyết Mạn khi dễ hai người kia, mắt thoáng nhìn, liền nhìn đến Mạc Ly Hiên ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn rượu, mừng rỡ vội ngoắc nói: “Ly Hiên! Mau tới đây!”

Mạc Ly Hiên nghe tiếng nhìn lại, cười một tiếng đứng lên đi tới, “Mẫu thân, thế nào?”

“Đoán cái câu đố này một chút.” Lăng Tuyết Mạn chỉ chỉ đèn lồng, lòng tràn đầy mong đợi nói.

Mạc Ly Hiên nhìn, liền nhẹ nhàng cười một tiếng, “Mẫu thân, qua năm chính là mùa xuân rồi, rất nhanh đến mùa hè, đến lúc đó Hiên nhi mang ngài đến bên hồ đi chơi.”

“Ừ?” Lăng Tuyết Mạn mê mang, miệng há to, “Nhi tử, ta không hiểu!”

“Mẫu thân, Hiên nhi nghĩ đến chuyện này.” Mạc Ly Hiên tiếp tục cười.

Mạc Kỳ Diễn vừa giận vừa buồn cười, “Hiên nhi, con phá hư chuyện tốt của phụ vương rồi!”

251. Chương 252

Cùng một thời gian, ở Tứ Vương phủ, trong Hương Đàn Cư.

Lâm Mộng Thanh đã sẵn sàng, chỉ chờ Mạc Kỳ Hàn ra lệnh.

Vô Cực tiến đến, vui sướng chấp tay nói: “Chủ tử, có chuyện tốt, Tam Vương gia đã rời Tam Vương phủ đi vào cung, thám tử báo, xem sắc mặt của Tam Vương, có vẻ như không có bệnh nặng, hẳn chỉ dẫn theo bốn thị vệ, một người trong đó chính là Mạc Thanh mà Lâm công tử sẽ dịch dung thành.”

“Sao? Hừ, như thế rất tốt.” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nhếch môi, nhìn về phía Lâm Mộng Thanh mặc quần áo thị vệ của Tam Vương gia, cùng gương mặt đã thay đổi, gật đầu, nói: “Mộng Thanh, làm việc cẩn thận, chỉ cần vừa lấy đến thư trao đổi giữa Mạc Kỳ Minh cùng Bạch Tĩnh An, Hạ Chi Tín, liền lập tức lui về, an toàn là trên hết.”

“Ừ, đệ đã biết, đệ rất quý trọng cái mạng nhỏ của đệ.” Lâm Mộng Thanh thoải mái cười nói.

“Được, Vô Cực người đi tiếp ứng Mộng Thanh!”

“Vâng, chủ tử!”

Hai bóng đen lấy tốc độ cực nhanh phóng đi, ở nơi cách Tam Vương phủ năm trượng, Vô Cực nhảy ra sau bức tường, tránh thị vệ đi tuần tra, lén vào Tam Vương phủ, phóng lên phía trên một nóc nhà, mà phòng này đương nhiên là thư phòng Mạc Kỳ Minh.

Lâm Mộng Thanh quang minh chính đại từ cổng lớn Tam Vương phủ mà vào, sau đó đi đến thư phòng, đứng trước cửa thư phòng, có hai gã thị vệ hỏi, “Mặc đại nhân, không phải ngài đi cùng Vương gia rồi sao?”

“Chủ tử phái ta trở về lấy đồ, các người canh giữ ở bên ngoài là được.” Lâm Mộng Thanh theo tư thái thường ngày, lạnh lùng đáp một câu, sau đó đi vào thư phòng.

Mấy vật quan trọng, theo tính cách giao hoạt của Mạc Kỳ Minh, đương nhiên không có khả năng giấu ở ngoài sáng, ở bên trong thư phòng này nhất định dấu điểm cơ quan, nhưng sẽ ở nơi nào đây?

Lâm Mộng Thanh nhanh chóng quét mắt xung quanh, tìm kiếm -

Mà lúc này ở trong ngự hoa viên hoàng cung, như cũ là một mảnh tiếng động vui cười.

“Hiên nhi, cháu thật đúng là hư a! Từ khi nhận nha đầu kia làm nương, cháu một cước đá sạch các hoàng thúc rồi!” Mạc Kỳ Lâm tiếp lời Mạc Kỳ Diễn nói, cười nói.

“Không có, các hoàng thúc hiểu lầm, Hiên nhi chỉ là muốn mang mẫu thân đi chơi mà thôi, không có ý tứ gì khác.” Mạc Ly Hiên tươi cười thật hồn nhiên, nhẹ chớp mắt, mang bộ dáng không có chút tâm cơ.

Lăng Tuyết Mạn vừa nhìn câu đố trên đèn lồng, vừa nghe lời nói khác thường của Mạc Ly Hiên, nghe tiếp lời nói của Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Lâm, có vẻ như... Mạc Ly Hiên đang ám chỉ cho nàng đáp án là cái gì!

Mùa hè, trong hồ, sẽ có gì chứ? Cá? Không có khả năng, không phù hợp với hai câu trên câu đó, tôm? Cũng không khả năng! Con cua?

Trong đầu chột lóe, Lăng Tuyết Mạn cực độ hưng phấn, mắt trong veo sáng lấp lánh, lông lẫy loá mắt, nhìn quét quá mấy người Mạc Kỳ Diễn, cười vụn phần tà ác, “Hiên nhi của chúng ta làm sao hư chứ? Nó là đứa con đáng yêu nhất trên đời này, ha ha! Bốn người các ngài chậm rãi thiếu nợ đánh bạc đi, cẩn thận ta ngày mai sẽ từng cái cửa đòi tiền đó!”

“Tứ tẩu, nhìn vẻ mặt này của ngươi, ngươi biết?” Mạc Kỳ Dục bồn chồn hỏi.

“Tất nhiên, đầu óc của ta sao có thể đàn như ngươi chứ?” Lăng Tuyết Mạn đắc ý cười nói.

Mạc Kỳ Dục lại tức đỏ mặt, tay nắm chặt, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngươi không có Hiên nhi nhắc nhở thì làm sao biết được?”

“Vây cũng hay hơn ngươi, Hiên nhi nhắc ngươi cũng nghe, vậy ngươi đoán đi!” Lăng Tuyết Mạn không phục nói.

Mạc Kỳ Dục chán nản, mới định phản bác, giọng của Mạc Kỳ Minh đột nhiên vang lên -

“Tiểu Thất, các ngươi làm gì đó?”

Nghe tiếng, quay đầu, Lăng Tuyết Mạn giành trước cười nói: “Dục Dục hiện tại không kiểm soát được tinh thần, Tam Vương gia người cũng không nên trêu chọc hắn!”

“Tam ca!”

“Nhị ca!”

“Tam Hoàng thúc!”

Mấy huynh đệ, thúc cháu làm lễ chào xong, Mạc Kỳ Dục thành linh trùng mắt đến trên người Lăng Tuyết Mạn, ảo não quát: “Nha đầu ngươi mới điên á!”

Mạc Kỳ Minh có chút nghi hoặc, khẽ cười nói: “Như thế nào? Thật xa đã nghe đến Tiểu Thất tức giận dậm chân, lại la ó.”

“Hi hi, Tam Vương gia đi hỏi Tiểu Thất đi, ta cần phải đi lĩnh thưởng!” Lăng Tuyết Mạn hoạt bát chớp mắt, liền kéo Nhã Phi đi.

Mạc Kỳ Diễn thu hồi ánh nhìn chăm chú trên người Lăng Tuyết Mạn, nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, hỏi: “Tam đệ không khỏe, tại sao lại tiến cung?”

“Không có chuyện gì, uống xong thuốc cảm giác tốt hơn nhiều, nghĩ đêm nay trong cung náo nhiệt, ngày người bên trong phủ đã nhiều ngày buồn chán, tiến cung giải sầu, khụ khụ...” Mạc Kỳ Minh linh hoạt nói, nhưng tiếng nói vừa dứt, vẫn là không nhận được ho khan vài tiếng.

“Tam ca, hiện tại mặc dù đã vào xuân, nhưng bên ngoài vẫn là gió lớn, không bằng ca ngồi xuống uống chút trà nóng đi.” Mạc Kỳ Sâm thân thiết nói.

“Ừ, ta đi sang bên kia ngồi một chút.” Mạc Kỳ Minh gật đầu, liền để tiểu thái giám giúp đỡ đi hướng bàn rượu bên kia. Tầm mắt nhìn quanh, Lăng Tuyết Mạn đang mặt mày hớn hở cùng Mạc Ngự Minh nói gì đó, hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, gương mặt Mạc Ngự Minh cũng tươi cười, mà nụ cười kia rơi vào trong mắt hắn, lập tức nổi lên một chút lạnh ý cùng hận ý, hay tay nắm chặt, dựa vào cái gì phụ tử bọn họ có thể hưởng thụ niềm vui gia đình? Dựa vào cái gì vợ chồng bọn họ có thể ân ái?

Trong nháy mắt, hắn gần như muốn tiến lên, chất vấn nam nhân cao cao tại thượng tươi cười đầy mặt, có từng nhớ ba mươi năm trước có nữ tử một tên là Vũ Vi?

“Vương gia!” Tiểu thái giám cảm giác được toàn thân hắn lạnh như băng, gọi hắn.

Mạc Kỳ Minh giật mình, chậm rãi nhắm chặt mắt, bắt buộc bản thân mình bình tĩnh, khi mở mắt ra, trong mắt lại khôi phục lạnh nhạt quen thuộc, coi như hận ý vừa mới nảy cũng chỉ là ảo giác.

Tiếp tục chậm rãi bước đi về phía trước, tiếng cười của Lăng Tuyết Mạn như chuông bạc truyền vào trong tai, trong mắt Mạc Kỳ Minh hiện lên một tia phức tạp do dự, nghĩ đến kế hoạch đêm nay, ngực đột nhiên cứng lại, hẳn thật muốn xuống tay với nàng sao? Nếu ngày sau nàng biết được, có thể, có thể... hận hẳn hay không?

Nhưng tiếng cười của nam nhân kia đồng thời vang lại, còn có tiếng cười của Hoàng Hậu Lương Khuynh Thành, chói tai như vậy làm bước chân hắn lại bị kiềm hãm, ánh mắt lại lạnh, không, hẳn không thể bởi tư tình nhi nữ, bởi một chút tâm động cùng để ý đối với nàng, mà buông tha cho kế hoạch của hắn!

Tâm cơ nhiều năm, há có thể thay đổi bởi một nữ nhân?

Mạc Ngự Minh, Lương Khuynh Thành, ta không chỉ muốn cho các người nhận cơn đau xót mất con, còn muốn đoạt giang sơn các người, làm cho các người hai bàn tay trắng, làm cho các người vì những hành động của mình năm đó, trả giá đại giới!

Tiếp tục cất bước về phía trước, ở khoảng cách hai trượng, trong đầu Mạc Kỳ Minh đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội lại ngừng bước, nhỏ giọng nói với tiểu thái giám: “Tìm thị vệ Mạc Thanh của bốn vương đến, nhanh đi!”

252. Chương 253

Tam Vương phủ.

Trong thư phòng, Lâm Mộng Thanh thử nhấn lên vách tường bốn phía, tất cả đều bình thường, hẳn chau chặt chân mày, nhìn trên bàn sách, cũng là nghiên mực giấy viết bình thường..., giả sách lại bị hắn lục một lần, sách quá nhiều, thực khó tìm ra vật hữu dụng, mà hắn tin tưởng, tuyệt sẽ không đơn giản đặt ở chỗ sáng như vậy, nhất định có căn phòng bí mật!

Không có ở trong tường, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ dưới mặt đất?

Lâm Mộng Thanh căng thẳng, nhìn về phía mặt đất, ánh mắt quét qua góc bàn thì bỗng dưng phát hiện có một cái nút rất nhỏ!

Hai mắt nhất thời sáng lên, Lâm Mộng Thanh đi tới, đưa tay đè xuống, lại không nghĩ rằng, cái nút này, là cơ quan phóng ám khí, ba mũi tên độc từ trên trần bắn xuống, tốc độ nhanh như điện, Lâm Mộng Thanh nhờ tai rất thính, vừa nghe thấy tiếng động không thích hợp, vội vàng lắc mình lẩn tránh, thân thể quay ngược lại nhảy ra hai thước, làm ba mũi tên độc kia bắn vào trên đất!

Thầm thở ra một hơi, lần này Lâm Mộng Thanh lại không dám khinh thường, bước nhẹ trở về trước bàn, ngồi xổm xuống, trợn mắt cẩn thận nhìn, lại phát hiện dưới cái nút ban này, có một cái nút màu đen nhỏ xíu!

Lâm Mộng Thanh không chút do dự duỗi ngón đè xuống, chỉ nghe một âm thanh hơi nhỏ vang lên, mặt đất phía sau hắn có một khối đá cẩm thạch dời ra, vừa đủ ột người đi vào, Lâm Mộng Thanh nhìn vào, một thang đá, là một hành lang, không biết thông hướng nào, vách tường hai bên, ột thước, khảm một khối dạ minh châu, chiếu sáng cả đường đi, xa hơn, hẳn không thấy rõ rồi, trừ phi là đi xuống nhìn!

Không vào hang cộp, làm sao bắt được cộp con!

Lâm Mộng Thanh dứt khoát nhảy vào, xuống thang đá, hắn nhìn vách đá hai bên, tìm kiếm chốt mở, nhưng, cẩn thận tìm tòi một lần, không có bất kỳ chốt mở gì, ánh mắt không khỏi đặt ở tên hai khối dạ minh châu kia, nhớ sự phụ đã từng nói qua, lúc nước Nam Chiêu trải qua nguy hiểm, có người dùng dạ minh châu làm thành cơ quan ám thất, cho nên, có thể là hai viên dạ minh châu này hay không?

Lâm Mộng Thanh đưa tay sờ dạ minh châu trên vách đá bên trái, vậy mà, nhưng không có gì xảy ra, nhúu nhúu mày, Lâm Mộng Thanh lại sờ dạ minh châu bên phải, vừa sờ vách đá liền dời ra, Lâm Mộng Thanh

vừa mừng vừa sợ, để tránh mình bị giam ở bên trong không ra được, vội lại sờ viên dạ mình châu bên trái, cũng may, vách tường lại dời đi, như thế chính là một mở, một đóng.

Yên tâm, Lâm Mộng Thanh bước đi về phía trước, dò xét đường hầm này thông hướng nào, may mắn trong đường hầm này không ám khí gì... Nơi này cơ quan rất rõ ràng, Lâm Mộng Thanh không chút do dự dè xuống, cửa từ từ mở ra, trước mắt đột nhiên xuất hiện một gian mật thất, hần nhanh chóng lắc mình đi vào, đập vào mắt, là bàn thờ, mà trên vách tường phía sau bàn thờ, treo một bức mỹ nhân đồ, vẽ cô gái một cô gái mặc cung trang màu hồng xinh đẹp, nghiêng người tựa trên lan can đình nghỉ mát, mặt mày như vẽ, khuy nh quốc, tuyệt mỹ.

Lâm Mộng Thanh ngẩn ngơ, cô gái này là ai? Có thể được Mạc Kỳ Minh bí ẩn thờ trong thạch thất, nhất định là có liên quan tới hần, có trộm tranh này trở về cho sư huynh nhìn một chút hay không?

Nghĩ, liền vươn tay, đưa đến giữa không trung, lại ngừng lại, nếu lấy, Mạc Kỳ Minh liền phát hiện đã có người đến đây, chẳng phải là bút cổ động rắn sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Mộng Thanh nhìn chằm chằm bức họa kia, quan sát dung mạo cô gái trong bức tranh, vẽ mặt, ăn mặc, còn có bối cảnh, bằng bản lĩnh dịch dung, hần đã gặp qua là không quên được, chỉ cần mấy phút liền toàn bộ ghi khắc ở trong đầu, mím môi đắc ý mà cười, liền xoay người đi, muốn tìm gian mật thất này có cửa ra không, ai ngờ ——

Đột nhiên, có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên ở bên ngoài thạch thất!

Lâm Mộng lại không dám chần chờ, nhanh chóng lui khỏi thạch thất, dè cơ quan khép cửa đá lại, sau đó thật nhanh lui theo đường cũ, chạy vội tới thang đá, tay mới đưa ra chuẩn bị sờ viên dạ mình châu bên trái, rồi lại nghe được một thanh âm dồn dập chất vấn, “Người nói nhìn thấy ta đi vào một hồi lâu rồi hả?”

Mặc Thanh lại trở lại!

Lâm Mộng Thanh thầm kêu một tiếng không ổn, hần còn chưa nghĩ ra phương pháp thoát thân, lại nghe thanh âm Mặc Thanh lần nữa vang lên, “Lập tức dẫn người tìm kiếm! Nếu tiến vào, hần khẳng định vẫn còn ở bên trong!”

“Dạ!”

Một hồi tiếng vang hỗn loạn truyền đến, Lâm Mộng Thanh nhú chặt lông mày, thân thể dính vào trên vách tường đá, tay phải dò vào trong ngực, lấy ra một thanh kim, chờ Mặc Thanh mở tầng hầm ra, sau đó ——

“Có người!”

“Có thích khách!”

Đột nhiên ngoài thư phòng, thị vệ quát lên, Mặc Thanh mới ngồi xổm xuống, tay xách theo kiếm chuẩn bị dè cơ quan xuống dừng lại, thân thể liền cực nhanh đi ra ngoài!

Lâm Mộng Thanh nghe biến hóa này, vui mừng trong bụng, nhất định là Vô Cực dùng kế diệu hổ ly sơn!

Lập tức không chút do dự, vội sờ soạn dạ mình châu, vách tường mở ra, Lâm Mộng Thanh nhảy lên đi, động tác nhanh nhẹn, một tiếng vang cũng không phát ra, khép nắp hầm lại, rồi mới từ cửa sau thư phòng nhảy ra ngoài, thừa dịp bóng đêm mịt mờ, thần không biết quỷ không hay biến mất ở bên ngoài Tam vương phủ.....

Mặc Thanh không có đuổi kịp, lúc này mới giật mình rút lui, thầm mắng một tiếng, vội vã lộn trở lại thư phòng, mở cơ quan, đi vào tra xét một phen, đã không có một bóng người!

Mà Lâm Mộng Thanh cùng Vô Cực trở lại Hương Đàn Cư, vừa vào cửa, liền tức giận ngồi ịch xuống ghế, la ó, “Chết khát đệ!” Cầm bình trà trên bàn lên, đổ vào miệng một ngụm.

Mạc Kỳ Hàn co quắp khóe miệng, cau mày nói: “Mộng Thanh, đệ quá thô lỗ!”

“Còn chê đệ không tao nhã? Bảo huynh từ Tam vương phủ chạy một hơi không nghỉ, huynh khát hay không?” Lâm Mộng Thanh buồn bực thở hỗn hển, bình phục.

“Được, coi như ta sai, đệ dò xét như thế nào? Có gì không?” Mạc Kỳ Hàn nghiêm mặt nói.

“Để cho đệ vẽ dung nhan nàng kia đa, nếu không một hồi quên mất!” Lâm Mộng Thanh đứng dậy đi đến trước bàn, pha thuốc màu, mở giấy Tuyên Thành, dựa vào trí nhớ nghiêm túc vẽ.

Chờ hần vẽ ra, đưa cho Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn nhìn đến một khắc, vẫn cau mày lắc đầu không dứt, “Không biết! Ta chưa từng thấy qua nàng, cô gái này sẽ là ai chứ?”

“Sư huynh cũng không biết?” Lâm Mộng Thanh hồng mắt, uống công hần liều mạng?

Mạc Kỳ Hàn suy tư nói: “Ta mặc dù không biết, nhưng khẳng định có quan hệ cùng Mạc Kỳ Minh, có lẽ sẽ phải....”

253. Chương 254

Hoàng cung, trong ngự hoa viên, Lăng Tuyết Mạn vui mừng như chim nhỏ, gương mặt tươi cười, “Phụ hoàng, con đoán con của ngài nói không sai, vậy ban thưởng cho con đi?”

“Ừ, trẫm có nói không cho sao? Khi con quay về, trẫm sẽ sai người đưa đến Tứ Vương phủ.” Mạc Ngự Minh cười nói.

“Nhã Phi nói phần thưởng con mà thấy sẽ cao hứng, nhưng nếu ngài thưởng vàng bạc châu báu, con sẽ không cao hứng lắm, hiện tại con có bốn núi vàng, không lo không có tiền.” Lăng Tuyết Mạn muốn biết là ban thưởng cái gì có thể để cho nàng vui mừng!

“Bốn núi vàng?” Mạc Ngự Minh trợn mắt, “Có ý tứ gì?”

“Bốn người con của ngài đó, bọn họ đều thiếu nợ con tiếng đánh bạc, chỉ cần bọn họ đứng vững, lúc nào con cũng có thể đòi tiền. Cho nên phụ hoàng, ngài khẳng định còn phần thưởng khác đúng không?” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, rất là buồn bực.

Mạc Ngự Minh có chút kinh ngạc, lặng người hồi lâu, thần sắc trên mặt vô cùng phức tạp.

Giữ lại Lăng Tuyết Mạn, mấy đứa con trai của ông sớm muộn sẽ gây ra chuyện, trong mắt từng đứa một tựa hồ ngoài nha đầu này không nhìn thấy các cô gái khác, từ xưa sau khi trượng phu chết, nữ nhân tái giá huynh đệ của trượng phu không phải là không có, nhưng đây là hoàng gia a! Mà nha đầu này là vợ góa của Hàn Nhi, ông làm sao có thể không để ý tới nguyện vọng lúc lâm chung của Hàn Nhi đây? Huống chi, nếu nhắc tới chuyện này, mấy đứa con trai cũng tới tranh, ông nên đem nha đầu này gả cho người nào? Không phải càng thêm khiến cho huynh đệ bọn chúng gây rắc rối sao? Nếu như tình huống nghiêm trọng hơn, huynh đệ tương tàn.....

Mạc Ngự Minh không dám nghĩ tới, xem ra ban đầu hần dự đoán thật là chính xác, giữ lại nha đầu này, chính là gây tai họa! Nhưng nếu giết nàng.....

Ngưng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn trước mặt, hồi lâu, Mạc Ngự Minh thở dài, giết nàng, ông lại có chút không nỡ, thôi, xem lại tình hình đi!

“Phụ hoàng, ngài nói đi, có phải còn thứ khác hay không, ngài cố ý gạt con sao?” Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Ngự Minh như đi vào cõi thần tiên, không kịp đợi, lắc lắc cánh tay của ông.

“Hà?” Tâm tư của Mạc Ngự Minh bị kéo về, chậm rãi ghé mắt nhìn bàn tay nhỏ bé dầm lay động tay ông, khẽ nâng lông mày, “Cái nha đầu này thật đúng là gan lớn rất, đến trẫm cũng dám đối đãi như vậy?”

“Hắc hắc, phụ hoàng không nên hiểu lầm, Tuyết Mạn là tình thế cấp bách nha, ngài không nên tức giận, ngàn vạn lần không được tức giận, tức giận làm cho người ta già rất nhanh.” Lăng Tuyết Mạn cười, dời tay.

Một tiếng thở dài, Mạc Ngự Minh nhìn chung quanh náo nhiệt, tâm tư càng thêm vô cùng phức tạp. Thân thể của ông hình như cũng đã già đi, chuyện trao ngôi vua cũng bắt đầu phải làm, chỉ là, nhìn năm đứa con, nên lập ai đây?

“Phụ hoàng!”

Lăng Tuyết Mạn kêu rên lên, “Ngài nói đi!”

Mạc Ngự Minh bị cắt đứt suy nghĩ, nhìn Lăng Tuyết Mạn, đột nhiên hỏi: “Tuyết Mạn nha đầu, con đánh giá như thế nào về năm đứa con trai của trẫm? Về việc trị quốc thì sao?”

“Hà? Phụ hoàng, con quan tâm là con có thể có được phần thưởng gì, không phải.....” Lăng Tuyết Mạn buồn bực, ập a ập ứng nói.

“Trẫm muốn biết, con nói cho trẫm, trẫm sẽ nói cho con biết là phần thưởng gì.” Mạc Ngự Minh cười lên, giống như là tán gẫu cười giỡn bình thường.

“Ách, con.....” Lăng Tuyết Mạn xoa cằm, suy tư nói: “Phụ hoàng, ngài muốn hỏi con phương diện trị quốc, con thật sự không biết nhaa, ta cũng không rành bọn họ.”

“Không rành?” Mạc Ngự Minh nổi lên ba cọng gân đen trên trán, vô lực khoát khoát tay, “Thôi, trẫm hỏi con thật là đàn gảy tai trâu!”

“Hắc hắc, phụ hoàng..... vậy ban thưởng.....” Lăng Tuyết Mạn cười như tên trộm, vấn đề quan trọng như vậy, nàng không bỏ qua đâu, nàng cũng mặc kệ tương lai bọn họ ai làm hoàng đế, đều không có liên quan với nàng, nàng chỉ muốn ăn chơi thật đã, có một ngày có thể cùng tình nhân rời kinh thành, tiêu diêu tự tại tại sống qua ngày là tốt rồi.

Mạc Ngự Minh nâng chén trà lên chén khê nhấp một cái, lúc này mới thông thả ung dung nói: “Trong tháng ba, trẫm muốn đi hành cung Bắc Mục Hà ở mấy ngày, con có muốn đi theo hay không?”

“Hành cung Bắc Mục Hà? Ở nơi nào ạ?” Lăng Tuyết Mạn tò mò chép miệng.

“Tứ tẩu!”

Mạc Nhã Phi bỏ lại hai tiểu công chúa đi tới, xen vào nói: “Tẩu không biết hành cung Bắc Mục Hà sao? Đúng rồi, tẩu chưa có đi qua, bốn phía đều là thảo nguyên, tháng ba tháng tư chính là mùa hoa nở chim bay, trên thảo nguyên có rất nhiều dê bò, nuôi thả ngựa, còn có rất nhiều dòng suối nhỏ, chúng ta có thể cưỡi ngựa trên thảo nguyên, ha ha, dù sao có rất nhiều thứ để giải trí.”

“Có thật không? Vậy cũng quá tuyệt vời! Ta muốn đi!” Lăng Tuyết Mạn vừa nghe liền kích động, nhưng trong giây lát nàng liền nghĩ đến một vấn đề, nếu nàng đi, tình nhân làm sao bây giờ?

Tia do dự rơi này vào trong mắt Mạc Ngự Minh, không khỏi nghi ngờ nói: “Tuyết Mạn nha đầu, con lo cái gì?”

“A, không có, con, con là đang suy nghĩ..... Con đi Hiên nhi làm sao bây giờ?” Lăng Tuyết Mạn dưới tình thế cấp bách vội lôi Mạc Ly Hiên ra từ chối khéo.

“Ha ha, Hiên nhi cũng đi theo!” Mạc Ngự Minh cười khê.

“Vậy cũng tốt.” Lăng Tuyết Mạn giả bộ vui vẻ, vỗ tay cười nói, “Con đi tìm Hiên nhi.”

Trong ngự hoa viên nhìn một lần, không nhìn thấy bóng dáng của Mạc Ly Hiên, Lăng Tuyết Mạn liền chạy tới bên đình, đèn lồng ít đi, tương đối tối, xa xa, nàng tựa hồ nghe có giọng nói, vội đi vài bước, kêu lên: “Hiên nhi!”

Mạc Ly Hiên liếc mắt nhìn ba huynh đệ cùng cha khác mẹ vây ở trước mặt hắc, cắn môi, không có trả lời.

Ba đứa bé choai choai, một mười tuổi, một tám tuổi, còn có một mười hai tuổi, giờ phút này đang nhìn chằm chằm Mạc Ly Hiên, đứa lớn nhất nhỏ giọng nói: “Đi theo bọn ta!”

Mạc Ly Hiên im lặng không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm nó.

“Hừ, phụ vương coi trọng mẹ nuôi hồ ly tinh của ngươi, ngươi bây giờ cũng đủ lòng đủ cánh, khiến cho phụ vương luôn phải đi thăm ngươi, thuận tiện nhìn con hồ ly tinh kia, ngươi đi theo chúng ta!” Đứa mười tuổi ác độc nói xong, kéo lấy cánh tay Mạc Ly Hiên đi tới chỗ vắng vẻ.

Nó vừa lôi kéo, hai đứa kia liền tới giúp một tay, ba đứa lôi Mạc Ly Hiên đi về phía trước, bởi vì đều là từ 5, 6 tuổi đã luyện võ, cho nên đứa người kia gộp sức lại, Mạc Ly Hiên đánh không lại, cộng thêm nó nghe đến Lăng Tuyết Mạn đi tới bên này, liền cắn chặt môi, bị động đi theo ba huynh đệ.

“Hiên nhi!”

Lăng Tuyết Mạn chạy tới khi bọn nó sắp vượt qua cái đình, thấy cảnh đó, vội buột miệng kêu lên.

Mạc Ly Hiên cả kinh, vội vàng quay đầu lại, ba đứa nhỏ kia cũng quay người, ngay lúc này, Lăng Tuyết Mạn chạy tới, gào nhẹ nói: “Các người là ai? Lôi Ly Hiên làm gì?”

“Mẫu thân không có chuyện gì, ngài trở về trước, Hiên nhi sẽ về lập tức.” Mạc Ly Hiên giống như không có chuyện gì xảy ra, nhẹ nhàng cười một tiếng.

254. Chương 255

Lăng Tuyết Mạn nhú chặt chân mày, một cái nhìn chăm chăm sáu bàn tay vẫn nắm trên vai Mạc Ly Hiên, trường hợp này, nàng cũng không phải là ngu ngốc!

Sắc mặt Mạn Mạn trầm xuống, nhìn về phía ba đứa nhỏ kia, lạnh lùng hỏi: “Hỏi nữa các người một lần, các người là con nhà ai? Đây là đang ăn hiếp Ly Hiên sao?”

“Hừ! Hồ ly tinh, người không có tư cách hỏi chúng ta!” Đứa bé tám tuổi buông giọng non choẹt nói.

“Hồ ly tinh?” Lăng Tuyết Mạn chậm rãi nheo mắt, “Hiên nhi, nói ầu thân biết, đây là con nhà ai? Con có biết không?”

“Mẫu thân, con thật sự không có chuyện gì, ngài trước đi tìm hoàng cô Nhã Phi chơi, con lập tức tới tìm ngài ngay, được không?” giọng nói Mạc Ly Hiên có chút gấp gáp gấp.

Nghe vậy, mặt Lăng Tuyết Mạn trầm hơn, chợt nghiêng đầu lại, tức giận nói: “Hiên nhi, nói ầu thân biết, ba tiểu tử to gan lớn mật này rốt cuộc là ở trong phủ tên khốn kiếp nào? Dám khi dễ con ta, không muốn sống nữa sao?”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên muốn nói lại thôi, đang tự hỏi làm sao kêu Lăng Tuyết Mạn đi, thiếu niên 12 tuổi nghe lời Lăng Tuyết Mạn nói liền nổi giận, đánh một đấm về phía sau lưng Lăng Tuyết Mạn – lúc này đang đưa lưng về phía nó, Mạc Ly Hiên đứng đối diện đại ca của nó, nhìn thấy, vội duỗi tay ra đẩy Lăng Tuyết Mạn né tránh, cũng đập một cước vào bụng thiếu niên kia!

Lăng Tuyết Mạn lão đảo lui hai bước mới đứng vững, vội đi xem xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Mạc Ly Hiên đã cùng ba thiếu niên đánh cho, cục diện 3-1, thế nào cũng là Mạc Ly Hiên thua thiệt, Lăng Tuyết Mạn nóng nảy, không chút suy nghĩ liền nhào tới giúp một tay, Mạc Ly Hiên sốt ruột khó nén hờ: “Mẫu thân đừng tới đây!”

Lăng Tuyết bước hơi chậm lại, đại não thanh tỉnh một chút, nhìn đánh giá, võ công ba đứa trẻ này nếu như đánh riêng lẽ đều không phải là đối thủ của Mạc Ly Hiên, nhưng ba đứa liên thủ, rất lợi hại, nàng ngay cả một chút võ công cũng không hiểu, chỉ có thể giúp qua loa, nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ?

Bỗng dưng, trong đầu đột nhiên nghĩ đến Mạc Ly Hiên từng nói với nàng, lúc ở Nhị vương phủ, thường bị các huynh đệ do chính thất sinh ra khi dễ! Đúng rồi, nhất định là con của Mạc Kỳ Diễn tên khốn kiếp kia! Chúng nó đúng là ăn gan hùm mật gấu mới dám khi dễ Ly Hiên vốn đã là Tiểu Vương Gia!

Nghĩ như vậy, Lăng Tuyết Mạn xoay người chạy về, một hơi không nghĩ vọt vào Ngự Hoa Viên, lại nhất thời nhìn không thấy Mạc Kỳ Diễn ở nơi nào, chân như con ruồi loạn nhảy lên thời điểm, đột nhiên nghe được tiếng cười Mạc Kỳ Dục, vội đi xem, thấy ở bàn nhỏ cạnh khóm hoa cúc, mấy huynh đệ kia đang uống ly rượu!

Lăng Tuyết Mạn giận dữ sợ, xông tới, trong tay Mạc Kỳ Diễn cầm một ly rượu mới đưa đến khoe miệng, bị Lăng Tuyết Mạn thỉnh linh đoạt lấy, vút trên mặt đất, cũng nắm bàn tay to của hắn kéo đi, quát: “Đi theo ta!”

“Tuyết Mạn!” Mạc Kỳ Diễn đầy mê hoặc, một tiếng kêu ra, thân thể lại không động, bộ dáng kéo hắn như vậy, mấy đạo ánh mắt đã bắn qua ——

“Nhanh lên một chút, đi theo ta!”

Lăng Tuyết Mạn không để ý giải thích, liều mạng dùng đôi tay túm Mạc Kỳ Diễn, ánh mắt Mạc Kỳ Diễn nhanh liếc nhìn bốn người bên cạnh, đứng dậy, Lăng Tuyết Mạn cũng không buông tay, cứ như vậy dắt Mạc Kỳ Diễn xuyên qua Ngự Hoa Viên, không nhìn một đồng ánh mắt khiếp sợ, chạy hướng bên kia đình!

Vừa tiến vào chỗ tối, Mạc Kỳ Diễn mới kêu một tiếng, “Tuyết Mạn!” Liền nghe được thanh âm đánh nhau truyền đến, trong bụng căng thẳng, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Ngài nhanh đi xem!”

Lăng Tuyết Mạn lúc này mới buông lỏng tay, lại chạy về phía trước, Mạc Kỳ Diễn nhanh hơn nàng, dưới chân nhảy lên, liền đứng trước mặt nhìn bốn đứa con đánh nhau loạn xạ.

“Đang làm cái gì?” Một tiếng rống to, Mạc Kỳ Diễn tức giận dị thường, nhìn bốn đứa con của hắn, trong mắt bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Bốn huynh đệ bị Mạc Kỳ Diễn rống, sợ vội dừng tay, đứng thành một hàng, sợ hãi cúi đầu, “Phụ vương!”

“Nói! Tại sao đánh nhau? Dám ở trong cung đánh nhau, là muốn bị ăn hèo sao?” Mạc Kỳ Diễn lại quát.

Bốn huynh đệ đều cúi đầu, ba đứa kia là không dám nói, mà Mạc Ly Hiên là không muốn nói.

Lăng Tuyết Mạn liên tục chạy, hai chân có chút mềm nhũn, thấy ngừng đánh nhau, lại chạy vội tới trước mặt Mạc Ly Hiên, đôi tay chế trụ bờ vai của nó, nhìn nó có bị thương hay không, lo lắng hỏi: “Hiên nhi, bị thương chỗ nào rồi? Mau nói cho ta biết.”

“Không có, không có bị thương, mẫu thân đừng lo lắng.” Mạc Ly Hiên vẫn cúi đầu, thanh âm cũng là ghen ngào, đã bao lâu không có ai đáng vẻ như vậy giúp đỡ nó rồi? Lại đã bao lâu không có ai vội vã như vậy quan tâm nó có bị thương không?

“Hiên nhi, con không được gạt ta, ngẩng đầu lên cho ta nhìn xem.” Lăng Tuyết Mạn gấp, không thấy rõ mặt của Mạc Ly Hiên, liền vô cùng lo lắng dùng đôi tay nâng mặt của nó lên, mặc dù bên này hơi tối, nhưng nàng vẫn thấy rõ ràng màu đỏ bên khoe miệng Mạc Ly Hiên!

Thân thể run lên, ngón tay đưa tới, hắn là máu!

“Hiên nhi!” Lăng Tuyết Mạn sợ hãi kêu lên.

Giờ phút này Mạc Kỳ Diễn cũng nhìn thấy, vội muốn tới gần một bước nhìn, lại bị Lăng Tuyết Mạn mãnh liệt đẩy một cái, khiến cho hắn lui về sau một bước, hai mắt Lăng Tuyết Mạn đỏ tươi, ngược đầu lên tiếng bèn nhọn, “Tại sao? Tại sao muốn khi dễ Hiên nhi? Ba con chó này là người vợ nào của ngài sinh, ngài tìm ả lại đây cho ta, bao che con trai hành hung, nhục mạ huynh đệ, bà cô ta hôm nay muốn tính sổ cùng các người!”

Mạc Kỳ Diễn vội kêu một tiếng, “Tuyết Mạn”

“Không cho phép gọi ta!”

Lăng Tuyết Mạn rống giận, “Mạc Kỳ Diễn, ngài nói a! Bọn họ có phải do chính phi của a ngài sinh hay không? Không biết dạy con, là lỗi của cha, ngài cũng không trốn tội được! Dám dẫm thương con ta, ta và các người không xong!”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên mở miệng, trong hốc bò đầy nước, mới vừa rồi nếu không phải đại ca nó muốn đánh Lăng Tuyết Mạn, vì không để cho phụ vương nó thương tâm, nó sẽ không động thủ, nhưng chưa từng nghĩ ——

Mà Lăng Tuyết Mạn vừa nghe thanh âm nức nở của Mạc Ly Hiên, càng thêm đau lòng cùng tức giận, đá Mạc Kỳ Diễm một cước, khóc quát: “Hiên nhi ở nhà của ngài bị bao nhiêu khi dễ ngài biết không? Nó bây giờ là con ta rồi, chúng ta sống vui vẻ như vậy, nó là Tiểu Vương Gia, mấy đứa con súc sinh nhà ngài vẫn dám khi dễ nó? Mạc Kỳ Diễm, ta muốn đi đập vương phủ của ngươi, lôi Vương phi của ngài ra đánh!”

Mạc Kỳ Diễm để cho Lăng Tuyết Mạn đá, không nói một lời nhìn nàng phát tiết, ai ngờ, cái đứa con thấy hấn không đánh trả, mặc cho Lăng Tuyết Mạn đánh chửi, liền cùng nhau vọt tới, hô: “Không được làm nhục phụ vương ta!”

“Quỳ xuống!”

Mạc Kỳ Diễm rống ra, ba đứa ngẩn người, cũng không dám phản kháng, vội quỳ xuống tại chỗ, cúi đầu.

Lăng Tuyết Mạn dừng lại, quay người, cắn răng nghiến lợi nói: “Tốt, tỷ võ công đúng không? Lấy ba chọi một đánh con ta, lá gan các ngươi rất lớn, không biết thân phận của nó đúng không? Bốn vương phi hôm nay sẽ để cho ba con chó không biết sống chết các ngươi mở mắt, để cho các ngươi biết dám đánh con ta, dám mắng ta hồ ly tinh thì có kết quả gì!”

255. Chương 256

“Hiên nhi, kêu quản gia tìm thị vệ Hương Đàn Cư đến cho ta! Luận võ công, thị vệ Tứ Vương phủ ta là cao thủ! Ta không đánh các người kêu cha gọi mẹ, bà cô ta đổi sang họ các ngươi!”

Lăng Tuyết Mạn hùng hổ rống xong, lại đột nhiên nhớ lại, bổ sung thêm: “Còn mẫu thân các ngươi nữa! Dạy dỗ các loại súc sinh các ngươi không biết tình cảm huynh đệ, bà cô ta muốn đánh chết nữ nhân đàn độn kia! Còn phụ thân các ngươi nữa!”

Nói đến phụ thân bọn chúng, Lăng Tuyết Mạn mắt trừng mắt lạnh một cái nhìn trở về, “Ngài cũng không phải tốt lành gì!”

“Mẫu thân...” Mạc Ly Hiên chưa từng thấy qua Lăng Tuyết Mạn tức giận như thế, nhất thời giật mình. Mà khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Diễm không biết run rẩy thành bộ dáng gì nữa, nghe được Lăng Tuyết Mạn mắng hấn này nọ, nhưng lại im lặng, chỉ hơi giật mình nhìn nàng, không biết trấn an nàng thế nào cho tốt.

Thấy Mạc Ly Hiên đứng bất động, Lăng Tuyết Mạn tức giận chân một cái, “Hiên nhi, con còn nghĩ cái gì? Con không đi tìm quản gia, ta đi! Mạc Kỳ Diễm, không cho phép ngài thả ba thằng nhóc này rời đi, ta phải trừng trị con trai của ngài, rồi tới Vương phi tệ hại của ngài!”

Tiếng nói vừa dứt, Lăng Tuyết Mạn liền muốn chạy đi tìm người, kết quả mới chạy ra hai bước, phía trước đứng một loạt bốn nam nhân, đang kinh ngạc nhìn bọn họ bên này!

“Nhìn cái gì? Nhường đường!”

Lăng Tuyết Mạn đang nổi nóng, mặc kệ là ai đứng trước mặt, không chút khách khí quát.

“Ách...”

Bốn nam nhân đều tròn tròn mắt, Mạc Kỳ Dục nhớ lại một câu nói bọn họ nghe được, lúng ta lúng túng mở miệng nói: “Mạn Mạn, người gả cho Tứ ca, vốn là theo họ của chúng ta, cũng là cùng họ với lũ trẻ, không phải là họ Mạc sao?”

“Mắc mớ gì tới ngươi!” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy càng bực, ánh mắt giống dao nhỏ phóng về phía bốn nam nhân trước mặt này, một ngón tay chỉ ở giữa không trung, cảnh cáo nói: “Ai cũng không được cản ta! Còn có, thuận tiện cũng cảnh cáo các ngài, dạy dỗ cho tốt con của các ngài, ai dám thả chó điên ra cắn loạn người, khi dễ con ta, ta bắt các ngài trả nợ đánh bạc, tự mình tát mình một trăm bàn tay, cả đời không để các ngài yên!”

“Khụ khụ!”

Bốn nam nhân ho khan, Mạc Kỳ Lâm nghẹn đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Con ta mới hai tuổi, không tạo thành uy hiếp.”

“Con ta mới một tuổi, càng không có tính uy hiếp.” Mạc Kỳ Sâm thật quẫn nói.

“Khụ khụ, Mạn Mạn, ta còn chưa có con.” Mạc Kỳ Dục gãi cái ót, đen mặt.

“Hừ!” Lăng Tuyết Mạn bị sắc đỏ mặt, then quá thành giận trừng Mạc Kỳ Minh, “Con nhà ngài chắc là lớn đi? Ngài cam đoan cho ta!”

Mạc Kỳ Minh nhẹ nắm thành quyền, đặt ở bên miệng ho vài cái, mới lúng túng nói: “Tuyết Mạn, nàng đừng đổ lửa giận lên người chúng ta được không?”

“Sao?”

Lăng Tuyết Mạn trừng mắt, Mạc Kỳ Minh vội nói: “Được, ta cam đoan! Nàng yên tâm, nếu con ta dám lỗ mãng, nàng tìm ta tính toán!”

Lăng Tuyết Mạn giận dùm dùm đưa tay đẩy Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Sâm ra hai bên, tính tiếp tục tìm cao thủ của nàng, Mạc Ly Hiên cùng Mạc Kỳ Diễn đuổi theo, mỗi người giữ lại một cánh tay của nàng, đồng thời mở miệng nói: “Không được!”

“Không được cái gì!” Lăng Tuyết Mạn quay lại, tức giận dị thường, muốn thoát khỏi hai nam nhân một lớn một nhỏ, Nhưng, khí lực của nàng đối với bọn họ, chẳng là gì, nửa ngày động không được, càng lớn tiếng quát: “Buông tay!”

Không ai nghe lời nàng, ánh mắt Mạc Ly Hiên rất đỏ, vết máu ở khóe miệng đã được Mạc Kỳ Diễn dùng khăn lau cho, giờ phút này không hề chớp mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn bởi bản thân mình mà tức giận đỏ bừng mặt, dùng sức chớp mắt ép mắt nước mắt trở về, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, thôi, một chút thương tổn ngày mai sẽ tốt lắm, không cần gây chiến.”

“Cái gì một chút thương tổn? Đây không chỉ là con bị thương đơn giản như vậy, đây là tôn nghiêm, là bọn chúng không tôn trọng con! Măng ta hồ ly tinh, ta có thể không so đo, Nhưng bọn chúng khi dễ con, ta không thể nhịn! Huống chi bọn chúng không phải là lần đầu tiên khi dễ con đi? Bọn chúng từng hối hận sao? Bọn chúng có coi con là huynh đệ cùng phụ thân sao? Bọn chúng xem sự nhường nhịn của con là yếu đuối! Hiên nhi, chính là bởi vì con lần lượt thoái nhượng, mới cổ vũ bọn chúng, mới khiến cho bọn chúng không biết sợ như thế, ngay cả địa vị tiểu Vương gia của con đều không để vào mắt!” Lăng Tuyết Mạn thở phì phò, nói lời thắm thía lại cực kỳ đau lòng.

“Mẫu thân...”

“Tuyết Mạn!” Mạc Kỳ Diễn khó nén đau lòng nói: “Ta cũng không biết việc này, Hiên nhi chưa bao giờ nói với ta một chữ, hôm nay ta mới xem như đã biết, nàng yên tâm, Hiên nhi không chỉ là con trai của nàng, nó càng là con ta, ta sẽ cho nàng một câu trả lời thỏa đáng, cho Hiên nhi công bằng, ta hiện tại mang Hiên nhi về Nhị Vương phủ, vì nó chủ trì công đạo, ngày mai ta sẽ tự mình đem Hiên nhi đến trong tay nàng. Nàng nói đúng, không dạy con, là lỗi của cha, sai lầm của ta, ta nhớ kỹ, nàng trách móc ta thế nào cũng có thể, nhưng nàng bình tĩnh một chút, đừng tìm thị vệ đến, ta không phải đau lòng ba đứa con nghiệp chướng kia, cho dù nàng không đánh chúng nó, ta cũng trừng phạt chúng nó, mà thị vệ tới, nhất định sẽ kinh động phụ hoàng, gây rối ở trong cung, ai cũng không chịu nổi trách nhiệm, ngay cả nàng cũng sẽ bị phạt!”

“Đúng vậy, mẫu thân, phụ vương sẽ xử lý, ngài đừng làm phiền hà bản thân mình.” Mạc Ly Hiên vội vàng nói theo.

“Mạn Mạn, đừng hành động theo tình cảm, Nhị ca nói sẽ chủ trì công đạo, liên nhất định sẽ làm, người đừng liên lụy bản thân mình.” Mạc Kỳ Dục cũng khuyên nhủ.

Lăng Tuyết Mạn cắn môi không nói, cũng không nhìn bất luận kẻ nào, mặt không chút thay đổi.

Ánh mắt sắc bén của Mạc Kỳ Diễn đảo ra xa xa, quát: “Lại đây!”

Ba đứa kia quỳ trên mặt đất run lên, nhanh chóng đứng lên đi tới, lại quỳ xuống, nhỏ giọng kêu lên: “Phụ vương! Hoàng thúc!”

“Nói! Ai ra tay trước?” Cả tiếng nói và nét mặt Mạc Kỳ Diễn đều nghiêm túc hỏi.

“Mạc Ly Hiền!” Ba đứa trăm miệng một lời.

“Hiên nhi, là con sao?” Mạc Kỳ Diễn mềm giọng, “Con đừng sợ, có phụ vương ở đây, con cứ nói thật.”

Mạc Ly Hiền cắn răng một cái, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Mạc Kỳ Diễn nói: “Đại ca bọn họ không ngừng nhục mạ mẫu thân là hồ ly tinh, còn lôi kéo con đi chỗ tối động thủ, mẫu thân đuổi theo răn dạy bọn họ, đại ca liền ra tay muốn đánh vào lưng mẫu thân, con không muốn mẫu thân bị thương, liền đá đại ca một cước để bức lui, sau đó toàn bộ đánh nhau.”

“Cái gì?”

Các thanh âm kinh nghi đồng thời vang lên, bao gồm bốn người Mạc Kỳ Lâm, tất cả đều chìm sắc mặt.

Mạc Kỳ Diễn giận không thể nuốt, nâng tay quăng đứa con lớn nhất một cái tát, trách mắng: “Nghịch tử! Dám chửi trưởng bối, còn dám động thủ với trưởng bối? Các ngươi không muốn sống phải không?”

“Phụ vương!”

Ba đứa nhỏ sợ cúi rạp trên đất, đứa lớn nhất ôm mặt bị đánh sưng cũng không dám hó hé một tiếng.

256. Chương 257

Mạc Kỳ Diễn tức giận chẳng phải cho Lăng Tuyết Mạn xem, hắn thật sự giận không thể nuốt, hắn cũng không biết, mấy đứa con hắn lại xa lánh Ly Hiền một đứa mất mẹ như vậy! Bọn chúng còn dám lớn gan nhục mạ và động thủ với Lăng Tuyết Mạn, là ai dạy cho bọn chúng?

Sắc mặt tái xanh, hắn hung hăng nhìn ba đứa con quỳ trên đất, chậm rãi ghé mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại hướng bọn chúng ra lệnh: “Dập đầu thỉnh tội cho Tứ hoàng thẩm của các ngươi, đều tự vả miệng mười cái!”

“Vâng, phụ vương!”

Ba người kia đứa nhỏ dập đầu bồm bộp lạy ba cái, nói: “Tứ hoàng thẩm, cháu sai lầm rồi, thỉnh tứ hoàng thẩm thứ tội!” Nói xong, ‘bốp bốp’ bắt đầu tự mình đánh vào miệng mình.

Lăng Tuyết Mạn nghiêng mặt, như trước không nói, tiếng tát tai thanh nghe vào trong tai, lại hết sức chói tai, liền lạnh lùng mở miệng, “Ngày mai ngài đưa Hiền nhi cho ta, ta nghe lời giao cho ngài, nếu như ngài không cách nào làm cho ta vừa lòng, ta phải đi gặp phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng làm chủ!”

Tiếng nói vừa dứt, Lăng Tuyết Mạn vung tay áo, liền một mình rời đi.

Mạc Kỳ Diễn nhìn theo bóng lưng cô độc của nàng, trong lòng như bị phồng, cả đời có thể được một người bất kể hậu quả che chở như vậy, chính là đã chết cũng có thể nhắm mắt lại mà cười đi? Hắn, còn có cơ hội này sao?

Khe khẽ thở dài, Mạc Kỳ Diễn nói: “Tam đệ, Ngũ đệ, các đệ giúp ta xin phụ hoàng nghỉ, ta mang mấy đứa con hư đốn này đi về trước.”

“Được, Nhị ca đi thông thả!”

“Ừ.”

Lăng Tuyết Mạn đi rồi, Mạc Kỳ Dục muốn đi theo, Mạc Kỳ Lâm cũng muốn đuổi theo, cuối cùng đều không dám biểu lộ ra, bốn người đi trở về ngự hoa viên, gặp Mạc Ngự Minh giải thích đơn giản một chút, cũng thuận tiện cho thấy nguyên nhân Lăng Tuyết Mạn không để ý quy củ kéo Mạc Kỳ Diễn chạy đi, Mạc Ngự Minh tức giận, không nói gì thêm.

Một tiếng sau, Mạc Kỳ Minh lại ho khan không thôi, vì thế, hướng Mạc Ngự Minh xin nghỉ, ra cung về phủ.

Một mình Lăng Tuyết Mạn đi một chút, dừng một chút, lung tung không có mục đích, đi tới hồ Thúy Trà ngoài điện Thái Hòa, gió lạnh thổi, ngửi hương hoa, tâm hồn dần dần bình phục lại, ngồi xổm xuống ven hồ, ôm chặt hai chân, ánh mắt không chớp, chát chát, muốn khóc, lại không muốn làm cho người ta thấy bộ dáng nàng yếu ớt.

Bởi vì Ly Hiên, khiến nàng nhớ tới mẹ ở hiện đại, nàng xuyên qua, thân thể của nàng không biết chết chưa? Mẹ không biết ra sao? Không ai có thể nói cho nàng biết...

Đang lúc hỗn loạn, nàng lại nghĩ tới Ly Hiên, cũng nghĩ đến Tình nhân, nếu có một ngày, Tình nhân có thể mang nàng đi, Ly Hiên sẽ đi cùng nàng sao? Nếu ba người bọn họ có thể vui vẻ sống cùng một chỗ, về sau nàng sinh một đứa nhỏ, kêu Ly Hiên là ca ca, huynh đệ hoặc là huynh muội bọn chúng nhất định là tương thân tương ái...

Trong góc xó cách đó không xa, có một bóng dáng, không chớp mắt theo dõi nữ tử ngồi xổm ven hồ, trong mắt hiện lên phức tạp, tối nay nàng, đã thương tổn nặng nề, hắn còn muốn lợi dụng nàng sao? Lại dọa nàng sao?

Trên đời thật sự rất khó có 2 mẹ con giống bọn họ, không hề liên hệ máu mủ, lại thân thiết còn hơn những đôi mẹ con thật sự, sâu trong nội tâm âm u của hắn lại bị xúc động thật sâu, vì Ly Hiên, nàng ném đi bề ngoài nghịch ngợm gây sự, vươn đầy gai góc của nàng, không cho phép bất kỳ kẻ nào khi dễ Ly Hiên của nàng, tư thế liều mạng kia, hai mắt nhuộm đỏ kia...

Mạc Kỳ Minh do dự, chần chờ, lắc đầu một chút, cố xua đuổi lui thiện tâm hắn không nên có, chậm rãi suy nghĩ đến đêm hôm đó phụ vương hắn chết, bức họa mẫu thân trong phòng hắn, còn có lời nói phụ vương nói cho hắn từ lúc hắn còn nhỏ, Kỳ Minh, con nhớ kỹ, mẫu thân con là do người kia bức chết, hạnh phúc cả đời phụ vương đều hủy ở trong tay hắn, một nhà ba người chúng ta cách biệt âm dương, đều là bởi vì người kia, con nhớ kỹ, vĩnh viễn nhớ kỹ, giang sơn của hắn, niềm vui gia đình của hắn, đều là dẫm nát trên thống khổ của chúng ta...

Khuôn mặt lạnh lẽo bởi vì cảm xúc nội tâm dao động, mà trở nên vặn vẹo, trong bóng đêm, thân mình Mạc Kỳ Minh run rẩy, không! Hắn tuyệt không thể buông tha! Vô luận là ai, cũng không thể thay đổi thể diện hắn tí mĩ bày ra nhiều năm qua! Hắn muốn giang sơn, muốn hủy diệt hoàn toàn con người kia!

Tâm tư thay đổi thật nhanh, lại phát hiện nữ tử kia đứng dậy muốn rời đi, không chần chờ, hắn vung một hòn đá nhỏ kẹp chặt trông ngón tay, đưa vào nửa phần nội lực, đánh về phía mắt cá chân của nàng, đồng thời nhảy lên!

Trúng một cú, Lăng Tuyết Mạn cảm giác mắt cá chân đột nhiên đau một cái, thân mình mất thăng bằng, “A!” kêu sợ hãi một tiếng, ngã xuống đất!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một bóng dáng bay vút đến, một cánh tay trắng kiêu kịp thời nắm ở eo nhỏ của Lăng Tuyết Mạn, để cho nàng không có xui xẻo té xuống!

“Như thế nào? Không sao chứ?”

Một tiếng nói vang lên ở bên tai, Lăng Tuyết Mạn giật mình, tay vỗ ngực thuận khí, chuyển mắt, hơi có chút giật mình nói: “Tam Vương gia? Tại sao là ngài?”

“Ha ha, tại sao không thể là ta?” Mạc Kỳ Minh cười khẽ một chút, thu cánh tay về, chấp ở phía sau, lại không tự chủ được ho lên, mới nói tiếp: “Ta bị phong hàn vài ngày nay, vừa hướng phụ hoàng xin nghỉ, chuẩn bị xuất cung về phủ, có việc đi ngang qua nơi này một chút, đã thấy nàng té, liền muốn học Nhị ca anh hùng cứu mỹ nhân một lần, không từng nghĩ...”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc liền đỏ mặt, xin lỗi nói: “Ta không phải ý đó, ta chỉ là có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới bản thân mình sẽ xui xẻo khắp nơi, cũng không nghĩ tới sẽ có người cứu ta khắp nơi, thật không hiểu ông trời là đùa ta đâu, hay là đang thương ta.”

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Mạc Kỳ Minh hơi có chút kích động lại ho lên, “Tuyết Mạn, nói rõ nàng phúc lớn mạng lớn, vận khí không tính là kém.”

“Phải không? Haiz, Tam Vương gia ngài nhanh đi về đi, ngài bệnh chắc không thể ra gió, lúc trước mặt ta bị thương hàn, nằm trên giường mấy ngày, lại uống thiệt nhiều thuốc mới khỏe đó.” Lăng Tuyết Mạn cau mày nói.

“Ta... Khụ khụ...” Mạc Kỳ Minh muốn nói chuyện, lại ho càng thêm lợi hại, sắc mặt cũng có chút tái.

“Tam Vương gia, xe ngựa của ngài ở nơi nào? Ta đỡ ngài đi thôi, ngài phải nhanh trở về uống thuốc, nếu không bệnh nặng rất phiền toái.” Lăng Tuyết Mạn có chút lo lắng nói.

Trên trán Mạc Kỳ Minh hơi hơi rịn ra một chút mồ hôi, suy yếu cười, “Tuyết Mạn, nàng đối với người nào cũng đều thiện lương như vậy sao?”

257. Chương 258

Lăng Tuyết Mạn lắc đầu cười, đưa tay đỡ hần, nhẹ giọng nói: “Không phải, ta đâu có nhân ái như vậy? Ta là người mà ai tốt với ta, ta liền tốt gấp bội với người đó, ai khi dễ ta, ta khẳng định cũng sẽ không bỏ qua cho hần.”

Mạc Kỳ Minh được nàng dìu đỡ, bước chân đi theo con đường dự định của hần, cũng là đi rất chậm, rất chậm, khoảng cách gần trong gang tấc, hần có thể rõ ràng ngửi đến mùi thơm ngát trên người nàng, loại này mùi không phải mùi phấn son dung tục, mà là nhẹ nhẹ, như mùi hoa tự nhiên, trong nháy mắt hần lại dứt bỏ lý trí, tinh thần nhộn nhạo.

Hần bởi lời của nàng, lại một lần nữa trở nên không quả quyết, nàng lo lắng thân thể hần, quan tâm hần, coi hần như người đối xử tốt với nàng, giờ phút này, nàng tín nhiệm hần như vậy, vạn lần không nghĩ đến hần sẽ xuống tay với nàng...

“Tam Vương gia, đêm nay ta làm các ngài giật mình phải không? Ta biết, bộ dáng ta hung hăng không khác gì người đàn bà chanh chua, lời dơ bẩn gì ta cũng có thể nói ra, kỳ thực đây mới là bản tính của ta, các ngài nói ta thiện lương, nói ta thiện lương có thể tha thứ Ngô Đồng, nhưng ta chính là không thể tha thứ người khi dễ Hiền nhi, nội tâm mỗi người đều có một điểm mấu chốt không thể đụng vào, thân nhân của ta, chính là điểm mấu chốt của ta.”

Lăng Tuyết Mạn nói, mắt nhìn phía trước, trong hốc mắt dần dần lại đầy nước, dừng một chút, lại quật cường nói tiếp: “Nhưng ta không sợ các ngài chê cười, không sợ các ngài nói ta không thực nữ, không hiền đức, ta chính là một người như vậy, làm theo ý mình, ta cũng không để ý ánh mắt thế gian, mặc dù có hoàng quyền, mặc dù có nhiều giáo điều quy củ, nhưng bản tính ta khó dời, cũng không cách nào thay đổi.”

“Tuyết Mạn...” Mạc Kỳ Minh đột nhiên ngừng lại, nhìn nàng, trong mắt thoáng tối lại, cũng có chút lóe sáng, “Kỳ thực ta với nàng giống nhau, thân nhân cũng đúng là điểm mấu chốt trong nội tâm của ta, ai cũng không thể đụng vào.”

“Tam Vương gia, có phải ta gợi lên chuyện thương tâm của ngài không?” Lăng Tuyết Mạn nhìn biểu tình của Mạc Kỳ Minh, có chút bất an nhỏ giọng hỏi.

Mạc Kỳ Minh cười nhạt một tiếng, nhẹ lắc đầu, lại tiếp tục đi về phía trước, rất xa, một chiếc xe ngựa đứng có màn nhung xanh biếc chờ bên đường, một gã xa phu trung niên canh giữ ở bên xe, trên xe có chữ ‘Tam’ rất lớn.

“Tam Vương gia, đó là xe ngựa của ngài sao?” Lăng Tuyết Mạn chỉ tay hỏi.

Mạc Kỳ Minh nhìn xe ngựa, nhíu nhíu mày, có chút bồn chồn nói: “Ta không phải cho xe ngựa đứng ở cổng Thuận Đức sao? Sao lại ngừng ở đây?”

“Ách... Ha ha, dừng ở nơi này thì không cần phải đi xa.” Lăng Tuyết Mạn khẽ cười nói.

“Haiz, lũ nô tài càng lúc càng lớn mật, khi trở về ta phải giáo huấn họ, lập lại quy củ!” Mạc Kỳ Minh tức giận, sắc mặt trầm xuống, lại nhin không được ho khan.

Khi cách xe ngựa mười thước xa, Mạc Kỳ Minh thật sự ho khan không chịu được, hơi khom người, che miệng không ngừng ho, phu xe nhìn thấy, cuống quýt chạy tới, thay Lăng Tuyết Mạn đỡ Mạc Kỳ Minh, lo lắng nói: “Vương gia, ngài sao rồi?”

Thân mình Mạc Kỳ Minh có chút bất ổn, hơn một nửa sức nặng đều dựa trên người phu xe, phu xe khẩn trương vô cùng, “Vương gia, trên xe có thuốc, nô tài đi lấy cho ngài.”

Phu xe muốn rút người ra đi lấy, toàn bộ thân mình Mạc Kỳ Minh lại ngã vào trên người hắn, làm hắn động không được, Mạc Kỳ Minh đã ho đến giống như phổi sắp vỡ ra, khuôn mặt đỏ bừng, trên trán mồ hôi dày đặc.

Lăng Tuyết Mạn thấy thế, cũng lo lắng không thôi, nhìn nhìn xe ngựa, nói: “Phu xe, người chiếu cố Vương gia, ta đi lấy thuốc, ở trên xe ngựa sao?”

“Cảm ơn Tứ Vương phi! Thuốc ở trong hộp gấm trên xe ngựa.” Phu xe cảm động đến rơi nước mắt nói.

“Được, Tam Vương gia ngài kiên trì một chút, ta lập tức tới ngay.”

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, liền nâng váy vội vàng chạy tới xe ngựa, leo lên, bởi vì trời lạnh, ngoài toa xe che màn nhung xanh biếc thật dày, nhắc màn lên, dùng sức đẩy cửa xe ra, Lăng Tuyết Mạn không hề cảnh giác chui vào xe ngựa, nhìn thấy hộp gấm, sắc mặt vui vẻ, liền đưa tay đi lấy, đột nhiên nhìn đến một cái bóng, đang lúc sinh lòng kỳ quái, miệng mới mở, phía sau cổ liền truyền đến một cảm giác đau đớn, trước mặt bỗng tối sầm, cảm đầu ngã quỵ trên sàn xe!

Ngay sau đó, trên xe nhảy xuống một nữ tử, tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, dung mạo đẹp dễ, chính là ánh mắt cùng biểu tình quá mức lạnh lùng, nhếch môi, đặt Lăng Tuyết Mạn trên ghế, sau đó hai ngón tay điểm huyệt ngũ của nàng, làm cho nàng hoàn toàn mê man.

Môi đỏ mọng gợi lên một nụ cười lạnh, nữ tử thô lỗ dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ quần áo của Lăng Tuyết Mạn, lấy đi nữ trang trên tóc nàng, sau đó cởi áo của mình, đổ đồ cho Lăng Tuyết Mạn, lại từ trong hộp gấm lấy ra một cái gương, soi vào, phục sức y hệt Lăng Tuyết Mạn.

Cuối cùng, từ trong lòng áo lấy ra một cái hộp gấm rất nhỏ, mở ra, một mặt nạ da người mỏng như cánh ve xuất hiện trong tay, đây là nàng ngày đó cẩn thận quan sát dung mạo Lăng Tuyết Mạn rồi tỉ mỉ chế tác, soi vào gương, cẩn thận đem mặt nạ dán trên mặt, ngay lập tức một chị em song sinh của Lăng Tuyết Mạn xuất hiện ở trong gương.

Cầm thuốc, mở cửa xe, nữ tử chậm rãi xuống xe, động tác và biểu tình đều không khác Lăng Tuyết Mạn, chỉ thấy nàng vừa xuống xe ngựa, liền sốt ruột chạy đến gần Mạc Kỳ Minh đã ngồi xổm xuống ho khan không thôi.

Bởi vì quá mức sốt ruột, thanh âm cũng lớn hơn, “Tam Vương gia, thuốc đem đến rồi!”

Tiếng nói này, ai cũng không thể nghe ra khác thường, ngay cả hai người Vô Ngân Vô Giới luôn luôn ẩn ẩn từ một nơi bí mật gần đó theo dõi bảo hộ Lăng Tuyết Mạn cũng không thấy có gì không thích hợp.

Nữ tử chạy tới trước mặt, vội đem thuốc đưa tới trong tay Mạc Kỳ Minh, thân thiết nói: “Tam Vương gia, mau uống thuốc đi, uống thuốc rồi sẽ khá hơn một chút.” Mạc Kỳ Minh cảm kích ngược mắt, miễn cưỡng cười cười ra vẻ vô sự, nói: “Tuyết Mạn, cảm ơn nàng, khiến nàng vất vả đi một chuyến, thân thể ta, thật không chịu nổi rồi.”

“Tam Vương gia, ngài đừng nói như vậy, ta cũng xem ngài như bằng hữu thôi, đừng khách khí với ta. Nhanh uống thuốc trước đã.” Nữ tử hơi chút oán hận, thúc giục Mạc Kỳ Minh, ánh mắt cùng ngữ khí tương tự Lăng Tuyết Mạn chừng chín phần.

258. Chương 259

Mạc Kỳ Minh uống hai viên thuốc, bệnh tình quả nhiên tốt hơn một chút, lấy khăn lau mồ hôi trên trán, được phu xe đỡ đứng dậy mới nói: “Tuyết Mạn, nàng trở về đi, ta đi rồi.”

Đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã thị vệ phi nước đại tới, chấp tay nói: “Nô tài ra mắt Tam Vương gia! Bái kiến Tứ Vương phi! Tam Vương gia xin dừng bước!” Nói xong liền dừng lại, bám vào trên lỗ tai Mạc Kỳ Minh nhỏ giọng rỉ tai vài câu, Mạc Kỳ Minh cau chặt mày, trầm giọng nói: “Được bốn vương đã biết, người lui ra đi!”

“Vâng, nô tài cáo lui!” Thị vệ kia hành lễ, liền rút lui

Mạc Kỳ Minh lại nhìn về phía nàng, mỉm cười nói: “Tuyết Mạn, ta tạm thời có việc gấp phải xử lý, nàng đi ra lâu như vậy, Nhã Phi sẽ sốt ruột, nhanh về ngự hoa viên đi thôi.”

“Ta đã biết.” nữ tử gật đầu

“Tuyết Mạn đi đường cẩn thận chút, đừng để bị vấy vương chân nữa.” Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng dặn dò.

Nàng thản nhiên cười, “Biết rồi, Tam Vương gia, ngài cũng thật dài dòng, ta đi rồi chính ngài chú ý thân thể đi.” Nói xong, vẫn hoạt bát chớp mắt một cái, sau đó xách váy đi đến ngự hoa viên.

Chỉ dừng ở tại chỗ nửa phút, thấy nàng đi xa, xe ngựa cũng đã chạy tới, thế này mới cất bước, khom người ho nhẹ, đi đến rất nhanh, liền biến mất ở trong bóng tối. Mạc Kỳ Minh lên xe, nhìn về phía phu xe nói: “Chút nữa người đem ngựa xe chạy trở về đi, bốn vương lát sau cười ngựa hồi phủ.”

“Vâng, Vương gia!”

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lóe ra, cũng là cười lạnh.

Ai lại biết có một âm mưu tử mị đang lặng lẽ bày ra.

Một chỗ khác, Vô Ngân hơi nhú mày nhẹ giọng nói: “Vô Giới, huynh đi theo bảo hộ Vương phi đi, chủ tử dặn dò không thể rời Vương phi một bước, ta đi theo dõi người nọ xem sau khi Lâm công tử rời đi, người nọ sẽ có phản ứng gì!”

“Được, làm việc cẩn thận.” Vô Giới gật gật đầu, rất nhanh đi dọc theo ngự hoa viên.

Vô Ngân phóng theo hướng Mạc Kỳ Minh biến mất.

Mà các hoạt động ở Ngự hoa viên sau khi Lăng Tuyết Mạn trở về không bao lâu, Mạc Ngự Minh liền tuyên bố chấm dứt.

Quản gia tới đón Lăng Tuyết Mạn lên xe ngựa, sau đó liền từ từ chạy về Tứ Vương phủ.

.....

Đêm đen như mực.

Tứ Vương phủ, Cúc Thủy Viên.

“Vương phi ngài đã trở lại! Ngài đã đói bụng chưa, muốn dùng chút điểm tâm rồi tắm rửa hay không?” Xuân Đường tới nghênh tiếp, cười hỏi.

Lăng Tuyết Mạn mệt mỏi lắc đầu, nở nụ cười tươi tắn nói: “Không xong, ta mệt hết sức, chỉ muốn ngủ.” nói xong liền ngáp một cái thật to, đi đến trên giường.

“Vậy nô tì lập tức bưng nước đến hầu hạ Vương phi rửa mặt đi. Vương phi là hiện tại tắm rửa hay là sáng mai tắm rửa a?” Thu Nguyệt mang quần áo sạch của Lăng Tuyết Mạn đặt trên tủ đầu giường hỏi.

Lăng Tuyết Mạn dúi đầu vào đệm giường ngủ, liên tục nói: “Đều không cần. Ta hiện tại nhắm mắt lại là có thể ngủ ngay. Chờ sáng mai rồi nói sau. Các người mặc kệ ta, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đành phải nói: “Vâng, Vương phi, nô tì cáo lui!”

Cùng một thời gian, ở Hương Đàn Cư.

Trong phòng mờ mịt hơi nước, Mạc Kỳ Hàn ngồi ở thùng tắm hơi, nhắm mắt dưỡng thần, Vô Cực cầm khăn mặt lau chùi thân thể cho hắn.

Tóc đen rối tung buộc lên một phần, còn lại tùy ý tán ở trên vai, trên mặt tuấn mỹ tà tứ lại có chút lười nhác, khắp nơi lộ ra cuồng ngạo không kiềm chế được, ngón tay dài khớp xương rõ ràng bưng một chén trà nóng lên, phóng tới bên môi, động tác tao nhã khẽ nhấp một cái, nhớ tới Lăng Tuyết Mạn uống trà cơ bản đều là chảy tràn ra miệng, bất giác tràn ra tươi cười. Thật sự là không rõ vì sao hắn xuất thân cao nhã như vậy, thế nào lại ham mê nha đầu cầu thả hành vi thô lỗ đâu!

Một tiếng ‘chủ tử’, Mạc Kỳ Hàn chậm rãi mở mắt, Vô Giới đứng trước mặt khẽ cúi đầu, “Chủ tử, Vương phi đã hồi phủ.”

“Ừ, không xảy ra chuyện gì chứ?” Mạc Kỳ Hàn hỏi.

“Hồi chủ tử, tiểu Vương gia bị ủy khuất, bị các thiếu gia cái của Nhị Vương phủ đánh chửi, Vương phi rất tức giận, náo loạn một hồi với Nhị Vương gia, tiểu Vương gia được Nhị Vương gia mang về Nhị Vương phủ, sau đó Vương phi đi hồ Thúy Trà giải sầu, bị vấp vấy té, được Tam Vương gia đỡ. Bệnh của Tam Vương gia xem ra không nhẹ, Vương phi đỡ Tam Vương gia đi đến cổng Thuận Đức, sau đó hình như Tam Vương gia có việc đột xuất đi không được, Vương phi liền trở về ngự hoa viên, nô tài luôn luôn đi theo Vương phi, Vô Ngân đi theo dõi Tam Vương gia.”

Mạc Kỳ Hàn trầm ngâm nửa ngày, mắt thâm thúy nhìn một chỗ, thâm u không thấy đáy.

“Vô Cực, chặt chẽ chú ý hướng đi của Vô Ngân, bản vương tổng cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy!”

“Vâng, chủ tử!”

Môi lạnh cong lên, ánh mắt sắc bén, “Vô Giới, phân phó toàn bộ ám vệ luôn chuẩn bị đợi lệnh, hành tung Mộng Thanh đã lộ, theo tâm tư kín đáo của người nọ, nhất định còn có động tác kế tiếp, chúng ta phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện!”

“Vâng, chủ tử!”

Lúc này, Thu Nguyệt đi tới, bấm bảo tình huống của Lăng Tuyết Mạn.

“Chủ tử, Vương phi đã nghỉ ngơi.” Thu Nguyệt đứng ở cạnh cửa, cung kính bẩm báo.

“Ừ, người thấy tâm tình Vương phi như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn nhè nhẹ hỏi.

Thu Nguyệt nhìn Mạc Kỳ Hàn nói: “Hồi chủ tử, Vương phi vừa về đến đã nói mệt, đến rửa mặt chải đầu đều không có, liền đã ngủ.”

“Vậy Vương phi không có gì dị thường sao?” Mạc Kỳ Hàn lại hỏi

Thu Nguyệt lắc đầu, “Hồi chủ tử, nô tì nhìn không ra, ngoại trừ cảm xúc thoát nhìn có chút mất mát, thì không có gì.”

“Ừ, lui ra đi.”

Một chén trà nóng toàn bộ nhập hầu, Mạc Kỳ Hàn mới đứng lên, mặc y phục, chậm rãi đi đến trước giường, mở đường hầm lặc mình tiến vào.

.....

Trong phòng ngủ, nữ tử dịch dung nằm ở trên giường nhắm mắt lại giả bộ ngủ dưỡng, nhưng luôn thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài, mà tay phải nắm độc châm đã chuẩn bị tốt, cổ tay cũng quấn hai sợi dây rất nhỏ, dưới gối cũng bị nâng giấu vào một cây chùy thủ sắc bén đến cực điểm.

Theo chủ tử suy tính, tối nay tất sẽ có người đến tìm Lăng Tuyết Mạn, hơn nữa cũng hẳn là người ẩn phía sau Lăng Tuyết Mạn, cũng có khả năng chính là mục tiêu của bọn họ!

Bất thành linh nữ tử khép chặt hai tròng mắt, càng căng thẳng, trong phòng này có thêm hô hấp của một người!

259. Chương 260

Mạc Kỳ Hàn đứng ở trước vách tường, đề cơ quan xuống, nhìn khắp phòng tối tăm, nghe tiếng hít thở vững vàng kia, khoe môi gợn lên một chút độ cong xinh đẹp.

Biết tâm tình nàng đêm nay không tốt, biết nàng đang ngủ, Mạc Kỳ Hàn liền nhẹ bước chân, không có phát ra tiếng vang vòng qua bình phong, đứng trước giường

Trên cửa còn treo một tấm màn, ánh trăng không tiến vào, trên giường cũng tối hết sức, hắn muốn xem xem nàng có phải đã khóc không, liền từ trong tủ đầu giường cầm đá đánh lửa, châm sáng, tư thế ngủ của nàng đột nhiên rất đoan chính, trên hai gò má cũng không có dấu vết đã khóc, hai mắt nhắm chặt, thùy dung thật yên ổn.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, hoàn hảo, tốt hơn so với hắn dự tính, đại khái chút nữa chui vào trong lòng hắn khóc đi, ha ha.

Hơi hạ mắt, Mạc Kỳ Hàn tính thổi tắt lửa lên giường, mà nữ tử ngủ say lại đột nhiên mở mắt, nhìn về phía hắn, ánh nến tạo bóng ở trên mặt của hắn, khiến cho ả không thể thấy rõ ràng dung mạo nam tử trước giường, nhưng hình dáng kia lại tựa hồ có chút quen thuộc

Đây bất quá là chuyện trong hai giây, Mạc Kỳ Hàn không chút do dự một ngụm thổi tắt lửa, cũng nhú mày nói: “Mạn Mạn, sao đột nhiên tỉnh rồi?”

Nữ tử không dám tùy tiện xưng hô, sợ nhỏ cổ động rắn, liền nhẹ nhàng cười, “Chàng đã đến rồi!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn nhú mi, đi tới trước giường ngồi xuống, không vui nói: “Mạn Mạn, nàng đêm nay rất cuộc sao vậy? Thế nào đến cái xưng hô cũng không có? Làm cho người ta nghe ngọt ngào!”

Khuôn mặt nữ tử trên giường nhìn như bình thản, nội tâm lại sớm là kích động vạn phần, dung mạo ả không thấy rõ ràng, nhưng thanh âm này nàng tuyệt đối quên không được, chính là hắn!

Nghe hắn nói một tràng, lời thân mật, còn có một câu lộ thân phận hắn vừa nói, càng làm ả có thể xác định hắn là biết Tứ Vương phi!

Này tiếng nói nghe được Mạc Kỳ Hàn trong lỗ tai, cũng không có gì dị thường, theo thói quen không có trực tiếp lên giường, mà là đang bên giường ngồi xuống, đưa tay khê xoa cái trán của nàng, ôn nhu nói: “Mạn Mạn, không cần vì Ly Hiên mà thương tâm, nhà dân chúng tầm thường, cũng là mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc, hưởng chi sinh ở hoàng gia đây? Hưởng hồ, Ly Hiên cơ bản đã rời Nhị Vương phủ, nó đã có địa vị tôn quý Vương gia, sau khi nàng náo loạn đêm nay, những huynh đệ kia của nó sẽ không dám lại khi dễ nó.”

Ngón tay vỗ về cái trán nàng đột nhiên ngừng lại, cứng ngắc trong nháy mắt, tâm tư biến đổi nhanh chóng, biểu tình trên khuôn mặt tuấn tú lại chưa từng biến hóa, trong mắt cũng nhu tình như nước, vén chắn lên, nắm tay nàng, tiếp theo nhẹ mềm giọng dỗ dành: “Mạn Mạn, cao hứng một chút, ta thích xem bộ dáng nàng vui vẻ.”

Bàn tay to vuốt ve lòng bàn tay nàng, vết chai rất nhỏ trong lòng bàn tay làm ánh mắt Mạc Kỳ Hàn chợt lóe, trong mắt thâm thúy trầm xuống, bên môi vẫn tràn đầy tươi cười, “Mạn Mạn, hôm nay là do tâm tình không tốt, hay là buồn ngủ? Sao quần ngoài cũng không cởi đã đi ngủ rồi? Ha ha, đang chờ bản công tử hầu hạ nàng sao?”

Khi nói chuyện, bàn tay to chưa cởi vạt áo trên eo nàng, mà là sờ về phía đùi phải của nàng, tâm tình sung sướng nói: “Đến, trước cởi đã, nàng lười nha đầu này, không cho nha hoàn hầu hạ, là muốn làm cho ta cởi sao?”

Trong bóng tối, nữ tử ngồi dậy, kiều mị gọi một tiếng, “Vương gia phu quân, đừng nóng giận thôi, vậy cho Mạn Mạn hầu hạ chàng cởi áo được không?”

Nữ tử đến gần một bước, nụ cười trên mặt trong bóng đêm sáng rọi loá mắt, môi đỏ mọng khê mở, từ khi nói ra một cái chữ ‘Vương’, hai sợi dây trên cổ tay đã kéo căng, nhắm thẳng mặt Mạc Kỳ Hàn!

Bàn tay nắm bật lửa của Mạc Kỳ Hàn chợt co rút nhanh, lặng yên không một tiếng động đem nội lực ngưng tụ giữa năm ngón tay, bên môi lại vẫn tràn ra tươi cười, “Tốt, Mạn Mạn thực ngoan!”

Mà Mạc Kỳ Hàn ở ngoài dự định của ả, thân hình đột nhiên động, làm sợi dây đoạt mệnh của ả thất bại, cả người hấn lui tới bình phong chỗ, bỗng nhiên thân ảnh màu lam như một con giao long bay lên, kèm theo một chưởng mạnh mẽ phản kích đến!

“A!”

Sợ hãi kêu một tiếng, ả nhảy lên, phóng độc châm về phía Mạc Kỳ Hàn

Mạc Kỳ Hàn cười lạnh một tiếng, chẳng những không tránh, ngược lại thẳng tắp đón nhận, tại lúc độc châm cách ngực hắn một tấc, tay phải liền đánh ra một chưởng sắc bén, khiến cho kia độc châm bay ngược trở về!

Một chiêu này lấy đạo của người, trả lại cho người, nàng kia thế nào cũng không nghĩ ra, dù là tốc độ của ả rất nhanh, nhưng Mạc Kỳ Hàn được truyền nội công vô thượng bốn mươi năm của Thiên Cơ lão nhân, chẳng lẽ công lực của nàng có thể ngăn cản?

Mạc Kỳ Hàn cười lạnh một tiếng, “Chết đã đến nơi, còn cố chống trả?”

Nói xong, không chút khách khí hạ sát chiêu, chiêu chiêu tàn nhẫn, từng bước ép sát, tiếng động đánh nhau vang vọng ở trong phòng ngủ, ám vệ không được mệnh lệnh, đều không động, cũng là tùy thời chuẩn bị nghe lệnh, phá cửa sổ mà vào!

“Bốp bốp!”

Liên tiếp hai chưởng vỗ vào đầu vai ả, Mạc Kỳ Hàn bay lên đá một cước, ả rơi tới góc giường, phun ra một ngụm máu tươi, mà thân ảnh màu lam lại lấy tốc độ cực nhanh đột nhiên phóng tới trước mặt, hai ngón tay hạ xuống, điểm trúng huyệt ả, làm cho ả không cách nào nhúc nhích!

260. Chương 261

Mạc Kỳ Hàn cười rét lạnh, vỗ tay ba cái, sau hai giây, vỗ tay ba cái lần nữa, Xuân Đường vội lắc mình đi vào, nghe được ám hiệu, nàng liền biết đã xảy ra chuyện, vừa tiến đến, vội lên tiếng: “Chủ tử, có nô tỳ!”

“Thấp sáng nển, mang nữ nhân kia tới!” Mạc kỳ rét lạnh nói.

Xuân Đường đốt nến, ánh sáng chậm rãi lan tràn, ánh trên gương mặt nàng quen thuộc!

“Chủ tử! Vương phi nàng.....” Xuân Đường kêu lên một tiếng.

Mạc Kỳ Hàn đã sớm quay lưng, bỏ lại một câu, “Ả không phải vương phi!” Sau đó liền cất bước đi về phía vách tường, mở cơ quan, đi vào.

Xuân Đường khiếp sợ, không dám chần chờ, lôi cổ áo của nữ nhân kia kéo vào đường hầm.

Hương Đan Cư.

Bên trong nhà, Lâm Mộng Thanh, Thiên Cơ lão nhân, Vô Cực, Vô Giới tất cả đều kinh ngạc nhìn ‘Lăng Tuyết Mạn’ bị Xuân Đường mang từ đường hầm vào, ném xuống đất!

Không đợi đợi người hỏi han, Mạc Kỳ Hàn tiến lên một bước, đưa tay tháo mặt nạ da người trên mặt ả, cúi kính hỏi: “Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn hiện ở nơi nào? Nói!”

Ả ngừng mắt nhìn gương mặt trên cao nhìn xuống, đủ để khuynh đảo chúng sinh của Mạc Kỳ Hàn, chậm rãi cười cười, “Quả nhiên là ngươi! Bảy năm rồi, Tứ Vương Gia so với bảy năm trước càng thêm thành thực chừng chạc, tâm cơ thâm trầm rồi!”

Mạc Kỳ Hàn hí mắt một cái, lạnh lùng nhếch môi, “Ngươi chính là nữ nhân bảy năm trước hạ độc Bồn vương? Ngươi tên là — Tang Phượng! Ở Miêu Cương học tập cổ độc vu thuật ba năm, vào tám năm trước

giả làm nữ tử gặp nạn, hạ độc thái tử, lại một năm sau giả trang ca kỹ tới Tứ Vương phủ hiến vũ, dùng rượu độc mê hoặc Bồn vương, đưa cho Bồn vương uống, có đúng hay không?”

Ả ngăn người, tiếp theo giật mình nhìn Mạc Kỳ Hàn, giọng nói đã khôi phục tiếng của ả, “Làm sao người biết rõ ràng như thế?”

“Người hạ độc huynh đệ chúng ta, là do ai sai khiến?” Mạc Kỳ Hàn lại lạnh giọng hỏi tiếp, mọi người chung quanh đều im thin thít theo dõi.

“Tứ Vương Gia không phải rõ ràng sao? Lai lịch Tang Phượng bị Tứ Vương Gia điều tra rõ ràng như thế, Tứ Vương Gia còn phải hỏi Tang Phượng là chịu người nào sai khiến sao?” Miệng Tang Phượng tràn vết máu, ngược đầu, nhìn Mạc Kỳ Hàn, gương mặt lại tràn đầy tươi cười.

“Hừ! Đó là không sai! Tang Phượng, Bồn vương hỏi nữa người một lần, Tứ Vương phi ở nơi nào?” Giọng nói Mạc Kỳ Hàn lạnh như băng, một đôi mắt lèo cơ hồ muốn lập tức hạ lệnh lăng trì nữ nhân trước mắt này.

Tang Phượng lại chỉ im lặng không trả lời, cho dù bị lọt vào tay kẻ địch ả vẫn không muốn khai ra, sợ ảnh hưởng đến kế hoạch của chủ tử ả.

Mạc Kỳ Hàn sốt ruột, tức giận đập mạnh vào người ả, nói: “Người không khai, ta cho người chết không toàn thân!”

“Nhiệm vụ thất bại, người cho rằng ta có thể sống sao? Rơi vào trong tay người, ta chết, trở về phục mệnh, ta cũng chết!” Tang Phượng ngã xuống đất, khoe miệng tràn máu càng nhiều hơn, nhưng vẫn là cười, trong tươi cười lại có bi thương vô hạn.

Môi rét lạnh của Mạc Kỳ Hàn cong lên, lạnh lẽo thâm trầm nhìn ả, “Người không sợ chết? Bồn vương có một trăm loại phương pháp thể có để cho người sống không bằng chết!” Nói xong, hắn biết có dây dưa với ả cũng vô ích, chỉ có thể tự mình tìm chỗ của Lăng Tuyết Mạn thôi.

Lúc này có thị vệ vào báo, Vô Ngân truyền tin về, cho biết Tam Vương Gia đang ở một biệt viện ngoài thành cách ba mươi dặm về hướng tây nam, cho nên, hắn quả quyết ra lệnh: “Xuân Đường Thu Nguyệt, Mộng Thanh, các người canh giữ cho kỹ nữ nhân này, chờ Bồn vương trở lại sẽ dọn dẹp ả! Vô Cực, Vô Giới, sư phụ, chúng ta lập tức đi!”

Bóng đêm mịt mờ, ba mươi con ngựa phi nước đại trên ngã tư đường, mỗi người trên ngựa đều mặc trang phục màu đen, dùng khăn đen che mặt, chạy tới cửa thành, quan binh thủ thành cuống quýt đi cản, người thủ lĩnh giơ tay ném ra một lệnh bài, thanh âm lạnh như băng, “Đội thị vệ Hương Đàn Cư của Tứ Vương phủ ra khỏi thành làm việc, mở cửa!”

Vừa nghe Tứ Vương phủ, hơn nữa vừa nghe Hương Đàn Cư, nữa vừa nhìn miếng kim bài do hoàng thượng ban cho, quan thủ thành binh không có hai lời, cuống quýt mở cửa thành ra, cho họ đi ra ngoài.

261. Chương 262

Ngoại ô, ở bên trong một tòa biệt viện bình thường, đội ngũ thiết huyết sát thủ ẩn nấp, bọn họ phân bố ở các góc, từng đôi mắt lạnh huyết như bầy sói đói khát tìm kiếm đồ ăn, ác độc, vô tình.

Mà ở bên trong, chỉ có ba gian phòng lóe lên ánh nến, hai gian nhà chính, một gian phòng ngủ.

Ở bên trong phòng ngủ, trong màn lụa trắng, trên giường rộng rãi mềm mại, một nữ tử đang nằm, hai mắt nhắm nghiền, trên người đắp chăn gấm màu đỏ ửng, che kín tới dưới cổ nàng.

Bên giường một nam tử đang ngồi, quần áo trắng, áo choàng màu đen, dùng cái khăn đen che mặt, chỉ chừa một đôi mắt hẹp dài thâm u, làm cho người ta nhìn không thấy nửa phần bộ dáng của hắn.

Giờ phút này, đôi mắt chớp một cái nhìn vào thiên nhan tuyệt sắc trên giường, lẳng lặng không biết suy nghĩ cái gì.

“Tuyết Mạn”

Thì thềm một tiếng, Mạc Kỳ Minh vươn tay, ngón tay thon dài chạm nhẹ thượng gương mặt nàng, chậm rãi di động dọc theo ngũ quan của nàng, lướt qua cái trán, lông mi, đôi mắt, cái mũi, sau đó đứng ở trên cánh môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cứ như vậy nhìn nàng một lát, dưới đáy lòng hô mỗi một tiếng tên của nàng, Tuyết Mạn, Mạn Mạn...

Cúi người, hần kéo khăn che mặt xuống, chậm rãi dán lên môi nàng, chỉ nhẹ nhàng hôn nàng một cái, hần liền thẳng người lên, rất sợ mình không kịp hãm được, vừa hôn liền lại luyến tiếc dời đi.

Một lần nữa kéo khăn che mặt lên, hần hít sâu một hơi, vén chăn lên, lại nhìn nàng hồi lâu, mới đem bàn tay to bỏ vào trên eo nàng, kéo của nàng vạt áo lên, lại lại chần chờ.

Ánh mắt dừng ở khuôn mặt như ngọc của nàng, tim hần đột nhiên run lên một chút, tiện đà ngón tay co lại, phút chốc buông lỏng vạt áo của nàng.

Hần đang làm cái gì? Hần kết quả đang làm cái gì?

Nàng lo lắng hần cảm mạo, không chút e ngại giúp đỡ hần, nàng nói xem hần là bằng hữu, hần lại đang hèn hạ lợi dụng nàng.

Mạc Kỳ Minh đột nhiên đứng lên, lui về sau một bước, tim đập loạn nhịp nhìn nàng, chậm rãi lắc đầu, nhưng mà khẽ nhắm mắt, gương mặt phụ vương mẫu thân hần chậm rãi hiện lên, thân thể lại siết chặt!

Hần không thể bởi một nữ nhân mà thất bại, mà khiến mình đánh sai một nước cờ, thua cả ván!

Không! Vì đạt tới mục đích, hần có thể không từ bất kỳ thủ đoạn nào, bất luận bất luận kẻ nào, đều không thể trở thành chướng ngại vật cản trở hần đi lên để vị, diệt trừ kẻ thù!

Mắt màu nâu sẫm hung hăng nhắm lại, Mạc Kỳ Minh buồn bực cắn chặt răng, tiến lên một bước, lại ngồi xuống ở bên giường, một lần nữa kéo vạt áo của nàng lên, cuối cùng hần dùng sức xé ra, tháo vạt áo nàng ra, hần nhắm mắt lại, đưa tay chậm rãi thăm dò vào nàng quần của!

Dựa vào trình độ quen thuộc đối với thân thể nữ nhân, hần đưa tay cách quần lót của nàng, đưa ở giữa hai chân nàng, nhưng mà, làm thế nào cũng kéo không xong, nếu như nàng là xử nữ, động tác này của hần, nàng sẽ rất đau đi? Tuy rằng nàng bị điểm huyết ngữ, nhưng thân thể của nàng vẫn sẽ đau, chờ nàng thanh tỉnh, nàng sẽ khóc...

Nàng cười, nàng náo loạn, khuôn mặt hồn nhiên của nàng, hoạt bát đáng yêu của nàng, thiết tình của nàng đối với người khác, quan tâm của nàng đối với hần...

Nàng thuần khiết không tỳ vết như vậy, hần sao lại nhẫn tâm dùng loại thủ đoạn này nghiệm trong sạch của nàng?

Nghĩ đêm nay bộ dáng hai mắt đỏ hoe của nàng, nghĩ đêm nay bộ dáng trong mắt mang lệ của nàng, trong lòng hần vừa đau xót, đột nhiên thu tay về, hoảng loạn buộc lại vạt áo cho nàng, lại hoảng loạn kéo chăn, đắp kín cho nàng.

Mạc Kỳ Minh à Mạc Kỳ Minh, người con gái trước mắt này, đối với người, thật sự chính là một quân cờ có thể tùy ý phá hủy sao? Không! Nàng là nữ tử duy nhất làm tâm âm u hai mươi tám năm của người trở nên ấm áp, là nữ tử duy nhất làm người nóng ruột nóng gan, càng là nữ tử duy nhất có thể làm cho người cười!

Tiếng tim đập lo lắng vang ở trong phòng tĩnh lặng, Mạc Kỳ Minh hít thở sâu nhiều lần, mới dần dần hạ tâm, lại dừng ở mặt nàng, hần không do dự nữa, vươn ra hai ngón tay, giải huyết cho nàng.

Lẳng Tuyết Mạn từ từ tỉnh lại, đầu óc có chút mơ hồ, ánh mắt chớp vài cái, mới chậm rãi nheo mở một đường nhỏ, mông lung nhìn đến nam tử áo đen che mặt ngồi bên giường, trong bụng vui mừng, liền mở mắt, mở miệng, vừa định gọi một tiếng ‘Tình nhân’, cổ vừa động, lại cảm giác sau gáy đau một trận, không khỏi cau mày, nhẹ răng, kêu rên: “Đau quá a!”

Lăng Tuyết Mạn “ui” hai tiếng sau, phát hiện không thích hợp, co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nam nhân ở trước mắt, nhìn cặp mắt kia, lông mày và lông mi của nàng cũng càng nheo chặt, không đúng, hẳn không phải Tình nhân, ánh mắt không giống, hơn nữa nếu là Tình nhân, nàng vừa kêu đau, hẳn khẳng định nếu không ôm nàng thì chính là gọi nàng Mạn Mạn, dỗ nàng, hoặc là hôn nàng, cũng không phải giống như hiện tại mà lạnh mắt nhìn nàng!

“Người là ai?” Lăng Tuyết Mạn vừa xoa gáy, vừa chậm rãi ngồi dậy, bình thần hỏi.

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh loáng hạ, nha đầu kia cứ nhiên không hề e ngại kinh hoàng!

Nhường này, Mạc Kỳ Minh rất đơn giản dùng thuật thay đổi thanh, thay đổi tiếng nói vốn có, sáng giọng nói: “Một người cướp đi nàng!”

“Hả? Tại sao người muốn bắt ta? Ta đắc tội với người sao?” Lăng Tuyết Mạn cũng lạnh giọng chất vấn.

Vì sao thù hận của bọn họ cứ muốn liên lụy ở trên thân thể nàng? Nàng vừa giả liên làm quả phi, nội tâm dĩ nhiên bị bao nhiêu thống khổ, hẳn làm gì còn muốn đối đãi nàng như thế?

“Không muốn bắt nàng, là tự bản thân nàng đưa mình tới cửa! Ta muốn tóm vốn là người sẽ lên chiếc xe ngựa kia, nhưng nàng lại lên, không bắt nàng cũng thật uổng!” Mạc Kỳ Minh cười lạnh nói.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, tiện đà vén chăn, gầm nhẹ: “Người muốn bắt Tam Vương gia? Hẳn có thù oán với người sao? Hẳn hiện tại đang sinh bệnh, các người không thể bắt hẳn!”

Vừa rống xong, Lăng Tuyết Mạn mới phát hiện một sự kiện, “Sao ta ở trên giường? Sao lại đắp chăn? Quần áo của ta đâu? Đây không là đồ của ta! Người làm cái gì với ta?”

Mạc Kỳ Minh nhìn Lăng Tuyết Mạn, vẫn không nhúc nhích, mắt theo dõi nàng, quan sát đến nét mặt biến hóa của nàng.

Lăng Tuyết Mạn theo bản năng nắm chặt cổ áo, liền muốn bước xuống giường, cánh tay Mạc Kỳ Minh khê đưa ra, cản nàng lại, trong lòng còn đang lặn lội lời nàng mới nói, không hiểu, lại hỏi nàng, “Nàng quan tâm Tam Vương gia như vậy làm cái gì? Sống chết của hẳn có liên quan gì tới nàng?”

“Người! Người nói trước đi, người rốt cuộc làm cái gì với ta? Có... có khi dễ ta hay không?” Lăng Tuyết Mạn hoảng loạn sợ hãi không thôi, thân thể của nàng không thể bị xâm phạm, đây là thuộc về Tình nhân, ai cũng không thể đụng vào nàng, không thể! Nếu như... nếu như vậy, nam nhân trước mắt này chẳng phải sẽ biết nàng không phải thân hoàn bích sao?

“Chớ nói điều kiện với thổ phỉ! Muốn biết, vậy thì nói cho ta biết trước, Tam Vương gia sống hay chết, liên quan gì đến nàng?” Trong ánh mắt Mạc Kỳ Minh lạnh đi một mảnh, cực lực ẩn nhẫn, đáy lòng hiện lên chờ mong tràn đầy.

262. Chương 263

Lăng Tuyết Mạn giờ phút này không thêm trả lời vấn đề của hẳn, lòng hốt hoảng, tay nắm cổ áo mình hết sức chặt, không xuống giường được, liền theo bản năng co lại trong góc giường, dựa lên vách tường, không thể lui được nữa, trong hốc mắt đã chứa đầy nước mắt, lớn tiếng chất vấn: “Người rốt cuộc khi dễ ta có hay không?”

Mạc Kỳ Minh hí con người, nhìn chằm chằm tấm lê hoa đại vũ khuôn mặt nhỏ nhắn, tà ác cong môi, “Nàng cứ nói đi? Nữ nhân tới tay sao có để không đụng? Huống chi nàng là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy!”

Nghe vậy, mặt Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc trắng bạch, không nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm nam nhân trước giường, nước mắt rơi ra, môi đỏ mọng khê nứt, cũng là không phát ra được một âm.

Mạc Kỳ Minh vẫn ung dung nhìn Lăng Tuyết Mạn, hắn rất biết cách dùng đòn tấn công tâm lý, cho nên, dù không sử dụng trực tiếp thủ đoạn nghiêm thân nàng, không có nghĩa là hắn sẽ không hù dọa nàng, dò hỏi nàng!

Mạc Kỳ Minh dời ánh mắt dèm giường, chậm rãi nói: “Nàng nhìn trên giường một chút, có lạc hồng sao? Không nghĩ tới a, còn tưởng rằng.....”

Đoạn này, rõ ràng có ý tứ ám hiệu, Lăng Tuyết Mạn máy móc nhìn theo ánh mắt của hắn, nệm giường trắng noãn, đến xóc xệch cũng không có, nhưng lời hắn nói..... Còn có y phục lạ trên người nàng.....

Lăng Tuyết Mạn lại hoàn toàn hồng mắt, bí mật của nàng bị phát hiện rồi, thân thể của nàng thật bị người xâm phạm! Giờ khắc này, nàng thật cảm thấy vô dụng, mất đi tất cả rồi!

Nếu người đàn ông này đồn ra, nàng chỉ có một con đường chết!

Một cổ tuyệt vọng cảm giác lan tràn tới toàn thân trong nháy mắt, Lăng Tuyết Mạn ngán lệ, muốn lớn tiếng hỏi, nhưng lời ra miệng lại thành lẩm bầm, “Người rút cuộc dụng thân thể ta chưa?”

Mạc Kỳ Minh cười đùa giỡn, trong mắt cũng là rất tà ác, “Lời của ta nói, nàng vẫn chưa rõ sao? Có cần ta lại biểu diễn một lần cho nàng xem hay không? Đúng rồi, mới vừa rồi nàng ngủ mê man, cảm giác gì cũng không có, hiện tại tỉnh.....”

“Không cần!”

Lăng Tuyết Mạn rống một tiếng ra, ôm thân thể chặt hơn rồi, nước mắt như mưa không ngừng lăn xuống, vô lực cầu khẩn, “Van cầu người không cần, không nên dụng ta, không cần, van cầu người.....”

Không phải đáp án trong dự liệu!

“Nàng không có lạc hồng, đã không phải là tấm thân xử nữ rồi, nàng còn sợ nhiều người dụng nàng sao? Một vương phi xử nữ vì Tứ Vương Gia thủ tiết cư nhiên không phải xử nữ? Hử?” Mạc Kỳ Minh hung ác, không nhìn sự tuyệt vọng của nàng, tiếp tục gạt nàng, nội tâm lại mơ hồ mong đợi nàng thật sự là xử nữ, mong đợi nàng phủ nhận, mong đợi nàng hiểu được, biết trên giường không có lạc hồng, biết thân mình còn là hoàn bích!

Lăng Tuyết Mạn ổn định hô hấp, vẫn nhìn chăm chăm nam nhân này, nội tâm bất lực dần dần bình tĩnh lại, dù sao nàng cũng không thấy được mùa xuân rồi, chết thì như thế nào?

Lăng Tuyết Mạn chống lại cặp con ngươi khát máu kia, thân thể không tự chủ được đánh run, “Người, người rút cuộc là ai? Ta với người không thù không oán, tại sao người đối với ta như vậy? Ta có là xử nữ hay không thì liên quan gì đến người?”

Tâm Mạc Kỳ Minh chấn động, duỗi tay, kéo Lăng Tuyết Mạn đến trước mặt, nâng cằm của nàng, giọng nói lạnh lùng hận ý mười phần, “Hắn là ai? Là nam nhân nào đoạt thân thanh bạch của nàng? Hắn là nam nhân vẫn ẩn nấp ở bên cạnh nàng đúng không?”

“Buông ta ra! Người bắt ta, cưỡng bạo ta, hắn sẽ không bỏ qua cho người, hắn sẽ tìm tới, hắn nhất định sẽ giết người!” Lăng Tuyết Mạn trợn mắt, mặc cho nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, nhìn hắn, cắn răng, tất cả hận ý trong đáy lòng nhảy ra ngoài, nàng muốn hắn chết!

“Hừ! Nói cho ta biết, nam nhân trốn ở bên cạnh nàng gần nửa năm, muốn thân nàng là người nào? Nàng thất thân cho hắn, là tự nguyện sao? Hiện tại để ý ta dụng nàng như vậy, nàng thích nam nhân kia rồi sao?” Mạc Kỳ Minh hỏi từng tiếng, giọng nói ngày càng lạnh, đáng chết hắn lại để ý như thế, để ý nàng là bị bắt buộc, hay thật là yêu người kia!

“Chuyện không liên quan người!” Lăng Tuyết Mạn ra sức hô lên, cảm bị hắn kiểm chế đau đớn, nàng cắn chặt hàm răng, hung ác nhìn chăm chăm hắn.

Nam nhân cổ đại đều coi trọng trong sạch của nữ nhân mình, nàng hiện tại bị nam nhân khác xâm phạm, tình nhân sẽ nghĩ như thế nào, hắn sẽ không cần nàng, hắn sẽ cảm thấy nàng bẩn, hắn sẽ.....

“Có tin ta bóp chết nàng hay không!” Bàn tay Mạc Kỳ Minh dời xuống, tới cổ họng của nàng, khe dùng sức.

“Người bóp cổ đi! Ta chết, người cũng sẽ không tốt hơn đâu! Ta chết, ta không còn bị người khống chế, hắn cũng không còn gì cổ kị, hắn sẽ báo thù cho ta, trong triều những Vương gia khác cũng báo thù cho ra, bọn họ cũng sẽ đem người róc xương lóc thịt đấy!”

Mạc Kỳ Minh giận quá thành cười, “Ha ha! Ta liền chờ hắn! Ta muốn để cho hắn chết không có chỗ chôn! Lăng Tuyết Mạn, nàng chờ xem đi!”

Bỗng dưng, nước mắt nàng rơi như mưa rống lên, “Hắn sẽ giết người! Hắn sẽ đem người róc xương lóc thịt đấy!”

“Vậy sao? Vậy Tam vương gia thì sao? Ta chờ hắn, hắn tới, ta lại không cần phí tâm lại đi bắt hắn rồi!” Mạc Kỳ Minh cười lãnh đạm, lại đem vấn đề ném trở về lúc mở đầu, mặc dù biết rõ nàng thật không phải xử nữ rồi, nhưng hắn đáng chết vẫn là suy nghĩ muốn biết, nàng rốt cuộc là nhìn hắn như thế nào!

Thân thể nữ nhân, hắn chưa bao giờ có nhiều hứng thú, hắn chỉ có cảm giác hứng thú với quyền lực! Nàng là không phải thân xử nữ, trừ việc để cho hắn xác định người kia thật không có chết, thì tâm của nàng rất quan trọng, hắn thật muốn biết, nàng có để ý hắn hay không!

Nếu như có một ngày, hắn có thể đứng ở chỗ cao nhất đó, nữ nhân hắn muốn lấy được, có lẽ chỉ có nàng!

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, lại lắc đầu, “Sẽ không, Tam vương gia sẽ không báo thù cho ta, hắn và ta không có giao tình, hắn và người có thù hận gì? Người tại sao muốn bắt hắn? Tính tình hắn chỉ lạnh lùng một chút, không thích nói chuyện không hay cười, không quá để ý người mà thôi, hắn không phải người xấu, hiện tại hắn bệnh rất nặng, có thể sẽ bệnh chết, cho nên người không cần bắt hắn đâu!” (miệng chị độc thiệt)

Con người Mạc Kỳ Minh chìm chìm, bàn tay bóp cổ nàng dần dần nới lỏng, nàng nói mát, lại làm hắn như mắc xương tại cổ họng, nói hắn không để ý người, không thích nói chuyện, hắn biết, nhưng tính tình hắn chính là như thế, chính là như thế, hắn từ đầu đã không sống vì mình, hắn duy nhất nhớ được, chỉ có thù hận, chỉ có thù hận.....

Lăng Tuyết Mạn hô hấp từng ngệm từng ngệm, trong hắn ánh mắt của nàng, thấy rõ ràng cô đơn! Nàng không hiểu là vì sao, nhưng hắn buông nàng ra, nàng liền sinh ra ý niệm thoát đi kinh thành, rời đi tất cả, rời đi tình nhân, rời đi Hiên nhi, rời đi Tứ Vương phủ, đến một chỗ không có bất kỳ người nào biết nàng, dù là, dù là cuối cùng có một ngày sẽ bị hoàng thượng bắt trở lại, chém đứt đầu của nàng.....

263. Chương 264

Trong nháy mắt sinh ra ý niệm, làm cho Lăng Tuyết Mạn sinh ra dũng khí rời đi, nàng không dám nghĩ ngày mai sẽ như thế nào? Cũng không có dũng khí đi đối mặt với tất cả, càng không cách nào chịu đựng ánh mắt khác thường cùng những lời tuyệt tình của tình nhân, nếu hắn nói, nàng dơ bẩn, hắn ghét bỏ nàng, không hề yêu nàng nữa, nàng làm sao mà chịu nổi?

Nàng không sợ người trong thiên hạ phỉ nhổ nàng là dâm phụ, chỉ sợ... chỉ sợ hắn.....

Nàng đột nhiên ngược mắt, hỏi: “Người có thể thả ta đi hay không? Người là bắt nhầm người, bản thân ta cũng không có đắc tội với người phải không?”

“Thả nàng đi? Nàng không phải mới mạnh mẽ muốn cho nam nhân kia giết chết ta sao?” Ánh mắt Mạc Kỳ Minh biến đổi, cười lạnh nói.

Về mặt Lăng Tuyết Mạn ỉu xiu, con người rưng rưng xông lên về cô đơn, “Hắn đã giết người thì như thế nào? Đền ông các người sao sẽ còn lo ột nữ nhân bị nam nhân khác làm bẩn?”

Tại sao? Tại sao nàng xui xẻo như vậy? Nàng thất thân..... Tình nhân, tình nhân.....

“Nàng lo lắng nam nhân kia không muốn nàng, cho nên thương tâm?” Mạc Kỳ Minh lập tức lại nổi cơn thịnh nộ, bàn tay bóp lên đầu vai mỏng manh của nàng, biến hóa theo tâm tình hấn, không tự chủ dùng lực.

“A!”

Lăng Tuyết Mạn đau kêu thành tiếng, hai mắt đầm lệ mắg: “Mắc mớ gì tới người? Tên súc sinh dâm tặc, buông ta ra! Người hèn hạ hạ lưu, người cường bạo phụ nữ, người không phải là người! Ta rửa người không chết tử tế được!”

“Nàng ——”

Sắc mặt Mạc Kỳ Minh nhất thời xanh mét, bàn tay giương lên, khi cách bên má nàng một tấc, mới ngừng lại, hấn cuối cùng, cuối cùng không nỡ động nàng!

Hấn thẳm mắg mình một tiếng, buông lỏng tay ra, đứng dậy, đưa lưng về phía nàng, nẩy sinh ác độc cắn răng nói: “Muốn đi, không dễ dàng như vậy! Nàng liền mở to hai mắt chờ xem đi!”

Lăng Tuyết Mạn bởi vì sức lực quá lớn của Mạc Kỳ Minh mà ngã ở trên giường, đợi nàng bò dậy, hấn đã bước ra cửa, cửa bị ầm một tiếng đã khóa lại!

Nước mắt ướt sàg đà, rơi đầy hai gò má, nàng rớt cuộc khóc ngủ thiếp đi.....

Trong bóng đêm trong trẻo lạnh lùng, từng trận tiếng vó ngựa dồn dập càng ngày càng vang, xuyên phá cả bầu trời đêm!

Một tiếng huyết ngắ, toàn bộ tuần mã phi nước đại ngừng lại.

Giờ phút này, Mạc Kỳ Hàn mang một thân áo đen dung nhập vào trong bóng tối, ngồi thẳng tắp, tóc đen tung bay ở trong gió đêm, ánh mắt ở ngoài mặt nạ sàu trầm tà mị.

“Chủ tử, có mai phục!” Vô Cực hơi động môi, nhìn chằm chằm phía trước 20m, tay phải đã giữ trên chuôi kiếm tại bên hông.

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn trả lời một tiếng, mắt sáng như đuốc, “Vô Giới đâu?”

Vô Cực bấm tay ở trên môi, ra một cái ám hiệu, Vô Giới liền phi thân đến, quỳ một gối, “Chủ tử, vương phi bị đánh tráo, ở trong cái viện trước mặt, viện này ước chừng có 50 sát thủ, người nọ đã đến, trong viện có ba gian phòng ốc đèn sáng, vương phi ở phòng ngủ chính giữa.”

“Vương phi hiện tại như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, hỏi.

Vô Giới lắc đầu, “Bấm chủ tử, đối phương quá nhiều người, nô tài không cách nào đến gần, theo dõi người nọ đến chỗ này, thấy người nọ vào trong, đèn trong phòng sáng, sau đó lại không ra, sau lại nghe được tiếng vương phi la khóc, nô tài mới biết vương phi bị đánh tráo! Nô tài muốn cứu vương phi, nhưng nô tài chỉ một mình, thực khó làm được, chỉ sợ đứt dây động rừng, nô tài không thể làm gì khác hơn là bắn tín hiệu ra cho chủ tử. Nô tài vô năng!”

“Tiếng la khóc?” Mạc kỳ thất vọng đau khổ, tâm niệm thay đổi thật nhanh, môi mỏng mân thành một đường thẳng, sát ý sàu nồng, nói: “Sư phụ, con kéo Mạc Kỳ Minh, ngài giúp con cứu Mạn Mạn, được không?”

“Nói nhảm! con gọi sư phụ cùng đi, không phải nhằm chủ ý này sao?” Thiên Cơ lão nhân liếc một cái, bĩu môi nói.

“Sư phụ!”

“Ai, Hàn tiểu tử, đầu tiên nói trước, muốn đem Mạn Mạn nha đầu ra, phải dùng tay ôm nàng, con cũng không cho phép sư phụ hay Vô Giới làm vậy! Nếu không, con cho ta cái bao bố, ta đem nha đầu kia ném vào trong bao bố xách ra ngoài là được!” Thiên Cơ lão nhân nửa cười giỡn nửa nghiêm túc nói.

“Sư phụ, lúc nào rồi? Ngài còn nói giỡn?” Mạc Kỳ Hàn nâng lông mày.

“Tốt lắm, không đùa với đầu gối con nữa!”

Thiên Cơ lão nhân không thú vị chếp chếp mồm, “Sư phụ trước phải cho lưu mình đường lui không đúng? Cái tên tiểu tử này, thật không có thú vị như Mộng Thanh!”

“Haizz ——”

Thiên Cơ lão nhân nhần mặt, vừa nói xong, lợi dụng khinh công tuyệt đỉnh phóng thẳng hướng nóc phòng!

Vô số bóng đen lập tức lộ ra, trường kiếm trong tay ở dưới ánh trăng, phản xạ ra từng mảnh ánh sáng lạnh lẽo, làm khiếp sợ tâm hồn người ta!

Mà cùng lúc đó, con người sắc bén của Thiên Cơ lão nhân đảo qua hơn mười tên sát thủ đứng trên nóc phòng, cười nói: “Ha ha, Hàn tiểu tử, có muốn biết một chút về ám khí sư phụ dùng để phá rối Hoa Mai bà bà không?”

“A? Dĩ nhiên muốn nhìn!” Mạc Kỳ Hàn chợt nhíu mày, trong mắt cũng nổi lên một tia đùa giỡn.

Tay phải giơ lên, môi mỏng nhẹ động, “Lên!”

Ám ảnh lập tức xông lên chém giết với thiết huyết sát thủ của Mạc Kỳ Minh, từng trận tiếng đao kiếm chạm vào nhau, tiếng chưởng, tiếng kinh hô vang dội bầu trời đêm yên tĩnh!

Mạc Kỳ Hàn vẫn ở chỗ cũ không động, chỉ lạnh lùng nhìn, bên cạnh Vô Cực, Vô Giới, Vô Ngân nâng kiếm ngạo mạn đứng một chỗ, vây kín bảo vệ!

.....

Mạc Kỳ Minh đã sớm lui về trong phòng, điểm huyết Lăng Tuyết Mạn, mang theo nàng vào đường hầm đi ra ngoài, đứng ở dưới tàng cây hòe trong viện!

Mà chung quanh cây hòe, tất cả đều là ám khí tối độc!

“Chủ tử, bọn họ đến rồi!” Mạc Thanh chấp tay, nói.

“Ừ.” Mạc Kỳ Minh sóng nước chẳng xao gập đầu một cái.

Hắn bị người theo dõi, là chuyện hắn đã đoán trước!

Nếu không, làm sao hắn dụ người nọ tới!

Lăng Tuyết Mạn không nhúc nhích được thân thể, bị hắn mạnh nắm cả bả vai ôm vào trong ngực, trong mắt hừng hực lửa giận, cắn răng nghiêng lợi mắng, “Con rùa đen khốn kiếp! Buông ta ra!”

“Hừ, nha đầu, nàng cứ kêu lớn lên, mắng lớn tiếng, tốt nhất để cho nam nhân của nàng nghe được, dẫn hắn tới đây giúp ta, cũng coi như nàng vì ta làm một cái việc thiện!” Mạc Kỳ Minh lạnh lùng nhướn mày, bên môi mang theo một nụ cười muốn lật nghiêng tất cả!

264. Chương 265

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn chợt ngậm miệng, cắn chặt cánh môi, nghe tiếng đánh nhau liên tục kia, sợ hãi hốt hoảng thở hổn hển, giọng nói đè ép cực thấp, “Người vốn chính là cướp sai người, như vậy hắn cũng cũng không thù hận với người, người bỏ qua cho hắn, ta cũng không bảo hắn giết người, có được không?”

“A? Người đang lo lắng hắn sẽ chết ở trên tay ta sao? Người không phải rất cuồng vọng cho là bản lĩnh hắn rất lớn, có thể giết chết ta sao?” Mạc Kỳ Minh cười ác độc, cũng lạnh bực.

“Ta, ta không biết bản lĩnh của hắn đến tột cùng là bao nhiêu, nhưng mà ta tin tưởng hắn! Nhưng... nhưng người bắt ta để uy hiếp hắn, đối với hắn không công bằng! Hắn sẽ bởi vì ta mà bó tay bó chân, ta không muốn hắn chết, ta đã làm Tam vương gia chịu tội thay bị người bắt đi, ta cũng không muốn sống, người trực tiếp giết ta đi!” Lăng Tuyết Mạn hung hăng hít một hơi, nhắm hai mắt lại.

Mạc Kỳ Minh cơ hồ giận điên lên, hắn không nghĩ tới, chưa bao giờ nghĩ đến đơn thuần như nàng, thánh khiết như nàng, lại đã sớm thất thân cho người khác, vả lại mất tâm cho người khác! Còn tưởng rằng, cho là nàng thiên chân vô tà, không có tâm cơ, tối nay mới biết, tâm nàng sâu đến dường nào!

“Người! Người yêu hắn? Người muốn cùng nam nhân kia đồng sinh cộng tử?” Hai mắt Mạc Kỳ Minh đỏ lên, năm ngón tay nắm cả bả vai Lăng Tuyết Mạn siết lại, lý trí cùng thương tiếc bị phá hủy sạch.

Hai mắt Mạc Kỳ Minh phiếm lạnh cùng căm hận, rũ con ngươi, một chăm chăm mắt Lăng Tuyết Mạn co quắp tái nhợt, trong con ngươi phát ra ánh sáng, như muốn từng điểm từng điểm cắn nuốt nàng, hủy diệt nàng!

“A!” Mặt Lăng Tuyết Mạn vặn vẹo, thân thể muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được, chỉ run rẩy môi, tức giận trả lời: “Mắc mớ gì tới người!”

Mặt Mạc Kỳ Minh cứng ngắc, tiếp theo cười càng thêm hung ác, “Người không muốn cho nam nhân kia chết, ta liền cố tình muốn hắn chết, còn muốn cho người trở mặt nhìn hắn chết không toàn thây!”

“Không cần! Không cần!” Lăng Tuyết Mạn mắt mở ra, hoảng sợ nói, “Người đã cưỡng chiếm ta, còn không hài lòng sao? Không được giết hắn, van cầu người, nếu hắn chết, ta cũng theo hắn!”

Nguy trang! Lừa gạt!

Nàng lấy tất cả huynh đệ bọn họ đùa giỡn ở trên bàn tay, để cho bọn họ mê luyến nàng, điên cuồng yêu nàng, để cho nàng nhạo báng, để cho nàng vô lễ phạm thượng, trăm phương ngàn kế lấy lòng nàng, chỉ vì muốn nàng cười một tiếng!

“Tên lường gạt! Lăng Tuyết Mạn, người hắn là nữ nhân âm hiểm nhất cõi đời này! Phàm là nam nhân yêu người, toàn bộ đều là ngu ngốc!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, nhìn ánh mắt của nam nhân che mặt này ở khoảng cách gần như vậy, đại não hồ hê loạn lên, trong phút chốc trước mắt thoáng qua rất nhiều đôi mắt, theo bản năng nói: “Người rất cuộc là ai? Làm sao người biết tên của ta? Ta không gạt người, con mắt của người..... Ta giống như đã gặp qua ở nơi nào..... Ở nơi nào.....”

Tâm Mạc Kỳ Minh thất kinh, kéo lý trí lại, lập tức ngẩng đầu lên, nghiêng mặt tránh được tầm mắt Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn muốn nhìn cho rõ ràng, nhưng nàng không nhúc nhích được, không khỏi cực kỳ tức giận, “Nam nhân đáng chết, tốt nhất đừng để cho ta nhận ra người! Nếu không ta kéo gân của người, lột da của người, đá chết người, đá chết người!”

Đột nhiên - -

“Tuyết Mạn nha đầu ——”

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Minh cùng nghe được, Lăng Tuyết Mạn mừng rỡ như điên, “Lão gia gia, là lão gia gia đến rồi!”

Nhưng vừa hô lên, Lăng Tuyết Mạn liền hối hận, vội ngậm chặt miệng lại, lão gia gia tới, vậy tình nhân nhất định cũng tới! Làm sao bây giờ? Người đàn ông này đơn độc cùng nàng đứng ở dưới tàng cây này, còn nói muốn cho tình nhân chết không toàn thây, vậy chung quanh nhất định là có mai phục, nếu tình nhân trúng kế phải làm sao bây giờ?

“Lão gia gia nào?” Mạc Kỳ Minh trầm giọng hỏi, cũng vội híp con ngươi nhìn về phía thanh âm phát ra, nhưng cũng không thấy được cái gì.

Thiên Cơ lão nhân hướng chung quanh kêu, “Tuyết Mạn nha đầu! Lão gia gia tới cứu con rồi! Con đang ở đâu?”

Lăng Tuyết Mạn không để ý tới nữa, vội dùng hết sức lớn tiếng đáp: “Con ở chỗ này! Lão gia gia ——”

Thiết huyết sát thủ chạy tới nhanh như chớp thủ trước một căn phòng.

Thiên Cơ lão nhân nhẹ nhảy lên, trong tay áo đột nhiên bùng ra một tấm lụa trắng, mà một đầu lụa trắng treo một quả cầu nhỏ như trứng vịt!

Chỉ thấy lụa trắng lay động, như lưỡi trong miệng rắn độc, giương nanh múa vuốt đánh úp về phía những sát thủ kia, còn nhanh hơn kiếm, bén hơi đao, ra chiêu trí mạng!

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết liên tục, nhiều sát thủ phun máu tươi ngã xuống, còn lại ba bốn tên vẫn còn cầm kiếm ra sức chống đỡ, chưa kịp khiếp sợ lão già lợi hại từ đâu đột nhiên toát ra, liền liên tục trúng chiêu, cũng ngã xuống!

Thiên Cơ lão nhân đáp xuống, thu cầu, nhìn không còn một bóng người đứng vững, khinh bỉ lắc đầu một cái, sau đó tung chưởng vô hướng cửa phòng, ‘rầm’ một tiếng, cửa phòng liền thủng một lỗ to, nhìn vào, cư nhiên không có ai?

Vẫn còn đang kinh ngạc, sau ột đột nhiên có tiếng nổ truyền đến, Thiên Cơ lão nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không quay đầu lại mà tránh, rất nhanh liền nghe được trong viện một tiếng “A!” Vang lên!

Nghe được tiếng la này, con người Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, Mạn Mạn không có ở trong phòng đó?

“Vô Cực Vô Giới, lập tức phân tán đi tìm vương phi, nàng nhất định cùng ở chung một chỗ với Tam vương gia! Sau khi tìm được lập tức thông báo Bổn vương!”

“Đạ!”

Mạc Kỳ Hàn cũng lập tức điểm mũi chân một chút, cực nhanh phóng lên cao tìm kiếm, lôi trường kiếm ra!

265. Chương 266

Trong bóng đêm, sát ý tứ phía!

Khóe môi Mạc Kỳ Minh nâng lên một nụ cười tà nịnh, nương mây, ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn một chút, cầm chống ở trên đầu Lăng Tuyết Mạn, thân mật như bọn họ mới là một cặp tình nhân.

Lăng Tuyết chẳng có lực phản kháng, chỉ có thể không ngừng chửi mắng, “Trên đỉnh đầu có nam nhân thối, buông ta ra! Buông ta ra! Không biết xấu hổ, khốn kiếp, cút ngay! Cút ngay!”

Ở trong tiếng mắng chửi của Lăng Tuyết Mạn, một hàng ám ảnh cầm kiếm tùy thời chuẩn bị tấn công đột nhiên tránh ra hai bên, một bóng dáng cao ngất kiêu căng nện bước trầm ổn, từng bước từng bước tới gần!

Một áo bào màu đen như mực, một đôi mắt lạnh như băng, mặt che khăn đen, dù chưa phát ra một tiếng vang, thể nhưng quanh thân phát ra khí thể bức người!

Hai cặp mắt rét lạnh đụng vào nhau, nhất thời, trời đất yên lặng không tiếng động!

Ám ảnh cùng thiết huyết sát thủ giữa tất nhiên tùy thời chuẩn bị nghe lệnh, giết chết đối phương!

Lăng Tuyết Mạn đỡ nhìn Mạc Kỳ Hàn, nàng đã sớm quen thuộc với hắn, thân hình của hắn, ánh mắt của hắn, mùi đàn hương trên người của hắn, dù hắn chưa mở miệng nói chuyện, nhưng nàng lại biết là hắn! Tình nhân tới thật rồi!

“Đi đi! Không cần chàng cứu ta! Chàng đi đi! Đi mau!”

Tiếng la thê lương của Lăng Tuyết Mạn xuyên thấu qua màn đêm yên tĩnh, cảm bị kiềm chế, nàng chỉ có miệng còn có thể động, nàng không thể để mình trở thành gánh nặng của hắn!

Từ trên không bỗng rơi xuống một lão đầu râu bạc áo xanh, Mạc Kỳ Minh thấy vậy, tay phải lơ đãng khẽ xoa gò má trắng nõn của Lăng Tuyết Mạn, sau đó từ từ dời xuống, vuốt ve cái cổ mảnh khảnh của nàng.

“Tuyết Mạn nha đầu!”

Thiên Cơ lão nhân gọi một tiếng, lại bất ngờ đánh một chưởng về phía trước một mét trên đất trống, thoáng chốc, một hàng tên độc bắn ra, thẳng hướng mặt Mạc Kỳ Hàn cùng ám ảnh mà đến, nhưng, Mạc Kỳ Hàn lại bất động, thủ hạ cũng không động!

Mà Thiên Cơ lão nhân chuyển thân một cái, đã cởi áo bào xanh ra, nâng lên ở trong tay như cái lưới khổng lồ, hút gọn toàn bộ tên độc, rồi sau đó không chút khách khí dùng toàn bộ dùng nội lực phóng ra ngoài, cũng là bắn tất cả tên độc về phía thiết huyết sát thủ!

Chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt, những thiết huyết sát thủ không phòng bị kịp, người trúng tên không phải ít, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mất mạng!

Nhưng, thiết huyết sát thủ vẫn nhiều đếm không xuể, Mạc Kỳ Minh được bảo vệ trong vòng vây của bọn họ, những sát thủ này cũng như sĩ tử, thề đồ cho chủ, dũng mãnh dị thường!

Ám khí bị phá, Mạc Kỳ Minh chỉ nhíu mày, vẫn vững như bàn thạch, bàn tay bóp cổ Lăng Tuyết Mạn lại chặt thêm một phần, thành công nghe được Lăng Tuyết Mạn thống khổ ‘ư’ một tiếng, hô hấp dồn dập, mặt đỏ lên!

“Người quả thật muốn giết nàng?”

Thân thể Mạc Kỳ Hàn không động, mười ngón tay chấp sau lưng lại nắm chặt, giọng nói đã thay đổi nghe vào trong tai Lăng Tuyết Mạn, cơ hồ trọn mắt nhìn ra, hắn không phải tình nhân sao? Thế nhưng thanh âm lại có chút quen thuộc, vừa giống hần, vừa giống Vô Giới, lại giống như..... Không nói được!

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lóe lên một cái, tự nhiên cũng dùng thuật đổi giọng, lạnh lùng nói: “Nếu người cởi mặt nạ ra, lấy hình dáng thật gặp ta, ta liền suy tính thả nàng!”

“A? Vậy các hạ chịu lấy hình dáng thật gặp nhau sao? Nếu các hạ chịu, bản công tử tự nhiên chịu!” Mạc Kỳ Hàn cười rét lạnh, gương mặt tuần tú ẩn ở dưới mặt nạ mặc dù lo lắng, cũng đông lạnh như băng.

Lông mày của Mạc Kỳ Minh hơi nhíu lại, trong giọng nói thêm một phần hung ác, “Mạng nữ nhân này trong tay của ta, mặc dù lão đầu này vô công có cao hơn nữa, nhưng cũng không nhanh tay hơn ta! Cho nên, không cần cố gắng nói điều kiện với ta, ta chỉ cho người một cơ hội!”

Mạc Kỳ Hàn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, “Ha ha! Thật là buồn cười! Các hạ cho là dùng một nữ nhân liền có thể uy hiếp được bản công tử sao? Nữ nhân bên cạnh bản công tử vô số, thêm nàng không coi là nhiều, thiếu nàng không coi là ít, bản công tử có chí hướng cao lớn, sao lại bởi vì một quả phi như nàng mà tự hủy tương lai? Tối nay tới đây, chỉ là tìm người phương nào lại có can đảm như thế, dám cướp người của bản công tử! Người muốn giết, cứ tùy tiện động thủ!”

Lời vừa nói ra, trên mặt Lăng Tuyết Mạn nhất thời mất máu sắc, gắt gao nhìn hần, nhìn nam nhân này vô cùng giống tình nhân của nàng! Hắn nói nàng là nữ nhân của hần, nhưng cũng nói.....

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, trong mắt ứa nước, khàn giọng chất vấn: “Cứu ta làm gì? Ta không cần người tới cứu!”

Ai ngờ, Mạc Kỳ Hàn lại cười càng thêm vô tình, “Lăng Tuyết Mạn, nàng thật đúng là ngây thơ đáng yêu! Nàng cũng đã biết một câu nói, thiên hạ nam nhi đều phụ bạc!”

Lăng Tuyết Mạn quên mất hô hấp, quên mất đau đớn, chỉ hóa đá nhìn chằm chằm Mạc Kỳ Hàn, lời chất vấn ngẩn ở trong cổ họng, không phát ra được một từ.

Con người Mạc Kỳ Minh chợt co rút nhanh, tiếp theo đùa cợt cười ra tiếng, “Lăng Tuyết Mạn, nàng đã thấy chưa? Đây chính là nam nhân nàng muốn đồng sinh cộng tử sao? Đây chính là nam nhân mà nàng thà bị chết, cũng không muốn hần chết? Ha ha!”

“Đủ rồi!”

Lăng Tuyết Mạn không chịu nổi kích thích này, đột nhiên rống một tiếng tê tâm liệt phế, mà một tiếng này, làm tay Mạc Kỳ Minh bóp cổ nàng run lên, chính là chỗ run này, Thiên Cơ lão nhân chợt nhanh phóng ra ngân quang cầu trong tay áo, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía bả vai Mạc Kỳ Minh!

Một đám thủ hạ của Mạc Kỳ Minh đều không phản ứng kịp, mà Mạc Kỳ Minh hơi chậm lại, thân thể theo bản năng hơi ngửa về phía sau, Mạc Kỳ Hàn lướt thân thể đi tới, dùng một chiêu vô công độc môn của Thiên Cơ lão nhân ‘Niêm Hoa bí quyết’ đánh vào lồng ngực Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh bất đắc dĩ phải thu hồi cánh tay nắm ở trên vai Lăng Tuyết Mạn!

Mà một chiêu này của Mạc Kỳ Hàn chỉ dùng để bức lui Mạc Kỳ Minh, vì vậy, hắn nhanh chóng đoạt lại thân thể Lăng Tuyết Mạn, lui nhanh trở về chỗ cũ!

Ám ảnh vừa nhìn, vương phi được cứu trở về, liền không cố kỵ nữa, lập tức cầm kiếm tấn công!

Mạc Kỳ Hàn mới giải trừ xong huyết đạo của Lăng Tuyết Mạn, liền bị nàng thành linh chớp lấy bàn tay, cắn vào mu bàn tay một cái thật mạnh!

Rên lên một tiếng, Mạc Kỳ Hàn cau mày nói: “Mạn Mạn, trở về rồi cắn tiếp, hiện giờ không phải lúc.”

Lần này, hắn dùng giọng nói chân thật của hắn.

“Đừng đụng ta! Buông ra! Nam nhân không có bản lĩnh, buông ta ra! Buông ra ——”

“Mạn Mạn!” Giọng Mạc Kỳ Hàn áp cực thấp, tuy là nói với Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt lại không rời Mạc Kỳ Minh một khắc, “Mạn Mạn, mới vừa rồi là bất đắc dĩ, nàng không được nghĩ là thật, đối với ta nàng quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nàng không tin ta sao?”

266. Chương 267

“Tin tưởng? Ta còn có thể tin tưởng chàng sao? Ta đều không biết chàng nói câu nào là thật!” Lăng Tuyết Mạn rơm rớm nước mắt, để mặc Mạc Kỳ Hàn một tay nắm ở bên người, thanh âm âm ỨC, giọng nói cũng không giống như lúc chất vấn vừa rồi.

Mạc Kỳ Hàn không quay đầu lại, vẫn nhìn chăm chăm Mạc Kỳ Minh, mắt sáng như đuốc, nghe được lời thương tâm của Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhặn lông mày, nói nhỏ: “Mạn Mạn thật xin lỗi, đừng khóc, hiện tại đối đầu kẻ địch mạnh, sau khi trở về ta mặc cho nàng xả giận được không?”

“Trở về?” Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, hạ mắt, nàng phải đi về sao? Sau khi trở về làm sao đối mặt với hắn?

Mạc Kỳ Hàn lại không biết ý nghĩ trong nội tâm của Lăng Tuyết Mạn giờ phút này, chỉ tưởng nàng tức giận hắn mới có cớ chỉ vừa rồi, liền vỗ nhẹ vai của nàng, trấn an: “Mạn Mạn, tin tưởng ta, đừng có đoán mò, giải quyết chuyện trước mắt lại nói tiếp.”

Đang nói, chỉ thấy Thiên Cơ lão phóng lại, thấy Lăng Tuyết hết tức giận, vui sướng cười nói: “Ha ha, Hàn..... Không phải, Tuyết Mạn nha đầu, con xem vừa nãy ta cùng tiểu tử nhà con phối hợp như thế nào? Rất tuyệt phải không? Hai thầy trò chúng ta ăn ý đến mức một cái ánh mắt cũng biết là ý gì!”

Suýt nữa lỡ miệng, Thiên Cơ lão nhân chép miệng, thật ngại ngó ngó Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn bất đắc dĩ liếc nhìn, tinh lực vẫn đặt ở trên người Mạc Kỳ Minh.

“À? Ông là sư phụ chàng? Vậy chàng.....” Lăng Tuyết Mạn rung mình một cái.

Mà lúc đó, tình hình cũng đã tới hồi kịch liệt, thiết huyết sát thủ không ngừng ngã xuống, nhưng cũng không ngừng có thêm người mới, bảo vệ Mạc Kỳ Minh đến gió thổi không lọt, ám ảnh tuy là cao thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng đối phương đông đảo, căn bản không tấn công vào được, nhìn tình huống, thủ hạ của Mạc Kỳ Minh không biết có bao nhiêu thiết huyết sát thủ, hơn nhiều so với con số Vô Giới dự đoán 50 người.

Mạc Kỳ Hàn cau mày càng chặt, con người lo lắng cùng Mạc Kỳ Minh nhìn nhau từ xa, cả hai cầm chắc chuỗi kiếm trong tay!

“Sư phụ, Mạn Mạn giao cho ngài, ngài không được nói lung tung nữa!”

Mạc Kỳ Hàn nói xong, liền buông Lăng Tuyết Mạn ra, điểm mũi chân bay lên, đồng thời rút nhuyễn kiếm bên hông ra, thẳng hướng Mạc Kỳ Minh!

Mạc Kỳ Hàn vượt lên trước công ra một kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng trước ngực Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh phản ứng cực nhanh, nhảy lên lộn vòng ra sau một cái, liềm đâm ngược lại một kiếm, Mạc Kỳ Hàn cười một

tiếng, thì triển ra một bộ kiếm pháp Độc Bộ Thiên Hạ, chỉ thấy thân hình hần càng lúc càng nhanh, kiếm trong tay câu hồn đoạt mệnh, chém, nhiều chiêu hiểm vô cùng, chỉ nhằm tử huyết của Mạc Kỳ Minh!

Mạc Kỳ Minh cũng không kém Mạc Kỳ Hàn, hai kiếm đụng nhau ở giữa không trung, phát ra tiếng va chạm chói tai, rồi sau đó thân thể đồng thời nhảy ra, cách hai trượng, kiếm kiếm chạm nhau, bốn mắt nhìn nhau, đều lạnh lùng như băng, sát ý sâu nồng!

“Song mộc bất thành lâm, song mộc hựu thành không, nhất độ tam sinh thạch, nguyệt chiếu ảnh lai hi!” Mạc Kỳ Hàn chậm rãi thở khẽ, bên môi nụ cười vô hạn.

“Người là ——” Mạc Kỳ Minh chấn động, suy nghĩ bay lộn, mấy năm này thỉnh thoảng có người lên vào Tam vương phủ thăm dò, bao gồm tối nay sau khi hần vào cung——

Hơn nữa bốn câu này, chính là người đã từng lên vào Tam vương phủ thăm dò lưu lại trên tờ giấy! Hần vì thế, điều tra nhiều mặt, cũng là không có kết quả, không nghĩ tới, hần là người cùng Lăng Tuyết Mạn tư thông!

“Người quả nhiên chưa chết!” Tay Mạc Kỳ Minh nắm chuôi kiếm chặt thêm một phần, nhìn chằm chằm Mạc Kỳ Hàn, hận không thể lập tức đâm hần một kiếm xuyên tim!

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn cười nhếch môi, “Bản công tử vẫn luôn còn sống! Mấy năm này không phải người một mực tìm kiếm bản công tử sao?”

Nghe vậy, tâm Mạc Kỳ Minh nhất thời đại loạn, nhìn chằm chằm Mạc Kỳ Hàn, không thể tin mở to con mắt, quá tối, hần cũng không thể nhìn rõ ràng ánh mắt của đối phương, chỉ là thân hình rất giống lão Tứ, giọng nói có thể dùng thuật đổi thanh, nhưng là võ công lão Tứ thường thường, căn bản không thể đấu với hần tới mười chiêu, người trước mắt này, mới vừa tung chiêu thức giữa không trung, còn có nội lực hùng hậu, tuyệt không phải lão Tứ!

Mạc Kỳ Hàn nhìn Mạc Kỳ Minh chần chờ, đắc ý, hần chính là muốn nhiều loạn phỏng đoán của đối phương, để cho đối phương do dự!

Bên kia, Thiên Cơ lão nhân cơ hồ muốn cười lạc giọng, đôi tay che miệng, không nhận được thở dài nói: “Tiểu tử này thật là thủ đoạn a! Cao! Thật sự là cao!”

Lăng Tuyết Mạn nghe thấy kỳ quái, kéo kéo cánh tay Thiên Cơ lão nhân, lặng lẽ hỏi: “Lão gia gia, tình nhân đang nói cái gì? Vậy là ý gì? Là đang nói cho cái tên xấu xa kia hần là ai sao?”

“Khụ khụ, Mạn Mạn nha đầu, cái này, lão gia gia không thể nói, nếu nói ra, tình nhân nhà con sẽ ——” Thiên Cơ lão nhân để tay ở trên cổ, khoa trương làm cái động tác ‘rắc rắc’, “——có thể làm như vậy với lão gia gia.”

Lăng Tuyết Mạn nổi đóa dậm chân một cái, tức giận nói: “Có thể nói với người khác, chính là không thể nói cho ta, không nói thì thôi!”

“Ách, nha đầu, ta chỉ khoa trương chút thôi..., chỉ là tiểu tử kia không cho nói, ta thật đúng là không dám nói.” Thiên Cơ lão nhân bắt đắc dĩ bĩu môi.

Lăng Tuyết Mạn chỉ cho là lão gia gia này giống như lão điên, nói chuyện lung tung, không có để ở trong lòng, nghe như vậy, miễn cưỡng cười cười, “Lão gia gia, cảm ơn ông cứu ta nha.”

“Hắc hắc, Tuyết Mạn nha đầu, con muốn cảm ơn ta, thì đừng tức giận tiểu tử này, nếu không lão gia gia cũng không còn ngày bình yên đâu!” Thiên Cơ lão nhân nói như thật, gương mặt đáng thương.

Ai ngờ, vừa nói xong, không những không khiến cho Lăng Tuyết Mạn lộ ra khuôn mặt tươi cười, lại khiến nàng càng thêm khổ sở không dứt, trong mắt lập tức lại tràn đầy nước mắt, dùng sức cắn môi mới không ỉn khóc ra tiếng.

Thiên Cơ lão nhân lại càng không biết Lăng Tuyết Mạn hiện tại không phải là tức giận, mà là thương tâm chuyện nàng thất thân, thấy nàng lại mất hứng, liền mặt ủ mày ê than thở, “Mạn Mạn nha đầu, ta không cần con cảm ơn, chỉ cần con cùng đồ đệ tình cảm tốt đẹp, để cho nó cao hứng thì được rồi!”

Lăng Tuyết Mạn mặc dù đang thương tâm, nhưng cũng nhin không được cười lên, liếc mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, lại không tự chủ nghiêng mặt, cắn cắn môi.

Tức giận thì tức giận, nhưng nàng vẫn khấn trương nhìn vậy hai người đấu nhau, chỉ sợ vừa sai sót, Mạc Kỳ Hàn sẽ bị thương.

Môi mỏng vừa động, Mạc Kỳ Minh lạnh lẽo nói: “Xem ra Tang Phượng thất bại rồi!”

“Một cái nho nhỏ Miêu Cương nữ, cũng dám xâm nhập vào hang cọp? Thủ hạ người thật đúng là nhiều nhân tài!” Mạc Kỳ Hàn cuồng tiếu, dưới màn đêm, ánh mắt lóe sáng cuồng vọng.

Mạc Kỳ Minh lóe mắt một cái, trong khoảng thời gian ngắn, cát bay đá chạy, gió cuốn lá rách, trên đất trống, chỉ có thể nhìn đến hai bóng dáng quần quít một chỗ, phân không rõ ai là ai.

Nhưng, Mạc Kỳ Hàn cũng đang liên tiếp xuất chiêu, Mạc Kỳ Minh càng đánh càng kinh hãi, mình cũng coi như là người có võ công mạnh nhất trong hoàng thất, nhưng lại chưa bao giờ gặp qua kinh địch như thế, đánh tiếp nữa, nhiều nhất là hai bên tổn hại, mà chỉ cần người nọ không phải lão Tứ, hẳn có giết cũng vô ích, cho nên ——

267. Chương 268

Cho nên, Mạc Kỳ Minh ở lúc Mạc Kỳ Hàn lộ ra sơ hở, liền tung ra một hư chiêu, trường kiếm thoáng một cái, thân thể vội vàng lui về phía sau, một tiếng hô lên “Mặc Thanh!”, Mặc Thanh lập tức ném ra một bọc thuốc pháo, nhất thời, giữa không trung tất cả đều tràn ngập màu trắng, khiến người ra không thấy rõ bất kỳ vật gì.

Ám ảnh đều không động, bởi vì chủ tử bọn họ không động, chỉ hô một tiếng, “Sư phụ, chăm sóc Mạn Mạn!”

Lăng Tuyết Mạn không hiểu chuyện gì xảy ra, sợ túm chặt cánh tay Thiên Cơ lão nhân, liều mạng mở to hai mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, chỉ sợ hắn xảy ra chuyện gì.

Mà khi sương trắng tan hết, một lần nữa trả lại bóng hậu, dưới cây hòe, trừ ám ảnh, không có một bóng người của Mạc Kỳ Minh cùng thiết huyết sát thủ!

Vô Cực lo lắng hô một tiếng, “Chủ tử, kẻ địch không thấy!”

“Ta biết rồi” Mạc Kỳ Hàn cũng không kinh ngạc, hắn vốn là muốn để Mạc Kỳ Minh đi, bây giờ còn không đến thời điểm giết bọn hắn, một thân vương đương triều, còn là một thân vương quyền thế ngập trời, vô duyên vô cớ chết ở ngoài thành, sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn!

“Kiểm lại nhân số, ai bị thương lập tức rút về, còn lại dọn dẹp hiện trường!” Mạc Kỳ Hàn đơn giản ra lệnh, sử dụng ánh mắt ý bảo ba người Vô Cực, người nào chịu trách nhiệm cái gì, chỉ sợ kêu tên bị Lăng Tuyết Mạn nghe được.

Ba người kia đi theo Mạc Kỳ Hàn nhiều năm, tự nhiên ngầm hiểu lẫn nhau, Vô Giới Vô Giới đến một cái âm cũng không dám phát ra.

Trên đường trở về, Lăng Tuyết Mạn bị ôm ngồi ở trước ngựa, Mạc Kỳ Hàn một tay ôm hông của nàng, một tay cầm dây cương, tốc độ cũng không nhanh, chỉ sợ nàng lạnh, hắn lại cởi áo bào trên người bọc nàng lại, để cho lưng nàng dán lồng ngực của hắn, ngồi trong gió đêm, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, có người giả trang nàng, đã bị ta bắt lấy, sau khi trở về, nàng coi như không có chuyện gì xảy ra qua, tiếp tục ngủ, biết không?”

“Chàng nói cái gì? Giả trang thành bộ dáng của ta? Rồi nằm ngủ ở trên giường của ta sao? Nha hoàn của ta cũng không nhận ra được không phải là ta sao?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc không dứt.

“Ừ, cho nên, chỉ có ta phát hiện, lúc này mới tới cứu nàng, Tứ Vương phủ bây giờ vẫn yên tĩnh, cũng không ai biết chuyện nàng bị cướp.”

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, liền vội rồi, “Cái... cái gì? Chàng là tới tìm ta mới phát hiện sao? Làm sao chàng phát hiện người nọ không phải ta? Chàng có... có hôn nàng ôm nàng, còn có cõi... cõi y phục của ả hay không?”

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn bật cười, ánh mắt hắt đến một đám thủ hạ, cũng đang mang dáng vẻ phi lễ chó nhìn, vô lễ với chó nghe, cho nên gần dần dần lên mặt của Lăng Tuyết Mạn, giảm thấp giọng nói: “Không có, đương nhiên không có, không tin bản lĩnh của phu quân nàng sao? Ta làm sao ngay cả Mạn Mạn nhà ta cũng không nhận ra được?”

“Thật?” Lăng Tuyết Mạn nghiêng mặt, nhìn đến ánh mắt mang theo ý cười của Mạc Kỳ Hàn.

“Thật.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái.

Lăng Tuyết Mạn yên lòng, rồi lại cực độ bất an, theo bản năng quay mặt, kinh ngạc nhìn phía trước, rõ ràng cảm thụ gió lạnh phát qua khuôn mặt đau nhói, giống như tâm nàng giờ phút này, giống như trời đã sập, lưu lại chỉ có tuyệt vọng.

Sau nửa canh giờ, đám người trở về.

Lăng Tuyết Mạn đương nhiên bị Mạc Kỳ Hàn điểm huyết ngủ, thông qua đường hầm ôm trở về trên giường ở Cúc Thủy Viên.

Dẫn dò Xuân Đường xong, Mạc Kỳ Hàn đổi một bộ trường sam trắng ngà, lại tắt nến, lúc này mới đi tới bên giường giải huyết đạo cho Lăng Tuyết Mạn.

“Mạn Mạn!”

“Ừ?” Lăng Tuyết Mạn giật giật cổ, “Trở lại rồi à?”

Lăng Tuyết Mạn nhìn đến hắc không có sao, thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Đúng vậy, nàng ngủ một mình một chút nhé, ta đi xử lý một ít chuyện, một lát đến gặp nàng được không?” Mạc Kỳ Hàn khẽ vuốt gương mặt của nàng, cúi người ở trên môi hạ một nụ hôn.

Cái hôn này, Lăng Tuyết Mạn lại tựa như bị kích thích, “A!” kêu một tiếng, đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, “Đi đi! Không được đụng ta! Chàng đi đi!”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn vội vàng gọi khẽ, cố gắng tiến lên trấn an Lăng Tuyết Mạn, lại thấy nàng như nai con bị thương, kinh sợ chui vào trong góc giường, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, “Đừng tới đây, đừng tới đây.....”

“Mạn Mạn, thế nào? Ta là tình nhân của nàng đây, làm sao nàng bắt đầu sợ ta rồi? Bây giờ nàng an toàn, không sao, nguy hiểm đều qua rồi, ngoan, đừng sợ, tối nay ta không đi, ta ngày mai nữa xử lý chuyện, bọn người, ta đi giao phó thủ hạ một hồi sẽ tới.”

Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng nói xong, trước khi đi, lại không biết tại sao Lăng Tuyết Mạn bị hoảng sợ, hồi tưởng lại lời Vô Giới nói, trong lòng liền co quắp, trước khi hắc trở lại, đề phòng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắc xoay người lại, nhảy lên giường, trong lúc nàng khiếp sợ, ra tay lần nữa điểm huyết ngủ của nàng, sau đó ôm nàng đặt lên gối, cẩn thận đắp chăn cho nàng.

Bước nhanh ra khỏi đường hầm, trở về Hương Đàn Cư, mới lách người ra ngoài, Lâm Mộng Thanh liền thở phì phò nghênh đón, “Sư huynh, thật quá mức đi! Thì ra là huynh vẫn rêu rao tên của đệ ra bên ngoài sao? Huynh muốn cho người nọ đuổi giết đệ à?”

“Ừ? Làm sao đệ biết?” Mạc Kỳ Hàn cau mày, quét mắt qua một cái nhìn Thiên Cơ lão nhân đang chuẩn bị chạy đi, “Khụ khụ” hai tiếng, “Sư phụ, là ngài tiết lộ bí mật?”

“Hắc hắc, Hàn tiểu tử, sư phụ chỉ là hướng Mộng Thanh khen con thủ đoạn cao thôi. Vừa khen Mộng Thanh lại hỏi cặn kẽ, vừa hỏi..... Khụ khụ, sư phụ đã nói ra rồi.” Thiên Cơ lão nhân rất xin lỗi cười khan nói.

Lâm Mộng Thanh siết quả đấm lúc ẩn lúc hiện ở trước đôi mắt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn, cực kỳ tức giận nói: “Sư huynh thật rất biết bố trí tên ta a! Cái gì song mộc bất thành lâm, song mộc hựu thành không,

nhất độ tam sinh thạch, nguyệt chiếu ảnh lai hi! Lại đem tên của đệ viết ra ám hiệu như vậy, quả thực là..... Quả thực là thật quá mức! Không được! Từ giờ trở đi, an toàn của đệ liền giao trong tay huynh rồi, nếu đệ thiếu một cọng lông tơ, muội muội của huynh phải làm quả phụ!”

“Đệ có từng thấy công chúa thủ tiết chưa? Nếu đệ không may mắn, Nhã Phi của chúng ta tự nhiên muốn tái giá!” Mạc Kỳ Hàn hài hước nhếch khóe môi.

“A a a! Quá đáng!” Lâm Mộng Thanh Hỏa bốc hỏa, lại vỗ ngực liên tục, “Mạc Kỳ Hàn, Hoàng tộc họ Mạc các người vô cùng gian trá!”

Mạc Kỳ Hàn bật cười không dứt, nghĩ đến Lăng Tuyết Mạn, liền nghiêm mặt nói: “Tốt lắm, Mộng Thanh, Mạc Kỳ Minh nếu có thể đoán được câu nói kia, bắt đầu điều tra đệ, ngay thời điểm hấn nghi ngờ ta, ta liền cố ý ném thân phận cho hấn, nhiều loạn hấn, đệ cũng đừng giận, đêh về sau chính là người của ta, ta phụ trách!”

Nói xong, lườm Tang Phượng bị xích trong ám thất, lại nói: “Thay phiên canh chừng ả, ta hiện tại không rảnh, trời sáng trở lại hãy nói.” Một câu nói xong, không đợi Lâm Mộng Thanh trả lời, liền lại tiến vào đường hầm.

Lâm Mộng Thanh ngốc hồi lâu, mới từ trong ngượng ngùng phản ứng kịp, đấm một quyền ở trên bàn, cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ nói: “Ai là người của huynh chứ? Xem đệ là nữ nhân của huynh à?”

268. Chương 269

Lần nữa trở lại trong phòng yên tĩnh, Mạc Kỳ Hàn tuy biết Lăng Tuyết Mạn đang ngủ mê man, nhưng vẫn theo thói quen nhẹ bước, đi tới trước giường, nhìn người trên giường, nhẹ nhàng cởi áo ra lên giường.

Vừa nằm, lần nữa ôm nàng vào ngực, liền thoáng như cách ngàn năm vạn năm, dường như đã có mấy đời, thật may mắn, nàng lại trở về bên cạnh hấn, hoàn hảo không hao tổn trở lại trong ngực hấn, thật tốt.

Cúi đầu, xoa nhẹ cánh môi của nàng, trên mặt hiện lên nụ cười thương tiếc, duỗi ngón giải huyết ngủ của nàng, “Mạn Mạn, quên hết mọi thứ sợ hãi, có ta ở đây bên cạnh nàng, cái gì cũng không sợ, không sợ.....”

Ý thức của Lăng Tuyết Mạn dần trở lại, nàng biết không phải đang nằm mơ, hấn trở lại, ôm nàng, còn giống như trước đây, giống như tối hôm qua thân mật ôm nàng, nhưng nàng thật bản.....

Lỗ mũi đau xót, cổ họng nghẹn ngào, nàng lại đẩy hấn ra, sau đó cách xa hấn, nhìn hấn, cắn môi, không tiếng động rơi lệ.

“Mạn Mạn, đừng khóc, khóc hư mắt ta sẽ đau lòng, cho nên đừng khóc được không?”

Hôm nay nàng bị thương cả người, đều do hấn, là hấn không có bảo vệ tốt nàng, hấn thật là đáng chết! Thật là đáng chết a!

“Không, tình nhân, chàng đi đi, không cần trở lại, chúng ta kết thúc đi, vĩnh viễn kết thúc đi, chàng nhớ ta trong sạch là tốt rồi, là tốt rồi, mấy thứ khác quên đi..... Đi, đi thôi.....”

Lăng Tuyết Mạn nói dứt quãng, nước mắt không cầm được rơi xuống, nàng sợ mình sẽ hạ không được quyết tâm đi nhìn hấn, liền quay lưng qua, nằm sấp xuống giường, không dám khóc lớn tiếng, liền duỗi ngón tay bỏ vào trong miệng, dùng hàm răng cắn đau để nhắc nhở mình.

Mà Mạc Kỳ Hàn càng nghe càng kinh hãi, tỉ mỉ lặp lại hai chữ ‘trong sạch’ mà Lăng Tuyết Mạn nói, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm xấu, cộng thêm phản ứng dị thường của Lăng Tuyết Mạn, trước đây cũng từng gặp nạn, nàng đều không phải như vậy, tối nay.....

“Mạn Mạn, rốt cuộc thế nào? Là ta đây, bây giờ nàng rất an toàn! Nếu như nàng để ý mấy lời nói của ta lúc nam nhân kia bắt nàng, vậy ta xin lỗi nàng, ta muốn cứu nàng không bị chút tổn thương nhỏ, chỉ có thể

làm loạn tâm của hắn để tìm cơ hội tốt nhất, muốn loạn tâm của hắn, trước hết phải làm loạn lòng nàng, cho nên là bắt đắc dĩ, nàng không được nghĩ là thật a!” Mạc Kỳ Hàn đau khổ, nhanh chóng giải thích.

Trong hốc mắt Lăng Tuyết Mạn tràn ngập nước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở khổ sở nói nhỏ: “Không, không phải cái này, không phải..... Chàng vừa nói ta liền hiểu, ta hiểu rõ chàng là cố ý, vì cứu ta chàng cố ý nói không quan tâm ta, nhưng là chàng cái gì cũng không biết, chờ chàng biết, chàng sẽ.....”

Mạc Kỳ Hàn càng nghe càng hồ đồ, không khỏi nhíu lông mày, “Mạn Mạn, nàng nói cái gì? Ta nghe không hiểu, nàng quay qua, nói cho ta nghe nào.”

“Oa..... Nhưng... nhưng ta thật sự dơ bẩn, thật..... thật bẩn, không xứng với chàng..... Tình nhân..... Chàng đi tìm cô nương tốt hơn ta thôi..... Ta, ta sẽ không oán chàng..... Là vấn đề của ta.....” Lăng Tuyết Mạn khóc không thành tiếng, nước mắt đã sớm ướt áo.

“Không bẩn không bẩn, Mạn Mạn của ta vĩnh viễn là tinh khiết nhất, Mạn Mạn khiêu vũ, thánh khiết giống như tiên nữ, thánh khiết này không phải là thân thể, là trong lòng, là linh hồn, ta yêu nàng, là yêu toàn bộ của nàng, thân thể của nàng lòng của nàng, cho nên ta muốn nàng, đời này đều muốn nàng, nàng phải cùng với ta, bất cứ lúc nào cũng không thể rời ta, nếu không chính là lên trời xuống đất, ta cũng sẽ tìm nàng trở lại!”

Mạc Kỳ Hàn dịu dàng nói nhỏ, trong mắt lại chứa đầy lệ, tâm đau như xé rách, cô gái hắn dùng hết tâm bảo vệ, lại..... lại bị tên cầm thú kia chà đạp như thế! Hắn thật là đoán sai gã! Cho là Mạn Mạn rơi vào trong tay Mạc Kỳ Minh, hắn thật lòng thích Mạn Mạn, sẽ tôn trọng nàng, mà không ngờ lại..... cường bạo nàng!

Trong mắt hắn lại phát ra sát khát máu ý, thù mới hận cũ, sớm muộn, sớm muộn hắn sẽ chặt gã làm trăm mảnh!

Mạc Kỳ Hàn thất vọng đau khổ đau không dứt, đứng dậy, đem thân thể co rúc của Lăng Tuyết Mạn thật chặt ôm vào trong ngực, để cho đầu nàng dựa vào trên ngực của hắn, cầm đỡ lên tóc của nàng, nhẹ nhàng nói: “Mạn Mạn, thật xin lỗi, nàng oán trách ta đi, là ta không có bảo vệ tốt nàng, làm hại nàng chịu khổ, bị giết mình, đều là lỗi của ta, nàng mắng ta đánh ta cũng có thể, chỉ cần đừng nói lời kết thúc, chúng ta sẽ không kết thúc, vĩnh viễn sẽ không, quên rồi sao? Ta nói rồi, muốn danh chính ngôn thuận isn nàng, nàng sẽ là thê tử duy nhất của đời ta, chúng ta còn phải sinh rất nhiều con cái, nàng quên sao?”

“Thật? Thật sao?” Lăng Tuyết Mạn kích động, từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, đưa tay sờ lên mặt của hắn, khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, nhìn đến hắn gạt đầu, nàng lại thất thanh khóc lên, lần này, là vui mà khóc!

Tròng mắt khép hờ, Mạc Kỳ Hàn cố nặn ra một nụ cười, dịu dàng nói: “Mạn Mạn, tại sao có thể kết thúc đây? Chúng ta muốn bên nhau trọn đời, làm sao có thể nhẹ nhàng nói lời kết thúc? Nàng nói mấy lời này, lão..... Lão cái gì? Đúng, lão công ta sẽ giận thật!”

Nghe Mạc Kỳ Hàn vì dụ dỗ nàng, mà lúng túng nói ra hai chữ ‘lão công’, trong bụng Lăng Tuyết Mạn đau xót, rồi cuộc khóc lên!

Mạc Kỳ Hàn cầm lấy khăn gấm, dịu dàng lau nước mắt cho Lăng Tuyết Mạn, khẽ cười nói: “Đừng khóc, đều nói nữ nhân là làm bằng nước, bây giờ nhìn lại thật đúng là nói không sai! Mạn Mạn, nàng biết không, khi ta nghe được nàng nói, nàng thà bị chết, cũng không muốn ta chết, trong lòng ta là cảm giác gì? Rất kích động, rất kích động.....”

“Tình nhân, chàng thật không ghét ta, còn muốn ta sao?” Lăng Tuyết Mạn nức nở, không thể tin được xác thực hỏi.

Mạc Kỳ Hàn êm ái cười một tiếng, lau sợi tóc trên trán nàng, trong mắt tràn đầy quyến luyến cùng thương tiếc, “Làm sao sẽ ghét bỏ đây? Muốn, đương nhiên là muốn, trừ phi là nàng không muốn ta, không đúng, nàng không muốn ta, ta sẽ quấn nàng, buộc người muốn ta. Ha ha, đứa ngốc, nàng cho ta là nam nhân tục tũn nông cạn lông bông ngoài đường phố sao? Nếu ta là như vậy, làm sao xứng đáng được nàng đồng sinh cộng tử? Huống chi đây không phải là lỗi của nàng, lòng ta thương nàng còn không kịp, làm sao còn ghét

bỏ nàng bần? Mạn Mạn, không nên xem thường mình, nàng chính là nàng, còn là Lăng Tuyết Mạn phách lối, ta thích xem bộ dáng nàng vui vẻ giương nanh múa vuốt, biết không?”

“Tình nhân!” Lăng Tuyết Mạn thút thít, nhìn Mạc Kỳ Hàn, ngây ngốc vui vẻ cười, “Chỉ cần chàng không bỏ ta là tốt rồi, ta thật là sợ, thật là sợ chính tai nghe được chàng nói, người không cần ta rồi.....”

“Ha ha, ta không cần, sau đó đem nàng ném ấy Vương gia giành nhau sao?” Mạc Kỳ Hàn nở nụ cười hài hước, đem chôn sâu tất cả khổ sở, một mình gánh chịu.

Lăng Tuyết Mạn mím mím môi, “Trừ, trừ Nhị vương gia, những người khác đều là bằng hữu của ta! Nếu Nhị vương gia biết ta sớm thất thân, sẽ đâu còn yêu thích ta nữa?”

269. Chương 270

“Nha đầu ngốc, phàm là nam nhân thật lòng yêu nàng, sẽ không so đo, nếu không thì hắn không phải là thật lòng, muốn hoàn bích, là có hoàng hoa khuê nữ, hắn đi tìm người khác nha!” Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, sau đó đem người trong ngực ôm càng chặt.

“Ừ, nhưng là.....” Lăng Tuyết Mạn lại ảm đạm, không nói gì thêm, chỉ là trở tay ôm Mạc Kỳ Hàn, tựa vào đầu vai hắn, trong lòng đau nhói.

Hắn không quan tâm, nhưng nàng rốt cuộc là dơ bẩn, không thể hoàn toàn thuộc về hắn rồi, nếu không yêu bất cứ người nào, nàng cũng sẽ không bởi vì mất trinh tiết mà tìm cái chết, cho dù là trời sập, nhưng bây giờ, trong lòng nàng có nam nhân nàng yêu, nàng liền muốn giống tất cả nữ nhân trên đời, thủ thân như ngọc cho nam nhân của mình, nhưng là, ông trời không chịu nàng.....

Nhẹ nhàng thút thít, Lăng Tuyết Mạn không có ngẩng đầu, rũ con ngươi nói tiếp: “Hắn nói hắn vốn là muốn bắt Tam vương gia, là ta xui xẻo lên xe ngựa, bắt lầm ta, tình nhân, chàng nói người kia có thể đem chuyện ta không hoàn bích nói ra hay không?”

Ánh mắt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn lóe lên không dứt, suy tư lắc đầu một cái, “Sẽ không, hắn không dám nói ra, hắn sợ liên lụy chính hắn.” Lời nói ngừng lại, hắn lại nhẹ nhàng hỏi, giọng nói nhu hòa không dám làm nàng sợ, “Mạn Mạn, ta muốn cỡi y phục của nàng xem thân thể nàng có chỗ nào thương tổn được không? Được không?”

“Tình, tình nhân.....” Trong lòng Lăng Tuyết Mạn tràn đầy e ngại, theo bản năng nắm chặt cổ áo của mình.

“Ngoan, đừng sợ, ta không đụng nàng, chỉ là sợ trên người nàng có thương tích, nếu có thì phải bôi thuốc, tin tưởng ta!”

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, giọng nói dịu dàng như nước, như một chén thuốc tốt dễ dàng lấy tâm chịu đủ bi thương của Lăng Tuyết Mạn, nàng dần dần bình tĩnh lại, nhỏ giọng nói: “Tự ta cỡi.”

Từng cái từng cái cởi ra, áo ngoài, quần áo trong, cái yếm, quần lót, từng món một, cho đến khi thân thể như ngọc hoàn toàn lộ ra.

Mạc Kỳ Hàn mím môi, để nàng nằm ngang, kéo chăn gấm đắp kín cho nàng, mới nói nhỏ: “Mạn Mạn, ta cần chút nền mới có thể thấy rõ, nàng nhắm mắt lại không nhìn ta, được không?”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Xuống giường, lấy nến thấp sáng, một tay bưng nền, trở lại trên giường, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn khép chặt mắt, Mạc Kỳ Hàn ôm tâm tình phức tạp, đưa lưng về phía nàng nhẹ nhàng nhắc chân lên, ánh nến chiếu rọi ở trên làn da tuyết trắng của nàng, mềm mại trơn bóng, trước ngực, bụng, dời nền qua, nhìn tới bên dưới người nàng, giữa hai chân, cũng hoàn hảo không tổn hao gì, hắn nhẹ ôm lấy đầu của nàng, kiểm tra phía sau lưng của nàng, cánh tay, cổ, như hắn đoán, không một vết thương hoặc là vết bầm.

Mi nhắm thật chặt, Mạc Kỳ Hàn hơi nâng mặt của Lăng Tuyết Mạn lên, nhẹ nhàng hỏi: “Mạn Mạn, thời điểm người kia xâm phạm nàng, nàng thanh tỉnh sao?”

Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, thanh âm nhỏ như muỗi đốt, “Không phải, hắn cũng giống chàng, biết điểm huyết, ta cái gì cũng không biết, lúc ở trong cung, ta lên xe giúp Tam vương gia lấy thuốc, sau đó thấy có một bóng đen, ta vừa định gọi, trước mặt bỗng tối sầm cái gì cũng không biết, chờ ta tỉnh lại, liền đã ở trên giường trong một gian phòng rồi, sau đó người nam nhân kia ngồi ở bên giường, trên người ta còn đắp chăn, y phục..... y phục bị đổi qua, quần áo lúc này, không phải là của ta. Ta hỏi hắn, hắn nói... nói đụng thân thể ta rồi, còn nói không nghĩ tới ta không phải... không phải tẩm thân xử nữ.....”

Nàng là bị điểm huyết ngủ, không có bất kỳ ý thức gì, sẽ không giãy giụa, sẽ không phản kháng, hơn nữa Mạc Kỳ Minh là thật lòng với nàng, làm sao chịu thương tổn nàng? Nhất định là động tác cực kỳ êm ái.....

Mạc Kỳ Hàn khẽ vuốt ve sống lưng Lăng Tuyết Mạn, môi mỏng mím chặt, con ngươi đen tối nhìn chằm chằm một chỗ, trong lòng lại nghĩ đến nơi khác.

Ngày sau nàng sẽ không vui vẻ, mặc dù hắn không quan tâm, sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng nàng sẽ có bóng ma, làm sao mới có thể làm cho nàng đi ra khỏi đoạn âm u này đây?

Trong lòng không ngừng co quắp, hình ảnh kia hiện lên ngay trước mắt, hắn nhắm chặt mắt, thân thể thẳng lên, nén lóe sáng một chút, hắn nghe đến giọng nói của Lăng Tuyết Mạn vang lên, “Tình nhân, chàng làm sao vậy?”

“Không sao.” Mạc Kỳ Hàn lập tức điều chỉnh tâm tình, nhẹ nhàng nói, cũng thổi tắt nến, đặt trên bàn, sau đó mới lại lên giường, cũng là lòng tràn đầy vui mừng chui vào chăn, kéo đầu vai của nàng qua, vui mừng vô cùng nói: “Mạn Mạn, nàng sợ bóng sợ gió hả?”

“Hả? Sao, thế nào sợ bóng sợ gió hả?” Lăng Tuyết Mạn nhất thời không phản ứng kịp, mờ mịt.

“Ha ha, chính là nàng không có thất thân a! Trên người nàng ngay cả dấu vết cái mền xâm phạm cũng không có, hoàn hảo, nàng thử nghĩ xem, người nọ hoàn toàn không biết nàng, nếu hắn xâm phạm nàng, ít nhất sẽ lưu lại vết bầm hoặc là vết hôn ở trên người nàng, cho nên hắn nói như vậy, là cố ý chọc giận nàng, nàng suy nghĩ một chút, nàng tỉnh xong, hắn có tổn thương nàng hay không?” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhõm vui vẻ, kích động tựa hồ tim sẽ nhảy ra khỏi cổ họng.

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, quả nhiên kích động theo, cầm tay Mạc Kỳ Hàn, hưng phấn nói: “Có thật không? Tình nhân chàng nói đều là sự thật sao? Đúng đúng, ta mắng người kia, hắn giống như rất tức giận, tay cũng nâng lên muốn đánh ta, thời điểm sắp tát vào trên mặt ta lại dừng lại, nói rõ hắn không phải người quá xấu, không có cường bạo ta, chỉ là gạt ta, đúng không?”

“Dĩ nhiên, nàng coi như không tin người nọ, cũng có thể tin tưởng ta nha, ta cũng là nam nhân, ở phương diện này biết nhiều hơn nàng. Ha ha, Mạn Mạn, lần này nàng nên cao hứng, ta cũng cao hứng.”

Mạc Kỳ Hàn cười, nụ cười chân thật đặt ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, lấy sang nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ra sáng rõ chói mắt, ôm chặt cổ của Mạc Kỳ Hàn, nói: “Đúng vậy, ta thật là cao hứng, thật là cao hứng, ta vẫn cho là mình bị..... Hiện tại biết không phải, biết thân thể ta còn sạch sẽ, ta vui vẻ chết được, tình nhân, nếu không ta không biết phải đối mặt với chàng như thế nào, không có.....”

“Mạn Mạn, ta đã nói rồi, vô luận nàng như thế nào, cũng là Mạn Mạn của ta, nữ nhân duy nhất trong lòng ta.” Mạc Kỳ Hàn vui mừng cười, thấy nàng vui vẻ, hắn như trút được gánh nặng, thì ra là, chỉ cần thấy được nụ cười của nàng, chính là có tất cả.

Hai người nên chia sẻ vui vẻ, đau đớn chỉ cần một mình hắn chịu đựng là tốt rồi, là tốt rồi.....

“Nhưng là, tình nhân, vậy y phục ta đâu? Y phục xảy ra chuyện gì? Hắn tại sao muốn lừa ta? Hắn có mục đích gì đây?” Lăng Tuyết đột nhiên nghĩ đến một điểm này, lại bất an hỏi.

270. Chương 271

Mạc Kỳ Hàn hơi hạ mắt, khẽ cười nói: “Y phục của nàng bị nữ nhân giả trang của nàng lấy mất! Ta nghĩ bóng đen nàng thấy ở trong xe ngựa phải là nữ nhân kia, ả thay đổi quần áo với nàng! Mạn Mạn, những người này, rất có thể cùng một phe với những người xuống tay đối phó nàng lúc trước, mục đích là gì, ta không rõ lắm, nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều, sớm muộn có một ngày sẽ được phơi bày. Hiện tại, quan trọng nhất chính là để ỉnh vui vẻ, ừ, còn phải điều dưỡng thân thể cho tốt, mỗi ngày ăn cơm thật ngon, nuôi mình trắng trẻo mập mạp, chờ làm tân nương của ta.”

“Ách..... Trắng trẻo mập mạp? Chàng cho ta là heo a!” Lăng Tuyết Mạn không thuận theo chu chu cái miệng nhỏ nhắn, lại buồn bực nói: “Ta còn chưa có chân chính làm tân nương tử! Ta thật sự có thể đợi chàng sao?”

“Sao không thể chứ? Có lẽ rất nhanh, hoặc là..... Ha ha, rất rất nhanh.” Mạc Kỳ Hàn chợt nhú mày, vui vẻ nói, nếu là hắn có thể từ chỗ Tang Phượng tra rõ tất cả chân tướng, hắn liền có thể đi gặp phụ hoàng rồi, liền có thể sống lại rồi, liền có thể quang minh chánh đại sống chung với nàng rồi.....

Vậy mà, việc đời khó liệu, giờ phút này Mạc Kỳ Hàn cũng không từng nghĩ đến, con đường của bọn họ vẫn còn rất dài, còn có thời gian gần hai năm khảo nghiệm tình cảm lẫn nhau!

Lăng Tuyết Mạn kích động giương lên khuôn mặt tươi cười, kiều mỵ mềm giọng nói, “Tình nhân, ta tin chàng, ta tin chàng thần thông quảng đại, tối nay thấy nhiều người áo đen che mặt như vậy, bọn họ cung kính xưng chàng là chủ tử như vậy, ta cảm giác chàng chính là một người cao cao tại thượng, giống như là đế vương, đứng ở chỗ cao nhìn chúng sinh. Tình nhân, trong tay chàng có rất nhiều người sao? Các người lấy cái gì mà sống a?”

“Ha ha, cảm giác của nàng..... có lẽ là đúng.” Mạc Kỳ Hàn ngất lỗ mũi Lăng Tuyết Mạn, cứ như vậy trêu chọc nàng, để cho nàng đoán đi, suy nghĩ, đi mê vòng đi! Con mắt híp một cái, lại nói: “Trong tay ta có thật là nhiều người, bọn họ cả ngày lẫn đêm không làm gì, chính là giúp ta giữ nhà, phục tùng mệnh lệnh của ta, ta bảo bọn họ làm gì, bọn họ liền làm cái đó.”

“A, họ luôn áo đen che mặt, ta nhìn tựa như hắc đạo, tình nhân, chàng thật sự là lão đại hắc đạo sao?” Lăng Tuyết Mạn cọt xát ngực Mạc Kỳ Hàn, tìm cái tư thế tốt nhất nằm xong, gương mặt tò mò.

Mạc Kỳ Hàn thấy buồn cười, vấn đề thật rất nhiều, liền cố làm thật nói: “Đúng vậy a, ta là lão đại hắc đạo, nàng tính làm sao bây giờ? Là đến chỗ hoàng thượng tố cáo ta, hay là tranh thủ thời gian thoát khỏi quan hệ với ta, tránh cho ngày nào đó hoàng thượng phái binh trừ phiến loạn, ta khai ra nàng, làm liên lụy tới nàng?”

“Chàng nói cái gì đó! Ta là loại người như vậy sao? Nếu thật có một ngày như vậy, ta liền với chàng chạy trốn, lưu lạc chân trời, chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau, còn sống một ngày coi là tốt một ngày, cho dù là chết rồi, ta cũng không hối hận.” Lăng Tuyết Mạn tức giận đập lồng ngực một cái Mạc Kỳ Hàn, nghiêm túc trả lời.

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nóng lên, trong lòng dâng lên dòng nước ấm, thanh âm nghẹn ngào, “Thật không hổ là Mạn Mạn của ta, không có uống phỉ ta đối với nàng như thế, nàng còn tốt hơn nàng ta, tốt hơn nàng ta gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần!”

“Nàng ta? Nàng ta là người nào?” Lăng Tuyết Mạn trừng mắt nhìn.

“Một cô gái đã từng làm ta thích, hiện tại không tồn tại, bởi vì trong lòng ta chỉ có nàng, trừ Mạn Mạn nàng, cũng không chứa nổi bất luận kẻ nào nữa.” Mạc Kỳ Hàn ầm lòng cười.

Mắt Lăng Tuyết Mạn giãn ra, cười vui, “Hi hi, vậy ta yên tâm, chuyện lúc trước ta không quan tâm, chỉ cần chàng sẽ không thích nàng ấy là tốt rồi.”

“Đó là đương nhiên.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái.

“A —— buồn ngủ quá, tình nhân, chúng ta không hàn huyên nữa, ngủ đi, hiện tại chắc đến canh tư rồi? Canh năm chàng còn phải rời đi, một đêm không ngủ, sẽ mệt mỏi, nhanh ngủ thôi.” Lăng Tuyết Mạn ngáp liên tục, đầu lòng sờ sờ mặt của Mạc Kỳ Hàn, thở dài nói: “Ai! Ta cuối cùng là cho chàng thêm phiền toái,

vô công của chàng thật là lợi hại a, giống như cao thủ võ hiệp trên TV, bay tới bay lui, lại cầm kiếm, soạt soạt, ách, ta nhìn đến hoa mắt.”

“Võ hiệp TV? Là cái gì?” Mạc Kỳ Hàn buồn ngủ, xoa nhẹ mắt, thuận miệng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, vội vàng lắc đầu, “Ta nói hừ nói vượn thôi, nhanh ngủ đi.”

“Ừ, ngủ đi.”

Nghe hít thở của nàng dần dần vững vàng, hắn lại chậm rãi mở mắt, nhìn chăm chăm một chỗ trong bóng tối, tâm tư phiền loạn vô cùng.

Chỉ trong một đêm, lại xảy ra nhiều như vậy chuyện, hắn làm sao có thể ngủ được?

Mạc Kỳ Hàn ôm lấy người trong ngực, từ từ nhắm hai mắt lại.

Hôm sau, khí trời sáng sủa, bầu trời bao la xanh thẳm, từng đám mây trắng nhẹ trôi, sáng sớm, trên cây có mấy con chim, vui sướng kêu, vui mừng đón xuân đến.

Gà gáy báo sáng, Mạc Kỳ Hàn hôn nhân nhi trong ngực một cái, lặng lẽ đứng dậy, mặc chỉnh tề, sau đó lại hôn nàng, mới cất bước rời đi.

Mà trong phòng, Lăng Tuyết Mạn vẫn ngủ ngọt ngào, Xuân Đường Thu Nguyệt đi vào nhìn, chỉnh chắn lại cho Lăng Tuyết Mạn, lại nhẹ nhàng thổi lui.

Một giấc này, Lăng Tuyết Mạn vẫn ngủ đến buổi trưa mới tỉnh, mới vừa mở mắt, đập vào mắt chính là nụ cười xinh đẹp của Xuân Đường cùng Thu Nguyệt, “Ha ha, hai người sao cao hứng như thế?”

“Vương phi nghe chưa? Chim từ nam phương bay trở về rồi, mùa xuân đến!” Thu Nguyệt chỉ chỉ cửa sổ, nhắc nhở.

Lăng Tuyết Mạn lắng nghe, vui mừng nói: “A, ha ha, mùa đông rốt cuộc qua rồi!”

Xuân Đường nói: “Vương phi, nô tỳ đi chuẩn bị nước tắm cho ngài, một lát dùng bữa, chúng ta có thể đi vườn hoa dạo một chút, có lẽ đã có hoa nở!”

Nhìn bóng dáng hai nha đầu bận rộn, tâm tình Lăng Tuyết Mạn thoải mái cực kỳ, nhẹ nhàng cười nhỏ, “Mùa xuân ở nơi nào nha, mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở chỗ núi rừng xanh tươi.....”

Rửa mặt xong, thời điểm xuống giường, trên đất không có hài của nàng, ha ha, đại khái tình nhân đã ẵm nàng vào.

Đang dùng đồ ăn sáng kiêm ăn trưa, quản gia liền chạy tới bẩm báo, “Vương phi, Nhị vương gia mang Tiểu Vương Gia trở lại.”

“A? Vậy sao? Quản gia, gọi phòng bếp thêm thức ăn, ta cùng Hiên nhi dùng bữa.” Lăng Tuyết Mạn nói.

“Dạ!”

“Mẫu thân!”

Trong viện truyền đến thanh âm vui sướng của Mạc Ly Hiên, Lăng Tuyết Mạn khẽ buông chiếc đĩa, liền đi ra ngoài đón, mừng rỡ ôm một cái thật chặt, còn hôn lên trán, “Hiên nhi, trở lại là tốt rồi, mau cùng ta đi ăn cơm!”

271. Chương 272

Mạc Kỳ Diễn theo tới, bước hơi chậm lại, ngây ngốc nhìn Lăng Tuyết Mạn không chỉ có ôm ấp Mạc Ly Hiên, còn ban ngày ban mặt, ngay trước mặt nha hoàn gia đình thị vệ trước, hôn Mạc Ly Hiên!

Mặc dù đối tượng nàng ôm, hôn là con của hắn, nhưng hắn cũng ghen tỵ rồi!

“Khụ khụ!”

Rốt cuộc không nhìn được, Mạc Kỳ Diễn giơ tay che miệng, nặng nề ho khan hai tiếng.

Lăng Tuyết Mạn đứng đối mặt với Mạc Kỳ Diễn, nghe được âm thanh, bỗng dừng ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới gương mặt tối tăm của hắn, hắn còn mới vừa ho khan, nàng bật thốt lên nói: “Nhị vương gia ngài cảm mạo rồi hả? Vậy nhanh vào nhà a, còn ở bên ngoài làm gì?”

Xuân Đường Thu Nguyệt không nhìn được cúi đầu mím môi cười trộm.

Gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Diễn không khỏi đen đi một phần, thâm trầm mắt liếc mấy người khác, lướt qua Mạc Ly Hiên cất bước tiến vào.

“Nhị vương gia, uống trà hoa cúc là hết ho, ngài mau vào đi.” Lăng Tuyết Mạn quên mất đêm qua nàng vừa đánh vừa mắng với người ta, một bộ dáng thân thiện chào hỏi.

Nói xong, nắm tay Mạc Ly Hiên, hô: “Xuân Đường Thu Nguyệt, nhanh dâng trà hoa cúc!”

“Mẫu thân, phụ vương giống như tức giận.” Mạc Ly Hiên nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Diễn, nhỏ giọng nói.

“À? Tại sao? Ta đắc tội hắn à?” Lăng Tuyết Mạn rất mê mang.

Mạc Ly Hiên chợt đỏ mặt, thấp giọng nói, “Mẫu thân, bên ngoài thật là nhiều người nhìn, mẫu thân mới vừa rồi đối với Hiên nhi.....”

“Ách.....” Lăng Tuyết Mạn xem thường, “Vậy thì có cái gì chứ? Ta hôn con trai ta là phạm pháp à? Thôi đi, cổ hủ!”

Vung tay một cái, Lăng Tuyết Mạn thở phò phò vào phòng, Mạc Ly Hiên thấy Lăng Tuyết Mạn cũng tức giận, vội theo ở phía sau, nói: “Mẫu thân, ngài đừng nóng giận, cái này là có chút làn người khá kinh hãi, nhưng Hiên nhi thích.....”

“Thích?” Lăng Tuyết Mạn dừng chân, quay đầu lại cười một tiếng, “Thích là tốt rồi, vậy cũng không cần trông nom những người khác thấy thế nào!”

Lời này bị Mạc Kỳ Diễn đã ngồi xuống bàn cơm nghe rõ ràng, vì vậy, gương mặt tuần tú đen thêm ba phần, mắt không chớp nhìn chăm chăm hai người nắm tay đi vào, lại thân mật ngồi chung một chỗ, liếc mắt nhìn nhau, cười nói vui vẻ, trong lòng tích tụ hết sức, không khỏi lại “Khụ khụ” hai tiếng!

“Phụ vương.....” Thân thể Mạc Ly Hiên run lên, sợ hãi kêu một tiếng, cũng không dám nói lời tiếp theo.

“Nhị vương gia, ngài ho khan liền uống trà a, đừng khách khí!” Lăng Tuyết Mạn chếp chếp mồm, chỉ chỉ bình trà.

Mạc Kỳ Diễn chậm chậm nâng chén trà lên, ưu nhã thưởng thức một hớp, sau đó để chén trà xuống nhìn về phía thức ăn trên bàn, cau mày nói: “Nàng ăn cái này là đồ ăn sáng cùng ăn trưa hả?”

“Đúng vậy, có vấn đề sao?” Lăng Tuyết Mạn mê mang lần nữa.

“Tuyết Mạn, tuy nói nàng không phải giống như nàng dâu dân gian dậy sớm an cha mẹ chồng, nhưng nàng có thói quen ngủ nướng mà bỏ đồ ăn sáng, có hại với thân thể a!” Mạc Kỳ Diễn mang theo vài phần không vui nói.

Lăng Tuyết Mạn điên rồi, tình nhân canh năm đi, chẳng lẽ nàng ngủ hai canh giờ thì phải rời giường? Vừa nghĩ như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn liền tối, “Trong phủ của ngài nhiều lão bà lớn nhỏ như vậy sao ngài không đi trông nom chứ? Còn rảnh rỗi để ý tới ta, thiệt là!”

“Nàng!”

Một chữ tóe ra, bàn tay Mạc Kỳ Diễn bưng ly trà chợt co rút nhanh, hung hăng nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, môi mím chặt giống như đao khắc, không nói thêm một câu nữa, lạnh lùng dị thường.

Mạc Ly Hiên sợ hãi nhìn phụ vương nó một cái, không dám lên tiếng.

Lăng Tuyết Mạn lúng túng, nàng thậm chí có bản lĩnh làm một nam nhân ôn hòa như vậy phát bực rồi, nên, nên làm cái gì bây giờ?

“Nàng là cố ý náo cùng ta sao?” Mạc Kỳ Diễn trầm giọng nói, mắt sáng quắc nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong mắt tràn đầy đau đớn, giọng nói lại thấp một phần, “Làm tổn thương tâm ta, nàng thật cao hứng sao? Tuyết Mạn, nàng rốt cuộc muốn như thế nào?”

Lăng Tuyết Mạn bị kinh sợ giật mình, trong ấn tượng, người đàn ông trước mặt này cho tới bây giờ đều là dịu dàng, tính khí tốt không chịu nổi, hôm nay ——

Lăng Tuyết Mạn trừng mắt nhìn, lý do của nàng rõ ràng như vậy, nhưng là không dám nói! Vì vậy giật nhẹ miệng, rã rời mà nói: “Biết rồi, về sau sửa lại.”

“Không phải để cho nàng nói suông!” Mạc Kỳ Diễn trừng mắt, liếc về hướng Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi, về sau đến thời điểm nên rời giường, phải đi gõ cửa thúc giục nàng.”

“A, dạ, phụ vương.” Mạc Ly Hiên kinh ngạc, vội vàng gật đầu.

“Hiên nhi, phụ vương với mẫu thân con nói riêng mấy câu, con đi ra ngoài trước.” Mạc Kỳ Diễn đột nhiên mở miệng.

“Ách.....” Lăng Tuyết Mạn trề môi một cái, Mạc Ly Hiên kinh ngạc mấy giây, sau đó đứng lên, “Dạ, phụ vương!”

Xuân Đường Thu Nguyệt cúi đầu, lặng lẽ thối lui ra ngoài cửa.

Mạc Ly Hiên đi ra ngoài, Lăng Tuyết Mạn nghe thấy nó đuổi người làm bên ngoài đi, liền chậm rãi xoay đầu lại, dần dần nhìn Mạc Kỳ Diễn.

Mạc Kỳ Diễn đè nén tình yêu say đắm tràn đầy trong lòng, đưa tay nắm bàn tay của nàng, Lăng Tuyết Mạn chấn động, ngược mắt kinh ngạc nhìn hắn, thì thào nói: “Nhị vương gia, ngài.....”

“Ta cho nàng, cho nàng một đời một kiếp, bởi vì nàng, ta nguyện ý thay đổi vì nàng! Tuyết Mạn, đừng gọi ta Nhị vương gia, gọi tên ta.”

“Ta.....” Trong lòng Lăng Tuyết Mạn hốt hoảng vô cùng, nàng nên nói như thế nào cho hắn hiểu được đây? Lại không dám nhìn vào ánh mắt hắn, nàng không tự hạ tầm mắt, tìm lời thích hợp, “Nhị vương gia, ta... ta không nghĩ đã thương ngài, nhưng mà ta lại... phụ hoàng nói, ngài ấy tuyệt đối không để cho ta tái giá, cho nên ta.... ta nghĩ cứ như vậy sống qua ngày, ngài không cần nghĩ tới ta, ta không đáng giá cho ngài bận tâm.”

“Tuyết Mạn, việc đời đều có biến hóa! Phụ hoàng không quản được nàng cả đời, nàng... nàng không phải muốn sống cùng ta sao? Ta biết rõ nàng muốn cái gì, một đời, cả đời, đúng không?”

Mạc Kỳ Diễn nắm tay của nàng lại chặt hơn một phần, nói nhỏ, “Ba mươi năm trước, ta không hiểu tình, không biết yêu, vô luận cưới bao nhiêu nữ nhân, cũng chỉ là vì vững chắc thế lực triều đình, hoặc là sinh con trai vì hoàng thất Mạc gia, không có nói đến yêu đương, cho đến một ngày kia gặp gỡ được nàng, cùng nàng báai đường, Tuyết Mạn, có lẽ từ ngày đó, kinh ngạc thấy nàng khấn trù đầu, trong lòng ta liền có nàng.”

“Thiên Lao đêm hôm đó, nàng ôm ta, ta rất vui vẻ, thật, mặc dù chúng ta trở ngại về thân phận, mặc dù phụ hoàng đã nhắc nhở cảnh cáo ta, nhưng ta thật sự không cách nào cứ như vậy thả nàng ra, quên nàng, Tuyết Mạn, hôm đó trong rừng đào là ta quá kiêu ngạo, bởi vì yêu cầu của nàng đối với ta, đối với những nam nhân chúng ta mà nói, quả thực là đánh vào lòng kiêu hãnh của chúng ta, cho nên ta không suy nghĩ nhiều liền cự tuyệt nàng, nhưng là, nhìn nàng mỗi ngày càng cách xa ta, ta liền mỗi một ngày hối hận, Tuyết Mạn, chúng ta làm lại từ đầu, được không?”

272. Chương 273

Trong phòng tĩnh lặng không tiếng động, một cây kim rơi trên mặt đất, cũng có thể nghe rõ ràng.

Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, tim đập loạn nhịp nhìn hai người nắm tay, thật lâu không nói gì, không hề động, cũng không rút tay về.

Đêm hôm đó sau khi rời rừng đào, nàng nằm mộng, mơ thấy hắn nói, hắn nguyện ý, nguyện ý sống cùng nàng, đến bạc đầu chẳng xa nhau.

Chậm rãi rút tay về, Lăng Tuyết Mạn lại hạ mí mắt, khóc nức nở, “Kỳ Diễm, ta gọi ngài Kỳ Diễm, thực xin lỗi thực xin lỗi, không cần yêu ta nữa, ta không xứng để ngài như thế, thật sự, thật sự...”

“Tuyết Mạn!” Mạc Kỳ Diễm giơ bàn tay trống rỗng, trong lòng bàn tay còn lưu lại nhiệt độ của nàng, nhưng lại là lạnh thấu tâm,

Ánh mắt đột nhiên trở nên thật chất, thật chua, hắn cúi đầu, nhìn trong nước mắt suốt trên mu bàn tay nàng, cổ họng giật giật, chua sót thì thầm, “Tuyết Mạn, nói cho ta, trong lòng nàng có ta không?”

“...”

Lại là yên lặng hồi lâu, nàng rốt cục nghẹn ngào phát ra thanh âm, “Có, dưới đáy lòng có, nhưng không phải tình yêu.”

“Không phải... tình yêu?” Mạc Kỳ Diễm chấn động, khàn khàn gào nhẹ: “Vì sao?”

“Bởi vì không yêu.” Lăng Tuyết Mạn phút chốc ngược mắt, nhìn vào đôi mắt tuyệt vọng không thể tin của hắn, ác tâm nói từng chữ từng câu: “Nhị Vương gia, quên ta đi, chúng ta không thích hợp sống chung, ngài là nam nhân đầy trách nhiệm, nếu vì ta vứt bỏ hết thảy, trong lòng ngài sẽ có vương bận, vương bận này sẽ thường xuyên đè nặng ngài, làm ngài áy náy tự trách, như vậy, không bằng không yêu, ngài vẫn là một người chồng tốt một người cha tốt, ta tiếp tục làm Tứ Vương phi của ta, ta gọi ngài, Nhị bá, Nhị ca, bằng hữu, tri kỷ, các thân phận này đều có thể, nhưng vợ chồng là không thể, có lẽ có một ngày, ngài sẽ phát hiện, ta là một tên lương gạt, căn bản không đáng để ngài yêu, ta cũng không phải là tốt đẹp tinh khiết như ánh mắt các ngài thấy, trên thực tế, ta thật sự không đáng giá để ngài trả giá.”

“Tuyết Mạn, những thứ này đều là trong lòng nàng nói sao? Có biết hay không, nàng thật tàn nhẫn, quá tàn nhẫn, là nàng ở trong thiên lao làm cho ta có dũng khí phá tan quy củ lễ pháp thích nàng, hiện tại cũng là nàng một tay dập nát nó, nàng đặt ta ở chỗ nào? Nàng đem tình cảm làm trò đùa sao? Nói yêu liền yêu, nói không yêu liền không yêu...”

Mạc Kỳ Diễm chậm rãi đứng lên, nhìn Lăng Tuyết Mạn, cười tự giễu, “Tuyết Mạn, một mình nàng nói không tính, tình cảm cho tới bây giờ cũng không phải là một người có thể quyết định, ta không đáp ứng, hôm nay ta coi như không có nghe gì, ta vẫn sẽ chờ nàng, chờ nàng đổi ý, vô luận bao lâu, ta đều sẽ chờ.”

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng trả lời một chữ, “Được.”

Cửa mở, tiếng bước chân càng lúc càng xa, nàng nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm hạ nhân vấn an, lại sau trong viện khô phục một mảnh yên tĩnh.

Lăng Tuyết Mạn ngồi đại ra, trong đầu trống rỗng, trong thời gian thật lâu, cái gì nàng cũng không có nghĩ, chỉ ngồi, không nhúc nhích.

Bởi vì biết không có khả năng, bởi vì mỗi một ngày Tình nhân dần thay thế vị trí của hắn, cho nên mỗi một ngày nàng dần quên mất hắn, cho đến khi trong lòng hoàn toàn không có hắn, chỉ còn khắc sâu đêm trong thiên lao hôm đó vào trí nhớ.

Mà nay, hắn muốn làm lại từ đầu, nàng lại trở về không được, lỡ mất tình cảm, một khi lỡ mất, cũng chỉ có thể lỡ mất...

Cửa lại mở, là Mạc Ly Hiên.

Mở to mắt, trở lại hiện thực.

Mạc Ly Hiên ngồi xuống đối diện, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân, con biết phụ vương thích ngài đúng không? Nhưng mẫu thân hình như không thích phụ vương phải không?”

“Hiên nhi, sao con biết?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nâng mắt, hỏi.

“Ta không phải đứa bé.” Mạc Ly Hiên nhẹ lắc đầu, rũ lông mi, tiếp tục nói: “Mẫu thân, ngài thích hoàng thúc khác sao?”

“Hiên nhi, sao con như vậy? Mẫu thân là vui đùa với bọn họ, nhưng không phải như con nghĩ, con hiểu chưa?” Lăng Tuyết Mạn nhíu mi, “Huống chi mẫu thân phải thủ tiết phụ vương con, không cho con nói bậy!”

“Mẫu thân, Hiên nhi đã biết.”

Lăng Tuyết Mạn dừng lại một chút, mới nhớ ra một chuyện, hỏi: “Tối hôm qua phụ vương con làm sao lấy lại công bằng cho con?”

“Phụ vương dùng gia pháp xử trí đại ca bọn họ, phạt Vương phi cùng đại ca bọn họ quỳ một đêm ở từ đường, không cho phép ăn cơm.” Mạc Ly Hiên nói xong lặng lẽ nhíu mày nhìn thoáng qua Lăng Tuyết Mạn, lại bổ sung: “Phụ vương hung hăng mắng Vương phi, cũng răn dạy các di nương, còn nói ai còn dám nói mẫu thân là hồ ly tinh, cầm huy thư cắt khỏi Nhị Vương phủ.”

“Gia pháp là sao? Tối hôm qua con ngủ thế nào?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra một lát, lại hỏi.

“Chính là quỳ trên mặt đất, dùng roi da ở trên lưng đánh mười cái. Con tối hôm qua ngủ với phụ vương, phụ vương còn đắp chung chăn với con, còn... còn ôm con ngủ.” Mạc Ly Hiên nói xong, ánh mắt liền đỏ, nghẹn ngào nói: “Mẫu thân, đây là lần đầu tiên Hiên nhi lớn như vậy mà ngủ cùng phụ vương, lần đầu tiên ngủ ở trong lòng phụ vương, phụ vương lại nói cho con biết nhiều chuyện xưa...”

“Hiên nhi, đừng khóc, con bây giờ có cha, có nương, con sẽ rất hạnh phúc.” Khóe mắt Lăng Tuyết Mạn thấm ướt, đứng dậy, kéo bả vai Mạc Ly Hiên qua.

Mạc Ly Hiên gật gật đầu, không nhắc lại.

“Mẫu thân, ta gọi người hâm lại đồ ăn đi, đều lạnh rồi.”

“Ừ!”

Hương Đan Cư.

Mạc Kỳ Hàn ngủ một giấc tỉnh, đã là buổi trưa, từ trên giường ngồi dậy, đầu đau muốn nứt, há mồm, yết hầu rất lợi hại, nhíu mày nói: “Người đâu!”

Vô Cực từ ngoài cửa vội vàng tiến vào, “Chủ tử, ngài tỉnh!”

“Nước!”

Uống vào hai chén nước, cảm giác hơi chút tốt một chút rồi, xuống giường, nhìn cẩm áo màu lam trong tay Vô Cực chuẩn bị mặc cho hắn, môi mấp máy, đột nhiên nói: “Lấy món đồ ửng đó.”

Vô Cực ngăn người, vội lấy quần áo lại, hầu hạ Mạc Kỳ Hàn mặc.

Trên thực tế, cái này chính là hỉ phục hắn phải mặc vào để cưới Lăng Tuyết Mạn vào mừng bảy tháng bảy kia, đáng tiếc cung đình làm xong đưa tới, vẫn bị đặt ở trong rương, chưa từng đựng ánh mặt trời.

Trên đất, một người cao trong gương đồng, chiếu ra một khuôn mặt tuấn mỹ như tạc tượng, cùng quần áo đỏ kia, tạo nên hình ảnh một tân lang mặc hỉ phục hoàn mỹ có thể so sánh với thiên tiên.

Tân nương? Thành hôn?

Khóe miệng Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng tràn ra một chút tươi cười, chưa quay đầu, nhẹ giọng nói: “Vô Cực, bốn vương mặc hỉ phục này đẹp mắt không?”

Vô Cực cười, “Đương nhiên, tướng mạo chủ tử xuất chúng, mặc quần áo bình thường đều hơn vô số nam tử, này hỉ phục đại hôn thay, càng anh tuấn!”

“Ha ha, người nói, nếu như Vương phi nhìn đến sẽ thế nào? Nàng sẽ cảm thấy bản Vương dễ nhìn sao?” Mạc Kỳ Hàn cười khê lên, ửng đỏ mặt như thiếu niên hỏi.

273. Chương 274

Vô Cực ngó ngẩn ra, nét mặt chợt biểu lộ một nụ cười hiểm có, hơi chút bật cười hắng giọng một cái, “Khụ khụ, chủ tử, ngài cùng vương phi chính là một đôi trời đất tạo nên a! Chủ tử lo lắng vương phi chưa từng thấy qua hình dáng ngài, sẽ..... ha ha, sẽ không nhìn trúng ngài sao?”

Mạc Kỳ Hàn nhất thời , gương mặt tuần tú đỏ ba phần, tối bảy phần, hơi trợn mắt, “Cũng dám chế nhạo chủ tử người sao!” Sắc mặt mới vừa chìm, lại mình không nhịn được cười lên, ngón tay mân mê ống tay áo, nói: “Mạn Mạn cũng không phải là cô gái tục tũn trông mặt mà bắt hình dong.”

“Đúng vậy.” Vô Cực cười nói: “Chủ tử muốn lập gia đình rồi hả? Chỉ là, vương phi đã là vương phi rồi, ghi tên vào gia phả rồi, chủ tử.....”

Mạc Kỳ Hàn nhú mày nói: “Cưới lần đó không tính, bá đường cùng vương phi cũng không phải là Bôn vương.”

“Sư huynh!”

Lâm Mộng Thanh chạy tới đáng thương nói: “Nữ nhân kia huynh mặc kệ? Không ngừng ồn ào, bảo huynh cho nàng chết đi, đệ..... Gì? Sư huynh, trên người huynh mặc không phải là..... A, huynh chuẩn bị thành thân à? Đệ thật là cao hứng a!”

Mạc Kỳ Hàn xoay người liếc mắt Lâm Mộng Thanh một cái nói: “Ta thành thân đệ cao hứng cái gì?”

“Dĩ nhiên cao hứng a!” Lâm Mộng Thanh nói: “Huynh thành thân liền đại biểu huynh không phải sống cuộc sống hắc ám này, huynh không cần hắc ám, đệ cũng không cần vất vả đi theo huynh rồi, đệ có thể gắng đầu ưỡn ngực làm người rồi, có thể không cao hứng sao? Quan trọng nhất là, hắc hắc, sư huynh sẽ có thể giúp đệ làm mai rồi phải không?”

Vô Cực suýt nữa phun cười, cúi thấp đầu, nín đỏ mặt.

Gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn co quắp một hồi, “Hắc ám? Ta đây hắc ám sao? Vất vả cùng ta iếm, Mộng Thanh, đệ không cùng ta, vậy đệ có thể cùng Nhã Phi sao?”

“Khụ khụ, bất kể nói thế nào, huynh nhất định phải để cho đệ ôm được mỹ nhân về! Đệ đã lâu không thấy Nhã Phi rồi, ai! Đệ còn lừa gạt nàng nói ra kinh làm việc, rất nhanh sẽ trở lại thăm nàng!” Lâm Mộng Thanh vừa nghĩ đến cô nương trong mộng của hắn, nhất thời buồn bã.

“Nhìn bộ dạng đệ không có tiền đồ như vậy, được, ta sẽ bấm rỏ với phụ hoàng.” Mạc Kỳ Hàn khinh bỉ liếc một cái, chuyển mắt phân phó: “Vô Cực, mang thức ăn lên.”

“Dạ, chủ tử!”

Lâm Mộng Thanh bị kích thích, ngồi xuống trước bàn cơm, đen mặt nói: “Đệ không có tiền đồ? Huynh ôm sư tẩu ngủ mỗi đêm, huynh là đàn ông no không biết nỗi khổ của đàn ông đói! Nếu là huynh, để cho huynh một tháng không thấy mặt sư tẩu, đệ xem huynh có vội hay không!”

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt hắn, vỗ bàn một cái nói: “Ta gặp phụ hoàng sẽ nói ngay với ngài, được chưa?”

“Ách, cũng được.” Lâm Mộng Thanh thở mán mà gật gật đầu.

Ăn trưa xong, Mạc Kỳ Hàn liền đi ám thất.

Tang Phượng là khóa bằng hai sợi dây xích sắt, võ công đã bị Thiên Cơ lão nhân phế bỏ, độc châm bị lấy cũng không sao, nhưng không có võ công, thì đồng nghĩa với việc lấy đi nửa cái mạng của ả, giờ phút này ả như phế nhân co rúc ở góc tường, đầu tóc rối bời, trên mặt sưng đỏ, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng.

Nghe được tiếng bước chân, chần chờ một chút, mới ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là gương mặt tuấn mĩ tà tứ của Mạc Kỳ Hàn mà ả chưa bao giờ quên suốt bảy năm qua.

Vô Cực mang cái ghế ngồi đến, Mạc Kỳ Hàn vung cầm bào ngồi xuống, lạnh lẽo liếc xéo qua mặt của Tang Phượng, nhàn nhạt mở miệng nói: “Người hiểu Bồn vương muốn biết cái gì, nói ra thì Bồn vương liền cho người chết toàn thân!”

“Ha ha, Tứ Vương Gia rất dứt khoát, đáng tiếc..... Tang Phượng có lý do gì mà nói cho ngài biết toàn bộ?” Tang Phượng khề bò dậy, thân thể tựa vào trên vách tường, lúm đồng tiền như hoa hời.

“Tang Phượng, nha hoàn lúc trước dịch dung xâm nhập vào Lăng phủ hạ độc là sư tỷ muội đồng môn của người phải không?” Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ nhàng hỏi.

Nụ cười cũng không lạnh lùng, lại ấm áp như là gió xuân, trên mặt nhàn nhạt mang theo lực mê hoặc, như đầu độc lòng người, Tang Phượng ngốc trệ, máy móc gật đầu một cái.

Vô Cực cầm bút, ghi chép thật nhanh.

Mạc Kỳ Hàn cười không đổi, lại hỏi, “Các người đều là nghe lệnh của Tam vương gia Mạc Kỳ Minh sao?”

“Đúng vậy.” Tang Phượng gật đầu.

“Người phụng mệnh hạ độc mưu hại thái tử cùng Bồn vương, có biết động cơ của Tam vương gia là gì không?” Mạc Kỳ Hàn thu nụ cười, trong mắt nhuốm lo lắng.

Tang Phượng dừng lại, lắc đầu, “Không biết, động cơ của chủ tử là cái gì, ai dám hỏi? Ta là tên ăn xin ngài ấy nhặt về, sau lại được chủ tử phái đi Miêu Cương học võ ba năm, chủ tử là người rất lạnh lùng, hỉ nộ vô thường, mặc dù ta đi theo bên cạnh ngài nhiều năm, lại cũng không biết gì về chuyện của ngài, giết thái tử, giết Tứ Vương Gia ngài, chắc là vì ngôi vị hoàng đế đi, nhưng không hẳn là vậy.”

Ngừng lại, Tang Phượng nhìn Mạc Kỳ Hàn, khề nở nụ cười, “Ta không nghĩ đến, Tứ Vương Gia cư nhiên thâm tàng bất lộ như thế, người đời đều biết Tứ Vương Gia từ nhỏ bị bệnh không khỏe, võ công bình thường, giờ lại là cao thủ! Hơn nữa Tứ Vương Gia trúng kịch độc Miêu Cương mà vẫn sống đến giờ sao? Ta rất ngạc nhiên.”

“Trời cao còn có trời cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, Tang Phượng, nếu bồn vương không chết, như vậy kẻ phải chết sẽ là chủ tử người!” Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh nói.

Tang Phượng buồn bã, cụp xuống con mắt, “Tứ Vương Gia, Tang Phượng thật ra cũng không nghĩ hạ độc giết ngài, bảy năm trước, Tang Phượng giả trang thành ca cơ hiến vũ, làm bộ bị vấp ngã, Tứ Vương Gia nhân hậu chẳng những không phạt ta, còn đỡ ta, ta ngay lập tức liền muốn chạy trốn, buông tha cái nhiệm vụ này, nhưng ta hiểu rõ kết quả chạy trốn là cái gì, ta không muốn chết, cho nên.....”

“Được, dù sao Tang Phượng không còn thân nhân, chết cũng được, ta liền đem hiểu biết của ta nói cho ngài biết. Tam vương gia vào mùa xuân ba tháng ba hàng năm cũng sẽ đi đến một chỗ, nơi đó cách kinh thành hai mươi dặm, là một tòa núi không tên, ở phía dưới sơn cốc, có một con suối, đó là lúc xuân về hoa nở, suối nước từ trên núi chảy xuống, róc rách vang dội, các loại hoa nở ra, trong không khí tràn đầy mùi thơm ngát, từng cánh hoa bị gió thổi rơi vào trên mặt nước, cảnh tượng rất đẹp, sơn cốc rất u tĩnh, trừ tiếng chim kêu, yên lặng như cảnh tiên, không có phân tranh, không có chém giết, chỉ có an tĩnh.”

“Tam vương gia mỗi lần đi đến, đều dẫn ta cùng Mạc Thanh, chúng ta cách ngài rất xa, không dám quấy rầy ngài, ngài ngồi một mình ở trên tảng đá bên suối, ngồi mấy canh giờ, ngắm người lẳng lặng nhìn suối nước, cũng không ai biết ngài đang nghĩ cái gì.”

“Trong phòng ngài có một mật thất, bên trong treo một bức tranh mỹ nhân, sau khi ngài trở về từ núi không tên, sẽ tiến vào mật thất, sau đó ngán ngờ mấy canh giờ, ai cũng không hiểu, lại không dám đi hỏi chủ tử người trong bức tranh kia là ai.”

274. Chương 275

Mạc Kỳ Hàn đợi một lát, không có biểu cảm gì mở miệng nói: “Tang Phượng, người đồng tình với Tam vương gia sao?”

“Ta không biết, mừng ba tháng ba hàng năm, là ngày chủ tử an tĩnh nhất, cũng là ngày nội tâm ta bình tĩnh nhất, nhìn suối nước róc rách, chim hót hoa thơm, ta hy vọng có một ngày ta có thể rời khỏi thân phận hắc ám này, đường đường chánh chánh đi ở trước mắt người đời, nhưng ta biết rõ, đó là không thể nào, ta làm quá nhiều chuyện ác, chỉ một chuyện giết thái tử điện hạ, đã không thể thoát tội chết rồi, mặc dù, mặc dù ngài không có chết vì ta độc thủ, nhưng ta trốn không khỏi tội nghiệt.”

Tang Phượng ngược mắt, nhìn Mạc Kỳ Hàn không chuyển mắt, lẩm bẩm nói: “Tứ Vương Gia, Tang Phượng không dám vì mình cầu cạnh, chỉ muốn nói, nội tâm Tam vương gia thật ra rất khổ sở, mặc dù ta không biết là cái gì, nhưng hàng năm ngài đi đến núi không tên, ta liền đoán Tam vương gia khẳng định cất giấu chuyện gì trong lòng, không biết Tứ Vương Gia có thể... có thể cho ngài ấy một con đường sống hay không?”

“Cho hẩn?” Mạc Kỳ Hàn đột nhiên nâng cao giọng, cười lạnh một tiếng, dựa cột nói: “Bảy tám năm trước, người có thỉnh cầu Tam vương gia, để hẩn thả cho ta cùng đại ca một con đường sống không? Ông trời có mắt, để cho ta sống sót, nhưng đại ca ta chết rồi, chết trong tay hẩn, đây là thù cũ, còn có mới hận! Còn nữa..., hẩn luân phiên phái sát thủ giết Tứ Vương phi, cầu kết cùng hai trắc phi của Bốn vương, tạo lời đồn, hạ độc Mạc Ly Hiên, đưa vương phi của Bốn vương cùng Ly Hiên vào chỗ chết, hẩn còn chưa đáng chết sao? Cho hẩn đường sống? Là bảo Bốn vương tìm đường chết sao?”

“Đúng, đúng, là ta quá ngây thơ rồi, Tam vương gia làm nhiều chuyện như vậy, sao ngài có thể tha cho ngài ấy?” Tang Phượng thở dài nói

Ánh mắt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn lóe lên một cái, “Những thứ này người xác định đều là hẩn làm sao?”

Tang Phượng ngốc ra, sau đó nhìn về phía Mạc Kỳ Hàn, lại thấy trên mặt hẩn đã không có lạnh lùng mới vừa rồi, mỉm cười nhìn ả, nụ cười vẫn như gió xuân, chỉ nghe hẩn rất dịu dàng lại hỏi ả một lần, “Mấy sự tình này, đều là Tam vương gia chỉ điểm người cùng sư tỷ đồng môn của người, đúng không?”

Tang Phượng ngây ngốc nhìn hẩn, hồi lâu, há miệng, “Đúng, đúng là Tam vương gia chỉ điểm.”

“Vậy Tang Phượng, người có biết chuyện hai mươi năm trước trong cung xảy ra hoạn quan làm loạn không?” Mạc Kỳ Hàn nở nụ cười mê người hỏi.

“Hai mươi năm trước? Hoạn quan làm loạn?” Tang Phượng nhíu chặt chân mày, suy tư một lát, lắc đầu một cái, “Không biết.”

Mạc Kỳ Hàn hạ con ngươi, chưa từ bỏ ý định lại hỏi, “Vậy người có biết Lăng Vương? Chính là cha đẻ của Tam vương gia.”

“Lăng vương? Nghe nói qua, đúng rồi, trong lúc gần hoạn quan làm loạn, Lăng Vương vì cản một kiếm cho hoàng thượng mà chết, lúc này Tam vương gia mới được hoàng thượng nhận làm con thừa tự, không phải sao?” Tang Phượng hỏi.

“Đúng, người đời biết đều là như vậy, nhưng thật sự có phải là như vậy không?” Mạc Kỳ Hàn cười khê, nói: “Tang Phượng, người có biết Bạch Tĩnh An cùng Hạ Chi Tín không? Hai người họ là người Lăng Vương tín nhiệm nhất khi còn sống, những năm này Tam vương gia có liên hệ với hai người bọn họ hay không?”

Tang Phượng bị này câu hỏi đột nhiên này làm run rẩy, chần chờ thoáng qua trong mắt, vừa nâng mắt mắt, đụng phải ánh mắt sắc bén của Mạc Kỳ Hàn, thân thể không tự chủ xoay nhẹ, “Ta, ta không biết.”

“Người thật không biết sao? Tang Phượng, người nói hay không nói cũng không cải biến được cái gì, nếu Bốn vương có thể hỏi đến vấn đề này, tự nhiên là đã nắm chắc chín phần, khi lăng vương còn sống, quan hệ cùng Hạ Chi Tín, Bạch Tĩnh An không phải là bình thường, khi hoạn quan làm loạn, Lăng vương chết, Bạch Tĩnh An tránh được một kiếp, chính là giữ thực lực, cùng Hạ Chi Tín phụ tá Tam vương gia Đông Sơn tái khởi chứ gì? Nói trắng ra là, một cái hoạn quan nho nhỏ sao lại có lá gan lớn đến vậy, dám làm loạn cung đình, mưu sát hoàng thượng? Lăng Vương là chủ mưu sau lưng chứ gì? Là Lăng vương muốn giang sơn đổi chủ chứ gì?” Trong mắt Mạc Kỳ Hàn lóe ra ánh sáng tự tin.

Tang Phượng kinh hãi không thôi, sắc mặt đột nhiên tái mảy phần, khiếp sợ nhìn Mạc Kỳ Hàn, lắc đầu nói: “Ta không biết, không biết.”

“Người cũng biết, Tam vương gia cùng Hạ Chi Tín, Bạch Tĩnh An liên lạc thông qua phương thức gì chứ?” Mạc Kỳ Hàn đứng lên, đứng ở trước mặt Tang Phượng.

Khoảng cách gần như vậy, nhìn Mạc Kỳ Hàn, khuôn mặt tuấn dật gần như hoàn mỹ phóng đại đến trước mắt, gương mặt Tang Phượng đỏ một chút, nhỏ giọng, “Ta chỉ biết Tam vương gia có liên lạc cùng bọn họ, nhưng là phương thức liên lạc cụ thể thì ta không biết, đều là qua tay Mặc Thanh.”

“Vậy sao?” Mạc Kỳ Hàn hơi cười, nhú mày.

Tang Phượng gật đầu một cái, “Quả thật như vậy.”

“Được. Người có thể ra mặt làm nhân chứng cho bản vương không?” Mạc Kỳ Hàn lại hỏi.

Nghe vậy, Tang Phượng, lập tức lắc đầu, “Không thể nào! Ta há có thể hại chủ như thế? Không thể, ta thà tự vận, tuyệt sẽ không nói ra nửa chữ lúc rời khỏi nơi này!”

“Vậy vì sao người lại chịu nói cho Bản vương đây?” Mạc Kỳ Hàn cau mày nói.

“Bởi vì... bởi vì bảy năm trước ngài đỡ ta, ngay lập tức ta không đành lòng xuống tay, nhưng là không có cách nào, ngài không phải kẻ ác, ta không nỡ lấy mạng ngài, ta cũng là người có lương tri, chủ tử chứa chấp ta, ta là tận trung báo ân cho chủ tử, ngài tốt với ta, ta cũng hồi báo ngài, cho nên ta cho ngài biết những gì ta biết, các ngài đều thể nào là chuyện của các ngài, ta sống không được, ta nhìn không thấy cũng không ngăn cản được, nhưng ta không thể quên ơn Tam vương gia.” Tang Phượng vội vàng nói.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái, đứng lên, “Được, Bản vương sẽ cho người chết toàn thân.”

Dứt lời, xoay người đi ra ngoài, bình tĩnh nói: “Lưu cho ả một cái xác nguyên vẹn.”

“Dạ, chủ tử!” Vô Cực đáp lời.

Trở về phòng, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cảm giác mệt mỏi, tra xét lâu như vậy, rốt cuộc xác định được chủ mưu, nhưng không có chứng cứ, rất khó lòng!

Còn nữa..., cô gái trong bức tranh kia đến tốt cùng là người phương nào? Là người trong lòng năm xưa của Mạc Kỳ Minh sao? Hay là có quan hệ khác? Ngoài thành hai mươi dặm, núi không tên, mùa ba tháng ba bên suối, đây tốt cùng là cái ngày đặc thù gì? Lăng vương chết vào sáu a, chẳng lẽ là ngày giỗ mẹ đẻ Mạc Kỳ Minh? Cũng không đúng a, Lăng Vương phi hình như chết vào tháng chín.

Mạc Kỳ Hàn đi thông thả, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ không ra đầu mối, nhìn trời, đã là xế chiều, cũng không biết tâm tình Mạn Mạn ra sao, nghĩ đến đây, trong bụng vô cùng lo lắng, liền tức thì kêu: “Vô Giới!”

“Chủ tử, nô tài ở đây!”

“Gọi Tư Khuynh tới cho Bản vương.”

“Dạ! Nô tài lập tức đi!”

275. Chương 276

“Tư Khuynh, giao phó bọn hạ nhân hầu hạ vương phi cẩn thận một chút, trêu chọc cho vương phi vui vẻ, ai dám làm vương phi hơi không vui, cho Bản vương phạt nặng!” Mạc Kỳ Hàn uống xong một chén trà, trầm giọng nói.

Quản gia mặt kinh ngạc, dùng sức nuốt nước bọt một cái, thận trọng nói: “Bẩm chủ tử, vương phi đã mất hứng, Nhị vương gia đưa Tiểu Vương Gia trở lại, đuổi người hầu đi ra ngoài, ở trong phòng không biết đã

nói cái gì với vương phi, sau đó Nhị vương gia đi, vương phi ngẩn người, Xuân Đường nói thấy mắt vương phi hơi đỏ, hình như đã khóc.”

“Hả? Vậy vương phi hiện tại ở đâu? Tiểu Vương Gia ở đâu?” Tay Mạc Kỳ Hàn bưng ly trà căng thẳng, nhú mày hỏi.

Quản gia vội nói tiếp: “Tiểu Vương Gia cùng với vương phi đi ra vườn hoa rồi, Xuân Đường Thu Nguyệt đều đi cùng.”

“Tốt lắm, Bồn vương đã biết, đi xuống đi.”

“Dạ!”

Trong nhà lại yên tĩnh, Mạc Kỳ Hàn lại đứng ngồi không yên, chân mày nhú chặt, lúc này hần mới dụ dỗ được Mạn Mạn cao hứng, Nhị ca lại tới làm cái gì đây? Đến bây giờ còn chưa chết tâm sao?

Mặt trời lặn, mặt trời ngã về tây, đợi thêm, rốt cuộc cầm cự đến buổi tối.

Vừa vào đêm, Mạc Kỳ Hàn liền vội vã đi vào Cúc Thủy Viên, bước ra khỏi vách tường, lại phát hiện nền vẫn sáng, Mạc Kỳ Hàn hơi cau mày, giương tay áo lên, mang theo lực đạo thổi tắt ánh nến.

Vậy mà, lập tức liền nghe Lăng Tuyết Mạn lo lắng nói, “Chớ tắt đèn!”

“Mạn Mạn, thế nào?”

Mạc Kỳ Hàn cả kinh, vội đến gần mấy bước, trăng sáng chiếu vào một chút, đủ để cho hần thấy rõ Lăng Tuyết Mạn đang ngồi ở bên giường, cúi đầu không biết đang làm cái gì, “Mạn Mạn?”

“Tình nhân, chàng thấp nền lên đã, ta... ta còn chưa có chuẩn bị xong.” Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

“Nàng làm cái gì đây?” Mạc Kỳ Hàn sờ sờ mặt cùng khoe mắt của Lăng Tuyết Mạn, xác định không phải nàng khóc, thoáng buông lỏng tâm tư.

“Ai nha, ta... ta tới cái kia nha... người ta đang dọn dẹp, chàng liền tiến vào, ta mới làm được một nửa, chàng nhanh đốt nến đi.” Lăng Tuyết Mạn cau mày, oán hận nói.

Mạc Kỳ Hàn đành phải lại đi đốt nến, cầm đá đánh lửa lên, lại nghĩ đến khi đốt nến Lăng Tuyết Mạn sẽ thấy mặt của hần, liền cúi đầu, xé một mảnh áo choàng che mặt, lúc này mới yên tâm đốt nến.

Trong nhà, ánh sáng lan tràn đến chỗ Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn chăm chú nhìn đến, gương mặt tuấn tú không khỏi tối mấy phần, có chút buồn bực đến gần, ngồi xổm xuống, buồn buồn nói: “Làm sao tới kinh nguyệt rồi hả?”

“Ách..... Chàng nhìn cái gì chứ? Đi ra nhanh lên!” Lăng Tuyết Mạn lúng túng không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ ửng, đưa tay đẩy Mạc Kỳ Hàn một cái, vội vàng kéo chăn qua che lên quần lót nàng mới thay được một nửa.

“Khụ khụ, thân thể nàng nơi nào ta chưa xem qua chứ? Còn xấu hổ sao?” Mạc Kỳ Hàn càng thêm buồn bực, nổi đóa lên, giữa mặt nằm ở trên giường than thở, từ xé chiếu hần liền bắt đầu kích động, còn nghĩ tới nay muốn thân thiết một phen với nàng, kết quả lại như vậy!

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, quay đầu lại trừng mắt Mạc Kỳ Hàn, nói: “Chàng xem ta sao lại không then thùng, dầu gì ta cũng là nữ nhân mà! Hối kỳ quái thật, ta làm sao không thể tới kinh nguyệt hả? Tới kinh nguyệt ta còn cao hơn hững đó, nói rõ ta không có mang thai a, không phải muốn ngừa thai sao?”

“Ừ, tới tốt lắm.....” Mạc Kỳ Hàn thuận miệng nói tiếp, trong đầu đột nhiên chợt lóe, ngồi dậy, phức tạp nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, âm thầm suy tư, hiện tại nàng tới kinh nguyệt, thật sự là chuyện tốt a, tới hôm qua nàng bị Mạc Kỳ Minh..... Cái này nói rõ nàng sẽ không mang thai nghiệt chủng của Mạc Kỳ Minh rồi, nếu như sau này có bầu, liền nhất định là của hần, lúc trước hần chưa nghĩ đến điểm này, ách, nếu tới nay nàng không tới kinh nguyệt, hần lại cứng chiều nàng, ngộ nhờ nàng mang thai thật, vậy sẽ không rõ hạt giống trong bụng nàng là của người nào gieo!

Nghĩ thông suốt điểm này, Mạc Kỳ Hàn giống như gỡ một tảng đá lớn ra khỏi lưng, nụ cười vui vẻ nâng lên trên mặt, trong mắt lảng động, ôm hai vai Lăng Tuyết Mạn, nói: “Mạn Mạn, kinh nguyệt tới tốt lắm, nói rõ..... các biện pháp ngừa thai của ta rất hữu hiệu.”

“Ha ha, ừ, tình nhân, chàng hay uống thuốc, lỡ về sau chúng ta không thể có con thì sao?” Lăng Tuyết Mạn vẫn lo lắng hỏi.

“Sẽ không, đợi đến thời điểm có thể, chúng ta liền sinh một hài tử.” Mạc Kỳ Hàn ầm ập cười một tiếng, rồi lại nhắm chặt mắt, nên để sự phụ chấn mạch cho nàng rồi, không biết thân thể nàng điều dưỡng có tốt lên chưa?

Lăng Tuyết Mạn chọc tay vào lưng Mạc Kỳ Hàn đang mất hồn một cái, “Tình nhân, lấy thêm cho ta một khối vải bông.”

“Ừ? Được.” Mạc Kỳ Hàn xuống giường, nhìn chung quanh một chút, hỏi: “Để ở đâu?”

“Trong tủ quần áo, ở tầng dưới cùng.”

“À.”

Mạc Kỳ Hàn lộn trở lại, Lăng Tuyết Mạn cầm vải bông, mặt ửng đỏ, “Chàng đừng nhìn, ta muốn thay.”

“Ha ha, được, ta không nhìn, ta chờ nàng qua kỳ kinh nguyệt, xem thật kỹ bù lại là được.” Mạc Kỳ Hàn tức giận nhướn mày, thỉnh thoảng nhấc chân lên nhìn, cười ‘ha ha’ lên.

Lăng Tuyết Mạn xấu hổ, “Cút đi!”

“Ha ha! Chờ bản công tử đi thật, nàng lại khóc mất.” Mạc Kỳ Hàn vui vẻ cười, lại nằm ngang trên giường, thúc giục: “Thay nhanh lên một chút, xong rồi ngủ nhanh.”

Lăng Tuyết Mạn ảo não, dọn dẹp xong, sau đó bò qua, nhìn Mạc Kỳ Hàn che mặt nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, lòng hiếu kỳ thúc đẩy nàng đưa tay vén vải che trên mặt hắn, lại không biết nam nhân của nàng phúc hắc hơn nàng, nhanh hơn nàng một bước, giữ lại hai tay của nàng, lật người đè thân thể nàng ở dưới, tròn mắt giễu giễu nói: “Vật nhỏ, cũng biết nàng sẽ dùng đến chiều này, bản công tử vẫn nghe động tĩnh đấy.”

“Chàng, chàng gian trá!” Lăng Tuyết Mạn tức giận bất bình, hai chân đá lung tung, chu miệng nói: “Không để cho ta xem mặt cũng có thể, vậy bây giờ chàng đứng trên đất, để cho ta xem thật kỹ thân thể chàng.”

“Được, để cho nàng xem một chút.”

Mạc Kỳ Hàn xuống giường, ngọc thụ lâm phong đứng trên mặt đất, mắt Lăng Tuyết Mạn không chớp nhìn chăm chăm nhìn nửa ngày, cũng là chặc chặc thở dài nói: “Tình nhân, áo của chàng rất quý phải không? Ngay cả kẻ ngoại đạo như ta cũng có thể nhìn ra vải rất tốt! Ách, cái áo choàng này, ừ, còn có cái đai lưng này tốn không ít tiền đi?”

Nha Nha, một thân hàng hiệu a! Lúc trước thấy hắn, đều là một bộ y phục dạ hành màu đen, tối nay lần đầu thấy một thân áo gấm trắng ngà này, vóc người cao lớn này, không mập không gầy, Lăng Tuyết Mạn không khỏi có chút si ngốc rồi, “Tình nhân, nếu tháo mặt nạ ra, chàng có phải là mỹ nam tử anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong hay không?”

Mạc Kỳ Hàn ngạc nhiên, tiếp theo tự tin nhướn mày, “Dĩ nhiên!”

“Vậy, tình nhân, chàng có phải rất có tiền hay không?”

“Ừ, nuôi nàng là không vấn đề.”

“Vậy, vậy tình nhân, nhà chàng có phải rất lớn hay không? Cha mẹ chàng còn sống không? Có huynh đệ tỷ muội hay không? Nhà chàng rốt cuộc ở nơi nào? Là ở kinh thành sao?”

“Ừ, rất lớn, cha mẹ đều còn sống, huynh đệ tỷ muội rất nhiều, nhà ở kinh thành.”

“Hồngбет, vậy chàng có sống chung với cha mẹ hay không? Ngộ nhỡ cha mẹ chàng không hài lòng với ta, ta làm sao bây giờ? Ngộ nhỡ ta và chàng cha mẹ bất hòa, gây gỗ đánh nhau, chàng sẽ làm sao?”

“Thế nào, Mạn Mạn, muốn gả cho ta sao?” Mạc Kỳ Hàn bước đến gần, quay đầu lại vỗ ra một chưởng, tắt nến, tháo ra vải che mặt, mong đợi kích động hồi.

276. Chương 277

“Chàng trả lời vấn đề ta hỏi trước đã, ta nghe nói cha nương chồng cổ đại đều rất khó ở chung, nhiều giáo điều, nhiều quy củ, tính tình ta chàng cũng biết, ta đang lo lắng ta và bọn họ không hợp nhau, chàng nhất định là người con hiếu thảo, vậy chàng sẽ gặp khó khăn a.”

Lăng Tuyết Mạn lo lắng nói xong, lắc đầu, cắn răng nói: “Tình nhân, thôi đi, Hoàng Thượng lại cảnh cáo ta mấy lần, không cho phép ta tái giá, ta cũng không muốn chàng mạo hiểm đánh mất tính mạng, cũng sợ hãi ta làm chàng khó xử, bất hoà với cha nương, chúng ta cứ giữ quan hệ như vậy đi.”

“Cổ đại?” Mạc Kỳ Hàn nhú nhú mày.

Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, cười khan một tiếng, “Ách, ta là nói về triều đại này của chúng ta.”

“À.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, lên giường, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, hai người cùng nhau nằm xuống, nghiêng người ôm nàng, nửa là vui đùa nửa là chăm chú hỏi: “Mạn Mạn, bộ dạng này cùng ta ở chung, nàng không cảm thấy ủy khuất sao? Gặp không được người, giống như yêu đương vụng trộm, chỉ có thể sum vầy vào ban đêm, không thể cho nàng về mặt vật chất, không thể ban ngày quang minh chính đại nắm tay nàng, cùng nàng đi dạo phố, sống chung với nàng, ta bộ dạng này, tình cảm như vậy, nàng thật có thể nhận loại bóng tối này cả đời sao?”

“Ta... ta nói không hề ủy khuất đương nhiên là lừa gạt chàng, trong lòng sẽ có chút cô đơn, Nhưng, so với chàng có thể vứt bỏ tính mạng vì ta, vậy lại không coi là cái gì, ta không cần người ngoài thấy thế nào, chỉ cần ta tự biết, ta cũng có một người nam nhân yêu ta, nguyên ý vì ta vượt lửa băng sông, bảo vệ ta cả đời, là đủ rồi! Vật chất ta cũng không cần, ta là Vương phi, lại có con là Vương gia, làm sao phải cần bạc dẫu?”

Nghe Lăng Tuyết Mạn nói đến phần sau, ngữ khí ra vẻ thoải mái, Mạc Kỳ Hàn cảm thấy tràn đầy cảm động, ôm đầu nàng dán tại trước ngực hắn, nói nhỏ: “Mạn Mạn, cho dù nàng không cần, ta vẫn muốn cho nàng một cái nhà, cho nàng một cái danh phận cùng địa vị, một hôn lễ, còn có con của chúng ta, ta còn muốn mang nàng đi khắp thiên hạ Minh quốc này, không cho nàng có một chút tiếc nuối.”

“Không, Tình nhân, ta sợ hãi, chàng không để cho ta lo lắng được không? Ta không cần mấy thứ này, ta chỉ muốn chàng bình an ở bên cạnh ta là tốt rồi, cái khác cũng không quan trọng.” Lăng Tuyết Mạn ôm cổ Mạc Kỳ Hàn, ngửa đầu nhìn hắn, “Đáp ứng ta, không để cho bản thân mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm, trên đời này, Hoàng đế là lớn nhất, cho dù chàng là bạn của Tứ Vương gia, là Tứ Vương gia cầu xin chàng muốn ta, nhưng Hoàng Thượng sẽ không nghe lời chàng, ông ấy thương là con của ông ấy, không phải chàng.”

“Mạn Mạn, không cần lo lắng, vĩnh viễn không cần lo lắng cho ta, chỉ cần chiếu cố kỹ lưỡng chính nàng, chính là giảm bớt lo lắng cho ta. Ta đáp ứng nàng, ta sẽ không làm chuyện không nắm chắc, được không?”

“Được.”

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, hôn môi Lăng Tuyết Mạn một cái, thấy nàng gật đầu, mới nhẹ nhàng hỏi: “Nhị Vương gia nói cái gì với nàng? Nàng hôm nay bởi không vui vì hắn sao?”

“Ừm.” Lăng Tuyết Mạn chợt hạ thấp hạ mi mắt, nhỏ giọng nói: “Nhị Vương gia cũng không nói gì, chỉ nói sẽ chờ ta đổi ý.”

“Vậy còn nàng? Nàng từ chối hắn sao?” Mạc Kỳ Hàn nhú mày.

“Ừm, nhưng khi nhìn thấy hắn khổ sở, trong lòng ta cũng khổ sở.” Lăng Tuyết Mạn gồng lên ngực Mạc Kỳ Hàn, thở dài.

“Không nên như vậy, Mạn Mạn, chút thương tổn là không cách nào tránh khỏi, nếu nàng động lòng, nàng thành toàn hấn, Tình nhân của nàng sẽ không chịu nổi, là muốn chết người.” Mạc Kỳ Hàn nửa là vui đùa, nhún mày.

“Đương nhiên a, ta có chàng rồi, ta còn có thể một chân đứng hai thuyền sao.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nâng mắt phượng, hơi sáng giọng.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, “Được, vậy cũng không cần quản hấn, chờ ta cưới nàng, hấn đương nhiên sẽ chết tâm.”

Bởi vì trong lòng còn vướng bận chuyện chứng bệnh thể hàn của Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn cũng không có nóng vội đi tìm Mạc Ngự Minh, mà là nhẫn nại đợi bốn ngày, đợi cho đến khi nguyệt sự của nàng hoàn toàn trôi qua, ban đêm, đỡ nàng ngủ xong, lại điểm huyết ngữ của nàng ôm theo đường hãm vào Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn ngủ ở trên giường gấm màu lam của hấn, buông màn che, “Sư phụ, ngài xem lại cho Mạn Mạn.”

Thiên Cơ lão nhân ngồi xuống giường, nâng cổ tay Lăng Tuyết Mạn cổ tay, bắt mạch thật lâu, mới buông, cười nói: “Hàn tiểu tử, con thả tâm đi, nha đầu này có khởi sắc, tiếp tục điều dưỡng như thế ba tháng, là có thể ngừng thuốc, ha ha, Hàn tiểu tử, sư phụ thương lượng với con một sự kiện, con xem được không?”

“Sư phụ, chứng bệnh thể hàn của Mạn Mạn thật sự sắp trị xong sao?” Mạc Kỳ Hàn mừng rỡ như điên hỏi.

“Hừ, không tin y thuật của sư phụ a?” Thiên Cơ lão nhân liếc mắt, nói.

Mạc Kỳ Hàn sung sướng thoải mái cười to, “Ha ha, đương nhiên không phải, là con thật cao hứng, chỉ cần thân mình Mạn Mạn bình thường, có thể con con cho con, là con có thể giảm rất nhiều phiền toái!”

“Khụ khụ, nếu cao hứng, vậy Hàn tiểu tử có thể thương lượng một chuyện với sư phụ không?” Thiên Cơ lão nhân tha thiết mong chờ hỏi Mạc Kỳ Hàn.

“Vâng? Chuyện gì?” Mạc Kỳ Hàn dừng cười, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

“Hi hi, chính là nếu Mạn Mạn nha đầu sinh con gái, có thể đưa cho sư phụ được không?” khuôn mặt Thiên Cơ lão nhân chờ mong, chặt chẽ quan sát biểu tình của đồ đệ hấn.

Mạc Kỳ Hàn nghe vậy nhún mày, “Sư phụ, là con gái thì cũng là cốt nhục của con a, sao có thể tặng người đâu?”

“Đây không có đưa cho người khác a, Hàn tiểu tử, sư phụ đối với con coi như là có ân đi? Con đưa tiểu công chúa cho sư phụ liền coi như báo ân, sư phụ mang bé tới Lê Sơn Quan nuôi nấng, nơi đó có hoa đầy núi, suối nước nóng, khe núi, tụ tập linh khí của đất trời, lại một năm bốn mùa ấm áp như xuân, tiểu công chúa lớn lên tại nơi như vậy xinh đẹp, thật tốt a, chúng ta hai ông cháu làm bạn, không có việc gì thì nhà đến Hoa Mai lão bà, đi bộ trong rừng, gãi gãi con thỏ, leo leo cây tùng, ha ha...”

Thiên Cơ lão nhân càng nói càng cao hứng, hoàn toàn không chú ý tới trên trán hấn đồ đệ ứa ra gân đen!

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Hàn hai tiếng ho khan ngắt lời: “Sư phụ, sau khi chuyện nơi đây kết thúc, ngài hãy sống cùng con, ta ở đâu ngài liền đó, không cần trở về Lê Sơn, để cho đồ đệ phụng dưỡng ngài sống quãng đời còn lại, không tốt sao?”

“Hàn tiểu tử, tâm ý của con sư phụ biết, nhưng sư phụ đã quen với hoàn cảnh Lê Sơn quan, nơi đó tự tại, khí hậu cũng tốt, còn có Hoa Mai bà bà, con và Mộng Thanh nói rất đúng, bỏ lỡ vài thập niên rồi, sư phụ không nên tiếp tục cố chấp, chờ lần này trở về, sư phụ liền cúi đầu, nhận sai với bà ấy, haiz, nếu mấy năm trước sư phụ và Hoa Mai bà bà nhìn thấu sự tình, chúng ta đã sớm thành hôn, lúc này con cái lớn, cũng không cần sợ tịch mịch!”

277. Chương 278

Đang nói, Lâm Mộng Thanh xông vào, nghe câu được câu mất, kích động hỏi: “Sư phụ, ngài có con? Là con riêng đi? Oa ka ka, chuyện lớn như vậy, sao con không biết?”

Bên giường, sắc mặt Thiên Cơ lão nhân cùng Mạc Kỳ Hàn như than đen, Mạc Kỳ Hàn còn đủ định lực, Thiên Cơ lão nhân gần như thở không nổi!

“Ách...” Lâm Mộng Thanh nhìn nhìn, chậm rãi bước đưa tới gần, cười mỉa nói: “Sư phụ không cần xin lỗi, mọi người đều là nam nhân thôi, bắt quá, việc này nếu để cho Hoa Mai bà bà biết, chỉ sợ...”

“Câm miệng!”

Hai tiếng rống đồng thời vang lên, Lâm Mộng Thanh giật mình, đang muốn ngồi xuống liền đụng phải cạnh bàn một cái, trật eo!

“A ——”

“Đáng đời!” Hai người kia đồng thời nói, hoàn toàn không xem tới gương mặt xinh đẹp đang vắn vẹo.

“Sư phụ, sư huynh, các người không thể ác như vậy a, rõ ràng con nghe được sư phụ nói con cái gì đó, làm sao lại sợ con biết chứ, con cũng sẽ không lên báo cho Hoa Mai bà bà mà!” Lâm Mộng Thanh kêu thảm, vẻ mặt đưa đám, ủy khuất nói.

“Sư phụ nói về sau chờ ta và Mạn Mạn sinh con gái, người sẽ mang về Lê Sơn quan nuôi dưỡng, đừng nghe đi đâu vậy!” Mạc Kỳ Hàn trừng mắt một cái, giải thích.

“À? Nhưng tại sao vậy?” Lâm Mộng Thanh xoa eo, rất là mê mang.

Mạc Kỳ Hàn thất vọng nói: “Sư phụ không chịu ở nơi này, muốn trở về Lê Sơn quan đi tìm Hoa Mai bà bà, sợ tịch mịch, cho nên muốn có một đứa nhỏ làm bạn.”

“Ách, sư phụ, vậy ngài chơi với con gái của sư huynh nữ, còn con làm sao bây giờ?” Lâm Mộng Thanh buồn bực, chẳng lẽ hẳn bị người ta đá đi sao?

Thiên Cơ lão nhân buồn buồn nói: “Con tuổi không nhỏ, nên đón dâu rồi, con cùng công chúa Nhã Phi thành hôn, tất nhiên phải ở lại triều đình giúp đỡ sư huynh con, cho nên sư phụ mới muốn đợi Mạn Mạn nha đầu sinh con gái, mang về Lê Sơn quan a.”

“A, sư tẩu có thể đồng ý sao?” Lâm Mộng Thanh nói xong, thoáng nhìn, mới nhìn đến trên giường có màn che, bên trong có người ngủ, “A!” một tiếng kêu sợ hãi, “Sư huynh, huynh đem sư tẩu tới nơi này?”

Mạc Kỳ Hàn không vui lại trợn mắt nhìn một cái, “Đệ ngạc nhiên cái gì, ta mang Mạn Mạn tới đây cho sư phụ chẩn mạch. Được rồi, sư phụ, những chuyện này ngài đừng nóng lòng, đến lúc đó chúng ta hãy nói, canh giờ không còn sớm, con mang Mạn Mạn đi về, hai người sớm nghỉ ngơi đi!”

Nhìn Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn tiến vào đường hầm, Lâm Mộng Thanh hâm mộ ghen tỵ, “Đệ đến bao giờ thì mới có thể không ngủ một mình a, rất khó ngủ đó!”

Thiên Cơ lão nhân đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ta thấy con mỗi buổi tối ngủ như heo, có khó ngủ sao!”

“Khụ khụ, sư phụ! Các người cũng thật quá mức!” Lâm Mộng Thanh tức giận chân, “A a a, con thấp hươu cầu trời cho sư huynh không sinh con gái, chỉ sinh con trai!”

Trở lại, một lần nữa nằm xuống giường, Mạc Kỳ Hàn mới giả huyệt ngủ cho Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn vẫn ngủ ngọt ngào, nhưng hẳn làm thế nào cũng ngủ không được, ngồi dậy, cởi áo ngoài, suy nghĩ một chút, dứt khoát cởi toàn bộ quần áo, thuận tiện cười tà, hầu hạ Lăng Tuyết Mạn đang trong giấc mộng cởi áo nói dây lưng.

Hai cổ thân thể lộ ra trơn vẹn dán tại một nơi, nhân nhi ngủ say không có phản ứng, Mạc Kỳ Hàn cũng là bởi vì liên tiếp cấm dục mấy ngày, thiêu đốt như củi khô đụng phải lửa!

“Mạn Mạn!”

Khàn khàn giọng kêu một tiếng, nhân nhĩ trong ngực động chân mày mấy cái, mệt mỏi vẫn chưa tỉnh lại, Mạc Kỳ Hàn dứt khoát cúi đầu, liền hôn lên đầy đà trước ngực nàng, bàn tay vuốt ve một bên mềm mại kia, đồng thời ngậm vú nàng, tận tình mà bú liếm, trêu đùa như thế, rốt cuộc ——

“Ừm.....” Lăng Tuyết Mạn ra tiếng, trong cơ thể đột nhiên dâng lên cảm giác nóng ran làm nàng khó nhịn giấy dựa thân thể, cảm giác trước ngực rất khó chịu, mắt chậm rãi mở ra, đôi tay lung tung đẩy nam nhân nằm ở trên ngực nàng, “A..... Người nào, người nào cắn ta hả?”

“Mạn Mạn tỉnh, đừng ngủ nữa, ta đói bụng.” Mạc Kỳ Hàn ngẩng đầu lên, con ngươi hiện đầy tình dục hơi khép, nằm sấp bên tai nàng mị hoặc nói nhỏ.

“Ừ, là tình nhân a.” Lăng Tuyết Mạn xoa nhẹ mắt, cưỡng bách mình thanh tỉnh chút, nặng nề ngáp, thuận miệng nói tiếp: “Nếu đói, trên bàn hình như còn chút điểm tâm, chàng đi xuống ăn đi, ta, ta tiếp tục ngủ.”

“Ách, Mạn Mạn, điểm tâm ăn không ngon, ngoan, chờ ngủ, cho ta ăn no rồi nàng ngủ tiếp, được không?” Mạc Kỳ Hàn hôn nhẹ cánh môi Lăng Tuyết Mạn, tiếp tục dụ dỗ.

Lăng Tuyết Mạn mơ mơ màng màng, buồn ngủ muốn rơi nước mắt, nhưng vẫn giùng giàng ngồi dậy, vỗ vỗ đầu, nói lầm bầm: “Chàng bao nhiêu tuổi rồi, ăn cái gì còn phải có người đút sao?”

“Khụ, Mạn Mạn.....” Mạc Kỳ Hàn ngồi dậy theo, ôm lấy thân thể tuyết trắng bóng loáng của Lăng Tuyết Mạn, gương mặt tuần tú cúi xuống dính lên nơi mềm mại của nàng, khàn khàn giọng nói nói nhỏ: “Ta không muốn ăn điểm tâm, muốn ăn nàng, đương nhiên là cần nàng đút.”

“Hả? Ăn ta?” Đại não hỗn độn của Lăng Tuyết Mạn cuối cùng thanh tỉnh, hoàn toàn phản ứng kịp, cao giọng, “Chàng muốn ăn ta?” Tiếng nói vừa dứt, mới cảm thấy không thích hợp, đưa tay sờ, kêu lên: “A! Cái người sắc lang này, nội y của ta đâu? Đều bị chàng cởi sạch!” Sờ xong, vội đi sờ nam nhân dán trên thân thể nàng, “Nha, chính chàng cũng cởi hết, chàng dám nữa đêm đánh lén à!”

“Ha ha, không được sao? Liên tiếp mấy ngày rồi, phu quân ta thật sự đói bụng! Nàng có muốn hay không, Mạn Mạn?” Mạc Kỳ Hàn khê cười hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc ửng đỏ say lòng người, kéo kéo góc chăn, ngượng ngừng nói: “Không biết.”

“Ừ? Không biết là kiểu trả lời gì, vậy nàng chưa nói không muốn, phu quân ta liền cho là nàng đang suy nghĩ a!” Mạc Kỳ Hàn cười toe toét môi, đôi tay vòng qua trước ngực Lăng Tuyết Mạn, bao trùm lên đầy đà của nàng, giọng nói càng thêm khàn khàn, “Mạn Mạn, nàng lấy lòng ta được không?”

“Ta..... Ta không biết.....” Lăng Tuyết Mạn khê cắn cánh môi, gương mặt nóng bừng.

“Không sao, Mạn Mạn, đi.”

“Ừ.”

Lăng Tuyết Mạn học bộ dáng Mạc Kỳ Hàn thường ngày vuốt ve nàng, xoay người lại, dán lên môi của hắn, một đôi tay nhỏ bé lung tung chạy dọc theo cổ hắn, xuống lồng ngực, bụng, bắp đùi, cuối cùng dừng ở dưới thân thể của hắn, chà xát không theo quy luật, hôn một đường xuống phía dưới, lướt qua thân thể trơn bóng của hắn, thậm chí ngượng ngừng hôn lên nóng bỏng của hắn, kích thích hắn thở gấp không dứt, cảm giác vui thích tận xương tủy lập tức lan khắp toàn thân ——

“Mạn Mạn!”

“Ừ?”

“Ta nhăn nhin không được!”

Lật người lên, đổi thành hắn hôn lên môi của nàng, rên lên một tiếng, dán vào thân thể của nàng, khoái cảm cuộn lấy từng đợt từng đợt, đem hai người đến thiên đường tình dục.....C

278. Chương 279

Hôm sau buổi trưa, trên đường kinh thành Cẩm An.

“Quân tình khẩn cấp! Mau tránh ra!”

“Toàn bộ mau tránh ra!”

Tiếng vó ngựa hỗn loạn truyền đến, bách tính khiếp sợ rồi rít né tránh, ba con tuấn mã vội vàng xẹt qua, trong giây lát, liền không thấy bóng dáng, phi nước đại hướng đến hoàng cung.

Bên trong Kim Loan điện, Mạc Ngự Minh vội vã tới, không đợi các đại thần hành lễ, giương tay lên, nói: “Truyền!”

“Truyền! Từ Tắc lên điện ——”

“Phó tướng Từ Tắc ra mắt hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!” Một nam tử trên dưới ba mươi tuổi bước nhanh vào đại điện, quỳ lạy hành lễ, giọng nói nóng nảy dị thường.

“Bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!” Từ Tắc đứng dậy, từ trong tay áo rút ra một phong công văn khẩn cấp, đôi tay giơ qua đỉnh đầu, “Hoàng thượng, nước Nam Chiếu đưa ba mươi vạn đại quân đột nhiên xâm phạm biên giới, tình huống lâm nguy, Mã tướng quân đem hai mươi vạn quân cùng một trận quân địch ở Kim Sa Than, bởi vì nhân số hai phe cách xa, đã bại trận, hiện đã lui trở lại thành Vân Châu, quân địch đã chia ra ba đường hướng tới biên giới Lăng Châu, An Huyền tiến vào Minh quốc ta, tuyên bố muốn cùng hoàng thượng chia nửa giang san Minh quốc, Mã tướng quân lệnh Từ Tắc bẩm báo quân tình với hoàng thượng, xin hoàng thượng phái binh tăng viện, đánh lui quân địch!”

Lời vừa nói ra, trên điện xôn xao một mảnh!

Mặt Mạc Ngự Minh âm trầm, Lý công công lấy công văn trình lên, mở ra nhìn qua một lần, lúc này dùng sức quăng xuống đất, “Bộp!” một tiếng truyền đến, ngay sau đó mặt rồng giận dữ, “Nam Chiếu thật cuồng vọng! Dám hủy bang giao hai nước, công khai xâm phạm biên giới Minh quốc ta, quả thực là không để trẫm ở trong mắt!”

“Hoàng thượng, thần chủ chiến, Nam Chiếu khinh người quá đáng, năm năm này, không ngừng quấy rầy, lần này lại thêm trầm trọng, Đại Minh ta thế phải đánh lui giặc chó Nam Chiếu trở về!”

“Hoàng thượng, thần cũng chủ chiến! Chúng ta cần trừ bị lương thảo, chinh đồn tam quân, chọn lựa tướng lĩnh xuất chinh!”

“Hoàng thượng, bọn thần chủ chiến!”

Văn võ bá quan rối rít mà quỳ, không một người phản đối, những năm này Minh quốc do Mạc Ngự Minh thống trị, dân giàu nước mạnh, nhân tài đông đúc, cho nên, không có lý do cầu hòa!

“Được, nếu các khanh cũng cùng một lòng với trẫm, trận chiến này liền vô cùng cấp bách!” Mạc Ngự Minh nói vang dội ở đại điện, “Nghe chỉ, lập tức hành động, hộ bộ chuẩn bị 30 vạn gánh lương thảo, binh bộ triệu tập 30 vạn binh mã, trong vòng mười ngày phải xong, đại quân theo kỳ hạn lên đường!”

Mạc Ngự Minh vững vàng nói tiếp: “Trận chiến này, trẫm muốn ngự giá thân chinh!”

Nghe vậy, cả điện xôn xao một mảnh!

“Hoàng thượng thân thể vạn kim, ngự giá thân chinh không phải chuyện đùa, hoàng thượng nghĩ lại a!”

“Hoàng thượng, không được làm chuyện nguy hiểm, hoàng thượng nếu có gì sơ xuất, giang sơn xã tắc khó vững a!”

“Hoàng thượng!”

Các đại thần nóng nảy vạn phần, rối rít quỳ xuống dập đầu.

Mạc Kỳ Lâm bước ra, chấp tay nói: “Phụ hoàng, xin nghe một lời của nhi thần, Minh quốc ta có Nguyên soái Lôi Việt, và các tướng lĩnh khác, đều có thể ra sức vì nước, nhi thần kính xin phụ hoàng trấn giữ ở trong triều, nhi thần nguyện vì Đại Minh theo quân xuất chinh, bảo vệ quốc gia!”

Mạc Kỳ Diễn cũng nói: “Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần cũng nguyện ý tiến về biên quan! Xin phụ hoàng không cần thân chinh!”

“Phụ hoàng, nhi thần chấp chương đại doanh ba năm, lại thường đi ra ngoài luyện binh, nhi thần tự tin có thể ra trận giết địch, làm chỉ huy, xin phụ hoàng ân chuẩn!” Mạc Kỳ Minh bước ra một bước, quỳ xuống khấn thiết nói.

“Đủ rồi!”

Mạc Ngự Minh nhủ lòng mây nâng cao giọng, “Chuyện này, ngày mai bàn lại! Hộ bộ Binh bộ lập tức đi làm! Bãi triều!”

“Chúng thần cung tiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Sau nửa canh giờ, trong cung Long Dương, lúc Mạc Ngự Minh phiền muộn, tiểu thái giám đi vào bẩm báo, “Khởi bẩm hoàng thượng, Tam vương gia cầu kiến!”

“Tuyên!”

Mạc Kỳ Minh đi vào, quỳ xuống khấn thiết nói: “Phụ hoàng, nhi thần xin chỉ, cầu xin phụ hoàng không cần thân chinh, phụ thân của nhi thần đã qua đời, may mắn những năm này phụ hoàng yêu mến, nuôi nhi thần ở bên người, nhi thần lúc nào cũng nghĩ phải báo đáp công ơn nuôi dưỡng của phụ hoàng, nhi thần tương đối quen thuộc với quân sự, hoàn cảnh địa lý, nhân văn phong thổ Nam Chiếu, phụ hoàng nếu tin tưởng năng lực của nhi thần, xin cho nhi thần xuất chinh đi. Hạ Chi Tín mưu lược tài trí, ở chiến trường có nhiều kinh nghiệm. Nhi thần tình nguyện là phó tướng dưới trướng Hạ Chi Tín!”

“Minh nhi!” Mạc Ngự Minh xúc động, đưa tay đỡ Mạc Kỳ Minh dậy, nói: “Trẫm biết con hiếu tâm, nhưng huynh đệ các con đều không được cầm binh đánh giặc, trận chiến này rất quan trọng, không được phép có nửa điểm sơ xuất, nếu là Lâm nhi hoặc là Diễn nhi đi, trẫm còn có thể suy tính, nhưng Lăng vương chỉ có một đứa con trai là con, ngộ nhỡ con..... Bảo trẫm làm sao ăn nói với phụ thân con đây!”

“Phụ hoàng, nhi thần học phụ vương tận trung vì quốc gia, là tận hiếu với phụ vương a! Nhi thần không có việc gì, xin phụ hoàng tin tưởng võ công của nhi thần, còn có năng lực của nhi thần, Nếu nhi thần bất hạnh chết trận ở sa trường, vậy phụ vương dưới tuổi vàng có biết, cũng vì nhi thần mà cao hứng a!” Mạc Kỳ Minh lo lắng nói.

Mạc Ngự Minh trầm ngâm hồi lâu, vui mừng cười một tiếng, “Minh nhi, trẫm sẽ xem xét, con về binh bộ trước, phụ trách chuẩn bị binh khí lương thảo, làm chuẩn bị trước khi chiến đấu, cho trẫm nghĩ lại đã.”

“Dạ, nhi thần cáo lui!”

Đang lúc hoàng hôn, quần gia vội vã đi Hương Đàn Cư.

“Chủ tử, biên quan đã xảy ra chuyện! Nô tài mới ở trên đường nghe dân chúng nghị luận, nói là Nam Chiếu đột nhiên đưa đại quân tấn công biên giới ta, hai nước chính thức khai chiến!”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn cả kinh, từ trên ghế dựa đứng lên, cau mày nói: “Quân tình vừa đưa đến kinh thành sao?”

“Có lẽ vậy, trước chưa từng nghe nói.” Quần gia trả lời.

Mạc Kỳ Hàn chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui, cau mày, quần gia đứng nghiêm một bên không dám lên tiếng quấy rầy, đợi một lúc lâu, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên xoay người lại, nói: “Tư Khuynh, tối nay Bốn vương muốn vào cung một chuyến, bí mật gặp phụ hoàng, người để ý chuyện tình trong vương phủ, tăng thị vệ ở Cúc Thủy Viên, vương phi không thể có bất kỳ sơ xuất nào!”

“Chủ tử!” Quần gia kinh ngạc nâng mắt, đôi môi giật giật, lại vội cúi đầu, trả lời: “Dạ, nô tài sẽ đích thân canh giữ ở bên ngoài phòng vương phi, điều mười thị vệ Hương Đàn Cư âm thầm bảo vệ.”

“Ừ, đi xuống đi.”

“Dạ!”

Cất bước đi ra ngoài, nhìn chăm chăm cây mai trong viện, ánh mắt Mạc Kỳ Hàn u ám thâm thúy, phức tạp thâm trầm, gương mặt tuấn tú bình thản không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, thế nhưng hai bàn tay chấp sau lưng, lại siết chặt.

“Mộng Thanh, giúp ta làm mặt nạ bằng bạc, phải nhanh!”

“Tại sao?” Lâm Mộng Thanh mới đi đến bên cạnh, liền nghe được lời Mạc Kỳ Hàn nói, kinh ngạc há mồm hỏi.

“Quay về sẽ giải thích với đệ, không cần làm thành cả khuôn mặt, có thể che hơn phân nửa mặt là được.” Mạc Kỳ Hàn chìm giọng nói.

“Nha.”

279. Chương 280

Ban đêm, cung cấm, một bóng đen khinh công lặng yên không tiếng động lướt qua thành sau cung, đi hướng Long Dương cung.

Nhưng, Long Dương cung là tẩm cung của hoàng thượng Mạc Ngự Minh, trong ngoài điện đều có thủ vệ nghiêm ngặt, hẳn căn bản không thể nhìn thấy hoàng thượng mà không kinh động bất kỳ thị vệ đại nội nào.

Cho nên, lúc bóng đen đến gần Long Dương cung, liền đi vòng qua một tòa tiểu viện phía sau Long Dương cung, thành thạo tránh qua thái giám thị vệ, chui vào một gian phòng.

“Ngô ngô.....” Thái giám tổng quản Lý Đức Hậu đang trong giấc mộng chợt bị bùm miệng, lập tức tỉnh táo lại, thanh âm hốt hoảng.

“Đừng kêu! Nói cho ta biết, hoàng thượng nghỉ ở nơi nào?” Bóng đen hạ giọng nói, khẽ buông buông lỏng tay, trầm giọng hỏi.

“Không biết!” Lý Đức Hậu mơ hồ không rõ nói: “Người là ở thích khách đâu ra? Dám can đảm vào cung hành thích hoàng thượng! Người cho dù giết chết ta rồi, ta cũng không biết. Người tới.....”

“Lý công công!” Bóng đen khẽ gọi một tiếng.

Lý Đức Hậu ngưng giây giụa, thanh âm này..... Thân thể đột nhiên chấn động, giọng nói run rẩy, “Ngài, ngài là.....”

“Đúng, ta là. Ta không có chết.” Bóng đen bình tĩnh nói.

Lý Đức Hậu ngây ngốc, sau đó đột nhiên bò người lên, “Tứ... Tứ Vương.....”

Lý Đức Hậu hầu hạ Mạc Ngự Minh hơn ba mươi năm, từ lúc Mạc Ngự Minh còn là Thái Tử, ở hậu cung triều đình, hẳn không dựa lưng bất kỳ ai, bất luận kẻ nào cũng không thu mua được hắn, chỉ trung tâm với Mạc Ngự Minh, vì vậy, Mạc Kỳ Hàn mới tìm hắn!

Hoàn toàn buông lỏng tay, Mạc Kỳ Hàn lui một bước đứng ở trên đất, Lý Đức Hậu vội xuống giường, quỳ xuống, kích động thấp giọng nói: “Nô tài ra mắt Tứ Vương Gia! Tiểu Chủ Tử, ngài, ngài thật..... Không phải hạ táng rồi sao?”

“Chuyện này nói rất dài dòng, chuyện ta giả chết công công không được lộ ra, ta có chuyện quan trọng gặp phụ hoàng, không thể kinh động bất luận kẻ nào!” Mạc Kỳ Hàn vội đỡ Lý Đức Hậu dậy.

“Dạ dạ dạ, nô tài lập tức mang tiểu chủ tử đi, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương sẽ cao hứng a.” Lý Đức Hậu không nhận được nước mắt tung bay, liều mạng đè nén nói.

Thái tử cùng Tứ hoàng tử là do hoàng hậu sinh ra, hoàng thượng lại yêu hoàng hậu thâm sâu, thường đi cung Phượng Thần, vì vậy hẳn là nhìn hai hoàng tử này lớn lên, tự nhiên thân cận vô cùng, nhất là khi Mạc Kỳ Hàn còn nhỏ tuổi một chút, hẳn ẵm ngài ấy không ít, vì vậy, quen gọi tiểu chủ tử, những năm này vẫn không có đổi lời nói, mà nay nghe được Mạc Kỳ Hàn còn sống, tất nhiên kích động khó nhịn không dứt.

“Công công, làm phiền rồi, phiền người tìm cho ta y phục thái giám.”

Mạc Kỳ Hàn nói.

“Dạ dạ, tiểu chủ tử nghĩ chu đáo.”

Không lâu lắm, trong nhà đèn sáng, Lý Đức Hậu ngẩng đầu đi ra, Mạc Kỳ Hàn khom lưng cúi đầu đi theo phía sau.

“Canh chừng cẩn thận, chúng ta đi đến chỗ hoàng thượng một chút.”

“Dạ, Lý công công!”

Một đám thái giám thị vệ vờn vàng khom người trả lời.

Trong cung Long Dương, đèn cung đình sáng như ban ngày.

Sau đại điện là tấm cung của Mạc Ngự Minh, tối nay bởi vì trong lòng có chiến sự, Mạc Ngự Minh cũng không đi đến cung khác, vì vậy, Lý Đức Hậu trực tiếp mang Mạc Kỳ Hàn đi nội điện.

“Hoàng thượng, ngài đã ngủ chưa? Nô tài có chuyện bẩm báo hoàng thượng!” Lý Đức Hậu đứng ngoài giường nhỏ giọng hỏi.

Mạc Ngự Minh từ trong giấc mộng tỉnh lại, cau mày nói: “Lý Đức Hậu, có chuyện gì mà nửa đêm đến báo trẫm?”

“Hoàng thượng, nô tài có mang một tên tiểu thái giám, rất hiểu xoa bóp nắn vai, nô tài nghĩ tới hoàng thượng quan tâm quốc sự rất mệt nhọc, liền dẫn hắn tới bóp vai cho hoàng thượng!” Lý Đức Hậu khom người nói.

Mạc Ngự Minh nhíu mày, dừng lại một lát, mới chậm rãi nói: “Mở màn!”

“Dạ!” Lý Đức Hậu vội vén màn, đỡ Mạc Ngự Minh ngồi dậy ở trên giường rồng.

Nghiêng mắt nhìn trên long sàng một cái, xác định không phi tử thị tẩm, Lý Đức Hậu liền nói: “Hoàng thượng, cho Tiểu Lộ Tử bóp vai cho ngài thôi.” Mạc Ngự Minh nhíu một bên mắt, nhìn chằm chằm Lý Đức Hậu một lát, lại thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt phân phó: “Toàn bộ lui ra đi, lưu Lý Đức Hậu hầu hạ trẫm là được.”

“Dạ, hoàng thượng! Nô tài/nô tỳ cáo lui!”

Trong tấm cung, tất cả thái giám cung nữ lui ra.

Mạc Ngự Minh mới nói: “Tiểu Lý Tử, người có chuyện nói với trẫm sao?”

“Hoàng thượng anh minh!” Lý Đức Hậu gật đầu một cái, càng hạ giọng nói: “Nô tài dẫn theo một người tới gặp hoàng thượng.”

“Người nào?” Mạc Ngự Minh kinh hỏi.

“Hoàng thượng chờ một chút!”

Lý Đức Hậu xoay người đi ra ngoài, rất nhanh lộn trở lại, một thái giám đi vào, gương mặt cũng là xa lạ, Lý Đức Hậu cúi đầu, “Hoàng thượng, nô tài canh giữ ở bên ngoài, sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến gần nơi này.” Nói xong, liền vội lui xuống.

Mạc Ngự Minh nhìn chằm chằm thái giám trước mặt, trầm giọng hỏi: “Người là người phương nào?”

Mạc Kỳ Hàn hoàn toàn ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Ngự Minh không chuyển mắt, sau đó nặng nề quỳ xuống, khẽ gọi một tiếng, “Phụ hoàng!” Đưa tay chậm rãi nhấc lên mặt nạ da người trên mặt!

Mạc Ngự Minh chấn động cả người, thân thể thoáng suýt té xuống long sàng!

“Phụ hoàng cẩn thận!”

Mạc Kỳ Hàn vội vàng kêu một tiếng, nhanh chóng đứng lên đỡ Mạc Ngự Minh, Mạc Ngự Minh cứng ngắc, nhìn gương mặt gần hấn trong gang tấc này, đôi môi mở thật lâu, mới dần dần phát ra âm, “Hàn, Hàn Nhi, hồn phách của con rốt cuộc tới gặp phụ hoàng rồi sao? Phụ hoàng đợi con rất lâu, thật lâu..... Đại ca con đi không gặp trầm, con cũng không tới sao?”

“Phụ hoàng, là nhi thần, nhi thần..... còn sống, không có chết, là nhi thần đến gặp phụ hoàng rồi!” Mạc Kỳ Hàn nghẹn ngào nói, nam nhi không dễ rơi lệ, thế nhưng lúc này không nhịn được rơi lệ, nhẹ nâng tay Mạc Ngự Minh, áp vào trên mặt hấn, “Phụ hoàng, ngài sờ sờ, là nhi thần a, đây không phải là hồn phách.”

“Có, có hơi ẩm, là người, không phải hồn phách, Hàn, Hàn Nhi..... Con thật sự là Hàn Nhi? Hàn Nhi của Trầm không có chết sao?” Mạc Ngự Minh rơi lệ, kích động nói không được mạch lạc, đôi tay cũng dính vào gương mặt Mạc Kỳ Hàn, không thể tin được sờ khắp mặt của hấn, xác định gương mặt này là chân thật, là mặt của con hấn.

Mạc Kỳ Hàn không ngừng gạt đầu, “Đúng, đúng là nhi thần, phụ hoàng hoài nghi là chính xác, nhi thần xác thực còn sống, không có bệnh chết, mấy năm này nhi thần một mực giả bệnh, mừng bảy tháng bảy phụ hoàng thấy cái thi thể kia của nhi thần là giả.”

“Cái gì? Giả bộ bệnh? Thi thể giả? Sao lại thế này?” Mạc Ngự Minh chấn động vô cùng, trợn mắt nhìn.

“Đúng vậy, cỗ thi thể kia là dịch dung dung mạo nhi thần, nhi thần vẫn ở tại Hương Đàn Cư, chính là nửa đêm vài ngày trước phụ hoàng qua cái gian phòng kia, thủ hạ nhi thần đã lừa ngài. Phụ hoàng, những năm này xảy ra rất nhiều chuyện, nhi thần thật sự có nỗi khổ khó nói, nhưng phụ hoàng có thể cao hứng, nhi thần thân thể rất tốt, chẳng những không có ốm đau, còn luyện thành võ công tuyệt thế, chuyện này phải nói từ mười năm trước...”

280. Chương 281

Đêm yên tĩnh, trong cung Long Dương, nền để cả đêm kể từ sau khi hai hoàng tử qua đời, bởi vì Mạc Ngự Minh Kinh giật mình tỉnh giấc, tỉnh lại thấy bóng tối sẽ nóng nảy phát giận, vì vậy, tối nay cũng sáng, sẽ không làm bất luận kẻ nào hoài nghi.

Màn đã bị buông, phụ tử hai người nằm song song ở trên long sàng, Mạc Ngự Minh lẳng lẳng lắng nghe Mạc Kỳ Hàn kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra mười năm này, ông không thể tin được, đứa cháu ông một tay nuôi lớn coi như con ruột lại là sài lang hổ báo như thế!

“Phụ hoàng, không thể cứu được đại ca, là nỗi đau đớn cả đời của nhi thần, nhi thần nhất định được một cái mạng về, sư phụ đối với nhi thần ân trọng như núi, nếu không có sư phụ, nhi thần đã sớm chết rồi, chỉ là đại ca, nhi thần.....” Cổ họng Mạc Kỳ Hàn khô khốc, nói không được nữa.

Mạc Ngự Minh ôm chặt lấy bả vai Mạc Kỳ Hàn, cũng rơi lệ, “Hàn Nhi, chuyện này không liên quan đến con, con có thể giữ được mạng đã là trời cao khai ân, đại ca con chết đi, chỉ có thể trách lòng dạ súc sinh kia quá độc ác, phụ hoàng bây giờ có thể thấy con còn sống, thân thể con hoàn toàn tốt, còn có một thân võ công, phụ hoàng cao hứng, biết hành động của súc sinh kia, phụ hoàng đau xót a!”

“Phụ hoàng, tối nay nhi thần tới gặp ngài, vì đã tra rõ chân tướng mọi việc, đó là Mạc Kỳ Minh muốn báo thù, nhưng nguyên nhân ra sao, nhi thần không rõ ràng lắm, nhưng hấn có ý giành giang sơn với phụ hoàng, phụ hoàng cần sớm phòng bị a!” Mạc Kỳ Hàn nói.

“Hàn Nhi, trầm cũng không biết, con lại kín đáo như vậy, những năm này một mực không lộ diện trước mặt trầm cùng văn võ cả triều, nhìn con trai ta hiện tại văn thao võ lược, thông minh cơ trí, trầm có thể yên

tâm giang sơn giao cho con rồi! Con chuẩn bị tái xuất hiện như thế nào?” Mạc Ngự Minh cao hứng lau nước mắt, nói.

“Phụ hoàng, nhi thần nghĩ bây giờ còn chưa tới lúc, nhi thần một mực theo dõi Mạc Kỳ Minh, hắn chỉ là hoài nghi nhi thần không có chết, nhưng không cách nào xác định, hơn nữa, Tang Phương kia đâu có chết cũng không chịu đứng ra chỉ điểm Mạc Kỳ Minh, huống chi đại ca đã qua đời ba năm, không cách nào khám nghiệm tử thi nữa, hiện tại muốn trị tội Mạc Kỳ Minh, chúng ta còn chưa có chứng cứ, nếu tùy tiện sống lại, ngược lại sẽ ép Mạc Kỳ Minh nhử cò tận gốc để ngừa hậu hoạn, nhi thần không sợ hắn, nhưng chỉ sợ hắn sẽ xuống tay với phụ hoàng, chúng ta không thể mạo hiểm!”

“Mặt khác, phụ hoàng biết không, đại tướng quân Hạ Chi Tín cùng Bình Dương Hầu Bạch Tĩnh An từng là thủ hạ của Lăng vương hai mươi năm trước, bọn họ đã sớm cấu kết cùng Mạc Kỳ Minh.”

Nghe vậy, Mạc Ngự Minh tỉ mỉ suy tư một phen, nói: “Hàn Nhi, con phân tích đúng, trầm biết Hạ tướng quân cùng Bạch Tĩnh An từng là người của Lăng vương, nhưng cũng không biết lại có chuyện như vậy! Nếu có thể giải quyết hai người này, lại bắt sức sinh kia cũng dễ dàng, nhưng Hạ Chi Tín chắc chắn công khai mưu phản, đến lúc đó, thiên hạ đại loạn!”

“Đúng vậy, hiện tại loạn trong giặc ngoài, ít nhất phải bình định loạn Nam Chiếu trước mới được, những năm này phụ hoàng vô cùng tín nhiệm Hạ Chi Tín, trong tay hắn có hai mươi vạn đại quân, nhưng hắn âm thầm chiêu binh mãi mã cho Mạc Kỳ Minh, hiện tại sợ là hơn ba mươi vạn rồi! Lại nói trong triều đình, Bình Dương hầu nắm trong tay Lại bộ, Binh bộ, Hình bộ, văn võ cả triều có không ít âm thầm đầu phục hắn, đều vì Mạc Kỳ Minh, quyền thế của hắn đã ngập trời rồi!” Mạc Kỳ Hàn lo lắng nói.

Mạc Ngự Minh thở dài một tiếng, “Đều do trầm, không có sớm nhận rõ bộ mặt nghiệt tử kia, không ngừng trao cho hắn quyền lợi, Nhị ca của con tính tình hiền lành, trầm vẫn không dám đem Đại Lý Tự giao cho nó, sợ nó không quả quyết, lòng dạ đàn bà, Ngũ đệ của con cũng con may, liều hơn Nhị ca con mấy phần, trầm đã cho hắn tiếp quản Đại Lý Tự, Sâm nhi cùng Dục nhi trầm tính phải đi Cát Giang luyện binh, để cho chúng học hỏi kinh nghiệm, về sau có thể giúp đỡ con.”

“Phụ hoàng, Nhị ca thật ra không hiền lành như phụ hoàng thấy, nhi thần nhìn rất rõ ràng, Nhị ca có năng lực và thủ đoạn, phụ hoàng, chúng ta bây giờ phải làm, chính là dần dần triệt tiêu thế lực của Bạch Tĩnh An, phụ hoàng ngài từng bước thu hồi những nha môn quan trọng, giao cho Nhị ca, Ngũ đệ, Lục đệ cùng Thất đệ, còn nữa..., lần này giao chiến, cũng không thể cho Hạ Chi Tín xuất binh rồi!”

“Đây là đương nhiên, ngày hôm nay lão Tam còn tới xin trầm, muốn cùng Hạ Chi Tín xuất chinh! Bây giờ nhìn lại, quả nhiên là bọn họ nghĩ thừa cơ hội thu trọn quyền thống lĩnh tam quân, trầm không thể để hắn thành công, trầm muốn ngự giá thân chinh!”

Mạc Kỳ Hàn ngăn ra, kinh ngạc nói: “Phụ hoàng muốn đi biên quan đánh giặc? Không thể được, nhi thần tìm đến ngài, còn có một chuyện, chính là nhi thần muốn đi, phụ hoàng cho Lôi Nguyên soái thống lĩnh, phong cho nhi thần chức tướng quân, nhi thần có lòng tin có thể đánh bại quân Nam Chiếu, cũng mượn cơ hội này nắm trong tay mấy mươi vạn quân quyền, có thể chống đỡ được Hạ Chi Tín a!”

“Hàn Nhi con phải xuất chinh? Con không phải nói là không thể để cho người ta biết con còn sống sao?” Mạc Ngự Minh tròn to hai mắt, không thể tin.

“Phụ hoàng, ngài muốn giao giang sơn cho nhi thần, nếu trên tay nhi thần không có quân đội cùng tướng quân tâm phúc, sao nhi thần có thể ngồi vững đây? Cho nên, nhi thần phải đi! Một khi thắng, lấy thân phận Tứ Vương Gia sống lại, thiên hạ chấn động, thu phục lòng dân, cả triều ai dám không phục? Hạ Chi Tín sao dám manh động? Mà nhi thần liền có thể nuốt hắn từng bước một, cuối cùng loại bỏ được u nhọt Mạc Kỳ Minh!”

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn lóe ra ánh sáng tự tin, khẽ mỉm cười, “Thế nào? Không phải phụ hoàng có đội ám vệ sao? Không phải toàn bộ bọn họ mang mặt nạ, cũng không lấy dụng mạo chân thật gặp người sao? Nhi thần chính là đứng đầu ám vệ của ngài, thay phụ hoàng xuất chinh!”

“Hả? Hàn Nhi, làm con sao biết? Ám vệ của Trầm rất bí ẩn a!” Mạc Ngự Minh sợ rồi.

Mạc Kỳ Hàn giật nhẹ miệng xin lỗi, “Phụ hoàng, tổ chức ám ảnh của nhi thần cũng là nơi tình báo, trong lúc vô tình biết được chuyện đội ám vệ của phụ hoàng.”

“Hàn Nhi, không nhìn ra a, con là con trai của trẫm sao? Sao Trẫm giống như chưa bao giờ biết con? Trẫm vẫn cho là con đơn thuần, sau khi đại ca con chết, trẫm vẫn cùng mẫu hậu con lo lắng, con tính tình như vậy, lại thêm thân thể không tốt, sẽ không ngồi vững ngôi vị hoàng đế!” Mạc Ngự Minh giữ chặt tay Mạc Kỳ Hàn, vừa ngạc nhiên lại kích động.

281. Chương 282

Mạc Kỳ Hàn bị vẻ mặt Mạc Ngự Minh chọc cười, “Ha ha, phụ hoàng, nhi thần không giả bộ không được a..., tâm cơ Mạc Kỳ Minh quá sâu, hơi có sơ hở sẽ bị hắn đoán được, nếu không phải là giả bộ nhiều năm như vậy, nhi thần sớm chết rồi!”

“Hàn Nhi, nghe con nói như vậy, trẫm thương tâm tức giận hết sức, nhìn đến nhi tử ta sống lại, cảm giác đều như mình sống lại, nếu mẫu hậu con biết, bà sẽ vô cùng cao hứng.” Mạc Ngự Minh cảm khái vô hạn nói.

“Ha ha, phụ hoàng có thể nói ấu hậu, cũng có thể mang mẫu hậu tới Hương Đàn Cư bí mật gặp nhi thần, nhưng, không thể mang Mạn Mạn cùng đi a, nàng tới, nhi thần sẽ không thể xuất hiện.” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

“Mạn Mạn?” Mạc Ngự Minh đơ người, mắt nháy hai cái, mới phản ứng được, “Con nói là nha đầu Tuyết Mạn?”

“Đúng vậy a.” Mạc Kỳ Hàn bật cười gật đầu, chờ bị mắng.

Quả nhiên, mặt Mạc Ngự Minh tối sầm, “Hàn Nhi, con gọi tên thân mật như vậy, có phải đã cùng nha đầu này viên phòng hay không rồi?”

“Vâng, đúng vậy, không chỉ có viên phòng rồi, còn..... luôn sống cùng nhau, là buổi tối, ban ngày không có, bởi vì Mạn Mạn còn không biết nhi thần chính là phụ quân nàng, nàng cũng chưa từng thấy qua dung mạo nhi thần, cho nên phụ hoàng nhất định không thể để cho nàng biết những thứ này, cứ để cho nàng mơ màng màng là tốt rồi, về sau đích thân nhi thần sẽ nói cho nàng biết, cũng dặn dò mẫu hậu không thể nói ra, bởi vì nha đầu kia quá đơn thuần, rất dễ dàng bị Mạc Kỳ Minh tìm sơ hở trong lời nói của nàng.” Gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn ửng đỏ, giải thích hơi có chút lúng túng.

“Cái gì?” Mạc Ngự Minh muốn rớt tròng mắt, “Nhi tử, con nói con mỗi buổi tối đều cùng nha đầu kia ở trong một gian phòng? Con đem nàng đến Hương Đàn Cư sao? Nửa năm nay lại không có ai phát hiện?”

“Khụ khụ, đúng vậy a, vẫn ở cùng một chỗ, chỉ là không phải ở Hương Đàn Cư, đang ở phòng ngủ của nhi thần ở Cúc Thủy Viên, Mạn Mạn hiện ở chỗ đó, trong gian phòng có đường hầm, có thể thông đến Hương Đàn Cư, nhi thần là chủ tử Tứ Vương phủ a, tự nhiên có bản lĩnh không để cho ai phát hiện.” Mạc Kỳ Hàn có chút .

Mạc Ngự Minh tức giận, trên ngực phập phồng, một hơi nói: “Nha đầu chết tiệt, còn vẫn giả bộ với trẫm! Mở miệng luôn bảo đảm dứt khoát thủ tiết cho con, kết quả sớm lờ lẫm với người ta rồi! Thật là một nha đầu táng tận lương tâm!”

“Phụ hoàng, dù sao người nọ cũng là nhi thần, không cần tức giận, thật ra thì không thể coi là lỗi của Mạn Mạn, ách, mừng bảy tháng bảy đêm đó, nàng tức trực bên linh cửu, nhi thần liền bắt nàng đi, nàng phản kháng, nhi thần dọa sẽ nói chuyện nàng thất thân ra ngoài, ngài sẽ không tha nàng, cho nên..... Đúng rồi, Mạc Kỳ Minh muốn mở quan tài, Mạn Mạn náo loạn một cuộc nói hohn phách nhi thần trở lại, đây cũng là nhi thần dạy nàng, nàng lừa gạt ngài cũng là nhi thần dạy, phụ hoàng muốn tức giận, liền tức nhi thần thôi.” Mạc Kỳ Hàn thật ngại quá, nói.

Mạc Ngự Minh trợn mắt nhìn, tức, hít một hơi thật sâu, “Xem ra con sẽ nói chuyện vì nha đầu kia! Thật không nghĩ tới, con trai của trẫm thế nhưng là hái hoa tặc! Còn hái vương phi danh chính ngôn thuận của mình! Bây giờ còn coi như là thông dâm, đây là chuyện gì a!”

“Khụ khụ, nhi thần cũng là không có cách nào, phụ hoàng xem, nha đầu kia xuất chúng như vậy, còn may nhi thần xuống tay sớm, nếu không, khụ, có Nhị ca Ngũ đệ Thất đệ ân cần như vậy, chờ nhi thần sống lại, muốn cái nữ nhân đồng sàng dị mộng có ý gì chứ?” Mạc Kỳ Hàn buồn bực vô cùng nói.

“Con cũng biết? Vậy con cường..... Khụ, nha đầu Tuyết Mạn không hận con sao?” Mạc Ngự Minh cũng lúng túng, dáng vẻ không được tự nhiên.

Gương mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn có chút nóng, hai cha con lần đầu tiên nói tới chủ đề như thế, có chút , càng thêm không được tự nhiên nói: “Nhi thần cũng biết, Mạn Mạn vừa bắt đầu dĩ nhiên hận, hiện tại không hận, còn, còn rất yêu nhi thần, mặc dù nàng không biết gì về nhi thần, nhưng thật rất thích, buổi tối Tết Nguyên Tiêu, nàng bị Mạc Kỳ Minh bắt đi, thà bị mình chết, cũng không cần nhi thần bởi vì cứu nàng mà lâm vào nguy hiểm. Phụ hoàng, Mạn Mạn là một nữ nhân tốt hiếm có, sau khi nhi thần rời kinh, xin phụ hoàng giúp nhi thần bảo vệ tốt nàng, được không?”

Mạc Ngự Minh nhìn chằm chằm Mạc Kỳ Hàn, nghi ngờ nói: “Hàn Nhi, vậy con đối với nha đầu Tuyết Mạn..... Trẫm nhớ, con không phải là thích nha đầu Ngô Đồng nhà Liễu Thái Phó sao?”

“Phụ hoàng, chuyện của nhi thần cùng Ngô Đồng đã qua, nhi thần sẽ không lại cưới nàng, nhi thần cũng sẽ không cưới thêm bất kỳ một nữ nhân nào, bởi vì nhi thần chỉ thích Mạn Mạn, chỉ muốn cùng nàng đầu bạc răng long, sáng lập thần thoại như phụ hoàng cùng mẫu hậu!” Giọng Mạc Kỳ Hàn kiên định, vẻ mặt nghiêm túc, trông không ra một tia đùa giỡn.

Mạc Ngự Minh bị chấn động, “Hàn Nhi, trẫm tính đợi đại quân con chiến thắng trở về, liền lập con làm thái tử, truyền ngôi cho con, đem con làm hoàng thượng a, làm sao con có thể, làm sao dám nói chỉ cưới một nữ nhân? Hậu cung không chỉ có tác dụng nối dõi con cháu hoàng gia, còn có tác dụng vững chắc triều đình a!”

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn kiên định, nhìn Mạc Ngự Minh, nói từng chữ từng câu: “Phụ hoàng, tâm ý nhi thần đã quyết, cũng tự tin có bản lĩnh không dựa vào hậu cung mà có thể thống trị thiên hạ này, phụ hoàng tin tưởng nhi thần không? Nhi thần chết qua một lần, có thể sống lại phụ hoàng cảm thấy cao hứng, nhưng nếu phụ muốn nhi thần có thêm những nữ nhân khác ngoài Mạn Mạn, nhi thần sẽ không vui vẻ, bởi vì Mạn Mạn không vui, giống như mẫu hậu, phụ hoàng không muốn phụ, lại đã phụ, cho nên mẫu hậu cũng không vui vẻ, luôn giấu ở trong lòng, len lén một người lấy nước mắt rửa mặt, nhưng mẫu hậu vẫn có thể cười đối với phụ hoàng và các phi tử khác, nhưng đối thành Mạn Mạn, nàng không cười, cũng sẽ không yêu nhi thần nữa, nhi thần mất đi nàng, giống như bị chết thật rồi!”

“Hàn Nhi!”

Mạc Ngự Minh chau mày lại, ngưng mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc, trầm mặc suy tư hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Hàn Nhi, con cần phải suy nghĩ kỹ, chỉ cưới một hậu bỏ lục cung sẽ gặp áp lực cực lớn! Còn có vấn đề con cháu truyền thừa, giang sơn phải có người nối nghiệp!”

“Phụ hoàng, những thứ này nhi thần cũng đã nghĩ qua, từ Ngô Đồng nhi thần đã chịu đả kích, lại không dám vì bất luận kẻ nào bỏ ra thật tâm, là Mạn Mạn thay đổi nhi thần, khiến nhi thần nếm đến mùi vị yêu nhau. Những năm này, nhi thần không dám khoe khoang, nhưng cũng dám nói, bàn về tâm cơ, bàn về mưu lược, luận tài trí, bàn về thuật đế vương, nhi thần tự tin không có bất cứ vấn đề gì, xin phụ hoàng tin nhiệm nhi thần! Về phần vấn đề con cháu, theo tình hình thân thể của Mạn Mạn, cũng không có vấn đề gì, nhi thần có tử, vả lại có thể thành tài, nhi thần liền truyền ngôi cho hần, nếu không có con trai, còn có Hiên nhi a! Phụ hoàng không phải đem Hiên nhi làm con thừa tự cho nhi thần rồi sao? Hiên nhi thông minh, còn nhỏ tuổi liền trầm ổn kín kẽ, nhi thần rất coi trọng nó, nó là con trai của nhị ca, cũng là con cháu họ Mạc ta, truyền ngôi cho nó, cũng chưa hẳn không thể!”

282. Chương 283

Mạc Ngự Minh thở dài một cái, nói thắm thía lời: “Hàn nhi, ngôi vị Hoàng đế này, trăm vẫn là muốn nói cho con, trăm nợ mẫu hậu con nhiều lắm, đại ca con lại mất, theo quy chế tổ tông lưu lại, là để con kế thừa ngôi vị Hoàng đế! Nếu con có thể ổn định được triều đình, ổn định được thiên hạ, trăm đương nhiên cao hứng, con muốn cưới ai cũng cho con nguyện ý, nếu không hậu cung đấu đá, chỉ sợ Mạn Mạn của con sớm muộn sẽ ngậy ngốc ra.”

“Đúng, Mạn Mạn không biết âm mưu quỷ kế, nàng tinh thuần như sen, tâm không bụi tạp, căn bản không thích hợp sinh tồn ở trong lục cung, chờ nhi thần quét dọn hết thảy chướng ngại cho nàng, sẽ nói cho nàng thân phận thật sự của nhi thần, một lần nữa cưới nàng, cùng nàng báai đường thành thân.” Mạc Kỳ Hàn hiểu ý cười, cầm Mạc Ngự Minh tay, “Phụ hoàng, cảm ơn ngài hiểu nhi thần như vậy, bao dung nhi thần, mấy ngày trước Mạn Mạn còn nói với nhi thần, còn lo lắng nàng tính tình không tốt, không phải nàng dâu tốt, sẽ cãi nhau với cha nương chồng, sợ nhi thần khó xử, không cho nhi thần cưới nàng, tình nguyện lở trong bóng tối cùng nhi thần cả đời, nếu như nàng biết cha mẹ chồng của nàng là phụ hoàng cùng mẫu hậu, khẳng định cũng sẽ cao hứng.”

“Ha ha, nha đầu Mạn Mạn thật đúng là láu cá, dám tranh luận cùng trăm! Bất quá, mẫu hậu con thật thích xem nha đầu kia đá bóng! Nha đầu kia quả thật đặc biệt a! Múa hay, thổi sáo giỏi, mồm mép lưu loát, tâm địa gian xảo nhiều, hoạt bát lớn gan, đặc biệt là đem Tiểu Thất đùa giỡn, đến trăm nhìn đều xấu hổ!” Mạc Ngự Minh càng nói càng muốn cười, nói xong lời cuối cùng, đến lông mi cũng cong lên

“A, phụ hoàng... Nói đến đây, nhi thần còn có một việc khẩn trương cầu phụ hoàng, trận này không biết phải đánh bao lâu, nhi thần lâu không ở bên cạnh Mạn Mạn, ngài nên giúp nhi thần trông chừng một chút Nhị ca Ngũ đệ bọn họ, còn có Mạc Kỳ Minh, hẳn cũng thích Mạn Mạn.” Trong lòng Mạc Kỳ Hàn cực không có mùi vị nói.

“Mấy thứ này trăm cũng biết, một đám vừa nhìn thấy nha đầu kia liền giống như ma mị, thật không có tiền đồ!” Mạc Ngự Minh cũng bất mãn nói.

Nói xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt dời đến trên mặt Mạc Kỳ Hàn, nghiêm mặt nói: “Hàn nhi, trăm nhớ con mới vừa nói nên quét dọn hết thảy chướng ngại cho nha đầu kia, như vậy hai trắc phi của con rốt cuộc là chết như thế nào?”

“Phụ hoàng, ngài... thật anh minh! Là nhi thần xử trí, các nàng bị Mạc Kỳ Minh thu mua, bớ cáo trên đường chính là các nàng tìm người dán lên.” Mạc Kỳ Hàn nhú mày nói.

Mạc Ngự Minh nghe xong vẫn chưa tức giận, mà là gật đầu, “Nói như vậy, xử trí các nàng là nhất định phải làm, Hàn nhi con làm không tệ, hai đại nhân Cốc, Tôn cũng tìm không ra vấn đề, làm đế vương, chính là có thủ đoạn cùng tàn nhẫn như thế!”

“Đúng rồi, phụ hoàng, nhi thần còn có một đại sự suất nữa đã quên nói với ngài!” Mạc Kỳ Hàn vỗ trán một cái! Nếu quên, trở về Lâm Mộng Thanh sẽ lỗi nhai điếc lỗ tai hẳn mất!

Mạc Ngự Minh thắc mắc: “Chuyện gì?”

“Khụ khụ, chính là về hôn sự của Nhã Phi, nhi thần một mình tác chủ cho nàng đính hôn với sư đệ của nhi thần là Lâm Mộng Thanh! Nhã Phi đã tới Tứ Vương phủ vài lần, gặp gỡ Mộng Thanh, Mộng Thanh thật thích Nhã Phi, muốn cưới nàng, nhi thần cũng trả lời hẳn, không biết phụ hoàng ý như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn hỏi rất là cẩn thận.

Mạc Ngự Minh có chút cau mày, “Hả? Con lại đem Nhã Phi hứa gả ra ngoài? Trăm còn tính toán ở trong triều tìm phò mã cho nó!”

“Phụ hoàng, Mộng Thanh thật tốt, tướng mạo xuất chúng, tài hoa hơn người, là cao thủ dịch dung, võ công đều không thành vấn đề, lại một lòng giúp nhi thần, đối với Nhã Phi càng là mối tình thắm thiết, Nhã Phi cũng thật thích cùng hẳn.” Mạc Kỳ Hàn vội vàng nói.

“Ồ? Vậy Lâm Mộng Thanh gia thế như thế nào?”

“Phụ mẫu đều mất, khi năm tuổi được sư phụ mang đến Lê Sơn Quan nuôi nấng lớn lên, tâm tính rộng rãi sáng sủa, hẳn bái sư sớm hơn nhi thần, chỉ là bởi vì thân phận nhi thần đặc thù, lại lớn hơn hẳn hai tuổi, hẳn xưng nhi thần một tiếng sư huynh, nhi thần cùng hẳn là huynh đệ sinh tử.”

“Nghe con khen hẳn như vậy, phụ hoàng cũng muốn gặp vị công tử này.”

“Vâng, ba ngày sau phụ hoàng bí mật mang mẫu hậu đến Hương Đàn Cư, sư phụ cùng Mộng Thanh đều ở đó.”

“Được, bất quá nếu phụ hoàng hài lòng Mộng Thanh, hôn sự tạm thời chưa thể bàn đến, nhi thần muốn mang Mộng Thanh đi, rất nhiều chuyện nhi thần cần hẳn giúp.”

“Được, phụ hoàng biết nên làm như thế nào.”

Mạc Kỳ Hàn nhìn sắc trời bên ngoài, thở dài một tiếng, “Phụ hoàng, trời sắp sáng, phụ hoàng nhanh ngủ đi, nhi thần cũng phải đi rồi.”

“Hàn nhi!”

Mạc Ngự Minh ngồi dậy, giữ chặt tay Mạc Kỳ Hàn, hết thấy không nói được nên lời.

“Phụ hoàng! Ngài bảo trọng! Nay mai, nhi thần còn có rất nhiều việc phải xử lý, không thể lại tiến cung, ba ngày sau nhi thần chờ phụ hoàng cùng mẫu hậu!” Mạc Kỳ Hàn nghẹn ngào, cũng nắm chặt Mạc Ngự Minh.

“Được, Hàn nhi, con càng phải bảo trọng, trăm sẽ đi cảm ơn Thiên cơ lão nhân đã cứu giúp nhi tử ta!”

“Phụ hoàng!”

“Hàn nhi!”

Mạc Kỳ Hàn một lần nữa đội mặt nạ da người, quỳ xuống trước giường, dập đầu lạy ba cái, sau đó đứng dậy rời đi.

283. Chương 284

Thời điểm trở lại Tứ Vương phủ, đã là canh bốn, vừa nghĩ đến chỉ có mười ngày có thể sum vầy cùng Lăng Tuyết Mạn, trong lòng Mạc Kỳ Hàn liền khổ tâm.

Bước nhẹ đi đến bên giường, Mặt Lăng Tuyết Mạn quay vào trong đang ngủ say, chặn đá vắng một nửa, cánh tay, lưng đều lộ ra ở bên ngoài, Mạc Kỳ Hàn nhẹ chau mày, không phải kêu Xuân Đường tối nay coi chừng sao?

Lên giường, ôm thân mình Lăng Tuyết Mạn, khiến nàng nằm vào trong lòng hẳn, sờ sờ cánh tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, hẳn đau lòng thở dài, cầm tay bỏ vào ở bên trong áo hẳn, dán vào trong ngực ấm áp của hẳn, cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng thấm vào, hẳn lại cười yêu thương, cúi đầu hôn nhẹ một cái ở trên môi nàng.

Lăng Tuyết Mạn trong lúc ngủ mơ như cảm giác được cái gì, nhắm mắt lại vươn tay vuốt lung tung, nỉ non, “Tình nhân, chàng đã đến rồi sao?”

“Mạn Mạn, là ta đến đây.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nói ở bên tai nàng.

“Ừm... Tình nhân?” Lăng Tuyết Mạn hơi thanh tỉnh, đưa tay dụi mắt, chậm rãi mở, xem đến hình dáng nàng quen thuộc, đầu tiên là cười ngây ngốc, không đợi khóe môi Mạc Kỳ Hàn kịp cong lên, rống lên một tiếng sư tử Hà Đông, tuy rằng tận lực đè ép thanh âm, nhưng biểu tình ngữ khí này đủ để làm choáng váng Mạc Kỳ Hàn!

“Chàng đã làm gì? Ta đuổi toàn bộ nha hoàn rồi, thêu thùa đợi chàng hơn nửa đêm! Chàng không phải là nửa năm không thân thiết với vợ bé của chàng, đêm nay bồi thường người ta đi?”

“Khụ khụ!”

Mạc Kỳ Hàn bị sắc, miệng vừa mới mở chuẩn bị biện bạch ình, tay nhỏ bé bị hấn nhét vào ở bên trong áo hấn trong lại nhéo hấn một cái, thét lớn một tiếng, Mạc Kỳ Hàn cả giận nói: “Mạn Mạn, nàng nói đạo lí một chút được không?”

Lăng Tuyết Mạn rút tay về, đá Mạc Kỳ Hàn một cước, từ trong lòng hấn lui ra ngoài, trực tiếp lui vào trong giường, nằm nghiêng đưa lưng về phía Mạc Kỳ Hàn, quất cái miệng nhỏ nhắn, cái mũi đau xót nhịn không được khóc lên.

“Mạn Mạn?”

Mạc Kỳ Hàn buồn bực khẽ gọi một tiếng, nhưng Lăng Tuyết Mạn không chút nào để ý, đầu vai run lợi hại, khóc thương tâm cực kỳ. Đưa tay thăm dò bả vai Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn mềm giọng nói: “Mạn Mạn, lại đây, ta ôm nào.”

“Không được đụng ta!” Lăng Tuyết Mạn cũng không thèm nhìn tới, đẩy tay Mạc Kỳ Hàn, vừa khóc vừa gằm nhẹ: “Trở về ôm vợ bé của chàng đi, ta không cần chàng ôm.”

“Mạn Mạn, ta không có a, ta tới trễ là vì ta đi làm một chuyện rất quan trọng, vừa xong việc liền vội vàng tới tìm nàng, chỉ sợ nàng tức giận, kết quả là nàng vẫn tức giận.” Mạc Kỳ Hàn nói xong ngồi dậy, đi qua ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn bị tức giận giùng giàng, “Không được ôm ta, không cho chạm vào ta, không được không được!”

Mạc Kỳ Hàn bỗng dưng cũng tức giận, mạnh mẽ giữ lại tay chân Lăng Tuyết Mạn, vung chân phủ lên cho hai người, mới bình tĩnh nói: “Nàng làm cái gì vậy? So đo với ta cái gì? Giải thích của ta nàng không tin sao?”

“Không tin, không tin, không tin!” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy càng ủy khuất khóc lên, “Chàng chậm chạp không đến, khác thường như vậy, người ta còn nghĩ rằng chàng xảy ra chuyện gì, cả trái tim bất ổn, cả đêm không biết bị kim đâm ngón tay bao nhiêu lần, đứng ngồi không yên muốn đi ra ngoài tìm chàng cũng không biết phải đi chỗ nào tìm! Ta... oa... oa...”

“Mạn Mạn...” Trong lòng Mạc Kỳ Hàn đột nhiên đau xót, hấn làm việc một mình, thông thường không thèm để ý có người sẽ vương bận hấn như thế hay không, vô luận trước kia đối với Ngô Đồng, hay là bây giờ đối với Lăng Tuyết Mạn, hấn đều chỉ nghĩ đến để hấn lo lắng cho các nàng, nhưng lại đã quên, Mạn Mạn của hấn cũng sẽ tưởng niệm hấn, vương bận hấn...

“Mạn Mạn, nín khóc, là ta không tốt, là ta không đúng, nàng chớ khóc.” Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nóng lên, cúi đầu hôn lên gò má mang lệ của Lăng Tuyết Mạn, mút nước mắt của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta rất khỏe, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng không được lại lo lắng cho ta, cũng không cho tiếp tục theo, đâm vào tay ta sẽ đau lòng.”

“Vậy chàng hơn nửa đêm còn đi làm chuyện gì, hại ta luôn nghĩ vớ nghĩ vẩn, lại sợ chàng gặp chuyện không may, còn sợ chàng lúc đi vào bị thị vệ Vương phủ chúng ta bắt lấy, dù sao chúng ta như vậy, không có khả năng mỗi ngày đều may mắn không bị ai thấy...” Lăng Tuyết Mạn nức nở, đầu gối lên cổ Mạc Kỳ Hàn, vẫn lo lắng không thôi.

“Ta... Ta về nhà một chuyến, nói chút chuyện cùng phụ thân ta, ta nói về nàng với phụ thân, ngài nói ngài thích nàng làm con dâu của ngài, ngài sẽ rất hài lòng, chắc chắn sẽ không cãi nhau với nàng.” Đôi mắt Mạc Kỳ Hàn xoay xoay, nói ra vẻ thoải mái.

Lăng Tuyết Mạn dừng khóc, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Thật vậy chẳng? Phụ thân chàng thật sự sẽ thích ta sao?”

“Sẽ, Mạn Mạn của ta đáng yêu như thế, tất cả mọi người sẽ thích nàng.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, ở trên môi nàng lại nhẹ hôn một chút, vốn là muốn nói với nàng chuyện biệt ly, lời đến bên miệng, làm thế nào cũng nói không nên lời, trong lòng đau đớn co rút từng đợt.

“Vậy...” Lăng Tuyết Mạn hơi mím môi, không muốn làm bình dấm chua, nhưng không hỏi lại nhịn không được, liền cắn răng một cái, nhỏ giọng hỏi: “Vậy bình thường ban ngày chàng không ở trong nhà ở sao? Đêm nay chàng trở về, có hay tiểu thiếp của chàng...”

Mạc Kỳ Hàn lập tức nói tiếp: “Không có, ngày thường ta cũng không trở về, ta có nhà ở nơi khác, hai cái tiểu thiếp đã một cái bệnh qua đời, một cái phạm vào thất xuất bị hưu rồi, hiện tại ta chỉ có nàng, về sau cũng chỉ có nàng, Mạn Mạn, từ đêm đầu tiên chúng ta ở cùng một chỗ, ta thật sự chưa chạm qua nữ nhân khác ngoài nàng, không được hoài nghi ta.”

“Ách, hai tiểu thiếp của chàng cũng không có? Thất xuất? Nàng phạm vào cái nào?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc không thôi.

“A, phạm, phạm vào dâm ô.” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn rút rút, thành linh nghĩ ra lý do như vậy.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, kinh hãi mở to hai mắt nhìn, nói: “Tình nhân, chàng bị người ta đội nón xanh? Trời ạ, rất mất mặt!”

“Ách...” Mạc Kỳ Hàn tái mặt rồi, thật quẫn thật xấu hổ, này đối là càng quá trốn rồi! Mày nhú lại, “Khụ khụ, đó là bởi vì ta, bởi vì ta nửa năm chưa có trở về, nữ nhân kia liền không chịu nổi tịch tịch, sau đó... Dù sao việc này hợp lòng ta, ta không được tìm lý do khác thôi nàng ta.”

Lăng Tuyết Mạn tắc lưỡi, nhất thời im lặng, ngây người nửa ngày, Mạc Kỳ Hàn nghĩ rằng nàng còn đang tức giận, liền nhéo nhéo cái mũi nàng, cười nói: “Mạn Mạn, không tức giận a, nàng thấy đó, ta chỉ có nàng, nàng cũng không thể phân tâm, ha ha, nếu còn dám nhìn trộm người khác, ta cũng không tha cho nàng!”

“Chàng nghĩ đi đâu nào vậy? Ta mới không phải loại người đứng núi này trông núi nọ đâu!” Lăng Tuyết Mạn hờn dỗi nói một câu, nằm ở trên người Mạc Kỳ Hàn, nói: “Ta còn sợ chàng sau này mệt mỏi với ta, ta cấu kính không tốt, sẽ không giống các nữ nhân khác ôn nhu với chàng, lâu ngày, chàng sẽ không thích ta.”

284. Chương 285

“Làm sao có thể chứ? Mạn Mạn, ta...” Mạc Kỳ Hàn nhú mày, dừng lại, nghĩ nên nói chuyện hần phải đi như thế nào, nhưng mà cổ họng giống như bị chặn, một chữ cũng nhảy không ra, vừa nghĩ đến ly biệt sắp tới, ở bên trong chớp mũi liền xông lên chua xót.

“Tình nhân, chàng sao vậy? Tại sao không nói?” Lăng Tuyết Mạn đợi không được, nghi ngờ hỏi.

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, vuốt sợi tóc Lăng Tuyết Mạn, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì, ta chỉ muốn nói, tình cảm của ta đối với nàng sẽ không thay đổi, bất luận mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm, đời này đều sẽ không thay đổi.”

“Hi hi, thật sự sao?” Lăng Tuyết Mạn giương lên khuôn mặt tươi cười, ngây ngốc cười hạnh phúc, hơi thẳng người lên, ôm lấy mặt Mạc Kỳ Hàn, ngưỡng ngừng hôn một chút trên môi hắn, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: “Ta cũng vậy.”

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy ấm áp, bàn tay to ôm ở bên hông Lăng Tuyết Mạn dời lên trên, đụng tới bộ ngực sữa của nàng, đáy lòng không khỏi nhận nhạo một trận, chuyển mắt nhìn nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã tảng sáng, nhưng mà chạy lấy người như vậy, cũng là vạn phần luyến tiếc, nhìn qua màn che lụa mỏng trên giường, có thể thấm vào một chút ánh sáng, hơi chút suy tư nhú mày, Mạc Kỳ Hàn lật thân mình Lăng Tuyết Mạn qua, dán vào sau lưng nàng nói nhỏ: “Mạn Mạn, trời sáng mau quá, nhưng ta muốn nàng, nàng nhắm mắt lại không nhìn ta, được không?”

“Tình nhân, không được, lại trễ chút nữa, chàng sẽ không an toàn, ngộ nhỡ thời điểm đi ra ngoài bị thị vệ nhìn đến làm sao bây giờ? Còn nhiều thời gian a, đêm nay ta sớm phải nha hoàn đi ra, chờ chàng đến, được chứ?” Lăng Tuyết Mạn bất an nói.

“Không có việc gì, ta không có việc gì, đừng lo lắng.”

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu cười, đưa tay tụt quần áo hai người xuống, từ phía sau lưng dán lên thân thể mềm mại lưng linh của nàng, hôn lên vành tai của nàng, bàn tay to lưu ở trước ngực mềm mại của nàng một trận, trượt vào giữa hai chân nàng...

“Tình nhân... Ừm ừ... Nói chàng yêu ta được không?” Lăng Tuyết Mạn cúi đầu rên rỉ, mê hoặc hỏi.

Mạc Kỳ Hàn đang hôn cổ Lăng Tuyết Mạn liền dừng lại, trong mắt lập tức nhiễm lên một chút mất tự nhiên, mơ hồ không rõ nói: “Nàng biết là có thì tốt rồi, nói tới nó làm cái gì? Sau này hãy nói.”

“Ây da, chàng lại không nói, chàng chưa bao giờ chính thức nói với ta một câu! Không phải chỉ là ba chữ sao? Nói cũng sẽ không chết người!” Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng.

“Mạn Mạn! Ta...” Mạc Kỳ Hàn há miệng mấy lần, vẫn là nói không ra, dứt khoát nói: “Mạn Mạn, chờ đêm chúng ta thành thân động phòng hoa chúc, ta nhất định nói cho nàng nghe, được không?”

“Ah... Ah... Ta có thể chờ sao?” Lăng Tuyết Mạn muốn khóc.

Mạc Kỳ Hàn lập tức nói: “Có thể, nhất định có thể!”

“Được rồi, ta chờ, nhưng đã lâu như vậy, thời điểm thành thân, phạt chàng ở trước mặt tất cả khách khứa nói cho ta nghe!” Lăng Tuyết Mạn chu cái miệng nhỏ nhắn, tức giận nói.

Ách...

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn co quắp, trước mặt toàn bộ khách khứa, đó không phải là người trong thiên hạ sao? Muốn hấn nói... Ách, hấn có thể đi chết! Dùng sức nuốt nước miếng, thử thương lượng nói: “Mạn Mạn, chuyện giữa vợ chồng sao có thể cho ngoài người biết đâu? Ta nói ột mình nàng nghe không tốt sao?”

“Không tốt! Bình thường chàng không nói, thiếu ta thật nhiều, ta liền muốn chàng nói, làm cho người quen của chúng ta cũng nghe được, nếu không... nếu không ta sẽ không gả cho chàng!” Lăng Tuyết Mạn không thuận theo, nắm tay dao động ở trên ngực nàng, ném ra.

Mạc Kỳ Hàn diên rồi, tròng mắt sau gáy Lăng Tuyết Mạn, tính toán vài giây, cuối cùng cắn răng một cái, trắng sĩa chặt tay nói: “Được, ta đáp ứng nàng! Ta nói, làm cho thiên hạ không ai không biết, không người không hiểu, được chưa?”

“Ách, vậy được rồi, miễn cưỡng cũng có thể!” Lăng Tuyết Mạn mừng thầm trong lòng, chỉ cho là Mạc Kỳ Hàn đang bị tức giận nói, người khác có biết hay không thật sự không sao cả, chỉ cần hấn nói với nàng là tốt rồi, ha ha, nhìn đến nam nhân ngày thường bình tĩnh như thái sơn này bây giờ phát điên, thật sự là kích động a!

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Hàn lại bị bị sặc, “Nha đầu chết tiệt kia, còn miễn cưỡng? Nàng có thể nghe được lời kia từ miệng bản công tử, là phúc khí của nàng! Bản công tử từ khi chui ra khỏi bụng mẹ cũng chưa nói cái loại lời làm cho người ta e ngại này đâu!”

“Chắc chắn, chỉ sợ là vì từ khi chàng chui ra khỏi bụng mẹ mới gặp người xuyên qua như ta...” Lăng Tuyết Mạn phút chốc dừng lại, lén nheo mắt một cái, đầu óc nhanh tìm cách chữa cháy, đều là nàng to mồm chuốc họa a!

“Cái gì xuyên qua?” Mạc Kỳ Hàn cũng đã nghi vấn lên.

Lăng Tuyết Mạn vội lắc đầu, dời đề tài, “Tình nhân, chàng còn trì hoãn nữa trời sẽ sáng a! Chàng còn muốn cái gì không?”

“A, dĩ nhiên muốn a.”

Mạc Kỳ Hàn nói xong, lại vỗ về chơi đùa u kính dưới thân nàng, cũng là vẫn có chút nghi ngờ hỏi: “Mạn Mạn, nàng có phải là có chuyện gì gạt ta hay không? Thế nào thường liền nói ra đôi lời ta nghe không hiểu, nàng nói lão công, ta nghe ngóng, không riêng gì Minh quốc không có loại xưng hô này, chính là mấy nước khác cũng không có.”

“Ách, không, không có a, ta cũng không có chuyện gì.” Lăng Tuyết Mạn cà lăm, khẩn trương cắn cắn ngón tay.

“Thật không?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, cũng là rõ ràng không tin, “Nói chuyện nàng cũng không thông thuận, còn nói không có chuyện gì giấu giếm ta?”

“Tình nhân, ta, ta thật không có sự, không có, chàng, chàng không nên hỏi.” Lăng Tuyết Mạn thật sự khẩn trương, tâm tư nam nhân này quá cẩn thận, lại giống như có thể thấy rõ lòng người, nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, không vui nói: “Mạn Mạn, chúng ta có quan hệ gì? Cũng có thể sinh tử cho nhau, lại còn có cái gì không thể nói sao?”

“Tình nhân ta... Ta không phải là không muốn nói cùng chàng, là không thể nói, ừ ừ... Vậy không phải chàng gạt ta nhiều chuyện hơn sao?” Lăng Tuyết Mạn dưới tình thế cấp bách, phản công, ánh mắt lóe lóe, nói: “Như vậy tốt lắm, chừng nào chàng nói cho ta tất cả chuyện của chàng, ta cũng sẽ nói cho chàng biết, thế nào?”

Mạc Kỳ Hàn chần chờ một chút, chậm rãi hỏi: “Chuyện nàng gạt ta, sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm giữa nàng và ta sao?”

“Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không, chính là chuyện của ta thôi, không liên quan đến bất kỳ ai, Tình nhân chàng yên tâm, ta yêu chàng, yêu đến chết!” Lăng Tuyết Mạn cuống quýt cam đoan.

“Được, nếu như thế, ta đây liền chờ một ngày chúng ta trao đổi bí mật cho nhau.” Mạc Kỳ Hàn cảm thấy thả lỏng, chỉ cần không ảnh hưởng đến tình cảm của hắn và nàng là tốt rồi, cái khác đều là việc nhỏ.

“Ừm, được.” Lăng Tuyết Mạn lập tức gạt đầu, lại âm thầm phiền muộn không thôi, ai biết của hắn có thể chấp nhận thân thể quý giá của nàng hay không? Có thể bị nàng dọa sợ ngất đi hay không?

“Mạn Mạn, nhắm mắt lại.”

Mạc Kỳ Hàn mị hoặc nói nhỏ ở nàng bên tai, Lăng Tuyết Mạn ngoan ngoãn nhắm mắt, tùy ý hắn phủ trên thân thể của nàng, hôn lên môi nàng, thất lực trầm xuống tiến nhập vào nàng, trong bóng đêm, nàng nhiệt tình đáp lại hắn, yêu say đắm lẫn nhau...

285. Chương 286

Ngày kế thượng triều, Mạc Ngự Minh ban xuống một thánh chỉ.

“Phụng thiên thành vận, Hoàng đế chiếu viết: phong Lôi Việt làm Bình Nam đại nguyên soái, cầm ba mươi vạn binh, đến biên quan bình định loạn Nam Chiếu! Phong ám vệ Mạc Quân Lâm của trẫm làm đại tướng quân, ban thưởng quốc họ Mạc! Mạc tướng quân thay trẫm xuất chinh, tam quân gặp đại tướng quân như gặp trẫm, hy vọng trận chiến này toàn thắng, dương uy Đại Minh ta! Khâm thử!”

Thái giám tổng quản Lý Đức Hậu trang nghiêm đọc xong, trong điện Kim Loan, văn võ bá quan nhìn nhau, khiếp sợ vạn phần!

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Mạc Kỳ Minh càng chấn động, mắt không thể tin nhìn Mạc Ngự Minh ngồi ở trên ghế rồng, trong đôi mắt ngoại trừ khó hiểu, vẫn là khó hiểu!

Rốt cục, Binh bộ Thượng Thư đứng dậy, chấp tay nói: “Hoàng Thượng, chúng thần nghi hoặc, ám vệ của hoàng thượng có phải là đại nội thị vệ hay không? Chúng thần chưa bao giờ biết a!”

Mạc Ngự Minh đảo ánh mắt uy nghiêm qua bách quan, cao giọng nói: “Ái khanh hỏi thật hay, trẫm cũng đang muốn giải thích cùng chúng khanh gia, từ thời tiên đế, đã huấn luyện một đội ám vệ chỉ nghe theo đế vương, âm thầm phụ trách bảo vệ Hoàng đế, cũng không xuất hiện trước mắt người đời, chỉ ẩn từ một nơi bí mật gần đó, xưng là ám vệ. Mạc tướng quân võ công cao cường, mưu trí tuyệt vời, các khanh đều không đồng ý việc trẫm ngự giá thân chinh, vì vậy, để Mạc tướng quân thay thế trẫm, các khanh có gì dị nghị không?”

“Chúng thần không dám!” Bách quan lại quỳ, hành lễ bái.

“Tám ngày sau, trăm đưa Lôi Nguyên soái cùng Mạc tướng quân thống lĩnh tam quân xuất chinh!” Mạc Ngự Minh đứng lên, tiếng nói xuyên thấu ở trên Kim điện.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế!”

Sau nửa canh giờ, thượng thư phòng.

“Tuyên Tam Vương gia tới gặp trăm!” Mạc Ngự Minh lại nói.

Lý Đức Hậu lập tức nói: “Vâng, nô tài đi ngay!”

Mạc Kỳ Minh tiến vào quỳ xuống hành lễ, “Nhi thần khấu kiến phụ hoàng!”

“Kỳ Minh, mau đứng lên!” Mạc Ngự Minh cười từ ái.

“Tạ phụ hoàng!”

Mạc Ngự Minh mang vẻ mặt phức tạp nói: “Kỳ Minh, trăm suy nghĩ một ngày, quyết định vẫn không thể cho con đi đánh giặc, chuyến đi này, sinh tử khó dò, trăm không yên lòng a! Tận trung tẫn hiếu không nhất định phải lên chiến trường, trăm biết tâm ý của con đã thật vui mừng, hướng hồ Nhị ca cùng Ngũ đệ con cũng phải đi, con nói dòng của trăm vốn là rất thừa thớt, đại ca cùng Tứ đệ con đều mất rồi, trăm thật sự không dám khinh suất, huynh đệ các con đều không nên đi, ở lại giúp trăm phân ưu đi!”

“Vâng, phụ hoàng!” Mạc Kỳ Minh gật đầu, dừng lại một chút, chấp tay hỏi: “Phụ hoàng, hôm nay ngài ban chỉ tứ phong, sao Mạc tướng quân kia không lên điện thụ phong?”

“À, vì Quân Lâm là ám vệ, ám vệ không lấy bộ mặt thực gặp người, cũng không thể dễ dàng xuất hiện trước mặt người ngoài, đây là quy củ tiên đế lưu lại, hẳn đương nhiên sẽ không lên điện.” Mạc Ngự Minh mỉm cười giải thích.

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lóe ra, thấp đầu, “Phụ hoàng, nhi thần còn có nghi ngờ, phụ hoàng vì sao không phái Hạ đại tướng quân bình loạn? Hạ Tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, là lão danh tướng, Mạc tướng quân này võ công tuy tốt, nhưng dẫn binh đánh giặc lại không thạo bằng, ngộ nhờ...”

“Ha ha, lời con nói, trăm cũng từng nghĩ qua, Hạ Tướng quân phải trấn thủ Bình châu, nếu đổi nơi đóng quân, lỗ Bắc Chu quốc cũng bỏ điều ước hòa bình, thừa dịp Nam Chiếu xâm nhập, loạn biên giới Bình châu ta, vậy phải làm như thế nào? Còn nữa, trăm thật tin tài cán của Mạc Quân Lâm, trăm dùng người thì không nghi ngờ người, con không cần lo lắng!” Mạc Ngự Minh nói.

“Vâng, phụ hoàng!” Mạc Kỳ Minh không cam lòng cắn môi, đôi sâu mắt u ám nổi lên nhiều điểm ánh sáng.

Hương Đan Cư.

Vô Cực cất bước vào, “Chủ tử, nên dùng bữa tối.”

“Ừ, dọn cơm đi!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, lại hỏi: “Lâm công tử đi đâu vậy?”

“Hồi chủ tử, Lâm công tử đã đi ra ngoài.” Vô Cực chần chờ một chút, trả lời.

“À? Có nói đi chỗ nào không?” Mạc Kỳ Hàn nhú mi.

“Chủ tử, Lâm công tử cũng không nói gì, chỉ nói đi ra ngoài làm việc.”

“Ừ, hẳn vừa về đến, kêu hẳn tới gặp bốn vương!”

“Vâng!”

Mạc Kỳ Hàn cùng Thiên Cơ lão nhân dùng được một nửa bữa tối, Lâm Mộng Thanh rót cục đã trở lại, trên tay ôm hai bộ quần áo, cảnh xuân đầy mặt.

“Khụ khụ, Mộng Thanh, con ăn trứng Hỉ Thước sao? Sao cao húng như thế?” Thiên Cơ lão nhân hứng thú nồng liệt hỏi.

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn buồn cười không thôi.

Lâm Mộng Thanh tức thì đen mặt, buông quần áo đặt mông ngồi xuống ở trước bàn, tức giận: “Sư phụ thật quá mức!”

“Ách, khụ khụ, nhanh ăn cơm, đừng để phò mã tương lai của chúng ta chết đói!” Thiên Cơ lão nhân hắng giọng một cái, ngoài cười nhưng trong không cười.

“Mộng Thanh, nhanh ăn đi.” Mạc Kỳ Hàn nói xong hướng ngoài cửa phân phó: “Vô Cực, mang thêm đồ ăn!”

“Vâng!” Vô Cực lên tiếng.

Lâm Mộng Thanh buồn bực cầm đũa, vùi đầu ăn cơm.

“Mộng Thanh, đệ đi ra ngoài làm gì? Quần áo này ở đâu ra?” Mạc Kỳ Hàn nghi ngờ hỏi.

“Đi Cẩm Tú trang, may hai bộ quần áo cho đệ a, huynh xem đệ thật lâu không may đồ mới, sao có thể gặp phụ hoàng của huynh? Ngộ nhỡ phụ hoàng của huynh chê đệ keo kiệt, không gả Nhã Phi cho đệ thì làm sao bây giờ?” Lâm Mộng Thanh ấp úng nói.

Thiên Cơ lão nhân rút rút đầu lông mày, nói lầm bầm: “Không lấy thì thôi, Hoàng đế không gả nữ nhi, đồ đệ Thiên Cơ lão nhân ta cũng không buồn cưới!”

“Mộng Thanh, đệ không tự tin à?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, buông đũa xuống, nghiêm mặt nói: “Mọi thứ của đệ xuất chúng, mặc dù gia thế bình thường, nhưng ta cùng ta phụ hoàng không phải người ngại nghèo yêu giàu, huống chi người có giàu hơn nữa, ở trong mắt chúng ta có thể xem là cái gì? Mộng Thanh, đệ là huynh đệ sinh tử của ta, nếu là đệ không ngại câu nệ, ta phong vương bá tước cho đệ đều không là vấn đề, kỳ thực ta thật sự rất muốn đệ ở lại giúp ta! Nhã Phi cũng không phải nữ tử được nuông chiều, nàng cũng đã thích đệ, ta vô luận như thế nào cũng sẽ làm cho phụ hoàng đồng ý hôn sự của hai người, đệ đừng lo lắng.”

Nói xong, Vô Cực đem cơm tiến vào, Mạc Kỳ Hàn cười, “Vô Cực, bày lên đi.”

“Vâng, chủ tử!”

Lâm Mộng Thanh bình tĩnh nhìn Mạc Kỳ Hàn, môi mở mở, “Sư huynh...”

Vô Cực ôm một xấp quần áo thật dày tiến vào, đặt ở cạnh giường, Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói, “Mộng Thanh, đây là quần áo mấy ngày trước ta phái người làm theo kích cỡ cũ của đệ, may cho đệ mười bộ mới, áo ngoài, áo trong, áo khoác đều có, màu trắng, màu xanh, màu lam, còn có màu đỏ, nhìn xem có phải màu đệ thích không. Ha ha, muốn oán thì oán sư phụ, muốn gặt đệ, trêu chọc nên giấu đệ, kết quả đệ lại đi ra ngoài tự mua thêm, cái này gọi là không nể mặt sư huynh rồi!”

286. Chương 287

“Sư huynh!”

Lâm Mộng Thanh xúc động, đứng dậy cầm lên một bộ, dùng ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng, thật lâu sau, nhẹ nhẹ nói nhỏ: “Sư huynh, cảm ơn huynh!”

“Ha ha, lại đây uống một chén, trước kính Tứ ca ta đây cái đi!” Mạc Kỳ Hàn cười nói.

“Được!”

Khi thầy trò ba người đang cao hứng uống, quản gia vào, hai tay đưa ra một phong mật thư, “Chủ tử, đây là Hoàng Thượng vừa phái người bí mật đưa tới.”

“Sao?” Mạc Kỳ Hàn tiếp nhận, mở ra nhìn một lần, rồi sau đó nói: “Sư phụ, Mộng Thanh, Tư Khuynh, đêm mai vào lúc canh ba phụ hoàng đến, Tư Khuynh người chú ý tiếp ứng.”

“Vâng, chủ tử, nô tài nhớ kỹ!” Quản gia lập tức đáp.

“Sư phụ, nhìn xem, phụ hoàng đổi tên con thành Mạc Quân Lâm!” Mạc Kỳ Hàn đưa thư qua, nói.

“Mạc Quân Lâm?” Lâm Mộng Thanh dùng ánh mắt sùng bái xem xét Mạc Kỳ Hàn, nói: “Hoàng Thượng anh minh a! Quân lâm thiên hạ, đây là đang ám chỉ thân phận của sư huynh đó!”

Thiên Cơ lão nhân vừa nhìn thư vừa gật đầu, “Không sai, Mộng Thanh phân tích đúng, Hoàng Thượng suy tính thật chu đáo.”

“Quân lâm thiên hạ!”

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn lướt qua quản gia, hướng ngoài cửa, ánh chiều tà chiếu vào trong viện, quảng xuống trên bàn đá xanh từng đạo ánh sáng vàng, suy nghĩ một lần nữa bay xa, giang sơn trong tay, giai nhân làm bạn, có tình cảm huynh đệ, ân cha nường, cuộc đời này, cũng coi như không uổng đi!

Ban đêm, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn đi vào giấc ngủ, tâm sự vẫn chưa nói ra, còn chưa đi, liền bắt đầu tương tư, chỉ có ôm thiên hạ trong lòng càng chặt, chặt hơn...

Đêm sau, Mạc Kỳ Hàn đi Cúc Thủy Viên bồi Lăng Tuyết Mạn, hai người hàn huyên vụn vặt một chút, lại triển miên hồi lâu, mới nhẹ ru Lăng Tuyết Mạn ngủ, đợi nàng ngủ say, hần lặng lẽ đứng lên, mặc quần áo rời đi.

Trở lại Hương Đàn Cư, Lâm Mộng Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân đều đang chờ, Mạc Kỳ Hàn nói ra một cái ý nghĩ hần suy tư hai ngày, “Sư phụ, con muốn mời Hoa Mai bà bà tới đây, giúp con bảo vệ Mạn Mạn, sư phụ thấy được không?”

“Hả? Hoa Mai lão bà? Hàn tiểu tử, con muốn thỉnh bà ấy đến?” Thiên Cơ lão nhân giật mình, suýt nữa cắn đầu lưỡi.

Lâm Mộng Thanh nhìn phản ứng của Thiên cơ lão nhân, phun cười, “Sư phụ khẩn trương ?”

“Ai, ai khẩn trương ?” Thiên Cơ lão nhân đỏ mặt, mắt tự nhiên nói.

“Sư phụ, chuyển ra kinh này, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới, ám vệ, ngài cùng Mộng Thanh tất cả đều đi theo con, nếu Mạc Kỳ Minh chưa từ bỏ ý định, lại lần nữa cướp đi Mạn Mạn thì phải làm sao? Thị vệ võ công kém, căn bản không phải đối thủ của thiết huyết sát thủ dưới tay hần, con suy xét hồi lâu, người duy nhất có thể tin nhiệm lại có võ công cao cường cũng chỉ có Hoa Mai bà bà, sư phụ, ngài giúp con viết phong thư, như thế nào? Hoa Mai bà bà nể mặt ngài, sẽ phải giúp con.” Mạc Kỳ Hàn lo lắng nói.

Thiên Cơ lão nhân quần lợi hại, khoát tay nói: “Khụ, Hàn tiểu tử, bà lão kia ngang ngược hết sức, bà ta làm sao nghe sư phụ? Mặt mũi của con không nhỏ, bà ta sẽ đáp ứng con, cũng là con thu phục đi.”

Mạc Kỳ Hàn nghĩ nghĩ, nói: “Vậy, con viết một phong thư, sư phụ cũng viết một phong, con hiện tại không thể đi ra, liền để Mộng Thanh mang thư đi Lê Sơn Quan, như thế nào?”

“Ách, sao chuyện bọn ba mệ nhọc khổ sai đều đổ trên đầu đệ?” Lâm Mộng Thanh buồn bực trợn trắng, tròn mắt giả hoạt chuyển chuyển, nói: “Làm cho đệ truyền tin mời người có thể, Nhưng thư sư phụ phải viết đủ hai ngàn chữ, không thể có bất luận lời nói gì có thể sẽ chọc giận Hoa Mai bà bà, nếu không phải đệ không đưa!”

“Cái gì? Hai ngàn chữ? Con xem sư phụ con là Đại học sĩ đương triều a? Còn không thể chọc giận bà lão kia?” Thiên Cơ lão nhân nghe vậy liền giơ chân, vỗ một chưởng vào trên bàn, giận dữ hét: “Lâm Mộng Thanh, con chết đi!”

Thông minh như Mạc Kỳ Hàn, tức thời liền hiểu ý Lâm Mộng Thanh, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, Mạc Kỳ Hàn liền đau khổ nói: “Sư phụ, ngài ủy khuất một chút đi, ngoại trừ Mộng Thanh, còn ai biết Lê Sơn Quan? Còn ai có thể phá kỷ môn trận của ngài trên Lê Sơn? Ai mới có năng lực gặp Hoa Mai bà bà? Dù sao là con không đi được, nếu không sư phụ ngài tự mình đi nhé?”

“Hả? Không đi! Ta không đi đâu!” Thiên Cơ lão nhân vung tay áo, ôm ngực nằm sấp ở trên bàn.

“Vậy chỉ có Mộng Thanh đi, sư phụ ngài nên đáp ứng đi, nếu không đồ đệ quỳ xuống cho ngài!” Mạc Kỳ Hàn nói xong, thật sự vung cấm bào quỳ trước mặt Thiên Cơ lão nhân.

“Tiểu tử, con đây là làm lão nhân ta giảm thọ đó!” Thiên Cơ lão nhân vội lôi kéo Mạc Kỳ Hàn, đen mặt trừng mắt nhìn Lâm Mộng Thanh nửa ngày, nghẹn khí hỏi: “Tiểu tử con không thể lui một bước sao?”

“Hi hi, không thể!” Lâm Mộng Thanh lắc đầu, đắc ý hả hê.

“Được! Ta viết!” Thiên Cơ lão nhân nghiêng răng nghiêng lợi, vỗ một chưởng trên bàn, “Lấy giấy bút đến!”

Mười phút sau, Mạc Kỳ Hàn viết xong thư, quay đầu nhìn lại, Thiên Cơ lão nhân chỉ viết được hai chữ: bà lão!

“Khụ khụ, sư phụ ngài viết nhanh a, sáng sớm ngày mai Mộng Thanh phải đi đó!” Mạc Kỳ Hàn tức giận thúc giục.

Thiên Cơ lão nhân nuốt nước miếng, vò đầu bứt tai xin lỗi, “Hàn tiểu tử a, viết thư thật sự không phải sở trường của sư phụ a! Huống chi, ta cùng bà lão kia đánh nhau còn tạm được, về văn về mà nói, chưa từng có viết qua, con bảo sư phụ viết cái gì a?”

“Viết lời ngài muốn nói trong lòng đối với Hoa Mai bà bà a, viết xong, viết thêm nửa đoạn về chuyện của Mạn Mạn là được.” Mạc Kỳ Hàn nói.

“Ách...” Thiên Cơ lão nhân hết chỗ nói rồi.

“Sư phụ, không phải ngài nói phải đợi sau khi chuyện của sư huynh kết thúc mới sống cùng Hoa Mai bà bà sao? Vậy bây giờ ngài phải nỗ lực a, nhớ lại một chút sự tình tốt đẹp của các ngài lúc còn trẻ, giải thích cùng bà bà, nói ngài sai rồi, lại tính tình bướng bỉnh không chịu cúi đầu, hiện tại xin bà bà tha thứ ngài, chỉ những thứ này thôi.” Lâm Mộng Thanh nghiêng đầu, vừa nghĩ vừa nói.

Thiên Cơ lão nhân buồn bực nắm tóc, biểu tình hiên ngang lẫm liệt, “Được, nể mặt hai đứa tiểu tử các con, sư phụ ta liền quay đầu lại, viết cho bà lão kia xem, hừ, làm bà lão kia vui chết luôn!”

Mạc Kỳ Hàn cùng Lâm Mộng Thanh nhìn nhau cười, hiểu trong lòng mà không nói.

“Chủ tử, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương đến!”

Vô Cực tiến vào, vội vàng bẩm báo.

Nghe vậy, Thiên Cơ lão nhân đang vui đầu viết lách cả kinh, vội vàng thu thư của ông, nhưng không đợi ông kịp giấu, tiếng bước chân vang lên, Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu đã vào đến!

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng mẫu hậu!” Mạc Kỳ Hàn tiến lên một bước, vén áo quỳ xuống.

“Hàn nhi!” Hoàng Hậu tận mắt thấy con bà quỳ gối trước mặt, kích động không biết như thế nào cho phải, tuy rằng đã biết trước, hơn nữa đã chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ phút này vẫn là nước mắt tràn mi.

Mà đầu tiên ánh mắt Mạc Ngự Minh lại phóng ở trên người Thiên Cơ lão nhân đang ôm thư trong ngực, trên mặt dính mấy vết mực, xấu hổ vô cùng!

287. Chương 288

“Hàn nhi, con thật không có chết sao? Mau đứng lên ấu hậu nhìn xem!”

Hoàng Hậu đỡ lấy hai vai Mạc Kỳ Hàn, trong mắt Mạc Kỳ Hàn chưa xót, đứng dậy đỡ Hoàng Hậu ngồi xuống bên giường, “Mẫu hậu, là nhi thần, ngài xem xem, là Hàn nhi của ngài còn sống.”

“Hàn nhi, mẫu hậu ngày ngày nằm mơ gặp con, mơ thấy đại ca con, mẫu hậu nhớ các con muốn điên rồi!” Hoàng Hậu nghiêng thân ôm lấy Mạc Kỳ Hàn, vẫn lệ rơi đầy mặt.

“Mẫu hậu, ngài nên cao hứng a, đừng khóc, cho nhi thần xem thật kỹ mẫu hậu.” Mạc Kỳ Hàn thay bà lau lệ ở khóe mắt, chau mày lại, đau lòng nói: “Mẫu hậu, ngài gầy quá, đều là nhi thần bất hiếu, làm ấu hậu thương tâm.”

“Hàn nhi, đại ca con mất, còn con chống đỡ mẫu hậu, ngay cả con lại đi, nếu không phải còn Nhã nhi, mẫu hậu đến dừng khí sống sót cũng không có, sao có thể ăn cơm đâu?” Hoàng Hậu khóc không thành tiếng nói.

“Mẫu hậu, hiện tại ngài biết nhi thần không có chết, về sau sẽ điều dưỡng thân mình vì nhi thần, đợi nhi thần nam chinh trở về, muốn nhìn thấy mẫu hậu khỏe mạnh, biết không?” Mạc Kỳ Hàn đỏ mắt, nhẹ giọng an ủi.

Hoàng Hậu mới dừng nước mắt, “Hàn nhi, mẫu hậu mới nhìn thấy con, con liền đã muốn lên chiến trường, con bảo mẫu hậu an tâm như thế nào a!”

“Mẫu hậu, đây là việc nhất định phải làm, có mẫu hậu cùng phụ hoàng cầu nguyện cho nhi thần, nhi thần sẽ bình an trở về, về sau làm cho Mạn Mạn bồi mẫu hậu, bảo nàng đá bóng ấu hậu xem, nàng rất biết làm mẫu hậu vui vẻ.”

“Được, mẫu hậu cùng Mạn Mạn nha đầu chờ Hàn nhi trở về.”

“Được.” Mạc Kỳ Hàn hiểu ý cười.

Mà bên kia, Mạc Ngự Minh nhìn Thiên Cơ lão nhân, thử mở miệng hỏi: “Lão tiên sinh đó là Thiên Cơ lão nhân sư phụ của Hàn nhi đi?”

“Vâng... Là, đúng vậy.” Thiên Cơ lão nhân ngây ngô cười, vụng trộm đem thư giấu ở phía sau, sau đó quỳ xuống nói: “Thảo dân khấu kiến Hoàng Thượng! Hoàng Hậu nương nương!”

“Không được!” Mạc Ngự Minh cả kinh, vội đến gần, hai tay nâng Thiên Cơ lão nhân, “Lão tiên sinh xin mau mau đứng lên!”

Lâm Mộng Thanh còn đứng ở một bên, hơi giật mình nhìn nhạc phụ nhạc mẫu tương lai trong truyền thuyết của hắn, nửa ngày như hóa đá!

Thiên Cơ lão nhân đứng lên, Mạc Ngự Minh chú ý tới ông mất tự nhiên, kỳ quái hỏi: “Lão tiên sinh là đang làm cái gì? Tập viết?”

“Khụ khụ, Hoàng Thượng, xin cho thảo dân đi trước tắm một chút, lem luốc như vậy, làm cho Hoàng Thượng chê cười.” Mạc Thiên Cơ lão nhân đỏ mặt một nửa đen một nửa, rất là quần bách.

Mạc Ngự Minh thoải mái cười nói: “Lão tiên sinh không cần câu thúc, lão tiên sinh là người trong giang hồ, thấy trẫm, cứ coi như vẫn ở giang hồ, ở trước mặt Hàn nhi ra sao, liền ở trước mặt trẫm như vậy, trẫm sẽ không để ý.”

“Phụ hoàng, cho sư phụ đi rửa mặt trước đi, nếu không sư phụ sẽ ngưng ngừng.” Mạc Kỳ Hàn nghe, chuyển mắt khẽ cười nói.

“Ha ha, tốt lắm, lão tiên sinh, mời!” Mạc Ngự Minh gật đầu, cười nói.

Vì thế, Thiên Cơ lão nhân ôm thư, nhanh lẹ mình biến mất.

“Phụ hoàng, ngài ngồi xuống.” Mạc Kỳ Hàn từ bên giường đứng lên, đi qua đỡ Mạc Ngự Minh ngồi xuống ở trước mặt Hoàng Hậu, ánh mắt thoáng nhìn, mới phát hiện Lâm Mộng Thanh còn ngây ngốc tại góc tường, nhìn không được nhẫn nại, kêu lên: “Mộng Thanh, lại đây!”

“A?” Lâm Mộng Thanh theo bản năng há miệng, đầu óc mới xem như hoàn hồn, vội đi tới, vén vạt áo lên quỳ xuống, nói: “Thảo dân Lâm Mộng Thanh khấu kiến Hoàng Thượng! Khấu kiến Hoàng Hậu nương nương!”

Mạc Ngự Minh nhíu mày, hỏi Mạc Kỳ Hàn, “Hàn nhi, đây là Lâm công tử con nhắc tới với trẫm sao?”

“Đúng, phụ hoàng.” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười.

Nhưng, Mạc Ngự Minh lại nhíu mày, “Sao Trẫm thấy hắn ngốc ngốc vậy?”

Nghe vậy, trên trán Lâm Mộng Thanh nổi vô số gân đen, cắn chặt răng, nhẩn!

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn co lại mãnh liệt, nhìn đầu vai run rẩy của Lâm Mộng Thanh một cái, buồn cười nói: “Phụ hoàng, không có, Mộng Thanh là nhìn ngài cùng mẫu hậu đến nên khẩn trương!”

“Phải không?” Mạc Ngự Minh hắng giọng một cái nói: “Lâm công tử hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng!” Lâm Mộng Thanh đứng lên, cúi đầu, trong lòng vẫn tức giận bất bình, sao lại nói hấn gối?

“Lâm công tử, người ngẩng đầu lên cho bản cung nhìn xem!” Hoàng Hậu đã lau khô nước mắt, tươi cười rạng rỡ nói.

“Vâng, Hoàng Hậu nương nương!”

Lâm Mộng Thanh chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn thẳng Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu.

“Khá lắm, mỹ công tử a!” Hoàng Hậu kinh thán không thôi, nhìn Lâm Mộng Thanh từ trên xuống dưới, hài gật đầu, “Hoàng Thượng nói Hàn nhi khen người võ công giỏi, tài hoa hay, tướng mạo đẹp, phẩm cách được, rồi có mối tình thâm thiết với Nhã nhi, đây là thật sự?”

“Sư huynh khen trật rồi, Mộng Thanh xác thích Công chúa Nhã Phi, nguyện ý một đời một kiếp bảo vệ nàng, cầu Hoàng Thượng Hoàng Hậu nương nương thành toàn!” Lâm Mộng Thanh thản nhiên nói xong, lại quỳ.

Mạc Ngự Minh cũng bị bề ngoài của Lâm Mộng Thanh khuất phục, liền vui sướng nói: “Cũng là Hàn nhi để ý, lại cực lực cam đoan, nói vậy Lâm công tử có thể cho trẫm cùng Hoàng Hậu yên tâm, chính là trẫm còn phải tìm cơ hội hỏi ý tứ Nhã nhi một chút, nếu như nó cũng đồng ý, trẫm liền hứa gả cho người, đợi người cùng Hàn nhi nam chinh trở về, trẫm sẽ hạ chỉ tứ hôn cho người cùng Nhã nhi, nhưng còn có một chút chuyện, làm phò mã hoàng gia, là không cho phép nạp thiếp thất, trừ phi là công chúa không sinh con, Lâm công tử có biết không?”

Lâm Mộng Thanh tươi cười rạng rỡ, “Vâng, Mộng Thanh biết được, nhưng tình cảm của Mộng Thanh đối với công chúa sâu đậm, cuộc đời này quyết không phụ công chúa! Nếu có chút vi phạm, Hoàng Thượng cùng sư huynh cứ chém thảo dân!”

“Được! Quả nhiên không sai, là nam nhi có trách nhiệm!” Mạc Ngự Minh cười tán thưởng, hơi nâng tay, “Lâm công tử đứng lên đi!”

“Tạ Hoàng Thượng!”

Mạc Ngự Minh nghiêm túc nói: “Lần này nam chinh, chiến sự căng thẳng, trên sa trường nguy hiểm, Lâm công tử, người cùng Hàn nhi nên đề dặt cẩn thận, nghe theo hiệu lệnh của Lôi Nguyên soái, hiểu chưa?”

“Vâng!”

Mạc Kỳ Hàn cùng Lâm Mộng Thanh liếc nhau, gật đầu.

“Hàn nhi, trẫm hôm nay đã triệu Lôi Việt, giải thích thân phận của con, trong lòng hẳn đã hiểu rõ, gặp tình hình chiến đấu, các con cần thương lượng, dù sao trên chiến trường, Lôi Việt có kinh nghiệm chiến trường phong phú, con không thể khư khư cố chấp, phải tôn trọng lão nguyên soái, hiểu chưa?” Mạc Ngự Minh dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Lôi Việt người này là đại tướng tâm phúc của trẫm, nếu con có thể thu phục ông ấy, đối với việc bình định loạn đảng ngày sau của con rất có tác dụng!”

“Vâng, phụ hoàng, nhi thần hiểu được, nhi thần sẽ chiêu hiền đãi sĩ, lĩnh giáo Lôi Nguyên soái.” Mạc Kỳ Hàn chấp tay, trình trọng gật đầu.

Lúc này Thiên Cơ lão nhân bên lên đi vào, Mạc Ngự Minh vội đỡ Hoàng Hậu đứng lên, cúi đầu với Thiên Cơ lão nhân, “Trẫm cùng Hoàng Hậu tạ ơn tái sinh của lão tiên sinh đối với Hàn nhi!”

“Không, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương làm thảo dân ngại chết!” Thiên Cơ lão nhân kinh hãi, vội đỡ hai người.

“Không, lão tiên sinh phải nhận, Hàn nhi gặp được lão tiên sinh, là phúc khí của nó, cũng là phúc khí của trẫm, lần này nam chinh, làm phiên lão tiên sinh!” Mạc Ngự Minh trịnh trọng nói.

Thiên Cơ lão nhân nhìn Mạc Kỳ Hàn một cái, cười nói: “Hoàng Thượng yên tâm đi, thảo dân luôn luôn xem Hàn tiểu tử là con trai, cái này là đoạt con trai của Hoàng Thượng rồi!”

“Ha ha ha!”

Trong phòng, tiếng cười nổi lên bốn phía!

288. Chương 289

Ba ngày sau, ở bên trong phòng khách Cúc Thủy Viên.

“Mẫu thân, tới ngài đi chờ!”

“Để sau, ta nghĩ, vừa rồi hình như ta đi nhầm, để ta đi lại.”

“Ha ha, mẫu thân, đây là lần thứ tám ngài hồi chờ! Còn muốn hồi sao?”

“Đó là đương nhiên, không cần nói với ta cái gì chết không hối hận, mẫu thân con là nữ nhân, ha ha, càng là tiểu nhân!”

“Ách, Hiên nhi bội phục!”

“Ha ha ha...”

Quản gia mới đến cửa phòng khách, liền nghe được tiếng cười không ngừng bên trong, mím môi nở nụ cười một chút, chuyển mắt hướng bà lão tóc hoa râm cùng đi bên cạnh, nói: “Mời ngài chờ một chút.”

“Được.”

Quản gia gật đầu, cất bước đi vào, đứng ở hành lang ho nhẹ một tiếng, chấp tay nói: “Nô tài thỉnh an tiểu Vương gia, Vương phi!”

“Ừ, quản gia có chuyện gì sao?” Mạc Ly Hiên quay đầu lại hỏi.

“Vâng, chính là chuyện ngày hôm trước nô tài bẩm báo với tiểu Vương gia, bác của nô tài đã tới, tiểu Vương gia có muốn gặp không?” Quản gia khom người nói.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn nghiêng thân, mờ mịt hỏi: “Chuyện gì a? Quản gia người còn có bác a?”

“Ách, song thân nô tài tuy đã mất, nhưng có bác a.” Đầu lông mày của quản gia run rẩy.

“Được, vậy người mang vào, ta cùng mẫu thân gặp.” Mạc Ly Hiên nhẹ cười nói.

“Vâng!”

Lăng Tuyết Mạn thấy một người phụ nữ chừng năm mươi tuổi đi vào, lưng không còng, thần thái sáng láng, trên mặt mang nụ cười thật từ ái.

“Thảo dân bái kiến tiểu Vương gia, Vương phi!” Hoa Mai bà bà hơi cúi người, thanh thanh thúy thúy nói.

Mạc Ly Hiên quan sát vài lần, hài lòng cười nói: “Lão nhân gia mau đứng lên! Mời ngồi!”

“Bà bà, xin chào!”

Lăng Tuyết Mạn hứng thú, buông quân cờ trong tay ra, đi xuống, vòng quanh Hoa Mai bà bà hai vòng, cười đùa nói: “Bà bà a, lúc còn trẻ bà nhất định rất xinh đẹp đi, hì hì, bây giờ nhìn xem, cũng là một bà bà xinh đẹp đó!”

Hoa Mai bà bà vốn là nữ tử giang hồ, trời sinh tính tình rộng rãi phóng khoáng, không chú trọng lễ tiết quy củ, nghe vậy vui vẻ, kéo tay Lăng Tuyết Mạn, trong mắt lóe ra sáng rọi, kích động nói: “Nàng chính là nha đầu Mạn Mạn đi? Lão bà ta đều sắp sáu mươi rồi! Ông lão kia cũng không nói ta xinh đẹp, ha ha, nàng xem bà bà thật sự xinh đẹp à?”

Mạc Ly Hiên choáng váng, chậm rãi liếc mắt nhìn về phía quản gia, quản gia tá hỏa, tay phải hơi nắm thành quyền, “Khụ khụ” hai tiếng, Hoa Mai bà bà mới đột nhiên nhớ lại thân phận của bà bây giờ là cái gì, vội buông tay Lăng Tuyết Mạn, lui về sau một bước, “Vương phi, là thảo dân quá phận, Vương phi thứ tội!”

“Tiểu Vương gia, Vương phi, bác của nô tài thông thường hành tẩu giang hồ, mới vừa rồi vô lễ kính xin tiểu Vương gia, Vương phi tha thứ!” Quản gia cúi đầu thỉnh tội nói.

“Ấy da, quản gia người chính là cổ hủ, bà bà thật tốt a, ha ha, rất có ý tứ, ta liền thích như vậy, cứ theo nề nếp xưng hô với ta, ta mới phát giác không có ý nghĩa đâu!” Lăng Tuyết Mạn nhìn quản gia ngớ ra, vui mừng dị thường, hỏi: “Bà bà, bà là nữ tử giang hồ a? Vậy giang hồ có phải rất thú vị không? Lão đầu nhà bà thật không biết thẩm mỹ, bà bà xinh đẹp như vậy đặt ở trước mắt, cũng không biết thưởng thức!”

“Đúng vậy, Mạn Mạn nha đầu, bà bà nghe nói con rất lợi hại, về sau con giúp ta giáo huấn lão nhân đó đi, như thế nào?” Hoa Mai bà bà lại hưng phấn, kích động lại kéo lại tay Lăng Tuyết Mạn.

“A? Ta rất lợi hại? Ách, là ta mắng chửi người lợi hại, đánh nhau so không được, bà hành tẩu giang hồ, vậy khẳng định biết võ công, nói vậy lão nhân gia nhà bà cũng biết võ công, làm sao ta dám giáo huấn a?” Lăng Tuyết Mạn le lưỡi, xin lỗi sờ sờ cái mũi.

Hoa Mai bà bà khoái trá cười ra tiếng, “Ha ha, Mạn Mạn nha đầu này thật là thú vị, hợp khẩu vị với bà lão ta a!”

Mạc Ly Hiên chặc lưỡi, xem hướng quản gia, “Bà bà này sao gọi mẫu thân là Mạn Mạn nha đầu?”

“Hồi tiểu Vương gia, là, là nô tài trước kia nói một ít chuyện về Vương phi với bác, nói đến Công chúa Nhã Phi thường xuyên kêu Vương phi là Mạn Mạn, bác liền nhớ kỹ, thỉnh tiểu Vương gia thứ tội!” Quản gia nói xong vội quỳ xuống, đầu lại cúi thấp đi một phần, “Nô tài nghĩ làm cho bác hiểu rõ hơn tính tình Vương phi, như vậy bọn họ ở chung sẽ tương đối dễ dàng, nhưng bác tùy tính đã quen, không hiểu quy củ, nô tài về nhà nhất định sẽ căn dặn!”

“Ừm, vậy cũng không cần, chỉ cần mẫu thân thích là được rồi, cái khác không quan trọng.” Mạc Ly Hiên hiểu rõ gật đầu, nhìn khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn tươi cười, cũng không nhịn được giương lên khuôn mặt tươi cười, “Quản gia, lần này người mời đúng người rồi, bà bà này thú vị hơn Xuân Đường Thu Nguyệt đó, chỉ cần có thể đùa với mẫu thân vui vẻ, không quy củ liền không quy củ đi!”

“Haiz, đúng rồi, ta vẫn không rõ, quản gia là thỉnh bà bà đi theo ta à?” Lăng Tuyết Mạn lôi kéo Hoa Mai bà bà ngồi xuống ghế mây, mới nhớ lại hỏi.

Quản gia đi đến, nở nụ cười một chút, nói: “Hồi Vương phi, nô tài ngẫu nhiên biết được bác thoái ẩn giang hồ, lại nghĩ đến Vương phi thường gặp nguy hiểm như vậy, điều thị vệ Hương Đàn Cư bảo vệ cũng không thích hợp, bọn họ đều là nam nhân không có phương tiện, bác là nữ nhân, võ công ở trên đời này lại ít có đối thủ, hơn nữa bác cũng mê đùa, vừa vặn có thể chơi đùa cùng Vương phi, nghĩ xong, nô tài đi bẩm tiểu Vương gia, mời bác đến Tứ Vương phủ chúng ta.”

Lăng Tuyết Mạn vui sướng thẳng gật đầu, “À, là như thế này à, tốt lắm, về sau bà bà kể cho ta nghe chuyện giang hồ hành hiệp trượng nghĩa đi!”

“Mạn Mạn nha đầu, đó không thành vấn đề a!” Hoa Mai bà bà nháy nháy mắt, hướng quản gia nói: “Dừng lại xích đu cho Mạn Mạn nha đầu đi, có bác ở đây, khẳng định không té!”

“Ha ha, mau làm đi, ta muốn ghen chết rồi!” Lăng Tuyết Mạn tỏa ánh sáng đầy mắt, vẫy vẫy tay.

Quản gia nhìn Mạc Ly Hiên một cái, Mạc Ly Hiên gật đầu, “Đứng lên đi, khinh công của ta cũng tiến bộ không ít, có thể đỡ mẫu thân được, thuận tiện kiến thức võ công của bà bà!”

“Vâng, tiểu Vương gia!”

Quản gia bận rộn đi ra ngoài.

Trong đầu Lăng Tuyết Mạn chợt lóe linh quang, giảo hoạt đảo tròn mắt, ân cần tự mình rót một ly trà, hai tay dâng, “Bà bà, ngài uống trà!”

“Hả? Mạn Mạn nha đầu, nàng là Vương phi, là chủ tử, lão không dám nhận a!” Hoa Mai bà bà được sủng thành lo, vội đứng lên.

“Hi hi, bà bà ngồi đi, ngài nhận nổi, quản gia nói võ công của ngài thiên hạ ít có đối thủ, là thật sao?” Lăng Tuyết Mạn đỡ Hoa Mai bà bà ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười.

“À, Mạn Mạn nha đầu, nàng muốn học võ công à?” Hoa Mai bà bà trừng lớn châu, kinh ngạc hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cười càng tươi hơn, “Bà bà, ngài thích Mạn Mạn không?”

“Thích a, lão vừa thấy nha đầu liền thích!” Hoa Mai bà bà vội gật đầu.

“Ha ha, ta không học, ta là muốn nói nếu bà bà thích ta, vậy có thể được dạy con ta một chút võ công không?” Lăng Tuyết Mạn chạy lên chỗ bàn cờ, nắm tay Mạc Ly Hiên đến bên cạnh, “Đây chính là con ta, bà bà thích nó không?”

289. Chương 290

Mạc Ly Hiên kinh ngạc một chút, lập tức phản ứng kịp, liền khiêm tốn nhìn Hoa Mai bà bà, ôm quyền hữu lễ, “Không biết tôn tính đại danh của bà bà? Mạc Ly Hiên chậm trễ ra mắt tiên bối!”

Hoa Mai bà bà ngẩn người, rồi sau đó nở nụ cười, “Tiểu Vương gia có chừng mực, thiếu niên anh tài a! Lão vốn coi trọng một tiểu tử, muốn nhận hần làm đồ đệ, nhưng lại bị lão nhân kia chiếm lấy rồi, hiện nay tiểu Vương gia muốn học, vậy phải xem xem tiểu Vương gia có thiên phú luyện võ hay không! Về phần đại danh của lão, có thể nói cho tiểu Vương gia nghe, nhưng tiểu Vương gia phải đáp ứng lão, không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không lão sẽ phải rời đi!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên liếc nhau, đều hơi giật mình gật đầu.

Hoa Mai bà bà liền cười nói: “Lão họ Tô, người giang hồ gọi là Hoa Mai bà bà!”

“Hoa Mai bà bà?”

Mạc Ly Hiên chấn động, lúc này liền vén áo quỳ xuống, “Hoa Mai bà bà, Mạc Ly Hiên khẩn cầu bà bà thu ta làm đồ đệ!”

“Ồ? Tiểu Vương gia biết lão?” Hoa Mai bà bà ngạc nhiên nói.

“Ly Hiên năm tuổi bắt đầu tập võ, phụ vương từng mời một vị đạo trưởng dạy ta công phu nhập môn, vị đạo trưởng này từng nói, nhìn khắp thiên hạ, người có thể xưng là cao thủ chân chính, chỉ có Thiên Cơ lão nhân cùng Hoa Mai bà bà, nhưng hai vị lão tiên bối hành tung khó nắm, hôm nay Ly Hiên nhưng lại hân hạnh được gặp, thật sự là vinh hạnh vạn phần!” Mạc Ly Hiên ngược mắt, bình tĩnh nói.

Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, “Nhưng, nhưng quản gia không phải họ Tô a?”

Hoa Mai bà bà méo mặt, vội vàng nói: “Kỳ thực lão không tính là bác của hần, là tổ tiên ta cùng nhà bọn họ có chút sâu xa, hần gọi ta là bác.”

“Ồ, quản gia đúng là thâm tàng bất lộ, bình thường chưa bao giờ đề cập qua hần còn có một người bác cao thủ như vậy đâu!” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, cảm khái vô hạn, quản gia này, ở trong mắt nàng, chính là người thần bí không thấy đáy, giống như có rất nhiều bí mật.

“Ta không cho hấn nói a, lúc này tới đây, trên thực tế, hấn muốn cho lão dạy tiểu chủ tử của hấn võ công, sợ lão không đáp ứng, liền nói đến chơi với nha đầu Mạn Mạn, liền tự nói với lão nha đầu Mạn Mạn có bao nhiêu thú vị, hấp dẫn lão đến đó!” Hoa Mai bà bà nỗ lực tìm lời, đang lúc bất giác, càng nói dối nhiều hơn.

Mà Mạc Ly Hiên cùng Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, đương nhiên thật cao hứng, Mạc Ly Hiên vội lạy ba lạy, cất cao giọng nói: “Ly Hiên bái kiến sư phụ!”

“Haiz, tiểu Vương gia không nên gọi ta là sư phụ, cứ kêu bà bà, ta dạy cho ngài là được, nhưng sư phụ là không thể làm.” Hoa Mai bà bà vội vàng xua tay, trầm nghĩ, Hàn tiểu tử là đồ đệ lão đầu kia, nếu bà thu cháu của Hàn tiểu tử làm đồ đệ, không phải quẹo ngoặt bối phận sao?

Mạc Ly Hiên ngẩn ra, cũng thông minh biết võ lâm cao thủ này đó đều rất quái lạ, liền cũng không dám hỏi nhiều hơn nữa, chỉ nói: “Vâng, Ly Hiên nghe bà bà!”

Dứt lời, đứng dậy, cũng tự mình rót một ly trà, hai tay dâng, “Ly Hiên lấy trà thay rượu, kính bà bà một ly!”

“Ha ha, Được!” Hoa Mai bà bà tiếp nhận, tươi cười đầy mặt.

Lăng Tuyết Mạn hai tay ôm ngực, nhìn ngoài phòng khách ngoài, quần gia đang bề bộn chỉ huy người treo xích đu! “Hi hi, quần gia kia bình thường cả ngày bày biện một gương mặt như cương thi, không nghĩ tới, tâm địa tốt như vậy đó!”

“Quần gia Tư Khuynh thật trung tâm, bởi vì trung thành và tận tâm với phụ Vương, cho nên mới đối tốt với Hiên nhi cùng mẫu thân, chính là không thích cười thôi, mẫu thân về sau không được trêu cợt hấn.” Mạc Ly Hiên cũng nhìn qua, khẽ cười nói.

Ai ngờ, Hoa Mai bà bà lại nói: “Mạn Mạn nha đầu, nàng muốn chơi thể nào thì chơi thể đó, mặc kệ hấn, nhiệm vụ của bà bà chủ yếu vẫn là chơi đùa với nàng!”

“Ha ha, bà bà, vậy bây giờ chúng ta đi giáo trường, ta xem bà dạy Hiên nhi luyện võ, được không?” Lăng Tuyết Mạn lôi tay áo Hoa Mai bà bà, một bộ dáng làm nũng.

“Ha ha, được, tiểu Vương gia mang theo thanh kiếm!”

“Vâng! Bà bà!”

Hương Đàn Cư.

Thiên Cơ lão nhân chấp tay sau lưng, cúi đầu, không ngừng đi tới đi lui, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, chính là không nói một câu.

Mạc Kỳ Hàn không khỏi bật cười nói: “Sư phụ, đừng xem, nói vậy lúc này Hoa Mai bà bà cùng Mạn Mạn đang chơi vui vẻ rồi!”

“Ai, ai xem bà ta?” Thiên Cơ lão nhân bước chân nhanh một chút, trợn mắt nói: “Con xem bà lão kia vừa tới đã chơi đến điên cuồng, hừ! Sớm biết như vậy, sư phụ đánh chết cũng không viết lá thư đó!”

“Sư phụ, nam nhân nên rộng lượng một chút, nữ nhân có thể cao hứng bởi nam nhân mình thích nói vài câu ngọt ngào, ngài càng nên cao hứng a!” Mạc Kỳ Hàn thở dài nói.

Thiên Cơ lão nhân đỏ mặt lên, lại trừng mắt, phất tay áo đi ra ngoài, bỏ lại lời nói: “Chờ bà lão đó trở về, nói sư phụ đã ngủ, không gặp bả!”

“Sư phụ, bốn ngày sau chúng ta phải đi rồi, đi lần này còn chẳng biết lúc nào mới có thể trở về, ngài cũng không nên lãng phí thời gian vào việc phân cao thấp a!” Mạc Kỳ Hàn buồn bực trợn mắt.

“Đã biết!”

Thiên Cơ lão nhân buồn bực ném một câu, đi ra ngoài.

Mạc Kỳ Hàn đứng dậy, đứng ở trong viện, cũng buồn bã vụn vặt.

Ly biệt sắp tới, gặp nhau khi nào?

Càng là muốn thêm thời gian để ở lại, thời gian càng là trôi nhanh như nước chảy qua kẽ ngón tay.

Suốt mấy đêm Mạc Kỳ Hàn vẫn không thể nói lên hai chữ biệt ly, nhưng, đến một đêm cuối cùng trước khi xuất chinh!

Bước chân trầm trọng, vào đến, Lăng Tuyết Mạn còn chưa ngủ, đang gục xuống bàn viết chữ vẽ tranh, trước mặt bỗng tối sầm, liền biết là Mạc Kỳ Hàn đến, khuôn mặt nhỏ nhắn giơ lên, ngọt ngào gọi một tiếng, “Tình nhân!”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn cười gượng, đi qua ngồi xuống ở trước bàn, ôm Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trên chân hán, nhẹ giọng nói: “Đang làm cái gì?”

“Ta đang vẽ chàng a, ta dựa vào cảm giác, còn có lấy tay đung đến của lông mi, mắt, cái mũi, miệng của chàng, ha ha, sau đó đem tổ hợp chúng nó vẽ cùng nhau, nhưng, ha ha, thật là khó xem!” Lăng Tuyết Mạn buông bút lông trong tay ra, vòng lên Mạc Kỳ Hàn sau gáy, vui cười không thôi.

“Thật không? Vậy nói rõ cảm giác của nàng không đúng, nếu là phát hiện bản công tử có thể mê đảo một đám đông nữ tử, nàng tin không?” Mạc Kỳ Hàn thoải mái nói nửa đùa, nửa thật.

“Ta mới không tin, hừ, nếu vậy trước tiên chàng phải làm cho ta mê đến điên đảo mới được, nếu như không mê hoặc nổi ta, ta liền cùng chàng nói bye bye!” Lăng Tuyết Mạn nhe răng, hai tay túm lỗ tai Mạc Kỳ Hàn, cái trán cụng tới.

Mạc Kỳ Hàn thét lớn một tiếng, đưa tay xoa xoa cái trán Lăng Tuyết Mạn, không vui nói: “Nàng không đau à?”

“Ah... Ah..., Tình nhân chàng thật tốt, ta cố ý cụng nàng, chàng còn đau lòng ta, ta cũng giúp chàng xoa xoa.” Lăng Tuyết Mạn đưa tay mềm nhẹ vỗ về Mạc Kỳ Hàn, nghi ngờ hỏi: “Tình nhân, dạo này ta thường xuyên khi dễ chàng, sao chàng không tức giận? Trước kia, chàng còn sẽ đánh ta, cũng là bởi vì thích ta sao?”

“Đúng vậy, thích nàng, liền muốn bao dung tùy hứng của nàng, còn có, chính là không nỡ lại đối động thủ với nàng.” Mạc Kỳ Hàn nhoẻn miệng cười, nắm tay Lăng Tuyết Mạn, đưa tới bên môi, hôn nhẹ một cái.

290. Chương 291

“Ừ, vậy trước kia chàng tát ta hai cái, ta muốn trả lại cho chàng!” Lăng Tuyết Mạn ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, hung hăng nói.

Mạc Kỳ Hàn nhíu lông mày thật chặt, đưa tay xoa gò má Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, thực xin lỗi, lúc ấy ta không biết nàng tốt, không biết sẽ động tình động tâm với nàng, ta cũng biết tính ta lạnh, biết nàng chán ghét ta như vậy, Nhưng ta chính là như thế, trong lòng ta ẩn dấu nhiều âm u lắm, thêm thân phận địa vị của ta, làm chủ tử, liền không có khả năng lo lắng cảm thụ của người khác, hiện tại nghĩ tới, ta thật hối hận!”

“Tình nhân, ta không trả, kỳ thực ta cũng tốt hơn nhiều rồi, phải không?” Lăng Tuyết Mạn rút vào trong khuôn ngực ấm áp, ôn nhu nói: “Ta không biết trong lòng chàng vì sao có âm u gì đó, kỳ thực ta cũng có, nhưng ta sẽ nỗ lực khiến mình khoái hoạt, không thêm nghĩ nữa, có lẽ chàng là nam nhân, có chí hướng của chàng, nhưng ta sẽ dùng nhiệt tình của ta làm chàng ấm áp, cho chàng cùng ta vui vẻ, ít nhất ở thời điểm chàng và ta cùng một chỗ, cảm giác là hạnh phúc, khoái hoạt.”

“Mạn Mạn...”

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy đau xót, như nghẹn ở họng, đôi mắt trở nên mờ mịt, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, đi đến bên giường, tự tay cởi áo, cởi sạch vớ giày, tháo trâm cài của nàng, sau đó bản thân mình nghiêng thân nằm xuống, ôm lấy nàng lẳng lặng nằm ở trong chăn.

Trầm mặc, thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn thấy ra không đúng, nhẹ nhàng hỏi: “Tình nhân, chàng có tâm sự không phải không?”

“Mạn Mạn, Hoa Mai bà bà đến bảo vệ nàng, thay thế ta một thời gian, nàng phải nghe lời của bà bà, thời điểm nguy hiểm không thể tùy hứng, phải tôn trọng lão tiền bối, võ công của bà bà cao hơn ta rất nhiều, bảo vệ nàng không thành vấn đề, ta đi rồi, nàng làm cho bà bà ở cách vách phòng, gần nàng một chút, biết không?” Mạc Kỳ Hàn thận trọng nói.

“Cái gì?”

Lăng Tuyết Mạn chấn động, ngồi dậy nhìn Mạc Kỳ Hàn, nghĩ vừa rồi là mình nghe lầm, tròn tròn mắt lại hỏi một lần, “Chàng mới vừa nói cái gì? Ta không có hiểu, Hoa Mai bà bà là thay thế chàng bảo vệ ta? Chàng phải đi?”

“Mạn Mạn, nàng nằm xuống, không nên kích động, trước hết nàng nghe ta nói được không?” Mạc Kỳ Hàn lôi kéo tay Lăng Tuyết Mạn, lo lắng nói.

“Không, ta muốn nhìn chàng nghe chàng nói! Nói cho ta, ta vừa rồi nghe lầm, chàng là trêu đùa ta đúng không?” Trong mắt Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng tràn đầy nước mắt, nàng nghe ngữ khí của hắn, không được thích hợp!

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy căng thẳng, vội ngồi dậy, ôm lấy nàng, nghẹn ngào nói: “Mạn Mạn, ta có chuyện quan trọng, phải rời khỏi, có thể là ba tháng, có thể là nửa năm, cũng có thể có thể là một năm, ta lo lắng cho nàng, ta liền tìm Hoa Mai bà bà, trùng hợp là bà cũng biết quản gia Tứ Vương phủ, lại trùng hợp quản gia cũng đi tìm bà, cho nên bà liền tới, ta cùng Hoa Mai bà bà quan hệ rất sâu, bà sẽ chiếu cố nàng thật tốt, nàng chờ ta trở về, được không?”

“Không được!”

Lăng Tuyết Mạn hô lên một tiếng, quả thực không thể tin được, liều mạng lắc đầu, lệ tuôn rơi “Ta không biết chàng có bản lĩnh bao lớn, có thể an bài Hoa Mai bà bà đến bên cạnh ta, nhưng chàng đã sớm quyết định muốn đi, đã sớm an bài phải không? Chàng gạt ta, hiện tại nói cho ta, còn có ý nghĩa gì? Tối nay là đêm cuối cùng chúng ta ở chung sao? Ngày mai chàng sẽ đi phải không?”

“Mạn Mạn, là ta gạt nàng, ta sợ nàng thương tâm! Đúng vậy, sáng mai ta phải đi, nhiều ngày qua, ta duy nhất không bỏ xuống được chính là nàng, ta không dám nói, cứ chờ tới bây giờ, nàng chớ trách ta được không?” Trong giọng nói của Mạc Kỳ Hàn cũng mang nức nở, ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn, chặt đến muốn đem nàng tiến vào thân thể hắn, để có thể mang đi.

“Vì sao? Tại sao muốn đi? Chàng rốt cuộc có chuyện gì quan trọng mà đi lâu như vậy? Một năm? Ta sao có thể đợi cho đến một năm đâu?” Lăng Tuyết Mạn khóc, hai tay ôm lưng Mạc Kỳ Hàn, khổ sở như trời muốn sập.

Lòng Mạc Kỳ Hàn đau như cắt, “Mạn Mạn, đáp ứng ta, chờ ta trở về, ta làm xong chuyện này, chỉ cần hồi kinh, ta liền tới tìm nàng, được chứ? Hoàn thành chuyện này, liền cách ngày ta cưới nàng lại gần hơn một bước. Mạn Mạn, chờ ta...”

“Tình nhân, nhất định phải đi sao? Những chuyện chàng làm có nguy hiểm không? Chàng đi, ta không biết hành tung của nàng, không biết chàng ăn ngon không? Ngủ được không? Tâm tình có được không? Có mệt không? Thân chàng ở nơi nào? Đang làm cái gì? Ta cái gì cũng không biết, chàng làm cho ta chờ, ta chờ không nổi a!”

Lăng Tuyết Mạn khóc không thành tiếng, mặt mỗi, cả người lả vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn khẽ vuốt tóc nàng, ánh mắt nhắm lại, “Mạn Mạn, bất luận ta đang ở nơi nào, bất luận ta đang làm cái gì, trong lòng đều sẽ nhớ nàng, nàng là toàn bộ tâm can của ta, toàn bộ... cái gì cũng không được lo lắng cho ta, ta sẽ rất tốt, chính nàng phải vui vẻ, biết nàng vui vẻ, ta sẽ rất vui vẻ, còn có, thân mình tiếp tục điều trị ba tháng, một chút thuốc cũng không thể chậm trễ biết không? Rất nhiều chuyện ta đều sắp xếp xong

xuôi, cái gì nàng cũng không cần hỏi, không cần nói, làm như cái gì cũng không biết, đại phu bắt mạch cho nàng là ta an bài, nàng cứ việc uống thuốc là tốt rồi.”

“Mạn Mạn, đáp ứng ta, nàng sẽ chờ ta, được chứ?” Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, hôn lên môi Lăng Tuyết Mạn, thật lâu sau đó, thì thào: “Đáp ứng ta, Mạn Mạn!”

Lăng Tuyết Mạn không ngừng gật đầu, nước mắt sớm mơ hồ hai mắt, “Ừ, ta đáp ứng, đáp ứng, ta sẽ luôn luôn chờ chàng, bất luận bao lâu, chờ chàng tìm đến ta, chờ chàng đến cưới ta...”

“Mạn Mạn, những điều ta dặn dò nàng, nàng nhớ kỹ chưa?” Mạc Kỳ Hàn cố gắng tươi cười, không yên tâm hỏi.

Lăng Tuyết Mạn lại gật đầu, “Nhớ kỹ, phải nghe lời Hoa Mai bà bà, phải uống thuốc, phải vui vẻ, phải đợi chàng trở về, đúng không?”

“Đúng, còn có một việc, nàng ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, không thể cùng... bất kỳ Vương gia nào đó ở chung một mình, nhất là Tam Vương gia, biết không?”

“Vì sao?”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Bởi vì Tam Vương gia, ta không thích, ta sợ hắn có ý khác đối với nàng, dù sao nàng cứ đáp ứng ta, được chứ?”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn đáp, giọng đã nghe mũi rồi.

“Mạn Mạn rất ngoan, ta rất thích, rất thích...”

Mạc Kỳ Hàn vui mừng cười, ôm Lăng Tuyết Mạn một lần nữa nằm xuống, dán lên môi nàng, rưng rưng nói nhẹ, “Mạn Mạn, nàng nhớ kỹ một câu nói, những lời này là cam kết của ta đối với nàng, vì nàng, ta nhất định sẽ sống sót trở về, biết không?”

“Lời gì?”

“Tuyệt ước hàn sương phát tề mi, sinh tử bất li đáo bạch đầu! Trong lời này có nàng, có ta, chúng ta sinh tử cùng nhau đến khi bạc đầu!”

Hôn, như mưa rơi xuống, mang theo lòng tràn đầy quyến luyến, cùng đau xót ly biệt, cái hôn này, triền miên đến tận xương, một đêm này, liều chết dây dưa...

291. Chương 292

Đêm, cực kỳ tĩnh lặng.

Thái giám tổng quản Lý Đức Hậu mang theo một gã nam tử mặc trang phục thái giám, vội vàng đi hướng Lâm Nguyệt trai phía đông Phụng thần cung.

“Nô tài thỉnh an Công chúa Nhã Phi!” Lý Đức Hậu đến gần một bước, quỳ xuống hành lễ.

Nhã Phi đang đọc sách, ngẩng đầu mỉm cười, “Lý công công không cần đa lễ, phụ hoàng có gì phân phó sao?”

“Hồi công chúa, Hoàng Thượng sai nô tài đưa một lễ vật cho công chúa, sau nửa canh giờ, nô tài lại đến nhận đi.” Lý Đức Hậu cúi đầu nói xong, không đợi Nhã Phi trả lời, tự lui ra ngoài.

“Lý công công?” Nhã Phi nghi hoặc không thôi, mới đứng dậy, gã thái giám nọ liền tiến vào cúi đầu hành lễ, trong nháy mắt, cả người Nhã Phi liền đại ra ngay tại chỗ!

Bỗng dưng, Nhã Phi đột nhiên phản ứng kịp, vội hít sâu một hơi, bộ dáng ra vẻ trấn định, hướng cung nữ thái giám bên trong tấm cung nói: “Toàn bộ lui ra đi! Bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy rầy!”

“Vâng, công chúa!”

Cửa tấm cung đóng lại, Nhã Phi bắt chắp ngược ngừng, vội lôi kéo tay thái giám kia đi đến hướng khuê phòng của nàng, thẳng đến vào phòng ngủ, mới vội vàng hỏi: “Lâm công tử, sao chàng lại tới đây?”

Lâm Mộng Thanh nặn ra một cụ cười, nắm ngược lại tay Mạc Nhã Phi, bao tay vào lòng bàn tay mình, nói: “Nhã Phi, là Hoàng Thượng an bài ta tới thăm nàng.”

“Phụ hoàng? Làm sao có thể chứ?” Nhã Phi cả kinh, mở to hai mắt nhìn.

“Hoàng Thượng cũng biết, ngài tìm ta, ta nói cho ngài biết, ta thích nàng, muốn cưới nàng, Hoàng Thượng đáp ứng rồi.” Lâm Mộng Thanh cố gắng cười, nhẹ giọng hỏi: “Nhã Phi, lần trước ta hỏi nàng, nàng nói muốn nghĩ rõ ràng, hiện tại nói cho ta, nàng có nguyện ý làm thê tử của ta hay không?”

“Phụ hoàng đáp ứng rồi? Lâm công tử, đây rốt cuộc là sao a? Không phải chàng rời kinh thành rồi sao? Trở về lúc nào?” Nhã Phi không thể đáp, giật mình.

Lâm Mộng Thanh nhẹ nhàng cười, “Trở về một thời gian rồi, chính là nàng không đến Tứ Vương phủ, ta không cách nào gặp nàng, cũng vô pháp đưa tin cho nàng, Hoàng Thượng không biết từ đâu biết ta, liền mật triệu ta, sau đó đáp ứng cho ta làm phò mã của nàng, vốn Hoàng Thượng muốn tự mình hỏi nàng có đáp ứng hay không, tối nay lại đột nhiên phái người gọi ta vào cung, cho chính ta hỏi nàng, bởi vì ngày mai, ta lại phải rời đi, đi lần này, chỉ sợ tốn chút thời gian, đợi ta trở về, Hoàng Thượng sẽ cho chúng ta thành hôn. Nhã Phi, nói cho ta, nàng có thích ta hay không? Có nguyện ý gả cho ta hay không?”

“Lâm công tử, ta, ta... Ta thật không nghĩ tới phụ hoàng sẽ đáp ứng, trách không được đã nhiều ngày ngài không lại nói với ta chuyện tuyển chọn phò mã, thì ra...” Nhã Phi vẫn trong chấn kinh, nói đến phần sau, lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, nở nụ cười, khuôn mặt trắng nõn hiện lên màu đỏ ửng, “Lâm công tử, ta... ta.... chỉ cần phụ hoàng đáp ứng, ta... ta đương nhiên nguyện ý.”

“Thật sự sao?” Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Lâm Mộng Thanh sáng rực, kim lòng không được đưa tay ôm Mạc Nhã Phi vào lòng, vui mừng dị thường.

Nhã Phi ngược ngừng nhẹ nhàng gật đầu, lại nhin không được hỏi: “Lâm công tử ngày mai chàng phải đi đâu? Về nhà sao?”

“Không phải, là làm một chuyện vì phụ hoàng nàng, chuyện này có thể tốn không ít thời gian, cụ thể là cái gì ta không thể nói cho nàng biết, nàng cũng không được nhắc tới ta ở trước mặt Tứ Vương phi, trước khi Hoàng Thượng hạ chỉ tứ hôn, trước mặt bất cứ người nào cũng không thể nhắc tới ta, nhớ kỹ chưa?” Lâm Mộng Thanh cẩn thận dặn dò.

Nhã Phi ngẩn ra chút nữa, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Gặp nguy hiểm sao?”

“Không có, cho dù có, võ công của ta như thế nào nàng cũng biết, không có việc gì.” Lâm Mộng Thanh lắc đầu, an ủi cười, lại nghiêm túc nói: “Nhã Phi, còn muốn gọi ta Lâm công tử sao? Gọi tên ta.”

“Mộng Thanh!” Nhã Phi ngược mắt, trong mắt rưng rưng mang cười, nàng cùng hần lần lượt ly biệt, lần lượt sum vầy, đã thành thói quen, “Mộng Thanh, ta chờ chàng, hy vọng là lần tạm biệt cuối cùng của chúng ta!”

“Ừ, một lần cuối cùng, nhất định là một lần cuối cùng.”

Trong mắt Lâm Mộng Thanh tình sâu vô cùng chỗ, cúi đầu, lần đầu tiên nhẹ nhàng dán lên cánh môi Nhã Phi, nàng cả kinh, e lệ muốn tránh ra, hần giữ chặt đầu nàng, từ lướt qua dần dần trở thành xâm nhập...

Hương Đan Cư.

Thiên Cơ lão nhân cùng Hoa Mai bà bà đã mất to trừng mắt nhỏ đến nửa giờ, ai cũng quật cường không chịu mở miệng trước.

Rốt cục, Hoa Mai bà bà không nhin được, lại không phải nói chuyện, mà là đột nhiên “Ồi!” một tiếng, ôm bụng, “Đau quá a!”

“Bà lão, bà làm sao vậy?” Thiên Cơ lão nhân cả kinh, vội đỡ bà ngồi xuống giường, vén tay áo của bà bắt mạch, ngừng một hồi cau mày nói: “Không có việc gì a, bà lão, không phải bà lại ăn đồ hư đau bụng hả?”

“Không biết được, dù sao chính là đau bụng, lão nhân ông xoa xoa cho ta đi!” Hoa Mai bà bà mang một bộ dáng yếu ớt.

Thiên Cơ lão nhân ngồi xuống ở bên cạnh, không thềm nhấc lại, cúi đầu đưa tay đặt trên bụng Hoa Mai bà bà, động tác nhẹ nhàng chậm chạp xoa, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: “Bà lão, thứ có thể ăn hay không thể ăn, bà bao lớn rồi, còn thường xuyên phạm tật xấu này, không có đại phu ta đây ở trước mặt, về sau bà ăn cái gì phải chú ý một ít, nghe không?”

“Ồ.” Hoa Mai bà bà hiếm khi không già mồm, mềm mại gật đầu.

“Bà lão, ta đã nói với Hàn tiểu tử, chờ hẩn xong việc, Mạn Mạn nha đầu sinh con gái, chúng ta liền mang theo đứa nhỏ về Lê Sơn Quan đi, chúng ta sai lầm mấy thập niên, đừng lãng phí thời gian nữa, bà dời đến nhà ta ở đi.” Thiên Cơ lão nhân cúi đầu, trên mặt tràn đầy vẻ không được tự nhiên.

Hoa Mai bà bà lại vừa khóc vừa cười, “Nếu ông sớm nói với ta lời này, ta đã sớm dọn đi rồi!”

“A?” Thiên Cơ lão nhân ngẩng đầu, ngó ra chút nữa, toét miệng cười, nắm chặt tay Hoa Mai bà bà, nói: “Được, chờ ta hỗ trợ Hàn tiểu tử nam chinh trở về, lại hỗ trợ hẩn thanh trừ loạn đảng, chúng ta trở về đi.”

“Ừ.”

Hoa Mai bà bà mừng mà khóc, hai người, bốn tay gắt gao nắm lẫn nhau.

Hôm sau.

Ngoài cửa Tuyên Hoa, lá cờ bay lên, tiếng trống trận vang to, ba quân đứng ở quảng trường chờ xuất phát!

Văn võ bá quan đứng phân thành hai hàng, đứng đầu đại quân, là nguyên soái Lôi Việt tuổi chừng bốn mươi bảy, bên cạnh, là một nam tử thân hình cao lớn, trên đeo mặt nạ bạc che tất cả dung mạo, quần áo đen, thần bí khó lường, một đôi thâm thúy mắt xuyên thấu qua mặt nạ, bình tĩnh nhìn phía trước!

Trên đài điểm tướng, Mạc Ngự Minh thân mặc long bào, Hoàng Hậu ngồi bên cạnh, ở phía sau bọn họ, có hai bóng người bé bỏng đang đứng, là Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Nhã Phi!

Khi Mạc Kỳ Hàn rời đi lúc canh bốn, Lăng Tuyết Mạn khóc lâu lắm, vừa mới mơ mơ màng màng ngủ, Mạc Ngự Minh liền phái Lý Đức Hậu khẩn trương đến tuyên vào trong cung, muốn nàng cùng tiễn đưa tướng sĩ nam chinh, giờ phút này không chỉ có ánh mắt sùng phùng, sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng, không có một chút tinh thần đứng đại ra ở nơi đó.

292. Chương 293

Trong đôi mắt sâu dưới mặt nạ bạc, nhìn thật sâu tới trên đài điểm tướng, ánh mắt đảo qua phụ hoàng, mẫu hậu, muội muội của hẩn, cuối cùng ngừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu tụy không chịu nổi, vẻ mặt đại ra, tâm gắt gao co rút đau đớn.

Khoảng cách bất quá năm trượng, nhưng hẩn không có cách nào nói cho nàng biết, hẩn đang đứng ở trước mặt nàng, gần đến nỗi, nàng chỉ cần dời ánh mắt lên một tấc, liền có thể nhìn đến hẩn!

Theo trên gương mặt kia, hẩn biết, khi hẩn đi rồi, nàng hưng hăng khóc, nàng đáp ứng hẩn không khóc, đáp ứng hẩn sẽ cười chờ hẩn trở về, nhưng nàng lại vùng trộm khóc sau lưng hẩn, vùng trộm thương tâm, nếu có thể, nếu có thể mang nàng đi, hẩn nhất định không chút do dự...

Bên môi vẫn còn lưu lại hương vị, trong nháy mắt lúc hẩn xoay người rời đi, nàng dùng sức hôn hẩn...

“Tình nhân, từ đây ở trong lòng ta, có bờ bến vọng phu, mỗi ngày trông quân về!”

“Tình nhân, chàng hứa với ta bạch phát tề mi, sinh tử tương huê, ta liền hứa với chàng bồ vi nhận như ti, kiên trinh vĩnh tương thùy!” (đại loại là anh hứa với chị sinh tử cùng nhau đến răng long đầu bạc, còn chị hứa với anh là cho dù cây lau sậy có mềm như sợi tơ thì chị vẫn một lòng một dạ theo anh)

Mạc Kỳ Hàn nhắm lại mắt thật sâu, lại sợ xoay người rời đi sẽ không nhìn thấy nàng, liền nhanh mở mắt, một cái chớp mắt nhìn vào nữ tử hân yêu mến nhất, không muốn bỏ lỡ tí xú thời gian nào để được nhìn nàng...

Ngoài thành, Lâm Mộ Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân đã mang ám vệ cười ngựa đi trước một bước.

Khúc xuất chinh tấu vang, ba quân bưng chén rượu lên, Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu nâng chén, không khí trên quảng trường trang nghiêm sâu lắng.

“Trẫm cùng Hoàng Hậu, kính tướng sĩ nam chinh ba chén rượu, cầu chúc Đại Minh ta trận chiến này đắc thắng, đuổi binh Nam Man chạy về Nam Chiếu, thu hồi mất đất! Đợi các khanh chiến thắng trở về, trẫm mười dặm đón chào, đãi rượu ăn mừng!”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Tiếng la vang vọng xuyên thấu tận trời xanh!

Ba ngàn chén rượu ngã trên mặt đất, kèn xuất chinh thổi lên, ba quân quỳ lạy, sau đó đại quân chỉnh tề đi ra khỏi cửa Tuyên Hoa -

Ánh mắt âm đạm của Lăng Tuyết Mạn bởi vì động tĩnh khổng lồ này, mà thoáng có tiêu cự, kinh ngạc nhìn hàng tướng lãnh trước mặt, ánh mắt đương nhiên ngừng ở trên người một người duy nhất đeo mặt nạ trông rất đặc khác biệt, đại tướng quân Mạc Quân Lâm!

Mà ánh mắt của nàng nhìn tới lại đúng là lúc hân xoay người, bốn mắt giao nhau hai giây trong không trung, tim nàng đập loạn nhịp nhìn hân, bởi vì khoảng cách xa, nàng lại vô tâm xem ánh mắt hân, chính là tùy ý thoáng nhìn như vậy, từ mặt nạ của hân, nghĩ đến Tình nhân của nàng cũng không thể lộ diện giống như hân, mà hân bởi vì nàng vừa nhìn, liền muốn phi thân tới trước mặt nàng!

Ngựa hí, hân nhanh hoàn hồn, cắn răng quay người lại lên ngựa, cầm dây cương, không dám lại chính diện nhìn nàng, chỉ làm như vô tình ngoái đầu một cái nhìn lại, trong cái nhìn kia, hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ, hàm chứa tưởng niệm cùng yêu say đắm, rồi sau đó, thúc ngựa bụng, cường quyết giục ngựa chạy đi!

Mạn Mạn, chờ ta trở về, chờ ta...

Đưa mắt nhìn, tất cả tướng sĩ ra cửa Tuyên Hoa, đại quân tiến bước...

“Mạn Mạn, sao vậy? Đã khóc à?”

Hoàng Hậu ngụy trang hết sức tốt, trên mặt dịu dàng như trước, ung dung hào phóng, cầm tay Lăng Tuyết Mạn, nhẹ vỗ về ánh mắt sưng phù của Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng lắc đầu, “Không sao, mẫu hậu, con rất khỏe, thật không có gì.”

“Đi, cùng mẫu hậu đi Phượng Thần cung nghỉ một lát, dùng khối băng đắp mắt một chút.” Hoàng Hậu thân thiết cười, nắm tay Lăng Tuyết Mạn khẽ cúi người hướng Mạc Ngự Minh, “Hoàng Thượng, thần thiếp cáo lui!”

Mạc Ngự Minh nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn, đáy lòng âm thầm thở dài, ông còn muốn làm cho Hàn nhi thấy mặt nha đầu kia nhiều một chút, sớm biết nha đầu kia là cái dạng này, sẽ không tuyên đến đây, khiến Hàn nhi nhìn mà đau lòng a!

“Được, trẫm thấy nha đầu Mạn Mạn chắc là bỏ lỡ giấc ngủ nướng, tự nhiên bị trẫm chop tới, mệt mỏi khóc nhè oán trẫm đúng không?” Mạc Ngự Minh ra vẻ vui đùa, cong khóe miệng, tròng mắt, nói: “Đi thôi, làm cho nha đầu kia ngủ, ngủ đủ xong đá bóng cho trẫm xem, cùng nhau tưng bừng!”

“Ha ha!” Hoàng Hậu mím môi cười khê lên.

Nhã Phi cũng hoàn hồn từ trong mất mát, thấy thế, vô cùng thân thiết kéo cánh tay Lăng Tuyết Mạn, nói: “Tứ tẩu, phụ hoàng đại khái là nghĩ tẩu chưa từng thấy qua loại tình huống này, tẩu lại thích náo nhiệt, liền gọi tẩu cùng đi đưa tướng sĩ, tẩu xem các ca ca đều ở phía dưới kia, chúng ta nên khuyến khích các tướng sĩ, cho bọn họ trên chiến trường anh dũng giết địch, sớm ngày đánh thắng trận trở về!”

“Ách, ta, ta đã biết.” Lăng Tuyết Mạn máy móc lên tiếng, mặc dù có chút kỳ quái Hoàng Thượng sao lại đối tốt với nàng như vậy, mà ngay cả nàng thất lễ cũng không trách tội, còn hòa ái như vậy, nhưng hiện tại nàng không có tâm tư nghĩ những thứ này, trong lòng chỉ không ngừng nghĩ về Tình nhân của nàng.

Ba nữ nhân đi đến hướng Phượng thần cung, bởi vì cách hậu cung hơi xa, đi vài bước, Nhã Phi sợ Hoàng Hậu mệt, kiên trì làm cho các nô tài nâng phượng liền đến, cho Hoàng Hậu ngồi phượng liền đi về trước, nàng cùng Lăng Tuyết Mạn thông thả dạo bước trở về.

Hai người mới đi vài bước, phía sau liền truyền đến thanh âm khẽ gọi, “Nhã Phi!”

Bước chân ngừng lại, qua đầu lại, năm nam nhân kia ba người ở phía trước, hai người ở phía sau đi đến.

“Mạn Mạn, sao bộ dáng người thế này? Chúng ta ở đường tường đài liền thấy, tối hôm qua người không có ngủ sao?” Mạc Kỳ Dục thân thiết, nhẹ giọng dò hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cố gắng cười, lắc đầu nói: “Ta không sao, ban ngày hôm qua ngủ nhiều, buổi tối mất ngủ, nằm ở trên giường ngủ không được, liền đứng lên luyện thủ, kết quả trời sáng mau quá, mới ngủ phụ hoàng liền phái người tuyên, ta ngủ không được, cực kì mệt mỏi liền chảy nước mắt, kết quả, thành bộ dáng này.”

“Vậy về sau nàng ít ngủ ngày một chút, phụ hoàng hôm nay tâm tình tốt, mới không trị tội nàng thất lễ!” Mạc Kỳ Lâm mỉm cười, quan tâm.

Mạc Kỳ Diễn đau lòng nhìn Lăng Tuyết Mạn, thật lâu mới xen vào nói: “Dùng khăn lạnh chườm mắt, nếu không mắt sẽ đau.”

“Ừm, đã biết, cảm ơn.” Lăng Tuyết Mạn lung tung gật đầu.

“Cảm ơn cái gì? Muốn cảm ơn thì tự chăm sóc mình cho tốt đã.” Mạc Kỳ Diễn nhún mày, rõ ràng không vui.

Mạc Kỳ Minh đứng bên cạnh, nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn, bàn tay to buông ở hai bên thân thể đã nắm chặt, trên mặt vẫn là lạnh lùng, nội tâm cũng đã nổi sóng, vốn hắn ngoài ý muốn thấy Lăng Tuyết Mạn xuất hiện tại đài điểm tướng, bất thành linh đoán Mạc tướng quân thần bí có phải có quan hệ gì cùng Lăng Tuyết Mạn không, bởi vì chưa bao giờ có trường hợp Vương phi cùng Hoàng Thượng đứng chung một chỗ, hơn nữa lại chỉ có một Vương phi là Lăng Tuyết Mạn, thật sự kỳ quái, nhưng nhìn gương mặt suy sụp của Lăng Tuyết Mạn, đứng như con rối gỗ, không nhìn bất luận kẻ nào, thất thần không biết suy nghĩ cái gì, căn bản cũng không nhìn Mạc tướng quân một cái, mà Mạc tướng quân kia lại đội mặt nạ, khiến cho hắn cũng không thể thấy rõ ánh mắt người nọ, hắn lại không thể đoán ra.

293. Chương 294

Nhưng mà, ngoài ý muốn của hắn, đang ngó chừng Lăng Tuyết Mạn, hắn lại là nổi giận cực độ, giờ phút này nghe nàng nói lời nói dối trá này, ở trong lòng hắn lại một lần oán hận trách móc nàng, kẻ lừa đảo!

Nàng mang bộ dáng này, vừa nhìn liền biết chính là một đêm không ngủ còn đã khóc lớn, nguyên nhân còn có thể là cái gì, nhất định là giận đối với gian phu của nàng!

Nắm tay chặt lại, Mạc Kỳ Minh cắn răng, không khống chế nổi lý trí bật thốt lên: “Còn cái gì nữa? Vì cái chuyện hư hỏng gì mà có thể ép buộc bản thân mình thành một bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ?”

Lời này nói ra, mọi người đều ngạc nhiên nhìn Mạc Kỳ Minh, vì hắn đột nhiên phát hỏa!

Mà Lăng Tuyết Mạn cảm thấy chột dạ, trong đầu đột nhiên hiện lên cái gì, nghĩ không ra, sau đó thật mờ mịt nhìn Mạc Kỳ Minh, chất phác nói: “Tam Vương gia, ngài đang nói cái gì vậy? Ta chỉ là mất ngủ mà thôi, ngủ bù là được rồi.”

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh căng thẳng, kéo lý trí lại, nhìn Lăng Tuyết Mạn vài giây, mới giả bộ: “Không có gì, chỉ là nhìn nàng chường mắt như vậy, mất ngủ không phải chuyện tốt, có thể là trong đầu nàng suy nghĩ nhiều quá, cho nên mới ngủ không được, về sau ít suy nghĩ một chút, rộng mở tâm sống qua ngày.” Nói xong, lại lườm hai mắt, chau mày nói: “Ồ lẽ mừng thọ Phụ hoàng, nàng là tiên nữ, bây giờ nhìn nàng, chính là đệ nhất xấu nữ!”

“Ách...” Miệng Lăng Tuyết Mạn há ra, liếc những người khác, lại đều là một bộ dáng ngạc nhiên.

Nhã Phi co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, chen vào chế nhạo: “Xấu nữ Mạn Mạn, nhanh đi đến cung mẫu hậu ngủ bù đi, buổi chiều phụ hoàng vẫn chờ tấu đá bóng cho ngài xem kia!”

“Hừ! Xấu thì xấu, xấu ngài đừng xem a, ta nhờ ngài nhìn sao?” Lăng Tuyết Mạn phát hỏa, hung hăng nạt Mạc Kỳ Minh lại một câu, giậm chân một cái xoay người đi.

Mạc Kỳ Minh gần như tức điên, sắc mặt xanh mét trừng mắt bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, hận không thể một tay lôi nàng trở lại, hỏi nàng một chút, ngoại trừ gian phu, trong mắt nàng còn có nam nhân nào!

Mạc Kỳ Diễn kìm lòng không được bước lên, muốn đuổi theo Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Dục nhanh hơn hẳn một bước, chạy vội qua, ngăn ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, cười nói: “Mạn Mạn, đừng nóng giận, Tam ca đùa thôi, Tam ca nói như vậy cũng là vì để cho người vui, người hiểu lầm Tam ca rồi!”

“Ta không cần các ngài quản!” Trong lòng Lăng Tuyết Mạn không dễ chịu, lời nói ra đều mang theo mùi thuốc súng, không thêm để ý thân phận.

Sắc mặt Mạc Kỳ Dục tái nhợt, nói thật nhỏ: “Mạn Mạn, ta không có chọc người a, người phát hỏa với làm gì?”

“Ta...” Lăng Tuyết Mạn nghẹn lời, trong lòng thật sự rất loạn, trống trơn, lập tức không có sức chống đỡ cùng bất lực, máy móc lắc đầu, thì thào nói: “Không có, thực xin lỗi, là tâm trạng ta không tốt, buồn bực, Dục Dục, thực xin lỗi.”

“Không có chuyện gì, người về trong cung mẫu hậu trước, buổi chiều ta đến đá bóng với người.” khuôn mặt Mạc Kỳ Dục tràn ra tươi cười, bao dung nói.

“Ừ, được.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, cố nặn ra một cụ cười.

Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Nhã Phi theo tới, Mạc Kỳ Lâm cũng cười, “Mạn Mạn, khi nàng đá bóng thoát nhìn thật kịch liệt, buổi chiều chúng ta đều không có việc, có thể dạy chúng ta không?”

Mạc Kỳ Sâm cũng cười nói: “Đúng vậy Tứ tẩu, chúng ta cũng đá một hồi, rèn luyện thân thể đi!”

“Muốn rèn luyện thân thể các ngài luyện kiếm đi!” Lăng Tuyết Mạn liếc mắt, cất bước vòng qua Mạc Kỳ Dục đi thẳng về phía trước, cũng không quay đầu lại nói: “Tùy các ngài!”

“Haiz, Mạn Mạn, đợi muội với!”

Mạc Nhã Phi nhìn năm nam nhân một cái, nói: “Chúng ta đi, buổi chiều gặp!” Sau đó chạy đuổi theo Lăng Tuyết Mạn.

“Mạn Mạn, tẩu rốt cuộc sao vậy? Rất kỳ lạ a!” Mạc Nhã Phi giữ chặt tay Lăng Tuyết Mạn, nghi ngờ hỏi.

“Không có chuyện gì, Nhã Phi, muội đừng hỏi, chỉ là gần đây trong lòng ta buồn phiền mà thôi.” Lăng Tuyết Mạn cúi gằm đầu, thuận miệng trả lời.

Nhã Phi mấp máy môi, có xúc động muốn nói chuyện của nàng cùng Lâm Mộng Thanh, nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn không hưng trí, lại nghĩ đến lời Lâm Mộng Thanh dặn, liền lại ép xuống, mỉm cười nói: “Nếu không còn chuyện gì, liền cáo hừng chút, Mạn Mạn, buổi chiều chúng ta nhất định phải đá thắng các ca ca, sau đó kiếm chút đỉnh lợi lộc của bọn họ!”

“Hả? Lợi lộc gì?” Lăng Tuyết Mạn rã rời hỏi.

“Muội nghe nói, phụ hoàng thưởng một khu vườn cho Tam ca, vườn cực kỳ xinh đẹp, còn có Khổng Tước đó!” Nhã Phi thần bí nói.

Lăng Tuyết Mạn bị hấp dẫn, “Khổng Tước? Là Khổng Tước thật sao?”

“Đúng vậy, Ngũ Ca nói còn có gà tây, đà điểu gì đó, dù sao có rất nhiều loài hiếm gặp, hi hi, Mạn Mạn tẩu muốn đi xem không, nói không chừng Khổng Tước sẽ múa nha!” Nhã Phi nháy nháy mắt, trong mắt lóe ra giảo hoạt.

“Ừ, có thể nhìn đến khổng tước xòe đuôi thì thật là may mắn, nhưng ta vừa mới đắc tội Tam Vương gia!” Lăng Tuyết Mạn giật giật khóe miệng, không khỏi nghĩ đến lời Tình nhân dặn nàng, không cho nàng quá thân cận cùng Tam Vương gia, không cho phép một mình ở gần bất kỳ vương gia nào, ngay sau đó lại lắc đầu, “Không xem, không có ý nghĩa.”

“Mạn Mạn, không phải tẩu thích nhất náo nhiệt sao? Sao thay đổi rồi?” Nhã Phi gấp gấp hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ngần ra, âm thầm cắn môi, hôm nay sự khác thường của nàng làm cho bọn họ đều nhận ra không thích hợp, đây cũng không phải là một chuyện tốt, ngộ nhỡ... Không được, nàng muốn khôi phục bộ dáng trước kia, nhất định phải lên tinh thần, không thể để cho người ta có một chút hoài nghi!

Nhẹ nhàng cười, Lăng Tuyết Mạn nói: “Nhã Phi, được rồi, ta theo muội chơi, buổi chiều liền tập hợp lại, chúng ta phối hợp cho tốt, thắng trận đấu, sau đó đem gọi Dục Dục, Ngũ Vương gia bọn họ cùng đi đến vườn của Tam Vương gia xem Khổng Tước.”

“Ha ha, cuối cùng tẩu sống lại rồi!” Nhã Phi vui vẻ cười, bắt đầu chạy, “Mạn Mạn, chúng ta nhanh đi đến chỗ mẫu hậu, ăn vài thứ, sau đó tẩu ngủ một giấc, ta dùng khinh công bay lên cây tằm cho tẩu mấy con chim!”

“Nhã Phi, thực hâm mộ những người biết võ công, vừa nhảy liền bay lên trời, cừ quá!”

“Ha ha, đó là tẩu thấy thôi, chứ luyện công thật khổ, võ công của ta cũng chỉ là võ vè, đi theo các ca ca học vài năm, đối với phò người bình thường còn có thể, với cao thủ thì không được!”

“Vậy cũng không tệ a, không giống ta, cần người khác bảo hộ khắp nơi, haiz!”

“Mạn Mạn, tẩu đừng thở dài, tẩu có Hiên nhi a, ha ha, Hiên nhi đối với tẩu thật tốt đó!”

“Ừ, có Hiên nhi là phúc khí của ta a!”

294. Chương 295: Chương295

Lăng Tuyết Mạn nằm ở trên giường trải tơ vàng thoải mái, một đêm chưa ngủ, mệt mỏi vô cùng, nhưng làm thế nào cũng ngủ không được.

Hai mắt đỏ đẫm nhìn một chỗ, trước mắt không ngừng hiện lên một gương mặt mơ hồ, lông mi cong dày, đôi mắt phượng, mũi thẳng cao, môi dày vừa phải, còn có hương vị khi hân hôn nàng...

Nhẹ nhàng khẽ ngửi, nàng có vẻ như lại nghe thấy được mùi đàn hương quen thuộc của hắn, Tình nhân... Tình nhân...

Nước mắt dừng không lại rơi, Lăng Tuyết Mạn đưa tay che kín khuôn mặt, tất cả tiếng khóc bị đè nén, hắn mới rời đi vài canh giờ đã nhớ nhung rồi...

Không biết qua bao lâu, mới mơ mơ màng màng ngủ đi.

Hoàng Hậu đứng ở bên giường, cầm khăn thấm cúi người, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Lăng Tuyết Mạn.

Nhìn gương mặt nàng tái nhợt, Hoàng Hậu cũng nhin không được ướm khoe mắt, bà vạn lần không ngờ Lăng Tuyết Mạn có tình cảm khắc sâu như vậy với con trai của bà, buổi sáng vừa nhìn thấy ánh mắt Lăng Tuyết Mạn sưng đỏ, trong lòng kinh thật sâu sợ, bà cảm thấy cao hứng cho con mình!

Đứng yên thật lâu, sau đó thông thả bước đi ra.

Lăng Tuyết Mạn ngủ thẳng tới lúc hoàng hôn, chờ nàng trợn mắt, nghe được cung nữ tiến vào nhỏ giọng bẩm báo, Hoàng Hậu truyền nàng đến bữa tối.

“Mẫu hậu!”

Hoàng Hậu nghe tiếng quay đầu, thân thiết cười, “Mạn Mạn, con đã tỉnh?”

“Vâng, thực xin lỗi mẫu hậu, con ngủ quên, phụ hoàng...” Lăng Tuyết Mạn mấp máy môi, không dám hỏi tiếp.

“Không sao, mẫu hậu đã phái người hồi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói chờ con nghỉ ngơi vài ngày, tinh thần tốt hơn lại đá bóng cho ngài xem. Đến, nha đầu, đứng lên rửa mặt một chút, một ngày chưa có ăn, nhất định đói bụng lắm.” Hoàng Hậu ngồi ở bên giường, nâng Lăng Tuyết Mạn dậy, quay đầu phân phó: “Nhanh hầu hạ Tứ Vương phi!”

“Vâng, Hoàng Hậu nương nương!”

Cung nữ nghe lệnh vội vàng đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn Hoàng Hậu, nghi hoặc nhẹ giọng hỏi: “Mẫu hậu, ngài, ngài sao lại tốt với Tuyết Mạn như vậy?”

“Hả?” Hoàng Hậu giật mình ngây ra một lúc, rất nhanh liền cười nói: “Bởi vì mẫu hậu thích con a.”

“À.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, không hỏi tiếp, lại vẫn bồn chồn, trong lòng vụng trộm hỏi một câu, vậy trước kia ngài không phải cũng nói thích con sao? Mà cũng không tốt bằng hôm nay nha?

Ngừng một chút, Lăng Tuyết Mạn nhìn quanh một vòng, hỏi: “Mẫu hậu, Nhã Phi đâu?”

“Đợi lát nó nữa tới đây, chúng ta cùng nhau dùng bữa. Mạn Mạn, ở chỗ mẫu hậu vài ngày hãy về Tứ Vương phủ, làm bạn cùng mẫu hậu được không?” Hoàng Hậu tươi cười rạng rỡ hỏi.

“Con...” Lăng Tuyết Mạn chần chờ một chút, cuối cùng lắc đầu, “Mẫu hậu, con có thể ban ngày tiến cung bồi ngài, buổi tối trở về được không?”

Hoàng Hậu nhìn Lăng Tuyết Mạn, đáy mắt hiện lên một chút đau lòng, nha đầu này, một đêm cũng không muốn lỡ thời gian chờ đợi Hàn nhi trở về! Nhẹ nhàng thở dài, “Được, mẫu hậu không miễn cưỡng con, nhưng con không nên hành hạ như thể mình, mẫu hậu nghe Nhã Phi nói, tối hôm qua con mất ngủ, đối với thân thể cũng không tốt, về sau cũng không được khóc nữa.”

“Mẫu hậu...” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn Hoàng Hậu, nhất thời ngây ngốc.

Hoàng Hậu cười chua xót, nhẹ vỗ tay Lăng Tuyết Mạn, nói lời khuyên nhủ: “Mẫu hậu mất hai đứa con trai, còn có thể sống được, bởi vì mẫu hậu còn có Nhã Phi, còn có Hoàng Thượng, mẫu hậu liên tính không vì mình, cũng phải suy nghĩ vì người thân của mình, Mạn Mạn, mẫu hậu biết, trong lòng con khẳng định cũng có người nhớ thương, giống như mẫu hậu, luôn luôn nhớ Hàn nhi, nó là phu quân của con, là con của mẫu hậu, chúng ta đều vương bận một người, liên càng nên vì người đó sống thật tốt, nó ở trên trời sẽ nhìn thấy, con nói có đúng không?”

“Mẫu hậu...” Lăng Tuyết Mạn nghẹn ngào, nắm giữ tay Hoàng Hậu, gật đầu, “Vâng, mẫu hậu, vì phu quân, Mạn Mạn sẽ bảo trọng bản thân mình.”

Phu quân này không phải phu quân kia, nàng coi Tình nhân là phu quân, phu quân chân chính cũng sẽ cao hứng, nàng đã cứu hắn, hắn cảm tạ nàng, không đành lòng để nàng làm quả phi, liền đem nàng gửi gắm cho Tình nhân, Tứ Vương gia hắn thấy nàng bộ dáng này, khẳng định cũng sẽ thương tâm, nàng nên vì hai người phu quân này, không thể khóc nữa!

Nâng tay dùng sức lau nước mắt, Lăng Tuyết Mạn nở nụ cười, “Mẫu hậu, con không khóc nữa, sẽ chiếu cố tốt bản thân mình.”

“Ừ, nha đầu thật là ngoan.” Hoàng Hậu vui mừng gật đầu.

Tháng ba mùa xuân ấm áp, băng tuyết bắt đầu tan, ánh mặt trời thật sáng, chiếu ở trên thân, ấm áp.

Dựa trên ghế dài, Lăng Tuyết Mạn nhắm chán nhìn mặt hồ.

Xuân Đường Thu Nguyệt đứng ở một bên, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Lăng Tuyết Mạn, để nàng ngẩn người tưởng niệm chủ tử của bọn họ.

“Xuân Đường, đại quân nam chinh rời kinh đã năm mươi tám ngày đi?” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hỏi.

“Đúng, Vương phi, ngài không có nhớ lắm, là đi nhiều ngày như vậy rồi.” Xuân Đường vội vàng gật đầu.

Lăng Tuyết Mạn không hỏi tiếp, Tình nhân cũng đi năm mươi tám ngày, bọn họ là đi cùng một ngày, nếu nàng nhớ không rõ, chỉ cần hỏi thời gian quân nam chinh đi là có thể tính ra, nhưng trên thực tế, nàng há có thể nhớ lắm một ngày?

Thật lâu, nàng cứ ngẩn người như vậy, ban đêm, vuốt ve nói hán từng ngủ, có vẻ như vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hán, nàng nhắm mắt lại vô số lần, đều đang ở đây mong đợi, chờ nàng đột nhiên tỉnh lại lúc nửa đêm, có lẽ hán sẽ trở lại, liền nằm ở bên cạnh nàng, giống phía nhiều lần trước đây, hán đều cho nàng kinh hỉ cùng kinh hách như vậy, gần như mỗi đêm nàng giật mình mở to mắt, sau đó nhìn bên cạnh trống rỗng, lần lượt thất vọng, lại một lần dấy lên hi vọng, tối nay không có tới...

Tình nhân nói, hán phải rời ba tháng, cũng có thể có thể nửa năm, một năm, hiện nay hai tháng rồi, hán đang làm cái gì?

“Mẫu thân!”

Thanh âm Mạc Ly Hiên từ xa vang lên, Xuân Đường Thu Nguyệt quay đầu lại, vội quỳ xuống, “Tiểu Vương gia!”

“Mẫu thân!” Lại một tiếng, Lăng Tuyết Mạn rốt cục hoàn hồn, nhẹ nhàng cười, “Hiên nhi!”

“Mẫu thân, con học xong, lúc xuất cung, Tam hoàng thúc nói, thúc nghe hoàng cô Nhã Phi nói, các ngài muốn đến vườn của tam thúc xem Khổng Tước thì lúc nào cũng có thể, hoặc là hôm nay cũng có thể đi, vừa vặn chiều nay Tam Hoàng thúc không có việc.”

Nói xong, Mạc Ly Hiên ngồi xổm xuống ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, nắm giữ tay nàng, nhẹ nhàng nói, “Mẫu thân, thời gian này mẫu thân rất ít vui vẻ, Hiên nhi nhìn thấy, trong lòng lo lắng, tuy không biết mẫu thân mất hứng vì chuyện gì, nhưng Hiên nhi không hi vọng mẫu thân như vậy, cho Hiên nhi bồi mẫu thân đi xem Khổng Tước được không?”

295. Chương 296

“Hiên nhi, thực xin lỗi, làm con lo lắng, mẫu thân chỉ là... chỉ là gần đây nằm mộng gặp phụ vương con, trong lòng không thoải mái.” Lăng Tuyết Mạn chần chờ nói, nhìn Mạc Ly Hiên, “Không có chuyện gì, con không cần lo lắng.”

“Mẫu thân...” Mạc Ly Hiên ngây ngốc, khẽ hỏi: “Mẫu thân, ngài mơ thấy là phụ vương nào của Hiên nhi a?”

“Hà?” Lăng Tuyết Mạn co rúm khóe miệng, đen mặt, “Hiên nhi, nói bừa cái gì? Ta đương nhiên là mơ thấy phụ vương nơi này của con, Tứ Vương gia!”

“À.” Mạc Ly Hiên chặc lưỡi, cười hì hì, “Con không nói với phụ vương, miễn cho phụ vương không vui.”

“A?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, nhìn về phía Xuân Đường Thu Nguyệt, nói: “Các người đi về trước chuẩn bị một chút, lát sau chúng ta đi đến vườn của Tam Vương gia, nói cho quản gia một tiếng bảo hắn chuẩn bị xe ngựa.”

“Vâng, Vương phi!” Hai nha hoàn liếc nhau, ánh mắt phức tạp lui xuống.

Lăng Tuyết Mạn lôi kéo Mạc Ly Hiên đứng lên, thấp giọng nói: “Hiên nhi, chuyện của ta con đều nói với phụ vương con sao?”

“Không có, chỉ là có khi phụ vương sẽ hỏi con, mẫu thân đang làm cái gì, có cao hứng hay không, con, con chỉ nói một chút.” Mạc Ly Hiên nói rất nhỏ xong, sợ Lăng Tuyết Mạn sẽ tức giận, gương mặt bất an.

Lăng Tuyết Mạn mím môi trừng mắt nhìn, cuối cùng không đành lòng dọa nó, liền hơi hơi trách mắng, “Về sau không được nói càn, ta là Vương phi của Tứ Vương gia, có thể mộng phụ vương con sao?”

“Mẫu thân, con...” Mạc Ly Hiên cúi đầu, ngừng một chút lại nâng lên, dùng ngữ khí khẩn trương nói: “Mẫu thân, mặc kệ ngài về sau có thể hay không... Tóm lại, bất cứ lúc nào ngài đều không được bỏ lại Hiên nhi, được không? Con, con nghĩ muốn sống chung với ngài, luôn luôn cùng nhau.”

“Hiên nhi, con...” Lăng Tuyết Mạn không biết nên nói như thế nào, nếu ngày sau Tình nhân thật sự cưới nàng, trên danh nghĩa nàng liền cùng Ly Hiên không có quan hệ mẹ con, nàng làm sao có thể sống cùng với nó? Nhưng, nàng lại không nỡ nói ra một câu không được, cười nhẹ, Lăng Tuyết Mạn đưa tay ôm Mạc Ly Hiên, mắt mờ mờ, “Hiên nhi, mẫu thân hiện tại chỉ có con bên cạnh, chỉ có con, làm sao có thể bỏ lại con? Chỉ cần con nguyện ý đi theo ta, ta nhất định sẽ không bỏ con.”

“Mẫu thân, Hiên nhi đã biết, Hiên nhi sẽ không rời mẫu thân.” Mạc Ly Hiên ngẩng đầu, nhìn Lăng Tuyết Mạn, mỉm cười ngọt ngào, “Mẫu thân, ngài cười một cái được không? Hiên nhi đã lâu không có gặp mẫu thân cười.”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, xem khuôn mặt nhỏ nhắn vạn phần chờ mong trước mắt này, toét miệng, “Được, mẫu thân cao hứng, vì Hiên nhi, vì mình, cao hứng.”

“Ha ha, mẫu thân, Hiên nhi có thể, ừm... hôn mẫu thân một cái được không?” Mặt Mạc Ly Hiên đỏ hồng, có chút khiếp đảm thấp cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Lăng Tuyết Mạn lại ngẩn người, dừng lại vài giây, mới thật sự cười lên, “Ha ha, có thể a, con là con ta, sao không thể chứ?”

“Thật sự sao?” Về mặt Mạc Ly Hiên có chút kích động, trên mặt biểu lộ vui mừng.

Lăng Tuyết Mạn thân thiết cười, gật đầu, “Có thể a.”

Mạc Ly Hiên ngậm cười, kiễng chân lên, ở trên cái trán trơn bóng Lăng Tuyết Mạn hôn nhẹ một cái-

“Ly Hiên! Con đang làm cái gì?”

Đột nhiên vài tiếng rống giận dữ đồng thời vang lên, làm thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, nặt ra sau, Mạc Ly Hiên khiếp sợ, coi như trầm ổn, vội nắm ở hai vai Lăng Tuyết Mạn, không trả lời câu hỏi của các hoàng thúc, khẩn trương nhỏ giọng hỏi: “Mẫu thân, ngài không sao chứ?”

“Không, không có việc gì.” Lăng Tuyết Mạn vỗ ngực, thở khê hơi thở, ngẩng đầu nhìn năm nam nhân đi tới, Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục.

Mạc Ly Hiên yên tâm, cũng quay lại, xem một cái, sau đó theo bản năng rút tay đang ôm Lăng Tuyết Mạn về, cung kính hành lễ, “Ly Hiên thỉnh an phụ vương, các hoàng thúc!”

“Vừa rồi ai gào lên vậy? Muốn hù chết ta a!” Lăng Tuyết Mạn tròn mắt, nhìn quét qua, tức tối nói.

Vừa hỏi, lại ai dám lên tiếng trả lời, một đám đen mặt.

Mạc Ly Hiên cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Phụ vương, các vị hoàng thúc, vừa rồi Hiên nhi là... là...”

“Hiên nhi, con giải thích với mấy người bảo thủ này làm gì? Con xem biểu tình của bọn họ kìa, thật giống như chúng ta làm cái tội ác tày trời gì đó, hừ, không đi xem Khổng Tước nữa, trở về chơi xích đu.”

Lăng Tuyết Mạn khinh bỉ vút xuống một câu, dắt Mạc Ly Hiên bước đi, nàng đương nhiên biết bọn họ đang suy nghĩ gì, nghĩ không thuần khiết như vậy, đều đáng phỉ báng! Giống hệt Tình nhân lúc trước, liên tục đoán mò, coi một đứa nhỏ như Ly Hiên làm tình địch... Tình nhân...

Bước chân bị kiềm hãm, đáy lòng lại nảy lên một cỗ khổ sở, cắn môi, giương lên khuôn mặt tươi cười, mấy nam nhân này ở đây, nàng càng không thể làm cho bọn họ nhìn ra sự khác thường của nàng!

Mà Lăng Tuyết Mạn lôi kéo Mạc Ly Hiên còn chưa đi được vài bước, liền nghe Mạc Kỳ Diễn ra tiếng kêu lên: “Tuyết Mạn! Hiên nhi!”

Lăng Tuyết Mạn chưa ngừng, Mạc Ly Hiên lại dừng bước, khẽ túm tay Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, phụ vương đang gọi kìa!”

Lăng Tuyết Mạn cau mày, xoay người, tức giận quát: “Kêu la cái gì?”

Mạc Kỳ Dục bật thốt lên một tiếng, “Mạn Mạn...” Lại không dám đi hứng cơn tức của nàng, liền ngượng ngùng ngậm miệng.

Mạc Kỳ Diễn không cười, bình tĩnh nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: “Nàng làm sao vậy? Cơn tức sao lớn như vậy? Hiên nhi lớn, không nên chú ý đúng mực một chút sao?”

“Hiên nhi mới mười tuổi, lớn cái gì? Liền coi như lớn thì thế nào, nó mười tuổi là con ta, nó hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, sáu mươi tuổi vẫn là con ta, sao nó không thể hôn ta? Ta liền thích cho con ta hôn, nếu ngài ghen tị, ngài bảo Hiên nhi cũng hôn ngài a!” Lăng Tuyết Mạn khí thế hùng hực, hai tay chống nạnh, rống lại, rống xong, nhướn mày khiêu khích, một bộ đang ra vẻ ‘các ngài không làm khó dễ ta được đâu’.

Nghe vậy, Mạc Ly Hiên kinh ngạc, thần sắc cực kỳ phức tạp nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Kia năm nam nhân đều tức giận đến xám ngắt khuôn mặt tuần tú, Mạc Kỳ Diễn càng là gần như không thở nổi, hấn ghen tị với nàng? Hấn là ghen tị với con của hấn được không?

“Hừ, đều là người bảo thủ!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, bỗng dưng nhớ lại một chuyện, hỏi: “Nhã Phi đâu? Không phải Nhã Phi cùng ta đi xem Khổng Tước sao? Các ngài tới làm gì?”

“Mạn Mạn, ai bảo thủ chứ?” Mạc Kỳ Dục buồn bực sờ sờ cái mũi, nói.

Mạc Kỳ Lâm giận dữ nói: “Tuyết Mạn, tất cả mọi người thật vất vả mới đến một chuyến, nghĩ nàng gần đây đại khái tức giận cái gì, vừa vặn chúng ta cũng chưa đi qua vườn của Tam ca, liền tới cùng nàng đi dạo, giải sầu, nào biết nàng cáu kỉnh như vậy, nàng cùng Hiên nhi là mẹ con, nhưng dù sao nam nữ khác nhau, nếu để cho bọn hạ nhân nhìn đến rồi bàn tán bậy bạ, danh tiết nàng sẽ bị hao tổn a!”

296. Chương 297

“Mạn Mạn, ta cùng Lục ca ngày mai phải đi luyện binh, hôm nay tới thăm ngươi một chút, ngươi đừng dập tắt hưng phấn của mọi người được không?” Mạc Kỳ Dục mang giọng khẩn trương, không chuyển mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn nói.

Mạc Kỳ Sâm nhẹ cười, “Tuyết Mạn, bọn họ đều gọi tên nàng, ta đây cũng gọi như vậy. Tiểu Thất nói đúng, sáng mai hai người chúng ta phải đi, ít nhất sẽ nửa năm không gặp, nàng nể mặt chút đi?”

“Ách, ta...” Lăng Tuyết Mạn xoay xoay con mắt, nhất thời không biết nên nói cái gì, kỳ thực nàng cũng không muốn phát hỏa đã thương người, chỉ là không thể không chế nổi cáu kỉnh.

“Được, Nhã Phi đợi đã nửa ngày rồi, đi nhanh lên đi, không đi, quá giờ Khổng Tước sẽ không hát.” Mạc Kỳ Minh lãnh đạm nói xong, đi thẳng hướng cổng lớn.

Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn một chút, nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Minh, đột nhiên cảm giác bộ dáng giống như đã từng quen biết, nhưng nghĩ sâu một chút, lại là rối bòng bong, nghĩ không ra rõ ràng. Nhẹ thở dài một hơi, quay đầu hỏi: “Nhã Phi chờ ở đâu đâu?”

“Nhã Phi đi đến vườn rồi.” Mạc Kỳ Diễn nói tiếp.

“A, vậy, vậy đi thôi, ta khỏi đổi xiêm y.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, hơi liếc về Mạc Kỳ Diễn như đang có đăm chiêu nhìn nàng, bất giác có chút lúng túng nói: “Nhị Vương gia, có đi hay không?”

“Đi thôi.”

Mạc Kỳ Diễn thu hồi ánh mắt, bước đi.

Những người còn lại, bao gồm Mạc Ly Hiên cũng không nói gì mà đuổi theo.

Ra cổng lớn, năm nam nhân cưỡi ngựa tới, Lăng Tuyết Mạn nhìn, nói: “Ta muốn ngồi xe ngựa.”

“Được.”

Mạc Kỳ Diễn gật đầu, lại nhìn Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi con cưỡi ngựa hay là ngồi xe ngựa?”

“Con... Con cưỡi ngựa đi!” Mạc Ly Hiên nhỏ giọng trả lời một câu, không dám nhìn ánh mắt phụ vương của nó, thông minh lựa chọn cưỡi ngựa, sợ bọn họ lại nghĩ khác.

Lăng Tuyết Mạn không nghĩ nhiều, nhanh chóng đi lên xe ngựa, trong lòng nghĩ nàng có thể đánh một giấc ngủ ngon trong xe.

Kết quả là, một lúc lâu sau đến vườn, xe ngựa dừng lại, Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say, bởi vì quán tính, ‘bốp’ một tiếng liên từ trên sụp lăn xuống sàn, “A – “

Lập tức sáu nam nhân lớn nhỏ nghe tiếng kêu, đều nhảy đến bên xe, mấy cánh tay đưa qua vội vàng mở cửa xe, lo lắng hô: “Tuyết Mạn!”

“Ah... Ah..., ta ở chỗ này!” Lăng Tuyết Mạn gian nan đứng lên, ôm đầu muốn khóc, “Ta ngã xuống! Tên khốn kiếp nào ngừng xe, sao không nói một tiếng a?”

“Nàng, tại sao nàng có thể ngã xuống?” Mạc Kỳ Diễn cấp bách hỏi, muốn đưa tay đỡ Lăng Tuyết Mạn xuống xe, vươn đến giữa không trung lại thấy không ổn, Mạc Ly Hiên hiểu ý, vội đưa tay, “Mẫu thân, xuống dưới lại nói.”

Xuống xe, Mạc Kỳ Lâm liếc mắt, cau mày nói: “Tuyết Mạn, nàng lấy tay ra, ta nhìn xem đầu nàng có bị thương không?”

Lăng Tuyết Mạn dời tay, mấy cái đầu đưa tới gần, Mạc Kỳ Minh đứng ở một bên không hề động, lạnh nhạt nói: “Có thể có chuyện gì, nếu bể đầu, nha đầu kia sớm khóc đến trời long đất lở rồi!”

“Ách, không có việc gì, chỉ là tránh không khỏi đau đớn thôi.” Mạc Kỳ Lâm chắc lưỡi.

“Mạn Mạn, rất đau có phải không?” Trên mặt Mạc Kỳ Dục rõ ràng viết hai chữ đau lòng, thân thiết muốn đưa tay giúp Lăng Tuyết Mạn xoa xoa, nhưng nhiều người như vậy, hắn không dám.

Lăng Tuyết Mạn quẫn lợi hại, nhìn chung quanh một chút, liếc mắt trừng hướng Mạc Kỳ Minh khoanh tay đứng ở một bên nói mát, tức giận: “Tam Vương gia, ta thực sự đắc tội ngài sao? Làm sao mang một bộ dáng muốn ăn thịt ta chứ?”

“Ta...” Mạc Kỳ Minh không lời nào để nói, sắc mặt liền trầm hơn, vung tay áo đi đến trong vườn, để đám người ngây ngốc ở phía sau.

Lăng Tuyết Mạn bực mình dị thường, “Ta không phải là ngủ ngã xuống sao? Sao lại tức giận với ta? Không được, ta phải hỏi rõ ràng!” Nói xong, Lăng Tuyết Mạn xách váy nhanh chạy theo sau, cũng không quay đầu lại, hô: “Các ngài theo sau tới đi.”

“Haiz - ”

Mạc Kỳ Minh đã đi vào trong vườn, Lăng Tuyết Mạn cũng chạy đến, còn nhanh hơn thổ.

Trên mặt Mạc Kỳ Diễn mặc dù mang theo tươi cười quen thuộc như ngày thường, nhưng ánh mắt cũng là sắc bén hết sức, trong mắt thậm chí có chút tối đen.

“Haiz, chúng ta chậm rãi đi thôi.” Mạc Kỳ Sâm cười cười, cảm xúc không nhiều lắm, bắt đầu thông thả bước.

Mạc Kỳ Lâm nắm tay nắm chặt, môi mỏng nhấp thành một đường thẳng, âm thầm cắn chặt răng.

Lăng Tuyết Mạn đuổi theo Mạc Kỳ Minh, đưa tay kéo tay áo của hắn, hỏi: “Tam Vương gia, ta thực hiểu không rõ, thời điểm tiết nguyên tiêu ở trong cung, ngài còn không phải là người như thế, làm sao kể từ đêm sau, ngài thật giống như có thù oán với ta? Ta chọc ngài sao?”

“Đúng, là nàng chọc ta!” Mạc Kỳ Minh giận dữ, thốt ra, “Lăng Tuyết Mạn, nàng mỗi ngày gạt người rất vui sao? Đùa bỡn tình cảm của người khác nàng rất hả dạ sao? Có phải mấy nam nhân đều vây quanh nàng, là có thể thỏa mãn lòng hư vinh của nàng sao?”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, tiện đà cau mày nói: “Ngài... ngài nói cái gì? Ta nghe không rõ, ta lừa người nào? Ta nghĩ các ngài xem ta là bạn bè, xem ta là em dâu, chiếu cố ta quan tâm ta, trên miệng ta mặc dù không buông tha chọc người, nhưng trong lòng ta thật cảm kích các ngài, ta cũng coi các ngài là bạn bè a, Tam Vương gia, ta cũng không có kêu các ngài vây quanh ta a!”

“Nàng!” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Minh tối tăm, trừng mắt gương mặt vô tội của Lăng Tuyết Mạn, trong nháy mắt tình cảm phá tan lý trí, giữ lại cổ tay trắng nõn của nàng, dùng sức kéo, Lăng Tuyết Mạn liền bị kéo đến cạnh hắn, gần trong gang tấc, có thể cảm nhận được hô hấp của nhau, Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc không thôi, ngốc ngây ra một lúc mới phản ứng kịp, vội giãy giụa, dùng sức bỏ tay Mạc Kỳ Minh, “Buông ta ra, ngài muốn làm gì?”

“Lăng Tuyết Mạn, ta cho nàng biết, ta không có khả năng vây quanh nàng! Trước kia là mắt ta bị mù, về sau tuyệt đối không thể, chết sống của nàng, hỉ nộ ái ố của nàng, hết thấy của nàng không liên quan gì tới ta!” Mạc Kỳ Minh rống giận, trong mắt thâm thúy là sát ý dọa người, có vẻ như ngay sau đó, ánh mắt hắn khẽ nhắm liền có thể bóp đứt cổ tay Lăng Tuyết Mạn.

Nam nhân kia! Đáng chết!

Lăng Tuyết Mạn bị chấn kinh, lại có chút ngây ngốc ra, chỉ cảm thấy cổ tay đau vô cùng, nhịn không được nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, “Tam Vương gia, ngài rốt cuộc đang nói cái gì? Ngài sao lại mù mắt? Ta rốt cuộc làm gì sai chứ?”

“Trong lòng của nàng rõ ràng! Nàng làm cái chuyện gì không dám gặp người, nàng còn hỏi ta?” Một khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Minh đông lạnh, một đôi ánh mắt bén vô cùng.

Lăng Tuyết Mạn đỏ hít một hơi lạnh, đã bởi vì đau cổ tay, hay bởi vì lời nói của Mạc Kỳ Minh, thật sự đau đớn tăng lên, nói: “Đau quá, ngài buông ta ra được không?”

297. Chương 298

Trong lòng Mạc Kỳ Minh hận lợi hại, cũng biết lực tay của mình có bao nhiêu mạnh, Lăng Tuyết Mạn sẽ rất đau, vì vậy, cắn răng một cái, sau đó vung tay một cái nói lỏng lực đạo, “Biết đau là tốt rồi, đau đến thanh tỉnh phải không?”

Lăng Tuyết Mạn bị hắn vung thân làm mất cân bằng, lão đảo một cái ngã ở trên mặt đất, khuỷu tay cọ xát ở trên bàn đá, nhất thời đau nhe răng, “Đau chết!”

Nháy mắt, trong mắt Mạc Kỳ Minh hiện lên một chút đau lòng, theo bản năng liền vươn tay ra muốn đỡ Lăng Tuyết Mạn đứng lên, lại trong nháy mắt nghĩ đến lời hắn vừa nói, nghĩ đến sự lừa gạt không trinh của nàng, tay giống như bị giật điện lập tức lùi về, vung tay áo lướt qua Lăng Tuyết Mạn hướng phía trước mà đi.

“Haiz -”

Lăng Tuyết Mạn mới hô một tiếng, ngồi dưới đất, liều mạng xoa khuỷu tay của nàng, trong đầu không ngừng nghĩ về Mạc Kỳ Minh hình như mất không chế, hẳn rồi cuộc là có ý gì? Chuyện không dám gặp người?

Đôi mắt phút chốc căng thẳng, sắc mặt Lăng Tuyết Mạn đột nhiên trở nên tái nhợt, hay là... Hay là hẳn nói là chuyện nàng cùng Tình nhân? Hẳn đã biết?

Lăng Tuyết Mạn nhất thời bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Minh, lại quay đầu nhìn xem mấy người Mạc Kỳ Diễn còn chưa theo kịp, liền giật mình bò lên, nhanh đuổi theo Mạc Kỳ Minh, nàng muốn hỏi rõ ràng, nếu như hẳn đã biết, rồi cuộc hẳn muốn thế nào?

“Tam, Tam Vương gia, ngài chờ một chút!”

Mạc Kỳ Minh hơi dừng bước chân, không ngờ tới Lăng Tuyết Mạn sẽ đuổi theo, ngực siết thật chặt, lòng bàn tay nắm chặt, lại bước chân ra.

“Tam Vương gia! A -”

Lăng Tuyết Mạn chạy quá mau, giẫm đến váy dài, “Ạch!” Một tiếng liền ngã xuống đất!

Tâm tư của Mạc Kỳ Minh mặc dù hỗn loạn, nhưng tâm trí vẫn đặt ở chỗ nữ nhân sau lưng, nghe được tiếng hét thảm kia, lập tức quay đầu, không chút suy nghĩ nhảy lên, lộn trở lại đến bên cạnh, không chần chờ đưa tay cầm cánh tay Lăng Tuyết Mạn kéo lên, hỗn hển gầm nhẹ: “Nàng đuổi theo ta làm cái gì?”

“Ta... Ah... Ah..., ta có việc muốn hỏi ngài... đau quá a!” Lăng Tuyết Mạn nhin không được lập tức khóc lên, từ dưới đất đứng lên, liền khẩn trương nhìn bàn tay của nàng, thấy da đỏ bừng một mảnh, “Ah... Ah... Lại bị thương...”

“Xứng đáng!”

Mạc Kỳ Minh thở hỗn hển, cắn răng ném ra hai chữ, nhìn quanh một vòng, nói: “Đi theo ta!”

Lăng Tuyết Mạn vừa khóc vừa đi theo sau, vào một gian phòng tên là ‘Mặc Thủy Trai’, sau khi đi vào, Mạc Kỳ Minh tận lực mở cửa, như vậy thời điểm Mạc Kỳ Diễn tìm được bọn họ, có thể không bị hiểu lầm, nhưng lại ra lệnh ọi người tự giác lánh tránh.

Lăng Tuyết Mạn chỉ lo ngồi ở trên ghế khóc, chẳng biết lúc nào Mạc Kỳ Minh đã lấy một lọ thuốc giảm đau lại đây, vẫn lạnh mặt, nhìn nàng trầm giọng nói, “Đem thuốc bôi lên.” Nói xong quăng thuốc lên đùi Lăng Tuyết Mạn, liền ngồi ở đối diện trên cái băng ghế, không thèm liếc nhìn nàng một cái.

Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nói: “Cảm ơn.”

“Ai cần nàng cảm ơn chứ?” Mạc Kỳ Minh chuyển mắt, nhìn đến Lăng Tuyết Mạn bị dọa đến muốn khóc lớn tiếng, liền khẽ cắn môi, thấp tiếng nói, “Nhanh bôi lên đi, thuốc này giảm đau tốt lắm.”

“Ồ.” Lăng Tuyết Mạn hàm hồ trả lời một tiếng, nhưng hai lòng bàn tay đều đỏ, cứng ngắc nửa ngày không bôi thuốc được, liếc liếc mắt nhìn Mạc Kỳ Minh nghiêng đầu hờ hững, lại nhìn trong phòng đến một nha hoàn cũng không có, liền ngáp ngừng đáng thương tội nghiệp nói: “Ta làm không xong.”

Mạc Kỳ Minh nhếch môi, trừng mắt nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn đầm lệ, cuối cùng hạ quyết tâm không được đứng lên, bước tới cầm lọ thuốc động tác mềm nhẹ thoa lên cho nàng, cũng dặn dò: “Không nên đựng nước, hai ngày thì tốt rồi.”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái, bởi vì khóc thương tâm, trên mặt nước mắt nước mũi, Mạc Kỳ Minh sắc mặt muốn có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu, “Khóc cái gì? Nhìn mặt nàng bắn đến muốn nôn mửa kìa?”

Ngoài miệng nói như vậy, trong tay lại cầm một cái khăn gấm, thân mình cao lớn cúi xuống, động tác mặc dù không ôn nhu, nhưng cũng tận lực nhẹ sức lau chùi cho nàng, Lăng Tuyết Mạn ngược mặt, chất phác hỏi: “Ngài không phải nói sinh tử của ta không quan hệ đến ngài sao? Ngài bây giờ còn theo ta làm bạn bè tốt sao?”

“Lăng Tuyết Mạn, nàng!...” Mạc Kỳ Minh chán nản, lui hai bước, “Ai là bạn bè với nàng? Nam nhân cùng nữ nhân có thể làm bạn bè sao?”

“Ách... Nhưng, có thể a, vậy ý của ngài là, xem ta là em dâu ngài phải không? Cái này cũng có thể...” Lăng Tuyết Mạn bị này hấn rống làm sợ hãi, thân mình run lên, nói chuyện cũng lắp bắp.

“Có thể cái gì?” Mạc Kỳ Minh nắm chặt tay, sắc mặt xanh mét lợi hại, nếu là có thể, nếu là bọn Mạc Kỳ Diễn chưa đến, hấn thật muốn hung hăng hôn môi nàng, trừng phạt nàng, chất vấn nàng!

“Ah... Ah...” Lăng Tuyết Mạn bị dọa, nước mắt vừa ngừng lại mãnh liệt rơi ra, nhỏ giọng nói: “Ngài, ngài không nên làm ta sợ...”

Người ta chính là mâu thuẫn như vậy, rõ ràng hận đòi mạng, rõ ràng tức muốn chết, muốn phát tay áo chạy lấy người, Mạc Kỳ Minh lại thế nào cũng làm không được, sợ nha đầu kia lại bởi đuổi theo hấn mà té, lại bị thương thân mình.

Tiếng khóc đè nén ỉ ôi truyền vào trong tai, Mạc Kỳ Minh càng thêm phiền tâm loạn ý, nhin không được lại là gầm nhẹ một tiếng, “Không được khóc!”

Lăng Tuyết Mạn im bật, ngây người một lát, nhin không được lại khóc thút thít một tiếng, bắt quá hai giây, lại là một tiếng, dứt quãng như thế, thẳng đến Mạc Kỳ Minh nắm tay càng chặt, một khuôn mặt tuần tú u ám, muốn lại rống nàng một tiếng, lại sợ nàng sợ tới mức khóc lớn, chỉ có thể hít sâu hai cái, bắt buộc bản thân mình thả mềm giọng nói, “Đừng khóc.”

“Không, ta không khóc.” Lăng Tuyết Mạn cố nín, gặp Mạc Kỳ Minh không lại dữ tợn, mới dần dần hoàn toàn dừng lại.

“Nàng đuổi theo ta làm gì?” Mạc Kỳ Minh tức giận hỏi. Lăng Tuyết Mạn mới nhớ lại chuyện nàng muốn hỏi, không khỏi khấn trương, lúng ta lúng túng hỏi: “Ngài nói ta làm chuyện không dám gặp người, rốt cuộc có ý tứ gì? Ngài vì sao từ sau tiết nguyên tiêu liền hung dữ với ta?”

“Ta...” Đồng tử của Mạc Kỳ Minh chợt co rút nhanh, một cái chớp mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, được nửa ngày, mới chậm rãi nhẹ thở nói: “Ta hung dữ với nàng là bởi vì, ta đã biết chuyện nàng cùng Nhị ca, Nhị ca từ lúc mới bắt đầu liền thích nàng phải không? Phụ hoàng dùng hỏa hình với nàng, nhị ca không sợ liên lụy chạy đi cứu nàng, nàng cũng thích Nhị ca đúng không? Ta nói không dám gặp người ý tứ là, nàng cùng Nhị ca ái mộ nhau, không có ý tứ gì khác.”

“Vậy kẻ lừa đảo thì sao? Ngài còn nói ta là kẻ lừa đảo, đùa bốn tình cảm của người khác mà?” Lăng Tuyết Mạn mừng thầm Mạc Kỳ Minh cũng không biết Tình nhân, lại khấn trương nghi vấn nói.

298. Chương 299

Mạc Kỳ Minh quyết định nói dối, bởi vì hấn tuyệt không thể làm cho Lăng Tuyết Mạn biết hấn có tình cảm không cách nào nói hết với nàng, càng không thể khiến nàng hoài nghi hoặc là biết nam nhân bắt nàng đêm nguyên tiêu chính là hấn, bèn tiếp tục nói: “Nàng không phải gạt người sao? Nàng rõ ràng thích nhị ca, lại làm như cái gì cũng không phải, Tiểu Thất đưa chân cho nàng ở trong thiên lao, đó không phải là cũng thích nàng sao? Nàng không phải đùa bốn tình cảm của Tiểu Thất sao?”

“A? Ngài nói là ý tứ này?” Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to hai mắt nhìn.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Vậy nàng nghĩ rằng ta nói cái gì với nàng?” Mạc Kỳ Minh hỏi ngược lại.

Lăng Tuyết Mạn mấp máy môi, cười có chút mất tự nhiên, lắc lắc đầu nói: “Tam Vương gia, ngài hiểu lầm, Nhị Vương gia và ta, cũng giống như hầy ngài và ta a, ta là em dâu ngài, cũng là em dâu của ngài ấy, giữa chúng ta có Hiên nhi, cho nên mới hay gặp gỡ một chút, cũng không còn gì khác, về phần Tiểu Thất, càng không có gì, hai chúng ta càng có thể chơi đùa cùng một chỗ, đều là người trẻ tuổi, dễ dàng thân thiết, ngài lại nghĩ không thuần khiết, hấn là em chồng ta, Tam Vương gia không thể nói bừa a!”

“Người trẻ tuổi? Chẳng lẽ ta già đi sao?” Mạc Kỳ Minh phẫn hận cắn răng, “Đừng so ta với Nhị ca!”

“Ách, Tam Vương gia ngài cũng không phải quá già, chỉ hơi già một chút, nói như thế nào thì ngài cũng so lớn hơn ta mười hai tuổi lận, còn không tính là già sao?” Lăng Tuyết Mạn không muốn đả kích người ta, nhưng cảm thấy cần nói cho rõ ràng, gương mặt liền ngưng ngừng.

Mạc Kỳ Minh nghe vậy tức thiếu chút nữa hộc máu, nghiêng răng nghiêng lợi, “Nhị ca còn lớn hơn nàng tới mười bốn tuổi! Tại sao nàng không nói hần già?”

“Cái này...” Lăng Tuyết Mạn lúng túng, âm thầm nuốt nước miếng, muốn tìm từ thích hợp, “Đây là bởi vì, bởi vì... Nhị Vương gia tướng mạo anh tuấn, tao nhã, tính nết lại ôn hòa...”

“Vậy bốn vương thì sao?” Mặt Mạc Kỳ Minh đen như than, trực tiếp ngắt lời.

“Ách, ta không nói được không?” Lăng Tuyết Mạn giật nhẹ miệng, muốn chừa cho hần chút mặt mũi, hi vọng nam nhân nào đó tự mình hiểu lấy, không cần tiếp tục hỏi.

Nhưng, Mạc Kỳ Minh lại quá giận, “Không thể!”

“A, ta nói lời nói thật ngài đừng tức giận a!” Lăng Tuyết Mạn rất cẩn thận nhìn Mạc Kỳ Minh, chậm rãi nói: “Âm tình bất định, cấu kình bạo tảo, tính cách rét lạnh, hỉ nộ vô thường,... Ách, nghĩ không ra, chờ ta nghĩ lại nói tiếp với ngài.”

“Lăng Tuyết Mạn! Nàng quá đáng!” Mạc Kỳ Minh giờ phút này không hề bình tĩnh như thường thấy, một khuôn mặt tuấn tú nổi giận, suýt nữa trực tiếp bóp chết nữ nhân đáng chết này!

“A!”

Lăng Tuyết Mạn bị kinh hãi kêu to, sau đó thân mình lui thẳng ra sau, lắp bắp giải thích: “Ta không nói, là, là ngài muốn ta nói... không liên quan đến ta a...”

Mà tiếng kêu này, vừa vặn làm cho những người bên ngoài tìm kiếm bọn họ nghe được, Nhã Phi vội hô: “Mạn Mạn! Mạn Mạn tẩu đang ở đâu?”

“A! Nhã Phi, ta ở trong này! Tam Vương gia muốn giết người diệt khẩu!” Nhìn Mạc Kỳ Minh từng bước bước đến, Lăng Tuyết Mạn bật la lên, vừa la, mặt Mạc Kỳ Minh mãnh liệt đen lại, sải bước gần, đưa tay che miệng Lăng Tuyết Mạn, hỗn hỗn gầm nhẹ: “Đáng chết! Ai muốn giết nàng chứ?”

“Ah... Ah...” Lăng Tuyết Mạn trừng to mắt, hai tay dùng sức vặn bung Mạc Kỳ Minh ra, rống trả lời: “Vừa rồi ngài muốn giết ta đó thôi!”

“Ta -”

“Mạn Mạn!”

“Mẫu thân!”

Tiếng kêu lo lắng càng ngày càng gần, Mạc Kỳ Minh tức hết chỗ nói, nhưng còn một tia lý trí, cố nén ý muốn dùng nộ hôn để ngăn chặn cái miệng đáng đánh đòn của Lăng Tuyết Mạn, cắn răng nói: “Đáng chết, đầu óc nàng sao lại như vậy chứ?”

“Ta, tại mẹ ta sinh ta như vậy!” Lăng Tuyết Mạn không phục già mồm nói.

Mạc Kỳ Minh lại nắm chặt tay, dựa trên công lực của hần, liền biết Mạc Kỳ Diễn cách bọn họ không đến mười thước, ánh mắt lóe ra, giảm thấp giọng nói: “Mạn Mạn, nàng lại nói hươu nói vượn, ta liền nói cho Nhị ca biết nàng vụng trộm thích hần!”

“Không được! Ta không có thích!” Lăng Tuyết Mạn vội vàng phủ nhận, nhìn ánh mắt Mạc Kỳ Minh kiên định, lại vội vàng lắc đầu, “Ta không nói ngài muốn giết ta.”

“Ta vốn là không có giết nàng!” Mạc Kỳ Minh kích động, hai tay đặt ở trên bờ vai Lăng Tuyết Mạn, nửa thật nửa giả uy hiếp: “Nàng lại nói bậy một câu, ta sẽ giống Ly Hiên, cũng hôn nàng!”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn co quắp khóe miệng bật thốt lên: “Ly Hiên là con ta, ngài không phải con ta!”

“Nữ nhân đáng chết!”

Mạc Kỳ Minh nghe động tĩnh bên ngoài, muốn tức giận cũng không còn thời gian, dứt khoát cúi người vồ vào mông Lăng Tuyết Mạn một cái, bỏ lại một câu, “Lại không nghe lời, ta sẽ tiếp tục đánh nàng!” Sau đó liền nhanh đi kéo cửa ra, hướng ra ngoài hô: “Nhị ca! Ngũ đệ! Ở Mặc Thủy Trai!”

Lăng Tuyết Mạn khóc không ra nước mắt, nàng còn chưa có bị người đánh vào mông đâu, một tay che cái mông nhỏ, một tay chống ở trên ghế, vẻ mặt cầu xin nhìn mấy nam nhân cùng Nhã Phi vô cùng lo lắng vội tiến vào.

“Mạn Mạn, cái gì giết người diệt khẩu? Người làm sao vậy?” Mạc Kỳ Dục vào đến, vội vàng hỏi.

Nhã Phi nâng váy, vừa nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn, liền khấn trương chạy đến trước mặt, trên dưới trái phải nhìn một lần, ôm lấy bờ vai nàng, hỏi: “Mạn Mạn, vừa rồi tẩu hô cái gì giết người? Dọa chúng ta!”

Mạc Kỳ Diễn chau mày nhìn bộ dạng Lăng Tuyết Mạn, lại nhìn hướng Mạc Kỳ Minh, cười nhẹ, “Tam đệ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ah... Ah..., Tam Vương gia muốn giết ta!” Lăng Tuyết Mạn buồn bực khóc kể nói.

“Cái gì?” Mấy nam nhân cả kinh, đột nhiên thay đổi sắc mặt, ánh mắt như mũi tên bắn về phía Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Minh đen mặt, cả giận nói: “Các người ít nghe nha đầu chết tiệt kia nói bậy đi!”

“Sao lại thế này? Mạn Mạn, sao Tam ca muốn giết nàng? Vì sao a?” Mạc Kỳ Lâm ngậm cười, nhẹ nhẹ hỏi Lăng Tuyết Mạn, đáy mắt lại tràn đầy bí hiểm. Mạc Kỳ Minh vung tay áo, trừng Lăng Tuyết Mạn, “Nàng nói a, nói thật cho các huynh đệ đều nghe một chút!”

“Ách, hần là hiểu lầm, hiểu lầm...” Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói: “Tam Vương gia không có động thủ, dùng, dùng ánh mắt giết ta đó! Bởi vì, bởi vì hần bị ta nói ra khuyết điểm của hần, sau đó then quá hóa giận, sau đó dùng mắt trừng ta, ta sợ hãi liền cho rằng hần muốn giết ta diệt khẩu, ách, không nghĩ là đã kêu quá lớn!”

“Khuyết điểm? Khuyết điểm gì?” Nhã Phi tò mò mở to hai mắt, liếc về mặt Mạc Kỳ Minh vừa đen lại vừa lạnh, lại vội bịt miệng, “Coi như muối không có hỏi đi.”

“Đúng đúng, xem Khổng Tước đi, Nhã Phi, Hiên nhi, chúng ta đi!”

Lăng Tuyết Mạn kéo tay một cái, lướt qua năm khuôn mặt nam nhân tuần tú run rẩy không thôi, nhẹ nhàng linh hoạt lách người.

299. Chương 300

Biên quan.

Hoàng hôn, tập trung tại lầu chủ soái, không cần thông báo, một người vội vàng tiến vào.

“Bẩm chủ tử, nguyên soái, thám tử chúng ta phái đi bị lộ hành tung, đã bị giết!” Vô Giới chấp tay, cúi đầu bẩm báo.

“Cái gì?”

Lôi Việt từ trên bản đồ quân sự ngẩng đầu, nhíu mày nói: “Hai thám tử đều bị giết sao?”

“Vâng!”

Lôi Việt đứng thẳng lên, khuôn mặt trầm tĩnh nhìn về phía nam tử đeo mặt nạ bạc ngồi trên ghế dựa, “Mạc tướng quân, dò không ra tình hình lương thảo của quân địch, hiện tại tình hình bên ta quân còn có khả năng đã bị tiết lộ cho địch quân, bước tiếp theo chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn!”

“Nguyên soái đừng vội, quân địch biết quân tình của Đại Minh ta, ngược lại là chuyện tốt!” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, trong mắt lóe ra tự tin cùng cơ trí.

“A? Là như thế nào?” Lôi Việt vội hỏi.

Mạc Kỳ Hàn hơi trầm ngâm, nói: một

“Chủ tử, nô tài hiểu rõ, nô tài dẫn quân khiêu chiến với tướng thủ thành, để Vô Ngân dò xét, dựa trên võ công của tướng thủ thành, ít nhất nô tài có thể giữ hấn nửa canh giờ, nếu có thể dẫn dụ một ngàn binh lính của họ rời đi, thì Vô Ngân càng dễ dò xét!” Vô Giới vui vẻ nói.

“Làm việc cẩn thận!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, “Không thể khinh thường!”

“Vâng, chủ tử yên tâm, nhưng chủ tử cùng nguyên soái phải cẩn thận, các nô tài đều phái đi ra, để ngừa có kẻ địch ám sát!” Vô Giới chấp tay, nghiêm túc nói.

Mạc Kỳ Hàn thoáng nhượng mảy nói: “Đêm nay, ta cùng nguyên soái còn có việc phải làm.”

“Hả? Làm cái gì?” Lôi Việt nghi ngờ hỏi.

“Uống rượu, dùng bữa, thoải mái thâm tho!” Mạc Kỳ Hàn cười.

“Cái gì?” Lôi Việt giật mình mở to hai mắt, “Mạc tướng quân, đây là có ý gì?? Hiện thời hai quân đối chọi, đây không phải là lời lỏng quân kỷ sao?”

“Nguyên soái đừng vội, đêm xuống, phái Lâm phó tướng quân cùng Vô Cực dắt một ngàn binh lính kéo hai mươi xe lương thảo đi đến Lạc Sơn, trong xe chứa đầy thuốc nổ, bên ngoài phủ vải lên, lấy tính cách đa nghi của quân địch, nhất định sẽ hoài nghi có lừa gạt, quân ta phải luôn trong tình trạng báo động, một khi giao thủ, quân ta chỉ thủ chứ không tấn công, đem hai mươi chiếc xe đó kéo đến gần doanh trại địch, sau đó, binh lính bỏ xe trở ra, Lâm phó tướng quân cùng Vô Cực khinh công tuyệt đỉnh, giữa không trung phóng tên lửa xuống, xe nổ, liền đủ để đốt trại doanh Nam Chiếu!”

“Được! Kế này rất hay!” Lôi Việt nghe vậy mừng rỡ, vỗ tay nói: “Mạc tướng quân mưu kế thâm sâu, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, Hoàng Thượng thật sự là biết dùng người tài a!”

Ban đêm, bên ngoài ánh lửa tận trời, tiếng trống trận inh ỏi, mà bên trong lều chủ tướng, cũng là rượu sắc cờ bạc, rất náo nhiệt.

“Nguyên soái, đại quân chúng ta rời kinh tới nửa năm, haiz! Thật chán!”

“Mạc tướng quân, quân doanh vốn buồn tẻ, các ngài trẻ tuổi đương nhiên không chịu được, cũng may cuộc chiến này cũng gần kết thúc, ngài kiên trì một trận nữa đi!”

“Không kiên trì cũng không có biện pháp a! Hoàng mệnh không thể vi phạm, bọn lính cũng đều uể oải! Quân Nam Chiếu quá lợi hại, chúng ta thu hồi tam châu, còn có ngũ châu, ta xem trong khoảng thời gian ngắn là không thể, chỉ có thể đàm phán thôi!”

“Đúng vậy, hiện tại địch mạnh ta yếu, quân Nam Chiếu lại chiếm cứ địa hình có lợi, binh lính quân ta không quen đất không quen cái, trong ba mươi vạn đại quân, có thể tác chiến chỉ hai mươi vạn, mà quân Nam Chiếu lại đến bốn mươi vạn, viết thư xin Hoàng thượng tăng quân số, lại không được chuẩn tấu, nếu tiếp tục giằng co, chúng ta sợ là đại bại!”

Mạc Kỳ Hàn nâng chén rượu, lắng tai nghe tiếng chém giết cùng tiếng hít thở phía ngoài, trong mắt xôn lên ý cười, cùng Lôi Việt trao đổi ánh mắt, tiếp tục bàn đề tài trọng tâm.

Hồi lâu, tiếng hít thở dị thường hoàn toàn biến mất, Mạc Kỳ Hàn chợt nói khẽ, “Đi!”

Hai người rút kiếm ra, nhìn tình hình toàn bộ quân doanh, binh Nam Chiếu sắp tới thế cực thắng lợi, Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng nói: “Nguyên soái, gọi người gửi thư cho Lâm phó tướng quân!”

“Được!”

Lôi Việt vẫy tay một cái, thủ hạ liền thả đạn tín hiệu ra, cùng lúc đó, Vô Giới Vô Ngân phối hợp ăn ý, dò hỏi thành công, đã trở lại!

Tiếng nổ khổng lồ vang phía chân trời, hỏa khí doanh của Nam Chiếu bị hủy, chủ soái Hách Liên Thiết kinh hãi, vội điều binh tiếp viện, lại nghe được thám tử đã trở lại, hai gã thám tử đánh lén tại quân doanh Đại Minh bẩm báo lại đoạn đối thoại vừa nghe được với chủ soái, Hách Liên thiết chần chờ, ý kiến tướng lĩnh không hợp, trong khoảng thời gian ngắn, tranh luận không ngớt!

“Quân Đại Minh gian trá vô cùng, bọn họ có thể làm bày mưu thiêu thủy hỏa khí doanh của quân ta, nhất định lại là lãnh diện tướng quân gây nên, người này quỷ kế đa đoan, nhất định là dụ quân ta mắc mưu!”

“Đúng! Quân ta cùng Đại Minh quân đã giao chiến mấy tháng, trên chiến trường, có lãnh diện tướng quân kia lãnh binh, chưa bao giờ có việc binh lính uể oải, lãnh diện tướng quân kia tung hoành chiến trường cuồng ngạo đến cực điểm, làm sao có thể dễ dàng chịu thua chứ?”

“Các người đây là đang ca ngợi chí khí quân địch, diệt uy phong mình! Lãnh diện tướng quân kia nghe nói đến từ kinh thành, nhất định là dạng xa hoa dâm dật thông thường, xuất chinh nửa năm thiếu nữ nhân cùng tửu sắc, không có ý chí chiến đấu cũng là bình thường!”

“Chính là Quân ta còn chiếm cứ trạm kiểm soát năm châu quan trọng Đại Minh, bọn họ tấn công Lộ Châu có nửa tháng, lương thảo sắp dùng hết, có thể có bản lĩnh gì?”

“Đủ!” Hách Liên Thiết rống một tiếng, quân trại nhất thời yên tĩnh trở lại, mắt lợi hại quét một vòng, nhất vượt chòm râu nói: “Bổn soái nghĩ rằng, việc này tuyệt không đơn giản, tám chín phần lại là kế dụ địch của lãnh diện tướng quân kia, truyền lệnh xuống, tam quân không thể có một chút thư giãn, tùy thời chuẩn bị nghênh chiến!”

“Tuân lệnh!”

Nhưng, lính nhận lệnh liên lạc còn chưa đi khỏi, liền có một tên binh lính xông tới, vừa quỳ, liền nói nhanh: “Báo! Nguyên soái, quân Đại Minh đột nhiên tiến công! Thế như chẻ tre, cửa thành Lộ Châu đã thất thủ, tướng thủ thành báo nguy!”

“Cái gì?!”

Toàn quân doanh trưởng khiếp sợ, Hách Liên Thiết giận dữ, nhưng dù sao cũng là lão soái, nhiều kinh nghiệm sa trường, liền bình tĩnh lại, “Lý tướng quân, lập tức tiếp viện, bao vây quân Đại Minh ở ngoài thành Lộ Châu!”

300. Chương 301

“Công thành!”

Lập tức, Mạc Kỳ Hàn mặc áo giáp ánh bạc gơ kiếm hô lớn, tướng sĩ tiên phong mang khí thế hùng hục hướng cửa thành phóng đi, trên thành, cung tên bắn ào ào xuống, các hòn đá lớn nhỏ cũng ném xuống dưới, tiếng kêu thảm thiết!

“Sư huynh, như vậy không phải biện pháp, chờ thêm nửa canh giờ, viện quân của Hách Liên Thiết sẽ đến!” Lâm Mộng Thanh lo lắng nói.

Mạc Kỳ Hàn theo dõi tên thủ thành nấp sau đồng lửa trên thành, môi nhẹ cong nói: “Đây đương nhiên không phải biện pháp, nơi này dễ thủ khó công, chúng ta dùng mưu đoạt mới là thượng sách!”

“Mạc tướng quân, nên đoạt thế nào?” Một gã lính vội hỏi.

Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói: “Dư tòng quân, phái người đi báo cho nguyên soái, nói cửa thành đã hạ, thỉnh nguyên soái khích lệ tam quân, mang binh ngăn cản viện quân Nam Chiếu!”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi!” Gã lính nhận lệnh, giục ngựa đi.

“Mộng Thanh, đệ chỉ huy, tiếp tục công thành, ta mang ám vệ đi hạ thành!” Mạc Kỳ Hàn nói xong, lên tiếng ra lệnh: “Ám vệ nghe lệnh, mục tiêu là phục kích tên thủ thành ở trên thành!”

“Nô tài nghe lệnh!” Các ám vệ áo đen che mặt liền ôm quyền, tựa như con chim ưng vọt lên, bay về phía thành lâu!

“Sư huynh, địch nhân sử dụng ám khí quỷ dị, để cho đệ đi, huynh tới chỉ huy!” Lâm Mộng Thanh lo lắng ngăn cản Mạc Kỳ Hàn, nói xong, liền muốn khinh công, Mạc Kỳ Hàn khoát tay chặn lại, “Mộng Thanh không được tranh! Ta dựa vào này tám mặt nạ liền có thể đánh kẻ địch trở tay không kịp, đệ ở lại chỉ huy, chú ý phối hợp cho tốt!”

Lâm Mộng Thanh nghe, gật đầu, “Được, sư huynh cẩn thận!”

Mạc Kỳ Hàn điểm mũi chân ở trên lưng ngựa, vươn người đứng dậy, áo choàng màu bạc trong trời đêm giống như một tấm lưới lớn màu bạc, mang mặt nạ màu bạc, làm tướng sĩ Nam Chiếu đang cùng ám vệ giao đấu trên thành tim gan run sợ!

“Là lãnh diện tướng quân!”

Không biết binh lính nào kinh sợ hô một tiếng, nhóm binh lính vừa nghe đã sợ mất mật, ý chí chiến đấu lập tức tiêu tan, ám vệ người người lấy một địch trăm, thủ đoạn tàn nhẫn, thấy thế, trường kiếm nổi lên bốn phía, máu văng khắp nơi, binh lính Nam Chiếu kêu thảm thiết như tiếng sói tru!

Mạc Kỳ Hàn cầm kiếm đánh vào, nơi nơi đều là thi thể, mười tên ám vệ cộng thêm hắn, mười một người chỉ khoảng nửa khắc liền quét sạch tướng sĩ thủ thành!

“Giết – “

“Giết – “

Dưới thành, cửa thành đã bị phá, binh lính Đại Minh kích động hô lớn, nhảy vào, công thành chiếm đất, hai quân trong thành chiến với nhau, quân Đại Minh ý chí chiến đấu sục sôi, anh dũng, dưới sự chỉ huy của Lâm Mộng Thanh, thế như chẻ tre!

Tướng sĩ Nam Chiếu trấn thủ Lộ Châu thấy cửa thành đã bị phá, đã vây viện quân lại chậm chạp không đến, quân tâm tan rã, thất bại thảm hại!

Lâm Mộng Thanh cùng Mạc Kỳ Hàn mang một nửa quân đội, chia ra diệt địch, đánh phá Lộ Châu!

Lửa lớn tràn ngập, ánh lửa nhuộm đỏ phía chân trời, trong thành, tiếng chém giết, tiếng gào, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng, ngoài thành, Lôi Việt chỉ huy quân đội, nhìn thấy lửa chiến trong thành, Lôi Việt cao hứng hô, “Đã hạ thành Lộ châu! Các tướng sĩ, chúng ta nổi trống làm tinh thần thêm hăng hái, diệt viện quân Nam Chiếu!”

“Diệt Nam Chiếu quân, thu hồi đất mất!”

“Giết – “

Một trận kinh thiên động địa, Hách Liên Thiết đang lúc chần chờ trong đồng tin tức thiệt giả lẫn lộn, mất cơ hội phòng thủ tốt nhất, doanh trại bị hủy, sức chiến đấu lại giảm, lòng quân bất ổn, quân Đại Minh suốt nửa tháng đánh không được thành Lộ Châu, liền một đêm đổi chủ, trở về trong tay Đại Minh!

Ba ngày sau.

Trên cửa thành, một nhóm tướng lĩnh Đại Minh thị sát quân tình.

Lôi Việt nhìn phía trước, tin gấp trăm lần, “Còn có Tứ Châu bị kẻ địch chiếm đóng, quân ta nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, lại công thành tiếp!”

“Có Mạc tướng quân ở đây, chúng ta nhất định có thể đại thắng!” Dư tòng quân tươi cười đầy mặt nói.

Nghe vậy, Lôi Việt cũng không có một tia không vui, thủ hạ tướng lĩnh sùng bái tin phục Mạc Kỳ Hàn, hắn lần này xuất chinh cũng là muốn trợ giúp Mạc Kỳ Hàn thu phục quân tâm, hiện tại xem ra, vô cùng thành công, hắn có thể hoàn thành trọng trách Hoàng thượng giao phó!

Ánh mắt nhìn gương mặt lạnh kia, Lôi Việt vui mừng cười nói: “Hoàng Thượng có mắt nhìn người, phải Mạc tướng quân đến, đối với quân Đại Minh ta mà nói, giống như thần trợ a!”

“Nguyên soái khen sai rồi!” Mạc Kỳ Hàn cười khê, đưa tay chỉ hướng ngoài thành, nói: “Nơi này cách thành Nghiệp Châu trăm dặm, đại quân chúng ta...”

“Chủ tử!”

Thanh âm vui sướng của Vô Cực từ rất xa truyền đến, ngắt cuộc nói chuyện, mấy người quay đầu lại, Mạc Kỳ Hàn trách mắng: “Vô Cực, đang đàm luận!”

“Chủ tử, nô tài biết tội!” Vô Cực vội quỳ gối thỉnh tội.

“Được rồi, chuyện gì?” Mạc Kỳ Hàn nhu mày, trầm giọng hỏi.

Vô Cực lại chấp tay, đứng dậy, đưa lên một phong thư, “Chủ tử, kinh thành gửi thư!”

“Sao?” Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn chuyển qua, nhận thư, nhìn chăm chú, lại chưa mở ra, bởi vì đeo mặt nạ, ai cũng nhìn không tới ánh mắt của hắn, chỉ thấy hắn trầm mặc, cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Một đám tướng lĩnh đều cảm như hén, lẳng lặng đợi.

Lôi Việt hơi vuốt râu, mỉm cười nói: “Mạc tướng quân, quân sự lát sau lại bàn cũng được, ngài đi về nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không được nguyên soái, chính sự quan trọng hơn.” Mạc Kỳ Hàn cất lá thư vào trong tay áo, “Vô Cực, lui ra đi!”

“Vâng! Nô tài cáo lui!”

“Nguyên soái, chúng ta nói tiếp.” Mạc Kỳ Hàn kìm nén cảm xúc, tâm tư một lần nữa đặt vào đại doanh Nam Chiếu.

Thật lâu sau, rốt cục thảo luận xong phương án tiếp theo chuẩn bị chiến tranh, trời đã gần đến hoàng hôn.

Lôi Việt vội hỏi: “Mạc tướng quân, nhanh đi nghỉ ngơi đi, trong kinh có thể có chuyện quan trọng đó!”

“Được, ta đi trước.” Mạc Kỳ Hàn không nói nhiều lắm, khê gật đầu, liền rời đi.

Phía sau, đám người chấp tay đưa tiễn.

Lâm Mộng Thanh mới cất bước đuổi theo, Dư tòng quân liền tò mò hỏi: “Lâm phó tướng quân, ám vệ của hoàng thượng đều lợi hại như vậy sao? Mạc tướng quân thật là thần bí a!”

Lại có một gã cũng cau mày nói: “Mạc tướng quân mang theo thủ hạ đều là cao thủ, lại thề sống chết nguyện trung thành với Mạc tướng quân như vậy, ngài rốt cuộc là có tướng mạo gì đâu?”

“Các vị, đánh trận tốt là được, sau khi về kinh, đương nhiên sẽ biết.”

Lâm Mộng Thanh mỉm cười một chút, hướng Lôi Việt chấp tay, xoay người đi.

Lôi Việt thấy đám người tò mò không thôi, trầm ngâm nói: “Không được đoán lung tung, chỉ cần nhớ kỹ một điểm, Mạc tướng quân là đại thiên tử xuất chinh, bất luận kẻ nào thấy ngài đều như gặp thiên tử, cho nên đối với Mạc tướng quân phải tuyệt đối với cung kính!”

“Vâng, nguyên soái!”

Trong doanh trường, tĩnh lặng không tiếng động.

Mạc Kỳ Hàn ngồi ở trước bàn, lấy thư ra nhìn một chút, mới chậm rãi mở ra, đây là mật thư Hoa Mai bà gửi cho hắn, đương nhiên là nói về chuyện Lăng Tuyết Mạn, tim, sớm bởi lá thư này mà nhảy lên, luôn luôn kìm nén, cho tới bây giờ rảnh rồi, mới cho phép bản thân mình phóng túng nhớ nàng, nghĩ tới nàng.

Biên quan cách kinh thành vài ngàn dặm, nửa năm, đây là phong thư thứ hai hắn nhận được về Mạn Mạn, phong thư trước hắn xem xong, suốt cả một ngày không nói một câu, lời nói trong thư, tình trạng của nàng thật không tốt, nhiều đêm liên tục gặp ác mộng, thường xuyên ở trong mộng khóc mà tỉnh lại, thân thể

ngày càng sa sút, Hoàng Thượng không ngừng phái người đưa thuốc bổ cùng dược liệu trân quý đến Tứ Vương phủ...

301. Chương 302

Đêm, yên tĩnh thâm trầm, đứng ở trên nóc một tòa nhà cao nhất trong thành Lộ Châu, nhìn ra xa hướng kinh thành, trong mắt là một mảnh thê lương cùng tối tăm.

“Sư huynh sao lại ở chỗ này? Vô Cực bọn họ lo lắng cho huynh, lại không dám lại đây, liền tới nói với đệ.” Lâm Mộng Thanh dùng khinh công bay lên, cười hỏi.

Mạc Kỳ Hàn chưa quay đầu, thản nhiên nói: “Không có gì, ta ngủ không được, đi ra một chút.”

“Nhớ sư tẩu sao?” Lâm Mộng Thanh theo ánh mắt Mạc Kỳ Hàn nhìn về phương xa, thở dài, “Trước kia không có người quan tâm, đi tới chỗ nào đều không có cảm giác gì, mà lúc này, mỗi ngày tâm đều bồn chồn.”

“Thời điểm ở cùng một chỗ, nghĩ rằng không có cái gì chia lìa, tức giận liền bỏ đi, cơn giận trôi qua lại đi tìm nàng, bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự đã lãng phí thật nhiều thời gian có thể ở cùng một chỗ, hiện tại, muốn có nàng một ngày cũng là xa xỉ!” Mạc Kỳ Hàn chua xót, thở dài, “Mạn Mạn vốn là ép ta nói yêu nàng, ta lại cảm thấy một đại nam nhân cả ngày đem tình yêu nói bên miệng thật không có tiền đồ, trong lòng biết yêu là tốt rồi, làm gì phải nói ra? Mà kỳ quái là chính ta cũng nói không ra, mà lúc này, nếu nàng ở bên cạnh ta, nếu nàng có thể nghe được, ta nhất định không chút keo kiệt nói cho nàng nghe, cho nàng biết ta yêu nàng, cho nàng cười vui vẻ vì ta...”

“Sư huynh, trong thư nói cái gì? Thân thể sư tẩu không khỏe sao?” Lâm Mộng Thanh hơi mím môi, quan tâm hỏi.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, khép hờ một chút mắt, khóe mắt đã ươn ướt, tiếng nói trở nên khàn khàn, “Thân thể nàng tốt hơn nhiều, kế hoạch phụ hoàng đi hành cung Bắc Mực Hà kéo dài thời hạn, thư này gửi đi vào một tháng trước, mười ngày trước phụ hoàng mới khởi hành đi Bắc Mực Hà. Hoa Mai bà bà nói, bà khuyên vài lần, Mạn Mạn hiện tại cởi mở hơn rất nhiều, chính là Mạc Kỳ Minh lại rất thường xuyên tìm Mạn Mạn, Mạc Kỳ Minh đối với Mạn Mạn mặc dù không có hạ thủ, nhưng đang gài bẫy Mạn Mạn, muốn biết tung tích của ta, hơn nữa... hơn nữa phiền toái là, thái độ của Mạn Mạn đối với Mạc Kỳ Minh càng ngày càng tốt...”

“Sư huynh, huynh, huynh lo lắng sư tẩu sẽ yêu người mới sao?” Lâm Mộng Thanh kinh ngạc hỏi.

“Không, nàng sẽ không yêu người khác, ta đoán nàng hẳn là... là ép ta trở về, hoặc là ép ta viết thư cho nàng, bởi vì ta dặn dò nàng, không cho nàng gặp gỡ Mạc Kỳ Minh, nàng hẳn là có thể đoán được, nhất cử nhất động của nàng sẽ có người nói cho ta, liền cố ý làm như vậy.” Mạc Kỳ Hàn nhũu mày, xoay người lại, cười lạnh bạc.

Lâm Mộng Thanh giật mình, kinh ngạc nói: “Sư tẩu còn có thủ đoạn như vậy?”

“Mạn Mạn không có mưu mô thủ đoạn, tính toán không giỏi, nàng, hẳn là chờ đợi mà lo lắng!” Mạc Kỳ Hàn cười khổ một tiếng, khẽ thở dài: “Mạc Kỳ Minh chưa chết tâm a! Chờ xem đi, rất nhanh hẳn sẽ phái người đến nơi này!”

“Cái gì? Sư huynh, ý của huynh là Mạc Kỳ Minh sẽ...” Lâm Mộng Thanh căng thẳng, “Thời điểm quan trọng hai nước giao chiến như thế, hẳn không nghĩ đến an nguy của Đại Minh sao?”

“Nói không chính xác! Tin chiến thắng liên tiếp báo về kinh, hẳn chắc chắn càng ngày càng hoài nghi thân phận của ta, không biết rõ ràng, hẳn sẽ không an tâm.” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười, trong mắt hiện lên mấy phần sắc bén, thù giết huynh, mối hận nhục thê, hẳn cũng sắp đến lúc tính sổ kẻ đó!

Lâm Mộng Thanh nắm chặt tay, ngữ khí biến thành ác độc, “Sư huynh, người này ngày sau nhất định không được tha cho hắn! Chính là bầm thây vạn đoạn cũng không giải hận!”

”Đó là đương nhiên!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, trong mắt sát khí sâu nặng, xúc phạm hẳn nhiều như vậy, hẳn không giết kẻ đó, thiên lý ở đâu?

“Đúng rồi, Hoàng Thượng hiện tại ra sao? Thế cục trong triều ra sao?” Lâm Mộng Thanh nhíu mày, hỏi.

“Phụ hoàng đi hành cung Bắc Mực Hà, dẫn Mạc Kỳ Minh, để nhệ ca giám quốc, một bước đem quan viên Hình bộ, Lại bộ đổi thành người phụ hoàng tâm phúc, cho Ngũ đệ làm chủ Binh bộ!”

“Sao? Vậy Mạc Kỳ Minh có thể hoà nghị hay không?”

“Phụ hoàng ban thưởng mấy tân viên cho Mạc Kỳ Minh, đối với ngoại không ngừng ân sủng cho hắn, ổn định bè đảng bọn hắn, kì thực đã chậm rãi làm mất quyền lực bọn hắn!”

“Vậy cũng thật sự là quá tốt!”

“Phụ hoàng hiểu chân tướng, đương nhiên sẽ không chùn tay, thủ đoạn của phụ hoàng thật không đơn giản a!”

“Vâng, vậy cũng giúp sư huynh giảm bớt rất nhiều phiền toái!” Dừng một chút, Lâm Mộng Thanh nhìn không được hỏi: “Sư huynh, huynh có biết Nhã Phi ra sao không?”

“Sao? Ha ha, rốt cục mở miệng hỏi?” Mạc Kỳ Hàn trêu tức một câu, nói tiếp: “Nhã Phi rất tốt, nàng kiên cường hơn Mạn Mạn, cũng đi hành cung Bắc Mực Hà.”

“Nhã Phi gặp ta thì ít mà xa cách thì nhiều, nàng đại khái bình thường, haiz! Ta thật muốn viết một phong thư cho nàng, lại sợ nàng biết ta đang làm cái gì.” Lâm Mộng Thanh ai oán khổ ải, lại hỏi, “Sư huynh, huynh sẽ viết thư cho sư tẩu sao?”

“Ta không thể viết, ta sợ ngộ nhỡ thư này rơi vào trong tay Mạc Kỳ Minh, vậy thì phiền toái! Hẳn biết chữ của ta. Nhưng -” Mạc Kỳ Hàn lại tức giận tăng vọt, “Nhưng, nếu ta không viết thư, ta lại lo lắng Mạn Mạn, nàng... mùi vị nhớ một người, chờ đợi một người thật không dễ chịu, huống chi, Hoa Mai bà bà nói, mấy người Nhệ ca bọn họ đối với Mạn Mạn đã nảy sinh tình thâm, phụ hoàng ra lệnh, không cho phép bọn họ tùy tiện đi đến Tứ Vương phủ, nhưng bọn họ vẫn có thể tìm cách xuất hiện trước mặt Mạn Mạn, à, còn có tiểu tử Hiên nhi kia, dám hôn Mạn Mạn! Tiểu tử đáng chết, chờ ta trở về cho nó biết tay!”

“A? Tiểu Vương gia nó, nó hôn chỗ nào của sư tẩu rồi?” Lâm Mộng Thanh tắc lưỡi, nuốt nước miếng, “Tiểu Vương gia này mới mười tuổi thôi? Cui bộ là tuổi trẻ mà thành thạo a!”

Mạc Kỳ Hàn thở dài một hơi, bực mình nói: “Hôn cái trán! Nếu nó dám hôn nơi khác, phụ vương ta đây không lấy chân đạp nó mới là lạ!”

“Ha ha, hôn cái trán thì không có việc gì, sư huynh, chuyện huynh phiền lòng không ít a! Đại nam nhân đã phải phòng, hiện tại đến này tiểu tam nhân cũng phải phòng! Ha ha!” Lâm Mộng Thanh bật cười không thôi, “Nói đến cùng, huynh rốt cuộc có viết thư cho sư tẩu không? Nếu viết, có thể cho đệ gửi kèm một phong không? Đệ sẽ nói chuyện mơ hồ một chút, không để Nhã Phi đoán được.”

“Haiz! Viết đi, nếu không viết, chỉ sợ Vương phi này của ta trong cơn tức giận mà chạy mất!” Mạc Kỳ Hàn thở dài một tiếng, nhíu mày nói: “Muốn đem thư này an toàn đưa đến Hoa Mai bà bà, chỉ có điều động ám vệ tự mình đưa thư đi Bắc Mực Hà!”

“Sư huynh, việc cướp thành Nghiệp Châu đã gần kề, thời điểm rắc rối như vậy, có thể phái ám vệ đi không?” Lâm Mộng Thanh nhàu mày rậm, cẩn thận nói: “Nếu không, để cho Nhã Phi cùng sư tẩu chờ nữa đi, ngày sau giải thích với các nàng, các nàng nhất định sẽ hiểu.”

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, “Không quan trọng, phái hai ám vệ là được rồi, còn mấy người khác có thể điều động.”

“Sư huynh, xác định có thể chứ?” Lâm Mộng Thanh có chút không yên tâm hỏi.

“Có thể.”

“Được, ta trở về sẽ viết liền.”

302. Chương 303

Đêm cuối hè, gió nổi lên, mang cảm giác mát mẻ nhẹ, cũng thổi mái tóc dài, đón gió phất phới, ngồi hưởng gió đêm, hai người đứng yên trên nóc nhà, thân mình cao cao ở trong màn đêm, mang theo cô đơn.

Tâm tư đều loạn.

Mạc Kỳ Hàn ánh mắt không tự chủ được lại nhìn về phía kinh thành, tim lại đập nhanh.

Mạn Mạn, nàng bây giờ đang làm cái gì? Có giống như ta hay không, giầy giữa trong nỗi nhớ, trong nỗi nhớ... Mạn Mạn, ta yêu nàng, nàng có từng nghe được không? Ngày không có nàng ở bên cạnh, thật sự rất khó chịu, ta tận dụng mọi khả năng khiến mình bận rộn, khiến mình không được suy nghĩ đến nàng, Mạn Mạn... Tuyệt nhớ sương lạnh phát đủ mi, sinh tử không rời đến khi đầu bạc, không nên quên, an tâm chờ ta trở về, rất nhanh, rất nhanh sẽ trở về...

Khóe mắt trơn ướt, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cũng không cảm giác có chút đau đớn nào...

Mắt nhắm lại, để lệ theo khóe mắt chảy xuống, giấu ở bên trong mắt nạ, ai cũng nhìn không tới...

“Tình nhân, từ đây ở trong lòng ta, có bờ bến vọng phu, mỗi ngày trông quân về!”

“Tình nhân, chàng hứa với ta bạch phát tề mi, sinh tử tương huê, ta liền hứa với chàng bồ vi nhận như ti, kiên trinh vĩnh tương thủy!”

Bên tai lần lượt vang lên, tâm, nhện không cần đang run rẩy.

Mạn Mạn, ta viết thư cho nàng, tha thứ ta nhẫn tâm, được chứ? Thật sự, thật sự nhớ nàng tận xương, mà ta lại không dám khinh thường một phần, đạo lý một nước cờ sai, thua cả ván cờ, ta so với nàng biết rõ, ta so với nàng giấu sâu, sâu đến nàng nghĩ rằng ta và nàng vô tình, mà ta thật sự suy nghĩ, mỗi một phút mỗi một giây đều ở đây muốn nàng...

Mạn Mạn, ngoài ta, không được yêu người khác, van nàng chờ ta trở về, chờ ta chính miệng nói yêu nàng...

Đêm, không tiếng động, tịch liêu.

Thật lâu sau, Lâm Mộng Thanh nhẹ nhàng mở miệng, “Sư huynh, đi về nghỉ ngơi đi, chúng ta còn có nhiều đại sự phải làm, hiện tại đệ không nghĩ đến việc nữ tử tình trường này nọ, chỉ nghĩ đến làm sao có thể trục xuất quân Nam Chiếu, mau chóng bình định trận này. Mà Nhã Phi chính là động lực của đệ, vì để sớm ngày có thể sum vầy cùng nàng, đệ không thể để cho việc này rối loạn tâm, bình tĩnh là lựa chọn tốt nhất.”

“Mộng Thanh, đệ trưởng thành không ít.” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, “Huynh đệ chúng ta hai người hiểu nhau, đệ xem ngày thường ta nào có thương tổn cái gì, chính là hôm nay nhận được thư, biết tin tức Mạn Mạn, ta mới hơi thất thần.”

Lâm Mộng Thanh toét miệng cười khê, “Sư huynh, người có thất tình lục dục có lúc không cách nào khống chế, việc này không có gì.”

“Ừ, thật muốn cuộc chiến này chấm dứt sớm một chút, nhưng trước mắt lại không được, sợ là còn phải mấy tháng a!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, lại nói: “Không chỉ có muốn thu Tứ Châu về, suy xét lâu dài vì Đại Minh, chúng ta còn phải phản công Nam Chiếu, ép Hoàng đế Nam Chiếu chủ động cầu hòa, hàng tháng tiến cống cho Đại Minh, đánh cho bọn họ bỏ đi đáng về bệ vệ kiêu ngạo!”

“Đúng, bằng không đại quân chúng ta vừa rút lui, quân Nam Chiếu lại sẽ ngóc đầu trở lại.” Lâm Mộng Thanh gật đầu, nhíu mày nói: “Hi vọng sư phụ hành động lần này có thể thành công, châm lửa phía sau quân Nam Chiếu, được cái này mất cái khác, chúng ta thừa thắng lấy Nghiệp Châu!”

Mạc Kỳ Hàn cười, trong mắt ánh sáng bắn ra bốn phía, tự tin nhếch môi, “Trong vòng một tháng, thành Nghiệp Châu chắc chắn một lần nữa cầm lên chiến kỳ Đại Minh ta!”

“Ha ha, đương nhiên, có sư phụ xuất mã, mang theo Hách Liên thiết, không tin ngài sẽ không gây đại loạn!” Lâm Mộ Thanh cũng tươi cười sáng ngời, tự tin cuồng ngạo.

303. Chương 304

Hành cung Bắc Mục Hà, ngày trôi qua, đơn giản, thả lỏng.

Ngửa mặt nằm ở trên cỏ, ngẩng đầu nhìn trời, xanh thẳm bát ngát, chỗ tầng mây, từ góc độ này nhìn lại, liên miên không ngừng như sóng biển, tầng tầng quay cuồng, như lông cừu trên người, mềm mại làm cho người ta muốn dán trên mặt.

“Mạn Mạn, đang nghĩ gì? Tại sao không nói chuyện?” Nhã Phi nghiêng người hỏi.

“Không nghĩ gì.” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt, “Nhã Phi, có câu nói, đám mây trắng gửi tương tư, muội nói lời này là thật sao?”

“Ách, không biết a, Mạn Mạn, sao tỷ đột nhiên hỏi vấn đề này?”

“Không có gì, ngồi yên không chịu nổi, nhàm chán thôi.”

“À.”

“Nhã Phi, phụ hoàng có nói lúc nào hồi kinh không?”

“Hình như là đầu tháng mười, lúc đó trời muốn lạnh, khí hậu trong kinh ấm hơn nơi này một ít.”

“À, vậy lúc đó phải xuất ngựa trở về.”

“Đúng vậy, haiz – “

“Nhã Phi, muội có nhớ vị Lâm công tử kia không?”

“Ah... nhớ a, ah, không nhớ.”

Nhã Phi đỏ ửng khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng nằm xuống, sợ Lăng Tuyết Mạn nhìn ra nàng không tự nhiên, nhưng ngừng chút nữa, gặp Lăng Tuyết Mạn không hỏi tiếp, liền nhin không được mở miệng hỏi: “Mạn Mạn, tẩu nhớ người nào sao?”

“Không có, ai cũng chẳng nghĩ, ai cũng không nhớ, ta vẫn là ta, một mình, vẫn luôn là một mình.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ mở miệng, nhẹ nhẹ cười, đột nhiên cảm giác ánh mặt trời thật chói mắt.

Nhã Phi mím môi, nghiêng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng thở dài, “Mạn Mạn, kỳ thực tẩu không nói muội cũng biết, trong lòng tẩu khẳng định cất giấu chuyện không thể nói, qua một năm tẩu đã trở thành không phải ngăn người chính là thất hồn lạc phách, muội đoán thật lâu, chỉ có thể nghĩ đến, Mạn Mạn tẩu là một người cô đơn, bộ dạng này mà thủ tiết thật sự rất thống khổ. Nhưng muốn tái giá, rất khó, ta cũng biết, mấy ca ca đều tốt với tẩu vô cùng, nhưng phụ hoàng không gặt đầu, liền không có hi vọng, chỉ có thể tiếp tục thủ tiết. Tứ ca dù sao đã mất, xem tẩu một mình, muội không nỡ, nếu như tẩu tái giá các ca ca, bọn họ khẳng định nguyện ý cưới tẩu, nhưng không ai dám mở lời cùng phụ hoàng.”

“Nhã Phi, cho dù phụ hoàng đồng ý, ta cũng sẽ không gả cho bọn họ, ta chỉ coi bọn họ là bạn bè, là thân nhân, cái khác không muốn nghĩ tới.” Lăng Tuyết Mạn kiên quyết nói.

“Ách, Mạn Mạn, tẩu nói, là thật tâm sao?” Nhã Phi dừng lại một chút, nhin không được lại hỏi: “Vậy tẩu hay một mình ngăn người là vì sao? Đang suy nghĩ gì?”

“Không có, ta chỉ là trở nên đa sầu đa cảm, kỳ thực cũng không có chuyện gì.” Lăng Tuyết Mạn lạnh bạc cười, nhắm hai mắt lại, “Nhã Phi, ta muốn ngủ một giấc, sẵn tiện tắm nắng luôn.”

“Mạn Mạn! Nhã Phi!”

Rất xa, truyền đến một thanh âm vui mừng, nghe quen tai, nhưng Lăng Tuyết Mạn không muốn động, Nhã Phi đứng lên, theo tiếng gọi nhìn lại, vừa thấy, vui vẻ nói: “Là Thất ca cùng Ngũ ca!”

“Chớ gạt ta, Dục Dục không phải đi ra cửa sông luyện binh sao? Ngũ Vương gia không phải ở kinh thành sao?” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, tiếp tục nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác nắng ấm chiếu lên trên người.

“Ây da, là thật a!” Nhã Phi trả lời một tiếng, đứng lên, vẫy tay hô: “Ngũ ca, Thất ca, chúng ta ở đây!”

Hai người kia sau khi nghe được, liền chạy vội tới, Mạc Kỳ Dục khoan khoái kêu lên: “Nhã Phi!” Nói xong lại nhìn một cái, cau mày nói: “Mạn Mạn, sao người ngủ trên đất?”

“Mạn Mạn, đứng lên, chúng ta tới, nàng cũng không nể mặt a? Nhìn cũng không nhìn một cái.” Mạc Kỳ Lâm trêu tức, giơ lên khuôn mặt tươi cười, ngồi xổm xuống nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn trợn mắt, liền nhìn vào trong một đôi mắt đen như mực, ảnh ngược của nàng, trong mắt kia tha thiết lửa nóng, để cho tim nàng đập nhanh một chút, nghĩ đến lời Nhã Phi nói mới rồi, vội ngồi dậy, dùng cả tay chân đứng lên, cười mỉa nói: “Không phải, ta thật không nghĩ tới các ngài lại tới nơi này.”

Nói xong vì che dấu một điểm không được tự nhiên, ánh mắt nhìn lung tung, nhìn đến trên mặt Mạc Kỳ Dục, “A!” Kêu một tiếng, giật mình nói: “Dục Dục, sao người đen vậy?”

“Ta ở cửa sông luyện binh a, nơi đó bão cát lớn, hơn nữa cả ngày ở dưới mặt trời tập luyện, đen đi không phải thật bình thường sao?” Mạc Kỳ Dục bĩu môi, buồn bực nói: “Thế nào, người chê ta khó coi sao?”

“Ách, không có không có, Dục Dục trở nên già dặn, ha ha, ừm, trước kia giống nam hài tỏa nắng, hiện tại đã có mùi vị nam nhân hơn rồi!” Lăng Tuyết Mạn cười rộ lên, lại chăm chú nhìn ở mặt Mạc Kỳ Dục, đã thấy sắc mặt hắn chuyển đỏ, khóe miệng rụt rụt, “Dục Dục, mặt người đỏ cái gì?”

“Không có, người nhìn lầm rồi.” Mạc Kỳ Dục vừa quẩn vừa tức, khuôn mặt tuấn tú cau có, hơi trừng mắt Lăng Tuyết Mạn.

Mạc Kỳ Lâm khép hờ đôi mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn không chớp mắt, trên mặt bình tĩnh, trong lòng lại vừa tức vừa giận, chẳng lẽ -

Nha đầu kia thích Tiểu Thất? Mùi vị nam nhân? Đáng chết, hắn không có sao?

“Ách, Ngũ ca, Thất ca, các ca làm sao đến đây?” Nhã Phi hợp thời hỏi, phá vỡ tâm tư mấy người.

“À, ta đưa vài thứ đến cho phụ hoàng, Tiểu Thất nhận lệnh tới đây, chờ cùng phụ hoàng hồi kinh, ta nghỉ hai ngày sẽ về kinh trước.” Mạc Kỳ Lâm nói.

Bầu trời, đột nhiên vang lên vài tiếng kêu to, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy hai con chim trắng kết bạn bay qua.

“Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nói, bị thương lại một lần nữa lan tràn trong đáy lòng, mừng bảy tháng bảy, đêm thất tịch, bọn họ bắt đầu quen biết, nhưng Tình nhân hắn lại quên đi, vẫn không hề có tin tức, nàng tìm không được tung tích của hắn, hắn cũng biết, đêm hôm đó, nàng ngồi tới hừng đông...

“Mạn Mạn...” Mạc Kỳ Lâm mở miệng, lại không thể nào nói nên lời, muốn nói lại thôi.

Mạc Kỳ Dục nghe vậy, buồn bực cau mày nói: “Đi, chúng ta đi đến bên dòng suối nướng thịt hươu ăn.”

“A?” Nhã Phi vui mừng nói: “Thật là tốt, các ca ca không ở đây, muội cùng Mạn Mạn còn chưa có ăn đâu!”

“Ha ha, đi thôi, ta sai người đi chuẩn bị, Nhã Phi, Mạn Mạn, các nàng còn muốn nướng cái gì?” Mạc Kỳ Lâm cười hỏi, ánh mắt lại vẫn luôn ngừng ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn.

“Cái gì cũng ăn.” Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, mắt phượng vừa nâng, kêu lên: “Tam Vương gia!”

Mấy người quay đầu, Quả nhiên gặp Mạc Kỳ Minh đang đi tới gần bọn họ.

“Tam ca!”

“Ừ, ta vừa nghe phụ hoàng nói Ngũ đệ Thất đệ đến đây, muốn tìm người, khẳng định sẽ tìm hai nha đầu này trước, thật là các người ở cùng một chỗ!” Mạc Kỳ Minh nhè nhẹ cười nói.

“Ha ha, Tam ca cùng đi đi, chúng ta muốn làm thịt nướng ăn.” Mạc Kỳ Lâm miễn cưỡng cười nói.

“Được a, Tuyết Mạn nha đầu múa giỏi, Nhã Phi đàn giỏi, vừa vặn, hai người các nàng nha đầu ở trên thảo nguyên này biểu diễn một hồi ọi người xem!” Gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Minh biểu lộ tươi cười, thoáng nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn mới không tâm tình múa cho bọn hắn xem, lạnh lạnh nói một câu, “Nhanh đi đi!” Sau đó nhắc chân đi!

304. Chương 305

Bầu trời sao trên thảo nguyên, đặc biệt xinh đẹp, muôn vàn ánh sao, một vòng trăng rằm treo trên trời cao, không phải trăng tròn, lại sáng ngời dị thường, chung quanh yên tĩnh cực kỳ, ngẫu nhiên có thể nghe được vài tiếng trâu bò kêu to, khắp nơi tràn đầy hơi thở thiên nguyên thủy.

Từ tiệc nướng trở về, tâm tình Lăng Tuyết Mạn tốt hơn nhiều, mới bước vào màn, Hoa Mai bà bà liền bùm miệng nàng lại, đè nén tiếng nói, nói: “Mạn Mạn, đừng lên tiếng.”

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc không thôi, vội vàng gật đầu, Hoa Mai bà bà mới buông lỏng tay, hai người trốn vào ở bên trong màn, Lăng Tuyết Mạn nhỏ giọng hỏi: “Bà bà, bà không phải ở trong kinh sao? Sao lại tới đây?”

“Bà bà luôn luôn đi theo con a, nhiệm vụ của bà bà chính là bảo hộ con, sao có thể tách khỏi con?” Hoa Mai bà bà nói.

“A? Vì sao con nhìn không thấy bà bà? mấy ngày này, bà trốn ở chỗ nào a?” Lăng Tuyết Mạn càng thêm tò mò.

Hoa Mai bà bà cười, “Ngay tại bên cạnh con a, Từ ma ma chính là ta, ta dịch dung.”

“A? Ma ma cảm điếc là bà bà? Trời ạ, trên đời thật có thuật dịch dung lợi hại như vậy sao?” Lăng Tuyết Mạn sợ ngây người, nghĩ đến tiết nguyên tiêu có người dịch dung thành hình dạng của mình, đến Xuân Đường Thu Nguyệt cũng không phát hiện, liền không khỏi rung mình, nàng thật sự xuyên đến một thế giới võ hiệp Kim Dung!

“Có a, ha ha, bà bà là cao thủ dịch dung, còn đem cái tuyệt kỹ này truyền ột người đó!” Hoa Mai bà bà đắc ý chớp mắt.

“Truyền cho người nào?” Lăng Tuyết Mạn lại hiếu kỳ.

“Cái này không nói cho con.” Hoa Mai bà bà le lưỡi, thầm trách bản thân mình lẩm mồm, vội từ trong áo lấy ra một phong thư, “Nha đầu, đây là thư Tình nhân của con đưa cho con, nhanh xem, xem xong đốt đi.”

“Cái gì? Thông dâm... tình nhân viết thư cho con?” Lăng Tuyết Mạn kinh hãi mở to hai mắt nhìn, chậm rãi dời mắt đến trên tay Hoa Mai bà bà, không thể tin, thì thào nói: “Hắn, hắn rốt cục viết thư cho con... Con, con không xem!”

Tức giận, nước mắt lại rơi xuống, tay lung tung lau một cái, Lăng Tuyết Mạn dùng sức hít hít mũi, “Hắn ác tâm như vậy, đem con quảng một cái hơn nửa năm, đến đôi câu vài lời cũng không cho nhắn con, còn hai ba tháng nữa đến lễ mừng năm mới, hắn vẫn chưa trở lại, con không xem, bà bà nói cho hắn đi ra ngoài thì tốt lắm, không cần trở lại đâu!”

“A... Mạn Mạn nha đầu, con thật không xem sao? Tình nhân của con, hắn chưa thể về, lúc trước không viết thư cho con, khẳng định là có nguyên nhân, ở nơi đó hắn không có tiện thư từ qua lại, bây giờ có thể đưa phong thư này đến, đã là ngàn nan vạn hiểm, con chớ phụ tâm ý của hắn a!” Hoa Mai bà bà khuyên.

Nước mắt Lăng Tuyết Mạn lại chảy xuống, quay mặt lại, ôm lấy tay Hoa Mai bà bà khẩn cầu: “Bà bà, van cầu bà nói cho con, Tình nhân hắn rốt cuộc đi làm cái gì, được không? Con mỗi ngày lo lắng hãi hùng, con thật sự không thể hiểu, con không cầu bà nói ra thân phận của hắn, chỉ cần nói cho con hắn đang làm cái gì, hắn là bình an, hắn sống ra sao, bà bà, con van bà!”

“Mạn Mạn nha đầu, ta thật không thể nói a, Tình nhân nhà con rất lợi hại, nếu ta tiết lộ chuyện của hắn, ách, hắn sẽ tra hỏi ta!” Hoa Mai bà bà khổ mặt, “Ta chỉ có thể nói hắn tốt lắm, có rất nhiều người bảo vệ hắn, hắn không có việc gì, con yên tâm đi, hắn nhất định sẽ bình an trở về.”

“Con sao có thể yên tâm đây? Ah... Ah..., hắn là tên bạc tình, hắn ở bên ngoài có phải thích nữ nhân khác hay không, cho nên mới không trở lại... Con còn phải đợi bao lâu a...” Lăng Tuyết Mạn líu ríu khóc ồ lên, khổ sở nằm sấp trên gối.

Hoa Mai bà bà có chút hoảng tay chân, “Mạn Mạn nha đầu, Tình nhân nhà con chắc chắn sẽ không thích người khác, hắn ở nơi đó căn bản đến lòng nữ nhân đều không thấy, hắn có ai để thích a? Nhanh lắm, hắn cũng sắp làm xong việc, con chờ một chút, chờ một chút a!”

“Ah... Ah..., bà bà là cao thủ trong cao thủ giang hồ, sao còn phải tuân theo lệnh tên nam nhân đáng chết đó a, con muốn đá chết hắn, đập chết hắn, mắng chết hắn, xú nam nhân đáng chết, hắn nghĩ hắn là ai, con mới không làm Vương Bảo Xuyên giữ gìn mười tám năm, bà đi nói cho hắn biết, con chờ hắn nhiều nhất một năm, hắn không trở về, con sẽ đi khắp thiên hạ tìm hắn, hoặc là con tái giá nam nhân khác!” Lăng Tuyết Mạn oán hận nện vào giường, nước mắt nước mũi rơi.

“A? Mạn Mạn nha đầu...” Hoa Mai bà bà hết chỗ nói rồi, ngốc trệ nửa ngày nói: “Con không nên nói lời uy hiếp với hắn, miễn cho hắn phân tâm sẽ thật sự gặp chuyện không may, con có xem thư hay không? Sau khi xem cũng viết một phong cho hắn đi, người hắn phái tới vẫn nhận thư kia.”

“Hả? Hắn bảo con viết hồi âm cho hắn?” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy kích động ngồi dậy, tính toán nói: “Con không nghe lời hắn, hắn không thích Tam Vương gia, con cố tình đi chơi cùng Tam Vương gia, bà bà, không phải bà nói cho hắn biết chuyện này chứ?”

“Đúng vậy, ta nói.” Hoa Mai bà bà xin lỗi, cười mỉa nói: “Ta nói sự thật cho Tình nhân nhà con.”

“Hừ, trách không được! Dâm tặc đáng chết nhất định là sợ con yêu tình mới, mới viết thư trấn an con.” Lăng Tuyết Mạn hừ cái mũi, nhận thư từ tay Hoa Mai bà bà, mở ra quét mắt một lần như cười ngựa xem hoa, lập tức đen mặt, nha, đều là chữ phồn thể, nàng có thể đọc sao?

Có quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, Lăng Tuyết Mạn đưa thư vào tay Hoa Mai bà bà, buồn bực nói: “Bà bà, bà đọc cho con nghe đi.”

“A? Nha đầu con không tự đọc sao? Ngộ nhớ Hàn... tiểu tử kia viết cái gì linh tinh, bà lão ta sao có thể nói ra?” Hoa Mai bà bà cũng co rút, cầm thư cũng không dám trộm liếc mắt.

Lăng Tuyết Mạn đen mặt, trừng mắt nhìn lá thư nói: “Làm cái gì a? Viết được mỗi phong thư, còn viết chữ con không biết, có ý tứ gì đây!”

“Nha đầu con không biết chữ?” Hoa Mai bà bà trợn tròn mắt.

“Con biết không nhiều lắm, ách, con biết nó, nhưng nó không biết con.” Lăng Tuyết Mạn xấu hổ đỏ mặt.

Hoa Mai bà bà nghe, đầu óc choáng váng, “Được rồi, ta đọc, ta đọc cho con nghe.” Dứt lời, hắng giọng một cái, đề nặng cổ họng thì thầm: “Mạn Mạn, gặp chữ như gặp mặt. Ta biết, rồi nàng đi lâu như vậy, nàng khẳng định đang trách ta, ta cũng nhớ, nghĩ đến nàng, tuy nhiên, tình thế bức bách, hy vọng nàng có thể giữ vững lời thề của chúng ta, nhẫn nại chờ đợi ta trở về.”

“Mạn Mạn, ta mặc dù ở ngoài, lại vẫn đối với nàng rõ như lòng bàn tay, biết nàng không chăm sóc tốt bản thân mình, lòng ta đau như vậy, nàng không phải đã đáp ứng ta, sẽ thông suốt chờ ta sao? Ta không muốn nhìn thấy Mạn Mạn như một cái xác không hồn, ta thích nàng khoái hoạt, tràn ngập sức sống nàng, không để cho ta lo lắng được chứ?”

“Mạn Mạn, ta... cái gì cái gì nàng, được cái gì cái gì, Mạn Mạn, ta vẫn là câu nói kia, chờ ta, ta sẽ cho nàng một ngôi nhà hoàn chỉnh...”

“Đợi một chút!” Lăng Tuyết Mạn ngắt lời, “Bà bà, bà cũng không biết chữ? Cái gì cái gì nàg, là có ý gì?”

305. Chương 306

“Khụ khụ! Chính là cái gì cái gì thôi!” Gò má Hoa Mai bà bà đỏ bừng, miệng muốn nói thật xin lỗi.

Lăng Tuyết Mạn hồ nghi nói: “Bà bà, rốt cuộc là cái gì a? Con không hiểu.”

“Ây da, nha đầu, tự con ngẫm lại thôi, đó là lời không thể nói ra, con bảo bà bà làm sao đọc cho con chứ?” Hoa Mai bà bà càng thêm buồn bực, Hàn tiểu tử này, viết cái gì không viết, làm chi trắng ra như vậy chứ?

“Ách, rốt cuộc là cái gì vậy?” Lăng Tuyết Mạn cau mày nói: “Thôi, bà tiếp tục đọc, đọc xong tự con suy nghĩ một chút.”

“Khụ khụ, ta đọc tiếp đây.” Hoa Mai bà bà lại hắng giọng, thì thầm: “Mạn Mạn, nhớ kỹ, nàg là phu nhân của ta, không cho nàg thân cận cùng mấy Vương gia khác, ta không gặp nàg, giống như là một loại dày vò bản thân, nàg còn như vậy, bảo ta làm sao chịu nổi? Mạn Mạn, còn có một việc, tuyệt đối không cho phép Mạc Ly Hiên lại hôn nàg, nếu không, cẩn thận ta phé đi Hiên nhi của nàg! Nghe chưa? Tình nhân của nàg cực độ mất hứng!”

“Nam nhân đáng chết, lại uy hiếp ta!” Lăng Tuyết Mạn xiết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, đầm xuống giường, răng nghiến ken két, “Viết có mỗi phong thư, còn dám giáo huấn con!”

“Khụ khụ, chờ ta đọc xong, con hãy phát hỏa a.” Hoa Mai bà bà xấu hổ, nha đầu kia thật đúng là lợi hại, cũng dám bắt kính đối với Hàn tiểu tử!

“Bà bà, tiếp tục!” Lăng Tuyết Mạn đen mặt nói.

“Mạn Mạn, bảo trọng chính mình, phải nhớ kỹ lời đại phu đặc, sớm ngày điều trị thân thể, phải nghe lời Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nưg, không thể tùy hứng, không thể lơ là bản thân mình. Nhớ kỹ, Tình nhân vĩnh viễn cái gì cái gì nàg, nếu ta trở về nhìn không thấy nàg vui vẻ, ta sẽ tức giận không đến gặp nàg, nàg biết, ta luôn luôn nói là làm.”

“Mạn Mạn, rất muốn cái gì cái gì nàg, rất muốn...” Mặt Hoa Mai bà bà đỏ giống tôm nấu chín, đọc nhanh cho xong chuyện, “Ta chờ nàg hồi âm. Xong, xong rồi.”

“Xong rồi?” Lăng Tuyết Mạn nhú mày, cầm lá thư trên tay Hoa Mai bà bà, hồ nghi nói: “Bà bà làm sao vậy? Nóng rần lên sao? Sao mặt đỏ như vậy?”

“Khụ khụ, bị Tình nhân nhà con gây ra đó!” Hoa Mai bà bà buồn bực không thôi.

Lăng Tuyết Mạn thật buồn bực, “Bà bà, đọc kỹ một chút đi, con chưa hiểu đâu!”

“Chính con tự đọc đi, xong nhanh viết hồi âm, ta giao cho người đưa thư.” Hoa Mai bà bà nhú mi, từ trên giường đi xuống, cũng nói: “Ta đi một lát lại đây lấy.”

“Haiz, bà bà, con... con viết chữ thật là khó xem a, hơn nữa, hơn nữa có nhiều chữ không biết viết.” Lăng Tuyết Mạn chìa giấy viết thư, một khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, nàg viết chữ bằng bút lông sẽ giống như bò đá, một trang giấy chỉ có thể viết mấy chữ, viết một phong thư, đoán chừng phải mấy trăm trang.

Hoa Mai bà bà nghe vậy liền thối má, “Mạn Mạn nha đầu, con xuất thân từ nhà quan lại, cư nhiên không biết chữ?”

“Ách, cái này nói thì dài dòng, bởi vì... Bởi vì con tương đối ham chơi, không có chăm chỉ đọc sách, ách, dù sao con cứ như vậy.” Lăng Tuyết Mạn lấp bắp nói, chột dạ ứa ra mồ hôi lạnh, may mắn không có nghe nói ‘Lăng Tuyết Mạn’ là tài nữ gì, nàg thật ra có tài học, đầu gì cũng là sinh viên, nhưng không phải người nơi này! Đến chữ cũng không thể viết, không thể đọc.

Hoa Mai bà bà buồn bực lắc đầu, lại vòng trở lại, cau mày nói: “Vậy được, con đọc ta viết thay.”

“Hi hi, được, cảm ơn bà bà. Ngày mai con bắt đầu học viết chữ, lần sau chính con hồi âm cho hần.” Lăng Tuyết Mạn cười sáng sủa, cúi đầu nghiêm cẩn nghiên cứu ‘cái gì cái gì’ kia rốt cuộc là cái gì.

Nghiên cứu từng chữ từng chữ, mặt Lăng Tuyết Mạn đen như than, “Bà bà, Tình nhân thật vất vả mới nói yêu con, cứ nhiên bị bà coi thường! Rất không tượng nghĩa rồi! Còn có a, ở dưới hần nói, nói hần... Ách, cái này đừng nói...”

Khụ khụ, một câu cuối cùng kia ‘Rất muốn hôn nàng, rất muốn ôm nàng, rất muốn...’ Lăng Tuyết Mạn cũng đỏ mặt, việc hai người bọn họ người thân mật, bị Hoa Mai bà bà nhìn đến, thật sự là quần không đất dung thân!

“Mạn Mạn nha đầu, bà bà không đọc là đúng rồi phải không? Lời buồn nôn như vậy, bà bà đọc không ra.” Hoa Mai bà bà ngồi xuống trước bàn, mở giấy Tuyên Thành ra, đem bút lông thấm mực, nói: “Muốn viết cái gì?”

“A, để con suy nghĩ.” Lăng Tuyết Mạn ngồi xếp bằng tại mép giường, vừa nghĩ vừa nói: “Tình nhân, thư của chàng ta nhận được, ta...”

“Nô tì thỉnh an tiểu Vương gia! Thỉnh an các vị Vương gia!” Ngoài trống đột nhiên vang lên tiếng Xuân Đường thỉnh an cực kỳ lớn, Lăng Tuyết Mạn im bật, Hoa Mai bà bà nhú mày, nhanh chóng túm lấy thư từ trong tay Lăng Tuyết Mạn, tay vận nội lực, lá thư hóa thành bột phấn, sau đó nháy mắt hướng Lăng Tuyết Mạn, đứng bên cạnh bàn quỳ xuống, cúi đầu thấp xuống.

“Sao không ở bên trong hầu hạ? Đứng bên ngoài làm cái gì?” Mạc Kỳ Minh lạnh mặt, ánh mắt lợi hại quét ở trên mặt Xuân Đường, sau đó dời về phía ánh nến lay động bên trong.

“Hồi Tam Vương gia, Vương phi đang luyện chữ, sợ nô tì quấy rầy ngài ấy, nô tì liền ở bên ngoài.” Xuân Đường không nhanh không chậm nói, tiếng nói vẫn to như trước.

Bên trong, Lăng Tuyết Mạn vội cầm bút lông, viết lung tung mấy chữ ở trên giấy Tuyên Thành, sau đó ra vẻ tức giận nhú mày hô: “Ai lại ầm ĩ ta?”

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên trả lời một tiếng, dẫn đầu đi vào, cười nói: “Mẫu thân, con đưa thức ăn ngon đến cho ngài đây.”

Hoa Mai bà bà dịch dung thành Từ ma ma cúi cúi đầu đối với Mạc Ly Hiên, Mạc Ly Hiên kỳ quái nói: “Mẫu thân, ngài không cho Xuân Đường nhiều ngài, nhưng Từ ma ma lại ở đây.”

Lăng Tuyết Mạn vừa định nói chuyện, ba người Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Dục đã đi đến, phía sau còn hai tiểu thái giám đi theo, bưng hai cái khay.

Mắt Mạc Kỳ Minh lợi hại như chim ưng quét mắt bên trong một lần, cuối cùng lướt qua Lăng Tuyết Mạn ngừng ở trên mặt ‘Từ ma ma’, ý vị thâm trường nói: “Ma ma này nhìn lạ mặt a, sao ở đây? Thấy chủ tử cũng không thỉnh an sao?”

Nghe vậy, ‘Từ ma ma’ âm thầm cắn chặt răng, muốn quỳ gối quỳ xuống, lại nghe đến “Bốp!” một tiếng, Lăng Tuyết Mạn quăng bút lông, đi ra khỏi bàn, đứng ở trước mặt Mạc Kỳ Minh, tức giận cau mày nói: “Tam Vương gia ngài có ý tứ gì? Từ ma ma cảm điếc, ngài bảo bà ấy làm sao mở miệng? Bà ấy là do phụ hoàng điều đến giúp đỡ Xuân Đường Thu Nguyệt chiếu cố ta, bà ấy không thỉnh an, là ta quy định, người ta là người tàn tật, các ngài thông cảm chút được không? Động một chút là chủ tử, hừ, khinh bỉ các ngài!”

“Tuyết Mạn, ta chỉ nói một câu, nàng đã trách một hồi, còn khinh bỉ ta?” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Minh xanh xao, trừng mắt ‘Từ ma ma’ một cái, trách mắng nhỏ: “Cũng tại lỗi của nô tài người, hại bốn vương bị nàng mắng, cút ra ngoài!”

306. Chương 307

‘Từ ma ma’ quả muốn một chưởng vỗ chết Mạc Kỳ Minh, nhưng giờ phút bà này chỉ có thể nhìn, liền gật đầu, cất bước tính đi ra ngoài -

“Để sau!”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một đến từ Lăng Tuyết Mạn, một đến từ Mạc Kỳ Minh.

Lăng Tuyết Mạn nín chặt mi, nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, “Tam Vương gia?”

“Ngẩng đầu lên, cho bốn vương nhìn một cái!” Mạc Kỳ Minh không đáp Lăng Tuyết Mạn, trầm giọng nói.

‘Từ ma ma’ chậm rãi ngước mắt, nâng lên một cái, lại lập tức cúi đầu xuống, khoa tay múa chân, ai cũng xem không hiểu bà đang nói cái gì.

“Lớn mật!” Mạc Kỳ Minh trợn mắt trừng mắt, “Bốn vương còn chưa thấy rõ ràng, lại ngẩng đầu lên!”

“Này! Tam Vương gia ngài làm gì vậy? Đây là nô tài của ta, ngài trách bà vô lễ sao? Tốt lắm, nô tài phạm lỗi, là chủ tử ta không dạy tốt, ngài muốn phạt ta thế nào? Là muốn ta quỳ xuống bồi tội sao?” Lăng Tuyết Mạn vừa nóng vừa giận, không khỏi rống lớn.

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Dục chịu không nổi, kích động nói: “Tam ca, Mạn Mạn luôn luôn thương tiếc nô tài, thời gian này Nhã Phi nói thân thể nàng không tốt, ca không cần kích thích nàng được chứ?”

“Đúng vậy, Tam ca, từ đầu năm tới giờ, cảm xúc của Mạn Mạn luôn luôn không tốt, chúng ta đều ở đây tận lực làm nàng vui vẻ, chớ có chọc tức nàng, lấy quả hỏa long này đến không phải là cho nàng ném một chút, tâm tình vui vẻ sao?” Mạc Kỳ Lâm cười nhẹ lườm Lăng Tuyết Mạn một cái, lại nhìn Mạc Kỳ Minh, dứt lời, hướng hai thái giám kia nói: “Còn không dâng lên!”

“Vâng!”

Khay đặt trên bàn, Lăng Tuyết Mạn cũng đang oán ghét liếc mắt Mạc Kỳ Minh, sau đó phất tay áo qua, chỉ nghe ‘cạch’ một tiếng, mấy quả hỏa long trên khay đều bị hất rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy!

“Không ăn!”

Lăng Tuyết Mạn thở phì phò quát: “Ta sống hay chết, không cần các ngài quản! Đều đi ra ngoài, đi ra ngoài a!”

“Mẫu thân!”

Mạc Ly Hiên đau lòng không thôi, nhào qua nắm giữ tay Lăng Tuyết Mạn run rẩy, vội vàng nói: “Mẫu thân, không nên tức giận, không nên tức giận, Tam hoàng thúc chỉ là, chỉ là vui đùa, vừa rồi từ phương nam đưa đến cống phẩm quả hỏa long, Hoàng gia gia bảo mọi người đều ném thử, thấy phòng mẫu thân vẫn sáng đèn chưa nghỉ, các hoàng thúc liền cùng nhau lại đây thăm một chút.”

Nói xong, Mạc Ly Hiên lại vội nói với Mạc Kỳ Minh: “Tam hoàng thúc, đây là Từ ma ma, vốn từng hầu hạ hoàng nãi nãi, bởi vì cảm điếc nên hoàng nãi nãi không cho bà ấy làm gì việc nặng, ở nội cung làm chút việc thêu thùa, lúc này đi ra, hoàng nãi nãi dẫn theo đến thưởng ấu thân, bảo Từ ma ma về sau ở Tứ Vương phủ hầu hạ mẫu thân, Hiên nhi cũng biết. Về phần quy củ, mẫu thân muốn hạ nhân ra sao, đều là mẫu thân định đoạt, Hiên nhi chưa bao giờ quản, chỉ cần các ngài có thể làm ấu thân vui vẻ là được rồi, hoàng thúc, thúc cũng là hi vọng mẫu thân vui vẻ, phải không?”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh phức tạp nhìn Mạc Ly Hiên, nhìn Lăng Tuyết Mạn, những lời này của Mạc Ly Hiên, đã trấn an Lăng Tuyết Mạn, lại không đắc tội hẳn, còn dùng một câu cuối cùng làm cho hẳn chịu thua!

Nhìn Lăng Tuyết Mạn tức giận, Mạc Kỳ Minh liếc về ‘Từ ma ma’ vẫn cúi đầu, vẫn cảm thấy, có chút quỷ dị, vì một nô tài, lại như vậy sốt ruột, có... hơi quá đáng hay không?

Nhưng chuyện tình quá đáng hơn còn ở phía sau, không đợi Mạc Kỳ Minh mở miệng nói một câu, Lăng Tuyết Mạn liền cầm bút lông ném về phía Mạc Kỳ Minh, miệng còn mắng: “Mạc Kỳ Minh, ta không muốn nhìn ngài nữa!”

Rống xong, kéo ‘Từ ma ma’, “Đi, chúng ta đi gặp phụ hoàng, ta không cần bà hầu hạ, xin phụ hoàng chuẩn cho bà hồi cung đi, đỡ phải ở lại chỗ này để cho người khác nhìn chường mắt!”

Xuân Đường vội vàng nhắc màn lên, Lăng Tuyết Mạn nắm tay ‘Từ ma ma’ lướt qua Mạc Kỳ Minh bước đi ra ngoài.

“Haiz, Mạn Mạn -”

“Mẫu thân -”

Mấy người còn lại vội hô muốn đuổi theo, nhưng Lăng Tuyết Mạn không thèm để ý, bọn họ không dám đi theo, chỉ có thể không ngừng thở dài tại chỗ.

“Tam ca, ca cũng biết Mạn Mạn cáu kỉnh, bắt quá một cái nô tài mà thôi, chỉ cần là nô tài nàng thích, thì không cần so đo!” Mạc Kỳ Dục vừa nóng vừa giận, liếc Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Lâm theo dõi bóng lưng ‘Từ ma ma’, lại nhìn Mạc Kỳ Minh, trong mắt hiện lên một chút thâm thúy.

Mạc Ly Hiên cúi đầu, trong tiếng nói mang theo một chút khóc nức nở, “Mẫu thân gần đây luôn mơ thấy phụ vương, ngài một người cô đơn, tâm tình thường xuyên không tốt, thời gian này rất dễ cáu kỉnh... Hơn nữa thân mình cũng mới điều trị tốt lên chút ít, bây giờ lại thật không tốt...”

Trong mắt Mạc Kỳ Minh lóe ra tia giảo hoạt, không dấu vết hỏi: “Mẫu thân con mơ thấy Tứ phụ vương của con sao? Mơ thấy gì?”

“Không biết mơ thấy cái gì, mẫu thân nói ngài là quả phụ, nhìn nữ nhân khác đều có phu quân, ngài thật hâm mộ...” Mạc Ly Hiên nói thật nhỏ, nâng tay lau mắt một cái.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Lâm chấn động, lại nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, đau lòng, nếu nàng nguyện ý, hẳn liền chờ nàng giữ đạo hiếu ba năm, sau đó mở miệng với phụ hoàng, chính là không biết, nàng, có thể có một phần thích hẳn không?

Mạc Kỳ Dục mím môi, cũng không mở miệng, trong mắt đau xót.

Mạc Kỳ Minh nắm tay thật chặt, tâm tư vốn đặt ở chuyện tên gian phu của nàng, giờ phút này cũng rối loạn, nhưng nhìn nô tài kia tiêu sái, bộ dáng như không biết võ công, gian phu của nàng võ công cũng không thấp, dáng người cũng cao hơn nô tài kia rất nhiều, nhất định không phải gian phu kia dịch dung, mà nàng, muốn một phu quân sao? Muốn ai?

Xa xa, Lăng Tuyết Mạn tránh khỏi mấy tầm mắt phía sau, mới nhanh chóng nói nhỏ, “Bà bà, con báo cho Hoàng Hậu, bà nhanh rời đi, còn hồi âm thì viết là con sẽ nghe hẳn lời nói, con nghĩ nhớ hẳn, thương hẳn, mong hẳn sớm ngày trở về.”

“Không được, ta vừa đi, ngộ nhờ con gặp nguy hiểm thì làm sao?” Hoa Mai bà bà lắc đầu nói.

Lăng Tuyết Mạn cũng lắc đầu, “Không có chuyện gì, con sẽ không để cho bên cạnh mình không có ai, võ công của Tam Vương gia, Ngũ Vương gia bọn họ đều tốt lắm, con gần bọn họ một chút, hoặc là con ở bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, thích khách sẽ không dám tới.”

“Mạn...” Hoa Mai bà bà muốn nói, lại đột nhiên nghĩ đến, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, Mạc Kỳ Minh ở dưới mí mắt Hoàng đế, Mạn Mạn lại ở cùng bọn họ, hẳn sẽ không dám có hành động đi? Hơn nữa, nhìn tình cảm của hẳn đối với Mạn Mạn, chắc là sẽ không thương tổn nàng, mà bà lại lưu lại, sợ là sẽ bị Mạc Kỳ Minh âm thầm phái người đối phó bà! “Được, con phải cẩn thận, nhất định không được ở một mình, ít nhất làm cho Xuân Đường Thu Nguyệt đi theo, còn có công chúa đi theo, biết không?” Hoa Mai bà bà gật đầu, dặn dò. “Vâng. Bà bà cũng cẩn thận.” Lăng Tuyết Mạn nói xong, liền đưa Hoa Mai bà bà đến chỗ của Hoàng thượng

307. Chương 308

Lăng Tuyết Mạn tự mình đưa Hoa Mai bà bà đi, không cho Mạc Kỳ Minh cơ hội chạm vào Hoa Mai bà bà. Thông thả bước chân chậm rãi trở về, mắt thấy sắp đến lều của nàng, lại toát ra một người ngăn trở đường đi của nàng!

Lăng Tuyết Mạn chậm rãi ngẩng lên, nương theo ánh trăng nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt, nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị, nàng nhếch môi đỏ mọng, im lặng không nói.

“Đi theo ta!”

Người đến vừa nói dứt, xoay người đi đến một chỗ khác, Lăng Tuyết Mạn liếc qua, đó là con đường nhỏ thông hướng dòng suối. Không thèm để ý đến hắn, cứ tiếp tục đi theo đường cũ của nàng.

Nghe không đến tiếng bước chân đi theo, trên gương mặt lạnh lùng của nam nhân dấy lên một tia giận dữ, xoay người trở về giữ cổ tay Lăng Tuyết Mạn, đè nén tức giận nói nhỏ: “Lời của ta nàng không nghe thấy phải không?”

“Tam Vương gia xin tự trọng!” Lăng Tuyết Mạn thờ ơ, lạnh lùng nhìn hắn, cười châm chọc, “Chẳng lẽ Tam Vương gia uy nghiêm bị khiêu khích, trong lòng không thoải mái, thật muốn Tuyết Mạn quỳ xuống thỉnh tội sao?”

“Tuyết Mạn, không nên nói chuyện với ta như vậy, ta có việc hỏi nàng, nàng đi theo ta được không?” Mạc Kỳ Minh cực lực ẩn nhẫn, mềm giọng.

“Không đi! Ta không phải nô tài của ngài, ta có quyền tự do, còn nữa, có phải Tam Vương gia nên gọi ta một tiếng Tứ Vương phi mới thích hợp không?” Lăng Tuyết Mạn còn đang tức giận, ở chỗ nàng hắn không tha Hoa Mai bà bà, nàng thật sợ bị mấy người thông minh lanh lợi bọn họ nhìn ra Hoa Mai bà bà là dịch dung, nàng đem toàn bộ tức giận xả trên người Mạc Kỳ Minh, mà nàng căn bản không biết, những người khác không có việc gì, chỉ có Mạc Kỳ Minh mới là nguy hiểm nhất!

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh phẫn nộ, cắn răng nói: “Ta liền gọi tên nàng, nàng muốn như thế nào? Ngủ đi gọi, Tiểu Thất gọi, nhị ca cũng gọi, ta gọi không được sao?”

“Hiện tại ta tức giận, không thích ngài gọi tên ta!” Lăng Tuyết Mạn ra sức rống một tiếng, vung tay Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh sợ nàng kêu lớn sẽ khiến Ngự Lâm quân lại đây, truyền đến trong tai Hoàng Thượng, vội vươn tay che miệng Lăng Tuyết Mạn, áp tiếng nói thấp hơn: “Ta cũng sẽ không ăn nàng, cùng nàng nói mấy câu, nàng còn tức giận, ta xin lỗi nàng, được không?”

“Không được! Hiện tại ta thật chán ghét ngài, ta muốn trở về ngủ.” Lăng Tuyết Mạn dùng tay vịn bụng tay Mạc Kỳ Minh ra, lại thừa cơ cắn ngón tay hắn một ngụm, mới cao giọng nói.

Mạc Kỳ Minh nhíu mày thật sâu, tay giữ tay Lăng Tuyết Mạn vẫn chưa nói ra, nâng ngón tay bị cắn lên nhìn thoáng qua, lại nhìn quanh bốn phía một cái, nói nhỏ đầy ẩn ý: “Ta gần ba mươi tuổi, còn chưa có người dám cắn ta, nhất là nữ nhân, Mạn Mạn, nàng phải phụ trách ta.”

“Hỏi? Ai phụ trách ngài? Ta còn phải nhờ vào Hiện nhi nuôi sống, ngài cũng không phải không có tiền nuôi mình.” Đầu óc Lăng Tuyết Mạn lại chậm nửa nhịp, nói tiếp, “Buông ta ra, ngài nắm đau ta!”

Mạc Kỳ Minh tức hộc máu, khuôn mặt tuần tú bên xanh bên tím, cắn răng nói: “Vậy nàng đi theo ta, ta liền buông nàng ra.”

“Vậy không cho phép ngài hung dữ với ta nữa!” Lăng Tuyết Mạn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hung hăng nói điều kiện, vừa vặn, nàng cũng có sự tình muốn hỏi hắn.

“Bỏ vương mới không thèm hung dữ với nàng.” Mạc Kỳ Minh đen mặt bỏ lại một câu, buông lỏng tay, sau đó xoay người bước đến bên dòng suối nhỏ, Lăng Tuyết Mạn hừ hừ cái mũi, theo ở phía sau, một đường

hai người đều không nói chuyện, chỉ yên tĩnh đi, Mạc Kỳ Minh tránh Ngự Lâm quân tuần tra, đi thẳng đến một chỗ bằng phẳng mới dừng lại.

Ánh trăng sáng ngời, chiếu lên trên người, quăng xuống cái bóng thật dài.

Cơn giận của Lăng Tuyết Mạn còn chưa tiêu, nhìn bóng Mạc Kỳ Minh, đạp lên một cước, Mạc Kỳ Minh kinh ngạc một chút, tiện đà hiểu được, trừng mắt, “Nàng làm cái gì?”

“Không có làm cái gì, tìm thú vui mà thôi.” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, hai tay ôm ngực, nghiêng đầu nói: “Nói đi, muốn hỏi ta sự tình gì?”

“Mạn Mạn, nàng...” Mạc Kỳ Minh đột nhiên không biết nên nói như thế nào, vốn chuẩn bị một bụng lời muốn hỏi nàng, lúc này mặt đối mặt lại nghẹn đến một chữ cũng không đi ra, nhìn đôi mắt trong veo của Lăng Tuyết Mạn, dừng thật lâu, thẳng đến Lăng Tuyết Mạn hết kiên nhẫn chờ đợi tính mở miệng thúc dục hẳn, mới nhẹ nhàng, lại cực nghiêm túc hỏi: “Mạn Mạn, nàng, có thích nam nhân hay không?”

“Hả?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, kinh ngạc nhìn mặt Mạc Kỳ Minh, trên gương mặt này không có lạnh lùng của ngày thường, cũng không có vẻ tươi cười, phẳng phất là dè dặt cẩn trọng, sao hẳn hỏi vấn đề như vậy? Lăng Tuyết Mạn theo bản năng mấp máy cánh môi, nhỏ giọng nói: “Ngài, ngài hỏi cái này làm gì?”

“Ta muốn biết, muốn nghe chính miệng nàng nói cho ta.” Mạc Kỳ Minh bướng bỉnh nói.

Lăng Tuyết Mạn buông mắt xuống, không tự chủ lui về sau một bước, gian nan nhẹ nói: “Không, không có.”

“Thật sự sao?” Đồng tử của Mạc Kỳ Minh bỗng dưng co rút nhanh, theo dõi Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt hơn vài phần sắc bén, chậm rãi nói: “Ta không tin!”

“Vì sao không tin? Ta có thể thích ai? Ta là một quả phi, ngoại trừ thủ tiết chuo phu quân, ta còn dám thích ai?” Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu nhìn thẳng Mạc Kỳ Minh, bình tĩnh hỏi ngược lại.

Bàn tay to Mạc Kỳ Minh căng thẳng hơi siết lại, bước tới gần một bước, “Ta chính là không tin! Tâm một người có thể bị thân phận ràng buộc sao? Nàng dám chỉ lên trời thề, nói tâm nàng không có tạp niệm, chưa làm ra một chút chuyện nào thực xin lỗi Tứ đệ sao?”

Thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, kinh ngạc nhìn hẳn, thì thào hỏi: “Tại sao muốn ép ta thề? Chuyện của ta liên quan gì tới ngài?”

“Tại sao không có vấn đề gì?” Ngực Mạc Kỳ Minh căng lợi hại, không khống chế được cảm xúc gầm nhẹ: “Hết thấy của nàng đều có quan hệ với ta, nói cho ta, nam nhân nàng thích là người nào?”

“Ta... Ta không biết!” Tim Lăng Tuyết Mạn đập lợi hại, trên trán đổ mồ hôi lạnh, Mạc Kỳ Minh thường hay hỏi nàng một ít vấn đề kỳ quái, mỗi lúc như vậy, hẳn liền làm cho người ta có cảm giác áp bách trầm trọng, làm như đã nhìn thấu tất cả của nàng, khiến cho nàng không chỗ nào che giấu.

“Không cho nàng lảng tránh lời của ta! Mạn Mạn, nói cho ta được không? Ta thật sự, thật sự muốn biết, nam nhân kia là ai? Cũng muốn biết, ta so với nam nhân kia kém đến nỗi nào, làm cho trong lòng nàng chỉ có hẳn, mà nhìn không tới người khác!” Mạc Kỳ Minh giữa hai tay trên vai Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt nóng rực thoáng hiện nhiều điểm u tối.

Lăng Tuyết Mạn lại kinh ngạc thật sâu, đầu óc trống rỗng, nàng bật thốt lên hỏi: “Ngài, ngài tại sao lại muốn so với hẳn?”

“Hẳn? Hẳn là ai vậy?” Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng nhíu mày, trong tiếng nói mềm nhẹ mang theo vài phần mỉa hoặc, “Nhất định phải so sánh, dễ dàng tha thứ cho nàng như thế, là vì, ta cùng Nhị ca có tâm tư.”

308. Chương 309

“Cái gì, cái gì?”

Lăng Tuyết Mạn lại khiếp sợ, hai chân không khỏi mềm nhũn một chút, Mạc Kỳ Minh thuận thế ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu như nước, nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, nếu không phải thích nàng, làm sao ta phải ăn nói khép nép giải thích với nàng? Lại làm sao tha cho nàng dám gào to rống lớn với ta, muốn như thế nào liền như vậy sao?”

Đầu óc Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn trống rỗng, bên tai bởi hơi thở nóng rực của Mạc Kỳ Minh phun vào mà đỏ bừng một mảnh, hô hấp hỗn loạn, tim đập tăng lên, bàn tay to của hắn ôm thật chặt nàng, khiến cho cảm nàng tựa vào trong ngực rộng lớn của hắn, cũng có thể nghe rõ được tiếng tim hắn đập.

“Mạn Mạn, nói cho ta, nam nhân kia là ai được chứ? Ta chỉ là muốn biết mà thôi, không có ý gì khác, lại càng sẽ không nói cho phụ hoàng phạt nàng, Mạn Mạn...”

Lời nói của Mạc Kỳ Minh mê hoặc như gió xuân thổi ở bên tai Lăng Tuyết Mạn, một tay nâng cằm nàng lên, khiến nàng nhìn hắn, môi hắn liền không thể để lại mong muốn, dán lên cánh môi mềm mại của nàng, xúc cảm lạnh lẽo từ cánh môi truyền đến tứ chi, khiến cho nàng từ trong ngây dại đột nhiên hoàn hồn, trong đầu bùng lên lời nói của hắn, ‘Nam nhân kia là ai?’

Tình nhân... Tình nhân...

Lăng Tuyết Mạn mở to mắt, cảm giác có tội mẫn liệt lập tức xông vào đầu, nàng không biết lấy khí lực ở đâu ra đột nhiên tránh thoát Mạc Kỳ Minh, lại bởi vì đẩy hắn quá mạnh, mà lao đảo lui về sau hai bước đặt mông xuống mặt đất, ngược mắt kinh ngạc lăm lăm: “Ngài... Ngài sao có thể... Có thể hôn ta?”

Sắc mặt Mạc Kỳ Minh tái nhợt một phần, thân mình nhẹ run rẩy, nhìn nàng, không cam lòng thấp giọng chất vấn: “Vì sao đẩy ta ra? Vì sao ta không thể hôn nàng? Đều là bởi vì cái nam nhân nàng thích kia sao? Hắn có cái gì tốt? Vì sao trong mắt trong lòng nàng chỉ có hắn?”

“Không có! Ta không có người trong lòng, không có...” Lăng Tuyết Mạn hoảng loạn lắc đầu, ý muốn bảo vệ Tình nhân áp đảo hết thảy, nàng tuyệt không thể nói ra đi nửa chữ, nàng muốn nam nhân của nàng bình an, chẳng sợ nàng cứ bí mật làm tình nhân của hắn cả đời như vậy, nàng cũng không cần hắn xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

“Nàng gạt ta! Nếu nàng không có thích nam nhân, vậy thì không được từ chối ta, Mạn Mạn, ta có thể cái gì cũng không để ý, chỉ cần nàng nguyện ý thử nhận ta, thích ta, ta sẽ đối với nàng tốt hơn hắn!”

Hai mắt Mạc Kỳ Minh như nổi tơ máu, ánh mắt nóng rực giống như là muốn thiêu đốt Lăng Tuyết Mạn, nhẹ ngồi xổm xuống, đưa tay tới trước mặt nàng, giấu lòng tràn đầy đau, cùng mối hận nàng bị người chiếm đoạt, mềm nhẹ nói: “Đưa tay cho ta, trên đất lạnh.”

“Tam Vương gia, ta, tự ta đứng lên.” Lăng Tuyết Mạn nghiêng mặt, tránh đi tầm mắt Mạc Kỳ Minh, từ dưới đất đứng lên, vốn là muốn mắng chuyện hắn khinh bạc nàng, nhưng thế nào cũng trách móc không ra miệng, chỉ nóng vội nghĩ nên che dấu thế nào, trả lời hắn thế nào, “Tam Vương gia, ta là Vương phi của Tứ Vương gia, nam nhân ta biết chỉ có huynh đệ của phu quân, chính là các ngài, lại chỉ có Liễu Thiếu Bạch, hắn là bạn bè của ta, ta, ta có thể nào thích các ngài? Trước khi phu quân mất có di mệnh, muốn ta thủ tiết cả đời vì hắn, trừ phi ta chết, ta thật không có tạp niệm khác, ngài muốn ta thế cũng có thể, nếu là trong lòng ta có yêu nam nhân, khiến cho ta bị thiên lôi đánh xuống...”

“Mạn Mạn! Không được thề... Đừng bảo là...” Trong lòng Mạc Kỳ Minh thấm lạnh, nàng cũng như đêm hôm đó, thề rằng bản thân mình không tuân theo lời thề gấp báo ứng, cũng muốn bảo hộ nam nhân kia chu toàn, mà hắn, lại cuối cùng luyện tiếc không nở để nàng xảy ra nửa chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần không phải là ý muốn của hắn, hắn không cho phép người khác nhúng chàm nàng, hoặc là ông trời trừng phạt nàng...

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn Mạc Kỳ Minh, nửa ngày nói không ra lời.

Mạc Kỳ Minh xoay người đi, nhìn suối nước róc rách chảy ở dưới ánh trăng, tâm tư bình tĩnh về tới ngày ba tháng ba, bên cạnh khe nước dưới chân núi không tên, hắn ngồi xuống, cả một ngày phiền muộn cùng

bình tĩnh, đôi mắt nhắm lại, khóe mắt lại nhin không được ươn ướt, máu thân, ngài ở trên bầu trời thấy được chưa? Con của ngài cuối cùng vì tình mà khổn, có khả năng bởi một nữ tử mà thua trận hết thấy...

Trong trời đất, lặng im không tiếng động.

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn mở miệng, “Tam Vương gia, ta không biết ngài tại sao muốn hỏi ta nam nhân kia là ai, nhưng, nhưng ta thật sự không có người trong lòng, không biết ngài nói tới ai, ngài, ngài cũng không cần thích ta, ta với ngài là không có khả năng, phụ hoàng sẽ không đáp ứng, hơn nữa, hơn nữa ta cũng chưa từng nghĩ thích ngài, ta... Ta đi về trước.”

Khiếp sợ cùng hoảng loạn, làm Lăng Tuyết Mạn quên mất mục đích nàng tới đây cùng Mạc Kỳ Minh, tiếng nói vừa dứt, liền vội vàng xoay người, mới bước ra hai bước, bên hông lại bị một đôi bàn tay to như thiết gậy gao nhốt chặt, cầm của hắn để ở trên vai nàng, tiếng nói trầm thấp trng mang theo một chút khàn khàn, “Mạn Mạn, không được đi...”

“Tam Vương gia, ngài buông ta ra! Thời gian không còn sớm, chúng ta cô nam quả nữ ở trong này, ngài, ngài còn ôm ta, nếu người ta nhìn đến chúng ta đều không muốn sống rồi!” Lăng Tuyết Mạn càng hoảng, dùng sức giùng giàng, ánh mắt nhìn chung quanh, trong lòng vừa lo vừa mừng, nơi này cách xa, người khác nhìn không tới, nhưng Tam Vương gia lợi hại khác thường, có thể... hay không?

Mạc Kỳ Minh vội vàng nói nhỏ: “Mạn Mạn, chỉ cần nàng không đi, ta sẽ không làm gì nàng, ta, ta chỉ muốn nàng bồi ta.”

“Ngài trước buông ta ra! Không ta sẽ kêu lớn!” Lăng Tuyết Mạn giận dữ, gầm nhẹ.

“Được, ta buông tay, nàng đừng kêu cũng đừng đi.” Mạc Kỳ Minh buông lỏng tay, lui ra một chút, nhìn Lăng Tuyết Mạn không ngừng thở, nhẹ nhàng nói: “Mạn Mạn, nàng biết Mạc tướng quân không?”

“Cái gì? Mạc tướng quân?” Lăng Tuyết Mạn mê mang chớp chớp mắt, ngừng một chút mới có hơi bình tĩnh, “Ngài nói là vị nam chinh đại tướng quân mà phụ hoàng liên tục tán dương kia?”

“Đúng, nàng biết hắn?” Mạc Kỳ Minh gật đầu, âm thầm nắm chặt lòng bàn tay.

Lăng Tuyết Mạn nhíu mày, “Biết chứ, ngày đó đại quân xuất chinh, có nhìn thấy hắn, vóc dáng rất cao, mang mặt nạ, một nam nhân làm cho người ta có cảm giác thần bí.”

“Nàng, chỉ thấy hắn một lần kia sao?” Mạc Kỳ Minh chưa từ bỏ ý định lại hỏi.

“Chẳng lẽ vị tướng quân kia muốn ta thấy hắn lần thứ hai sao?” Lăng Tuyết Mạn mắt liếc Mạc Kỳ Minh, “Ngài hỏi ta chuyện này để làm gì? Ta tại sao ta phải biết hắn?”

Mạc Kỳ Minh khép hờ mắt, theo dõi Lăng Tuyết Mạn một hồi lâu, vui sướng thở dài, “Ha ha, chỉ cần không phải là tốt rồi, ta còn nghĩ rằng nam nhân nàng thích là hắn! Ngày ấy tiễn đưa ở cổng Tuyên Hoa, ta thấy nàng cùng hắn nhìn nhau, một bộ dáng thương tâm,... Ta mới tức giận với nàng, bắt quá -”

“Bắt quá cái gì?” Lăng Tuyết Mạn nghe không được câu tiếp, không khỏi tò mò hỏi.

“Nghe nói chiến sự biên quan gần đây liên tục thất bại, cũng không biết tin tức này là thật hay giả, vị tướng quân kia cũng không biết có thể còn sống trở về không!” Ánh mắt Mạc Kỳ Minh dán chặt ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn, chậm rãi nói.

309. Chương 310

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, kinh ngạc nói: “Thật à? Vậy làm sao bây giờ? Hèn gì mấy ngày nay phụ hoàng cũng không vui vẻ! Nếu đánh không thắng, quân Nam Chiếu có thể đánh tới kinh thành không?”

“Mạn Mạn, nàng không quan tâm sống chết của vị Mạc tướng quân sao?” Mắt Mạc Kỳ Minh sáng như đuốc, trầm giọng hỏi.

“Quan tâm chứ, nghe phụ hoàng nói hần là mãnh tướng của Đại Minh chúng ta, trong quân đội cũng gọi hần là Chiến Thần tướng quân đó! Nếu hần chết trận, Đại Minh sắp gặp họa rồi! Haiz!” Lăng Tuyết Mạn sầm muện đứng lên, nàng cũng không muốn Đại Minh diệt vong, tốt xấu gì nơi này cũng có rất nhiều người quan tâm nàng đó! Còn có Tình nhân, người nhà hần đã ở kinh thành, nếu Nam Chiêu quân thật sự bình Lâm thành hạ, nên làm cái gì bây giờ?

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh trở nên thâm thúy, u ám, theo dõi Lăng Tuyết Mạn, lại chưa nhìn ra một tia biểu tình khác thường trên mặt nàng, trong đôi mắt trong suốt kia ngoại trừ phiến muện, không còn cái khác.

Hồi lâu, một trận gió đêm thổi tới, Lăng Tuyết Mạn run rẩy, nhìn trời sắc mới giật mình, không còn sớm, bèn nói: “Tam Vương gia, ta muốn đi về, chút nữa nha hoàn sẽ tìm ta mất.”

“Mạn Mạn, ta thích nàng là sự thật, không cần trốn tránh ta, được chứ?” Mạc Kỳ Minh đến gần một bước, nhẹ giọng nói.

“Tam Vương gia, thiên hạ nhiều nữ tử mỹ lệ, ngài thích ta làm gì? Ta là em dâu ngài!” Lăng Tuyết Mạn nhú mày, quay người lại liền muốn đi, mới đột nhiên nhớ tới chuyện nàng muốn hỏi, ảo não cắn môi, quay đầu hỏi: “Tam Vương gia, ta quên hỏi ngài, tiết nguyên tiêu đêm đó, ta đi lên xe ngựa của ngài giúp ngài lấy thuốc, về sau đã xảy ra chuyện gì? Đêm đó ngài ở đâu?”

“Hả?” Mạc Kỳ Minh cảm thấy căng thẳng, sau đó mặt không đổi sắc nói: “Nàng biết đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta đang hỏi ngài, ta không biết.” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu.

Mạc Kỳ Minh thở dài, ánh mắt trở nên thâm trầm, “Mạn Mạn, đêm đó quả thật có chuyện phát sinh, nhưng ta giả vờ cho qua, ta không muốn để lộ ra ngoài, luôn âm thầm điều tra. Đêm đó, sau khi chúng ta tách ra, ta cưỡi ngựa về trong phủ, nhưng không thấy xe ngựa trở về, về sau, thủ hạ của ta tìm được xe ngựa ở ngoài thành, phu xe bị giết, ta nghĩ đây là có người có ý định ám sát ta, kết quả phát hiện ta không có ngồi xe ngựa, nên giết phu xe diệt khẩu.”

“Xe ngựa làm sao lại đi đến ngoài thành?” Lăng Tuyết Mạn hồ nghi nói.

“Phu xe có cha nương sống ở ngoài thành, hần biết ta không đi xe ngựa, liền vội vàng lên trở về nhà một chuyến, kết quả, đã mất mạng.” Mạc Kỳ Minh lại thở dài, cảm khái, “Ta có lẽ là đắc tội người giang hồ, người bình thường sao dám ám sát ta?”

Lăng Tuyết Mạn chớp chớp mi, nhớ lại tình hình đêm đó, xem ra Mạc Kỳ Minh căn bản không biết nàng bị người ta dịch dung đánh tráo, lũ người kia muốn ám sát chính là hần, bị nàng cho xui xẻo đụng phải, nam nhân che mặt... Rốt cuộc là ai? Đối với nàng thật hung bạo, lại vẫn chưa thật sự xuống tay, Tình nhân nói người nọ cũng không có cường bạo nàng, cũng là kẻ giang hồ lòng dạ độc ác, sao lại chùn tay với nàng chứ?

Nghĩ mãi không xong, chỉ nghe Mạc Kỳ Minh chậm rãi hỏi: “Mạn Mạn, nàng hỏi chuyện này để làm gì?”

“Không có việc gì, tùy tiện hỏi một chút thôi.” Lăng Tuyết Mạn giật giật khóe miệng, nặn ra một nụ cười, “Tam Vương gia, vậy ngài về sau cẩn thận chút, coi chừng bị người xấu theo dõi. Ta muốn đi về.”

“Được, ta đưa nàng về.” Mạc Kỳ Minh gật đầu.

Lăng Tuyết Mạn vội khoát tay, “Không cần, tự ta trở về, bị người nhìn đến sẽ hiểu lầm.”

“Ta đưa nàng đến phía trước sẽ không tiến tiếp, nàng cho là sẽ đưa nàng đến trong phòng sao?” Mạc Kỳ Minh trừng mắt một cái, đi lên, cũng hướng về Lăng Tuyết Mạn ngay ngốc nói ở phía sau: “Còn không đi theo?”

“A, được.” Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, vội đi theo, nàng chỉ nghĩ đến không thể một mình, miễn cho bị người xấu lại để mất nàng, thế nào cũng không nghĩ tới, người xấu ngay bên cạnh.

Màn đêm thâm trầm, Lăng Tuyết Mạn trở về, Xuân Đường Thu Nguyệt hỏi thăm một chút, xác định nàng không có xảy ra việc gì, cũng không hỏi nữa, hầu hạ nàng rửa mặt, liền nghỉ ngơi.

Mà Mạc Kỳ Minh cũng là một đêm chưa ngủ.

Vào canh ba, Mạc Thanh đưa tới một phong mật thư.

“Chủ tử, biên quan có tin tức sao?”

Mạc Kỳ Minh nhíu mày, trầm thấp nói: “Có, quân đội của Mạc tướng quân bị vây ở Quỷ cốc, Nam Chiếu hiện tại có lợi, Hoàng đế Nam Chiếu lại điều hai mươi vạn đại quân trợ giúp, hiện thời Lôi Việt cùng Mạc tướng quân đều bị vây!”

Ngừng một chút, Mạc Kỳ Minh ngẩng đầu, mắt lạnh như băng, “Còn thu được một tin tức, Mạc tướng quân có một gã phó tướng, gọi là Lâm Mộng Thanh! So với bốn câu ‘song mộc bất thành lâm, song mộc hựu thành không, nhất độ tam sinh thạch, nguyệt chiếu ảnh lai hi’, cũng thật trùng hợp!”

“Cái gì? Ý của chủ tử là, Lâm Mộng Thanh này là người chúng ta luôn tra không ra hành tung?” Mạc Thanh cả kinh nói.

“Rất có khả năng!” Mạc Kỳ Minh nắm chặt tay, một đôi ưng mắt sâu như vực thẳm, lợi như lưỡi dao, hừ lạnh nói: “Phe Lôi Việt đánh cuộc chiến này sắp thất bại rồi, Nam Chiếu bỏ thêm hai mươi vạn đại quân, nếu Đại Minh không phái thêm hai Nguyên soái trợ giuos, toàn quân sợ là bị diệt! Lần này không cần bốn vương dăng số, Hoàng Thượng sẽ tự mình vội vã phái Hạ Tướng quân xuất chinh!”

“Vậy nếu Hạ Tướng quân thắng, vừa vận lập công lớn, chủ tử, đây đối với chúng ta cũng có lợi!” Mạc Thanh vui vô cùng.

“Đương nhiên, nhưng hiện thời danh tiếng của Mạc tướng quân ở trong quân đã cao hơn Lôi Việt, các tướng sĩ tôn sùng hắn, người này lại là ám vệ của hoàng thượng, chỉ trung tâm với Hoàng Thượng, ngày sau nhất định là họa lớn của chúng ta, tính cả tên Lâm Mộng Thanh!” Mạc Kỳ Minh chậm rãi nhẹ thở, “Tuyệt không thể để cho hai người bọn họ còn sống trở lại kinh thành, thà rằng giết lầm một ngàn, cũng không buông tha một người!”

Khuôn mặt Mạc Thanh căng thẳng, ôm quyền nói: “Vâng, chủ tử, nô tài hiểu rõ!”

Khi mặt trời vừa dâng lên đường chân trời, Mạc Ngự Minh liền tỉnh, câu nói đầu tiên liền hỏi: “Lý Đức Hậu, biên quan có tấu chương gửi về chưa?”

“Hồi Hoàng Thượng, còn chưa có, nhưng thu được một phong thư dùng bồ câu đưa tin, là tiểu chủ tử gửi.” Lý Đức Hậu hạ giọng, hướng ra ngoài nhìn mấy lần, từ trong tay áo lấy ra một thư nhỏ, dùng hai tay dâng.

Mạc Ngự Minh vội vàng cầm lấy, mở ra, vừa thấy vui mừng quá đổi, “Thật sự là trời giúp Đại Minh ta a!”

“Hoàng Thượng, tiểu chủ tử không phải là bị vây ở Quỷ cốc sao? Tình hình có chuyển biến?” Lý Đức Hậu kích động vội dề thấp tiếng nói hỏi.

“Ừ.” Mạc Ngự Minh gạt đầu, dề nén kích động nói: “Quỷ cốc có một vị kỳ nhân, đúng là sư đệ mất tích bốn mươi năm của sư phụ Hàn nhi, Hàn nhi nói có người nọ trợ giúp, một khi đại quân xuất cốc, liền cứu Lôi Việt bị vây, kêu trăm vững tin, có thể ngăn Hạ Chi Tín rồi, nó nắm chắc phần thắng.”

“Chúc mừng Hoàng Thượng! Đại Minh có hi vọng thu phục núi sông rồi!” Lý Đức Hậu mừng đến phát khóc.

310. Chương 311

Hai mươi ngày sau.

Mạc Ngự Minh mang theo đại đội người ngựa về kinh.

Trên điện Kim Loan, Mạc Ngự Minh xem xong mật tấu vừa trình lên trong tay, vui vẻ nói: “Các vị ái khanh, biên quan có tin chiến thắng, Mạc tướng quân cùng Lôi Nguyên soái đã được giao vây, hơn nữa đoạt lại được bảy châu, đại quân đang chuẩn bị tấn công hai châu còn lại!”

“Chúc mừng Hoàng Thượng! Trời bảo hộ Đại Minh ta a!”

Quân thần kích động, quỳ gối hô lớn.

Phấn chấn qua đi, Binh bộ tả Thị Lang lại tiến lên một bước chấp tay nói: “Hoàng Thượng, thần thỉnh tấu phái binh trợ giúp Lô Nguyên soái, nghe nói Nam Chiếu hiện tại có bốn mươi vạn binh lực, mà quân ta chỉ có hai mươi vạn, kém phân nửa a!”

“Hoàng Thượng, thần cũng thỉnh tấu, phái Hạ đại tướng quân xuất quân giúp Lô Nguyên soái, sớm ngày toàn thắng, khải hoàn hồi triều!”

“Hoàng Thượng, thần cũng đúng là ý này.”

“Hoàng Thượng...”

“Các khanh an tâm một chút, chớ gấp!” Mạc Ngự Minh khoát tay, mắt quét về phía văn võ bá quan, “Trẫm đều có tính toán, Lô Nguyên soái cùng Mạc tướng quân ăn ý, không cần phái Lô Nguyên soái mang binh đi biên quan, bọn họ dựa vào hai mươi vạn đại quân liền có thể đánh bại quân Nam Chiếu, trẫm dùng người thì không nghi ngờ người. Hiện cần vận chuyển ra biên quan ba mươi vạn gánh lương thảo, Hộ bộ cùng Binh bộ chuẩn bị thỏa đáng trong vòng ba ngày!”

Ánh mắt Mạc Ngự Minh dừng đến trên người năm con đứng hàng đầu, nghiêm túc nói: “Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm nghe chỉ!”

“Có nhi thần!” Mạc Kỳ Lâm bước ra khỏi hàng, tiến lên một bước quỳ xuống.

“Ba ngày sau, người tự mình vận chuyển lương thảo tới biên quan, sau đó theo quân đánh giặc, khi quân toàn thắng, cùng nhau hồi triều!” Mạc Ngự Minh nói.

“Vâng, nhi thần tuân chỉ!” Mạc Kỳ Lâm không có bất kỳ ý kiến gì, quỳ xuống dập đầu.

Trong mắt Mạc Kỳ Minh hiện lên một tia âm u, trong nháy mắt lại khôi phục bình thường, gần như làm người ta không cách nào bắt giữ kịp.

Sau nửa tháng.

Biên quan.

Từ buổi sáng, bầu trời liền có tuyết rơi nhẹ, đến buổi trưa, càng lúc càng lớn, phủ kín trắng xóa toàn bộ doanh trại.

“Sư huynh!” Lâm Mộng Thanh tiến vào, chà xát tay lạnh như băng, nói: “Sư huynh, huynh ở đây làm gì vậy?”

“Xem thư.” Mạc Kỳ Hàn chưa ngẩng đầu, trả lời ngắn gọn.

“A? Sư tẩu gửi thư à?” Ánh mắt Lâm Mộng Thanh sáng lên, đi tới trước mặt, Mạc Kỳ Hàn cũng không kiêng dè đưa thư ra, Lâm Mộng Thanh tò mò nhìn vội, vừa thấy trọn tròn mắt, cầm thư lật qua lật lại, nghi ngờ hỏi: “Sư huynh, chỉ một câu này thôi à? Không còn gì nữa hả?”

“Đúng vậy.” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh gạt đầu.

“Không đúng, sao giống chữ của Hoa Mai bà bà vậy?” Lâm Mộng Thanh cau mày.

Mạc Kỳ Hàn lại gạt đầu, “Chính là Hoa Mai bà bà viết thay.”

“Tình nhân, ta nhớ chàng, nghe lời chàng, yêu chàng, chờ chàng trở về, Mạn Mạn viết.” Lâm Mộng Thanh đọc một lần, trợn trắng, “Vài ngàn dặm đường mang một phong thư, chỉ ghi mỗi một câu à? Sư huynh, Mạn Mạn của huynh thật là bị bò đá rồi!”

“Nguyên nhân ở trong này.” Mạc Kỳ Hàn nói xong lại đưa lên một phong, “Đây là thư của bà bà.”

“Ồ? Còn có nguyên nhân sao?” Lâm Mộng Thanh nghi hoặc tiếp nhận, nhìn kỹ một lần, mày nhíu chặt, “Sư huynh, đệ thấy Mạc Kỳ Minh đã hoài nghi rồi, chắc chắn sẽ không cho chúng ta về kinh thuận lợi.”

“Đó là chắc chắn, lấy phong cách làm việc của hần, thích giết cỏ tận gốc! Về sau phải cẩn thận, đệ cần có ám vệ bên cạnh, coi chừng sát thủ trà trộn vào đây.” Mạc Kỳ Hàn cười khẽ, trong mắt cũng là tất cả ác độc.

“Sư huynh, đệ chủ yếu lo lắng cho huynh, huynh là đối tượng tiêu diệt của hần, vẫn là điều hết ám vệ đến bên cạnh huynh đi, đệ không cần người bảo hộ.” Lâm Mộng Thanh nghiêm túc nói.

“Không được, lưu vài người cho đệ, nếu ta dẫn đệ đi, thì phải đem đệ bình an mang về giao cho Nhã Phi, nếu đệ có chút sơ xuất, lòng ta sao có thể an?” Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, dừng một chút lại nói: “Huống chi, Mạc Kỳ Minh nhất định đã sớm phái người nơi này dò xét, làm sao không biết sự tồn tại của đệ? Lúc trước ta dùng tên của đệ nhiễu loạn hần, khiến hần nghĩ lầm người sau lưng Mạn Mạn là đệ, hần tất sẽ giết đệ, nhưng sẽ không bỏ qua ta, bởi vì cho dù ta không phải người hần suy nghĩ, nhưng ta là người của hoàng thượng, cũng là người trở ngại nghiệp lớn của hần, ta và đệ chỉ sợ đều nằm trong sổ đen của hần rồi!”

“Sư huynh, nói như thế, càng nên điều ám vệ cho huynh, hần giết không nổi của đệ, võ công của đệ trên đời này không mấy người có thể thắng được.” Lâm Mộng Thanh không cho từ chối, nói.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Mộng Thanh, ta không phải cũng giống vậy sao? Đừng nhún nhường, ta không thể chết được, đệ cũng không thể, huynh đệ chúng ta đồng sinh cộng tử!”

“Sư huynh!”

“Tốt lắm, tám ám vệ kia sẽ để lại cho đệ.”

“Tuyết rơi tới khi nào a?” Thiên Cơ lão nhân từ bên ngoài tiến vào, vỗ vỗ bông tuyết dính trên áo, âu sầu nói.

“Sư phụ, nóng vội cũng vô ích, tuyết rơi, giao chiến khó khăn, haiz, cuộc chiến này kéo dài tới năm sau rồi.” Lâm Mộng Thanh giận dữ nói.

Mạc Kỳ Hàn nhìn Thiên Cơ lão nhân, có gần một phút chưa nói một câu, thẳng đến Thiên Cơ lão nhân sợ hãi trong lòng, “Khụ khụ, đồ đệ a, con... con có chuyện gì nói thẳng đi, sư phụ tận lực làm cho con a!”

“Sư phụ, Mộng Thanh, ta nghĩ đến một kế sách, có thể không uống người nào diệt năm vạn binh Nam Chiếu ở Ngọc Sơn!” Hai tròng mắt Mạc Kỳ Hàn sáng rực như sao, vẫy tay, “Đến, chúng ta xem bản đồ, muốn đi vào Ngọc Sơn Quan, chúng ta có ba con đường, mà nguy hiểm nhất là con đường ở giữa, hai bên đường đều là núi tuyết, để đảm bảo chúng ta đạt được mục đích, thì chờ thêm mấy ngày, nếu như trận tuyết này lớn chút nữa, đến lúc đó chúng ta tung tin đồn muốn dẫn binh đi qua nơi này, mà dựa trên tính cách của tướng thủ thành Ngọc Sơn Quan Lưu Túc, tất sẽ mang binh phục kích, sư phụ cùng con chờ ở đỉnh núi trước, chờ bọn hần đến sẽ dùng nội công tạo một trận tuyết lớn!”

“Ồ? Chiêu này hay, dùng nội công làm chắn động tuyết trên đỉnh núi, ha ha, chôn binh Nam Chiếu trong biển tuyết!” Lâm Mộng Thanh hưng phấn giơ ngón cái khen.

Thiên Cơ lão nhân cũng gật đầu, “Hay, đồ đệ, đầu óc con đủ dùng a!”

“Ha ha, con là do nhìn tuyết rơi từ trên người sư phụ tuyết mà nghĩ ra, Ngọc Sơn Quan động tuyết đã rất nhiều năm, tất có thể thành công.” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

“Ha ha, đồ đệ a, con chỉ nhìn tuyết rơi mà nghĩ ra kế, mà không nhớ tới nha đầu Tuyết Mạn của con à? Đó cũng là tuyết a!” Thiên Cơ lão nhân cười lớn trêu ghẹo.

Mạc Kỳ Hàn thu hồi tươi cười bên môi, thở dài, “Nhớ a, làm sao có thể không nhớ? Nằm mộng cũng nhớ, nhưng nhớ cũng là nhớ, ngẫm lại vẫn là hiện thực, mau chóng phá Ngọc Sơn Quan, thu Cẩm Châu cùng Phụng Châu, sau đó phản công Nam Chiếu, đánh tướng địch tề ra quân, đầu hàng Đại Minh ta, sau đó khai hoàn hồi triều, sau đó... mới có thể gặp lại nàng.”

311. Chương 312

Mạc Kỳ Lâm mang lương thảo tới biên quan, đi hơn hai tháng mới đến Cẩm Châu.

Mà lúc này phân, Ngọc Sơn Quan cùng Cẩm Châu đã trả về tay Đại Minh, đất bị mất của Đại Minh chỉ còn lại một huyện Phụng Châu, mà toàn quân trên dưới tinh thần dâng cao, thứ nhất là vì thắng chiến sắp tới, thứ hai là vì bọn họ dưới sự dẫn dắt của Chiến thần tướng quân Mạc Quân Lâm, sáng lập thần thoại chiến trường, có thể nào không kích động?

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế ——”

“Đại Minh vạn tuế vạn vạn tuế ——”

“Đánh bại Nam Chiếu, trả lại núi sông cho đất nước ——”

“Đại Minh tất thắng ——”

Mà đương triều Ngũ vương gia do triều đình phái vận chuyển lương thảo tới chiến trường biên quan, khảo thường tam quân, làm tam quân Đại Minh càng thêm phần chấn, dâng quyết tâm đánh Nam Chiếu!

Đối mặt tam quân, Mạc Kỳ Lâm đứng ở trên cao, trong mắt chói lọi, tận mắt thấy một đội quân tinh nhuệ, tận mắt thấy sĩ khí không người nào địch nổi, cho dù ai đứng ở chỗ này cũng sẽ sôi sục lòng!

“Bổn vương đi biên quan, một là vì góp thêm một phần lực vào thắng lợi cuối cùng của cuộc chiến, hai vì cảm tạ tam quân đầu rơi máu chảy vì giang sơn Đại Minh, Bổn vương thay mặt hoàng thượng, thay mặt triều đình, dân chúng Đại Minh cảm tạ các người!”

Thanh âm của Mạc Kỳ Lâm cao vút xuyên thấu tam quân, dứt lời, chấp tay khom lưng, cúi đầu ba cái thật sâu!

Tam quân nhất thời kích động, cùng nhau quỳ xuống, hô to, “Ngũ vương gia thiên tuế thiên thiên tuế!”

Mạc Kỳ Hàn mặc một bộ giáp bạc đứng ở một bên, gương mặt tuấn tú dưới mặt nạ lộ ra nụ cười vui mừng.

Trở lại trong trường chủ soái, Lôi Việt cùng một đám tướng lĩnh, bao gồm Lâm Mộng Thanh tiến lên làm lễ ra mắt, “Tham kiến Ngũ vương gia!”

“Không cần đa lễ, các tướng xin mau mau đứng lên!” Mạc Kỳ Lâm mỉm cười nói: “Các vị vì Đại Minh lập được công lao, Bổn vương nên hưởng mọi người một xá mới phải!”

“Mặt tướng không dám!” Các tướng lĩnh cùng kêu lên.

Mạc Kỳ Lâm khoát tay, “Các vị, mời ngồi, Bổn vương tuy là Vương gia, nhưng đến trên chiến trường, cũng không muốn câu nệ lễ nghĩa, Bổn vương còn cần học tập Nguyên soái cùng Mạc tướng quân đánh giặc! Đúng rồi, Mạc tướng quân ——” Trong đám người không thấy mặt nạ bạc, Mạc Kỳ Lâm liếc một vòng, ở trong một góc trường thấy được cái vị Chiến thần tướng quân mặt lạnh trong truyền thuyết đang ngồi ở trước bàn nhỏ uống trà nhìn chiến đồ!

Đối với cái vị Mạc Quân Lâm gan lớn vô lễ này, Mạc Kỳ Lâm chỉ hơi nhướn mày, nhân tài phụ hoàng nhìn trúng, thay thiên tử xuất chinh, hẳn tự nhiên không so đo quá nhiều, chỉ là, hẳn đối với người này hứng thú rất lớn, trong thiên hạ, hạ thần dám không đếm xỉa đến hắn như thế, là lần đầu tiên nhìn thấy!

Mà Lôi Việt cùng các tướng lĩnh theo nhìn Mạc Kỳ Lâm, bọn họ đã thành thói quen với vị Mạc tướng quân lãnh ngạo này, mà lại bởi vì cực kỳ sùng bái năng lực của hắn, cho dù Lôi Việt là một nguyên soái cũng không so đo, nhưng bây giờ khi đối mặt với Ngũ vương gia ——

Các tướng lĩnh không khỏi đỏ mặt hơi lạnh giùm Mạc Quân Lâm, Lôi Việt thật khó khăn, không biết nên xử lý tình huống trước mắt như thế nào, hoàng thượng không có cho ông chỉ thị, ông phải làm sao làm đây?

Vậy mà, bất luận bao nhiêu ánh mắt tập trung ở trên mặt Mạc Kỳ Hàn, hắn vẫn thờ ơ, chuyên chú nhìn chiến đồ trong tay, tự hỏi tác chiến với Phụng Châu như thế nào, ly trà trong tay đưa đến khóe miệng, muốn uống mới phát hiện không còn, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Dâng trà!”

Mọi người vẫn còn đang ngây ngốc, Lôi Việt phản ứng kịp, vội nói: “Người tới, dâng trà!”

Nghe được thanh âm Lôi Việt, Mạc Kỳ Hàn cau mày, một kế hoạch to gan hình thành trong đầu, quét mắt một vòng những tướng lãnh theo dõi hắn, ánh mắt rơi vào trên mặt Mạc Kỳ Lâm thì không ngôn ngữ, chỉ gật nhẹ đầu, sau đó chuyển qua trên mặt Lôi Việt, chưa thay đổi tư thế, trầm giọng nói: “Nguyên soái, phải binh trong mười ngày chế tạo 5000 sợi xích sắt dài 1 thước!”

“A? Đây là vì sao?” Lôi Việt nghi ngờ nói.

“Cần cho tác chiến, mặt khác, chọn một vạn binh sĩ dũng mãnh thiện chiến, trước ngực chiến y của bọn họ gắn thêm một mặt gương tròn, phải nhanh!” Mạc Kỳ Hàn nhướng lông mày, trong mắt lóe lên, “Nếu nghiêm chỉnh huấn luyện, cộng thêm thiên thời địa lợi, sắp lấy lại được Phụng Châu!”

Lời vừa nói ra, một đám tướng lãnh, bao gồm Lôi Việt, tất cả đều mừng rỡ như điên, Lôi Việt nói: “Mạc tướng quân inh a! Người tới, lập tức truyền lệnh xuống, làm theo như lời Mạc tướng quân nói, chế tạo xích sắt cùng chiến y, Lâm phó tướng quân, chuyện chọn lựa binh lính do người đảm đương, có vấn đề không?”

“Dạ, Nguyên soái!” Lâm Mộng Thanh chấp tay, trình trọng gật đầu, sau đó ôm quyền hướng Mạc Kỳ Lâm, “Mạt tướng cáo lui!” Liền ra khỏi trướng.

Mạc Kỳ Lâm ngạc nhiên nhìn về phía tướng quân mặt lạnh, thân thể hơi rung động, trong mắt cũng dâng lên kích động mơ hồ, giọng nói của Mạc Quân Lâm —— rất quen thuộc!

Trong đầu suy nghĩ, Mạc Kỳ Lâm đã bước chân ra, dừng lại ở trước bàn nhỏ, vừa chấp tay, đôi môi có chút phát run nói: “Mạc tướng quân!”

Mạc Kỳ Hàn chậm rãi ngừng đầu, nghênh hướng ánh mắt dò xét của Mạc Kỳ Lâm, thản nhiên nói: “Ngũ vương gia có chuyện gì sao?”

Cả bên trong trướng, trừ Lôi Việt, các tướng lãnh còn lại hít một hơi lạnh khí, vị Mạc tướng quân này cũng cuồng ngạo quá mức, con ruột hoàng thượng đứng chấp tay trước hắn, đây là vinh hạnh đặc biệt a, thế nhưng.....

Nhất thời, mọi người lại đổ mồ hôi lạnh, cảm giác nhịp tim mình tăng nhanh!

Mạc Kỳ Lâm không những không tức giận, thái độ càng thêm phức tạp, trong mắt kích động càng sâu, vừa muốn mở miệng, Mạc Kỳ Hàn lại lần nữa buông ánh mắt, chăm chú nhìn vào chiến đồ, cũng là nói chuyện với Lôi Việt, “Nguyên soái, Quân Lâm phải trở về trướng rồi.” Không đợi Lôi Việt trả lời, khép chiến đồ lại, đứng dậy vòng qua Mạc Kỳ Lâm, cũng không thêm nhìn tới phản ứng của các tướng lĩnh, liền đi ra ngoài, bước ra màn một bước, ngừng lại, cũng không quay đầu lại mà nói: “Ngũ vương gia nếu có chuyện nói, hãy đến trong trướng của ta!”

“Được!” Mạc Kỳ Lâm theo sát, con người thâm u nhìn chăm chú vào bóng lưng Mạc Kỳ Hàn, bước theo ra ngoài.

Các tướng lĩnh đều trợn mắt há mồm, một câu cũng nói không nên lời, nguyên bản là Ngũ vương gia người có địa vị cao lại nhân nhượng trước tướng quân mặt lạnh người có địa vị thấp, khó lường a!

Trong trướng của Mạc Kỳ Hàn, trong phạm vi năm trượng không cho phép bất kỳ binh lính nào ra vào, ám vệ giữ cửa mười hai canh giờ một ngày, ngay cả con ruồi cũng đừng vọng tưởng đến gần một phần.

Mạc Kỳ Lâm vừa đi theo vào trướng, bên ngoài trướng liền lập tức có hai ám vệ áo đen, buông màn trướng dày cộm nặng nề xuống, Mạc Kỳ Hàn đi tới trên ghế thanh thần ngồi xuống, đầu ngửa ra sau, vẻ mặt buông lỏng rất nhiều, lưỡi biếng mở miệng hỏi: “Đọc theo con đường này có cái gì dị thường không?”

Mạc Kỳ Lâm đứng ở nơi đó không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Mạc Kỳ Hàn, không biết nên hỏi từ đâu, mà hoài nghi trong lòng cũng càng lúc càng quá mức, bởi vì không có thần tử nào dám can rờ như thế ngồi xuống, vả lại nói chuyện như vậy với hắn!

312. Chương 313

Mạc Kỳ Hàn không nghe được trả lời, mắt đang nhắm chậm rãi mở ra, nhú mày nói: “Đứng ở đó làm cái gì? Ngồi đi!”

Ngữ khí nói chuyện này! Giọng nói này!

Mạc Kỳ Lâm càng thêm kích động, vừa sai bước tới gần, đứng ở trước mặt Mạc Kỳ Hàn, môi không ngừng run rẩy, lắp bắp nói không được một câu đầy đủ, “Người người... Người là... Phải... Phải...”

“Là Tứ ca của đệ!”

Mạc Kỳ Hàn có chút bật cười ngắt lời, ngược mặt, khoe miệng ngậm cười ý, nhìn mặt Mạc Kỳ Lâm thay đổi mấy màu trong nháy mắt, sau đó lảo đảo lui ra, đụng phải cái giá bên cạnh, vội vàng nắm được cái giá ổn định thân hình, khuôn mặt trắng tú trắng bệch một mảnh, khiếp sợ trừng mắt, vươn ngón tay chỉ vào mặt hắn, “Ca, ca là... Thật là Tứ ca? Ca là người... hay là quỳ?”

“Là quỳ!” Mạc Kỳ Hàn tươi cười sâu hơn, cố ý muốn trêu chọc đệ đệ, liền không nhanh không chậm nói tiếp: “Ngũ đệ, Tứ ca trên trời có linh thiêng không làm đệ thất vọng phải không? Thấy Tứ ca còn không quỳ xuống?”

“Tứ ca!” Mạc Kỳ Lâm chấn động toàn thân, sau đó ‘bộp’ một tiếng quỳ gối quỳ xuống, vội la lên: “Tứ ca, đệ đệ không có làm cái gì a, chính là đối với Mạn Mạn... Không phải, là Tứ tẩu, chúng ta... Ca, đệ...”

Nhìn Mạc Kỳ Lâm nói năng lộn xộn, kích động hoảng loạn, Mạc Kỳ Hàn hí hí mắt, thu hồi tươi cười, chậm rãi nói: “Ngũ đệ, đứng lên đi, nhớ kỹ, Tứ tẩu Lăng Tuyết Mạn của đệ, vĩnh viễn chỉ có thể là Tứ tẩu của đệ, không chỉ là của Tứ tẩu của đệ, cũng là Tứ tẩu của Lục đệ, của Tiểu Thất!”

“Tứ ca!” Trên mặt Mạc Kỳ Lâm nhất thời không có huyết sắc, thất thanh nói: “Vậy nhị ca thì sao? Tứ ca ca đang tức giận sao? Ca không cho phép Tứ tẩu tái giá sao? Nhưng nàng mới mười mấy tuổi, Tứ ca nhẫn tâm khiến nàng... Khiến nàng...”

“Đúng, ta không cho nàng tái giá!” Mạc Kỳ Hàn lạnh nhạt nhìn Mạc Kỳ Lâm, ngữ khí chắc chắn.

Thân mình Mạc Kỳ Lâm mềm nhũn, ngồi xuống mặt đất, nhất thời tất cả cảm xúc hỗn loạn nảy lên, khiến hắn mất đi sức phán đoán, trong đầu chỉ lẫn lộn một câu nói, hờn phách Tứ ca của hắn đã trở lại, là tới cảnh cáo bọn họ...

Bỗng dưng, hắn đột nhiên quỳ thẳng thân mình, dập đầu xuống, “Tứ ca, đệ đệ cầu ca, không để cho Tứ tẩu thủ tiết được không? Đệ muốn cưới nàng, chiếu cố nàng, đệ biết Tứ tẩu có ân cứu mạng với Tứ ca, đệ sẽ đối đãi tốt với nàng, đệ giúp ca báo đáp nàng được không? Tứ ca, đệ đệ chưa bao giờ cầu ca chuyện gì, chỉ cầu ca đồng ý đệ!”

“Ngũ đệ!” Mạc Kỳ Hàn cảm thấy đau xót, tay nắm chặt, nhẹ thở nói: “Đệ trước đứng lên lại nói, không được dập đầu!”

“Không! Tứ ca không đáp ứng, đệ sẽ không đứng lên!” Mạc Kỳ Lâm bướng bỉnh nói.

“Ngũ đệ, nói cho Tứ ca, đệ thật yêu nàng sao?” Mạc Kỳ Hàn đi tới, theo dõi Mạc Kỳ Lâm, khẽ hỏi.

Mạc Kỳ Lâm dừng dập đầu, chậm rãi ngược mặt, nhìn thẳng đôi mắt ẩn ở dưới mặt nạ, gật đầu, tiếng nói rõ ràng, “Yêu, thật yêu!”

“Nhưng, người nàng yêu không phải đệ, nàng chỉ có thể là Tứ tẩu của đệ, đệ cũng chỉ có thể lui trở lại vị trí em chồng, Ngũ đệ, không cần cầu xin, không phải Tứ ca không thành toàn đệ, mà là, Tứ ca cùng nàng yêu nhau, không phải nàng ta không cưới, không phải ta nàng không gả!”

Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói xong, vươn hai tay đỡ Mạc Kỳ Lâm đang mang vẻ mặt khiếp sợ đứng dậy, sau đó chậm rãi nhắc mặt nạ lên, một gương mặt lộ ra đủ để kinh hách người trong thiên hạ!

“Tứ ca!”

Mạc Kỳ Lâm thất thanh kêu lên, thân mình lại bị kinh hãi chấn động, tròng mắt trừng to, “Ca, ca là Mạc tướng quân! Không, ca là Tứ ca! Không đúng không đúng, ca là thật sự Tứ ca hay là hồn phách của Tứ ca?”

“Ban ngày, quỷ dám ra đây sao?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày hỏi ngược lại.

Mạc Kỳ Lâm ngốc ra gần một phút, biểu tình cứng ngắc, theo dõi Mạc Kỳ Hàn, chậm rãi đưa tay mò lên mặt Mạc Kỳ Hàn, sờ soạng cả khuôn mặt một lần, lại cầm tay Mạc Kỳ Hàn dán lên mặt mình, sau đó cúi người gần sát ngực Mạc Kỳ Hàn, nghe ngóng tim hắn đập, thế này trên mặt mới đột nhiên lộ ra kinh hãi, tạm thời quên mất Lăng Tuyết Mạn, kích động vạn phần nói: “Có độ ẩm, có nhịp tim, là người sống, Tứ ca, ca, ca không phải đã chết rồi sao? Ca còn sống à?”

“Ừ, là ta, ta không có chết.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, nắm giữ tay Mạc Kỳ Lâm, biểu tình nghiêm trọng nói: “Tứ ca khỏe mạnh, sao có thể nhường Tứ tẩu cho đệ? Ngũ đệ, không nên trách Tứ ca.”

Tim Mạc Kỳ Lâm đập loạn nhịp, trầm mặc nửa ngày, suy tư nửa ngày, mới chua xót nhếch môi: “Tứ ca nói quá lời, đệ đệ sao dám trách Tứ ca? Là đệ đệ phải thỉnh tội với Tứ ca mới đúng, thì ra Tứ ca cái gì cũng biết, là đệ đệ làm trò cười!”

“Ngũ đệ, không phải chê cười, tâm tư của mấy huynh đệ đối với Mạn Mạn, ta rõ ràng, đệ càng rõ ràng, cho dù ta thật đã chết rồi, nàng có thể giả cho người nào trong các huynh đệ đây?” Mạc Kỳ Hàn vội vàng nói.

“Tứ ca!” Mạc Kỳ Lâm dùng sức chớp chớp mắt, bức lệ vào đáy má, ngược mắt hỏi: “Tứ ca, ca mới vừa nói cùng Tứ tẩu yêu nhau, là thật sao? Ca yêu nàng, nàng cũng yêu ca sao? Các người là... yêu nhau ra sao?”

“Là thật, Mạn Mạn không phải chỉ có danh phận Tứ Vương phi, nàng là Tứ tẩu danh xứng với thực! Ta luôn luôn ở bên cạnh nàng, chính là nàng không biết thân phận của ta mà thôi.” Mạc Kỳ Hàn mấp máy môi, nhẹ giọng nói.

“Danh xứng với thực?” Mạc Kỳ Lâm lặp lại bốn chữ này, đầu óc ông ông, thì thào nói nhỏ, “Thì ra đệ nghĩ rằng nàng thích Nhị ca, không ngờ tới, người nàng yêu, lại thật là phu quân của nàng, là Tứ ca! Một năm nay nàng không vui, chúng ta đều thấy, nhưng không ai biết nàng vì sao không vui, bây giờ mới biết, là vì Tứ ca lên chiến trường, rời nàng đi...”

“Ngũ đệ!” Mạc Kỳ Hàn căng thẳng.

Mạc Kỳ Lâm hít sâu một hơi, cổ nặn ra vẻ tươi cười, “Tứ ca, đệ không sao, đệ biết yêu một người nên để nàng hạnh phúc, hạnh phúc của nàng ở Tứ ca, nhìn nàng không vui, nàng gượng cười, đệ thật đau lòng, đệ không phải là giải dược của nàng, mà là Tứ ca, dưa hấu xanh không ngọt, đạo lý này đệ hiểu, đệ buông tay!”

“Ngũ đệ!” Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nóng lên, nội tâm chấn động không thôi, tay gắt gao nắm tay, như nghẹn ở hầu, “Ngũ đệ, ta thật sợ bởi Mạn Mạn mà mất tình cảm như tay chân của chúng ta, đệ có thể nghĩ thông suốt, Tứ ca thật cao hứng, thật cao hứng.”

“Tứ ca, sẽ không, Tứ tẩu không thích đệ, chỉ có đệ thích nàng là vô dụng, so với việc bởi vì đệ cố chấp mà khiến nàng không vui vẻ, còn không bằng đệ buông tay, chúng ta vẫn là huynh đệ tốt, còn là bạn tốt của nàng, là thúc tẩu, là thân nhân!” Mạc Kỳ Lâm cười mà rơm nước mắt, “Tứ ca, hôm nay đệ đã bị kinh ngạc quá lớn, còn may trái tim khỏe mạnh, nếu không thật sẽ bị ca hù chết! Nhìn đến ca còn sống, rõ ràng đứng trước mặt đệ, đệ thật sự kích động không biết nên nói cái gì cho phải!”

313. Chương 314

“Ha ha, được, Ngũ đệ nói rất đúng, có lời nói này của Ngũ đệ, Tứ ca rất cảm ơn!” Mạc Kỳ Hàn thư thái cười, vươn tay ôm lấy bả vai Mạc Kỳ Lâm.

Mạc Kỳ Lâm không khỏi kích động nói: “Tứ ca, chúng ta không nói chuyện Tứ tẩu nữa, đệ có một đồng vắn đề muốn biết, ca nói cho đệ biết trước, ca từ trong quan tài ra ngoài là thế nào? Khi nào thì ra ngoài? Lại thế nào trở thành Mạc tướng quân?”

Mạc Kỳ Hàn vỗ vỗ bả vai Mạc Kỳ Lâm, mắt thâm thúy trở nên sâu thẳm, “Ngũ đệ, ngồi xuống trước, sự việc này nói thì dài dòng – “

Suốt cả một ngày, Mạc Kỳ Lâm ở trong trường của Mạc Kỳ Hàn tới trời tối, cho đến khi ánh trăng dâng lên, Vô Cực tiến vào, xin chỉ thị: “Chủ tử, thời gian không còn sớm, nên dùng bữa tối!”

“Được, dọn cơm đi!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu.

“Vâng, chủ tử!” Vô Cực lui xuống.

Mạc Kỳ Hàn than nhẹ một tiếng, “Ngũ đệ, vật phẩm trong quân đội không so được với Vương phủ, lại ở biên quan, nguyên liệu nấu ăn rất ít, đệ tạm chấp nhận nhé.”

“Tứ ca, ca cũng có thể nuốt trôi, đệ saosẽ ăn không vô?” Mạc Kỳ Lâm nhú mi, nhìn Mạc Kỳ Hàn, đau lòng nói: “Tứ ca ở biên quan ăn khổ một năm, đệ đệ chỉ có mấy tháng thì có là cái gì?”

“Không có việc gì, vì giang sơn Đại Minh ta xuất lực, các tướng sĩ ai không phải như vậy? Ta và đệ thân là hoàng tử, càng phải làm gương tốt, Ngũ đệ hôm nay làm hết sức tốt.” Mạc Kỳ Hàn vui mừng cười.

Bữa tối đưa tới, huynh đệ hai người đối ẩm ba chén, ngoài trường có ám vệ nghiêm mật phòng thủ, vì vậy, không ai biết Ngũ Vương gia cùng Mạc tướng quân làm gì suốt cả một ngày, hoặc là đã nói những gì.

Cơm no rượu say, đề tài một lần nữa trở lại trên người Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Lâm nghiêm túc nói, “Tứ ca, đệ xem như biết vì sao phụ hoàng phái đệ đưa lương thảo, chiến thắng ngay trước mắt, Mạc Kỳ Minh sẽ không để cho ca thuận lợi hồi kinh, phụ hoàng là để cho đệ tới tiếp ứng ca, đúng không?”

“Ừ, người kia lòng dạ độc ác, nếu không phải về sau hấn động tâm với Tứ tẩu của đệ, Tứ tẩu của đệ không biết bị hấn hạ độc thủ bao nhiêu lần!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, trong mắt là hận ý không thể xóa nhòa.

Trong mắt Mạc Kỳ Lâm tuôn sát ý, “Tứ ca, thù giết huynh, chúng ta cùng nhau báo! Vì đại ca chết thảm, vì Tứ tẩu, vì Hiền nhi, giết hấn cũng không đủ để tiết hận!”

“Hấn là nhất định phải chết, ta bày tất cả âm mưu chính là vì đối phó với hấn, Ngũ đệ, chúng ta thương lượng đi.”

“Được.”

Một đêm qua đi, Ngũ Vương gia vẫn là Ngũ Vương gia, Mạc tướng quân vẫn là Mạc tướng quân, vẫn lãnh ngạo không coi ai ra gì, mà Ngũ Vương gia chỉ cười một tiếng cho qua, nói, hoàng thượng có chỉ, gặp Mạc tướng quân như gặp trăm, miễn hết thủy lễ tiết!

Một tháng sau.

Công thành Phụng châu, quân Đại Minh san bằng quân Nam Chiếu, tại đây Nam Chiếu chết mười lăm vạn người, quân lính tan rã, chỉ còn lại mười lăm vạn tàn binh bại lui, lui đến biên giới hai nước.

Biên giới này lấy một cái kênh đào làm giới tuyến, quân Nam Chiếu lui về phía sau mười dặm xây dựng cơ sở tạm thời, lấy lùi làm tiến.

Nửa đêm, giờ tỵ, khi thủy triều dâng lên, bọn lính Nam Chiếu lặng yên không một tiếng động lên thuyền, mười lăm vạn đại quân, thừa dịp ban đêm qua sông, chuẩn bị đánh lên quân đội Đại Minh. Bên trong trại lính Đại Minh, ánh lửa mỏng manh, bên trong đại trường không có một bóng người.

Mạc Kỳ Hàn đứng xa xa nhìn mặt sông màu đen, bên tai nghe gió sông thổi, tóc bay cuộn trong không trung.

Mạc Kỳ Lâm mặc chiến bào đỏ ửng, lẳng lặng đứng ở phía sau Mạc Kỳ Hàn, tầm mắt theo phương hướng của hắn nhìn về phía mặt sông phương xa, phía trên có vẻ như có bóng đen di động, bóng đêm quá dày, phân biệt không rõ.

Lôi Việt cùng Lâm Mộng Thanh cũng ở bên cạnh Mạc Kỳ Hàn, “Mạc tướng quân, không cần chúng ta dụ địch, Hách Liên Thiết liên tục động qua sông!”

“Đúng vậy, lần này liên làm ười lăm vạn binh lính của hắn có đi không có về!” Mạc Kỳ Hàn lộ ra một nụ cười lạnh.

Bốn người ngưng thần nhìn mặt sông, Mạc Kỳ Hàn tính toán thời gian không sai biệt lắm, trong lòng có một tia kích động, trầm giọng nói: “Nguyên soái, có thể đốt đèn!”

“Được.” Lôi Việt gật đầu, Lâm Mộng Thanh xoay người ẩn vào trong bóng đêm.

Mấy chỗ đèn đuốc sáng lên, một bóng, hai bóng... Đèn đuốc bay lên thiên không đầy trời, hòa tan bóng đêm, nhuộm sáng phía chân trời.

“Đó là cái gì?” Đứng đầu chiến thuyền, một vị tướng lĩnh nhìn đèn đuốc bay lên trời, trong lòng hoảng hốt, đối với sự kiện không biết, ở thời gian đặc thù, tổng có thể tạo thành khủng hoảng.

“Tướng quân...” Phó tướng ở bên cạnh nghi hoặc ra tiếng, nhìn đèn đuốc bay lên trời càng lúc càng nhiều, nhìn về phía quân doanh Đại Minh, trong lòng có dự cảm không tốt.

Gương mặt tướng quân nghiêm trọng, nhưng mười lăm vạn người đã ở trên thuyền, sao lại e ngại mấy ngọn đèn lửa? Trầm giọng nói: “Tăng tốc chèo thuyền, tiến công.”

Mặc kệ làm trò xiếc gì, còn có thể chống cự thép đao vô địch của ta hay sao?

“Đó là cái gì?” Trong lúc đang suy tư, một binh sĩ thất thanh kêu lên.

Thanh âm đột ngột, làm cho người ta đồng loạt nhìn theo, vừa thấy, chúng binh sĩ đồng loạt lui về sau, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, tiếng động âm vang, một cái đầu rồng to long lanh phát sáng mang theo thân hình khổng lồ của nó bơi đến, rít gào mở ra cái miệng khổng lồ.

“A... Đó là...” Tiếng hét nhảy mất bao phủ.

Con thuyền bị cự vong ném đi, đập nát, kịch liệt gằm rú, cắn nuốt, hủy diệt...

Con thuyền vỡ thành mảnh nhỏ, mấy vạn sinh mệnh trong phút chốc bị nuốt hết, trôi đi.

Các ngọn đèn gió mang theo thuốc bột nổ bể ra, thuốc bột bay ra, phiêu tán ở trong không khí, theo hướng gió thổi về phía doanh trại Nam Chiếu.

314. Chương 315

Mặt sông dần dần bình tĩnh, hiện lên cầu phao thật dài, lính Đại Minh an tĩnh qua sông, hai mươi vạn đại quân, chiến đến hôm nay, vẫn còn mười lăm vạn, an toàn vượt qua kênh đào.

Lâm Mộng Thanh dẫn theo binh lính bắt ngờ tập kích đại doanh Nam Chiếu, nơi này có mười vạn viện quân cuối cùng của Hoàng đế Nam Chiếu phải tới.

Đèn đuốc sáng trưng, đao quang kiếm ảnh, chém giết mấy ngày liền, mùi máu tươi nồng nặc.

Binh lính Đại Minh không có người nào ra tiếng, mỗi người ngậm trong miệng một viên thuốc, bảo đảm sẽ không hít vào thuốc bột bay trong không khí, kịch liệt chém giết!

Binh lính Nam Chiếu bắt đầu cảm giác thấy choáng váng, tứ chi vô lực, nhìn chém giết tới nơi nhưng không có khí lực đánh trả. Vì thế, trên chiến trường, qua một canh giờ, hiện ra thắng lợi nghiêng về một bên.

Tàn binh Nam Chiếu bắt đầu lui lại, mười vạn người biến thành năm vạn, dưới tác dụng của mê dược chỉ có thể trở thành tù binh Đại Minh.

Hách Liên Thiết cùng thủ hạ cũng chết trận sa trường, toàn quân Nam Chiếu bị diệt!

Mạc Kỳ Hàn chưa chớp mắt ba ngày ba đêm, đứng ở chỗ cao, nhìn chiến trường phía dưới, đao quang kiếm ảnh, chém giết nghiêng về một bên.

Gió cuốn chiến kỳ, trong lòng nhảy lên một tia cuồng nhiệt.

Một năm hai tháng, Đại Minh đánh quân Nam Chiếu tan rã, làm nguyên soái Nam Chiếu chết trận, mà đại quân Đại Minh dưới sự hướng dẫn của lãnh diện tướng quân Mạc Quân Lâm, đoạt lại chín tòa thành trì bị Nam Chiếu công hãm, bức Nam Chiếu về biên giới, đánh chiếm luôn ba huyện biên giới của Nam Chiếu.

Đại thần Nam Chiếu đàm phán nghị hòa cùng Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Hàn lấy tư thái cao ngạo bắt Nam Chiếu ký điều ước vĩnh viễn không xâm phạm biên giới, đem đại quân Đại Minh toàn bộ rút về, trả lại cho Nam Chiếu ba huyện, Nam Chiếu bồi thường Đại Minh hai ngàn vạn lượng bạc trắng, ngày sau hàng năm tiến cống, cúi đầu xưng thần!

Chiến Thần tướng quân mặt lạnh Mạc Quân Lâm, trải qua một trận chiến này, cả bốn nước Bắc Chu, Nam Chiếu, Đại Minh, Thiên Tổ, không ai không biết, không người không nghe!

Quần áo bạc, làm quân địch nghe tin đã sợ mất mật!

Một thanh hàn kiếm, tung hoành chiến trường không địch thủ!

Một thân ngông nghênh, bề ngỗ ngàn dậm thiên hạ!

Thế nhân đều nói, theo Mạc tướng quân, được thiên hạ!

Hết thấy công việc xử lý hoàn tất, đại quân khải hoàn hồi triều.

Trong quân trường, Mạc Kỳ Hàn dưới sự bảo vệ của ám vệ, ngủ một giấc một ngày một đêm, tam quân đợi lệnh tại chỗ, trì hoãn thời hạn về kinh một ngày.

Mạc Kỳ Lâm, Lâm Mộng Thanh, Thiên Cơ lão nhân ba người canh giữ ở đầu giường không rời một tấc, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới canh giữ ở ngoài trướng, sợ có cái gì nguy hiểm, bởi vì, bọn họ đều có dự cảm, thám tử cùng sát thủ của Mạc Kỳ Minh sắp hành động!

Rốt cục ngủ thẳng đến tỉnh, Mạc Kỳ Hàn chậm rãi mở to mắt, nhìn đến ba người trong trướng, mím môi cười, “Sư phụ, Ngũ đệ, Mộng Thanh, khiến các người vất vả rồi!”

“Hàn tiểu tử, khách khí làm gì? Nếu để cho con tổn thương một chút, làm sao sư phụ làm tròn sứ mệnh Hoàng Thượng Hoàng Hậu giao phó? Ách, cũng không mất mũi gập nha đầu Mạn Mạn của con!” Thiên Cơ lão nhân nhú mày nói.

“Tứ ca, ngủ lâu như vậy, nhất định đói bụng lắm, đệ gọi người lấy cơm đến!” Mạc Kỳ Lâm mỉm cười, xoay người đi ra trướng.

Lâm Mộng Thanh thấy thế, nhỏ giọng chế nhạo: “Sư huynh, vừa nhắc tới sư tẩu, Ngũ Vương gia sẽ không tự tại tiêu sái, ha ha, bị tình làm tổn thương a!”

“Bớt tranh cãi.” Mạc Kỳ Hàn trừng mắt Lâm Mộng Thanh, ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía ngoài trướng, than khẽ, “Làm khó Ngũ đệ! Việc này dù xảy ra với ai, cũng sẽ không dễ chịu.”

“Ha ha, vẫn là Nhã Phi của đệ ngoan ngoãn, không có trêu chọc tình địch cho đệ.” Lâm Mộng Thanh đắc ý hả hê nghĩ đến Nhã Phi, cũng thở dài, “Haiz! Rời kinh đến bây giờ, suốt cả một năm lẻ ba tháng rưỡi, bốn trăm bảy mươi ngày a! Đợi đại quân trở lại kinh thành, đi đường lại hao phí hai tháng, đây quả thực, haiz

— “

“Hừ, không có tiền đồ, đi lần này, con đã muốn làm phò mã, vừa làm phò mã liền bỏ lại lão già ta, haiz -”
Thiên Cơ lão nhân thở dài.

Lúc này Mạc Kỳ Hàn cười ra tiếng, “Sư phụ, lần này trở về, ngài phải cùng Hoa Mai bà bà song túc song kê, ngài còn muốn Mộng Thanh làm cái gì? Thế nào, ngài không nhớ bà bà sao?”

“Hừ, ai nhớ bà ta? Sư phụ cũng không phải ăn no không có việc gì làm, làm sao có thời giờ nhớ bà lão kia!”
Thiên Cơ lão nhân cường ngạnh nói.

“Thôi đi, sư phụ ngài giả vờ hoài! Con cùng sư huynh còn chưa hiểu rõ ngài sao? Ha ha!” Lâm Mộng Thanh cười gập cả lưng.

Thiên Cơ lão nhân đỏ mặt lên, tức giận nói: “Tiểu tử đáng chết, dám trêu sư phụ!”

“Ha ha ha, sư phụ, hành quân đánh giặc lâu như vậy, mời tướng không bằng kích tướng, ngài hiểu ra chưa?”
Mạc Kỳ Hàn trêu tức một câu, sau đó hướng ra ngoài hô: “Người đâu!”

Vô Cực tiến vào, chấp tay, “Chủ tử, Vô Ngân Vô Giới đã dùng ngân chân nghiệm bữa cơm, lập tức dâng lên.”

“Thay quần áo!” Mạc Kỳ Hàn nói xong, xuống giường.

“Vâng!”

Vô Cực lập tức tới, hầu hạ Mạc Kỳ Hàn thay cẩm bào màu lam, lại cầm nhuyễn kiếm treo bên hông Mạc Kỳ Hàn, nói: “Chủ tử, về sau lúc nào cũng đeo kiếm đi, để phòng ngừa!”

“Đi đi.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, chưa từ chối, nếu như hắn nói một câu từ chối, thủ hạ lại lo lắng không ngủ yên giấc một đêm, cùng nhau vào sinh ra tử mấy năm nay, nhất là hơn một năm này kể vai chiến đấu trên chiến trường, quan hệ của bọn họ, đã không chỉ đơn thuần là chủ tử cùng nô tài, càng như là huynh đệ đồng sinh cộng tử!

315. Chương 316

Tháng sáu, nắng ấm, đại quân nam chinh khái hoàn lên đường hồi kinh.

Bởi vì nóng bức, rất nhiều binh lính bị cảm nắng, Lôi Việt suy tư, liền cho đại quân dừng trại nghỉ ngơi hồi phục.

“Sư huynh lau mồ hôi đi!”

Lâm Mộng Thanh đi lại, đưa ra một cái khăn lụa.

Mạc Kỳ Hàn nhận, ngẩng đầu nhìn trời một cái, cau mày, “Hắn là phái người cưỡi ngựa đến vài cái châu huyện phía trước, bảo Huyện lệnh chuẩn bị nước canh mát cho các tướng sĩ!”

“Đệ đi nói cho nguyên soái ngay.” Lâm Mộng Thanh gật đầu.

“Được.”

Lâm Mộng Thanh đi ra, Mạc Kỳ Hàn liền tháo mặt nạ, dùng khăn lụa lau lau mồ hôi trên trán, nhìn khăn trong tay, Mạc Kỳ Hàn không khỏi đưa tay vào ngực áo, lấy ra một cái khăn thêu xiêu xiêu vẹo vẹo, khoe môi chậm rãi tươi cười.

Mạn Màn, khăn nàng tự tay thêu chưa bao giờ rời thân ta, đến tắm rửa ta cũng cầm ở trong tay, chúng ta sắp gặp nhau! Ta thực hận không thể mọc cánh lập tức bay đến trước mặt nàng, Màn Màn...

Đột nhiên, tươi cười bên môi Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cứng ngắc, trên trán truyền đến đau đớn nhè nhẹ làm hắn căng thẳng, đầu óc nhanh chuyển động, vội hô: “Vô Cực, mời sư phụ lại đây!”

Vô Cực nghe giọng, vội đi đến chỗ Thiên Cơ lão nhân.

Cảm giác nhói nhói trên trán càng ngày càng mãnh liệt, Mạc Kỳ Hàn cảm thấy không ổn, mắt liếc về phía khăn lụa hắc để ở trên bàn do Lâm Mộng Thanh đưa tới!

Mắt càng ngày càng trầm, Mạc Kỳ Hàn cắn răng gầm nhẹ, “Người đâu! Mời Lâm công tử lại đây!”

“Vâng, chủ tử!”

Vô Ngân lên tiếng, cũng đi, Vô Giới nghe không đúng, vội không xin chỉ thị đã vén màn cửa tiến vào, ánh mắt vừa chạm đến mặt Mạc Kỳ Hàn, liền kinh hô, “Chủ tử, đây là thế nào?”

Vội kêu, đồng thời sải bước gần đỡ lấy Mạc Kỳ Hàn, vội la lên: “Chủ tử!”

“Đem gương tới đây!” Hơi thở của Mạc Kỳ Hàn đã hỗn loạn, trên trán vừa nóng vừa đau, giống lửa thiêu, âm thầm vận công, lại thấy sức lực giống như tiêu tán toàn bộ.

Vô Giới vội dâng gương, mặt Mạc Kỳ Hàn xuất hiện trong gương, mắt đen nhiễm lên hàn băng, chỉ thấy trên trán đã sưng đỏ, lại nổi lên rất nhiều chấm đen nhỏ, làm khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ không tỳ vết trong nháy mắt trở nên vạn phần đáng sợ!

“Đỡ bồng vương ngồi xuống, không được để lộ tin tức, lại càng không được đụng cái khăn kia!” Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng nói.

Vô Giới nghe vậy, dĩ nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra, vừa cắn răng đỡ Mạc Kỳ Hàn ngồi xuống, Thiên Cơ lão nhân cùng Vô Cực liền vội vàng xốc màn xông vào!

“Hàn tiểu tử!”

“Chủ tử!”

Hai người kinh hãi, lập tức vây lại!

Thiên Cơ lão nhân không kịp hỏi kỹ, vội cầm tay Mạc Kỳ Hàn bắt mạch, mắt càng ngày càng trầm, thấp giọng nói: “Trúng độc!” Nói xong, phân phó: “Vô Cực đi nấu một chén gừng gừng tới, phải nhanh! Vô Giới đi lấy hòm thuốc của lão phu, mệnh lệnh ám vệ bảo vệ ngoài màn, không cho bất luận kẻ nào tiến vào!”

“Vâng!”

Vô Cực Vô Giới vội mà đi, Thiên Cơ lão nhân lật mí mắt Mạc Kỳ Hàn lên nhìn, lại nhìn kỹ trán của hắn, chau mày, hay tay nâng lên, ngồi xếp bằng ở sau lưng Mạc Kỳ Hàn, vén áo hắn, trầm giọng nói: “Hàn tiểu tử, bảo vệ tâm mạch, sự phụ dùng thiên tâm công bức độc cho con, con tu tâm không tạp niệm, nghe không?”

“Vâng, sự phụ!” thân mình Mạc Kỳ Hàn đã hơi suy yếu, thanh âm vô lực.

Thiên Cơ lão nhân không do dự nữa, nín thở ngưng thần, tay phải tung ra, đánh vào giữa lưng Mạc Kỳ Hàn, liên tục rót nội công vào trong cơ thể hắn, từng trận khí trắng từ đỉnh đầu hai người toát ra!

Mà ngoài trường, Vô Giới cầm hòm thuốc lại, bắt buộc bản thân mình ổn định tâm thần chờ đợi, Lâm Mộng Thanh cùng Vô Ngân rất nhanh cũng chạy đến, “Vô Giới, xảy ra chuyện gì?”

Vô Giới phức tạp nhìn Lâm Mộng Thanh, trầm giọng nói: “Chủ tử trúng độc! Là trên khăn Lâm công tử có độc!”

“Cái gì?” Lâm Mộng Thanh khiếp sợ, sắc mặt tái nhợt năm phần, cuống quýt lại hỏi: “Độc gì? Nghiêm trọng không?”

“Lão tiền bối đang bức độc cho chủ tử, mức độ trúng độc không rõ lắm.” Vô Giới lắc đầu.

Mà Vô Ngân đi ra, đưa kiếm đặt ở trên cổ Lâm Mộng Thanh, ác độc nói: “Đưa giải dược ra!”

Lâm Mộng Thanh ngây ngốc, lại không có thời gian giải thích với Vô Ngân, vội la lên: “Tránh ra, ta đi vào giúp sự phụ!”

“Người muốn giết chủ tử ta, ta há có thể để người đi vào! Không để lại giải được, liền để mạng lại!” Trong đôi mắt lạnh như sương đông của Vô Ngân đều là sát khí, nói xong, liền bỏ một kiếm về phía Lâm Mộng Thanh!

Lâm Mộng Thanh đánh trả, Vô Giới cũng cầm kiếm đánh Lâm Mộng Thanh, ba người đánh nhau, làm Mạc Kỳ Lâm kinh ngạc, Lôi Việt cùng vô số binh lính cũng đều vây quanh lại!

“Sao lại thế này? Đang làm cái gì?”

Mạc Kỳ Lâm gầm lên giận dữ, nhưng Vô Ngân Vô Giới căn bản không nghe hắn, vẫn kiếm kiếm sắc bén, chiêu chiêu tàn nhẫn, mà Lâm Mộng Thanh bị hai người kia vây, trong tay lại không có binh khí, lại lo lắng cho Mạc Kỳ Hàn, nên bị phân tâm, trên cánh tay bị Vô Ngân chém một kiếm, máu trào ra!

Dưới tình thế cấp bách, Lâm Mộng Thanh vội hô: “Ngũ Vương gia, ngăn Vô Ngân Vô Giới lại, mau!”

Mặc dù Mạc Kỳ Lâm không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Tứ ca hắn từng căn dặn hắn, phải đối đãi với Lâm Mộng Thanh như huynh đệ, hơn nữa Lâm Mộng Thanh cũng là em rể tương lai của bọn họ, liền rút kiếm phi thân vào, vừa ngăn Vô Ngân Vô Giới, vừa quát: “Hai người các ngươi điên rồi sao? Toàn bộ dừng tay! Mệnh lệnh của Bốn vương mà dám không chấp hành, xử trí theo quân pháp!”

Vô Ngân Vô Giới Quả nhiên là điên cuồng, vẫn không hề ý sợ hãi chỉ trường kiếm hướng Lâm Mộng Thanh, sắc giọng: “Chủ tử nhà ta mạng lớn hơn trời, nếu như hôm nay Lâm công tử không cho câu trả lời thỏa đáng, đừng mơ giữ được mạng!”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Lâm cả kinh, mới giật mình hỏi vội: “Mạc tướng quân đâu?”

“Bên ngoài ầm ĩ cái gì?”

Thanh âm hùng hậu của Thiên Cơ lão nhân truyền ra, mọi người vội nhìn sang, chỉ nghe Thiên Cơ lão nhân tức giận nói: “Mộng Thanh cùng Ngũ Vương gia đem cái hòm thuốc đi vào! Những người khác không được tới gần một bước, người nào vi phạm, lập tức chém!”

Mà Mạc Kỳ Hàn sau khi nhận một luồng nội lực của Thiên cơ lão nhân, miệng phun ra một ngụm máu đen, không nói một chữ, trước mặt bỗng tối sầm, chậm rãi đổ rạp trên giường!

316. Chương 317

“Tứ ca!”

“Sư huynh!”

Mạc Kỳ Lâm cùng Lâm Mộng Thanh kinh hô một tiếng, bước tới trước giường, ôm lấy thân mình Mạc Kỳ Hàn, Lâm Mộng Thanh vội hỏi: “Sư phụ, bức độc toàn bộ đi ra rồi sao? Sư huynh trúng độc gì?”

“Trúng độc? Tứ ca làm sao có thể trúng độc chứ?” Sắc mặt Mạc Kỳ Lâm nháy mắt trắng phau, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi, liếc mắt về phía Lâm Mộng Thanh, chất vấn: “Là người hạ độc?”

“Không phải, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì! Ta làm sao có thể hạ độc sư huynh!” Lâm Mộng Thanh vội vàng biện bạch, nhìn về phía Thiên Cơ lão nhân đang lấy ngân châm, hỏi: “Sư phụ, sư huynh ra sao rồi?”

“Hàn tiểu tử trúng chính là độc mạn đà hoa vô cùng tàn nhẫn, loại độc này không sắc không vị, trong suốt như bột phấn, chỉ cần tiếp xúc với cơ thể người, không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng nếu đụng tới nước, người trúng độc bành trướng gân mạch toàn thân, da sưng đỏ rồi biến đen, nếu không phải sư phụ mang thiên tâm công, chính là Hoa Đà trên đời cũng cứu không được hắn!” Thiên Cơ lão nhân thở dài, hai tay cầm mười cây châm bạc, hướng hai người kia phân phó: “Cởi sạch quần áo Hàn tiểu tử!”

“A, vâng!”

Hai người nghe đại ra, vội một người ôm đầu Mạc Kỳ Hàn, một người cởi áo của hắn, lộ ra thân trơn bóng, Thiên Cơ lão nhân đâm toàn bộ ngân châm vào ngực Mạc Kỳ Hàn, lại lấy hai châm đâm lên trán hắn, mới trịnh trọng phân phó: “Ngũ Vương gia thỉnh lui một bước, Mộng Thanh con dùng nội công tâm pháp độ độc môn của Lê Sơn Quan ta bảo vệ tâm mạch Hàn tiểu tử, đồng thời đem chân khí của con truyền cho nó, sư phụ muốn đem bức lượng độc tố cuối cùng đi ra!”

“Vâng, sư phụ!”

Lâm Mộng Thanh đáp ứng, cầm tay phải Mạc Kỳ Hàn, ngưng thần chậm rãi rót chân khí vào!

Một tiếng sau, Thiên Cơ lão nhân đột nhiên mở miệng, “Mộng Thanh thu chưởng!”

Hai người thu tay lại, chỉ thấy ngân châm trên trán và trên lưng Mạc Kỳ Hàn rơi xuống đất, Mạc Kỳ Lâm khiếp sợ nhìn lại, mười hai cây châm bạc đều là màu đen!

“Ngũ Vương gia, đem chén gừng Vô Cực đã chuẩn bị vào!” Thiên Cơ lão nhân lau mồ hôi, phân phó.

“Được!”

Mạc Kỳ Lâm chạy đi, Vô Cực nghe được thanh âm vội cầm bát đưa tới, Thiên Cơ lão nhân đã lấy hai viên thuốc cho Mạc Kỳ Hàn ăn vào, sau đó lại lấy ra một viên thuốc màu đỏ bóp nát pha vào chén nước gừng, đổ vào trong miệng Mạc Kỳ Hàn.

“Đặt Hàn tiểu tử nằm xuống.” Thiên Cơ lão nhân nói.

“Vâng.”

Hai người đặt Mạc Kỳ Hàn nằm xuống, Thiên Cơ lão nhân nhìn kỹ cái trán Mạc Kỳ Hàn, nhìn đến mấy chấm đen hoàn toàn mất đi, thở phào nhẹ nhõm, “Tốt lắm, tĩnh dưỡng năm sáu ngày liền không sao.” Nói xong, từ trong hòm thuốc lấy ra một hộp cao, ngón trỏ chấm chút, vẽ loạn trên trán Mạc Kỳ Hàn, sau đó nói: “Mặc quần áo cho nó.”

Hết thấy mọi việc đã xong, Thiên Cơ lão nhân cũng mệt mỏi, ngồi xuống ghé dựa, nói: “Mộng Thanh, Ngũ Vương gia, hai người phải coi chừng Hàn tiểu tử một tắc cũng không rời, hai canh giờ nữa nó có thể tỉnh lại, lão nhân ta muốn điều dưỡng một chút.”

“Vâng!”

Người ngoài tưởng không biết tình huống bên trong như thế nào, gần như rối tung.

Lôi Việt nghe nghe thấy Mạc Kỳ Hàn trúng độc, kinh hãi, muốn vào xem, lại bị Vô Ngân ngăn cản, “Nguyên soái, lão tiên bối có lệnh, không cho phép tới gần! Thỉnh nguyên soái đi ra!”

“Lớn mật! Đến nguyên soái cũng dám ngăn cản?” Một vị giáo úy họ Phương bình thường cũng không nói nhiều tức giận quát.

Vô Giới nhíu mày khinh thường: “Ngăn cản thì như thế nào? Sư phụ của chủ tử ta nói không được vào, thì phải là không được vào! Ai dám vào làm ảnh hưởng tới lão tiên bối giải độc cho chủ tử nhà ta, ta liền muốn đầu kẻ đó rơi xuống đất!”

Lời vừa nói ra, một đám tướng lĩnh đều hít một ngụm lạnh khí, xưa nay chỉ có Mạc tướng quân lãnh ngạo mà thôi, nay đến người dưới tay hắn cũng không coi ai ra gì như thế, cuồng vọng đến cực điểm!

Lôi Việt chau chặt mày lại, đối với Vô Giới không có bất luận lời bất mãn gì, mà là lo lắng hướng mọi người ra lệnh: “Toàn bộ lui ra, việc liên quan tới sống còn của Mạc tướng quân, ai cũng không được nhiều lời!”

“Vâng, nguyên soái!”

Toàn bộ tướng sĩ lui ra, còn lại một mình Lôi Việt, mới vừa mở miệng, Vô Cực lại đột nhiên thấp giọng nói: “Vô Ngân, đi theo vị Phương giáo úy kia!”

Đôi mắt Vô Ngân căng thẳng, ba người bọn họ nhiều năm kề vai chiến đấu tạo thành ăn ý, hắn lập tức hiểu ý tứ Vô Cực, gật đầu một cái, lắc mình rời đi.

Về mặt Lôi Việt nghiêm trọng, cũng giảm thấp giọng nói, “Vô Cực thị vệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chủ tử người sẽ không có chuyện gì đi?”

Vô Cực lắc lắc đầu, bi thương nhìn màn trướng, nén tâm tình nói: “Chủ tử nhà ta cát nhân thiên tướng (người tốt ắt có trời giúp), nhất định có thể tránh thoát một kiếp này!”

Trên mặt Lôi Việt mặc dù bình tĩnh, trong lòng lại lo lắng như là vạn con kiến đang cắn, hần quả thực không dám nghĩ, nếu Tứ Vương gia có gì sơ xuất, sẽ dẫn tới hậu quả gì!

Thời điểm Mạc Kỳ Hàn tỉnh lại, mặt trời đã lặn, mi mắt hơi động, liền nghe được Mạc Kỳ Lâm vui mừng kêu: “Tứ ca!”

Lâm Mộng Thanh theo sát tới, “Sư huynh, huynh đã tỉnh?”

Mắt chậm rãi mở, Mạc Kỳ Hàn khẽ động môi, “Ừ, sư phụ đâu?”

“Hàn tiểu tử, sư phụ ở đây!” Thiên Cơ lão nhân đi lại, bắt mạch Mạc Kỳ Hàn, ngừng một chút, tươi cười đầy mặt, “Không sai, độc đã bức ra hết, chỉ còn lại có cái trán sưng đỏ, này không sợ, vài ngày thì tốt rồi.”

“Sư phụ, có lưu lại sẹo không?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, có chút lo lắng hỏi.

“Ha ha, con sợ tướng mạo khó coi?” Thiên Cơ lão nhân cười cười nói.

Mạc Kỳ Hàn bĩu môi không được tự nhiên, “Con sợ dung mạo không bằng Mạn Mạn, không phải mất mặt sao?”

“A?”

Ba người kinh ngạc há miệng, sau đó “Ha ha” cười to, Mạc Kỳ Hàn có thể sống sót, mấy người vốn là kích động cao hứng, hiện tại bởi lời nói của hắn, liền không hề cổ kị cười lên.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực đen mặt, “Sư phụ, ngài phải trị cho con hoàn hảo như lúc ban đầu mới được, ta đã khoe với Mạn Mạn, tướng mạo của con dư sức xứng nàng rồi! Nàng vẫn muốn biết con có đáng đáp như thế nào, con không thể để cho nàng thất vọng a!”

“Được rồi, được rồi, sư phụ cam đoan đưa một tiểu tử đẹp trai cho nha đầu Mạn Mạn!” Thiên Cơ lão nhân cười đến không khép miệng được.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng cười, khi ánh mắt rơi xuống trên người Lâm Mộng Thanh, dần dần thu tươi cười, trầm giọng hỏi: “Mộng Thanh, khăn đệ cho ta là ở đâu ra?”

“Khăn?” Lâm Mộng Thanh kinh ngạc ngẩn ngơ, chợt hiểu được chỗ trúng độc Mạc Kỳ Hàn! Trong đầu nhanh suy tư nói: “Cái khăn kia là tiểu Thuận Hỉ đưa cho đệ, nói là hậu cần phát, lúc ấy đệ thuận tay cầm vào trong tay áo, nhìn đến sư huynh nóng nực, lại thuận tay lấy ra cho sư huynh.”

317. Chương 318

Nghe Lâm Mộng Thanh nói chuyện, làm mấy người đều nhíu mày, trong màn trướng yên tĩnh, đến cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe rõ.

Mà đám người Vô Cực, Vô Giới, Lôi Việt như trước canh giữ ở ngoài trướng, vô cùng lo lắng. Mới vừa nghe đến tiếng cười to, làm bọn họ có một lát vui mừng, nghĩ rằng Mạc Kỳ Hàn không sao, nhưng ngay sau đó lại yên tĩnh khiến lòng của bọn họ treo lên, thậm chí càng thêm bất an so với vừa rồi.

Đợi đã lâu, rốt cục nghe được trong màn trướng truyền đến tiếng kêu, “Người đâu!”

Là thanh âm Mạc Kỳ Hàn!

Mọi người kích động gần như muốn rơi lệ, Vô Cực, Vô Giới, Lôi Việt đồng thời vọt vào, nhìn đến Mạc Kỳ Hàn nằm trên giường, chân ba người mềm nhũn quỳ gối xuống!

“Chủ tử!”

“Chủ tử!”

“Tứ... Mạc tướng quân!”

Vô Cực Vô Giới vui mừng phát khóc, ánh mắt đỏ bừng, Lôi Việt thất thanh kêu lên, lại vội sửa lại xưng hô, cúi thấp đầu, áy náy không thôi, “Vi thần tội đáng chết vạn lần! Không mặt mũi nào gặp Hoàng Thượng a!”

Một tiếng ‘vi thần’ này, làm Mạc Kỳ Hàn nhú mày, lại làm Mạc Kỳ Lâm khiếp sợ mở to mắt! Ánh mắt chậm rãi chuyển qua trên mặt Mạc Kỳ Hàn, ngây ngốc một lát, sau đó hiểu rõ, không nói gì.

Mạc Kỳ Hàn liền nói: “Vô Cực Vô Giới, đỡ Lôi Nguyên soái đứng lên!”

“Vâng, chủ tử!”

Hai cái nam nhi vạm vỡ, nâng tay áo lau khô nước mắt, nâng Lôi Việt dậy, sau đó quỳ xuống trước mặt Thiên Cơ lão nhân, dập đầu trên đất, “Nô tài tạ ơn lão tiên bồi cứu chủ tử!”

“Khụ khụ, Hàn tiểu tử, nô tài của con biết chuyện hơn con, còn biết nói cảm ơn, giống như con, hừ, chỉ lo lắng con đẹp hay không đẹp!” Cái mũi Thiên Cơ lão nhân hừ hừ lên tiếng, ra vẻ tức giận trừng mắt Mạc Kỳ Hàn một cái.

Mạc Kỳ Hàn cười nói: “Được, con cảm tạ sư phụ, để biểu đạt lòng biết ơn của con đối với sư phụ, thỉnh sư phụ sống cùng với con g, để cho đồ đệ tấn đạo hiểu, tự mình phụng dưỡng sư phụ sống quãng đời còn lại!”

Mới nói xong, Lâm Mộng Thanh cười không ngừng, từ trên ghế tuột xuống, đặt mông ngồi dưới đất, “Sư phụ, ngài gọi cái này là cái gì? Là nâng cục đá đập chân mình!”

“Tiểu tử đáng chết, con còn cười à!” Thiên Cơ lão nhân tức đỏ mặt tía tai, lại hung hăng trừng Mạc Kỳ Hàn, “Hai tiểu tử đáng chết, sư phụ con giận chết rồi nè!”

Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói: “Sư phụ, ba thầy trò chúng ta đều hiểu nhau rất rõ, còn muốn nói cảm ơn gì chứ? Ngài muốn nghe, con nói cho ngài nghe!”

“Ngừng! Không được, nghe phát phiền!” Thiên Cơ lão nhân nâng tay kêu dừng, sờ sờ bụng đói đẹp, nhìn về phía Vô Cực Vô Giới còn quỳ, “Dập đầu cái gì chứ? Nhanh làm cơm đi, đói chết!”

“Vâng!”

Hai người vội đứng dậy đi ra ngoài, mới đi đến cửa, Thiên Cơ lão nhân lại nói: “Đợi một chút!”

“Lão tiên bồi xin phân phó!”

“Ngân châm thử độc cần cẩn thận chút!”

“Vâng!”

“Nguyên soái, doanh hậu cần vẫn là do Phương giáo úy làm quản sự sao?” Mạc Kỳ Hàn ra tiếng hỏi Lôi Việt vẫn còn ở trong lều.

Lôi Việt ngẩn người, sau đó lập tức gật đầu, “Vâng, thời gian này đều là do Phương giáo úy quản.”

“Ngày hôm nay, ta làm Mộng Thanh chịu tội thay!” Mặt Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh, mà mắt lại thâm thúy u ám, cúi xuống, môi mỏng mới chậm rãi nhẹ mở, “Quả thật là làm người ta khó lòng chuẩn bị a! Gọi vị Phương giáo úy kia đến, bao gồm cả những người khác trong doanh hậu cần! Bốn vương cũng muốn nhìn xem, bọn họ còn có thủ đoạn gì!”

“Vâng!” Lôi Việt cùng Mạc Kỳ Lâm chấp tay.

“Còn có, từ giờ trở đi, trên đường về kinh, bốn vương cùng Mộng Thanh ăn, mặc, ở, đi lại toàn bộ từ Ngũ đệ cùng ba người Vô Cực xử lý, những người khác không được nhúng tay!” Mạc Kỳ Hàn trầm mắt, nhìn về phía Thiên Cơ lão nhân, “Sư phụ, chỉ sợ phải dùng kim tâm ti của ngài nghiệm độc rồi!”

“Được.” Thiên Cơ lão nhân gật đầu, lại đau lòng, “Kim tà ti trân quý hai mươi năm đáng thương của ta a!”

“Sư phụ!”

Mạc Kỳ Hàn cùng Lâm Mộng Thanh cùng kêu lên, phóng cho Thiên Cơ lão nhân một cái xem thường khinh bỉ.

“Ách... Được rồi, mạng hai tiểu tử các con quan trọng hơn bảo bối của sư phụ, ta cố gắng còn không được sao?” Thiên Cơ lão nhân bĩu môi, từ trong ngực áo móc ra một cái hộp nhỏ, mở ra, lấy ra năm sợi tơ ánh vàng rực rỡ, nói: “Ngũ Vương gia, ngài phải giữ kỹ, bảo bối này ngài chỉ cần dùng khi chuẩn bị quần áo, khăn, thức ăn cho hai người họ, vô luận độc gì cũng có thể nghiệm ra, chỉ cần tà ti này có chút thay đổi màu, đó là có độc.”

“Được, ta nhớ kỹ!” Mạc Kỳ Lâm vui sướng gật đầu.

Mạc Kỳ Hàn dường như năm ngày, trên trán đúng như Thiên Cơ lão nhân lời nói, khôi phục tuần mỹ như cũ.

Đại quân không dám trì hoãn ngày hồi kinh, liền lại lên đường.

Đi suốt một tháng, dọc theo đường đi vô cùng thuận lợi, không còn phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nhưng, khi chỉ cách kinh thành mười ngày lộ trình, tâm mấy người Mạc Kỳ Hàn giống như mũi tên, lại càng thêm cảnh giác.

“Vô Ngân, Phương giáo úy không có gì dị thường sao?” Mạc Kỳ Hàn khẽ hỏi.

“Hồi chủ tử, trước mắt còn không có.” Vô Ngân nói.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, nói nhỏ: “Ừ, không được lơ lỏng, cách kinh càng gần, càng không an toàn!”

“Vâng, chủ tử!”

Đêm đó, đại quân đóng ở trong rừng cây.

“A -”

Nửa đêm, đột nhiên từ trong cánh rừng sâu truyền đến một tiếng kêu thê lương, thức tỉnh đại bộ phận tướng sĩ trong quân đội, cũng đương nhiên thức tỉnh đám người Mạc Kỳ Hàn, Lâm Mộng Thanh!

“Sao lại thế này?”

Lâm Mộng Thanh từ trên giường ngồi dậy, trong khoảng thời gian này hấn và Mạc Kỳ Hàn cùng ở chung một cái lều, nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn cũng ngồi dậy, nhìn bên ngoài, nói: “Mặc kệ, có vẻ như nguyên soái đã phái người đi thăm dò!”

“Ừ.”

Lâm Mộng Thanh gật đầu, mới nằm xuống, lại nghe thấy ồn ào, hai người nhìn về phía phát ra thanh âm, cả kinh, đỉnh màn bị lửa thiêu, mà đồng thời bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, hơn nữa truyền đến thanh âm Vô Cực gọi, “Chủ tử, có thích khách!”

Hai người lập tức nhảy xuống giường, vung kiếm chém rách màn trướng vọt ra, có chừng trăm tên sát thủ áo đen cầm kiếm công ám vệ, hai mươi ám vệ và ba người Vô Cực đang cùng thiết huyết sát thủ của Mạc Kỳ Minh bắt phân thắng bại, thanh âm kiếm cùng kiếm chạm vào nhau không ngừng vang lên, hai phe đều kiếm kiếm tàn độc, liều chết một trận!

Mà vừa rồi một tiếng kêu kia, đó là để phân tán lực chú ý của ám vệ, một mũi tên tẩm lửa từ trên không bắn xuống hướng Mạc Kỳ Hàn!

318. Chương 319

Dưới màn đêm, ám ảnh cùng thiết huyết sát thủ trong lúc kích chiến sống chết, bởi vì nhân số sát thủ đông đảo, vả lại nhiệm vụ rất rõ ràng, thấy Lâm Mộng Thanh cùng Mạc Kỳ Hàn từ trong trường đi ra, liền tách một phần nhỏ quần lấy ám ảnh, một phần lớn sát thủ lập tức cầm kiếm công hướng Lâm Mộng Thanh cùng Mạc Kỳ Hàn!

Lâm Mộng Thanh thi triển ra một bộ độc môn kiếm pháp do Thiên Cơ lão nhân sáng tạo, thân hình kiện tráng chạy đến gần hơn mười người sát thủ đột nhiên phi thân quét kiếm về phía cổ sát thủ đang vây hãm, một chiêu này biến hóa quá nhanh, tốc độ cũng quá nhanh, cho nên những sát thủ kia phản ứng không kịp, bị cắt đứt cổ họng!

Mạc Kỳ Hàn ra chiêu càng mau lẹ, quả nhiên là tích tụ mối hận nhiều năm, trường kiếm đánh đến mức, sát thủ không khỏi kêu thảm thiết liên tục, hoặc một kiếm đâm thủng ngực, hoặc một kiếm đánh gãy cổ họng, trong đêm tối, bóng dáng mặt nạ bạc loang loáng, khí thế không thể đỡ!

Thiết huyết sát thủ càng đánh càng kinh hãi, cũng càng đánh càng điên cuồng, tối nay chủ tử bọn họ đã hạ mệnh lệnh, nếu kết thúc không thành, tất cả đều phải chết!

Nhưng, mặc dù nhân số đông đảo, nhưng nhân vật mục tiêu của bọn họ lại có võ công vô cùng quỷ dị, công mạnh như thế, lại không thương tổn một mảnh áo được bọn họ, vả lại đột nhiên, hai bóng dáng phá không đánh tới, một thanh trường kiếm, một đạo chưởng phong mạnh mẽ, như gió cuốn lá rách quét sạch bọn họ!

Người tới chính là Mạc Kỳ Lâm cùng Thiên Cơ lão nhân!

Vô Cực Vô Giới Vô Giới Ngân phóng thân tới đây, giải quyết ám ảnh còn sót lại, trong khoảng thời gian ngắn, đất trời hơi bị biến sắc!

Động tĩnh lớn như thế, kinh động tam quân!

“Người đâu! Lùng bắt thích khách!”

“Người đâu! Mau cứu hỏa!”

“Người đâu! Bảo vệ Mạc tướng quân cùng Lâm tướng quân!”

Từng đạo mệnh lệnh xuất ra từ miệng Lôi Việt, các tướng sĩ hốt hoảng, cũng được nghiêm chỉnh huấn luyện, vội cứu hỏa, Lôi Việt dẫn theo năm trăm cận vệ quân tự mình đến trợ chiến, tiếng chém giết đánh vỡ phía chân trời!

Gió đêm như lốc xoáy, rút cuộc trôi qua.

Ánh rạng đông chậm rãi dâng lên, đại quân Nam chinh bước lên đường về!

Mà tại kinh thành Cẩm An phía xa, từ sáng sớm, trở nên xôn xao lên!

“Mạc đại tướng quân uy chấn bốn phương sắp trở về!”

“Tướng sĩ Nam chinh khải hoàn khải hoàn rồi!”

“Đại Minh ta có Lôi Nguyên soái cùng Mạc tướng quân, có thể vô tư rồi!”

.....

Kinh thành, trên mỗi một đường phố, trong quán trà, trong quán rượu, khắp nơi đều đàm luận về Nam chinh đại quân, lên cung vàng điện ngọc, Mạc Ngự Minh đã ban thánh chỉ, ngày đại quân trở về, văn võ bá quan ra khỏi thành mười dặm chào đón, ban rượu mừng cho tướng sĩ Nam chinh!

Mà bên trong thư phòng Tam vương phủ, trên gương mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Minh tràn đầy lo lắng, chén trà trong tay bởi vì tâm tình phập phồng, mà bị bóp nát bấy!

“Chủ tử, xem ra chúng ta không ngăn cản được bọn họ vào kinh!” Sắc mặt Mạc Thanh nặng nề nói.

“Đáng chết! Nhiều lần thất bại, nhiều người như vậy nhưng giết không được hai người, Bốn vương nuôi chỉ là một đồng thùng cơm!” Mạc Kỳ Minh cực tức giận, gương mặt càng thêm khó coi.

“Chủ tử, vậy phải làm thế nào?” Mặc Thanh lo lắng nói.

Mặc Kỳ Minh yên lặng một lát, hít sâu một hơi, “Không cần có hành động nữa, đến gần kinh rồi, hoàng thượng sẽ phát giác, yên lặng theo dõi biến hóa!”

“Dạ! Chủ tử!”

Tám ngày sau.

Tứ Vương phủ, bên hồ Nguyệt Lượng.

“Vương phi! Vương phi!”

Xa xa, liền nghe được thanh âm vội vàng vui mừng của quần gia truyền đến, Lăng Tuyết Mạn đang ngủ gật trên ghế dựa miễn cưỡng mở mắt, nói lầm bầm: “Hô cái gì? Có cháy sao?”

“Vương phi, ngày mai đại quân Nam chinh sẽ trở lại a!” Xuân Đường hết sức che giấu kích động, nói.

“A a.....” Lăng Tuyết Mạn ngáp một cái, phiền não khoát khoát tay, “Trở về thì trở về, liên quan gì đến ta? Ngay cả ta muốn quan tâm cũng quan tâm không được!”

***! Thật quá mức! Đi một năm sáu tháng lễ mười ngày, trận chiến người ta cũng đánh xong sắp trở về rồi, cái nam nhân thói chết tiệt kia còn chết ở bên ngoài không trở lại, thật coi nàng là Vương Bảo Xuyến à?

Lăng Tuyết Mạn càng nghĩ càng tức giận, nắm lên quả táo trên bàn nhỏ liền tiện tay ném về phía sau, âm thầm thề lần thứ n, tình nhân chết tiệt, bà cô đây chờ một tháng nữa, nếu còn không trở lại, bà cô đây liền hồng hạnh xuất tường cho chàng xem!

Vậy mà, nàng đang tức giận, nhưng chưa từng nghĩ ——

“A!”

Một tiếng hô đau không lớn không nhỏ rõ ràng truyền vào lỗ tai, Lăng Tuyết Mạn từ trên ghế dựa bò dậy nghiêng đầu đi xem, quần gia một tay nắm quả táo, một tay xoa cái trán, đen mặt nhìn nàng, buồn bã kêu một tiếng, “Vương phi!”

“Ách, này..... Đây là thế nào?” Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng hỏi.

“Ha ha!”

Xuân Đường Thu Nguyệt lập tức nhin không được cười ra tiếng, quần gia không còn tâm tình kích động, mặt đen thành cục than.

Lăng Tuyết Mạn chỉ chỉ quả táo, rất là xin lỗi hỏi: “Quả táo trúng người?”

Quần gia oán giận gật đầu.

“Làm sao người đàn như vậy đây? Uống công người chính là người luyện võ, đến quả táo cũng tránh không khỏi, thiệt là, mất mặt!” Lăng Tuyết Mạn than thở, nhưng nàng cũng rất hiểu, biến sắc mặt cực nhanh cười một tiếng, nói sang chuyện khác, “Quần gia a, Hiên nhi cùng bà bà đi đâu vậy?”

“Hồi vương phi, bọn họ ở trường trường luyện võ!” Quần gia buồn bực đem quả táo thả lại khay.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, “Vậy người gọi ta làm gì? Có cháy hả?”

“Nô tài mới đi đặt may cho vương phi mười bộ áo mới, còn Thái Diệp Hiên cũng gửi đồ trang sức đến, mời vương phi trở về Cúc Thủy Viên thử một chút, nếu không hài lòng sẽ lập tức đổi.” Quần gia nhớ lại việc chính, vội vàng nói.

“Ai, không phải mới may sao? Ta còn mặc chưa hết, đồ trang sức cũng không cần, ta lười đi, ta muốn nằm ở nơi này nhìn cá trong hồ.” Lăng Tuyết Mạn rã rời khoát khoát tay, lần nữa lách qua trên ghế dựa, trong lòng không nén được khó chịu.

Quần gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, hơi có chút nóng nảy nói: “Vương phi, ngài đừng chán chường như vậy a, ăn mặc xinh đẹp chút, ngày mai..... Ngày mai có thể hoàng thượng sẽ gọi vương phi cùng đi ra ngoài thành nghênh đón đại quân khải hoàn đó?”

319. Chương 320

“Ta lặp lại lần nữa, không liên quan đến ta! Ta đưa quân nam chinh xuất chinh đã mệt lắm rồi, dựa vào cái gì bắt ta đi nghênh đón a? Ta cũng không phải đại thần! Nếu Hoàng Thượng thực phái người đến gọi, thì nói ta bị bệnh, không xuống giường được, xin Hoàng Thượng tìm Nhị Vương phi Tam Vương phi đi!” Lăng Tuyết Mạn vuốt gò má, ngáp liên tục, “Ách, ta mệt nhọc, muốn đi ngủ.”

“Vương phi, đây chính là tội khi quân a!” Quần gia cùng hai nha hoàn xấu hổ.

“Không có chuyện gì, các người không thấy dạo này số ta tốt sao? Hoàng Thượng tốt với ta vô cùng, không trị tội ta!” Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn khê đóng, lưỡi biếng lẩm bẩm, “Ông già kia cũng không biết ăn lộn thuốc gì, lúc bắt đầu nói ta khắc chết con của ông ấy, hận không thể chém ta vạn đao, một năm nay lại nhiệt tình cưng chiều ta, haiz, thật sự là tâm để vương khó dò a!”

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc nhau, thật không còn gì để nói.

Trên trán quần nổi lên vô số gân đen, “Vương phi, đó là bởi vì chủ... Khụ khụ, bởi vì Vương phi rất dễ khiến người ta thích!”

“Ha ha, đúng vậy, Vương phi, chúng nô tì hầu hạ ngài đi thử bộ đồ mới đi!” Thu Nguyệt ngồi xổm trước ghế, ân cần cười nói.

“Không đi, phiền toái! Ta trang điểm xinh đẹp có ích lợi gì a? Ngay cả nam nhân ta đều không có, xinh đẹp cho ai xem?” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, có chút tức giận, lại không dám nói, thân mình khê nghiêng, ánh mắt nhắm lại ngủ trưa.

“Vương phi...” Giọng nói của Xuân Đường ngừng lại, nhìn quần gia cùng Thu Nguyệt, lắc lắc đầu. Đến bữa tối, Lý Đức Hậu tự mình đến tuyên chỉ, Mạc Ngự Minh Quả nhiên tuyên Lăng Tuyết Mạn sáng sớm ngày mai theo ông đi ra thành nghênh đón đại quân chiến thắng trở về!

“Tứ Vương phi, Hoàng Thượng bảo ngài hiện tại theo nô tài tiến cung, đêm nay ngủ cùng Hoàng Hậu nương nương.” Lý Đức Hậu khom người nói.

“Cái gì? Khụ khụ!” Một trái nho mắc kẹt ở trong cổ họng Lăng Tuyết Mạn, trừng mắt nhìn vài cái, mới miễn cưỡng nuốt xuống, bực mình nói: “Tại sao vậy? Ta không đi được không? Ngoài thành mười dặm, ngồi xe ngựa xa như vậy, đầu ta sẽ choáng váng chết, huống hồ ta vừa nhìn thấy mấy binh lính nghiêm túc, ngộ nhỡ ta nhện không được bật cười làm sao bây giờ? Haiz, có ta hay không có ta cũng vậy, đại sự nước nhà, phụ hoàng kéo theo ta làm cái gì a?” Lăng Tuyết Mạn oán giận liên tục, như trái cà héo, nằm sắp xuống bàn, động cũng không muốn động.

Lý Đức Hậu cau chặt mày, suy nghĩ nói: “Tứ Vương phi, Hoàng Thượng nếu muốn ngài đi theo đón chào, chắc là có dụng ý, Tứ Vương phi vẫn là thu thập một chút rồi theo nô tài phụng chỉ tiến cung đi!”

“Ây da, Lý công công, ta thật sự không muốn đi, ông giúp ta nói với phụ hoàng được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn run rẩy lợi hại, hữu khí vô lực.

“Vương phi!” Ánh mắt Xuân Đường sáng lên, cười nói: “Ngũ Vương gia ngày mai cũng trở về a, Vương phi không đi nghênh đón bạn tốt của ngài sao?”

“Ách, đúng vậy, Kỳ Lâm phải đi đưa lương thảo.” Lăng Tuyết Mạn suy nghĩ một chút, hào khí vạn trượng nói: “Được, ngày mai ta phải đi nghênh đón hần!”

Mấy người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại không khỏi có rút khéo miệng, Xuân Đường chỉ biết trước hết nghĩ biện pháp khuyên Lăng Tuyết Mạn đáp ứng đi nghênh đón tam quân, làm cho chủ tử nàng bớt được nỗi khổ tương tư, lại không biết, kết quả đúng là...

Hôm sau.

Gió mát thổi nhẹ, ánh mặt trời chiếu cao, bầu trời xanh vạn dặm, khí trời như là hiểu biết lòng người, thật tốt!

Dân chúng toàn thành sáng sớm liền tụ tập ở trên đường cái, chia làm hai bên, mang tâm tình nhảy nhót kích động, nghênh đón anh hùng trong lòng bọn họ khải hoàn trở về!

Hoàng đế Hoàng hậu Đại Minh ngồi long liễn, mang theo văn võ bá quan, hoàng tử công chúa, hoàng thân quốc thích ra khỏi thành mười dặm đón chào.

Rốt cục ở giờ Tý, quân Nam chinh đến ngoài thành Cẩm An.

Một loạt mười tướng soái mặc một thân nhung trang cưỡi ngựa đứng song song, Lôi Việt ở giữa, trên mặt như đao khắc thoáng hiện kích động khó nói lên lời, bên trái mà Mạc Kỳ Lâm mày kiếm sắc bén, anh khí bừng bừng, Lâm Mộng Thanh lấy hình dáng ngạo thế mà đứng, trong tuần mỹ khuynh thành, hào khí không giảm chút nào, phía trên con ngựa trắng bên phải, là người mặc quần áo màu bạc, ở dưới ánh mặt trời, tản ra khí thế khiếp người, mắt sâu ẩn dưới mặt nạ, lãnh ngạo tà nịnh như trước, mang theo khí phách vương giả!

“Xuống ngựa!”

Lôi Việt hô lớn một tiếng, các tướng xuống ngựa, tam quân quỳ xuống đất mà bái! “Khấu kiến hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Khấu kiến Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Mạc Ngự Minh đứng đầu bách quan, Hoàng Hậu đứng ở bên cạnh ông, giờ phút này ánh mắt uy nghiêm nhìn các tướng sĩ đã lập công lớn cho Đại Minh, nghe này tiếng động lễ bái phá vỡ phía chân trời, tầm mắt nhìn đến người đeo mặt nạ bạc, kích động mừng như điên!

“Các vị tướng bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng”

Mạc Ngự Minh cao giọng nói: “Bách quan bái tạ tam quân!”

Văn võ bá quan bước ra khỏi hàng, quỳ xuống đất dập đầu ba cái!

“Hoàng tử hoàng thân bái tạ tam quân! Cảm tạ tướng sĩ Đại Minh vì chiến đấu hăng hái, cúc cung tận tụy, đảm bảo bảo vệ dân chúng Đại Minh ta!” Mạc Ngự Minh hô lớn lần thứ hai.

Toàn bộ hoàng thân quốc thích nghe lệnh tiến lên một bước, bao gồm bốn hoàng tử, các thúc bá Vương gia bối phận to lớn, vương công thế tử, còn có Tiểu Tứ Vương gia Mạc Ly Hiên, cùng đương triều công chúa Nhã Phi, cùng cuối cùng là kẻ lui ở trong đám người, bị Nhã Phi cường thế kéo lên – Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn đang ngủ gật!

Đều do tối hôm qua cùng Nhã Phi nói chuyện phiếm tán gẫu quá lâu, ngủ không đủ, lại canh năm đã bị cung nữ quát lên, giờ phút này Lăng Tuyết Mạn suy sút y như bộ dáng một năm rưỡi trước kia tiền đưa ở cổng Tuyên Hoa, ngoại trừ ánh mắt lúc này không sưng, một chút tinh thần cũng không có!

Cách ba trượng, hai cái nữ tử chỉ lo khom người cúi đầu theo mọi người lạy ba bái, lại chưa từng chú ý tới, từ thời khắc các nàng bán bước chân ra, có hai tầm mắt nóng rực liền gắt gao đi theo!

Cúi đầu ba cái xong, ngẩng đầu, Nhã Phi tò mò nhìn thẳng phía trước, vừa nhìn, đầu óc có một trận mê muội, trên mặt cứng ngắc như đá hóa, không chớp mắt theo dõi nam tử đứng ở bên cạnh Mạc Kỳ Lâm, hấn lồi lạc mà đứng, tựa như tiên giáng trần!

Tim gần như nhảy ra ngoài lồng ngực, hấn, hấn là Lâm Mộng Thanh sao? Hấn sao lại là quân nam chinh? Còn là tướng?

Lăng Tuyết Mạn nhẹ che miệng, lặng lẽ ngáp một cái, trong lòng trông ngóng buổi đi đón lập tức chấm dứt, để cho nàng trở về ngủ bù, khi chuẩn bị lui về phía sau, dư quang liếc về Nhã Phi đang dị thường, nhú nhú mày, theo Nhã Phi ánh mắt trông đi qua, đầu tiên là thấy được Mạc Kỳ Lâm, tâm tình lập tức chấn phần, thần nhiên cười, trong sáng động lòng người!

Nụ cười này, lung lay mắt Mạc Kỳ Lâm, càng lung lay tâm Mạc Kỳ Lâm đứng bên phải Lôi Việt!

320. Chương 321: Chhương 321

“Ta lặp lại lần nữa, không liên quan đến ta! Ta đưa quân nam chinh xuất chinh đã mệt lắm rồi, dựa vào cái gì bắt ta đi nghênh đón a? Ta cũng không phải đại thần! Nếu Hoàng Thượng thực phái người đến gọi, thì nói ta bị bệnh, không xuống giường được, xin Hoàng Thượng tìm Nhị Vương phi Tam Vương phi đi!” Lăng Tuyết Mạn vuốt gò má, gấp liên tục, “Ách, ta mệt nhọc, muốn đi ngủ.”

“Vương phi, đây chính là tội khi quân a!” Quần gia cùng hai nha hoàn xấu hổ.

“Không có chuyện gì, các người không thấy dạo này số ta tốt sao? Hoàng Thượng tốt với ta vô cùng, không trị tội ta!” Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn khê đóng, lưỡi biếng lẩm bẩm, “Ông già kia cũng không biết ăn lộn thuốc gì, lúc bắt đầu nói ta khắc chết con của ông ấy, hận không thể chém ta vạn đao, một năm nay lại nhiệt tình cưng chiều ta, haiz, thật sự là tâm để vương khó dò a!”

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc nhau, thật không còn gì để nói.

Trên trán quần nổi lên vô số gân đen, “Vương phi, đó là bởi vì chủ... Khụ khụ, bởi vì Vương phi rất dễ khiến người ta thích!”

“Ha ha, đúng vậy, Vương phi, chúng nô tì hầu hạ ngài đi thử bộ đồ mới đi!” Thu Nguyệt ngồi xổm trước ghế, ân cần cười nói.

“Không đi, phiền toái! Ta trang điểm xinh đẹp có ích lợi gì a? Ngay cả nam nhân ta đều không có, xinh đẹp cho ai xem?” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, có chút tức giận, lại không dám nói, thân mình khê nghiêng, ánh mắt nhắm lại ngủ trưa.

“Vương phi...” Giọng nói của Xuân Đường ngừng lại, nhìn quần gia cùng Thu Nguyệt, lắc lắc đầu. Đến bữa tối, Lý Đức Hậu tự mình đến tuyên chỉ, Mạc Ngự Minh Quả nhiên tuyên Lăng Tuyết Mạn sáng sớm ngày mai theo ông đi ra thành nghênh đón đại quân chiến thắng trở về!

“Tứ Vương phi, Hoàng Thượng bảo ngài hiện tại theo nô tài tiến cung, đêm nay ngủ cùng Hoàng Hậu nương nương.” Lý Đức Hậu khom người nói.

“Cái gì? Khụ khụ!” Một trái nho mắc kẹt ở trong cổ họng Lăng Tuyết Mạn, trừng mắt nhìn vài cái, mới miễn cưỡng nuốt xuống, bực mình nói: “Tại sao vậy? Ta không đi được không? Ngoài thành mười dặm, ngồi xe ngựa xa như vậy, đầu ta sẽ choáng váng chết, huống hồ ta vừa nhìn thấy mấy binh lính nghiêm túc, ngộ nhỡ ta nhện không được bật cười làm sao bây giờ? Haiz, có ta hay không có ta cũng vậy, đại sự nước nhà, phụ hoàng kéo theo ta làm cái gì a?” Lăng Tuyết Mạn oán giận liên tục, như trái cà héo, nằm sắp xuống bàn, động cũng không muốn động.

Lý Đức Hậu cau chặt mày, suy nghĩ nói: “Tứ Vương phi, Hoàng Thượng nếu muốn ngài đi theo đón chào, chắc là có dụng ý, Tứ Vương phi vẫn là thu thập một chút rồi theo nô tài phụng chỉ tiến cung đi!”

“Ây da, Lý công công, ta thật sự không muốn đi, ông giúp ta nói với phụ hoàng được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn run rẩy lợi hại, hữu khí vô lực.

“Vương phi!” Ánh mắt Xuân Đường sáng lên, cười nói: “Ngũ Vương gia ngày mai cũng trở về a, Vương phi không đi nghênh đón bạn tốt của ngài sao?”

“Ách, đúng vậy, Kỳ Lâm phải đi đưa lương thảo.” Lăng Tuyết Mạn suy nghĩ một chút, hào khí vạn trượng nói: “Được, ngày mai ta phải đi nghênh đón hần!”

Mấy người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại không khỏi có rút khéo miệng, Xuân Đường chỉ biết trước hết nghĩ biện pháp khuyên Lăng Tuyết Mạn đáp ứng đi nghênh đón tam quân, làm cho chủ tử nàng bớt được nỗi khổ tương tư, lại không biết, kết quả đúng là...

Hôm sau.

Gió mát thổi nhẹ, ánh mặt trời chiếu cao, bầu trời xanh vạn dặm, khí trời như là hiểu biết lòng người, thật tốt!

Dân chúng toàn thành sáng sớm liền tụ tập ở trên đường cái, chia làm hai bên, mang tâm tình nhảy nhót kích động, nghênh đón anh hùng trong lòng bọn họ khải hoàn trở về!

Hoàng đế Hoàng hậu Đại Minh ngồi long liễn, mang theo văn võ bá quan, hoàng tử công chúa, hoàng thân quốc thích ra khỏi thành mười dặm đón chào.

Rốt cục ở giờ Tý, quân Nam chinh đến ngoài thành Cẩm An.

Một loạt mười tướng soái mặc một thân nhung trang cưỡi ngựa đứng song song, Lôi Việt ở giữa, trên mặt như đao khắc thoáng hiện kích động khó nói lên lời, bên trái mà Mạc Kỳ Lâm mày kiếm sắc bén, anh khí bừng bừng, Lâm Mộng Thanh lấy hình dáng ngạo thế mà đứng, trong tuần mỹ khuynh thành, hào khí không giảm chút nào, phía trên con ngựa trắng bên phải, là người mặc quần áo màu bạc, ở dưới ánh mặt trời, tản ra khí thế khiếp người, mắt sâu ẩn dưới mặt nạ, lãnh ngạo tà nịnh như trước, mang theo khí phách vương giả!

“Xuống ngựa!”

Lôi Việt hô lớn một tiếng, các tướng xuống ngựa, tam quân quỳ xuống đất mà bái! “Khấu kiến hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Khấu kiến Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Mạc Ngự Minh đứng đầu bách quan, Hoàng Hậu đứng ở bên cạnh ông, giờ phút này ánh mắt uy nghiêm nhìn các tướng sĩ đã lập công lớn cho Đại Minh, nghe này tiếng động lễ bái phá vỡ phía chân trời, tầm mắt nhìn đến người đeo mặt nạ bạc, kích động mừng như điên!

“Các vị tướng bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng”

Mạc Ngự Minh cao giọng nói: “Bách quan bái tạ tam quân!”

Văn võ bá quan bước ra khỏi hàng, quỳ xuống đất dập đầu ba cái!

“Hoàng tử hoàng thân bái tạ tam quân! Cảm tạ tướng sĩ Đại Minh vì chiến đấu hăng hái, cúc cung tận tụy, đảm bảo bảo vệ dân chúng Đại Minh ta!” Mạc Ngự Minh hô lớn lần thứ hai.

Toàn bộ hoàng thân quốc thích nghe lệnh tiến lên một bước, bao gồm bốn hoàng tử, các thúc bá Vương gia bối phận to lớn, vương công thế tử, còn có Tiểu Tứ Vương gia Mạc Ly Hiên, cùng đương triều công chúa Nhã Phi, cùng cuối cùng là kẻ lui ở trong đám người, bị Nhã Phi cường thế kéo lên – Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn đang ngủ gật!

Đều do tối hôm qua cùng Nhã Phi nói chuyện phiếm tán gẫu quá lâu, ngủ không đủ, lại canh năm đã bị cung nữ quất lên, giờ phút này Lăng Tuyết Mạn suy sút y như bộ dáng một năm rưỡi trước kia tiền đưa ở cổng Tuyên Hoa, ngoại trừ ánh mắt lúc này không sưng, một chút tinh thần cũng không có!

Cách ba trượng, hai cái nữ tử chỉ lo khom người cúi đầu theo mọi người lạy ba bái, lại chưa từng chú ý tới, từ thời khắc các nàng bán bước chân ra, có hai tầm mắt nóng rực liền gắt gao đi theo!

Cúi đầu ba cái xong, ngẩng đầu, Nhã Phi tò mò nhìn thẳng phía trước, vừa nhìn, đầu óc có một trận mê muội, trên mặt cứng ngắc như đá hóa, không chớp mắt theo dõi nam tử đứng ở bên cạnh Mạc Kỳ Lâm, hấn lồi lạc mà đứng, tựa như tiên giáng trần!

Tim gần như nhảy ra ngoài lồng ngực, hấn, hấn là Lâm Mộng Thanh sao? Hấn sao lại là quân nam chinh? Còn là tướng?

Lăng Tuyết Mạn nhẹ che miệng, lặng lẽ ngáp một cái, trong lòng trông ngóng buổi đi đón lập tức chấm dứt, để cho nàng trở về ngủ bù, khi chuẩn bị lui về phía sau, dư quang liếc về Nhã Phi đang dị thường, nhú nhú mày, theo Nhã Phi ánh mắt trông đi qua, đầu tiên là thấy được Mạc Kỳ Lâm, tâm tình lập tức chấn phần, thần nhiên cười, trong sáng động lòng người!

Nụ cười này, lung lay mắt Mạc Kỳ Lâm, càng lung lay tâm Mạc Kỳ Hàn đứng bên phải Lôi Việt!

Mắt sâu dừng ở gương mặt quen thuộc kia, giờ phút này tất cả lại là mắt mát, mới vừa rồi liếc nhìn bộ dáng suy sút của nàng, lòng hẫng đau như cắt, nhưng mà, ánh mắt nàng chỉ là xa lạ đảo qua hẫng, sau đó ngừng lại trên mặt Mạc Kỳ Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn kia bởi Mạc Kỳ Lâm mà nháy mắt tỏa ra sáng rọi loá mắt, môi đỏ mọng kia tươi cười, cười khuynh thành, ngàn vạn mị hoặc, hẫng thoáng nhìn khuôn mặt Mạc Kỳ Lâm ra vẻ bình tĩnh, trong mắt lại cũng có kích động đè nén!

Ngực, lập tức giống như bị búa tạ đập tới, đau đớn khó có thể hô hấp, nếu là, nếu là nàng biết Mạc tướng quân là Tình nhân của nàng, nếu là nàng biết, hẫng đang đứng ở trước mặt nàng, kiều nhan của nàng phải là vì hẫng mà rạng rỡ...

Bên kia, Lăng Tuyết Mạn vui sướng muốn gọi Mạc Kỳ Lâm, miệng mở mở, lại bởi tình huống này không thích hợp mà không dám gọi, liền hoát bát nháy mắt, chớp lông mi, tươi cười chói mắt.

Mà Mạc Kỳ Lâm vui sướng, đồng thời đáy lòng lại đột nhiên ‘lộp bộp’ một chút, lặng lẽ liếc nhìn Mạc Kỳ Hàn, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng nảy lên tất cả cảm xúc phức tạp, có lỗi, thương tâm, khổ sở...

Xem như tiếp đón xong, Lăng Tuyết Mạn thể này thoáng dời ánh mắt một chút, nhìn đến gương mặt tuần mỹ vô song gần đó, không kịp chuẩn bị tâm lý, nàng thất thanh bật thốt lên, “Yêu tinh!”

Ba chữ đột ngột vừa ra, làm cho Lâm Mộng Thanh đang cùng Nhã Phi thâm tình nhìn nhau chột mèm nhũn hai chân, lảo đảo một cái suýt nữa ngã xuống đất, cũng may được Mạc Kỳ Lâm cùng Dư tòng quân đỡ ở hai bên, trên mặt tuần mỹ thoáng chốc mây đen dày đặc, cắn răng nhảy ra một câu mơ hồ không rõ, “Nữ nhân đáng chết, đã về còn không biết!”

Đang trong hoàn cảnh trang nghiêm, bởi hai chữ ‘yêu từ Tứ Vương miệng phi, lại bởi Lâm phó tướng quân cực vang danh thất thổ, mà trở nên xôn xao lên!

Các loại ánh mắt khiếp sợ, nghi hoặc, phán đoán ào ào vượt qua trên thân hai người này, khuôn mặt tuần tú ôn hòa của Mạc Kỳ Diễn nháy mắt trở nên cứng nhắc, trong lòng nghi ngờ!

Mạc Kỳ Sâm kinh ngạc ột sự kiện, tướng mạo vị Lâm phó tướng quân kia quả thực xuất chúng như yêu tinh a!

Mạc Kỳ Dục tắc lưỡi, cắn răng trừng Lăng Tuyết Mạn, tức giận nắm chặt nắm tay!

Mạc Kỳ Minh cũng nhìn tới, ánh mắt lạnh thấu xương như mũi tên bắn về phía Lâm Mộng Thanh, hận không thể bắn hẫng vạn tiễn xuyên tâm!

Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu cũng hồ nghi nhìn Lăng Tuyết Mạn một cái, lại nhìn hướng sắc mặt Lâm Mộng Thanh như than đen, bị phản đến cực điểm, cuối cùng lại nhìn qua trên mặt Mạc Nhã Phi đã hoàn hồn, giờ phút này dở khóc dở cười!

Mạc Ngự Minh thấp giọng dò hỏi: “Nhã Phi, sao lại thế này?”

“Phụ hoàng, ban đầu là Tứ tẩu và con cùng biết Lâm công tử, Tứ tẩu thấy bộ dạng Lâm công tử rất dễ nhìn, liền nói Lâm công tử là yêu tinh.” Nhã Phi xấu hổ quăn ép, dùng khăn che mặt giải thích.

“Khụ khụ, nha đầu kia!”

Mạc Ngự Minh chau mày lại, nhìn bách quan và tam quân xôn xao, đành phải hắng giọng một cái nâng cao giọng nói: “Tam quân uống rượu mừng, trầm kính các tướng sĩ ba bát rượu, sau đó tức khắc vào thành, mở tiệc mừng!”

“Hoàng Thượng vạn tuế -”

Hơn mười vạn tướng sĩ bưng bát rượu nâng quá đỉnh đầu, Mạc Ngự Minh giơ hai tay lên cao, sau đó cạn sạch chén rượu, các tướng sĩ ở trong tiếng hoan hô uống ba chén, một hiệu lệnh “Hành quân!” phát ra, đại quân tiến về thành Cẩm An!

Thời điểm về thành, Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi được gọi vào long liễn.

“Mạn Mạn, trước tam quân, sao có thể thất thổ như vậy?” Mạc Ngự Minh hơi hơi trừng mắt trách mắng.

“Phụ hoàng, thực xin lỗi, con nhất thời kích động, ách... Lần sau cũng không dám nữa!” Lăng Tuyết Mạn xấu hổ thở dài, lại cười làm lành.

Mạc Ngự Minh mắt liếc, tức giận nói: “Còn có lần sau? Về sau phải xem hoàn cảnh, trầm tha cho con tội hồ nháo cũng mức độ thôi, hiểu chưa?”

“Hiểu được, hiểu được, quá rõ!” Lăng Tuyết Mạn gật đầu như già tởi.

“Còn có...” Ánh mắt Mạc Ngự Minh hướng Nhã Phi, thản nhiên nói: “Còn có về sau không thể gọi bảy Lâm tướng quân kia, trầm chuẩn bị phóng hấn làm phò mã, lời đó truyền ra không phải khiến người chê cười sao?”

“Phò mã?!” Lăng Tuyết Mạn chóng mặt xem xét hướng Nhã Phi đang đỏ mặt, thở dài: “Hai người đã ở chung rồi hả?”

“Khụ khụ, đứa nhỏ này nói chuyện...” Hoàng Hậu hơi giận dữ, trong mắt lại là ý cười.

Nhã Phi thẹn thùng không thôi, sắc giọng: “Tứ tẩu, tẩu nói thật là khó nghe a!”

“Ách, cái này cũng kêu khó nghe? Ta cũng chưa nói hai người yêu đương vụng trộm đâu!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, lơ đãng, lại không cố kỵ gì nói tiếp: “Ta ngay từ đầu liền thấy tiểu tử kia không có ý tốt với muội, đá bóng không theo đội ta, muốn phải cùng đội với muội, còn muốn thắng uội vui vẻ, thật là, nhất định là sớm có âm mưu!”

“Khụ khụ!”

“Khụ khụ!”

Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu, Mạc Nhã Phi đều bị sắc, tiếng ho khan đầy xe, Lý Đức Hậu đi theo xe vội vàng la lên: “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, cần phải nô tài đi truyền thái y không?”

“Khụ! Không cần!” Mạc Ngự Minh trả lời một câu, sau đó trừng Lăng Tuyết Mạn, “Nha đầu con thật sự là nói năng không chừng mực!” Nói xong, âm thầm than thở ở trong lòng một câu, bản thân mình trộm sống chung với nam nhân nữa, còn dám nói người khác yêu đương vụng trộm sao?

“Ách, con sai lầm rồi, con sẽ sửa lại!” Lăng Tuyết Mạn cúi đầu.

Nhã Phi hơi mím môi, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Phụ hoàng, tại sao Lâm công tử ở trong quân đội? tại sao hấn là tướng quân a? Hấn nói phải ra kinh làm việc, chính là đi đánh giặc sao?”

“Chuyện này nói thì dài dòng, ngày sau con sẽ biết, hấn làm ra thành tích này, lập nhiều chiến công như vậy, trầm gả công chúa cho hấn, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, ha ha, Nhã Phi, nữ tử khác lớn như con đã sớm lập gia đình sinh con, trầm giữ con đến mười chín tuổi còn không có động tĩnh, cũng chính là đợi Lâm Mộng Thanh trở về a!” Mạc Ngự Minh hài lòng cười nói.

“Phụ hoàng!” Mặt Nhã Phi đỏ lên, cầm cánh tay Hoàng Hậu, hiển lộ mười phần thẹn thùng của nữ nhi, “Mẫu hậu, phụ hoàng giấu cợt con!”

“Ha ha, nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng, Nhã nhi nên chuẩn bị đồ cưới rồi!” Hoàng Hậu vỗ nhẹ bàn tay Nhã Phi, từ ái cười nói.

Lăng Tuyết Mạn rue mắt, đột nhiên muốn rơi nước mắt, nàng nên gả đi nơi nào đây?

321. Chương 322

Nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn mắt mát, Hoàng Hậu khẽ nhấp môi, chạm vào cánh tay Mạc Ngự Minh, chỉ chỉ.

Mạc Ngự Minh khó xử, ông phải an ủi như thế nào? Con ba lần bốn lượt dặn dò không được để lộ nửa câu, nhưng bây giờ xem bộ dáng nha đầu kia khổ sở, ông lại không nỡ, môi mấp máy, mới chầm chước thử nói: “Mạn Mạn, con hôm nay... có chú ý tới vị kia tướng quân rất cao to kia hay không?”

“Không, con chú ý hẳn làm gì?” Lăng Tuyết Mạn nâng khẽ mắt một chút, hít mũi một cái, toét miệng ra vẻ đương nhiên.

Mạc Ngự Minh “À” một tiếng, theo dõi Lăng Tuyết Mạn hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Mạc tướng quân chiến công hiển hách, là nhân tài hiếm có của Đại Minh ta, tướng mạo lại anh tuấn...” Giọng nói ngừng lại, lại ngừng chút nữa, nhìn ánh mắt Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc không hiểu, mím môi nói: “Mạn Mạn, con tuổi mới mười bảy tuổi, nếu muốn tái giá...”

“Phụ hoàng!” Lăng Tuyết Mạn nghe ra, không khỏi co quắp khóe miệng, ánh mắt âm u, ngược mắt khẽ cười nói: “Phụ hoàng, con cũng là Vương phi của phụ quân, đã gọi ngài một tiếng phụ hoàng, coi như là nửa nữ nhi, phụ hoàng không muốn nữ nhi nghịch ngợm gây sự này nữa sao?”

“Mạn Mạn!”

Ba người trong xe đồng thời lên tiếng, Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu đã khổ sở lại cảm động, Nhã Phi buồn bã không thôi, thật vất vả phụ hoàng mới mở này ân đức, Mạn Mạn thế nào lại... Haiz!

Dọc theo đường đi, bên trong xe không nói thêm gì nữa.

Vừa vào thành Cẩm An, liền nghe được tiếng la cao thấp đầy tình cảm của dân chúng nổi tiếp vang lên!

“Hoan nghênh quân nam chinh khải hoàn trở về!”

“Mạc tướng quân!”

“Lôi Nguyên soái!”

“Hoàng Thượng vạn tuế! Đại Minh vạn tuế!”

...

Lăng Tuyết Mạn nhin không được tò mò, nhẹ nhàng vén lên một góc màn, nhìn ra ngoài, chỉ thấy hai bên đường phố rộng rãi, ngự lâm quân cùng cấm vệ quân duy trì trật tự, trình độ dân chúng sôi trào không thua gì người xem thể vận hội Olympic!

Chậc lưỡi, bởi vì Mạc Ngự Minh vừa rồi có ngụ ý, Lăng Tuyết Mạn liền dời ánh mắt về phía sau lưng, lướt qua đội ngũ đại nội thị vệ nhìn về phía nam tử đeo mặt nạ bạc ngồi trên ngựa, cẩn thận đánh giá, đáng tiếc mặt nạ che hơn phân nửa khuôn mặt, căn bản đoán không được hẳn có dáng dấp như thế nào, nhân tài? tướng mạo anh tuấn? Bên môi Lăng Tuyết Mạn tràn ra một cụ cười, Hoàng Thượng lại muốn gả nàng cho tướng quân mặt lạnh? Đây là vì không để Nhị Vương gia cùng Tam Vương gia phân tranh vì nàng sao?

Nhưng mà, tướng quân mặt lạnh kia hình như cảm nhận được nàng đang lặng lẽ nhìn hẳn, mắt vốn nhìn thẳng phía trước đột nhiên lệch qua, một đôi mắt thâm thúy bắn thẳng tắp lại đây, rình coi bị phát hiện, Lăng Tuyết Mạn vội thất kinh buông màn xe xuống, sợ tới mức nâng tay vỗ ngực, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng vài phần.

“Mạn Mạn, như thế nào?” Hoàng Hậu kỳ quái hỏi.

“Ách, không, không có việc gì.” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, cảm giác có chút chưa tỉnh hồn, nàng luôn luôn gan lớn, cứ nhiên không dám đón nhận ánh mắt tướng quân mặt lạnh kia? Thở dài một hơi, Lăng Tuyết Mạn thấy bản thân mình nóng rần lên!

Mạc Ngự Minh hồ nghi vén màn xe lên, xem xét theo phương hướng Lăng Tuyết Mạn vừa nhìn, chống lại ánh mắt Mạc Kỳ Hàn, đột nhiên hiểu rõ, thả màn xe, bật cười nói: “Mạn Mạn, nhìn xem cũng không có gì, sớm hay muộn... cũng đúng là phải xem.”

“A? Có ý tứ gì ạ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn co lại mảnh liệt, nghi hoặc khó hiểu.

Nhưng, Mạc Ngự Minh làm vẻ mặt bí hiểm, không trả lời vấn đề của nàng, nhắm mắt dưỡng thần.

Lại nhìn Hoàng Hậu, Lăng Tuyết Mạn mới nói một tiếng, “Mẫu hậu...” Hoàng Hậu cười, sau đó lắc đầu, không nói thêm nữa.

“Nhã Phi, muội sờ trán ta, xem ta có nóng không?” Lăng Tuyết Mạn cầm tay Nhã Phi, đặt lên trán của mình, sao nàng cảm giác rất nhiều chỗ đều không thích hợp!

Nhã Phi tất nhiên cũng là mê mang, thành thực lắc đầu nói: “Không có phát sốt.”

“Haiz -”

Đại đội người ngựa không biết đi bao lâu, xe ngựa đột nhiên dừng lại, ngoài xe truyền đến thanh âm Lý Đức Hậu, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, đến Tứ Vương phủ rồi!”

Mạc Ngự Minh mở to mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn nói: “Mạn Mạn, xuống xe đi, con không được tiến cung, ở trong Vương phủ, không thể chạy ra ngoài đường, hiểu chưa?”

“Ách, bây giờ con đi về sao?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to hai mắt.

chấp khởi Mạc Ngự Minh gật đầu, lại bổ sung: “Nếu như không có ý chỉ của trẫm, từ giờ trở đi, con không thể bước ra Tứ Vương phủ một bước, biết chưa?”

“A.” Nhìn đến vẻ mặt Mạc Ngự Minh nghiêm túc, Lăng Tuyết Mạn không dám hỏi nhiều gật đầu, xuống xe ngựa, dưới ánh mắt của dân chúng toàn thành, tam quân, bách quan nhìn theo, bước vào Tứ Vương phủ, cổng lớn từ từ đóng lại, thị vệ nghiêm nghị mà đứng, mặt không chút thay đổi.

Tiến vào Hoàng thành, bách quan đứng ở điện Kim Loan, chia làm hai hàng văn võ, Mạc Ngự Minh mặc long bào ngồi trên cao, Lý Đức Hậu bên cạnh mang vẻ mặt nghiêm túc, mắt nhìn phía trước.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Dưới Kim điện, bách quan hành lễ bái.

“Đại Minh ta cùng Nam Chiếu đánh trận đã hơn một năm, tướng sĩ xuất chinh người người anh dũng tác chiến, trên sa trường dương uy Đại Minh ta, hôm nay, cả nước thắng lợi, trẫm khao thưởng tam quân, phong thưởng công thần!” Mạc Ngự Minh mỉm cười, tiếng nói xuyên thấu ở kim điện, “Lý Đức Hậu, tuyên chỉ!”

“Vâng, Hoàng Thượng!”

Lý Đức Hậu lấy ra ba thánh chỉ, mở cái thứ nhất, tiếng nói eo éo vang lên ở đại điện, “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: phong nguyên soái nam chinh Lôi Việt làm Bình Nam Hầu, ban thưởng phủ Bình Nam Hầu, thưởng một con hoàng mã, vạn lượng hoàng kim! Phong Tòng quân Dư Hạo làm phiêu kỵ đại tướng quân, thưởng vạn lượng bạc trắng! Phong...”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Bách quan dập đầu, công thần khấu tạ hoàng ân, Lý Đức Hậu mở thánh chỉ thứ hai.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: trong quân đội nam chinh, phó tướng quân Lâm Mộng Thanh chiến công hiển hách, văn võ song toàn, trao tặng hàm tướng quân, thống lĩnh cấm vệ quân kinh đô, bảo an ta trọng địa trong Hoàng thành! Mặt khác, trẫm xem tướng quân Lâm Mộng Thanh có nhân phẩm tốt đẹp, thiếu niên anh tài, phong làm phò mã Đại Minh, tứ hôn với Công chúa Nhã Phi! Khâm thử!”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Bách quan kinh ngạc, lại dập đầu, Lâm Mộng Thanh cảm kích dập đầu, “Mộng Thanh tạ chủ long ân!”

Lấy thánh chỉ thứ ba ra, ánh mắt Lý Đức Hậu rơi vào trên người tướng quân mang mặt nạ Mạc Quân Lâm quỳ gối phía sau Lôi Việt, cung kính nói: “Mời Mạc tướng quân bước ra khỏi hàng!”

Mạc Kỳ Hàn không chần chờ đứng dậy, đến gần một bước, ở chính giữa, một lần nữa quỳ xuống, cũng không nói một tiếng.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: trong các vị hoàng tử của trẫm, chỉ có Tứ hoàng tử Mạc Kỳ Hàn mang huyết thống của hoàng hậu, nhân phẩm cao quý, lại có năng lực trên sa trường, nhất định có thể kế thừa Hoàng vị, theo tổ chế Đại Minh, sắc lập làm hoàng thái tử. Chư vị hoàng tử

khác, mặc dù đủ tài trí trác tuyệt, có tiếng quân tài, lại không thể làm đế, hy vọng chư vị hoàng thân quốc thích dùng hết khả năng các người có, phụ tá triều chính, thực hiện nguyện vọng của trẫm! Khâm thử!”

322. Chương 323

Thánh chỉ thứ ba vừa ra, như một tiếng sấm sét phá vỡ Kim Loan điện!

Không ai tin, cũng không có ai dám tin, đạo thánh chỉ mới vừa rồi là chân thật!

Phản ứng trước tiên của mọi người, đều nghĩ là mình nghe lầm, đều nhìn Hoàng đế Mạc Ngự Minh ngồi ở trên ghế rồng!

Trên mặt Mạc Ngự Minh cũng không có quá nhiều biểu tình, tất cả những điều này, xảy ra trong dự liệu của hần, liền chỉ bình tĩnh nói: “Các khanh bình thân!”

Trong ngạc nhiên, tiếng tạ ân của bách quan đều trở nên không đồng nhất, “Tạ Hoàng Thượng!” “Tạ Hoàng Thượng!”

Các đại thần đứng lên, chỉ có tướng quân mặt lạnh Mạc Quân Lâm còn quỳ, vô số ánh mắt đều theo dõi hần, nhớ lại trước khi tuyên đọc thứ ba thánh chỉ, Lý công công từng nói, “Mời Mạc tướng quân bước ra khỏi hàng!”

Thẳng đến, Lý công công hai tay bưng thánh chỉ, từng bước đi xuống bậc thềm cẩm thạch, đứng ở trước mặt Mạc tướng quân, cung kính nói: “Tứ Vương gia mời tiếp chỉ!”

Sáu chữ ngắn gọn, trọng điểm ở ba chữ ‘Tứ Vương gia’, trong kim điện lập tức lâm vào một mảnh tĩnh mịch!

Ngoại trừ Lâm Mộng Thanh, Lôi Việt, Mạc Kỳ Lâm cảm kích, mỗi người khác đều hoảng hốt cùng kinh sợ đối với người chết!

Thẳng đến, Mạc tướng quân quỳ đưa lưng về phía các đại thần rồi mở miệng, nói “Nhi thần tuân chỉ! Nhi thần nhất định không phụ nguyện vọng phụ hoàng! Tạ chủ long ân!”

Tiếng nói quen thuộc như thế, nói ra mỗi một chữ, đều rõ ràng rơi vào lỗ tai của bọn họ, còn có hai chữ ‘Nhi thần’ kia!

Nếu như nói, lúc này tĩnh mịch xem như bách quan miễn cưỡng trấn định, như vậy, khi nam tử nhận cuốn thánh chỉ chậm rãi đứng lên, lại chậm rãi xoay người qua, mặt hướng bọn họ, lại chậm rãi đưa tay nhấc lên mặt nạ màu bạc, lộ ra từng phần từng phần gương mặt của Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn đã qua đời, cả điện khiếp sợ, không biết là quan văn nào hai chân mềm nhũn, đứng không vững ngã xuống nền đá, các đại thần khác toàn thân kinh hãi, người đẩy ta đụng, “bịch bịch bịch!” ngã xuống!

Thanh âm trầm mà hữu lực của Mạc Ngự Minh vang lên, “Sợ cái gì? Đêm Tứ Vương gia chết bệnh hai năm trước, được một vị thầy thuốc tinh thông y thuật mang đi, lang băm Thái Y Viện kia, thấy Tứ Vương gia của trẫm không còn một chút sức lực, liền khẳng khái nói đã chết, khiến cho trẫm bị thống đem Tứ Vương gia hạ táng, may mắn thần y cứu ra, còn giúp trị một thân ốm đau của Tứ Vương gia.”

“Nửa năm sau, Tứ Vương gia từ chỗ thần y ở trở về, vừa vặn Đại Minh ta cùng Nam Chiếu khai chiến, trẫm liền đồng ý cho Tứ Vương gia dùng tên giả xuất chiến, Mạc Quân Lâm, hoàng họ Mạc thị không thay đổi, quân lâm thiên hạ, đại diện trẫm xuất chinh, trẫm là có ý này! Tứ Vương gia nhiều lần thoát chết, có năng lực lập chiến công cho Đại Minh ta, trẫm chỉ trông các vị ái khanh ngày sau tận tâm tận lực phụ tá thái tử thống trị thiên hạ Đại Minh!”

“Ngay hôm nay, thái tử vào Đông cung ở, Tứ Vương phủ để cho tiểu Vương gia Mạc Ly Hiền trông coi, Lễ bộ theo quy cách thái tử xử lý hết thấy, không có ý chỉ của trẫm, đại thần không thể tự tiện xâm nhập Tứ Vương phủ một bước, người vi phạm, lấy tội khi quân luận xử!”

Thanh âm nhỏ dần, đại thần ngã trái ngã phải trong đại điện vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, Lôi Việt bước ra quỳ xuống, thanh âm hùng hậu hữu lực nói: “Danh uy của Thái tử điện hạ danh chấn tứ phương, thần đối với thái tử điện hạ tâm phục khẩu phục, cần tuân ý chỉ của Hoàng Thượng, nguyện trung thành thái tử, nguyện trung thành Đại Minh!”

“Thần đệ tham kiến thái tử điện hạ!” Mạc Kỳ Lâm theo sát phía sau, vung triều phục quỳ xuống, chấp tay mà bái.

“Thần Lâm Mộng Thanh khấu kiến thái tử điện hạ!” Lâm Mộng Thanh bước ra khỏi hàng, quỳ ở bên cạnh Mạc Kỳ Lâm.

Văn võ bá quan dần hết sợ, ngoại trừ cảm thấy huyền diệu, còn vui sướng, Liễu Thái Phó đứng dậy cũng quỳ xuống, chấp tay nói: “Lão thần chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng thái tử điện hạ, Quả nhiên là ông trời bảo hộ Đại Minh ta, điện hạ trải qua một trận chiến này, ba nước lân cận đều cúi đầu khâm phục Đại Minh, ngày sau do thái tử điện hạ kế thừa đại thống, Đại Minh ta sẽ càng huy hoàng!”

“Thần huynh tham kiến thái tử điện hạ!” Mạc Kỳ Diễn quỳ, nói ra một câu này, hắn không biết nên khóc hay nên cười, cả trái tim phức tạp hỗn độn.

“Thần huynh tham kiến thái tử điện hạ!” Mạc Kỳ Minh thông thả bước ra, chậm mà quỳ, mặt không chút thay đổi, trong mắt nhìn không ra một tia cảm xúc, chỉ có hắn tự biết, giờ phút này là cái tâm tình gì! Thì ra tất cả hắn đoán đều đúng! Chính là, người cầu thả cùng Lăng Tuyết Mạn, vẫn không thể xác định rốt cuộc là Lâm Mộng Thanh hay là Mạc Kỳ Hàn!

“Thần đệ tham kiến thái tử điện hạ!” Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Dục đồng thời cất bước, cùng hô lên. Mạc Kỳ Dục giờ phút này chỉ cảm thấy ngạc nhiên cùng mừng như điên, ca ca chết đi sống lại, còn là Chiến Thần mặt lạnh tướng quân danh chấn tứ quốc, hắn có thể nào không kích động?

Vân vương cùng các hoàng thân cùng tới quỳ, hành lễ bái, “Chúng thần chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng thái tử điện hạ!”

Các quan viên đương nhiên quỳ theo, mà Bạch Tĩnh An kinh ngạc rất nhiều, cũng cùng đại thần trong bè đảng Tam Vương xuống, “Chúng thần tham kiến thái tử điện hạ!”

Trong Kim điện, tất cả thái giám cung nữ, đại nội thị vệ, mọi người ngoài điện cũng quỳ xuống đất bái!

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế -”

“Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế -”

Lập thánh chỉ, bao gồm Mạc Kỳ Hàn sống lại, cùng nguyên nhân kết quả hóa thân thành Mạc Quân Lâm, liền bố cáo thiên hạ!

Tam quân nam chinh nghe nói, hoan hô chấn động, quỳ xuống đất, thề sống chết nguyện trung thành với thái tử điện hạ Mạc Kỳ Hàn!

Dân chúng đang sùng bái Mạc tướng quân chưa hết kích động, nghe đến tin tức mới này lại sôi trào!

Hậu cung chấn động, các cung phi tần ào ào vào Phụng thần cung, chúc mừng Hoàng Hậu, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ hoàng cung náo nhiệt dị thường!

323. Chương 324

Long Dương cung.

“Hàn nhi, một ngày con chưa về, một ngày trăm khó có thể an tâm, cũng may, rốt cục lông tóc không tổn hao gì!” Mạc Ngự Minh cho toàn bộ thái giám cung nữ lui, cùng Mạc Kỳ Hàn ngồi ở bên trong tấm điện, cha con ôm nhau.

“Phụ hoàng, đều qua rồi, không nên lo lắng, cũng không cần nói ầu hậu việc dọc đường đi nhi thần ba lần bốn lượt gặp nạn, để ầu hậu khỏi khổ sở trong lòng.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng an ủi.

Mạc Ngự Minh gật đầu, hốc mắt rưng rưng, đưa tay vuốt ve cái trán Mạc Kỳ Hàn, tiếng nói có chút khàn khàn, “Con ta thật sự là cứu tử nhất sinh a! Nghiệt tử kia lại thật sự là lòng dạ độc ác, cũng may có lão tiên bối, nếu không...”

“Phụ hoàng, nhi thần quen biết sư phụ là duyên phận, ân tình của sư phụ, nhi thần không sao trả hết, đáng tiếc sư phụ đã quen nói sơn dã, chờ chuyện nơi đây kết thúc, muốn trở về Lê Sơn Quan đi.” Mạc Kỳ Hàn thở dài một tiếng, nói.

“Đúng vậy, trăm cảm kích, nhưng lão tiên bối không chịu nhận lòng biết ơn của trăm, nếu có cơ hội, trăm muốn tự mình đi Lê Sơn Quan một chuyến, thăm lão tiên bối, nghe con nói chỗ kia giống như tiên cảnh, trăm thật muốn tới, lúc quen biết mẫu hậu con đã từng đã đáp ứng, muốn dẫn mẫu hậu con đi chơi một chút, xem cảnh trí khắp thiên hạ, nào biết chính sự quần thân, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi!”

Mạc Ngự Minh cảm khái, cầm Tay Mạc Kỳ Hàn, nghiêm trọng nói: “Hàn nhi, trăm già đi rồi, thiên hạ này sớm hay muộn là của con, con bây giờ có tài cán làm cho trăm rất yên tâm, trăm muốn truyền ngôi vị Hoàng đế cho con, sau đó cùng con mẫu hậu sống qua những ngày còn lại, con nghĩ như thế nào?”

“Phụ hoàng, ngài mới năm mươi ba tuổi, một chút cũng không già a! Nhi thần còn cần ngài!” Mạc Kỳ Hàn nhú mày, có chút kích động.

Mạc Ngự Minh mỉm cười: “Hàn nhi, trăm rất có lòng tin với con, con cứ việc đấu cùng nghiệt tử kia, trăm thoái vị tạm thời sẽ không rời cung, trăm sẽ giúp con áp chế đảng Tam Vương trong triều, thẳng đến nhổ sạch bè đảng của nghiệt tử kia, xử trí phía hắc, thiên hạ thái bình, trăm mới có thể cùng mẫu hậu con yên tâm rời cung đi dân gian một chút, làm bạn hồng trần.”

“Phụ hoàng!”

“Liên quyết định như vậy đi!” Mạc Ngự Minh nói: “Hàn nhi, lấy mưu lược tài năng của con, trăm tin con sẽ không để cho trăm thất vọng!”

Mạc Kỳ Hàn trầm ngâm, trịnh trọng gật đầu, “Vâng, phụ hoàng!”

“Hàn nhi, đối với Nha đầu Mạn Mạn, con tính toán phong tỏa tin tức đến bao lâu?” Mạc Ngự Minh nhẹ cau mày, “Coi tính tình của nó, trăm chỉ sợ nó sẽ nháo với con, con cũng không thể bởi vì nó mà phân tâm, hỏng đại sự a!”

“Phụ hoàng, tin tức tạm thời phong tỏa, nếu như hiện tại biết Mạn Mạn nhi thần chưa chết, chỉ sợ nàng sẽ ngất đi, cảm xúc thác loạn, sự tình lại phiền toái hơn, hơn nữa ở trong lúc mấu chốt này, nhi thần cũng không có biện pháp lấy thân phận phụ quân đối diện với nàng, Mạc Kỳ Minh hiện tại nhất định là do dự, đoán không ra cùng người sống chung với Mạn Mạn là nhi thần hay là Mộng Thanh, tạm thời không nên cho nàng biết, Ly Hiên thời gian này đều phải giam lỏng ở Tứ Vương phủ, không muốn cho nó tiếp xúc với ngoại giới, miễn cho bị Mạc Kỳ Minh bày mưu!”

Mạc Kỳ Hàn ngừng, lại nói: “Phụ hoàng yên tâm đi, nhi thần biết nặng nhẹ, cho tới bây giờ nhi thần đều bắt buộc bản thân mình không đi gặp nàng, không biết có bao nhiêu cặp mắt của Mạc Kỳ Minh đang ngó chừng nhi thần, nhi thần không thể để cho Mạn Mạn bị một chút thương tổn!”

“Đúng vậy, bây giờ con vừa sống lại, mọi cử động có người chú ý, còn quả phi của con nữa, cả triều đại khái đều khó hiểu, vì sao trăm chỉ sắc phong con làm thái tử, mà không sắc phong Mạn Mạn làm Thái tử phi! Ngờ vực vô căn cứ này sẽ càng lúc càng lớn, bọn họ sẽ nghĩ con có khả năng muốn phế truất Mạn Mạn, lập Thái tử phi mới, trong đảng Tam Vương có đủ kẻ muốn gả con gái tạo lập quyền lực, như vậy kế hoạch bước đầu tiên phân rẽ đảng Tam Vương liền xem như bắt đầu!” Mạc Ngự Minh gật đầu, phân tích.

“Đúng vậy, không thể để cho Mạn Mạn biết, nàng biết sẽ là chuyện xấu.” Mạc Kỳ Hàn cười khổ một tiếng, tâm, lại một lần nữa bay ra ngoài.

“Hoàng Thượng, nên dùng bữa trưa!” Lý Đức Hậu đến gần một bước, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Được, truyền lệnh đi! Đi mời Hoàng Hậu cùng Nhã Phi lại đây.” Mạc Ngự Minh nói.

“Vâng, Hoàng Thượng!”

Không bao lâu, ngoài điện vang lên một tiếng thái giám kéo dài bầm báo, “Hoàng Hậu nương nương đến! Công chúa Nhã Phi đến!”

“Tứ ca!”

Kêu vui mừng một tiếng, Nhã Phi nâng váy chạy vội tiến vào, nhìn đến Mạc Kỳ Hàn ở trước bàn ăn, kích động kêu, “Tứ ca!” Liền nhào vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, nước mắt rơi liên tục, “Tứ ca, thật là ca sao? Nghe nói ca không chết, muội cao hứng muốn hôn mê rồi!”

“Ha ha, Nhã nhi, nín khóc, Tứ ca vẫn khỏe mạnh đây!” Mạc Kỳ Hàn cười sững nịch, vuốt ve tóc Nhã Phi, yêu thương không thôi, “Nhã nhi, nhớ Tứ ca không?”

“Nhớ a, dĩ nhiên nhớ, oa... oa..., Tứ ca không chết, thật không chết a!” Nhã Phi hít hít mũi, lung tung lau nước mắt, ôm Mạc Kỳ Hàn thật chặt không buông ra.

“Tốt lắm, Nhã nhi, con ngồi xuống cho Tứ ca ăn cơm, ở biên quan lâu như vậy, phải nhanh bồi bổ thân mình!” Hoàng Hậu tươi cười đầy mặt, kéo Nhã Phi ngồi xuống, thỏa mãn nhìn Mạc Kỳ Hàn, “Về sau có thể thường xuyên nhìn thấy Tứ ca của con, không vội nữa.”

Mạc Ngự Minh cũng kích động, “Đều ngồi xuống, Hàn nhi đi đường mệt nhọc, ăn nhiều chút mới tốt.”

“Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần mời các ngài một ly!” Mạc Kỳ Hàn bưng chén rượu lên, đem thiên ngôn vạn ngữ đều nhập vào chén rượu này, uống một hơi cạn sạch.

“Muội cũng kính phụ hoàng mẫu hậu, muội còn muốn kính Tứ ca!” Nhã Phi vui vẻ nâng chén, uống một hớp, đột nhiên nhớ lại, vỗ trán một cái, “À da, cái này Tứ tẩu cần phải cao hứng! Tứ ca, ca nhanh phái người nhận Tứ tẩu tiến cung a, tẩu ấy rất cục không cần thủ tiết! Thật sự là quá tốt!”

“Ha ha, Nhã Phi, nếu bây giờ muội nói cho Tứ tẩu muội biết chuyện này, nàng chẳng những chết cũng không dám tiến cung, còn có thể sẽ trốn bỏ trốn!” Mạc Kỳ Hàn gần như có thể đoán được biểu tình Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ, bật cười nói.

“A? Vì sao? Ca sống lại làm thái tử, tẩu ấy không phải có chỗ dựa vững chắc sao? Sẽ không có nữa người dám nói tẩu ấy là quả phi không nam nhân a!” Nhã Phi nghi hoặc không hiểu mở to hai mắt nhìn.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn dừng cười, nghiêm túc nói: “Nhã Phi, đoạn thời gian này, muội ở trong cung cùng mẫu hậu, chuẩn bị xuất giá, hôn sự của muội cùng Mộng Thanh cũng không thể kéo dài được nữa! Về phần Mạn Mạn, không được đi gặp nàng, lại càng không để bất luận kẻ nào đề cập chuyện Tứ ca cùng nàng, hiểu chưa?”

“Tứ ca, đây là vì sao? Còn nữa, ca cùng Lâm công tử quen nhau sao? Vì sao các người cùng nhau đánh giặc? Muội có thiệt nhiều sự tình cũng không hiểu được.” Nhã Phi hoàn toàn mê mang, mảy mui lại.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ cười, “Mộng Thanh là sư đệ của Tứ ca, hẳn không phải là biểu đệ của quân gia Tứ Vương phủ, những thứ này đều là bởi vì...”

324. Chương 325

Đồng cung.

Mạc Kỳ Hàn khôi phục thân phận, lại đi lên vị thái tử, ăn mặc đương nhiên sử dụng quy cách của thái tử, Lễ bộ tối buổi chiều đã làm xong cẩm áo, triều phục, đồ trang sức, ngọc đá, hài tượng trưng cho địa vị thái tử.

“Chủ tử thật sự là tướng mạo rất được!” Vô Giới tán thưởng không thôi, “Cùng với một thân trang phục bày, thật khiến người ta không dám nhìn thẳng a!”

“Ồ? Vậy ngươi còn dám nhìn bản cung?” Mạc Kỳ Hàn trêu tức.

Làm thái tử, sửa cách tự xưng, dù là huynh đệ chủ tớ cùng nhau xuất sinh nhập tử, tôn ti cũng không thể bỏ qua.

Vô Giới quần ép không thôi, vội cúi đầu, “Nô tài biết tội!”

“Ha ha, đùa thôi.” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười một tiếng, cầm ngọc bội ở bên hông nhìn nhìn, ở mặt trên điêu khắc tinh tế, có khắc một chữ “Hàn” rất nhỏ, miếng ngọc bội này là đại ca hắn đưa cho hắn làm lễ vật sinh nhật, hắn luôn luôn trân quý mang trên người, hiện thời nhoáng một cái đã hơn năm năm!

Đại ca, thù của ca cũng sắp báo rồi!

Vô Cực tiến vào, thấy thế, dừng một chút, khom người nói: “Bẩm chủ tử, năm vị Vương gia và tiểu Vương gia đã đến!”

“Mời vào đây đi!” Mạc Kỳ Hàn khôi phục thần sắc, gương mặt lạnh lùng.

“Vâng!”

Quay lưng, nghe vài bước chân vững vàng vang lên, cho đến khi cách hai thước đều dừng lại, thân mình kiên cường chậm rãi quay lại, sắc mặt thanh lãnh là bọn họ quá quen thuộc, cũng rất giống cho dung mạo bọn họ.

Trang phục thái tử màu vàng sáng chói mắt, lộ ra mặt kiết ngạo rét lạnh, giờ phút này, một tay chấp sau người cao lớn vững chãi, tổng thể tản ra cảm giác áp bách không nói ra được, gần như làm bọn họ không dám đến gần.

Mấy người sợ run vài giây, sau đó vén áo hành lễ, “Khấu thỉnh thái tử điện hạ kim an!”

“Đều là huynh đệ trong nhà, không cần đa lễ!” Mạc Kỳ Hàn cười, đưa tay, một tay đỡ Mạc Kỳ Diễn, một tay đỡ Mạc Kỳ Minh, “Nhị ca, Tam ca, Ngũ đệ, Lục đệ, Thất đệ, mau đứng lên!”

“Tạ thái tử điện hạ!”

Mấy người đứng lên, một lần nữa đối mặt với Mạc Kỳ Hàn, tâm tư đều phức tạp, thậm chí, không cách nào đối mặt, mặc dù bọn họ cho là, Mạc Kỳ Hàn cũng không biết bản thân mình kim lòng không đậu với Lăng Tuyết Mạn, nhưng trong lòng từng người cũng không dễ chịu.

Huynh đệ chết mà sống lại, họ liền mừng cực độ, cái này không liên quan đến ngôi vị Hoàng đế, chính là tình cảm huynh đệ, bởi vì tổ tiên Hoàng đế Đại Minh đã lập quy củ, bọn họ từ lúc sinh ra liền biết bản thân mình không có khả năng kế thừa ngôi vị Hoàng đế, tâm tính đương nhiên cũng bình thản, cũng không si tâm vọng tưởng.

Nhưng những điều đó, đều là trừ Mạc Kỳ Minh.

Mạc Ly Hiên cúi thấp đầu, bất an nắm ống tay áo, nó được đưa làm con thừa tự cho Tứ thúc, hiện tại Tứ thúc sống lại, có thể giải trừ tước vị của nó hay không? Mẫu thân... Nó phải rời mẫu thân sao?

“Hiên nhi!” Mạc Kỳ Hàn nhẹ cười, cúi người xuống nắm tay Mạc Ly Hiên, nhẹ chau mày, “Sao lại cúi đầu? Ngẩng đầu lên, cho phụ vương nhìn xem!”

Nghe vậy, Mạc Ly Hiên ngẩng người, không thể tin được, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào một đôi mắt từ ái, môi mấp máy, sợ hãi kêu một tiếng, “Tứ hoàng thúc!”

“Hiên nhi!” Mạc Kỳ Diễn ra tiếng, “Xưng hô như thế nào?”

“Nhị ca, không sao, chớ dọa Hiên nhi.” Mạc Kỳ Hàn vội ngăn lại, cũng nói: “Các huynh đệ đều ngồi đi, đến, Hiên nhi cùng phụ vương ngồi bên này.”

Nói xong, Mạc Kỳ Hàn dắt tay Mạc Ly Hiên, đi ngồi xuống chủ vị, những người khác ngồi ở hai bên.

Hai cung nữ dâng trà, liền lui xuống.

Mạc Kỳ Hàn ngồi xuống, sau đó nhìn Mạc Ly Hiên, tươi cười không giảm, “Hiên nhi, không phải nên gọi Tứ hoàng thúc là phụ vương sao? Sao lại sửa? Ha ha, Hoàng gia gia đem con làm con thừa tự cho Tứ hoàng

thúc, vậy con chính là con của Tứ hoàng thúc, không cần sửa, kêu phụ vương, hơn nữa tính cả phụ vương ruột, là con có hai phụ vương!”

“Thật, thật sự sao?” Mạc Ly Hiên kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, nhìn đến Mạc Kỳ Hàn mỉm cười gật đầu, vui mừng thanh thúy kêu một tiếng, “Phụ vương!”

“Ha ha, được!” Mạc Kỳ Hàn hài lòng khê cười, nâng mắt, nói: “Vô Cực, dâng kiếm!”

“Vâng!”

Một thanh Hỏa Long Kiếm dâng lên, mấy người đang ngồi đều là người tập võ, liền đều đứng lên nhìn lại, chỉ thấy toàn thân vỏ kiếm là màu trắng, chạm khắc hình rồng, hai mặt chuôi kiếm khảm một viên dạ minh châu màu lam nho nhỏ, lóe ra tia sáng chói mắt, phàm là người có chút hiểu biết về kiếm, vừa thấy liền biết là kiếm tốt.

“Hiên nhi, kiếm này tên là Hỏa Long Kiếm, là phụ vương giết nguyên soái Nam Chiếu Hách Liên Thiết, thu được từ tay hắn, kiếm này đặc biệt ở chỗ một khi dính máu người, toàn thân liền biến màu đỏ như lửa, vô cùng sắc bén. Kiếm này, là phụ vương mang về đưa cho con lễ gặp mặt!”

Mạc Kỳ Hàn cười, đưa thanh kiếm tới trong tay Mạc Ly Hiên, nhũu mảy nói: “Như thế nào? Thích không?”

“Thích! Phụ vương, cảm ơn ngài!” Mạc Ly Hiên vui sướng cầm kiếm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn sáng rọi.

Mạc Kỳ Diễn khê mỉm cười.

“Tứ ca, nghe nói Hách Liên thiết ở Nam Chiếu có võ công bậc nhất, thật là do một mình ca giết sao?” Mạc Kỳ Dục giật mình hỏi.

“Tiểu Thất, nếu không tin, Tứ ca so chiêu với đệ là được!” Mạc Kỳ Hàn cười, nói.

“Ách, vậy không cần, Tứ ca có thể dạy đệ là tốt lắm.” Mạc Kỳ Dục sờ sờ cái mũi.

“Ha ha, đến, huynh đệ chúng ta hai năm không gặp, ngày hôm nay phải uống một phen!” Mạc Kỳ Hàn cười ha hả, cao giọng phân phó: “Vô Cực, chuẩn bị rượu và thức ăn!”

“Đúng vậy, Tứ ca, ca kể cho các huynh đệ nghe một chút, hai năm qua ca sống thế nào, ngày đó ca bệnh chết rồi cuộc là chuyện gì xảy ra? Thật thần kỳ a! Thần y cứu ca làm sao biết ca còn có sức lực mà cứu? Đệ tò mò muốn chết! Còn có, Tứ ca bây giờ có võ công cao cường như vậy là học được ở chỗ nào? Cũng đúng là thần y dạy ca sao?” Mạc Kỳ Sâm liên tục hỏi, khiếp sợ quan sát Mạc Kỳ Hàn mấy lần, thở dài: “Tứ ca thật sự là người có phúc, so với trước khi bệnh, thật sự là một trời một vực a!”

“Ha ha, không vội, chúng ta vừa uống, vừa từ từ nói.” Mạc Kỳ Hàn nhìn Mạc Kỳ Sâm vội vàng, nhin không được cười nói.

Mạc Kỳ Dục đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Tứ ca, vậy ca bây giờ là thái tử, ở trong cung, khi nào thì nhận Mạn Mạn vào cung?”

325. Chương 326

Một câu nói của Mạc Kỳ Dục, làm tâm mấy nam nhân đều nói lên, trên mặt cố gắng trấn định, lại che dấu không được nội tâm hoảng loạn, ngưng thần chăm chú nhìn vào Mạc Kỳ Hàn, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Mạc Kỳ Minh cũng nếu như thế.

Trong mắt Mạc Kỳ Lâm toàn là chua xót, hẳn biết, lại muốn làm bộ nếu như không biết.

Mạc Kỳ Hàn xoay nhẹ chén trà trong tay, rũ mắt, không chút để ý thổi nhẹ trà, chưa nói gì, ai cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Đang lúc trầm mặc, những người kia như bị lửa dày vò, nếu như hắn nói đón, bọn họ liền hoàn toàn không có hi vọng, mà nay trên kim điện vẫn chưa sắc phong Lăng Tuyết Mạn làm Thái tử phi, nếu như nói không đón, đó là có ý tứ thôi phi, nếu như thực như vậy, Lăng Tuyết Mạn chẳng phải là sẽ thương tâm sao?

Bỗng dưng, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên nâng mắt, mắt sáng như đuốc, làm bọn họ không kịp thu hồi khăn trong mắt, dưới ánh mắt thâm u giống như thấy rõ hết thấy kia, mấy người chật vật, đều nghiêng nghiêng mắt.

Mà Mạc Kỳ Hàn lại nhẹ cười, trêu tức: “Tiểu Thất tại sao gọi Tứ tẩu đệ là Mạn Mạn?”

“Tứ ca!” Mạc Kỳ Dục cả kinh, vội đỏ mặt nói: “Đệ biết sai, thỉnh Tứ ca tha thứ!”

“Ha ha, không chỉ Tiểu Thất kêu Mạn Mạn đi? Nghe nói...” Mạc Kỳ Hàn kéo dài giọng nói ngừng lại, mắt đen nghiêng ngả nhìn sang, thành công nhìn đến vài huynh đệ đều ửng đỏ mặt, mắt tự nhiên, không dám đối diện cùng hắn.

Cười lạnh một tiếng, ngoại trừ thật có lỗi cùng đành chịu đối với Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Dục, còn đối với Mạc Kỳ Minh là có sát ý thấu xương!

Nhưng, trên mặt cũng là cười, miệng vẫn là không chút để ý, “Ha ha, ngẫu nhiên kêu một tiếng không có gì, chỉ cần đừng hồng quy củ là được, dù sao, nàng bây giờ còn xem như là Tứ Vương phi, về phần khi nào thì nhận vào Đông cung, lúc sau nói tiếp đi!”

Nói mấy câu này, đã nhắc nhở bọn họ, lại cho cái đáp án lập lờ nước đôi, có thể sẽ đón, cũng có thể sẽ không đón, nhưng, bất luận là khả năng nào, Lăng Tuyết Mạn là Tứ Vương phi, là chánh phi hắn, là em dâu hoặc là hoàng tẩu bọn họ!

Sắc mặt Mạc Kỳ Diễn rõ ràng trắng vài phần, khe mí mắt, nói: “Thái tử điện hạ nói đúng, là các huynh đệ quá phận! Về sau sẽ chú ý đúng mực!”

“Nhị ca, lúc Tứ đệ không có ở đây, Tứ phủ của đệ được Nhị ca chiếu cố nhiều, Tứ đệ vô cùng cảm kích, tình này, đệ nhớ kỹ!” Mạc Kỳ Hàn chấp tay, nói lời khẩn thiết, đối với chuyện Mạc Kỳ Diễn cứu Lăng Tuyết Mạn từ trong tay Liễu Ngô Đồng, hắn thật sự theo đáy lòng cảm kích Nhị ca của hắn, chính là đối với nữ nhân mà mình yêu, cũng là không thể nhường, lại thêm vài phần xin lỗi.

Mạc Kỳ Diễn nhìn Mạc Kỳ Hàn, tiếng ‘Tứ đệ’ kia làm hắn xúc động, trong mắt đột nhiên nóng lên, cổ còng như nghẹn lại, “Tứ đệ... Không sao!”

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, hết thấy không được nói.

Mạc Kỳ Minh vẫn lạnh nhạt như ngày xưa, chưa từng nói một tiếng.

Năm thái giám cung nữ bưng rượu và thức ăn tiến vào, dọn ở trên bàn xong, sau đó rót rượu đứng ở một bên hầu hạ.

Mạc Kỳ Hàn giơ lên một ly, cười nói: “Các huynh đệ, chúng ta cạn ba chén, hai năm không thấy, gần như sinh tử, thật sự không ngờ còn có một ngày đoàn tụ, còn có thể cùng ca ca đệ đệ uống rượu, ta thật sự cao hứng!”

“Tứ ca, đệ trước mời ca một ly!” Mạc Kỳ Lâm bưng rượu, mí mắt mỉm cười.

Thấy thế, Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Dục cũng nói: “Tứ ca trải qua nhiều chuyện như vậy, thật vất vả trở về, bọn đệ đệ nên kính Tứ ca trước!”

Mạc Kỳ Hàn nhẹ cong môi, mắt hẹp dài nhìn hướng Mạc Kỳ Minh, cười nhạt nói: “Tam ca, uống chung a, đệ nhớ Tam ca luôn rất ít cười, ngày hôm nay huynh đệ chúng ta đoàn tụ, Tam ca cũng không thể lạnh mặt!”

“Tứ đệ là thái tử, còn gọi ta Tam ca, Tam ca được xưng thành lo a! Ha ha, Tứ đệ lên tiếng, Tam ca cho dù không cười cũng phải cười a!” Mạc Kỳ Minh thanh thần cười, nói xong cầm chén rượu lên, nói: “Làm một trận thôi!”

“Tam ca nói không đúng rồi a, đệ tuy là thái tử, nhưng cũng không thể mất gốc a, huynh đệ cốt nhục sao có thể quên?” Mạc Kỳ Hàn chợt dừng cười, nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn, “Nhị ca, ca nói đạo lý kia có đúng hay không?”

“Ha ha, huynh đệ chúng ta tổng cộng có vài người, từ nhỏ đều rất tình cảm, đại ca đáng thương đi sớm, hiện thời Tứ đệ có thể chết mà sống lại là việc rất may mắn, là phúc khí của chúng ta a!” Mạc Kỳ Diễn cười vui mừng, nâng chén đứng lên, “Tới, cạn!”

Rượu được vài ly, Mạc Kỳ Hàn kể một ít việc mạo hiểm trên chiến trường, mấy người Mạc Kỳ Dục nghe được khiếp sợ không thôi, đột nhiên Mạc Kỳ Minh hỏi: “Tứ đệ, phủ Lâm phò mã của chúng ta ở đâu a? Sao trước đây chưa từng nghe qua người này? Trước khi chinh chiến, phụ hoàng còn chưa phong hấn làm phó tướng quân a, hôm nay nghe thánh chỉ sắc phong phò mã, ta rất mơ hồ!”

“Tam ca có điều không biết a, Mộng Thanh không phải người kinh thành, phụ mẫu đều mất, là tự bản thân mình xung quân mà thăng tiến, Lôi Nguyên soái thử võ công của hấn, tài cán quân sự, phát giác hấn rất giỏi, liền đặc biệt đề bạt, trước mắt không có phủ ở kinh thành, ta để hấn ở tạm tại Đông cung, lúc này, ha ha, đại khái là bị mẫu hậu cho đòi vào Phượng Thần cung gặp Nhã Phi đi!” Mạc Kỳ Hàn cười nói.

“Ở Đông cung?” Mạc Kỳ Minh ngây ra một lúc, phản ứng cũng rất nhanh, lập tức cười nói: “Tứ đệ cùng phò mã cùng nhau vào sinh ra tử trên chiến trường, tình cảm đương nhiên tốt, dù sao muội phụ cũng là người một nhà, có thể ở tạm Đông cung a.”

“Ha ha...”

Màn đêm buông xuống, ở bên trong Đông cung vẫn là một mảnh tiếng nói tiếng cười, trình diễn huynh đệ hữu ái, tay chân thâm hậu...

Đã đến giờ cấm, Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Minh phải xuất cung, vì thế, mọi người đứng dậy cáo lui.

“Hiên nhi ở lại đi, đệ nói với nó một chút, đứa nhỏ này có thể là sợ đệ, rất câu nệ, lát sau đệ bảo thủ hạ đưa nó về Tứ Vương phủ. Nhị ca Tam ca đi đường cẩn thận!” Mạc Kỳ Hàn nhìn Mạc Ly Hiên, khóe miệng giờ lên tươi cười.

“Tốt lắm, chúng ta cáo lui trước!”

Trong đại điện, đèn cung đình sáng như ban ngày, Mạc Kỳ Hàn nắm tay Mạc Ly Hiên đi ra sau điện, “Hiên nhi, tâm sự cùng phụ Vương việc học hành của con ra sao!”

“Vâng, phụ vương!” Mạc Ly Hiên nhu thuận gật đầu.

Ngoài điện, trong bóng đêm, từng đôi mắt ám vệ như mắt chim ưng dò xét mỗi một chỗ khả nghi có tai thám tử mắt...

326. Chương 327

Trong tấm cung, Mạc Kỳ Hàn nhìn một cái, Vô Cực liền đóng cửa lại, lui ra ngoài cửa coi chừng.

Nắm tay Mạc Ly Hiên ngồi xuống ghế, Mạc Kỳ Hàn hỏi thẳng: “Hiên nhi, con thích mẫu thân con không? Chính là Vương phi Lăng Tuyết Mạn của phụ vương!”

“Phụ vương, Hiên nhi... thích mẫu thân, Hiên nhi cũng muốn hỏi phụ vương có thể nhanh đón mẫu thân vào cung không?” Mạc Ly Hiên đỏ mặt, cúi đầu, khẩn trương bất an.

“Hiên nhi, con muốn nghĩ rời khỏi mẫu thân con đúng không?” Mạc Kỳ Hàn lại hỏi.

Mạc Ly Hiên hơi hạ mắt, gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Phụ vương, nếu đón mẫu thân tiến cung, có thể... có thể cho Hiên nhi cũng ở trong cung không?”

“Hiên nhi, hiện tại phụ vương sẽ không đón mẫu thân con vào, trong cung rất hiểm ác, nàng chỉ có ở Tứ Vương phủ chúng ta là an toàn, hơn nữa, đêm nay sau khi con trở về, cũng không thể lại tiến cung, thậm chí không thể bước ra Tứ Vương phủ một bước, nguyên nhân con không nên hỏi, nếu trước kia con tin tứ hoàng thúc, giờ hãy nghe phụ vương an bài, mỗi ngày ở trong Vương phủ cùng mẫu thân con, giúp nàng vui vẻ là được rồi, còn có một chuyện quan trọng nhất, tin tức phụ vương sống lại là giấu mẫu thân con, nàng hiện tại cái gì cũng không biết, hạ nhân quản gia trong Vương phủ đều xử lý tốt lắm, không người nào dám đem tin tức nghe được từ bên ngoài nói ẩu thân con biết một câu, con càng phải giữ mồm giữ miệng, không thể tiết lộ một câu, bằng không, sẽ hại phụ vương cùng mẫu thân con, con nhớ kỹ chưa?” Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc dặn dò.

Mạc Ly Hiên ngẩn ra nhìn Mạc Kỳ Hàn, không hiểu hỏi: “Phụ vương, mẫu thân biết phụ vương không có chết nhất định sẽ cao hứng a, vì sao...”

“Con không hiểu đâu, phương diện này có rất nhiều chuyện hiện tại phụ vương không thể nói với con, dù sao con chỉ là một đứa nhỏ, biết càng ít đối với con càng an toàn, giống như mẫu thân con, phụ vương hi vọng nàng vui vẻ sống cuộc sống đơn giản, không muốn làm cho trong lòng nàng có gánh nặng, cả ngày lo lắng hãi hùng vì phụ vương, cái gì cũng không nói cho nàng biết, con cũng hy vọng như vậy, đúng không?” Mạc Kỳ Hàn nói có chút vội vàng.

“Vâng, mẫu thân không vui, con rất sốt ruột.” Mạc Ly Hiên gật đầu nói.

“Vậy con nên đáp ứng phụ vương, đêm nay trở về, coi như không có chuyện gì phát sinh, phụ vương đấu với người xấu, con cùng mẫu thân con ngoan ngoãn chờ phụ vương, chờ phụ vương dọn dẹp người xấu, một nhà chúng ta có thể sống yên lành, con là đứa con phụ vương yêu nhất, mẫu thân con là nữ nhân phụ vương yêu nhất!”

Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói, cuối cùng, nhấn mạnh, “Còn có, bất luận con nghe được cái gì, bất luận tương lai phụ vương đối đãi với mẫu thân con thế nào, con đều phải tin một việc, đó đều là giả, là làm cho ngoài người xem, là bố cục bắt người xấu, trong lòng phụ vương chỉ có một mình mẫu thân con Lăng Tuyết Mạn, con phải giúp phụ vương chăm sóc tốt cho nàng, biết không?”

“Phụ vương... Con, con nhớ kỹ.” Mạc Ly Hiên cái hiểu cái không gật đầu, “Con sẽ chiếu cố ngài ấy, phụ vương an tâm đi.”

“Được, Hiên nhi thật sự là đứa trẻ ngoan, phụ vương nhìn con trưởng thành mỗi một ngày, thật cao hứng!” Mạc Kỳ Hàn hài lòng nở nụ cười.

Mạc Ly Hiên cũng cười, lại có chút nhú mày, “Phụ vương, người xấu ở trong cung sao? Mẫu thân trước kia thật sự đã cứu phụ vương à? Phụ vương đã thích mẫu thân từ lâu sao?”

“Hiên nhi, người xấu luôn luôn ẩn núp ở bên cạnh chúng ta, hồi con hôn mê ở Lăng phủ chính là người xấu làm, về sau con sẽ biết. Mẫu thân con không có cứu phụ vương, là phụ vương vì bảo vệ mạng của nàng, cố ý bảo quản gia nói, phụ vương luôn luôn ẩn nấp nhìn mọi người.” Mạc Kỳ Hàn giải thích đơn giản.

Nói xong, hướng ra ngoài phân phó một tiếng, “Vô Cực, đi mời Mộng Thanh lại đây.”

“Vâng!”

Một lúc sau, Lâm Mộng Thanh lấy thân phận phò mã tiêu sái vào Đông cung.

“Sư huynh, huynh nhanh thay quần áo đi.” Lâm Mộng Thanh nói xong, từ trong ngực áo lấy ra một mặt nạ da người mỏng như cánh ve, “Đây, để làm xong rồi.”

“Ừ.”

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, Vô Cực lấy ra một bộ quần áo thị vệ đại nội cho Mạc Kỳ Hàn thay, chỉ chớp mắt, Mạc Kỳ Hàn lại dịch dung thành bộ dáng Vô Giới.

“Hiên nhi, chúng ta đi.” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói.

Mạc Ly Hiên choáng váng, giật mình nhớ lại cái gì, mở to hai mắt nhìn, “Phụ vương, trước kia ở Hương Đàn Cư, thị vệ Vô Giới cứu mẫu thân ở hồ Nguyệt Lượng, lại theo chúng ta đá bóng ở giáo trường, chính

là... chính là phụ vương giả trang à?”

“Ừ, đúng vậy.” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười gật đầu, “Hiên nhi quả nhiên thông minh.”

Mạc Ly Hiên cảm giác như lọt vào trong sương mù, nhìn mặt nạ da người thần kỳ kia, kinh thần không thôi.

Ra Đông cung, Mạc Ly Hiên đi ở phía trước, phía sau là hai thị vệ Vô Giới, Vô Ngân. Mỗi lần qua một cửa cung, lý do đều là, thái tử điện hạ phái thị vệ hộ tống tiểu Vương gia hồi phủ!

Một đường thuận lợi trở về Tứ Vương phủ, Mạc Kỳ Hàn mang theo Vô Ngân đi vào Hương Đàn Cư.

Quản gia vội tới.

Một bước vào phòng, Mạc Kỳ Hàn liền tháo mặt nạ, lộ ra tướng mạo sẵn có, hỏi: “Tư Khuynh, tin tức phong tỏa như thế nào? Vương phi ra sao?”

“Hồi chủ tử, không có hạ nhân dám lẩm miệng, Vương phi không biết gì, mới vừa rồi lo lắng tiểu Vương gia còn chưa hồi phủ, bảo Thu Nguyệt đến tìm nô tài hỏi một lần, lúc này có vẻ như đang tắm.” Quản gia khom người trả lời.

“Được, theo dõi kỹ, không thể để cho Vương phi nghe được nửa lời đồn, chỉ cần nàng không làm khó đòi ra khỏi phủ, nàng muốn như thế nào đều được, tiểu Vương gia từ ngày mai sẽ ở cùng nàng, có Hoa Mai bà bà cùng sư phụ ở đây, nàng sẽ không gặp nguy hiểm, muốn chơi cái gì cứ việc cho nàng chơi.”

“Vâng, chủ tử!”

“Được rồi, thời gian cấp bách, kêu Xuân Đường Thu Nguyệt lui ra đi.”

“Vâng!”

Cúc Thủy Viên.

Lăng Tuyết Mạn tựa vào trong bồn tắm mờ mịt hơi nước, lưỡi nhác hí mắt, nhằm chán muốn chết.

“Vương phi, tiểu Vương gia hồi phủ.” Xuân Đường tiến vào, vui vẻ nói.

“Đã về rồi? Ta an tâm.” Lăng Tuyết Mạn mở to mắt, hơi ngồi dậy.

“Đúng vậy, Vương phi, nô tì hầu hạ ngài tắm mau chút đi, thời gian không còn sớm.” Thu Nguyệt vội vàng nói.

Lăng Tuyết Mạn ngáp một cái, lại khoát tay, “Hai người các người đi xuống ngủ đi, ta còn muốn ngâm chút nữa, chờ nước lạnh, ta sẽ đi ra ngủ.”

“Vương phi, vậy... vậy nô tì để áo ngủ của ngài ở chỗ này, ngài chú ý không được ngủ trong thùng tắm, ngộ nhỡ cảm lạnh thì phiền toái.” Thu Nguyệt không dám kiên trì, lại không dám yên tâm dặn dò.

“Tốt lắm, ta biết rồi.” Lăng Tuyết Mạn lại xua tay, “Nhanh ngủ đi.”

“Vâng, nô tì cáo lui!”

Hai nha hoàn thời gian lui ra, đóng cửa, sau đó đi Hương Đàn Cư đợi lệnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lăng Tuyết Mạn tựa vào bồn tắm, mái tóc đen như thác nước nghiêng xuống, khóe mắt khép chặt, không nhìn được, một giọt lệ xuôi theo gò má rơi xuống.

327. Chương 328

Vách tường từ từ mở ra, một lần bước vào gian phòng này, Mạc Kỳ Hàn có loại cảm giác như đang trong mộng, vốn chỉ là một gian phòng ngủ không có gì đặc biệt, chỉ là bởi vì người ở trong phòng này, mà thành vướng bận sâu nhất trong lòng hắn.

Nền đang cháy sáng, tường niệm đã lâu chôn sâu vào đáy lòng ở một khắc này hóa thành kích động, tay nâng, lại chưa chụp tắt nến, hấn muốn xem bộ dáng của nàng giờ phút này.

Bước chân nhẹ vô cùng, nhẹ đến không có phát ra một chút thanh âm, thân mình cao lớn đứng ở sau tấm bình phong, nhìn xuyên thấu qua bình phong, tiểu nhân nhi kia còn ngâm trong thùng tắm, đưa lưng về phía bình phong, hấn nhìn không tới mặt nàng, chỉ có thể nhìn đến tóc đen buông xuống như thác nước, nàng an tĩnh như là đang ngủ, nửa ngày không có động tĩnh gì.

Nhịn không được, hấn bước chân, vòng ra bình phong, nhìn nàng, đầu vai kia mượt mà trắng nõn như ngọc lóa lóa ở trong không khí, trên cao nhìn xuống, mềm mại trước ngực nàng mơ hồ ánh vào đáy mắt, cơ hồ là trong phút chốc, trong cơ thể nảy lên khô nóng quen thuộc, dưới bụng, ngọn nguồn dục vọng lạng lẽ thò đầu ra.

Cổ họng gian nan lặn lội, Mạc Kỳ Hàn xoay người, tung nhẹ ra một chưởng dập tắt nến, trong phòng lập tức lâm vào bóng tối.

Mà Lăng Tuyết Mạn dựa vào bồn tắm, nhắm mắt lại, không hề hay biết bóng tối đột nhiên tới, vẫn bị vây hãm ở trong hồi ức của mình, ưu thương tưởng niệm nam nhân trong lòng.

Khoảng cách ngắn ngủn không tới hai trượng, Mạc Kỳ Hàn bước từng bước, lòng run run, hai chân cũng run rẩy, trước thiên quân vạn mã hấn cũng chưa từng nhàn mảy một chút, giờ phút này, lại kích động không thôi, vừa khấn trương vừa khó nhịn.

Thân mình nhẹ nhàng ngồi xổm xuống bên bồn tắm, đưa tay vào trong nước, hơi nhíu mày, chậm rãi xoa khuôn mặt trắng nõn như ngọc, trong lòng quặn đau khó nhịn.

Một tia lạnh lẽo truyền vào tứ chi, hơi ẩm chân thật từ lòng bàn tay kia làm thân mình Lăng Tuyết Mạn đột nhiên run lên, ánh mắt lại đóng chặt hơn, nàng không muốn tỉnh lại khỏi giấc mộng, nếu chỉ có ở trong mộng mới có thể cảm giác được độ ấm của hấn, nàng tình nguyện luôn ở trong mộng, tình nguyện lấy phương thức như thế an ủi tưởng niệm khắc cốt ghi tâm của bản thân mình đối với hấn.

Nàng run lên, làm Mạc Kỳ Hàn nhíu mày sâu hơn, vội rút tay về, đi lấy khăn lông khô đặt ở trên bàn nhỏ bên cạnh bồn tắm, hấn nghĩ rằng nàng lạnh, mà Lăng Tuyết Mạn lại bởi vì bàn tay kia rút ra mà không nhịn được rơi lệ, mắt mát lan tràn ra, lông mi khẽ run, thì thào nói nhỏ, “Nằm mơ... Tỉnh mộng...”

Tay cầm khăn mặt nhất thời cương cứng ở giữa không trung, hốc mắt nhanh chóng phấp hờng, Mạc Kỳ Hàn nhịn không được mà ẩm ướt hai mắt, tay run run chuyển qua trên gương mặt nàng, động tác hết sức ôn nhu đi lau vệt nước mắt trên mặt nàng, tiếng nói khàn khàn nghẹn ngào, “Nước lạnh, ta ôm nàng ra được chứ?”

Thời gian phẳng phất dừng ở giờ khắc này, hô hấp của Lăng Tuyết Mạn cũng đình chỉ theo, thanh âm quen thuộc như vậy, còn có cảm giác khăn mặt dán tại mặt, đầu óc lập tức trống không, mắt trong veo khép chặt chậm rãi mở, hình dáng mơ hồ gần ngay trước mắt, bóng tối ở trong phòng nói cho nàng biết, nến đã tắt... Là hấn sao?

Tâm, sắp nhảy ra cổ họng, cánh tay ngọc khê nâng, dục chạm đến tay hấn dừng tại giữa không trung, lại đột nhiên thu hồi, ánh mắt Lăng Tuyết Mạn lại gắt gao nhắm lại, môi đỏ mọng thì thầm, “Không, nhất định còn nằm mơ... Là mộng...”

Trong lòng như hít thở không thông, Mạc Kỳ Hàn hạ mắt, hai tay thò vào trong nước, bỗng lên thân mình thơm mềm kia, đột nhiên rời khỏi nước, thân mình bị bay lên không, nàng cả kinh, bản năng đưa tay lung tung bắt được cổ áo hấn, không dám tin hỏi ra tiếng, “Ai?”

“Mạn Mạn...”

Từ trong cổ trần Mạc Kỳ Hàn gian nan ra hai chữ, nước mắt nóng bỏng rơi xuống, chạm vào mi tâm của nàng, nóng rực, cũng kéo nàng từ cảnh trong mơ về thực tế, nàng khiếp sợ ngây ngốc, ánh mắt trợn to, ngửa đầu nhìn khuôn mặt hấn mơ hồ trong bóng đêm, để mặc hấn ôm nàng đi đến giường, đặt nàng trên giường, lại dùng khăn cẩn thận lau khô thân thể của nàng, sau đó xả chăn gấm bao lại nàng, lại đem cả người nàng và chăn gấm ôm vào trong lòng.

Đầu nàng để trong ngực rộng lớn của hắn, lắng nghe tiếng tim hắn đập bất quy tắc, bưng tỉnh, nhắm mắt thật lâu lại không dám mở, cả hai trăm mặc không có gì để nói, rất nhiều lời muốn nói với nàng cất dưới đáy lòng, giờ phút này, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu, hắn cũng khẽ nhắm mắt, cảm thụ được nàng chân thật trong lòng hắn, hô hấp sớm hỗn loạn.

Thật lâu sau, nàng chậm rãi mở mắt, rõ ràng phát hiện, nàng vẫn ở trong lòng hắn, đột nhiên mừng như điên khiến cho nàng lặng lẽ nhéo đuôi của mình, đau! Không phải nằm mơ! Là thật, là Tình nhân đã trở lại, mới vừa rồi một tiếng ‘Mạn Mạn’ kia thật là hắn gọi!

Môi đỏ mọng khẽ run, muốn nói, lại khốc nức nở, tiếng khốc lập tức từ trong cổ họng tràn ra, làm kinh ngạc hắn, cũng hoảng lòng hắn, hắn vội vàng nâng mặt nàng lên, khàn khàn lầm bầm, “Mạn Mạn không khốc, không khốc...”

Hắn càng giúp nàng lau lệ, nàng lại khốc càng dữ tợn, một câu cũng không nói, bắt được tay hắn, cắn mu bàn tay hắn, nước mắt rơi xuống ở trên tay hắn, hắn cắn cắn môi, lẳng lẳng nhìn nàng, để nàng phát tiết.

Mùi máu nhẹ nhẹ vọt vào mũi, nàng chấn động, phút chốc nâng cách đầu, ngón tay khẽ run xoa mu bàn tay hắn, chất nhầy ẩm nóng dính ở trên ngón tay, đồng tử nàng co rút nhanh, ngược mắt khốc lầm bầm, “Chảy máu, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì, không đau, một chút cũng không đau, Mạn Mạn đừng khốc!” Mạc Kỳ Hàn giơ tay lên, tiếp tục lau chùi nước mắt giàn giụa của Lăng Tuyết Mạn, cười thỏa mãn, “Chỉ cần Mạn Mạn không tức giận, cho dù phế đi cái tay này cũng không sao!”

“Nói bừa! Tay phế đi, chàng làm sao còn có thể ôm ta a, chàng là tên vô lại khốn kiếp!” Lăng Tuyết Mạn vừa tức lại đau lòng, sốt ruột nói: “Chàng đốt nến, băng tay một chút, ta không nhìn chàng.”

“Không cần, con mèo nhỏ cần một chút mà thôi, không cần bận tâm.” Mạc Kỳ Hàn cười khẽ, kéo chăn đã hơi rời khỏi người Lăng Tuyết Mạn, bao kỹ thân thể của nàng, “Tháng Tám đã vào thu, đừng để bị lạnh.”

“Sao không cần? Không cần chàng lo cho ta!” Lửa giận ứ đọng của Lăng Tuyết Mạn lập tức nẩy lên, ra sức mở chăn, cố tình đem thân mình đều lộ ở bên ngoài, gầm nhẹ: “Đốt đèn, băng tay, nhanh chút!”

“Mạn Mạn...” Mạc Kỳ Hàn nhú mày.

“Nhanh chút! Nếu không chàng liền cắt!” Lăng Tuyết Mạn cắn răng tiếp tục rống.

Mạc Kỳ Hàn co hạ khóe miệng, khẽ gọi một tiếng, “Mạn Mạn, trước đắp chăn đã, tay của ta thật không có gì, nàng chỉ cần rách da...”

“Chàng đi hay không đi? Không đi liền lập tức biến, ta không muốn nhìn thấy chàng!” Ngực Lăng Tuyết Mạn phập phồng kịch liệt, nước mắt chảy vào miệng, mặn mặn, chua xót vô cùng.

328. Chương 329

“Mạn Mạn...” Trong lòng Mạc Kỳ Hàn ồ ồ nẩy lên dòng nước ấm, vạn lời muốn nói bị nghẹn ở trong cổ họng, phát không ra một âm.

“Đốt đèn a!” Lăng Tuyết Mạn thúc giục một câu, thấy Mạc Kỳ Hàn còn không động, buồn bực vươn hai tay dùng sức đẩy hắn xuống giường, tức giận gầm nhẹ, “Cút cút cút! Ta không muốn nhìn thấy chàng, một chút cũng không muốn!”

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn nghẹn ngào một câu, đột nhiên đem thân thể trần truồng của nàng ôm vào trong lòng, cánh tay trắng kiệu gắt gao ôm eo nàng, cầm để ở trên vai nàng, nước mắt nóng bỏng lại rơi, “Mạn Mạn, nhớ ta không? Ta rất nhớ nàng, mỗi ngày mỗi đêm đều ngóng trông giờ khắc này, rất cực, rất cực có thể lại ôm nàng, không đuổi ta đi được không?”

Lăng Tuyết Mạn đánh đấm cái lưng chắc nịch kia, toàn bộ ủy khuất trong lòng đều phát tiết ra, “Chàng gạt người! Chàng căn bản không nhớ ta, chàng nói một năm, ta chờ chàng một năm, nhưng chàng gạt ta, chàng có biết chờ mỗi một ngày trong lòng ta là cái mùi vị gì sao? Ta đợi hơn nửa năm... Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Ah... Ah...”

“Mạn Mạn, vì tình thế, thực xin lỗi thực xin lỗi...” Mạc Kỳ Hàn đau lòng không biết làm sao, chỉ có thể ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn, khiến thân mình thơm mềm của nàng dán thật chặt thân thể hắn, nơi nào đó, lập tức nóng rực như lửa cháy lan ra đồng cỏ lửa, không cách nào ức chế, giờ phút này, hắn không bao giờ muốn ả nhả nữa, nâng mặt nàng lên, cúi đầu dán lên cánh môi mềm mại của nàng, hôn nàng thật sâu...

Đây là dồn nén của vô số lần hôn môi nàng trong mộng, thơm ngọt như đêm ly biệt đó, khiến hắn quyền luyến...

Nhưng, Lăng Tuyết Mạn chỉ ngốc trệ vài giây, liền kháng cự lên, hai tay dùng sức xô đẩy Mạc Kỳ Hàn, lắc đầu, khép môi không cho lưỡi của hắn xâm nhập, từ chối như vậy, làm trong lòng Mạc Kỳ Hàn lập tức hoảng loạn lên, đang lúc ngẩn ra, bị Lăng Tuyết Mạn đẩy ra, mà nàng cũng lui rất xa, thở hổn hển trừng mắt hắn!

“Mạn Mạn, nàng... nàng không yêu ta?” Mạc Kỳ Hàn hỏi hết sức nhẹ, không hề chớp mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, tìm đáp nhanh hơn.

“Không cho chàng hôn ta!” Lăng Tuyết Mạn thở phì phò, cường ngạnh nói: “Đốt đèn! Không bằng tay cũng đừng nghĩ chạm vào ta một chút!”

“Mạn Mạn!” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn biến thành màu đen, nhẫn nại trấn an: “Thật sự không có việc gì, nàng đừng lo lắng.”

“Thúi lắm!” Lăng Tuyết Mạn bị tức giận làm choáng váng đầu, kéo một cái gối ném tới, quát: “Cút nhanh lên! Bà cô đây không muốn nghe chàng nói chuyện, không muốn nhìn thấy chàng!”

“Mạn Mạn...” Mạc Kỳ Hàn nhúc nhích, hắn là đương triều thái tử, Hoàng đế tương lai, ở trong mắt nàng, chỉ là cọng lông thôi! Châm chọc một chút, thấy Lăng Tuyết Mạn không có tí ti thoái nhượng, vì ‘tính’ phúc, phục tùng đi!

Thở dài một hơi, Mạc Kỳ Hàn buồn bực, đồng thời cũng cảm động, nàng coi trọng hắn như vậy, khiến cho hắn cảm thấy hết thấy quyết định gạt nàng là đúng, nếu nàng biết tình cảnh của hắn, vậy còn không khẩn trương sợ hãi lo lắng sao?

Hai chân xuống giường, muốn đứng lên, Mạc Kỳ Hàn lại liếc mắt chưa từ bỏ ý định hỏi: “Mạn Mạn, có thương lượng không?” Khó như vậy gặp nhau một đêm, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian vào việc vật vãnh như băng tay.

“Không có!” Lăng Tuyết Mạn trả lời, ngữ khí kiên định.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Vậy nàng trước nằm xuống đắp kín mền, đừng cảm lạnh.”

Lăng Tuyết Mạn chưa lên tiếng trả lời, lại chui vào chăn.

Cất bước đi ra gian ngoài đốt đèn, nhìn mu bàn tay, giữa hai dấu răng rách da, chỉ chảy một chút máu, Mạc Kỳ Hàn tùy tay xé một khối vải ở vạt áo, buộc lại, cười, lại tắt đèn đi vào.

“Tốt lắm, nàng muốn kiểm tra hay không?” Đưa tay vươn đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn cười hỏi.

Lăng Tuyết Mạn đưa tay sờ sờ, ngữ khí đột nhiên ôn nhu, tự trách không thôi, “Tình nhân, khẳng định rất đau đi, chính ta căn bản thân mình một ngum nhỏ còn cảm thấy đau, căn chàng sâu như vậy, ta thật sự là giận đến hồ đồ rồi!”

“Ta là nam nhân, da thô thịt dày, lại là người luyện võ, chút thương tổn ấy chỉ xem như mưa bụi, nhưng còn nàng, căn mình làm cái gì?” Mạc Kỳ Hàn nói xong, dựa ở đầu giường, khẽ xoa cái trán Lăng Tuyết Mạn, trách cứ.

“Ta nhớ chàng hết sức, khổ sở trong lòng, lại sợ người khác nhìn ra, liền cắn mình một chút, nhắc nhở mình phải làm bộ cao hứng, phải cười vui vẻ.” Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn cánh môi, lại đột nhiên nhớ lại cái gì, vội vàng nắm tay Mạc Kỳ Hàn hỏi: “Tình nhân, chàng trở về còn đi không? Nếu chàng đi, mang ta cùng đi được chứ?”

“Mạn Mạn, ta không đi, lần này trở về không bao giờ đi nữa, coi chừng nàng, cưới nàng.” Mạc Kỳ Hàn ôm đầu Lăng Tuyết Mạn, dắt nàng gồng lên chân hần, khoe miệng tươi cười, tình yêu sâu nồng.

“Cưới ta?” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, kinh ngạc một chút, bỏ dậy nói: “Chàng bây giờ có thể cưới ta sao? Nhưng, nhưng Hoàng thượng hôm nay ám chỉ ta, muốn cho ta tái giá với tướng quân mang mặt nạ đó! Vậy phải làm sao bây giờ? Tình nhân, chàng vẫn là mang ta bỏ trốn đi, chúng ta tìm một chỗ không ai biết, cũng không cần trở lại kinh thành, chờ thêm mấy năm, lời đồn trôi qua, chúng ta lại vụng trộm trở về gặp cha nương chàng, thế nào a?”

“Mạn Mạn!” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn có chút run rẩy, phụ hoàng đây không phải là thêm phiền sao? Cau mày, ôm Lăng Tuyết Mạn vào lòng, dùng chân móng bao thân thể của nàng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta không cần bỏ trốn, ta sao có thể để nàng không danh không phận đi theo ta? Ta không chỉ muốn kết hôn nàng, còn muốn oanh oanh liệt liệt cưới nàng, làm cho người trong thiên hạ biết nàng là nữ nhân của ta, Mạn Mạn, lại chờ ta một đoạn thời gian được không?”

“Nhưng, Tình nhân chúng ta, chúng ta... Ta thật sự không biết chàng muốn cưới ta thế nào, ta chỉ sợ Hoàng thượng tức giận giết chàng a!” Lăng Tuyết Mạn lo lắng không thôi, ôm chặt lưng Mạc Kỳ Hàn, “Tình nhân thôi đi, ta không muốn hư danh này nọ, ta chỉ muốn chàng, một năm nay ta đợi buồn muốn chết, cái gì danh phận, cái gì kiêu tám người khiêng, đều không bằng có chàng thật sự ở bên cạnh ta.”

Mạc Kỳ Hàn vỗ nhẹ lưng Lăng Tuyết Mạn, lại cười nói: “Mạn Mạn, đây là điều nam nhân nên làm cho nữ nhân, ta sao có thể ủy khuất nàng? Nàng chớ nghĩ loạn, hiện tại ta đã trở về, mỗi ngày nàng vui vẻ là tốt rồi, hết thủy đều giao cho ta, không được lại đa sầu đa cảm, phiền muộn buồn bực, biết chưa?”

“Tình nhân... Chàng có chuẩn bị nói cho ta cái gì không? Ví dụ như một năm nay chàng ở nơi nào? Đang làm cái gì? Vì sao chỉ viết cho ta một phong thơ? Vì sao khéo như vậy, ngày đó quân nam chinh xuất chinh chàng cũng đi, hôm nay quân nam chinh trở về chàng cũng trở về?” Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, nhẹ giọng hỏi.

“Không, cái gì ta cũng không chuẩn bị nói cho nàng biết, chúng ta hẹn đêm động phòng hoa chúc sẽ trao đổi bí mật, còn nhớ không? Giống như ta rất kỳ quái nàng sao lại không biết chữ, không biết viết làm cho Hoa Mai bà bà viết giùm, bởi vì theo ta được biết, ba người con gái của Lăng Bắc Nguyên mặc dù không thể nói là tài nữ đệ nhất kinh thành, nhưng đọc sách biết chữ là không vấn đề, đây là sao?”

329. Chương 330

Mạc Kỳ Hàn nói chuyện, làm sắc mặt Lăng Tuyết Mạn tái nhợt vài phần, lặng yên ngâm miệng lại, không dám lại đi hỏi bí mật của hần, miễn cho hần hỏi nàng đến cùng không tha, liền gật đầu, “Ừm, chờ đêm động phòng hoa chúc trao đổi bí mật.”

“Được.” Mạc Kỳ Hàn cười, hần nghĩ, nàng nhất định là có chuyện gì gạt hần, tuy hần phái người âm thầm điều tra chuyện của nàng trước khi xuất giá, nhưng không có tra được cái gì dị thường, hần nghĩ không ra, cũng đoán không ra, tuy rằng Lăng Tuyết Mạn lúc chưa lấy chồng tính tình không tốt một chút, nhưng lễ tiết quy củ vẫn là hiểu, mà Lăng Tuyết Mạn hần biết, lại... lại tương đối phóng khoáng một chút, có vẻ như nói chuyện cũng khác xa các tiểu thư bình thường.

“Mạn Mạn, bí mật của nàng chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tình cảm của nàng đối với ta sao?” Mạc Kỳ Hàn lo lắng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ngẩng ra, lập tức lắc đầu, thanh âm rất nhỏ: “Sẽ không, không có gì có thể thay đổi tâm của ta đối với chàng.”

“Tốt lắm, ta không hỏi nữa, chúng ta cùng chờ một ngày kia.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, nhẹ cười.

Lăng lặng ôm nhau chút nữa, nhất thời không nói gì, đầy phòng chỉ có ấm áp nồng đậm, Lăng Tuyết Mạn tựa vào trong ngực rắn chắc, trong lòng thật kiên định, có nam nhân âu yếm bên cạnh, giống như có toàn bộ thế giới, giờ phút này nàng hạnh phúc ngọt ngào, luyến tiếc nói khỏi hân nửa phần.

Nhưng, thân thể kề nhau như vậy, nàng lại trần truồng, làm hấn cảm dục đã lâu, hô hấp dần dần hỗn loạn, mắt trở nên đục ngầu, bàn tay to nện không được tiến vào chần mông, xoa mềm mại trước ngực nàng, hơi thở nóng bỏng rơi ở nàng bên tai, “Mạn Mạn, ta đã theo lời nàng bằng bàn tay, hiện tại có thể hôn nàng không?”

Thân thể lâu không được âu yếm, bị Mạc Kỳ Hàn đột nhiên vuốt ve, mẫn cảm khẽ run, yết hầu kìm lòng không đậu tràn ra một tiếng than nhẹ, “A...” Sau đó thẹn thùng dán chặt hấn, vùi đầu ở trước ngực hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

Mạc Kỳ Hàn vui sướng không thôi, giọng nói từ tính trầm thấp: “Mạn Mạn, đêm nay bồi thường ta được không? Ta ghen sắp điên rồi!”

“Chàng... Đó là chuyện của chàng, ta cũng mặc kệ...” Lăng Tuyết Mạn ngượng ngừng không thôi.

“Ha ha, nàng tiểu yêu tinh này!” Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười nhẹ, tà khí như sương mây, bàn tay to đột nhiên dùng sức bóp bộ ngực sữa của Lăng Tuyết Mạn, làm Lăng Tuyết Mạn “A!” một tiếng, thân thể mềm mại gãy dựa muốn thoát khỏi ôm ấp của hấn, không biết, vừa ma sát, khiến cho cực nóng dưới thân hấn lập tức bành trướng tới cực điểm, nàng không nghĩ qua là đụng tới vật cứng rắn như sắt kia, hai gò má lập tức đỏ hồng nóng bỏng, tay nhỏ bé để ở lồng ngực của hấn, liền muốn khấn trương bò xuống thân thể của hấn, lại bị hấn bao lấy, mị hoặc nói nhỏ, “Mạn Mạn, cởi áo cho ta được không?”

“Không... Mặc kệ...” Ngượng ngừng, tiếng nói của Lăng Tuyết Mạn vô cùng kiều mị, lâu lắm chưa từng có thân thiết, đối mặt với Mạc Kỳ Hàn, xấu hổ không ngẩng đầu lên được.

“Hả?” Mạc Kỳ Hàn nâng cao giọng, ấn nhấn dục vọng mãnh liệt muốn nàng, tà ác đùa nói: “Mặc kệ là không muốn ta sao? Thì ra Mạn Mạn của ta không muốn ta a!”

Dứt lời, Mạc Kỳ Hàn chậm rãi rút tay về, khoát chắn mông trên lên, trong bóng đêm, ngậm cười ý đợi Lăng Tuyết Mạn chủ động câu dẫn, chiêu này với hấn mà nói, dùng rất được.

Nhưng, Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, ủy khuất, “Không hầu hạ chàng cởi áo chính là không muốn chàng sao? Vậy chàng đừng đụng ta, ta chính là không muốn chàng.”

“Ách...” Mạc Kỳ Hàn co rúm khóe miệng, hơi hơi ủy khuất nhú mày, “Ở bên ngoài đều là thủ hạ hầu hạ, mỗi ngày ta ngắm trông có một đêm nàng thoát áo tháo dây cho ta, Mạn Mạn... Ta...”

“Tình nhân... Ta, ta đùa giỡn với chàng thôi, ta...” Lăng Tuyết Mạn ngắt lời Mạc Kỳ Hàn, nói xong, đứng thẳng lên, mò trong bóng tối tới trên eo của hấn, sờ soạng nửa ngày, nghi ngờ hỏi: “Tình nhân, không phải tháo ngọc đai sao? Tại sao không có?”

“A, ta quên mất, ta thay quần áo rồi.” Mạc Kỳ Hàn buồn bực, đã quên mất hấn đổi thành trang phục thị đại nội vệ! Không khỏi thở dài, “Thôi, tự ta cởi, chờ lần sau ta đổi về đồ của mình thì nàng cởi cho ta.”

Nha đầu kia bình thường cởi quần áo hấn đã chậm, giờ muốn cởi trang phục thị vệ này, sợ là chờ hấn dục hỏa đốt người chết đi nàng còn đang nghiên cứu, dù sao không đốt đèn chỉ có thể dựa vào sờ soạng, là có chút khó khăn.

Đứng dậy, nhanh chóng cởi sạch áo quần, thân thể trần truồng nằm cùng Lăng Tuyết Mạn, đưa tay ôm nàng, si ngốc cười, “Mạn Mạn, sẽ có một ngày ta không phải rời giường lúc canh năm, chúng ta cũng sẽ cùng nhau ngủ một mạch tới sáng, cùng nhau dùng bữa, cùng nhau tắm bộ, nàng chơi đu dây ta cùng nàng, nàng muốn đi dạo phố ta cũng cùng nàng, trước mặt sau lưng, nàng có thể kiêu ngạo nói cho bất luận kẻ nào, ta là nam nhân của nàng!”

“Ừm, ta chờ đợi ngày này, Tình nhân, ta tin chàng, luôn luôn tin chàng.” Lăng Tuyết Mạn giờ lên hạnh phúc khuôn mặt tươi cười, cánh tay ngọc câu sau gáy Mạc Kỳ Hàn, chủ động đưa lên môi nàng.

Tâm tình Mạc Kỳ Hàn nhất thời nhộn nhạo, nỉ non một tiếng, “Mạn Mạn... Ta yêu... Nàng...” Sau đó ôn nhu hôn môi đỏ mọng tưởng niệm đã lâu kia, mút thật sâu, lưỡi linh hoạt đảo qua mỗi một chỗ trong miệng nàng, làm nàng run rẩy từng trận, mới bao quần toàn bộ lưỡi của nàng, dây dưa, chơi đùa lẫn nhau.

Đang lúc gắn bó kề nhau, bàn tay to của hắn xoa mềm mại trước ngực nàng, lúc nặng lúc nhẹ, làm nàng nhin không được thở gấp liên tục

“Tình nhân, chàng vừa rồi... Nói cái gì... Ta không có nghe rõ...” Lăng Tuyết Mạn cũng mơ hồ không rõ hỏi.

“Mạn Mạn, ta đang nói ba chữ kia, nàng muốn nghe không?” Mạc Kỳ Hàn khê dờ môi, hỏi.

“Muốn nghe, dĩ nhiên muốn nghe.” Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn dán sát lên thân mình Mạc Kỳ Hàn chặt hơn, chỗ tư mật của hai người ma sát, kích khởi lẫn nhau, Mạc Kỳ Hàn phản ứng càng sâu, từ lúc ban đầu đã nhần nhịn dục vọng mãi đến bây giờ, trên trán hắn sớm đầy mồ hôi, giờ phút này, hắn chỉ muốn yêu nàng, cùng nàng hợp làm một, thỏa mãn phóng thích sinh lý cùng tâm lý đè nén suốt một năm rưỡi của hắn, vì thế, hắn thuận miệng nói: “Mạn Mạn, một hồi nói, hiện tại ta nghĩ muốn nàng.”

“Không...” Lăng Tuyết Mạn làm nũng một tiếng, trốn tránh môi hắn, dụ dỗ: “Tình nhân, chàng trước nói cho ta nghe đi... Ta muốn nghe chàng nói, được không?”

Mạc Kỳ Hàn nhẹ mở môi mỏng, thâm tình nỉ non, “Mạn Mạn... Ta yêu nàng, thật yêu thật yêu, yêu đến không thể tự kiềm chế...”

330. Chương 331

Tim chưa bao giờ nhảy lên cuồng nhiệt như vậy, bởi hắn âu yếm tỏ tình, bởi hắn hiếm khi nói lời yêu đương, cảm giác vẫn biết, nhưng chính tai nghe được lại là cảm giác khác, loại cảm giác này thiêu đốt nàng, làm nàng sôi trào!

Chóp mũi đau xót, lệ tuôn ra, vui mừng mà khóc, “Tình nhân... Ta còn muốn nghe... Chàng lặp lại lần nữa được chứ?”

“Mạn Mạn, ta yêu nàng... Ta yêu nàng... Ta yêu nàng...”

Mạc Kỳ Hàn thì thầm thổ lộ lời yêu, lau khô nước mắt của nàng, hôn nồng nhiệt một đường xuống phía dưới, môi mỏng lướt qua chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, tới bộ ngực sữa tuyết trắng, trần trọc chạm vào nhau, đóa hồng mai trước ngực ngạo nghễ mà đứng ở trong miệng hắn, trong bóng tối, hắn không cách nào thấy rõ đỏ ửng trên hai gò má nàng, nhưng hắn có thể tưởng tượng được, giờ phút này nàng sẽ có bộ dáng mê say mê người...

Hắn ôm lấy thân nàng, mềm mại đẩy đà của nàng dán tại bộ ngực hắn, làm ngực hắn như bắt lửa, ngay tiếp theo, bụng không ngừng siết chặt, dục vọng bị đè đã nén lâu làm hắn hô hấp ồ ồ, đồng thời muốn lập tức tiến vào nàng, nhưng mà, một tia lý trí còn tồn tại, cuối cùng hắn không dám tùy tiện, sợ làm đau nàng...

Bàn tay to vươn ra, kéo màn che xuống, giữa răng môi yêu kiều của nàng, thở dốc của hắn, ái muội ở trong màn che lụa mỏng đầy tình dục lên cao trào.

Bàn tay to dao động ở phần lưng bóng loáng của nàng, đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua, làm cho thân thể mềm mại của nàng khó nhin giãy dụa, môi hắn di động, hôn lên vành tai khéo léo của nàng, khê liếm hút, thỉnh thoảng, lại cúi đầu ngậm vào nụ hoa màu hồng của nàng, nhẹ mút, rủa rói, kích thích mãnh liệt lập tức truyền khắp tứ chi của nàng kim lòng không được vươn thân thể muốn gần sát hắn hơn.

Gò má nàng nóng rực khi hắn nhẹ nhàng liếm trên mặt nàng, môi ôn nhu dán mặt hắn, mắt ướt át mê ly, hơi hơi mở, cảm thụ được bàn tay to của hắn nhẹ nhàng vuốt ve ở trên đầy đà của nàng, hôn nụ hoa

của nàng gây nên khoái cảm, khát vọng càng ngày càng sâu, bàn tay to của hắn bắt đầu chậm rãi trượt dọc theo thân thể mềm mại của nàng, qua mỗi một chỗ, như lướt trên ngọn lửa, làm nàng run từng trận, mơn trớn bụng, trượt hướng giữa hai chân nàng...

Hắn vân vê nhụy hoa của nàng, ngón tay dài thăm dò vào, tiếng nói khàn khàn, mang theo dầy vò khó nhịn, thì thầm hỏi nàng, “Mạn Mạn, nàng yêu ta không? Muốn ta không?”

“Tình nhân ta... Ta yêu chàng... Vẫn luôn yêu...” Lăng Tuyết Mạn yêu kiều run rẩy, ngón tay dài lại tăng nhanh ra vào, làm nàng rên rỉ không thôi, “Ừm... Tình nhân... Muốn... Muốn ta...”

Tà khí trong mắt Mạc Kỳ Hàn lẩy dánh ý cười thỏa mãn, thì thầm ở nàng bên tai, “Được, giao nàng cho ta...”

Hắn không chần chờ nữa, xoay người tiến lên...

Trong nháy mắt, Lăng Tuyết Mạn mặc dù đã chuẩn bị tâm lý xong, nhưng cảm giác sung sướng truyền đến, vẫn nhịn không được ngâm lên tiếng, đồng thời nắm chặt bờ vai của hắn, mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra

“Tình nhân... Không được... rời ta nữa... Không được bỏ lại một mình ta... Chờ đợi rất khổ...”

Nàng không thấy rõ hình dáng gương mặt hắn, nóng vội bất an nắm đầu vai hắn chặt hơn, hắn lúc nhanh lúc chậm kéo tiến ra vào, chìm đắm trong loại khoái cảm tình dục này, cũng nhịn không được rên rỉ ra tiếng...

Sau một vòng kịch liệt, động tác hắn chậm lại, chỉ thông thả đẩy tiến có tiết tấu, nhưng, chưa từng lường trước là, động tác chậm như vậy lại khiến cho cả hai vui thích càng sâu, như một đợt biển lặng, lại có một lần triều lên, thật lâu không từng hạ xuống, thật lâu ở đỉnh sóng, làm người ta như si như say.

Đầy phòng, chỉ nghe tiếng hai người thở dốc không ngừng, rên rỉ không ngừng.

Cuối cùng nhiệt tình phóng thích, hai người đều đạt tới cực hạn, toàn thân ẩm ướt, nàng dán vào lồng ngực của hắn, hắn ôm nàng, thật lâu không nói ra.

Dán môi cánh hoa của nàng, ánh mắt hắn tràn ngập thâm tình, “Mạn Mạn, ta không rời nàng nữa, thật sự, loại chia lìa này đối với nàng là tra tấn, đối với ta càng là dày vò, lại chờ ta một đoạn thời gian, vì ước hẹn bên nhau trọn đời của chúng ta, lại ủy khuất thêm một lần được không?”

Lăng Tuyết Mạn rưng rưng gật đầu, “Tình nhân... Ta yêu chàng, ta chờ, chờ chàng cho ta hạnh phúc...”

Mạc Kỳ Hàn ôn nhu hôn thiên hạ trong lòng, hôn khắp mỗi một tác da thịt của nàng, khiến nàng sau cơn vui thích, lại run run không thôi.

An tâm nằm ở trong lòng nam nhân thần bí này, Lăng Tuyết Mạn luôn nở nụ cười thỏa mãn, nàng rất cực chờ được hắn trở về, hắn cứ chân thật như vậy ôm nàng, hôn nàng, cùng nàng hoan ái, cùng nàng triển miên, như mỗi một đêm trước kia bọn họ đều ở chung.

“Mạn Mạn, đang suy nghĩ gì? Một sao?” Mạc Kỳ Hàn khẽ hỏi.

“Không một, chàng đã trở lại, ta không nữa ngủ, nếu ngủ lúc tỉnh lại lại không thấy chàng nữa, ta lại phải chờ.” Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc cười, lại bất an hỏi: “Tối mai chàng sẽ đến phải không?”

“Đêm mai không chắc, hiện tại có rất nhiều chuyện quan trọng, Mạn Mạn, nàng không được cố chờ ta, mệt nhọc phải đi ngủ, ta vừa có cơ hội sẽ tới thăm nàng.” Mạc Kỳ Hàn hơi nhíu mày, thâm than, cục diện thay đổi, tối nay hắn mượn hộ tổng Ly Hiên xuất cung hồi phủ, đêm mai đã không thể, Mạc Kỳ Minh làm sao có thể không theo dõi hắn chứ?

Lăng Tuyết Mạn nhất thời thất vọng, nhếch môi đỏ mọng, ai oán ngược mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, thật lâu sau, không cam lòng hỏi: “Chàng rốt cuộc đang bận cái gì? Chuyện này quan trọng hơn ta sao?”

“Mạn Mạn, trên vai ta gánh vác rất nhiều trách nhiệm, ta có thể trả giá toàn bộ vì nàng, nhưng ta không thể thả bỏ chuyện này, nó là một cây gai trong lòng ta, không nhổ nó, cuộc sống của ta cũng khó an, cả đời

cũng không cách nào an tâm, ta thẹn với một người, người đó là thân nhân của ta, vì người đó, vì dân chúng Đại Minh, vì nàng, ta phải đi làm, Mạn Mạn, cầu xin nàng an tâm ở Tứ Vương phủ chờ ta được không?”

Mạc Kỳ Hàn càng ôm chặt nàng, như muốn đem nàng tiến vào thân thể hắn, khiến nàng khó thở, không khỏi nhủ mày, “Tình nhân, chàng ôm chặt quá.”

“Mạn Mạn, thực xin lỗi, ta nhất thời kích động, ta sợ nàng không muốn chờ ta, sợ nàng chịu đủ loại ngày bóng tối này, sợ nàng thất vọng với ta, không hiểu ta, Mạn Mạn, đừng trách ta được không? Ta thề, đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ kể hết cho nàng mọi chuyện, ta biết ta giấu diếm nàng rất nhiều thứ, nhưng ta thật là có nỗi khổ, nhưng tâm ta yêu nàng cho tới bây giờ không hề thay đổi, là thật, Mạn Mạn, tiếp tục tin ta nhé?”

331. Chương 332

Mạc Kỳ Hàn thả lỏng tay, ngửi khí vội vàng, hắn muốn tìm một lời cam đoan, hắn cũng không thể lường trước được tương lai sẽ có mưa gió ra sao, hắn sợ, cực sợ, “Mạn Mạn, van nàng đáp ứng ta, đáp ứng ta sẽ kiên định chờ ta, bất cứ lúc nào cũng không rời ta, van cầu nàng!”

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn Mạc Kỳ Hàn, đột nhiên, cảm giác trong lòng vắng vẻ, nàng vẫn hoàn toàn không biết gì về hắn, có vẻ như thứ duy nhất có thể làm, chính là tin hắn vô điều kiện, nhưng trước mắt, ngoại trừ lựa chọn tin hắn, nàng còn có thể làm cái gì?

Nhẹ nhàng cười, nàng nâng tay xoa gương mặt của hắn, dùng đầu ngón tay miêu tả ngũ quan của hắn, thì thầm nói: “Tình nhân, yêu ta nếu chàng, cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng sẽ không rời chàng đi, trừ khi chàng có nữ nhân khác, như vậy chàng có cầu ta cũng vô ích.”

“Sẽ không, không có nữ nhân khác, chỉ có nàng, ta chỉ có một nữ nhân là nàng, nàng tin ta chứ? Từ ngày đó chúng ta ly biệt, ta không chạm qua bất kỳ nữ nhân nào, ta chỉ muốn nàng, Mạn Mạn, ta sẽ không ruồng bỏ hứa hẹn cả đời một thể một đôi với nàng, vĩnh viễn sẽ không.”

Ngửi khí Mạc Kỳ Hàn vội vàng hoảng loạn, đưa tay chế trụ cái gáy Lăng Tuyết Mạn, dán thật chặt lên môi của nàng, điên cuồng hôn nàng, đem toàn bộ lo lắng cùng sợ hãi của hắn dung nhập vào cái hôn này, có vẻ như như vậy mới có thể khiến hắn có một phần cảm giác an toàn, thế giới của hắn, đã sớm không thể không có nàng, nếu như chiếm được thiên hạ, ngồi trên thiên hạ, lại mất nàng, hắn sẽ điên mất!

Hắn vẫn luôn tự tin, bình tĩnh, vững như Thái Sơn, tối nay, sau gần hai năm trở về, hắn lại khủng hoảng, điên cuồng muốn nàng như vậy, suốt một đêm không từng ngừng lại, nhưng cho dù như vậy, hắn còn thấy không đủ.

Nàng thở dốc không chừng ở dưới thân thể của hắn, kỹ xảo của hắn, dũng mãnh của hắn, làm cho nàng như lọt vào trong sương mù, xương cốt mềm yếu, không còn một phần khí lực.

“Mạn Mạn, nói nàng yêu ta, nói nàng muốn vĩnh viễn cùng một chỗ với ta, đến răng long đầu bạc.” Lại sau một lần phóng thích kích tình, Mạc Kỳ Hàn nhẹ thở hổn hển, vuốt tóc của nàng, ánh mắt nóng rực như trước.

Lăng Tuyết Mạn thở gấp lợi hại hơn, nhủ đôi mày thanh tú, chu cánh môi sưng đỏ sẫm giọng: “Tình nhân, chàng bảo ta nói mười mấy lần rồi!”

“Thật không? Nhưng ta còn muốn nghe, Mạn Mạn, nói cho ta nghe, cho ta an tâm được chứ? Bây giờ ta có thể gặp nàng một lần thật sự rất vất vả, nàng chính là động lực để ta tiếp tục chống đỡ, Mạn Mạn, nói lại lần nữa đi.” Mạc Kỳ Hàn dụ dỗ, cõi lòng đầy chờ mong.

“Được rồi, Tình nhân ta yêu chàng, nguyện nắm tay cả đời, bên nhau đến già!” Lăng Tuyết Mạn cười, nói từng chữ, hắn sợ hãi cùng dễ ý như vậy, làm cho trong lòng nàng cực kỳ ngọt ngào, nàng liền làm nữ nhây yêu điên cuồng đi, trời sắp xuống cũng mặc kệ, chỉ cần bọn họ yêu nhau là tốt rồi.

Mạc Kỳ Hàn thỏa mãn nhếch môi, ngậy đại tươi cười, “Ha ha ha...”

Một cái móng sắc lại sờ soạng tới, Lăng Tuyết Mạn sợ tới mức vội che hai tay ở trước ngực, “Không được, rất nhiều lần rồi, mệt mỏi lắm. Đúng rồi, Tình nhân, ta hỏi chàng một sự kiện.”

“Chuyện gì?” Mạc Kỳ Hàn thu tay về, thuận miệng đáp lời, đồng thời bàn tay to lại đánh du kích đến trên đùi nàng, đối với nàng, hắn không hề có lực tự điều khiển, hắn nghĩ, nếu nàng chủ động câu dẫn hắn, hắn sợ là đến năm phút đồng hồ cũng đỡ không được, đã chủ động đầu hàng rồi!

“Ây da, chàng không được sờ soạng nữa, mò lên chút nữa nàng lại muốn, chúng ta cứ trò chuyện như vậy, canh giờ cũng không sớm, ít nhất canh ba đi, ách, vậy chàng sắp đi rồi.” Lăng Tuyết Mạn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, không khỏi cảm thấy vạn phần không nỡ.

“Ừ, đợi không được tới canh năm, canh bốn đã phải đi.” Mạc Kỳ Hàn hơi mím môi, bàn tay to ôm vai Lăng Tuyết Mạn, gượng cười nói: “Mạn Mạn đừng khổ sở, nếu đêm mai không tới được, vài ngày sau ta nhất định sẽ tới, ta sao nỡ để Mạn Mạn cô đơn một mình khó ngủ chứ? Ha ha, tốt lắm chúng ta nói chuyện một lát nói, cho nàng nghỉ ngơi.”

Lăng Tuyết Mạn không thể làm gì, gật đầu, “Ừ, chàng xem tình huống đi, có thể tới thì tới, thật sự tới không được thì không cần miễn cưỡng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện sẽ không tốt.”

“Mạn Mạn thực ngoan, Mạn Mạn, cảm ơn nàng ta hiểu như vậy, chỉ cần nàng không oán ta, ta rất vui.” Mạc Kỳ Hàn hít mũi một cái, khoe miệng tràn đầy ý cười, “Cuộc đời này có nàng, còn cầu gì hơn?”

“Ha ha ha...” Lăng Tuyết Mạn cũng cười ngây ngốc, đùa dai nắm mạnh cái mũi Mạc Kỳ Hàn, cảm nhận thật cao, ra vẻ nghiêm túc nói: “Tình nhân, hiện tại thân phận của chàng không rõ, thiếu ta vô số lời giải thích, còn muốn ta đáp ứng với chàng cái này cái kia, với ta mà nói cực kỳ không công bằng, ta cũng muốn chàng đáp ứng ta một việc!”

“Ách, chuyện gì?” Mạc Kỳ Hàn nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nhú mày hỏi.

“Đó là về sau chàng nghe xong bí mật của ta, không được sợ ngất đi, cũng không được bài xích ta, đối với ta như trước, có thể đáp ứng không?” Khí thế ngoài miệng Lăng Tuyết Mạn rất mạnh, trong lòng lại bất không yên an.

Mạc Kỳ Hàn ôm đầy nghi vấn, “Dọa ngất? Không đến mức đó đi, bản công tử không sợ trời không sợ đất, sao lại sợ một tiểu nha đầu như nàng?”

“Ách vậy là tốt rồi, không sợ là tốt rồi.” Lăng Tuyết Mạn cười, đột nhiên nhớ lại chuyện nàng muốn hỏi, vội hỏi: “Đúng rồi, chàng phải thành thật trả lời ta một việc, không được gạt ta!”

“Chuyện gì?” Mạc Kỳ Hàn nhăn mi, trực giác nói cho hắn biết, nếu không chuyện gì tốt.

Lăng Tuyết Mạn nói: “Lúc chàng đi có nói với ta một câu, tuyệt nhớ hàn sương phát tề mi, sinh tử không rời đến khi đầu bạc, câu sau ta hiểu, nhưng câu trước là có ý gì? Ta nghiên cứu hơn một năm, còn không có hiểu được.”

Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, ánh mắt lóe ra, lập tức nói: “Không có gì đặc biệt, chính là ý tứ chúng ta yêu nhau đến bạc đầu.”

“Ta không tin! Tuyệt là tên của ta đi, vậy nhớ hàn sương thì sao? Là tên của chàng sao?” Lăng Tuyết Mạn đen mặt, “Đừng nói với ta, chàng còn gọi Trương Tam Lý Tứ Vương Mặt Rỗ!”

Mạc Kỳ Hàn hơi mím môi, co rúm khoe miệng, “Ách, nàng muốn kêu Tống Ngũ Triệu Lục thì cứ kêu.”

“Bốp!”

Lăng Tuyết Mạn vỗ một cái vào ngực người nào đó, hung ác lên, “Còn nói bừa! Cho chàng một cơ hội sửa lại, ba chữ kia là ngầm chỉ tên chàng phải không?”

Mạc Kỳ Hàn không phản bác được, khuôn mặt tuần tú lúc đen lúc trắng, nhú mày, “Mạn Mạn, chúng ta nếu không nói chờ đêm động phòng mới trao đổi bí mật sao?”

“Ta lại không hỏi chuyện khác, bắt quá một cái tên mà thôi, huống hồ ta còn không có hỏi chàng họ gì, chỉ hỏi một chữ trong đó, có cái gì không thể nói? Nói! Nếu không nói, vậy cũng đừng gặp mặt ta, chờ đêm động phòng gặp luôn!” Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói.

“Mạn Mạn, cái này không tốt lắm đâu, ta thủ thân cho nàng một năm rưỡi, nỡ làm cho ta chỉ có thể nhìn không thể ăn sao?” Mạc Kỳ Hàn kháng nghị.

332. Chương 333

“Ta mặc kệ, chàng nói nhanh, nếu không ta sẽ phát cáu!” Lăng Tuyết Mạn chu mỏ, ngón tay nhỏ nhắn chọt Mạc Kỳ Hàn, tăng uy hiếp: “Hừ hừ, không nói ta sẽ không gả cho chàng!”

“Lăng Tuyết Mạn!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn tái đi, rống cả tên cả họ một tiếng, xoay người một cái áp Lăng Tuyết Mạn ở dưới thân thể, âm trầm nói: “Nàng nói cái gì? Nàng không gả cho ta, thử hỏi ông trời xem có nam nhân nào dám cưới nàng? Ai dám có lá gan này, trước tiên hỏi cái đầu trên cổ hắn một chút!”

“Ách chàng nặng chết đi, xuống dưới! Không gả cho chàng, nhất định phải gả người khác sao? Ta không biết đi làm ni cô sao?” Lăng Tuyết Mạn buồn bực xô đẩy, không cam lòng yếu thế.

“Hừ, vậy chỉ sợ cho nàng tự ra bạc, tự mình làm công, xây ình một tòa am ni cô!” Mạc Kỳ Hàn hừ cái mũi, nằm nghiêng thân.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời phản ứng không kịp, ngơ ngác nói: “Vì sao?”

“Bản công tử ban một mệnh lệnh ra, trừ khi là chán sống, nếu không trụ trì am ni cô nào dám chứa nàng?” Mạc Kỳ Hàn trừng mắt, ôm đầu Lăng Tuyết Mạn, để nàng gối lên ngực hắn, ôm chặt eo nhỏ của nàng, “Đừng hỏi nhiều như vậy, biết sớm cũng đâu có ý nghĩa gì? Về sau nói cho nàng nghe không được sao?”

“Ây da, không xong, ta đã nhin không hỏi chàng chuyện khác, chỉ cái vấn đề này, chàng thỏa mãn ta được không? Chàng nói cho ta trong chữ đó có phải ngầm có tên của chàng không?” Mạnh bạo không được, Lăng Tuyết Mạn đổi sang mềm yếu, hôm nay nàng phải moi ra được một chút, nếu không thực xin lỗi công nàng nghiên cứu một năm rưỡi!

Mạc Kỳ Hàn đầu hàng, mở miệng năn nỉ, “Mạn Mạn, ta mệt, ngủ một hồi đi.”

“Không được! Chàng không nói sẽ không cho ngủ!”

“Mạn Mạn”

“Không được! Chàng không nói đừng nghĩ gặp mặt ta! Nếu dám cưỡng bạo ta, ta... ta bỏ chạy chạy cho chàng xem!”

Trên trán Mạc Kỳ Hàn dày đặc gân đen, cắn răng nói: “Nàng thật muốn biết? Nếu ta nói, nàng liền an phận chờ ta sao?”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, vội gật đầu.

“Được, nàng đoán đúng, ba chữ đó có tên của ta.” Mạc Kỳ Hàn hí mắt nói: “Nàng biết, nhưng tuyệt đối không thể nói ra, hễ là việc tư của hai ta cũng không thể nói với người khác.”

“Thật sao? Ha ha, cái này chàng không cần dặn ta, ta chắc chắn sẽ không nói, hỏi Tam Vương gia hỏi ta có biết tướng quân mặt lạnh Mạc Quân Lâm hay không, còn hỏi nam nhân ta yêu rốt cuộc là ai, một chữ ta cũng chưa nói! Ta chỉ nói ai ta cũng không yêu, đối với tướng quân ta càng không biết, ha ha!”

Lăng Tuyết Mạn cao hứng, đột nhiên nhớ lại chuyện đêm đó Mạc Kỳ Minh hôn nàng, vội ngừng lại, may là trong bóng đêm, Mạc Kỳ Hàn nhìn không thấy sắc mặt nàng đỏ lên, nhưng nàng chợt dạ khẩn trương đỏ

mồ hôi, không đợi Mạc Kỳ Hàn hỏi, vội nói sang chuyện khác, “Như vậy, trong ba chữ đó, chữ nào là tên chàng? ‘Nhớ’ chắc không phải, là ‘hàn’ hay là ‘sương’?”

“Không nói, Mạn Mạn nằng đừng tham a!” Trong bóng đêm, mắt Mạc Kỳ Hàn dần dần tối lại.

Không nói ra, không có nghĩa là hẳn không biết!

Đêm đó, có một đôi mắt luôn luôn theo dõi, lúc Mạc Kỳ Minh hôn Lăng Tuyết Mạn, hẳn tức giận tung một cước muốn đi ra ngoài, nhưng Lăng Tuyết Mạn phản ứng cũng mau, sau khi Lăng Tuyết Mạn đẩy Mạc Kỳ Minh ra, hẳn liền bắt buộc bản thân mình thu chân về, yên lặng xem xét!

Mà người này, là Mạc Kỳ Lâm! Đương nhiên, lúc ở biên quan hẳn đã nói cho Mạc Kỳ Hàn!

Lăng Tuyết Mạn thất vọng kêu rên, “Nói đi nói lại, cái gì ta cũng không biết! Hãy nói một chút chàng họ gì đi, lão công, van cầu chàng!”

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn nhú mày, để tránh cho Lăng Tuyết Mạn dây dưa không dứt, suy nghĩ một chút nói: “Họ ta cũng giống họ nằng!”

“Cái gì? Cùng họ với ta? Cũng họ Lăng?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc không thôi, tiện đà chặc lưỡi, “Cư nhiên cũng họ Lăng! Hàn Sương, chàng tên là Lăng Hàn Sương sao?”

“Ách, xem như vậy đi.” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn rút vài cái, đáp lung tung.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy cao hứng, “Hi hi, thật là dễ nghe! Chàng hiện tại tốt rồi, ban đầu lạnh giống khối băng, người ta nói một câu không đúng chàng liền tức giận, tự đại tự kỷ, rất cuồng ngạo, một câu ôn nhu cũng không nói, thật sự là sương lạnh đó! Ha ha, hiện tại biểu hiện cũng không tệ, nói rõ bốn tiểu thư cải tạo thành công!”

“Thật không?” Mạc Kỳ Hàn đen mặt, cắn răng.

“Chính là vậy! Haiz, đúng rồi, hai ta đều họ Lăng, về sau nếu ta có thể sinh em bé, a, ta muốn cho đặt tên cho bé, nếu như là bé trai, kêu là Lăng Tiêu! Có nhiều khí thế a! Nếu như là bé gái, kêu là Lăng Vũ! Ha ha ta là tuyết, con gái là mưa, chàng là sương, rất hài hòa a!” Lăng Tuyết Mạn càng nói càng kích động, ước mơ cuộc sống tương lai hạnh phúc, khắp đáy mắt đều là ý cười.

Không biết, cha đứa nhỏ tương lai của nằng lại đen mặt đến có thể nhỏ ra mực đây!

Đáng chết, Lăng Tiêu, Lăng Vũ, vậy Lăng Bắc Nguyên còn không sướng chết sao!

Mạc Kỳ Hàn tức giận gần như muốn thổ không nổi, họ hẳn là quốc họ Đại Minh, con trai con gái hẳn là hoàng tử công chúa, đương nhiên lại như vậy!

“Tình nhân, tại sao chàng không nói chuyện?” Lăng Tuyết Mạn phát hiện chỉ có thể nghe được cha của con nằng dồn dập thở, lại nghe không được lời nói, không khỏi nghi ngờ hỏi.

“Không có lời nào để nói!” Mạc Kỳ Hàn cắn răng nháy ra mấy chữ.

“Ách, chàng thích tên ta đặt không?” Lăng Tuyết Mạn thấy không ổn, khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp hỏi thăm.

Mạc Kỳ Hàn dở khóc dở cười, “Chuyện đặt yên hiện tại quá sớm, chờ nằng mang thai sinh con rồi đặt cũng không muộn, đặt tên còn muốn xem ngày sinh tháng đẻ mà!”

“À, người ta tưởng tượng một chút thôi.” Lăng Tuyết Mạn chu chu môi, tay trắng bò lên cổ Mạc Kỳ Hàn, làm nũng: “Ta về sau gọi chàng là gì? Kêu là Hàn Sương sao? Hay là Hàn? Sương? Hàn ca ca? Già? Cái này sao giống Hàn ca ca của Liễu Ngô Đồng vậy? Khụ khụ, ta cứ gọi chàng là Tình nhân đi, tên phu quân ta cũng có chữ ‘hàn’, xung đột sẽ không tốt, ta sợ bị sét đánh!”

Mạc Kỳ Hàn suýt nữa cắn đầu lưỡi, sắc mặt khó xem, chính là hẳn không phản bác được! Bất quá, “Mạn Mạn, đừng kêu Hàn ca ca, hơi khó nghe, kêu Tình nhân đi.”

“A, đúng vậy, ta cũng không muốn kêu giống Ngô Đồng, Hàn ca ca của nằng ta đã chết, ta mới không gọi theo điềm xấu như vậy, Tình nhân của ta sống lâu trăm tuổi, phải không?” Lăng Tuyết Mạn cười ngọt ngào.

“Đương nhiên, Mạn Mạn của ta cũng sống lâu trăm tuổi!”

Mạc Kỳ Hàn sững nịch mỉm cười, ánh mắt hướng ngoài cửa sổ, trời lại sáng vài phần, biết rõ sau khi lâm triều còn phải đến thư phòng bắt đầu xử lý chính sự, hắc cả đêm không ngủ, cũng không muốn nhắm mắt lại, bàn tay to lại bắt đầu chạy ở trên thân thể mềm mại của Lăng Tuyết Mạn, trong mắt nhẹ nhàng dâng lên tà khí, “Mạn Mạn, ta lại muốn nàng một lần nữa được không?”

333. Chương 334

Đêm lạnh, ánh trăng treo trên màn trời màu lam, một bóng dáng đổ trên đá lát trên sân thật dài, từ từ đi động tới phía trước.

Phía sau, Mạc Thanh đi theo không xa không gần, muốn nói nhiều lần đều lại thôi.

“Xem ra hết thấy đều sớm có âm mưu.”

Than nhẹ một tiếng, Mạc Kỳ Minh dừng bước chân một chút, lại tiếp tục đi thông thả hướng phía trước, một đêm này, có bao nhiêu người không bình tĩnh chứ?

Cư nhiên còn sống, cư nhiên thật sự chưa chết!

Cư nhiên lập một cái bẫy lớn như vậy!

Thì ra Tứ Vương gia vốn ốm yếu lại có tâm cơ sâu, vượt tưởng tượng của hắn quá xa, vài lần đều hạ độc không chết hắn! Thần y từ trong quan tài mang đi? Hừ, náo loạn một hồi không để ở hòm, bây giờ nghĩ lại lúc ấy đúng như hắn đoán, chính là gài chết bày trận lừa bịp người ta, như vậy, mục đích của Mạc Kỳ Hàn ở đâu? Hắn đã biết cái gì? Hắn ẩn nhẫn không cho lộ tin tức trùng độc trên đường về kinh, mục đích là cái gì?

Bụng dạ khó lường như vậy, tuyệt không đơn giản như mặt ngoài!

Hiện thời nghĩ đến, sau khi Tang Phượng thất bại, sợ là đã chết không toàn thây rồi!

Bão táp, sợ là sắp đến đây!

Bước đầu tiên sau khi sống lại là sắc phong thái tử, bước thứ hai là muốn đăng cơ làm đế thôi!

Bây giờ yên tĩnh, là muốn thuận lợi ngồi trên ghế rồng, sau đó mới từng bước lộ ra tâm cơ! Vô luận nam nhân đêm hôm đó là Lâm Mộng Thanh hay là Mạc Kỳ Hàn, bọn họ đều biết hắn mới là người phía sau màn thao túng tất cả những điều này, ít nhất kể ở trên người Lăng Tuyết Mạn, bọn họ biết là hắn!

Mà nam nhân của Lăng Tuyết Mạn rốt cuộc là người nào? Lấy khí thế cùng mưu lược thủ đoạn của Mạc Kỳ Hàn, hắn sẽ cho phép Vương phi của mình bị Lâm Mộng Thanh nhúng chàm sao? Huống chi Lâm Mộng Thanh còn chuẩn bị làm phò mã của muội muội hắn! Nam nhân kia tám chín phần chính là Mạc Kỳ Hàn!

Chính là -

Bước chân Mạc Kỳ Minh lại ngừng trệ, gió đêm thổi tung tóc ở trên vai hắn, sợi tóc ngẫu nhiên quét ở trên mặt, lại rất mau bị thổi loạn, như tâm tình hắn giờ phút này, hỗn loạn.

Hắn phải thua sao?

Giang sơn, mỹ nhân, dựa vào cái gì đều thuộc về Mạc Kỳ Hàn?

Không lập Lăng Tuyết Mạn làm Thái tử phi, mục đích là cái gì? Đêm đó, ngoài thành, nam nhân đã bảo hộ nàng như vậy, giờ sẽ có khả năng vứt bỏ nàng sao? Nếu thật sự vì củng cố thế lực địa vị mà từ bỏ nàng, nếu là thật sự, hắn phải làm thế nào đây? Nàng xem hắn chỉ là bạn bè thân nhân, không có yêu đương.

Nếu như nàng nói một câu thích hắn, hắn thật sự muốn buông tay, mang nàng đi, cùng nàng hồng trần vạn tượng, thiên khai một chỗ.

Ba mươi năm, phụ vương, mẫu thân, nếu con thất bại, các ngài có chờ con không? Nếu con thất bại, con nhất định nói cho con của con, bảo chúng sống cho bản thân mình, thù hận vĩnh viễn là không chừng mực, không cần báo thù, không cần sống trong âm u nữa.

Tuyết Mạn, nếu như nàng nói một câu thích ta thì thật tốt đi? Mà ta lục đục nhiều năm như vậy, thật sự mệt mỏi, cần một cái lý do để buông tay, để ruồng bỏ lời thề của ta với phụ vương, nhưng nàng chung quy không cho ta một cái lý do, mà ta cũng chỉ có thể tiếp tục.

Giết chóc cùng máu tanh, Mạc Kỳ Hàn, phụ tử các người sợ là sớm đã đang thương lượng nên diệt trừ ta như thế nào đi? Tan rã thế lực cùng quyền lợi của ta, thưởng vinh sủng trấn an ta, mượn sức Lôi Việt, một mình ra chiến trường lập công, làm cho Lâm Mộng Thanh chường quân cấm vệ quân, áp chế quân đội Hạ Chi Tín, giờ phút này mới hiển lộ mục đích của các người phải không?

“Trời sắp sáng.”

Thì thầm một câu, dừng bước. Chưa quay đầu, đứng yên ở giữa bóng đêm, bóng dáng cao lớn ở trong gió đêm thêm tịch mịch cùng cô độc.

“Chủ tử, trở về nhà nghỉ một lát đi.” Mạc Thanh không dám lớn tiếng, lại nhịn không được ân cần nói.

“Mạc Thanh, dùng bả câu đưa tin cho Hạ Chi Tín, tạm thời không được hành động thiếu suy nghĩ, yên lặng xem xét, mặt khác, ngày tân hoàng đăng cơ sợ là không xa, ngày hân đăng cơ, chúng ta tổng một phần đại lễ cho hân!” Mạc Kỳ Minh rét lạnh nhếch môi, nói nhỏ vài câu.

“Vâng, chủ tử, nô tài biết phải làm sao.” Mạc Thanh gật đầu đáp.

Mạc Kỳ Minh trầm giọng hỏi: “Điều tra Lâm Mộng Thanh đến đâu rồi?”

“Hồi chủ tử, người này có mười mấy năm không thể tra được hân ở nơi nào, làm cái gì?” Mạc Thanh cúi đầu trả lời.

“Ồ? Vậy cũng rất thần bí! Xem ra trước phải biết rõ ràng bối cảnh của người quân y trong quân doanh được Lâm Mộng Thanh gọi là sư phụ! Lão già kia có thể hiểu biết kịch độc Miêu Cương của ta, nhất định không phải đại phu thông thường, còn có...” Mạc Kỳ Minh dừng một chút, bỗng dưng nhớ lại một sự kiện, sắc mặt càng thêm lạnh, “Kẻ phá thuật Vu Cổ ngoài thành hai năm trước nhất định cũng là lão già nhi!”

“Chủ tử, hiện thời đại quân của Lôi Việt đóng ở kinh thành, rõ ràng là để bảo vệ cho cổng kinh thành, ngăn cản Hạ Tướng quân, hiện tại đến cấm vệ quân cũng bị bọn họ nắm trong tay, tình cảnh chúng ta rất bất lợi a! Hơn nữa lão già kia...” Mạc Thanh lo lắng nói, nhìn thấy sắc mặt Mạc Kỳ Minh không tốt, liền dừng lại.

“Người sợ chết?” Mạc Kỳ Minh lạnh lùng hỏi.

Mạc Thanh ngăn người, vội quỳ xuống nói: “Nô tài không sợ! Mạng của nô tài chính là vì chủ tử, có thể vượt lửa băng sông!”

“Đứng lên đi!”

Mạc Kỳ Minh xoay người, đi đến phòng ngủ.

“Tạ chủ tử!” Mạc Thanh đứng lên, yên lặng đi theo sau.

“Đồng cung có chuyện xấu gì chưa?” Mạc Kỳ Minh vừa đi vừa hỏi.

“Còn chưa từng có.” Mạc Thanh lại cúi đầu.

Khi Mạc Kỳ Minh vào nhà, bước chân nhẹ dừng, trên mặt không mang theo một chút tình cảm, ra lệnh: “Tung tin đồn, nói sắc lập thái tử, không lập Thái tử phi là vì khi thái tử ‘bệnh chết’, Tứ Vương phi cùng Nhị Vương gia cầu kết!”

Mạc Thanh ngăn người, bật thốt lên: “Chủ tử, ngài muốn ly gián thái tử cùng Nhị Vương gia sao?”

“Mặc dù quyền thế trong tay Nhị Vương gia không nhiều lắm, nhưng cũng có bản lĩnh, có thể giúp đỡ Mạc Kỳ Hàn, bốn vương tuyệt không khiến hân qua khỏi!” Mạc Kỳ Minh hừ lạnh một tiếng, vào phòng.

“Chủ tử, nô tài hiểu rõ! Chủ tử yên tâm, nô tài nhất định làm tốt chuyện này!”

Cửa phòng chậm rãi đóng lại, ánh mắt lạnh lẽo dần dần thu hồi, hóa thành đau thương nồng đậm.

“Tuyết Mạn, thực xin lỗi, đối với nàng, ta luôn luôn thật có lỗi, lúc nam nhân tranh đấu vốn không nên kéo nữ nhân vào, nhưng cố tình nàng lại gả vào hoàng gia, tránh cũng không thể tránh.”

334. Chương 335

Một làn gió phát qua khuôn mặt, tóc đen tung bay.

Hạ đen nhìn chén rượu trong tay, cũng chưa hề đụng tới, hồi lâu, môi nâng lên một đường cong tự giễu, ly rượu lạnh như băng dán trên môi, mang theo hơi thở lạnh bạc, là loại lạnh thấm thấu xương tủy, tựa hồ, cũng duy chỉ lạnh có như vậy, mới có thể làm cho hắn trở lại hiện thực, không ở trong mộng mơ nữa.

Khẽ nhấp một ngụm nhỏ, cũng không chú ý có nước mắt nóng bỏng rơi vào trong chén, hắn nhắm mắt, ngửa đầu, toàn bộ rượu tràn xuống cổ họng.

Rượu vào, nỗi buồn chưa tiêu.

Dưới đêm trăng, hắn múa trường kiếm!

Kiểm chém gió, thân như giao long, hắn cười, cười đến lạnh bạc bi thương.

Vì sao, việc đời biến đổi thất thường? Số mạng luân chuyển, tạo hóa trêu ngươi?

Tuyết Mạn, kiếp này ta và nàng nhất định không có cách nào nắm tay nhau sao?

Tứ đệ sống lại, ta cao hứng, lại trở mắt nhìn hi vọng tàn lụi, hóa thành tuyệt vọng, còn chưa từng đoạt được lòng của nàng, cũng đã mất đi nàng, phu quân của nàng khỏe mạnh, ta còn có thể làm cái gì? Còn có thể lấy cái lập trường gì tới yêu nàng?

Tuyết Mạn, tối nay, qua tối nay, ta sẽ đập tắt tâm mình, không phải là không yêu nàng nữa, mà là ta đã không có tư cách tiếp tục yêu nàng!

Không trách được, không trách được phụ hoàng nói gần nói xa nhắc nhở, nói nàng chỉ có thể là người của Tứ đệ, vô luận thủ tiết hay không. Là ta quá cố chấp, là ta quá cố chấp, cho là phụ hoàng sợ mấy người huynh đệ chúng ta vì tranh đoạt nàng, mà bất hoà phản bội, cũng không biết, không biết phụ hoàng biết được tất cả, gạt chúng ta, xem chúng ta diễn một chuyện cười.

Tại sao? Tại sao phải giấu tin Tứ đệ chưa chết, không tin tưởng các huynh đệ chúng ta sao? Phụ hoàng a, ngài đặt nhĩ thần ở chỗ nào?

Kiểm, múa càng lúc càng nhanh, trời đất mệnh mông, chỉ có thể nhìn một bóng dáng màu trắng đang động.

Cách đó không xa, bên một bụi cây hải đường, Nhị vương phi đứng thật lâu, lẳng lặng nhìn bóng áo trắng kia, lặng lẽ rơi lệ.

Vợ chồng cùng giường chung gối đã chục năm, cũng là đồng sàng dị mộng.

Hoàng cung.

Đêm khuya, cũng là chưa chợp mắt.

Phiền muộn bước bước ra cửa điện, bất kể đêm lạnh như nước, ngồi trên nền bậc thang lát đá cẩm thạch, gương mặt nhìn bầu trời vô tận, đầy sao sáng chói, màn đêm thâm trầm như biển.

“Chủ tử, trên đất lạnh, ngồi ở thảm nhưng đi.” Thái giám Tiểu Xuân Tử ở một bên trái thảm, khấn cầu.

“Không cần, Bôn vương ngồi một lát rồi trở về.” Không nhìn, Mạc Kỳ Lâm nhàn nhạt cự tuyệt.

“Chủ tử!” Tiểu Xuân Tử nhanh chóng quỳ xuống, “Ngài không thể dả thương thân thể a!”

Mạc Kỳ Lâm khẽ cau mày, ngừng một lát, đứng lên, Tiểu Xuân Tử vui mừng, vội trải thảm nhưng tối, diu hẳnngồi xuống, ân cần nói: “Chủ tử, bên ngoài lạnh, nô tài châm ly trà nóng cho ngài ấm áp đi.”

“Ừ.” Nhẹ đáp, ánh mắt Mạc Kỳ Lâm vẫn nhìn bầu trời đêm.

Một đạo tiếng bước chân chậm rãi lọt vào tai, Mạc Kỳ Lâm nhìn, thấy Mạc Kỳ Dục cúi đầu đi tới.

“Tiểu Thất!”

Mạc Kỳ Dục kinh ngạc nói: “Ngũ Ca, làm sao ca ngồi ở bên ngoài?”

“Trễ như thế, đệ sao không ngủ mà đi lung tung?” Mạc Kỳ Lâm nhẹ hỏi.

“Ách, ta không ngủ được. Đi lung tung tới đây, không nghĩ tới ca cũng không có ngủ.” Mạc Kỳ Dục bĩu môi, bước lên bậc thang, ngồi ở bên cạnh Mạc Kỳ Lâm.

“Tiểu Thất, ngủ một giấc thật ngon, ngủ dậy liền không cần suy nghĩ nữa, huynh đệ vẫn là huynh đệ, thúc tẩu vẫn là thúc tẩu.” Mạc Kỳ Lâm giơ tay lên, khoác lên trên vai Mạc Kỳ Dục, cổ khuyen nhủ.

Mạc Kỳ Dục mấp máy môi, cô đơn thông mắt xuống, “Ngũ Ca, để hiểu rõ, nhưng trong lòng không dễ chịu.”

“Thất vương gia?” Tiểu Xuân Tử bưng trà ra, ngăn ra, vội quỳ xuống nói: “Nô tài thỉnh an Thất vương gia!”

“Đứng lên đi!” Mạc Kỳ Dục thuận miệng lên tiếng.

“Tạ Thất Vương gia!”

“Dâng thêm trà đi!” Mạc Kỳ Lâm giương mắt lạnh nhạt nói.

“Dạ, chủ tử!”

Mạc Kỳ Lâm đem ly trà đưa tới trong tay Mạc Kỳ Dục, khẽ cười nói: “Chớ buồn bực, uống chút trà nóng đi.”

“Nha.” Nhận ly trà, khẽ nhấp một cái, Mạc Kỳ Dục nói nhỏ: “Ngũ Ca, ca vui vẻ không? Ca ở biên quan có phải đã biết rồi hay không?”

“Ừ, biết. Vui vẻ, Tứ ca có thể còn sống xuất hiện ở trước mặt chúng ta, làm huynh đệ dĩ nhiên vui vẻ, chúng ta vốn thích người không nên thích, không oán được người nào, mặc dù Tứ ca không có sống lại, nàng cũng chưa chắc sẽ yêu thích chúng ta, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi, đệ nói sao?” Mạc Kỳ Lâm gật đầu một cái, ánh mắt mê ly.

“Ngũ Ca, cái gì Tứ ca cũng biết hả?” Mạc Kỳ Dục chần chờ hỏi.

Mạc Kỳ Lâm nhìn Mạc Kỳ Dục hồi lâu, giọng nói cực thấp: “Biết, Tứ ca hiểu rõ tất cả, sáng tỏ tất cả mọi chuyện, tiểu Thất, còn nhớ chuyện Ngũ Ca dặn đệ không?”

“Chuyện gì?” Mạc Kỳ Dục có chút mê mang.

“Chính là-” Mạc Kỳ Lâm nói nhỏ bên tai Mạc Kỳ Dục, “Đề phòng Tam ca!”

“Ách, nhớ.” Mạc Kỳ Dục vội vàng gật đầu, “Đệ từ hai năm trước ở trước mặt Tam ca vẫn đề phòng hẳn rồi, hẳn không theo chúng ta đến hỏa hình đài kháng chỉ cứu Mạn Mạn, chính là ích kỷ!”

“Ừ, hiện tại muốn đề phòng rồi, đệ nhớ, không được đến gần Tam ca, hẳn là đối tượng phụ hoàng cùng Tứ ca muốn diệt trừ!” Mạc Kỳ Lâm áp thanh âm cực thấp, “Nguyên nhân đệ không cần hỏi, ngày sau sẽ biết, mà ta phải làm, chính là đứng ở bên Tứ ca, giúp ca ấy sớm ngày nhổ cái u ác tính kia!”

“Cái gì? Diệt trừ?” Mạc Kỳ Dục khiếp sợ trừng mắt, không thể tin được.

Mạc Kỳ Lâm gật đầu một cái, vẻ mặt cực nghiêm túc, “Ta chỉ nói cho đệ biết một nguyên nhân, đó chính là báo thù cho đại ca!”

“Đại ca!” Mạc Kỳ Dục cả kinh, suýt nữa cắn đầu lưỡi, nhìn dáng vẻ Mạc Kỳ Lâm hoàn toàn không giống như đùa giỡn, môi run rẩy mấy cái, “Ngũ Ca, ca nói là đại ca không bệnh chết, là do Tam ca-”

Dưới màn đêm, trong mắt Mạc Kỳ Lâm xông lên sát ý, nặng nề gật đầu, “Ừ!”

335. Chương 336: Chương 336

Ánh mặt trời chiếu vào phòng, cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, Thu Nguyệt nhẹ bước tiến vào, đứng ở đầu giường nhìn Lăng Tuyết Mạn ở bên trong màn che còn đang ngủ say, mỉm cười, thu thập hỗn độn trên giường dưới giường, sau đó sẽ lặng lẽ lui ra ngoài.

Cả đêm triền miên, Lăng Tuyết Mạn cực kỳ mệt mỏi, ưm một tiếng, lật người tỉnh tiếp tục ngủ, theo thói quen, nàng vươn tay ra rơi vào khoảng không, liền lập tức tỉnh lại, nhìn bên cạnh trống rỗng, ngó ra nửa ngày, đáy mắt xông lên nước mắt đau xót, từ từ đặt tay đến trên đệm giường, nhẹ nhàng vuốt ve, một mảnh lạnh lẽo, hẳn đi đã lâu rồi.

Nhẹ nhàng nhắc chân lên, thân mình trần trụi, người đầy dấu hôn, Lăng Tuyết Mạn dùng sức trừng mắt, chua xót toét miệng, nếu không có chứng cứ rõ ràng này, nàng sẽ cho rằng, đêm qua lại là một giấc mộng mà thôi.

Tuy hẳn lại đi rồi, nhưng ít ra hẳn trở lại bên cạnh nàng, có lẽ, có lẽ tối hôm nay hẳn đến, nàng nên giữ tâm tình tốt chờ đến ban đêm, không phải sao?

Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc cười, dời thân mình, ngủ ở trên vị trí của Mạc Kỳ Hàn, khoe miệng treo tươi cười mỹ mãn, bờ bên vọng phu... Tình nhân, mục tiêu sống của ta hiện tại chính là chờ chàng, chờ chàng...

Ánh mắt nhắm lại, không lâu, lại nặng nề ngủ...

Mạc Ly Hiên bồi hồi ở ngoài cửa, đợi đã lâu, thỉnh thoảng giơ tay lên muốn gõ cửa, lại khẽ cắn môi buông xuống.

“Tiểu Vương gia, không bằng ngài dùng bữa trước đi, Vương phi không biết lúc nào mới tỉnh ngủ đâu!” Xuân Đường nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Tối hôm qua Mẫu thân không ngủ sao? Giờ đã sắp buổi trưa, ngài sẽ đói bụng.” Mạc Ly Hiên nhíu chặt đầu mày, hẳn đã đáp ứng phụ vương phải chiếu cố kỹ lưỡng mẫu thân, cái này...

“Cái này...” sắc mặt Xuân Đường có chút ửng đỏ, nàng nên giải thích thế nào đây? Quẫn!

Thu Nguyệt lè lưỡi, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, lại nghe được trong phòng vang lên thanh âm của Lăng Tuyết Mạn, “Xuân Đường Thu Nguyệt, chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa!”

“Vâng, Vương phi!”

Hai nha hoàn vội vàng trả lời một tiếng, liền muốn đi chuẩn bị, đi lên một bước lại nhớ lại cái gì, xoay người lúng túng nói: “Tiểu Vương gia, ngài không nên đi vào, Vương phi sợ là... không có mặc quần áo.”

Mạc Ly Hiên mở miệng, ngó ra chút nữa, hoảng hốt, vội quay đầu chạy lấy người, trên khuôn mặt tuần mỹ nhỏ nhắn đỏ bừng một mảnh, cắn cánh môi, một đường đi ra Cúc Thủy Viên đứng ở dưới cây quế, hung hăng đá cây quế một cước, thăm mắng mình, phụ vương sung hạnh mẫu thân, có lẽ ngày sau mẫu thân chính là Hoàng Hậu, nó nên vì mẫu thân cảm thấy cao hứng không phải sao? Không thoải mái cái gì?

Sau nửa canh giờ.

Nhìn một bàn đồ ăn, Lăng Tuyết Mạn nhìn quanh một vòng, nghi ngờ hỏi: “Xuân Đường, nếu không người nói Hiên nhi đang đợi ta dùng bữa sao? Nó đâu? Còn bà bà đi đâu vậy?”

“Vương phi ngài chờ một chút, nô tì đi mời tiểu Vương gia lại đây!”

“Vương phi, nô tì đi mời bà bà.”

Xuân Đường Thu Nguyệt vội trả lời, đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn sờ sờ bụng đói trống trơn, cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn, kết quả mới ăn được vài miếng, lại nghe được một thanh âm vang lên ở ngoài cửa, “Nha đầu Mạn Mạn!”

“Hả? Ai đó?” Lăng Tuyết Mạn rụt rụt khóe miệng, đứng dậy lặng lẽ đi ra cạnh cửa, thấy lộ ra một khuôn mặt tươi cười, Lăng Tuyết Mạn đầu tiên là ngẩn người, kích động vui vẻ kêu lên: “Lão gia gia!”

“Hi hi, nha đầu Mạn Mạn, đã lâu không gặp a!” Thiên Cơ lão nhân cười tủm tỉm tiến vào.

“Lão gia gia, ông vào bằng cách nào? Quần gia của chúng ta...” Lăng Tuyết Mạn tròn mắt, nhìn hướng ra ngoài, thị vệ hạ nhân đều ở đây, nhưng không ai nhìn về bên này.

“Nha đầu đừng sợ, ta tìm đến bà lão của ta, quần gia cùng tiểu Vương gia đương nhiên cho ta đi vào.” Thiên Cơ lão nhân nháy nháy mắt, giả hoạt xoay xoay tròn mắt, hít mũi một cái, “Nha đầu, con đang ăn cơm a?”

“Đúng vậy, lão gia gia cùng ăn a, mau tới đây!” Lăng Tuyết Mạn vui mừng kêu Thiên Cơ lão nhân ngồi xuống, tò mò hỏi: “Lão gia gia, lão bà bà là phu nhân của ngài sao? Ngài là ai?”

“Khụ khụ!”

Một tiếng ho khan vang lên, ngay sau đó một thân ảnh vọt tới như gió lốc, một tay chống ở trên bàn cơm, một tay chỉ vào khuôn mặt tươi cười vô tội của Thiên Cơ lão nhân, tức giận gầm nhẹ: “Ông không phải nói tự mình nấu canh cho ta sao? Sao chạy đến đây?”

Mạc Ly Hiên theo ở phía sau, ngồi xuống bên cạnh Lăng Tuyết Mạn, nhìn tình huống trước mắt, lặng lẽ hỏi: “Mẫu thân, đây là phu quân của Hoa Mai bà bà sao? Con mới nghe quần gia bẩm báo, nói đến tìm Hoa Mai bà bà.”

“Ách, ta cũng không rõ, hẳn là vậy đi.” Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, “Hai người này thật đúng là trời đất tạo nên a! Một đôi dở hơi!”

“Ta đến gặp nha đầu Mạn Mạn không được sao? Bà lão này, chút nữa làm cho bà, bà liền chết đói sao?” Thiên Cơ lão nhân đen mặt.

“Không được! Tự ông nói muốn bồi thường ta!” Hoa Mai bà bà tức, nhéo lỗ tai Thiên Cơ lão nhân một cái, “Đi, hiện tại đi phòng ăn, ta muốn coi ông làm!”

Thiên Cơ lão nhân lập tức nhăn mày, đứng lên, lại kêu rên: “Đau a, bà nhẹ chút được không?”

“Không được!”

“Bà thật là độc ác! Ta... Ta... cuộc sống này ta không thêm!”

“A? Cái gì? Ông lặp lại lần nữa xem!”

“Không thêm! Không thêm! Vẫn là một mình ta tự tại hơn!”

“Ông ông... Ông không có lương tâm! Ta chờ ông bốn mươi năm, ông còn nói không thêm, được, ta cũng không thêm, ta lập tức bỏ chạy lấy người!”

Hoa Mai bà bà tức giận đẩy Thiên Cơ lão nhân ngã xuống đất, chạy ra ngoài!

“Haiz! Haiz -” Thiên Cơ lão nhân choáng váng, vội đứng dậy đuổi theo, “Bà lão, bà đừng đi a, coi như ta sai lầm rồi được không?”

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên quả thực muốn rơi tròn mắt, bất quá, trên cơ bản, Mạc Ly Hiên hiểu rõ, lúc trước Hoa Mai bà bà tiến vào Tứ Vương phủ, hẳn là phụ Vương sắp xếp đi! Bà bà dạy nó võ công hơn một năm, đây cũng là ý phụ vương sao? Vậy bây giờ lão gia gia râu bạc này thì sao? Phụ vương nói có người xấu, vậy lão gia gia này là tới bảo vệ mẫu thân à?

Mạc Ly Hiên còn đang đoán, Lăng Tuyết Mạn lại vỗ trán một cái, nâng váy đuổi theo, “Lão gia gia chờ một chút, con có lời hỏi ngài!”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên phản ứng kịp hô một tiếng, đã thấy Lăng Tuyết Mạn chạy đi ra ngoài.

Thiên Cơ lão nhân đuổi theo Hoa Mai bà bà, kéo cánh tay của bà tươi cười nói: “Hoa Mai, đừng nóng giận được không? Ta chỉ đùa thôi mà.”

“Ông...”

Hoa Mai bà bà đỏ mặt lên, mới nói chuyện, đã thấy Lăng Tuyết Mạn đuổi theo không kịp thở, “Lão... lão gia gia, ngài chờ con một chút! Bà bà, ngài... ngài đừng đi a!”

336. Chương 337

“Nha đầu Mạn Mạn, như thế nào?” Thiên Cơ lão nhân cùng Hoa Mai bà bà cùng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển chạy tới, nói: “Hai người các ngài nhanh như vậy, con không đuổi kịp!”

“Chúng ta luyện võ công, đương nhiên nhanh!” Hoa Mai bà bà cười nói, “Nha đầu, con đuổi theo chúng ta làm cái gì?”

“Lão gia gia, bà bà, con muốn hỏi các ngài một việc.” Lăng Tuyết Mạn nhìn nhìn xung quanh, sau đó giảm thấp thanh âm, “Lăng Hàn Sương ban ngày ở đâu đâu? Là về nhà hắc ở kinh thành sao? Hắc đang vội cái gì?”

“Lăng Hàn sương?” Hai lão nhân ngẩn người, sau đó bật thốt lên: “Ai vậy?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn hí mắt lại thành một đường nhỏ, gần từng tiếng hỏi: “Các ngài không biết người tên Lăng Hàn sương sao?”

“Lăng – Hàn – Sương?” Thiên Cơ lão nhân không ngừng chớp mắt, sau đó vỗ ót, bưng tỉnh nói: “Hắc là huynh đệ của con hả?”

Lăng Tuyết Mạn cắn chặt môi, rỏ mắt, nhẹ khẽ lắc đầu, “Không.”

Hoa Mai bà bà đột nhiên phản ứng kịp, nha đầu này còn có thể hỏi bọn họ chuyện gì ngoại trừ chuyện có liên quan đến Tình nhân của nàng – Hàn tiểu tử? Vì thế vội vàng nói: “Quen biết một chút, cũng biết Tình nhân nhà con.”

Lăng Tuyết Mạn chậm rãi ngược mắt, nhìn hai người trước mặt, khóc không ra nước mắt, “Như vậy, Lăng Hàn Sương khẳng định không phải Tình nhân đi? Hắc gạt con!”

Đỉnh đầu có vô số con quạ đen cạc cạc bay qua!

Ông bà già thế này mới hiểu được hai người bọn họ đã phá đám người ta!

“Nha đầu Mạn Mạn, Tình nhân của con, nó... nó là... là có nỗi khổ khó nói, con đừng nóng giận a!” Hoa Mai bà bà áy náy, vắt hết óc muốn tìm từ.

“Đúng vậy đúng vậy, đồ đệ nó, nó thật không có muốn lừa gạt con, nó thật sự là không thể nói, nó đều là vì tốt cho con, nha đầu Mạn Mạn, con phải tin nó, nó có thể còn sống trở về gặp con đã là không dễ dàng, con nhất định không thể tức giận với nó, nếu không... nếu không nó sẽ phân tâm, vừa phân tâm, sẽ đi sai một nước, thua cả ván cờ a!” Thiên Cơ lão nhân sốt ruột giải thích.

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp, ánh mắt có chút tan rã, thì thào nói: “Con thật không hiểu, còn cái gì hắc mà không gạt con, có cái gì thì có thể nói cho con, để con chia sẻ với hắc!”

Ngừng lại, Lăng Tuyết Mạn có chút vội vàng hỏi: “Các ngài nói cho con được không? Nói cho con hắc rốt cuộc là loại người nào? Hắc đang vội cái gì? Một năm nay hắc ở bên ngoài gặp nguy hiểm phải không? Hắc suýt nữa... không về sao?”

“Nha đầu Mạn Mạn, con biết nhiều chưa chắc tốt, nghe lời Tình nhân của con an bài, mấy năm nay nó mỗi sống một ngày đều không dễ dàng, thời khắc đều ở trong nguy hiểm, trên đường về kinh nó bị người ta hạ

kích độc, gần như sắp chết, Mạn Mạn, nó không cho chúng ta nói cho con biết, nó sợ con lo lắng, lúc nó trúng độc hôn mê tỉnh lại, câu nói đầu tiên là hỏi sư phụ, trán của nó bảo ra sao...”

“Cái trán?” Lăng Tuyết Mạn ngắt lời, “Lão gia gia, ai muốn hại hần? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Trúng độc ở trên trán, nó sợ tướng mạo xấu không xứng với con.” Thiên Cơ lão nhân thở dài một hơi, nói lời thăm thía: “Bởi vậy có thể thấy được, nó coi trọng con cỡ nào, những chuyện khác con đừng hỏi nữa, sớm hay muộn nó sẽ nói cho con biết.”

“Lão gia gia...” Lăng Tuyết Mạn há miệng thở dốc, nhất thời không còn gì để nói, nhìn Hoa Mai bà bà, Hoa Mai bà bà cũng gật đầu, “Lão nhân nói rất đúng, Mạn Mạn, con không được âu sầu chuyện tiểu tử kia lừa con, con nếu giận thì giận chút thôi, chờ nó làm xong đại sự, ách... Tiểu tử kia nói muốn cưới con một lần nữa...”

“Một lần nữa?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, “Hần từng cưới con sao?”

“Không phải không phải, ây da, ta nói không rõ!” Hoa Mai bà bà càng sốt ruột càng lờ lờ, quả nhiên không dễ làm kẻ lừa đảo a! “Đó... là cái gì?”

“Khụ khụ!” Thiên Cơ lão nhân trừng mắt Hoa Mai bà bà một cái, sau đó cười híp mắt nói: “Ý của đồ đệ là, con chỉ coi nó là phu quân, nó tuy rằng cũng nghĩ như vậy, nhưng dù sao nó và con không có chính thức lấy thiên địa, thua thiệt cho con, muốn long trọng cưới con vào cửa bồi thường con, chính là ý này.” Kỳ thực giải thích cũng không không sai đi?

“Đúng đúng đúng, đem động phòng hoa chúc con hãy trút toàn bộ cơn giận, đừng cho tiểu tử kia vào phòng, tra tấn nó trút giận!” Hoa Mai bà bà vội phụ họa.

“Khụ khụ, bà ra cái chủ ý kì cục vậy? Cẩn thận đồ đệ của ta thu thập bà!” Thiên Cơ lão nhân liếc Hoa Mai bà bà, lại chuyển mắt, cười vui mừng, “Bất quá nếu có thể nhìn đến bộ dạng đáng thương của tiểu tử kia, ha ha, đây chính là làm cho người ta kích động a!”

Lăng Tuyết Mạn dở khóc dở cười, lại dở mặt ngượng ngùng không thôi, bởi vì hai người này bà một câu ta một câu, khiến cho nàng cũng không có thời gian rời rắm ba chữ ‘một lần nữa’ kia, nhưng đối với chuyện hần lừa gạt nàng, trong lòng vẫn canh cánh, hại nàng náo loạn gây chê cười a? Nam nhân đáng chết kia tối hôm qua không chừng luôn cười thầm nàng đi!

“Lão gia gia, bà bà, nếu Tình nhân gặp nguy hiểm, các ngài phải đi bảo vệ hần, không được lo cho con.” Lăng Tuyết Mạn nghiêm túc nói xong, ánh mắt lại âm u, mang theo tức giận cắn răng nói: “Bảo hần đừng tới tìm con, tạm thời con không muốn gặp hần, hần muốn vội đại sự liền vội đi, con là tiểu nữ tử không thể giúp hần, cũng không muốn liên lụy hần, còn về sau chúng con có thành thân hay không, thì để về sau nói đi.”

Nói xong, nghiêng đầu xoay người đi về.

“Haiz -”

Hoa Mai bà bà chỉ có thể thở dài nói: “Lão nhân, chúng ta có chuyển lời cho Hàn tiểu tử không?”

“Ngu ngốc! Dám nói sao? Hàn tiểu tử vừa hỏi nguyên nhân, biết hai ta để lọt, không phải là xong đời sao?” Thiên Cơ lão nhân trợn mắt, buồn bực nói: “Kỳ thực cũng không thể trách chúng ta, ai bảo tiểu tử kia bốc phét cái gì Lăng Hàn Sương chứ, lại không nói với chúng ta, bà nói đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng... Haiz!” Hoa Mai bà bà lại là thở dài một tiếng, “Tiểu nương tử giận dữ, mặt Hàn tiểu tử lại muốn đông lạnh rồi!”

Lăng Tuyết Mạn lão đảo đi tới, trong lòng hỗn loạn, vì hần trúng độc mà sốt ruột, vì hần lừa nàng mà thương tâm, nàng nên làm cái gì bây giờ? Không biết, bên ngoài sớm là một khác phen Thiên Địa, kinh sợ Cửu Châu Đại Địa mặt lạnh Chiến Thần tướng quân Mạc tướng quân, đúng là Đại Minh Hoàng Hậu chết đi hai năm dòng chính sinh con Tứ Vương gia!

Mà Tứ Vương gia nhảy ra trở thành thái tử Đại Minh, Thái Tông Hoàng đế Mạc Ngự Minh ban một chiếu thư tuyên bố thoái vị, mười ngày sau tân hoàng đăng cơ làm đế!

337. Chương 338

Chiếu thư truyền ngôi đã hạ ba ngày, mà lúc cả nước khiếp sợ, Tứ Vương phủ vẫn đang gác cổng nghiêm ngặt, vô số đại nội thị vệ trong gác ba tầng ngoài ba tầng, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào!

Mà Lăng Tuyết Mạn ở trong Vương phủ, ở Cúc Thủy Viên, không để ý đến chuyện bên ngoài, sơ với ngoại giới mà nói, Tứ Vương phủ đã trở thành thế ngoại đào nguyên, nàng không biết chuyện thiên hạ, không biết sự quân vương!

Tình nhân quả nhiên không tới nữa, nàng không biết là hấn tức giận vì lời nói ngạo khí lỗ mãng của nàng, hay là hấn thật sự bận không đến được, tóm lại, chỉ có đêm hôm đó liêu chết triền miên, chỉ có đêm hôm đó ôm nhau mà ngủ hạnh phúc, bọn họ một lần nữa về tới cuộc sống chia lìa, hấn là hấn, nàng vẫn là nàng!

Thiên Cơ lão nhân cùng Hoa Mai bà bà đều ở lại Tứ Vương phủ chưa rời đi, mỗi ngày nói giỡn chọc cười nàng vui vẻ, nhưng, nàng chỉ có thể gượng cười!

Rốt cục, ở đêm thứ năm, Mạc Kỳ Hàn đến!

Nén sớm tắt, Lăng Tuyết Mạn không ngủ, ngăn người nhìn nóc nhà, thẳng đến một đôi tay lạnh buốt xoa cái trán của nàng, cảm giác mát lan nhẹ tận xương, nàng bình tĩnh, lại chỉ mấp máy môi không nói gì.

“Đang suy nghĩ gì? Đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?” Mạc Kỳ Hàn mềm nhẹ hỏi, ngồi xuống giường, cởi áo ngoài nằm ở bên cạnh Lăng Tuyết Mạn, ôm nàng vào lòng, vò rối tóc trên trán nàng, nở nụ cười nói: “Tính khí thật lớn a, cứ nhiên không quan tâm tới bản công tử!”

Lăng Tuyết Mạn nháy mắt một cái, lật người lại đưa lưng về phía Mạc Kỳ Hàn, vẫn không nói.

“Hả?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, chỉ ngồi dậy từ phía sau lưng ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, dán lên gương mặt nàng, cười hỏi: “Như thế nào? Còn đang tức giận à? Không tức được không?”

Mặt Lăng Tuyết Mạn nằm nghiêng, cách Mạc Kỳ Hàn một khoảng, nhắm hai mắt lại.

“Mạn Mạn...” Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nảy lên cô đơn, thì thào một tiếng, mạnh mẽ giữ mặt Lăng Tuyết Mạn nhìn thẳng hấn, buồn rầu nói, “Mạn Mạn, đừng như vậy, ta biết lừa gạt nàng là ta sai, cái tên Lăng Hàn Sương kia thật là ta nói cho qua chuyện với nàng, nhưng ta không có hoàn toàn lừa nàng, thật sự có một chữ là tên của ta, ta nghĩ muốn cùng nàng bạch phát tề mi, cho nên mới để lại câu thơ hứa hẹn cho nàng.”

Lăng Tuyết Mạn không nói gì, đôi mắt nhắm sâu, nàng ngóng trông hấn đến, hấn đến nàng lại tức lên không muốn để ý hấn.

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn lại khê gọi, sau đó ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, thì thào nói: “Không giận được không? Mạn Mạn, mấy ngày nay buổi tối ta đều ngủ không ngon giấc, khê nhắm mắt, nghĩ tất cả đều là nàng, sợ nàng tịch mịch, sợ nàng khổ sở, sợ nàng cả đêm ngồi thêu chờ ta, sợ nàng tức giận không chịu tha thứ cho ta, không có nàng ở bên cạnh, rất quanh què rất khổ sở, nhưng ta không còn cách nào tới tìm nàng, nhanh vượt kẻ địch khắp nơi đều có, ta ở không có nắm chắc tình hình thì không thể mạo hiểm, tiền đặt cược này quá lớn, ta không thể thua, nàng biết không? Mạn Mạn, không nên tức giận, nói chuyện với ta một chút, đừng không để ý ta, tối nay lên ra cũng là mất thật lớn khí lực, lần tiếp theo đi ra còn không biết là ngày nào, chúng ta không lãng phí thời gian cãi nhau được chứ?”

“Không được!” Lăng Tuyết Mạn rốt cục mở miệng, nước mắt cũng đi tuôn ra, dè nén gần như kiệt sức, “Ta chán ghét chàng, chàng không nên tới tìm ta nữa, chúng ta chia tay! Chia tay! Vĩnh viễn chia tay!”

“Mạn Mạn!”

Trong lòng Mạc Kỳ Hàn run lên, giữ bả vai Lăng Tuyết Mạn, không thể tin hỏi: “Nàng nói cái gì? Chia tay? Có ý gì? Là nàng không ở chung với ta nữa sao? Nàng không yêu ta sao?”

“Ừ! Ta không muốn ở cùng chàng, ta hiện tại thật chán ghét thật chán ghét chàng!” Lăng Tuyết Mạn lại tức giận rống một tiếng.

Mạc Kỳ Hàn cứng đờ người, mắt dại ra, gắt gao nhìn khuôn mặt của nàng, tim giống như bị một cái búa đập nát, đau đớn không chịu nổi, trầm mặc, thật lâu sau chỉ có trầm mặc...

Lăng Tuyết Mạn khóc sùi, khóc mệt, liền gối lên cánh tay Mạc Kỳ trên mơ mơ màng màng ngủ.

Mạc Kỳ Hàn không ngủ, nghe tiếng hít thở vững vàng kia, hẳn biết nàng đã ngủ, nâng tay nhẹ lau nước mắt lưu lại trên khóe mắt nàng, tâm rối như tơ vò.

Chia tay?

Làm sao chia? Chia như thế nào? Cả đời này hẳn nhận định nàng, nàng cũng đừng nghĩ rời hẳn đi, một ngày nàng không tha thứ hẳn, hẳn liền chờ nàng một ngày, một năm không tha thứ, hẳn liền chờ một năm, một ngày nào đó, nàng sẽ tha thứ cho hẳn, bọn họ sẽ hạnh phúc vui vẻ sống cùng một chỗ.

Lẳng lẳng nằm chút nữa, Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng rời Lăng Tuyết Mạn, đứng dậy xuống giường, đứng lẳng ở trước cửa sổ, xuyên thấu qua màn đêm, nhìn trời đầy sao, hẳn suy tư cho tương lai.

Đang ngủ say, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy bên cạnh trống rỗng, theo thói quen vươn tay ra, sờ soạng không tới, không tự chủ nhăn đôi mi thanh tú, mang theo nức nở nói: “Lại đi rồi... Lại đi rồi...”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn cả kinh, vội vàng trở lại lên giường, cầm tay nhỏ bé hươu lung tung trong không trung, “Ta ở đây, ta không đi.”

“Không được đi. Tình nhân... Không được đi...” Lăng Tuyết Mạn nỉ non nhỏ nhen, theo thói quen rúc đầu vào lòng nam nhân bên cạnh tìm một tư thế thoải mái, rồi cuộn lại ngủ ngon.

“Mạn Mạn, rõ ràng để ý hết sức, còn nói chán ghét ta? Ha ha...” Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười, ôm chặt thân mình mềm yếu thơm thơm trong lòng, da thịt kề nhau, nhịn không được lại nổi cơn sóng tình, thiên hạ trong lòng lại ngủ say, thở thật dài, “Thôi, tiếp tục làm hòa thượng đi.”

Ôm nhau ngủ, cõi lòng tan nát của Mạc Kỳ Hàn bởi vì Lăng Tuyết Mạn nói mê mà chuyển biến tốt đẹp, tuy rằng đêm nay không thể tận hưởng, nhưng thỏa mãn, vui sướng nhắm hai mắt lại.

Gần canh bốn, Mạc Kỳ Hàn tỉnh lại, mở mắt còn buồn ngủ, lại phải đi, một đêm luôn ngắn như vậy, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều!

Nhìn Lăng Tuyết Mạn, nâng tay sờ mặt nàng, nàng luôn oán hẳn, nói vừa tỉnh dậy đã không thấy tăm hơi hẳn, “Mạn Mạn? Mạn Mạn, tỉnh, ta phải đi.”

“Ừm...” Lăng Tuyết Mạn ưm một tiếng, nheo mắt, “A, chàng nói cái gì?”

“Ta phải đi, ừ, như nguyện vọng của nàng, đi lần này không còn đến nữa, chia tay!” Mạc Kỳ Hàn nhịn không được muốn trêu chọc nàng, liền nghiêm trang nói.

Nghe vậy, mấy con trùng ngủ trong người Lăng Tuyết Mạn lập tức chạy sạch, mắt mở thật to, “Chàng... chàng nói thật sao?”

338. Chương 339

“Nàng không phải hi vọng như vậy sao? Là do nàng nói ra.” Mạc Kỳ Hàn nhìn ánh mắt mông lung của Lăng Tuyết Mạn, cười nhạt nói.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra gần một phút đồng hồ, sau đó mới gật đầu một cách máy móc, “À, vậy chàng đi đi.”

“Hả? Nàng xác định?” Mạc Kỳ Hàn giật mình.

“Xác định, thật xác định.” Lăng Tuyết Mạn thật bình tĩnh, nhìn Mạc Kỳ Hàn, gần từng tiếng.

Mạc Kỳ Hàn nheo mắt, tức giận trừng mắt nhìn, trong lòng âm thầm đánh giá nha đầu kia đùa với hắn hay là nói thật? Ngừng chút nữa, hắn hơi mím môi, không nói được một lời, cầm quần áo mặc vào, lúc đang mặc, có chút không cam lòng quay đầu lại nói: “Mạn Mạn, ta hỏi lại nàng một lần, nàng thật sự muốn chia tay với ta? Không suy nghĩ gì sao?”

“Ừ, không suy nghĩ, dù sao ta cũng là tàn hoa bại liễu, đời này cứ như vậy, chàng được thân thể của ta vô số lần cũng coi như không lỗ, đi tìm cô nương thích hợp của chàng đi.” Lăng Tuyết Mạn nói như không có gì, trời mới biết giờ phút này trong lòng nàng thống khổ như thế nào, nàng biết, hắn luôn luôn nói là làm, tính cách cực kỳ kiêu ngạo tự phụ, cho tới bây giờ đều là nắm người khác trong tay, cho nên nàng đề xuất chia tay, hắn quyết sẽ không cầu xin nàng, nếu như hắn không nỡ buông nàng ra, liền chỉ biết dùng thủ đoạn ép buộc nàng đi vào khuôn khổ, nàng chờ hắn la nàng nạt nàng, hoặc là quay người lại quyết tuyệt rời đi, cũng không quay đầu.

Kỳ thực, chia tay, chỉ là lời những tiểu nữ nhân như nàng nói nhằm khi đang tức giận, nhưng hắn cũng nói muốn chia tay, nàng cũng có kiêu ngạo của bản thân mình, nàng không muốn sống hèn mọn vì yêu như thế!

Lật người lại, Lăng Tuyết Mạn vùi mặt vào trong chăn, nàng không muốn xem bóng lưng đi qua bình phong, nàng sợ bản thân mình sẽ không có cốt khí gọi hắn trở về...

Nhưng, căn bản nàng nghĩ lầm rồi!

Một câu tàn hoa bại liễu làm Mạc Kỳ Hàn đau nhói!

Trí nhớ đêm hôm đó trào rõ nét lên trong lòng, cháy tứ chi của hắn!

Mạc Kỳ Hàn đứng ở bên giường, lẳng lặng nhìn Lăng Tuyết Mạn, thật lâu thật lâu, lại cởi áo ra, sau đó trở lại trên giường, từ phía sau lưng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng thì thầm, “Mạn Mạn, không nói như vậy được không? Nàng vĩnh viễn đều là đẹp nhất sạch sẽ nhất trong lòng ta, cái gì ta cũng không để ý, ta chỉ muốn nàng ở bên cạnh ta, không được chia tay với ta, chúng ta đã hứa bên nhau trọn đời, có thể nào dễ dàng nói chia tay? Thực xin lỗi thực xin lỗi, là ta không tốt, nàng lại cho ta một cơ hội được không? Cho ta dùng tất cả thời gian nửa đời sau trả lại cho nàng, Mạn Mạn...”

Một giọt lệ xuôi gò má, toàn bộ phòng tuyến của Lăng Tuyết Mạn sụp xuống, lật người lại ôm chặt lấy cổ Mạc Kỳ Hàn, khóc như mưa, “Tình nhân, ta không nói chia tay, từ khi yêu chàng, ta không còn là ta, không có kiêu ngạo, không có thiệt nhiều bản tính vốn có của ta, nhưng, nhưng tình yêu chính là làm người ta điên cuồng, làm người ta mù quáng như vậy, ta yêu chàng, chính là yêu chàng a! Ta chờ chàng, sống lại một đời, ông trời an bài cho ta yêu chàng, chẳng sợ kết quả của chúng ta là tan xương nát thịt, ta cũng không hối hận!”

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn rơi nước mắt, rưng rưng hôn lên bên tai Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn nàng nói đúng, tình yêu thật là làm người ta điên cuồng, yêu nàng, ta luôn luôn thay đổi, cái gì tôn nghiêm, ngạo khí, thân phận, địa vị, tất cả đều buông xuống ở trước mặt nàng, ta không còn là chủ tử cao cao tại thượng, chỉ là nam nhân yêu nàng say đắm, muốn bảo vệ nàng trong vòng tay của ta!”

“Tình nhân!”

Lăng Tuyết Mạn khóc gọi một tiếng, chủ động dán lên môi Mạc Kỳ Hàn, hôn vội vàng, hai tay lung tung cởi áo của hắn, hắn kích động, chế trụ nàng, hôn kịch liệt liên ừn ừn kéo đến, hai người cởi quần áo tấn của nhau, thân cùng thân hòa hợp, tâm cùng tâm chạm vào nhau, ở một khắc cuối cùng, găt gao đan vào một chỗ...

Trong bóng đêm, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới cưỡi ngựa theo sát phía sau, bốn con tuấn mã chạy ở trên đường phố kinh thành, ngẫu nhiên có vài âm thanh của người bán hàng rong truyền đến, tiếng vó ngựa vang rõ ràng trong bầu trời đêm yên tĩnh.

Đi tới cửa cung, không hẹn mà gặp một cái kiệu khác.

Lập tức Mạc Kỳ Hàn híp mắt, nhếch môi cười, trong tiếng nói mang theo ý cười nhẹ vang lên, “Trong kiệu là Tam ca?”

Nghe vậy, tám người nâng đại kiệu dừng lại, hạ nhân vén màn kiệu lên, một nam tử khom người ra, ngẩng đầu nhìn Mạc Kỳ Hàn, mỉm cười, chấp tay nói: “Bái kiến thái tử điện hạ!”

“Ha ha, ta từ xa nhìn cỗ kiệu giống của Tam Vương phủ, liền đứng đợi, thì ra thật sự là Tam ca!” Mạc Kỳ Hàn nói xong nhảy xuống ngựa, ôm quyền nói: “Tam ca không cần quá đa lễ, bây giờ không phải ở trên triều, giữa huynh đệ chúng ta cũng không thể xa lạ!”

“Nói gì vậy? Tứ đệ đã là thái tử địa vị cao quý, lại sắp kế vị đăng cơ, ta và thái tử là huynh đệ, cũng là quân thân, Tam ca sao có thể không có quy củ?” Mạc Kỳ Minh cười, lại nghiêm mặt nói.

“Ha ha! Tốt lắm, cứ theo Tam ca đi, chỉ cần trong lòng Tam ca thật coi ta là Tứ đệ là tốt rồi!” Mạc Kỳ Hàn nhướn mày khẽ cười nói.

Mạc Kỳ Minh liếc mắt về hướng bốn con ngựa chạy tới, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới xuống ngựa, hành lễ với Mạc Kỳ Minh, “Nô tài thỉnh an Tam Vương gia!”

“Đứng lên đi!” Mạc Kỳ Minh thuận miệng hỏi: “Tứ đệ là mới từ bên ngoài vào cung sao? Đêm hôm chạy đi có việc gì quan trọng sao? Chỉ mang ba tên cận vệ sẽ không an toàn!”

“Ha ha, gần đây mệt mỏi, đi ra ngoài thả lỏng, mang nhiều người rất gây chú ý...” Mạc Kỳ Hàn chớp mắt một cái, mang ý cười nói: “Tam ca chớ nói ra ngoài a, nếu khiến phụ hoàng biết, đệ đệ sẽ bị khiển trách!”

“Ồ? Ha ha, thì ra Tứ đệ là chìm đắm trong ôn nhu nguyên ngọc! Không biết cô nương nhà ai có phúc khí như vậy, nếu Tứ đệ thích thì trực tiếp thu vào Đông cung là được rồi, làm gì phải tối khuya tự mình mạo hiểm chứ?” Mạc Kỳ Minh hơi tỏ vẻ không đồng ý nói.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn cười khê như lưu manh, “Tam ca có việc không biết, lén lút thú vị hơn công khai! Nếu thu vào cung, vậy lại không còn hứng thú! Ha ha, Tam ca thích hứng thú kiểu này không? Đệ đệ cũng tìm cho Tam ca một cô nương tình đầu ý hợp, như thế nào?”

“Ách, cũng không cần, ha ha, Tứ đệ giữ Tứ Vương phi ở trong phủ tàng kiều, đi ra ngoài tìm vui như vậy, theo tính tình Tứ Vương phi, nếu như nàng biết sợ là sẽ nháo với Tứ đệ!” Mạc Kỳ Minh ngạc nhiên một chút, mặt không đổi sắc nói.

Mạc Kỳ Hàn nghe, mày nhíu lại, hơi giận nói: “Một tiểu nha đầu chưa dứt sữa, cho ả mười lá gan ả cũng không dám nháo! Nữ nhân không biết trời cao đất rộng, dám can đảm làm ra hành vi bất chính, nếu không nể tình trước đây ả cứu đệ, đệ đã phế ả lâu rồi! Hiện tại tạm thời nhốt ở Tứ Vương phủ, đợi ngày sau lại xử trí!”

339. Chương 340

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh vừa muốn xoay người động liền kiềm hãm, cứng đờ, cười ha ha, “Tứ đệ muốn xử trí như thế nào? Đúng rồi, sau khi trở về Tứ đệ có từng gặp Tứ Vương phi chưa? Em dâu coi như là một nha đầu thật ham vui, ít nhất phụ hoàng mẫu hậu thật thích nàng, nếu như Tứ đệ xử phạt nặng, phụ hoàng nơi đó...”

“Tam ca! Cùng đi đi!” Mạc Kỳ Hàn mở cánh tay ra, làm cái thế ‘mời, Mạc Kỳ Minh gật đầu, hai người đi đến cửa cung.

“Nô tài cung thỉnh thái tử điện hạ kim an! Thỉnh an Tam Vương gia!”

Thủ vệ cửa cung quỳ xuống, Mạc Kỳ Hàn tùy tiện khoát tay, mang khí thế vương giả, “Bình thân!”

“Tạ thái tử điện hạ!”

Bước vào cửa cung, Mạc Kỳ Hàn mới giậm dứ nói: “Tam ca, không gạt ca, ta cũng đang tại vì việc này mà phiền lòng, đã nhiều ngày trong cung truyền tin đồn, chính là vương phi của ta cùng Nhị ca tư tình, tuy ta chưa lập Lăng Tuyết Mạn làm Thái tử phi, đó là nghĩ đến lúc ấy ta bệnh chết, là Nhị ca ôm linh vị của ta cùng ả bái đường, có chút ủy khuất ả, ta tính đợi ngày đăng cơ sẽ một lần nữa cưới ả làm Hoàng Hậu, xem như là bồi thường cho ả, từ khi ta trở về chưa từng đi đến Tứ Vương phủ gặp ả, huống chi hiện tại bận việc triều chính, nào biết... nào biết ả lại làm ra loại chuyện làm ta mất mặt này, ta tất nhiên là phần nộ không chịu nổi, Nhị ca là người khiêm tốn, làm sao làm ra loại việc khiến người ta coi thường này? Nhất định là nữ nhân Lăng Tuyết Mạn kia không an phần thủ kỷ, thấy ta chết không có chỗ dựa vững chắc, liền cố ý đi câu dẫn Nhị ca!”

“Xử trí ả như thế nào ư? Theo ta, đó là ban cho ả ba thước lụa trắng, từ nhỏ Nhị ca và ta thân thiết, ta có thể nào vì một nữ nhân mà hoài nghi Nhị ca, khiến huynh đệ bất hòa? Nhưng phụ hoàng không tỏ rõ lập trường, ta lại lo lắng phụ hoàng không đồng ý, liền nhốt nữ nhân kia trước, đợi sau khi lên ngôi sẽ không cần xin chỉ thị phụ hoàng, có thể trực tiếp ban chết cho ả, Tam ca nghĩ như thế nào?”

Về lời đồn đãi Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn cùng Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn cầu kết, sớm giống như tuyết rơi toàn thành, quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, ngoài Lăng Tuyết Mạn không biết chút nào, toàn bộ thành Cẩm An không ai không biết, không người không hiểu.

Trong lòng dân chúng chỉ dám mắng Tứ Vương phi không biết liêm sỉ, Tứ Vương gia quân công cái thế, lại cưới một nữ nhân không tuân thủ nữ tắc như vậy, thật sự là nên đem nàng chìm lòng heo, Nhưng nam nhân kia lại là đương triều Nhị Vương gia, là hiền vương nhân hậu, dân chúng đối với chuyện Tứ Vương phi hồng hạnh vượt tường rất mâu thuẫn, còn đối với chuyện nàng không được sắc lập làm Thái tử phi đều thấy là gieo gió gặt bão, không nên thương hại.

Vô luận đồn đại như thế nào, nhưng dân chúng ngại hoàng quyền tối thượng, không dám tùy ý nói, trong hoàng cung cũng như thế, nhưng phía sau màn đã có một đám người cố ý tung lời đồn!

Mạc Kỳ Hàn ngừng bước chân, nghiêng người, mắt sáng như đuốc, sáng quắc theo dõi Mạc Kỳ Minh, “Tam ca, ban chết Lăng Tuyết Mạn có thể bình ổn lời đồn, lại bảo toàn Nhị ca, Tam ca nghĩ sao?”

“Tứ đệ! Việc này...” Mạc Kỳ Minh cả kinh, hấn vạn lần không lường trước Mạc Kỳ Hàn đúng là như vậy tính toán! Chẳng lẽ đêm hôm đó nam nhân che mặt thật không phải Mạc Kỳ Hàn, mà là Lâm Mộng Thanh sao?

“Tam ca, như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn lại hỏi, trong ánh mắt lay dánh trên ý cười nhẹ, làm như không chút để ý, cười giỡn nói: “Đệ đệ biết, hai năm qua nha đầu kia cùng các huynh đệ đều chung đụng rất tốt, các người uống rượu với nhau, cùng nhau đùa giỡn, tình cảm... Sợ là sâu! Nếu ta muốn ban chết cho Lăng Tuyết Mạn, chỉ sợ Tiểu Thất sẽ người đầu tiên đi cầu tình, Lục đệ đại khái cũng vậy, Ngũ đệ cũng có thể, Nhị ca thì khó mà nói, Tam ca thì sao? Tam ca đồng ý không?”

“Tứ đệ, một cây làm chẳng nên non, chuyện này nếu đều tính đến trên đầu em dâu, có vẻ như không công bằng!” Mạc Kỳ Minh nhíu mày, thần nhiên nói.

Mạc Kỳ Hàn cười lạnh một tiếng, mày cũng nhíu mày, “Tam ca, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo, nhiều nữ nhân cũng vậy, mà tay chân cũng chỉ có vài cái, ta cuối cùng không thể vừa đăng cơ liền trị tội Nhị ca đi? Chỗ Thần quý phi nương nương cũng khó ăn nói! Ca biết đấy, nhà mẹ đẻ Thần quý phi là Mã thị bộ tộc có địa vị hiển hách ở Đại Minh ta, nếu như ta động Nhị ca, đây chính là việc phiền toái lớn! Hy sinh một đứa con gái của Lăng Ngự Sử mà có thể củng cố hoàng quyền, lại không phá vỡ hòa khí huynh đệ, chẳng phải là biện pháp giải quyết tốt nhất sao?”

“Tứ đệ lấy đại cục làm trọng, suy tính chu đáo chính xác!” Mạc Kỳ Minh cười nhẹ, xoay người tiếp tục đi về phía trước, trong mắt hiện lên một chút khó chịu, rất nhanh lại khôi phục lạnh nhạt, nói với Mạc Kỳ Hàn đi ở bên cạnh: “Tứ đệ nghĩ qua chưa? Nếu như em dâu cùng Nhị ca vẫn chưa phát triển đến nông nỗi vượt quá cấp bậc lễ nghĩa thì sao? Ba thước lụa trắng ban chết cho nàng, đệ sẽ... sẽ không hối hận sao? Tóm lại nàng đã cứu đệ một mạng a!”

“Ý của Tam ca là không muốn Lăng Tuyết Mạn chết sao? Nhưng lời đồn đãi này nên bình ổn thế nào? Tam ca có biện pháp sao?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, cười, ánh sáng trong mắt bắn ra bốn phía.

Bước chân của Mạc Kỳ Minh lại bị kiềm hãm, hai bàn tay buông dọc theo thân nắm thật chặt, “Tứ đệ nói là nếu như bình ổn lời đồn đãi, liền có thể lưu cho Lăng Tuyết Mạn một cái mạng sao?”

“Ha ha, đây chẳng qua là trị phần ngon, nếu như để trị tận gốc, ta còn có một biện pháp nghiệm chứng xem Lăng Tuyết Mạn có vượt qua cấp bậc lễ nghĩa hay không.” Mạc Kỳ Hàn linh hoạt cười, tiếp tục đi về phía trước, khuôn mặt tuần tú đón ánh mặt trời nở nụ cười.

Rốt cuộc, ai bày trận? Ai lại đang ở trong trận của ai?

“Cách gì?” Mạc Kỳ Minh cảm thấy căng thẳng, bật thốt lên hỏi.

Tay phải của Mạc Kỳ Hàn mò lên ngọc bội khắc chữ ‘Hàn’ bên hông, nhẹ nhàng vuốt ve ở trong lòng bàn tay, mắt nhìn thoáng qua Mạc Kỳ Minh, phun ra hai chữ, “Nghiệm thân!”

“Nghiệm thân?!” Mạc Kỳ Hàn kinh hô, “Tứ đệ nghiệm thân em dâu để chứng minh nàng trong sạch sao?”

“Không thể sao?” Mạc Kỳ Hàn cười hỏi lại, “Hôm đó ta cưới nàng liền vào quan tài, hai năm chưa về, mà trở về nhiều ngày cũng không bước vào Tứ Vương phủ một bước, Vương phi chưa từng được trượng phu ta đây sủng hạnh qua, phải là tấm thân xử nữ đi? Nếu không... Ha ha, chỉ có thể chứng minh lời đồn đều là sự thật, mà ta ban chết nàng thì phụ hoàng cũng không có biện pháp ngăn cản! Huống chi nếu như phụ hoàng biết Lăng Tuyết Mạn là nữ tử lừa dối ong bướm như thế, cũng sẽ không tha nàng!”

Hắn cá cược chính là, Mạc Kỳ Minh chạm qua thân Lăng Tuyết Mạn, liền thích Lăng Tuyết Mạn, nghe hắn vừa nói như vậy, tất nhiên sẽ vì bảo vệ tính mạng Lăng Tuyết Mạn mà phản đối, thậm chí mở miệng cầu hắn, cũng chủ động áp chế Mạc Kỳ Minh tung lời đồn!

Mà giờ phút này Mạc Kỳ Minh nghĩ chính là, Lăng Tuyết Mạn sớm cùng Lâm Mộng Thanh cầu thả, thân không phải hoàn bích, nghiệm thân, tuy rằng có thể dồn Mạc Kỳ Diễn vào chỗ chết, nhưng cũng không bảo đảm Lăng Tuyết Mạn còn sống, hắn không muốn để nàng chết, dưới cân nhắc -

“Tứ đệ, phương pháp này nên suy nghĩ kỹ a!”

“Ồ? Vì sao?” Mạc Kỳ Hàn tỏ vẻ nghi ngờ hỏi.

Mạc Kỳ Minh suy tư nói: “Nếu Tứ đệ thật nghiệm ra em dâu không sạch, trong triều sẽ ảnh hưởng nhiều, đối với thanh danh của đệ, đối với thanh danh của Nhị ca cũng không tốt a! Hoặc là Tứ đệ trực tiếp thôi nàng cũng là một biện pháp tốt, ban ân cho Lăng Ngự Sử, còn có thể thể hiện tâm nhân hậu của đệ!”

340. Chương 341

“Bỏ ả?”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, lạnh lùng nhếch môi, “Vậy chẳng phải rất thuận lợi cho ả sao? Vốn ta còn sinh lòng áy náy với Lăng Tuyết Mạn, cho là ta bị bệnh nguy kịch, cưới ả thủ tiết cho ta là hại ả, nên để lại di mệnh, bảo quản gia của ta hầu hạ ả sống quãng đời còn lại, không cho ả chôn cùng, cũng đúng là vì báo ân ả cứu ta, chưa từng nghĩ, ả đúng là nữ tử như vậy! Cứ sử dụng biện pháp ấy, nếu muốn ta không hàm oan ả, liền nghiệm thân chứng minh trong sạch của ả, bằng không, ta phải giết ả bình ổn lời đồn!”

“Tứ đệ -” Mạc Kỳ Minh lại cả kinh, muốn nói nữa, Mạc Kỳ Hàn đã đi thẳng về phía trước, cũng không quay đầu nói: “Tam ca, ta muốn về Đông cung đổi triều phục, đi trước một bước!”

“Tứ đệ -”

Mạc Kỳ Minh cắn răng một cái, chấp tay lớn tiếng nói: “Cung tống thái tử điện hạ!”

Vô Cực Vô Ngân Vô Giới cũng chấp tay với Mạc Kỳ Minh, liền cất bước đi theo.

Mắt thâm thúy dần dần nhiễm bằng hàn, Mạc Kỳ Minh nắm chặt nắm đấm, vẻ độc ác tỏ rõ trong mắt, đáng chết, sự tình sao lại diễn biến thành như vậy! Ngàn tính vạn tính, vẫn là sai sót một bước, đó chính là hần thua ở chỗ Mạc Kỳ Hàn không có chút tình cảm nào đối với Lăng Tuyết Mạn!

Hiện tại, xem như là nâng cục đá đập chân mình!

Ly gián không được, ngược lại hại Lăng Tuyết Mạn!

Mạc Kỳ Hàn thay cẩm phục màu vàng sáng, sau khi rửa mặt, bước ra Đông cung, lại quay đầu nhỏ giọng phân phó: “Vô Cực, phân phó Tư Khuynh, Phương Ảnh trai hôm nay tiếp tục để Từ ma ma trông giữ, Mạc Kỳ Minh nhất định sẽ phái người điều tra xem có phải là thật hay không.”

“Vâng, chủ tử nô tài hiểu rõ!”

“Ừ, bản cung vào triều!”

Mạc Kỳ Hàn sửa sang lại ống tay áo, bước đi đến điện Kim Loan.

Trên Kim điện, quần thần hành lễ!

“Khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Khấu kiến thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng có chỉ, có bản sớm tấu, không bản bãi triều!” Tiếng nói eo éo của Lý Đức Hậu vang lên thật cao.

Thanh âm nhỏ dần, Binh bộ Thượng thư bước ra một bước, từ trong tay áo rút ra một phong dày thư, hai tay nâng quá đỉnh đầu, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hạ Tướng quân chuyển trình Binh bộ, gần đây phải chỉnh đốn quân vụ, sợ không có cách nào hồi kinh tham gia lễ mừng thái tử điện hạ đăng cơ!”

Lý Đức Hậu bước xuống bậc thềm ngọc, nhận tấu chương, trình đến trong tay Mạc Ngự Minh.

Mạc Kỳ Hàn đứng ở bên cạnh cạnh vẫn duy trì lạnh lùng quen thuộc, trong mắt lạnh nhạt lóe ra ánh sáng, ánh mắt chậm rãi đảo qua Mạc Kỳ Minh đứng yên phía dưới, nhếch môi mỏng.

Mạc Ngự Minh xem xong tấu chương trong tay, ngược mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn bách quan trong đại điện, trầm mặc thật lâu sau, mở miệng, tiếng nói hùng hậu, “Liều Thái Phó viết chỉ! Tướng Hạ Chi Tín tạm giao quân vụ lại cho phó tướng quân Trình Nhĩ Hán, mang tiểu nữ Hạ Lệ Nhân vào kinh thành tham gia tuyển tú cho thái tử vào ngày đăng cơ, tân hoàng kế vị, Đại Minh không thể không có hậu! Trẻ nãi kháng chỉ sẽ luận tội xử!”

“Vâng, thần tuân chỉ!” Liều Thái Phó dập đầu nói.

Mạc Ngự Minh lại nói: “Mặt khác, vào hôm đó, quan viên văn võ từ tam phẩm trở lên có nữ nhi mười sáu mười bảy tuổi chưa có hôn phối, đưa bức họa tới Phụng thượng cung, trẫm cùng Hoàng Hậu sẽ chọn lựa người có tài đức vẹn toàn giả, nạp thêm vào hậu cung cho tân hoàng!”

Buổi nói chuyện này, làm bách quan kinh ngạc, lại đều mừng thầm, xem ra Tư Vương phi thật sắp bị xử trí! Mà con gái của bọn họ có cơ hội bay lên ngọn cây làm Phụng Hoàng rồi!

Vì thế, toàn bộ quỳ xuống đất dập đầu, “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Mạc Kỳ Minh cúi mặt trầm nghĩ, quả thực gừng càng già càng cay! Ra chiêu thức ấy, là nhằm lung lạc Hạ Chi Tín, có lẽ còn có Bạch Tĩnh An, là đang chém gọt phụ tá đắc lực của hắn!

Mạc Kỳ Hàn nghe, đầu tiên là ngẩn ra, nhưng rất nhanh lại hiểu rõ dụng ý của phụ hoàng hắn, nhưng, nếu như hắn phong hậu nạp phi, Mạn Mạn làm sao bây giờ? Vì vậy, trên mặt mặc dù không đổi sắc, trong lòng lại sôi sục khó nén, nhưng, trên Kim điện, hắn chỉ có thể chịu đựng!

Tan triều, Mạc Kỳ Hàn đến thẳng Long Dương cung.

“Phụ hoàng, sao ngài không bàn với nhi thần? Chẳng lẽ ngài thật muốn nhi thần nạp phi sao?” Mạc Kỳ Hàn đen mặt.

Mạc Ngự Minh vừa để thái giám hầu hạ rửa tay, vừa trầm giọng nói: “Có gì không thể? Thế cục hôm nay con cũng thấy đấy, Hạ Chi Tín không chịu vào nhập kinh, con muốn không chế hắn thế nào? Hiện tại chỉ có thể dùng mềm, không thể cứng rắn, trăm lần thuận thế mà làm, vừa đấm vừa xoa, kể từ đó, hắn tất sẽ vào kinh, chỉ cần hắn đi vào kinh thành, ngoài thành có Lôi Việt chống đỡ, còn có Hạ Lệ Nhân đưa con gái yêu quý nhất của hắn trong tay, con còn sợ bắt không được hắn sao?”

Lau khô xong, Mạc Ngự Minh ngửa ra trên ghế dựa, nói tiếp: “Trẫm là đang ám chỉ với Hạ Chi Tín muốn sắc phong Hạ Lệ Nhân làm Hoàng Hậu của con, nhưng trẫm có nói rõ sao? Đây là bước đầu tiên lung lạc Hạ Chi Tín, để hắn yên tâm vào kinh, lại cho Hạ gia của hắn vinh hạnh đặc biệt, hắn có khả năng được tôn thành quốc trượng! Nhưng trẫm cũng nói, muốn chọn lựa ở trong bách quan, vậy không nhất định là lập Hạ Lệ Nhân làm hậu, mà ở bên trong bách quan, tuyển chọn con gái nhà ai, sắc phong thế nào, Hàn nhi con hắn là rõ ràng, con gái của Bạch Tĩnh An tất yếu được lựa chọn, còn những người khác trong đẳng của Tam Vương thì lựa vài người, phong tước tước vài quý nhân là được rồi, mà con gái hai nhà Hạ Bạch đều phong quý phi, sau đó khiến cho bọn họ ở thế hai hổ tranh giành ngôi vị hoàng hậu, đồng minh phản bội, con ngồi làm ngư ông thu lợi!”

“Phụ hoàng anh minh!” Mạc Kỳ Hàn kinh hãi, hiểu ra, vừa chấp tay cười nói, “Phụ hoàng không hổ là đế Vương, nhi thần bội phục!”

“Con nha, vì một cái nha đầu mà không biết lớn nhỏ! Trẫm sớm đã thấy nha đầu Mạn Mạn kia là hồng nhan họa thủy, muốn giết nó chấm dứt hậu hoạn, về sau nha đầu kia lại thật sự khiến người thích, liền giữ cho tới bây giờ, nếu biết nó làm con trẫm mê thành như vậy, đến tam cung Lục Viện đều muốn huỷ bỏ, trẫm thực nên ban chết cho nó!” Mạc Ngự can trường mắt một cái, giận dữ nói.

Mạc Kỳ Hàn nghe vậy, lại nóng nảy, “Phụ hoàng, ngài cũng không thể giết Mạn Mạn a, nếu nàng có chuyện không hay xảy ra, ngài cũng không còn đứa con trai này!”

“Cút!” Mạc Ngự Minh tùy tay ném chén trà nhỏ tới, tức giận nói: “Trẫm thật hối hận đã chọn nha đầu chết tiệt này của Lăng gia xung hỉ cho ngươi! Tục ngữ nói, có nàng dâu đã quên nường, trẫm thấy ngươi chính là quên sạch cả cha lẫn nường, suốt ngày luôn nhớ nha đầu chết tiệt kia!”

“Phụ hoàng!” Mạc Kỳ Hàn khẽ nghiêng thân mình, linh hoạt tránh thoát bát trà, “Bốp” một tiếng, bát trà tan nát trên đất, Lý Đức Hậu cùng hai tiểu thái giám kinh hãi, vội đi thu dọn.

Mà Mạc Ngự Minh còn không buông tha Mạc Kỳ Hàn, lại quát: “Tối hôm qua ngươi đi đâu vậy? Lại nhện không được đi gặp nha đầu kia phải không? Hừng đông mới về cung, trẫm nhìn ngươi là vội vã muốn cho trẫm ôm hoàng tôn phải không?”

“Phụ hoàng, nếu như Mạn Mạn có bầu, ngài có thêm cháu chắt thì nên cao hứng thôi!” Mạc Kỳ Hàn buồn bực bĩu môi, nhỏ giọng giải thích.

341. Chương 342

Ai ngờ, Mạc Ngự Minh nghe vậy giận quá, “Con bây giờ giấu nó, người ngoài nhìn nhận quan hệ các con như thế nào? Nó có thể mang thai sao?”

“Phụ hoàng, sẽ không, chuyện của Mạn Mạn nhi thần đều có chủ ý, ngài đừng lo lắng.” Mạc Kỳ Hàn vội lắc đầu, nói: “Phụ hoàng yên tâm đi, về lời đồn của Mạn Mạn cùng Nhị ca rất nhanh sẽ bình ổn, hơn nữa, hắn còn phải đi cầu xin nhi thần, lần này nhi thần sẽ khiến hắn chịu không nổi!”

“Ồ? Thật sao?” Mạc Ngự Minh tạm tắt lửa giận, nhú mày hỏi.

Mạc Kỳ Hàn cười nhạt giải thích một lần chuyện gặp nhau tại công cung, đương nhiên chuyện Lăng Tuyết Mạn bị Mạc Kỳ Minh ô nhục hẳn giấu không nói ra, chỉ nói, “Phụ hoàng, hẳn thích Mạn Mạn là chuyện thực, theo lời hẳn nói nhi thần liền biết, hẳn rất lo chuyện nhi thần muốn ban chết cho Mạn Mạn, chỉ là đè nén tâm tình của mình mà thôi, chắc hẳn sẽ chủ động cầu kiến nhi thần!”

“Ha ha, vậy thì được, bắt quá con phải xử lý quan hệ của con và Nhị ca con cho tốt.” Mạc Ngự Minh cười hài lòng, lại dặn dò.

“Nhi thần hiểu.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, nhưng lập tức nhăn mày, nhỏ giọng hỏi: “Phụ hoàng, vậy theo ý của ngài, bỏ thêm vào hậu cung mấy quý nhân, còn có con gái hai nhà Hạ Bạch, nhiều nữ nhân như vậy, nhi thần phải làm sao? Nhi thần cũng không muốn... khụ khụ, cũng không muốn sủng hạnh các nàng!”

Mạc Ngự Minh đen mặt, Lý Đức Hậu vừa dâng thêm một chén trà mới lại bị ông giận dữ đập nát, ngực phập phồng kịch liệt, “Sao trẫm lại sinh ra một đứa con cố chấp như ngươi chứ? Dùng nữ nhân để củng cố triều chính là mục đích để Vương thiết lập hậu cung, trẫm tìm mấy nữ nhân ấm giường cho ngươi, mà cứ như trẫm đẩy ngươi vào hố lửa! Ngươi thật muốn thủ thân như ngọc cho nha đầu chết tiệt kia à? Ngươi đòi này thực chỉ cần một nữ nhân là nha đầu chết tiệt kia sao?”

“Khụ khụ khụ! Phụ hoàng, ngài không cần phải nói trắng ra như vậy đi, nhi thần nghe rất thẹn thùng!” Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn bên xanh bên đỏ, quần bách đến ho khan, xấu hổ vô cùng, phụ hoàng luôn nghiêm trang của hẳn, thế nhưng vì mắng hẳn đến loại từ ái muội như ‘ấm giường’ cũng nói hết ra! Âm thầm rên một tiếng, Mạn Mạn, vi phu đang bởi vì nàng mà chịu đủ tra tấn nè!

“Trẫm nói trắng ra sao? Ngươi còn dám chỉ trích trẫm à?” Mạc Ngự Minh tức đến run tay, “Ngươi dám nói với trẫm, ngươi hạ quyết tâm chỉ cưới một mình nha đầu chết tiệt kia? Ngoại trừ nó sẽ không chạm vào những nữ nhân khác?”

“Ách, đúng vậy phụ hoàng, nhi thần nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!” Mạc Kỳ Hàn cười tủm tỉm gật đầu.

“Vậy Liễu Ngô Đồng thì sao? Trẫm thấy vận xui của ngươi sắp tới rồi, hôm qua Liễu Thái Phó cầu xin trẫm, nói nha đầu Ngô Đồng một lòng yêu ngươi, hiện tại biết ngươi không có chết, muốn tới tìm ngươi xin ngươi tha thứ cho nó, nha đầu kia muốn gả cho ngươi, còn nói ngươi cũng không cần cho nó phẩm bậc gì, nó chỉ muốn thoe ở bên cạnh ngươi, trẫm khó mà nói ra chuyện nha đầu Mạn Mạn, đành nói phải do chính ngươi quyết định.” Mạc Ngự Minh cau mày nói.

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn giật mình, nhú mày nói, “Ngô Đồng còn muốn gả cho nhi thần sao? Như vậy sao được? Mạn Mạn suýt chết trong tay nàng ta, nhi thần sao có thể nào để một người nguy hiểm như vậy ở bên cạnh Mạn Mạn? Huống hồ Ngô Đồng tinh ranh xảo quyết hơn Mạn Mạn, Mạn Mạn không chút tâm cơ sẽ chịu thua thiệt, cho dù không suy tính việc này, thì ngoại trừ Mạn Mạn, nhi thần thật không có khả năng muốn thêm bất kỳ nữ nhân nào, kêu Liễu Thái Phó tìm hôn phối khác cho Ngô Đồng đi!”

Mạc Ngự Minh trợn trắng, giận dữ nói: “Nha đầu Ngô Đồng cố chấp hết sức, lúc trước nó bóp cổ Mạn Mạn cũng là bởi vì nó đoán ngươi không có chết, Mạn Mạn đã kích nó, nó mới nổi điên bóp cổ Mạn Mạn, sự thật chứng minh nha đầu kia không có nói sai, nếu Liễu Thái Phó có thể khuyên giải được Ngô Đồng để nó khác gả cho người khác, cũng sẽ không thể sau khi ngươi ‘chết’ mà giữ nó hơn nửa năm, tuổi nó cũng không nhỏ! Hiện tại trẫm cũng thật khó khăn, Liễu Thái Phó là trọng thần trong triều, lại là sư phụ của ngươi, trẫm thật sự không cách nào từ chối, ngươi vẫn là tự mình giải quyết đi!”

“Phụ hoàng, vậy nhi thần sẽ tự thân giải thích với Liễu Thái Phó, chính là Ngô Đồng, nhi thần thật sự không nghĩ lại đối với mặt nàng ta, cũng là... Haiz!” Mạc Kỳ Hàn than thở không thôi, cổ nhân gặp nhau, huống chi đã từng là tình nhân, nếu gặp, hẳn là không thành vấn đề, ngộ nhỡ Ngô Đồng nàng ta... Ngộ nhỡ Mạn Mạn biết...

Ách, chỉ cần ngẫm lại, Mạc Kỳ Hàn liền lại nhức đầu!

Mạc Ngự Minh xoa xoa mi tâm, “Được rồi, dù sao trẫm đã nói với con, dùng thủ đoạn gì không sủng hạnh nữ nhân trong hậu cung là chuyện của con, nhưng nhất định phải làm cho người ngoài, thậm chí là b mình cũng cho là bản thân họ cũng tưởng mình được con sủng hạnh, còn phải ghi lại trong danh sách, nhất là con gái hai nhà Hạ, Bạch, các nàng là mấu chốt để con quét sạch loạn đảng!”

Mạc Kỳ Hàn mở to hai mắt, chặc lưỡi: “Phụ hoàng, cái này quá khó khăn đi? Làm cho người ngoài tin không thành vấn đề, nhưng làm cho bản thân bọn họ tin... Ách...”

“Mọi việc còn lâu lắm cũng mặc kệ con, con cẩn thận suy nghĩ đi!” Mạc Ngự Minh nói xong, trừng mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn sầu muộn, tức giận: “Nhanh trở về Đông cung ngủ bù cho trầm đi!”

“Ách, phụ hoàng, nhi thần... chưa buồn ngủ.” Mạc Kỳ Hàn lại lúng túng, khuôn mặt tuấn tú đỏ thắm.

Mạc Ngự Minh chán nản sờ trái sờ phải, phát hiện không có bát trà, liền chỉ ngón tay vào Mạc Kỳ Hàn quở trách, “Người không thể nhịn một chút sao? Cho dù là không thể nhẫn nhịn, người cũng... cũng tiết chế một chút cho trầm, đừng làm hư thân mình!”

“Phụ hoàng!”

Gương mặt Mạc Kỳ Hàn đỏ hoàn toàn giống con tôm luộc, nếu có một cái động, hẳn thật muốn chui vào, nhìn Mạc Ngự Minh, lắp bắp nói, “Phụ hoàng ngài, ngài... Nhi thần biết đúng mực, ngài đừng bận tâm nhiều!”

“Trầm có thể không bận tâm sao? Trầm chỉ sợ con thật vất vả mới nhặt về một cái mạng, lại sẽ toi trên người nha đầu chết tiệt kia!” Mạc Ngự Minh cũng quẫn, nhưng đây là lời ông nói thật, bởi vì phải ném mùi vị mất đi, sẽ chịu không được mất đi lần thứ hai!

“Khụ khụ, phụ hoàng, nhi thần sẽ không chết nữa, nhi thần được trời phù hộ, ngài thả tâm đi!” Mạc Kỳ Hàn cố cười nói, trong đầu chợt lóe, nhớ lại cái gì, vội hỏi: “Phụ hoàng ngài nhất định phải đối xử tốt với Mạn Mạn Được, ngài thương nàng, chính là thương nhi thần, tuyệt đối không được oán trách nàng a!”

“Hừ, trầm xem trong đầu con chỉ chứa nha đầu chết tiệt kia, ném trầm cùng mẫu hậu con xa tận chân trời đi!” Mạc Ngự Minh hơi ghen tức, cảm thấy bất bình cực độ.

Mạc Kỳ Hàn lại thở dài, tiến lên vài bước, ân bóp vai cho phụ hoàng hắn, cười híp mắt nói: “Phụ hoàng suy nghĩ nhiều rồi, con vĩnh viễn là con a, trong lòng làm sao có thể không chứa phụ hoàng mẫu hậu chứ?”

“Tốt lắm, đừng nịnh nọt trầm, nhanh đi về ngủ một giấc, trầm nghỉ ngơi một chút sẽ đi thư phòng đọc tấu sớ, buổi chiều chính sự để con xử lý.” Mạc Ngự Minh vỗ vỗ tay Mạc Kỳ Hàn, cười nói triu mến.

“Vâng, phụ hoàng, nhi thần cáo lui!” Mạc Kỳ Hàn cũng cười, cầm tay Mạc Ngự Minh.

342. Chương 343

Ngự hoa viên.

“Nhị ca, ca không tính giải thích với Tứ ca sao? Cứ để lan truyền như vậy, ngộ nhỡ...” Mạc Kỳ Sâm cau mày, chần chờ một chút, nói tiếp: “Đệ là nói ngộ nhỡ... ngộ nhỡ Tứ ca luận tội, còn phụ hoàng nữa, khẳng định sẽ không tha cho nàng, phụ hoàng vốn đã biết...”

“Lục đệ!” Mạc Kỳ Diễn cười nhẹ, ngắt lời Mạc Kỳ Sâm, đưa tay hái một chiếc lá, nhìn nửa ngày, mới nhẹ giọng nói: “Nhất hoa nhất thế giới, nhất điệp nhất truy tầm, nhất khúc nhất xương thán, nhất sinh nhất đại nhất song nhân! Lục đệ, đệ có hâm mộ một phần tình cảm như vậy không?”

“Nhị ca, ca, ca nói như vậy làm gì?” Mạc Kỳ Sâm ngạc nhiên nói.

“Lục đệ, không cần khuyên ta đi giải thích với Tứ đệ, ta không có gì có thể nói, giống như chiếc lá cúc này, đệ biết nó là lá cúc, nhưng khi tất cả mọi người nói nó là lá phong, lời của đệ còn có người tin sao?” Mạc Kỳ Diễn khẽ nhún mày, cười nhẹ, “Loại sự tình này càng giải thích càng tệ hại, tin hay không chỉ tại một mình Tứ đệ, hoặc là nói đệ ấy tin hay không tin ta cũng không sao, ta chỉ lo lắng...”

Mạc Kỳ Diễn hơi nhún mày, ngừng lại, nhìn chiếc lá trong tay mà hoảng hốt, thời gian này, nàng đang làm gì vậy? Nàng có biết phu quân của nàng sống lại không, có biết phu quân của nàng tính vứt nàng cưới người

khác không? Tuyết Mạn, một đời một kiếp mà nàng theo đuổi chỉ sợ không có khả năng thực hiện ở trên người đế Vương, mà ta nghĩ muốn cho nàng loại hạnh phúc này, nàng còn muốn không?

“Nhị ca, ca lo lắng cái gì? Là lo lắng Tứ tẩu bởi tin đồn này mà bị xử trí sao?” Mạc Kỳ Sâm cũng nhíu mày hỏi, lo lắng không thôi, “Tứ tẩu đang bị nhốt, chỉ sợ còn chưa biết đâu, haiz! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trước kia không ai nói gì, sao đột nhiên Tứ ca trở lại liền đồn ầm ra?”

“Lục đệ, ta đi Đông cung một chuyến!”

Mạc Kỳ Diễn đột nhiên mở miệng, sau đó vội vã bỏ chạy lấy người, Mạc Kỳ Sâm không hiểu gì, bật thốt lên: “Nhị ca, không phải ca nói không đi sao?”

Nhưng, Mạc Kỳ Diễn không trả lời, chân bước càng lúc càng nhanh, rất nhanh liền biến mất.

Đông cung.

Mạc Kỳ Hàn đang ngủ, Vô Cực đứng ở bên giường khẽ gọi: “Chủ tử? Chủ tử, Nhị Vương gia cầu kiến!”

“Hả?” Mạc Kỳ Hàn mở mắt nháp nhèm mắt, lười nhác hỏi: “Ai muốn gặp bản cung?”

“Hồi chủ tử, là Nhị Vương gia!” Vô Cực lặp lại một lần, nhỏ giọng nói tiếp: “Nô tài nhìn bộ dáng Nhị Vương gia hình như có chút nóng nảy, liền không dám trì hoãn, tới bẩm chủ tử!”

“Mời Nhị Vương gia chờ ở bên trong sảnh, dâng trà!”

“Vâng, chủ tử!”

Mạc Kỳ Hàn ngồi dậy, xuống giường mở hai tay ra, Vô Ngân vội hầu hạ thay quần áo rửa mặt chải đầu, mặc cẩm áo màu trắng, mang thắt lưng cùng màu, thân hình cao to đứng ở trước gương đồng, mới đi ra khỏi tẩm cung, đi đến trong sảnh.

“Nhị ca!”

Một tiếng nói vui mừng vang lên, Mạc Kỳ Diễn buông bát trà trong tay xuống, đứng dậy đón người đến, cười nhẹ, chấp tay nói: “Bái kiến thái tử điện hạ!”

“Nhị ca!” Mạc Kỳ Hàn đi tới gần, cầm tay Mạc Kỳ Diễn, nói có vẻ không vui: “Nhị ca làm vậy ngại chết đệ đệ, cứ gọi đệ là Tứ đệ được rồi.”

Mạc Kỳ Diễn ngẩn ra, nhìn Mạc Kỳ Hàn không giống như là ý đùa giỡn, “Tứ đệ!”

“Ha ha, vâng, Nhị ca mời ngồi! Đã nhiều ngày bận chuyện, cũng chưa đi đến quý phủ của Nhị ca thăm mấy đứa cháu, ngày khác rảnh rồi nhất định phải đi một chuyến.” Mạc Kỳ Hàn vui sướng cười nói.

“Tứ đệ nếu như muốn mấy đứa nhỏ, ta dẫn bọn chúng vào cung đến bái kiến là được, Tứ đệ mới tiếp xúc triều chính không lâu, mỗi ngày bận rộn, phải chú ý thân thể.” Mạc Kỳ Diễn nhìn Mạc Kỳ Hàn, ân cần nói.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, “Cảm ơn Nhị ca, hiện tại thân thể đệ mạnh hơn trước kia nhiều, không quan trọng.” Nói xong chỉ vào ghế, “Nhị ca, mời ngồi!”

“Được!”

“Nhị ca, đệ tạm thời nhốt Hiên nhi ở Tứ Vương phủ, nếu Nhị ca nhớ Hiên nhi, nhần nại một chút được không?” Mạc Kỳ Hàn nói.

Mạc Kỳ Diễn ngẩn ra, mới cau mày nói: “Tứ đệ, đã nhiều ngày không thấy Hiên nhi ở trong cung, là đệ...”

“Đệ dặn Hiên nhi ở trong Vương phủ cùng Mạn Mạn, hai mẹ con bọn họ tình cảm tốt, chỉ cần Hiên nhi không ra phủ, Mạn Mạn mới không làm khó đòi đi ra ngoài.” Mạc Kỳ Hàn giải thích đơn giản, thông minh như hắn, đương nhiên biết Mạc Kỳ Diễn tới gặp hắn vì chuyện gì.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Diễn ngẩn ra, nhìn Mạc Kỳ Hàn như có đăm chiêu, “Tứ đệ, đệ nói Mạn Mạn... Ý của đệ là, đệ không có ý định xử trí Mạn Mạn, không, là em dâu... và Nhị ca sao?”

“Nhị ca cảm thấy thế nào?” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười hỏi ngược lại.

“Tứ đệ...” Mạc Kỳ Diễn nhíu mày gắt gao, theo dõi Mạc Kỳ Hàn hồi lâu, nhẹ mở miệng, “Tứ đệ, Nhị ca hỏi đệ một câu, đệ có thích Mạn Mạn hay không? Đệ muốn phong hậu nạp phi, đệ định để nàng nơi nào? Về chuyện ta cùng nàng, đệ tin sao?”

“Nhị ca, đây đều là chuyện của đệ và Mạn Mạn, ta đã có tính toán. Về đồn đãi, đệ tin một phần, nhưng ta không muốn chất vấn Nhị ca, hôm nay Nhị ca tới gặp đệ, lo lắng không phải là cho bản thân, mà là lo lắng đệ sẽ xử trí Mạn Mạn thế nào đi?” Mạc Kỳ Hàn dần dần không cười, nghiêm mặt nói.

Ánh mắt Mạc Kỳ Diễn căng thẳng, nhìn thẳng Mạc Kỳ Hàn nói tiếp: “Đúng, ta là muốn hỏi đệ, đệ nhất Mạn Mạn, là muốn làm cái gì? Nàng biết đệ sống lại, lại sắp kế vị sao? Nàng biết đệ muốn vứt bỏ nàng, lập Hoàng Hậu khác sao?”

“Không biết, cái gì nàng cũng không biết.” Mạc Kỳ Hàn cup mắt xuống, nhìn chén trà trong tay, đột nhiên ngược mắt nhìn Mạc Kỳ Diễn, hỏi trắng ra: “Nhị ca thích Mạn Mạn phải không?”

“Tứ đệ hỏi là vì lời đồn đãi sao?” Mạc Kỳ Diễn cười hỏi, nhưng nụ cười kia cũng không có trong đáy mắt.

“Không, bởi vì bản thân hỏi mà hỏi.” Mạc Kỳ Hàn lắc đầu.

Mạc Kỳ Diễn nhếch môi, không hề chớp mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, thật lâu sau, mới bình tĩnh nói: “Nếu Tứ đệ hỏi, ta liền bộc trực nói cho đệ biết, ta thích Mạn Mạn, thật thích, nếu như thứ Tứ đệ coi trọng chính là ngôi vị Hoàng đế, là quyền lợi tối cao, Mạn Mạn đối với đệ mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, vậy Nhị ca cầu xin đệ một việc, cầu xin đệ, nhường nàng cho ta! Đệ có thể đem tất cả tội danh đổ ở trên đầu ta, có thể bỏ tước đoạt vị của ta, cũng có thể biếm ta làm thứ dân, nhưng cầu xin đệ không trừng phạt nàng, Nhị ca là một người như thế nào, Tứ đệ biết rõ ràng.”

“Nhị ca!”

Mạc Kỳ Hàn rối rắm, đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, tiến lên trước hai bước, lại bước trở về, nén cảm xúc, nói thật nhỏ: “Nhị ca, ta sẽ không truy cứu ca, nhưng ta cũng tuyệt đối không thể đáp ứng đem Mạn Mạn tặng cho ca!”

343. Chương 344

“Vì sao? Nàng là chánh phi của đệ, nhưng từ khi về kinh đệ chưa từng liếc mắt qua nàng, đệ làm thái tử, lập tức sắp thành Hoàng đế, hậu cung ba ngàn mỹ nữ, trái ôm phải ấp, đệ sắp lập hậu phong phi, trong lòng đệ căn bản không có nàng, vì sao phải chiếm đoạt nàng? Chẳng lẽ đệ muốn giam cầm nàng ở hậu cung sao? Nàng không phải là ân nhân cứu mạng của đệ sao? Nàng đã cứu đệ một mạng, mà đệ cứ nhẫn tâm đối đãi nàng như vậy sao?”

Đối mặt với Mạc Kỳ Diễn kích động chất vấn nhiều như vậy, Mạc Kỳ Hàn nghiêng nghiêng mắt, ánh mắt hướng ngoài cửa sổ, mặt trời tỏa ánh sáng hơi hơi chói mắt của hắc.

Lặng im, trong một đoạn thời gian rất dài, hắc chưa trả lời một chữ, Mạc Kỳ Diễn cũng chưa từng nói một chữ.

Phía sau, đột nhiên truyền đến thanh âm, Mạc Kỳ Hàn khẽ chớp mắt, hơi hơi xoay người đi, lại cả kinh, “Nhị ca, ca làm cái gì?”

Mạc Kỳ Diễn quỳ hai đầu gối xuống đất, hai mắt phiếm đỏ, nhìn Mạc Kỳ Hàn, khẩn trương cầu xin: “Tứ đệ, nếu như đệ còn coi ta là Nhị ca, hãy nói thẳng với ta, kết quả đệ muốn đối đãi với Mạn Mạn như thế nào? Nàng không có làm gì sai, đều là lỗi của ta, là ta không nên thích em dâu mình, là ta làm đệ mất mặt, đệ không cần phải ngại chuyện huynh đệ tình thâm mà không truy cứu ta... ta cam nguyện chịu bất luận xử trí gì của đệ và hoàng, chỉ cầu đệ, cầu đệ buông tha Mạn Mạn! Nàng vô tội!”

“Nhị ca, ca đứng lên trước!”

Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn xúc động, vươn hai tay đỡ Mạc Kỳ Diễn, lại bị Mạc Kỳ Diễn nắm lại, vô cùng lo lắng nói: “Tứ đệ, đáp ứng ta được không? Đệ không nhường Mạn Mạn cho ta... ta có thể không kiên trì, nhưng cầu đệ không nên thương tổn nàng, nàng xinh đẹp thiện lương, tâm cơ đơn thuần, căn bản không thích hợp cuộc sống lục đục với nhau nói hậu cung, tính nàng lỗ mãng, không hề có ý đề phòng người khác, sớm muộn sẽ bị người khác hại chết! Tứ đệ, Nhị ca chưa bao giờ cầu đệ dù là chuyện gì, chỉ chuyện này thôi, được không?”

“Nhị ca!” Mạc Kỳ Hàn cúi đầu nhìn Mạc Kỳ Hàn, đè nén tâm tình nói: “Nhị ca đứng lên, hạ nhân thấy được lại tưởng chuyện gì xảy ra, đứng lên lại nói!”

“Không! Trừ khi Tứ đệ đáp ứng ta!” Mạc Kỳ Diễn kiên trì nói.

Mạc Kỳ Hàn siết chặt mười ngón tay, hít sâu một hơi, nhìn Mạc Kỳ Diễn, “Nhị ca, chuyện của ca và Mạn Mạn từ đầu đến cuối đệ đều rõ ràng, bởi vì đệ luôn luôn bên cạnh Mạn Mạn! Đệ đặt Mạn Mạn ở vị trí đứng đầu hậu cung, Hoàng Hậu của đệ chỉ có nàng làm được, cũng chỉ có thể là nàng! Bởi vì đệ yêu nàng, nàng đã sớm là nữ nhân của đệ, nàng cũng yêu đệ... đệ đáp ứng cho nàng một đời một kiếp, một chồng một vợ, đệ đang làm những bước lót đường cho nàng, hôm nay trên triều ca nghe được là thật, nhưng cũng là giả, đệ sẽ không làm thương tổn nàng, cũng sẽ không nỡ thương tổn nàng, Nhị ca, ca vì Mạn Mạn làm hết thấy, Tứ đệ tạ ơn!”

Quỳ xuống, huynh đệ hai người đối diện nhau, ánh mắt Mạc Kỳ Hàn nóng rực, Mạc Kỳ Diễn si ngốc trừng mắt, hơn nửa ngày mới hồi thần lại, giật mình thấy Mạc Kỳ Hàn quỳ trước mặt hắn, vội bật thốt lên: “Tứ đệ, đệ là thái tử, sao có thể quỳ với ta?” Nói xong đi đỡ hắn đứng lên!

Hai người đứng mặt đối mặt, Mạc Kỳ Diễn chậm rãi tiêu hóa xong những gì vừa rồi chính tai nghe được, trong mắt tràn ngập khiếp sợ cùng bi thương, môi run rẩy mấy cái, mới phát ra âm thanh, “Tứ đệ... đệ... đệ nói là sự thật? Mạn Mạn... Mạn Mạn nàng... nàng đã cùng đệ viên phòng? Nàng từ chối ta là bởi vì nam nhân nàng yêu là đệ sao?”

“Vâng!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, tuy hắn luôn luôn không đành lòng nói ra chân tướng với Mạc Kỳ Diễn, nhưng tình cảnh này, hắn giấu giếm như thế nào?

Mạc Kỳ Diễn lão đảo lui một bước, tâm tình giờ phút này một lời khó nói hết! Đã muộn, thì ra ngay từ đầu đã muộn, mặc dù năm đó trong rừng đào hắn hứa hẹn với nàng, lại vẫn không có kết quả... Nhưng ít ra, sẽ có quá trình... Là hắn, là hắn một tay giết tình yêu ngây thơ lúc trước của nàng đối với hắn...

“Đệ thật sự cho nàng một đời một kiếp sao?” Tâm đau, Mạc Kỳ Diễn nhắm lại mắt thật sâu, liếc mành nhìn nước trong hốc mắt sắp rơi, xoay người đi.

“Vâng, nàng muốn tình yêu thuần túy nhất, đệ liền cho nàng.” Trong lòng Mạc Kỳ Hàn cũng chua xót không thôi, vì sao huynh đệ bọn họ đều yêu cùng một nữ nhân chứ?

“Đệ tốt hơn ta, nàng... nên yêu đệ... Hắn là yêu đệ, đệ vẫn là phu quân danh chính ngôn thuận của nàng...” Mạc Kỳ Diễn tự giấu, lại dừng không được nước mắt, lại quay người lại, nhanh chóng nâng tay áo lên lung tung lau mắt một cái, miệng cố gắng cười, “Tứ đệ, nếu Mạn Mạn lựa chọn đệ, ta cũng không có gì không cam lòng, như thế mà nói, đệ sẽ không thương tổn nàng, ta cũng yên tâm.”

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, “Không, Nhị ca, Mạn Mạn cũng không biết đệ là phu quân của nàng!”

“Cái gì?”

Mạc Kỳ Diễn chấn động, đột nhiên quay trở lại, hai mắt đỏ lên, bức xúc hỏi: “Đệ đây là ý gì? Đúng rồi, đệ nói Mạn Mạn sẽ là Hoàng Hậu của đệ, vì sao hôm nay khi lâm triều nói...”

“Nhị ca, việc này nói thì dài dòng, để đệ nói cho ca nghe.” Mạc Kỳ Hàn mang vẻ mặt nghiêm túc, chỉ ghé dựa nói: “Nhị ca, chúng ta ngồi xuống hãy nói.”

“Được.”

Tứ Vương phủ.

Lăng Tuyết Mạn chán nản không có gì làm, né qua thủ vệ chuồn êm đi thư phòng của Mạc Kỳ Hàn, người chồng đã ngủm củ tỏi của nàng!

“Tìm sách xem đi, thời gian cũng có thể trôi qua nhanh chút, haiz -” Than thở, Lăng Tuyết Mạn tùy tiện tìm kiếm lên ở trên giá sách, quét mắt một cái, nếu không phải sách lịch sử thì là quân sự linh tinh, thật sự không có thú vị, “Haiz! Sao không có tiểu thuyết linh tinh chứ? Cho dù là truyện mà cũng được mà!”

Tiếp tục tìm, tìm tới phiên, liền vỗ vỗ bên trái vỗ vỗ bên phải, đang vỗ, thủ vệ ngoài cửa nghe được động tĩnh, vọt vào, Lăng Tuyết Mạn bị giật mình, quơ tay trúng cái gì đó, “Bốp!” một tiếng rơi trên mặt đất, tan nát!

Bốn năm thủ vệ thấy là Lăng Tuyết Mạn, cả kinh, vội quỳ xuống đất thỉnh an, “Nô tài khấu kiến Vương phi!”

“Ày da, các người làm ta sợ muốn chết, đều đi ra ngoài đi ra ngoài, ta chỉ là tìm quyển sách xem thôi, lại không ăn trộm này nọ!” Lăng Tuyết Mạn vỗ ngực một cái, lên giọng Vương phi nói.

Thủ vệ xấu hổ, mắt nhìn thấy nghiền mực tím đen quý báu tàn đời ở trên đất đều hít một hơi khí lạnh, không dám nói ra giá trị thứ này, tôn chỉ của bọn họ là phải dùng hết thủ đoạn để Vương phi vui vẻ, càng miễn bàn ai dám làm Vương phi sợ, mấy cái đầu đụng bốp bốp trên đất, “Nô tài đáng chết! Nô tài cáo lui!”

“Đi thôi, đi thôi!”

Lăng Tuyết Mạn vẫy vẫy tay, đợi nhóm thủ vệ lui ra, nàng mới tiếp tục quang minh chính đại dạo thư phòng!

Lục tung, kết quả không biết vỗ vào cái gì, chỉ thấy vách tường sau cái bàn rõ ràng nhích qua bên trái giống như một cánh cửa, nhưng lại không phát ra một chút tiếng vang!

344. Chương 345

Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc, đây là cái gì? Chẳng lẽ đây là cơ quan đường hầm trong truyền thuyết sao?

Nghĩ như vậy, Lăng Tuyết Mạn kích động nuốt nước miếng, lòng hiếu kỳ lớn hơn, cho nên nàng không do dự nghiêng mình đi vào!

Ở bên trong đường hầm hơi tối, nhưng miễn cưỡng có thể nhìn thấy đường, bởi vì trên vách tường có nạm vài viên ngọc phát sáng, Lăng Tuyết Mạn nỗ lực mở to mắt đi về phía trước, nàng nghĩ bên trong có phải là kho báu linh tinh không? Cố gắng đi đến tận cùng, sẽ nhìn đến một phòng vàng bạc phỉ thúy mã não... ha ha, vậy phát tài rồi!

Miệng há to, ách, có nước miếng chảy xuống!

Lăng Tuyết Mạn quần bách lau miệng, thầm mắng mình không có tiền đồ, nữ nhân thanh cao hẳn là đạo đức cao thượng, xem tiền tài như cặn bã thôi, sao giống con buôn như vậy chứ? Nhưng... Nhưng có nhiều tiền cũng rất sướng tay a!

Nhưng, trước mắt không có đường để đi!

“Làm cái gì chứ, suy nghĩ cả nửa ngày, chẳng lẽ là làm cho người ta tiến vào chạy một vòng rèn luyện thân thể sao?” Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, chán nản không thôi, bất giác nhìn chung quanh một chút, phim võ hiệp truyền hình đã xem nhiều, nàng cũng hiểu được chắc trên tường đá có cái cơ quan linh tinh gì đó, liền lại sờ soạng lung tung lên, kết quả, nàng thật đúng là có vận may, ở trong kẽ hở gần sát tường đá mò tới một cái cái nút nhỏ!

“Oa, thật có cơ quan nè!”

Lăng Tuyết Mạn kinh hỉ kêu ra tiếng, bàn tay run rẩy mấy cái, cắn răng đè xuống một cái, cửa đá lặng yên di động, cảnh tượng đập vào mắt ước chừng dọa Lăng Tuyết Mạn nhảy dựng!

Căn phòng này tại sao lại là phòng ngủ của Tứ Vương gia lúc còn sống mà năm trước lúc nửa đêm nàng đi theo Hoàng thượng tới Hương Đàn Cư chứ!

Khiếp sợ, Lăng Tuyết Mạn vội nhấc chân bước vào phòng, lại ngó nhìn, cửa phòng khép chặt, có vẻ như thủ vệ ở trong sân.

Nhìn phòng trống rỗng, Lăng Tuyết Mạn lại nổi lên lòng hiếu kỳ, liền nâng váy đi nhón gót, lần trước nhiều người nàng không dám nhìn kỹ, lúc này chắc có thể tham quan!

Vòng qua bình phong, vào nội thất, Lăng Tuyết Mạn không khỏi chặc lưỡi, một người chết hai năm, không cần phải quét tước mỗi ngày đi? Không nhiễm một hạt bụi, đến đêm chẵn đều là gấm vóc tơ dệt tốt nhất!

Haiz! Lãng phí!

Lăng Tuyết Mạn thở dài một tiếng, một đôi mắt như tên trộm ngấm xung quanh, trong nhà này bày biện gì đó vừa thấy đều biết của quý, đáng tiếc nàng không dám lấy, chỉ có thể nhìn đã mắt rồi hung hăng nuốt nước miếng, đột nhiên, ánh mắt Lăng Tuyết Mạn ngừng lại trên một cái hộp gấm thật dài đặt trên giá!

Bên trong sẽ là gì chứ?

Liếm liếm khô ráp môi, Lăng Tuyết Mạn run rẩy đưa móng vuốt ra, cầm hộp gấm, mở ra, kết quả bởi vì tâm lý khẩn trương, làm thế nào cũng không ra, thàn thàn một tiếng, làm kẻ trộm quả nhiên phải có tư chất a! Nàng kém quá!

Mở không ra, Lăng Tuyết Mạn nhất quyết dùng răng cắn, lại phối hợp hai tay dùng sức mở, rốt cục, “Cộp!” một tiếng mở ra!

“Ách, tại sao là vật này? Thềm vào, người ta còn nghĩ rằng là kỳ trân dị bảo!”

Than thở một tiếng, Lăng Tuyết Mạn tùy tay cầm bức tranh trong hộp gấm, nhàm chán mở ra, trông mắt tròng lộn, trời, là một bức họa mỹ nhân!

“Oa, đẹp quá đẹp quá a!” Lăng Tuyết Mạn than thở, nhìn ngũ quan của mỹ nhân, “Nhìn một cái, lông mi người ta là hình lá liễu, mắt là mắt phượng, cái mũi... Ủa? Sao cô dung mạo gái này có chút quen thuộc vậy? Không đúng, hình như là này cái mũi, cũng không phải, là mắt đi? Từng nét thì không giống, nhưng tổ hợp cùng một chỗ, cũng cảm giác... cảm giác rất giống một người nha!”

Lăng Tuyết Mạn suy tư, bất giác buông lỏng tay, bức họa rơi xuống đất kêu cái ‘cạch’!

“Có người!”

Theo tiếng vang này, bên ngoài đồng thời vang lên tiếng la, Lăng Tuyết Mạn sợ, chưa kịp tìm một chỗ đi trốn, trước mắt chợt lóe, vài bóng đen liền phá cửa vào, hai thanh kiếm sáng lờ lờ cũng kê trên cổ họng nàng!

“A! Ta đầu hàng, không nên!” Lăng Tuyết Mạn nhắm hai mắt lại, hô to ra tiếng.

“Vương phi!”

Thủ vệ sau khi nhìn rõ dung mạo thích khách, cũng kinh hô một tiếng, vội thu kiếm quỳ xuống, “Nô tài khấu kiến Vương phi! Làm Vương phi bị sợ hãi!”

“A... A..., không nên a, ta... ta là không cẩn thận đi nhầm vào.” Lăng Tuyết Mạn quát cái miệng nhỏ nhắn, khiếp đảm mở to mắt, nhỏ giọng nói.

Một thủ vệ ngược mắt, nghi vấn: “Xin hỏi Vương phi từ đâu mà vào?”

“Chính là ta ở thư phòng phụ quân tìm sách xem, không cẩn thận mở ra một cái cơ quan, ta tò mò thôi, sau đó liền... liền vào được, kết quả không nghĩ tới thư phòng thông với Hương Đàn Cư. A... A... ta nhìn thấy là phòng ngủ phụ quân, liền muốn tưởng niệm một chút phụ quân đáng thương của ta thôi...”

Lăng Tuyết Mạn giải thích lung tung, vừa làm bộ khóc, vừa khẽ đảo mắt nghĩ thế nào chạy trốn, tự tiện xông vào Hương Đàn Cư nhiên là tội chết nha!

Ánh mắt nhóm thủ vệ giao nhau trong không trung, sau đó đều đưa mắt nhìn cuốn tranh mở ra trên mặt đất, ánh mắt trở nên căng thẳng, “Vương phi, sao ngài làm lộn xộn đồ đạc của chủ tử rồi!”

“Ta... thực xin lỗi thực xin lỗi, ta nhất thời... nhất thời ngứa tay, không phải, là ngứa tâm... A a a, dù sao ta chỉ là tò mò mở ra thôi! Thủ Vệ đại ca, ta lập tức theo đường cũ trở về, các người coi như không thấy ta được không? Ta sai lầm rồi, ta cũng không dám đến đây nữa, oa... oa..., van cầu các vị đại ca, các người xem ta là người trong suốt, hết thấy không nhìn thấy ta đi!”

Lăng Tuyết Mạn hoảng, càng giải thích càng loạn, cuối cùng ngồi trên đất, chỉ che mặt khóc rống, “Phu quân à, ta thật sự không cố ý, ngài tha thứ ta một lần được không vậy! Phu quân...”

Nhóm thủ vệ lại trợn tròn mắt, vội dập đầu nói: “Vương phi nói quá lời! Chúng nô tài cho dù có mười cái đầu cũng không dám thương tổn Vương phi, Vương phi lập tức rời nơi này là được!”

“A? Thật vậy à? Ha ha, vậy các người nói sớm đi, thật là, hại ta trong sợ run!” Trong một giây đó, lúm đồng tiền của Lăng Tuyết Mạn tươi như hoa, đứng lên, híp mắt cười tủm tỉm nói: “Các vị đại ca tên là gì? Khi ta thấp nhang cho phu quân sẽ khen các người a!”

“Cái này không cần!” Vài tên thủ vệ gian nan nuốt nước miếng, đầu lại thấp đi một phần, “Vương phi, mời!”

“A, đúng rồi, ta phải đi nhanh lên, miễn cho đêm dài lắm mộng các người đổi ý!”

Lăng Tuyết Mạn vội chạy ra phía ngoài, chui vào đường hầm, vỗ vỗ ngực, theo đường cũ trở lại thư phòng, lại âu sầu, nàng không biết nên đóng cửa lại thế nào a!

Vì thế, hô to một tiếng, “Quản gia -”

345. Chương 346

Hô lên xong, óc trì độn của Lăng Tuyết Mạn mới bừng tỉnh, cuống quýt che miệng, âm thầm kêu rên, má ơi, quản gia tối, nhất định phải chết! Sao nàng ngốc như vậy chứ, làm trộm còn muốn kêu to sao?

Kệ nó, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!

Cái ý nghĩ này ào ào ra, Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt chạy bừa ra ngoài, bởi vì khản trương, chân trái vướng vào giá sách, “Ồi” một tiếng, nhện đau chạy một hơi đến cửa, kéo cửa ra, xông ra ngoài giống như gió lốc, tốc độ nhanh giống như thi chạy năm trăm mét, nhóm thủ vệ chỉ cảm thấy nhoáng lên một cái, xem bóng dáng là vương phi của bọn họ, liền ngậy ngốc ra một lúc không có đuổi theo.

Nhưng, đột nhiên lại nhớ lại một tiếng kêu to ‘quản gia’ vừa rồi, vài thủ vệ nghi hoặc vào thư phòng, vừa thấy cửa đá mở rộng ra, đều kinh hãi hồn phách, vội phi nước đại đi tìm quản gia!

Lăng Tuyết Mạn muốn chạy ra khỏi Tứ Vương phủ lại nghĩ biện pháp, tuy thủ vệ Hương Đàn Cư buông tha nàng, nhưng quản gia mặt lạnh là lớn nhất a, ngộ nhờ... Ách, vẫn là chạy trốn chết quan trọng hơn! Nàng muốn chạy đi trước khi quản gia tóm nàng!

Khi Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển tới cổng lớn của Tứ Vương phủ, lại trợn tròn mắt! Chỉ thấy cổng lớn khép chặt, tình huống bên ngoài như thế nào nàng không biết, nhưng trong cửa có chừng trên trăm thủ vệ danh đồng phục đại nội thị vệ, người người vẻ mặt lạnh lùng, đứng chặt cổng!

“Cái gì, có ý gì đây? Hoàng thượng nói ta đừng xuất phủ, sao nhìn cảnh này giống như đang nhốt ta vậy?” Lăng Tuyết Mạn làm bầm lâu bầu, không dám tin cảnh tượng trước mắt, mấy ngày nay nàng luôn ở Cúc Thủy Viên, cũng không hiểu được đã xảy ra chuyện gì?

“Vương phi kim an!”

Toàn thể nhóm thủ vệ quỳ xuống, tiếng thỉnh an vang vọng xuyên thấu màng tai Lăng Tuyết Mạn!

“Sao... sao lời thỉnh an cũng thay đổi? Kim an không phải dùng cho Hoàng thượng cùng Hoàng Hậu nương nường sao?” Lăng Tuyết Mạn lại sợ hãi nhảy dựng lên, khoe miệng co rúm nói: “Tất cả đứng lên đi!”

“Tạ Vương phi!” Nhóm thủ vệ lại chấp tay, mới cung kính đứng lên.

“Ta muốn đi ra ngoài, xin mở cửa!” Lăng Tuyết Mạn chìa chìa cổng lớn, cười khách sáo.

Thủ vệ hàng đầu tiên mang sắc mặt căng thẳng, chấp tay nói: “Thực xin lỗi Vương phi, thứ cho nô tài bất kính, bề trên có lệnh, Vương phi không được bước ra cửa phủ một bước, bằng không chúng nô tài khó giữ được đầu!”

“Ủa? Tại sao vậy? Ta phạm sai lầm gì rồi? Sao Hoàng thượng muốn nhốt ta? Ta muốn vào cung tìm Hoàng thượng!” Lăng Tuyết Mạn vừa sợ vừa tức, vừa nói vừa đi tới gần cổng, một loạt thủ vệ không dám sử dụng kiếm ngăn cản, liền mở cánh tay ra ngăn lại, “Nô tài khẩn cầu Vương phi trở về đi!”

“Tránh ra! Cho dù phán ta tội chết cũng phải có một tội danh chứ! Dựa vào cái gì nhốt ta ở trong phủ?” Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng, dùng sức đẩy mấy cánh tay để ngang trước mặt nàng, thấy bọn họ thờ ơ, dứt khoát cắn một ngụm trên mu bàn tay không biết là của ai, chủ nhân bàn tay kia đột nhiên trợn mắt to, hét lớn một tiếng lại vẫn không tránh, những người khác càng không động!

“Vương phi!”

“Mẫu thân!”

Vài tiếng la vội vàng truyền đến, Lăng Tuyết Mạn bị dọa, không dám quay đầu, liền xoay người chui qua phía dưới mấy cánh tay thủ vệ!

Mà cùng lúc đó, trùng hợp có một giọng nói khác vang lên ngoài cổng!

“Tứ Vương phi, nàng có trong phủ không?”

346. Chương 347

Thanh âm kia không rất lớn, nhưng cũng truyền vào lỗ tai mọi người đứng phía trong cổng!

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, nhìn cổng, lông mi không ngừng chớp, “Là ai vậy? Ai tìm ta a?”

“Vương phi!”

“Mẫu thân!”

Lúc này, quần gia cùng Mạc Ly Hiên, Xuân Đường Thu Nguyệt đã chạy vội tới trước mặt.

“Mẫu thân, sao ngài tới nơi này?” Mạc Ly Hiên hỏi.

“Hiên nhi, ta...” Lăng Tuyết Mạn mới há miệng thở dốc, tính nói chuyện, giọng nói ngoài cửa lại vang lên lần nữa, “Tứ Vương phi, ta có việc cầu kiến nàng, xin nàng gặp ta!”

Nghe vậy, quần gia căng thẳng, Mạc Ly Hiên càng nhíu mày.

“Là Nhị Vương phi!” Lăng Tuyết Mạn gọi to, “Nhị...”

“Nhị Vương phi, Hoàng thượng có chỉ, bắt luận kẻ nào không có khẩu dụ của Hoàng thượng, không được tiến vào Tứ Vương phủ một bước, xin Nhị Vương phi tuân chỉ lập tức lui về!”

Thanh âm thủ vệ ngoài cửa vang lên lạnh như băng, Lăng Tuyết Mạn lại ngẩn ra, “Hiên nhi, đây là có chuyện gì? Phụ hoàng sao lại nhốt ta? Nhị Vương phi tới tìm ta làm chi?”

“Mẫu thân, ngài không cần lo mấy thứ này, dù sao Hoàng gia gia chắc chắn không có ác ý, chỉ là thánh tâm khó dò, vẫn là Hiên nhi cùng mẫu thân về Cúc Thủy Viên đi!” Mạc Ly Hiên xem cổng lớn một cái, vội vàng nói.

“Hiên nhi, ta...”

Lăng Tuyết Mạn lại há miệng, ngoài cửa lớn tựa hồ lại xôn xao!

“Tứ Vương phi, ta van cầu nàng, cầu nàng gặp ta một mặt, ta thật sự có việc cầu nàng mà!”

Nhị Vương phi ra sức chen về phía trước, nhóm thủ vệ lộ kiếm ra, chặn nàng ở trên bậc thang, lạnh lùng nói: “Nhị Vương phi, nếu như ngài cố ý xông tới, chính là tội kháng chỉ, đừng trách chúng nô tài không khách sáo!”

“Tứ Vương phi! Ta van cầu nàng, cầu nàng buông tha phu quân ta, chàng không thể bởi nàng mà bỏ mạng a! Tứ Vương phi, cầu nàng gặp Hoàng thượng và thái tử điện hạ làm sáng tỏ sự thật được không? Ta biết giữa các người cũng không có quá phận, bởi vì phu quân ta là chính nhân quân tử! Chàng chỉ là... chính là đối đãi với nàng ra sao, nàng cũng rõ ràng, xin nàng đừng để cho chàng ấy chịu tiếng xấu! Tứ Vương phi, ta quỳ xuống van nàng!”

Ngoài cửa, Nhị Vương phi khóc hô khan cả giọng, thủ vệ đẩy nàng đi xuống, nàng không đứng vững ngã xuống đất, lại đứng lên tiếp tục chạy đến gần cửa, nhóm thủ vệ chỉ có thể ngăn, cuối cùng nàng giãy giụa, ‘bóp’ một tiếng quỳ ở trên mặt đất, chúng thủ vệ đều kinh hãi ngậy ra tại chỗ!

Mà trong cổng, mọi người đều khiếp sợ!

Quản gia cùng Xuân Đường, Thu Nguyệt, Mạc Ly Hiên, sắc mặt bốn người gần như trắng bệch, kinh hãi nhìn Lăng Tuyết Mạn, đã quên nên làm gì!

Lăng Tuyết Mạn như đá hóa, hơi giật mình nhìn cổng lớn, trong mắt có kinh ngạc, có ngơ ngác, có rất nhiều cảm xúc biến hóa.

Quản gia ngốc ra vài giây, liền phản ứng đầu tiên, lập tức nói: “Vương phi, xin trở về Cúc Thủy Viên!”

Xuân Đường Thu đi hoàn hồn theo, vội một trái một phải đỡ lấy Lăng Tuyết Mạn, vội vàng nói: “Vương phi, không cần để ý Nhị Vương phi, nô tì đỡ ngài trở về nghỉ ngơi!”

Hai nha hoàn nói xong, liền đỡ Lăng Tuyết Mạn xoay người đi, Lăng Tuyết Mạn tức giận giằng co, vừa ra giây khỏi Xuân Đường Thu Nguyệt, vừa trách mắng: “Không được kéo ta! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cho Nhị Vương phi vào, hoặc là thả ta đi ra ngoài!”

“Mẫu thân, không thể phản kháng thánh chỉ của Hoàng gia gia a! Hiên nhi trước đưa ngài về Cúc Thủy Viên, có lẽ... có lẽ mấy ngày nữa Hoàng gia gia sẽ thả mẫu thân ra phủ!” Mạc Ly Hiên vội giữ Tay Lăng Tuyết Mạn, vội vàng khuyên nhủ.

“Ly Hiên, con không có việc gạt ta chứ? Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhị Vương phi mới vừa nói thái tử điện hạ cái gì? Ai là thái tử? Hoàng thượng lập ai làm thái tử? Còn nữa, Nhị Vương phi bảo ta làm sáng tỏ chuyện gì? Nhị Vương gia xảy ra chuyện gì?” Lăng Tuyết Mạn liên tục hỏi Mạc Ly Hiên, giọng điệu gấp gáp, ánh mắt khó coi dọa người.

Quản gia toát mồ hôi lạnh trên trán, Xuân Đường Thu Nguyệt sợ đến tay đều run lên, đều khẩn trương nhìn Mạc Ly Hiên chờ mong, Mạc Ly Hiên thông minh đến cực điểm, giờ phút này tuy hoảng loạn nhưng cũng trấn định, nói: “Mẫu thân, chúng ta về Cúc Thủy Viên trước, trở về rồi hãy nói, ở đây nhiều người, ngộ nhỡ truyền đến trong tai Hoàng gia gia, mẫu thân lại phải chịu tội!”

Lăng Tuyết Mạn mặc dù vừa nóng vừa giận, nhưng tình huống trước mắt này, nàng thật sự không thể ra Tứ Vương phủ, không cam lòng quay đầu nhìn cổng lớn, thanh âm Nhị Vương phi đã càng lúc càng nhỏ, nàng không biết tình huống bên ngoài là như thế nào, mà Xuân Đường Thu Nguyệt lại kéo mạnh cánh tay của nàng, kéo nàng đi Cúc Thủy Viên, tất cả những điều này, kết quả là thế nào?

Nếu là nhốt nàng, hạ nhân trong phủ lại đối đãi nàng trước sau như một, quản gia cùng Ly Hiên càng là khoan dung, vô luận nàng muốn chơi cái gì, ép buộc như thế nào, đều cười tủm tỉm đáp ứng nàng, có vẻ

như Ly Hiên mỗi ngày đều ở bên cạnh nàng, nó không phải vào cung thỉnh an mỗi ngày sao?

Lòng tràn đầy nghi vấn, thẳng đến lúc trở về phòng ngủ ở Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn vẫn ở tinh thần trong hoảng hốt, nghĩ mãi không xong.

Xuân Đường rót trà, hai tay dâng, dè dặt cẩn trọng nói: “Vương phi, ngài không cần suy nghĩ nhiều quá, Nhị Vương phi đều là nói bừa, ở đâu ra thái tử điện hạ a, ngài không cần để ý nàng ta.”

“Không đúng, Hiên nhi, con chính miệng nói ầu thân biết, phụ Vương con có phải đã xảy ra chuyện không?” Lăng Tuyết Mạn rùng mình, nhìn về phía Mạc Ly Hiên.

Mạc Ly Hiên cười, lắc đầu, “Mẫu thân, Hoàng gia gia lệnh cho Hiên nhi ở trong phủ cùng mẫu thân, mẫu thân không ra phủ, Hiên nhi cũng ra không được, toàn bộ mọi người trong Tứ Vương phủ không ai có thể đi ra ngoài, bên ngoài xảy ra chuyện gì, Hiên nhi cũng không rõ ràng! Nhưng Hiên nhi biết, Hoàng gia gia giam lỏng mẫu thân, chắc là có an bài, có lẽ rất nhanh sẽ phái người tới, mẫu thân an tâm chờ một chút đi!”

“Không phải đâu Hiên nhi, Nhị Vương phi nói rất kỳ quái, thật giống như ta với phụ Vương con có chuyện gì ấy, nàng nói ta hại phụ Vương con, ta nghĩ không rõ được, trong lòng khó an!” Lăng Tuyết Mạn vô cùng lo lắng nói.

“Mẫu thân, ngài làm sao có thể hại phụ Vương chứ? Phụ Vương khẳng định không có việc gì, mẫu thân không nên lo lắng!” Mạc Ly Hiên nhún mày, nhẹ nhàng cầm tay Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn lâm vào suy tư, nhớ được nàng không có làm chuyện gì chọc Hoàng thượng mất hứng a, lần cuối cùng nhìn thấy Hoàng thượng chính là ngày đón quân nam chinh trở về, ở bên trong xe ngựa của Hoàng thượng, Hoàng thượng đã nói gì rồi? Hình như nói... nói muốn gả nàng cho tướng quân mặt lạnh, nàng từ chối, sau đó không lâu, Hoàng thượng bảo nàng xuống xe, sau đó sai người vây Tứ Vương phủ lại, không cho nàng đi ra ngoài, lúc ấy nàng không có nghĩ gì, tới sau cũng chưa từng muốn đi ra ngoài, chẳng lẽ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc trở nên trắng bệch, chẳng lẽ Hoàng thượng tức giận vì nàng từ chối gả cho Mạc tướng quân sao? Chẳng lẽ nhất nàng là muốn... là vụng trộm chờ ngày kết hôn, sau đó nhân lúc nàng không biết mà vụng trộm gả nàng cho nam nhân kia sao?

347. Chương 348

Đúng vậy, nhất định là Mạc tướng quân kia đánh thắng trận, Hoàng thượng muốn ban thưởng cho tướng giỏi có công, liền đem nàng một cước đá ra cho hắn!

Nhị Vương gia! Đúng, Nhị Vương gia nhất định là đã biết, đi ngả bài với Hoàng thượng muốn nàng, Hoàng thượng nhất định là tức giận hỏi tội Nhị Vương gia, Nhị Vương phi mới đến cầu nàng buông tha Nhị Vương gia!

Về phần thái tử điện hạ... Chẳng lẽ... Má ơi! Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm được phái đi thu thập chiến trận, thì ra Hoàng thượng đã sớm lên kế hoạch lập hắn làm thái tử a! Nhị Vương phi nhất định là thấy nàng cùng Mạc Kỳ Lâm giao hảo tốt, liền nhờ nàng cầu xin thái tử!

Xong rồi! Xong rồi!

Lăng Tuyết Mạn nhất thời cảm giác trời sắp sập!

Tình nhân!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn biến hóa ra rất nhiều cảm xúc, làm đám người Mạc Ly Hiên mờ mịt không thôi, nhưng, còn chưa chờ bọn họ mở miệng hỏi, Lăng Tuyết Mạn đã đứng lên, chạy ra ngoài!

“Mẫu thân muốn đi đâu?”

“Vương phi!”

Mấy người kinh hô một tiếng vội đứng dậy đuổi theo, Lăng Tuyết Mạn không quan tâm bay thẳng đến Ngự Thủy Các, chỗ ở tạm của Thiên Cơ lão nhân và Hoa Mai bà bà.

“Lão gia gia!”

“Bà bà!”

Vừa chạy vừa kêu, chạy mệt, Lăng Tuyết Mạn ngừng lại một chút, lại nghe phía sau có tiếng bước chân đuổi theo, Lăng Tuyết Mạn quay đầu lại, thấy bốn người Mạc Ly Hiên đuổi tới, đành vô lực nói: “Đuổi theo ta làm cái gì? Ta đi tìm bà bà không được sao?”

“Mẫu thân, ngài không sao chứ? Có phải nơi nào không thoải mái không?” Mạc Ly Hiên nhìn đến sắc mặt Lăng Tuyết Mạn hơi tái, vội khẩn trương đỡ nàng.

“Các người đều trở về đi, ta không sao, ta đến Ngự Thủy Các một chuyến.” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, ánh mắt nhìn quần gia, nói trắng ra: “Quần gia, ta đã đi thư phòng của phu quân, không cẩn thận mở ra một cơ quan, ta không biết đóng cửa, người đi xem một chút đi.”

“Vương phi, nô tài đã biết, Vương phi không cần khẩn trương, mở ra thì mở ra đi, kính xin Vương phi yên tâm ở trong phủ chờ tin tức từ Hoàng thượng, trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.” Quần gia cúi đầu nói.

Lăng Tuyết Mạn vô lực gật đầu, “Ta đã biết, đều lui ra đi.”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

“Nô tì cáo lui!”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên cảm thấy khổ sở, ngậm miệng, nhìn Lăng Tuyết Mạn, cuối cùng nhịn không được ám chỉ: “Mẫu thân, Hoàng gia nhất định sẽ an bài ầu thân một kết quả tốt, mẫu thân nhất định sẽ hạnh phúc, ngài tin Hiên nhi, chúng ta không cần lo lắng gì, chỉ an tâm chờ đợi được không?”

“Kết quả tốt?” Lăng Tuyết Mạn thì thào lặp lại, toét miệng có chút tự giễu, “Cái gì là kết quả tốt? Hoàng thượng cho rằng tìm một nam nhân tốt chính là kết quả tốt cho ta sao?”

“Mẫu thân!” trong lòng Mạc Ly Hiên nếu như bị kim đâm, hấn sắp thốt ra, “Mẫu thân, nếu không...”

“Đừng nói nữa, Hiên nhi, con cũng trở về đi thôi, để ta đi một chút.” Lăng Tuyết Mạn gượng cười, nói xong, xoay người tiếp tục đi hướng Ngự Thủy Các.

“Nha đầu Mạn Mạn!” Hoa Mai bà bà nhìn đến Lăng Tuyết Mạn đang cúi gằm đầu đi tới, kinh ngạc nói: “Như thế nào? Một chút tinh thần cũng không có?”

“Bà bà!” Lăng Tuyết Mạn hô lên một tiếng, nhất thời ủy khuất khóc lên, thở dài, sà vào trong lòng Hoa Mai bà bà, khóc thút thít, nói nhỏ: “Bà bà, bà bảo Tình nhân tới gặp con... con muốn kêu chàng dẫn con đi, bà đi tìm chàng được không?”

“Nha đầu, xảy ra chuyện gì?” Thiên Cơ lão nhân từ trong nhà đi ra, giật giật khóe miệng.

“Lão gia gia!” Lăng Tuyết Mạn khóc sụt sùi, lại túm chặt tay áo Thiên Cơ lão nhân, cầu khẩn: “Lão gia gia, ông tìm Tình nhân đến, chúng ta lập tức đi được không? Hoàng thượng muốn gả con cho người khác!”

“Hả? Làm sao có thể?” Hai vị lão nhân đồng thanh nói.

“Thật sự đó, Hoàng thượng nhốt con lại, không cho con ra Tứ Vương phủ, có rất nhiều người trông coi, ông ấy nhất định là muốn gả con cho Mạc tướng quân củng cố chính quyền!” Lăng Tuyết Mạn đang đưa cánh tay hai người, nước mắt rơi lộp bộp, “Các ngài giúp con đi tìm chàng đến được không, con muốn gặp chàng ấy!”

“Khụ khụ, nha đầu Mạn Mạn, hiện tại làm sao có thể a? Ban ngày ban mặt, sao nó dám tới tìm con?” Thiên Cơ lão nhân nháy nháy với Hoa Mai bà bà, tung ánh mắt ám chỉ, Hoa Mai bà bà vội vàng nói theo: “Mạn Mạn, con đừng vội, Hoàng thượng không nhất định là có ý này, con yên tâm, Tình nhân nhà con khẳng định có biện pháp giải quyết, con trước bình tĩnh một chút, bình tĩnh!”

“Con làm sao bình tĩnh được chứ? Con sắp điên rồi!” Lăng Tuyết Mạn dậm chân, ở trong mắt nàng, hiện tại chính là ngày tận thế! Nhị Vương gia đáng thương còn bởi vì nàng mà bị liên lụy, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a!

“Mạn Mạn, con đừng vội, con đi về trước ngủ một giấc, chờ con tỉnh dậy đến buổi tối không chừng Tình nhân nhà con sẽ tới đó!” Hoa Mai bà bà cũng gấp, vừa trấn an vừa đẩy Thiên Cơ lão nhân một cái, sáng giọng: “Lão nhân, ông nhanh tìm đồ đệ ông đi!”

“A, ta đi tìm, nha đầu Mạn Mạn con trở về chờ, ta đi tìm người a!” Thiên Cơ lão nhân phụ họa theo, rồi nhảy lên biến mất.

Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu nhìn Thiên Cơ lão nhân, rốt cục an tĩnh lại, “Được, con trở về chờ.”

Kết quả, Lăng Tuyết Mạn đợi đến nửa đêm, trong phòng trống chỉ có một mình nàng, nửa cái bóng dáng của Tình nhân cũng không có!

Dại ra, trong phòng không có chút đèn, Lăng Tuyết Mạn như là con rối gỗ, ánh mắt trống rỗng vô thần, nước mắt liên tục rơi, Xuân Đường Thu Nguyệt bị nàng cản ở ngoài cửa không đi vào được, chỉ có thể vểnh tai nghe động tĩnh bên trong, nhưng Lăng Tuyết Mạn lại sợ Tình nhân đến đây bị bọn họ nhìn đến, liền cường ngạnh đuổi người, sau đó chỉ ngồi chờ một mình ở trên giường.

Trời sáng!

Mặt trời chậm rãi dâng lên từ đường chân trời, Lăng Tuyết Mạn ngồi một đêm, rốt cục chịu không được ngã đầu ngủ mất!

Mà Mạc Kỳ Hàn ở Đông cung, cũng một đêm không ngủ.

“Chủ tử, sương lạnh, ngài phủ thêm cái áo này đi!” Vô Cực ôm áo choàng trong ngực, đứng ở phía sau Mạc Kỳ Hàn, ân cần nói.

“Kẻ địch ở sau cổng Hương Đàn Cư vẫn còn theo dõi sao?” Mạc Kỳ Hàn chưa quay đầu, cũng không khoác thêm áo choàng, chỉ mở miệng hỏi vội vàng.

“Hồi chủ tử, vẫn theo dõi, nô tài phái người đi dẫn dụ rồi đi, nhưng chỉ có thể dẫn dụ một phần, vẫn còn có người đang ngó chừng.” Vô Cực cau mày nói.

“Thật là âm hồn đáng chết không tiêu tan!” Mạc Kỳ Hàn nắm chặt tay, khuôn mặt tuấn tú như phủ đầy sương mù, “Bản cung không nghĩ giết quá nhiều người vô tội, hấn lại muốn ép bản cung!”

“Chủ tử, vậy phải làm thế nào?” Vô Cực sầm muện nói, trên mặt tuôn sát khí, “Chủ tử, không cần nường tay, đối với phó loại người như vậy, không cần nhân hậu!”

348. Chương 349

“Không được, nếu như bản cung không nghĩ biện pháp trở về một chuyến, Vương phi sẽ nháo ra chuyện. Tối hôm qua nàng khẳng định đang đợi bản cung, đợi không được, chắc chắn sẽ thương tâm!” Mạc Kỳ Hàn xoay người, trong mắt có chút đỏ, mày nhíu chặt, suy tư một chút, phân phó: “Vô Cực, người truyền tin cho Từ ma ma ở Phương Ánh Trai, gọi người đến vào lúc giữa trưa, tìm vài nhạc sĩ con hát làm âm i ở trong sân, hơn nữa tung tin đồn, nói buổi tối sẽ có quý nhân đến, truyền tin tức đến lũ thám tử, mới có thể dụ bọn chúng đi, nếu số thám tử còn dư lại không nhiều, liền trực tiếp giải quyết hết.”

Mạc Kỳ Hàn nói xong, xoay thân, lạnh lùng nói: “Vô Ngân, cải trang thành bộ dáng bản cung, giờ Hợi đêm nay ra cung, người ở lại Phương Ánh Trai lừa người của hấn, bản cung sẽ rời đi vào giờ dần canh ba sáng mai, người tính toán thời gian, chúng ta gặp ở phố nam.”

“Vâng, chủ tử!” Vô Ngân chấp tay, nghiêm túc gật đầu.

Mạc Kỳ Hàn khép hờ mắt đau nhức, thở dài nói: “Còn nữa, lại truyền tin tức cho sư phụ, nhờ ngài khuyên Vương phi, nói bản cung đêm nay nhất định đến.”

“Vâng, nô tài hiểu rõ!”

Lăng Tuyết Mạn ngủ mê một ngày, không ăn không uống, Xuân Đường Thu Nguyệt lo lắng không thôi, Mạc Ly Hiên yên lặng coi chừng trước giường, thẳng đến buổi chiều mặt trời lặn, Lăng Tuyết Mạn mới tỉnh lại, cũng là nhìn ngó mấy người, ngậm miệng không nói.

“Mẫu thân, ngài ăn chút cháo được không? Hiên nhi đút cho ngài!” Mạc Ly Hiên múc một muỗng, đưa tới bên miệng Lăng Tuyết Mạn, nó lên mười một tuổi, vóc dáng lại ột chút, trên khuôn mặt cũng bớt nét trẻ con, giờ phút này, mắt đỏ hồng mang vẻ cầu xin nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy càng thêm khổ sở, mũi đau xót, nước mắt rơi xuống, nhẹ nhàng há mồm, ăn muỗng cháo. (Chị ơi chị bị liệt sao? Sao đây bé nó dữ vậy?)

Xuân Đường Thu Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, vui sướng lộ ra tươi cười.

Mạc Ly Hiên tất nhiên cũng vui mừng, vội đút từng muỗng từng muỗng cho Lăng Tuyết Mạn, rốt cục, hết một chén cháo hạt sen, “Mẫu thân tuyệt quá, ha ha, mẫu thân ăn nữa đi, hôm nay phòng ăn nấu vài món rất mát, ngài nếm thử được không?”

“Hiên nhi, ta không muốn ăn.” Lăng Tuyết Mạn nhú mày, nằm ở trên giường, động cũng không muốn động.

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên hơi mím môi, nhận khăn gấm từ trong tay Thu Nguyệt nhẹ lau vết nước đọng bên khóe miệng Lăng Tuyết Mạn, ôn nhu khuyên nhủ: “Mẫu thân ăn một chút a, nếu không Hiên nhi rất lo lắng, mẫu thân không cần con sao?”

“Hiên nhi, ta... Ta không phải không cần con, chính là...” Lăng Tuyết Mạn không còn gì để nói, nếu như nàng cùng Tình nhân đi, Ly Hiên làm sao bây giờ? Nàng đã đáp ứng, vĩnh viễn ở cùng nó...

“Nha đầu Mạn Mạn!”

Một tiếng gọi khẽ, Hoa Mai bà bà đi đến, cười híp mắt nói: “Tiểu Vương gia, đi ra ngoài đi, ta tới khuyên nha đầu Mạn Mạn ăn cơm.”

“Bà bà?” Mạc Ly Hiên ngây cả người, lập tức hiểu được, vội vàng gạt đầu, “Vâng, làm phiền bà bà!”

Cửa phòng đóng lại, Hoa Mai bà bà ngồi xuống trước giường, cười nói: “Nha đầu, nhanh đứng lên ăn đi, ăn no mới có sức gặp nam nhân của con a!”

“Bà bà, không cần gấp, con không muốn gấp.” Lăng Tuyết Mạn nghen ngào trả lời một câu, nghiêng mặt đi.

“Ha ha, tối hôm qua nó không có tới, là vì thật sự tới không được, con suy nghĩ một chút xem, hiện tại Hoàng thượng phái đại nội thị vệ theo dõi chặt như vậy, sao nó có thể đi đến chứ?” Hoa Mai bà bà khẽ cười nói.

Lăng Tuyết Mạn mím mím môi, “Không phải hấn được xưng là thần thông quảng đại sao? Không phải nói trong thiên hạ không có nơi hấn không dám đi sao?”

“Ách, lời này cũng đúng, nhưng nó cũng không phải thần tiên mà, trước khi chưa đàm phán xong với Hoàng thượng, nó cũng không thể cho Hoàng thượng biết nó lén lút với con, làm cho Hoàng thượng thật mất mặt sao?” Hoa Mai bà bà vừa suy tư vừa nói.

“Hắn thật sự đàm phán cùng Hoàng thượng sao? Kết quả như thế nào?” Lăng Tuyết Mạn lập tức sốt ruột, ngồi dậy giữ chặt tay Hoa Mai bà bà, “Bà bà, Hoàng thượng có khả năng giận dữ giết hấn không?”

“Sẽ không, Hoàng thượng cùng Tình nhân nhà con có quan hệ không tệ, sẽ không giết hấn, Mạn Mạn con cứ yên tâm đi, Tình nhân nhà con nói đêm nay nhất định nghĩ biện pháp đến, nó muốn nhìn thấy bộ dáng con khỏe mạnh cường tráng, vui vẻ, nếu không nó sẽ tức giận.” Hoa Mai bà bà lắc đầu, lại cau mày nói.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn nhất thời kinh hãi, “Thật sự sao? Tình nhân nói đêm nay nhất định đến sao?”

“Thật sự, con nhanh xuống ăn cơm, thân thể ốm yếu của con cần phải vỗ béo, nếu không làm sao sinh con cho Tình nhân của con đâu?” Hoa Mai bà bà cười nhạo báng, nhìn thân mình Lăng Tuyết Mạn từ trên xuống dưới.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, “Bà bà, bà nói cái gì a? Ai muốn sinh con cho tên khốn kiếp đó?”

“Ách, khốn kiếp? Khụ khụ...” Hoa Mai bà bà bị sặc, bật cười ra tiếng, “Được rồi, được rồi, không sinh cho tiểu tử khốn kiếp kia, bảo tiểu tử khốn kiếp kia tìm nữ nhân khác sinh đi!”

“Sao? Hấn dám!” Lăng Tuyết Mạn trừng mắt, hùng hổ.

Hoa Mai bà bà xấu hổ, nuốt nước miếng, “Được, Mạn Mạn con lợi hại, cũng chỉ có con có bản lĩnh trị được tiểu tử kia.”

“Con làm sao mà lợi hại a, hấn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, không cho con làm cái này, không cho con làm cái kia, haiz -” Lăng Tuyết Mạn bị thương thở dài một hơi, nhắc chân lên xuống giường, hướng ra ngoài kêu lên: “Xuân Đường Thu Nguyệt, dọn cơm đi!”

Một vầng trăng sáng treo trên bầu trời đêm, Lăng Tuyết Mạn nhìn sắc trời, âm thầm kích động, ngâm mình trong bồn tắm đầy hoa, đổi lại áo ngủ, sau đó ngồi ở trên giường tiếp tục chờ.

Rốt cục, nấn tắt!

“Tình nhân!”

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy vui mừng, chân vừa xuống giường, liền ngã vào một cái ôm ấm áp quen thuộc, trên đỉnh đầu vang lên giọng của Mạc Kỳ Hàn trên tức, “Thế nào, bây giờ đối với bản công tử quả nhiên là một ngày không thấy, như cách ba thu sao?”

“Nôn mửa!” Lăng Tuyết Mạn hờn dỗi một tiếng, dẫu môi nói, “Tốt lắm chàng cứ cười nhạo ta đi, ta chính là không có tiền đồ, chờ ngày nào đó ta có tiền đồ, ta sợ chàng sẽ gấp phát khóc!”

“Ha ha, vậy thì không cần có tiền đồ, cứ như vậy, ta thích.” Mạc Kỳ Hàn cười sủng nịch, hôn nhẹ một cái trên trán Lăng Tuyết Mạn, “Thơm quá, tắm với hoa?”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn nói xong, thoát ra khỏi cái ôm của Mạc Kỳ Hàn, bò lên đứng trên mép giường, hai tay kéo thân Mạc Kỳ Hàn qua, ghé vào trên lưng hấn làm nũng: “Tình nhân, chàng công ta nhìn sao trời được không?”

“Xem sao?” Mạc Kỳ Hàn nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng cười, “Được, chúng ta đi lên lầu cao nhất Tứ Vương phủ xem sao đi! Đến, mặc quần áo cho kín, còn phải mặc áo choàng, không thể cảm lạnh.”

“Thật sao?” Một đôi đồng tử trong veo như nước mùa thu của Lăng Tuyết Mạn sáng trong lòng lấy, vui sướng không thôi, kéo mặt Mạc Kỳ Hàn qua hung hăng hôn vài ngụm, “Tình nhân, yêu chàng chết mất!”

349. Chương 350

Mạc Kỳ Hàn cười không dứt, nháy mắt giễu giễu nói: “Dẫn nàng ngắm sao liên yêu ta, nếu không dẫn thì sao đây? Có phải đổi thành hận chết ta không?”

“Hi hi, có thể a, dù sao chàng đối xử với ta không tốt, ta liền hận chàng!” Lăng Tuyết Mạn cười ngọt ngào, mở cánh tay ra, kiêu my nói: “Lão công, hầu hạ ta mặc áo choàng.”

“Được, hầu hạ! Ai bảo bản công tử xem nàng như bảo bối làm chi!” Mạc Kỳ Hàn ngất mũi Lăng Tuyết Mạn cưng chiều vô cùng, lấy quần áo của nàng, tỉ mỉ giúp nàng mặc xong, lại không ngại đường xa đến trong tủ quần áo lấy áo choàng khoác cho nàng, lưng quay về phía nàng, cười nói: “Đến đây đi, công nàng đi ra ngoài.”

“Hi hi, được.” Lăng Tuyết Mạn nằm sấp trên lưng Mạc Kỳ Hàn, cánh tay ngọc ôm chặt cổ hắn, nhưng lập tức nghĩ đến một chuyện, “Không được a... Tình nhân, chàng công ta sau lưng có thể đi ra không?”

“Sao không thể? Quên năm ngoái ta dẫn nàng đi Lạc Hà Sơn sao? Yên tâm đi hiện tại, trong tiền viện không có ai.” Mạc Kỳ Hàn bật cười, công Lăng Tuyết Mạn đi tới cửa.

Lần này hắn không mang nàng đi vào đường hầm, mà mở cửa, quang minh chính đại đi tới viện, Lăng Tuyết Mạn căng thẳng, ngó khắp mọi nơi, ồ? Thật đúng là không có ai!

Khóe miệng giật giật, mới mở miệng, “Tình nhân.....” Lại bị Mạc Kỳ Hàn che miệng, đặt nàng xuống, bàn tay nắm ở bên eo của nàng, chân nhảy lên, hai người liền bay lên nóc nhà, nhưng Mạc Kỳ Hàn cũng không dừng lại, mà mang theo nàng bay như chim về phía đỉnh lầu các phía đông Cúc Thủy Viên!

“Mạn Mạn, cẩn thận.”

“Ừ.”

Hai người ngồi xuống rúc vào nhau, Mạc Kỳ Hàn sử dụng áo choàng của hắn bao lấy thân thể Lăng Tuyết Mạn, cười nói thật nhỏ: “Mạn Mạn, bộ dáng như vậy được không?”

“Ừ, được, nếu chàng có thể cùng ta như vậy mãi thì tốt lắm.” Lăng Tuyết Mạn chu cái miệng nhỏ nhắn, ai oán nhìn Mạc Kỳ Hàn, ánh trăng chiếu vào trên mặt hắn, khiến nàng có thể thấy một chút hình dáng hắn, không khỏi giơ tay lên vuốt mặt của hắn, buồn bã nói: “Lúc nào ta mới có thể hoàn toàn thấy rõ bộ dáng của chàng đây?”

“Nhanh, rất nhanh sẽ thấy.....” Mạc Kỳ Hàn không thể làm gì, âm thầm thở dài, ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, lòng đau không dứt, “Mạn Mạn, thật xin lỗi, ta biết rõ tối hôm qua nàng đợi ta cả đêm, nhưng ta lại không tới được, một người không ngủ được, một mực nhớ nàng, thật là nhớ, thật là nhớ.....”

“Tình nhân, ta không muốn làm khó, ta hiểu rõ là chàng có nỗi khổ tâm, nhưng trong lòng ta vội muốn chết, hoàng thượng hiện tại đang nhốt ta, không biết có phải là muốn đem ta gả cho tướng quân mặt lạnh hay không, nếu là thật, nên làm cái gì bây giờ? Tình nhân, chúng ta bỏ trốn đi!” Lăng Tuyết Mạn vừa nhắc tới, liền khó nhịn nổi rồi.

Mạc Kỳ Hàn nhíu lông mày, “Mạn Mạn, sao nàng nghĩ tới đây rồi? Chúng ta không cần bỏ trốn, hoàng thượng sẽ không gả nàng cho người khác, hiện tại không để cho nàng ra khỏi Vương phủ, là bởi vì ta cùng hoàng thượng đang đàm phán a, chỉ cần qua một thời gian, ngài sẽ gả nàng cho ta.”

“Thật sao?” Lăng Tuyết Mạn cười tươi.

“Thật.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái.

“Ừ, vậy ta an tâm chờ.” Lăng Tuyết Mạn vui mừng nhìn Mạc Kỳ Hàn, đột nhiên nhớ một chuyện khác, hỏi vội: “Tình nhân, chàng cùng Tứ Vương Gia là bạn tốt, vậy chàng biết chuyện hắn có một bức họa mỹ nhân không?”

“Bức họa mỹ nhân?” Mạc Kỳ Hàn cau chặt lông mày, “Chính là bức họa mỹ nhân nàng nhìn lên ở phòng ngủ Tứ Vương Gia trong Hương Đàn Cư sao?”

“Đúng vậy, chàng biết mỹ nhân kia là ai à? Không phải là Liễu Ngô Đồng, như vậy hắn yêu là cô gái nào? Sao ta nhìn như là.....”

Lăng Tuyết Mạn ngừng lại, suy tư, ánh mắt Mạc Kỳ Hàn chợt căng thẳng, “Mạn Mạn, nàng biết cô gái kia sao?”

“Ta không biết, ta chỉ cảm giác có chút giống một người, ngũ quan làm cho người ta cảm giác.....”

“Giống ai?”

Mạc Kỳ Hàn vội vàng cắt lời, nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, nàng cảm giác dáng dấp nàng kia giống ai?”

“Ách..... Giống như Tam Vương gia mà chàng không thích đó!” Lăng Tuyết Mạn le lưỡi, “Đây là ta nói càn thôi, chàng đừng nói ra ngoài, đây là trong lúc vô tình ta phát hiện thư phòng Tứ Vương Gia có đường hầm, không thể nghĩ đến là thông với Hương Đàn Cư, càng không nghĩ tới sẽ thấy bức họa mỹ nhân kia.”

“Tam Vương gia!” Mạc Kỳ Hàn kinh ngạc trợn mắt, đại não động thật nhanh, tại sao hắn chưa nhìn ra? Chẳng lẽ nguyên nhân là bởi vì hắn quá quen thuộc Mạc Kỳ Minh? Hoặc là chưa từng nghĩ đến chuyện này? cô gái có dung mạo tương tự Mạc Kỳ Minh, sẽ có quan hệ như thế nào với Mạc Kỳ Minh?

“Phải..... Đúng vậy.” Lăng Tuyết Mạn kinh hãi vì phản ứng của Mạc Kỳ Hàn có chút kích động, không khỏi nhỏ giọng, “Tình nhân, ta... ta không có gặp Tam Vương gia từ lâu rồi, chàng đừng tức giận.....”

Mạc Kỳ Hàn vội cười, “Mạn Mạn, ta không có giận, ta... ta chỉ hơi kinh ngạc mà thôi.”

“À.” Lăng Tuyết Mạn yên tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn cười rực rỡ, rồi lại hơi nhú lông mày, nghi ngờ: “Tình nhân, chàng nói phu quân ta tại sao cất giấu bức họa của cô gái khác vậy? Không phải hắn thích Ngô Đồng sao? Tại sao bức họa kia không phải của Ngô Đồng?”

“Cái này... có thể là bức họa kia hữu dụng đối với Tứ Vương Gia thôi.” Mạc Kỳ Hàn suy nghĩ một chút mới nói, lại không nhịn được tự nói tốt ỉnh, “Mạn Mạn, Tứ Vương Gia khẳng định là không còn thích Ngô Đồng, nàng đừng nói càn nữa.”

“Ách, làm sao chàng biết? Hắn chết hai năm rồi, trước khi chết là hắn thích.” Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi tay ôm bả vai Mạc Kỳ Hàn, gương mặt cọ xát vào cổ hắn, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất.

Mạc Kỳ Hàn mỉm môi, suy nghĩ hồi lâu, mới tìm được lý do, “Mạn Mạn, không phải Ngô Đồng kia cự tuyệt không gả cho Tứ Vương Gia sao? Cho nên Tứ Vương Gia cũng không thích nàng ta, một chút cũng không thích.”

“Mặc kệ, hắn có thích hay không đều là chuyện của hắn, ta không thèm quan tâm! Ha ha, ta chỉ quan tâm chàng, không cho phép chàng trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu một khi bị ta phát hiện, chàng sẽ cút ngay!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, lại cười, ngón tay nhỏ nhắn vuốt ve môi Mạc Kỳ Hàn, “Tình nhân, thành thực thú nhận, chàng có ăn vụng sau lưng ta hay không?”

“Nha đầu ngốc, làm gì có chuyện đó? Tình nhân của nàng chỉ có một cục cưng bảo bối là nàng, sao ta nỡ nhân tâm đây, lại nói, ha ha, trừ nàng ra những nữ nhân khác ta nhìn không vào mắt nổi!”

Mạc Kỳ Hàn yêu thương nói, bắt lại ngón tay nhỏ nhắn kia, xâm chiếm môi anh đào mềm mại của Lăng Tuyết Mạn, cái hôn này làm gò má của Lăng Tuyết Mạn dần dần ửng hồng say lòng người, sống nhiệt lặn lộn trong cơ thể, nhưng, cơn gió lạnh nhẹ đến lập tức thổi tỉnh nàng, vội ngẩng đầu lên, lui ra khỏi môi Mạc Kỳ Hàn, gắt giọng: “Không phải đưa ta ngắm sao sao? Tại sao lại nổi máu sắc lang rồi hả?”

350. Chương 351

“Ha ha, vừa nhìn thấy nàng liền không nhịn được.” Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ, cổ đè xuống ham muốn lặn lộn trong cơ thể, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời màu xanh đen, vô số vì sao sáng chói mắt, không khỏi khẽ thở dài: “Mạn Mạn, ta không nhớ rõ mình đã bao lâu không có ngắm sao rồi, hôm nay cùng nàng buông lỏng tâm tình một chút cũng không tệ.”

“Hi hi, hiện tại hai chúng ta chia lìa, nếu có thể sống chung một chỗ, mỗi ngày chúng ta đều có thể cùng nhau nhìn. Ta cũng thật lâu không có ngắm sao rồi.” Lăng Tuyết Mạn cười vui sướng, mắt lại bỗng dưng chua xót, khẽ cắn môi, nhớ khi còn bé, ba mẹ luôn mang nàng lên trên sân thượng ngắm sao..... Mẹ Nàng xuyên qua hai năm rồi, mẹ ở hiện đại cũng không biết ra sao?

“Mạn Mạn? Sao? Mắt hỏng sao?” Mạc Kỳ Hàn cảm thấy người trong ngực khác thường, dịu dàng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái, lắc đầu, cứng rắn nặn ra một nụ cười, “Không có sao, tình nhân ta đột nhiên không muốn ngắm sao sao nữa, chúng ta trở về thôi.”

“Được.” Mạc Kỳ Hàn ngẩn ra một chút, nhưng cũng không có hỏi nhiều, ôm Lăng Tuyết Mạn xuống nóc nhà trở về phòng ngủ trong Cúc Thủy Viên.

Hai người cởi áo nới dây lưng, bò lên giường, nằm xuống sát nhau, Lăng Tuyết Mạn tựa vào trên ngực Mạc Kỳ Hàn, lắng nghe tiếng tim hắn đập trầm ổn, nhấp nhẹ môi đỏ mọng, không nhận được lại hỏi: “Tình nhân, lần sau chàng tới đây là lúc nào? Ngày mai sẽ đến sao?”

“Mạn Mạn, có thể ba bốn ngày này ta không tới được, ta đang lên kế hoạch đưa nàng đến bên cạnh, như vậy chúng ta gần nhau một chút, chỉ là có lẽ sẽ uất ức nàng, nàng suy tính một chút, tiếp tục sống ở Tứ Vương phủ chờ ta, hay là ở gần ta?” Mạc Kỳ Hàn suy tư hỏi.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn chợt mở to mắt, “Tình nhân, chàng nói cái gì? Đón ta đến bên cạnh chàng? Đón thế nào? Chịu ủy khuất gì?”

Mạc Kỳ Hàn chần chờ nói: “Mạn Mạn, nàng đừng kích động, đón thế nào là chuyện ta suy tính, nhưng mà để cho nàng chịu uất ức ta lại không nỡ, cho nên hai ngày này ta cứ do dự.....”

“Tình nhân, ta không sợ uất ức, ta muốn ở chung với chàng, cuộc sống chờ đợi như vậy ta chịu đủ rồi, ta muốn gần chàng.” Lăng Tuyết Mạn vội vàng cắt đứt, kiên định nói.

“Thật sao? Nhưng, Mạn Mạn, nếu để cho nàng thoát khỏi thân phận Vương phi thì sao? Nàng không phải là chủ tử nữa, nàng có thể chịu được không?” Mạc Kỳ Hàn lo lắng lại mâu thuẫn nhìn Lăng Tuyết Mạn, thở dài một hơi, “Thôi, nàng cứ ở Tứ Vương phủ tiếp tục làm Vương phi chờ ta thôi.”

“Không, tình nhân, ta không muốn đợi! Chàng nói vậy là có ý gì? Để cho ta không làm Tứ Vương phi sao? Điều này sao có thể làm được?” Lăng Tuyết Mạn mang nghi vấn đầy bụng, ngơ ngác hỏi.

“Chỉ cần ta muốn là làm được, nếu nàng đồng ý, nàng sẽ không còn Tứ Vương phi, không có nha hoàn hầu hạ, Mạn Mạn, cuộc sống như thế nàng sẽ không chịu nổi, cho nên, vẫn là vậy đi.” Mạc Kỳ Hàn quả quyết hủy bỏ ý nghĩ của hắn, nàng xuất thân là thiên kim tiểu thư, giờ làm cung nữ nô tỳ, như vậy sao được?

“Không quan trọng, ta có thể chịu được, ta thực ra cũng không phải là.....” Lăng Tuyết Mạn chợt dừng lại, nàng thực ra cũng không phải là tiểu thư Vương phi, nàng vừa đi học vừa làm việc vặt kiếm tiền đóng học phí sinh hoạt phí, cái khổ gì chưa từng nếm? Nhưng, những thứ này cũng không thể nói ra, cho nên, tròn mắt chuyển một cái, nói tiếp: “Tình nhân, chỉ vì chàng, ta có thể không làm Vương phi, ta đã sớm nói qua, ta không quan tâm vinh hoa phú quý, ta muốn chỉ có chàng! Chỉ là, thứ duy nhất để cho ta không yên tâm là Ly Hiên, ta đã từng đáp ứng qua vĩnh viễn sống chung với nó, nếu nuốt lời.....”

“Cái này không có vấn đề, Ly Hiên có thể ở bên cạnh nàng, Mạn Mạn, ta thẳng thắn nói cho nàng, ta là người trong cung, đón nàng đến bên cạnh, chính là đón nàng vào cung, cho nên Ly Hiên có thể ở chung với nàng.” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói xong, không hề chớp mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhờ ánh trăng quan sát phản ứng trên nét mặt của nàng.

Quả nhiên, Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to mắt, “Chàng... chàng nói cái gì? Chàng là người trong cung? Làm sao chàng sẽ ở hoàng cung? Chàng là..... Chàng rốt cuộc là ai?”

“Mạn Mạn, có lẽ rất nhanh nàng sẽ biết ta là người như thế nào, ta ở trong cung, ta có một kẻ địch có thể lực rất cường hãn, kẻ địch này cũng chính là người đã từng ba lần bốn lượt hãm hại nàng, thám tử của hắn theo dõi nàng và ta vô cùng chặt, cho nên, hiện tại ta tới gặp nàng một lần rất không dễ dàng, ta lại sợ để cho nàng chờ đợi thời gian dài sẽ tuyệt vọng, cho nên mới muốn đón nàng vào cung.” Mạc Kỳ Hàn nhíu chặt lông mày, chậm rãi nói ra.

“Kẻ địch? Tình nhân, vậy không phải chàng gặp nguy hiểm sao? Làm sao bây giờ?” Lăng Tuyết Mạn vừa nghe liền luống cuống.

“Không sao, hắn không làm gì được ta, là ta đang tìm cơ hội diệt trừ hắn.” Mạc Kỳ Hàn ôm chặt bả vai Lăng Tuyết Mạn, êm ái cười một tiếng, “Mạn Mạn, đừng lo lắng cho ta, chăm sóc tốt chính nàng, liền theo kế hoạch an bài của ta đi, bốn ngày sau đón nàng vào cung, nàng không thể tiết lộ với ai, còn nữa, mặc dù

nàng không phải là Vương phi, nhưng nàng là bảo bối của ta, nếu ai khi dễ nàng, buổi tối liền nói cho ta biết, biết không?”

“Ừ, ta nhớ, ta không sợ, ta còn có Hiên nhi, con ta rất lợi hại, mặc dù nó còn nhỏ tuổi, nhưng thủ đoạn đặc biệt cao, ha ha, nó nhất định sẽ không để cho người khác khi dễ ta.” Lăng Tuyết Mạn đắc ý nhướn lông mày, nói.

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn bật cười, vừa buồn bực, “Phu quân của nàng lợi hại hơn! Ly Hiên mà nhỏ? Cũng mười một tuổi rồi, chưa đầy hai ba năm là có thể nạp trắc phi rồi!”

“Thôi đi, nó chỉ là trẻ con, mới mười một tuổi, rất nhỏ a!” Lăng Tuyết Mạn không phục, tuổi này, ở hiện đại mới học hết cấp 1 thôi!

Mạc Kỳ Hàn trừng một cái, cúi đầu gõ nhẹ xuống đôi môi đỏ mọng của Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, mấy ngày nay nàng an tâm ở Tứ Vương phủ, ăn nhiều cơm, thoải mái mấy ngày, biết không?”

“Ừ, ta biết rồi.” Lăng Tuyết tươi cười gật đầu, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện, cau mày nói: “Tình nhân, chàng là người trong cung, như vậy chàng là thị vệ đại nội? Hay là ngự lâm quân? Hay là..... Thái giám?”

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Hàn đen mặt, “Ta có phải là thái giám không, không phải nàng rõ ràng nhất sao? Có muốn hiện tại cho nàng nghiệm thân hay không?”

“Ách, không phải, ta là nói, chàng có phải thái giám giả hay không?” Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Nói càn!” Mạc Kỳ Hàn trừng một cái, gian tà dần dần dâng trào trong mắt, liền đưa tay bắt đầu cởi quần áo Lăng Tuyết Mạn, cười, “Mạn Mạn, ngủ khỏa thân có lợi cho sức khỏe.”

“À? Cái người này, sắc lang!”

Lăng Tuyết Mạn liền ra sức vỗ ma trảo kia, “Chàng còn chưa nói chàng là ngự lâm quân hay thị vệ đại nội! Chúng ta vùng trộm trong hoàng cung không phải nguy hiểm hơn sao?”

“Càng nguy hiểm, liền càng an toàn!”

Mạc Kỳ Hàn không đáp câu hỏi chính, hài hước nói một câu, nở nụ cười sâu nùng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn cứ lảng phí thời gian lú lú nói chuyện không ngừng.....

Ngoài cửa sổ, bóng đêm đang nồng.....

351. Chương 352

Cung Phượng Thần.

Nắng ấm chiếu vào cung điện, khuôn mặt tuần mỹ tuyệt luân của Mạc Kỳ Hàn bị ánh mặt trời phản chiếu, thật là sáng chói chói mắt.

“Hàn nhi!”

“Tứ ca!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, Mạc Kỳ Hàn chậm rãi quay lại, trên môi nở nụ cười, chấp tay nói: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu!”

“Thỉnh an Tứ ca!” Nhã Phi đỡ Hoàng Hậu, vui sướng nháy nháy mắt, cười nói.

“Ha ha, Nhã Phi muội còn biết Tứ ca a? Tứ ca còn nghĩ rằng bây giờ muội chỉ thấy được tiểu tử Mộng Thanh kia thôi!” Mạc Kỳ Hàn đỡ một tay của Hoàng Hậu, nhin không được chế nhạo.

“Ây da, Tứ ca giấu cọt muối!” Nhã Phi khuôn mặt đỏ lên, sáng giọng: “Mẫu hậu, ngài nói với Tứ ca đi, nhi thần nào có chỉ thấy Mộng Thanh!”

“Ha ha ha!” Mạc Kỳ Hàn cười to, vừa cười vừa nói: “Mẫu hậu, ngài nhìn đi, thật sự là gấp gáp! Hiện tại cũng không xưng hô Lâm công tử!”

“Tứ ca!”

“Ha ha, Nhã nhi sắp gả, tuổi Mộng Thanh cũng không nhỏ, gấp một chút cũng là bình thường.” Hoàng Hậu mím môi khẽ cười, các cung nữ chuẩn bị tốt nệm êm, hầu hạ Hoàng Hậu ngồi xuống, trong đầu Hoàng Hậu chợt lóe, nhớ lại cái gì, cười cười nói: “Sao hôm nay Mộng Thanh còn chưa tới thỉnh an?”

“Mẫu hậu!” Nhã Phi ngượng ngùng đỏ ửng khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ngài cũng cười nhi thần!”

“Nga! Con đã biết, Mộng Thanh là mượn cơ hội mỗi ngày vội tới thỉnh an mẫu hậu để cùng Nhã Phi gặp gỡ, phải không?” Mạc Kỳ Hàn ngậm cười ý, ý vị thâm trường nói, “Trách không được suốt ngày hẩn liên ghi nhớ, không bỏ lỡ thời cơ thỉnh an mẫu hậu, thì ra là như vậy a!”

“Tứ ca, ca còn nói sao!” Nhã Phi trên mặt hồng luôn luôn lan tràn đến bên tai, vừa xấu hổ vuốt Mạc Kỳ Hàn, không cam lòng nói: “Ca không phải cũng vậy sao? Muội cũng không tin ca không nhớ Mạn Mạn!”

“Nhớ a, ta dĩ nhiên nhớ!” Mạc Kỳ Hàn hào phóng thừa nhận, ý cười trên mặt không giảm, nói xong, ngồi xuống ở bên cạnh Hoàng Hậu, nói: “Mẫu hậu, Mạn Mạn đã đồng ý, nhi thần cũng quyết định đem nàng vào cung, nhi thần không thể công khai chăm sóc, nhưng có Nhã Phi, có Hiên nhi, còn có mấy người bạn Tiểu Thất ở đây, so với việc vì ổn định Hạ Chi Tín cùng Bạch Tĩnh An, mà thôi Mạn Mạn đưa nàng về Lăng gia, còn không bằng mang đến bên cạnh, như vậy an toàn hơn, ngài nói đi?”

“Biện pháp này rất tốt, bỏ Mạn Mạn trở về Lăng gia, Tam Vương gia sẽ thừa dịp chúng ta chưa chuẩn bị mà mang nó đi, dù sao cách hoàng cung, lại không có quan hệ với hoàng gia, sẽ khó mà chăm sóc nó a!” Hoàng Hậu gật đầu, vừa chuyển mắt, trịnh trọng phân phó: “Nhã nhi, nhiệm vụ của con chính là giúp Tứ ca con chăm sóc tốt Tứ tẩu, đừng để cho các nô tài khi dễ Tứ tẩu của con, nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ, mẫu hậu, Tứ ca, các ngài cứ yên tâm đi, Ngũ Ca, Lục ca, Thất ca bọn họ còn bận chính sự, con là người vô sự, con liền chăm chú theo dõi Hoán Y Cục, sẽ không để cho Tứ tẩu chịu ủy khuất.” Nhã Phi nháy nháy mắt, vỗ bộ ngực cam đoan.

“Ha ha, vậy là tốt rồi.” Mạc Kỳ Hàn vừa lòng gật đầu, đụng chạm đến trong tay áo tranh cuốn, chần chờ một chút, nhẹ nhàng rút ra, vừa triển khai vừa nói: “Mẫu hậu, ngài xem bức họa này, ngài có biết nữ tử trong bức tranh này không?”

“Bức họa?”

Hoàng Hậu cùng Nhã Phi nghi hoặc giương mắt nhìn lại, khi ánh mắt dừng ở trên mặt người trong tranh, Hoàng Hậu kinh hãi, thân mình đột nhiên chấn động, “Hàn nhi, sao con có thể có... có bức họa của nàng?”

“Mẫu hậu, ngài biết nữ tử này sao? Nàng là ai?” Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, lo lắng hỏi.

“Nàng là...” Sắc mặt Hoàng Hậu tái nhợt vài phần, mắt nhìn bức họa kia, đột nhiên đứng lên, nín chặt khăn trong tay, bỏ lại một câu, “Đến hỏi phụ hoàng của con ấy!” Sau đó liền bước chân đi.

“Mẫu hậu!”

Mạc Kỳ Hàn cùng Nhã Phi vội hô, vài cung nữ vội đi theo, trong nháy mắt, Hoàng Hậu đã đi vào nội điện.

“Đây là có chuyện gì?” Nhã Phi nghi hoặc khó hiểu, ánh mắt một lần nữa trở xuống đến trên bức họa, nói lầm bầm: “Bộ dáng mẫu hậu giống như thật kích động, nữ tử này rốt cuộc là ai a? Sao muội chưa thấy qua ở trong cung?”

Mạc Kỳ Hàn nhấp môi thành một đường cong, ánh mắt thu hồi tới trong bức họa trên tay, mắt dần dần trở nên thâm thúy.

“Nhã Phi, đi xem mẫu hậu, ta đi tìm phụ hoàng.” Mạc Kỳ Hàn thu hồi tranh cuốn, nghiêm túc dặn dò: “Không thể nói ra chuyện bức họa, biết không?”

“Tứ ca ta biết.” Nhã Phi gật đầu.

Thời điểm Mạc Kỳ Hàn tới cung Long Dương, Mạc Ngự Minh vừa rời giường, rửa mặt chải đầu xong, bện thái giám bưng lên trà bánh cùng hoa quả, sau đó tất cả lui ra.

“Hàn nhi, chính sự hôm nay con đều xử lý xong sao?” Mạc Ngự Minh cầm một miếng cam để vào trong miệng, lại cầm lấy một miếng đưa cho Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn tiếp nhận, ăn xong sau mới cẩn thận nói: “Phụ hoàng, chính sự xử lý không coi như xong, nhi thần còn có một việc muốn thỉnh giáo phụ hoàng, lúc trước Mộng Thanh ở trong mật thất của Mạc Kỳ Minh thấy được một bức họa, sau khi trở về liền vẽ một bức cho nhi thần, nhi thần hoàn toàn không biết nữ tử trong bức tranh kia là ai, về sau gặp phụ hoàng, lại vì nhiều việc nhất thời quên hỏi phụ hoàng, ngày hôm trước Mạn Mạn lên vào Hương Đàn Cư, thấy được bức họa kia, nhi thần mới nhớ lại chuyện này.”

“Bức họa? Ở đâu?” Mạc Ngự Minh một viên nho về giữa ngón tay, nghi ngờ hỏi.

“Ở chỗ này.”

Mạc Kỳ Hàn đặt cuốn tranh trên thượng, từ từ mở ra, Mạc Ngự Minh đứng dậy đến gần, khi tầm mắt ngừng lại trên mặt cô gái trong bức tranh, đôi mắt lập tức dại ra, khiếp sợ, cứng ngắc!

“Phụ hoàng?” Mạc Kỳ Hàn nhẹ kêu một tiếng, nhìn biểu tình của Mạc Ngự Minh, mày nhíu thành một đường, ánh mắt lập tức trở về trên bức họa, “Phụ hoàng, ngài biết cô gái này sao? Nàng là ai?”

“Hàn nhi!” Mạc Ngự Minh tối tăm nghiêm mặt, quay lưng, không xem lại bức họa kia một cái, giọng điệu dồn dập: “Cuộn nó lại.”

“Vâng, phụ hoàng!”

Mạc Kỳ Hàn mở mồm không thôi, chỉ có thể nghe lời cuộn bức tranh lại, mà Mạc Ngự Minh đã đi trở về chỗ cũ ngồi xuống, cầm lên một trái nho, ngón tay run lên vài cái mới để vào trong miệng, ăn không thấy ngon, hỏi: “Con nói tranh này là thấy trong mật thất của Mạc Kỳ Minh?”

“Đúng vậy, phụ hoàng... Ngài biết nàng là ai, đúng không?” Mạc Kỳ Hàn hỏi thật dè dặt cẩn trọng, xem ra, đây cũng không phải một nữ tử bình thường, làm mẫu hậu thay đổi sắc mặt, lại làm phụ hoàng thất thố, sẽ là người thế nào?

“Hàn nhi, con nghe đây, tranh này con ngàn vạn lần đừng để ấu hậu con thấy, nghe chưa?” Mạc Ngự Minh dặn dò hơi có vẻ sốt ruột.

“Ách...” Mạc Kỳ Hàn nuốt nước miếng, rất là quần ép nhỏ giọng nói: “Nhi thần đã đưa ấu hậu nhìn rồi.”

“Cái gì?” Mạc Ngự Minh cả kinh, đứng lên, sắc mặt lập tức trắng đi, “Mẫu hậu con nhìn xong có phản ứng gì? Bà ấy nói cái gì?”

352. Chương 353

“Phụ hoàng, mẫu hậu... sắc mặt mẫu hậu khó coi, cái gì cũng không nói, bảo nhi thần hỏi phụ hoàng nữ tử kia là ai, sau đó..... sau đó trở về tẩm cung.” Mạc Kỳ Hàn càng nói thanh âm càng nhỏ, nhìn thần sắc Mạc Ngự Minh khẩn trương, thân thể không khỏi căng thẳng theo.

Nghe vậy, Mạc Ngự Minh dùng sức nhắm hai mắt lại, thì thầm: “Xong rồi, xong rồi, Hàn Nhi con hại phụ hoàng lắm rồi!”

“Phụ hoàng, rốt cuộc nàng là người nào? Nhi thần sao hại ngài lắm?” Mạc Kỳ Hàn thầm nghĩ, nàng kia là tỷ tỷ hoặc muội muội của Mạc Kỳ Minh sao? Nhưng không hợp lý, Lăng Vương phi chỉ sinh một đứa con là Mạc Kỳ Minh, gia phả hoàng gia cũng không ghi lại còn có người con gái nào khác..... Chẳng lẽ...?

“Hàn Nhi, mẫu hậu con chỉ nói một câu như vậy sao?” Mạc Ngự Minh lại gấp gấp hỏi.

Mạc Kỳ Hàn mấp máy môi, gian nan gật đầu một cái, “Phụ hoàng, mẫu hậu sao vậy? Nhi thần làm gì sai phải không?”

“Hàn Nhi, con có điều không biết, đây là chuyện xưa hơn ba mươi năm trước, ai ——” Mạc Ngự Minh thở dài một hơi, “Mẫu hậu con lại vì vậy mà tức giận với phụ hoàng!”

“Phụ hoàng, đây là chuyện hơn ba mươi năm trước? Vậy nữ tử này là..... Nàng cùng phụ hoàng.....” Mạc Kỳ Hàn khiếp sợ nhìn Mạc Ngự Minh, không dám suy đoán lung tung, nhưng là nhìn không được nghĩ đến phương diện đó.

Quả nhiên, Mạc Ngự Minh ngửa ra sau tựa vào trên ghế, trầm mặc thở dài một lúc, mới chậm rãi mở miệng, “Nữ tử này nguyên là phi tần của trẫm, phong là Du phi, là Thái tông năm thứ năm tham gia tuyển tú vào cung, lúc đó trong cung trẫm phi tần đông đảo, tình cảm của trẫm cùng mẫu hậu con mặc dù sâu, lại cũng phong lưu, Du phi kia xinh đẹp động lòng người, kỹ thuật nhảy dẫn đầu lục cung, trẫm nhất thời trẫm mê Du phi mà bỏ quên mẫu hậu con, đằng đằng hai tháng không bước vào cung Phượng Thần nửa bước, chỉ là mỗi ngày sai người đi dò xem, nhưng chưa từng nghĩ, mẫu hậu con tức giận làm khó, mỗi ngày ngăn cản Lý Đức Hậu trẫm phái đi ở bên ngoài cung Phượng Thần, không gặp bất luận kẻ nào.”

“Ngay lập tức trẫm nóng nảy, tuy biết tính tình mẫu hậu con vốn như vậy, nhưng cũng tức giận không dứt, liền càng thêm cứng chiều Du phi, cũng không phái Lý Đức Hậu đi cung Phượng thần dò xem nữa, mà giận dữ mẫu hậu con, ai ngờ, một lần đánh cuộc này, chính là hai tháng, ai cũng không chịu cúi đầu lùi một bước, cho đến một ngày, đại cung nữ cung Phượng thần lén chạy tới cầu kiến trẫm, trẫm mới biết, trẫm cứng chiều Du phi không lâu sau mẫu hậu con liền bị bệnh, nhiễm phong hàn không chịu truyền thái y, tính tình bà ấy cao ngạo, ngày thường không cúi đầu với trẫm, gặp phải tình huống trong tam cung lục viện trẫm ngay cứng chiều duy nhất Du phi, liền nóng giận không cho cung nhân đi bẩm báo với trẫm, tới khi Đại cung nữ báo lại thì khí lạnh đã xâm lấn ngũ tạng, tính mạng có thể mất!”

“Lòng Trẫm như lửa đốt liền tiến đến Phượng thần cung, thấy mẫu hậu con đã hấp hối trên giường, gầy yếu, trẫm vô cùng đau đớn hối hận, tuyên thái y chữa trị ấu hậu con, trong bà ấy bảy ngày bảy đêm, lúc này mới nhặt về một cái mạng, ai ngờ, bà ấy vừa tỉnh, liền muốn.....”

Mạc Ngự Minh khép hờ đôi mắt, hình ảnh năm đó lại nổi lên trước mắt.....

“Hoàng thượng, thần thiếp tự xin phế truất danh hoàng hậu, cách chức làm thứ dân! Vĩnh viễn sẽ không bước vào hoàng cung một bước!” Hai gò má của Lương Khuynh Thành lõm xuống, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng lại đầy kiên định.

Mạc Ngự Minh khiếp sợ, “Khuynh Thành, nàng... nàng muốn rời trẫm đi? Nàng không còn muốn cùng trẫm làm vợ chồng sao? Nàng muốn bỏ lại con trai chúng ta, bỏ lại trẫm sao?”

“Dạ!” Lương Khuynh Thành sắp trào nước mắt, lại cố nén không để cho nó rơi xuống, “Con trai là thái tử, là xương thịt Mạc gia các ngài, thần thiếp không có quyền mang đi, vậy liền để lại cho hoàng thượng, khi nó trưởng thành nếu hỏi thần thiếp, hoàng thượng cứ nói cho nó biết, nói là mẫu thân hần đã qua đời, bảo hần an tâm học hành thống trị giang sơn. Thần thiếp cùng hoàng thượng, duyên phận đã hết, ngày sau nam cưới vợ nữ gả chồng, đều không liên quan!”

“Không!” Mạc Ngự Minh thê lương gào ra, gắt gao ôm lấy Lương Khuynh Thành, “Trẫm không đáp ứng, trẫm tuyệt không đáp ứng! Khuynh Thành, là trẫm sai lầm rồi, nàng tha thứ trẫm lần này được không? Trẫm thật vất vả mới cứu được mạng của nàng, sao có thể để cho nàng rời khỏi trẫm? Khuynh Thành, trẫm có thể không cần bất kỳ nữ nhân nào, nhưng duy chỉ có nàng là không thể, cho thêm trẫm một cơ hội yêu nàng được không?”

“Hoàng thượng, ngài không cảm thấy lời nói này rất buồn cười sao? Ái phi của ngài đâu? Ngài bỏ nàng đến chỗ thần thiếp, ngài bỏ được sao? Cho nên, hoàng thượng để Khuynh Thành đi thôi, Khuynh Thành vốn không muốn sống ở trong cung, Khuynh Thành thích thanh sơn lục thủy, thích đất trời rộng lớn, yêu ngài, ta cam nguyện bề gãy cánh chim của mình, nhưng bên cạnh của ngài có quá nhiều nữ nhân, ta cũng chỉ là một trong đông đảo nữ nhân của ngài, thêm ta không nhiều lắm, bớt ta không ít đi bao nhiêu, vị trí hoàng hậu ta không lạ gì, hoàng thượng để cho ái phi của ngài đi!”

Lương Khuynh Thành cười lạnh bạc, nước mắt trong mắt không ngừng lăn xuống, dả thương lòng của Mạc Ngự Minh, Mạc Ngự Minh lắc đầu, giọng nghẹn ngào, “Không, không phải vậy, Khuynh Thành nàng biết, lòng trẫm thực tình đều ở trên người nàng, các cung phi tần nhận ân huệ, nhưng tim trẫm chỉ ở cung Phượng thần, trẫm thừa nhận, trẫm không phải nam nhân một lòng một dạ, bởi vì trẫm trước tiên là đế Vương, nữ nhân hậu cung cùng triều chính quan hệ thâm sâu, trẫm căn bản không thể chỉ chuyên cưng chiều một mình nàng, Du phi là một việc ngoài ý muốn, là trẫm hồ đồ, lại nhất thời trẫm mê nàng ta mà bỏ quên nàng, trẫm hứa, trẫm không bao giờ lật thể bài của nàng ta nữa, có được không?”

“Người đi, đi đi! Ta không nghe, không nghe!” Lương Khuynh Thành bịt tai kêu gào khàn cả giọng, rồi sau đó lại té xỉu một lần nữa.

“Khuynh Thành! Khuynh Thành!”

Một ngày kia, Mạc Ngự Minh cảm giác long trời lở đất, hối hận đan xen, hẳn không phải nam nhân tốt, là hẳn phụ Lương Khuynh Thành, hẳn thiên tân vạn khổ theo đuổi được người của nàng, lòng của nàng, lại quên việc cam kết với nàng, hậu cung 3000, một cái phi tần không thị tẩm hai đêm liên tục.....

Lương Khuynh Thành tự giam mình ở cung Phượng Thần, không gặp bất luận kẻ nào, lại càng không gặp Mạc Ngự Minh, một cửa ải chính là hơn một tháng.

Mà Mạc Ngự Minh từ khi biết được Lương Khuynh Thành ngã bệnh, liền lạnh nhạt hậu cung, càng thêm lạnh nhạt Du phi, nàng không thấy hẳn, hẳn liền đứng ở bên ngoài cung Phượng thần mỗi đêm thổi tiêu cho nàng nghe, dùng chân tâm của mình đền bù nàng, kêu nàng trở lại.....

Mạc Kỳ Hàn lắng lắng lắng nghe, trong lòng mắt không ngừng hiện kinh ngạc, thì ra là như vậy! Thì ra là phụ hoàng từng nói thật xin lỗi mẫu hậu, cũng là bởi vì chuyện này!

Nhưng là ——

“Phụ hoàng, vậy làm sao mẫu hậu tha thứ cho ngài? Ngài dùng thủ đoạn gì?” Mạc Kỳ Hàn hơi kích động hỏi, thủ đoạn này nếu hay, phải học, về sau ngộ nhớ hẳn đắc tội Mạn Mạn, có thể dùng tới!

Còn nữa, xem ra bỏ lục cung là nhất định phải làm, nếu không Mạn Mạn của hẳn cũng sẽ bỏ hẳn thôi!

Mạc Ngự Minh thở dài thật sâu, mắt mở ra quét mắt Mạc Kỳ Hàn một cái, mới nói: “Cái thời tiết đó, đúng lúc cuối mùa rồi, trẫm thổi tiêu mỗi đêm, ở bên ngoài gió lạnh nhiều, cũng nhiễm phong hàn, ho khan không ngừng, trẫm cũng cố ý không để cho thái y chẩn bệnh, không uống thuốc, sau đó thổi tiếp, dĩ nhiên âm thanh đứt quãng, mẫu hậu con nghe ra tiếng tiêu không đúng, không nhận được phái người tới dò, trẫm để cho Lý Đức Hậu phóng đại bệnh tình của trẫm năm phần, mẫu hậu con vốn yêu trẫm, liền gấp gáp đi ra gặp trẫm, rồi hòa hảo.”

353. Chương 354

“Ách.....” Mạc Kỳ Hàn co quắp gương mặt tuần tú, chắc lưỡi: “Phụ hoàng lại khổ nhục kể a, chiều này nhi thần không cần học, nhi thần đã sớm dùng qua!”

“Ừ? Người học chiều với trẫm? Sau đó đi dụ dỗ nha đầu chết tiết kia của người?” Mạc Ngự Minh nổi giận, trên mặt giăng đầy gân đen.

“Nếu là chiều tốt, học để sử dụng cũng không sai nha!” Mạc Kỳ Hàn cười, cái nụ cười đó khi nhìn vào trong mắt phụ hoàng hẳn, cũng rất cần ăn đòn.

Mắt thấy phụ hoàng của hẳn lại muốn ném ly trà, Mạc Kỳ Hàn vội nói: “Phụ hoàng cũng may đã dụ dỗ được mẫu hậu, nếu không lúc ấy đại ca vẫn chưa tới hai tuổi, vậy coi như không sinh được nhi thần rồi!”

Mạc Ngự Minh giận ngắt, cầm lên một ly trà ném tới, “Tiểu tử thú! dám giễu cợt phụ hoàng người! Người có tiền đồ a, dám vì một nữ nhân bỏ tam cung lục viện, người còn cần học chiều sao?”

“Muốn học, đương nhiên là muốn học, mặc dù về phương diện nữ nhân thì nhi thần cùng Mạn Mạn sẽ không có vấn đề gì, nhưng nha đầu kia tâm khí cao, khó bảo đảm nàng biết được tất cả xong, tức giận nhi thần lửa gát nàng, không chịu tha thứ nhi thần, cho nên, nhi thần muốn một biện pháp vẹn toàn!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu như bầm tỏi, ánh mắt nghiêm túc vô cùng.

Mạc Ngự Minh thở phà phà, trợn mắt nói: “Đều là tiểu tử thói người gây họa, lần này mẫu hậu người lại nghĩ tới chuyện thương tâm trước kia rồi, trầm nên làm cái gì bây giờ?”

“Khụ khụ, phụ hoàng nhất định là có chiêu a, ngài từ từ suy nghĩ nhé.” Mạc Kỳ Hàn ho hai tiếng, buồn bực không thôi, chợt nhớ lại một chuyện, vội lại hỏi: “Phụ hoàng, vậy Du phi đâu? Ngài đối đãi với bà ấy như thế nào? Bức họa của bà ấy tại sao lại xuất hiện ở trong mật thất của Mạc Kỳ Minh?”

Mạc Ngự Minh nhíu mày, suy tư một lát, mới trầm giọng nói: “Như thế xem ra, Du phi là mẹ đẻ của Mạc Kỳ Minh!”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn kinh hãi, dùng ngón tay chỉ Mạc Ngự Minh, lại chỉ chỉ bức họa trên bàn, không thể tin mà nói: “Phụ hoàng, ngài không phải là muốn nói cho nhi thần, Mạc Kỳ Minh là con trai của ngài cùng Du phi, là Tam ca ruột của nhi thần đi!”

Mạc Ngự Minh trừng mắt, sau đó vừa một tiếng thở dài, chậm rãi nói: “Không phải!”

“Ách..... Vậy còn được, chỉ cần không phải là tốt rồi.” Mạc Kỳ Hàn thở phào, hần tuyệt đối không cách nào tiếp nhận chuyện ‘huynh đệ ruột’ này, nhưng, vô luận phải hoặc không phải, đều không thể ngăn cản quyết tâm hần muốn diệt trừ Mạc Kỳ Minh! Mối thù giết huynh, nhục vợ, không đội trời chung!

Nhưng Mạc Kỳ Hàn lập tức lại nghĩ đến một chuyện, “Phụ hoàng, theo lời ngài, là Du phi vụng trộm cùng Lăng Vương hả? Đó không phải là..... ách, đội nón xanh cho ngài sao?”

Mạc Ngự Minh mím chặt môi, đột nhiên phát hiện, hôm nay có vô số lần ông rất muốn đánh con trai ông!

“Phụ hoàng, nhi... nhi thần nói không lừa lời, hôm nay thật sự quá kích động, ngài coi như không nghe thấy..... khụ khụ, được không?” Mạc Kỳ Hàn cũng cảm thấy không đúng, vội tươi cười.

Mạc Ngự Minh cắn răng, “Câm miệng! Nếu mẫu hậu của người tức giận trầm, trầm quyết không tha cho người!”

“Phụ hoàng, nhi thần vô tội a, nhi thần lại không biết sự tình, hơn nữa, nguyên nhân còn không phải là phụ hoàng tự gieo xuống sao? Ngài cứ năn nỉ mẫu hậu, ân cần một chút, dịu dàng một chút, nữ nhân đều thích như vậy, không cần lo lắng, nhi thần tin tưởng phụ hoàng sẽ giải quyết mẫu hậu em xuôi.” Mạc Kỳ Hàn nói dẻo quẹo, theo kiểu nghe lời hần nói chính xác không sai.

“Tiểu tử thói, nhìn một chút đi, hiện tại kiểu cách nói chuyện cùng phụ hoàng cũng giống như nha đầu kia! Thật là gần mực thì đen!” Mạc Ngự Minh quả thật tức giận muốn đập đầu vào tường!

“Phụ hoàng!” Mạc Kỳ Hàn buồn bực bĩu môi, lại âm thầm bật cười, không thể phủ nhận, hần quả thật bị Lăng Tuyết Mạn đồng hóa không ít, trước kia hần lạnh như băng, hiện tại lại thường cười, cũng tươi tắn hơn rất nhiều.

Đưa tay, Lý Đức Hậu mang một chén trà dâng lên, Mạc Kỳ Minh khẽ nhấp vài hớp, tức giận: “Được rồi, trầm không miệng lưỡi với người nữa! Nói chính sự đi. Chuyện Du phi cùng Lăng Vương, là trầm cố ý an bài, sau khi trầm lạnh nhạt Du phi không lâu, tình cờ nghe được một tin, thì ra là trước khi Du phi vào cung đã cùng Lăng Vương tình đầu ý hợp, Lăng Vương lúc đó bị trầm phái đi trấn thủ Nam Cương, mà Du phi có tên trong danh sách tú nữ, cho nên trầm vô tình chọn trúng Du phi, nếu sớm biết nàng ta cùng Lăng Vương có tình, trầm đã sớm ban nàng ta cho Lăng Vương làm trác Vương phi rồi! Như vậy về sau cũng không xảy ra những chuyện kia.....”

Dừng một chút, Mạc Ngự Minh lại nói tiếp: “Cho nên sau khi trầm biết được chuyện này, đối với Lăng Vương thật là áy náy, cũng mắc cỡ với mẫu hậu con, liền viện cớ một mặt đem Du phi đến hành cung Cảnh Châu ở tạm, một mặt lại gọi Lăng Vương về kinh, sau lại lệnh cho hần tiến về Cảnh Châu luyện binh, trầm tạo cơ hội cho bọn họ, cho nên trầm triệu hồi toàn bộ thị vệ đại nội hộ tống Du phi, cho Lăng Vương phải

người bảo vệ, sau đó, tai mắt của trẫm nói cho trẫm, bọn họ khôi phục tình xưa, trẫm liền yên tâm, để Du phi ở hành cung Cảnh Châu.”

“Vậy mà, hai năm sau, Du phi lại sinh bạo bệnh, đã chết ở Cảnh Châu, trẫm cảm khái hết sức, đành phải điều Lãng Vương hồi kinh báo cáo công việc, mà Lãng Vương phi hạ sinh Mạc Kỳ Minh cũng chỉ là trước khi Du phi chết không lâu, Lãng Vương phi vốn gả cho Lãng Vương đã 4 năm ròng, nhưng vẫn không sinh được, đột nhiên mang thai, trẫm cũng không có ngẫm nghĩ qua, chỉ cho là Lãng Vương phi cuối cùng đã sinh được, rốt cuộc có người lo nhang khói cho Lãng Vương, bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ là do Du phi sinh, Lãng Vương vì che giấu tai mắt người ngoài, mới bảo Lãng Vương phi thể thân, nếu không Mạc Kỳ Minh cất giấu bức họa Du phi làm cái gì?”

“Đúng vậy, rất có khả năng này.” Mạc Kỳ Hàn tán đồng gật đầu một cái.

“Ừ, nếu là như vậy, cũng cuối trẫm đã có thể vì Lãng Vương làm chút chuyện a!” Mạc Ngự Minh thở dài nói.

Nghe vậy, trong đầu Mạc Kỳ Hàn lóe lên linh quang, nghĩ đến một chuyện, vội nói: “Phụ hoàng, năm đó chuyện thái giám làm loạn, Lãng Vương thật sự là vì cứu phụ hoàng mà chết sao?”

“Hàn Nhi, con có nghi vấn?” Mạc Ngự Minh trợn mắt.

“Đúng vậy, nhi thần điều tra rất nhiều, theo tình báo lấy được, rất có thể Lãng Vương chính là người chủ sau màn tạo phản loạn, hẳn không phải vì cứu phụ hoàng, mà là vì giết phụ hoàng, đoạt đế vị! Chỉ là không ngờ, phụ hoàng may mắn tránh thoát một kiếp kia, mà phụ hoàng lại sinh lòng thương hại, nhận Mạc Kỳ Minh làm con, nuôi ở trong cung. Vậy mà, ai! Nuôi một đứa con vô tình vô nghĩa!” Mạc Kỳ Hàn nói xong, trong mắt là một mảnh âm lạnh!

Mạc Ngự Minh khiếp sợ, nhìn chằm chằm Mạc Kỳ Hàn, trầm giọng nói: “Hàn Nhi, chuyện không có chứng cứ, con không thể nói lung tung a! Trẫm coi Lãng Vương là ân nhân cứu mạng!”

“Phụ hoàng, Bạch Tĩnh An và Hạ Chi Tín là thân tín của Lãng Vương khi còn sống, vậy mà thủ lãnh đạo tặc chính là thân thích của quân gia trong phủ Bạch Tĩnh An, những thứ này không thể nghi sao? Ngài ngẫm lại xem, Mạc Kỳ Minh giết hại đại ca và nhi thần mục đích là cái gì?” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói.

354. Chương 355

Mạc Ngự Minh trầm mặc thật lâu, vẻ mặt nghiêm trọng, tỉ mỉ nhớ lại chuyện hai mươi hai năm trước. Mạc Kỳ Hàn yên lặng, trong mắt nổi sát ý, nếu chuyện này là thật, như vậy cả nhà Lãng Vương càng đáng chết hơn!

“Hàn Nhi!”

Mạc Ngự Minh rốt cuộc mở miệng, “Thái Tông năm thứ mười lăm, có người tố giác Lãng Vương mưu phản, trẫm không tin, liền hạ chỉ truyền Lãng Vương muốn làm rõ, ai ngờ, đêm đó đột nhiên xảy ra hoạn quan làm loạn, hậu cung bị cháy, mấy huynh đệ các con tuổi cũng nhỏ, đại ca con mới gần mười một tuổi, trẫm tức giận, chỉ sợ vợ con bị hại, liền điều Ngự Lâm quân cùng Đại Nội Thị Vệ bảo vệ hậu cung, lúc đó náo động quá đột ngột, trẫm chuyển binh mã không kịp nữa, lúc ám vệ và thân vệ quân bảo vệ trẫm từ cung Long Dương lui đến cổng Tuyên Hoa, Lãng Vương dẫn người xông lại hộ giá, khi đó, có hàng loạt thái giám đánh về phía trẫm, hai thái giám một trước một sau tấn công trẫm, ám vệ bị ngăn cản, đúng lúc chỉ mình treo chuông, Lãng Vương dùng thân thể ngăn ở trước mặt trẫm, mắt thấy trẫm cùng Lãng Vương đều khó giữ được tánh mạng, Vân Vương dẫn dắt cấm vệ quân kịp thời chạy tới, lúc này cứu trẫm, nhưng không kịp cứu Lãng Vương, khiến Lãng Vương bị đâm xuyên qua ngực, trúng tim, chữa trị không có hiệu quả mà chết. Hàn Nhi, đây cũng là tình huống cụ thể lúc đó, con phán đoán xem, rốt cuộc là thật hay giả?”

“Phụ hoàng, những thái giám kia vô công như thế nào? Trước lúc náo động trong cung không có một chút dị thường sao?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày hỏi.

Mạc Ngự Minh gật đầu, lãnh đạm nói: “Điểm này con nói đúng rồi, trẫm đã từng hoài nghi, bởi vì đám kia thái giám võ công cực kỳ cao cường, nếu không sao ám vệ bên cạnh trẫm đánh không lại? Hơn nữa vừa nhìn liền giống như là sát thủ được huấn luyện kỹ lưỡng, đối với hoàn cảnh trong cung rất tinh tường, sau trận náo loạn, trẫm lệnh cho Lý Đức Hậu điều tra kỹ trong danh sách thái giám, phát hiện chỉ có một phần nhỏ thái giám là thuộc về trong cung, kỳ thực đều là nam nhân giả trang thành thái giám, như vậy có thể thấy được, cuộc náo loạn này được lên âm mưu đã lâu.”

“Hàn Nhi, nếu kiểm chứng Lăng Vương mưu phản là thật, chính trẫm là thủ phạm hại đại ca con, hại con a! Nếu năm đó trẫm không bởi vì Lăng Vương có công cứu giá mà thu dưỡng Mạc Kỳ Minh, huynh đệ các con sẽ không bị hấn làm hại!” Mạc Ngự Minh đau đớn cau lông mày, hối hận không dứt.

Mạc Kỳ Hàn tiến lên một bước, cầm tay Mạc Ngự Minh, “Phụ hoàng, không nên tự trách, là Mạc Kỳ Minh tự gây nghiệt, không thể sống!”

Từ trong cung Long Dương đi ra, ngược mắt nhìn trời, ánh mặt trời mãnh liệt đau nhói mắt, Mạc Kỳ Hàn quật cường không chịu thu hồi ánh mắt, cứ như vậy nhìn mặt trời, mặc ắt đau nhức, lệ nóng không ngừng tuôn.....

Mãi lúc sau, Mạc Kỳ Hàn mới chậm rãi cúi đầu, trước mắt một mảnh mờ mờ.

Nâng ngọc bội giắt ở thắt lưng, tiếng cười sáng khoải của đại ca tựa hồ vang ở bên tai, đại ca nói huynh trưởng là cha, đại ca cũng gọi là hấn Hàn Nhi, tự mình dắt hấn lên lớp học, tự mình nường cá cho hấn ăn, tự tay cho hấn uống thuốc, canh giữ ở bên giường bệnh của hấn hai ngày hai đêm, không ngủ không nghỉ.....

Đại ca, thù này không báo, ngày khác xuống âm phủ, đệ sao có mặt mũi tới gặp đại ca?

Quả đắm nắm lại hết sức chặt, Mạc Kỳ Hàn dùng sức cắn môi, sau đó cất bước đi hướng Đông cung.

**

“Chủ tử, ngày mai là đại điển đăng cơ, xin phép chủ tử, có cần cho ám ảnh nằm vùng ẩn núp trên kim loan điện, để tránh.....”

Vô Cực đứng ở bên người, ngừng lời, dùng ánh mắt hỏi thăm.

Mạc Kỳ Hàn đang chấp bút phê duyệt tấu chương, động tác hơi ngừng một chút, tròng mắt đen lóe lên, “Không cần, hấn còn không ngu xuẩn đến mức hành thích công khai, trừ khi hấn muốn trên dưới Tam Vương phủ không còn mảnh giáp!”

“Chủ tử, thật ra ngài nên tìm cơ, đem thể tử Mạc Ly linh của Tam Vương gia vào trong cung làm con tin, dùng để kiềm chế hấn, như vậy.....”

“Vô Cực!”

Mạc Kỳ Hàn trầm giọng cắt đứt, hơi ngược mắt nói: “Mạc Ly linh là cháu ngoại của hoàng cô hôn, mà Bổng cung cũng không cần dùng cái loại thủ đoạn này để thắng, huống chi, ân oán đời trước, Bổng cung không thể để cho nó liên lụy đến đời sau, oán oán tương báo khi nào dừng? Trẻ con là vô tội, hoàng thất hài hòa không thể lại bị phá hư, nếu không giang sơn Đại Minh sớm muộn sẽ bị hủy bởi tay ta!”

Vô Cực nhìn ánh mắt thâm thúy của Mạc Kỳ Hàn, nặng nề gật đầu, “Nô tài nông cạn, chủ tử nói phải!”

“Bẩm chủ tử, Hạ Chi Tín đã mang con gái hấn Hạ Lệ Nhân vào cung rồi!” Vô Giới bước vào, chấp tay nói.

“A? Hành động thật mau, xem ra, ngôi vị hoàng hậu đối với Hạ Chi Tín có sức hấp dẫn không nhỏ!” Trên gương mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn lộ ra một nụ cười bí ẩn, ánh mắt lóe lên, tự tin cuồng ngạo.

“Chủ tử, nói vậy sau khi Hạ Chi Tín yết kiến Hoàng Thượng, sẽ tới Đông cung yết kiến chủ tử rồi!” Vô Cực giương mày, cười nói.

“Ha ha, Vô Giới thu hồi tấu chương, trải giấy Tuyên Thành lên.” Mạc Kỳ Hàn nhếch môi cười khê, đột nhiên lại nhớ một chuyện, nói: “Vô Giới đâu? Sửa lại mặt thất trong Cung Đế Hoam nhớ đốt chút đàn hương, lệnh cho Lý Công làm nhanh chóng một chút, trong ba ngày phải làm xong!”

“Bẩm chủ tử, Vô Giới đang đốc thúc công việc trong cung Đế Hoa, nô tài đi báo một tiếng, chủ tử không cần gấp gáp, nhiều chỗ đường hầm mật thất trong Tứ Vương phủ chúng ta cũng do Lý Công thiết kế, bản lãnh của hần chủ tử cũng rõ ràng mà, trong bảy ngày làm một cái đường hầm thông với Hoán Y Cục là không thành vấn đề, cũng sẽ không làm trễ đại sự của chủ tử.” Bên môi Vô Cực nâng lên nụ cười thản nhiên, nói hơi hài hước.

Vô Giới không nhịn được cúi đầu cười trộm, gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn hơi nóng, lúng túng không thôi, ho khan hai tiếng trách mắng: “Nô tài đáng chết, đến chủ tử của người cũng dám trêu? Đợi ngày sau Vương phi nhà người có thể quang minh chính đại, để cho nàng thu dọn các người!”

“Khụ khụ, chủ tử, nô tài biết sai, nô tài thà bị ăn hèo hoặc là bị chủ tử trách phạt, cũng không muốn bị Vương phi trêu cợt, chỉ nhìn Tư Khuynh mỗi ngày mang gương mặt khổ cũng biết có bao nhiêu bi thảm rồi, cầu xin chủ tử bỏ qua cho nô tài đi!” Vô Cực lập tức mềm như sợ bún!

Vô Giới cũng sầu khổ bày ra biểu tình của oán phụ nơi khuê phòng, đáng thương cầu khẩn: “Chủ tử, đau dài không bằng đau ngắn, so với Vương phi hành hạ tinh thần, chúng nô tài tình nguyện chịu đựng đau đớn thân thể!”

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn không nhịn được cười lớn, vừa cười vừa nói: “Được rồi, nhìn các người không có tiền đồ như vậy, Bồn cung giao cho các người nhiệm vụ, chỉ cần thay Bồn cung hoàn thành đại sự đó, Bồn cung vô cùng cảm kích!”

Nghe vậy, Vô Cực Vô Giới ‘bốp’ một tiếng quỳ xuống, cùng kêu gấp lên: “Chủ tử, nô tài cầu xin chủ tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Chúng nô tài..... lực bất tòng tâm!”

355. Chương 356

Mạc Kỳ Hàn đen mặt trừng mắt Vô Cực Vô Ngân quỳ trên mặt đất, phun ra bốn chữ, “Không có tiền đồ!”

Vô Cực Vô Ngân liếc nhau, sau đó đồng thời cúi đầu thấp thêm một phần, “Không có tiền đồ... liên không có tiền đồ đi!”

Trời! Bảo một người trong bọn họ dịch dung thành chủ tử sủng hạnh hậu cung, thử hỏi, nam nhân nào mang cái loại tâm tình khấn trương không yên đi làm cái loại việc này, sẽ cảm thấy không bức tức? Ngộ nhỡ... Ngộ nhỡ bởi vì quá căng thẳng, làm ấy nương nương tìm ra manh mối, hoặc là... hoặc là kích động tự mình sớm lộ, vậy không phải là muốn chết sao? Hai chủ tử không nói đi, còn giết luôn oai phong nam nhân của chính mình... Loại diễm phúc này, muốn hưởng thụ phải đổi bằng mạng a!

Hai người trao đổi ánh mắt, không khỏi đều thầm mắng Vô Giới, bản thân Vô Giới có dáng người giống chủ tử nhất, kết quả Vô Giới nghe vậy, liền vội vội vàng vàng bẩm báo chủ tử, nói gần đây mắc bệnh của nam nhân, đại phu nói không thể hành phòng sự chuyện phòng the, kết quả chủ tử thật không miễn cưỡng Vô Giới, kết quả rơi xuống trên đầu hai người bọn họ, bọn họ cũng không thể bịa cái lý do y chang như vậy đi?

Vô Giới đáng chết! Quanh năm suốt tháng đều đi theo chủ tử cả ngày lẫn đêm, nào có cơ hội và thời gian đi ra ngoài tìm vui, còn dám công khai nói bản thân mình mắc bệnh nam nhân!

Vô Ngân Vô Cực bức mình, tay nắm chặt, hận không thể đi tới cung Đế Hoa tóm Vô Giới trở về hành hung một trận!

“Đứng lên đi, để bản cung nghĩ lại biện pháp, nếu có thể nghĩ ra cách tốt hơn, bản cung cũng không muốn làm khó dễ các người, nếu có thể dùng người khác, bản cung đâu cần lo lắng như vậy!” Mạc Kỳ Hàn nặng nề thở dài, khoát tay nói.

Hai người đứng lên, tràn đầy cảm xúc nói: “Vương phi có thể gả cho chủ tử, thật sự là Vương phi có phúc a!” Kỳ thực bọn họ còn muốn nói, Liễu tiểu thư kia là thông minh quá sẽ bị thông minh hại!

“Ha ha, không nhắc tới nàng thì thôi, vừa nhắc tới bản cung lại nhịn không được muốn gặp nàng!” Bên khóe miệng Mạc Kỳ Hàn giờ lên ý cười, nhịn thêm chút nữa, ngày mai đăng cơ, từ nay trở đi là có thể nhận nàng vào!

Vô Cực Vô Ngân quần!

Đồng cung, trong chính điện, một nam nhân trên năm mươi tuổi mặc quan bào màu đỏ ửng, trên mặt mang nét kiên nghị, hai mắt sáng ngời, cái mũi cao thẳng, chòm râu phía dưới rậm rạp, giờ phút này, ngồi với vẻ mặt nghiêm túc.

Mà phía tay phải của hắn, có một nữ tử đang ngồi, mặt trái xoan, mày lá liễu, dung mạo tú lệ đoan trang, tư sắc không tính là thượng thừa, nhưng, đôi mắt lại như dụ dỗ, trong lúc nháy mắt khẽ chớp, câu hồn đoạt phách.

Thiếu nữ mặc váy áo màu hồng nhạt, cái cổ tuyết trắng nửa ẩn nửa hiện, làm cho người ta mơ màng vô hạn, dung nhan trang điểm tỉ mỉ, lộ ra đôi mắt quyến rũ, môi đỏ mọng khê mím, cười yếu ớt nhìn xuyên qua rèm ngọc trong điện, nội tâm khẩn trương nhảy nhót chờ đợi nam nhân nàng vượt ngàn dặm xa xôi để tới kinh thành!

Truyện thuyết về nam nhân này, Hạ Lệ Nhân nghe nhiều lắm, tràn đầy sắc thái thần bí cùng truyền kỳ, ở trong lòng của thiếu nữ như nàng, chưa bao giờ dám nghĩ tới, nàng sẽ được lựa chọn gả cho thiên tử trẻ tuổi của Đại Minh này!

Một trận tiếng bước chân vang lên, Hạ Chi Tín vội đứng lên, vừa nháy mắt, Hạ Lệ Nhân đứng lên theo, đứng ở phía sau hắn.

Rèm ngọc được hai cung nữ vén lên, Mạc Kỳ Hàn mặc cẩm y tơ lụa, bước đi trầm ổn, khẽ cười nói: “Làm cho Hạ đại tướng quân đợi lâu!”

“Vi thần tham kiến thái tử điện hạ! Điện hạ thiên tuế thiên thiên tuế!” Hạ Chi Tín vội quỳ xuống đất hành lễ, Hạ Lệ Nhân bên cạnh quỳ xuống theo.

“Tướng quân không cần đa lễ, mau mau đứng lên!” Mạc Kỳ Hàn tươi cười không giảm, một tay đỡ Hạ Chi Tín, trong ánh mắt Hạ Chi Tín hiện lên một chút thần sắc phức tạp, ngây cả người, có chút được sủng thành lo nói: “Tạ thái tử điện hạ!”

Hạ Chi Tín đứng lên, ánh mắt Mạc Kỳ Hàn chậm rãi chuyển qua trên mặt Hạ Lệ Nhân, môi mỏng giương lên, mỉm cười nhìn Hạ Chi Tín, sau đó cất tiếng nói mát lạnh thuần hậu, “Vị này là ái nữ của tướng quân – tiểu thư Lệ Nhân đi!”

“Vâng!” Hạ Chi Tín chấp tay, gật đầu.

“Lệ Nhân tham kiến thái tử điện hạ! Điện hạ vạn phúc!” Hạ Lệ Nhân môi đỏ mọng khê mở, tiếng nói tươi ngọt như chim hoàng oanh, chọc lòng người.

Mạc Kỳ Hàn mang ý cười sâu nồng, “Lệ Nhân tiểu thư, miễn lễ!”

“Tạ thái tử điện hạ!”

Hạ Lệ Nhân chậm rãi đứng dậy, chậm rãi ngẩng đầu lên, xấu hổ nhìn nam tử phong thần tuấn lãng trước mặt, nhưng thất thần đến mức đã quên rụt rè, môi đỏ mọng khê nhếch, nhìn không Mạc Kỳ Hàn chuyển mắt!

Mạc Kỳ Hàn hơi nhíu mày, cũng nhìn Hạ Lệ Nhân nhìn vài giây, sau đó hơi cười, trong mắt lóe ra si mê vừa gặp đã yêu của nam nhân đối với cô gái xinh đẹp, ý tán thưởng viết rõ ràng ở trên mặt, “Tiểu thư Lệ Nhân quả thật là khí chất tao nhã trời sinh, người cũng như tên a!”

Vẻ mặt Hạ Chi Tín hơi động, một màn vui sướng lóe lên trong mắt hoàn toàn rơi vào trong ánh nhìn của Mạc Kỳ Hàn, vì thế, môi mỏng gợi lên độ cong dần dần tăng lớn, ý cười lưu luyến, “Lệ Nhân tiểu thư, mời ngồi!”

Hạ Lệ Nhân vui mừng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ ửng ngượng ngùng, mềm mại đáng yêu nói một tiếng, “Tạ điện hạ!” Sau đó thướt tha tiêu sái về chỗ ngồi.

Mạc Kỳ nâng tay, “Tướng quân, mời ngồi!”

“Vâng, tạ điện hạ!” Hạ Chi Tín chấp tay, trở lại chỗ ngồi.

Mạc Kỳ Hàn quay người bước lên bậc thềm ngọc, vào vị trí chủ tọa, các cung nữ lại thêm trà mới, sau đó nối đuôi nhau lui ra.

“Tướng quân trấn thủ Bình châu nhiều năm vất vả, công lao lớn, bản cung vốn ở trong phủ không biết gian nan sa trường, tùy tiện thư Lôi Nguyên soái nam chinh, sau khi tự thân tới chiến trường, mới hiểu được gian nan thế nào, vì vậy, bản cung vô cùng cảm kích tướng quân đã chống đỡ quân Bắc Chu xâm phạm biên giới, bảo vệ trăm họ Đại Minh ta, ngày sau còn trông chờ tướng quân tận lực phụ tá bản cung thống trị Đại Minh!” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

Về mặt Hạ Chi Tín lại xúc động, vội chấp tay nói: “Vi thần tận tâm tận lực, nguyện trung thành với tôn hoàng, nguyện trung thành với Đại Minh!”

“Ha ha! Được!” Mạc Kỳ Hàn sung sướng nói: “Tướng quân đưa Lệ Nhân tiểu thư cho bản cung, bản cung đương nhiên quý trọng, tướng quân yên tâm, bản cung nhất định sẽ không bạc đãi Lệ Nhân tiểu thư!”

Hạ Lệ Nhân vui vô cùng, lặng lẽ ngược mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn một cái, lại ngượng ngùng cúi đầu.

Hạ Chi Tín cũng vui mừng nhường mảy, “Vâng, vi thần chỉ sợ Lệ Nhân ngu dốt, hầu hạ điện hạ không tốt.”

“Ha ha, lễ nạp phi đã tạm định ở ba ngày sau khi bản cung đăng cơ, lễ tiết trong cung đều có Hoàng Hậu nương nương phái ma ma giám sát dạy dỗ, Lệ Nhân tiểu thư tận tâm học tập là được.” Mạc Kỳ Hàn nói xong, ánh mắt chuyển qua trên mặt Hạ Lệ Nhân, tươi cười thật là mê người.

Hạ Lệ Nhân vội đáp: “Vâng, Lệ Nhân nhất định không để điện hạ thất vọng!”

Ánh tà dương từ song cửa sổ quăng vào bốn phía đại điện, tỏa ra từng vầng sáng, ở hồ Thúy Trà cách Đông cung không xa, hương cây nhàn tản mát ra mùi thơm nồng nặc, tràn ngập ở trong không khí, nam tử đứng bên bờ hồ nửa canh giờ, khuôn mặt tuần mỹ, lạnh lùng không một tia ảm áp, mà cặp mắt sâu lại theo suy nghĩ bay xa, dần dần nhiễm lên mê ly...

356. Chương 357

Một luồng gió lạnh quất vào mặt, một mảnh lá bay tới trên vai, Mạc Kỳ Minh hơi giật mình, bàn tay to dùng lực nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, lại không cảm thấy đau.

Hắn biết, Hạ Chi Tín dao động, Bạch Tĩnh An có lẽ cũng sẽ dao động, cho dù hai người bọn họ thề tuyệt không phản bội hắn, nhưng hắn sẽ không tin, bởi vì ích lợi trước mặt thật dễ dàng làm cho người ta lung lay.

Ngày mai, ngày mai là ngày Mạc Kỳ Hàn đăng cơ, tại một thời điểm quan trọng như vậy, trong đầu hắn lại chỉ nghĩ đến một sự kiện, đó chính là Mạc Kỳ Hàn từng nói, ngày hắn đăng cơ là lúc ban chết cho Lăng Tuyết Mạn!

Lời đồn đã bị hắn bình ổn, đã nhiều ngày quan sát, tùy ý cũng có thể thấy được cảnh tượng Mạc Kỳ Hàn và Mạc Kỳ Diễn chuyện trò vui vẻ, xem ra, Mạc Kỳ Hàn thật sự lựa chọn giết Lăng Tuyết Mạn bảo vệ Mạc Kỳ Diễn!

Hắn, nên làm cái gì bây giờ?

“Tam ca! Tam ca!”

Từ xa truyền đến tiếng kêu vội vàng, Mạc Kỳ Minh chậm rãi trở lại, đợi người chạy đến trước mặt, mới thần nhiên nói: “Tiểu Thất, xảy ra chuyện gì?”

Mạc Kỳ Dục thở dốc một hơi, mới lên tiếng: “Tứ ca mở tiệc chiêu đãi các huynh đệ vào buổi tối ở Đông cung, đệ đi qua điện Thái Cực nhìn đến Tam ca, thuận tiện nói cho Tam ca một tiếng, để tránh Tam ca lúc nữa xuất cung hồi phủ.”

“Ừ, đã biết.” Mạc Kỳ Minh như có đăm chiêu gật đầu, mắt sâu như vực thẳm, hơi híp híp.

“Ha ha, đệ tính đi cung Phượng Thần thỉnh an mẫu hậu, đi trước nhé!” Mạc Kỳ Dục chấp tay, liền xoay người muốn đi.

“Tiểu Thất!” Mạc Kỳ Minh vội mở miệng gọi lại.

“Hả? Tam ca còn có việc sao?” Mạc Kỳ Dục quay đầu, hỏi.

Mạc Kỳ Minh cười nhạt nói: “Tiểu Thất, đệ biết chuyện lời đồn về Nhị ca cùng Mạn Mạn, thái tử vốn định xử trí như thế nào không?”

“Chuyện này đệ không rõ ràng lắm, không có nghe Tứ ca nhắc tới, cũng không nhìn ra Tứ ca cùng Nhị ca có cái gì khúc mắc a!” Mạc Kỳ Dục nhíu mày, “Tam ca, ca nói Tứ ca sẽ vấn tội Nhị ca việc này sao? Kỳ thực chúng ta cũng biết, Nhị ca cùng Mạn Mạn cũng không có chuyện gì, Nhưng bị đồn khó nghe như vậy, Tứ ca mất mặt, đến nay vẫn nhốt Mạn Mạn không chịu cho nàng một cái danh phận, theo lý Mạn Mạn là chánh phi, phải được lập làm Hoàng Hậu, nhưng hiện tại, đến phong hào phi tử cũng chưa cho, chẳng lẽ muốn đợi ngày mai sau khi Tứ ca lên ngôi sẽ cùng phong lập với các phi tử khác mới vào sao?”

“Tiểu Thất a, đệ nghĩ quá đơn giản!” Mạc Kỳ Minh lắc đầu, tiến về phía trước một bước, chưa quay đầu, thản nhiên nói: “Đệ có thể nhìn ra được Tứ đệ có một tia tình cảm đối với Mạn Mạn sao? Hẳn là kim ốc tàng kiều buổi tối đi ra ngoài tìm vui, cũng không từng đi Tứ Vương phủ gặp Mạn Mạn một lần, Mạn Mạn bị giam ở Tứ Vương phủ, chỉ sợ đợi cho đến chết cũng không thấy được Tứ đệ một lần!”

“A? Cái gì? Tam ca nói cái gì? Đợi cho đến chết? Ý của ca là Tứ ca sẽ nhốt Mạn Mạn cả đời, nhốt Mạn Mạn đến chết?” Mạc Kỳ Dục thất kinh hỏi, giọng điệu vô cùng dồn dập.

Mạc Kỳ Minh quay đầu, nhíu mày nói: “Tứ đệ khoan dung với Nhị ca, đó là bởi vì hắn tính giết chết Mạn Mạn để giải quyết việc lời đồn! Huống hồ sao hắn phải lập Mạn Mạn làm hậu? Lăng Bắc Nguyên bất quá là một Ngự Sử nho nhỏ, có thể so sánh với Hạ Chi Tín hoặc là Bạch Tĩnh An sao? Tứ đệ là tân quân kế vị, hẳn lại không phải kẻ ngu!”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Dục kinh hãi không thôi, “Tam ca, là thật sao?”

“Buổi tối tự bản thân đệ đến hỏi đi.”

Mạc Kỳ Minh nói xong liền xoay người đi.

Mạc Kỳ Dục nhìn tấm lưng kia, bên môi gợi lên một chút ý cười sâu xa, sau đó cất bước đi đến cung Phượng Thần.

Ban đêm, hoàng cung an bình yên lặng.

Mà Đông cung đang là một mảnh náo nhiệt, ca múa mừng cảnh thái bình.

Mạc Kỳ Hàn ngồi ở chủ vị, hai bên trái phải là Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục, Lâm Mộng Thanh theo thứ tự mà ngồi.

Tiệc rượu phong phú, trong điện, nhóm vũ cơ tận tình múa may, váy dài quay cuồng, giữa các vũ cơ có một nữ tử mang khăn che mặt màu trắng, phục sức hơi khác các vũ cơ khác, vừa thấy đó là người múa dẫn đầu, mang một đôi mắt hạnh hàm tiếu hàm kiều, liền tiếp truyền sóng điện tới Mạc Kỳ Hàn ngồi trên chủ vị, nhất cử nhất động, ngàn vạn mị thái.

Đám người Mạc Kỳ Diễn cười nhạt nhìn biểu diễn, thản nhiên uống rượu, ánh mắt đương nhiên cũng rơi vào trên người cô gái kia, lặng lẽ thưởng thức.

Mạc Kỳ Hàn giờ chén rượu trong tay, bên môi treo nụ cười tà tà, trong ánh mắt nhìn nàng tràn đầy hứng thú.

Một khúc múa xong, cả vũ cơ quỳ xuống bái, “Thái tử điện hạ vạn phúc! Chúng nô tì bêu xấu!”

Nữ tử mặc váy lụa trắng đứng ở trung tâm, đến gần một bước, e lệ cúi đầu, “Bạch Tử Di khấu thỉnh thái tử điện hạ kim an!” Giọng nói quả thực có thể làm tan chảy xương cốt nam nhân!

Sáu nam nhân ngồi hai bên trái phải đều không hện mà cùng run lên một chút, lại đồng loạt đem ánh mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, chỉ thấy Mạc Kỳ Hàn vẫn bình thản, nâng chén rượu trong tay, ngửa đầu uống xong, trong mắt tràn đầy ý cười lười nhác gian tà, quét mắt sáu người một cái, sau đó ánh mắt ngừng ở trên mặt Bạch Tử Di, khẽ cười: “Thì ra là thiên kim của Bạch Hầu gia! Tháo khăn che mặt cho bản cung cùng các Vương gia nhìn một cái!”

“Vâng!”

Bạch Tử Di kiều mị chớp mắt, ngón tay nhỏ nhắn vẽ một góc khăn che mặt, chậm rãi vén lên, gương mặt tươi sáng xinh đẹp, mặt giống như phù dung, mi giống như trăng non, kiều mị tận xương tủy.

“Bốp bốp bốp!”

Mạc Kỳ Hàn vỗ tay cười, “Bạch tiểu thư không chỉ có kỹ thuật nhảy kinh người, dung mạo càng đẹp làm người giặt nấy mình!”

“Điện hạ tán thưởng, Tử Di hổ thẹn!” Bạch Tử Di được khen, liền mỉm cười, tiếng nói càng thêm mềm yếu.

Mạc Kỳ Hàn thoải mái cười to, “Ha ha ha! Người đâu, thêm ghế ngồi ở cạnh bản cung, hầu hạ Bạch tiểu thư ngồi xuống!”

“Vâng, thái tử điện hạ!” Hai cung nữ lập tức nhận lệnh.

Bạch Tĩnh An nghe nói Hạ Chi Tín mang Hạ Lệ Nhân đi Đông cung yết kiến Mạc Kỳ Hàn xong, liền âm thầm lo lắng không thôi, sợ Hạ Lệ Nhân mê hoặc Mạc Kỳ Hàn, đi lên vị Hoàng Hậu, vì vậy, vừa nghe nói buổi tối Đông cung truyền vũ cơ hiến nghệ, liền sinh tâm kế, làm cho Bạch Tử Di theo nhóm vũ cơ đến lộ mặt.

Giờ phút này, Bạch Tử Di được Mạc Kỳ Hàn vinh sủng, mừng rỡ như điên, vội quỳ xuống nói: “Tạ điện hạ!”

Mạc Kỳ Dục bĩu môi, hơi trừng mắt liếc Bạch Tử Di, nói thầm: “Đẹp cái gì mà đẹp? Kỹ thuật nhảy này sao so được với Mạn Mạn? Bộ dáng cũng bình thường.”

“Khụ khụ, tiểu Thất, cẩn thận kẻo Tứ ca nghe được.” Mạc Kỳ Sâm vội ho một tiếng, nhắc nhở.

Mạc Kỳ Dục chỉ có thể ai thán một tiếng, tâm tư âm thầm bay tới trên người cô gái làm hấn nhớ nhưng, tính xem ngày mai, ngày kia rốt cục có thể gặp được!

Nhưng, diễn xuất đêm nay, hấn cũng phải làm đủ!

Bạch Tử Di vừa ngây ngất ngồi xuống ở bên trái Mạc Kỳ Hàn, ngoài điện lại có một thái giám tiến vào bẩm báo, “Khởi bẩm thái tử điện hạ, nữ nhi của Hạ Tướng quân, Hạ Lệ Nhân cầu kiến!”

357. Chương 358

“Tuyên!”

Một chữ đơn giản, Mạc Kỳ Hàn bên môi đôi nổi lên một chút cười lạnh không dễ dàng phát giác, sườn mắt liếc liếc thấy Bạch Tử Di rõ ràng tức giận dị thường, lại cực lực làm bộ vui vẻ, nhẹ nhàng cười, giọng nói nhỏ mang theo mỉa mai: “Hôm nay mới gặp Bạch tiểu thư, trong lòng bản cung rất là ngưỡng mộ.”

“Thật sao?” Bạch Tử Di nhất thời kinh hỉ, vừa nâng mắt, vội vừa thẹn thùng cúi đầu xuống, trong lòng ngọt ngào.

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười nhẹ, quay mắt lại nhìn phía trước, lại nhin không được nhớ tới năm trước tại yến tiệc chúc thọ phụ hoàng, Mạn Mạn múa một điệu kia, đó mới chân chính là say đắm lòng người, làm người ta vĩnh viễn khó quên!

Bên môi tràn ra ý cười, lúc này đây cười là do tâm phát ra, ha ha, đợi thành nghiệp lớn, chọn một đêm trăng tròn, phải bảo nha đầu kia ở dưới ánh trăng múa một điệu ột mình hấn xem, nở rộ chỉ vì một mình hấn!

Chính là, hiện tại nàng đang làm gì? Có nhớ hấn không?

“Lệ Nhân bá kiến thái tử điện hạ! Khẩu thỉnh điện hạ kim an!”

Một mềm mại tiếng nói, kéo suy nghĩ của Mạc Kỳ Hàn về, miễn cưỡng cười ôn nhu, “Lệ Nhân tiểu thư, miễn lễ!”

“Tạ thái tử điện hạ!” Hạ Lệ Nhân cười, lúm đồng tiền yếu ớt hiện lên, mị nhân như tơ.

“Lệ Nhân tiểu thư tới thật đúng lúc, bản cung đang muốn sai người đi mời tiểu thư đây!” Mạc Kỳ Hàn nháy mắt, lại phân phó: “Thêm một ghế nữa, hầu hạ Lệ Nhân tiểu thư!”

“Tạ điện hạ!” Hạ Lệ Nhân kích động bật thốt lên, ánh mắt liếc hướng Bạch Tử Di, đắc ý nhếch miệng.

Trong nháy mắt, hai bên trái phải của Mạc Kỳ Hàn liền có hai mỹ nhân, hai nàng mỗi người một ly tranh nhau rót rượu mời Mạc Kỳ Hàn, giọng ba người trêu đùa không ngừng vang lên, không biết khi nào thì bàn tay ngọc ngà của Bạch Tử Di đã thản nhiên công khai phủ trên mu bàn tay Mạc Kỳ Hàn, thân mình Mạc Kỳ Hàn cứng ngắc một chút, không dấu vết thu hồi, mỉm cười nói nhỏ một câu, “Đừng để cho các Vương gia nhìn thấy, về sau ngày còn dài!”

Bạch Tử Di đỏ mặt lên, nhẹ gạt đầu, Hạ Lệ Nhân ghen tị cắn môi, xiết chặt chén rượu trong tay, Mạc Kỳ Hàn lại trùng hợp xoay người lại, lại cười nhu tình mật ý, “Lệ Nhân, cùng bản cung cạn một ly, như thế nào?”

“Vâng, điện hạ!” Hạ Lệ Nhân vui mừng, bưng lên một ly, tao nhã uống xong.

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn cười khẽ, nâng chén cạn sạch.

Ca múa đang tiếp tục, mà Mạc Kỳ Dục ngồi phía dưới lại giống như không nhin được, mở miệng nói: “Tứ ca, Tiểu Thất có việc thỉnh giáo Tứ ca!”

“À?” Đôi mắt sâu của Mạc Kỳ Hàn vừa chuyển, cất cao giọng nói hướng vũ cơ nhóm: “Ngừng! Lui xuống trước đi!”

Nhóm nhạc sĩ dừng tấu nhạc, vũ cơ thu quạt, quỳ lạy lui ra.

“Tiểu Thất, chuyện gì?” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười hỏi.

“Tứ ca, đệ đệ nghe nói Tứ tẩu còn bị nhốt, ngài tính toán xử trí nàng sao?” Mạc Kỳ Dục cau mày, gương mặt vô cùng lo lắng.

Trong điện, ánh mắt mọi người đều hướng Mạc Kỳ Hàn, câu trả lời, bọn họ đều quan tâm vô cùng, bao gồm cả Bạch Tử Di và Hạ Lệ Nhân!

Về đại danh của Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn, Hạ Lệ Nhân sau khi đến kinh thành mới nghe nói, còn Bạch Tử Di cũng là biết rõ vô cùng, nữ nhân mấy lần oanh động Cẩm An, lưng đeo danh khắc chồng khắc con, lại làm năm vị thân nước Vương Đại Minh yêu thương che chở, làm con nuôi tiểu Vương gia xem như trân bảo, một khúc sáo một điệu nhảy tươi đẹp kinh thiên hạ, độc chiếm được thánh ý cưng chiều, lại cùng Nhị Vương gia có tư tình... Rất nhiều truyền thuyết về Lăng Tuyết Mạn, Bạch Tử Di không khỏi nín chặt mười ngón tay, mong đợi có thể nghe được đáp án để cho nàng cao hứng.

Mạc Kỳ Hàn bĩu môi một cái, nhìn về phía Mạc Kỳ Dục, cười như không cười nói: “Tiểu Thất, đêm nay tạm thời xưng nàng là Tứ tẩu, ngày mai liền sửa miệng đi!”

“Ách, sửa miệng? Sửa cái gì?” Mạc Kỳ Dục cả kinh, hỏi tới.

Mấy người Mạc Kỳ Lâm cũng đều không hiểu mở to hai mắt nhìn, Mạc Kỳ Minh cũng là nắm chặt bàn tay.

“Ha ha, thôi, không cần sửa miệng, dù sao ngày mai cũng không lại kêu nữa!” Mạc Kỳ Hàn cười, ánh mắt liếc Bạch Tử Di, “Mĩ nhân, rót rượu!”

Bạch Tử Di vội rót đầy rượu, “Điện hạ, mời!”

Một chén rượu vào yết hầu, Mạc Kỳ Hàn mới quét mắt về phía mọi người, không nhanh không chậm nói: “Hôm nay các huynh đệ đều ở đây, bản cung liền nói rõ, đỡ để các huynh đệ âm thầm suy đoán lung tung! Chuyện Lăng Tuyết Mạn cùng Nhị ca, mặc dù lời đồn nổi lên bốn phía, nhưng bản cung tín nhiệm Nhị ca, vì vậy, mọi tội đều do Lăng Tuyết Mạn, luận tội giết!”

“Tứ ca!”

“Tứ ca!”

“Tứ đệ!”

Vài thanh âm gấp gáp gọi Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn nhú mày lại, “Các huynh đệ có dị nghị?”

“Tứ ca, không được giết Tứ tẩu a!” Mạc Kỳ Dục đứng lên, chấp tay nói: “Tứ tẩu cũng không phải người thất đức, cầu Tứ ca thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Tiểu Thất nguyện đem tính mạng đảm bảo, cầu Tứ ca khai ân!”

“Tứ ca, thần đệ cũng nguyện đảm bảo, Tứ tẩu bản tính thuần lương, mặc dù ngày thường hơi nghịch một chút, nhưng cũng không vượt quá lễ phép, người tung lời đồn này bụng dạ khó lường, nhất định là muốn hãm hại Tứ tẩu cùng Nhị ca, xin Tứ ca thủ hạ lưu tình, tha cho Tứ tẩu một đường!” Mạc Kỳ Lâm đứng dậy theo, chấp tay nghiêm túc nói.

“Tứ ca, thần đệ và Ngũ ca, Thất đệ cùng vì Tứ tẩu, cầu Tứ ca tha Tứ tẩu một mạng!” Mạc Kỳ Sâm cũng đứng dậy cầu tình.

Có ba người đang ngồi, Lâm Mộng Thanh, Mạc Kỳ Minh cùng đương sự Mạc Kỳ Diễn!

Ba người này đều không mở miệng, chỉ theo dõi Mạc Kỳ Hàn, tâm tư khác nhau.

Mạc Kỳ Hàn nhè nhẹ cười, thanh thần tiếp nhận chén rượu từ trong tay Hạ Lệ Nhân, mặc nàng cố ý đụng chạm ngón tay, tà tứ mở môi, cùng Hạ Lệ Nhân nhìn nhau cười, mới chuyển mắt hướng mọi người, lạnh nhạt nói: “Ngũ đệ, Lục đệ, thất đệ, các đệ có vẻ như... quần hơi nhiều!”

Nghe vậy, mọi người hơi hơi biến sắc, không khí lập tức cứng ngắt, vô cùng quỷ dị.

“Ha ha!”

Lâm Mộng Thanh đột nhiên cười khê lên, lười nhác nhìn Mạc Kỳ Minh một cái, không chút để ý nói: “Điện hạ thật muốn giết Tứ Vương phi, cũng không có gì không thể, chính là ba vị Vương gia cầu tình đảm bảo, có thể thấy được nhân phẩm Tứ Vương phi cũng không tệ, điện hạ có thể tính lại một chút hay không?”

Ánh mắt sắc bén của Mạc Kỳ Minh bắn lại, liếc mắt theo dõi Lâm Mộng Thanh, muốn từ trên người hắn nhìn ra bóng dáng nam nhân đêm đó, nhưng, thật sự không dám xác nhận! Nhưng... giờ phút này Lâm Mộng Thanh cũng mở miệng cầu Mạc Kỳ Hàn bỏ qua cho Lăng Tuyết Mạn, đây là nói rõ, hắn và Lăng Tuyết Mạn có quan hệ phải không?

Nhưng Mạc Kỳ Hàn nghe xong, lại lắc đầu, “Mộng Thanh, đạo lý không có lửa làm sao có khói người không rõ sao? Nếu như Lăng Tuyết Mạn đối với bản cung kiên trinh như một, ai lại dám ác ý hãm hại nàng?”

Lời này vừa nói ra, mấy nam nhân đều nóng ruột, Mạc Kỳ Diễn cũng đứng lên, “Tứ đệ, ta biết ta không nên nói gì, nhưng Tứ đệ nếu tín nhiệm Nhị ca, cũng xin Tứ đệ tín nhiệm em dâu, nàng không phải nữ nhân lừa dối ong bướm, giữa chúng ta tuyệt đối trong sạch!”

“Trong sạch?” Mạc Kỳ Hàn lặp lại một câu, hơi hơi tràn ra tươi cười, nói từng chữ từng câu: “Nàng cùng Nhị ca là trong sạch, bản cung tin, nhưng thân nàng thật sự là thanh bạch sao?”

358. Chương 359

Lời này vừa nói ra, mọi người trong đại điện Đông cung kinh ngạc!

Trên mặt Mạc Kỳ Minh không chút thay đổi, nhưng nội tâm gấp gáp không thôi, một câu cuối cùng của Mạc Kỳ Hàn kia, làm Mạc Kỳ Minh gần như có thể đoán được câu kế tiếp Mạc Kỳ Hàn muốn nói gì, hẳn nhất định nói, muốn chứng minh trong sạch, vậy thì Lăng Tuyết Mạn nghiệm thân!

Nhưng, làm sao dám nghiệm thân đây? Vừa nghiệm, Lăng Tuyết Mạn liền thật sự chết chắc rồi!

Sống ba mươi năm, chưa bao giờ trải qua một khắc khốn trương như vậy, trong lòng bàn tay rịn ra tầng tầng mồ hôi mịn, Mạc Kỳ Minh mặc dù vô cùng phần nộ, hận Lăng Tuyết Mạn không biết liêm sỉ tăng tị với người, hận nàng nguyện ý vì nam nhân kia mà chết, nhưng, bảo hắn nhìn nàng chết, hắn thế nào cũng làm không được!

Bàn tay to căng thẳng, Mạc Kỳ Minh ngược mắt đối diện với đôi mắt thâm trầm của Mạc Kỳ Hàn, hắn không nghĩ cúi đầu đối với Mạc Kỳ Hàn, hôm nay vì Lăng Tuyết Mạn, hắn sẽ làm, nhưng, nàng làm sao biết hắn vì nàng làm những chuyện đâu?

Đôi mắt khép hờ, trong lòng đột nhiên cảm giác chua xót, phu quân của nàng say mê nắm lấy mỹ nhân giang sơn, ném nàng lên chín tầng mây, muốn giết nàng để dùng ngôi vị Hoàng Hậu mượn sức quyền thần, tình nhân của nàng sắp kết hôn với công chúa làm phò mã, mà nàng bị giam ở trong đại viện kín cổng cao tường cái gì cũng không biết, nếu như nói Lâm Mộng Thanh là tình nhân của nàng... Mà hắn, một nam nhân cực kỳ để ý nàng, một nam nhân nàng chỉ coi là bạn bè, lại cam nguyện vì nàng quỳ xuống trước kẻ thù...

Đứng dậy, đi ra khỏi bàn, quỳ gối, đầu gối đụng vào trên sàn đá cẩm thạch vang lên chát chúa thanh âm, trong điện nháy mắt an tĩnh, đến chút tiếng vang cũng không có.

Mọi ánh mắt tập trung lại, Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nhìn Mạc Kỳ Minh quỳ gối phía dưới, trong mắt chợt lóe khoái ý rồi tới hận ý tan không được!

“Thái tử điện hạ, thần huynh quỳ cầu điện hạ khai ân!”

Sau một câu nói ngắn gọn, đó là tiếng vang của cái trán cúi chạm trên nền đá cẩm thạch, sau đó là lời khấn cầu, “Cầu điện hạ tha Lăng Tuyết Mạn một mạng!”

Mạc Kỳ Hàn ngồi lâu chưa động, nhếch môi không nói được lời nào, cặp mắt lạnh như băng thẳng tắp theo dõi kẻ phía dưới, trên khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Bạch Tử Di cùng Hạ Lệ Nhân ngồi không yên nhưng một cử động nhỏ cũng không dám, quan hệ của phụ thân cùng Tam Vương gia Mạc Kỳ Minh bọn họ tất nhiên là biết được một chút, giờ phút này, tình cảnh này, nam nhân bên cạnh luôn luôn mỉm cười này lại cao cao tại thượng, cả người tản ra khí phách đế Vương cùng rét lạnh, làm tâm người ta sinh khiếp sợ.

Thật lâu sau, mấy người Mạc Kỳ Diễn lặng im, cũng không nói một tiếng, chỉ đại ra nhìn Mạc Kỳ Minh.

Rốt cục, Mạc Kỳ Diễn dẫn đầu đi ra khỏi bàn, quỳ xuống ở bên cạnh Mạc Kỳ Minh, “Thần huynh quỳ cầu điện hạ bỏ qua cho Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn!”

Sau đó, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục lần lượt đi ra, ào ào quỳ xuống, cũng một câu nói kia, “Thần đệ quỳ cầu điện hạ tha Tứ tẩu một mạng!”

Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di run lên, không thể tin được tròng lớn mắt, nữ nhân kia không được phu quân yêu thích, nhưng lại làm cho năm vị Vương gia nâng niu ở trong lòng bàn tay, lấy mạng che chở!

Nhìn quét qua năm người quỳ gối phía dưới, Mạc Kỳ Hàn chậm rãi nói: “Tam ca hiếm khi có việc cầu bản cung, nhưng hôm nay lại vì Lăng Tuyết Mạn mà quỳ, còn có hành động của các huynh đệ khác, làm bản cung cực kì khiếp sợ! Nếu các huynh đệ đều kiên định cầu xin cho Lăng Tuyết Mạn như thế, bản cung cũng không kiên trì ban chết cho ả nữa, nhưng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!”

“Tạ điện hạ!” Năm người cùng kêu lên, trong giọng nói tràn đầy kính hỉ.

Mạc Kỳ Hàn nhoẻn miệng cười, “Các huynh đệ đứng lên đi, chúng ta tiếp tục uống rượu! Không cần làm hồng hưng trí!”

359. Chương 360

Đại Minh Quốc Thái tông năm 37, mừng một tháng mười một.

“Chiếu thư truyền ngôi——”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: trẫm hôm nay truyền đế vị cho thái tử Mạc Kỳ Hàn, tân quân kế vị! Khâm thủ!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Tân đế tiếp thánh chỉ ——”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: kể từ hôm nay, Thái tông hoàng đế là Thái Thượng Hoàng, Hiếu Huệ hoàng hậu là Thái hậu, thân Quý Phi là Hiếu Hiền thái quý phi, Lý phi, Đức Phi, Dung phi là Thái phi! Niên hiệu là Hiến Tông! Khâm thủ!”

“Tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Quần thần ba quỳ chín lạy, tiếng vang cao vút vang vọng cả hoàng cung, thật lâu không tiêu tan!

Mạc Kỳ Hàn mặc một bộ long bào màu vàng sáng tượng trưng cho đế Vương, đầu đội tất cả 12 chuỗi trân châu Bình Thiên Quan, chân mang vớ chu tích, ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn phía trước, hai mắt lấp lánh có hồn, phong thái phi phàm, trong ánh mắt có cuồng ngạo cùng tự tin bề ngễ thiên hạ!

Tân đế lên ngôi, khắp chốn mừng vui, tiếng lễ nhạc, tiếng trống, pháo mừng vang, từ trong hoàng cung vang tới Cẩm An, tới toàn bộ Đại Minh! Mạc Kỳ Hàn dẫn đầu bách quan đi đến Thái Miếu giổ tổ, tuyên đọc tế văn, quỳ lạy Thiên Địa, chiêu cáo thiên hạ!

Kết thúc buổi lễ, tân đế vào ở cung Đế Hoa, ban một thánh chỉ, cung Phượng Thần đổi thành chỗ ở của Thái hậu, Công bộ không cần xây tẩm cung mới cho hoàng hậu, ngày sau hoàng hậu cùng hoàng thượng cùng ở cung Đế Hoa, tỏ vẻ Đế hậu đồng tâm!

**

Vóc người cao lớn ngọc thụ lâm phong ở cung Đế Hoa, một tay chấp sau lưng, một tay nhẹ đặt trước bụng, ngưng mắt nhìn ngoài điện, nhìn cảnh tượng vui mừng.

Chậm rãi quay đầu lại, Mạc Kỳ Hàn đi tới chỗ sâu trong tẩm cung, Vô Cực cùng Đại Thái Giám tân nhậm Từ An theo sát phía sau.

Từ An là con của Từ ma ma ở Phương Ảnh Trai, là người Mạc Kỳ Hàn có thể tin nhiệm được.

“Mở mật thất ra!”

Mạc Kỳ Hàn đứng ở trong thư phòng bên trong tẩm cung, đơn giản phân phó.

“Dạ, hoàng thượng!”

Vô Cực khom người lĩnh mệnh, cũng thay đổi cách xưng hô, thông dong đi đến bên trường án (cái bàn), khom lưng nhấn một cái nút nhỏ xíu bên tường.

Một cánh cửa đá từ từ mở ra, Mạc Kỳ Hàn cất bước vào bên trong, nhìn bố trí bốn phía, nói: “Trên giường trải thêm tơ lụa, cần phải mềm mại, giữ ổn định nhiệt độ mật thất, Còn nữa... bốn cây cột đá này, tháo bớt 4 viên dạ minh ra đi, không thể quá sáng, mờ lung chút là tốt rồi.”

“Dạ, nô tài nhớ kỹ, lập tức đi làm.” Vô Cực khẽ khom người nói.

“Đường hầm mấy ngày sửa xong?” Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái, lại hỏi.

“Tối hôm qua nô tài hỏi thăm Lý Công Tượng, ước chừng hai ngày nữa là làm xong toàn bộ, hiện tại đang đẩy nhanh tốc độ.”

“Ừ.”

Mạc Kỳ Hàn hơi gật đầu, xoay người đi ra khỏi mật thất.

Cùng lúc đó, trong Tứ Vương phủ.

Lăng Tuyết Mạn đứng ở trên tảng đá bên bờ hồ Nguyệt Lượng, nhàm chán ném cục đá, nắm chặt tay, hi vọng vừa mở mắt liền đến ngày mai, bốn ngày ước hẹn của nàng cùng tình nhân.

Nhưng, kích động mấy ngày, giờ phút này nội tâm lại đột nhiên bất an, loại cảm giác bất an này làm nàng cực kỳ không thoải mái, rồi lại nói không ra vì sao.

Không làm Tứ Vương phi, không phải chỉ là một câu nói của tình nhân sao? Tứ Vương Gia chết rồi, trừ khi hoàng thượng trực xuất nàng khỏi hoàng thất, khai trừ tông tịch, xoá tên trên gia phả hoàng gia, còn có thể có những biện pháp khác sao?

360. Chương 361

Trong đêm, trăng lưỡi liềm cong như một cái móc câu.

Trên lầu ngắm cảnh, một nam tử cao lớn mặc cẩm y màu vàng sáng chấp tay trái sau lưng, tay phải nhẹ vịn lan can, đôi mắt trông về phía xa.

Con người trong treo lạnh lùng đen như mực, môi mỏng mím chặt thành một cái đường vòng cung, gương mặt lạnh lùng, chỉ có trên sườn mặt bị ánh trăng chiếu rọi tỏa ra chút mờ lung, có vẻ lạnh lùng, xa cách không thể chạm vào, làm người ta không dám thân cận.

Cách chức Mạn Mạn vào cung, thật sự tốt sao?

Nàng ở Tứ Vương phủ, hai người bọn họ tương tư, nàng không thể nhẫn nhịn, hấn càng không cách nào nhẫn, bọn họ từ biệt đã là một năm rồi, trở lại gặp nhau cũng chẳng qua mới ba lần, ba đêm kia, hấn đều không chịu nhắm mắt lại ngủ, chỉ có vui sướng dong ruỗi ở bên trong thân thể của nàng, hấn mới có thể cảm nhận được phần chân thật kia, chỉ có chính tai nghe nàng từng lần một kêu ‘Tình nhân’, hấn mới có thể xác định là nàng thật ở bên cạnh hấn, mà không phải ảo ảnh xuất hiện vô số lần ở trong mộng.

Triệt tiêu thân phận Tứ Vương phi của nàng là nhất định phải làm, nếu không khó có thể làm cho Hạ Chi Tín cùng Bạch Tĩnh An yên tâm, mà nếu để nàng trở về Lăng gia, hấn muốn thấy nàng một lần càng khó hơn, hơn nữa một khi hấn cùng nàng giải trừ quan hệ vợ chồng, Mạc Kỳ Minh sợ là..... Tóm lại, vẫn đặt ở phía dưới mắt mình thì tốt hơn một chút đi!

Từ góc độ này nhìn ra, mơ hồ có thể thấy hình dáng Hoán Y Cục. Hoán Y Cục là dùng cho nô tài hạ đẳng nhất, tự nhiên xây vô cùng xa, cho nên hấn ở nơi này nhìn nàng... sợ là chỉ có thể nhìn thấy như một cái chấm nhỏ.

Phiền muộn than một tiếng, muốn quay đầu lại, chỉ nghe trên cầu thang vang lên tiếng bước chân.

“Vi thần ra mắt hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Hàn chậm rãi xoay người lại, “Mộng Thanh hãy bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Lâm Mộng Thanh đứng dậy, nhìn Mạc Kỳ Hàn hơi hơi cười, đè ép giọng nói giễu giễu: “Hoàng thượng muốn ngắm cảnh nên ngắm vào ban ngày a!”

“Ngắm sao xem trăng không được sao?” Mạc Kỳ Hàn hơi trềng một cái, hỏi ngược lại.

“Ách..... Ha ha, sao vi thần không thấy hoàng thượng nhìn lên bầu trời vậy?” Lâm Mộng Thanh rất không sợ chết vạch trần, liều mạng nén cười, gương mặt tuần tú đỏ bừng.

“Đáng chết! Đệ thật đúng là không phải hạ thần tốt!” Mạc Kỳ Hàn trềng một cái nữa, quay lưng, khề ngửa đầu ngắm sao, hẳn không phải người của lăng mạn, đêm đó nàng muốn xem sao, hẳn liền theo nàng đi xem, hiện tại không biết nàng đang làm gì? Là đang vẽ tranh hay là..... len lén dọn dẹp đồ chơi của nàng chuẩn bị mang vào cung đây?

Lâm Mộng Thanh không động chân, thân thể nghiêng 45 độ đi nhìn Mạc Kỳ Hàn, không nhịn được cười sâu hơn, đi về phía trước một bước, tựa trên thượng lan can, trêu: “Sư huynh, huynh muốn nghe đệ nói lời a dua nịnh hót sao?”

“Cút!” Mạc Kỳ Hàn đen mặt, “Đệ bây giờ mỗi ngày đều chạy đến cung Nhã Phi, trẫm có thể so với đệ sao?”

“Khụ khụ! Đệ chỉ là thỉnh thoảng nha, đệ không phải còn có quân vụ trong người sao? Nếu có thể bỏ chức vụ thống lĩnh cấm vệ quân, sau đó cùng Nhã Phi đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy, thật là tốt biết bao a!” Lâm Mộng Thanh buồn bực ho khan, than thở không dứt.

“Chớ hòng mơ tưởng!” Mạc Kỳ Hàn cắn răng nghiêng lợi, chỉ kém không có vung một đấm ở trên mặt Lâm Mộng Thanh, lại trợn mắt nhìn hắn mấy lần, mới nhớ lại hỏi: “Đệ tới gặp trẫm lúc này có chuyện gì sao?”

“Dĩ nhiên!” Vừa nói đến chính sự, Lâm Mộng Thanh lập tức thu hồi cột nhĩ, nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng, về cấm vệ quân đổi nơi đóng quân, vi thần đã theo như ý chỉ của hoàng thượng phân bố cấm quân ở chín cổng kinh thành, nhưng trong chín phó tướng có năm tên không phục, mặc dù ngoài mặt phục tùng, nhưng vụng trộm kích động thủ hạ gây chuyện, hôm nay còn xuất hiện hai cấm quân đào ngũ, đây là danh sách những kẻ đó, xin hoàng thượng xem qua!”

Mạc Kỳ Hàn nhận lấy danh sách Lâm Mộng Thanh dâng lên, Từ An mang đèn cung đình giơ lên trước mặt, mở ra xem một lần, gương mặt tuần tú âm trầm, lạnh lùng nói: “Thật đúng là cố ý không để cho trẫm làm tân quân tốt! Mộng Thanh, chuyện như vậy đệ toàn quyền xử lý, tìm ra chứng cứ, tiên trảm hậu tấu, giết gà dọa khỉ!”

“Dạ, vi thần tuân chỉ!” Lâm Mộng Thanh chấp tay, nói.

“Từ An, tuyên Ngũ Vương gia tới cung Đế Hoa!” Trong mắt Mạc Kỳ Hàn phiếm khí lạnh, giọng nói lạnh lùng.

“Nô tài tuân chỉ!” Từ An giao đèn cung đình trong tay cho Vô Cực, vội vã đi tuyên chỉ.

“Mộng Thanh, theo trẫm hồi cung.”

“Dạ!”

Một khắc sau, cung Đế Hoa.

Mạc Kỳ Lâm quỳ lạy, “Thần đệ tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Ngũ đệ bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc nói: “Ngũ đệ, trẫm tuyên triệu vào lúc đêm khuya này, có một đại sự quan trọng muốn giao cho đệ.”

“Hoàng thượng xin hãy nói!” Mạc Kỳ Lâm ngẩn người, vội nói.

“Trẫm tính phong Hạ Chi Tín làm Bình Quốc công, ban thưởng phủ trách, lưu lại kinh thành nghỉ ngơi lấy lại sức, trên thực tế trẫm muốn khiến không hẳn không thể nắm được binh quyền quân đội Bình châu, mà do đệ đi tiếp nhận, Ngũ đệ, muốn thu dùng bình tướng Bình châu dưới tay Hạ Chi Tín cũng không phải là chuyện dễ dàng, đệ phải tốn nhiều tâm tư!” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói.

Mạc Kỳ Lâm căng thẳng, khụy gối quỳ xuống, “Dạ, thần đệ sẽ tận sức cố gắng có thể vì hoàng thượng phân ưu!”

“Được, trẫm cùng lúc phái Vân Vương thúc đi cùng đệ, lấy uy danh của Vân Vương thúc, trẫm nghĩ không có vấn đề.” Mạc Kỳ Hàn dừng lại một chút, cau mày nói tiếp: “Nhưng lần đi này nhất định có nguy hiểm, Hạ Chi Tín và các tướng lãnh thủ hạ nhiều năm đồng sinh cộng tử trên sa trường, tình cảm tất nhiên không tầm thường, các người phải canh phòng nghiêm ngặt kéo xảy ra binh biến!”

“Dạ, thần đệ hiểu!”

Bóng đêm tối dần, trong cung Đế Hoa đèn cung đình sáng ngời, ba người thương nghị tới nửa đêm, ám ảnh ẩn nấp bốn phía cung Đế Hoa, ngay cả con ruồi cũng dừng vọng tưởng đến gần.

Mà ở Cúc Thủy Viên trong Tứ Vương phủ, Lăng Tuyết Mạn cũng giày vò đến nửa đêm, sau khi đuổi Xuân Đường Thu Nguyệt đi ra, nàng liền vội vàng lục ngăn tủ tìm kiếm bảo bối nàng tích lũy hai năm, có sáo ngọc và quạt lưu li của Mạc Kỳ Dục, có chuỗi ngọc, khuyên tai bướm bướm tím, vòng thủy tinh của Mạc Kỳ Diễn, có đèn tử mẫu, dịch phổ của Mạc Kỳ Lâm, có ngọc bội hình thoi của Mạc Kỳ Sâm, có điều đầu heo của Liễu Thiếu Bạch, còn có viên ngọc hình phiến lá của Mạc Kỳ Minh.....

“Trời ạ, bình thường không để ý, bây giờ đếm lại..... Rất nhiều nha!” Lăng Tuyết Mạn chắc lưỡi, nhìn khắp mọi nơi, “Không được, phải tìm cái rương lớn mang đi, ta không thể để những thứ này tài sản riêng này lại cho quân gia cúng tế cho Tứ Vương gia của hần!”

361. Chương 362

Sáng sớm rời giường, Lăng Tuyết Mạn sảng khoái tinh thần, nhanh chóng dùng hết đồ ăn sáng, liền bước đi thông thả trong viện, rồi khẩn trương nhìn chăm chăm con đường đá cuội trong Cúc Thủy Viên.

Xuân Đường Thu Nguyệt đứng cách sau lưng một trượng, nghĩ đến lúc buổi sáng vào phòng thấy dưới gầm giường lộ ra rương gỗ đỏ, hai người không nhịn được cúi đầu hé miệng cười trộm, Vương phi này thật đúng là làm xong chuẩn bị ‘bỏ trốn’ a!

Mạc Ly Hiện đứng ở dưới cây quế xa xa, nhìn Lăng Tuyết Mạn không chuyển mắt, một cỗ tâm tình khó tả quần vòng quanh nó, mặc dù nàng vào cung, nó cũng đi theo vào cung, nhưng nó vẫn cảm giác bọn họ sắp chia ly, nàng là của phụ hoàng, nàng sắp sống chung với phụ hoàng.....

Đứng một lát, Mạc Ly Hiện liếc mạng cúi đầu xuống, muốn dứt bỏ loại cảm giác phiền não này, sau đó cố gắng nâng lên một khuôn mặt tươi cười, bước chân đi tới Cúc Thủy Viên.

Mới đi đến cửa lớn, kêu một tiếng, “Mẫu thân!” Liền nghe quân gia chạy nhanh tới, giọng nói hốt hoảng, “Vương phi! Tiểu Vương Gia!”

Mạc Ly Hiện xoay người, Lăng Tuyết Mạn cũng nghi ngờ chạy đến trước cửa, cau mày nói: “Quân gia, người kêu ta làm gì?”

“Hồi bẩm Tiểu Vương Gia, Vương phi, người trong cung đến!” Quân gia vừa kinh hoảng vừa vui mừng, “Hoàng thượng rút toàn bộ Đại Nội Thị Vệ, Từ công công tới truyền chỉ, lệnh cho Tiểu Vương Gia cùng Vương phi đi ra đại sảnh tiếp chỉ!”

“Thật sao?” Mạc Ly Hiện cùng Lăng Tuyết Mạn đồng thời lên tiếng, Lăng Tuyết mới mở miệng, lại lập tức bịt miệng, con người xoay xoay, đây là tình nhân làm ra sao?

Trong đại sảnh, Đại Nội Thị Vệ mặc áo màu vàng đen chia ra làm hai nhóm, 20 thái giám cũng đứng thành hai nhóm, phía sau là Từ An mặc một thân trang phục thái giám tổng quản, đầu đội mũ quan ngũ phẩm, tay nâng hai cuốn thánh chỉ, thần sắc nghiêm túc và trang trọng.

“Tiểu Vương Gia đến! Vương phi đến!”

Gia đình hô to một tiếng, tất cả thị vệ thái giám bên trong phòng khách bao gồm Từ An đều quỳ xuống, “Nô tài tham kiến Tiểu Vương Gia! Tiểu Vương Gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Tiếng hô vang chấn động, Lăng Tuyết Mạn mới bước vào ngưỡng cửa, liền lão đảo một cái té ngã về phía trước, Mạc Ly Hiên cũng khiếp sợ, nhưng phản ứng cực nhanh kéo Lăng Tuyết Mạn lại, “Mẫu thân, ngài không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì!” Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, thân thể đứng vững, nhìn đến thế trận bên trong phòng khách này, không khỏi nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi Mạc Ly Hiên, “Hiên nhi, sao bọn họ gọi con thiên tuế rồi hả?” Còn nữa... sao không thỉnh an nàng hả?

Mạc Ly Hiên chau chặt lông mày, lắc đầu một cái, sau đó nhìn về phía đám người Từ An, thanh thúy nói: “Miễn lễ!”

“Tạ tiểu Vương gia!”

Từ An dẫn đầu đứng lên, ôm quyền cung kính nói: “Bẩm Tiểu Vương Gia, nô tài là Từ An – thái giám tổng quản tân nhậm trong cung, phụ trách hầu hạ hoàng thượng.”

“A? Lý công công đâu?” Mạc Ly Hiên nghi ngờ nói.

“Hồi Tiểu Vương Gia, Lý công công rời khỏi chức tổng quản, chỉ hầu hạ Thái Thượng Hoàng!” Từ An nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, tiếp tục nói: “Có thể tiểu Vương gia cùng Vương phi còn chưa biết, Thái tông hoàng đế đã thoái vị, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho thái tử điện hạ mới lập, tân hoàng đã lên ngôi hôm qua, niên hiệu là Hiến Tông!”

“Cái... cái gì?” Lăng Tuyết Mạn kinh hô lên đi, trừng mắt không thể tin, nói: “Thái giám Từ An, người không phải là đang lừa dối hai mẹ con chúng ta đi!”

Từ An không đổi sắc mặt, nói: “Nô tài tuyệt không dám có nửa câu nói láo!”

“Mẹ ơi, cái này chẳng lẽ là trong núi mới bảy ngày, trên đời đã ngàn năm? Chỉ là chừng mười ngày không ra cửa, thời thế đã thay đổi rồi?” Lăng Tuyết Mạn sợ hãi than, cảm giác thân thể nàng lão đảo, vội níu lấy tay áo Mạc Ly Hiên, nhìn về phía mặt Mạc Ly Hiên coi như trấn định, có chút muốn khóc, “Hiên nhi, chúng ta out rồi!”

“Ách, cái gì? Cái gì áo.....?” Mạc Ly Hiên nhăn mặt, tất cả mọi người chung quanh cũng mê mang khó hiểu.

“Chính là chúng ta lạc hậu, bị cái thời đại này từ bỏ, đến thiên hạ đổi chủ cũng không biết!” Lăng Tuyết Mạn chỉ lo đắm chìm trong đả kích, cứ nhiên quên hỏi một chuyện quan trọng nhất! Còn Mạc Ly Hiên phản ứng kịp, sau khi ‘à’ một tiếng, hỏi Từ An, “Từ công công, xin hỏi bây giờ hoàng thượng là.....”

“Thưa Tiểu Vương Gia, tân hoàng là con của Hiếu Huệ hoàng hậu – Tứ Vương Gia!” Từ An chậm rãi cúi đầu nói ra.

Lời vừa nói ra, bốn phía khiếp sợ!

Lăng Tuyết Mạn sải bước đến trước mặt Từ An, níu lấy ngực áo Từ An, mặt trắng như tờ giấy, môi run rẩy, “Người nói cái gì? Tân hoàng đế..... là Tứ Vương Gia? Là Tứ Vương Gia Mạc Kỳ Hàn?”

Từ An thoáng cau mày, rũ mắt xuống nhìn về bàn tay nhỏ bé trước ngực hắn, sau đó ánh mắt chuyển qua trên mặt Lăng Tuyết Mạn, bình tĩnh nói: “Dạ!”

“Hắn..... Hắn không phải đã chết rồi sao? Cũng chôn vào địa cung hai năm rồi! Người có thể nóng đầu rồi hay không, sáng sớm tối chọc chúng ta!” Lăng Tuyết Mạn nổi giận, vừa giận vừa sợ, mịa nó, loại đùa giỡn này một chút cũng không vui!

“Từ công công, phụ Vương ta sao lại là hoàng thượng? Ngài.....” Mạc Ly Hiên cũng kinh ngạc không dứt, không hiểu hỏi.

“Hồi Tiểu Vương Gia, chính xác là vậy!” Từ An gật đầu một cái, ánh mắt lại chuyển qua trên mặt Lăng Tuyết Mạn, nói từng chữ một cái vô cùng rõ ràng: “Tứ Vương Gia chết đi sống lại rồi! Ngài chính là đại tướng quân Nam chinh Mạc Quân Lâm!”

Thời gian giống như ngưng lại, Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trống rỗng, chỉ nói một câu: “****, nam nhân của ta quả thật từ trong quan tài bò ra ngoài!” Sau đó liền đầu tịt vào trên mặt đất, bất tỉnh!

“Mẫu thân!”

“Vương phi!”

Mạc Ly Hiên, quản gia, Từ An, Xuân Đường Thu Nguyệt cùng một đám người gấp gáp hô lên!

“Mẫu thân, ngài làm sao vậy? Ngài đừng làm con sợ a! Thái y! Mau truyền thái y!” Mạc Ly Hiên thất thanh rống lên, dùng sức ôm lấy Lăng Tuyết Mạn muốn đi tới phòng ngủ, bước ra, đột nhiên nhớ lại, vội nói: “Quản gia, đi mời lão tiền bối! Nhanh lên một chút!”

“Dạ!”

Quản gia vội vã chạy ra, lại cùng lúc đụng đến Thiên Cơ lão nhân đi vào xem náo nhiệt, trên trán hấn ứa mồ hôi lạnh, vội la lên: “Tiền bối nhanh, Vương phi ngất rồi!”

“Ừ? Hôn mê? Sao lá gan nhỏ vậy?”

Thiên Cơ lão nhân giật giật khóe miệng, đi theo vào đại sảnh, Mạc Ly Hiên đã ôm Lăng Tuyết Mạn đến trong phòng, đặt nàng ở trên giường rồi, ông đến cận, chẩn mạch, bĩu môi nói: “Tiểu Vương Gia không cần lo lắng, kinh sợ quá độ mà thôi, lập tức tỉnh ngay.”

“A, được, đa tạ tiền bối.” Mạc Ly Hiên thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống bên giường, đưa tay vuốt vuốt sợi tóc rũ xuống ở trên trán Lăng Tuyết Mạn, thở dài: “Mẫu thân hoàn toàn không có chuẩn bị tâm tư, thật sự bị sợ hãi!”

“Đúng vậy a, nha đầu này nghe được phụ quân mình sống lại xưng đế, không có vui mừng, chỉ biết có kinh sợ!” Thiên Cơ lão nhân trợn trắng mắt, lắc đầu một cái.

362. Chương 363

Từ An cùng một đám thị vệ thái giám chờ ở đại sảnh, bất giác, lại khấn trương ra một thân mồ hôi, thỉnh thoảng nhìn hướng về sau, thánh chỉ cầm trong tay bị hấn nắm chặt, âm thầm cầu nguyện, vị bà cô kia ngàn vạn lần không được xảy ra chút chuyện a! Nếu không, cái đầu này của hấn..... Lão đạo muốn ngã a!

Hai khắc sau, Lăng Tuyết Mạn từ từ tỉnh dậy, chớp lông mi, nhìn chằm chằm Mạc Ly Hiên trước giường.

“Mẫu thân, ngài đã tỉnh?” Mạc Ly Hiên vội hỏi.

“Hiên nhi, con nói cho ta biết, ta là đang nằm mơ, đúng không? Trong phủ chưa có thái giám họ Từ cái gì tới, Tứ Vương Gia cũng không có sống lại, đúng không?” Lăng Tuyết Mạn thận trọng hỏi.

“Mẫu thân!” Trong bụng Mạc Ly Hiên quặn một cái, cắn môi nói: “Là thật, mới vừa rồi con nghe ngóng từ Từ công công, phụ hoàng thật không có chết, thật làm hoàng đế rồi!”

“Phụ hoàng?” Lăng Tuyết Mạn lặp lại, ánh mắt ngốc ra, tất cả thật không thể tưởng tượng nổi!

“Đúng vậy, phụ Vương thừa kế ngôi vị hoàng đế, Hiên nhi nên xưng là phụ hoàng rồi!” Mạc Ly Hiên nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng nói ra.

Lăng Tuyết Mạn chớp lông mi một chút, bộ dáng vẫn là ngu si đần độn, “Không trách được..... Bọn họ xưng con thiên tuế, thì ra con là hoàng tử rồi..... Ta..... Ta lại chết chắc.....”

Mạc Ly Hiên hơi mở miệng, “Mẫu thân!”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên “A ——” kêu to một tiếng, từ trên giường ngồi dậy, đảo qua bốn phía gian phòng, thấy chỉ có nàng cùng Mạc Ly Hiên, liền cuống quýt bắt được tay Mạc Ly Hiên, cấp bách nói: “Hiên nhi, con rất thích mẫu thân đúng không?”

“Đúng, đúng, a, mẫu thân ngài.....” Mạc Ly Hiên mờ mịt há miệng, không hiểu nhìn Lăng Tuyết Mạn .

“Hiên nhi, phụ hoàng con sống lại, mẫu thân con liền đi tong rồi, con lên giúp ta chạy đi được không? Đúng rồi, con tìm Hoa Mai bà bà cùng lão gia gia, nhờ bọn họ dẫn ta chạy trốn, con không được nói cho bất luận kẻ nào, Hiên nhi van cầu con, không nên hỏi ta nguyên nhân, nếu như con không muốn nhìn ta chết, hãy giúp ta có được không?”

Lăng Tuyết Mạn gấp đến tim sắp nhảy ra ngoài cổ họng, liền tưởng từ trước đến giờ, Mạc Ngự Minh lệnh cho nàng đưa quân Nam chinh xuất chinh, lại nghênh đón quân Nam chinh trở về, còn nói để cho nàng gả cho Mạc Quân Lâm, rõ ràng là biết Mạc Quân Lâm là Mạc Kỳ Hàn con của ông ấy, đặc biệt để cho nàng đi nhìn, như vậy Tứ Vương Gia này chính là đã sớm sống lại!

Oa oa, chuyện nàng vượt tường, Tứ Vương Gia coi như không biết, hiện tại sống lại, ngộ nhờ muốn viên phòng cùng nàng, đó không phải là lộ ra sao? Oa oa, nàng không tuân thủ nữ tắc, nghiệp chướng nặng nề a!

Nhưng ... nhưng tình nhân nói Tứ Vương Gia nhờ tình nhân lấy nàng đó! Oa oa, nhưng là, cũng nói tâm nam nhân như kim dưới đáy biển, hiện tại hẳn sống lại, mặt mũi khẳng định cảm thấy không nhìn được, vừa không nhìn được, cũng không phải đem nàng chìm lồng heo sao?

“Mẫu thân, ngài muốn lên chạy ra khỏi Tứ Vương phủ sao?” Mạc Ly Hiên kinh ngạc không thôi, đến giọng điệu cũng thay đổi.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, con vội tìm Hoa Mai bà bà, sau đó điều thủ vệ đi khỏi cửa sau, chúng ta lên chạy.....” Lăng Tuyết Mạn kích động nói xong, nhưng chợt dừng lại, dần dần an tĩnh lại, nhìn Mạc Ly Hiên, hỏi rất chắc chắn: “Hiên nhi, nếu ta chạy, nhất định sẽ liên lụy con đúng không?”

Trong bụng Mạc Ly Hiên đau xót, bật thốt lên: “Mẫu thân...”

“Thôi, ta không chạy, ta không thể ích kỷ như vậy, Hiên nhi con đối với ta tốt như vậy, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau hai năm, ta có thể nào vì cái mạng nhỏ của ta mà hại con mất mạng chứ?” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu một cái, chợt đôi tay bắt lấy tay Mạc Ly Hiên, nghẹn ngào nói, “Hiên nhi, bình thường ta không có tim không có phổi, cũng không chăm sóc con thật tốt, không có làm tròn trách nhiệm mẫu thân, mà ngược lại là con chăm sóc ta... ta.....”

Lời nói nhẹn lại, cũng nói không được nữa, nếu nàng bị cái phu quân đó giết, nàng liền không có cơ hội bồi thường Ly Hiên rồi! Trong lòng không nhìn được kêu rên, tình nhân, chúng ta phải làm uyên ương sinh lý tử biệt rồi, oa oa, tên khốn kia tại sao sống lại chứ? Diêm Vương sao không giữ tên khốn kia uống mấy thập niên trà vậy?

“Mẫu thân, ngài sẽ không có việc gì, ngài là thê tử của phụ hoàng a, phụ hoàng khẳng định cũng sẽ thích ngài, ngài.....” Mạc Ly Hiên không biết nên nói thế nào cho phải, lo lắng siết chặt lòng bàn tay, bây giờ nói tốt không được, nói không tốt lại hù dọa Lăng Tuyết Mạn, nên nói cái gì?

“Ta không cần hẳn yêu thích ta!” Lăng Tuyết Mạn bật thốt lên, xốc chăn xuống giường, lung tung đi giày vào, liền phóng tới cửa, nàng muốn đi tìm Hoa Mai bà bà cùng Thiên Cơ lão nhân, nhờ bọn họ thông báo cho tình nhân, để cho hắn vội vàng rời kinh thành bảo vệ tính mạng!

Nhưng là, tay vừa chạm tới cái chốt cửa, Lăng Tuyết Mạn lại đột nhiên dừng lại, không đúng, tình nhân nói hẳn là người trong cung, nếu hẳn trong cung, như vậy khẳng định sớm biết Tứ Vương Gia sống lại nha! Như vậy hẳn còn muốn nhận nàng vào cung, nói không để cho nàng làm Tứ Vương phi, trong lời nói khẳng

định muốn nàng cùng hắn gần nhau một chút, điều đó chứng tỏ cái gì? Hắn không sợ phu quân tân hoàng đế của nàng sao? Hay là.....

“Ai nha, đầu thật là đau!” Lăng Tuyết Mạn ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu, rất nhiều vấn đề làm cho nàng không nghĩ ra, quả muốn đầu nàng muốn nổ tung!

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên tới đỡ dậy Lăng Tuyết Mạn, cau mày nói: “Mẫu thân ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi, tất cả thuận theo tự nhiên là được!”

“Hiên nhi..... Đúng rồi, cái thái giám họ Từ đó nói là tới truyền chỉ, trên thánh chỉ nói gì?” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhớ tới chuyện kia, bất an hỏi, ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng là thánh chỉ phong nàng làm phi tử hoặc là hoàng hậu cái gì, nàng phúc bạc, không chịu nổi! Ách, càng đừng là giết nàng hoặc là ban thưởng nàng đim lông heo đấy!

“A, đúng rồi, mẫu thân, chúng ta nhanh đi ra ngoài nghe chỉ đi, đừng làm cho Từ công công chờ lâu!” Mạc Ly Hiên vội vàng nói.

“Ách..... Ta... ta sợ.....”

Hai chân Lăng Tuyết Mạn không khỏi run lên, rất muốn khóc, tình nhân, sắp xếp của chàng rốt cuộc là cái gì a? Trái tim nhỏ của ta sắp không chịu nổi! Ông trời phù hộ đi, hi vọng bằng hữu hoàng đế của chàng trực tiếp thôi ta ban cho chàng, như vậy tất cả đều vui vẻ!

Mạc Ly Hiên vỗ nhẹ lên tay Lăng Tuyết Mạn, cười to, “Mẫu thân không sợ, có con ở đây!”

Hai người trở về đại sảnh, khuất tất quỳ xuống, Từ An bưng ra thánh chỉ thứ nhất, lớn tiếng tuyên đọc——

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: trẫm xem hoàng trưởng tử Mạc Ly Hiên phẩm hạnh đôn hậu, tâm tính thuần lương, lòng trẫm rất an ủi, đặc biệt phong Mạc Ly Hiên là An Hiếu trưởng thân Vương, ban thưởng ở trong cung, sống ở Cung Cảnh Hiên! Vào ngày tiếp chỉ, lập tức vào cung tạ ơn! Khâm thủ!”

Chữ cuối cùng nói ra, Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, Tình Nhân nói sẽ làm Hiên nhi theo nàng vào cung, thật là ứng nghiệm!

Mạc Ly Hiên cũng khiếp sợ nói không ra lời, phụ hoàng lại... lại phong cho nó tước vị cao như thế! Lấy thân phận hoàng trưởng tử tứ phong!

Từ An mở thánh chỉ thứ hai, “Tứ Vương phi nghe chỉ!”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn không khiết, không xứng làm hậu, trẫm tân quân kế vị, đại xá thiên hạ, miễn tội chết, ban thưởng một bức hưu thư, giải trừ tôn vị Tứ Vương phi, cách chức tới Hoán Y Cục làm nô!”

363. Chương 364

Khi giọng nói lạnh lạnh của Từ An vang lên chữ ‘nô’, cả sảnh khiếp sợ lần nữa, lại yên lặng!

Mà Từ An cùng quần gia, Mạc Ly Hiên mặc dù đã chuẩn bị trước, nhưng bọn họ vẫn lập tức nghe được ‘bịch’ một tiếng vang thật lớn!

“Mẫu thân!”

“Vương phi!”

Quần gia chau mày lại, cùng Mạc Ly Hiên dìu Lăng Tuyết Mạn bởi vì quá kích động mà ngã đập đầu trên đất!

“Tên nam nhân khốn kiếp này, sao thất đức như vậy chứ?” Lăng Tuyết Mạn vừa đứng lên, liền đoạt lấy thánh chỉ trong tay Từ An, vội vã quét mắt đọc, thở phì phò muốn khóc, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên liền mắng, tiếng nói nức nở, “Bà cô đây chính là không khiết, chính là hồng hạnh xuất tường đó! Quý

mới muốn làm hoàng hậu của người, người không muốn ta... ta lại càng không muốn người! Nếu đều không muốn, vậy thì hưu thê a, cùng cách a, tại sao... tại sao không cho ta tự do, tại sao không để cho ta cùng tình nhân cao bay xa chạy, tại sao để cho ta làm nô tỳ chứ!!” (hưu thê là trai bỏ vợ, cùng cách là gái bỏ chồng)

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên có chút bối rối luống cuống liền thò tay bịt kín miệng Lăng Tuyết Mạn, vội vàng nhỏ giọng nói: “Mẫu thân không thể nói vậy! Nhục mạ Thánh thượng là tội chết a!”

Lăng Tuyết Mạn vừa bị nhắc nhở, đại não hỗn loạn đột nhiên kịp phản ứng, thế này mới ý thức được nàng lại cách cái đầu của mình xa hơn một chút rồi, ánh mắt lập tức từ tức giận chuyển sang bất an, thận trọng đưa ánh mắt dời về phía Từ An, quả nhiên, mặt Từ An của không phải đen bình thường!

Nhìn lại các thái giám thị vệ khác, vốn là vẻ mặt nghiêm trang, giờ phút này hiện đầy không thể tin cùng khiếp sợ, Lăng Tuyết Mạn chợt cảm thấy ngày tận thế sắp tới rồi, mười ngón tay phát run kéo tay Mạc Ly Hiên, hướng về phía Từ An, lã chã chực khóc, điềm đậm đáng yêu nói: “An An, An An thái giám đại ca, thần kinh ta có chút thác loạn rồi, lời nói của một bệnh nhân ngàn vạn lần không được tin, ta kính ngưỡng hoàng thượng, thiên địa chứng giám, tuyệt đối trung thành, tuyệt đối sùng bái, người mới vừa rồi cái gì cũng không nghe thấy đúng không? Bọn thủ hạ của người cũng đều không nghe được đúng không?”

Thế thái nhân tình Lăng Tuyết Mạn tuyệt đối hiểu, vừa nói vừa lập tức tháo chiếc vòng hồng ngọc từ trên cổ tay, không nói lời nào liền nắm Từ An tay nhét vào, “An An, van cầu người, ta không phải Vương phi rồi, cầu xin người nể mặt mũi Tiểu Vương Gia không tố cáo ta được không?”

Toàn thể người trong sảnh muốn té xỉu!

Nhất là Từ An, nhỏ rất nhiều rất nhiều mồ hôi lạnh, tay trái bị Lăng Tuyết Mạn nắm cứ như bị lửa đốt, hai chân mềm nhũn, đang chống đỡ cho Lăng Tuyết Mạn không quỵ xuống, đại não giật mình một cái phản ứng kịp, vội trở tay nhét vòng Hồng Ngọc trở về, “Nô tài không dám nhận, nô tài không dám!” Sau đó kinh sợ quá độ liên tục lui vài bước, chân trước vướng chân sau, đặt mông ngồi trên mặt đất!

Quần gia cũng hít một hơi khí lạnh, Mạc Ly Hiên liên tiếp trừng mắt mấy cái, mà Lăng Tuyết Mạn ngu ra, một ngón tay chỉ Từ An, một ngón tay chỉ mình, không hiểu hỏi: “Hiên nhi, ta không phải Vương phi rồi, sao hắn còn sợ ta?”

“Mẫu thân, cái này ——” Mạc Ly Hiên nói không được nữa, nháy mắt cho Từ An, Từ An phản ứng nhanh chóng, cuống quýt bò dậy, sửa sang lại y phục, “Khụ khụ” hai tiếng, tự mô tự dạng nói: “Lăng cung nữ, chúng ta nhất thời quên mất, còn tưởng là người là Tứ Vương phi, người hiện tại là cung nữ hạ đẳng của Hoán Y Cục, mới vừa rồi nói xấu hoàng thượng, công khai hối lộ chúng ta, đợi chúng ta bẩm báo hoàng thượng, trị người tội bất kính!”

“Ách.....” Lăng Tuyết Mạn lại luống cuống, xem vòng tay hồng ngọc trong tay một chút, một tay níu tay áo Mạc Ly Hiên, quát miệng, “Hiên nhi.....”

“Mẫu thân chớ sợ, có con ở đây, mặc dù ngài không còn là Vương phi của phụ hoàng nữa, nhưng... nhưng ngài vẫn là mẫu thân của con, con đã nhận thức ngài là mẫu thân của con rồi, vừa đúng lúc chúng ta cùng nhau vào cung, con còn có thể sống cùng với ngài.” Mạc Ly Hiên dịu dàng an ủi, toét miệng cười một tiếng, “Trừ khi mẫu thân không nhận con, không quan tâm đứa con trai này!”

“Oa oa, Hiên nhi!” Lăng Tuyết Mạn cảm động vô cùng, lỗ mũi đau xót, đã sớm muốn khóc, nước mắt nàng liên lệp bộp rút xuống, “Oa oa, thật là hoạn nạn mới thấy chân tình, con ta thật tốt, thật tốt.....”

Mạc Ly Hiên cười gật đầu một cái, “Mẫu thân đừng khóc, con mặc kệ người ta nói ngài như thế nào, ngài vẫn là mẫu thân con thích nhất.” Nói xong, ngó Từ An, vẫn cười, cũng là tràn ngập thâm ý, chậm rãi nói: “Từ công công, mới vừa rồi mẫu thân của Bốn Vương bị bệnh, ngài ấy có nói gì sao? Sao Bốn Vương không có nghe được? Quần gia, người có nghe thấy không?”

Quần gia lập tức ôm quyền nói: “Thưa trưởng thân Vương, nô tài lạng tai, cái gì cũng không nghe được.”

“Từ công công, người thì sao?” Mạc Ly Hiên gật đầu một cái, cười hỏi.

Từ An hơi nhướng mày, sau đó cúi đầu chấp tay nói: “Nô tài cũng lạng tai giống quần gia, không có nghe được.”

“Được, như thế làm phiền Từ công công rồi!” Mạc Ly Hiên hài lòng khẽ vuốt cằm, sau đó cười nói với Lăng Tuyết Mạn: “Mẫu thân, không có chuyện gì rồi, về sau trong cung nhớ thận trọng từ lời nói đến việc làm, mọi việc nghĩ kỹ rồi mới làm!”

“Ừ, ta nhớ.” Lăng Tuyết Mạn nhanh lau nước mắt, nặn ra một khuôn mặt tươi cười.

“Lăng cung nữ, cùng chúng ta vào cung đi!” Từ An ngẩng đầu ưỡn ngực nói xong, sau đó chấp tay hướng Mạc Ly Hiên, “Trưởng thân Vương, nô tài theo chỉ làm việc, phải mang Lăng cung nữ về cung phục chỉ rồi!”

“Được!” Mạc Ly Hiên nhàn nhạt trả lời một tiếng, nhẹ nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nói: “Mẫu thân, cẩn thận chăm sóc mình, con cũng lập tức vào cung, bái tạ phụ hoàng xong sẽ tới Hoán Y Cục xem ngài.”

“Ừ.”

Lăng Tuyết Mạn bi tráng gạt đầu, cầm tay Mạc Ly Hiên lưu luyến không rời, sau đó xoay người, chậm rãi đi ra ngoài sảnh, bước ra ngưỡng cửa, Xuân Đường Thu Nguyệt vội vàng đưa tiễn, cẩn môi khổ sở nói: “Vương phi, tui nô tỳ không có ở bên cạnh ngài rồi, ngài phải chăm sóc mình kỹ lưỡng a!”

“Oa oa, Xuân Đường, Thu Nguyệt, ta không phải là Vương phi của các người rồi, không nên gọi ta Vương phi nữa, tuổi ta so với các người còn nhỏ hơn, các người gọi ta Mạn Mạn, ta gọi các người tỷ tỷ đi!” Lăng Tuyết Mạn không nhịn được khóc ra tiếng, nhào tới ôm lấy hai người.

Nhưng, Xuân Đường Thu Nguyệt cũng không dám xưng ‘Mạn Mạn’, chỉ ôm chặt lấy nàng, hai năm qua, họ thật giống như tỷ muội a!

“Lăng cung nữ, đi thôi, không cần dây dưa!” Từ An không kiên nhẫn chờ, thúc giục.

Quan lớn bức người!

Lăng Tuyết Mạn móp méo cái miệng nhỏ nhắn, không nói gì, cúi đầu đi về phía cửa chính, vậy mà, mới vừa đi mấy bước, đột nhiên nhớ lại một chuyện cực kỳ quan trọng, vội vàng xoay người nói: “Xuân Đường, dưới gầm giường ta có cái rương gỗ đỏ, người giúp ta lấy ra!”

364. Chương 365

Một chiếc xe ngựa chạy trên đường phố, Đại Nội Thị Vệ trước sau trái phải chia ra mở đường, 20 thái giám chạy chậm đi theo sau xe ngựa, bốn bề xe ngựa lót tơ lụa, cửa sổ che một mảnh màn xanh, trên vách xe khắc chữ ‘Cung’ thật to, làm bách tính tự giác rớt rít né tránh, kinh nghi nhìn chăm chú vào, nhỏ giọng suy đoán.

Thánh chỉ cách chức Tứ Vương phi làm nô ban ra, dán bố cáo, tin tức rất nhanh truyền khắp kinh thành tựa như tuyết rơi, so với mấy ngày trước danh tiếng càng lan xa hơn.

Mà giờ khắc này Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trong xe ngựa, chỉ ôm thật chặt rương gỗ đỏ ngồi ở trong góc, mím chặt môi đỏ mọng, vẻ mặt ngốc trẻ, không nói một lời.

Trong đầu xóc xếch nghĩ tới đủ loại chuyện đã trải qua, nghĩ tới đám cưới một ngày kia, nghĩ tới tương lai nàng đi làm nô.

Trên thực tế, sau khi xúc động mừng Mạc Kỳ Hàn ở trong đại sảnh, bây giờ nàng lại cực kỳ tỉnh táo.

Thê tử hồng hạnh ra tường, cho dù là ở hiện đại, nam nhân đều không cách nào dễ dàng tha thứ, huống chi là hoàng quyền chí thượng ở cổ đại phong kiến đây? Thân phận địa vị của hần lại cao như vậy, hần không có hạ chỉ giết nàng đã là khai ân, đại khái là nhớ tới ân tình chủ nhân thân thể này trước đây đã cứu hần một mạng đi! Cũng có lẽ là bởi vì tình nhân là bằng hữu của hần đi!

Mặc dù là chính hần nhờ tình nhân, nhưng là do lúc đó hần sắp chết mới làm như vậy, một khi sống lại khẳng định sẽ hối hận, cho nên..... Tóm lại, ai! Nàng cùng tình nhân bị nam nhân kia lừa rồi!

Chỉ là ——

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhú đôi mày thanh tú, nếu tình nhân biết Mạc Kỳ Hàn còn sống, tại sao một chút cũng không sợ? Tình nhân nói sẽ xóa thân phận Tứ Vương phi của nàng, hiện tại thật có một đạo thánh chỉ ban một tờ hưu thư giải trừ, làm thế nào trùng hợp như vậy? Chẳng lẽ là tình nhân thương lượng với tân hoàng đế sao? Ừ, nhất định là vậy, bọn họ là bạn thân, hoàng đế biết tình nhân yêu nàng, nên giải trừ quan hệ vợ chồng của bọn họ, trước hết để cho nàng làm cung nữ, sau đó sẽ bảo tình nhân cưới nàng, như vậy so với trực tiếp ban nàng cho tình nhân sẽ tốt hơn, ít gây lời đàm tiếu, ha ha, chồng trước của nàng thật là người tốt!

Nghĩ thông suốt vấn đề rối rắm, tâm tình Lăng Tuyết Mạn lập tức đỡ hơn, thậm chí kích động muốn hét to, mùa xuân của nàng rốt cuộc đến rồi!

Xe ngựa chậm rãi chạy vào cung, sau đó đi vòng về phía bắc phía hoàng cung, đến cái góc trong cùng nhất – Hoán Y Cục.

“Đến, Lăng cung nữ xuống đây đi!”

Từ An nhảy xuống xe ngựa, mở cửa xe, eo éo nói.

Lăng Tuyết Mạn bấu môi, ôm cái rương xuống, nhìn quanh một vòng, tường đỏ ngói xanh, trên cửa có treo tấm bảng đen viết ba chữ đỏ: Hoán Y Cục.

***, từ Vương phi hạ xuống cung nữ giặt quần áo, tư vị này thật đúng là không dễ chịu!

Từ An dẫn đầu bước vào ngưỡng cửa, hai tiểu thái giám theo sau, đi mấy bước, dừng lại quay đầu, xem một chút Lăng Tuyết Mạn còn đứng bấu môi ở tại chỗ, nâng cao giọng, “Lăng cung nữ, còn ngốc ra đó làm gì? Đi vào a!”

Lăng Tuyết Mạn ngẩng ra một cái, mới bước vào, đi theo Từ An tới nội viện.

Đôi mắt quan sát, trong viện có hơn mười gian phòng ốc, ở phía nam và bắc có hai gian đại đường, trong viện treo đầy dây phơi quần áo, còn có hơn mười cái chum đựng nước, ước chừng 180 cung nữ đang bận rộn giặt quần áo phơi quần áo, mười mấy thái giám ở một bên lao xao trò chuyện, hai ma ma đứng ở bên cạnh cần hạt dưa tán gẫu, thỉnh thoảng hô một tiếng, “Giặt nhanh lên một chút!”

Nghe cái giọng chua loét kia, Lăng Tuyết Mạn run lên một cái, rương gỗ đỏ trong tay suýt rơi trên mặt đất, Từ An đi tới trước mặt, không tỏ vẻ gì, nói: “Lăng cung nữ, thu dọn đồ đạc của người đi, ta đây không muốn có khoảng thu nhập thêm, cũng không có nghĩa là những người khác không muốn.”

“A, được, ta hiểu rõ rồi, ha ha, cảm ơn người a, An An thái giám!” Lăng Tuyết Mạn gạt đầu như bầm tỏi, mặt tươi cười, không có cách nào, bây giờ nàng là nô tỳ rồi, cũng may Ly Hiên không chê nàng bẩn tiện, cũng nay nó hứa sẽ chăm sóc tốt nàng, cho nên, nàng cũng phải cụp đuôi làm người rồi, tránh làm khó Ly Hiên, dù sao, trong cung này hoàng đế lớn nhất a!

Khuôn mặt không tính là quá bóng loáng của Từ An hung hăng co quắp, hẳn rất muốn nói, không gọi An An thái giám được không? Nhưng là, suy tư liên tục, không có can đảm! Nếu chọc vị bà cô này nổi giận, liền thì thăm bên gối người kia, hẳn còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai sao?

Thôi, ủy khuất đi! An An..... Nghe rất thân mật, lại cố gắng thêm hai chữ ‘thái giám’, lần nữa nhắc nhở sự thực thân hắn bị tàn phế, tay cẳng thẳng, thật rất muốn chết!

“An An thái giám, người làm sao vậy? Là đau răng sao?” Lăng Tuyết Mạn nhìn có cái gì không đúng, đến gần, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ân cần hỏi han.

“Không có..... gì!” Từ An từ trong hàm răng nặn ra một câu, sau đó lập tức xoay người qua, “Lăng cung nữ, đi thôi!”

Đi xuống thêm đá, một tiểu thái giám bên cạnh Từ An la to một tiếng, “Từ tổng quản đến ——”

Nghe vậy, mọi người trong viện vội nhìn sang bên này, hai ma ma kia cuống quýt bỏ hạt dưa trong tay chạy qua nghênh đón, những cung nữ thái giám khác đi theo sau, quỳ xuống, “Nô tỳ/nô tỳ tham kiến tổng quản đại nhân!”

Tiếng la vừa dứt, một gian phòng phía tây mở ra, một thái giám bốn mươi mấy tuổi lao ra, chạy vội tới phía trước hai ma ma quỳ xuống, run run rẩy rẩy nói: “Nô tài không biết tổng quản đại nhân đến, nghênh tiếp chậm trễ, xin tổng quản đại nhân thứ tội!”

“Các người đều đứng lên đi!” Từ An cao ngạo mười phần nói.

“Tạ tổng quản đại nhân!”

Từ An hất mắt về phía Lăng Tuyết Mạn một cái, nói với thái giám trung niên kia: “Trương chấp sự, đây chính là Lăng cung nữ, từ ngày hôm nay, Lăng cung nữ thuộc Hoán Y Cục, Trương chấp sự dạy bảo nàng làm việc chăm chỉ, cũng nhớ quan tâm giúp đỡ nàng!”

“Dạ dạ, nô tài cẩn tuân tổng quản đại nhân dạy bảo!” Trương chấp sự vội vàng gật đầu, ngược mắt liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại vội cúi đầu xuống.

“Tốt lắm, bản tổng quản còn phải đi đến chỗ hoàng thượng phục chỉ, Lăng cung nữ giao cho người!” Từ An gật đầu một cái, nói xong, xoay người đi ra ngoài.

“Cung tiễn tổng quản đại nhân!”

Lăng Tuyết Mạn nhìn Từ An rời đi, thở dài một cái thật sâu, suy nghĩ lại loạn, một lát thì cao hứng, một lát lại khổ sở, đang cúi gằm đầu thì nghe được giọng của Trương chấp sự, “Lăng cung nữ, đi theo ta!”

“Hả? Nha.” Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, thấy Trương chấp sự phòng đi tới phòng phía tây, vội cất bước đuổi theo.

Hai ma ma quan sát Lăng Tuyết Mạn, khi ánh mắt rơi vào cái rương trong tay nàng trên thì khóe miệng nâng lên một nụ cười dị cười.

Sau đó, nói thầm rất nhỏ, “Hừ, Phượng Hoàng gãy cánh không bằng gà! Vào Hoán Y Cục này, cũng đừng nghĩ có ngày nổi danh! Thật đúng là chưa từng nghe qua có nữ nhân dám căm sừng hoàng thượng!”

“Đúng vậy, quả nhiên là quả phụ không chịu nổi tịch mịch! Lần này tốt lắm, hoàng thượng được trời phù hộ, đứng trên vạn người rồi, nữ nhân kia đại khái hối hận đến ruột gan xanh mét rồi!”

365. Chương 366

Lăng Tuyết Mạn bước lảo đảo đi theo sau lưng Trương chấp sự, bước lên hành lang, đi thẳng đến tận cùng bên trong, dừng lại ở trước một gian phòng bỏ hoang, Trương chấp sự lấy ra một cái chìa khóa từ trong lòng ngực, mở khóa đồng ra, lập tức có bụi bặm đập vào mặt, Lăng Tuyết Mạn vội bịt miệng, nhìn về phía Trương chấp sự, đợi bụi bặm tan hết, mới buồn bực nói: “Gian phòng này....”

“Đây là phòng chia ột mình người, những người khác đều là năm người một gian, người là từ Tứ Vương phi cách chức xuống, cấp trên giao phó rồi, phải đối đãi đặc biệt, gian phòng này vì thể phân cho người, chỉ là hai năm không có người ở, cũng không còn người quét dọn, tự người dọn dẹp rồi vào ở đi.”

Trương chấp sự nói xong, quay đầu lại nhìn Lăng Tuyết Mạn thêm vài lần, không có biểu cảm gì, nói: “Còn trang phục Vương phi của người nữa, cũng phải thay, thu dọn xong thì đến phòng ăn cơm ở Bắc Đường, hôm nay cứ như vậy, người vừa tới, trước cùng Lý ma ma, Lưu ma ma học tập cách giặt quần áo, xuất thân thiên kim tiểu thư như người, ai, sao mà biết giặt! Sáng sớm ngày mai sau khi ăn xong bắt đầu làm việc đi!”

“Ách..... Một ngày phải giặt rất nhiều y phục sao?” Lăng Tuyết Mạn nuốt nước bọt một cái, không kìm hãm được cúi đầu nhìn hai tay trắng nõn mềm mại tinh tế của nàng, gian nan hỏi.

“Tùy tình hình, nếu các cung đưa tới nhiều y phục, vậy dĩ nhiên là giặt nhiều!” Trương chấp sự nói xong, giao cái chìa khóa cùng khóa đồng cho Lăng Tuyết Mạn, “Cầm lấy!”

“Nha.”

Trương chấp sự không có nói gì nữa, xoay người rời đi.

Lăng Tuyết Mạn đứng ở cửa một lát, mới bước vào phòng, trong phòng tản ra mùi mốc meo, đầu giường có cái bàn cũ, ván trên giường không biết bao lâu không có phơi nắng, vừa đen vừa thối, Lăng Tuyết Mạn chỉ nhìn thoáng qua, liền lập tức nghiêng cả mặt, nhìn lại trong nhà, còn có một cái tủ thùng lỗ chỗ, một cái ghế ngồi, ngoài ra, cái gì cũng không có!

“Mẹ ơi, cái này bảo người làm sao ở chứ!” Lăng Tuyết Mạn ôm cái rương đứng ở trên đất, sờ sờ cái rương, lăm bầm lầu bầu than thở, “Nếu chồng trước hoàng thượng có thể thả ta xuất cung thật tốt a, ta đem những bảo bối này bán sạch, sau đó khuyên tình nhân rời hoàng cung, chúng ta có thể Bỉ Dực Song Phi rồi! Ai ——”

Ngồi xổm một lát, chung qui cần đối mặt với thực tế, Lăng Tuyết Mạn vỗ vỗ hai chân nhứt mỗi đứng lên, muốn đem cái rương giấu đi, tìm nửa ngày, dường như không có chỗ nào an toàn, thôi, giấu ở trong chăn đi!

Quần lụa mỏng đựng phải đệm giường màu đen, lập tức dính đen, Lăng Tuyết Mạn chợt cảm thấy ghê tởm không dứt, trong dạ dày sôi trào một hồi, cổ nén không có phun ra, giữ chặt đem cái rương bỏ vào, sau đó bọc lại đặt ở góc giường.

Tính toán, đệm chăn giường này nàng phải giặt sạch, bằng không buổi tối làm sao có thể ngủ? Còn nữa, trong phòng này đến một cái lò sưởi cũng không có, đã vào đông rồi, nếu nàng bị chết rét, làm sao bây giờ đây?

Tìm Ly Hiên mượn một lò sưởi sao? Vậy không biết chồng trước hoàng thượng có ý gì, ngộ nhờ bị hấn biết, hấn tức giận, Ly Hiên sẽ mệt sao? Thôi, trước khi chưa hỏi rõ tình nhân, thì không nên gây chuyện, nhưng nàng ở nơi này, tình nhân sẽ tìm đến nàng sao? Cũng không biết hấn là Ngự Lâm quân hay đại nội thị vệ, cũng không biết người hầu nào ở trong cung, nàng làm sao tìm được hấn đây?

Nghĩ tới những thứ này, Lăng Tuyết Mạn chán nản rồi, người của Mạc gia trừ Hiên nhi, những người khác nàng không dám hy vọng xa vời, chuyện của nàng bị vạch trần, đi đến chỗ nào cũng đều bị người nhạo báng, nàng cũng không còn mặt mũi gặp bọn họ rồi!

Nhấn nại a, nàng là Tiểu Cường đánh không chết, trời sinh voi sinh cỏ, nàng phải nhẫn nại, tình nhân nhất định có thể để đưa nàng đến được ngày mây mờ trăng tỏ!

Lăng Tuyết Mạn cầm lấy cây chổi sau cửa, một tay bịt miệng mũi, cẩn thận quét dọn, vừa quét vừa an ủi mình, không phải là làm cung nữ sao? Có gì đặc biệt hơn người, bà cô đây cũng không phải là chưa làm qua công nhân vệ sinh, nhớ năm đó, nàng còn làm phục vụ viên trong khách sạn qua, rạng sáng giúp mẹ quét đường kiếm tiền!

Giăng co nửa giờ, bụi bặm rốt cuộc bị quét ra cửa, nhưng còn cần dùng khăn lau, nhưng là không có chậu cùng khăn lau, suy nghĩ một chút, liền tính toán đi ra ngoài tìm cái Lý ma ma cùng Lưu ma ma gì đó hỏi thăm, mới vừa sắp bước ra, không nghĩ tới lại đụng hai cung nữ đi vào!

Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt vội xin lỗi, “Thật xin lỗi thật xin lỗi, ta không thấy.....”

“Người không mở to con mắt à? Làm dơ váy của thái quý phi, người muốn chết phải không?” Một cung nữ bưng chậu quần áo tức giận quát.

Lăng Tuyết Mạn vừa bị quát, ngẩng ra nhìn cung nữ kia đang tức giận đùng đùng, lăm bầm: “Ta không cố ý, ta thật sự không thấy.....”

“Hừ, người không phải chính là Tứ Vương phi mới tới sao? Không đúng, hiện tại cũng là cung nữ giống chúng ta, tên Lăng Tuyết Mạn đúng không?” Cung nữ nhướng nhướng mày, nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn bởi vì quét dọn phòng mà bụi đất đầu đầy, không khỏi cười khẩy: “Còn mặc một thân xiêm áo xinh đẹp này! Cái trâm trên đầu cũng thật quý, khuyên người lập tức tháo ra, ngứa mắt!”

“Người.....” Đôi môi Lăng Tuyết Mạn run lên, tức giận vô cùng, “Ta đeo cái gì, mắc mớ gì tới người?”

“Ồ, còn khí thế như vậy a! Người cho rằng còn là Phượng Hoàng sao? Bây giờ là ngay cả gà cũng không bằng đấy! Huống chi ——” Cung nữ kia kéo dài ngữ điệu, nụ cười giễu cợt trên mặt càng sâu, nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn tức đỏ, nói ra chữ chữ như đao, “Huống chi còn là ong bướm lả lơi rơi cạnh Phượng Hoàng!”

“Người... người đừng khi dễ người!” Lăng Tuyết Mạn thở gấp, cặp mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm cung nữ ra vẻ thù mị kia, lên tiếng cảnh cáo: “Bà cô đây không muốn so đo với người, lập tức rút!”

“Tiểu Lan tỷ, Lưu ma ma vẫn chờ kìa, chúng ta đi nhanh lên đi.” Một cung nữ khác vẫn khiếp đảm không nói chuyện, thấy thế, vội vàng kéo tay cung nữ tên Tiểu Lan đang định giơ tay đánh người, nhỏ giọng nói.

“Lâm nhi, người giúp đỡ nữ nhân dê tiện này sao?” Tiểu Lan chuyển mặt một cái, trợn trừng mắt.

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Tuyết Mạn lập tức tái mét phần, cắn chặt răng, “Người mắng ai là nữ nhân dê tiện?”

Trần Lâm Nhi quýnh lên vội kéo chặt Thiệu Tiểu Lan, nói: “Tiểu Lan tỷ, tỷ đừng so đo với nàng ấy, nàng ấy mới tới không hiểu quy củ, Lưu ma ma đợi này giờ sẽ nóng ruột, chúng ta đi trước đi!”

“Hừ, hôm nay bận chuyện, tạm thời bỏ qua cho người, còn láo như vậy nữa, người sẽ không yên đấy!” Thiệu Tiểu Lan ác độc nói xong, đột nhiên ra tay đẩy Lăng Tuyết Mạn một cái, sau đó bưng chậu nghênh ngang rời đi.

Lăng Tuyết Mạn thành linh bị đẩy ngã ở trên cửa, cái ót đụng phải khung cửa, đau làm nàng lập tức vịn vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ồi ——”

Trần Lâm Nhi vội vịn cánh tay Lăng Tuyết Mạn, vội vàng hỏi: “Nàng làm sao vậy? Trước đứng lên xem có bị thương hay không.”

366. Chương 367

Tay Lăng Tuyết Mạn chống đất, mượn lực đứng lên, lấy tay xoa xoa cái ót, cắn răng nói: “Không có sao, cảm ơn nàng.”

“Về nàng sau cẩn thận một chút, không nên chọc Thiệu Tiểu Lan, nàng là cháu của Lý ma ma, thường ngày kiêu căng, đã đến nơi này, trừ im hơi lặng tiếng còn có thể làm sao? Nếu không thua thiệt chính là nàng.” Trần Lâm Nhi nhỏ giọng nói xong, nhìn Thiệu Tiểu Lan bóng lưng, “Ta phải đi rồi, chính nàng bảo trọng thôi.”

“Lâm Nhi, còn không đi?” Thiệu Tiểu Lan chợt xoay đầu lại, rống to.

Trần Lâm Nhi sợ run lên, vội nói: “Tới đây tới đây, chân ta đau một chút, đã tới đây!” Nói xong, liền chạy thật nhanh đuổi theo Thiệu Tiểu Lan.

Lăng Tuyết Mạn hung hăng hít một hơi, “Mịa nó, sớm biết vậy học của Hoa Mai bà bà mấy chiêu phòng thân, thì hiện tại đâu bị tiểu quỷ này khi dễ!”

Xoay người lại, khóa cửa, Lăng Tuyết Mạn tức giận đi ra hành lang, đi tới phòng của Lý ma ma.

Mới vừa tới cửa, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình, bèn đứng nghe lén.

“Biểu cô, nữ nhân dê tiện đó còn tưởng là mình là Vương phi, vênh váo tự đắc, còn làm dơ y phục thái quý phi!”

“Tiểu Lan, chuyện này là thật?”

“Thật a, mới vừa rồi con cãi vả với ả, ả còn xưng với con là bà cô, bảo con rút, à, Lâm nhi cũng ở đó, không tin cô hỏi nàng đi.”

“Nô... nô tỳ.....”

“Ai, Lâm nhi, người nói thật ra, ấp a ấp úng làm cái gì?”

Lăng Tuyết Mạn nghe đến đó, mới hiểu, ả Thiệu Tiểu Lan không có đi đến phòng Lưu ma ma, mà đi tới chỗ Lý ma ma tố cáo nàng!

Trong nhà, Trần Lâm Nhi luống cuống, không dám nói không, lại không đành lòng nói phải, đang không biết nên làm sao mới phải thì cửa đột nhiên mở ra!

Ba người lập tức quay đầu xem, Lăng Tuyết Mạn cười như không cười thông thả đi vào, ánh mắt dừng ở trên mặt Thiệu Tiểu Lan, dừng lại một lúc lâu, mới không mặn không nhạt hỏi: “Thiệu Tiểu Lan sao vậy? Được, chữ giỏi lắm, tiếp tục mắng, ta muốn nghe một chút từ trong miệng người có thể nhảy ra bao nhiêu từ mới mẻ đây!”

“Người! Biểu cô cô có nghe không? Nhìn bộ dạng ả không biết xấu hổ, hoàng thượng phế chức Vương phi của ả, lại cách chức đến Hoán Y Cục, ả còn tưởng ả vẫn là chủ tử!” Thiệu Tiểu Lan chỉ ngón tay, hung hăng mắng.

Trần Lâm Nhi sợ tới mức đứng ở bên cạnh, không dám thở mạnh, không ngừng nháy mắt với Lăng Tuyết Mạn, nhưng Lăng Tuyết Mạn lại xem như không thấy, bên môi vẫn cười, nụ cười khiến Thiệu Tiểu Lan thấm cực kỳ.

Lý ma ma tất nhiên giận dữ, rống Lăng Tuyết Mạn một tiếng, “Quỳ xuống!”

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn chợt căng thẳng, “Bà nói cái gì?”

“Bảo người quỳ xuống! Ở Hoán Y Cục này Lý ma ma ta là chủ tử, một cung tỳ nhỏ nhỏ như người còn dám phạm thượng sao?” Lý ma ma trừng mắt, cau kinh quát.

“Hừ! Làm việc bất chính, còn vọng tưởng bà cô quỳ người, nói cho người biết, người không xứng!” Lăng Tuyết Mạn bốc hỏa, cầm gương lên, cũng không quản hậu quả sẽ là cái gì, trực tiếp trả lời lại một cách mỉa mai.

“Tiện tỳ to gan, làm dơ áo thái quý phi, còn dám đi hạ phạm thượng, quả nhiên là không muốn sống!” Lý ma ma tái mặt, đại khái cả Hoán Y Cục chưa có cung nữ nào dám khiêu khích quyền uy của bà như vậy, giờ phút này đến đôi môi đều run rẩy, hướng bên ngoài quát: “Người đâu! Người đâu! Lôi Lăng Tuyết Mạn ra cho ta, vả miệng 20 cái!”

Trần Lâm Nhi sợ, vội vàng ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống, cầu khẩn: “Ma ma bớt giận, Lăng cung nữ mới đến Hoán Y Cục, nàng không hiểu quy củ, ngài... ngài cho nàng thời gian hai ngày, nàng nhất định sẽ nhận lỗi với ngài, áo thái quý phi để nô tỳ đi giặt, van cầu ma ma!”

Lý ma ma giận dữ, tát vào mặt Trần Lâm Nhi một cái, “Cút! Người dám cầu cạnh cho con tiện tỳ này? Người tới, kéo Trần Lâm Nhi xuống vả miệng!”

Thiệu Tiểu Lan toét miệng cười lạnh, ngoài cửa có hai thái giám cùng hai cung nữ đi vào, không nói gì liền chia hai người một tổ giữ cánh tay Lăng Tuyết Mạn cùng Trần Lâm Nhi!

“Buông ta ra!” Lăng Tuyết Mạn tức giận cắn răng nghiêng lợi, ngực thở gấp, giận dữ hét: “Bà già đáng chết, người dám động một đầu ngón tay của ta, ta, con ta giết chết người! Nhanh thả Lâm nhi, thả ta ra!”

“Con trai của người? Người bây giờ cùng An Hiếu trưởng thân Vương còn có bất kỳ quan hệ gì sao? Người là tiện tỳ của Hoán Y Cục, còn vọng tưởng có một nhĩ tử Vương gia, người mơ đi!” Lý ma ma toét miệng cười nhạo, đi lên phía trước, mắt chăm chú nhìn vào trâm ngọc trên tóc Lăng Tuyết Mạn, đưa tay rút ra, chặc chặc thở dài: “Quả nhiên đồ quý a! Đáng tiếc người vào Hoán Y Cục, cũng không cần dùng đồ tốt như vậy, liền để bản ma ma giúp người bảo quản đi!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn vừa định đá một cước, trong đầu lại đột nhiên lóe lên ánh sáng, tiếp theo thu chân lại, cười nói: “Ha ha, được, chỉ cần người có số để dùng, bà cô đây liền thưởng cho người!”

Mặc dù rất không thích giọng cao cao tại thượng của Lăng Tuyết Mạn, nhưng tóm lại là nàng thức thời tự nguyện giao trâm ngọc ra, Lý ma ma liền vui mừng, lại nghĩ đến rương gỗ đỏ Lăng Tuyết Mạn ôm nhất

định cũng là vàng bạc châu báu, liền lập tức đổi vẻ mặt, tươi cười rạng rỡ nói: “Ây da, mới vừa rồi đều là hiểu lầm, vội vàng thả người đi!”

Được tự do, Trần Lâm Nhi chưa tỉnh hồn, Lăng Tuyết Mạn lại giảo hoạt nói: “Lý ma ma, Trương chấp sự bảo ta tới chỗ bà nhận y phục cung nữ, đồ đồ dùng cung nữ, mấy thứ này trên người ta cũng không mặc được rồi, đều thưởng cho bà.”

“A? Thật sao?” Cặp mắt Lý ma ma lập tức sáng lên, mắt nhìn thẳng hướng trên người Lăng Tuyết Mạn, mặc dù dính bụi, nhưng chất liệu may kia vừa nhìn đã biết bà để dành tiền ba đời cũng mua không được a!

“Ha ha, cái váy này của ta trị giá ngàn lượng bạc, còn là do An Hiếu trưởng thân Vương tự tay vẽ kiểu, sau đó giao cho Tổng quản sự vốn may long bào hoàng thượng tự tay làm, trên đời chỉ có một cái này!”

Lăng Tuyết Mạn khẽ nhếch cằm, thành công thấy biểu tình thèm thuồng của Lý ma ma cùng Thiệu Tiểu Lan, lại nói tiếp, “Nhưng mà ta có một điều kiện, nếu bà đáp ứng, váy này chính là của bà, nếu bà không đáp ứng, có thể tâm tình ta không tốt, liền thưởng cho Lưu ma ma!”

“Điều kiện gì, người nói!” Lý ma ma hỏi vội.

“Điều kiện nha, rất đơn giản, lập tức bảo Thiệu Tiểu Lan giặt sạch chăn đệm giường cho ta, về sau quần áo ta cần giặt, toàn bộ giao cho nàng làm! Còn nữa... không cho phép khi dễ Lâm Nhi!” Lăng Tuyết Mạn khoanh tay trước ngực nói.

“Cái gì?” Thiệu Tiểu Lan vừa nghe liền nóng nảy, “Biểu cô, nữ nhân đệ tiện này là đang.....”

“Thiệu Tiểu Lan!”

Lăng Tuyết Mạn lạnh lùng quát một tiếng cắt đứt, hai năm làm chủ tử, khí thế cũng luyện đủ cường hãn, mắt híp lại, lạnh lùng cảnh cáo nói: “Người nếu dám mắng bà cô một chữ nữa, cô bà bảo đảm sẽ cắt đầu lưỡi của người cho chó ăn!”

367. Chương 368

Lời vừa nói ra, Thiệu Tiểu Lan sợ hãi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Tuyết Mạn, mặc dù không cam lòng, lại không tự chủ được cả lăm, “Người... người dám! Người bây giờ chỉ là một cung tỳ, người... người có bản lĩnh làm gì ta!”

“Vậy sao?” Lăng Tuyết Mạn cười lạnh, bước một bước đến gần, môi đỏ mọng nhẹ cong, “Nếu người không tin, vậy thì chờ xem, bà cô xác thực bị giáng làm cung tỳ rồi, nhưng muốn thu dọn một cung nữ chó dựa hơi chủ như người, quả thật dễ như trở bàn tay!”

Một câu này, cũng mắng Lý ma ma, mặt Lý ma ma chuyển sang màu đỏ tím, nhìn ánh mắt sắc bén của Lăng Tuyết Mạn, hồi lâu không nói ra được một chữ!

Thiệu Tiểu Lan vừa giận vừa sợ, “Biểu cô, ả... ả ả.....”

“Được rồi, hồi lần nữa, điều kiện của bà cô có đáp ứng hay không?” Lăng Tuyết Mạn không nhịn được, có chút mệt mỏi ngáp một cái, tối hôm qua kích động dọn dẹp bảo bối đến nửa đêm, lại có thói quen ngủ trưa, vào lúc này thật đúng là không chịu nổi!

Nhưng là, cha mẹ ơi, phải đi đâu ngủ đây?

Lý ma ma cắn răng một cái, nói: “Được, đáp ứng người!”

“Ha ha, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!” Lăng Tuyết Mạn hài lòng nhếch môi, nghiêng mắt nhìn vẻ mặt khó coi của Thiệu Tiểu Lan một cái, cười nhạo: “Còn ngốc ra đó làm cái gì? Lập tức giặt sạch chăn đệm cho bà cô đi!”

Thiệu Tiểu Lan vừa nghe, lại muốn phun lửa ra, Lý ma ma vội trừng mắt, “Tiểu Lan, nhanh đi!”

“Hừ!”

Thiệu Tiểu Lan dậm chân một cái, cuối cùng không dám chống lại lệnh Lý ma ma, trừng mắt liếc Lăng Tuyết Mạn liền đi ra ngoài, ai ngờ, mới kéo then cửa, Lưu ma ma lại đồng thời đẩy cửa vào.

“Tham kiến Lưu ma ma!” Vài thái giám cung nữ cùng Trần Lâm Nhi vội vàng khom người nói.

Sắc mặt Lý ma ma nhất thời khó coi, nhíu chặt chân mày, Thiệu Tiểu Lan đang ngốc ra ở cửa, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Lăng Tuyết Mạn nhíu lông mày lại, trong bụng cười lạnh, hừ, kịch hay đến rồi!

Lưu ma ma xem kỹ ánh mắt mọi người trong nhà, sau đó nhìn về phía Lý ma ma, cười hỏi: “Lý ma ma, mới vừa rồi hình như ta nghe được cái gì giao dịch, còn có vấy ngàn lượng bạc, xảy ra chuyện gì à?”

“..... Ha ha, Lưu ma ma nghe lầm, Lăng cung nữ mới tới nói giỡn, đùa thôi.” Lý ma ma cứng ngắc xong, lập tức cười khan.

“A? Như vậy à!” Lưu ma ma kéo dài ngữ điệu làm như hiểu ra, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, cười nhẹ nhàng, “Lăng cung nữ, bản ma ma cũng muốn nói giỡn một chút, không biết Lăng cung nữ có thể nói chuyện cười gì cho bản ma ma?”

“A? Thì ra là Lưu ma ma cũng thích nghe chuyện cười à!” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Lý ma ma hai giây, mới chậm rãi chuyển qua trên mặt Lưu ma ma, môi đỏ mọng khẽ mở, “Nhưng không biết Lưu ma ma có thể cười không?”

“Người có ý tứ gì? Sao không thể?” Lưu ma ma nhíu chân mày.

“Ha ha, nếu có thể, vậy thì rất đơn giản!” Lăng Tuyết Mạn khẽ cười, từ trên lỗ tai lấy xuống một đôi hoa tai làm bằng ngọc trai, giơ lên cao cao, hỏi: “Trần Lâm Nhi về sau thuộc về ta, các người ai đồng ý?”

“Này.....” Lý ma ma cùng Lưu ma ma gặp khó khăn, sau đó cùng nhau phát tay hướng thái giám cung nữ bị kêu vào, nói: “Đi xuống!”

“Dạ!”

Cửa bị đóng lại, Lý ma ma dẫn đầu nói: “Người đến tốt cùng là có ý tứ gì?”

Lăng Tuyết Mạn vuốt vuốt hoa tai ở trên tay, linh hoạt cười nói: “Ý tứ rất đơn giản, Trần Lâm Nhi về sau hầu hạ ta, quần áo hai chúng ta phải giặt toàn bộ giao cho các người, mua bán này rất công bằng, ma ma các người lương bổng một năm chỉ vài đồng bạc đi? Một đôi hoa tai của bà cô đây, các người làm ba đời trong cung cũng kiếm không được! Sao? Có đáp ứng hay không?”

“Cái này.....”

Lưu ma ma cùng Lý ma ma quay lưng lại lặng lẽ thương lượng, Trần Lâm Nhi giương mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, đôi môi mấp máy mấy cái, lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Vương phi, không, Lăng cung nữ, hoa tai của nàng quá quý trọng, Lâm Nhi không dám nhận, nàng thu hồi đi, ta giặt một chút y phục không sao, thật.”

“Không có chuyện gì.” Lăng Tuyết Mạn nháy mắt mấy cái, ánh mắt liếc về hướng hai bà già kia, mắt trong vắt thoáng qua tính toán giảo hoạt, hừ, thủ đoạn của bà cô đây vẫn còn ở phía sau!

Đợi có nửa khắc đồng hồ, hai ma ma rốt cuộc thương lượng thỏa đáng, Lý ma ma nói: “Có thể đồng ý, nhưng giới hạn là ở thời điểm không có người ngoài tới, một khi người khác trong cung tới, các người phải cùng cung nữ khác ra sức làm việc, nếu không, truyền lên phía trên truy cứu, chúng ta cũng không dám đương nổi, các người cũng sẽ chịu không nổi!”

“Còn nữa... người còn phải lấy một thứ đáng giá tới hối lộ Trương chấp sự, nếu hắn không gật đầu, chúng ta cũng không dám đáp ứng người, như thế nào?” Lưu ma ma nói.

Lăng Tuyết Mạn không chút nghĩ ngợi nói: “Được, chỗ Trương chấp sự, tự ta sẽ tính toán, cứ quyết định như vậy.” Nói xong, lòng bàn tay mở ra, hai chiếc hoa tai ném tới trên bàn, “Lấy y phục cung nữ ra đi!”

Lý ma ma nhanh chóng lấy một bộ vừa với vóc người Lăng Tuyết Mạn đưa tới, Lăng Tuyết Mạn nhận lấy, liếc mắt nói: “Lâm Nhi, chúng ta đi!”

“Công chúa Nhã Phi giá lâm ——”

Trong viện đột nhiên vang lên một tiếng hô to uy nghiêm, sau đó liền nghe được thanh âm thái giám cung nữ giắt quần áo hốt hoảng đổ thùng nước.

Bên trong nhà, Lăng Tuyết Mạn chợt nhíu mày, chân nặng như chì, một bước cũng không cách nào di động, trong đầu chỉ vang một thanh âm, Nhã Phi..... Nhã Phi sao tới rồi? Nàng tới làm gì?

Mà Lưu ma ma cùng Lý ma ma, Thiệu Tiểu Lan, Trần Lâm Nhi bị hù dọa lạng vài giây, đột nhiên phản ứng kịp, liền hốt hoảng chạy về phía cửa, mấy người run run đồng loạt kéo cửa ra, chạy ra ngoài.

Thân thể Lăng Tuyết Mạn cứng ngắc đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy mọi người trong viện bao gồm Trương chấp sự, toàn thể quỳ trên đất, dập đầu thỉnh an, “Nô tài/nô tì ra mắt ngự thân trưởng công chúa Nhã Phi! Công chúa thiên tuế thiên tuế!”

Mạc Nhã Phi mỉm cười, một bộ trang phục công chúa màu tím, tóc búi cao, khí chất cao quý, sau lưng thái giám cung nữ đi theo một đồng, thanh thế to lớn.

“Nơi này ai là quản sự?” Mạc Nhã Phi khẽ mở môi son, mắt đẹp quét khắp mọi nơi, tìm kiếm Lăng Tuyết Mạn.

Trương chấp sự run rẩy vội nói: “Thưa ngự thân trưởng công chúa, nô tài là thái giám chấp sự Hoán Y Cục Trương Văn!”

“A?” Mạc Nhã Phi nâng cao giọng, ánh mắt quét một vòng, đôi mi thanh tú nhẹ nhíu, “Trương Văn, bản công chúa hỏi ngươi, hôm nay Từ công công có đưa một cung nữ đến Hoán Y Cục chưa?”

“Xin hỏi ngự thân trưởng công chúa, ngài hỏi thăm là Lăng cung nữ?” Trương chấp sự chảy mồ hôi đầy đầu, thanh âm run lợi hại, hẳn biết, là Tứ Vương phi bị cách chức tới, nơi này chắc chắn sẽ không yên bình, quả nhiên.

368. Chương 369

Trong nhà, Lăng Tuyết Mạn cơ hồ ngừng thở, ôm trang phục cung nữ trong ngực, lòng bàn tay đã ướt mồ hôi, trong lòng có chút phát run.

Bỗng dưng, đại não giắt mình một cái, Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng đóng cửa lại, dựa lưng vào trên cửa, nhắm hai mắt lại thật chặt.

Hôm nay, nàng còn mặt mũi nào đối mặt với Nhã Phi?

Vô luận là nguyên nhân gì, nàng bất trung với phu quân Mạc Kỳ Hàn là sự thật, nàng đeo danh cấm sừng cho ca ca của Nhã Phi, hôm nay thánh chỉ hạ xuống, đến những cung nữ trong góc hoàng cung này cũng biết, Nhã Phi sao có thể không biết?

Vậy mà, đột nhiên vang lên tiếng đóng cửa, ở trong viện tĩnh lặng không tiếng động lại cực kỳ vang dội, các nô tì thái giám không dám động, ba người Trương chấp sự, Lý ma ma, Lưu ma ma quay đầu nhìn lại, cử động này, làm ánh mắt Mạc Nhã Phi chợt lóe, bước nhanh đi tới phòng phía tây.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, Lăng Tuyết Mạn mới ý thức mình đã làm một chuyện ngu xuẩn cỡ nào!

Mười ngón tay nắm chặt hơn, quét mắt, trong nhà này cơ hồ không có chỗ có thể giấu người, Lăng Tuyết Mạn cắn chặt môi, nghe tiếng bước chân dần dần dừng lại ở ngoài cửa.

“Mạn Mạn? Mạn Mạn, tẩu có ở bên trong không?” Mạc Nhã Phi dịu dàng kêu.

Cách một cánh cửa, Lăng Tuyết Mạn nhất thời căng thẳng, Nhã Phi còn kêu nàng là Mạn Mạn, nàng..... nàng không tức giận sao?

“Mạn Mạn, muội là Nhã Phi a, tẩu mở cửa ra, muội nói với tẩu mấy câu được chứ?” Mạc Nhã Phi nhẹ nhõu đôi mày thanh tú, tiếp tục nói.

Lăng Tuyết không trả lời, tâm nhéo chặt lại, mặc dù Nhã Phi giống Ly Hiên, đối xử với nàng trước sau như một, nhưng nàng không thể vượt qua cửa ải của chính bản thân mình, nàng có thể đổi mặt Ly Hiên, nhưng lại không cách nào đổi mặt Nhã Phi, nàng không xứng với làm Tứ tẩu của nàng ấy, không xứng.....

“Mạn Mạn!”

Mạc Nhã Phi có chút gấp gáp, không khỏi quay đầu lại nói: “Trương Văn, Lăng Tuyết Mạn là đang trong nhà này sao?”

Trương chấp sự giật mình, thấp thỏm đáp: “Thưa ngự thân trưởng công chúa, nô tài không biết, nô tài mang Lăng cung nữ đi phân phòng cho nàng xong liền trở về làm việc, có thể... có thể nàng ở trong phòng nàng, nô tài lập tức tìm nàng ra ngoài yết kiến công chúa!”

Nói xong, Trương chấp sự liền cuống quýt bỏ chạy, muốn đi vào cái gian phòng kia tìm người, Mạc Nhã Phi lại đột nhiên nói: “Đợi đã...!”

“Nô tài đáng chết!” Trương chấp sự kinh lại té quỵ xuống đất, cuống quýt xin tội.

Mạc Nhã Phi nghiêm mặt, lên tiếng: “Bản công chúa giá lâm Hoán Y Cục, lại có nô tài dám trốn ở trong nhà không ra cung nghênh bản công chúa, là muốn bị xử trí sao? Ai biết trong nhà này ẩn giấu cái nô tài to gan nào?”

Tiếng nói vừa dứt, trong đoàn cung nữ quỳ gối lập tức vang lên một thanh âm, “Hồi ngự thân trưởng công chúa, Lăng Tuyết Mạn ở trong gian phòng này, nàng là cố ý đóng cửa coi rẻ thiên uy công chúa đấy!”

Nghe vậy, trong viện càng thêm tĩnh mịch, Trần Lâm Nhi khẩn trương toát mồ hôi đầm dề, Lăng Tuyết Mạn hận không thể lập tức dẫm nha đầu chết tiệt kia một cái!

Không tệ, mặt báo chính là Thiệu Tiểu Lan!

Mạc Nhã Phi theo tiếng nói nhìn lại, chậm rãi nói: “Cung nữ nói chuyện đến quỳ trước mặt bản công chúa, để bản công chúa nhìn một chút!”

Thiệu Tiểu Lan vui mừng trong bụng, vội vàng đứng dậy, cúi đầu đi tới Phi quỳ xuống trước mặt Mạc Nhã, “Có nô tỳ!”

“Tên gọi là gì? Ngẩng đầu lên!” Mạc Nhã Phi nói.

“Thưa ngự thân trưởng công chúa, tiện danh của nô tỳ là Thiệu Tiểu Lan!”

Thiệu Tiểu Lan thấp thỏm ngẩng đầu lên, nhìn tới Mạc Nhã Phi thiên tư cao quý, không tự chủ lại cúi đầu.

Mạc Nhã Phi nhẹ nhàng cười một tiếng, “Hôm nay bản công chúa đến vì Lăng Tuyết Mạn, nhưng lá gan nàng ta quá lớn, lại dám coi cung quy như không có gì, đóng cửa chặn bản công chúa, người nói, xử trí làm sao?”

“Thưa ngự thân trưởng công chúa, nô tỳ là người hầu, không dám nói mò, chỉ hiểu nên nghiêm trị không tha!” Thiệu Tiểu Lan kích động vui mừng vội vàng nói, nội tâm kích động không dứt, xem con phượng hoàng gãy cánh làm gà kia còn dám cuồng vọng nữa không, còn dám đòi cắt đầu lưỡi của nàng, hừ!

“Vậy sao? Thật là nô tài biết quy củ!” Mạc Nhã Phi cười, “Lục Ánh, ngày mai lấy vài món quần áo bẩn của bản công chúa tới giao cho Thiệu Tiểu Lan giặt sạch, nhớ kỹ chưa?”

Một cung nữ theo Mạc Nhã Phi đến, lập tức đi ra khom người nói: “Dạ, công chúa, nô tỳ nhớ kỹ!”

“Ừ, Thiệu Tiểu Lan, mở cửa mời Lăng Tuyết Mạn ra!” Mạc Nhã Phi liếc mắt về phía cửa, nói.

“Dạ, công chúa!”

Thiệu Tiểu Lan hớn hở ra mặt, nàng leo lên chức người hầu của ngự thân trưởng công chúa, về sau đến biểu cô cũng phải xem sắc mặt của nàng rồi, cho nên kích động vội đứng lên, thò tay dùng sức đẩy cửa ra.

Lăng Tuyết Mạn biết tránh không khỏi rồi, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, thầm đếm “Một, hai, ba.....”, đếm tới 5, Thiệu Tiểu Lan ngoài cửa thấy đẩy lâu không ra, liền cố dùng lưng tới xô cửa, lúc này mới chạm lưng vào, Lăng Tuyết Mạn lại chợt mở cửa, sau đó nhanh chóng né ra!

“A ——”

Thiệu Tiểu Lan theo quán tính, té chổng vó lên trời, đầu cùng mông nặng nề té xuống đất, thê thảm không nỡ nhìn!

“Ha ha ha!”

Lăng Tuyết Mạn không cố kỵ chút nào cười to ra, lông mày đôi mắt đều cong cong!

Mạc Nhã Phi ở tài trước mặt một đám người hầu không thể không chú ý hình tượng, liền dùng khăn che miệng, cười vui thích, thái giám cung nữ theo nàng đến thấy chủ tử vui vẻ, liền cũng không cố kỵ cười lên.

Mà nô tài quỳ đầy trong viện Hoán Y Cục thấy thế, tuy cúi đầu không dám cười ra tiếng, nhưng mọi người kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Lý ma ma nhìn mặt mà nói chuyện, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, thầm mắng Thiệu Tiểu Lan không biết sống chết, bộ dáng Lăng Tuyết Mạn liêu lĩnh như vậy, bà cảm thấy không ổn!

Lưu ma ma cũng ngược đầu, bà đoán không ra quan hệ của Nhã Phi công chúa cùng Lăng Tuyết Mạn hiện tại là địch hay bạn, cho nên bà bắt đầu lo lắng, hy vọng Lăng Tuyết đừng nói ra chuyện hoa tai, nghĩ tới đây, càng run hơn.

Lăng Tuyết Mạn tựa trên khung cửa cười, cười đến bần rần vô lực, lười biếng nói: “Thiệu Tiểu Lan, mùi vị rửa đen chổng vó như thế nào? Bà cô đây hận nhất người ta bán đứng sau lưng, cho nên, dạy dỗ người một chút, hiểu không?”

“Người! Nữ nhân dê tiện này, ở trước mặt công chúa còn dám càn rỡ!” Thiệu Tiểu Lan bò dậy, tức giận đỏ mặt tía tai, buột miệng mắng, hướng Mạc Nhã Phi quỳ xuống nói: “Công chúa, nữ nhân này bị cách chức đến Hoán Y Cục rồi, còn không an thủ bổn phận, lớn lối cuồng vọng như thế, căn bản không để công chúa ở trong mắt!”

Lăng Tuyết Mạn hừ một tiếng, môi đỏ mọng gợi lên một đường cong tự giễu, đi ra khỏi ngưỡng cửa, nhẹ nhàng nói với Mạc Nhã Phi: “Tội nữ Lăng Tuyết Mạn không biết ngự thân trưởng công chúa giá lâm, không có tiếp đón từ xa, xin công chúa trị tội!”

Nói xong, liền muốn quỳ xuống, Mạc Nhã Phi cả kinh, cuống quýt đưa tay đỡ vai Lăng Tuyết Mạn, vội vàng nói: “Mạn Mạn, muội không trách tội tâu!”

369. Chương 370

Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Nhã Phi, nhẹ giọng nói: “Công chúa nên tức giận, Thiệu Tiểu Lan nói rất đúng, nô tỳ đóng cửa thất lễ, dĩ hạ phạm thượng, đã là tội bất kính! Công chúa quý là thân muội của hoàng thượng, tứ phong ngự thân trưởng công chúa, thật sự không nên tới loại địa phương Hoán Y Cục này, nếu có việc muốn nói với nô tỳ, phái người tới truyền là được.”

Mạc Nhã Phi nhấp nhẹ môi đỏ mọng, đối với Lăng Tuyết Mạn lãnh đạm, không biết nên nói cái gì cho phải, nín khấn trong tay một lúc lâu, quay đầu nhìn về phía trong viện, lạnh lùng nói: “Toàn bộ đi làm việc đi! Bản công chúa muốn cùng Lăng cung nữ hàn huyên một chút!”

Cả đám thái giám cung nữ Hoán Y Cục dập đầu, “Dạ, nô tài/nô tì cáo lui!”

Mạc Nhã Phi khẽ chớp mắt, từ trên cao nhìn xuống người phía quỳ gối bên chân mình, khẽ cười nói: “Thiệu Tiểu Lan, quần áo của bản công chúa ngươi giặt cho tốt, nếu giặt tốt, bản công chúa sẽ thưởng ngươi, nhớ kỹ chưa?”

“Dạ, nô tỳ nhất định sẽ làm xong, tạ công chúa cho nô tỳ cơ hội ra sức!” Thiệu Tiểu Lan tràn đầy vui mừng, vội cuống quýt dập đầu.

Mạc Nhã Phi cười lạnh ngoắc ngoắc môi, đưa tay cầm tay Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, chúng ta vào nhà ngồi một chút đi.”

“Công chúa!”

Lăng Tuyết Mạn cẩn môi, bị động đi theo vào phòng, đám người Lục Ánh vội vàng đứng thành hai hàng canh giữ ở ngoài phòng, đóng cửa lại.

Trong viện tiếp tục giặt quần áo phơi quần áo, tất cả đều cảm như hén, thậm chí Lăng Tuyết Mạn có bản lĩnh cường đại, cũng bị cách chức thành cung nữ rồi, mà đường đường ngự thân trưởng công chúa lại vẫn đích thân tới Hoán Y Cục lấy lòng, thật là không thể tưởng tượng nổi!

Bên trong nhà, Mạc Nhã Phi nhìn một cái, đến cái ghế có thể ngồi cũng thô ráp, liền đứng, quan sát Lăng Tuyết Mạn cẩn thận, không khỏi cau mày nói: “Sao làm dơ mặt mũi rồi? Mạn Mạn, mấy nô tài đó ăn hiếp tẩu sao? Có phải Thiệu Tiểu Lan đó hay không?”

“Công chúa không cần quan tâm, nô tỳ là cung nữ, liền tự có cuộc sống của cung nữ, không có ai khi dễ nô tỳ, công chúa mời về đi!” Lăng Tuyết Mạn nghiêng nghiêng mặt, thản nhiên nói.

“Mạn Mạn, đừng gọi muội là công chúa, cũng đừng xưng là nô tài, thật nhiều ngày không thấy tẩu, muội rất muốn tới gặp tẩu, cho nên vừa nghe nói tẩu đến Hoán Y Cục, liền vội vàng tới gặp tẩu, tẩu đừng xa lạ với muội, được chứ?” Mạc Nhã Phi vội vàng nói.

Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Nhã Phi hồi lâu, mới nói nhỏ: “Nhã Phi, muội không hận ta sao? Không tức giận sao? Ta làm hành vi phụ đức như vậy, làm nhục mặt mũi hoàng gia các người, muội kính yêu Tứ ca muội như vậy, thật lòng xem ta là Tứ tẩu, ta lại không biết liêm sỉ, phản bội Tứ ca của muội, còn... còn lừa gạt các người..... Ta không phải là một cô gái tốt, không xứng để các người cư xử với ta như vậy!”

“Mạn Mạn, không nên như vậy, bất kể xảy ra chuyện gì, muội đều xem tẩu là bạn của muội, tẩu... tẩu hồng hạnh xuất tường, muội có thể hiểu, khi đó Tứ ca muội dù sao cũng là chết người, ai cũng không nghĩ tới về sau ca ấy sống lại, tẩu nhỏ tuổi như vậy, không muốn làm quả phi cũng là có lý do, mặc dù hoàng huynh hiện tại bỏ tẩu, cách chức tẩu, nhưng mà muội vẫn muốn làm bạn với tẩu, tẩu không cự tuyệt muội được không?”

Mạc Nhã Phi càng thêm vội vàng nói xong, không nhịn được lại nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nói tha thiết: “Mạn Mạn, chúng ta vẫn giống như trước đây, có thể hay không?”

“Nhã Phi!” Lăng Tuyết Mạn cảm thấy đau xót, dùng sức hít mũi một cái, cố nén lệ nóng, “Nhã Phi, muội có thể không so đo, nhưng ta... ta..... Cuối cùng vẫn thấy rất có lỗi với hoàng gia các người, ta nghiệp chướng nặng nề, phụ hoàng mẫu hậu, không, không phải, là Thái Thượng Hoàng, thái hậu nương nương, bọn họ cũng coi ta là con dâu, đối đãi ta tốt như vậy, nhưng ta vẫn gạt các người, một mực nói láo..... Mặc dù... mặc dù ta không cảm thấy áy náy đối với hoàng thượng, bởi vì là chính ông ấy..... Nhưng mà đối với các người, ta không còn mặt mũi!”

Mạc Nhã Phi nóng nảy, nói có chút không mạch lạc, “Mạn Mạn, không thể nào, phụ hoàng mẫu hậu không có trách tẩu, bọn họ, bọn họ chỉ tôn trọng quyết định của hoàng huynh, mà muội... muội thật sự không trách tẩu, tẩu không phải áy náy!”

“Nhã Phi, không cần trở lại Hoán Y Cục, loại địa phương này, không phải nơi công chúa nên tới, hôm nay muội đến, sợ rằng sẽ truyền tới trong tai hoàng thượng, hoàng thượng đang trừng phạt ta, muội lại đến thăm ta, rõ ràng cho thấy không nghe lời hoàng thượng, hoàng thượng sẽ tức giận, hần tuy là ca ca của muội, nhưng tâm vua khó dò, muội không nên vì ta mà tìm vết vớ, nhanh đi về thôi.” Lăng Tuyết Mạn chau mày lại, buông lỏng tay Mạc Nhã Phi ra, cố gắng nở nụ cười, “Cho ta một ít thời gian, chờ ta nghĩ thông suốt, ta cũng sẽ cùng muội làm bằng hữu.”

“Mạn Mạn!” Mạc Nhã Phi nhìn Lăng Tuyết Mạn, nàng đau lòng không dứt, nhưng nàng lại không thể nói ra hết, chỉ đành nói: “Không cần lo lắng uội, hoàng huynh thương muội vô cùng, nếu hấn biết, nhiều lắm cũng khiển trách muội đôi câu mà thôi, sẽ không làm khó muội. Ngược lại tẩu... tẩu nói thực cho tẩu biết ta, những nô tài lấy mạnh hiếp yếu này, có khi dễ tẩu hay không?”

“Không có, muội mới vừa rồi cũng nhìn thấy, ta để mặc cho người khác khi dễ sao? Không cần ra mặt giúp ta, ta có thể xử lý tốt, sẽ không để ỉnh chịu ủy khuất.” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu một cái, nàng phải làm một Mạn Mạn kiên cường dũng cảm, không có thân phận ô dù, muốn dùng tâm kế, nàng không phải không có, mà là trước kia có tình nhân, có Ly Hiên, có một đồng lớn người có thể bảo vệ của nàng, nàng liền không cần phải tâm cơ thâm trầm, nhưng hiện tại, thân ở chốn này, những tiểu quỷ kia cũng đừng trách nàng chơi thủ đoạn ân mưu, ác lên rồi!

“Thật sao? Nhưng là, cái thứ nữ nhân dê tiện không biết sống chết dám mắng tẩu đó, sao muội có thể tha cho ả?” Mạc Nhã Phi lạnh cả mặt, trừng ra cửa nói.

“Ha ha, muội không phải là đã có ý định sao?” Lăng Tuyết Mạn cười khế.

Mạc Nhã Phi ngẩn ra, cười lên, “Mạn Mạn, hai ta quả nhiên đủ ăn ý, mới vừa rồi phối hợp thật tốt cho ả tể nhào, còn có bảo ả giặt quần áo uội, ha ha, cứ xem muội trừng phạt ả như thế nào!”

“Ha ha, Nhã Phi, không cần quá ác, ta tự có thủ đoạn đối phó ả.” Lăng Tuyết Mạn tự tin nhướn mày, không chỉ có Thiệu Tiểu Lan, cả hai bà già kia, chờ xem nàng dọn dẹp họ thế nào! Dám tham tiền của nàng, nhìn họ còn dám nói sau lưng nàng là phượng hoàng gãy cánh không bằng gà hay không!

“Được, muội hiểu rồi, Mạn Mạn, tẩu ngàn vạn lần đừng uất ức mình, muội đi ra ngoài giao phó một tiếng, tẩu không phải giặt quần áo rồi, mùa đông sẽ đau tay, nếu tay hư, ha ha, ý trung nhân kia sẽ đau lòng.” Mạc Nhã Phi nói xong, liền nở nụ cười đầy thâm ý.

Lăng Tuyết Mạn chợt mở to mắt, “Nhã Phi, làm sao muội biết?”

“Hoàng huynh hạ thánh chỉ nói tẩu không khiết, nếu không khiết, nhất định là có nam nhân a, vậy tẩu hồng hạnh xuất tường không phải cùng nam nhân..... Ừ, thân thiết sao? Muội không biết nam nhân kia là ai, cho nên muội mới nói thành ý trung nhân a!” Mạc Nhã Phi linh hoạt giải thích.

370. Chương 371

Lăng Tuyết Mạn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nói: “Nhã Phi muội... muội..... muội không ngượng ngừng gì cả, cứ nói hứu nói vượn!”

“Ha ha, muội nói thật nha, Mạn Mạn, nam nhân có thể được tẩu thích, nhất định là nhân trung long phượng, hi vọng tẩu sớm ngày thoát khỏi Hoán Y Cục, cùng hấn hỉ kết liền cành!” Mạc Nhã Phi đã bám vào trên lỗ tai Lăng Tuyết Mạn, rĩ tai nhỏ giọng nói.

“Nhã Phi, muội... muội thật không tức giận ta là nữ nhân lừa dối ong bướm sao?” Lăng Tuyết Mạn sững sờ, hơi giặt mình mà hỏi.

Mạc Nhã Phi cười híp mắt lắc đầu, “Không tức giận a, dù sao hứu thê có thể tái giá, tẩu bây giờ là nữ tử độc thân, tự do!”

“Ách.....” Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn ngu rồi, cô em chồng trước đây của nàng có tư tưởng rất tiến bộ nha! Đột nhiên phát lên một chuyện, Lăng Tuyết Mạn hỏi vội: “Nhã Phi, muội cùng Lâm Mộng Thanh ra sao?”

“Ừ..... Phụ hoàng sắc phong Mộng Thanh làm Phò mã của muội rồi, chờ hoàng huynh xử lý quốc sự cho ổn, rồi quyết định lễ tân hôn.” Sắc mặt Mạc Nhã Phi nhất thời ửng hồng, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, thấp cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Ừ? Muội thật muốn cùng cái yêu tinh đó kết hôn?” Lăng Tuyết Mạn trợn ngược hai mắt, “Mịa nó, ta té!”

“Mạn Mạn, tẩu sao không thích Mộng Thanh a, hần... hần rất thích muối, chúng ta ở chung một chỗ rất vui vẻ, hần là nam nhân ưu tú giống hoàng huynh, tẩu không phát hiện ưu điểm của hần mà thôi, chờ về sau tẩu biết hần nhiều hơn, tẩu sẽ thích.” Mạc Nhã Phi nhún nhệ lông mày, nói.

Lăng Tuyết Mạn nhăn mặt, “Ta chỉ thấy khuyết điểm của yêu tinh kia, nói uội biết, nam nhân đẹp tuyệt đối là tội! Quan trọng nhất là, hừ, dám đẹp hơn ta! Tình nhân nhà ta nói, nếu ta không hài lòng mặt của yêu tinh, sẽ giúp ta hủy dung hần!”

“Ách, Mạn Mạn, tình nhân nhà tẩu muốn..... muốn hủy dung Mộng Thanh sao?” Mạc Nhã Phi nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt trừng to, hoàng huynh, thấy sắc quên muối sao?

“Ừ..... Đoán chừng hủy không được, Mộng Thanh Thành nhà muối thành Phò mã của trưởng công chúa rồi, tình nhân nhà ta đụng vào sợ là toi mạng!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi nói.

“Ha ha!” Mạc Nhã Phi bật cười, nghe Lăng Tuyết Mạn gọi ‘Tình nhân’ thuận mồm, trong lòng sượng ngắt trời, hoàng huynh nàng thật đúng là có ý tứ, lại xưng hô theo kiểu nam nữ vụng trộm như vậy!

“Tốt lắm, Nhã Phi, muối tới đây cũng lâu, nhanh đi về thôi.” Lăng Tuyết Mạn nghiêm mặt nói.

Mạc Nhã Phi thở dài, “Được rồi, muối đi về trước đây, tẩu tự chăm sóc mình cho tốt, ăn trưa không cần ăn thức ăn của nô tài, muối sẽ phái người đưa tới cho tẩu.”

“Không cần, đưa sẽ bị người ta báo lên, ta sẽ phiền phức!” Lăng Tuyết Mạn cười khở một tiếng, “Ta đều không có hiểu rõ hoàng huynh của muối đối với ta rồi cuộc là có thái độ gì, cho nên không nên mạo hiểm!”

“Mạn Mạn, không có chuyện gì, hoàng huynh muối sẽ không phạt của muối, hần... hần.....”

“Tốt lắm, đừng đưa tới cho ta, trở về đi thôi!”

Lăng Tuyết ngừng nói, cửa kéo ra, đẩy Mạc Nhã Phi đi ra, nàng ấy vẫn coi nàng là bằng hữu, không thể liên lụy nàng ấy a!

“Mạn Mạn..... Được rồi, muối đi về!” Mạc Nhã Phi không cưỡng được, đành phải đi trước, bất kể như thế nào, nàng sẽ phái người tới đưa chút thức ăn cùng trái cây.

“Cung tiền ngự thân trưởng công chúa!”

Trong viện, nô tài lại quỳ đầy đất, đưa mắt nhìn Mạc Nhã Phi ra khỏi Hoán Y Cục, Lăng Tuyết Mạn buồn ngủ, nặng nề gập một cái.

Trương chấp sự đi tới, ánh mắt phức tạp nặng nề, mang chút cung kính nói: “Lăng cung nữ nếu mệt mỏi, trước hết trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Nói xong, lại gọi Lý ma ma, “Lý ma ma, cầm trang phục mới cho Lăng cung nữ thay, còn có dụng cụ rửa mặt, thức ăn, toàn bộ chuẩn bị đầy đủ đi.”

Lý ma ma ngẩn người, lập tức nói: “Vâng, nô tì hiểu rõ.”

Lăng Tuyết Mạn bật cười, quả thật là Mạc Nhã Phi tới một chuyến, lời nói đặc biệt gì cũng không cần phải nói, những nô tài xảo quyệt này sẽ hiểu! Tiện tay khê ném cái chìa khóa, “Lý ma ma cầm, đi lấy đi, phải thu dọn xong cho bà cô đây, bà cô đây là thật mệt nhọc!”

Trên mặt Lý ma ma không biết là cái vẻ mặt gì, tóm lại nhận cái chìa khóa, quát Thiệu Tiểu Lan: “Đi dọn dẹp với ta!”

“Biểu cô!” Thiệu Tiểu Lan không tình nguyện, nhưng là Trương chấp sự đang ở đây, nàng không dám làm khó dễ, liền cắn môi đi theo.

“Ha ha, đồ bà cô đây giấu ở trong chăn không nên động vào a!” Lăng Tuyết Mạn hữu ý vô tình nhắc nhở, khóe miệng mơ hồ nâng lên một nụ cười lạnh.

Trong lúc rảnh rỗi, Lăng Tuyết Mạn liền ngồi ở ghế dài trong viện, vừa phơi nắng vừa chờ đợi phòng thu dọn xong đi ngủ, kết quả, hai mươi phút sau, hai cung nữ xách theo hộp đựng thức ăn đi vào.

Nô tài đang làm việc trong viện lại xôn xao, bồn chồn nhìn hai người cung nữ kia đi thẳng tới đứng trước Lăng Tuyết Mạn.

“Lục Ánh?” Lăng Tuyết Mạn cau lông mày.

“Dạ, công chúa lệnh cho tụi nô tỳ đưa thức ăn tới, xin Lăng cung nữ dùng bữa!” Lục Ánh mỉm cười, nói: “Nô tỳ hầu hạ Lăng cung nữ đến trong nhà dùng bữa đi!”

“Lục Ánh, nàng nói cái gì? Ta bây giờ là cung nữ thấp hơn nàng mấy bậc, làm sao nàng có thể hầu hạ ta? Những đồ ăn này lấy về đi, ta không cần.” Lăng Tuyết Mạn càng nhàu lông mày, Nhã Phi sao không nghe khuyên bảo vậy?

“Lăng cung nữ, công chúa có lệnh, bảo nô tỳ nhìn nàng ăn cơm, nếu như nàng không ăn, tụi nô tỳ sẽ chịu phạt.” Lục Ánh cúi đầu nói ra.

Lăng Tuyết Mạn nhào một hơi, “Nhã Phi sao làm như vậy đây?”

“Xin Lăng cung nữ dùng bữa!” Lục Ánh lại nói.

“Được rồi, đưa đến gian phòng đó đi.” Lăng Tuyết Mạn chỉ chỉ phòng Lý ma ma, bắt đầu nói.

Đứng dậy, Lăng Tuyết Mạn không có tinh thần gì đi tới trong phòng, mới bước ra hai bước, lại nghe được sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc, “Mẫu thân!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn xoay người lại, mắt nhất thời sáng lên, nâng váy chạy như bay, hô lớn: “Hiên nhi!”

Mạc Ly Hiên cười, mấy bước đi lên phía trước, ổn định thân thể Lăng Tuyết Mạn, nhàn nhẹ lông mày nói: “Mẫu thân không nên, ngộ nhỡ ngã xuống làm sao bây giờ?”

Các nô tài trong viện, đầu tiên là ngây ngốc, kinh ngạc nhìn trước mắt một màn, đợi một thái giám theo Mạc Ly Hiên đến hô một tiếng, “An Hiếu trưởng thân Vương đến! Còn không hành lễ?”

Lập tức, trong viện lại hốt hoảng, thanh âm đổ thùng nước vang lên, Trương chấp sự lại vội vàng chạy từ trong phòng ra, toàn thể quỳ rạp dưới đất, sợ hãi thỉnh an, “Nô tài/nô tì ra mắt An Hiếu trưởng thân Vương! Vương gia thiên tuế thiên tuế!”

Mấy nô tì, nô tài nho nhỏ của Hoán Y Cục, khi nào từng có công chúa Vương gia lớn như vậy đi qua, cho nên hôm nay, tất cả mọi người như rơi vào sương mù, không biết vì sao, khiếp sợ vô cùng!

“Đều đứng lên đi!” Tuổi Mạc Ly Hiên không lớn lắm, nói chuyện lại vô cùng khí thế, “Bổn Vương đến tìm Lăng cung nữ, các người tự đi làm việc của mình đi!”

“Dạ, trưởng thân Vương!”

Các nô tài hoảng sợ thối lui đi làm việc, không dám thở mạnh, lại không dám ngẩng đầu đi nhìn vị Thiên Hoàng quý trụ này một cái.

371. Chương 372

Mẫu thân, con mới vừa đi Ngự Thiện Phòng, sai người làm mấy món ăn ngài thích ăn nhất, còn có mấy thứ điểm tâm, đều là thường ngày ngài thích ăn, con cùng ngài dùng cơm trưa.” Mạc Ly Hiên dịu dàng nói xong, mắt nhìn sang nói: “Tiểu Phúc Tử, lấy hộp đựng thức ăn tới.”

“Mẫu thân, có phòng ăn cơm không?” Mạc Ly Hiên lại hỏi, cũng nhìn bốn phía, đúng lúc thấy gian phòng Lý ma ma mở cửa, liền nói: “Phòng kia có bàn cơm không?”

“Hoàng cô Nhã Phi của con mới vừa phái người đưa tới, cung nữ đang dọn cơm trong nhà!” Lăng Tuyết Mạn cười bắt đầu nói, “Hiên nhi, để cho con phí tâm!”

“Ha ha, không ấu thân nói lời khách sáo, nếu không Hiên nhi sẽ tức giận!” Mạc Ly Hiên vừa cười, vừa cố ý nghiêm mặt.

Lăng Tuyết Mạn cười ra tiếng, “Được rồi được rồi, con trai lợi hại, mẫu thân đầu hàng! Đi thôi, đi ăn!”

Hai người nắm tay đi tới phòng, nô tài trong viện lần nữa bị chấn động kinh hãi sắp té xỉu, đây là cái tình huống gì?

Trương chấp sự đặt mông ngồi liệt ở trên mặt đất, trong miệng thì thảo: “Thật may là... thật may là mới vừa rồi sai Lý ma ma đi chuẩn bị đồ cho vị bà cô kia, thật may là không đắc tội vị bà cô kia, nếu không.....”

Lưu ma ma sợ ngất rồi, trong đầu chỉ nghĩ một chuyện, đó là phải mai đem vòng tai trả lại cho Lăng Tuyết Mạn đi, nếu không.....

Trong nhà, Lăng Tuyết Mạn ăn uống no đủ, thỏa mãn híp híp mắt, “Hiên nhi, hôm nay mẫu thân con sẽ no chết mất!”

“Mẫu thân, ngài đừng ăn quá no, như vậy sẽ khó chịu, về sau con đã ở trong cung rồi, một ngày ba bữa của ngài đều giao cho con, mẫu thân có thói quen ăn thức ăn ngon, sao có thể ăn cơm bình thường đây?” Mạc Ly Hiên nhìn bụi bặm trên mặt Lăng Tuyết Mạn, đau lòng nói.

“Hiên nhi, vậy sao được? Mỗi bữa cơm con đều đưa cho ta, phụ hoàng con sẽ tức giận, không cần đưa!” Lăng Tuyết Mạn vội vàng lắc đầu.

Mạc Ly Hiên cũng lắc đầu, “Không có chuyện gì, phụ hoàng sẽ không tức giận, ngài đại khái là nhắm một mắt mở một mắt, lúc ấy con đi cung Đế Hoa thỉnh an tạ ơn phụ hoàng, phụ hoàng cười thật là thân thiết! Thời điểm phụ hoàng còn là Tứ Hoàng Thúc của con, đã đối với con rất tốt, bây giờ đối với con còn tốt hơn!”

“Hiên nhi, chính vì hần đối với con tốt, con mới càng thêm để hần yêu thương mới được, địa vị con bây giờ được không dễ đạt được, ngàn vạn lần không thể bởi vì ta mà hủy diệt!” Lăng Tuyết Mạn nghiêm túc nói.

“Mẫu thân, phụ hoàng không phải người hung hăng, ngài ấy chỉ là có vẻ ngoài lạnh như băng, trên thực tế lòng dạ rất tốt.” Mạc Ly Hiên hơi nhú mày nói.

“Thật sao?” Lăng Tuyết Mạn có chút hồ nghi.

“Thật.”

“Con mới vừa nói hoàng thượng nghỉ ngơi ở đâu? Không phải cung Long Dương sao?” Lăng Tuyết Mạn chớp mắt, hỏi.

“Tẩm cung của phụ hoàng là cung Đế Hoa mới tu sửa, Hoàng Gia gia tại cung Long Dương.” Mạc Ly Hiên đáp.

“À.” Lăng Tuyết Mạn chớp máy môi, tò mò hỏi: “Hiên nhi, phụ hoàng dung con mạo có giống trong bức họa ta vẽ không?”

“A..... Điều bộ của mẫu thân vẽ giống như làm trò hề, phụ hoàng là nam nhân rất anh tuấn lạnh lùng, so với phụ Vương con nhiều hơn vài phần khí thế, so Thất thúc nhiều hơn vài phần cương nghị, so Ngũ thúc thì tuấn mỹ hơn một chút, so với Lục thúc cao hơn một chút, dù sao chính là dễ nhìn nhất.” Mạc Ly Hiên vừa nghĩ vừa nói.

“Thôi đi, nhìn con khen hần, giống như trên đời chỉ có một mình hần là mỹ nam!” Lăng Tuyết Mạn vừa nghĩ tới bốn chữ ‘không xứng làm hậu’, liền lại bốc hỏa, không vui nói.

Mạc Ly Hiên chỉ nhẹ nhàng cười, nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, một lát nói: “Mẫu thân, con giúp ngài rửa mặt thôi.”

Trong nha môn Hộ bộ, Mạc Kỳ Minh nhìn một công văn trên tay thật lâu, ánh mắt vẫn nhìn hàng chữ đầu, nhưng ý nghĩ đã sớm bay tới trong hoàng cung.

Nàng vào lúc này đã đi vào Hoán Y Cục đi? Sẽ có nô tài khi dễ nàng sao? Những ngón tay ngọc thon dài của nàng đang làm việc nặng sao? Lúc này, ăn trưa chưa? Tâm tình của nàng không biết như thế nào, có thể rất khổ sở hay không đây?

Suy nghĩ một đồng lung tung, Mạc Kỳ Minh không cách nào tĩnh tâm nhìn công văn, liền đứng dậy định bước chân đi trên mặt đất, mấy ngày này không thấy nàng, cũng là xảy ra nhiều chuyện long trời lở đất như vậy, hẳn thật muốn xem nàng ra sao, nghĩ tới đây, lại nhớ nhung khó nhịn rồi, hận không thể lập tức vào cung tìm nàng, vậy mà bước ra một bước, lại đột nhiên dừng lại!

Hoàng thượng hôm nay mới bởi vì nàng không khiết mà cách chức nàng vào Hoán Y Cục, ngay bây giờ hẳn đi tìm nàng, có thể làm hoàng thượng nghi kỵ hay không đây? Đêm trước hẳn liều mạng quỳ xuống cầu cạnh, mặc dù cứu nàng một mạng, nhưng trong lòng hoàng thượng nhất định là có vướng mắc, hẳn không thể cho nàng thêm phiền toái nữa!

“Mặc Thanh!”

Một tiếng kêu, Mặc Thanh nhanh đi vào, chấp tay nói: “Chủ tử, nô tài ở đây!”

“Đi hỏi thăm tình huống Lăng Tuyết Mạn ở Hoán Y Cục, ngay lập tức!”

“Dạ!”

Hoàng cung, Ngự Hoa Viên.

Xa xa, Mạc Kỳ Dục chạy đến, vừa chạy vừa kêu, “Ngũ Ca Lục ca!”

“Tiểu Thất!”

Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Lâm dừng bước, xoay người lại, Mạc Kỳ Dục dừng lại ở trước mặt, thở nhẹ, nói: “Nhã Phi cùng Hiên nhi đã đi, còn mang thức ăn, Mạn Mạn không có việc gì.”

“Ừ, vậy thì tốt rồi, vẫn phải người liên tục theo dõi Hoán Y Cục đi, tránh cho nha đầu kia ăn thiệt thòi.” Mạc Kỳ Lâm gật gật đầu nói.

“Ngũ Ca, đệ làm việc ca hãy yên tâm đi, Tứ Hỉ Tử luôn theo dõi!” Mạc Kỳ Dục nói xong, phiền muộn thở dài một hơi, “Đệ mới vừa hỏi Tứ Hỉ Tử, nói Mạn Mạn ngủ trưa rồi.”

“Ha ha, hiện tại nàng trong cung cả ngày, tiểu Thất đệ mấy ngày nữa lại đi nhìn cũng không muộn, đi nhiều.....” Mạc Kỳ Sâm nháy mắt một cái, thấp giọng giễu giễu: “Cẩn thận hoàng huynh sẽ ghen a!”

“Ách, hoàng huynh còn lo lắng sao?” Mạc Kỳ Dục bĩu môi, cau lông mày lại.

Mạc Kỳ Lâm cười khở một tiếng, liếc bốn phía một vòng, nói rất là không có mùi vị: “Nha đầu này khiến người thích, bất kỳ nam nhân nào đều không yên tâm! Lục đệ tiểu Thất, sợ là ba người chúng ta sắp có đám cưới!”

“À? Đây là hoàng huynh nói sao?” Mạc Kỳ Sâm giật mình hỏi.

“Ta đoán, phụ hoàng đã sớm có ý này, chỉ là hiện tại bận nhiều việc.. một khi xong xuôi..... Chỉ sợ sẽ tìm người gả cho chúng ta!” Mạc Kỳ Lâm nhìn bốn hoa, trong nháy mắt, trông mắt dính sương mù, mờ mịt.

Nhất thời, ba người đều không nói nữa, bụng đầy tâm sự, chỉ tự mình hiểu.

Thật lâu sau, Mạc Kỳ Lâm cất bước tiếp tục đi về phía trước, Mạc Kỳ Dục cùng Mạc Kỳ Sâm ngăn người, cũng dời bước đi theo.

“Ngũ Ca, nhất định phải lập gia đình sao?”

“Tiểu Thất, thành hôn rồi đệ sẽ quên nàng sao?”

“Sẽ không!”

“Lập gia đình có thể làm hoàng huynh an tâm, nhưng không liên quan đến việc có yêu nàng hay không, chỉ là đổi một loại phương thức mà thôi.”

372. Chương 373

Đêm đông, mệnh mông đen như mực, bầu trời bao la, ánh trăng nhu hòa giống như một khối lụa trắng trong suốt bao phủ cả vùng đất.

Lăng Tuyết Mạn tỉnh giấc, đưa mắt nhìn thấy tất cả đều là tối đen, giật giật thân thể, muốn ngồi dậy, lại phát hiện lưng nàng đau, “Đáng chết!”

Khẽ nguyên rửa một tiếng, giùng giàng xuống giường, đi giày vào, bên trong nhà lạnh đến phát run, nhìn đến lò lửa trên góc bàn, Lăng Tuyết Mạn nhíu mày, “Đây là có người đem vào sao? Đã đốt sao còn lạnh như thế? Đáng chết, hiện tại không biết giờ gì rồi?”

Thầm thì trong miệng một câu, ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm, “Lăng cung nữ, nàng đã tỉnh sao?”

“Người nào vậy? Vào đi!” Lăng Tuyết Mạn lên giọng.

Cửa bị đẩy ra, đi vào là Lục Ánh, đốt đèn, mỉm cười nói: “Lăng cung nữ, công chúa sai nô tỳ coi chừng, chờ nàng tỉnh lại dùng bữa tối đây.”

“Nha.” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc gật đầu một cái, mò xuống bụng trống không, liền không hề cự tuyệt nói: “Vậy nàng đặt thức ăn tối bàn này, sau đó trở về đi.”

“Được.”

Lục Ánh gật đầu một cái, “An Hiếu trưởng thân Vương cũng sai người đưa bữa tối tới, ngài ấy còn đích thân đến một chuyến, thấy Lăng cung nữ ngủ, liền đi về trước, nô tỳ đã hâm hai hộp thức ăn, lúc này vẫn còn nóng lắm, Lăng cung nữ nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

“A, được, cảm ơn nàng, Lục Ánh.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng, cảm giác đầu có chút nặng.

Thức ăn dọn xong, Lục Ánh đi về, Lăng Tuyết Mạn muốn ăn, lại cảm giác trong dạ dày rất khó chịu, đầu có chút choáng, nhưng không ăn không được, nàng phải cố ăn một chút, để mình có chút hơi sức chống đỡ với tình thế hiện tại.

Bối nửa chén cơm ăn không biết ngon, uống một chén canh nhỏ, Lăng Tuyết Mạn bỏ đũa, quyết định đi trong sân hóng gió một chút, để mình có tinh thần.

Trên người đã đổi lại trang phục cung nữ, toàn bộ đồ trang sức trên đầu cũng lấy xuống bỏ vào rương gỗ đỏ, tóc tai do Trần Lâm Nhi giúp đỡ chải theo kiểu cung nữ, không có áo lông áo choàng, Lăng Tuyết Mạn vừa ra khỏi cửa liền cảm thấy hơi lạnh đánh tới, hai cánh tay không khỏi vòng chặt ngực, đi xuống thềm đá, đứng ở trong sân.

Lúc này, trong viện đã không có người, bốn phương yên tĩnh.

Lăng Tuyết Mạn đứng một lát, lạnh run run, gió lạnh tựa như chui thẳng vào cổ áo, người có chút không thẳng bằng.

“Chạy chạy bộ đi, ừ, nếu không thì đi đến cung Hiến nhi mượn nó áo ấm, chết rét cũng không có lợi.” Lăng Tuyết Mạn tính toán, suy nghĩ một chút, hôm nay trên thánh chỉ nói, giống như Ly Hiến được an bài ở Cung Cảnh Hiến, nàng chạy bộ đi tìm nó đi, như vậy cũng có thể chống lạnh!

Quyết định xong, Lăng Tuyết Mạn liền chạy chậm chậm ra khỏi Hoán Y Cục, sau đó chạy đi hướng Lầu Lâm Nguyệt.

Nàng nhớ phía bắc Lầu Lâm Nguyệt là cung điện hoàng tử, phía Nam là hậu cung các phi tử, hiện tại Ly Hiến là hoàng tử rồi, cung Cảnh Hiến chắc cũng ở đó đi!

Cách mỗi năm thước, có treo đèn cung đình dẫn đường, cho nên Lăng Tuyết Mạn mặc dù choáng đầu ê, nhưng cũng có thể thấy rõ, vậy mà càng chạy càng vô lực, thân thể mặc dù hơi ấm lên, nhưng đầu cảm giác càng ngày càng choáng, từng dãy Ngự Lâm quân cùng Đại Nội Thị Vệ dò xét đi qua bên cạnh nàng, nàng từ từ dừng bước lại, đứng nhìn ngơ ngác, tìm kiếm trong những người này, có tình nhân của nàng hay không, hẳn có thể nhìn đến nàng hay không.....

“Ai đó? Không cho phép đi loạn trong cung!”

Ngự Lâm quân tuần tra đột nhiên ngừng lại, một phó lĩnh hét cao giọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn lung lay thân thể, nói hơi khàn, nhỏ giọng nói: “Ta là cung nữ Hoán Y Cục!”

“Hoán Y Cục chạy đến Lầu Lãm Nguyệt làm cái gì? Tên gọi là gì? Lấy yêu bài ra!” Tên phó lĩnh lập tức tức giận nói.

“Ta... ta muốn đi cung Cảnh Hiên, ta tên là Lăng Tuyết Mạn, yêu bài.....” Lăng Tuyết Mạn sờ sờ ở trên người, lắc đầu nói: “Quên mang rồi!”

Nghe vậy, hần cẩn thận dò xét Lăng Tuyết Mạn thêm vài lần, dừng lại một chút, giọng nói ngang ngang, “Về sau phải luôn mang theo yêu bài, không có bề trên ra lệnh, không cần đi loạn trong cung, Lầu Lãm Nguyệt là nơi hoàng thượng ngắm trăng, mau lui về!”

“Được, được!” Lăng Tuyết Mạn vội gật đầu, hoàn toàn không có chú ý một câu sau của hần.

Ngự Lâm quân rời đi, Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, “Ta bây giờ đi về, tối nay sẽ phải chết rét!”

Nhấc chân, chậm rãi bước đi tới Lầu Lãm Nguyệt, lại nghe đến đoạn đối thoại nhàn nhạt trong đội Ngự lâm quân lúc này truyền ra.

“Thủ lĩnh, sao bỏ qua cho cung nữ kia? Rất là khả nghi a!”

“Khả nghi cái gì? Người không nghe thấy sao? Đó là Tứ Vương phi, hôm nay bị hoàng thượng cách chức đến Hoán Y Cục.”

“A, nếu như vậy, vậy chúng ta hiểu rõ thánh ý, nên kiểm tra a!”

“Tra cái rắm! Nghe nói đêm trước ở Đông cung, Tam Vương gia cùng những Vương gia khác cũng vì Lăng Tuyết Mạn quỳ gối xin hoàng thượng, vốn là định tội chết, hoàng thượng mới miễn tha nàng tội chết, cách chức làm nô tỳ đấy!”

“Đúng rồi, ta nghe bảo hôm nay trưởng công chúa cùng trưởng thân Vương đích thân tới Hoán Y Cục, rất có khả năng vì cái hừ phi này a!”

“Nói nhảm, cho nên nàng mới vừa nói muốn đi cung Cảnh Hiên, ta liền không có can nản, ai biết lòng của những chủ tử phía trên, nếu gây chuyện không tốt, chúng ta chết thế nào cũng không biết!”

Tiếng nói chuyện càng ngày càng mơ hồ, Lăng Tuyết Mạn quay đầu lại, Ngự Lâm quân đã đi vô cùng xa, mà nàng cũng càng vắng đầu, quỳ xuống..... Cầu cạnh..... Tội chết.....

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Tình nhân..... Chàng đang ở đâu? Mạng của ta, rốt cuộc là..... Bởi vì người nào mà sinh?

Bước chân lảo đảo, Lăng Tuyết Mạn cảm giác cái đầu muốn nổ tung, cổ họng khô đến nước bọt cũng không cách nào nuốt xuống, ngược mắt, nhìn về trước 50m, Lầu Lãm Nguyệt bảy tầng cao vút đứng yên ở dưới màn đêm, theo ánh trăng nhàn nhạt, loáng thoáng có thể thấy, trên gác tựa hồ có bóng người đang di động, bởi vì có mấy đèn cung đình rất là sáng, còn có trện trện tiếng đàn truyền vào trong tai.....

Trên gác xép, Vô Cục, Từ An đứng thẳng, còn có hai thái giám, hai cung nữ, trên trường án bạch ngọc, để đàn, Hạ Lệ Nhân nhẹ gảy dây cung, Mạc Kỳ Hàn tựa nghiêng trên ghế, lười biếng híp mắt, vẻ mặt bí hiểm, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, chỉ thỉnh thoảng cười khẽ với Hạ Lệ Nhân, Hạ Lệ Nhân liền vui mừng đỏ mặt, tiếp theo càng ra sức gảy đàn, lấy lòng vua.

Nơi xa dưới lầu có âm thanh nho nhỏ, Vô Cục khẽ ghé mắt, đầu tiên cũng không để ý, cũng đang lúc Lăng Tuyết Mạn ngược mắt nhìn về Lầu Lãm Nguyệt, mơ hồ thấy được hình dáng nàng, trong bụng vừa động, ngừng thần nhìn kỹ lại, mười ngón tay nhất thời căng thẳng.

Ánh mắt liếc về hướng Mạc Kỳ Hàn vẫn hơi híp mắt, Vô Cục mấp máy môi, nhẹ bước đến gần, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, hình như gió muốn nổi lên, coi chừng gió rét.”

373. Chương 374

Vô Cực nói xong, kéo áo choàng lên trên vai Mạc Kỳ Hàn, nhả nhẹ chân mày nói: “Hoàng thượng đêm qua mới bị nhiễm hàn, không thể khinh thường nữa rồi!”

Từ An ngẩn người, theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, mây ít sao thưa, có thể gió sẽ bắt đầu thổi, vậy mà đêm qua bị lạnh, ánh mắt dời về đến trên người Vô Cực, đầu cúi thấp, lên tiếng phụ họa nói: “Hoàng thượng, vào lúc này trời lạnh rồi, nô tài lấy một lò sưởi đến đây đi!”

Mạc Kỳ Hàn chậm rãi mở mắt ra, như có gió rướn vào cổ áo, giơ tay lên buộc áo choàng, thần nhiên nói: “Không có chuyện gì, tối nay hiếm khi được nghe Lệ Nhân đánh đàn, không cần làm trằm mắt hứng!” Vậy mà, mới nói xong, lại không nhận được ho nhẹ, “Khụ khụ..... Khụ khụ.....”

“Hoàng thượng!” Hạ Lệ Nhân kêu lên một tiếng, vội từ trường án đứng dậy, nửa ngồi ở trước mặt Mạc Kỳ Hàn, ngón tay khẽ vuốt ngực Mạc Kỳ Hàn, săn sóc nói: “Hoàng thượng muốn nghe Lệ Nhân đánh đàn lúc nào cũng rất dễ dàng, long thể hoàng thượng quan trọng, Lệ Nhân đỡ hoàng thượng hồi cung đi!”

“Được!” Mạc Kỳ Hàn hơi hơi cười, dịu dàng nói: “Lệ Nhân thật là khéo hiểu lòng người, trằm có nàng bên cạnh, về sau không lo!”

“Hoàng thượng!” Hạ Lệ Nhân vui mừng giương lên khuôn mặt tươi cười, phong tình vạn chủng nháy lông mi, thuận thế kề mặt ở lồng ngực Mạc Kỳ Hàn, hơi thở mị hoặc thơm như hoa lan, “Vậy tối nay Lệ Nhân làm bạn với hoàng thượng được không?”

“Ha ha, không đợi được?” Mạc Kỳ Hàn cười, ngón tay dài xẹt qua gò má của Hạ Lệ Nhân, lại nhẹ nhíu mày, “Trằm cũng muốn, nhưng đêm qua trằm nhiễm phong hàn, chỉ sợ sẽ lây bệnh cho Lệ Nhân, nếu Lệ Nhân bị bệnh, từ nay đến lễ sắc phong không còn lâu, đêm động phòng nên làm cái gì bây giờ?”

“Hoàng thượng, ngài... ngài đối với Lệ Nhân thật là tốt, thân thể Lệ Nhân rất tốt, sẽ không bị lây bệnh, để Lệ Nhân hầu hạ hoàng thượng có được hay không?” Hạ Lệ Nhân vừa cảm động lại khẩn thiết nói.

“Lệ Nhân, còn nhiều thời gian, nàng mới vào cung, nếu có cái gì sơ xuất, trằm ăn nói sao với Hạ tướng quân đây?” Mặt Mạc Kỳ Hàn hơi hơi trằm xuống, rồi lại tà mị cười khê, “Trằm không nỡ để nàng chịu chút ốm đau, hai ngày này trằm điều dưỡng thân thể cho tốt, sau đó..... Ha ha.....”

Những lời này phải nói là tuyệt diệu tuyệt luân, Vô Cực thâm trợn mắt, sùng bái thật sâu!

Trên mặt Hạ Lệ Nhân đã đỏ hồng một mảnh, thẹn thùng vô cùng gật đầu một cái, “Dạ, Lệ Nhân tuân chỉ, Lệ Nhân trước đỡ hoàng thượng hồi cung.”

“Được, thật biết nghe lời!” Mạc Kỳ Hàn hài lòng nhếch môi, Từ An vội tới giúp đỡ, cùng Hạ Lệ Nhân đỡ Mạc Kỳ Hàn dậy, la to một tiếng, “Bãi giá hồi cung!”

Từng bước một đạp xuống bậc thang, Mạc Kỳ Hàn không để lại dấu vết nhìn xuống Lầu Lãm Nguyệt, bóng dáng nhỏ xinh kia lập tức rơi vào tầm mắt, chỉ thấy nàng cúi đầu, hình như rất gian nan đi về phía trước, đôi tay ôm bả vai, bước đi vô cùng liêu xiêu, thân thể tựa như lung lay..... Bị bệnh sao?

Trong bụng nhất thời nhéo một cái, đó là Mạn Mạn của hắn, mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng hắn rất quen thuộc vóc người của nàng, quen thuộc mỗi một cái động tác thói quen của nàng, là nàng!

Nàng không phải ở trong phòng Hoán Y Cục ngủ yên sao? Sao... sao tới nơi này? Bị bệnh, nhìn bộ dáng của nàng, nhất định là bị bệnh! Đáng chết, hắn lại để cho nàng ngã bệnh!

Hô hấp hốt hoảng bất an dồn dập, Mạc Kỳ Hàn hận không thể lập tức bay xuống lầu, vậy mà ——

Lườm Hạ Lệ Nhân bên cạnh một cái, lấy tốc độ của bọn họ bây giờ đi xuống lầu, tiếp theo vừa đúng lúc chạm mặt Mạn Mạn!

Trên thực tế, người theo dõi Lăng Tuyết Mạn, bao gồm mấy người của Mạc Kỳ Diễn, Mạc Nhã Phi, Mạc Ly Hiên, bao gồm cả người của Mạc Kỳ Hàn, đều cho rằng nàng ngủ yên rồi, cho nên không có người biết nàng đi ra khỏi Hoán Y Cục, còn có thể bị bệnh!

Mạc Kỳ dùng cao lớn thân thể chặn lại toàn bộ tầm mắt của Hạ Lệ Nhân, đại não chuyển động thật nhanh, đột nhiên nói: “Từ An, ngươi bây giờ tự đi cung đến Phượng Thần một chuyến, nói cho Thái hậu, nói thân thể trẫm khó chịu, tối nay sẽ không đến Phượng Thần cung, sáng mai sẽ thỉnh an Thái hậu!”

“Dạ, nô tài tuân chỉ!” Từ An vội vàng khom người lên tiếng, sau đó vội vã bước nhanh đi xuống lầu.

Mạc Kỳ Hàn đứng lại ở trên bậc thang, hoàn toàn quay lưng, tay dựa ở trên vai Hạ Lệ Nhân, cũng vòng thân thể nàng qua, “Lệ Nhân, giúp trẫm đếm một chút, xem trên trời có bao nhiêu vì sao?”

“Hoàng thượng, ngài muốn Lệ Nhân đếm sao à?” Hạ Lệ Nhân kinh ngạc nói.

“Đúng vậy a, lúc trẫm còn nhỏ, mẫu hậu thường mang trẫm tới nơi này đếm sao, mẫu hậu nói, một ngôi sao đại biểu cho sinh mệnh một người, trẫm một mực tìm kiếm một ngôi sao thuộc về thái tử đã qua đời, đại ca của trẫm!” Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng nói nhỏ.

Hạ Lệ Nhân vừa nghe, vội nở nụ cười, “Hoàng thượng, Lệ Nhân đếm cho hoàng thượng!”

Từ An đi xuống lầu, lúc này mới nhìn đến Lăng Tuyết Mạn sắp đi đến Lầu Lãm Nguyệt, lúc này mới chợt hiểu dụng ý thực sự của hoàng thượng, theo bản năng quay đầu lại nhìn quanh, chỉ có thể nhìn đến bóng lưng hoàng thượng cùng Hạ Lệ Nhân.

Đi hai bước, từ trong đại nội thị vệ đi ra, Từ An phẫn nộ về phía Lăng Tuyết Mạn hô: “Lớn mật! Người trong cung nào? Không thấy hoàng thượng ở chỗ này sao? Quấy nhiễu thánh giá, phải bị tội gì?”

Lăng Tuyết Mạn từ trong mê mang nặng nề nâng đầu lên, thân thể lay động không ngớt, con ngươi mờ mờ chậm rãi nhìn về phía người kêu, mơ mơ hồ hồ nhìn đến, yếu đuối há miệng, “An An..... Thái giám An An..... Là ta.....”

Lời đứt quãng của dần dần tiêu di, Lăng Tuyết Mạn rốt cuộc nhin không được nữa, trước mặt bỗng tối sầm, thân thể chậm rãi ngã xuống, cổ đầu ngã lún xuống đất!

“Người!”

Từ An kinh hô một tiếng, lại lập tức khôi phục vẻ mặt, tiến lên, hơi ngồi xổm, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, lớn tiếng nói: “Dám té xỉu ở trước thánh giá hoàng thượng, thật là một nô tì không biết sống chết! Người tới, nâng ả đi theo bản tổng quản!”

Một câu vừa ra, lập tức hai người Đại Nội Thị Vệ đi ra, một người xách nách, một người nhắc chân, đi theo Từ An, mà Từ An cũng nháy mắt cho tiểu thái giám thân cận bên cạnh, ý bảo đi theo.

Mạc Kỳ Hàn cắn chặt răng, bàn tay không nhin được run rẩy, Hạ Lệ Nhân cảm thấy khác thường, bắt an nói: “Hoàng thượng, long thể ngài khó chịu, Lệ Nhân đỡ ngài hồi cung truyền thái y tới xem một chút đi!”

“Được.” Mạc Kỳ Hàn hơi hơi cười, cất bước xuống lầu.

Đi tới trước mặt, trong bóng tối, Từ An kê vào lỗ tai tiểu thái giám nói nhỏ mấy câu, tiểu thái giám vội lắc mình rời đi.

Từ An mang theo Đại Nội Thị Vệ đi tới điện Dịch Đình chuyên xử trí nô tài, một đường đi rất chậm, vậy mà mới đi mười phút, bị người cản đường!

Mạc Ly Hiên vội vã ra ngoài, bên cạnh mang theo hai cung nữ, nhìn về phía Từ An, mỉm cười nói: “Từ công công, xin hỏi này cung nữ phạm thượng là ai?”

“Thưa An Hiếu trưởng thân Vương, là cung nữ Hoán Y Cục Lăng Tuyết Mạn đụng phải thánh giá hoàng thượng, nô tài đang muốn mang đi Dịch Đình điện xử trí!” Từ An vội quỳ xuống hành lễ nói.

374. Chương 375

Mạc Ly Hiên vô cùng lo lắng, nhìn Lăng Tuyết Mạn hôn mê bất tỉnh, tiếp tục khẽ cười nói: “Từ công công, miễn lễ! Bồn Vương có một yêu cầu quá đáng, mong Từ công công thành toàn!”

“Trường thân Vương xin cứ nói!” Từ An không đứng dậy, cung kính hỏi.

“Từ công công đã biết, Bồn Vương coi Lăng Tuyết Mạn như mẹ đẻ, lần này thân phận bị loại bỏ, tình mẫu tử cũng khó có thể chặt đứt, vì thế hôm nay bồn Vương đã thỉnh tội với phụ hoàng, nói rõ nguyên nhân, phụ hoàng đáp ứng Bồn Vương, cho Bồn Vương chút thời gian, cho nên, hiện tại xin Từ công công giao Lăng Tuyết Mạn cho Bồn Vương mang đi, được không?” Mạc Ly Hiên mỉm cười, chậm rãi nói.

Từ An ngăn người, chần chờ sơ qua, vội chấp tay nói: “Dạ, nô tài giao Lăng cung nữ cho trường thân Vương!”

Nói xong, Từ An nạt nhỏ hai người Đại Nội Thị Vệ kia: “Còn không mau thả người!”

“Dạ!”

Mạc Ly Hiên đưa một cái ánh mắt, hai người cung nữ vội vàng tiến lên đỡ Lăng Tuyết Mạn, Từ An cùng Đại Nội Thị Vệ hành lễ cáo lui, liền vội bước đi vòng hướng cung Phượng Thần.

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên kêu gấp một tiếng, vội vươn tay dò lên trán Lăng Tuyết Mạn, nhất thời đổi sắc mặt, “Trời ạ! Sao nóng như vậy!”

“Hong Ngọc, lập tức đi Thái Y Viện truyền thái y đến Cung Cảnh Hiên!”

“Dạ, trường thân Vương!”

“Tử Lan, giúp một tay!”

Mạc Ly Hiên thật nhanh phân phó xong, nắm tay Lăng Tuyết Mạn choàng lên vai nó, hơi dùng sức công Lăng Tuyết Mạn, cung nữ Tử Lan vội vàng dùng tay giúp chống đỡ, hai người bước nhanh đi tới cung Cảnh Hiên.

Bóng đêm càng sâu nồng, tối đến đưa tay không thấy được năm ngón, một hồi cuồng phong đột nhiên đánh tới, nhánh cây xào xạc vang dội.

Cung Cảnh Hiên.

Lăng Tuyết Mạn được an trí ở tấm cung Mạc Ly Hiên, ngủ ở trên giường lớn mềm mại ấm áp, đầu hôn mê càng sâu, toàn thân nóng bỏng, đại não một hồi thì thanh tỉnh, một hồi không cảm giác chút nào, mí mắt từ lúc té xỉu vẫn không có mở ra.

“Thái y, mẫu thân của ta như thế nào?” Mạc Ly Hiên vội vàng hỏi.

Vương thái y trực viện Thái Y tối nay chắn mạch cho Lăng Tuyết Mạn, lại vạch mí mắt nàng nhìn một chút, mới nói: “Thưa trường thân Vương, Lăng cung nữ bị lạnh, cho nên mới sốt cao, hạ quan bốc phương thuốc cho nàng uống, mặt khác dùng nước ấm tắm rửa cho nàng, trên trán dùng khăn bọc khối băng giúp hạ sốt, chỉ cần hạ sốt, điều dưỡng hai ngày nữa là không sao rồi.”

“Được, phiền toái Vương thái y rồi!” Mạc Ly Hiên gật đầu một cái, “Tử Lan, cùng Vương thái y đi lấy thuốc, sắc xong lập tức đưa tới.”

“Dạ, nô tỳ đi ngay!”

Vương thái y chấp tay, “Hạ quan cáo lui!”

Mạc Ly Hiên ngồi ở bên giường, khổ sở, ánh mắt lập tức liền đỏ, nước mắt lưng tròng, nhẹ nâng tay Lăng Tuyết Mạn áp vào trên mặt, liều mạng đè nén tâm tình, giọng nói nghẹn ngào không cách nào ẩn nhẫn, “Mẫu thân, mới một buổi chiều, con lại không có chăm sóc tốt ngài, con thật sự đáng chết, lúc ngài ngủ con nên vào trong phòng coi chừng, mẫu thân!”

“Vương gia, khối băng lấy ra rồi!”

Hồng Ngọc đưa khăn gói kỹ khối băng tới, Mạc Ly Hiên nâng tay áo lên lau nước mắt, nhận lấy nhẹ chườm lên trên trán Lăng Tuyết Mạn, không quay đầu lại, nhẹ giọng phân phó: “Chuẩn bị nước cùng thùng nước tắm.”

“Dạ, Vương gia!”

Cung Đế Hoa.

Hạ Lệ Nhân đỡ Mạc Kỳ Hàn nằm xuống ở trên giường, vừa ân cần tự mình châm trà, vừa nắn vai đấm chân cho Mạc Kỳ Hàn, không muốn rời đi.

“Vô Cực, phái người truyền thái y tới đây!” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt phân phó, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Hạ Lệ Nhân, dịu dàng nói: “Lệ Nhân, trăm có chút mệt mỏi, thời gian cũng không sớm, nàng trở về điện Ý Hà đi ngủ đi!”

“Hoàng thượng! Lệ Nhân bồi hoàng thượng một lát, long thể hoàng thượng khó chịu, Lệ Nhân khó an trong lòng a!” Hạ Lệ Nhân làm nũng ngồi ở trong ngực Mạc Kỳ Hàn, dẫu môi ân cần nói.

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nổi lên khí lạnh, lại mau đảo qua rồi biến mất, chỉ khe cau mày, “Lệ Nhân, nghe lời, đêm trước sắc phong không trở về cung, nếu để Thái hậu biết, không hay! Thái hậu thích nữ tử đoan trang thanh tao lịch sự làm hoàng hậu, nàng cũng không thể bị coi là kém hơn Từ Di a! Ngày mai trăm sai người lấy cho nàng mấy thứ đồ trang sức, trang điểm cho tốt, để trăm thấy một Lệ Nhân càng xinh đẹp hơn được chứ?”

“Hoàng thượng, Lệ Nhân biết sai rồi, cảm ơn hoàng thượng ban ân điển với Lệ Nhân, Lệ Nhân sẽ không để cho hoàng thượng thất vọng!” Hạ Lệ Nhân vội cười, đứng dậy hạ thân một cái, “Lệ Nhân cáo lui!”

Mạc Kỳ Hàn cười, khe vuốt cằm.

Hạ Lệ Nhân đi ra khỏi tẩm cung, nụ cười dần dần biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó, gương mặt tuấn tú lo lắng, ánh mắt lạnh lùng, cùng hai quả đấm nắm chặt.

Từ An lại vội vã trở về từ Phượng Thần cung, vừa vào tẩm cung, liền đi tới quỳ xuống trước mặt Mạc Kỳ Hàn, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, nương nương đã được trưởng thân Vương đón vào cung Cảnh Hiên rồi!”

“Làm không tệ! Từ An, nương nương bị bệnh rất nghiêm trọng phải không?” Mạc Kỳ Hàn nhíu chặt lông mày, từ trên ghế đệm đứng lên, trầm giọng hỏi.

“Hồi hoàng thượng, nô tài không biết, nhưng nương nương đã bất tỉnh, nói vậy... nói vậy.....” Từ An không dám nói tiếp, đầu lại không tự chủ cúi thấp mấy phần.

“Đáng chết!”

Mạc Kỳ Hàn khẽ nguyên rửa một tiếng, cất bước liền muốn đi ra ngoài, Từ An cả kinh, cuống quýt ôm lấy chân Mạc Kỳ Hàn, vội vàng đè ép giọng nói: “Hoàng thượng lần này vừa đi, không phải là nói cho người khác biết nương nương là xương sườn mềm của ngài sao? Hoàng thượng nhẫn nại đi, nghĩ biện pháp rồi hãy đi!”

Thân thể Mạc Kỳ Hàn chấn động, dừng bước, đóng chặt mắt lại, đúng vậy, hẳn phải nhẫn nại, một khi khiến Mạc Kỳ Minh nhìn ra hẳn là tình nhân của Mạn Mạn, Mạn Mạn càng thêm đứng ở đầu gió ngọn sóng rồi!

“Hoàng thượng, thái y đến rồi!”

Vô Cực Vô Giới đi vào, đem Vương thái y đi vào.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng!”

“Bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Hàn trở nên tỉnh táo, mặt khôi phục lạnh lùng, xoay người lại ngồi xuống, đưa cổ tay ra, “Vương thái y, trẫm có thể cảm lạnh rồi, có chút ho khan.”

“Dạ, vi thần chẩn mạch cho hoàng thượng!”

Vương thái y vội cung kính tiến lên, động tác êm ái chẩn mạch cho Mạc Kỳ Hàn, xong, rút tay về nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, thân thể ngài không có gì đáng ngại, vi thần bốc thuốc trị ho, hoàng thượng dùng đúng hạn hai ngày sẽ không sao.”

“Vương thái y, tối nay Thái Y Viện có mấy người trực?” Mạc Kỳ Hàn kéo ống tay áo xuống, nhàn nhạt hỏi.

“Hồi hoàng thượng, tổng cộng ba người, trừ vi thần, còn có hai người chế thuốc.” Vương thái y vội khom người trả lời.

“Mới vừa nãy, cung Cảnh Hiên truyền thái y hả?” Mạc Kỳ Hàn lại hỏi.

Vương thái y cả kinh, vội đáp: “Dạ, hoàng thượng, vi thần mới từ Cung Cảnh Hiên tới đây, nghe nói hoàng thượng truyền đòi, liền theo thị vệ Vô Cực tới!”

“A? Trưởng thân Vương từ trong tay Từ An nhận cung nữ Hoán Y Cục Lăng Tuyết Mạn, lại vẫn truyền thái y cho ả?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mắt lại, giọng nói càng thêm lạnh lùng, “Vương thái y, cung nữ kia bệnh gì?”

375. Chương 376

“Hồi hoàng thượng, Lăng cung nữ bị lạnh, nóng sốt dẫn đến hôn mê.” Vương thái y kinh hãi, trên trán đổ mồ hôi lạnh, vội quỳ xuống trả lời.

“Vậy sao?” Hai chữ, tựa như từ trong hàm răng nặn ra, mặt Mạc Kỳ Hàn như dính vào sương lạnh, nhìn Vương thái y, nặng nề khắc ra ba chữ, “Lui ra đi!”

“Dạ, vi thần cáo lui!” Vương thái y như được tha chết, vội vàng hành lễ lui ra.

Không lâu sau, từ trong cung Đế Hoa truyền ra tiếng hô giận dữ của Mạc Kỳ Hàn, bên ngoài cung, đại nội thị vệ đứng nghiêm, tất cả thái giám cung nữ đều sợ hãi cúi đầu!

“Cần rõ! Chỉ là một cung nữ đệ tiện của Hoán Y Cục, trưởng thân Vương lại tự mình đón vào cung Cảnh Hiên, là muốn bị lây bệnh sao?”

“Hoàng thượng bớt giận!”

“Người đâu! Lập tức truyền khẩu dụ của trẫm, lệnh cho trưởng thân vương đưa Lăng Tuyết Mạn về Hoán Y Cục, giam lỏng trong phòng! Vô Cực, phái người trông chừng nghiêm, không có lệnh của trẫm, không được thả người, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần Lăng Tuyết Mạn! Nữ nhân cả gan làm loạn như thế, trẫm muốn ả tự sinh tự diệt!”

“Dạ, hoàng thượng, nô tài tuân chỉ!”

Tiếng rống giận dữ dần dần bình tĩnh, Vô Cực dẫn theo hai đại nội thị vệ vội vã ra khỏi cung Đế Hoa, đi tới cung Cảnh Hiên.

Ban đêm, vô số người bởi vì hoàng thượng giận dữ mà tim gan run sợ, đứng ngồi không yên!

Danh tiếng lại một lần nữa nhắm thẳng vào cái người vang danh khắp Đại Minh đã từng là Tứ Vương phi, bây giờ là cung nữ Hoán Y Cục—Lăng Tuyết Mạn!

Không lâu sau, một cỗ kiệu đã đi ra khỏi cung Cảnh Hiên, màn kiệu che kín, do thị vệ nhất đẳng cận thân hoàng thượng – Vô Cực mang theo Đại Nội Thị Vệ đưa Lăng Tuyết Mạn về Hoán Y Cục, nhốt vào trong phòng, sau đó toàn bộ ở lại ngoài cửa trông chừng!

Mà cùng lúc đó, Mạc Ly Hiên đi trong gió lạnh, hướng cung Đế Hoa, cầu kiến hoàng thượng, quỳ xuống đất xin tội.

Trong tấm cung, Từ An cho thái giám cung nữ đóng cửa lui ra ngoài.

Mạc Kỳ Hàn vội nói: “Hiên nhi mau dậy đi!”

“Tạ phụ hoàng!”

Mạc Ly Hiên đứng lên, nhìn Mạc Kỳ Hàn vội la lên: “Phụ hoàng, mẫu thân sốt lợi hại, hài nhi đã dứt thuốc hạ sốt cho ngài ấy, thái y nói phải dùng nước ấm tắm rửa ấu thân, còn chườm băng giúp lui nhiệt, chuyện tắm rửa còn chưa kịp.....”

“Trẫm!” Mạc Kỳ Hàn cắt đứt, cau mày nói: “Hiên nhi, mấy ngày nay trẫm sẽ chăm sóc mẫu thân con, từ ngày mai, mỗi ngày sau khi lâm triều con sẽ tới cung Đế Hoa cầu cạnh xin tội, còn có hoàng cô Nhã Phi của con cũng gọi theo, cầu xin ấu thân con, trẫm liền có lý do danh chánh ngôn thuận thả người.”

“Dạ, phụ hoàng, Hiên nhi hiểu!” Mạc Ly Hiên gật đầu.

“Được, Hiên nhi trở về đi thôi.”

“Dạ, Hiên nhi cáo lui!”

Bên trong tấm cung, vừa qua một phen quát tháo, Mạc Ly Hiên rũ đầu đi ra khỏi cung Đế Hoa, một bộ dáng như đưa đám.

“Vô Giới! Từ An!” Mạc Kỳ Hàn hướng ra ngoài hô.

Hai người vén rèm vào, “Hoàng thượng, nô tài ở đây!”

“Vô Giới, ngày mai về Tứ Vương phủ một chuyến, mang Xuân Đường Thu Nguyệt vào cung.”

“Nô tài tuân chỉ!”

Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái, ánh mắt vừa tỏ ý, Từ An hiểu ý, liền lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, nô tài hầu hạ ngài đi ngủ!”

Xoay người, Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng đi về phía chỗ sâu nhất bên trong tấm cung, Từ An mở cơ quan ra, Mạc Kỳ Hàn đi vào mật thất, lại mở ra một cái cửa khác, sau đó lách mình tiến vào trong đường hầm.

Trong đường hầm còn chưa hoàn toàn sửa xong, dạ minh châu chiếu sáng chưa có lắp vào, Lý Công Tượng đang đẩy nhanh tốc độ nghe được tiếng bước chân, nhanh chóng đứng dậy, nền chiếu sáng, thấy là Mạc Kỳ Hàn, cả kinh vội nói: “Tham kiến hoàng thượng!”

“Thấp nển cho trẫm!”

Mạc Kỳ Hàn nói đơn giản một câu, liền bước nhanh về phía trước, Lý Công Tượng cuống quýt giơ nển đi theo sau lưng, nửa khắc đồng hồ sau, không còn đường để đi, dừng ở trước một vách tường đá, Lý Công Tượng tiến lên khỏi động cơ quan, giống như vách tường vô âm, không phát ra bất kỳ tiếng vang nào, Mạc Kỳ Hàn lách mình vào, mím chặt môi, cầm lấy áo choàng trên vai hẩn bọc lại thân thể nhỏ xinh vẫn đang ngủ mê man còn trên giường, êm ái ôm lấy, sau đó vào đường hầm, bước nhanh trở về.

Từ An lại đem đèn cung đình tiến vào, Vô Giới đã chuẩn bị xuống thùng tắm cùng nước ấm, khối băng, vài lò sưởi, Mạc Kỳ Hàn nhẹ đặt Lăng Tuyết Mạn trên giường, trầm giọng phân phó: “Từ An, hai canh giờ sau lại đem thuốc hạ sốt tới, nhớ là thuốc trị ho cho trẫm, hiểu không?”

“Dạ, nô tài hiểu rõ!” Từ An lập tức cúi đầu đáp.

Mạc Kỳ Hàn lại nói: “Vô Giới, ngày mai trở về bảo Xuân Đường đem toàn bộ áo ấm của nương nương vào.”

“Dạ, hoàng thượng!”

“Tốt lắm, toàn bộ lui ra bên ngoài coi chừng, chờ lệnh!”

Cửa mật thất chậm rãi đóng lại, cách mấy ngày gặp nhau, không có vui mừng, chỉ có đau lòng cùng lo lắng.

Mạc Kỳ Hàn không hề chớp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì phát sốt trở nên đỏ hồng, giro tay lên khẽ xoa mặt của Lăng Tuyết Mạn, tâm phảng đến khó nhận, như xương mắc trong cổ họng, “Mạn Mạn, thật xin lỗi..... Là ta để cho nàng chịu khổ..... Mạn Mạn.....”

Trong mơ mơ màng màng, làm như nghe được thanh âm của tình nhân, Lăng Tuyết Mạn ngơ ngậy, “Tình..... Tình nhân.....”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn nửa mừng nửa lo, hơi cúi thân ôm lấy đầu Lăng Tuyết Mạn, kích động, lời nói không có mạch lạc, “Mạn Mạn, là trầm, không, là ta... ta là tình nhân của nàng a! Mạn Mạn, mở mắt nhìn ta được không?”

“Mạn Mạn.....”

Lăng Tuyết Mạn đang ngủ mê man có trong nháy mắt thanh tỉnh, rồi lại rất nhanh ngủ thiếp đi, mặc cho Mạc Kỳ Hàn kêu thế nào cũng không mở mắt.

Mạc Kỳ Hàn đau xót, trên má có nước mắt nóng bỏng chảy xuống, không chần chờ nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ áo của Lăng Tuyết Mạn, xoa tóc nàng rà, ôm ái ôm lấy, đặt vào trong thùng tắm.

Vén tay áo long bào lên cao, Mạc Kỳ Hàn cầm lấy khăn dịu dàng lau thân thể trắng nõn của Lăng Tuyết Mạn, rất ít khi hắn có thể thấy thân thể nàng vào lúc có ánh sáng chiếu xuống, ngày trước chỉ có cảm giác bằng tay, chỉ nhớ rõ có một lần hắn tới vào lúc nàng đang tắm rửa, hắn mới nhìn lên lần đầu, nhưng lại chưa bao giờ như hiện tại, có thể không cố kỵ chút nào thưởng thức thân thể mềm mại của nàng, lại phát giác, thân thể của nàng là đẹp như vậy, nhẵn nhụi như sứ trắng, lung linh hấp dẫn.....

Ánh mắt không kìm hãm được dời về phía ngực của nàng, bụng của nàng, chỗ riêng tư dưới thân thể của nàng, trong mũi nóng lên, Mạc Kỳ Hàn vội ngửa đầu, “Đáng chết, lại muốn chảy máu mũi rồi!”

Ngừng một lát, Mạc Kỳ Hàn lại cúi đầu xuống, khoe miệng co quắp, vừa tiếp tục lau cho Lăng Tuyết Mạn, vừa lẩm bẩm, “Mạn Mạn, nàng thật là một tiểu yêu tinh! Thời điểm không thấy rõ thân nàng, đã khiến bản công tử mê mẩn, khi thấy rõ ràng, bản công tử cũng đi tong rồi, đời này liên thua trên người nàng rồi! Nhanh hạ sốt tỉnh lại cho trầm, sớm sinh cho trầm một long chủng, sinh nó ra, các huynh đệ của trầm sẽ chết tâm, là trầm an tâm được!”

376. Chương 377

Mạc Kỳ Hàn lau toàn thân Lăng Tuyết Mạn, thỉnh thoảng đưa tay đi dò cái trán của nàng, nàng phát sốt, hắn cũng không có phương diện dự vọng kia, nước ấm thoáng lần lạnh, hắn liền vội vàng lại thêm nước nóng vào, khiến nước vẫn ấm, khối băng bao ở trong khăn, chườm lên trán của nàng, ngón tay sờ nhẹ đến gương mặt của nàng, vẫn còn nóng dọ người, môi của nàng cũng khô nứt, hắn cau mày lần đến gần, dán lên môi nàng, khẽ liếm, thấm ướt môi của nàng.

“Tình..... Nhân..... Lạnh..... Lạnh quá.....”

Có tiếng rên rỉ đứt quãng từ trong miệng Lăng Tuyết Mạn phát ra, Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, ngưng thần nghe, “Mạn Mạn, nàng nói cái gì? Lạnh không?”

Lăng Tuyết Mạn có chút thanh tỉnh, muốn mở mắt, mí mắt lại nặng mở không nổi, đành phải mấp máy, “Lạnh..... Tình nhân..... Ôm..... Ôm ta.....”

“Được, ta ôm nàng lên giường.” Mạc Kỳ Hàn nói xong, ôm thân thể Lăng Tuyết Mạn ra khỏi mặt nước, dùng khăn khô lau lau, sau đó vội đặt vào giường lớn mềm mại thoải mái, kéo chăn qua đắp kín cho nàng.

“Nước..... Tình nhân, nước.....”

Lăng Tuyết Mạn lại gian nan phát ra âm thanh, Mạc Kỳ Hàn vội nói: “Mạn Mạn, đợi chút, ta đi lấy nước.”

Vội vàng rót chén nước ấm trở lại, ngồi xuống ở đầu giường, Mạc Kỳ Hàn một tay ôm lấy đầu Lăng Tuyết Mạn, đưa bát nước đến bên miệng của nàng, dịu dàng nhẹ nói: “Mạn Mạn, nước đây, há miệng.”

Uống vài ngụm nước, Lăng Tuyết Mạn lại ngủ.

“Mạn Mạn? Mạn Mạn?”

Mạc Kỳ Hàn nhíu chặt lông mày, canh giữ ở bên giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn không chớp mắt, đau lòng như cắt, nàng bị lạnh, nhất định nguyên nhân là gian phòng kia quá ướt, lúc đầu cùng Lý Công Tượng thương lượng lựa chọn gian phòng, thì thấy căn phòng này gần mật thất cung Đế Hoa, cũng chỉ có căn phòng này ở vị trí vắng vẻ nhất Hoán Y Cục, sẽ không khiến cho người khác chú ý, vậy mà... Cũng là hấn hại bảo bối Mạn Mạn của hấn, khiến cho nàng mới ngủ một buổi chiều liền bị lạnh phát sốt.....

Trong hốc mắt chẳng biết lúc nào lại đã đầy nước mắt, Mạc Kỳ Hàn nhắm mắt thật chặt, đứng dậy cởi áo cởi hài, vẫn theo thói quen nằm ở cạnh ngoài, sử dụng thân thể hấn ngăn nàng, tránh cho nàng ngủ tư thế bất nhã, nửa đêm không cẩn thận lăn xuống giường, đưa tay ôm nàng vào ngực, cảm chống lên tóc nàng, tâm tình mê mải tới cực điểm, hối hận lại cảm hận!

“Mạn Mạn, cầu xin nàng mau tỉnh lại đi, ta thật sự muốn thay nàng chịu tất cả ốm đau, đáng tiếc, đáng tiếc..... Muốn thay..... mà thay không được..... Mạn Mạn, ta yêu nàng, nàng nghe được không? Nghe được không?”

Bàn tay ôm Lăng Tuyết Mạn không kìm hãm được siết chặt, Mạc Kỳ Hàn cố nén nước mắt, rốt cuộc không cầm được chảy xuống, rơi ở trước ngực nàng, ngón tay nàng rú xuống ở trong mền gấm bông nhúc nhích, phát ra một tiếng, “Ủm.....”

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn mừng rỡ, vội ngồi dậy, vội vàng kêu: “Mạn Mạn, ta là tình nhân, ta yêu nàng, nàng có nghe thấy không?”

“Tình nhân..... Thật..... Là chàng sao? Ta ở nơi nào?” Lăng Tuyết Mạn yếu đuối phát ra âm thanh, tiếng nói so với vừa rồi rõ ràng hơn rất nhiều, nhưng chính là mất mở không ra.

“Đúng, đúng là ta Mạn Mạn, ta ở bên cạnh nàng!” Mạc Kỳ Hàn vui mừng không thôi, đưa tay lại đi dò trán Lăng Tuyết Mạn, lông mày giương lên, mừng như điên ra tiếng, “Hạ sốt! Mạn Mạn, nàng hết sốt rồi!”

“Tình nhân!”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên mở mắt, nhưng, ánh sáng trong mật thất làm mắt nàng không thích ứng kịp, không thấy rõ ràng dung mạo nam nhân ngồi ở trước mặt nàng, vội nhắm mắt lại.

Mà Mạc Kỳ Hàn sau khi vui mừng là cả kinh, đột nhiên lấp trên nóc phát ra.

“Tình nhân!” Lăng Tuyết Mạn thì thầm một tiếng, chậm rãi mở mắt, trước mặt mờ mờ, nhú mày, “Tình nhân, thật là chàng sao? Ta không phải đang nằm mơ chứ? Mới vừa rồi hình như là sáng, tại sao lại tối rồi?”

Nghe giọng nói khàn khàn, Mạc Kỳ Hàn đau lòng muốn chết, lần nữa nằm xuống kéo vai Lăng Tuyết Mạn qua, dịu dàng nói: “Là ta, Mạn Mạn, nàng phát sốt té xỉu ở lầu Lâm Nguyệt, ta đón nàng từ chỗ Hoàng Thượng, đây là phòng của ta, nàng an tâm ở chỗ này dưỡng bệnh, ta sẽ ở cùng với nàng! Mạn Mạn, nàng tối nay thật muốn hù chết ta! Thật may là... thật may là hạ sốt!”

“Tình nhân, ta..... Ta cứ nhiên té bất tỉnh? Ta bây giờ đang ở phòng của chàng hả? Cái này là cung nào? Chàng không để cho ta xem mặt của chàng sao?”

Lăng Tuyết Mạn vội vàng nói xong, giơ tay lên xoa àn mặt của Mạc Kỳ H, vuốt ve, cảm thụ hình dáng nàng quen thuộc, như người mù, nàng lấy tay sờ, liền biết là hấn, là nam nhân của nàng!

“Mạn Mạn, đây là một gian mật thất, thông lên phòng nàng ở Hoán Y Cục, là ta sai người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ làm xong, để buổi tối thông qua đường hầm đón nàng đến nơi ở này của ta, chưa từng nghĩ.....” Mạc Kỳ Hàn mím chặt môi, vô cùng xin lỗi nói: “Thật xin lỗi Mạn Mạn, để cho nàng chịu khổ! Mà ta vẫn không thể để cho nàng biết tất cả, vẫn là câu nói kia, thời cơ chưa tới!”

“Tình nhân, phòng của chàng là mật thất?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn chung quanh, mông lung chiếu sáng, có thể mơ hồ thấy một chút bài biện, ánh mắt theo ánh sáng dời lên trên, mắt chợt tròn, “Tình nhân, cái vật sáng trên nóc là vật gì?”

“Đó là dạ minh châu.” Mạc Kỳ Hàn nói.

“Ách..... Dùng dạ minh châu trang trí mật thất, tình nhân chàng thật có tiền a!” Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, liền càng thêm tò mò, “Tình nhân, làm sao chàng có mật thất? Nơi này là hoàng cung a, chàng có thể muốn như thế nào liền như thế ấy sao? Còn làm đường hầm đến Hoán Y Cục, tình nhân, Trương chấp sự phân phòng cho ta là do chàng an bài trước sao?”

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn đáp một qua loa tiếng, chỉ sợ Lăng Tuyết Mạn hỏi nhiều không có cách nào che lấp, liền thử nói sang chuyện khác, “Mạn Mạn, nàng đi lầu Lãm Nguyệt làm cái gì? Hoàng thượng ngắm trăng ở lầu Lãm Nguyệt, nàng lại dám chạy đi đâu, nàng không sợ Đại Nội Thị Vệ bắt nàng sao?”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn buồn bực bĩu môi, “Thôi đi, ta lại không biết cái nam nhân đáng chết đó sẽ đứng lúc ở lầu Lãm Nguyệt, ta muốn đi đến cung Cảnh Hiên tìm Hiên nhi mượn áo ấm, ta tỉnh dậy cảm giác toàn thân rét run, bên cạnh ta không có mang quần áo chống lạnh, ta không thể để ỉn chết rét đi!”

“A, là như thế này à!” Gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn không nhịn được co rút, nuốt nước bọt một cái, “Mạn Mạn, gọi hoàng thượng là nam nhân đáng chết là không phải là không thích hợp sao?”

“Có cái gì không thích hợp sao? Ta cứ gọi tên khốn kiếp kia là nam nhân đáng chết! Hừ! Nam nhân thói đáng chết, bà cô đây dầu gì cũng là lão bà danh chính ngôn thuận của hắn, cho dù muốn bỏ ta, vậy cũng phải gấp mặt lẫn nhau, nhận thức lẫn nhau một chút, đã gấp nhau thì cũng có lúc chia tay a!” Lăng Tuyết Mạn vừa nhắc tới chính là tức cảnh hông, nói cho cùng, nàng còn chưa gấp qua mặt chồng mình, mà đã biến thành chồng trước rồi! Mịa nó, đây là đang chơi cười chui sao?

377. Chương 378

Dưới ánh sáng mông lung, sắc mặt Mạc Kỳ Hàn không chỉ có đen như than, còn co giật lợi hại, định khép chặt môi, mặc cho Lăng Tuyết chửi mắng hăng say hả giận đi!

“Mạc Kỳ Hàn khốn kiếp đáng chết! Đã sống lại tám trăm năm rồi, còn núp ở trong cái xó xỉnh nào, nhìn bà cô làm chuyện cười, đại khái chính là chờ hắn vừa lên đài sẽ để cho bà cô đây xấu hổ, làm người đời mắng chết ta, mie nó, đến cung nữ Hoán Y Cục cũng chỉ vào mũi mắng ta không biết xấu hổ!”

“Tình nhân, chàng nói một chút, rõ ràng là tên khốn kia cầu xin chàng muốn ta, tại sao hắn vừa làm hoàng đế, liền đá ta? Đá thì đá đi, ta cũng không có ý kiến gì, hắn thôi ta... ta còn cảm kích hắn, nhưng không thể tìm lý do khác bỏ ta sao? Nói ta không khiết! Không khiết không phải do một tay hắn đạo diễn sao?”

“Hừ! Hiện tại nghĩ kỹ, tình nhân, tên khốn kiếp kia chính là từ lúc mới bắt đầu liền giăng bẫy hai ta, cố ý muốn chính chết chúng ta!”

“Bốp bốp!”

Thanh âm vỗ giường vô cùng vang, Lăng Tuyết chửi mắng hào hùng, lòng đầy căm phẫn!

“Cầu Hoàng Đế trời đánh! Nói ta là ân nhân cứu mạng của hắn, nhưng bây giờ hãm hại ta như vậy, móa ơi, Mạc Kỳ Hàn chính là một tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!”

“Tình nhân, cái nam nhân đáng chết đó ta vừa nhìn đã biết hắn không phải người tốt, chàng xem đi, hiện tại bản chất độc ác của hắn lộ ra hết! Tình nhân, chàng còn cùng hắn làm bằng hữu cái gì? Chàng đừng cống hiến cho hắn nữa, võ công của chàng tốt như vậy, lại có nhiều thủ hạ như vậy, không bằng chúng ta chạy trốn đi! Chúng ta vừa chạy, hừ, hi vọng trong cung có thích khách, chờ thời điểm hắn cùng nữ nhân hậu cung lẫn lộn ở trên giường liền một kiếm đâm chết hắn, xem hắn còn cuồng ngạo, còn dám khi dễ bà cô đây nữa không!”

“Không được, cái ý nghĩ này không thực tế, trong cung thủ vệ nghiêm ngặt, thích khách giết không được hẳn, ta phải lấy một con búp bê vải, phía trên viết lên ngày sinh của hẳn, ta mỗi ngày cầm châm đâm hẳn một trăm lần, đâm chết hẳn!”

“Mạn Mạn.....” Trong mền truyền đến một tiếng gọi khẽ cực kỳ suy yếu vô lực, nhưng trực tiếp bị Lăng Tuyết cắt đứt! Vả lại vén lên chăn muốn đi xuống giường!

“Mạn Mạn, nàng làm gì đấy?” Mạc Kỳ Hàn đang nhắm mắt chợt mở ra, “Nàng không phải là muốn tự mình đi ám sát hoàng thượng đấy chứ?”

“Thôi đi, bà cô đây khinh thường tự mình đi! Không đúng, là ta không có bản lĩnh giết hẳn hả giận, búp bê vải nhất thời không có, ta trước tiên vẽ vòng xoáy ở trên đất nguyên rửa hẳn, rửa hẳn bị ba ngàn giai lệ hậu cung làm cho xuất tinh sớm! Liệt dương! Bệnh hoa liễu đây thân! Hừ, cuối cùng nguyên rửa hẳn cảm thấy thật xin lỗi nhiều nữ nhân như vậy, tự thiên mình làm thái giám!”

“Mạn Mạn.....” Mạc Kỳ Hàn ghen, quả dấm dâng lên, trên trán nổi lên gân xanh.

“Ách..... Choáng váng đầu.....” Đầu Lăng Tuyết Mạn trầm xuống, thân thể vội ngồi trở lại, hai tay chống ở trên huyệt thái dương.

“Mạn Mạn, thân nàng còn yếu, mau nằm xuống!” Mạc Kỳ Hàn nhíu chặt lông mày, gân đen giăng đầy gương mặt tuần tú, đỡ vai Lăng Tuyết Mạn để cho nàng nằm xong, không nhịn được nói: “Muốn vẽ vòng đợi ngày mai vẽ đi, thân thể đã như vậy rồi, còn có sức lực mắng chửi người, nàng không mệt mỗi sao?”

“Không mệt!” Lăng Tuyết Mạn đẩy Mạc Kỳ Hàn một cái, “Ta còn không có mắng xong! Trước kia mỗi ngày ta đều thấp ba nén nhang lạy hẳn, thỉnh cầu hẳn tha thứ cho việc ta cấm sùng hẳn, ngày mai ta bắt đầu tiếp tục dâng hương, đổi thành thỉnh cầu ông trời nghe được nguyên rửa của ta, sớm thành toàn cho ta!”

Mạc Kỳ Hàn quay lưng, giả bộ trầm mặc không nhìn! Âm thầm cắn răng nghiêng lợi, chờ trầm chết rồi, bắt lực rồi, nha đầu chết tiệt kia, nàng thật sự thủ tiết rồi!

“Ai, tình nhân, ta muốn ăn cháo bì đản, mau đi lấy cho ta! Đói bụng!” Lăng Tuyết Mạn xoa nhẹ thái dương một lát, cảm giác bụng có chút đói, há miệng ra lệnh.

Mạc Kỳ Hàn cắn chặt hàm răng hơn, mắt khép thật chặt, lấy thờ ơ để kháng nghị!

“Ai, nói chàng không nghe sao, ta muốn ăn cháo bì đản!! Nhanh lên một chút!!” Lăng Tuyết Mạn không hài lòng, mới giảm thân phận, buổi chiều đầu tiên ở chung với hẳn, đã sai bảo không nổi hẳn? Vậy sau này làm sao cùng hẳn sống qua ngày?

Nghĩ tới đây, dùng hết hơi đá chân Mạc Kỳ Hàn một cước, “Nhanh lên một chút, chàng muốn ta đói chết phải không? Chàng đối với ta không tốt, ta liền đi... ta đi tìm con ta, tìm Nhã Phi, tìm Nhị Vương gia bọn họ đi!”

“Đáng chết!” Mạc Kỳ Hàn rút cuộc không thể nhịn được nữa, khê nguyên rửa một tiếng, xóc chăn xuống giường, vừa mới đi mấy bước chuẩn bị mở cửa đá, đột nhiên lại nhớ không thể để cho Lăng Tuyết Mạn biết chỗ cơ quan, liền đen mặt xoay người lại, không nói hai lời vung hai ngón tay một chút, Lăng Tuyết Mạn mắt khép lại ngủ.

“Nữ nhân đáng chết lời nói ác độc! Trẫm chính là hoàng đế! Hoàng đế chính là tình nhân của nàng! Nha đầu chết tiệt kia, nàng cứ mắng trẫm nguyên rửa trẫm đi, trẫm..... trẫm đánh cái mông nàng!”

Mạc Kỳ Hàn kéo thân thể Lăng Tuyết Mạn qua, bàn tay phải giương lên sẽ chụp lên cái mông của nàng, rồi lại dừng ở giữa không trung, tiếp tục cắn răng một cái, “Thôi, trẫm quân tử không đánh nữ nhi, đánh nàng còn phải dụ dỗ nàng, rất phiền toái!”

Có một lý do như vậy, Mạc Kỳ Hàn liền bỏ qua cho Lăng Tuyết Mạn phạm phải vô số tội chết, đứng dậy mở cửa đá ra, gương mặt tuần tú chìm lỉm, trầm giọng nói với Từ An canh giữ ở phía ngoài: “Bảo Ngự Thiện Phòng đưa thức ăn khuya cho trẫm, cháo bì đản, sủi cảo tô thủy tinh m, bắp xào, thịt viên.”

“Dạ, nô tài đi ngay!” Từ An lập tức đáp, sau đó vội vã đi ra ngoài.

Quay người trở lại, Mạc Kỳ Hàn trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn một lúc lâu, mới duỗi ngón giải huyết đạo của nàng, hỏi: “Mạn Mạn, là cung nữ nào ở Hoán Y Cục mắng nàng hả? Ai dám mặt nặng mặt nhẹ với nàng hả?”

Lăng Tuyết Mạn dụi mắt, không đáp, cau mày nói: “Chàng lại điếm ta sao? Đáng ghét chết đi!”

“Mạn Mạn, trả lời vấn đề của ta!” Mạc Kỳ Hàn lại hỏi.

Lăng Tuyết Mạn chớp lông mi, mở to hai mắt nhìn hình dáng mơ hồ của Mạc Kỳ Hàn, trong nháy mắt nghĩ tới cái chết của Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung, một cỗ cảm giác sợ hãi nổi lên trong lòng, liền lắc đầu lập tức, cười nói: “Không có, ai dám mắng ta a, là ta mắng người khác mới đúng, chàng xem ta mắng chữi người rất hung ác a!”

“Mạn Mạn, không cần tránh đề tài, không cần gạt ta, nói cho ta biết, ai khi dễ nàng?” Mạc Kỳ Hàn cúi người xuống, hai tay chống ở bên giường, hỏi rõ.

“Ai nha, thật không có á..., chàng dài dòng chết thôi, mau lấy cơm cho ta... ta rất khó chịu, chỉ mới ăn vài miếng cơm, hiện tại sắp chết đói!” Lăng Tuyết Mạn ngồi dậy, lắc cánh tay Mạc Kỳ Hàn, cong môi lên làm nũng.

Mạc Kỳ Hàn chìm gương mặt tuần tú, “Mạn Mạn, nàng không nói ta cũng có thể tra được, nếu để cho ta tra ra là ai, đừng trách ta độc ác!”

Lăng Tuyết Mạn căng thẳng, vội nói: “Tình nhân, không cần, một chút chuyện nhỏ, không cần giết người, hiện tại ta tốt rồi, trước kia ta là Vương phi, hiện tại trở thành cung nữ giặt quần áo, người khác chế nhạo là chuyện rất bình thường, chàng đừng vì ta xuất đầu lộ diện, ta tự có biện pháp đối phó, ta cũng không phải là ngu ngốc, chàng yên tâm đi, ta mới không để ỉnh bị ủy khuất.”

378. Chương 379

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn giơ tay lên lau gò má Lăng Tuyết Mạn, đau lòng nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, ta đã nói với nàng, nàng là bảo bối của ta, ta không bỏ nữ để nàng chịu tí xiu ủy khuất.”

“Ha ha, biết, nhưng mà tự ta thật có thể đối phó, bản tính của ta chàng vẫn chưa hoàn toàn thấy được!” Lăng Tuyết Mạn cầm tay Mạc Kỳ Hàn, trong lòng ngọt ngào, nhưng lập tức lại nhớ một chuyện mấu chốt nhất, “Tình nhân, cầu hoàng đế có phải hôn quân hay không?”

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ thực lại bị sắc, gân xanh lần nữa nổi lên, hết sức ỉn hẫh nặn ra một câu, “Mạn Mạn, hoàng thượng không phải hôn quân, nàng đừng mắng hấn được không?”

“Ừ? Tình nhân có ý gì? Hấn là bằng hữu của chàng, chàng liền vì hấn nói chuyện, vậy ta là gì của chàng? Đối với chàng mà nói cầu hoàng đế kia quan trọng hay là ta quan trọng?” Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, nheo mắt lại, dùng giọng nói vô cùng nguy hiểm chất vấn.

Mạc Kỳ Hàn từ dịu dàng thương tiếc thâm tình đưa mắt nhìn, biến thành buồn bực trợn mắt, trong lòng không ngừng tính toán, vấn đề khó giải quyết như vậy, hấn trả lời như thế nào? Nói nàng quan trọng, đoán chừng nàng sẽ mắng Mạc Kỳ Hàn dữ dội hơn, nói Mạc Kỳ Hàn quan trọng, sợ rằng nàng sẽ một cước đá hấn bay ra phòng, đó không phải là nghiêm trọng hơn sao?

Thôi, nhịn nữa đi, hấn xem như không nghe thấy thì tốt hơn!

“Khụ khụ, Mạn Mạn, cái này không phải nói nhảm sao? Nàng là phu nhân ta, đương nhiên là..... là nàng quan trọng!” Mạc Kỳ Hàn tươi cười, thuận tiện chạm khê môi của nàng, để bày tỏ kiên định của mình.

“Cũng không tệ!” Lăng Tuyết Mạn gương cầm lên, ngón tay nhỏ nhắn đưa ra, chọt vào lồng ngực Mạc Kỳ Hàn một cái, đắc ý nói: “Vậy chàng chờ xem thủ đoạn của ta đi! Ta không giống chàng làm ám sát sau lưng, ta muốn báo thù cũng sẽ đường đường chính chính, hừ!”

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn bật cười cứng chiều, “Được, nàng muốn chơi như thế nào tùy nàng, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.”

Lăng Tuyết Mạn giương lên khuôn mặt tươi cười, đưa tay vòng qua gáy Mạc Kỳ Hàn, hài lòng cong khoe miệng, “Tình nhân, yêu chàng chết mất!”

“A, cái nha đầu này, nói đi nói lại còn không phải là sợ ta ra tay sao?”

Mạc Kỳ Hàn nhìn một cái liền xem thấu lòng của Lăng Tuyết Mạn, cười nhạt một tiếng, sau đó áp lên cánh môi mềm mại của nàng, thân thể ngã xuống, đặt lên người của nàng, hôn bá đạo kịch liệt, không cho nàng kịp thở, bốn ngày ly biệt, tựa như cách 4 năm ròng, cái hôn này, cả hia đều sôi sục sóng lòng, đôi tay nàng nắm thật chặt bờ vai của hắn, đáp lại nụ hôn của hắn, nhiệt tình như lửa.

“Ừ..... Tình nhân.....”

“Mạn Mạn..... Yêu ta không?”

“Yêu..... Rất yêu.....”

Tiếng thở dốc đứt quãng từ giữa răng môi tràn ra, đốt cả phòng mập mờ, Mạc Kỳ Hàn khó kiềm chế, Lăng Tuyết Mạn toàn thân trần truồng, hắn hôn trước tiếp lên thân nàng đồng thời, bàn tay cầm bộ ngực đầy đà của nàng, vuốt ve, nào có thể đoán được ——

“A?”

Lăng Tuyết Mạn cách lâu như vậy, mới giật mình thấy không đúng, đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, ngồi dậy, đôi tay ôm ngực, chất vấn: “Quần áo của ta đâu? Chàng khi nào cởi toàn bộ y phục của ta rồi? Chàng có thừa dịp thời điểm ta ngủ mê man mà chiếm của ta tiện nghi hay không?”

“Mạn Mạn.....” Nhiệt tình của Mạc Kỳ Hàn bị tạt một chậu nước lạnh, lui đứng ở bên giường, thở hổn hển nói: “Là ta cởi, nàng sốt lợi hại, phải dùng nước ấm lau lên người, tắt cả đèn ta đặt vào bệnh tình của nàng, vậy mà nàng còn lo lắng ta có ăn hết nàng không?”

“À.” Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc đáp một tiếng, nói: “Vậy chàng tiếp tục đi!” Nhất thời lại ngượng ngùng nói không ra lời, chờ chờ, thấy Mạc Kỳ Hàn không động, liền khẽ cắn môi nằm xuống quay lưng lại, cũng không nói chuyện nữa.

Mạc Kỳ Hàn buồn rầu tròng mắt, còn bị nàng trêu mấy lần như vậy nữa, hắn thật muốn bắt lực rồi!

Phía dưới nơi đó trưởng khó chịu, đau khổ lợi hại, tính toán canh giờ, Từ An sắp đưa thức ăn khuya tối, nửa đường cắt đứt sẽ càng làm cho người ta phát điên, thôi, một hồi hầu hạ nha đầu này dùng xong bữa mới dọn dẹp nàng vậy!

Thầm than một hơi, mượn ánh sáng nhạt, Mạc Kỳ Hàn rót chút nước lạnh, dùng nước lạnh lau mặt và tay, cảm giác nóng bỏng kích thích mãnh liệt trong cơ thể hắn dần dần ép xuống, bởi vì ngồi dựa lưng về phía nàng, không biết lúc nào, cái đầu nhỏ kia đã sớm len lén lộ ra khỏi chăn, từ phía sau theo dõi hắn, thỉnh thoảng hỏi: “Tình nhân, chàng mặc quần áo trong tại sao là màu vàng? Hình như chỉ có hoàng đế mới có thể mặc y phục màu vàng chứ?”

“Ừ?” Mạc Kỳ Hàn chợt nhíu lông mày, đáng chết, tối nay vốn là không nghĩ đón Lăng Tuyết đến mật thất, liền không đổi quần áo trong, ai ngờ đột nhiên xảy ra tình huống, hắn lại quên mất!

Ánh mắt hướng lên một phen, Mạc Kỳ Hàn càng thêm cau mày, viên dạ minh châu trên nóc hắn là chiếu sáng trên người hắn, không trách được Lăng Tuyết Mạn có thể nhìn ra màu sắc! Nếu bây giờ hắn quay đầu, nàng liền có thể nhìn đến mặt của hắn rồi!

Đáng chết! Hắn phải cẩn thận tránh ánh sáng dạ minh châu!

Mạc Kỳ Hàn phán đoán góc độ, thân thể dời qua bên một chút, sau đó lách người đứng lên, lấy thân pháp cực nhanh phóng vào nơi bóng tối, lúc này mới chậm rãi bước đi tới bên giường, cúi người khẽ cười: “Nàng nghĩ cái gì đây? Ta dám mặc áo màu vàng sao? Đây là màu xanh cỏ, bị dạ minh châu phản quang thay đổi màu sắc!”

“Màu xanh cỏ?” Lăng Tuyết Mạn co quắp khóe miệng, không tin ngược mắt nhìn viên dạ minh châu kia, đáng tiếc ánh sáng phát ra nàng xem không ra được màu gì, tựa hồ không phải trắng, cũng không phải là vàng, tóm lại cách xa quá nàng không cách nào phân biệt, nhưng, “Tình nhân, người ta đều mặc áo màu trắng, làm sao chàng lại mặc màu xanh? Chàng thật đúng là cá tính, một thân áo xanh, sao chàng không đội nón màu xanh luôn?”

“Nón xanh? Ừ?” Mạc Kỳ Hàn lên giọng, rét lạnh nói, “Nàng dám cấm sừng bản công tử, nàng liền nghĩ đến hậu quả một chút đi!”

Lăng Tuyết Mạn không chịu yếu thế cắn răng, “Ta cũng vậy, chàng dám không quản được nửa người dưới cho bản cô nương, bản cô nương thiên chàng!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn co rút gương mặt tuấn tú! Ngày mai chính là ngày phong phi rồi, các quý nhân khác có thể tạm ném sang một bên, nhưng, hai nữ nhân kia ngồi trong hai cỗ kiệu mang tới cung Đế Hoa.....

“Tình nhân? Sao chàng không nói gì?” Lăng Tuyết Mạn hồ nghi nheo mắt, ngồi thẳng lên, đưa tay chính xác cầm lấy lỗ tai Mạc Kỳ Hàn, hàm răng nghiến vang hơn, “Nửa người dưới của chàng đã phạm sai lầm rồi hả?”

“Không có!” Mạc Kỳ Hàn cau mày, bắt lại tay Lăng Tuyết Mạn, nạt nhỏ: “Làm sao nàng kéo nam nhân lỗ tai đây?”

“Ta..... Ta kích động!” Lăng Tuyết Mạn chu miệng thật cao, nhìn thấy Mạc Kỳ Hàn hình như thật tức giận, suy nghĩ một chút, đây là thời đại nam tôn nữ ti, cử chỉ của nàng quả thật quá mức, liền cũng không quản cái gì nữa, vội ôm cổ Mạc Kỳ Hàn, như bạch tuộc dính lên, đáng thương nói: “Tình nhân, đầu ta choáng, cảm giác một hồi lạnh một hồi nóng, thật khó chịu.”

379. Chương 380

Mạc Kỳ Hàn tức giận, nhưng cảm giác áy náy làm hắn thu hồi cơn tức, ôm lấy vật nhỏ dính người đặt ở trên gối, sờ sờ cái trán Lăng Tuyết Mạn, “Nhiệt độ đã hạ xuống, tốt hơn nhiều, uống một chén thuốc hạ nhiệt nữa đi.”

“Ách..... Không cần uống thuốc nữa, ta... chàng ôm ta một lát là được.” Lăng Tuyết Mạn lườm mắt một cái, vội nói, nhu tình như nước.

“Không được! Để tránh phát sốt lại, phải uống... ngoan, nghe lời!” Mạc Kỳ Hàn gương trầm mặt, nói xong, cười mềm mại, chạm khê cánh môi Lăng Tuyết Mạn, mềm giọng dụ dỗ nàng: “Dùng cơm xong uống thuốc, sau đó ta ôm nàng vào ngủ, mấy ngày nay nàng sống ở chỗ này, ban ngày ta phải đi ra ngoài làm việc, khi ngủ lại đi vào cùng nàng, ta đã xin hoàng thượng đưa nha hoàn Xuân Đường Thu Nguyệt của nàng ở Tứ Vương phủ tới, để bọn họ ở cùng nàng mấy ngày, chờ thân thể nàng ổn lại, sẽ trả hai nha hoàn kia lại cho hoàng thượng.”

“Cái gì? Xuân Đường Thu Nguyệt theo ta? Chàng thật có thể đem họ tới sao?” Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên trợn to hai mắt, vui vẻ nói: “Vậy thật tốt quá, nếu chàng không có bên cạnh, để cho ta sống một mình ở chỗ này, ta sẽ buồn chết đấy!”

“Ha ha, dĩ nhiên có thể, hoàng thượng cùng ta là huynh đệ sinh tử, đến thê tử cũng chịu nhường cho ta rồi, còn không bỏ được hai nha hoàn sao?” Mạc Kỳ Hàn cười khê.

“Đúng rồi, tình nhân, gian mật thất này cách âm sao? Ta mắng lớn tiếng, hoàng thượng có thể nghe được hay không? Người bên ngoài có thể nghe được chúng ta nói bên trong sao?” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhớ lại một vấn đề cực kỳ mấu chốt, nếu như bị người nghe, nàng có thể tự mình đập đầu chết! Oa oa, để khỏi bị Cửu Hoàng Đế dưới cơn nóng giận ban cho nàng ngủ mã phanh thây, đến chết toàn thây cũng không được!

“Hừ! Giờ nàng mới nhớ vấn đề này à? Nói cho nàng biết, hoàng thượng hoàn toàn nghe được!” Mạc Kỳ Hàn giương mày lên, quyết định dọa Lăng Tuyết Mạn một chút, xả giận ỉn.

Quả nhiên, Lăng Tuyết Mạn suýt lập tức ngắt đi, một phát bắt được tay Mạc Kỳ Hàn, nức nở, “Tình nhân, chàng phải cứu ta, ta còn chưa muốn chết, ta muốn sinh con cho chàng!”

“Ách.....” Một tiếng ‘con’, đâm vào xương sườn của Mạc Kỳ Hàn, vội nói: “Gạt nàng thôi, đây là mật thất cách âm, bên ngoài hoàn toàn không nghe được.”

“Thật sao?” Lăng Tuyết Mạn nín khóc đồng thời mỉm cười, không nhận được tức giận nói: “Chàng gạt ta! Gạt người rất vui sao?”

“Khụ khụ, không vui!” Mạc Kỳ Hàn co rút khóe miệng, thẳng thắn thừa nhận, hắn hiện tại không phải là tự gây nghiệt không thể sống sao? Về sau đợi nàng biết tất cả, còn không biết sẽ như thế nào đây!

Lăng Tuyết Mạn chợt nhớ lại một chuyện, “Tình nhân, chàng lúc nào thì biết chồng trước của ta còn sống?”

“Chồng trước?” gương mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn lại co rút nữa.

“Ai nha, chính là Cửu Hoàng Đế á..., hắn và ta giải trừ hôn ước rồi, hắn không phải thành chồng trước của ta sao? Trọng phu tiền nhiệm!” Lăng Tuyết Mạn phiền não giải thích.

“À, chồng trước.....” Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái, trong đầu không ngừng lặp lại hai chữ kia, thỉnh thoảng hỏi: “Nếu hoàng thượng quay đầu lại muốn kết hôn thì nàng làm sao? Sẽ kêu là cái gì?”

“À? Hắn muốn cùng ta phục hôn?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, tròng mắt, “Thôi đi, không có cửa đâu! Đem bà cô đây ta vứt đến Hoán Y rồi, còn muốn tái giá ta? Bảo hắn đi chết đi!”

“Mạn Mạn..... Ta.....” Mạc Kỳ Hàn khóc không ra nước mắt.

“Hi hi, không có loại khả năng này..., ta chỉ gả cho chàng, thiên vương lão tử khác ta cũng không nhìn trúng!” Mặt Lăng Tuyết Mạn giãn ra mà cười, mắt chớp chớp, “Không đúng, tình nhân, chàng vẫn chưa trả lời vấn đề của ta! Rốt cuộc là lúc nào chàng biết hắn vẫn còn sống, có phải thời điểm chàng tới Cúc Thủy Viên đã biết hắn muốn bỏ ta, cách chức ta làm nô hay không?”

“Ừ..... lúc Thái Thượng Hoàng tuyên bố hoàng thượng còn sống ta đã biết, ta sợ nàng biết sẽ lo lắng nên chưa có nói cho nàng, về phần bỏ nàng cách chức nàng, dĩ nhiên là ta biết, bởi vì hoàng thượng muốn tìm lý do đem nàng cho ta, cho nên mới gây việc phiền toái.” Mạc Kỳ Hàn gian nan tìm lý do, quả nhiên nói láo một lần, sẽ không ngừng nói láo, thật là mệt mỏi!

Nghe vậy, cặp mắt Lăng Tuyết Mạn nhất thời sáng trong, kích động, hung hăng hôn Mạc Kỳ Hàn một cái, “Tình nhân, quả nhiên so với ta đoán không sai biệt lắm, hoàng thượng thật muốn thành toàn chúng ta sao? Quá tuyệt vời! Chúng ta rốt cuộc không cần làm tình nhân bí mật rồi nữa, có thể quang minh chính đại rồi!”

“Ha ha, là thật, chỉ là còn chờ thời gian một chút, ta muốn giúp hoàng thượng thanh trừng loạn đảng, chờ thiên hạ thái bình rồi, nàng chính là người của ta!” Mạc Kỳ Hàn ầm ập cười một tiếng, “Cho nên, nàng đừng mắng hoàng thượng nữa, hắn thật đúng là hao hết khổ tâm chỉ vì nàng và ta! Nếu không, sao có thể cho ta sửa đường hầm mật thất để gặp gỡ nàng đây?”

“Hi hi, nghe chàng vừa nói như thế, ta liền tạm thời không mắng!” Lăng Tuyết Mạn cao hứng, liền không so đo nữa, nhưng nàng bắt đầu lo lắng một vấn đề khác, “Tình nhân, trong triều có loạn đảng à? Là ai? Chàng có bị phái đi làm việc nguy hiểm không?”

“Cục diện chính trị nàng đừng hỏi, vui vẻ sống cuộc sống của nàng là được! Chờ thân mình dưỡng tốt trở lại Hoán Y Cục, ta sẽ an bài cho nàng không cần làm việc giặt quần áo nữa, chỉ treo cái tên ở Hoán Y Cục, ban ngày nàng muốn làm gì thì làm cái đó, còn buổi tối không cần mò mẫm đi dạo, ngoan ngoãn ở trong phòng chờ ta tới đón nàng, biết không?” Mạc Kỳ Hàn rử rĩ dặn dò.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu một cái, khóe miệng nâng lên một nụ cười giảo hoạt, “Không cần chàng an bài, ta đã làm xong, ha ha, có người thay ta làm!”

“Ha ha, thật à? Vậy được, ta sẽ sai người theo dõi, nếu có gì không ổn, ta sẽ xử lý.” Mạc Kỳ Hàn cười khê, gật đầu một cái.....

“Ừ, hiện tại ta càng ngày càng hiểu kỳ thân phận của chàng rồi, vốn nghĩ tới chàng là hắc đạo, kết quả chàng là bạch đạo, quả nhiên là đủ thần thông quảng đại, vừa giúp hoàng thượng làm việc, là thị vệ thân cận của hoàng thượng? Hay là thống lĩnh Ngự Lâm quân gì đó?”

Lăng Tuyết Mạn vẫn suy đoán, tính toán, đột nhiên nghe được có tiếng vang hơi nhỏ truyền vào, liền dừng nói, lại thấy Mạc Kỳ Hàn đã đứng lên, cũng không nói hai lời điểm huyết đạo của nàng, nàng đáng thương còn chưa kịp hỏi một câu đã mất đi tri giác.

Mở cửa đá ra, Từ An bưng khay đứng ở bên ngoài, “Hoàng thượng, đồ ăn chuẩn bị xong!”

“Dem vào đi!”

Mạc Kỳ Hàn lắc mình nhường đường, Từ An khom người đi vào, đi thẳng về phía cái bàn tròn, không dám nhìn phía màn lụa một cái, dọn xong thức ăn lại lập tức khom người lui ra.

Mạc Kỳ Hàn rối rắm nhìn thức ăn, tối như vậy làm sao ăn cơm đây?

Chần chờ một chút, đành phải đứng dậy vén màn lụa lên giải huyết cho Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, đứng lên dùng bữa.”

Lăng Tuyết Mạn bị thống mở mắt, hướng nâng ngồi xuống tức giận: “Lại điểm ta! Lại điểm ta! Thân thể ta không mặc quần áo làm sao ăn cơm?”

“Ừ..... Điểm huyết nàng là nhất định. Không mặc quần áo..... Như vậy đi, y phục của nàng mặc vào quá phiền toái, một hồi còn phải cởi, không bằng trước trùm áo choàng của ta, ta đút cho nàng ăn.”

380. Chương 381

Dưới ánh sáng mờ mờ, thân thể Lăng Tuyết Mạn được long bào to lớn bào bọc ngồi ở trên ghế, Mạc Kỳ Hàn mượn chút ánh sáng nhạt đút cho nàng ăn, thỉnh thoảng có một chút cơm canh rơi vào long bào, hai người đều nhìn xuống.

“Ách..... Làm dơ áo của chàng!” Lăng Tuyết Mạn ngại quá, le lưỡi.

Mạc Kỳ Hàn cười khê, “Không sao, ngày mai đổi cái khác.”

“Ừ, tình nhân, ta không phải cung nữ giặt quần áo sao? Vừa đúng lúc, chàng để ta giặt cho chàng như thế nào? Ha ha, cho ta cơ hội biểu hiện đảm đang, có thể không?” Lăng Tuyết Mạn đột phát ý tưởng, vui sướng nói, nàng bây giờ thật muốn làm người vợ tốt.

“Được.....” Mạc Kỳ Hàn đáp một chữ, vội vàng lắc đầu, “Không cần, có người chuyên hầu hạ ta, nhiệm vụ của nàng chính là ăn uống chơi đùa thật tốt, dưỡng tốt thân thể là được!”

“Tình nhân.....”

“Không được, kiên quyết không được!”

Đưa long bào cho nàng giặt, sẽ có hai kết quả, thứ nhất, nhất định là giặt hư! Thứ hai, tiết lộ thân phận!

Cho nên, Mạc Kỳ Hàn quả quyết cự tuyệt không cho thương lượng!

Lăng Tuyết Mạn không kiên trì nữa, cơm nước xong, mới về đến giường không lâu, thanh âm rất nhỏ lại vang lên, Lăng Tuyết Mạn vội vàng nói: “Không cần điểm ta... ta không nhìn là được!”

Hai ngón tay dừng ở giữa không trung, Mạc Kỳ Hàn bật cười lắc đầu một cái, “Nàng không tự giác, cho nên còn phải điểm!”

Dứt lời, Lăng Tuyết Mạn bi thống ngủ mất!

“Hoàng thượng, thuốc sắc xong!”

“Ừ, lui ra đi!”

“Dạ!”

Bưng thuốc trở lại, Lăng Tuyết Mạn được giải huyết đạo, liền tức giận bỏ đến đại tẩm cung bên trong, ném cái lưong cho Mạc Kỳ Hàn, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

“Mạn Mạn, đứng lên uống thuốc, uống thuốc xong chúng ta có thể ngủ, cũng trễ rồi, sáng mai canh năm ta còn phải vào triều, nàng đừng phát cáu!” Mạc Kỳ Hàn làm hòa nói.

“Ta mặc kệ! Vậy chàng đáp ứng về sau không thể điểm huyết ta nữa!” Lăng Tuyết Mạn nhân cơ hội ra điều kiện, trong lòng thì đang vui mừng, nàng sắp nắm được thân phận của tình nhân! Vào triều? Ừ, nghĩ cách tìm thời cơ, liệt kê tất cả nam nhân ở Kim Loan điện, nàng dùng phương pháp bài trừ, hừ, không tin không tra được hần là ai!

Mạc Kỳ Hàn cũng không biết tính toán trong lòng Lăng Tuyết Mạn, chỉ cau mày nói: “Tình huống đặc biệt, nàng đừng cho ta thêm phiền!”

Lăng Tuyết Mạn nổi đóa, “Tại sao là ta thêm phiền? Ta không.....”

“Mạn Mạn ngoan, nói không thể thì không thể, nàng nhanh tới đây uống thuốc, nếu không ta sẽ rót vào miệng nàng nàng!” Mạc Kỳ Hàn trực tiếp cắt đứt, lạnh lùng nói.

Lăng Tuyết Mạn dưới áp bức của hần, hần hần cắn chặt răng bỏ qua, Mạc Kỳ Hàn hài lòng nhếch môi, “Há mồm!”

“Ừng ực ừng ực...”

Bị Mạc Kỳ Hàn mớm thuốc, so với đổ vào miệng không sai biệt lắm, Lăng Tuyết Mạn cuối cùng nuốt xuống, tức giận đỏ mặt tía tai, “Chàng chưa cso hầu hạ bệnh nhân phải không?”

“Ách..... Xác thực không có.” Mạc Kỳ Hàn chép chép miệng, áy náy hỏi: “Phương thức này không được sao?”

“Chàng cho là như thế nào? Dịu dàng! Dịu dàng hiểu không?” Lăng Tuyết Mạn sắp tức điên, trong miệng đều là vị đắng, “Mang nước lại!”

Mạc Kỳ Hàn vội bưng nước tới, dứt Lăng Tuyết Mạn uống xong, “Ngủ!”

“Ừ.”

Mạc Kỳ Hàn như trút được gánh nặng, “Rốt cuộc có thể ngủ!”

“Ta thềm vào, là ta liên lụy chàng không thể đi ngủ sao? Hừ, vậy chàng đừng động tới ta, để cho ta té xỉu ở trước lầu Lâm Nguyệt, ta chết hãy tới tìm ta.” Lăng Tuyết Mạn hiển nhiên tức giận đá chân.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực không thôi, đi lên nằm, hạ màn lụa, ôm chầm Lăng Tuyết Mạn, bật cười: “Không phải ý này. Ý của ta là..... Rốt cuộc có thể muốn nàng!”

Bên tai có hơi thở nóng bỏng của nam nhân phun ra, Lăng Tuyết Mạn bị lời nói trần trụi lập cuối cùng kia làm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, mặc dù bọn họ đã quen thuộc đến giống như vợ chồng già, nhưng..... vẫn ngượng ngùng không dứt!

Chăn gấm rơi xuống, Mạc Kỳ Hàn đặt lên thân thể trần truồng thơm mềm, hôn như mưa, lưỡi trơn trượt quét qua môi nàng, từ cằm trơn bóng trượt xuống, hôn qua xương quai xanh, dừng tới bộ ngực đầy đà, ngậm đóa mai hồng mút khẽ, đầu ngón tay mơn trớn mỗi tấc thân thể mềm mại của nàng, phía dưới bởi vì sóng tình phun ra mà khe run, hần căng cứng bắp vai, thân thể cong lên, càng dán chặt lên nàng.....

“Mạn Mạn..... gọi ta phu quân.....”

“Phu quân.....”

“Ha ha..... Bảo bối thật biết nghe lời.....”

Eo trầm xuống, cùng với nàng hòa hợp thân thể, Mạc Kỳ Hàn rên một tiếng, ra vào rất có tiết tấu, mang theo giai nhân phía dưới rong chơi ở trong tình triều.....

Bình minh, lúc Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say, Mạc Kỳ Hàn đứng dậy mặc quần áo rồi đi, trở về tẩm cung, đưa long bào dơ cho Từ An, sau đó thay quần áo, rửa mặt đi đến điện Kim Loan.

Tan triều, mới về đến cung Đế Hoa, liền có thái giám đi vào thông báo, “Khởi bẩm hoàng thượng, An Hiếu trưởng thân Vương cùng ngự thân trưởng công chúa cầu kiến!”

“Tuyên!”

Hai khắc sau, Mạc Ly Hiên cùng Mạc Nhã Phi ủ rũ cúi đầu đi ra cung Đế Hoa, luôn miệng than thở, mới đi không xa, liền đụng Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục đang đi tới.

“Hiên nhi, xảy ra chuyện gì? Mạn Mạn đêm qua kinh động thánh giá? Nàng té xỉu sao?” Mạc Kỳ Diễn thất kinh hỏi.

Mạc Ly Hiên cúi đầu, năn lòng đáp: “Đúng vậy a phụ Vương, mẫu thân đêm qua nóng sốt, toàn thân rét run, liền ra Hoán Y Cục tới tìm con, kết quả lại đi tới lầu Lâm Nguyệt té xỉu, Từ công công theo cung quy mang đi điện Dịch Đình, con nghe được tin tức liền đi ngăn Từ công công, đón mẫu thân, mang về Cung Cảnh Hiên, truyền thái y bắt mạch cho ngài ấy, mới vừa cho ngài uống xong chén thuốc, phụ hoàng liền phái người tới, không cho phép con chứa chấp mẫu thân làm hư quy củ, liền..... liền đưa mẫu thân về Hoán Y Cục, còn giam lại mẫu thân, hiện tại cũng không biết như thế nào!”

“Ai, ngay cả muội hoàng huynh cũng không cho phép đi thăm Mạn Mạn, muội quỳ xuống cầu xin hoàng huynh cũng không hữu dụng!” Khuôn mặt Mạc Nhã Phi mặt u sầu, than vãn liên tục.

“Trời ạ, phát sốt! Hết sốt chưa?” Mạc Kỳ Dục kêu lên, “Không được, ta đi cầu kiến hoàng huynh!”

“Vô dụng thôi Thất ca, hoàng huynh hiện tại ai cũng không gặp!” Mạc Nhã Phi lắc đầu một cái.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh nhú mày, không nói, xoay người liền đi.

Một canh giờ sau.

Trong nha môn, Lâm Mộng Thanh từ bản đồ phòng thủ kinh thành ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Tam Vương gia!” Nói xong, vội vàng đứng dậy đi ra, chấp tay nói: “Không biết Tam Vương gia tới đây, Mộng Thanh không có tiếp đón từ xa!”

Đến thông báo cũng không có, như quỷ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, trái tim nhỏ của Lâm Mộng Thanh bị hù dọa, rất là nghi hoặc nhìn tuấn nam mặt lạnh trước mặt.

Mạc Kỳ Minh nhìn chằm chằm Lâm Mộng Thanh, trong mắt ý lạnh tựa như sương giá, Lâm Mộng Thanh muốn đông lạnh, mặc dù trong lòng coi rẻ, nhưng ngoài mặt còn phải tỏ vẻ, vì vậy, cười mỉa một tiếng, “Tam Vương gia, mời ngồi!”

381. Chương 382

“Không cần!”

Ngắn gọn hai chữ, lạnh lùng như băng, môi mỏng mím chặt, trên mặt kiên cường, trong con ngươi như có vẽ khắc nghiệt, Mạc Kỳ Minh đứng thẳng tắp, nhìn Lâm Mộng Thanh, nguội lạnh nói: “Lâm Phò mã có thể nói chuyện riêng cùng Bổn Vương hay không?”

“A?” Lâm Mộng Thanh hơi kinh ngạc, chần chờ hai giây, liền khẽ cười nói: “Dĩ nhiên có thể, Tam Vương gia, xin mời theo ta đến nội thất.”

Ở hậu viện, cạnh một gốc mai, Lâm Mộng Thanh mỉm cười hỏi: “Tam Vương gia tới nha môn cảm quân, là có công việc thương lượng cùng ta sao?”

“Không, chuyện riêng.” Mạc Kỳ Minh nhú mày, chấp tay, liếc nhìn Lâm Mộng Thanh, Mạn từ từ hỏi: “Lâm Phò mã biết Lăng Tuyết Mạn không?”

“Lăng Tuyết Mạn ?” Lâm Mộng Thanh nhướng mày, cười vui vẻ, “Biết a, Tứ Vương phi vang danh cả nước, ai mà không biết? Chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Mạc Kỳ Minh nhàn nhạt hỏi.

Lâm Mộng Thanh , cười một tiếng, “Chỉ là nữ nhân kia xấu mồm xấu miệng, quân nam chinh trở về hôm đó, dám ở trước mặt mọi người gọi ta là yêu tinh, thật làm ta tức giận không dứt, aizzz, không nể mặt a!”

“Lâm Phò mã trước kia không biết nàng sao?” Mặt Mạc Kỳ Minh không biến sắc, lại hỏi.

“Trước kia.....” Lâm Mộng Thanh dừng nói, làm như suy tưởng nhớ lại, rồi lại lắc đầu một cái, cười nói: “Không biết, chỉ là mấy ngày nay nghe công chúa Nhã Phi nói qua một chút về Lăng Tuyết Mạn, làm cho người ta rất cảm thấy hứng thú.”

Mạc Kỳ Minh híp mắt, nhìn kỹ Lâm Mộng Thanh, dừng lại một lát, mới hỏi: “Lâm Phò mã cảm thấy hứng thú với Lăng Tuyết Mạn à?”

“Ha ha!” Lâm Mộng Thanh phì cười, nhếch môi, giọng mang chút hài hước, “Thế nào, Tam Vương gia không có hứng thú đối với Lăng Tuyết Mạn sao? Vậy Tam Vương gia..... đại giá thân chinh tới nha môn cảm quân, lại đặc biệt tới gặp ta là có ý gì?”

Thần sắc Mạc Kỳ Minh vừa động, nghiêng nghiêng con mắt, trầm mặc nửa phút, mới lãnh đạm nói: “Mặc dù Lăng Tuyết Mạn không còn là em dâu của Bốn Vương, nhưng Bốn Vương cùng nàng vẫn là bằng hữu. Lâm Phò mã có biết, nàng hiện tại vào cung làm nô, đêm qua sốt cao không ngừng, hoàng thượng lạnh tình không cho phép Ly Hiên giữ nàng ở cung Cảnh Hiên, đã trực xuất trở về Hoán Y Cục?”

“A? Ta đây cũng không biết.” Lâm Mộng Thanh kinh ngạc lắc đầu một cái, hẳn thật đúng là không biết được, sư huynh đã làm như vậy à?

“Phòng của Lăng Tuyết Mạn ở Hoán Y Cục mấy năm không có người ở, ẩm ướt âm u, hiện tại ngay mùa đông, nàng phát sốt không người nào chăm sóc, hôm nay bị nhốt ở bên trong phòng, sống chết không biết, Bốn Vương.....” Mạc Kỳ Minh dừng lại, nhắm mắt lại mở ra, chống lại ánh mắt Lâm Mộng Thanh, thử hỏi: “Bốn Vương thật là bận tâm, không biết Lâm Phò mã có thể góp lời với hoàng thượng, thả nàng hay không?”

Lâm Mộng Thanh giật mình, bất đắc dĩ cười cười, “Tam Vương gia, nếu hoàng thượng đều không nghe trưởng thân Vương cùng các vị Vương gia cầu cạnh, ta nào có bản lĩnh góp lời đây? Huống chi..... Huống chi ta là Phò mã của trưởng công chúa, vì một cung nữ mà chọc giận long nhan, Nhã Phi công chúa sẽ nghĩ sao? Nàng sợ rằng sẽ hiểu lầm ta có ý với Lăng Tuyết Mạn.”

“Người thật mặc kệ nàng sống chết sao?” Mạc Kỳ Minh kích động, bật thốt lên chất vấn.

“Ha ha, Tam Vương gia nói quá lời, ta cùng Lăng Tuyết Mạn không quen không biết, sao ta muốn xen vào sống chết của ả? Ta hiện tại vẫn còn bức bối trong lòng vì chuyện ả chế nhạo ta!” Lâm Mộng Thanh bại hoại cười khê, không chút để ý nói.

Mạc Kỳ Minh nhất thời sinh giận, quả đấm căng thẳng, sải bước đến trước, “Người có ý tứ gì? Lâm Mộng Thanh người là tiểu nhân qua sông rút cầu, tham luyến vinh hoa phú quý sao?”

“Tam Vương gia, ta không hiểu ngài là ý gì? Ta làm sao qua sông hủy cầu, tham luyến vinh hoa phú quý hả?” Lâm Mộng Thanh cũng hơi giận, không khỏi nâng cao giọng.

“Hừ! Lỗi của nàng là quá tin người, quá yêu người!”

Mạc Kỳ Minh lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay áo xoay người, bước nhanh rời đi. Vậy mà, đi ra năm sáu bước, đột nhiên ngừng lại, xoay người, không mẫn không lạt nhếch môi cười khê, “Lâm Phò mã, Bốn Vương

nghe nói võ công của ngài siêu tuyệt, trên chiến trường ít có địch thủ, Bồn Vương cũng đam mê võ học, có thể cùng Vương luận bàn một chút được không?”

“Ồ? Bàn luận võ công?” Lâm Mộng Thanh còn chưa phản ứng kịp, liền cả kinh.

“Thế nào? Lâm Phò mã không muốn sao?” Mạc Kỳ Minh cười cao ngạo lạnh lẽo.

Lâm Mộng Thanh bĩu môi, lắc đầu một cái, “Tam Vương gia muốn so tài, vậy thì so đi, Mộng Thanh theo tới cùng!”

“Được, Lâm Phò mã quả thật là người phóng khoáng!” Mạc Kỳ Minh gật đầu.

Một hồi gió mát đánh tới, mấy cánh hoa mai bay xuống, rơi trong viện, hai người nâng kiếm mà đứng, hai bóng dáng thon dài mạnh mẽ rần rởn đưa mắt nhìn lẫn nhau, chậm rãi cười cười, đồng thời xuất kiếm!

Gió đột nhiên gấp hơn, Hoa Mai rơi xuống như mưa, kèm theo tiếng kiếm chạm nhau, hai bóng dáng ở trong gió, ở trong mưa hoa càng đánh càng nhanh, một kiếm hung ác qua một kiếm, một chiêu mạnh hơn một chiêu, không ai nhường ai!

Một hồi đánh gió táp mưa rào, Lâm Mộng Thanh lại đột nhiên tung một chiêu giả ra ngoài, thân thể đột nhiên chột lóc, giương tay cầm kiếm quay ngược lại ba trượng, chậm rãi từ giữa không trung đáp xuống, cười khê, “Tam Vương gia, cũng chỉ là bàn luận chút võ công mà thôi, điểm đến là dừng, đánh tới đây coi như xong đi!”

Mạc Kỳ Minh thu kiếm, giơ tay ném một cái, kiếm cắm vào một gốc cây mai, nhìn chăm chăm Lâm Mộng Thanh, trong đôi mắt thâm thúy kia như muốn xem thấu hần, bén như lưỡi dao!

“Tam Vương gia, phen này ra không ít mồ hôi, mời vào bên trong uống chút trà nghỉ ngơi một chút đi!” Lâm Mộng Thanh nhiệt tình mời mọc.

“Không cần!” Mạc Kỳ Minh lạnh lùng cự tuyệt, ngưng mắt nhìn Lâm Mộng Thanh, chậm rãi nói: “Xin hỏi võ công của Lâm Phò mã xuất từ nơi nào?”

“Ha ha, không dối gạt Tam Vương gia, võ công của ta chính là do một lão tiền bối một đã mai danh ẩn tích trên giang hồ truyền lại, thế nhưng lão tiền bối tính tình quái dị, chưa bao giờ nói cho ta biết ông ấy là ai, cho nên đáng tiếc ta đến nay không biết tên họ sư phụ, vô pháp trả lời!” Lâm Mộng Thanh than thở một tiếng, cười khổ nói.

Mắt Mạc Kỳ Minh trở nên sắc bén, lại nhìn chăm chăm Lâm Mộng Thanh hồi lâu, mới nói: “Vậy sao? Bồn Vương lại thấy võ công chiêu thức Lâm Phò mã cực kỳ tương tự một vị bằng hữu của Bồn Vương, quả thật giống nhau như đúc, tựa hồ là đệ tử đồng môn!”

“A? Thật có chuyện này ư?” Lâm Mộng Thanh cả kinh, lại lập tức vui sướng nói: “Không biết là vị nào? Tam Vương gia có thể tiến cử cho Mộng Thanh hay không, nếu thật là đồng môn của ta, ta liền có thể hỏi thăm được sư phụ ta là vị cao nhân giang hồ nào rồi!”

“Nếu có cơ hội, Bồn Vương nhất định tiến cử người đó với Lâm Phò mã, đối với chuyện Lăng Tuyết Mạn, Lâm Phò mã tự giải quyết cho tốt!” Mạc Kỳ Minh nhàn nhạt nói xong, chấp tay, “Bồn Vương cáo từ!”

Nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Minh sải bước biến mất, nụ cười trên mặt Lâm Mộng Thanh dần dần thu hẹp, trong mắt hiện ra sát ý, trên đường trở về kinh đêm hôm đó, máu tanh xông lên trong trí nhớ, thân ngang khắp đồng, máu chảy thành sông.....

382. Chương 383

Lăng Tuyết Mạn tỉnh dậy, trợn mắt, đã sắp đến buổi trưa, duỗi cánh tay, nặng nề ngáp, “A.....”

“Vương phi!”

Xuân Đường từ bên cạnh bàn đứng dậy, theo thói quen hô lên, chạy đến trước nhấc màn lụa lên, mỉm nói: “Nô tỳ hầu hạ ngài thay quần áo đi!”

“Ách.....” Lăng Tuyết Mạn ngốc ra, tiếp theo mừng rỡ bắt được tay Xuân Đường, “Xuân Đường thật là người sao? Ha ha, người thật bị tình nhân bắt cóc rồi!”

Xuân Đường có chút lúng túng, “Khụ khụ, Vương phi, nô tỳ không phải là bị bắt cóc, là bị Đường Kim hoàng thượng tuyên vào cung, à, Thu Nguyệt cũng tới hầu hạ Vương phi.”

“Hi hi, bất kể là làm sao tới, khi thấy người cùng Thu Nguyệt ta thật vui vẻ. Xuân Đường, làm sao người còn gọi ta Vương phi a, ta đã không phải là Vương phi.....” Lăng Tuyết Mạn kích động không biết vì sao, thậm chí đã quên ngay cả toàn thân mình còn trần trụi, ngồi lên, chân găm tuột xuống, “A! Ta không có mặc y phục!”

“Ha ha.....” Xuân Đường khẽ mặt đỏ, không nhịn được cười khẽ, cũng không nhịn được trêu chọc: “Nô tỳ hầu hạ Vương phi hai năm, lại cũng không biết... không biết Vương phi.....”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn đỏ bừng gò má, muốn tìm một cái lỗ chui vào, việc như vậy bị biết, mặt của nàng thật không có chỗ đặt a! “..... Xuân Đường, ta..... ta cũng vậy, cũng là bị bắt cóc dĩ, người... người đừng cười nhạo ta.....”

“Nô tì không dám.” Xuân Đường vội nói.

Lăng Tuyết Mạn nín lấy góc chăn, che kín mình, tránh cho chút vết hôn trên người nàng bị Xuân Đường thấy, “Xuân Đường, người... người còn biết những gì?”

“Nô tỳ cái gì cũng không biết, chỉ nghe hoàng thượng nói Vương phi có thân phận đặc biệt, bảo tui nô tỳ hầu hạ cho tốt.” Xuân Đường lập tức nói.

“A, vậy... vậy hoàng thượng không quá xấu nha.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu một cái, mắt hướng ra ngoài nhìn một vòng, kinh ngạc hỏi: “Thu Nguyệt đâu rồi, sao không thấy nàng ấy?”

Xuân Đường cười, nói: “Thu Nguyệt chuẩn bị đồ ăn cho Vương phi đi, lập tức sẽ trở lại, Vương phi, nô tỳ hầu hạ ngài thay quần áo đi, tất cả áo ngài ở Tứ Vương phủ nô tỳ đều mang đến, chỉ là hiện tại không có tiện tắm rửa, đợi đến buổi tối công tử sẽ tắm cho ngài.”

“Công tử? Người nào?” Lăng Tuyết Mạn mờ mịt hỏi.

“Công tử chính là... chính là chủ tử của nô tì, là bằng hữu của Hoàng thượng, hoàng thượng nói đưa Vương phi cho công tử, ngày hôm đó thân thể Vương phi không thoải mái, bên cạnh công tử đều là nam không có tiện chăm sóc, cho nên hoàng thượng đem nô tỳ cùng Thu Nguyệt vào cung thay công tử chăm sóc ngày.”

“A? Vậy công tử tên là gì?” Con mắt Lăng Tuyết Mạn lóe sáng, lập tức hỏi.

Xuân Đường lại khép chặt miệng, lắc đầu một cái.

“Xuân Đường, van cầu người nói ra đi, nói cho ta biết được không? Xuân Đường, ta đối đãi người như tỷ muội, người đừng lừa gạt ta!” Lăng Tuyết Mạn lắc cánh tay Xuân Đường, nói lời đáng thương.

“Vương phi, nô tỳ không biết a, nô tì không dám hỏi chuyện các chủ tử.” Xuân Đường lắc đầu, cộng thêm một câu, “Chủ tử làm việc bí hiểm, nô tỳ tuy nói là cận thân hầu hạ chủ tử, nhưng quy củ là phải giữ.”

“Nản, sao phiền phức quá vậy!” Lăng Tuyết Mạn nổi đóa, tức giận: “Chớ gọi ta Vương phi, ta và chủ tử hoàng thượng của người không còn quan hệ rồi! Giúp ta thay quần áo!”

Xuân Đường hơi mím môi, không dám nói nhiều chọc Lăng Tuyết Mạn mất hứng, mang quần áo chuẩn bị xong lấy ra, giúp Lăng Tuyết Mạn mặc chỉnh tề, hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Khí trời có chút âm trầm, trong cung trên dưới rất bận rộn, chuẩn bị cho lễ phong phi nạp hỉ ngày mai.

Trong cung Phương Thần, Hạ Lệ Nhân, Bạch Tử Di, còn có các thiếu nữ xuất thân từ nhà bách quan được tuyển chọn, toàn thể quỳ trong điện, lắng nghe Thái hậu dạy.

“Đêm qua ai gia nghe nói hoàng thượng bệnh nhẹ, Thái Y Viện đêm khuya còn sắc thuốc cho hoàng thượng, ai gia không an tâm, hoàng thượng từ nhỏ thân thể yếu đuối, thực là nỗi lo của ai gia, cho nên, các người hôm nay ai cũng không cho phép đi quấy rầy hoàng thượng, để hoàng thượng tĩnh tâm dưỡng bệnh, nghe không?”

“Dạ, nô tì cần tuân ý chỉ Thái hậu!”

“Khởi giá cung Đế Hoa, ai gia đi thăm hoàng thượng!”

“Dạ!”

Một trận gió lạnh thổi qua, nhánh cây bị rung kêu vù vù, gió lạnh thổi ở trên mặt, như dao cạo.

Cầm y xanh đậm, áo choàng dày cộm nặng nề khoác lên trên vai, gió càng lớn, dưới chân bước lại càng nhanh!

“Chủ tử, trời sắp đổ tuyết!” Mặc Thanh lên tiếng nhắc nhở.

“Ừ.”

Mạc Kỳ Minh nhàn nhạt đáp một tiếng, bước không ngừng, vẻ mặt bình tĩnh, song đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm phía trước, từ xa xa nhìn tới ba chữ ‘Hoán Y Cục’ thì bỗng dừng càng thêm tăng nhanh bước chân.

Mặc Thanh nóng nảy, cũng bước nhanh theo, mạo hiểm vượt quá phận nói: “Chủ tử, hoàng thượng hạ chỉ không cho gặp, ngài hiện tại đi, không phải rõ ràng không để hoàng thượng ở trong mắt sao?”

“Lắm phiền!” Mạc Kỳ Minh không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Mặc Thanh vội ngậm miệng, nhưng ở bọn họ đứng ở bên cửa Hoán Y Cục vẫn là không nhận được khuyên nhủ: “Chủ tử, cứ để các Vương gia quan tâm đi, còn có trưởng thân Vương a, ngài ấy khẳng định nóng lòng hơn.....”

“Bọn họ là bọn họ, Bốn Vương là Bốn Vương!” Mạc Kỳ Minh cắt đứt, sau đó vén tà áo, bước lên bậc thang, đi vào bên trong.

“Chủ tử!”

Mặc Thanh khuyên không nổi, chỉ đành cắt bước đuổi theo.

“Nô tài/nô tì tham kiến Tam Vương gia!” Trương chấp sự nhận ra Mạc Kỳ Minh, vội mang theo bảy thái giám cung nữ bận rộn quỳ xuống đất thỉnh an.

“Phòng của Lăng Tuyết Mạn ở đâu?” Mạc Kỳ Minh không có có đứng lên, hỏi thẳng.

Gương mặt lạnh lùng, làm nô tài quỳ trong viện run sợ, trên thực tế, kể từ hôm qua Lăng Tuyết đến, bọn họ liên tục trong tình trạng khẩn trương, mọi lúc chuẩn bị nghênh đón hoàng thân quốc thích đột nhiên tới.

Trương chấp sự cúi đầu, e dè đáp: “Thưa Tam Vương gia, Lăng cung nữ ở gian phòng trong cùng phía tây.”

Mạc Kỳ Minh mím chặt môi, không nói một lời, cắt bước thẳng hướng nhà tây đi tới.

Vô Cực nâng kiếm đứng, sau lưng là hai Đại Nội Thị Vệ vẻ mặt lạnh lùng, chia hai bên bảo vệ cửa phòng.

“Nô tài ra mắt Tam Vương gia!”

“Miễn lễ!”

Mạc Kỳ Minh nhìn chăm chăm cửa phòng, nói: “Vô Cực, Bốn Vương chỉ nhìn Lăng Tuyết Mạn, nếu nàng còn sống, Bốn Vương liền đi, như thế nào?”

“Thưa Tam Vương gia, hoàng thượng có chỉ, Lăng Tuyết Mạn quấy nhiễu thánh giá tội ác tày trời, bất kỳ ai cũng không được gặp! Xin thứ cho nô tài vô lễ!” Vô Cực khom người trả lời.

“Vô Cực, nếu nàng bệnh chết trong phòng thì sao?” Trong tròng mắt Mạc Kỳ Minh dánh vẻ lo lắng, ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến Vô Cực.

Vô Cực ngược mắt, mặt không tỏ vẻ gì đáp: “Nếu Lăng Tuyết Mạn bệnh chết, nô tài cũng phải gặp hoàng thượng xin chỉ, mới vừa có thể đem thi thể nàng ra ngoài!”

383. Chương 384

Ra Hoán Y Cục, tâm Mạc Kỳ Minh loạn như ma, cách một cánh cửa phòng, hắn không thấy được nàng, hắn có thể tưởng tượng đến bộ dáng nàng bệnh hoạn lúc này, đêm qua Ly Hiên dứt nàng uống thuốc không biết có tác dụng không? Nếu không lui sốt, qua một đêm, đến bây giờ buổi chiều, nàng sẽ thành cái dạng gì? Hơn nữa lâu như vậy không có ăn cơm, cho dù khỏe cũng chịu không nổi, huống chi nàng gầy yếu đây?

Lâm Mộng Thanh là loại vô tình, hắn muốn mang nàng đi, nhất định phải mang nàng rời đi tòa nhà tù lạnh như băng, dù là..... Dù là hắn buông tha mọi thứ, chỉ cần nàng nguyện ý đi cùng hắn!

Nhưng trước mắt, hắn nên làm cái gì bây giờ? Làm sao mới có thể nhìn thấy nàng đây?

Mạn Mạn.....

Trong lòng đau, thân thể Mạc Kỳ Minh lảo đảo, Mạc Thanh vội đỡ, lo lắng nói: “Chủ tử sao vậy?”

“Không sao.” Mạc Kỳ Minh thở khê ra hai chữ, nhìn bông tuyết bay trên bầu trời, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, sau đó thì thầm: “Mạc Thanh, Bốn Vương đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, mệt chết đi..... Không biết ngày nào có thể buông xuống.....”

“Chủ tử!” Mạc Thanh không biết nên nói gì, ánh mắt nặng nề nhìn Mạc Kỳ Minh.

“Đi thôi, đi đến cung Đế Hoa!”

“Chủ tử! Hoàng thượng hấn.....”

“Bốn Vương không thể mặc kệ nàng!”

Bên ngoài cung Đế Hoa, thái giám khom người trả lời: “Thưa Tam Vương gia, hoàng thượng đang bận ở thượng thư phòng nghị sự cùng Tam Tỉnh Lục Bộ.”

Quay người, Mạc Kỳ Minh vòng lên Thượng thư phòng.

Trong đồng tuyết, hắn đứng yên mà, Mạc Thanh khuyên hắn chờ ở thiên điện, nhưng hắn lại cố chấp đứng ở trong tuyết, không nói gì nhìn thượng thư phòng khép chặt cửa.

Vô số thái giám cung nữ, Đại Nội Thị Vệ, Ngự Lâm quân, đại thần đi qua hắn, đều kinh hãi nhìn hắn, sau đó nhanh chóng thỉnh an rút đi.

Màn đêm buông xuống, tuyết càng rơi càng lớn, bên ngoài điện Sùng Chính, đều bị tuyết trắng bao trùm, mà Mạc Kỳ Minh đứng ở trong tuyết, Mạc Thanh không ngừng phủi tuyết đọng trên người hắn, sắp khóc lên, “Chủ tử, nô tài van ngài, ngài đã đứng hai canh giờ! Đứng nữa, thân thể sao chịu nổi chứ!”

“Chủ tử, hoàng thượng đã nói không gặp, ngài là biết hoàng thượng tức giận, ngài không cần nhỏ rầu bên miệng cộp được không? Chủ tử, đi sai một nước cờ, thua cả ván cờ, đạo lý này ngài hiểu hơn nô tài, nô tài van ngài trở về đi thôi!”

“Chủ tử, thân thể ngài nếu bị lạnh, có thể sẽ bệnh thương hàn, chủ tử!”

Cửa Thượng thư phòng đột nhiên mở, mấy vị đại thần nối đuôi đi ra, nhìn thấy Mạc Kỳ Minh đứng ở dưới bậc thềm, đều là kinh hãi, rồi rít ôm quyền thỉnh an, “Tham kiến Tam Vương gia!”

“Miễn lễ!” Mạc Kỳ Minh lạnh nhạt nói.

“Tạ Tam Vương gia!”

Nơi này có ba vị là đồng đảng Mạc Kỳ Minh, thấy thế, không nên nói gì, liền cùng nhau rời đi.

Nhìn cửa thượng thư phòng đóng lần nữa, ánh mắt Mạc Kỳ Minh run sợ, chậm rãi cong chân quỳ gối trong tuyết, Mặc Thanh kinh hãi, quỳ theo, sốt ruột khó nén nói: “Chủ tử, đây là tuyết a!”

“Câm miệng!”

Lầm liệt hai chữ, mang theo ý ra lệnh, Mạc Kỳ Minh nhìn thẳng, chỉ là nhìn chằm chằm cánh cửa thật cao trên hành lang.

Trong thượng thư phòng, bên cạnh trường án (bàn dài) to lớn, Mạc Kỳ Hàn vùi đầu phê tấu sớ, thỉnh thoảng chân mày giãn ra, thỉnh thoảng nhíu chặt rồi rã, đột nhiên hất tay ném tấu sớ ở trên bàn, phát ra tiếng ‘bịch’!

“Hoàng thượng!” Từ An vội đưa chén trà sâm lên, thận trọng nói: “Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng uống chút trà sâm nghỉ ngơi một chút.”

“Hoài Âm nộp thuế muối ít thật là to gan lớn mật!” Mạc Kỳ Hàn uống trà, nghiêng mắt nhìn ngoài cửa sổ, hỏi: “Tam Vương gia vẫn còn ở bên ngoài sao?”

“Hồi hoàng thượng, vẫn ở!” Từ An vừa nói đi tới trước cửa sổ xem một chút, xoay người lại nói: “Hoàng thượng, Tam Vương gia quỳ gối trên mặt tuyết!”

“A? Để cho hắn quỳ đi!”

Mạc Kỳ Hàn hừ một tiếng, để chén trà xuống, ánh mắt một lần nữa trở lại trên tấu sớ, Từ An đưa bút lên, Mạc Kỳ Hàn nhận lấy hơi trầm ngâm sơ qua, hạ một hàng chữ ở trên tấu sớ.

Liên tục phê tấu sớ, nhìn thấy trên bàn chỉ còn lại một tấu chương, mới nói: “Từ An, tuyên Tam Vương gia vào đi!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Bên trong phòng ấm áp dễ chịu, Mạc Kỳ Hàn mệt mỏi, thân thể ngã về phía sau, tiếp theo sau đó cúi đầu phê phần tấu sớ cuối cùng.

Có tiếng bước chân đi vào, sau đó là thanh âm quỳ xuống đụng vào mặt đất, sau đó nữa là giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, “Thần huynh tham kiến hoàng thượng! Khấu thỉnh hoàng thượng Kim An!”

“Tam Vương gia, thuế muối của Hoài Âm năm nay thất thu là chuyện gì xảy ra? Lại ít hơn năm ngoái một trăm vạn lượng, khoản bạc này đi đâu?” Mạc Kỳ Hàn không gọi bình thân, mà hơi ngược mắt, nhàn nhạt hỏi.

Mạc Kỳ Minh giật mình, vững vàng đáp: “Hồi hoàng thượng, Hoài Âm năm nay bị lũ, buôn muối tổn thất nặng, chuyện này ở tháng trước đã báo lên Thái Thượng Hoàng.”

“Vậy sao?” Mạc Kỳ Hàn nhẹ cong môi mỏng, phê xong chữ cuối cùng, khép tấu sớ lại, tựa vào trên lưng ghế, nhìn Mạc Kỳ Minh, hỏi: “Buôn muối tổn thất nặng, vậy vì sao trăm nhận được một báo, hai nhà Giang, Lưu buôn muối lớn nhất Hoài Âm năm nay thu lời còn cao hơn năm ngoái? Tam Vương gia trông coi hộ bộ, vậy giải thích làm sao?”

Mạc Kỳ Minh lập tức dập đầu nói: “Thần biết tội, thần lập tức điều tra kỹ!”

“Không cần! Trẫm sẽ phái ra Khâm Sai Đại Thần về Hoài Âm tra khoản thuế không rõ này!” Mạc Kỳ Hàn quét mắt qua Mạc Kỳ Minh, nói tiếp: “Nếu tra ra, tất cả quan viên có dính líu với cái án này, vô luận quyền vị cao bao nhiêu, trẫm nghiêm trị không tha!”

“Dạ!” Mạc Kỳ Minh khạc ra một chữ, gập đầu một cái.

Mạc Kỳ Hàn chuyển đề tài, hỏi thẳng: “Tam Vương gia đội tuyết tới gặp trẫm, có chuyện quan trọng sao?”

“Hồi hoàng thượng, thần huynh vì chuyện Lăng Tuyết Mạn mà đến.” Mạc Kỳ Minh cũng trực bạch nói thẳng.

Nói đến chuyện riêng, Mạc Kỳ Hàn liền đổi cách xưng hô, “Tam ca hãy bình thân!”

“Tạ hoàng thượng, để thần huynh quỳ đi, thần huynh cầu xin hoàng thượng nể mặt, thả Lăng Tuyết Mạn, không biết hoàng thượng đáp ứng hay không?” Mạc Kỳ Minh hơi ngược mắt, bình tĩnh nói.

Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt cười, “A? Tam ca vì Lăng Tuyết Mạn cầu cạnh sao? Nếu trẫm không đồng thì sao?”

“Hoàng thượng nếu không đồng ý, thần huynh liền quỳ không dậy!” Về mặt Mạc Kỳ Minh lạnh nhạt, giọng nói lại kiên định vô cùng.

“Ha ha, Tam ca, trẫm có chút không rõ, Lăng Tuyết Mạn chỉ là cái nữ nhân không khiết bị bỏ, vì sao Tam ca ba lần bốn lượt cầu xin trẫm vì ả?” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

“Hoàng thượng, Lăng Tuyết Mạn phát sốt, cả ngày không ăn cơm, thần huynh thật sự..... có chút bận tâm, kính xin hoàng thượng khai ân! Hoàng thượng không thích nàng, nhưng, trong lòng thần huynh có nàng, hiện nàng bị biếm làm nô, hoàng thượng có thể ban nàng cho thần huynh hay không, nếu có thể, thần huynh vô cùng cảm kích!” Mạc Kỳ Minh chậm rãi nói ra, trong lòng đang mong đợi, Lâm Mộng Thanh chiếm Lăng Tuyết Mạn, hẳn là không dám nói cùng Mạc Kỳ Hàn, cho nên, mặc dù nói ra chuyện của hắn, Mạc Kỳ Hàn cũng không chắc sẽ tin, cho nên.....

384. Chương 385

Trong thư phòng, tĩnh lặng không tiếng động, không khí đè nén nặng nề, Mạc Kỳ Minh an tĩnh quỳ, cúi thấp đầu, Từ An đứng ở bên cạnh, lặng lẽ quan sát Mạc Kỳ Hàn, không dám thở mạnh.

Mặt mũi Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng, trên mặt tuần mỹ tuyết luân dính hơi thở lạnh như băng, ánh mắt tựa như sương giá bắn thẳng đến Mạc Kỳ Minh, thật lâu, chưa từng nói một lời.

“Hoàng thượng, cầu xin hoàng thượng đáp ứng!” Mạc Kỳ Minh dập đầu ba cái, trong giọng nói tràn đầy vội vã.

“Tam ca, ca có biết Lăng Tuyết Mạn từng là Vương phi của trẫm không?” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt mở miệng, giọng nói thông thả.

Thần sắc của Mạc Kỳ Minh hơi động, lập tức nói: “Thần huynh biết, nhưng hoàng thượng đã bỏ Lăng Tuyết Mạn a, vừa bỏ nàng, nàng không còn nữ nhân của hoàng thượng!”

“Tam ca, ca muốn bắt kỳ nữ nhân nào, trẫm cũng có thể cho ca, nhưng Lăng Tuyết Mạn tuyệt đối không được!” Mạc Kỳ Hàn nói từng chữ, ánh mắt như mũi tên nhọn quét về phía Mạc Kỳ Minh.

“Tại sao?” Mạc Kỳ Minh chợt ngẩn đầu, nói thẳng điều muốn hỏi.

“Bởi vì, trẫm mặc dù chán ghét ả, cách chức ả làm cung nữ, nhưng cung nữ vẫn là thuộc về trẫm, đây chỉ chuyện nhỏ, nếu trẫm ban thưởng cung nữ cho Tam ca cũng không phải là việc gì khó, nhưng có một chuyện quan trọng nhất, trẫm không cách nào coi thường!” Giọng nói của Mạc Kỳ Hàn mát lạnh mà trẫm ổn.

Mạc Kỳ Minh mím môi nói: “Không biết chuyện quan trọng theo lời hoàng thượng là cái gì?”

“Tam ca đã biết, một lúc trước chuyện của Lăng Tuyết Mạn cùng Nhị ca bị lan truyền làm dư luận xôn xao, trẫm mặc dù tin tưởng Nhị ca không làm ra chuyện bất chính gì với Lăng Tuyết Mạn, nhưng Nhị ca thích Lăng Tuyết Mạn là sự thật, điểm này Tam ca nhất định là hiểu hơn trẫm, còn nữa, Ngũ đệ thì sao? Lục đệ thì sao? Bọn họ cũng không có ý gì với Lăng Tuyết Mạn sao?”

Mạc Kỳ Hàn ngừng lại, bưng lên tách trà sâm lên uống, làm trơn cổ họng, sau đó nói tiếp: “Sau khi trẫm nam chinh trở sau, phụ hoàng đã nói với trẫm, năm đó trẫm bắt hạnh cưới Lăng Tuyết Mạn làm Vương phi, khiến trẫm mất sạch thể diện, hơn nữa trẫm và phụ hoàng cũng không muốn bởi vì Lăng Tuyết Mạn mà làm cho các huynh đệ bất hoà, ảnh hưởng tới giang sơn xã tắc Đại Minh ta, Tam ca muốn nàng, Ngũ đệ bọn họ cũng đều muốn, cũng chỉ có một Lăng Tuyết Mạn, trẫm nên đưa ả hồng nhan họa thủy này cho

ai? Cho nên, trẫm vì bảo vệ hòa thuận của huynh đệ, không có giết ả đã là khai ân, càng không thể nào đem ả cho bất kỳ ai, để cho ả tạm thời làm cung nữ đi, đợi trẫm nghĩ ra tốt hơn biện pháp lại nói tiếp.”

“Nhưng hoàng thượng, thần huynh có thể bây giờ không cầu có được nàng, nhưng cầu xin hoàng thượng để thần huynh vào thăm nàng, nàng bị bệnh, lại ở trong phòng lạnh lẽo, cả ngày chưa ăn cơm, thân thể nàng vốn yếu đuối, làm sao chịu nổi chứ!” Mạc Kỳ Minh kích động lo lắng vô cùng, nói thật nhanh.

“Đó là ả tự tìm!” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng, hơi giận nói: “Một cung nữ Hoán Y Cục, ban đêm lại đi lung tung trong cung, còn té xỉu ở trước thánh giá của trẫm, trẫm chưa giết ả đã là nể mặt mũi của các huynh đệ và Ly Hiên!”

“Hoàng thượng, Lăng Tuyết Mạn cũng không phải là cố ý quấy nhiễu hoàng thượng, nàng bị bệnh, muốn đi tìm Ly Hiên, chỉ là vô mới té xỉu ở Lâu Lâm Nguyệt, thần huynh dập đầu xin hoàng thượng, cầu xin hoàng thượng giữ lại mạng của nàng, khai ân cho nàng!” Mạc Kỳ Minh nói càng ngày càng nhanh, nghĩ tới trận tuyết này, nàng không biết đông lạnh cái dạng gì rồi!

Mạc Kỳ Hàn nghe tiếng dập đầu vang dội kia, tức giận cùng ghen tuông tràn ngập cả đại não, hai tay khoác lên thành ghế nắm chặt, nha đầu đáng chết, lại khiến Mạc Kỳ Minh liều mạng vì nàng tới mức như thế!

Nhìn chằm chằm, Mạc Kỳ Hàn mới bình phục tâm tình, nhượng bộ nói: “Tam ca, trẫm sẽ không tha Lăng Tuyết Mạn, nhưng trẫm có thể cho phép Ly Hiên cùng Nhã Phi đi vào thăm, cũng có thể đưa cơm cho ả, lưu lại mạng của ả!”

“Hoàng thượng, cũng có thể cho thần huynh vào thăm hay không?” Mạc Kỳ Minh vui mừng, hỏi vội.

“Nhã Phi là nữ tử, Ly Hiên cùng Lăng Tuyết Mạn là quan hệ mẫu tử, hai người bọn họ đi thăm sẽ không gây lời đồn lung tung, Tam ca đi không thích hợp!” Tròng mắt Mạc Kỳ Hàn tối đen, thản nhiên nói.

Mạc Kỳ Minh há miệng, cuối cùng cúi đầu, không kiên trì nữa, mà chỉ nói: “Tạ hoàng thượng khai ân!”

“Từ An, truyền khẩu dụ của trẫm cho trưởng thân Vương và trưởng công chúa đi!”

“Dạ, nô tài tuân chỉ!”

“Tam ca hãy bình thân, đứng lâu trong tuyết như vậy, cẩn thận thân thể!”

“Tạ hoàng thượng!”

“Tam ca, nếu không có chuyện khác, ra cung trở về phủ đi, trẫm cũng mệt, bãi giá hồi cung!”

“Thần huynh cáo lui! Cung tiễn hoàng thượng!”

Trở về cung Đế Hoa, Mạc Kỳ Hàn có chút mệt mỏi tựa vào trên giường, nhắm mắt lại, có thái giám tới xin phép, “Hoàng thượng, nên dùng bữa tối!”

“Truyền!”

“Dạ!”

Cá, thịt, rau, Mạc Kỳ Hàn không còn bụng dạ để ăn, muốn đi vào mật thất cùng Lăng Tuyết Mạn, nhưng quá nhiều thái giám cung nữ ở bên cạnh, không tiện tránh ra, liền miễn cưỡng dùng chút, sau đó rút lui.

Bấm tay xoa xoa mi tâm, Mạc Kỳ Hàn bắt đầu rầu rĩ chuyện tối mai!

Ba thuộc hạ trung thành cũng không chịu thay hấn lâm hạnh phi tần, chuyện như vậy, hấn không thể mạnh mẽ ra lệnh, giải quyết như thế nào đây?

“Tuyên triệu Lâm Phò mã!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Lâm Mộng Thanh đang dùng cơm, bị tuyên vào cung, muốn có bao nhiêu buồn bực liền có bấy nhiêu buồn bực!

“Vi thần ra mắt hoàng thượng!”

“Bình thân!”

Mạc Kỳ Hàn phát tay tất cả thái giám cung nữ trong cung cho lui, nói: “Mộng Thanh, mau tới đây!”

“Ách..... Làm gì?” Lâm Mộng Thanh có chút phòng bị lui một bước, nhìn Mạc Kỳ Hàn rất là đề phòng, sợ mình không cẩn thận nữa rơi vào bẫy!

Thấy thế, gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn tối đen, tức giận nói: “Còn chưa có cưới, đệ đã bị Nhã Phi đè bẹp?”

“Hả? Hoàng thượng lão huynh, mắng như vậy thật là làm nhục người ta đi?” Lâm Mộng Thanh tức tái mặt, nhảy qua hai bước, ngực thở gấp, “Dù sao đệ cũng là nam nhân, Nhã Phi mặc dù là công chúa, nàng cũng không thể..... À, nóng lòng như thế tới tìm đệ, là bản thân huynh bị đè bẹp?”

“Khụ khụ! Trẫm là hoàng thượng!” Mạc Kỳ Hàn bị sắc, trên mặt đen đến có thể nhỏ ra mực, “Trẫm làm sao có thể.....”

Lâm Mộng Thanh phun cười, “Sư huynh, sư tẩu biết huynh là ai sao? Thân phận của huynh có thể lộ ra ở trước mặt nàng sao? Đệ xem chừng không chỉ bị đè bẹp, còn có thể đã bị nàng mắng té tát phải không? Ha ha, theo tính tình của nàng, tuyệt đối có thể, đệ bắt đầu lo lắng cho sư huynh rồi, huynh cứ thẳng thắn với nàng sẽ được khoan hồng!”

“Câm miệng! Đệ không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!” Gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn co lại mãnh liệt, thật muốn tung một chưởng hủy gương mặt yêu nghiệt của Lâm Mộng Thanh!

“Ha ha!”

Lâm Mộng Thanh cười càng lớn tiếng, vừa cười vừa nói: “Sư huynh, huynh nhất định có chuyện muốn ta giúp một tay đúng không? Hơn nữa còn là về sư tẩu, rất đúng phải không?”

385. Chương 386

“Nói nhảm!”

Mạc Kỳ Hàn hung hăng trợn mắt tên yêu nghiệt đang cười đến run rẩy hết cả người, xoay người đi tới hướng bên trong tấm cung, “Đi theo trẫm!”

Lâm Mộng Thanh ầm ức đuổi theo, trong lòng không ngừng ở cầu nguyện hắn có thể bình yên về cung Phượng Thần!

Nhưng nguyện vọng tốt đẹp này ông trời cố tình không đáp ứng!

Năm phút sau.

“A a a a! Sư huynh, huynh nói cái gì” Lâm Mộng Thanh lấy một tay che chỗ trái tim, một tay vịn góc bàn, mắt trừng to như mắt cá chép!

“Chỉ có chuyện này thôi, đệ giúp trẫm chút xíu là được!” Mạc Kỳ Hàn rảnh rang cười nói

Lâm Mộng Thanh lắc lư thân thể, vẻ mặt bi thống nói: “Sư huynh hãy giết đệ đi! Đệ vô tài vô năng thật sự không giúp được huynh!”

“Giết đệ cùng không có ích gì!” Mạc Kỳ Hàn buồn bực nói.

“Oa oa..... Đệ giúp huynh, Nhã Phi sẽ bỏ đệ a! Chuyện ủy khuất như vậy đệ không làm!” Lâm Mộng Thanh chớp mắt muốn nặn ra vài giọt nước mắt, cố gắng tới vậy mà nửa ngày mắt vẫn khô khốc, tức giận gầm nói: “Kiên quyết không làm! Đệ muốn giữ lại thân đồng tử cho nữ nhân của đệ!”

“Phụt.....”

Mạc Kỳ Hàn phun cười: “Ha ha..... Mộng Thanh đệ nghĩ đi đâu vậy, đệ cho rằng trăm muốn đệ..... Ha ha trăm không phụ lòng hoàng muội đâu!”

“Ừa không phải...” Lâm Mộng Thanh lập tức phản chấn, “Vậy là làm gì?”

“Trăm ép thể bào ba nô tài vô dụng Vô Cực, Vô Giới, Vô Ngân cũng chết sống không làm, trăm cũng không tiện cưỡng ép cho nên trăm phải tính lại!” Mạc Kỳ Hàn nói.

“Bọn họ dĩ nhiên không làm. Nếu là nữ nhân bình thường, đại khái bọn họ còn có thể đồng ý. Cố tình lại là hoàng quý phi, bọn họ cũng không muốn tìm chết! Hơn nữa sư huynh hay nhỏ cở tận gốc, chắc chắn sẽ không lưu lại dư âm của hai nhà Hạ, Bạch. Vô Cực bọn họ càng sẽ không nguyện ý!” Lâm Mộng Thanh bật cười nói.

Mạc Kỳ Hàn cười, nói tiếp: “Đúng, cho nên nhanh tìm cách đi!”

“Cái này thật là khó nghĩ.....” Lâm Mộng Thanh nhíu mày, khổ cực suy nghĩ kĩ mới thầm nói: “Vừa muốn không làm hạnh nữ nhân kia còn phải làm cho bọn họ tưởng mình được lâm hạnh, đây chính là cái việc khó..... Có lẽ có thể tìm người giúp.....”

“Người nào?” Mạc Kỳ Hàn lập tức hỏi

“Ha ha, sư huynh, huynh mau xuất cung một chuyến đi!” Lâm Mộng Thanh cười nháy mắt mấy cái.

Mạc Kỳ Hàn cau mày có chút suy tư, “Mộng Thanh, hiện tại trăm xuất cung khẳng định lâu lắm mới về được, vậy Mạn Mạn làm sao bây giờ?”

“Vậy huynh quyết định đi, để sư tẩu chờ lâu vẫn tốt hơn để cho nàng phát hỏa với huynh.” Lâm Mộng Thanh liếc mắt xem thường, “Sợ rằng còn là phát hỏa không chừng!”

“Nói vậy đệ cùng trăm xuất cung.” Mạc Kỳ Hàn vừa nói liền đi về phía thượng thư phòng.

Lâm Mộng Thanh đầu tiên là ngây ngốc ra, sau đó lập tức đáp: “Ai, sư huynh, chính huynh đi không được sao, đệ còn phải.....”

“Đệ tạm thời không gặp Nhã Phi mấy ngày sẽ chết sao? Chờ ngày cưới đệ hãy gặp đi!”

Mạc Kỳ Hàn quay đầu lại, trợn mắt tung một câu, đi ra ngoài.

“Huynh!” Lâm Mộng Thanh tức đầy bụng, hai quả đấm vung trên không trung nửa ngày cuối cùng chán chường ngã ở trên ghế quý phi, thở dài thở ngắn.

Trong mật thất, Lăng Tuyết Mạn ăn cơm xong không có gì làm, nhàm chán, liền nằm ở trên ghế đệm tiếp tục nghiên cứu gian mật thất này.

Xuân Đường Thu Nguyệt dĩ nhiên là đốt đèn khiến cả mật thất sáng như ban ngày. Lăng Tuyết Mạn nghiên cứu mật thất đến nỗi cọng lông chân ở trong góc cũng xem thấy, nhưng lại không có tìm được nửa điểm đầu mối có thể chứng minh thân phận của tình nhân.

“Vương phi uống nước đi!” Thu Nguyệt rót chén nước đưa tới.

“Thu Nguyệt, ta nó nói trăm lần rồi, có thể đừng nhắc lại thân phận Vương phi của ta hay không, gọi ta Mạn Mạn đi. Ta nghe đến hai chữ Vương phi này, tâm lý có bóng mờ!” Lăng Tuyết Mạn nhận lấy chén nước, uống xong bắt mắt nhắc nhở.

“Ách..... nô tì không dám a!” Thu Nguyệt có chút run run, đầu lắc như trống bỏi.

Lăng Tuyết Mạn thở dài cúi đầu, “Coi như những đầu gối các người rất khó cải tạo!”

Lời nói vừa dứt, có tiếng vang hơi nhỏ truyền đến, Xuân Đường vội dập tắt đèn cung đình, Thu Nguyệt ngăn trở tầm mắt của Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng nói: “Vương phi, có thể là công tử tới. Ngài đừng quay đầu nhìn, nô tỳ sẽ không điểm huyệt ngài, được chứ?”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi gật đầu.

Xuân Đường mở cửa đá ra, Mạc Kỳ Hàn đi vào nói nhỏ một câu: “Không cần lui ra, ta phải đi liền.”

“Dạ!” Xuân Đường vội đóng cửa, cùng Thu Nguyệt lui vào một góc.

Lăng Tuyết Mạn quay đầu lại, theo ánh sáng nhạt của dạ minh châu tìm được bóng dáng Mạc Kỳ Hàn, không vui bĩu môi, “Nếu phải đi còn tới làm gì?”

“Ha ha, không đến nói một tiếng sợ nàng nghĩ loạn.” Mạc Kỳ Hàn cười, đến gần ôm thân thể Lăng Tuyết Mạn lên ngồi ở trên đùi hắn, “Mạn Mạn đừng ngứa ngứa, chỉ là hai nha hoàn thôi, không có chuyện gì.”

“Dùng rồi, chàng... chàng thả ta xuống!” Lăng Tuyết Mạn, thân mật ngay trước mặt Xuân Đường Thu Nguyệt như vậy, mặt của nàng lập tức đỏ giống con tôm luộc chín!

Mạc Kỳ Hàn mím môi nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn đừng ngứa ngứa, chỉ là hai nha hoàn thôi, không có chuyện gì.”

“Ấy da chàng..... chàng không sợ nhưng ta sợ!” Lăng Tuyết Mạn nghe lời này nói càng thêm xấu hổ, giùng giàng từ trên đùi Mạc Kỳ Hàn nhảy xuống, bực mình nói: “Muốn vội làm gì liền nhanh đi đi, ta sẽ không đoán mò.”

Mạc Kỳ Hàn ngược mắt quét về phía Xuân Đường Thu Nguyệt, hai nha hoàn cuống quýt chuyển người, cũng lấy tay bịt lỗ tai bày tỏ mình là không khí.

Khóe môi cong lên, cúi người, Mạc Kỳ Hàn dán môi lên gò má của Lăng Tuyết Mạn, khẽ cười ói: “Nha hoàn không nhìn rồi, ngoan chờ ta trở lại, nếu buồn ngủ thì cứ đi ngủ trước.”

“Biết, biết, chàng nhanh lên một chút, hết bận trở lại là được!” Trên mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ ửng đến bên tai, xô đẩy Mạc Kỳ Hàn, nói nhanh thúc giục.

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn bật cười không dứt, thân thể đã thẳng lên đột nhiên cúi xuống, chạm khẽ Lăng cánh môi Tuyết Mạn, lúc này mới bỏ qua cho nàng, đứng lên nói: “Xuân Đường Thu Nguyệt hầu hạ chủ tử cho tốt!”

“Dạ!”

Nha đầu Thu Nguyệt lần nữa ngăn trở tầm mắt Lăng Tuyết Mạn, Xuân Đường mở cửa đá cung tiễn Mạc Kỳ Hàn rời đi.

Đêm đen sâu nồng, tuyết trắng phủ đầy.

386. Chương 387

Hôm sau, ngày thứ ba tân hoàng lên ngôi.

Bình minh, gió thổi tới nhánh cây, tuyết rơi bay lả tả, bông tuyết múa trên không trung, sau đó đáp xuống phủ đầy mặt đất.

Trong điện Kim Loan hạ một đạo thánh chỉ——

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Hạ thị chi nữ Hạ Lệ Nhân doan trang hiền thực, phụng ý chỉ Hoàng thái hậu sắc phong làm Lệ Quý Phi ở tại cung Vĩnh Ninh; Bạch thị chi nữ Bạch Tử Di lễ giáo nhân hậu, phụng hậu ý chỉ Hoàng thái hậu sắc phong làm Di Quý Phi ở tại cung Trường Nhạc; Phương thị, Lý thị, Giang thị, Hoắc thị, Vương thị chi nữ sắc phong làm Tần Lưu thị! Khâm thử!”

“Hoàng Thương vận tuế vận tuế vận tuế!”

Mặc dù không phải là sắc lập hoàng hậu, nhưng lập Quý Phi vẫn có một đồng lễ nghi phiền phức. Hoàng hậu không lập, cho nên hậu cung vẫn do Hoàng thái hậu và Thái phi trông coi.

Mạc Kỳ Hàn ngồi ở cung vàng điện ngọc, mắt quét đi qua nhìn mỹ nhân như hoa ăn mặc trang phục lộng lẫy quý gối dưới bậc thềm bạch ngọc, khóe miệng nhẹ cong, có chút không kiên nhẫn, thoáng chốc nở nụ cười nhẹ, “Bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Giọng nũng nịu vang ở đại điện như thế, làm một nam nhân bình thường cũng sẽ động lòng, nhưng hoàng đế ngồi ở ghế rồng lại đột nhiên ho đứng lên, “Khụ khụ.....”

Lập tức bên trong cung vàng điện ngọc xôn xao, Từ An vội đỡ Mạc Kỳ Hàn nói: “Hoàng thượng, long thể ngài bị gió rét còn chưa khỏe, nô tài đỡ ngài hồi cung nghỉ ngơi đi!”

“Không cần, còn có chút lễ tiết phải làm, trẫm không thể uất ức Quý Phi của trẫm, khởi giá đi thái miếu đi!” Mạc Kỳ Hàn chậm rãi nói.

“Dạ!”

“Khởi giá ——”

Bách quan cùng Mạc Kỳ Minh khẽ nâng mắt nhìn Hạ Chi Tín, Bạch Tình An, thần sắc cả hai có chút mất tự nhiên.

Xong xuôi đã là buổi trưa.

Cung Phượng Thần đãi tiệc. Thái Thượng Hoàng và Hoàng thái hậu ngồi ở vị trí chủ vị, Mạc Kỳ Hàn ngồi đối diện Hạ Lệ Nhân, Bạch Tử Di ngồi kế bên, sau đó là các phi tần theo ngồi theo thứ tự.

Các nữ tử hết sức biểu hiện đoan trang ưu nhã nhưng không mất trẻ trung phong tình vạn chủng. Hoàng đế tuần lảng thỉnh thoảng phóng mắt tới làm các nàng ngượng ngùng đỏ mặt, trong lòng như nai con đi loạn.

Rốt cuộc yến tiệc kết thúc, hần mới định trở về cung Đế Hoa, lại bị Mạc Ngự Minh ngăn lại.

Cho mọi người hầu trong nội điện lui ra, Mạc Ngự Minh trực tiếp hỏi: “Hàn nhi, buổi tối con phải an bài xong xuôi, không thể lộ ra một chút sơ hở. Việc này rất trọng đại!”

“Phụ hoàng, nhi thần hiểu, phụ hoàng yên tâm đi!” Trên gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn thoáng hiện qua một chút mất tự nhiên, miễn cưỡng cười nói.

“Không chỉ tối nay, còn có về sau này, con không thể ngày ngày giả bộ bệnh đi!” Mạc Ngự Minh trừng mắt nói.

Mạc Kỳ Hàn ho nhẹ, “Cái này nhi thần tự có biện pháp, phụ hoàng không cần quan tâm!”

“Trẫm có thể không quan tâm sao? Hoàng tôn của trẫm còn chưa có chào đời đây! Trẫm lo lắng đời con sẽ hủy ở trong tay nha đầu chết tiệt kia!” Mạc Ngự Minh đen mặt lại, hung hăng trợn mắt, liên tiếp than thở.

“Phụ hoàng, sao nhi thần trở lại ngài liền không tốt với Mạn Mạn rồi? Cái này không thể được a, đời nhi thần sẽ không hủy ở trong tay Mạn Mạn, ngược lại hạnh phúc của nhi thần đặt trong tay ngài!” Mạc Kỳ Hàn cau mày bất mãn.

“Phụ hoàng xem người là gặp quỷ rồi. Nam tam thê tứ thiếp đều rất bình thường, hưởng chi hoàng đế tam cung lục viện. Cần gì đem chuyện đơn giản làm thành phức tạp như vậy!” Mạc Ngự Minh ngồi xuống, tức giận trách mắng.

“Vâng, phụ hoàng, ngài mau cùng mẫu hậu đánh cờ đi, thần về cung trước. Mạn Mạn còn không biết có ăn trưa chưa, nhi thần phải trở về xem một chút.”

Mạc Kỳ Hàn vỗ vỗ vai Mạc Ngự Minh, mỉm cười chấp tay, “Nhi thần cáo lui!”

“Tiểu tử thói người trở lại.....” Mạc Ngự Minh tức giận vỗ cái bàn, vậy mà đứa con trai không có tiền đồ kia đã nhảy ra ngoài điện chạy thật xa.

Màn đêm từ từ hạ xuống, cho đến toàn bộ sắc trời tối đen, trong cung ánh đèn sáng ngời.

Hai cỗ kiệu mềm đồng thời từ cung Vĩnh Ninh và cung Trường Nhạc đi hướng cung Đế Hoa.

Tối nay theo như quy củ, hoàng thượng lâm hạnh hai vị Quý Phi, những phi tần khác chờ đợi hoàng thượng lật thẻ bài thị tẩm ngày hôm sau.

Mạc Kỳ Hàn lười biếng tựa vào trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Từ An bước nhẹ tới gần, khom người nhỏ giọng: “Khởi bẩm hoàng thượng, kiệu của Lệ Quý Phi và Di Quý Phi đã đến ngoài điện chờ đợi hoàng thượng tuyên triệu.”

“Ừ.”

Mạc Kỳ Hàn đáp nhẹ, cũng không mở mắt, “Tuyên vào đi!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Tiếng bước chân nhẹ vang lên, Mạc Kỳ Hàn chậm rãi mở mắt, không đổi tư thế, bên môi mang theo nụ cười từ tính.

Hạ Lệ Nhân mặc váy màu đỏ thêu loan phượng bích hà uốn lượn, búi tóc tấn nghiêng, cài lên đóa hoa mẫu đơn tinh xảo, dung nhan quyến rũ đến không nói nên lời.

Bạch Tử Di mặc váy màu đỏ thêu hoa mai bách thủy, áo khoác gấm màu lam nhạt, trên vạt áo thêu đường viền hoa bằng sợi chỉ bạc, tầng tầng lần váy như sương mù, tư thái yếu điệu, nụ cười như ngọc lan.

Hai cô gái cúi lạy, giọng nói uyển chuyển hàm xúc nghe mà cảm động, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!”

“Các ái phi bình thân!” Giọng nói Mạc Kỳ Hàn lại hơi khàn khàn như có chút bệnh hoạn mệt mỏi.

“Tạ hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Hàn gương cười, “Đến bên cạnh trẫm!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Ngay lập tức, hương phấn nồng nặc đập vào mặt, Mạc Kỳ Hàn cố nén ý nghĩ tung cho hai nữ nhân này một chưởng, cười nhàn nhạt nói: “Trẫm mới uống thuốc có chút mệt nhọc, hai vị phi cùng bóp vai bóp chân cho trẫm, như thế nào?”

“Thần thiếp tuân chỉ!”

Hạ Lệ Nhân đăm đúi ném mị nhãn đưa tình, ngồi xổm xuống tay ngọc thon thon nhẹ nâng hai chân Mạc Kỳ Hàn, Bạch Tử Di vòng ra sao lưng đấm vai, thỉnh thoảng thả thả hỏi: “Hoàng thượng thần thiếp xoa bóp tốt không?”

387. Chương 388

“Được, được vô cùng, trẫm rất thích.” Mạc Kỳ Hàn hài lòng nhếch môi, nụ cười mang theo gian tà, giọng nói trầm thấp mị hoặc: “Hai vị phi tối nay quả nhiên là đẹp vô cùng, trẫm có mỹ nhân trong ngực, chính là liều thuốc tốt a!”

“Hoàng thượng!” Hai nữ tử yêu kiều nũng nịu, trên gương mặt đỏ ửng.

“Ha ha, thật là chờ mong đêm đẹp tối nay!” Mạc Kỳ Hàn tà tứ nhướng mày, giọng nói khàn khàn mang theo một cổ không thể kháng cự, ánh mắt đa tình nhìn Hạ Lệ Nhân, lại nhìn về phía Bạch Tử Di, môi mỏng nhẹ gior lên, “Hai vị phi đỡ trẫm đứng lên!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Hạ Lệ Nhân kéo cánh tay trái Mạc Kỳ Hàn, Bạch Tử Di kéo cánh tay phải của hắn. Mạc Kỳ Hàn cười khê dắt hai mỹ nhân đi tới tẩm cung.

“Thỉnh an hoàng thượng! Thỉnh an hai vị Quý Phi nương nương!”

Trong nội điện, thái giám cung nữ quỳ hai bên, Mạc Kỳ Hàn chậm rãi bước đi, thản nhiên nói: “Thường ma ma, Quế ma ma, Xuân Đường Thu Nguyệt lưu lại, người khác lui ra đi!”

“Dạ! Nô tài/ nô tỳ cáo lui!”

Cửa tấm cung đóng lại, Mạc Kỳ Hàn đi tới ghế quý phi, ngồi xuống, nói: “Giường rồng chuẩn bị tốt chưa?”

“Hồi hoàng thượng, đã bị thỏa đáng, hoàng thượng cùng nương nương có thể nghỉ ngơi!” Thường ma ma khom người cung kính trả lời.

“Ừ, khụ khụ!” Mạc Kỳ Hàn đáp một tiếng lại ho khan Bạch Tử Di cùng Hạ Lệ Nhân vội ân cần trước sau vỗ lưng thuận khi cho hắt, lo lắng nói: “Hoàng thượng ngài sao rồi?”

“Trẫm không sao.....” Mạc Kỳ Hàn lắc đầu một cái.

Xuân Đường vội châm ly trà nóng dâng lên, “Hoàng thượng, nô tỳ hầu hạ ngài uống chút trà làm trơn cổ họng đi!”

“Ừ.”

Mạc Kỳ Hàn gật đầu tiếp nhận, nở nụ cười, “Ha ha, vẫn là nha hoàn cận thân hiểu lòng trẫm nhất. “

“Tạ hoàng thượng khích lệ!” Xuân Đường cười lui ra.

Mạc Kỳ Hàn vui vẻ nói: “Lệ phi Di phi, các nàng cũng nếm thử một chút trà Thu Nguyệt pha đi!”

“Dạ, hoàng thượng!” Thu Nguyệt cùng Xuân Đường vội châm hai ly trà bưng lại, “Nương nương xin dùng trà!”

“Tạ hoàng thượng!”

Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di vui mừng tiếp nhận, ưu nhã nhấp một ngụm, sau đó nở nụ cười e lệ, Mạc Kỳ Hàn nháy mắt, “Ái phi nữa nếm thử một chút, trẫm có thói quen uống loại trà này mỗi ngày trước khi ngủ.”

Phàm là thứ hoàng thượng thích, muốn lấy lòng hoàng thượng, phi tử họ liên cũng phải thích theo, cho nên Bạch Tử Di lập tức nói: “Xuân Đường, tài nghệ của nàng ta thật là giỏi, thần thiếp bây giờ là được thơm lây từ hoàng thượng!” Dứt lời, thản nhiên cười, tiếp tục uống.

Hạ Lệ Nhân tất nhiên không cam lòng rơi ở phía sau, nghiêng người, thân thể nửa dựa trên người Mạc Kỳ Hàn, ôn ản nói: “Hoàng thượng, thần thiếp lấy trà thay rượu kính hoàng thượng!”

“Ha ha, được!” Mạc Kỳ Hàn đưa tay ra ôm Bạch Tử Di nói: “Hôm nay trẫm còn đang uống thuốc, không thể uống rượu, trẫm liền cùng hai vị phi uống chén trà này ăn mừng nhân duyên của trẫm và hai nàng!”

Nghe vậy, Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di, nửa là thẹn thùng, nửa là kích động, lúc đó Xuân Đường Thu Nguyệt tiến lên cúi người nói: “Nô tỳ hầu hạ nương nương cưỡi áo!”

“Ha ha.....” Mạc Kỳ Hàn liếc về phía long trưởng, môi mỏng nhẹ mở, “Đi đi.”

“Dạ!”

Ngượng ngùng đỏ mặt, Bạch Tử Di do Xuân Đường dìu lấy, Hạ Lệ Nhân do Thu Nguyệt dìu lấy, long trưởng đầy cộm nặng nề bị nhấc lên, lại xả xuống gần trở tất cả tầm mắt bên ngoài.

Con người Mạc Kỳ Hàn trong nháy mắt trở nên thâm thúy, đứng dậy nhìn Thường ma ma Quế ma ma, sau đó Thường ma ma bước nhẹ về phía long trưởng, Quế ma ma chậm rãi bước theo sau.

Bên trong trưởng, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đang tháo trang sức trên đầu Bạch Tử Di và Hạ Lệ Nhân.

Nhìn đến ánh mắt nghi hoặc của Hạ Lệ Nhân, Xuân Đường khẽ cười: “Lệ Quý Phi nương nương không cần lo ngại, đây là quy củ trong cung, tất cả phi tần thị tẩm không thể mang bất kỳ vật gì trên người.”

“Đến quy củ này cũng không hiểu!” Bạch Tử Di hừ nhẹ đắc ý, trong lòng âm thầm thêm một câu, đây là vì phòng ngừa có phi tần nhân cơ hội thị tẩm hành thích hoàng thượng.

Hạ Lệ Nhân nghe mà tức giận, cắn chặt cánh môi nhưng không nói một lời.

“Lệ Quý Phi nương nương, Di Quý Phi nương nương, chúng nô tỳ hầu hạ nương nương cõi áo!”

Xuân Đường Thu Nguyệt vẫn mỉm cười, nói xong liền cởi sạch hai người, chỉ còn dư lại yếm và quần lót.

“Hai vị nương nương, mời nằm xuống!”

Hạ, Bạch nghe lời nằm xong, Xuân Đường, Thu Nguyệt cúi người, “Nương nương, chúng nô tỳ giúp nương nương cởi sạch trang phục!”

Dứt lời, hai nha hoàn cởi trần truồng Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di, sau đó đem chăn thêu màu vàng kim đắp lên hai người.

Bạch Tử Di cùng Hạ Lệ Nhân đều đỏ bừng hai gò má, không có biện pháp đành cùng chung thị tắm, bởi vì bọn họ phong phi cùng ngày ai cũng không chịu bị bỏ rơi ở phía sau, cho nên hiện tại khó tránh khỏi lúng túng, nghĩ tới chuyện sau đó sắp xảy ra, liền càng thêm khẩn trương e lệ, mắt khép chặt không dám mở ra.

“Nương nương, ngài mệt mỗi ngủ trước, ngủ, ngủ.....”

Như thôi miên, Xuân Đường Thu Nguyệt không ngừng lẩm bẩm ở hai bên lỗ tai, Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di cảm giác mí mắt càng ngày càng nặng nề, đại não càng ngày càng mơ màng, cho đến khi mắt nhắm chặt.

Xuân Đường nhấc màn lên, Thường ma ma, Quế ma ma và Mạc Kỳ Hàn đi tới.

Quế ma ma tiến lên kiểm tra hai người lại một lần, nâng cổ tay của bọn họ bắt mạch, sau đó gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Không có vấn đề, có thể bắt đầu.” Nói xong lui ra ngoài.

Mạc Kỳ Hàn ôm lấy đầu Hạ Lệ Nhân và Bạch Tử Di tựa vào trước ngực của hắn, khẽ gọi: “Ái Phi mở mắt ra nhìn trẫm!”

“Hoàng thượng.....” Hai mắt ngu dại khẽ mở, giọng như ngái ngủ.

Thường ma ma bước đến gần, trong con mắt dần dần tản ra ánh sáng xanh lam như nước xoáy, như muốn hút Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di đi vào, giọng nói ra có lực hút trí mạng, “Nương nương nhìn vào mắt của nô tì, xem trong đôi mắt nô tì có cái gì...”

Hai đôi ánh mắt mở ra nhìn về phía Thường ma ma——

388. Chương 389

Thường ma ma chậm rãi lẩm bẩm thì thầm: “Vì hoàng thượng thị tắm tối nay, các người là nữ nhân của hoàng thượng.....”

Mạc Kỳ Hàn cùng lúc bắt đầu nói nhỏ vào lỗ tai hai nàng, “Ái phi, trẫm đang hôn miệng nàng, mặt của nàng, cổ của nàng, sau đó hôn lên trước ngực của nàng.....”

Trước mắt dần dần xuất hiện cảnh tượng chân thật, Bạch Tử Di cùng Hạ Lệ Nhân dần dần kích động, vì hình ảnh họ cùng hoan ái với hoàng thượng mà vui mừng đỏ bừng mặt, rên rỉ, bị huyền thuật cùng hồn được không chế tâm thần, hình ảnh hư ảo như khắc sâu vào trong đầu của bọn họ.

Hồi lâu rồi cuộc chuyển hình ảnh vào trí nhớ xong, Bạch Tử Di cùng Hạ Lệ Nhân cũng trầm trầm ngủ mê đi. Mạc Kỳ Hàn đặt hai người xuống, nhìn Xuân Đường Thu Nguyệt nói: “Các người nên ở chỗ nào lưu lại dấu vết gì thì lưu, lúc các người hầu hạ Cốc trắc phi cùng Tôn trắc phi có lẽ đã thấy qua.”

Xuân Đường Thu Nguyệt khẽ cắn môi chần chờ, sau đó gật đầu một cái, “Nô tỳ hiểu.”

Mạc Kỳ Hàn cùng Thường ma ma đi ra ngoài, Mạc Kỳ Hàn thở khẽ, hướng ra ngoài trầm giọng nói: “Từ An!”

Từ An đáp một tiếng, đóng cửa lại khom người nói: “Hoàng thượng, nô tài ở đây!”

“Lấy lụa trắng đưa cho Vô Cực Vô Giới bảo bọn họ rửa máu làm sạch hồng!” Mạc Kỳ Hàn nói xong, mắt nhìn đôi tay, ánh mắt hiển lộ chán ghét không thể nghi ngờ, vô cùng không vui cộng thêm một câu, “Sự tình đã xong xuôi, chuẩn bị nước, trẫm muốn rửa tay!”

Từ An không nói một lời, gật đầu, sau đó khom người thối lui.

Quế ma ma cười hì hì, đôi tay ôm ngực nói: “Hàn tiểu tử, con vẫn không buông tha Vô Cực Vô Giới a!”

“Đó là đương nhiên, nếu là hai người bọn họ chịu vì trẫm phân ưu, trẫm cũng không cần phải phiền toái như vậy!” Mạc Kỳ Hàn trợn mắt, “Cho nên chuyện cắt ngón tay hiển máu coi như là trẫm trừng phạt bọn họ!”

Thường ma ma cùng Quế ma ma hung hăng liếc mắt xem thường.

Thường ma ma chính là Hoa Mai bà bà dịch dung giả trang, mà Quế ma ma là Thiên Cơ lão nhân giả trang.

Mạc Kỳ Hàn cười với Hoa Mai bà bà, bất ngờ quỳ xuống, nghiêm túc nói: “Sư mẫu, xong việc rồi, trẫm sẽ trả sư phụ lại cho ngài!”

Câu ‘sư mẫu’ làm Hoa Mai bà bà xúc động, vội đỡ Mạc Kỳ Hàn, “Hàn tiểu tử, con là hoàng đế, không thể quỳ trước bà lão ta a!”

“Không, sư phụ là đại ân nhân của trẫm, cùng với trẫm tình như phụ tử, sư mẫu cũng vậy, cho nên trẫm quỳ lạy sư phụ sư mẫu là chuyện phải làm, chỉ cần sư mẫu cùng sư phụ có thể phu thê đồng tâm, trẫm liền yên tâm!” Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc nói.

Hoa Mai bà bà vui mừng gật gật đầu, “Được, được, Hàn tiểu tử, con hãy yên tâm đi, ta và sư phụ con sẽ không tranh đi cãi lại, chúng ta quý trọng ngày giờ sau này.”

Thiên Cơ lão cũng cười, “Đúng vậy a, Hàn tiểu tử, sư phụ vẫn chờ công chúa của con!”

“Ha ha! Chỉ cần Mạn Mạn đồng ý, trẫm không có vấn đề gì!” Mạc Kỳ Hàn vui vẻ cười lên.

“Ách, xem ra hai ta còn phải lấy lòng nha đầu kia!” Thiên Cơ lão chép chép miệng buồn bực méo miệng.

“Ha ha.....”

Đang lúc nói đùa, Từ An rất nhanh liền trở lại, từ trong tay áo lấy ra hai khối lụa trắng dính máu đỏ tươi, “Hoàng thượng, đã chuẩn bị xong.”

“Ừ.”

Mạc Kỳ Hàn nhận lấy, đi về phía màn, nhắc lên nhìn vào, “Xuân Đường Thu Nguyệt, được rồi, đừng tạo quá nhiều dấu vết.”

“Dạ, hoàng thượng!”

Hai người thở hổn hển nhìn hai kiệt tác tím bầm, thật sự không biết là nên khóc hay nên cười. Họ đáng thương vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ nha.....

Xuân Đường sợ hãi hỏi: “Hoàng thượng, tui nô tỳ còn phải làm cái gì?”

“Đem hai khối vải tơ này đặt phía dưới bọn họ, hai canh giờ sau lại nhắc nhở trẫm.” Mạc Kỳ Hàn đưa lụa trắng tới, dặn dò.

“Dạ, tui nô tỳ sẽ không trễ giờ.”

“Được, trẫm đi.”

Ra ngoài, Mạc Kỳ Hàn như có chút suy nghĩ, cau mày bước chậm chậm đi về phía trước. Hai nha đầu này đi theo hắn nhiều năm, hắn cũng không thể để cho bọn họ làm gái lơ thì đi theo hầu hạ hắn đi.

Có lẽ.....

Khóe môi hiện lên thoáng cười, Mạc Kỳ Hàn bước nhanh hơn.

Từ An hầu hạ Mạc Kỳ Hàn rửa tay ba lần, lúc này mới cảm thấy không quá ghê tởm, thoả mãn gật gật đầu, “Được, Từ An, coi chừng nơi này.”

“Nô tài tuân chỉ!”

“Hàn tiểu tử, thuốc này sư phụ bào chế rất nhiều, tất cả đều để lại cho con. Lần sau con có thể tự làm được chưa?” Thiên Cơ lão lôi bọc thuốc lớn trong ngực đưa tới, có chút bận tâm hỏi.

“Trẫm đã thuộc cách sử dụng rồi.” Mạc Kỳ Hàn nói

“Tốt lắm, trời sáng sư phụ ra cung.”

“Để Vô Cực đưa sư phụ sư mẫu!”

Thời điểm trở về trong mật thất, Lăng Tuyết Mạn đã ngủ say, trong màn lụa truyền đến tiếng hít thở đều đều của nàng, Mạc Kỳ Hàn nhẹ bước đi tới, ngồi xuống, bàn tay khê xoa dung nhan say ngủ của nàng, bên môi bất giác nâng lên nụ cười cưng chiều.

Cúi người nhẹ nhàng hôn ở trên trán nàng, sau đó cởi áo ra, ôm nàng, mới vừa lòng nhắm mắt lại ngủ say sưa.

Hai canh giờ sau, Xuân Đường tới, Mạc Kỳ Hàn từ trong giấc mộng giùng giàng đứng dậy, không mặc áo khoác, chỉ mặc quần áo trong màu vàng kim, liền đi vào tắm cung, phiên nào trùng mắt Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di vẫn ngủ mê man, sau đó mới nằm xuống ở giữa bọn họ.

Theo như quy củ, bất kỳ phi tần cũng không thể ở tắm cung hoàng thượng quá canh ba, cho nên đến gần canh ba, Mạc Kỳ Hàn trở lại ngủ. Không tới một khắc, liền có giọng nói của Từ An ở bên ngoài vang lên, “Khởi bẩm hoàng thượng, canh giờ đã đến, đưa hai vị nương nương hồi cung!”

“Ừ.” Mạc Kỳ Hàn lười biếng đáp một tiếng, sau đó kêu: “Ái phi, ái phi”

389. Chương 390

Kêu vài tiếng không phản ứng, Mạc Kỳ Hàn liền vỗ nhẹ gò má Bạch Tử Di cùng Hạ Lệ Nhân vài cái, mỉa mai gọi, “Ái phi, canh giờ đến, nên tỉnh!”

“Ừ.....” Giọng ngọt tê đến tận xương của Bạch Tử Di chậm rãi cất lên, tầm mắt ngây ngốc nhìn đến gương mặt tuần tú bên cạnh, trong đầu lập tức xông lên hình ảnh kích tình đêm qua, đỏ bừng gương mặt, “Hoàng thượng.....” Tiếng kêu mềm nhũn, hai cái tay trắng nõn trắng quẩn lên gáy Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn cảm giác trong dạ dày sôi trào, nhưng gương mặt tuần tú vẫn mang vẻ mặt tươi cười tà tứ, “Ái phi, canh ba, nên trở về cung Trường Nhạc nghỉ để thân thể khôi phục.”

“Hoàng thượng!”

Phía bên phải vang lên tiếng ‘ưm’ mềm mại, Hạ Lệ Nhân nửa ngồi dậy, từ phía sau lưng ôm Mạc Kỳ Hàn, tay trắng ôm ở trước ngực Mạc Kỳ Hàn thì thầm làm nũng, “Hoàng thượng thần thiếp muốn bồi hoàng thượng một chút được không?”

“Ha ha, về sau ngày còn dài, trẫm cũng không bỏ được nàng, nhưng đây là quy củ hậu cung, canh năm trẫm phải lên triều, hai vị phi đêm qua vất vả, hồi cung không cần vội vã tắm rửa, trẫm muốn sớm để ái phi có mang long chủng của trẫm, nối dõi tông đường.”

Mạc Kỳ Hàn vừa nói vừa nắm tay hai nàng, tươi cười trong sáng, “Trẫm có chút thô lỗ, xin lỗi hai vị phi, làm đau các nàng, chỉ là trẫm đã thoa thuốc vào phía dưới cho hai ái phi, cũng không đau đi.”

Lời nói này, làm Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di đỏ mặt đến bên tai, hạ thân không có cảm giác khác thường, vội vàng lắc đầu nói: “Không đau, thần thiếp tạ hoàng thượng săn sóc.”

“Được, như thế trăm liền an tâm, trăm đem Thường ma ma cùng Quế ma ma ban thưởng đi cung Trường Nhạc cùng cung Vĩnh Ninh. Bọn họ là lão ma ma bên cạnh thái hậu nương nương, rất trung thành, có kinh nghiệm hầu hạ phi tử. Hai vị phi của trăm để cho bọn họ chăm sóc, trăm rất yên tâm.” Mạc Kỳ Hàn vỗ nhẹ hai bàn tay hai nàng, nụ cười mang ý vị sâu xa.

Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di kích động không thôi, vội tạ ơn, “Tạ hoàng thượng, hoàng thượng đối với thần thiếp thật là tốt!”

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn khẽ cười, cất cao giọng, “Xuân Đường, Thu Nguyệt, Quế ma ma, Thường ma ma, hầu hạ hai vị nương nương thay quần áo!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Màn nhấc lên, đi vào lần này là Quế ma ma cùng Thường ma ma thật.

Bốn người nhanh nhẹn thỉnh an Bạch Tử Di cùng Hạ Lệ Nhân, hầu hạ hai người mặc quần áo. Trên thân thể lỏa lồ, hai nàng nhìn đến vết hôn khắp người, còn có tím bầm bên hông, cùng khối lụa trắng phía dưới dính vết máu, cả khuôn mặt thẹn thùng nâng không dậy, trong lòng mừng như điên, kích động hồi tưởng lại màn kịch tình mập mờ, liếc mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, liền thật nhanh cúi đầu, nhịp tim tăng nhanh.

Mặc xong, hai nàng cúi người, “Thần thiếp cáo lui!”

Mạc Kỳ Hàn hơi cười, “Đi đi, Thường ma ma, Quế ma ma hầu hạ nương nương cho tốt!”

“Dạ, nô tỳ chắc chắn tận tâm tận hầu hạ nương nương.” Hai vị ma ma cung kính trả lời.

Mạc Kỳ Hàn nói: “Từ An, dọn phòng kính sự ghi lại!”

“Dạ, hoàng thượng!”

“Toàn bộ lui ra đi, trăm ngủ tiếp một lát.”

“Nô tài cáo lui!”

“Nô tỳ cáo lui!”

Tắm xong khôi phục an tĩnh, Mạc Kỳ Hàn nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, sau đó liền đứng dậy đi vào mật thất.

Nhưng lúc này, trong mật thất, Lăng Tuyết Mạn lại mặc quần áo trong, đứng trên mặt đất cầm áo choàng trong tay mà ngây ngốc.

Nàng tỉnh giấc, theo thói quen sờ sờ bên cạnh, phát hiện nệm giường ấm áp, nói rõ tình nhân mới ngủ ở nơi này, trong lòng vui mừng liền lập tức đi xuống nhìn, nhưng là trong mật thất trống không, chỉ có nàng, tĩnh lặng không tiếng động.

Mất mát, liếc thấy bên ghế đầu thấy quần áo của hần liền nâng niu trong tay, trong lòng suy nghĩ không thấy được hần, xem hần áo cũng tốt, vì vậy liền thấp chút đèn, nàng nhìn áo gấm trong tay, đại não trống không.

Áo choàng màu vàng kim!

Đây là thứ triều thần hoặc là thị vệ bình thường có thể mặc sao.

Tình nhân hần rốt cuộc là ai?

Bên ngoài mật thất, Mạc Kỳ Hàn uể oải dụi mắt nhấn cơ quan, vách tường từ từ mở ra, nhưng trong mật thất tản ra ánh sáng làm hần tỉnh hồn, thân thể nhanh chóng dán ở trên tường nhìn vào trong. bóng lưng Lăng Tuyết Mạn cầm áo bào ngây ngốc thẳng tắp rơi trong mắt, hần vội vàng đánh ra một chưởng về phía ngọn đèn!

Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua bên người, sau đó trong mật thất đột nhiên tối thui!

Tâm nhảy loạn!

Xoay người lại, thấy sau lưng đã thêm một bóng dáng, giật mình, trong đầu lần nữa trống không!

“Mạn Mạn, nàng tỉnh rồi hả?” Mạc Kỳ Hàn hỏi khẽ, giọng nói có chút cẩn thận.

Suy nghĩ của Lăng Tuyết Mạn bị kéo về, không tự chủ được cà lăm, “Đêm khuya chàng còn đi đâu?”

“Đi ngoài!”

Mạc Kỳ Hàn toét miệng trả lời ngắn gọn, cổ trắn định, thản nhiên giễu giễu: “Thế nào, Mạn Mạn nhớ ta à?”

“Ách..... nhớ chàng!” Lăng Tuyết Mạn muốn hỏi, đột nhiên không có dũng khí, liền cố gắng nói tự nhiên.

“Ha ha, lúc ta trở lại nàng đã ngủ, ta liền không có nhiều nàng, lúc ngủ bụng không thoải mái liền đi ra ngoài một chuyến.”

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười nói, từ trong tay Lăng Tuyết Mạn cầm lấy áo choàng ném ở trên ghế, sau đó ôm ngang thân thể nhỏ xinh của nàng lên, cầm đặt lên gò má nàng, nói nhỏ: “Mạn Mạn, chớ nghĩ loạn, tình nhân của nàng bất luận bên ngoài là thân phận gì, nhưng mà ở trước mặt nàng vĩnh viễn đều là tình nhân.”

“Tình nhân!” Lăng Tuyết Mạn đưa tay ôm cổ Mạc Kỳ Hàn, không biết sao cảm giác đột nhiên chát chát, ngập ngừng thì thào: “Ta xem y phục của chàng đã biết chàng không phải là bình thường, nhưng ta không dám đoán, ta sợ giữa chúng ta khoảng cách quá xa, chàng cao cao tại thượng, ta dè tiện như bùn.....”

“Mạn Mạn, nàng nói càn cái gì đây? Làm sao nàng dè tiện, trẫm.....” Mạc Kỳ Hàn vội vàng im miệng, lúc tình thế cấp bách lỡ lời, vội cứng rắn đổi lời nói, “Nàng thật sự là bảo bối của ta, không được tự chê bai mình, biết chưa?”

Lăng Tuyết Mạn cũng không lắng nghe tới cái chữ mấu chốt đó, nghe vậy chỉ thỏa mãn, cười ngây ngốc, “Ừ, ta là bảo bối của chàng, bất luận thiên hạ cười nhạo thế nào, ta chỉ biết chàng muốn ta là được.”

“Ha ha!”

Tâm căng thẳng của Mạc Kỳ Hàn được thả lỏng, cười nhẹ ôm Lăng Tuyết Mạn đi về phía giường.....

“Mạn Mạn ở chỗ này mấy ngày nữa ta sẽ đưa nàng trở về Hoán Y Cục. Ban ngày nàng không được ở trong gian phòng kia, cẩn thận sống lại sinh bệnh. Nếu muốn ngủ trưa phải đi cung Cảnh Hiên tìm Mạc Ly Hiên, ban ngày muốn chơi cái gì thì chơi, sau bữa tối liền trở về phòng, nếu ta nhàn rỗi sẽ tự mình đến đón nàng, nếu không sẽ bảo Xuân Đường Thu Nguyệt đón nàng đến mặt thất, ghi nhớ chưa?”

“Ừ, ghi nhớ.”

“Ha ha, Mạn Mạn, hôn ta.....”

390. Chương 391

Nắng ấm chiếu lên trên người, thoải mái gây buồn ngủ.

Lăng Tuyết Mạn ôm chần nệm để lệt trên ghế trong hướng Hoán Y Cục, sau đó nằm lên nhắm mắt dưỡng thần phơi nắng.

Một canh giờ trước.

“Truyền khẩu dụ của hoàng thượng——”

“Cung nữ Hoán Y Cục Lăng Tuyết Mạn ngày trước xúc phạm cung quy, trăm phạt ba ngày đóng cửa suy nghĩ, bây giờ biểu hiện tốt, được phóng thích! Khâm thủ!”

Bị giọng vịt đực của Từ An đâm thủng màng nhĩ, Vô Giới liền mở cửa, Lăng Tuyết Mạn từ trên giường quỳ xuống nền gạch lạnh như băng tạ ơn, “Nô tỳ tạ hoàng thượng khai ân! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Về sau đừng phạm sai lầm nữa, lúc này trưởng thân Vương cùng trưởng công chúa bảo vệ người, hoàng thượng mới khai ân. Lăng cung nữ chúng ta nói đến thể thôi, tự giải quyết cho tốt!”

Từ An không lạnh không nhạt nói xong quay người. Vô Giới cùng hai đại nội thị vệ đi theo, sau đó đi ra ngoài.

Mà Lăng Tuyết Mạn tạ ơn xong, đứng dậy cùng đi theo ra khỏi cửa phòng, mắt thấy đến Vô Giới lập tức kích động kêu: “Vô Giới ca ca!”

Cái tiếng kêu này làm kinh ngạc Từ An cùng tất cả các thái giám thị vệ bên trong Hoán Y Cục, mà kinh nhất là Vô Giới!

Trên mặt Vô Giới rõ ràng lập tức mất tự nhiên, gian nan nuốt nước bọt, chậm rãi xoay người lại, nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, “Lăng... Lăng cung nữ, có việc gì vậy?”

“Vô Giới ca ca!”

Lăng Tuyết Mạn chạy đến, mặt khuôn mặt nhỏ nhắn tản ra phong thái như ánh mặt trời, ngẩng đầu lên nhìn Vô Giới, hưng phấn nói: “Vô Giới ca ca ca đi đâu vậy?”

“Ta ta đi gặp hoàng thượng phục lệnh a!” Nhịp tim Vô Giới tăng nhanh, gương mặt tuấn tú khê đỏ, lúng túng có chút cà lăm.

“Ừ, vậy ca ở nơi nào, ta nghĩ lúc nhàm chán có thể đi tìm ca chơi được không?” Lăng Tuyết Mạn nháy mắt mong đợi, tình nhân nói để cho nàng tùy tiện chơi, vừa hay nhìn thấy Vô Giới, nàng liền không nhàm chán rồi!

Vô Giới hơi mím môi chần chờ, “Lăng... Lăng cung nữ, ta là Ngự Tiền Thị Vệ bên cạnh hoàng thượng, chỉ sợ không có thời gian chơi với nàng, lại nói nàng... nàng là nữ nhi, Vô Giới là nam tử, sợ rằng..... không tiện.....”

“Ai nha, cái gì không tiện? Trước kia chúng ta ở Tứ Vương phủ không phải thường đá cầu sao? Chỉ là quân gia nói ca đi về quê có việc, ta đã không gặp ca hơn một năm, bây giờ cuối cùng đã gặp, có phải bởi vì ta là cung nữ nên ca sẽ không để ý ta phải không?” Lăng Tuyết Mạn có chút tức giận mở miệng quở trách.

“Không đúng, không đúng, ta.....” Vô Giới đáng thương giờ phút này lại khấn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi, lời nói không có lạc: “Không có, ta không có, chỉ là ta... ta thật sự bận rộn chăm sóc bên cạnh hoàng thượng, sợ rằng không phân thân ra được.....”

“Nha, cái hoàng thượng này thật đáng ghét! Hắn có nhiều thị vệ thì không thể thả cho ca một ngày nghỉ sao?” Lăng Tuyết Mạn đen khuôn mặt nhỏ nhắn. Đối với ông chồng trước đây, cao hứng là tốt rồi, mắt húng liến muốn mắng, cho nên giờ phút này không khống chế được——

Chỉ nghe Từ An “Khụ khụ!” hai tiếng, nói: “Lớn mật! Lăng cung nữ người muốn càn rỡ sao?”

“Ách, ta..... ta đâu có nói cái gì.” Lăng Tuyết Mạn bị kinh hãi, dưới tình thế cấp bách, không chút nghĩ ngợi bắt hai tay của Vô Giới, đáng thương nói: “Vô Giới ca ca cứu ta a!”

“Ừ..... Cái đó.....” Cổ họng Vô Giới rất là gian nan lăn lộn, ánh mắt kịp chạm đến cặp cánh tay trắng nõn kia mà có chút phát run, chủ tử mà biết..... Nghĩ đến hậu quả, Vô Giới quả quyết rút cánh tay của mình về, sau đó theo bản năng lui về phía sau một bước, hắng giọng, chấp tay nói: “Từ công công giúp đỡ chuyện này Vô Giới sẽ vô cùng cảm kích!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn lập tức hưng phấn, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Từ An, cười nói: “An An, lỗi tai người bị bệnh lằng tai đúng không? An An thái giám dần xẹp lằn nữa được không?”

Từ An như mắc nghẹn một quả táo ở trong cổ họng, tức đỏ mặt, khóc không phải khóc, cười không phải cười, cuối cùng xoay lưng đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Chúng ta lằng tai cái gì cũng không nghe được, Lăng cung nữ ngày sau cần ăn nói cẩn thận!”

“Được!” Lăng Tuyết Mạn kích động nhảy cao ba thước, phất tay với Từ An một cái, hắng giọng hô: “An An, hẹn gặp lại! Thay ta vẫn an hoàng thượng một chút a!”

Từ An suýt nữa ngã trên mặt đất, tiểu thái giám bên cạnh vội đỡ, sau đó bọn họ chạy trốn chết ra khỏi Hoán Y Cục.

Sắc mặt Vô Giới cũng không cách nào hình dung được, thấy Từ An đi, vội vàng xoay người sai bước đi theo, chỉ sợ chậm nửa bước sẽ bị Lăng Tuyết Mạn bắt được!

Vậy mà Lăng Tuyết Mạn lập tức hô: “Vô Giới ca ca, hôm nay trở về ca làm cho ta quả bóng bằng dây mây, ngày mai ta tới tìm ca lấy nha!”

“Rầm!”

Vô Giới đụng đầu vào cửa Hoán Y Cục, một tay che cái trán, vội vã chạy mất!

Đều đi hết, Lăng Tuyết Mạn cũng chán chường!

Nhìn bên trong viện, tất cả thái giám cung nữ Hoán Y Cục đều xem nàng giống như quái vật, gồm cả Trương chấp sự, Lý ma ma, Lưu ma ma.

Lăng Tuyết Mạn chép chép mồm, buồn bực nói: “Đều nhìn ta làm gì? Nên làm gì thì làm cái đó đi!”

Trương chấp sự dĩ nhiên là không dám nói nhiều, tình hình trước mắt này làm hắn bị hồ đồ rồi. Hoàng thượng tức giận, bỏ Lăng Tuyết Mạn, nhưng Tam Vương gia, trưởng thân Vương, trưởng công chúa cũng coi Lăng Tuyết Mạn như bảo bối. Tựa như hiện tại, hắn không cách nào hiểu rõ thánh ý nữa, nhìn nàng mới vừa rồi thân thiện cùng ngự tiền tam phẩm thị vệ, hắn liền quyết định để tùy vị bà cô kia muốn làm gì thì làm. Nếu hắn không cẩn thận sẽ chọc trúng tổ ong vò vẽ!

Lý ma ma cùng Lưu ma ma, Thiệu Tiểu Lan cũng là hồ đồ rồi. Trong tình huống không rõ ràng lắm, họ cũng không dám tới chọc Lăng Tuyết Mạn.

Những thái giám cung nữ khác tất nhiên cúi đầu tản ra, vội đi làm việc của mình.

Lăng Tuyết Mạn nhắm mắt dưỡng thần xong, thật sự nhàm chán liền mở mắt nhìn khắp mọi nơi, hô: “Lâm Nhi! Lâm Nhi!”

Trần Lâm Nhi vội bưng thau y phục tới, lau mồ hôi trên trán, cười nói: “Lăng cung nữ, nàng tìm ta à?”

“Ai nha, tiếng Lăng cung nữ này khó nghe chết, nàng gọi ta Mạn Mạn là tốt rồi!” Lăng Tuyết Mạn cau mày bất mãn nói.

391. Chương 392

“Ta..... Ta không dám a.” Trần Lâm Nhi nắm chặt chậu, khẽ cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Làm gì không dám? Nàng là cung nữ, ta cũng là cung nữ, lại nói nàng ở trước mặt Lý ma ma nói chuyện giúp ta, ta còn cảm kích nàng, chớ xa lạ với ta. Mặc dù đi gần ta có thể sẽ liên lụy nàng, nhưng là.....” Lăng Tuyết Mạn khẽ cau mày suy nghĩ một chút, sau đó đề thấp giọng hỏi: “Lâm Nhi nàng muốn rời đi Hoán Y Cục khổ ải này không?”

“Ừ Lăng.....” Trần Lâm Nhi kinh ngạc, cũng không biết nên xưng hô như thế nào, có chút buồn bực nhìn Lăng Tuyết Mạn, “Trước lúc ta bị phân tới Hoán Y Cục thì đang là người hầu trong cung thái quý phi nương nương, lúc chải đầu cho ngài ấy, ta không cẩn thận làm đứt sợi tóc của thái quý phi nương nương, nương nương rất tức giận, sau đó ta chịu phạt xong liền bị cách chức đến Hoán Y Cục.”

“A, nàng nói chính là Thần Quý Phi sao?” Lăng Tuyết Mạn ngăn ra.

“Đúng vậy.” Trần Lâm Nhi gật đầu một cái, cười, “Ta gọi nàng là Lăng tỷ tỷ đi, ta nghe nói nàng và ta bằng tuổi, nếu không ghét bỏ ta đề tiện, ta liền gọi nàng như vậy đi.”

“Ha ha, dĩ nhiên có thể, làm sao ta sẽ ghét bỏ nàng.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn sáng rỡ chói lọi, cầm tay Trần Lâm Nhi nói nhỏ: “Nàng nếu muốn rời Hoán Y Cục, ta sẽ gặp An Hiếu trưởng thân Vương nói một tiếng, nàng đến Cung Cảnh Hiên làm, như thế nào?”

“Ừ..... Lăng tỷ tỷ, không cần, hiện tại ta tốt vô cùng.” Trần Lâm Nhi lập tức lắc đầu cự tuyệt vô cùng dứt khoát.

Lăng Tuyết Mạn buồn bực không vui nói: “Tại sao? Ai nguyện ý sống ở Hoán Y Cục chứ?”

“Ta..... Ta thật sự là không dám làm phiền Lăng tỷ tỷ. Ta là do thái quý phi tự mình cách chức, không có lời nói của thái quý phi, không ai dám chuyển ta đi.” Trần Lâm Nhi cau mày nói, “Lại nói, Lăng tỷ tỷ hiện tại tự thân còn khó bảo toàn, ta không thể gây thêm phiền hà cho Lăng tỷ tỷ!”

“Ách.....” Lăng Tuyết Mạn mím chặt cánh môi nhìn chằm chằm Trần Lâm Nhi, nhìn hồi lâu mới lắc đầu nói: “Nàng xem ta là sợ bị liên lụy sao? Hoàn cảnh của ta nàng không phải lo lắng nữa, ta không sao, còn chuyện của nàng, nàng nói trừ phi thái quý phi tha nàng mới có thể được phóng thích, vậy ta tìm Hiên nhi. Hiên nhi là cháu của thái quý phi, Hiên nhi nói một câu, thái quý phi nhất định sẽ đáp ứng đi.”

“Cái này ta cũng không biết.” Trần Lâm Nhi u mê lắc đầu, nhưng lập tức lắc đầu nhanh hơn, “Đừng bảo là... đừng bảo là... Lăng tỷ tỷ nàng tuyệt đối đừng tìm trưởng thân Vương!”

“Tại sao?” Lăng Tuyết Mạn không hiểu.

Trần Lâm Nhi ngồi xổm người xuống, trên mặt lo lắng, nói: “Lăng tỷ tỷ, trưởng thân Vương vì chuyện nàng bị hoàng thượng giam đã bị hoàng thượng khiển trách rất nhiều, một người sáng suốt đều có thể nhìn ra hoàng rất bất mãn, cho nên lúc này thái quý phi không thể nào để trưởng thân Vương hay lui tới cùng Lăng tỷ tỷ, càng không thể nào đáp ứng phóng thích ta.”

“Ừ...” Lăng Tuyết Mạn mất hồn, nàng không nghĩ tới việc này.

Trần Lâm Nhi hơi nhíu lông mày, trịnh trọng nói: “Cho nên Lăng tỷ tỷ không cần vì ta mà khiến cho trưởng thân vương thêm phiền toái!”

“Đúng vậy a, chờ có cơ hội ta nhất định an bài cho nàng.” Lăng Tuyết Mạn suy nghĩ một chút, đợi nàng thủ thủ bên gối với tình nhân, bảo hắn đến trước mặt hoàng đế nói một câu, chuyện Lâm nhi chắc là có thể giải quyết.

Trần Lâm Nhi cười lên: “Ha ha, sau này hãy nói đi.”

“Ha ha!” Lăng Tuyết Mạn cũng cười, nhưng ánh mắt liếc về thau đồ trong tay nàng, bỗng dừng cau mày, “Lâm Nhi, không phải là đã nói với hai bà già kia nàng không cần giặt quần áo sao? Sao nàng vẫn giặt?”

“Lăng tỷ tỷ, nàng thất thế bị hoàng thượng giam lại, Lý ma ma cùng Lưu ma ma tự nhiên..... Không sao, ta vốn là cung nữ giặt quần áo, không có gì.” Trần Lâm Nhi chần chờ, nói.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, nghiêng răng ken két, “Đáng chết, dám nuốt đồ của bà cô ta lại còn thất hứa!”

“Lăng tỷ tỷ!” Trần Lâm Nhi thấy phản ứng của Lăng Tuyết Mạn liền lo lắng, “Nàng không cần rước họa vào thân nữa..... Ta giặt quần áo là bình thường, lỡ làm lớn chuyện, bị truy cứu tới thì nàng cũng phải giặt quần áo đấy!”

“Ta tắm cái đầu bọn họ!” Lăng Tuyết Mạn tức giận nói bậy.

Nói xong, Lăng Tuyết Mạn tức giận đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ta đi ra ngoài đi dạo một chút cho hết ghen!”

“Ai, Lăng tỷ tỷ!” Trần Lâm Nhi vội gấp quất lên, “Không thể đi loạn đấy!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn quay đầu lại nói: “Lâm Nhi, nàng theo ta đi dạo đi!” Nói xong, vòng trở về đem kéo Trần Lâm Nhi đi!

“Không được a... Lăng tỷ tỷ, ta còn phải phơi những y phục này đấy!” Trần Lâm Nhi không biết nên như thế nào cho phải.

Lăng Tuyết Mạn đoạt lấy thau đồ trong tay Trần Lâm Nhi, đẩy qua cung nữ gần đó, “Giúp Lâm Nhi phơi, cảm ơn!”

Cung nữ kia hơi giật mình, ôm chậu nhìn Lăng Tuyết Mạn lôi kéo Trần Lâm Nhi đi ra ngoài. Toàn bộ thái giám cung nữ không dám tiến lên ngăn lại.

Ra khỏi Hoán Y Cục, Trần Lâm Nhi mềm nhũn cả chân, “Lăng tỷ tỷ, chúng ta trở về đi thôi, tôi tùy tiện đi loạn sẽ bị Ngự Lâm quân bắt.”

“Ai nói đi loạn? Ta chính là đi giải sầu!” Lăng Tuyết Mạn cũng không quay đầu lại, ngạo khí nói.

“Lăng tỷ tỷ, nàng bị hoàng thượng giam lại không phải là bởi vì đi dạo lung tung kinh động thánh giá sao? Lỡ gặp lại làm sao bây giờ a?” Trần Lâm Nhi lảo đảo đi theo, nước mắt cũng sắp rớt ra.

“Ta mới không sợ đâu, nếu gặp phải hoàng thượng, hôm nay ta không phát sốt, vừa đúng lúc muốn cùng hắc hãn uyên một chút!”

Lăng Tuyết Mạn vừa nói, mắt đột nhiên sáng, “Lâm Nhi, trong hồ kết băng! Nàng mau nhìn phí trước, mặt Bích Hồ kết băng!”

392. Chương 393

Lăng Tuyết Mạn mang theo Trần Lâm Nhi đi tới Bích Hồ, xa xa nhìn đến mặt hồ kết băng, Lăng Tuyết Mạn hưng phấn lôi kéo Trần Lâm Nhi, “Lâm Nhi chúng ta đi trượt băng!”

“Trượt băng à? Lăng tỷ tỷ, ta không biết a!” Trần Lâm Nhi kinh ngạc, lập tức nói.

“Ta dạy cho nàng a!”

Chạy đến bên hồ, Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển, liền tìm kiếm khắp mọi nơi. Trần Lâm Nhi thấy kỳ quái, nói: “Lăng tỷ tỷ, nàng ở đây tìm cái gì?”

“Tìm tấm ván và hai cây gậy gỗ.” Lăng Tuyết Mạn trả lời.

“Nơi này gần điện Thái Hòa, làm sao có thể có mấy thứ này?” Trần Lâm Nhi dời ánh mắt, hy vọng có thể tìm thấy gì đó, nhưng tất cả đều là sạch sẽ, nghĩ đến chỗ này không thể tùy ý ra vào, liền vội nói: “Lăng tỷ tỷ, chúng ta nhanh đi về đi!”

Trước mặt đều là đá vụn, Lăng Tuyết Mạn nâng váy tìm nửa ngày, thật sự không tìm được, ánh mắt kịp chạm đến cây liễu không cao lắm, liền đi vòng quanh cây liễu, mục tiêu tung đến cành cây!

Không có gậy gỗ, vậy lấy hai nhánh cây thay thế, dùng để chống ở trên băng chắc cũng có thể. Phải leo lên cây mới được!

Quay đầu lại nhìn Trần Lâm Nhi gầy yếu, Lăng Tuyết Mạn không trông cậy vào, tự mình động thủ đi!

Đơn giản kéo tay áo, váy cũng vén lên, Trần Lâm Nhi nhìn thấy, há miệng to như trứng gà, “Lăng tỷ tỷ, nàng... nàng muốn làm gì?”

“Trèo cây!”

Lăng Tuyết Mạn trả lời đơn giản, ngửa đầu nhìn cây liễu cao 2m, suy nghĩ một chút liền dang tay ôm thân cây, hai chân đạp bò lên trên.

Trần Lâm Nhi sửng sốt, mắt trừng to như chuông đồng, nhìn Lăng Tuyết Mạn nỗ lực leo cây, hoài nghi mắt mình có vấn đề hay sao? Ở trong nhận thức của nàng, Vương phi phải là xinh đẹp đoan trang, dáng vẻ ung dung cao quý..... Ách, tóm lại những gì nàng có thể nghĩ tới đều không chút dính dáng tới Lăng Tuyết Mạn!

Lăng Tuyết Mạn dùng hết lực bứt sữa thật vất vả bò được phân nửa, kết quả lòng bàn tay ra mồ hôi quá ướt, không có gì giữ chặt thân cây mà trượt xuống gốc cây.

“Đến cây cũng leo không lên, hôm nay không leo được, bà cô đây cũng không tên Lăng Tuyết Mạn!”

Lăng Tuyết Mạn nổi đóa, xoay người hô: “Lâm Nhi tới đây giúp ta!”

Trần Lâm Nhi đang lúc ngây ngốc, phục hồi tinh thần lại, vội đáp lời: “A.” Bước tới, lúng ta lúng túng hỏi: “Giúp thế nào?”

“Ta leo, nàng giúp đẩy ta lên trên cho ta tiết kiệm sức một chút.”

Lăng Tuyết Mạn kéo tay áo, bắt đầu hành động!

Lần này rốt cuộc leo lên, Lăng Tuyết Mạn vịn thân cây, thận trọng đi tới giữa cành trước mặt, nhưng trên cây tuyết còn chưa tan hết, có nhiều chỗ còn kết băng, không nên chọn, vì vậy Lăng Tuyết Mạn rướn người chọn cành khác, lắc nó cho tuyết rơi!

Trần Lâm Nhi đứng dưới tàng cây, thấy thế vội lui, khẩn trương nói: “Lăng tỷ tỷ, đừng ném tuyết xuống!”

“Nàng đứng xa một chút, nếu không sẽ rơi xuống đầu nàng!” Lăng Tuyết Mạn vừa tiếp tục lắc vừa nói.

Đang bận rộn, hai người cũng không có chú ý tới một nhóm lớn thái giám cung nữ túm tụm xung quanh một nữ tử xinh đẹp đi tới Bích Hồ.

“Nương nương, người xem là cái gì kia?” Cung nữ theo hầu Hạ Lệ Nhân tinh mắt nhìn đến cảnh tượng bên này, đưa tay chỉ.

Hạ Lệ Nhân ghé mắt nhìn theo hướng tay nha hoàn hồi môn Kim Linh của nàng, sau đó chau đôi mày thanh tú, “Đi qua đó xem!”

Họ dừng lại sau lưng Trần Lâm Nhi. Trần Lâm Nhi nghe có tiếng động, vội quay đầu lại, không khéo một trận gió đột nhiên thổi tới, Lăng Tuyết Mạn đang lắc tuyết đọng trên nhánh cây, tuyết liền theo gió rơi xuống đầu mấy người mới đến!

“Nương nương cẩn thận!” Kim Linh kinh sợ la lên, vội dùng tay áo che mặt của Hạ Lệ Nhân, nhưng bị thống hơn chính là một đoạn nhánh cây nhỏ bởi vì Lăng Tuyết Mạn lắc mạnh mà gãy lìa bay thẳng tắp hướng mặt Hạ Lệ Nhân!

“A ——”

Hạ Lệ Nhân kinh sợ la lên, Kim Linh cùng cung nữ khác cũng la theo, Lăng Tuyết Mạn bị kinh hãi bất thành hình làm trượt chân, té xuống!

“A ——”

Trần Lâm Nhi hoảng sợ, đưa tay đón Lăng Tuyết Mạn, may nhờ cây liễu không cao, cái mông tiếp đất, cánh tay chà xuống đá vụn, Lăng Tuyết Mạn lập tức nhe răng kêu đau thành tiếng “A!”

Mà hai cung nữ mắt thấy nhánh cây kia sẽ bay trúng Hạ Lệ Nhân Kim, liền vội đẩy Hạ Lệ Nhân ra, mấy lần vấy giẫm lẫn nhau, toàn bộ chủ tớ ngã xuống đất!

“Ui da!”

Hạ Lệ Nhân vặn vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn, Kim Linh vội vàng đỡ dậy. Ngã nhào như vậy không có chút hình tượng nào, mặt mũi nàng mất hết, tức giận quát: “Cái nô tài nào lớn gan dám hành thích Bồn cung, bắt lại cho Bồn cung!”

Thái giám liền phân phát vây quanh Lăng Tuyết Mạn cùng Trần Lâm Nhi mới vừa bò dậy, sau đó nắm giữ bả vai hai nàng!

“Các người làm gì, buông ra!” Lăng Tuyết Mạn không rõ ở đâu đột nhiên toát ra thái giám, vội vàng hô lớn.

“Người... các người bắt chúng ta làm cái gì?” Trần Lâm Nhi sợ, sắc mặt lập tức trắng bệch.

393. Chương 394

Thái giám thấy Lăng Tuyết Mạn cùng Trần Lâm Nhi phản kháng, nhất thời không biết làm sao, Trần Lâm Nhi thì bọn họ không biết, nhưng Lăng Tuyết Mạn Tứ Vương phi đại danh鼎鼎 này, trong cung cao thấp ai không nghe tên chứ?

“Thái giám chết bầm, tóm bà cô đây làm cái gì? Các người là thủ hạ của ai?” Cánh tay Lăng Tuyết Mạn bị túm đau, tức oa oa kêu to.

“Lăng tỷ tỷ, nàg xem, là... là...” Trần Lâm Nhi đang lúc giãy giụa, thoáng nhìn, nhìn đến Hạ Lệ Nhân mang theo vài cung nữ hùng hổ đi tới hướng bọn họ, nhất thời kinh hãi nói không lên một câu hoàn chỉnh.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn theo tiếng nói nhìn lại, đôi mắt híp dần, “Ai vậy? Sao ta ở trong cung chưa gặp qua?”

“Lớn mật! Đây là Lệ quý phi nương nương! Còn không quỳ xuống!”

Kim Linh vênh vào tự đắc hét lớn một tiếng, đỡ Hạ Lệ Nhân đi tới, một đám cung nữ theo sau.

“Lệ... Quý phi?” Yết hầu Lăng Tuyết Mạn nếu như bị đập, nửa ngày mới thốt ra lời, ngơ ngác nhìn về phía Trần Lâm Nhi, “Nàng biết nàng ấy sao?”

“Lăng... Lăng tỷ tỷ, ta... chúng ta xong đời!” Trần Lâm Nhi hoàn toàn trắng mặt, đập đầu, cái trán đụng trên mặt đất vang lên bốp bốp, giọng nói run rẩy, “Tham... tham kiến Lệ quý phi nương nương, nương nương may mắn!”

“Lâm Nhi!” Lăng Tuyết Mạn co rút trong lòng, bật thốt lên, không khỏi lại giằng co, “Buông ta ra! Dựa vào cái gì bắt chúng ta?”

“Dựa vào cái gì à?”

Một giọng chất vấn chanh chua vang đến, trong giây lát Hạ Lệ Nhân liền đi tới trước mặt, cảm phần nộ giương lên, tức giận nói: “Dựa vào nha đầu chết tiết nhà người muốn ám sát bản cung!”

“Ngài nói ai nha đầu chết tiết? Ai ám sát ngài?” Lăng Tuyết Mạn không vui hỏi ngược lại.

“Dám tranh luận?” Hạ Lệ Nhân hiển nhiên không nghĩ tới một cái cung nữ nhỏ nho trước mắt dám dùng loại giọng điệu này, loại thái độ này nói với nàng, đã quen làm đại tiểu thư, lại lên làm quý phi, nàng cúi kính tất nhiên là không nhỏ, trừng mắt, lạnh lùng nói: “Người đâu, cho vả miệng ả bản cung!”

Tiếng nói vừa dứt, còn không có để Lăng Tuyết Mạn phản ứng kịp, Kim Linh liền vén tay áo, tiến lên một bước, giương bàn tay lên!

“Không cần đánh!”

Trần Lâm Nhi đột nhiên hét rầm lên, sau đó không ngừng đập đầu, “Nương nương tha mạng! Nương nương hạ thủ lưu tình, hai nô tì không biết nương nương đến, mạo phạm nương nương, cầu nương nương thứ tội!”

Tay Kim Linh rơi ở giữa không trung, cứng có hai giây, mà lỗ hổng này, khiến cho Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hoàn hồn, ánh mắt rừng mình, liền đá một cước hướng bụng Kim Linh!

“A!”

Kim Linh bối tập kích đột nhiên này, hét thảm một tiếng, xoay người ôm bụng!

Trần Lâm Nhi quả thực dọa ngất, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trợn mắt há hốc mồm ngốc ra ở nơi đó.

Mấy thái giám cung nữ đều kinh hãi, ngây ngốc nhìn Lăng Tuyết Mạn, một cử động nhỏ cũng không dám, một là sủng phi của Hoàng thượng, một là bảo bối các vị Vương gia công chúa nâng niu trong lòng bàn tay, bọn họ nên làm cái gì bây giờ?

“Đều là người chết sao? Làm cho tiện tỳ dám phản kháng bản cung này quỳ xuống!” Hạ Lệ Nhân giận tím mặt, ngón tay vươn đến giữa không trung, chỉ vào Lăng Tuyết Mạn, hướng một gã thái giám lớn tiếng quát.

Bọn thái giám chấn động, nghĩ đương nhiên là Hoàng thượng lớn nhất, tức thời liền không do dự nữa, một người đá một cước hướng đầu gối Lăng Tuyết Mạn, chân Lăng Tuyết Mạn mềm nhũn bị bắt quỳ ở trên đá, cảm giác bèn nhọn đau đớn tập kích lại, hít một ngụm khí lạnh, giận không lựa lời mắng to: “Nữ nhân đệ tiện không phân rõ phải trái! Bà cô đây ngay cả người là sợi rế hành nào cũng không biết, ai thêm ám sát người? Đầu óc người bị nước vào phải không?”

“Người! Dám can đảm nhục mạ bản cung! Người thật to gan!” Hạ Lệ Nhân điên cuồng đi đến trước mặt, vung lên một cái tát về phía Lăng Tuyết Mạn!

“Bốp!”

Một tiếng vang thanh thúy rơi vào lỗ tai mọi người ở đây!

Lăng Tuyết Mạn bị đánh cho đầu óc choáng váng, mắt nẩy ngôi sao, trong miệng nẩy lên vị mằn mặn, một vết máu từ khóe miệng chảy xuống!

“Lăng tử tỷ!” Trần Lâm Nhi hoảng sợ thét một tiếng chói tai, muốn đứng dậy nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại bị hai thái giám gắt gao áp quỳ trên mặt đất, nước mắt ào ào rơi xuống, hướng tới Hạ Lệ Nhân cầu xin: “Nương nương, cầu ngài tha Lăng tử tỷ, cầu ngài không nhìn mặt phạt diện cũng xem mặt diện, nàng là mẫu thân của An Hiếu Trưởng Thân Vương a! Còn có ngự thân trưởng công chúa a!”

“Làm càn!” Hạ Lệ Nhân hung hăng hô lên một câu, đá một cước vào trán Trần Lâm Nhi, nói: “Vả miệng ả cho bản cung, xem ả còn dám cầu tình không!”

“Vâng, nương nương!”

Hai cái cung nữ vội lên tiếng, níu tóc Trần Lâm Nhi, “Bốp bốp” đánh liên tục, khiến trái tim Lăng Tuyết Mạn gần như ngừng đập!

“Không được đánh Lâm nhi!” Lăng Tuyết Mạn gào thét khàn cả giọng, dùng sức giùng giàng, bị thái giám đè chặt, tránh thoát không ra.

“Ồ? Người là...” Hạ Lệ Nhân nhíu đôi mày thanh tú, suy tư, ngừng một chút, cười lạnh, “Bản cung đã biết, người là Lăng Tuyết Mạn không biết liêm sỉ, câu tam đáp tứ, thanh danh hiển hách, đúng không?”

Gò má Lăng Tuyết Mạn sưng đỏ một mảnh, đau đớn không thôi, nghe như vậy, hai ngọn lửa bùng lên trong mắt, tức giận cắn răng, “Đúng vậy! Bà cô đây chính là Lăng Tuyết Mạn! Người muốn thế nào?”

“Ha ha, nữ nhân bị Hoàng thượng một cước đá đi, sợ là đến thái giám cũng không dám muốn!” Hạ Lệ Nhân mang cảnh xuân đầy mặt, giọng điệu hết sức đùa cợt, hơi cúi người, cười nhạo: “Hoàng thượng hận không thể giết chết người, cho dù có Vương gia thích người thì thế nào? Ai dám muốn người?”

“Thúi lắm!”

Lăng Tuyết Mạn vừa sợ vừa giận, cũng bất chấp cái gì giáo dục, trực tiếp nói lời thô tục, “Bà cô đây chính là không sạch, mắc mớ gì người nàng? Người xem ra cũng thuộc hạng nữ nhân đệ tiện, cẩn thận nam nhân thả rằng muốn kỹ nữ cũng không muốn người!”

“Người! Người là đồ tiện tỳ không biết sống chết! Trước ám sát bản cung, sau nhục mạ bản cung, người đâu, lời hai người bọn ả tới Thượng Công cục cho bản cung! Xử trí theo cung quy!” Hạ Lệ Nhân gấp gáp, liên tục ra lệnh.

“Vâng, nương nương!”

Bọn thái giám vội vàng nhận lệnh, nắm bả vai Lăng Tuyết Mạn cùng Trần Lâm Nhi, muốn lôi đi, ai ngờ, đột nhiên -

“Dừng tay!”

Một tiếng khiển trách vội vã vang lên, mọi người kinh ngạc nhảy dựng, còn không kịp suy tư, một thân ảnh mặc cẩm áo màu xanh liền tới cực nhanh!

“Nô tài/nô tì bái kiến Tam Vương gia! Thịnh an Tam Vương gia!”

Một đám thái giám cung nữ cứng đờ vài giây, một khi phản ứng kịp, lập tức dập đầu thỉnh an, toàn thân kinh hãi không thôi!

Người nào cũng biết, Tam Vương gia đội tuyết quỳ ở ngoài Thượng thư phòng, người nào cũng biết, đó là vì Lăng Tuyết Mạn!

Cho nên, giờ này khắc này, người người ngửi được một cỗ hơi thở tử vong đập vào mặt!

Lăng Tuyết Mạn vẫn bị ép quỳ gối giữ chặt cánh tay, nhìn nam nhân cao ngất trước mặt, muốn há mồm kêu một tiếng, lại lập tức nghĩ đến bản thân mình giờ phút này chật vật, liền nháy mắt một cái, nghiêng mặt đi không nhìn hắn.

394. Chương 395

Mạc Kỳ Minh gây áp lực giống như núi đè, người tỏa đầy tức giận cùng lạnh lùng, khiến thái giám cung nữ run lấy bối, gương mặt tuần tú lãnh ngạo nhìn hướng thái giám nắm vai Lăng Tuyết Mạn, trong mắt tận trào sát khí!

Hai thái giám lập tức bị kinh hãi, hai tay phát run, thân thể phát run, ánh mắt hoảng sợ nhìn Hạ Lệ Nhân, không biết làm sao cho phải!

“Muốn chết!”

Mạc Kỳ Minh lạnh lùng khắc ra hai chữ, bàn tay mạnh mẽ dùng lực hút hai thái giám đến bên cạnh, đồng thời nâng chân đá ra, hai thái giám kia chỉ kịp “A ——” Thân thể liền bay ra năm trượng, ngã ở trên đá bất tỉnh!

Lăng Tuyết Mạn được tự do, gấp rút bò lên đẩy thái giám giữ Trần Lâm Nhi, “Cút ngay!”

Dưới kinh hãi, hai thái giám này đã xụi lơ, vừa bị Lăng Tuyết Mạn đẩy liền quỳ rạp dưới đất, răng trên răng dưới răng run lấy bối, “Nô nô tài ra mắt Tam Vương gia! Nô tài phụng phụng lệnh làm việc.....”

Trần Lâm Nhi bị kéo, đầu gối bị thương, cộng thêm mặt bị đánh, bàn tay sưng đau, đứng không vững tựa vào trên người Lăng Tuyết Mạn, nước mắt giắt trên lông mi, cúi đầu không dám phát ra một tiếng.

Lăng Tuyết Mạn đưa tay xoa xoa má phải của bị đánh mình, lại nhìn Trần Lâm Nhi thâm một chút, cắn răng quang ánh mắt cho Mạc Kỳ Minh. Mạc Kỳ Minh giật mình, sau đó nháy mắt mấy cái, khóe môi cũng nâng lên nụ cười ác độc. Lăng Tuyết Mạn hài lòng nhếch khóe miệng, rồi sau đó đỡ Trần Lâm Nhi đứng ngay ngắn, bước đến chỗ Hạ Lệ Nhân, tay phải chậm rãi nâng lên. Trong lúc Hạ Lệ Nhân kinh ngạc, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, bàn tay tung ra, “Bốp bốp ——”

Tràng pháo tay vang dội như thế, vào lúc quang cảnh im ắng như thế này nghe rất là rõ ràng, thậm chí còn mang theo dư âm thật lâu không tiêu tan!

Gọn gàng thu tay lại, Lăng Tuyết Mạn lui về phía sau, nở nụ cười trong suốt hồn nhiên, “Lệ Quý Phi nương nương hiểu được mùi vị ăn tát tai chưa?”

Hạ Lệ Nhân lão đảo lui hai bước, không thể tin trọn to hai mắt, trước mặt mọi người bị cung nữ chế nhạo, thể diện hoàn toàn mất sạch, trên gương mặt đau rát làm nàng gào thét: “Tiện tì đáng chết! Lại dám dẫm hạ phạm thượng! Bỏ cung tha cho không người!! Tóm ả lại!”

Vậy mà tất cả quỳ thái giám cung nữ không dám động, chỉ có cái đầu càng thêm rũ xuống.

Kim Linh cũng tự ôm bụng nằm ở trên đất, trong lòng tức giận cũng không dám kêu.

Hạ Lệ Nhân tức giận, bùm mặt ngực thở gấp gấp, mắt phượng xinh đẹp bén nhọn quét về phía Mạc Kỳ Minh, “Tam Vương gia, ngài dám công khai che chở Lăng Tuyết Mạn, để Lăng Tuyết Mạn động thủ với bản cung. Bản cung muốn xin hoàng thượng làm chủ!”

“Lệ Quý Phi, Bổng Vương từng bảo Lăng Tuyết Mạn đánh người sao?” Mạc Kỳ Minh xoay người nhìn Hạ Lệ Nhân, mắt bình tĩnh lãnh đạm, giọng nói lại cực kỳ âm lạnh, “Chỉ là, nếu hoàng thượng muốn truy cứu, tội này Bổng Vương sẽ thay Lăng Tuyết Mạn chịu trách nhiệm, hai chữ ‘tiện tì’ này Bổng Vương không thích nghe! Lệ Quý Phi xinh đẹp như hoa, cần phải quý trọng cốt cách, giữ tinh thần phấn chấn, nếu bệnh là không cách nào hầu hạ hoàng thượng, đó mới là quan trọng!”

“Ngài! Ngài..... Ngài.....” Hạ Lệ Nhân vặn vẹo mặt nửa ngày chen không ra một câu, thân thể không ngừng run rẩy. Nàng không phải người ngu, cũng tự nhiên biết quan hệ của cha nàng cùng Tam Vương gia, vậy mà lòng háo thắng cũng nổi nhục nhĩ lúc này làm lý trí nàng hoàn toàn không còn, “Lăng Tuyết Mạn hành thích nhục mạ đánh Bản cung, bất kính với bản cung, tội đáng chết. Tam Vương gia coi rẻ Bổng cung, che chở ả, chính là đồng phạm. Bản cung sẽ không từ bỏ ý đồ!”

“Thúi lắm!” Lăng Tuyết Mạn giận dữ hô lên: “Người mù mắt còn lớn lối. Bà cô đây không có trêu chọc người, còn bị tiện nữ người làm hại té từ trên cây xuống, bà cô đây còn không nói gì, kết quả tiện nữ người vu khống bà cô hành thích người, vả miệng ta, đây là khi dễ sao? Nếu người coi hoàng thượng là chỗ dựa tốt cho người, hiện tại liền tìm hoàng thượng đi. Lăng Tuyết Mạn ta cũng muốn hỏi một chút vị hoàng đế kia có phải cũng hồ đồ như người mà ý thể lẫn người hay không!”

Cầu Hoàng Đế! Xem người cười cái tiện nữ ngực lớn nhưng không có đầu óc này, đã biết người cũng không phải là cái gì tốt!

Hạ Lệ Nhân đâu phải kiểu người đứng yên nghe chửi, liền dang tay chuẩn bị tát đối phương.

“Hoàng thượng giá lâm ——”

Đột nhiên tiếng kêu bén nhọn cao vút vang lên, Hạ Lệ Nhân nâng tay lên liền dừng giữa không trung. Mạc Kỳ Minh đồng thời giơ bàn tay chuẩn bị đánh úp về phía Hạ Lệ Nhân, chợt thu hồi thật nhanh, nói: “Mạn Mạn, không cần lỗ mãng!”

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn về phía trước, trong lòng mơ hồ lại có mong đợi. Nàng rốt cuộc có thể thấy hình dáng chân thực của chồng trước!

Đỉnh kiệu màu vàng từ từ đi tới, Từ An dẫn đầu, cách bọn họ ba trượng, lên tiếng: “Dừng kiệu!”

Mạc Kỳ Minh. Hạ Lệ Nhân. Trần Lâm Nhi toàn bộ quỳ xuống, cũng mấy thái giám cung nữ vốn quỳ này giới cung kính dập đầu, “Tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Lăng Tuyết Mạn mở mắt nhìn cái kiệu kia cùng tất cả thị vệ thái giám đi theo hoàng thượng, tìm kiếm bóng dáng có thể là tình nhân của nàng, đồng thời chờ đợi người bên trong xuống kiệu.

Vậy mà cái kiệu kia lại không có động tĩnh gì!

Chỉ thấy Từ An chậm rãi mà đến, dừng lại, quét mắt nhìn tất cả, mặt không tỏ vẻ gì, nói: “Thánh giá Hoàng thượng đi qua, làm sao ở chỗ này lại ồn ào như vậy?”

Trông mắt nhìn đến Hạ Lệ Nhân cùng Mạc Kỳ Minh, mới quỳ, “Nô tài thỉnh an Lệ Quý Phi nương nương! Thỉnh an Tam Vương gia!”

Dứt lời, đứng dậy chấp tay nói: “Xin hỏi Tam Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?”

“Từ công công, chuyện không lớn, một ít hiểu lầm, không dám quấy nhiễu hoàng thượng!” Mạc Kỳ Minh nhàn nhạt cười nói. Hắn không sợ Hạ Lệ Nhân, chỉ sợ Mạc Kỳ Hàn sẽ giận chó đánh mèo, Lăng Tuyết Mạn lại gặp tai họa.

“Hừ! Bổng cung đi gặp hoàng thượng!” Hạ Lệ Nhân đắc ý hừ lạnh, đứng dậy đi tới cỗ kiệu

Lăng Tuyết Mạn thấy thế, chỉ sợ Hạ Lệ Nhân đổi trắng thay đen, vội cất bước đuổi theo muốn nói rõ ràng với hoàng thượng. Từ An thấy thế, mawtk không biến sắc, ngăn ở trước mặt Hạ Lệ Nhân cùng Lăng Tuyết Mạn, “Lệ Quý Phi nương nương, Lăng cung nữ, hoàng thượng chưa triệu kiến thi không thể tự tiện xông vào!”

Đi hai bước đành dừng lại, Hạ Lệ Nhân tức giận nói: “Bổng cung chịu oan khuất, muốn đi cầu xin hoàng thượng làm chủ!”

“Ai, An An thái giám, ta bị oan, ta cũng muốn đi tìm hoàng thượng hỏi một chút Quý Phi là có thể tùy tiện đánh người sao?” Lăng Tuyết Mạn vội nói.

Mạc Kỳ Minh lo lắng Lăng Tuyết Mạn thua thiệt, đi theo nói: “Mạn Mạn, nàng đừng manh động, bất kính đối với hoàng thượng, nàng cho dù có đúng cũng sẽ bị phạt!”

395. Chương 396

Ở hồ Thúy Trà cách đó không xa, Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Dục bước gấp tới đột nhiên ngừng lại!

“Ca, Tam ca thật là nhanh! Hoàng huynh cũng đi!”

“Đều ở đây theo dõi, nhận được tin tức liền chạy tới bên đó, có thể nào không nhanh.”

“Mạn Mạn hình như suýt bị đánh chết. Ca có thấy không?”

“..... Ừ, thấy.”

Gân xanh có chút bốc lên trên trán, bàn tay rủ xuống ở hai bên thân thể không ngừng siết chặt, đôi mắt phát ra lạnh lẽo thấu xương!

Mà bên Bích Hồ, bị Mạc Kỳ Minh cản, Lăng Tuyết Mạn hơi mím môi, không kiên trì đi gặp hoàng thượng nữa, thành khẩn nói: “Tam Vương gia, cảm ơn ngài!”

“Không có gì.” Mạc Kỳ Minh cười nhẹ, nhìn đến vết máu quanh khóe miệng Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt ngay sau đó trở nên ác liệt, nhìn về phía cổ kiệu màu vàng, hồi lâu đột nhiên có xung động trong nháy mắt, nhưng lập tức phủ quyết suy nghĩ trong lòng, hẳn không dám lấy tính mạng Lăng Tuyết Mạn ra đùa giỡn, dù sao đánh Quý Phi bất luận vì cái lý do gì, tuyệt đối là tội chết!

Hạ Lệ Nhân lại tức giận chống lại vẻ mặt bình tĩnh của Từ An, ngoài miệng tuy nói chuyện, lại không dám bước lên trước một bước, chỉ nhìn về phía cổ kiệu, bộ dáng lả chã chực khóc, điềm đạm đáng yêu.

Từ An đi về phía thái giám cung nữ, lần lượt hỏi vài câu, sau đó nhìn chằm chằm khuôn mặt sưng đỏ của Trần Lâm Nhi, lại trở về nhìn hai gò má còn dấu tay của Hạ Lệ Nhân cùng vết máu ở khóe miệng Lăng Tuyết Mạn, cau mày, sau đó xoay người cất bước đi tới hướng cổ kiệu.

Màn kiệu chưa từng nhấc lên, Từ An khom người nhỏ giọng bẩm báo: “Khởi bẩm hoàng thượng, nguồn gốc sự tình nô tài đã hỏi, chính là giống như ám ảnh bẩm báo. Nhưng Lăng cung nữ bị lệ Quý Phi đánh một bạt tai, khóe miệng ra máu, gương mặt cũng sưng, cung nữ đi cùng với nàng bị đánh thảm hại hơn. Mặt khác, sau khi Tam Vương gia đến, Lệ Quý Phi bị Lăng cung nữ tát hai bàn tay, hiện tại hai người đều muốn xin hoàng thượng làm chủ!”

Trong kiệu, gương mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn như dính phải băng lạnh ngàn năm, môi mím chặt, hồi lâu mới chậm rãi mở ra nói nhỏ: “Từ An truyền khẩu dụ của trẫm!”

Từ An quay về phía mọi người.

“Hoàng thượng có chỉ: Lăng Tuyết Mạn không tuân thủ cung quy, trèo lên cây, làm cành cây văng về phía Quý Phi, đúng là tội ác tày trời, theo lý phải đánh chết răn đe. Trẫm nể tình trưởng thân Vương mất mẹ từ tấm bé, không chỗ nương tựa, tha cho các người. Lần sau không thể như vậy nữa! Lệ Quý Phi lập tức về cung Đế Hoa kiến giá!”

Từ An lạnh lạnh nói xong, Hạ Lệ Nhân tối tăm sắc mặt, khăn trong tay xoắn chặt hơn. Mạc Kỳ Minh hơi giật mình, nhưng nghĩ tới buổi sáng lúc Mạc Ly Hiền khóc cầu xin Mạc Kỳ Hàn, nói mẹ đẻ mất sớm, nên rất yêu quý Lăng Tuyết Mạn, liền muốn nhân lúc Mạc Kỳ Hàn chưa thay đổi ý định mà kéo ống tay áo Lăng Tuyết Mạn đang ngây ngốc, “Mạn Mạn, mau tạ ơn!”

“Nha...” Lăng Tuyết Mạn dẫn động đáp một tiếng, quỳ xuống, “Nô tỳ tạ hoàng thượng ân điển!”

Hạ Lệ Nhân vô cùng mất hứng trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, quỳ theo, “Thần thiếp tuân chỉ!”

“Được, giải tán đi!”

Từ An bỏ lại một câu, quay người đi tới hướng cổ kiệu.

“Khởi giá ——”

“Cung tiền hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Cổ kiệu càng lúc càng xa, Hạ Lệ Nhân cũng mang theo cung nữ thái giám vội vàng đi đến cung Đế Hoa. Ở lại Bích Hồ cũng chỉ có Lăng Tuyết Mạn và Mạc Kỳ Minh, còn có Trần Lâm Nhi.

Không nhìn thấy thị vệ nào có vóc người giống như Tình nhân, Lăng Tuyết Mạn có chút ủ rũ cúi đầu, cộng thêm thất vọng cực độ.

“Mạn Mạn, trên mặt nàng bị thương, phải bôi thuốc, ta dẫn nàng đi ngự dược phòng.” Mạc Kỳ Minh nhẹ nói.

Lăng Tuyết Mạn phiền não khoát khoát tay, “Không cần, ta không có tâm tình đi. Ai, chồng trước hoàng thượng đều không chào đón ta, vợ chồng không làm, đến bạn bè cũng không làm được, buồn bực!”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Minh cau mày, từ trong tay áo lấy ra khăn gấm, nhẹ nhàng cầm Lăng Tuyết Mạn lên, động tác dịu dàng lau vết máu trên khóe miệng cho nàng, sau đó lau sạch sẽ bụi bặm trên mặt nàng, mới dịu dàng nói: “Chớ tùy hứng, lúc này không giống ngày xưa, hoàng thượng mới sắc phong Quý Phi vào hậu cung, bất luận nguyên do gì, nàng bây giờ là cung nữ đánh Quý Phi, phải là tội chết. Hoàng thượng có thể tha cho nàng, phần nhiều là nể tình Ly Hiên, hẳn là hoàng đế cao cao tại thượng, làm sao làm bạn bè với nàng đây?”

“Huống chi.....” Tiếng nói ngừng lại, Mạc Kỳ Minh nhìn Lăng Tuyết Mạn, thu hồi khăn, lắc đầu một cái nói tiếp, “Huống chi hoàng thượng để ý nhất chính là nàng làm mất mặt mũi của hắn, cho nên hắn không muốn gặp nàng là rất bình thường.”

“Ta làm mất mặt của hắn...” Lăng Tuyết Mạn chép chép mồm, nàng nghĩ đến chuyện của mình cùng tình nhân, liền nói: “Cho dù như vậy, ta biết ta cũng không có việc gì.”

“A, làm sao nàng biết?” Mạc Kỳ Minh lập tức hỏi.

“Bởi vì có.....” Lăng Tuyết Mạn ép xuống hai chữ ‘Tình nhân’, thản nhiên cười, “Bởi vì có ngài nha! Còn có Ly Hiên, có Nhã Phi, các ngài cũng còn nguyên ý làm bạn với cung nữ đệ tiện là ta, các ngài nhất định sẽ giúp ta!”

“Ha ha, nói phải.” Mặt Mạc Kỳ Minh giãn ra mà cười, ngẫm lại, nhìn Trần Lâm Nhi, từ trong lòng móc ra miếng lệnh bài nói: “Người cầm lệnh bài Bồn Vương đến Thái Y Viện, bảo thái y xem vết thương cho người, sau đó lấy bạch ngọc cao hoạt huyết ngừng đau đưa đến cho Bồn Vương, nhanh chút!”

Trần Lâm Nhi vội tiếp lệnh bài, “Dạ, Tam Vương gia nô tỳ lập tức đi!”

Nhìn Trần Lâm Nhi chạy đi có chút xiêu vẹo, Lăng Tuyết Mạn lo lắng hô: “Lâm Nhi, nàng đi từ từ đừng để ngã!”

“Lăng tử tử, ta biết rồi.” Trần Lâm Nhi rất nhanh liền đi hướng Thái Y Viện.

Còn lại hai người, Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Kỳ Minh, buồn bực bĩu môi, “Tam Vương gia, lại để cho ngài nhìn chuyện cười của ta! Ngài nói xem, hoàng thượng là không phải là bị hư mất đi, làm sao lại thích nữ nhân lớn lối ương ngạnh như vậy đây? Ta đang ở trên cây phải tuyệt, kết quả mấy nữ nhân kia la lớn làm ta sợ, rút từ trên cây xuống, còn nói ta hành thích nàng, còn tát ta!”

“Mạn Mạn, ta làm sao coi đó là chuyện cười? Ta chính là nghe nói nàng gặp chuyện không may mới vội vã chạy tới. Rất lâu không có gặp nàng, không ngờ nàng lại bị như vậy.” Mạc Kỳ Minh nhíu mày thật, ở khoảng cách gần như vậy nhìn Lăng Tuyết Mạn, đau lòng không thôi, “Còn đau không?”

“À...” Lăng Tuyết Mạn giật mình, sau đó lập tức lắc đầu toét miệng nói: “Không đau, ngài cũng đừng nghĩ tới ta, hiện tại người nào đánh vào ta cũng đều xui xẻo!”

396. Chương 397

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Minh nâng tay Lăng Tuyết Mạn, cầm thật chặt, vội vàng nói nhỏ: “Nàng cho ta là người như vậy sao? Lòng ta đối với nàng, nàng đã sớm biết. Lúc hoàng thượng bỏ nàng, ta thừa nhận trong tâm ta thật cao hứng. Thấy nàng bị khi dễ, lòng ta đau khó nhịn. Ta làm sao có thể bỏ lại nàng, không trông nom nàng do sợ bị vạ lây?”

“Tam... Tam Vương gia, ta.....” Lăng Tuyết Mạn im lặng lúng túng rút tay về, chuyển người, trong lòng có chút hốt hoảng, nỗ bình phục tâm tình, mới lên tiếng: “Tam Vương gia, ta chỉ làm bạn bè với ngài, điểm này ngài cũng biết. Nếu ngài không đáp ứng, chúng ta coi như xa lạ.”

“Mạn Mạn!”

Tâm Mạc Kỳ Minh co rút đau đớn, hung hăng nhắm mắt, thì thào: “Nàng còn nhớ nam nhân kia sao? Hắn đều không quản chết sống của nàng, vì sao trong lòng nàng còn có hắn? Hắn không đáng a!”

“Cái gì... ngài nói cái gì?” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên xoay người lại nhìn chăm chăm Mạc Kỳ Minh, hỏi: “Làm sao ngài biết? Ngài biết hắn là ai sao?”

“Ta..... Ta không biết!” Mạc Kỳ Minh vô cùng đè nén tâm tình kích động, lập tức phủ nhận, lại hỏi: “Bên cạnh nàng thật sự có nam nhân như vậy đúng không? Vì vậy hoàng thượng mới nói nàng không sạch đúng không?”

“Không nên hỏi, ta không muốn nói.” Tâm tình Lăng Tuyết Mạn đột nhiên phiền loạn, nghĩ đến không biết thân phận của tình nhân, nàng liền ngột ngạt trong lòng, cũng không biết hắn có biết chuyện xảy ra ngày hôm nay với nàng hay không. Ai! Ở thời điểm nàng cần nhất hắn, tại sao là Tam Vương gia xuất hiện đây.

Nhưng nếu tới đây thì tình nhân có thể làm gì? Đó là phi tử của hoàng thượng, trừ hoàng thượng, người nào có quyền bắt nữ nhân kia đây?

Mạc Kỳ Minh muốn há miệng nói liền dừng lại. Hắn muốn nói nàng hãy đi cùng hắn, không cần sống ở trong cung chịu uất ức, nhưng thái độ hiện tại của nàng vẫn kiên quyết như cũ, hắn sao có thể thuyết phục nàng.

Cả hai trầm mặc không nói gì.

Lăng Tuyết Mạn trấn định lại, nhẹ nhàng cười, “Tam Vương gia, có lẽ có ngày ta sẽ chủ động nói cho ngài biết chuyện của ta, nhưng không phải hiện. Ngài cũng không cần hỏi ta cái gì nữa, trên thực tế, cái gì ta cũng cũng không biết. Ngài vẫn tiếp tục đối đãi tốt với ta, ta thật sự vô cùng cảm động. Ha ha, chúng ta đã rất lâu không gặp, không cần nói loại chủ đề không vui này, được chứ?”

“..... Được.” Mạc Kỳ Minh chần chờ, gật đầu một cái, đột nhiên nhớ lại chuyện lúc nãy, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Làm sao nàng trèo lên cây? Nàng là nữ nhi, leo cây làm gì?”

“Ta muốn bẻ cành cây sau đó đi trượt băng. Ha ha, ngài xem trong hồ kết băng, có thể trượt băng đó.” Lăng Tuyết Mạn chỉ chỉ cây liễu, lại hạ Bích Hồ, vẻ hưng phấn nhất thời trở lại.

“À.” Mạc Kỳ Minh kinh ngạc co rút khóe miệng, từ từ tiêu hóa xong lời của Lăng Tuyết Mạn, lại đen mặt, “Muốn trượt băng sao nàng không biết đi tìm Ly Hiên, còn dám trèo cây, có còn phong thái nữ nhi hay không?”

Nói xong, xoay người, Mạc Kỳ Minh liền đi tới hướng cây liễu, vừa đi vừa tức giận nói: “Còn từ trên cây té xuống, làm sao nàng không có đầu óc như vậy đây? Cũng may cây liễu không cao, nếu không té bị thương thì làm sao?”

“Ai, ta... ta không phải vấn ỏn sao?” Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình, không cam lòng biện minh ỉnh.

Mạc Kỳ Minh dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Mạn Mạn, nàng còn muốn trượt băng không?”

“Muốn a, dĩ nhiên muốn. Vừa đúng lúc, ngài giúp ta lấy nhanh cây xuống đi!” Lăng Tuyết Mạn chạy đến trước mặt, lòng tràn đầy mong đợi.

“Không cần phiền phức như vậy.” Mạc Kỳ Minh liếc về mắt mặt hồ, cười cứng chiều, vội vàng nắm ở hông Lăng Tuyết Mạn đang không kịp chuẩn bị, dưới chân tung lên liền giương tay mang theo Lăng Tuyết Mạn bay lên vũng vàng đáp trên mặt hồ.

“A!” Lăng Tuyết Mạn kinh sợ, vội nắm chặt thắt lưng bên hông Mạc Kỳ Minh, la oai oái: “Trượt băng như vậy không sợ ngã sao?”

“Ha ha, có ta ở đây, có thể để cho nàng ngã sao? Nàng cứ cho ta là cành cây, ta mang theo nàng chơi.” Mạc Kỳ Minh cười, thương tiếc đưa tay sờ sờ mặt sưng đỏ của Lăng Tuyết Mạn, trong giọng nói mang theo hỷ diệt, “Mạn Mạn, ta sẽ không để cho nàng uống phí một bát tai này!”

“Ách..... Ngài... ngài muốn như thế nào?” Lăng Tuyết Mạn cố tình tránh mặt ra khỏi tay Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Minh thu hồi ngón tay cương cứng, cười nhạt nói: “Nàng không cần biết.”

“Thôi, nam nhân các ngài chính là như vậy, miệng luôn cứng!” Lăng Tuyết Mạn cực đoan khi dễ, sao đức hạnh của hần y chang tình nhân của nàng vậy.

“Ha ha, trượt băng đi!” Mặt Mạc Kỳ Minh giãn ra, nụ cười kia rạng rỡ như của Mạc Kỳ Diễn, dịu dàng như gió xuân, “Hôm nay để cho nàng chơi cao hứng!”

Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác, bật thốt: “Tam Vương gia, ngài cười lên thật là đẹp!”

“Vậy sao?” Mạc Kỳ Minh ngây ngốc, không tự chủ cười tươi, có chút không tự nhiên nói: “Chưa có ai nói với ta như vậy.”

“Ha ha, ngài thường nghiêm mặt, so với băng trên hồ này còn lạnh hơn. Như vậy xấu xí muốn chết, về sau nên cười nhiều, tựa như mới vừa rồi, bộ dáng xinh đẹp biết bao nhiêu!” Lăng Tuyết Mạn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nửa là nhạo báng, nửa là nói thật.

“Xinh đẹp?” Gương mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Minh rút rút, thấy buồn cười.

“Hi hi, mau trượt băng thôi!” Lăng Tuyết Mạn thử tự trượt, nhưng cảm thấy không dễ chút nào.

“Băng thật trơn.”

Mạc Kỳ Minh gật đầu một cái, nụ cười bên môi sâu nồng, ôm chặt hông của Lăng Tuyết Mạn, chân điểm một cái liền trượt ra mấy thước, Lăng Tuyết Mạn hưng phấn, không quên nắm thật chặt ngọc đai bên hông Mạc Kỳ Minh, gió thổi vào mặt khiến mắt có chút không mở ra được.

Bích Hồ không lớn, cho nên khi Mạc Kỳ Minh trượt đến mép hồ, băng vào nội công thâm hậu, mạnh mẽ xoay tròn hai thân thể vòng quanh mặt hồ, cả hai thân mật dựa vào nhau thật chặt như đôi tình nhân.

“A ——”

“Rất kích thích a!”

“Chơi rất đã!”

Lăng Tuyết Mạn kích động không ngừng kêu, thanh âm hưng phấn vang bốn phía, hù dọa Từ An vừa lú đầu ra khỏi bức tường, sau đó gấp rút dừng mắt nhìn cảnh tay trong tay trên hồ, cau mày thật sâu.

Mà Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Dục đứng ở bên hồ Thúy Trà mặt đen, quả đấm nắm chặt, phần hận ghen tỵ, khề nguyên rửa: “Đáng chết!”

Nhưng Mạc Kỳ Minh đang trượt đi chợt dừng lại, vẻ mặt quái dị, vả lại lúng túng nói: “Mạn Mạn, nàng nắm quần áo của ta hoặc là ta kéo tay của nàng trượt đi!”

397. Chương 398

“Tại sao vậy?” Lăng Tuyết Mạn rất là không hiểu, nghiêng mắt nhìn đến ngọc đá của Mạc Kỳ Minh, đột nhiên trong lòng không có cảm giác, môi đỏ mọng chu ra, sắc giọng: “Sợ ta làm hư ngọc đá danh quý của ngài à?”

“Không phải!” Mạc Kỳ Minh lập tức trả lời, biết Lăng Tuyết Mạn hiểu lầm, nhưng khó mà giải thích, cho nên ghen đỏ mặt, có chút đần độn nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn, liều mạng lựa lời.

Lăng Tuyết Mạn có chút tức giận lấy tay ra, cũng vịn bụng bàn tay Mạc Kỳ Minh nắm ở trên eo nàng ra, miệng chu thật cao, “Ngài chính là có ý đó! Bất quá ta đền cho ngài. Cho dù ta không có tiền, ta sẽ tìm Ly Hiền đền cho ngài! Ta..... ui da!”

Không kịp chống đỡ, Lăng Tuyết Mạn trượt chân ngã mặt ngã xuống!

Mạc Kỳ Minh phản ứng cực nhanh, vội vàng kéo Lăng Tuyết Mạn, kết quả hốt hoảng nóng lòng không có ổn định thân thể, khiến hai người lão đảo. May mắn là hắn kịp kéo Lăng Tuyết Mạn, cuối cùng Lăng Tuyết Mạn ngã trên người của hắn.

Mùi thơm tự nhiên trên cơ thể tấn vào trong mũi, mặt Mạc Kỳ Minh vọt đỏ lên. Thân thể kề nhau như vậy đối với bọn họ mà nói vẫn là lần thứ 2, vì vậy làm một nam nhân bình thường phản ứng.....

Không có cảm giác bị đau, Lăng Tuyết Mạn chớp mắt đẹp vài giây, mới phát hiện nàng đang nằm ở trên người Mạc Kỳ Minh, vội vàng bò lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, “Xin... xin lỗi a, Tam Vương gia, ta... ta không cố ý vô lễ với ngài.....”

Mạc Kỳ Minh vốn là đang ứng đỏ gương mặt tuần tú, nghe tới hai chữ ‘vô lễ’ liền trực tiếp biến thành đen tuyền, đỡ thân thể Lăng Tuyết Mạn lên, sau đó buông ra, đứng lên, phui mảnh băng vụn trên áo bào, mới bực mình nói: “Vậy nàng cố ý đi, nàng cố ý ta lại cao hứng!”

“Ách.....” Lăng Tuyết Mạn bị sắc, hai gò má càng đỏ, ngập ngừng lúng túng nói: “Ngài... ngài nói gì vậy! Vậy ngài đừng kéo ta, một mình ta ngã xuống vẫn tốt hơn cả hai cùng ngã!”

“Nàng còn nói! Ta có thể để cho nàng té xuống bằng sao? Ta là nam, ta té vẫn đỡ hơn nàng té!” Mạc Kỳ Minh trừng mắt, cầm tay Lăng Tuyết Mạn, lúc này mới giải thích: “Không để cho nàng cầm ngọc đá của ta là bởi vì... bởi vì ngọc đá sắp bị nàng kéo xuống! Ngọc đá mà tuột ra, không phải toàn bộ áo ngoài của ta cũng tuột ra sao?”

“Ách..... Khụ khụ!” Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, nuốt nước bọt, ngổn ngang trong gió!

“Ha ha!” Mạc Kỳ Minh cười, giễu giễu: “Hay nàng muốn nhìn bộ dạng ta chỉ mặc áo trong?”

“Dừng, ai muốn xem ngài.” Lăng Tuyết Mạn phun cười, tránh thoát tay Mạc Kỳ Minh nắm chặt tay của nàng, gắt giọng: “Buông ta ra, coi chừng người khác thấy lại nói lung tung!”

“Nàng sợ người khác nói sao?” Mạc Kỳ Minh không buông, bình tĩnh hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nổi đóa, cau mày nói: “Ta mới không sợ. Ta là sợ.....” Nói không được, bị thống mím môi, nàng là sợ tình nhân biết a! Cái bình dấm chua đó nếu biết, không biết muốn phát bao nhiêu tính khí!

“Sợ cái gì?” Mạc Kỳ Minh hỏi tới.

“Ừ, không sợ cái gì...” Lăng Tuyết Mạn nháy mắt mấy cái, suy nghĩ một chút, chỉ là bạn bè mà thôi, nắm tay chơi trượt băng, không có hồng hạnh xuất tường, tại sao phải chột dạ?

Nghĩ tới đây, Lăng Tuyết Mạn ưỡn thẳng ngực, “Tiếp tục chơi đi!”

“Được!”

Mạc Kỳ Minh cũng không hỏi nữa, khóe môi nâng lên nụ cười, dắt chặt tay Lăng Tuyết Mạn, chân lần nữa đáp xuống, thỉnh thoảng thân thể đột nhiên mang theo Lăng Tuyết Mạn nâng lên, xoay tròn trên không trung, vũng vàng đáp xuống, tiếp tục trượt vòng quanh.

“Ha ha ha!”

“Không cần gây chơi thật đấy!”

Tiếng cười vui sướng kích động hưng phấn lần nữa vang lên, Lăng Tuyết Mạn từ không trung bay lên hạ xuống trượt băng, nàng chưa bao giờ có cảm giác kích thích thể này, vì vậy hoàn toàn quên hết tất cả!

“Mạn Mạn! Mạn Mạn!”

“Mẫu thân!”

Bỗng dưng nghe được tiếng kêu, ánh mắt Mạc Kỳ Minh chợt lóe, buông tay ra, Lăng Tuyết Mạn gấp gáp nhìn lại, vội kích động quơ cánh tay hô to: “Dục Dục! Nhã Phi! Hiên nhi! Nhị Vương gia! Các người cũng xuống chơi a!”

Bốn thân ảnh nghe tiếng, Mạc Nhã Phi cướp được trước, dắt tay Lăng Tuyết Mạn, nhìn về phía mặt của nàng, nói: “Mạn Mạn mau cho ta xem, mặt mũi sưng đỏ hết!”

Lăng Tuyết Mạn cười nói: “Không có sao, ta đã đánh trả lại lại bạt tai, còn lời đó!”

“Mẫu thân, con đi thỉnh an hoàng nãi nãi, không biết ngài đã xảy ra chuyện!” Mạc Ly Hiên rối rắm, đưa tay khê vuốt mặt của Lăng Tuyết Mạn, đau lòng vô cùng, “Mẫu thân khẳng định rất đau đi. Con có mang theo thuốc, mau bôi.”

Vừa nói, Mạc Ly Hiên vội từ trong tay áo lấy lọ thuốc ra, mở nắp, tỉ mỉ bôi cho Lăng Tuyết Mạn.

“Mạn Mạn, người muốn ra ngoài chơi sao không đến tìm ta? Có ta ở đây, Lệ Quý Phi dám trắng trợn đánh người sao?” Mạc Kỳ Dục phần hận nghiêng mắt nhìn, lại nhìn đến Mạc Kỳ Minh im lặng không lên tiếng, ôm quyền nói: “Tam ca, ca cùng Hạ Chi Tín lui tới nhiều không, hẳn sao lại dạy ra nữ nhi lớn lối như vậy? Nhã Phi là công chúa được sủng nhất của phụ hoàng cũng không như Lệ Quý Phi!”

“Ai nha, Dục Dục, người đừng tức giận, ta không biết người đang ở đâu, lại nói, ta còn không biết thái độ bây giờ của người đối với ta là gì!” Lăng Tuyết Mạn kéo ống tay áo Mạc Kỳ Dục, sáng giọng.

“Ta đối với người là cái thái độ gì, người cứ nói đi.” Mạc Kỳ Dục giận trợn mắt, “Trước kia như thế nào thì bây giờ vẫn như thế ấy!”

“Thật sao?” Lăng Tuyết Mạn giật mình, mừng rỡ hỏi.

Mạc Kỳ Dục trịnh trọng gật đầu, có ngụ ý khạc ra ba chữ: “Như thường lệ!”

“Hi hi, quá tốt!”

Lăng Tuyết Mạn hân hoan dời ánh mắt, thấy Mạc Kỳ Diễn, kích động hỏi: “Nhị Vương gia, còn ngài?”

“Như thường lệ!” Mạc Kỳ Diễn ngưng mắt thật sâu nhìn Lăng Tuyết Mạn, trả lời giống như tràn ngập thâm ý.

“Ha ha ta thật cao hứng. Ta còn tưởng rằng các người cũng sẽ không lại để ý ta!” Lăng Tuyết Mạn hưng phấn, đột nhiên nhớ lại hai người nữa, hơi mím môi bất an nhỏ giọng, “Vậy Ngũ Vương gia cùng Lục Vương gia thì sao? Bọn họ coi thường ta sao? Còn có các ngài, ta... ta làm sai, thực có lỗi hoàng thất Mạc gia, các ngài cũng không hận ta sao?”

398. Chương 399

Lời nói của Lăng Tuyết Mạn làm mấy người có mặt đều mang vẻ mặt phức tạp.

Hận sao?

Muốn hận chỉ có thể hận Lăng Tuyết Mạn được gả cho nam nhân không phải bọn họ, lại hận hữu duyên vô phận đi!

Mạc Nhã Phi chỉ trầm mặc sơ qua, liền nói: “Mạn Mạn, nàng nói cái gì đây, ta không phải đã nói với nàng sao, coi như nàng làm chuyện không phải, hoàng huynh không thích nàng, bỏ nàng, nhưng mà chúng ta vẫn là bạn tốt a! Các ca ca đều nghĩ như vậy, Ngũ Ca Lục ca cũng vậy!”

“Ha ha..... Ha ha.....” Lăng Tuyết Mạn cao hứng cười khúc khích, làm mấy người khác nhìn nàng cũng cười theo.

“Ha ha ha!”

“Đúng, chúng ta tiếp tục chơi!”

Không biết tiếng la của người nào, Lăng Tuyết Mạn đã bị Mạc Nhã Phi cùng Mạc Ly Hiên dắt tay trượt về phía trước, mấy người khác mím môi cười, cũng đi theo chơi cái trò mà trong mắt bọn họ là chỉ dành cho trẻ con này.

Vậy mà bi thống chính là khinh công Mạc Nhã Phi mặc dù không tệ, nhưng lại chưa bao giờ chơi trượt băng, ngay cả thân thể mình đều không thể giữ thăng bằng, chứ đừng nói mang theo Lăng Tuyết Mạn. Cho nên mắt thấy sẽ phải ngã xuống, Mạc Kỳ Minh vội vàng kéo Mạc Nhã Phi, “Nhã Phi, muội dùng công phu ổn định thân thể!”

“Ai nha, người nào giữ Mạn Mạn đi, muội giữ không được!” Mạc Nhã Phi nóng nảy la lớn.

“Ta tới!”

Mạc Kỳ Diễn đột nhiên lên tiếng, từ trong tay Mạc Nhã Phi nhận lấy Lăng Tuyết Mạn, dắt bàn tay nhỏ bé mềm mại kia, nở nụ cười lưu luyến. Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, tươi cười để Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Ly Hiên dắt tay nàng chơi trượt băng!

Mạc Kỳ Dục nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Diễn, ghen tỵ không cam lòng, liền không biến sắc trượt đến trước mặt Mạc Ly Hiên nói: “Hiên nhi, con dạy hoàng cô trượt băng đi.”

“Nha!”

Mạc Ly Hiên đáp một tiếng, buông tay ra Lăng Tuyết Mạn, trượt lại hướng Mạc Nhã Phi, “Hoàng cô, Hiên nhi dạy cô.....”

Mạc Ly Hiên vừa nói xong, dắt tay Mạc Nhã Phi, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, dừng lại, nghiêng đầu thấy Mạc Kỳ Dục cầm tay Lăng Tuyết Mạn, Mạc Ly Hiên tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng, “Thúc thúc gian trá a!”

“Ha ha ha!”

Mạc Kỳ Dục cười lớn, đắc ý nhướn mày, “Giờ đúng là càng già càng cay a! Hiên nhi, không gian trá có thể làm thúc của con sao?”

“A!” Lăng Tuyết Mạn cũng hiểu rõ, “Dục Dục người dám khi dễ con ta!”

“Ha ha, không tính là khi dễ. Hiên nhi ở chung lâu ngày chiếm tiện nghi nhiều rồi, ta thấy ta nói đúng thôi.” Mạc Kỳ Dục cười đùa.

“Dục Dục nói càn cái gì đây? Cẩn thận ta đánh người!” Lăng Tuyết Mạn lấy móng tay bấm bàn tay Mạc Kỳ Dục, nghiêm mặt cảnh cáo.

Mạc Kỳ Dục bị đau, cau mày nói: “Chỉ đùa một chút thôi, Mạn Mạn người thật ác độc, dám nhéo ta!”

“Ha ha đáng đời người!” Lăng Tuyết Mạn cười to.

“Ca, Mạn Mạn nói rất đúng, ca chính là đáng đời!” Mạc Nhã Phi cười, ý vị sâu xa, trong bụng thêm một câu ‘ca chờ tìm chết đi!’

.....

Cung Đế Hoa

Mạc Kỳ Hàn tựa trên giường, Xuân Đường hầu hạ hẩn uống hai chén trà nóng, sau đó liền nhắm mắt lại, mặt không chút thay đổi.

Từ Bích Hồ trở lại cung Đế Hoa, hẩn cũng không có nói một lời.

Hạ Lệ Nhân ở bên ngoài chờ đợi tuyên triệu, gương mặt đau đớn, lại không nghe được có tiếng động bên trong, trong lòng ủy khuất, nước mắt rơi lộp bộp.

Từ An đi ra ngoài, không biết làm gì mà rất vội vã.

Hồi lâu, rốt cuộc có cung nữ đi tới là Thu Nguyệt, hướng nàng cúi người, “Lệ Quý Phi nương nương, hoàng thượng triệu kiến!”

“Thần thiếp ra mắt hoàng thượng! Hoàng thượng cát tường!” Hạ Lệ Nhân nức nở quỳ xuống đất thỉnh an.

Mạc Kỳ Hàn thản nhiên nói: “Lệ Phi bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Hạ Lệ Nhân đứng dậy, lấy khăn che miệng thút thít lên.

Mạc Kỳ Hàn liếc về mắt Hạ Lệ Nhân, hơi đau lòng nói: “Truyền thái y!”

“Dạ, hoàng thượng!” Thu Nguyệt cúi người đi ra ngoài

“Hoàng thượng, thần thiếp uất ức a!” Hạ Lệ Nhân khóc đi tới trước ngự tháp quỳ xuống, ôm lấy chân Mạc Kỳ Hàn than thở khóc lóc tố cáo: “Hoàng thượng thần thiếp là Quý Phi còn không bằng cái cung nữ Hoán Y Cục hạ tiện sao? Cung nữ Lăng Tuyết Mạn lại muốn đưa thần thiếp vào chỗ chết, thiếu chút nữa giết thần thiếp, còn đánh thần thiếp hai bàn tay, thần thiếp không muốn sống!”

Mạc Kỳ Hàn than thở, khẽ xoa hai gò má Hạ Lệ Nhân, chậm rãi nói ra: “Ái Phi, chuyện thế nào trầm đã rõ ràng, thấy mặt nàng đau, trầm rất đau lòng, nhưng Lăng Tuyết Mạn kia trèo lên cây chơi thôi, nàng đi qua tìm ả làm cái gì? Nhánh cây là bị gió thổi trúng nàng, đâu phải là Lăng Tuyết Mạn muốn hành thích nàng, huống chi nàng liền ra lệnh đánh Lăng Tuyết Mạn cùng cung nữ Trần Lâm Nhi, đây là cách làm đúng đắn sao? Nếu hai cung nữ kia thật dĩ hạ phạm thượng bất kính với nàng, nàng có thể đưa họ đến Thượng Công Cục điều tra tìm hiểu rõ theo cung quy, sao có thể lạm dụng tư Hình?”

“Ái phi nàng đánh Lăng Tuyết Mạn một bạt tai, tính khí nha đầu kia trầm sớm đã nghe, cộng thêm Tam Vương gia ở đó làm chỗ dựa cho ả, ả tới đánh nàng cũng không phải chuyện lạ. Bởi vì ả ban đầu là Vương phi thủ tiết cho trầm, được Thái Thượng Hoàng cùng các Vương gia cưng chiều, có thói quen làm chủ tử sao chịu nổi bị khinh bỉ. Trầm cũng nên phạt nha đầu kia cho nàng hả giận, nhưng đó là một nha đầu đặc biệt, trầm giết không được đánh không được, còn phải để ả tùy ý trèo cây đi dạo trong cung, chỉ cần không phạm sai lầm cái gì lớn, trầm đều nhắm mắt mở một mắt, nàng biết đây là vì cái gì không?”

“Tại sao?” Hạ Lệ Nhân mờ mịt khó hiểu.

“Bởi vì có quá nhiều nhân vật quan trọng hết sức che chở ả, trầm khó có thể làm gì ả!” Mạc Kỳ Hàn than thở, ánh mắt có chút thâm trầm.

Hạ Lệ Nhân lại càng không hiểu, “Hoàng thượng ngài là quân vương a, làm sao làm không được chứ?”

“Ái phi, chuyện trong triều phức tạp, trầm là tân quân kế vị mọi phương diện đều cần Nhị, Tam, Ngũ, Lục, Thất Vương gia phụ trợ, mà năm vị thân Vương đều có tình cảm khá sâu với Lăng Tuyết Mạn, còn có trưởng thân Vương Trường công chúa đều coi Lăng Tuyết Mạn coi như trân bảo. Nếu trầm làm mạnh, mấy Vương gia sao dễ yên, nàng cũng thấy trầm nhất Lăng Tuyết Mạn thì lập tức có bọn họ đi cầu tình, trầm không thể không chú ý đại cục triều chính a!”

Mạc Kỳ Hàn ngừng nói, trong mắt thâm thúy nặng nề hơn, vuốt tay Hạ Lệ Nhân, tựa vào trên nệm than thỏ, “Nhất là Tam Vương gia!”

399. Chương 400

“Tam Vương gia?” Hạ Lệ Nhân giật mình, lập tức phản hận nói: “Đúng vậy đó hoàng thượng, hôm nay chính là Tam Vương gia che chở Lăng Tuyết Mạn, thần thiếp lệnh bắt Lăng Tuyết Mạn đi đến Thượng Công Cục, kết quả tất cả thái giám cung nữ trong cung thần thiếp đều e ngại Tam Vương gia, cương quyết quỳ không dám động, Tam Vương gia kia còn uy hiếp thần thiếp, không chút nào để thần thiếp ở trong mắt!”

“Cho nên nói..... ai, Tam Vương gia độc tài giữ công vụ trong triều nhiều năm, trăm còn phải dựa vào hắn!” Mạc Kỳ Hàn nhẹ cong môi, “Ái phi, có cây cổ thụ Tam Vương gia này làm chỗ dựa cho Lăng Tuyết Mạn, hơn nữa còn các Vương gia khác, trăm chỉ có thể tha thứ cho Lăng Tuyết Mạn, còn nữa, Lăng Tuyết Mạn mặc dù có hành vi thường ngày không tốt, nhưng lại chân thành, thiện lương, tuy nói trăm không muốn gặp ả, nhưng duyên phận của ả vẫn cực tốt, ái phi ngày sau không nên trêu chọc ả, nếu không, ái phi sẽ gây ra cho trăm những vấn đề khó khăn!”

“Hoàng thượng, nhưng...nhưng thần thiếp cứ mặc cho Lăng Tuyết Mạn lẩn đến trên đầu sao? Hôm nay ngay trước nhiều như vậy ả bạt tai thiếp, mặt mũi thần thiếp hoàn toàn không còn a!” Hạ Lệ Nhân không cam lòng ai oán nói.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, “Ha ha, nàng chịu uất ức, trăm cũng biết, nàng cũng khiến ả khó chịu, coi như là huê nhau, hôm nay trưởng thân vương vẫn xem Lăng Tuyết Mạn như mẫu thân, người nói trăm có thể làm sao? Hiền nhi là con trai của trăm, nó từ nhỏ không có mẹ ruột, nên có tình cảm thâm sâu với Lăng Tuyết Mạn, trăm cũng không nhẫn tâm để Hiền nhi khổ sở a!”

“Hoàng thượng!”

“Được, trăm sẽ phạt Lăng Tuyết Mạn ba năm lương bổng, cảnh cáo Tam Vương gia, lệnh cho Hoán Y Cục ngày sau nghiêm quản Lăng Tuyết Mạn, không cho phép tình huống như thế lại xảy ra, nàng cũng đừng tức giận, muốn trách, thì nàng trách trăm vô năng, trăm không bảo vệ nàng a!”

“Hoàng thượng, thần thiếp không dám trách hoàng thượng, đều là Tam Vương gia quá quắt!”

“Lệ Phi, trăm còn có lời muốn dặn dò nàng.” Mạc Kỳ Hàn nhìn chằm chằm Hạ Lệ Nhân, hơi nhíu lông mày, nói: “Lệ Phi, trăm không thích nghe lời nói ngoa ngoắt, trăm không phải hôn quân, trăm dân thiên hạ, nô tài trong cung đều là con dân của trăm, người là Hoàng hậu càng phải hiền lương thực đức, tâm rộng bao la, xem dân như con, mới xứng là mẫu nghi thiên hạ, những thứ này nàng hiểu không?”

Hạ Lệ Nhân nghe ám chỉ như vậy, vội thu hồi uất ức, dịu dàng cười, “Dạ, hoàng thượng, thần thiếp cẩn tuân hoàng thượng dạy bảo!”

“Được!” Mạc Kỳ Hàn hài lòng cười, “Lệ Phi, dĩ hòa vi quý, hiện tại Thái hậu cai quản hậu cung, đừng để cho Thái hậu coi thường nàng, nàng biết, Thái hậu ban đầu vô cùng cưng chiều Lăng Tuyết Mạn, sáng nay về việc của Lăng Tuyết Mạn, không chỉ có trưởng thân vương bọn họ quỳ gối van xin, Thái hậu cũng trách móc trăm, trăm bị đông đảo bọn họ áp lực, hiện tại chỉ có thể để mặc nha đầu kia, tạm gác lại ngày sau hãy nói!”

“Dạ, hoàng thượng! Thần thiếp không dám lại oán trách!” Hạ Lệ Nhân hiểu chuyện gật đầu một cái.

Thu Nguyệt đi vào, “Khởi bẩm hoàng thượng, Đỗ thái y đến!”

“Ừ, trăm còn có chính sự, lệnh cho Đỗ thái y đến cung Vĩnh Ninh trị thương cho Lệ Quý Phi, cần phải cẩn thận hầu hạ.” Mạc Kỳ Hàn nói.

“Dạ, hoàng thượng!” Thu Nguyệt cúi người, đi ra ngoài.

Mạc Kỳ Hàn nhìn về phía Hạ Lệ Nhân, nâng tay nàng để lòng bàn tay, lại cười nói: “Lệ Phi trước về cung bôi thuốc, đợi trên mặt hết sưng, trẫm sẽ gọi nàng đến gặp trẫm.”

Dứt lời, liếc mắt, nói: “Xuân Đường, lấy chuỗi ngọc lục bảo cho trẫm!”

“Dạ, hoàng thượng!” Xuân Đường lập tức nhận lệnh đi xuống.

“Lệ Phi, châu chuỗi kia trẫm rất thích, nhiều năm qua luôn giữ ở bên người, bây giờ thưởng cho nàng, cao hứng không?” Mạc Kỳ Hàn hỏi.

Hạ Lệ Nhân dĩ nhiên là tươi cười đầy mặt, vui mừng vô cùng, vội quỳ xuống đất tạ ơn, “Thần thiếp tạ hoàng thượng ban thưởng!”

“Ha ha!”

Ánh mắt lạnh lẽo Mạc Kỳ Hàn xẹt qua đỉnh đầu Hạ Lệ Nhân, nhìn chăm chú về phía trước, mắt lạnh tựa như đóng băng, tựa như vực sâu, sâu không thấy đáy.

Hạ Lệ Nhân mới rời đi, Từ An liền trở lại, sắc mặt có chút khó coi, khom người, đầu thấp đi vài phần, “Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương cùng Tam Vương gia trượt băng ở trên Bích Hồ, nô tài đưa thuốc cho trưởng thân vương.”

“Trượt băng?” Mạc Kỳ Hàn nâng lông mày, “Nói tỉ mỉ cho trẫm nghe!”

“Dạ!”

Có gió lạnh quất vào mặt, trên Lầu Lâm Nguyệt, Mạc Kỳ Hàn mặc long bào đứng trong gió, môi mím chặt, thỉnh thoảng, trong mắt lại hiện vẻ lãnh liệt.

Sau lưng, Vô Giới, Vô Giới, Từ An, Xuân Đường, Thu Nguyệt đứng ở bên, lặng lẽ nghiêng mắt nhìn trên Bích Hồ, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Minh chơi đùa, tất cả đều như chết lặng.

Thời gian dần trôi qua, Mạc Kỳ Hàn vẫn đứng chấp tay, mắt nhìn chăm chăm vào trên hồ, đem cử động, mỗi thân mật vui sướng kia, thu vào đáy mắt.

Tức giận, ghen tỵ, căm hận, tất cả tâm tình xông lên, gương mặt Mạc Kỳ Hàn lo lắng lên, trừ lạnh, còn là lạnh, lạnh thấu xương!

Mặt trời từ từ lặn về phía tây, dư âm chiều tà vẩy lên Bích Hồ, phản xạ từng tia yếu ớt.

Trận lạnh lẽo đánh tới, Lăng Tuyết Mạn không khỏi run cầm cập, Mạc Kỳ Diễn lập tức cởi áo choàng trên vai khác cho nàng, cũng nói: “Sắc trời không còn sớm, nên dùng bữa tối, trở về đi thôi, về sau có thời gian lại chơi nữa.”

Lăng Tuyết Mạn hướng về phía Mạc Kỳ Diễn, có chút không tự tại, muốn cầm áo choàng xuống, Mạc Nhã Phi lại nói: “Mạn Mạn, chúng ta cũng không mang áo choàng ra ngoài, nàng mới qua trận nóng sốt, lỡ bị lạnh liền phiền toái, trước cứ mặc thêm áo choàng đó đi!”

“Đúng vậy a, mẫu thân, ngài không thể lại bệnh nữa!” Mạc Ly Hiên ân cần cau mày, suy nghĩ một chút, nói: “Chút nữa con trở về Vương phủ đem quần áo ấm cho ngài mặc vào, áo choàng áo lông có thật nhiều món như vậy, sẽ không sợ lạnh.”

“Ừ, được a.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu một cái, nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn, mỉm cười, “Cám ơn ngài, Nhị Vương gia.”

“Không cần phải khách sáo.” Mạc Kỳ Diễn cười dịu dàng như nước.

Mạc Kỳ Minh xen vào nói: “Mạn Mạn, bữa tối nàng dùng ở đâu?”

“Hi hi, trở về Hoán Y Cục a.” Lăng Tuyết Mạn cười nói.

“Vậy được, ở ta sẽ đưa cho nàng.” Mạc Kỳ Minh cũng tràn ra nụ cười.

Lăng Tuyết Mạn đem mắt nhìn, có chút bận tâm nói: “Ừ, cám ơn..., ai, hi vọng các ngài không bởi vì ta mà bị hoàng thượng dọn dẹp, nếu không, trong lòng ta cũng không an!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Dục miễn cưỡng nặn ra nụ cười tươi tắn, “Sẽ không, hoàng thượng sẽ không giáng tội.”

Mạc Nhã Phi hướng ánh mắt vô cùng đồng tình về hai người, sau đó giật nhẹ khóe miệng, “Được, vậy thì lên bờ đi, đứng lâu ở trên băng, lòng bàn chân lạnh hết!”

Lên bờ, mới phát hiện Trần Lâm Nhi đã đợi thật lâu, Lăng Tuyết Mạn vội nói: “Lâm Nhi!”

Trần Lâm Nhi không dám đáp một tiếng, thấy chủ tử vội quỳ xuống đất thỉnh an, “Nô tỳ thỉnh an các vị chủ tử!”

“Đứng lên đi!”

“Tạ chủ tử!”

400. Chương 401

Trần Lâm Nhi đưa lệnh bài và thuốc mỡ về phía Mạc Kỳ Minh, “Tam Vương Gia, nô tỳ đã mang tới, vì trường thân Vương bồi thuốc cho Lăng tỷ tỷ, nên không dám quấy rầy.”

“Ừ!” Mạc Kỳ Minh nhận lấy, nhét thuốc mỡ vào trong tay Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, sau khi trở về, bảo nha đầu kia bồi thuốc cho nàng.”

“Ừm, đã biết. Các ngài đều về đi, ta cùng Lâm Nhi cũng phải đi rồi.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, nhìn đến Mạc Kỳ Diễn, giật mình nhớ lại một chuyện, liền cười tủm tỉm, “Nhị Vương gia, ngài đưa ta về Hoán Y Cục được không, ta có chuyện muốn nói với ngài.”

“... Được” Mạc Kỳ Diễn chần chờ một chút, cuối cùng gật đầu.

Sắc mặt Mạc Kỳ Minh trong nháy mắt hiện vẻ khó coi, nhưng chớp mắt một cái liền biến mất, ôn nhu nói với Lăng Tuyết Mạn: “Mạn Mạn, ta đi trước, kéo cổ áo cho kín, đừng để gió thổi vào.”

“Ừm.” Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, nhanh buộc lại áo choàng, nhìn bọn họ, toét miệng: “Chúng ta đi, ngày mai có ai rảnh, hãy đá bóng cùng ta nha. À, nhưng mà nơi đá...”

“Mẫu thân, đến cung Cảnh Hiền đi, con sẽ sai người chuẩn bị sân.” Mạc Ly Hiền vội nói.

“Hi hi, được, Hiền nhi, ngày mai ta đi tìm con.” Lăng Tuyết Mạn cao hứng gật đầu.

“Ha ha, lâu rồi không có đá bóng, Mạn Mạn, ngày mai ta sẽ đến.” Nhã Phi cũng có chút kích động khó nhịn.

Mạc Kỳ Dục nhíu mày, nghĩ nghĩ, nói: “Buổi chiều đi, buổi chiều ta mới có thể tranh thủ thời gian đến.”

“Ừ. Đúng rồi, Tam Vương gia, ngài có đá không? Nếu có, hãy đến nha. Đúng rồi đúng rồi, Dục Dục, người đi hỏi Ngũ Vương gia cùng Lục Vương gia, chúng ta cùng nhau náo nhiệt, Lục Vương gia còn nợ ta chưa có trả đâu, không thể để hân tiện nghi như vậy.” Lăng Tuyết Mạn kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn xán lạn.

“Được!” Mạc Kỳ Dục và Mạc Kỳ Minh cùng đáp.

“Vậy được, Nhị Vương gia, Lâm Nhi, chúng ta đi.”

Lăng Tuyết Mạn vui muốn chết, bọn họ vẫn đối xử với nàng như lúc trước, làm cho nàng có cảm giác mất đi lại được, tâm tình tốt cực kỳ, quên đi nữ nhân đề tiện Hạ Lệ Nhân kia.

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Diễn đi về phía Hoán Y Cục, Trần Lâm Nhi lặng yên đi xa phía sau.

“Mạn Mạn, muốn nói gì với ta?” Mạc Kỳ Diễn nhẹ nhàng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn đã đem chuyện muốn nói trong lòng nghĩ một hồi, giờ nghe hân chủ động mở miệng hỏi nàng, liền nói: “Nhị Vương gia, ta muốn xin ngài giúp một việc, được không?”

“Giúp cái gì?” Mạc Kỳ Diễn khê cười, nói.

“Cung nữ Trần Lâm Nhi đi cùng với ta, ban đầu là nha hoàn trong cung mẫu phi ngài, vì phạm một chút lỗi, bị mẫu phi ngài phạt đến Hoán Y Cục, ta muốn để cho Trần Lâm Nhi đi đến cung Ly Hiên, vì làm ở Hoán Y Cục rất vất vả, nhưng mà vì lệnh của Thái Quý Phi, nên Thượng Công Cục không dám điều động.” Lăng Tuyết Mạn nói đơn giản.

Mạc Kỳ Diễn dừng chân, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói khê: “Mạn Mạn, việc này đơn giản, không cần báo với mẫu phi ta... ta làm chủ là được rồi, một lát ta sẽ nói với Thượng Công Cục, không có gì khó.”

“Ha ha, ta đã biết, Ly Hiên không làm được, nhưng ngài chắc chắn làm được, Thái Quý phi nghe lời ngài mà.” Lăng Tuyết Mạn cười, lông mày cong cong, trong đôi mắt trong vắt toàn là ý cười, “Cám ơn ngài.”

Mạc Kỳ Diễn cười sủng nịch “Ha ha, nha đầu ngốc, chuyện nhỏ như vậy, còn phải cảm ơn ta sao?”

“Ừ ừ, ta không nói nữa, chúng ta đi thôi.” Lăng Tuyết Mạn hoạt bát, chớp mắt, đi thẳng về phía trước.

Khóe môi Mạc Kỳ Diễn gợn lên một chút cười chua xót, chậm rãi đuổi theo.

Chuyện cũ đột nhiên trào lên trong lòng, nụ cười trên mặt Lăng Tuyết Mạn dần dần biến mất, “Nhị Vương gia, thực xin lỗi, kỳ thực ta vẫn muốn nói với ngài lời xin lỗi, nhưng là...”

“Mạn Mạn, là ta không tốt, là ta yêu nàng quá trễ, hết thấy, đều tại bản thân ta, nàng không cần phải xin lỗi.” Mạc Kỳ Diễn tự giễu, nhìn phía trước, mắt có chút mờ mịt, “Về sau, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi, ta chỉ mong nàng vui vẻ, vậy là đủ rồi.”

“Kỳ Diễn...”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên kêu tên Mạc Kỳ Diễn, chân dừng lại, ngược mắt nhìn nam nhân trước mặt, đau lòng khó nhịn, “Ngài vì ta, bị rất nhiều ủy khuất phải không? Tuy ta không biết rõ nguyên nhân, nhưng Nhị Vương phi ở bên ngoài cửa lớn của Tứ Vương phủ đã nói rất nhiều, ta luôn không có cơ hội hỏi ngài, hôm nay một lần nữa gặp ngài, ta... ta rất xin lỗi, cũng rất vui vẻ. Kỳ Diễn, ta không phải nữ nhân tốt, hoặc là nói từ lúc bắt đầu, ta... ta đã lừa ngài, ta... Hoàng thượng nói ta không sạch, đó là sự thật, ta không xứng được ngài yêu, ta...”

“Mạn mạn, không nên nói như vậy.” Mạc Kỳ Diễn ngắt lời, cực lực giấu cảm xúc, nói nhỏ: “Ở trong lòng ta, nàng là nữ tử xinh đẹp thần khiết nhất, trước kia là vậy, sau này vẫn là vậy, Mạn Mạn, ta... nàng chỉ cần nhớ kỹ cả đời Mạc Kỳ Diễn này chỉ yêu một nữ tử là nàng là tốt rồi... là tốt rồi...”

Có thị vệ qua lại tuần tra, lời thỉnh an không ngừng vang lên.

Một góc áo choàng bị gió thổi lên, mái tóc đen như mực cũng bị gió thổi, Lăng Tuyết Mạn si ngốc đứng ở trong gió, nhìn vào đôi mắt tràn đầy đau đớn kia, thật sâu trong tim, suy sụp.

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn thật sâu, mãi lâu sau, Mạc Kỳ Diễn xoay người, tiếp tục đi về phía trước, Lăng Tuyết Mạn không một thanh âm đuổi theo.

Ngoài cửa Hoán Y Cục, mỉm cười cáo biệt.

Quay người lại, trên má hình như có dòng lệ nóng chảy xuống, bước chân Mạc Kỳ Diễn bị kiềm hãm, Lăng Tuyết Mạn đứng ở bên cửa vẫn đang nhìn hẩn, sau đó dứt khoát rời đi.

Nửa canh giờ sau, một thân ảnh cao lớn rắn rỏi xuất hiện tại Hoán Y Cục, Mạc Thanh đi theo phía sau, cầm theo hộp thức ăn.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lăng Tuyết Mạn mở cửa, kinh ngạc giương đôi mày thanh tú, “Tam Vương gia, sao ngài lại đích thân đến? Sai người đến là được rồi.”

“Thế nào, không mời ta vào sao?” Mạc Kỳ Minh khê cười.

“A, phòng ta ở thật không xứng với thân phận của ngài, vào cũng không có chỗ ngồi, vẫn là...” Lăng Tuyết Mạn hơi xấu hổ, nghiêng người, chỉ chỉ vào cái bàn xiêu vẹo, vừa mở miệng muốn nói, Mạc Thanh đã cầm ghế dựa xuất hiện ở cửa, cũng nói “Chủ tử, đem vào sao?”

“Ừ.” Mạc Kỳ Minh lên tiếng.

Lăng Tuyết Mạn không có đường cự tuyệt, ngăn người đứng tại chỗ, Mạc Kỳ Minh đã thông thả bước vào.

Trong phòng coi như ấm áp, cũng không biết là ai nói giúp, tóm lại lúc Lăng Tuyết Mạn trở về, đã thấy trong phòng có hai cái lò sưởi rất lớn, lửa than cháy lòng bùng, đến trà cũng là mới pha.

Mạc Kỳ Minh bày đồ ăn trên bàn xong, lấy ra hai đôi đũa, đưa tới một đôi, cười nhẹ, “Ta cũng chưa ăn, cùng nhau dùng bữa đi.”

“Ngài, ngài không về Tam Vương phủ dùng bữa sao?” Lăng Tuyết Mạn chất phác hỏi, nhìn đôi đũa, tâm tình rất phức tạp.

401. Chương 402

“Hiện tại đói bụng, đợi không được đến khi hồi phủ, muốn cùng nàng dùng bữa không được sao?” Mạc Kỳ Minh ngồi xuống ghế, cười nhẹ, ánh nền màu da cam đập vào trên sườn mặt cương nghị của hắn, làm nhu hòa đi vài phần.

Lăng Tuyết Mạn nghẹn lời, nghiêng thân ngồi xuống, tiếp nhận đôi đũa, lại hơi mím môi nói: “Đương nhiên được, chính là đang ở phòng này bàn này, còn có ta, cùng nhau dùng bữa với Tam Vương gia ngài, chỉ sợ sẽ làm nhục ngài...”

“Nàng khi nào thì nói nhiều như vậy?” Mạc Kỳ Minh nhíu mày, nhẹ nhàng ngắt lời, gấp một đũa thức ăn để vào cái chén trước mặt Lăng Tuyết Mạn, nói tiếp: “Ta sợ nàng làm nhục ta sao? Nếu ghét bỏ, ta tới làm gì?”

“Ách... Ta vốn là nói nhiều.” Lăng Tuyết Mạn chớp mắt, không còn lời nào để nói, chỉ có thể cứng rắn gạt môi, “Ừm.”

“Ăn đi.”

Mạc Kỳ Minh tiếp tục từ sáu cái đĩa trên bàn gấp một ít đồ ăn đưa tới, thấy Lăng Tuyết Mạn bất động, liền nhau mảy, Lăng Tuyết Mạn vội cầm lấy đũa, vội đầu bắt đầu ăn.

Một cụ cười nhẹ lặng lẽ giương lên từ khóe miệng, Mạc Kỳ Minh hài lòng, bắt đầu gấp thức ăn ỉnh, mặc dù không phải yến tiệc, nhưng bữa cơm này hắn ăn rất ngon.

Lăng Tuyết Mạn lại ăn loạn lung tung, không có tâm tư, Mạc Kỳ Minh gấp cái gì, nàng ăn cái đó, một chén nhỏ canh đưa đến trước mặt, kèm theo lời nói thân thiết của hắn, “Uống chút canh nữa, chậm một chút, coi chừng nghẹn.”

“A, đã biết.”

Lung tung gật đầu, Lăng Tuyết Mạn uống một chút canh, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Mạc Kỳ Minh mỉm cười, lại ăn vài miếng, sau đó buông đũa xuống, lẳng lặng nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Bị nhìn chăm chú như vậy, Lăng Tuyết Mạn có bao nhiêu xấu hổ, thậm chí có chút chột dạ, tim đập nhanh hơn, nàng rõ ràng biết Tình nhân của mình không thích Tam Vương gia, nàng lại...

Vừa nghĩ như thế, Lăng Tuyết Mạn lập tức khấn trương, Tình nhân nói tới tới sẽ đến đón nàng, như vậy... người hơi nghiêng, ánh mắt lặng lẽ dời về phía tường sau lưng, nơi đó chất một bó củi lớn, ngay tại cửa đá...

Xem một cái, Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng quay đầu, sau đó sẽ mạnh mẽ ăn cơm, tốc độ nhanh làm Mạc Kỳ Minh cau chặt mày, nhìn không được ra tiếng nhắc nhở: “Ăn chậm một chút, uống chút canh nữa.”

“Ừ, ừ.” Lăng Tuyết Mạn đáp lời, lại nhanh chóng uống vài ngụm canh, tiếp tục nuốt cơm, rốt cục để đũa xuống, “Ta ăn no rồi!”

Mạc Kỳ Minh lấy ra khăn gắm từ trong tay áo, lại duỗi tay kéo Lăng Tuyết Mạn lại gần một chút, sau đó động tác mềm nhẹ lau đi thức ăn dính trên khóe miệng cho nàng, cũng nhẹ giọng nói: “Nàng bình thường cứ như vậy dùng bữa sao? Nếu vậy, thói quen này nên sửa, nếu không, thời gian dài, dạ dày sẽ không thoải mái.”

Khoảng cách gần như thế, có thể nghe được hô hấp của nhau, không khí bất giác trở nên ái muội, Lăng Tuyết Mạn bất thành linh nhớ tới chuyện năm trước tại hành cung, bên dòng suối nhỏ, Mạc Kỳ Minh hôn nàng, hai gò má nhất thời nóng bừng, cuống quýt nghiêng mặt, thân mình dờ ra sau một chút, lúng ta lúng túng nói: “Biết, đã biết, về sau ta sẽ sửa.”

“Mạn Mạn, nàng... đang sợ ta?” Trong mắt thâm u của Mạc Kỳ Minh có thêm vài phần phức tạp, trong ánh mắt kia cũng thêm phần tìm tòi nghiên cứu.

“Không có!” Lăng Tuyết Mạn lập tức ngược mắt nói, chống lại đôi tròng mắt kia, lại nhin không được lập tức cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, “Tam Vương gia, cơm ăn xong rồi, ngài... ngài trở về đi, Tam Vương phi chắc đang đợi ngài.”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh rõ ràng có chút không vui, giọng nói cũng trầm đi, “Nàng là đuổi ta đi sao? Mạn Mạn, buổi chiều chúng ta không phải chơi rất vui sao? Nàng vì sao bài xích ta? Ta đối với nàng cũng không có ác ý, nàng không coi ta là bạn bè sao?”

“Không phải, Tam Vương gia, ta... ta chỉ coi ngài là bạn bè, là... là như hiện tại thì tốt rồi, chúng ta cô nam quả nữ ở chung một phòng sẽ... sẽ làm người khác hiểu lầm.” Lăng Tuyết Mạn có chút khấn trương, giọng nói cực không thuận.

Nhin không được, lại theo bản năng quay đầu nhìn mặt tường kia, cảm giác có vẻ như tình cảm nhân đang ở chỗ đó nhìn nàng, đứng ngồi không yên.

Một cử động kia, làm ánh mắt Mạc Kỳ Minh vội vàng nhìn theo, ngừng ở trên bó củi, mắt thâm thúy hơi híp, nhẹ nhẹ hỏi: “Mạn Mạn, nàng khấn trương cái gì? Đang nhìn cái gì?”

“Hả?” Lăng Tuyết Mạn giật mình nhìn Mạc Kỳ Minh, tim đập kịch liệt, nếu là người khác, nếu là đối thành Nhị Vương gia bọn họ, nàng làm cho bọn họ biết Tình nhân của nàng cũng không có gì, nhưng Tam Vương gia tuyệt không thể biết, bởi vì Tình nhân cực kỳ không thích Tam Vương gia, nàng... nàng không thể chọc Tình nhân mất hứng!

Nhưng mà, không đợi Lăng Tuyết Mạn kịp lựa lời, đã thấy Mạc Kỳ Minh đứng lên, hai chân thon dài bước về phía nguy hiểm đó!

Lăng Tuyết Mạn cuống quýt đứng lên theo, hai tay nắm thật chặt mép bàn, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, mắt nhìn Mạc Kỳ Minh, môi lại không phát ra được thanh âm nào.

Đứng ở trước bó củi, Mạc Kỳ Minh nhếch môi mỏng, mắt lợi hại như chim ưng nhìn vách tường sau bó củi, nhìn chừng một phút, sau đó chậm rãi nâng tay, đem bó củi lấy ra từng cây từng cây...

Chỗ mở cửa đá ở bên phải bó củi khoảng mười cm, cơ quan cũng là bố trí ở đầu giường đặt gần lò sưởi, phía dưới đệm giường, hơn nữa giấu cực kín, người bình thường căn bản không phát hiện được, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy hơi thả lỏng, nhưng nàng không thể để cho Mạc Kỳ Minh tiếp tục xem xét, bằng không theo tâm tư kín đáo của hắn, khó tránh khỏi sẽ phát hiện dấu vết cửa đá trên vách tường!

Đầu óc nhanh động, bỗng dưng nhớ tới chuyện trong thiên lao, Lăng Tuyết Mạn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, tay đè ở trên bụng, có chút thống khổ ra tiếng, “Tam Vương gia, lấy hai nhánh củi bỏ vào trong bếp lò đi, ta lạnh quá.”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh dừng động tác, quay đầu, mặt không chút thay đổi, nói: “Rất lạnh sao? Bếp lò vẫn còn lửa a!”

“Nhưng ta rất lạnh, ngài không biết ta sợ nhất là lạnh sao? Ngài... ngài đi nhanh lên, ta không thoải mái lắm.” Lăng Tuyết Mạn tăng thêm biểu tình, bộ dáng hình như rất thống khổ.

Thấy thế, Mạc Kỳ Minh đi tới, trong đôi mắt xông lên lo lắng, “Mạn Mạn, nàng làm sao vậy? Không phải mới lúc này còn rất tốt sao? Ta gọi thái y tới xem nàng.”

“Không cần thái y, ta là có cái gì đó đến, cho nên không thoải mái, cho nên ăn cơm hết sức nhanh, sau đó hối thúc ngài rời đi.” Lăng Tuyết Mạn lấp bắp nói, gò má phồng lên biến thành màu đỏ, bộ dáng rất là ngượng ngùng.

Mạc Kỳ Minh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó ngơ ngác hỏi một câu, “Cái gì đến?” Sau đó không đợi Lăng Tuyết Mạn trả lời, đột nhiên phản ứng kịp, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, “Khụ khụ, là... là tới nguyệt sự?”

“Ừ.” Lăng Tuyết Mạn quần bách lên tiếng, sau đó cúi đầu không nói.

Mạc Kỳ Minh hơi mím môi, lơ đãng nhìn về phía bó củi, liền đi qua, lấy hai nhánh củi bỏ vào bếp lò, hỏi: “Vậy nàng nhìn cái gì ở bên này?”

402. Chương 403

“Ta...” Lăng Tuyết Mạn nghĩ nghĩ, oán hận trừng mắt, nói: “Ta nhìn bó củi a, trên bó củi này có gai gỗ, đâm tay ta đau, ta nhìn, ách, chính là muốn ám chỉ cho ngài giúp ta châm củi, ai biết được, ngài lại chạy tới lật củi xem, ta không có biện pháp nói rõ.”

“Ách...” Mạc Kỳ Minh hỗn độn, xấu hổ bĩu môi, “Vậy nàng trực tiếp nói rõ thì tốt rồi, còn phải khách sáo với ta sao?”

“Ha ha, về sau không khách sáo, ta coi ngài là nô tài mà sai, được không?” Lăng Tuyết Mạn giương lên mi, trêu tức.

Mạc Kỳ Minh mỉm cười, kim lòng không được đưa tay vuốt ve mặt Lăng Tuyết Mạn, khóe miệng giờ lên tươi cười sùng nịch, “Bôi thuốc thêm hai lần, liền hết đau. Mạn Mạn, làm cái gì cho nàng, ta đều cam tâm tình nguyện, nô tài cũng tốt, bạn bè cũng thế, chỉ cần nàng cao hứng là tốt rồi. Kỳ thực... Ta càng muốn làm nam nhân của nàng, một nam nhân bảo vệ nàng, yêu nàng.”

“Tam... Tam Vương gia, ta... Chúng ta không thể.” Lăng Tuyết Mạn đỏ ửng khuôn mặt nhỏ nhắn, vội lui hai bước, hoảng loạn nói, nàng thật quần bách.

“Vì sao không có khả năng? Nàng đã không phải là em dâu của ta, chỉ cần nàng muốn, nàng nguyện ý, ta liền dẫn nàng rời hoàng cung, sống cuộc sống tự do tự tại, như vậy không tốt sao?” Tay Mạc Kỳ Minh dừng giữa không trung, vội vàng nói.

“Không tốt, đương nhiên không tốt, ta... ta sẽ không rời hoàng cung, ta cũng không muốn ngài làm nam nhân của ta... ta không yêu ngài, ta không có khả năng đi theo ngài.” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu như trống bỏi, vô cùng kiên quyết.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh căng thẳng, trong mắt tràn đầy bi thương, mạnh mẽ đến gần một bước, vươn tay ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, cầm để ở giữa tóc nàng, trong tiếng nói mang theo chút khàn khàn, thì thào: “Mạn Mạn, không cần hoàn toàn từ chối như vậy, ta biết, ta làm thương tổn nàng rất nhiều, đối với nàng, ta tràn đầy áy náy, ta luôn luôn nghĩ làm sao có thể để bù đắp cho nàng, nhưng mà có rất nhiều việc ta đành chịu, ta... Mạn Mạn, cho ta một cơ hội yêu nàng được không? Ta sẽ đáng để nàng yêu hơn nam nhân kia, Mạn Mạn...”

“Không, không, Tam Vương gia, chúng ta không thích hợp, ngài buông ta ra!” Lăng Tuyết Mạn vội vàng ngắt lời, dùng sức giùng giàng muốn thoát thân, nhưng mà đôi cánh tay kia lại kiên cố như sắt thép, khiến nàng không có cách nào nhúc nhích, quýnh lên, nàng bật thốt lên: “Mạc Kỳ Minh, ngài lại ép ta... ta không làm bạn với ngài! Ta chán ghét ngài! Hận chết ngài!”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Minh cảm thấy căng thẳng, chậm rãi buông lỏng cánh tay, nhìn Lăng Tuyết Mạn, gần từng chữ: “Ta không ép nàng, ta chờ nàng, chờ nàng tiếp nhận ta, Mạn Mạn, trên đời này, nam nhân yêu nàng, không chỉ có Nhị ca, cũng không chỉ có nam nhân nàng yêu kia, còn có ta!”

Nói xong, xoay người sai bước đi tới cửa, nâng lên then cửa, bước chân dừng lại, quay đầu, “Buổi tối đắp kín mền, kêu cung nữ lúc ban ngày ở cùng với nàng, nha đầu kia lạnh lợi hơn nàng, nói đề phòng bếp lò một chút, cẩn thận hỏa hoạn.”

Cửa mở, một chút gió lạnh thổi vào, Lăng Tuyết Mạn không khỏi run rẩy, nhìn thân ảnh cô đơn rời đi, ngăn ra chút nữa, mới đi tới phía trước, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong đầu hỗn độn không chịu nổi, lại trống rỗng, không biết suy nghĩ cái gì, cũng không biết nên nghĩ cái gì, tóm lại là hỗn độn.

Nàng kỳ thực là kẻ lừa đảo, không phải sao?

Nếu như nàng nói cho Mạc Kỳ Minh, nàng có Tình nhân, có nam nhân, hẳn sẽ lùi bước sao?

Nhưng là, Tình nhân nói còn chưa phải lúc công khai...

Cửa đá ở sau lưng nàng chậm rãi mở ra, Xuân Đường Thu Nguyệt đứng ở bên trong, nhẹ nhàng mở miệng, “Vương phi!”

Lăng Tuyết Mạn quay đầu, cả kinh, “Các người đã tới?”

Xuân Đường Thu Nguyệt nhẹ gạt đầu, đi ra, Xuân Đường cầm tay Lăng Tuyết Mạn, mỉm cười, “Vương phi, đi thôi!”

“Ừ.”

Thu Nguyệt tắt nến, ba người lác mình tiến vào đường hầm, cửa đá đóng lại không một tiếng động.

Ở bên trong đường hầm, Lăng Tuyết Mạn nhin không được hỏi: “Hắn đâu? Hắn lúc này đang bận sao?”

“Vương phi, công tử... Vốn là công tử muốn đón Vương phi, hơn nữa ngài đã đi, lại... lại trở lại bảo chúng nô tì đến, chúng nô tì cũng không biết công tử đang bận cái gì.” Xuân Đường lựa lời giải thích đơn giản.

“À, vậy hắn...” Lăng Tuyết Mạn chu môi, đột nhiên xiết chặt hai tay, trong lòng vô cùng hoảng loạn, Tình nhân hắn... hắn nếu đến đây, nhất định là đứng ở sau cửa đá, hơn nữa nhất định nghe được toàn bộ, hắn... hắn đi rồi...

Không có một bóng người trong mật thất, Lăng Tuyết Mạn lẳng lặng ngồi ở trên giường, Xuân Đường Thu Nguyệt buông màn, lặng yên rời đi.

Một tiếng, hai khắc, nửa canh giờ, một canh giờ...

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, trong mật thất thật ảm áp, tâm Lăng Tuyết Mạn lại lạnh, luôn luôn quật cường không rơi lệ, lúc này, lại nhin không được nữa, lệ rơi đầy mặt...

Vách tường chậm rãi mở ra, Mạc Kỳ Hàn cầm theo bình rượu, mắt say lơ đãng, mông lung bước vào, khép lại cơ quan, ngồi xuống ở trước bàn, lại một chén rượu vào cổ họng, trong tai truyền vào tiếng khóc lóc đứt quãng, tay nắm chặt chén rượu một chút, thân mình siết chặt, sắc mặt cứng ngắc.

Lăng Tuyết Mạn chuyển người lại, kéo chăn lên che đầu, tiếp tục khóc, “Oa... Oa... Oa... Oa...”

Một cổ tức giận từ lòng bàn chân dâng lên, mạnh mẽ đứng lên, thân mình Mạc Kỳ Hàn lung lay một chút, ổn định, twnbgf bước một đi đến giường, vén màn lên, quát, “Khóc cái gì? Bản công tử còn chưa có chết đâu, nàng than khóc thảm thiết làm gì?”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nghe thanh âm kinh hãi vang lên, ngớ ra, vội tung chăn, nhỏ giọng hỏi: “Tình nhân, là chàng sao?”

“Nàng cứ nói đi? Nàng cho là là ai? Nàng nghĩ ai tới nhìn nàng? Là Mạc Kỳ Diễn hay là Mạc Kỳ Minh?” Mạc Kỳ Hàn đứng ở bên giường, trong đôi mắt say rượu tản ra ý lạnh nhẹ nhẹ, trái tim băng giá thăm người, một câu nói xong, cúi người, kéo Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, ngực bởi cảm xúc kích động mà phập phồng không ngừng, tiếng nói rét lạnh đến cực điểm, “Bản công tử một ngày không nhắc nhở nàng, nàng liền quên mình là ai, phải không? Lên cây đu đủ rất tốt, hai người trượt băng thật lãng mạn, phải không? Dắt tay? Ôm nhau? Ở cùng nhau? Còn nữa cái gì? Nàng còn muốn làm cái gì?”

“Tình nhân, ta...”

Lăng Tuyết Mạn mới há miệng, cảm lại bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, nàng có thể cảm giác được hân thù bạo đầy người, có vẻ như còn có hơi thở chết chóc, nàng muốn giải thích, nhưng nói không ra lời, lại không thể giải thích, chỉ cảm thấy dưới cảm đau lên, nàng muốn khóc, muốn lớn tiếng khóc...

“Lăng Tuyết Mạn, nàng nghe đây, bản công tử đã nói, nếu nàng dám không an phận, bản công tử tuyệt không tha cho nàng! Thế nào, còn nghĩ rằng nàng là hoàng hoa khuê nữ chưa kết hôn chưa gả sao? Mới thả nàng đi ra ngoài, liền đắc ý vênh váo sao?” Đôi mắt Mạc Kỳ Hàn đỏ như máu gắt gao nhìn Lăng Tuyết Mạn, không còn một tia ôn nhu.

403. Chương 404

Lời nói lạnh lẽo như thế, hân ác tâm như thế, trên má Lăng Tuyết Mạn đau, trên cảm đau, ngực đau, rót cụt, nước mắt vỡ òa tràn ra...

“Còn khóc? Nàng ủy khuất thật không? Đúng, con tiện nhân Lệ phi kia khi dễ nàng, nàng nên ủy khuất, ta còn nghĩ rằng nàng sẽ thương tâm quay về, lại không nghĩ rằng, Mạc Kỳ Minh ở cùng nàng, nàng liền vui vẻ, khoan khoái lên đến trời cao phải không? Lăng Tuyết Mạn, rốt cuộc ai là phu quân nàng?” Mạc Kỳ Hàn chất vấn liên tục, trong lòng đau như tê liệt, bóp cổ nàng, lý trí từng điểm từng điểm biến mất.

Nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, Lăng Tuyết Mạn nỗ lực mở to hai mắt, thấy rõ ràng nam nhân ở trước mắt, nhưng sao đều là mơ hồ, giờ phút này, nàng có vẻ như lại thấy được hân của hai năm trước, nam nhân sáng giọng vô tình, bá đạo cuồng vọng...

Tựa như cảm thấy của nàng đau, hân vung tay một cái, vút nàng trở về trên giường, từ trên cao nhìn xuống nàng, cặp mắt say rượu nheo lại, cười tự giễu, “Nói chuyện với nàng a? Nàng không biết nói sao? Không phải nói khéo như rót mật sao? Nói cho bản công tử nghe một chút, như thế nào? Hừ, Lăng Tuyết Mạn, thì ra là ta xem thường nàng, có thể làm cho Mạc Kỳ Minh – một nam nhân không biết tình là vật gì như vậy quý gồi dưới váy của nàng, nàng lợi hại a!”

“Đúng! Chàng nói đúng rồi, Lăng Tuyết Mạn ta cho tới bây giờ chính là một nữ nhân như vậy! Chàng hỏi ai là phu quân ta? Ha ha! Chàng không thấy buồn cười sao? Ta có phu quân sao? Đừng quên, ta là quả phụ, bây giờ là độc thân! Chưa kết hôn chưa gả? Chẳng lẽ không đúng sao? Ta lập gia đình sao? Chàng cưới ta sao? Chàng là phu quân ta sao? Phải không? Chàng dựa vào cái gì châm chọc ta? Dựa vào cái gì?”

Lăng Tuyết Mạn từ trên giường đứng lên, đứng ở trên giường, cao hơn Mạc Kỳ Hàn một cái đầu, so với hân càng ở trên cao nhìn xuống, so với hân rống càng lớn tiếng, tuy rằng nước mắt càng nhiều, tuy rằng ngực thở càng gấp, nhưng nàng còn muốn cười, biến thành cười mang theo khóc, “Chàng muốn ra sao? Giết ta hay là bóp chết ta? Hay là lại cho ta một cái tát vào mặt? Đúng vậy, là ta rất vui vẻ, ta vui vẻ muốn lên đến trời cao, chàng ghen tị Tam Vương gia cùng ta trượt băng, vậy chàng đến đi! Chàng ở đâu? Thời điểm ta bị người ta khi dễ, chàng đang ở đâu? Ta đã một mình ăn bao nhiêu bữa cơm, chàng lại ở đâu? Chàng nói ta muốn ai bồi nhất, chàng nói đi? Chàng có thể làm được sao?”

Liên tiếp hét to, Lăng Tuyết Mạn dùng hết sức lực, cuối cùng, thanh âm dần dần trở nên khàn khàn, không chớp mắt nhìn nam nhân trước mặt, cười nhạt: “Ta không biết chàng tên gì, từ đây gọi thành Tình nhân, Tình nhân, đêm nay một lần cuối cùng gọi chàng, cái trò chơi này ta không muốn chơi nữa, đủ, cũng mệt mỏi, ta chờ chàng một năm rưỡi, chờ đến khi chàng hoàn toàn không tín nhiệm sao? Nếu là ta thay đổi thất thường, nếu là ta đối với chàng không đủ kiên định, chàng cho là ta có thể chờ chàng lâu như vậy sao?”

“Mạn Mạn...” Một tiếng nỉ non thống khổ, trong mắt Mạc Kỳ Hàn là chua chát, lại không biết nên nói cái gì.

“Không được gọi ta!”

Lăng Tuyết Mạn cũng đồng thời lên tiếng ngắt lời, hai tay che lỗ tai, “Không cho phép gọi ta, không cho phép! Chàng không phải Tình nhân của ta, không phải! Ta không muốn tiếp tục ở cùng với chàng, không muốn! Ta muốn đi, rời khỏi hoàng cung, rời kinh thành, ta không phải nữ nhân của chàng, không phải!”

Thanh âm nhỏ dần, hai chân lại bị Mạc Kỳ Hàn đột nhiên nắm lại, cả thân thể bị hắn khiêng ở trên vai, hắn cũng không động, liền đứng trên mặt đất, khiêng nàng trên vai hắn, mặc nàng cào hắn, mắng hắn, rống hắn...

Thẳng đến khi nàng mệt mỏi, hoàn toàn không có sức lực, nằm phịch ở trên vai hắn, hắn mới đặt nàng lên giường, sau đó nhào lên nàng...

Một đêm này, hắn không nói nữa, chính là lần lượt muốn nàng, không ngừng đòi lấy, không ngừng tìm kiếm thỏa mãn, nghe nàng khóc dưới thân hắn, từ phản kháng đến vô lực, lại chưa từng thuận theo...

Trời, dần dần sáng, mặt trời hơi hơi lộ ra phía chân trời, nàng mệt mỏi một đêm, toàn thân bủn rủn, kiệt sức cuộn tròn ở trong chăn, hắn đứng dậy bên cạnh mặc quần áo, như trước không nói chuyện.

Khi nhắc màn lên, hắn đột nhiên quay người, cúi người dán lên vành tai mềm mại của nàng, lạnh lùng ném một câu, “Nàng nếu dám rời ta đi, chẳng sợ hủy thiên diệt địa, ta cũng sẽ tìm nàng trở về, mà ta cũng sẽ tháo đầu Mạc Kỳ Minh xuống đưa cho nàng làm lễ vật!”

Thân mình nàng run lên, còn chưa mở miệng, hắn đã rời đi, căn phòng lại trở nên lạnh lẽo.

Lúc Xuân Đường Thu Nguyệt bưng chậu nước cùng đồ ăn sáng tiến vào, đột nhiên phát hiện, trong mật thất đã không có một bóng người, đệm giường cũng lạnh lẽo, Lăng Tuyết Mạn chẳng biết đã rời đi lúc nào...

Lâm triều xong, Mạc Kỳ Hàn vẫn chưa về cung Đế Hoa, đến đồ ăn sáng cũng không dùng, liền cầm đầu vào thượng thư phòng, cả khuôn mặt đông lạnh như sương.

Nhóm triều thần chờ đợi tuyên triệu ở bên ngoài, thỉnh thoảng nghe được từ bên trong truyền ra thanh âm vút tấu chuông, người người tim gan run sợ, đứng ngồi không yên.

Mạc Kỳ Dục ôm một cuốn tấu sớ, cả trái tim ‘lộp bộp’ đập không ngừng, hắn dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết hắn nhất định sắp chết rồi, mà người càng chết chắc, nhất định là người kia...

Mạc Kỳ Diễn lạnh nhạt như thường, chính là âm thầm có chút bận tâm tới Lăng Tuyết Mạn, tâm tình của hắn không tốt, chẳng lẽ là bọn họ cãi nhau?

Buổi chiều ánh mặt trời thật sáng ngời, mặc dù là mùa đông, nhưng vẫn chói mắt, tỷ như ngựa đầu, vẫn nhìn thấy mặt trời.

Chưa xốt chưa tan, một giọt nước mắt rơi từ khóe mắt, Lăng Tuyết Mạn trừng mắt nhìn, nhích lại gần cây cột trước mặt, sau đó tiếp tục nhìn ngưỡng mộ mặt trời.

Đồ ăn sáng nàng chưa ăn, bởi vì khi hắn đi nàng liền lẳng lẽ trở về Hoán Y Cục, trong phòng bếp lò đã tắt, nàng lười đốt, nằm trên giường lạnh lẽo, ngủ một chút, nhưng mà vừa nhắm mắt, bên tai nghe được toàn là lời hắn trào phúng nàng, cho nên nàng lại tỉnh, sau đó đi ra ngoài, ngồi ở trong viện nhìn mặt trời.

Thái giám cung nữ đi qua không ngừng tò mò nhìn lại, nàng cũng không để ý, vẫn duy trì cái tư thế này cho tới bây giờ.

Trần Lâm Nhi tới khuyên lần thứ năm, “Lăng tỷ tỷ, trên đất lạnh, tỷ lấy tấm đệm lót có phải tốt không?”

“Lâm Nhi, muội mặc kệ ta.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng ra tiếng, nhắm hai mắt lại.

Như thế, Trần Lâm Nhi lại thở dài, đứng dậy, tiếp tục đi làm việc.

Một bóng dáng đột nhiên ngọt xuất hiện ở trên cửa Hoán Y Cục, trong tay cầm theo một cái hộp đựng thức ăn rất lớn, mặc quần áo ngự tiền thị vệ màu lam, thân hình cao to đứng ở đó như chân chõ, biểu tình trên mặt lạnh như băng.

Do dự một lát, hai chân thon dài rốt cục rảo bước tiến lên, từng bước từng bước tới gần viện.

Rất xa, nhìn thấy nữ nhân giống như kẻ lang thang ngồi tựa vào cây cột, đôi mắt phút chốc căng thẳng, mà bước chân lại kìm hãm, giống như muốn đi lên phía trước, vừa giống như muốn lui về phía sau, cứ như thế, trì hoãn một chút, mới làm ra quyết định, nhanh đi đến chỗ nữ nhân đang nhắm mắt lại.

404. Chương 405

Trong viện, thái giám cung nữ thấy người vào, vừa thấy thân phận, vội muốn quỳ xuống chào, nam nhân kia lại giơ lên lệnh bài sáng ngời trong tay, lắc lắc đầu, ý bảo bọn họ không được lên tiếng, vì thế, tất cả đều câm như hến, nhìn không chớp mắt.

Từng bước lại gần, thẳng đến khi dừng lại ở bên cạnh nàng, mà nữ nhân lười biếng nhắm mắt lại phớt nháng thờ ơ như trước, thậm chí còn nghĩ là Trần Lâm Nhi lại tới nữa, không kiên nhẫn mở miệng, “Làm gì nữa? Phiền chết, không cần để ý đến ta.”

Nam nhân hơi nhú mày, nhẹ giọng mở miệng, “Lăng cung nữ!”

Giọng nói này...

Lăng Tuyết Mạn căng thẳng, chậm rãi mở to mắt, ngó ra, cố gắng cười, “Vô Giới ca ca, ca tới hả?”

“Ừ.” Trả lời đơn giản một câu, nam nhân lại không có nói tiếp.

Lăng Tuyết Mạn lại vẫn chưa đứng dậy, ngửa đầu cười nhẹ, “Vô Giới ca ca đến đưa quả bóng cho ta phải không? Không cần nữa, ta không thích đá bóng, làm phiền Vô Giới ca ca lúc trở về đi qua cung Cảnh Hiên nói với Trưởng Thân Vương, nói ta hôm nay mệt chết đi, không đi đến trong cung của nó đá bóng, bảo nó cũng đừng tới tìm ta.”

Mắt nam nhân càng thêm đen, nhìn Lăng Tuyết Mạn, bởi lời của nàng, khuôn mặt giả vờ tươi cười của nàng mà cảm thấy đau đớn, đôi môi khép chặt, đứng im vài giây, mẫn chất mở miệng, “Đứng lên, về phòng ăn cơm.”

“Không, không được, Vô Giới ca ca đi nhanh đi, còn nữa, hôm nay cảm ơn ca, về sau không nên tới tìm ta nữa.” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc một chút, lập tức lắc đầu nói, nam nhân kia có vô số cơ sở ngầm, chỉ sợ hiện tại cảnh này lập tức sẽ bị hắn biết, như vậy Vô Giới...

“Vì sao?” Đôi mắt nam nhân trầm xuống, hỏi.

“Ách, chúng ta nam nữ khác biệt, ta không muốn gây hiểu lầm hại người, ta thì không sao cả, chỉ lo lắng cho ca...” Lăng Tuyết Mạn không biết nên nói tiếp như thế nào, chậm rãi cúi đầu.

Nam nhân không hỏi nữa, chính là lại lặp lại một lần, “Đứng lên, về phòng dùng bữa.”

“Vô Giới ca ca, không cần...”

“Ít nói nhảm, nhanh chút!”

Nam nhân lạnh lùng ngắt lời, hình như có chút không kiên nhẫn, Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to mắt, “Không, Vô Giới ca ca, ca... ca bình thường...”

“Là muốn ta kéo nàng đứng lên sao?” Nam nhân càng thêm không kiên nhẫn ngắt lời, tiếng nói cũng lạnh hơn.

Có thể là ngày thường chưa thấy qua Vô Giới có khí thế như vậy, cũng không từng thấy hắn sẽ có thái độ như vậy với mình, Lăng Tuyết Mạn bị kinh hãi, run rẩy vịn cây cột đứng lên, lắp bắp: “Cái này là bữa trưa sao? Vậy ca cho ta là tốt rồi, ca đi nhanh lên đi.”

“Theo tới!”

Nam nhân không để ý nàng, cầm hộp đựng thức ăn, quay người lại, đi về phía phòng của nàng.

Lăng Tuyết Mạn ngó ra nửa ngày, vội chạy theo, cũng là vừa vào cửa, liền vội vã đẩy nam nhân ra ngoài, “Ca vào để làm gì? Đi mau a, ca đừng ở trong phòng này, ta đã nói rõ rồi!”

Thân hình nam nhân vững chãi, lấy chân dài khép cửa, vẫn không để ý nàng, đặt hộp đựng thức ăn trên bàn, sau đó đi tới bếp lò, vén áo choàng lên, ngồi xổm xuống, thuần thục nhóm lửa.

Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác nhìn, “Ca... ca biết nhóm lửa?”

Nam nhân không đáp lời, lau sạch bếp lò xong, đem mấy nhánh củi nhỏ chụm lại, lấy đá đánh lửa, củi từ từ đốt nóng lên, trong phòng dần dần ấm áp.

Đôi bàn tay to, thon dài mềm mại, thoạt nhìn như là sống cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng mà, làm việc nặng của hạ nhân như vậy, Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt trong nháy mắt, nhưng rất nhanh lại toét miệng, Vô Giới vốn là hạ nhân, đại khái là tay được dưỡng tốt.

Làm xong hết thấy, nam nhân đứng lên, nhìn trái ngó phải, tìm được một cái chậu, múc chút nước, cẩn thận rửa tay, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cái khăn, lau khô, động tác cực kỳ tao nhã, lại thu khăn, quay lại, mới phát hiện Lăng Tuyết Mạn đang kinh ngạc nhìn hắn.

Đi trở về ngồi xuống bàn, từ hộp đựng thức ăn lấy một mâm đồ ăn cùng cơm, còn có canh, bày xong, lấy thêm ra hai đôi đũa, nam nhân đưa một đôi cho Lăng Tuyết Mạn, nháy mắt ra hiệu, Lăng Tuyết Mạn lại không chút sứt mẻ, trong đầu vẫn nghi hoặc, trong ấn tượng, Vô Giới có vẻ như chẳng phải như vậy, như vậy...

“Người là ai?” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên mở miệng hỏi.

Từ sau khi nàng bị người ta dịch dung, lại tận mắt thấy Hoa Mai bà bà dịch dung, nàng liên tin, nam nhân trước mắt không nhất định là Vô Giới.

Nam nhân vẫn trưng biểu tình lạnh lùng, nghe vậy, ánh mắt lóe lên một cái, tiếng nói vẫn là Vô Giới, “Dùng bữa đi, chút nữa đồ ăn sẽ lạnh.”

“Ta hỏi người là ai!” Lăng Tuyết Mạn nổi giận, sải bước đến gần, gầm nhẹ.

Nam nhân thâm thúy nhìn nàng, trầm mặc một chút, phun ra hai chữ, “Vô Giới.”

“Người... Ta không tin!” Lăng Tuyết Mạn tức giận, đặt mông ngồi xuống, đồng thời nhắc lên tay của nam nhân nói: “Vô Giới hàng năm luyện võ, lại là hạ nhân, cho dù tay có thể dưỡng tốt, cũng không đến nỗi hành vi cử chỉ cao quý tao nhã giống một chủ tử đi?”

“Vậy nàng nói ta là ai?” Nam nhân bất động thanh sắc hỏi.

“Ta làm sao mà biết?” Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng, túm lấy chiếc đũa ném đi, sau đó giữ chặt ống tay áo nam nhân, nói: “Ta mặc kệ người là ai, dù sao chỉ cần người là nam nhân liền cho ta đi!”

Đôi mắt nam nhân trầm xuống, đột nhiên đưa tay ấn Lăng Tuyết Mạn xuống, ấn nàng ngồi ở trên ghế, sau đó mạnh mẽ nhét đôi đũa vào trong tay nàng, lãnh đạm nói: “Là tự mình ăn, hay là muốn ta đút cho nàng ăn?”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn hỗn độn, lại bị cổ khí thế này làm kinh hãi, chống lại ánh mắt chân thật đáng tin của nam nhân kia, nhưng lại sợ không dám nhìn nhiều, cuống quýt gấp một đũa thức ăn.

Nam nhân mới buông lỏng tay ra, bản thân không ăn, chỉ gấp thức ăn múc canh cho nàng, thỉnh thoảng, lấy ra khăn mới lau vết nước canh đọng ở khóe miệng nàng, thấy nàng ăn soi lang sói, cũng không nói chuyện, đẩy đẩy đũa của nàng, trừng mắt lạnh, nàng liền hiểu được, sau đó chậm lại, tóm lại là u mê hồ đồ ăn xong một bữa cơm.

Nam nhân hài lòng hạ ánh mắt, mới cầm lấy đũa của hắn, chậm rãi bắt đầu ăn, động tác tao nhã làm người ta kinh thán, làm Lăng Tuyết Mạn chắc lưỡi cùng xấu hổ vô cùng, vì thế, lặng lẽ quay mặt, nhàm chán xung ngó, nhưng mà cuối cùng lòng hiếu kỳ tác quái, lại lặng lẽ dời ánh mắt về, liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh, suy đoán, hắn là Nhị Vương gia, hay là Tam, Ngũ, Lục, Thất?

Lúc lơ đãng, lại nhìn vào trong ánh mắt hắn, mắt phượng hẹp dài thâm thúy, đồng tử đen bóng, lông mi dài mà nồng đậm, rất là xinh đẹp, lại có chút giống...

Trong lòng ‘lộp bộp’ một chút, trong đầu đột nhiên trống rỗng, Lăng Tuyết Mạn như bị sét đánh hóa đá trên ghế, khuôn mặt cứng ngắc.

405. Chương 406

Thật lâu sau, có tiếng động nho nhỏ truyền vào tai, Lăng Tuyết Mạn giật mình, phát hiện Vô Giới đã buông đũa xuống, đang lau khước miệng, rồi sau đó thu khăn, mí mắt nâng khê, nhìn nàng ngây dại, chỉ nhìn một chút, liền thu tầm mắt, đem chén đũa cất vào hộp.

Trên cánh tay đột nhiên xuất hiện một cái tay nhỏ, kèm theo lời chất vấn, “Người đến cùng có phải Vô Giới không?”

“Làm sao không phải?” Nam nhân nhè nhẹ hỏi lại, lấy hộp đựng thức ăn, vẫn chưa nhìn nàng.

“Vô Giới dám ngồi cùng bàn ăn cơm với ta không? Vô Giới dám lau miệng cho ta sao?” Lăng Tuyết Mạn lại hỏi, mắt trong veo cũng trở nên sắc bén.

“Có dám hay không, không phải đã làm sao?” Giọng điệu của nam nhân vẫn lạnh nhạt, đóng nắp hộp đựng thức ăn, mới xoay người nhìn nàng, “Buổi chiều muốn đá bóng thì đi đi, nhưng trước hoàng hôn phải trở về, bữa tối ta sẽ lại đưa tới.”

“Ai cần chàng lo cho ta?” Lăng Tuyết Mạn bỗng bùng lên ngọn lửa giận, vung tay áo đứng lên, quát: “Chàng là ngự tiền thị vệ của Hoàng thượng, ta là cung nữ, lệ thuộc Thượng Công Cục, chàng có thể quản được ta sao?”

Nam nhân nhíu mày lại, lại chưa tức giận, chỉ là giọng điệu vẫn lạnh lùng, “Có thể hét to như vậy, nói rõ đã ăn no, ngủ trưa một hồi, dưỡng tinh thần...”

Đang nói, Lăng Tuyết Mạn lại đột nhiên đưa tay sờ mặt hắn, mà hắn hiểu rất rõ nàng, giống như là đề phòng nàng đánh bất ngờ, thân mình cực nhanh hơi ngửa về phía sau, tránh được nàng, nàng sờ vào không khí, trọng tâm ngã về phía trước, lại ngã vào trong lòng hắn, bị hắn ôm vào lòng.

“Nàng đây là đang... yêu thương nhưng nhớ sao?” Nam nhân siết chặt hai tay, cố định hai tay Lăng Tuyết Mạn, trong giọng nói lạnh nhạt lại thêm một phần trêu tức.

“Nhớ cái đầu chàng!” Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt đỏ tai, thẹn quá thành giận, giãy ra không nổi, hai chân đá lung tung vào chân của hắn, cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Buông ta ra! Ta không cần chàng ôm!”

Nam nhân nhẹ cau mày, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: “Đá hỏng chân của ta, về sau nàng công ta sao?”

Giọng nói này...

Động tác điên cuồng của Lăng Tuyết Mạn đột nhiên dừng lại, gương mặt, không hề chớp mắt nhìn gương mặt của Vô Giới trước mắt, nước mắt đột nhiên lại tuôn ra, tiện đà càng thêm liều mạng giãy dựa lên, “Buông ta ra! Nam nhân đáng chết, không cho chạm vào ta, không được ôm ta!”

“Nhỏ giọng một chút.” Mạc Kỳ Hàn lấy tay bịt kín miệng Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng nói, “Mạn Mạn, gọi ta Tình nhân!”

“Gọi cái rắm!”

Lăng Tuyết Mạn kéo cái bàn tay to kia ra, bật thốt lên, “Ta nói, tối hôm qua gọi chàng một lần cuối cùng, về sau chúng ta không có bất cứ quan hệ nào! Chia tay, chúng ta chia tay!”

“Thật sự?” Mắt Mạc Kỳ Hàn tối lại, nhìn thiên hạ trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay ta bị Hoàng thượng phạt, đánh mấy gậy, Hoàng thượng nói, nếu ta lại chọc giận nàng, liền thu hồi nàng về, phong làm Hoàng Hậu của hân, ta tới hỏi nàng, thật là muốn chia tay sao?”

“Cái gì... cái gì?” Lăng Tuyết Mạn nhất thời ngẩn ra, lông mi không ngừng chớp, ngốc một hồi lâu, mới đột nhiên hiểu được nam nhân này nói là có ý gì!

Vì thế, bất chấp trả lời, cuống quýt từ trên đùi Mạc Kỳ Hàn nhảy xuống dưới, bò lên giường, ôm chần của nàng, trải lên trên ghế, sau đó lôi kéo tay áo của hân, nói nhỏ không được tự nhiên: “Không có nệm êm, ngồi ở trên chần, như vậy thoải mái hơn một chút.”

Tim Mạc Kỳ Hàn đập loạn nhịp nhìn Mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, khuôn mặt tuần tú ẩn ở dưới mặt nạ da người hơi hơi giương lên tươi cười, trong lòng ấm áp dễ chịu, nắm tay nàng, ấn nàng ngồi ở trên chần, ôn nhu nói: “Nàng ngồi xuống, ta là nam nhân, không có việc gì.”

“Làm sao không có việc gì? Bị ăn đòn sẽ đau, không có đệm sẽ rất đau, thông cảm tình nhân, nếu không chàng... chàng nếu muốn đau chết ta cũng không xen vào!” Lăng Tuyết Mạn kích động, nói năng có chút lộn xộn, phát hiện nói rất thuận miệng, bận rộn thay đổi xưng hô, gò má đỏ hơn.

“Không muốn kêu Tình nhân, là muốn chia tay sao? Là muốn làm nữ nhân của Hoàng thượng sao?” Mạc Kỳ Hàn nhìn nàng, hỏi, không cho nàng cơ hội trốn tránh vấn đề.

Lăng Tuyết Mạn mím môi đỏ mọng, suy tư thật lâu, rốt cục toát ra một câu nói, “Tên cầu Hoàng đế này còn bảo vệ ta, xem ra người cũng không tệ, chúng ta ly hôn lại phục hôn, cũng rất tốt! Ừ, buổi chiều ta phải đi cầu kiến Hoàng thượng, cùng hân tâm sự, bồi dưỡng tình cảm một chút.”

“Thật không?” Mạc Kỳ Hàn cắn răng, nhìn chăm chăm nàng, tiếp tục nói: “Hoàng thượng sẽ không giữ tình nhân của nữ nhân của hân, nếu như nàng theo Hoàng thượng, đó là ta chết!”

“À, vậy chàng chết đi, ngày lễ ngày tết ta sẽ đốt tiền vàng mã cho ngươi.” Lăng Tuyết Mạn cũng không vui đùa, biểu tình thật là nghiêm trang.

“Được!”

Mạc Kỳ Hàn lại cắn răng lần nữa, vung áo choàng đứng lên, ngực phập phồng lợi hại, “Về sau nàng hãy cùng một đồng nữ nhân dùng chung một nam nhân nhân đi! Bản công tử cũng không thềm nàng!”

Nói xong, xách hộp đựng thức ăn, xoay người đi đến trước cửa, mở cửa, cũng không quay đầu lại rời đi.

Lăng Tuyết Mạn trầm tĩnh ở trong phòng năm phút, sau đó đột nhiên cười phá lên, tâm tình thoải mái hết sức, hát lẩm bẩm đi ra cửa, sau đó khoan khoái đi đến cung Cảnh Hiên.

Đá bóng là chuyện lớn như vậy, ông trời đến đây, nàng cũng phải đá!

Chính là, đứng ở trên sân bóng của Mạc Ly Hiên, quét mắt qua mọi người một cái, Lăng Tuyết Mạn âm thầm nhíu mày, “Sao ít người vậy? Nhị Vương gia cùng Tam Vương gia đâu?”

“Ách, Mạn Mạn, Nhị ca, Tam ca bị Hoàng thượng phái đi tuần tra thành Cửu Môn, ta phải liều chết mới đến được.” Mạc Kỳ Dục giật nhẹ miệng nói.

“A? Hoàng thượng này thực cản trở ta, thôi, ít người thì ít đi người, chúng ta đá bóng.” Lăng Tuyết Mạn buồn bực, âm thầm bồn chồn, Hoàng thượng không phải có ý đối với nàng sao? Đánh quý phi không truy cứu, còn muốn lập nàng làm hậu, làm sao khéo như vậy đuổi hết đồng đội đá bóng của nàng?

Một trận bóng, Lăng Tuyết Mạn đá khí thế ngất trời, trên cầu trường, toàn là tiếng la tiếng cười cao vút của nàng, làm tất cả thái giám cung nữ trong cung Cảnh Hiên đều vây đến trên cầu trường, hưng trí bừng bừng vỗ tay hò hét.

Nhưng, lúc trận đấu kết thúc, đột nhiên một người đến, làm Lăng Tuyết Mạn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Haiz, Yêu tinh, ngươi tới làm gì?” Lăng Tuyết Mạn hai tay ôm ngực, không chút khách sáo hỏi.

“Này, nữ nhân, còn dám gọi bậy, cẩn thận ta đánh nàng a!” Lâm Mộng Thanh tức tái khuôn mặt tuần tú, nắm chặt nắm tay.

Lăng Tuyết Mạn khanh khách cười lên, “Lâm đại phò mã a, nô tì làm sao dám? Được rồi được rồi, hiện tại địa vị ngài cao hơn ta, ta không để ý ngài, ta cùng Nhã Phi chơi!”

“Đợi một chút!”

Lâm Mộng Thanh vội kéo Nhã Phi qua, nhíu mày nói: “Ngượng ngùng a, nữ nhân, ta là tới tìm hôn thê của ta! Nàng nha, nên tìm ai thì tìm người đó đi, đừng lôi kéo nữ nhân của ta!”

406. Chương 407

“Hừ, ta bây giờ là vợ bị bỏ, ta có thể tìm ai?” Lăng Tuyết Mạn buồn bực đến cực điểm, lại nhìn Nhã Phi, hung ác nói: “Nhã Phi, nàng đi theo ta, hay là đi cùng hắn?”

“Ách, ta... ta đi cùng... cùng phò mã.” Nhã Phi ưỡn ưỡn ngực, nhưng mà dưới ánh nhìn soi mói của ai kia, chậm rãi cúi đầu, “Mạn Mạn, nàng về Hoán Y Cục đi, ta... ta ngày mai lại chơi với nàng.”

“Hừ hừ! Trọng sắc khinh bạn! Khinh bỉ bọn họ!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận nắm chặt hai đấm vung mấy cái ở trước mắt Lâm Mộng Thanh, sau đó phẫn hận phòng má đi!

Phía sau, đám người cũng không ở lại, bao gồm Mạc Ly Hiên cũng không giữ lại, càng không ai dám mở miệng nói chút nữa đưa bữa tối.

Trên người ra mồ hôi, dính chèm nhẹp, Lăng Tuyết Mạn không được thoải mái, trở về nhà, thật sự tìm không thấy nơi có thể tắm rửa, không bồn tắm, không nước ấm, hơn nữa mấy ngày nay không có tắm rửa, nghĩ vậy, càng thêm khó chịu.

Lửa trong lò sưởi đã tắt, trong phòng lại biến thành lạnh lẽo, nhìn sắc trời một cái, rồi thời điểm cung Cảnh Hiên vẫn là hoàng hôn, vừa một lát sau đã tối, buồn bực thở dài, nghĩ thầm, cố chịu tới ngày mai, đi qua cung Nhã Phi tắm rửa.

Bụng giống như lại đói...

Haiz -

Cãi nhau, nam nhân đáng chết kia đoán chừng là không tới, vẫn là nghĩ biện pháp lấp đầy bụng mình đi.

Lăng Tuyết Mạn bò lên giường, lục thùng gỗ của nàng, quyết định tìm chút thứ đến ngự thiện phòng, hồi lộ ngự trù đổi bữa tối, mở rương ra, Lăng Tuyết Mạn tính toán tài sản của nàng, vừa kê đếm, sắc mặt lập tức thay đổi!

Thiếu một chiếc trâm Thúy Ngọc, đó là nợ đánh bạc Nhị Vương gia bại dưới tay nàng, còn thiếu một cái vòng vàng Ngũ Vương gia cho, trên vòng tay còn điêu khắc hoa đào tinh xảo, là sau khi bọn họ cùng đi biệt viện của Ngũ Vương gia ở ngoài thành xem xong hoa đào, Ngũ Vương gia tìm người làm cho nàng!

Đáng chết! Từ ngày chuyển vào đến này, nàng đặt thùng ở trên giường, không hề mở ra, nhiều chuyện lung tung làm nàng quên mất bảo bối!

Đôi mắt híp híp, lập tức hừ lạnh một tiếng, có thể là ai trộm? Không phải là rõ ràng sao? Mỗi ngày đều là Lý ma ma, Lưu ma ma cùng Thiệu Tiểu Lan quét tước phòng ở cho nàng, người khác cũng không dám vào, hừ, quả thực dám trộm đồ cyar nàng, nàng khiến bọn họ chết khó coi!

Ôm thùng cẩn thận nửa ngày, Lăng Tuyết Mạn lại âm thầm tính toán nửa ngày, nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi cười đắc ý, nàng muốn đào hố, chôn ba nữ nhân kia!

Nhưng, đêm nay nên làm cái gì bây giờ?

Trước lo cho cái bụng rồi mới tính tiếp, tùy tiện cầm một cái lắc tay bạch ngọc, Lăng Tuyết Mạn liền đi ra ngoài.

Nhưng, mới vừa đến cửa Hoán Y Cục, liền thấy ‘Vô Giới’ từ xa cầm theo hộp đựng thức ăn!

Lăng Tuyết Mạn quay tròn con mắt, hơi suy nghĩ một chút, xem xét nam nhân kia, sau đó xách váy chạy như về hướng ngược lại, đôi mắt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, khẽ nguyên rửa một tiếng “Đáng chết!” Chậm rãi bước theo sau, hẳn cũng muốn nhìn xem, nha đầu chết tiệt có này thể chạy tới chỗ nào!

Chạy đi một hơi không nghỉ, Lăng Tuyết Mạn cũng không biết phương hướng, chính là chạy lung tung, không ngờ chạy thẳng vào trong đội ngũ đại nội thị vệ đối diện đến, một gã thị vệ mới ra tiếng mắng một câu, “Lớn mật! Làm sao...” Liền bị một thị vệ khác vội vàng bịt miệng, vừa chỉ nam nhân từ từ đến ở phía sau, thị vệ vội khom người ôm quyền, “Bái kiến Vô Giới đại nhân!”

“Miễn lễ!”

Mạc Kỳ Hàn nhè nhẹ nói một tiếng, vẫy vẫy tay cho đại nội thị vệ rời đi.

Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển trừng mắt một cái, sau đó tiếp tục chạy, quá Bích Liễu Khê, qua Ngự Hoa viên, rốt cục, chạy hết nổi rồi!

Một trận nói chuyện loáng thoáng truyền đến, Lăng Tuyết Mạn dừng lỗ tai lên.

“Ta nghe nói Lệ quý phi nương nương sáng nay ngã bệnh, ho khan không ngừng, đêm nay lại không thể thị tẩm! Hình như Hoàng thượng lật thẻ bài của Di Quý Phi nương nương, cung nữ cung Trường Nhạc rất phần chán đó!”

“Bất quá buổi chiều Hoàng thượng tự mình đi cung Vĩnh Ninh thăm Lệ quý phi! Còn cho thiết nhiều thiết thứ, đối với Lệ quý phi rất là sủng ái đó!”

“Hiện tại sao có thể đến phiên các quý nhân được Hoàng thượng sủng hạnh chứ? Hiện tại Hoàng thượng vừa kể vị không bao lâu, bận rộn chính sự, nghe nói buổi tối thường xuyên phê tấu sớ đến đêm khuya! Nhiều nhất chỉ có thể sủng hạnh hai vị quý phi đi!”

“Có thể làm nữ nhân của Hoàng thượng thật tốt, Hoàng thượng anh tuấn bất phàm, tài cán danh chấn chín châu, quả nhiên là cực phẩm trong nam nhân!”

“Đúng vậy đúng vậy, Hoàng thượng...”

“Chỉ tiếc Tứ Vương phi của chúng ta thành cung nữ, bất quá xem ra nàng sống thật vui vẻ, chắc là có thể nghĩ thông suốt a!”

“Sao không nghĩ thông chứ? Vương gia, công chúa, ngự tiền thị vệ đều đi cùng nàng, Tam Vương gia lại vì nàng quỳ ở trong đóng tuyết, lại cùng đối lập với Lệ quý phi, nàng có thể không cao hứng sao?”

“Haiz, Nhị Vương gia cùng Lăng Tuyết Mạn không phải cấu kết sao? Nàng ta thật đúng là lừa dối ong bướm, đồng thời câu được vài vị Vương Gia...”

Thanh âm càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, Lăng Tuyết Mạn ôm ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nói Lệ quý phi, Di Quý Phi, Hoàng thượng cái gì nàng mặc kệ, Nhưng dám bịa đặt nàng!

Ba cung nữ từ từ đi tới, một người tinh mắt thấy được Lăng Tuyết Mạn, hai người kia lập tức ngậm miệng, ba người cuống quýt chọn đường vòng rời đi.

“Haiz! Trở về!”

Lăng Tuyết Mạn tức oa oa kêu to, nhưng, cũng không thể tính sổ với người ta!

Ánh mắt thoáng nhìn lung tung, lại nhìn đến nam nhân đáng chết kia đứng cách nàng ba trượng, nhìn nàng không chớp mắt, mà chỗ hắn đứng, hẳn là cũng nghe đến chuyện linh tinh cung nữ mới vừa rồi nói.

Lăng Tuyết Mạn không kịp nghĩ nhiều lắm, xoay người chạy nữa, dù sao hôm nay nàng chính là không gặp nam nhân kia!

Hừ! Không nói xin lỗi, không nói ‘Ta yêu nàng’, không ăn nói khép nép dễ dàng, muốn chuyện tốt, không có cửa đâu!

Nhưng vừa chạy, lại đụng phải một cỗ kiệu!

“Lớn mật! Dám va chạm kiệu của Di Quý Phi nương nương, người đâu, bắt!”

Một tiếng khiển trách vang lên, lập tức có hai thái giám xông lên bắt cánh tay Lăng Tuyết Mạn, bẻ về sau!

“A-”

Lăng Tuyết Mạn quát to một tiếng, đau nhần mảy, “Buông ta ra! Ta không cố ý!”

Một câu nói xong, hai thái giám cầm tay của nàng đột nhiên đồng thời kêu thảm một tiếng, ngã ở trên mặt đất, ôm cổ tay đau đớn kinh hãi xem chung quanh, “Ai? Người nào? Đi ra!”

“Xảy ra chuyện gì?” Màn kiệu bị nhấc lên, lộ ra một gương mặt kiều diễm động người, thấy thế lập tức trách mắng: “Nô tài lớn mật! Bản cung nhận lệnh đi đến cung Đế Hoa, dám đụng vào bốn cung! Bắt ả!”

Lại có thái giám vọt tới, Lăng Tuyết Mạn quýnh lên, cuống quýt hô to, “Cứu mạng a!”

Vừa kêu, có thái giám nhận ra nàng lập tức dừng, một tên trong đó quay người lại, dè dặt cẩn trọng trả lời: “Bẩm Di Quý Phi nương nương, đây là Lăng cung nữ của Hoán Y Cục!”

“Cái gì?” Bạch Tử Di ngẩn người, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn một chút, đột nhiên cười lên, “Thì ra người tới chính là Lăng Tuyết Mạn đại danh鼎鼎 a! Hôm qua, đánh Lệ quý phi chính là người?”

407. Chương 408

Lăng Tuyết Mạn co rúm khóe miệng, liếc xéo tiểu mỹ nhân trong kiệu, cười như không cười, “Nàng là Di Quý Phi của Hoàng thượng? Không tề a, ánh mắt Hoàng thượng cũng còn đờ đẫn, nàng xinh đẹp hơn Lệ quý phi một chút, bắt quá, cấu kính cũng giống Lệ quý phi nha!”

“A?” Bạch Tử Di nhướn mày, cười hứng thú, “Có thể được Lăng cung nữ khen, bản cung thật là vinh hạnh!”

“Ha ha, ta chỉ là đánh giá khách quan mà thôi, mong Di Quý Phi sớm ngày được thánh thượng cưng chiều!” Lăng Tuyết Mạn nâng phượng mắt lên, cười yếu ớt.

Bạch Tử Di khẽ nâng cằm, cười tươi trong sáng, trong mắt trong veo hiện ra một chút bí hiểm, lườm thái giám theo hầu một cái, giọng nói mượt mà: “Lăng cung nữ vô tình đụng phải, bản cung độ lượng, không so đo. Không nên làm chậm trễ tuyên triệu, khởi kiệu!”

“Vâng, nương nương.” Thái giám cung nữ vội khom người đáp lời.

Lăng Tuyết Mạn hơi kinh ngạc một chút, sau đó khẽ cúi người, “Nô tì đa tạ nương nương.”

Cỗ kiệu nâng lên, Bạch Tử Di lại ghé nhìn, cười nói: “Lăng cung nữ nếu rảnh vài ngày, có thể đến chơi ở cung Trường Nhạc của bản cung được không? Bản cung rất muốn làm bạn với Lăng cung nữ.”

“Hà?” Lăng Tuyết Mạn chớp mắt, gật đầu, “Có thể, khi ta nhàn chán, thường hay đi chơi.”

“Tốt lắm, một lời đã định, bản cung sẽ phái người đến mời Lăng cung nữ.” Bạch Tử Di hài lòng nhếch môi, cười chân thành, “Đi thôi!”

Lui sang một bên, nhìn đội ngũ to lớn rời đi, Lăng Tuyết Mạn khoanh tay trước ngực, khinh thường lạnh lùng hừ cái mũi, quay người lại, liền đụng vào một bức tường người sống, không khỏi tức giận nói: “Chàng vẫn đi theo ta làm cái gì?”

“Nháo đủ chưa? Nhanh trở về, bữa tối đều nguội rồi!” Mạc Kỳ Hàn nói xong, nhét hộp thức ăn vào trong tay Lăng Tuyết Mạn, dặn dò: “Ta còn có việc phải làm, nàng trước về Hoán Y Cục dùng bữa, một lát ta kêu Xuân Đường Thu Nguyệt tới đón nàng.”

Nói xong, có chút lo lắng, lại từ trong lòng lấy ra một lệnh bài, đưa tới, “Đây là ta lấy ở chỗ Thượng Công Cục, cầm cái này, nàng có thể tự do đi lại ở trong cung.”

“Có ý tứ gì?” Lăng Tuyết Mạn càng thêm nổi giận, trừng mắt nói: “Cái đưa cái này rồi mặc kệ ta?”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mi, nhìn mọi nơi thấy không có người, mới kéo Lăng Tuyết Mạn vào một góc yên lặng, nhẩm nhẩm nói: “Mạn Mạn, nàng đi về trước, ngoan một chút, ăn cho no, ta xong việc sẽ tìm nàng, nghe lời được không?”

“Ta sẽ không nghe lời, dù sao ta và chàng không liên quan, mặc kệ chàng làm gì, ta sẽ không đi đến mặt thất.” Lăng Tuyết Mạn uốn éo thân mình muốn đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng tràn đầy tức giận.

“Từ từ!”

Mạc Kỳ Hàn gấp lên, một phen túm lấy tay Lăng Tuyết Mạn, vội vàng nói nhỏ: “Trong cung có rất nhiều cơ sở ngầm của kẻ địch, nàng không phải là muốn cho ta gặp phiền toái đi?”

“Đã vậy, chàng buông ta ta, chàng đi dương quan đạo của chàng, ta đi cầu độc mộc của ta.” Lăng Tuyết Mạn trừng mắt nói.

“Nàng!” Mạc Kỳ Hàn tức giận, thời gian lại thực cấp bách, chỉ đành nói: “Nàng rất cuộc muốn như thế nào?”

“Những lời này hẳn là hỏi chàng!” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt, “Ta hiện tại chính là nữ tử độc thân, chàng theo ta như vậy, sẽ phá hủy danh dự của ta, Lăng Tuyết Mạn ta cũng sẽ không treo cổ ở trên cây của chàng, chàng không thèm ta, ta lại càng không thèm chàng! Hừ! Trừ chàng ra, chàng nghĩ thực không ai muốn ta sao?”

“Nàng dám!”

Mạc Kỳ Hàn cắn chặt khớp hàm, “Coi như ta sai lầm rồi được chưa?”

“Cái gì gọi là coi như?” Lăng Tuyết Mạn nháy mắt đẹp.

“Chết tiệt! Là ta sai lầm rồi được chưa?” Ngực Mạc Kỳ Hàn phập phồng, bực mình nói: “Mặc kệ là cái gì, nàng nhanh đi về trước, đừng chạy loạn loạn.”

“Hắc hắc, vậy không được, ta ở bên ngoài đứng tới chàng một lần dễ dàng sao? Chàng đã đuổi theo ta ra đến đây, phải phụ trách đem ta trở về, bằng không.....” Lăng Tuyết Mạn cười thực âm hiểm, đắc ý nhướn đôi mày thanh tú, “Bằng không, ta tuyệt đối không trở về Hoán Y Cục, khẳng định chàng sẽ không tìm thấy ta!”

“Nha đầu chết tiệt kia, còn phân cao thấp với ta?” Mạc Kỳ Hàn muốn học máu, nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng đang chu ra kia, thật muốn cắn một ngụm, nhưng là.....

“Như thế nào, Hoàng Thượng lật thẻ bài mình lâm hạnh Di quý phi, chàng gấp cái gì? Hay là.....” Lăng Tuyết Mạn nhướn đôi mày thanh tú, ánh mắt tỏ vẻ hoài nghi.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn đen mặt, “Nàng nghĩ cái gì?”

“Hắc hắc, chàng đi đi!” Lăng tuyết mạn đột nhiên cười, khoan dung hào phóng, hừ, nàng không biết theo dõi sao? Không tin không biết được nam nhân đáng chết này rốt cuộc là ai! Vô Giới chết tiệt, nếu không thì đi thăm vấn hẳn!

Nhưng, Mạc Kỳ Hàn lại vô cùng khôn khéo, nghe vậy, chưa đi, ngược lại nheo con ngươi, nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn vài giây, chậm rãi khẽ cười: “Tốt lắm, bản công tử không đi, đưa nàng trở về.”

“Hả?” Cái này đến phiên Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, “Chàng không phải bề bộn nhiều việc sao? Vừa rồi là ta cố tình gây sự, chàng nhanh đi thôi, cẩn thận kéo chậm trễ công việc, Hoàng Thượng lại phạt chàng!”

“Không sợ, phu nhân quan trọng nhất không phải sao?” Mạc Kỳ Hàn cười thâm, vỗ vỗ lưng Lăng Tuyết Mạn, nhu tình như nước, “Phu nhân, chúng ta đi!”

“Ách.....” Lăng Tuyết Mạn run rẩy khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng đây là nâng tảng đá đập chân mình sao? Ai, ngu ngốc a! Nam nhân này thông minh muốn chết, nàng nên nghĩ đến theo dõi ngay từ đầu, hiện tại đột nhiên lật lọng, hử sao đoán không rất? Ngốc ngốc ngốc!

Thầm mắng mình một phen, vừa ngược mắt lên, Mạc Kỳ Hàn đã đi năm sáu bước, chỉ đành thở dài đuổi theo.

.....

Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng trong.

Nhìn Bạch Tử Di lâm vào hôn mê, Mạc Kỳ Hàn vừa lòng, xuống giường sửa sang lại quần áo, dặn dò Xuân Đường Thu Nguyệt một tiếng, mới bước vào mật thất.

Lăng Tuyết Mạn ban ngày không ngủ, lúc này ngủ sớm, thậm chí đến váy áo cũng không cởi.

“Vật nhỏ, tâm địa thật gian xảo!” Mạc Kỳ Hàn sờ khuôn mặt của nàng, bật cười.

Cởi áo lên giường, ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, xoa má phải của nàng ngày hôm qua bị Hạ Lệ Nhân đánh, con người ôn nhu dần dần trở nên sắc bén.

“Ưm..... Người xấu..... Dám nhéo cằm ta..... Đau quá.....”

Thiên hạ trong lòng đột nhiên phát ra một tiếng ưm, Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, hồi hận vạn phần, đêm qua, rượu xông lên óc, lòng ghen tị tác quái nghiêm trọng, không ngờ làm bị thương nàng, hử thật sự là đáng chết!

Rõ ràng biết, nàng chính là vô tâm vô phế như vậy, không câu nệ tiểu tiết, cũng rõ ràng biết nàng yêu hử kiên định không thôi, làm sao lại nhịn không được chứ?

Hơn nữa, muốn trách thì trách Mạc Kỳ Minh chết tiết, thật sự là vừa có cơ hội liền xum xoe! “Mạn Mạn, ta thật muốn tìm cái lồng sắt nhốt nàng lại, đỡ phải suốt ngày lo lắng cho nàng gặp sự cố.”

408. Chương 409

“Nhốt cái đầu của chàng!”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên tỉnh, làm Mạc Kỳ Hàn trở tay không kịp!

Vừa ngồi dậy, xoa xoa mắt nhập nhèm, Lăng Tuyết Mạn phát hỏa nói: “Chàng bây giờ không phải đang nhốt ta sao? Ngoài miệng nói thật dễ nghe, bảo ta muốn chơi cái gì thì chơi, kết quả thì sao? Mới trèo lên cây, đã bị người ta nói ám sát, còn bị người khi dễ, sau đó thế nào? Trượt băng bị chàng bóp cổ, đá bóng không đủ người, ta muốn thắng bạc, kết quả, Nhị Vương gia không thấy, Tam Vương gia cũng không thấy, ta thắng ai đây? Đây không phải là chàng giở trò quỷ sao? Có phải chàng nhờ Hoàng thượng ra lệnh không? Hừ! Nam nhân lòng dạ hẹp hòi! Bà cô đây không làm phu nhân của chàng!”

Vừa vén chăn lên, thân mình Lăng Tuyết Mạn mới nghiêng qua, lưng đã bị một đôi bàn tay to giữ lại, bên tai lập tức có hơi thở nóng bỏng, kèm theo thanh âm cắn răng của Mạc Kỳ Hàn, “Nha đầu đáng chết, ai là bà cô đây? Tùy tiện xưng hô với người khác thì cũng thôi đi, dám cho trẫm... lại dám xưng bà cô với phu quân của nàng sao?”

“Hừ, bà cô đây chính là như vậy! Chàng là phu quân sao ta? Phải không? Có sinh lễ cưới hỏi sao? Có hôn thư sao? Có bái thiên địa sao? Có phải là thật tâm hay không ta có thể nhìn ra sao?” Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn không sợ chết, đặc ý chất vấn.

Sắc mặt Mạc Kỳ nếu như than đen, kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn, bắt buộc nàng đối diện với hắn thị, nói từng chữ từng câu: “Sính lễ cưới hỏi, hôn thư, bái thiên địa, sớm hay muộn ta sẽ làm cho nàng! Có thiệt tình hay không, tự nàng dựa vào lương tâm mà phán đoán!”

“Ngại quá, ta không có lương tâm, ta là cái nữ nhân thật tà ác! Hơn nữa còn là nữ nhân có thù tất báo! Tỷ như...” Lăng Tuyết Mạn cười dịu dàng, cố ý ngừng lại.

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt, cơ trí như hắn, đương nhiên đoán được là Lăng Tuyết Mạn có tính toán, liền hít một hơi thật sâu, hỏi: “Tỷ như cái gì?”

“Hừ, không có gì.” Mặt Lăng Tuyết Mạn nâng cằm thật cao, “Mở cửa, ta muốn trở về!”

“Về đâu?”

“Hoán Y Cục!”

“Không cho phép!”

“Dựa vào cái gì không cho phép? Nếu muốn quản ta, chờ chẳng thành phu quân chân chính của ta rồi nói!”

“Không có khả năng! Nàng đi rồi, một mình ta làm sao ngủ?”

“Đó là chuyện của chàng, dựa vào tướng mạo dư sức xứng với ta của chàng, hơn nữa chàng có bản lĩnh thông thiên, còn lo tìm không thấy nữ nhân ấm giường cho chàng sao?”

“Vật nhỏ, nếu không vì nàng, bản công tử không cần đến nửa đêm bận rộn đến mất thất đi? Không cần có sẵn tiện nghi không chiếm đi? Không cần có người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn thủ thân như ngọc cho nàng đi? Cuối cùng, không thấy nàng có một câu ấm lòng, còn phải hầu hạ nàng dỗ nàng?”

“Hừ, không phải chàng không thèm ta sao? Vậy cần gì phải ủy khuất bản thân mình? Chàng cứ đi ngay bây giờ đi, đi tìm nữ nhân nguyện ý hầu hạ chàng đi!”

Rốt cục, Mạc Kỳ Hàn hoàn toàn nổi giận, đem nữ nhân trong lòng mạnh mẽ áp đến dưới thân, khuôn mặt tuần tú giận đỏ, “Nói đi nói lại, không phải là muốn cho ta nói lời dễ nghe với nàng sao?”

“Hừ, ta lười nghe!” Lăng Tuyết Mạn cao ngạo nghiêng mặt, đẩy nam nhân trên người, “Nặng chết đi, đừng đè ta!”

Hơi hơi nghiêng thân mình, Mạc Kỳ Hàn cười rộ lên, “Ha ha, nha đầu, ta giải thích được không? Tối hôm qua đều là lỗi của ta, không nên phát hỏa với nàng, không nên tức giận bóp cổ nàng, còn có, thật thêm nàng, thêm đến không có nàng, ta ăn không vô ngủ không được, không có tâm trạng xử lý chính sự, phải dịch dung đi lấy lòng nàng, thêm đến miệng cứng lòng mềm, giận nàng một ngày cũng không được, đủ chưa?”

“Không đủ!” Lăng Tuyết Mạn nâng cằm rất cao, cho dù đã tâm âm thâm nở hoa, nhưng còn đắn đo, nàng mới không tha thứ hắn dễ như vậy!

“Được! Ta nói tiếp, ta thừa nhận, ta nhìn thấy Mạc Kỳ Minh ôm eo nàng, nắm tay nàng, ôm nàng cùng nhau trượt băng, còn cùng nàng ngã trên băng, ta cực kỳ tức giận ghen tị, so với nàng ta càng hy vọng ta là nam nhân có thể cùng nàng, có thể làm cho nàng vui vẻ, còn có, nhìn đến bọn tiểu Thất vây quanh nàng, giành nhau nắm tay nàng, ta hận không thể chặt móng vuốt bọn họ, lại nhìn đến Nhị Vương gia cho nàng áo choàng, nàng cùng hắn bước đi, lúc ấy ta càng muốn nhảy ra tings một chương chụp chết hắn, rồi đến về sau, ta tới đón nàng, đứng ở cửa đường hầm, ta nghe được lời Mạc Kỳ Minh nói với nàng nói, ta liền bỏ đi, sau đó, tất cả tức giận ghen ghét dồn chung vào một chỗ, mất đi lý trí!”

Nói đến đây, Mạc Kỳ Hàn thở dài, khẽ hôn Môi Lăng Tuyết Mạn, nói: “Mạn Mạn, ta đương nhiên tin nàng, nhưng, nàng cũng nên giữ chút khoảng cách với nam nhân khác chứ? Có thể chơi đùa, nhưng đừng đụng chạm thân thể được không? Ta là nam nhân, nhìn nữ nhân của mình cùng nam nhân khác vui vẻ, tâm ta có thể bằng phẳng sao?”

“Nhưng... nhưng ta làm bọn họ đều là bạn bè mà!” Lăng Tuyết Mạn nhún mày, cái này ở hiện đại thật bình thường thôi!

Mạc Kỳ Hàn trầm giọng, “Vậy cũng nên có một giới hạn a! Tam tông tứ đức ta không cầu nàng làm được, nhưng tối thiểu nàng phải giữ khoảng cách!”

“Ừm.” Lăng Tuyết Mạn đáp ứng không thật thoải mái, miệng vênh vênh, nhưng không phản bác gì nữa, dù sao nơi này là cổ đại, Tình nhân đã xem như là nam nhân tiến bộ rồi!

“Chỉ đáp ứng xuống không được, phải làm a!” Mạc Kỳ Hàn nhắc nhở một câu.

“Biết rồi!” Lăng Tuyết Mạn cổ cứng miệng.

Mạc Kỳ Hàn cười hài lòng, nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Không cho phép nàng trèo cây, có nghe hay không? Cũng may cây kia không cao, nếu té bị thương thì làm sao bây giờ? Khi nàng chưa lấy chồng, ở Lăng phủ cứ gây sự như vậy sao?”

“Ách, không... không có, ta là muốn trượt băng, kết quả không có gây gỗ, mới muốn lên cây bẻ hai cái cành, ai ngờ, bị nữ nhân dê tiện kia làm giật mình, mới ngã xuống!” Lăng Tuyết Mạn giải thích hết sức thật buồn bực.

“Ừ, còn đau phải không?” Mạc Kỳ Hàn sờ sờ mặt Lăng Tuyết Mạn, lại sờ mông của nàng, đau lòng không thôi.

“Hừ, giờ chàng mới nhớ hỏi han sao?” Lăng Tuyết Mạn vừa nhắc tới, lại tức lên, phất tay Mạc Kỳ Hàn, miệng chu thật cao.

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy đau xót, ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, thì thầm: “Ta nhớ, Mạn Mạn, thực xin lỗi, ta lại khiến nàng chịu ủy khuất! Con tiện nhân Hạ Lệ Nhân kia ta sẽ thu dọn ả, nàng đánh ả ít như vậy còn chưa đủ, ta sẽ tiếp tục trả thù cho nàng, Mạn Mạn, ngày sau nàng cẩn thận một chút, đừng chạy loạn giống đêm nay nữa, nếu gặp quý phi quý nhân nào, nàng phải biết tùy cơ ứng biến, không để cho bản thân mình chịu thiệt thòi trước mắt, chúng ta đợi có dịp lại thu dọn bọn họ, hiểu chưa?”

“Ừ, đã biết, ách, đúng rồi, người ra tay đánh thái giám người bắt ta có phải chàng không?” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, đồng thời không khỏi tò mò hỏi.

409. Chương 410

“Đúng vậy, ta lượm hai cục đá chơi.” Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ, “Mạn Mạn, lần này nàng gặp chuyện không may, ta cuối cùng đã ở bên cạnh nàng rồi?”

“Xem như còn được, bất quá, Tình nhân, chàng muốn làm thế nào đây? Người ta là quý phi của Hoàng thượng, chàng dám làm gì người ta? Haiz, kìa Lệ quý phi đi, chàng vừa bị Hoàng thượng đánh mấy gậy, lại chọc nữ nhân của Hoàng thượng, cẩn thận Hoàng thượng giận dữ giết chàng, hơn nữa, cho dù chàng có quan hệ tốt với Hoàng thượng, nhưng Lệ quý phi kia chỉ cần thì thầm bên bối với Hoàng thượng, làm nũng vài câu, Hoàng thượng mềm tai, chàng có thể xong đời!” Lăng Tuyết Mạn nhíu mày thật sâu, phân tích.

“Nàng đừng quan tâm, tin nam nhân của nàng là tốt rồi.” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày cười khẽ, tay chẳng biết lúc nào đã thăm dò vào áo Lăng Tuyết Mạn, cách cái yếm cầm tuyết phong của nàng, mắt dần dần nảy lên gian tà.

“Không phải...” Lăng Tuyết Mạn mới nói hai chữ, vội túm móng sắc, sắc giọng: “Sắc lưu manh, tối hôm qua ép buộc ta một đêm, còn chưa đủ sao? Không được đến đây!”

“Không đủ, cả đời cũng không đủ!” Khóe miệng Mạc Kỳ Hàn càng hiện ý cười làm sâu sắc, vuốt ve, hôn lên cánh môi mềm mại của Lăng Tuyết Mạn.

Nhưng, lại bị Lăng Tuyết Mạn thở hắt hắt đẩy ra, “Ta... ta còn có việc hỏi chàng! Hơn nữa... hơn nữa ta còn chưa tha thứ cho chàng!”

“Hà? Còn chưa tha thứ? Vậy muốn thế nào?” Mạc Kỳ Hàn buồn bực nói.

“A, chàng xin lỗi chưa hết, chàng còn bóp cầm ta!” Lăng Tuyết Mạn lại nhân cơ hội ngắt chéo, cây ngay không sợ chết đứng lên án.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, “Vây bóp cầm là ta không đúng, ta cũng xin lỗi, nàng muốn làm sao bây giờ?”

“Ta muốn trở về!” Lăng Tuyết Mạn rống giận.

Trầm mặc, trầm mặc gần một phút, ở Lăng Tuyết Mạn còn nghĩ rằng nam nhân này sẽ tức giận vút xuống nàng rồi bỏ đi, Mạc Kỳ Hàn lại đột nhiên ngồi ở trên giường, sau đó kéo nàng ngồi dậy, cầm tay nàng đặt ở trên mặt mình, cất giọng nói không mang theo một chút vui đùa: “Mạn Mạn, nàng đừng đi, ta không chăm sóc tốt nàng, để nàng lại bị đánh người khác bạt tai, còn bị ta bóp cổ bóp cầm, ta đáng chết, chỉ cần có thể cho nàng hết giận, nàng muốn sao đều được!”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, cái mũi đau xót, vừa muốn khóc, hít vào một hơi, thu tay, cũng là đánh vào trong ngực Mạc Kỳ Hàn, oán hận nói: “Trứng thối! Chàng là nam nhân, ta sao có thể đánh vào mặt chàng, chàng biết sai là được, về sau không được lại khi dễ ta, nếu ta làm không đúng, chàng nói với ta thôi, ta nhất định sẽ sửa, không cho chàng lại ăn dấm chua bấy bọ, quả thực chính là bình dấm chua rồi!”

“Ha ha... Ha ha...” Mạc Kỳ Hàn kích động ngây ngô cười lên, một tay ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, cười ngớ ngẩn: “Ai kêu nàng xuất sắc như vậy chứ? Nhiều tình địch như vậy, ta còn có thể làm gì? Ha ha, Mạn Mạn của ta thật ngoan, thật ngoan...” Mạn Mạn biết nể mặt hắn, Mạn Mạn biết khoan dung nam nhân của nàng, thật tốt!

“Tình nhân, ta hỏi chàng, chàng làm sao có thể dịch dung thành Vô Giới? Hắn đi đâu vậy? Chàng rất quen thuộc với hắn phải không?” Lăng Tuyết Mạn khê đảo mắt, giảo hoạt hỏi.

“Đúng vậy, rất quen thuộc, đều là tay sai cho Hoàng thượng, đương nhiên quen thuộc, ta biết chuyện nàng nhờ hắn làm cho nàng quả bóng bằng dây mây, hơn nữa đáng người hai chúng ta tương đối giống nhau, ta mới dịch dung thành bộ dáng của hắn đến đưa cơm cho nàng, Xuân Đường nói nàng chưa ăn sáng, sáng sớm ta cũng bận rộn, biết tâm tình nàng không tốt khẳng định sẽ cáu kỉnh không ăn, nên đích thân đến a!” Mạc Kỳ Hàn vui trong lòng, bất giác lại nói một đồng.

“À, vậy chàng bận rộn cái gì?” Lăng Tuyết Mạn tiếp tục hỏi.

“Bận việc triều đình...” Mạc Kỳ Hàn đang nói, đại não đột nhiên phản ứng kịp, đột nhiên dừng lại, cười xấu xa nói: “Mạn Mạn, nàng sẽ không tự mình đi tìm Vô Giới hỏi ta là ai đi? Ta bận cái gì, đương nhiên là bận làm chuyện xấu Hoàng thượng giao a!”

“Ách, không hỏi! Ta mới không hỏi đâu!” Lăng Tuyết Mạn xấu hổ chu chũa miệng, mới nhớ lại, đã quên hỏi thăm tiểu Thất xem các nam nhân vào triều gồm những ai!

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu cười, “Được, tốt nhất đừng hỏi, cho dù có hỏi Vô Giới cũng không dám nói cho nàng biết!”

“A? Vì sao?” Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc hỏi.

“Bởi vì Vô Giới sợ ta thiên hắn, cho hắn làm bạn với An An thái giám!” Mạc Kỳ Hàn nhin không được chế nhạo.

“A?” Lăng Tuyết Mạn lại hỗn độn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm, “Chàng... chàng biết ta kêu Từ công công là An An thái giám?”

“Có thể kêu lên xưng hô làm cho người ta muốn chết như vậy, trừ nàng ra còn có thể là ai? Từ An mỗi lần nghe nàng gọi hắn là An An hoặc là An An thái giám, sau khi trở về nhất định là mang về mặt cầu xin, một bộ biểu tình muốn tự sát.” Mạc Kỳ Hàn bật cười chéo chéo cái mũi Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, nàng giết người không dụng tay a!”

“Ách, ta... ta đây không phải muốn lấy lòng An An sao? Hắn là đại tổng quản trong cung, ta nhiều nịnh bợ hắn, tổng không phải là chuyện xấu thôi!” Lăng Tuyết Mạn quất cái miệng nhỏ nhắn, buồn bực muốn vả miệng mình, “Thì ra ta nịnh sai rồi!”

“Ha ha, bảo bối, nàng thật đúng là kẻ dở hơi! Được, nàng muốn gọi Từ An ra sao, liền cứ gọi như vậy!”

Mạc Kỳ Hàn cười ha hả, vô hạn yêu thương hôn lên cái miệng kia, lưu luyến triền miên, hân hoan sung sướng, Nhưng, lần thứ hai lại bị Lăng Tuyết Mạn đẩy ra, không khỏi đen mặt, “Mạn Mạn, nàng cố ý muốn cho ta chỉ xem không ăn sao?”

“Không phải, ta còn có chuyện hỏi chàng mà!” Lăng Tuyết Mạn vội trấn an.

“Nhanh hỏi đi! Canh ba ta còn phải đi ra ngoài một bận.” Mạc Kỳ Hàn thúc giục.

“Ách, ta... ta hỏi chính là... là cái gì đây?” Lăng Tuyết Mạn nghĩ nghĩ mới nhớ lại, liền đổi thành giọng điệu thăm vắn, “Chàng nhìn thấy ta cùng Tam Vương gia trượt băng, chàng ở nơi nào mà thấy? Tam Vương gia cùng Nhị Vương gia xé chiều hôm nay bị Hoàng thượng điều đi, có phải do chàng ngáng chân không?”

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn xẹt qua, khóe môi hơi cong, ngầm cười: “Ta ở đâu thấy không nói cho nàng, dù sao, nàng làm gì ta đều có thể biết, đừng nghĩ giấu ta không an phận! Mặt khác, về chuyện buổi chiều, nàng nói đúng rồi, chính là ta cố ý, ta có thể để cho nữ nhân của mình ở trong tình huống nguy hiểm như vậy sao?”

“Chàng! Chàng! Chàng gian trá! Chàng tiểu nhân!” Lăng Tuyết Mạn tức đỏ mặt tía tai, khễ vươn tay nói: “Chàng hại ta không thắng được bạc, chàng liền bồi thường bạc cho ta! Hừ! Từ bắt đầu đến hiện tại, mỗi ngày đều phải người theo dõi ta, hừ hừ!”

Mạc Kỳ Hàn cười càng gian trá, “Bạc? Được, nàng muốn bao nhiêu, ta trước thiếu nàng, chờ ta chính thức cưới nàng lại một lần nữa thưởng cho nàng, đỡ cho nàng cầm bạc của ta lén trốn đi, làm cho ta lỗ vốn hai lần!”

“A a a! Trứng thối! Hèn hạ! Vô sỉ...”

Nhưng, lời nói bất bình còn lại của Lăng Tuyết Mạn đều bị nuốt lại, môi bị lấp, lưỡi bị câu, quần áo bị cởi, trần trụi bị... nam nhân cường thế nào đó ăn sạch sẽ từ đầu đến chân...

Một đêm, xuân sắc khôn cùng...

410. Chương 411

Thời tiết âm trầm mấy ngày, rốt cục trong lại.

Trên đường phố Cẩm An lại khôi phục người đến người đi, náo nhiệt như nước chảy.

Một bóng người từ một quán rượu trên phố Chu Tước đi ra, đã có chút say, áo choàng màu xanh đậm bình thường, mặt cương nghị, trên trán rủ vài sợi tóc, che hết nửa gương mặt, bước chân lung lay tiêu sái đi vào một gian trà lâu đối diện quán rượu.

Nam nhân lên lầu hai, đi tới chiếc ghế chắn trước một cửa thang lầu, xem đến xung không người, nhanh chóng nhấc lên tấm ván dưới chân, phía dưới không ngờ là một thang lầu thật hẹp, nam nhân không do dự nhảy vào này đường hầm, lại rất cẩn thận đập nắp lại.

Không có bộ dáng say rượu nữa, nam nhân cực nhanh đi đến tận cùng, gõ lên cửa mật thất, người ở bên trong mở ra, nam nhân tiến vào, cửa đá đóng lại.

“Thiếu chủ tử!” Nam nhân ôm quyền, khuôn mặt nghiêm cẩn.

Một lưng ghế rộng rãi chuyển qua, Mạc Kỳ Minh lạnh lùng nhìn người đến, liếc mắt theo dõi hần hồi lâu, thẳng đến người mới đến không được tự nhiên, mới chậm rãi mở miệng, “Hạ đại tướng quân còn có thể nhớ được bốn Vương là ai chăng?”

Ánh mắt Hạ Chi Tín căng thẳng, vội nói: “Không dám! Nô tài sao dám quên thiếu chủ tử, xin thiếu chủ tử chỉ rõ!”

“Thật không? Nhưng theo Bổng Vương thấy, đại tướng quân sớm đầu quân cho người khác, đến con gái của đại tướng quân nữ cũng ở trước mặt bản Vương khoe khoang, có vẻ như, làm quý phi liền không biết trời cao đất rộng!” Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lạnh lẽo, chậm rãi nói.

“Thiếu chủ tử thứ tội!”

Chân Hạ Chi Tín mềm nhũn, vội quỳ xuống, giọng có chút không yên: “Lệ Nhân không hiểu chuyện, va chạm thiếu chủ tử, nô tài sẽ giáo huấn nó, nô tài không biết cách dạy con, xin thiếu chủ tử trách phạt!”

“Đại tướng quân, xin đứng lên!”

Mạc Kỳ Minh hơi hơi nhếch môi, đứng dậy nâng Hạ Chi Tín, sắc mặt nhu hòa đi một ít, ánh mắt vẫn sắc bén, “Đại tướng quân, lúc này đây trách phạt thì không được, nhưng có một chuyện bổng Vương phải nhắc nhở tướng quân, nhắc nhở Lệ quý phi, Lăng Tuyết Mạn là nữ nhân bổng Vương cực kỳ coi trọng, nếu như nàng lại bị thương trong tay Lệ quý phi một lần nữa, bổng Vương tất không khinh xuất bỏ qua!” (Đại gái!)

“Vâng, nô tài hiểu rõ, tạ thiếu chủ tử không phạt!” Trên trán Hạ Chi Tín rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, đứng dậy, đồng thời vội cảm kích nói.

Mạc Kỳ Minh trở về ngồi xuống ghế, vừa chỉ chiếc ghế bên cạnh, nói: “Đại tướng quân, mời ngồi!”

“Vâng, tạ thiếu chủ tử!” Hạ Chi Tín chấp tay, không yên ngồi xuống.

“Đại tướng quân, hiện thời con gái của người làm quý phi, ngộ nhờ làm tiếp Hoàng Hậu, thế cục sẽ có thể thay đổi!” Mạc Kỳ Minh cười nhạt, chậm rãi nói.

“Thiếu chủ tử, hiện nay Hoàng thượng lần này hành động, thật sự khiến nô tài không biết như thế nào cho phải, Hoàng thượng không hạ chỉ, nô tài liền không cách nào rời kinh về Bình châu, hơn nữa hiện tại ngoài kinh còn đại quân Lôi Việt đóng quân, Lệ Nhân lại thành nữ nhân của Hoàng thượng ở lại trong cung, nếu phản, cho dù nô tài tìm cách trở về Bình châu, cũng chỉ sợ khó có phần thắng a!”

Hạ Chi Tín nhíu mày, dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Bạch Hưu gia phản bội thật rõ ràng, thiếu chủ tử, chuyện thuế muối Hoài Âm, nô tài nghe nói là Bạch Hưu gia mật cáo với Hoàng thượng, liên lụy thiếu chủ tử!”

“Ồ? Người nghe nói như thế nào? Việc này ra sao?” Mạc Kỳ Minh rung mình, mắt sáng như đuốc.

“Là Lệ Nhân lên nói cho nô tài, vài ngày trước lúc Hoàng thượng chơi cờ với nó, Bạch Hưu gia cầu kiến, sau ra chuyện Hoài Âm, buổi tối ở bên gối Hoàng thượng vô ý nói một câu, nói phụ thân của Di Quý Phi là đại trung thần, có gan tố giác ác đảng gì đó.” Thần sắc Hạ Chi Tín nghiêm trọng, nhìn Mạc Kỳ Minh một cái, dè dặt cẩn trọng nói: “Đây nếu không phải là hấn mật cáo, thì sẽ là ai?”

“À?” Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng nói một chữ, âm thầm suy tư một hồi lâu, mới hừ lạnh một tiếng, nhìn Hạ Chi Tín, thần nhiên nói: “Bạch Tĩnh An có phản bội bổng Vương hay không, bổng Vương sẽ điều tra, nhưng đại tướng quân nên suy nghĩ, nếu là làm trái lời thề năm đó với phụ Vương ta, là sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

“Không dám, nô tài không dám quên, cũng không dám phản bội chủ tử!” Hạ Chi Tín cuống quýt chấp tay nói, trên trán lại toát mồ hôi lạnh.

“Vậy thì tốt! Mấy ngày nữa, hãy viện cớ dâng tấu cho Hoàng thượng, chấp xin cho người trở về Bình châu đi!”

“Vâng, nô tài biết!”

Mạc Kỳ Minh chậm rãi đứng dậy, khoanh tay, trong mắt tối đen, “Về phần đại quân Lôi Việt chặn ngang Bình châu và Cẩm An, bổng Vương sẽ có biện pháp làm hấn rối loạn trận tuyến!”

...

Trong hoàng cung, Lăng Tuyết Mạn lên mặt không được vài ngày, cung Trường Nhạc liền phái người đến mời!

Cung nữ đến thỉnh rất là khách sáo, liên tục cười, cười không ngừng với Lăng Tuyết Mạn, khiến cả người Lăng Tuyết Mạn nổi cả da gà.

“Lăng Tuyết Mạn thỉnh an Di Quý Phi nương nương!”

Quý xuống chào tượng trưng, Lăng Tuyết Mạn ngược mắt mỉm cười, không đợi Bạch Tử Di gọi dậy, liền đứng thẳng người.

Bạch Tử Di cười mỉm, lông mày lá liễu cong nhẹ nhàng nhướng lên, chỉ ghế dựa đặt dưới bậc thềm ngọc, nhẹ nhàng nói: “Lăng cung nữ ngồi đi, đến nơi này của bản cung, không cần quá nhiều cấp bậc lễ nghi, bản cung cũng biết Lăng cung nữ đã quen tùy tiện, không có quy củ gì đáng nói, bản cung cũng sẽ không cưỡng cầu.”

“Ha ha, như vậy, Tuyết Mạn đa tạ nương nương!” Lăng Tuyết Mạn cười thông dong, thoải mái ngồi xuống, “Không biết nương nương tuyên gọi, là có chuyện gì?”

Bạch Tử Di nhìn cung nữ thái giám hai bên, một cái nói: “Tất cả đều đi xuống!”

“Vâng, nương nương!”

Lăng Tuyết Mạn khấn trương, tối hôm trước tán gẫu với Tình nhân về Di Quý Phi, Tình nhân nói khiến nàng suy nghĩ nhiều, nàng không khỏi nhìn ra cửa, đã thấy cung nữ đóng cửa lại.

Mạnh mẽ quay đầu nhìn lại Bạch Tử Di, Bạch Tử Di chỉ cười trong suốt nhìn nàng, “Lăng cung nữ chớ sợ, bản cung không có ác ý.”

“Ha ha, ta đương nhiên không sợ, ta tại sao phải sợ, nương nương nói đi?” Lăng Tuyết Mạn cười hỏi lại, ngồi đoan đoan chính chính, vững như Thái Sơn.

“Được, bản cung liền thích tính tình thẳng thắn của nàng, thật tốt!” Bạch Tử Di cười thản nhiên, nói tiếp: “Bản cung hôm nay ời, là muốn tâm sự với nàng, ừ, bản cung xem như là không ngại học hỏi kẻ dưới đi, mời nàng có gì cứ nói, đừng để trong lòng, có thể không?”

“A? Vậy phải xem là chuyện gì, cũng phải xem ta có biết hay không, có thể nói hay không.” Lăng Tuyết Mạn nháy mắt mấy cái, khẽ cười nói.

Trên mặt Bạch Tử Di hiện lên vẻ lúng túng, lại biến mất rất nhanh, nói trắng ra: “Bản cung muốn lãnh giáo nàng một chút, trên giường làm sao lấy lòng nam nhân? Làm sao khiến nam nhân vui vẻ?”

“Hả? Khụ khụ!” Lăng Tuyết Mạn bị sắc nghiêm trọng, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ thắm, ho không thôi, “Ngài... sao ngài hỏi ta loại vấn đề này? Ta nào biết đâu?”

411. Chương 412

Sắc mặt Bạch Tử Di cũng không tự nhiên, đỏ ửng theo, kéo kéo khăn trong tay, nói: “Nàng cùng các Vương gia tình cảm đều sâu đậm, bọn họ đều coi nàng là bảo bối trong tay, vây quanh nàng, nàng nói gì họ nghe nấy, cho nên kinh nghiệm làm nam nhân vui vẻ nàng đương nhiên biết nhiều, còn có, Hoàng thượng hạ thánh chỉ nói nàng không sạch, lời đồn đãi chuyện của nàng cùng Nhị Vương gia nhiều như vậy, nói vậy nàng sớm không hoàn bích thôi? Có thể làm ấy Vương gia lo lắng cho nàng như thế, nàng đương nhiên có thủ đoạn cao, việc chăn gối cũng nhất định biết nhiều, bản cung mới muốn lĩnh giáo nàng, nàng sẽ không keo kiệt không nói cho bản cung đi?”

Nghe vậy, gương mặt Lăng Tuyết Mạn nhẵn lại, dài thở dài một hơi, ưỡn ngực nói: “Nương nương, ta nghĩ ngài tìm lộn người, ta cái gì cũng không biết, ta cho tới bây giờ không nghĩ tới phải làm niềm vui cho nam nhân, nương nương vẫn là mới người inh khác đi!”

“Lăng cung nữ, bản cung bắt quá muốn học tập một chút để tận tâm phụng dưỡng Hoàng thượng, nàng sẽ không nhỏ mọn như vậy đi? Hay là...” Bạch Tử Di không vui đứng lên, nhìn Lăng Tuyết Mạn, mới chậm rì rì nói tiếp: “Hay là nàng muốn cho Lệ quý phi được độc sủng, sinh hạ hoàng tử, sau đó lên thẳng mây xanh, đánh nàng báo thù?”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra vài giây, rất nhanh liền hiểu ý Bạch Tử Di, trong lòng cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu khẽ cười: “Di Quý Phi nương nương thật đúng là suy nghĩ chu đáo cho Tuyết Mạn! Lệ quý phi đích xác kết thù với ta, bất quá, ta cũng không sợ nàng ta báo thù, ha ha, Hoàng thượng vẫn là chồng trước của ta đó, hơn nữa ta cũng vẫn là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng đó! Cho dù ta cùng Hoàng thượng không có tình cảm nam nữ, nhưng tình bạn vẫn còn mà...”

“Lăng cung nữ, nàng không thể giúp bản cung sao? Nếu là bản cung được sủng, nhất định sẽ không cùng quên nàng. Huống hồ, nàng đừng quá lạc quan, Lệ quý phi cũng không ngại nói láo ở trước mặt Hoàng thượng, hiện tại Hoàng thượng là nể mặt mũi các vị Vương gia trên mới không đụng nàng, nhưng nếu như Lệ quý phi mang thai long chủng, chính là mẫu bằng tử quý, nàng xác định nàng còn có thể vô tư sao?” Bạch Tử Di nhíu mày, nhấn mạnh.

Vừa nói như vậy, Lăng Tuyết Mạn có chút chần chờ, không thể không nói, lời của Di Quý Phi có vài phần đạo lý, giống như Tình nhân, quan hệ của hần và Hoàng thượng tốt như vậy, không phải vẫn bị đánh sao? Đủ để nói rõ, gần vua như gần cọp, như vậy... Không đúng a, Tình nhân nếu bị đánh vào hông, sao ở trên giường còn... Hơn nữa, nàng cũng không thấy hần có cái gì không thoải mái a, cũng như bình thường ôm nàng, nằm, ngồi dậy, cũng chưa nghe được hần rên một tiếng, không đúng, nam nhân đáng chết, không cho nàng đốt đèn nhìn vết thương của hần, nhất định là không có bị đánh, chuyên môn lừa nàng!

Tay nắm chặt, cơn tức của Lăng Tuyết Mạn vọt lên, hận không thể lập tức đi tìm nam nhân kia tính sổ, nhưng, ánh mắt chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Bạch Tử Di, chỉ có thể tạm thời áp chế, nghĩ nghĩ, nói: “Nương nương, ta nghĩ không xong, hơn nữa cũng thật sự không giúp được ngài cái gì, bởi vì ta chưa bao giờ tận lực hầu hạ nam nhân vui vẻ, về phần nàng nói chuyện trong phòng, càng là không biết gì cả, bởi vì... bởi vì ta vẫn là xử nữ!”

“Lăng cung nữ, dân gian có nói, người không có lo xa, tất có buồn gần, Lệ quý phi này là người có thù tất báo, nàng nếu như cố chấp, sau này bị hại cũng đừng trách ta không nhắc nhở nàng!” Bạch Tử Di vẫn không tin, khẩu khí dần dần nghiêm nghị.

“Ngài!” Lăng Tuyết Mạn chán nản, bỗng nhiên hiểu được, cười, “Thì ra ngày ấy nương nương không so đo với ta, là vì ý đình này!”

Bạch Tử Di đứng lên, sắc mặt khó coi, nói: “Phải thì thế nào? Nhưng người giúp ta cũng là giúp người bản thân mình, người lại không bị thua thiệt gì! Hoặc là người muốn cái gì, ta có thể cho người!”

“Hi hi, ta thật giàu có a, cái gì ta cũng không thiếu, muốn nói bạc, châu báu, ngọc, trang sức gì đó, ta lại càng không thiếu, ta có một đứa con trai là Trưởng Thân Vương, có thể thiếu sao? Còn có, ta có vài vị Vương Gia công chúa là bạn bè, đây cũng là gia tài lớn của ta, không cần phải xin nương nương.” Lăng Tuyết Mạn cười ngây thơ hồn nhiên, bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện, không khỏi tươi cười hơn, “Nương nương, nếu ngài thật muốn học tập chuyện phòng the, ta có một ý kiến, không biết nương nương...”

“Cái gì?” Bạch Tử Di lập tức nói tiếp.

“Ha ha, trên đời này rành chuyện phòng the nhất, không ai hơn nữ tử thanh lâu! Nếu nương nương không ngại mất thể diện, cũng có thể tìm một vài xuân cung đồ nhìn xem, làm theo cũng không sai.” Lăng Tuyết Mạn cười tủm tỉm nói.

“Cái gì? Người.... người thế nhưng...” Bạch Tử Di nghe vậy, liền kích động, thậm chí đứng lên, gò má hồng thắm, nhất thời nói không nổi nữa.

Lăng Tuyết Mạn cũng đứng lên, tao nhã vỗ vỗ tay, tiếp tục tươi cười, “Nương nương, thật sự không có cách nào, Tuyết Mạn còn chưa biết mùi đời, mấy thứ này, cũng là nghe lung tung từ chỗ dân chúng ngoài đường, nương nương nghe một chút coi như xong, đừng coi là thật.”

“Lăng... Lăng Tuyết Mạn, người thật đúng là nói cái gì cũng có thể nói ra, bản cung hôm nay xem như là thấy được!” Bạch Tử Di bực mình, nghĩ đến một từ ‘xử nữ’, liền đột nhiên nói: “Người đã là cung nữ, vậy bản cung khuyên người an phận làm cung nữ, muốn câu dẫn Vương gia nào là chuyện của người, đừng bầu víu Hoàng thượng, biết chưa?”

“Hả?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, lập tức phản ứng kịp, cười to, “Di Quý Phi à, ngài suy nghĩ nhiều quá rồi? Lúc nào thì ngài thấy ta muốn câu dẫn Hoàng thượng?”

“Không có là tốt rồi! Tin người cũng là nữ nhân thông minh, sẽ không tranh với bản cung!” Bạch Tử Di nâng cằm lên, cao ngạo cảnh cáo.

“Ha ha!” Lăng Tuyết Mạn cảm thấy buồn cười không thôi, lắc đầu, “Di Quý Phi, hẹn gặp lại!”

Bạch Tử Di không có ngăn trở, Lăng Tuyết Mạn thuận lợi ra cung Trường Nhạc, dọc theo đường đi không ngừng cười, cười đến lúc trở về Hoán Y Cục, khiến phần đông thái giám cung nữ trong viện, đều coi nàng như quái vật.

“Hả? Cửa tại sao lại mở ra?” Lăng Tuyết Mạn giật mình, lập tức lại lắc đầu, thầm nghĩ, nàng luôn luôn khóa cửa, sao giờ lại mở ra?

Vài bước đến gần, tay mới đụng then cửa, thoáng nhìn, trong phòng giống như có người!

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy tim đập ‘thình thịch’ một tiếng, lặng lẽ dán mắt lên khe cửa thật nhỏ, chỉ thấy dưới gầm giường có một người đang vội vàng đóng thùng gỗ lim của nàng, có vẻ như đang phân vân cầm cái nào, liền chọn tới chọn lui...

Bĩu môi khinh thường, khoe miệng Lăng Tuyết Mạn nổi lên một cựa cười lạnh, yên lặng chậm rãi rời khỏi, lui đến trong viện, sau đó xen lẫn ở trong đồng cung nữ giặt quần áo.

Thật lâu sau, từ trong hành lang đi ra một người, nhìn trong viện quan sát một lần, bưng chậu nước, ưỡn ngực vào phòng Lý ma ma.

412. Chương 413

Lăng Tuyết Mạn hơi hơi liếc mắt, khoe miệng đầy ý cười, mắt nhìn thấy Thiệu Tiểu Lan đi vào phòng Lý ma ma, thế này mới nhân nhả đứng lên, thông thả bước chân đi tới phòng Lưu ma ma.

Cũng không gõ cửa, Lăng Tuyết Mạn trực tiếp đẩy ra, đầu ghé vào, cười híp mắt nói: “Lưu ma ma, Lý ma ma có việc sự tìm bà đâu, thấy ta tiện đường liền nhờ nói cho bà một tiếng, gọi bà đi đến phòng bà ấy ngay bây giờ.”

Lưu ma ma từ trong đồng hạt dưa ngẩng đầu, có chút giật mình, “Bà ấy tìm ta làm gì?”

“Bà đi chẳng phải sẽ biết sao?” Lăng Tuyết Mạn nháy mắt mấy cái, nói tràn đầy ám chỉ: “Tất cả là chuyện tốt, Lưu ma ma còn không nhanh một chút?”

Nghe vậy, tròn mắt Lưu ma ma xoay một vòng, vui mừng đứng lên, vỗ vỗ vỏ hạt dưa tay trên, mặt mày hớn hớn: “Được, ta phải đi ngay!”

“Ha ha, ta đi rồi, Lưu ma ma nên chú ý, đừng tranh quá nhiều, chịu thiệt chút cũng không có gì.” Lăng Tuyết Mạn cười có ngụ ý.

Đứng ở trong viện, nhìn thấy Lưu ma ma bước nhanh đi đến phòng Lý ma ma, Lăng Tuyết Mạn cười, cất bước nhanh chóng chạy ra Hoán Y Cục.

“Đại ca, Cung Đế Hoa ở nơi nào? Đi như thế nào?”

Chặn đường giữ chặt tuần tra ống tay áo một gã Ngự Lâm quân, Lăng Tuyết Mạn vội vàng hỏi.

Tên kia Ngự Lâm quân xem xét, liền nhận ra nàng là người phương nào, không dám răn dạy, nhưng bị lôi kéo ống tay áo cũng không thích hợp, nhân tiện nói: “Người buông ta ra trước!”

“À.” Lăng Tuyết Mạn vội buông tay, khuôn mặt tươi cười, lại hỏi, “Đại ca, phiền người chỉ cho ta một chút Cung Đế Hoa ở nơi nào được không?”

“Cung Đế Hoa là tẩm cung của Hoàng thượng, người không liên quan không được đến gần, Lãng cung nữ, người đi làm cái gì?”

Lãng Tuyết Mạn lập tức nói: “Ta không phải người không liên quan, Hoàng thượng là chồng trước của ta a, hì hì, lại nói ta là đi tìm thái giám An An, ta có việc gấp!”

“Thái giám An An?” Đại ca Ngự Lâm quân đen mặt, “Người nói là Từ tổng quản?”

“Đúng vậy đúng vậy, chính là hắn!”

“Queo trái, vòng qua cung Phượng Thần và cung Long Dương, đi thêm một trăm thước sẽ đến!”

“Được được, cảm ơn!”

Một hơi chưa nghỉ, Lãng Tuyết Mạn lấy tốc độ trăm mét/phút tiến lên, rốt cục đạt tới mục đích, mặt đỏ thở hổn hển, hai chân như nhũn ra, vừa lau xuống mồ hôi trên trán, Lãng Tuyết Mạn ngửa đầu nhìn về phía cung điện thiếp vàng, ba cái chữ to hùng hồn hữu lực: Cung Đế Hoa.

“Thì ra cung điện ở chỗ này! Làm hại ta đi tìm!”

Lãng Tuyết Mạn than thở một câu, mới chậm rãi bước đến bậc thềm đá cẩm thạch, bốn mươi sáu bậc thang, thật vất vả leo lên, hai thanh trường kiếm liền đặt ở trước mặt, “Lớn mật! Người không liên quan không được tới gần cung Đế Hoa, lập tức lui ra!”

Lãng Tuyết Mạn hít một hơi khí lạnh, vội cười dè dặt cẩn trọng nói: “Ta... ta là cung nữ Hoán Y Cục Lãng Tuyết Mạn, ta là tới tìm Từ tổng quản, phiền toái hai vị đại ca thông báo một chút.”

Nghe vậy, hai đại nội thị vệ có chút chần chờ, trao đổi ánh mắt một chút, một gã mở miệng nói: “Từ tổng quản phải hầu hạ Hoàng thượng ở Thượng thư phòng, người tức khắc lui ra!”

“A? Thượng thư phòng?” Lãng Tuyết Mạn lắp bắp kinh hãi, bị thống mở to hai mắt nhìn, vội hỏi tới: “Vay khi nào hắn trở về?”

“Khi nào Hoàng thượng trở về, thì Từ tổng quản đương nhiên trở về theo!” Đại nội thị vệ lạnh như băng đáp, thanh kiếm lại tiến dần lên một phần, “Nhanh lui ra, nếu không ta bắt người!”

“Ta lui, lui!” Lãng Tuyết Mạn vội gật đầu, lại lui xuống bậc thang, nghĩ đến việc đi Thượng thư phòng tìm người, không khỏi rung mình một cái, haiz! Nên làm cái gì bây giờ? Chút nữa ba người kia chia của xong rồi, nàng bắt tại trận không được!

Lại giương mắt nhìn cung Đế Hoa, cửa cung khép chặt, đại nội thị vệ vẻ mặt nghiêm túc, mặt không chút thay đổi, haiz! Nàng vẫn là chờ đi, quay đầu xem xét, tùy tiện đặt móng ngồi xuống ở trên bậc thềm tầng thấp nhất, tay phải chống mặt, cúi đầu nhàm chán chỉ chỉ mặt đất.

Nhanh đến buổi trưa, bụng đói kêu vang, Lãng Tuyết Mạn sờ sờ bụng bẹp bẹp, làm bầm lẫu bầu, “Cầu Hoàng đế hắn là mau trở lại thôi, buổi trưa dù sao vẫn cần trở về dùng bữa đi? Không biết Tình nhân có thể đi theo Hoàng thượng ở Thượng thư phòng hay không? Nếu là đi theo, chút nữa có thể thấy được không? Ủ, nếu là có thể nhìn đến... Haiz! Xem cái lông, nam nhân đáng chết còn tinh ranh hơn cả khỉ, làm sao có thể làm cho ta nhìn thấy hắn chứ? Đúng rồi, buổi chiều cùng hắn dùng bữa, không thể quên thu dọn hắn, thế nhưng lại gặt ta!”

Ánh nắng dần dần gắt lên, chiếu thẳng ở trên người Lãng Tuyết Mạn, làm cho nàng nhất thời có chút buồn ngủ, vì thế, liền hai tay ôm chân, cầm gối lên giữa hai chân, rất nhanh mơ màng ngủ mất.

Thượng thư phòng.

Phê tấu chương cuối cùng xong, Từ An bước lên phía trước thêm trà nóng vào, nhắc nhở: “Hoàng thượng, nên trở về cung dùng cơm trưa!”

“Từ An, sau bữa trưa tuyên Liễu Thái Phó tới gặp thăm!” Mạc Kỳ Hàn đuổi đuổi cánh tay, nói.

“Vâng, nô tài nhớ kỹ!” Từ An đáp.

Khẽ nhắp vài ngụm trà, Mạc Kỳ Hàn bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, vội khoa tay múa chân phân phó: “Từ An, buổi chiều ngươi tự mình đi phòng Ngự thiện một chuyến, ngày hôm nay sinh nhật nương nương, làm vài món đồ ăn, còn làm thêm cái bánh sinh nhật... bánh ngọt gì đó, chính là hình tròn lớn như vậy, đại khái chính là đem điểm tâm đặt giữa, mặt trên lại làm chút hoa quả trang trí, còn chuẩn bị mấy ngọn nến nhỏ, khi đến bữa tối đưa toàn bộ đến mặt thất, trăm mừng sinh nhật cho nương nương.”

Từ An ngậy cả người, không dám hỏi nhiều, lập tức gật đầu, “Vâng, Hoàng thượng, nô tài sẽ làm tốt.” Tuy rằng hắn còn ngơ ngác, cái gì là bánh... sinh nhật?

“Hồi cung đi!”

“Vâng!”

Thượng thư phòng cách cung Đế Hoa còn một đoạn, Mạc Kỳ Hàn ngồi kiệu, Xuân Đường Thu Nguyệt hầu hạ hai bên, Từ An liền hô một tiếng, “Hoàng thượng khởi giá hồi cung – “

“Tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Hai mươi người thái giám cung nữ thị vệ vây quanh cổ kiệu màu vàng sáng chậm rãi đi hướng Cung Đế Hoa, Xuân Đường Thu Nguyệt đi theo hai bên cổ kiệu, Từ An đi ở phía trước, một lúc sau, giương tay lên, thái giám nâng kiệu cẩn trọng dừng cổ kiệu, Từ An vội nhắc màn kiệu lên, cùng Xuân Đường đỡ Mạc Kỳ Hàn phong thần tuấn lãng hạ kiệu.

“Hoàng thượng hồi cung -”

Hô to một tiếng, tất cả hầu vệ Thái giám cung nữ bốn phía lập tức quỳ gối trên đất.

Tiếng la liên tục này làm Lăng Tuyết Mạn trốn ở trong góc ngủ say đột nhiên bừng tỉnh, giật mình lăn nhào!

413. Chương 414

Lăng Tuyết Mạn lăn một vòng, ngay tiếp theo hoảng sợ thét chói tai, “A – “

Mà vừa kêu, lập tức có đại nội thị vệ bay vút đến, cùng với một tiếng hét “Có thích khách! Bảo hộ Hoàng thượng!”, vô số thị vệ rút kiếm vây hướng về phía nữ nhân ngã xuống đất vô cùng bi thống!

Xuân Đường Thu Nguyệt, cùng Vô Cực Vô Ngân Vô Giới không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, gắt gao bảo vệ ở bốn phía Mạc Kỳ Hàn, tùy thời chuẩn bị ra tay!

Từ An kinh sợ mở to hai mắt, Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh đứng ở trước kiệu, một tay chấp sau lưng, mắt lạnh như mắt chim ưng sắc bén bắn về phía chỗ thích khách kia ẩn thân, nhưng... trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, bởi vì vừa rồi nghe qua tiếng thét chói tai kia, tựa như là thanh âm nữ nhân!

Mà cùng lúc đó, Lăng Tuyết Mạn đã bị vô số trường kiếm lờ lờ chỉ vào cổ họng, run rẩy bò lên, đồng thời lập tức than khóc thảm thiết, “Không nên a, ta không phải thích khách, ta là Lăng Tuyết Mạn, ta tìm đến người, ta...”

Nhìn chỗ sân cách đó ba trượng lộ ra cái kia ót, Mạc Kỳ Hàn nhíu mày một cái, nghĩ là cung nữ bình thường, liền xoay người muốn bước lên bậc thềm, ai ngờ, cái đầu kia lại đột nhiên vòng lại, cũng thất kinh hô một tiếng, “Hoàng thượng! An An! Ta không phải thích khách! Ta oan uổng a!”

Bởi vì, trường kiếm trong tay thị vệ kia lại tiến gần cổ họng nàng một phần, Lăng Tuyết Mạn lập tức tìm kiếm đường sống!

Vừa quay đầu, cả khuôn mặt liền hiện ra ở dưới ánh mặt trời, hiện ra ở trước mặt mọi người, thẳng tắp tiến vào trong mắt Mạc Kỳ Hàn!

Đám người Vô Cực Xuân Đường Từ An liền trợn tròn mắt, ngó ra tại chỗ nửa ngày không biết nên làm cái gì bây giờ!

Mạc Kỳ Hàn càng là cả kinh, đồng tử kịch liệt co rút lại, chính là hấn đủ trấn định, cũng không có biểu hiện khiếp sợ ở trên mặt, nhưng một khuôn mặt tuấn tú rét lạnh như băng, trong lòng không ngừng mắng thầm nha đầu đáng chết!

Lăng Tuyết Mạn nghiêng nghiêng mặt, đứng xa xa nhìn nam nhân mặc cẩm y màu vàng sáng, trên áo bào thêu lên Đẳng Long tượng trưng cho thân phận Hoàng đế, trên chân cũng mang long hài màu vàng sáng, đầu đội kim quan, thân hình cao ngất, gương mặt đường nét rõ ràng, màu da vừa phải, khoảng cách xa, thấy không rõ lắm ngũ quan của hắn, nhưng chỉ nhìn như vậy, liền đã là tuấn mỹ phi phàm, khí thế bức người!

Nhìn không chuyển mắt, ngẩn ra, thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn đột nhiên phản ứng kịp, khuôn mặt lập tức đỏ hồng, âm thầm cắn môi, nàng đây là thế nào? Cũng không phải chưa thấy qua nam nhân đẹp mắt, Nhị Vương gia bọn họ không phải người người đều tuấn mỹ sao? Thật sự là biến thành háo sắc!

Lặng lẽ nuốt nước miếng, Lăng Tuyết Mạn trở về hiện thực đến, cho dù đây là lần gặp mặt chính thức đầu tiên của nàng cùng chồng trước, nhưng chính là bi thống như vậy, nàng bây giờ là phạm nhân, hắn cũng là Hoàng đế!

Tình nhân thông dâm đâu? Chết đi đâu rồi? Sao không đến giải vây a?

Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng di động ánh mắt, quét đến người quen, đôi mắt lập tức bóng loáng, mừng rỡ kêu lên: “Vô Giới ca ca, mau cứu ta a!”

Nàng nghĩ rằng, Vô Giới là Tình nhân dịch dung! Nhưng mà, một tiếng hô xong, lập tức lại cảm thấy không phải, Tình nhân ở trước mặt nàng mới dịch dung, đến trước mặt Hoàng thượng chắc chắn sẽ không dịch dung, đây là Vô Giới thật! Như vậy Tình nhân đâu? Còn có Vô Ngân, còn có Xuân Đường Thu Nguyệt, còn có thái giám An An, còn có một nam nhân nàng không biết!

Đúng, nhất định là Tình nhân!

Cái ý nghĩ này ào ào hiện ra trong đầu, Lăng Tuyết Mạn lập tức kêu lên, “Hoàng thượng, ta không phải thích khách đâu, ta muốn tìm thái giám An An!”

“Làm càn! Đừng nhúc nhích!” Thị vệ sử dụng kiếm chỉ vào Lăng Tuyết Mạn lập tức ra tiếng cảnh cáo.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời khóc thút thít, “A... A... Ta không động, đại ca người cẩn thận một chút, kiếm này không có mắt, cẩn thận a...”

“Hoàng thượng, ngài nhanh đi đi!” Vô Cực vừa bừng tỉnh, vội kè sát vào tai nói nhỏ.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, tiếng nói áp thấp hơn, “Không còn kịp rồi, nàng đã thấy được! Hơn nữa nhiều người nhìn như vậy, trăm cũng không thể đi! Hạ lệnh thả nàng!”

“Vâng!”

Vô Cực vừa nhấc mắt, mặt không chút thay đổi, cao giọng nói: “Đều làm cái gì? Thu kiếm, đây là cung nữ Hoán Y Cục Lăng Tuyết Mạn!”

“Vâng, đại nhân!”

Thị vệ vội thu hồi kiếm, sau đó lui ra.

Mạng nhỏ được Tình nhân bảo vệ, Lăng Tuyết Mạn kích động, hai mắt tỏa ánh sáng, tuy rằng nghe qua giọng nam nhân này chẳng phải Tình nhân, nhưng đêm tiết nguyên tiêu năm trước, khi Tình nhân tới cứu nàng, giọng cũng không phải giống ban đầu, sau đó Tình nhân giải thích hắn đã thay đổi giọng, như vậy hiện tại khẳng định cũng đúng là thay đổi giọng, sợ nàng nghe được đi!

Càng nghĩ càng kích động, chính là cách xa, nàng không thể rất rõ ràng thấy rõ dung mạo Tình nhân, vì thế, Lăng Tuyết Mạn trực tiếp xách váy chạy vội qua, thỏ nhẹ đứng ở trước mặt Vô Cực, nhìn hắn, ngửi mùi đàn hương quen, liên tục cười ngây ngô!

Mà Mạc Kỳ Hàn lại cùng Vô Cực là đứng chung một chỗ, Từ An quýnh lên, vội khiển trách: “Lăng cung nữ, người làm cái gì? Nhanh lui ra!”

Lăng Tuyết Mạn đang nở rộ tâm hoa, nghe vậy, cũng không quay đầu lại nói: “Thái giám An An người câm miệng lại, ta không làm chuyện xấu gì, chỉ là nhìn hắn, ách, sau đó thuận tiện nhìn...” Nói xong, đầu mới quay qua, xem xét nam nhân cao quý tuấn mỹ bên cạnh, “Hi hi, thuận tiện xem Hoàng thượng chồng trước của ta!”

Thuận tiện? Chồng trước?

Mạc Kỳ Hàn mím môi thành một đường thẳng, nắm tay bất giác đã nắm chặt, nha đầu đáng chết, dám liếc mắt nhìn Vô Cực! Nghe giọng nói kia, đúng là đã coi Vô Cực thành hắn!

Đôi mắt lạnh lùng, không dấu vết nghiêng nghiêng, nha đầu chết tiệt này có thể nhận ra ánh mắt hắn, không thể ở lâu, vừa né người sang, liền muốn lên bậc thang -

Ai ngờ, một cái tay nhỏ lạnh lẽo bắt được cánh tay hắn, vội vàng nói: “Hoàng thượng, ngài đừng đi, ta muốn cáo trạng với ngài, thái giám An An hung dữ với ta, hắn chắc chắn sẽ không giúp ta chủ trì công đạo, ngài không thể không quản a!”

“Lăng cung nữ, buông tay!” Vô Cực vội vàng ra tiếng ngăn lại.

Lăng Tuyết Mạn lại trừng mắt nhìn hắn, cắn răng nói: “Không cần chàng lo ta, chàng là kẻ lừa đảo!”

Vô Cực ngây ngốc, ngơ ngác chớp chớp mắt, hắn khi nào thì thành tên lường gạt rồi?

Mạc Kỳ Hàn bây giờ là đi cũng không được, không đi cũng không được, lại không dám làm cho Lăng Tuyết Mạn nhìn hắn nhiều, dưới tình thế cấp bách, quét một ánh mắt về phía Xuân Đường Thu Nguyệt, hai nha đầu hiểu ý, vội một trái một phải kéo Lăng Tuyết Mạn lại, Xuân Đường vội vàng nói nhỏ: “Vương phi, trước mặt Hoàng thượng, không thể không quy củ a! Ngài có chuyện gì, Từ công công có thể làm chủ cho ngài, không được ngăn cản Hoàng thượng, cẩn thận Hoàng thượng tức giận!”

“Ấy da, ta chính là muốn nói mấy câu cùng Hoàng thượng thôi! Tốt xấu... tốt xấu gì chúng ta cũng đã làm vợ chồng, nói hai câu thì thế nào!” Lăng Tuyết Mạn cũng gấp, hơn nữa cấp mù quáng, khó gặp nàng vị chồng trước cao cao tại thượng này, nàng còn muốn cùng hắn thương lượng, để hắn thả nàng cùng Tình nhân xa chạy cao bay!

414. Chương 415

Từ An cũng cuống quýt khuyên nhủ: “Lăng cung nữ, người muốn chủ trì công đạo gì đó, chỉ cần chúng ta có thể làm được, sẽ làm cho nàng, nhưng trước mặt thiên tử, không được làm càn a!”

Lăng Tuyết Mạn cũng là ương bướng, rất cuộc, nàng nghĩ như thế nào cũng đều cảm giác mình đúng, là chính Hoàng thượng hắt hủi nàng cho Tình nhân, cũng không phải nàng hồng hạnh trèo tường, cây ngay không sợ chết đứng, ưỡn ưỡn ngực, một tay chết sống nắm chặt ống tay áo Mạc Kỳ Hàn, một tay chỉ hướng Vô Cực, chuyển mắt hỏi: “An An thái giám, ngài nói trước đi, nam nhân này tên gọi là gì? Đang làm gì?”

“Hà?” Từ An ngăn người, gương mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, lại nhìn Vô Cực, lúng ta lúng túng đáp: “Hắn tên là Vô Cực, là ngự tiền tam phẩm thị vệ trưởng!”

“À, thì ra là thế!” Lăng Tuyết Mạn bình tĩnh gật đầu, nói thầm, “Cư nhiên gọi là Vô Cực, chẳng lẽ là huynh đệ với Vô Ngân Vô Giới? Chẳng lẽ cũng là trông coi Hương Đàn Cư? Như vậy, nam nhân đáng chết này vẫn ở Tứ Vương phủ?”

Nhưng mà, không đợi nàng rõ ràng từng chữ, nam nhân lại chau mày lại, rủ lông mi, cầm lên tay nàng nắm chặt ống tay áo của hắn, hắt ra!

Sau đó, cũng không thèm nhìn nàng một cái, cất bước lên bậc thềm, thái giám cung nữ vội đi theo.

“Haiz! Hoàng thượng! Ta còn có chuyện nói a, ngài không được tuyệt tình như vậy! Hoàng thượng!” Lăng Tuyết Mạn vừa đứng vững lại, thấy tình huống này, vội vàng kêu lớn lên, cũng mạnh mẽ dùng sức, vung Xuân Đường Thu Nguyệt, vội dẩu chạy lên trên thềm đá!

“Vương... Lăng cung nữ!” Xuân Đường Thu Nguyệt sốt ruột, không biết nên gọi xưng hô gì, vội vàng đuổi theo.

Ba người Vô Cực cùng Từ An hoàn toàn choáng váng, nhưng chỉ ngó ra vài giây, liền xông tới!

Lăng Tuyết Mạn nhanh như con thỏ, rất nhanh liền đuổi đến gần, lại kéo một góc long bào của Mạc Kỳ Hàn, nhưng, Thu Nguyệt cũng vội vàng tới kéo nàng, lôi kéo cao thấp này, dưới chân mất thăng bằng, làm cho thân mình nàng nghiêng tới, nhào dẩu về phía trước!

“A!”

“Lăng cung nữ!”

Vài tiếng kêu sợ hãi đồng thời vang lên, Lăng Tuyết Mạn thất sắc, mắt thấy đầu muốn đụng ở trên bậc thang, mắt cuống quýt nhắm lại, lại chưa từng nghĩ, thân mình ngay sau đó bị một đôi bàn tay to hữu lực moi lên, hơn nữa bị ôm ngang ở trong lòng!

Nhất thời, mọi người sững ra tại chỗ, mờ mịt không biết làm sao!

Lăng Tuyết Mạn càng là giật mình, nhìn gương mặt kia quay nghiêng đi, yết hầu giống như bị chặn, một câu nói cũng không ra được!

Mạc Kỳ Hàn nghiêng mặt, nháy mắt ra hiệu cho Từ An, Từ An lập tức hiểu ý, nói lớn tiếng: “Toàn bộ lui ra!”

Thái giám hầu vệ cung nữ cũng đều là kinh ngạc, người ở trong cung nhiều năm, vừa thấy cảnh tượng này, liền biết Hoàng thượng đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với Lăng Tuyết Mạn – vị Vương phi bị bỏ này, Hoàng đế trẻ tuổi nào không phong lưu háo sắc?

Vì thế, toàn thể lui ra, Mạc Kỳ Hàn liền trước mắt bao người, ôm Lăng Tuyết Mạn bước vào cung Đế Hoa, Từ An Xuân Đường Thu Nguyệt là thái giám cung nữ cận thị vội đi vào theo.

Một đường đi vào trong điện, Từ An mở cửa tấm cung, Mạc Kỳ Hàn bước vào, Lăng Tuyết Mạn lại đột nhiên thức tỉnh, đầu óc bưng tỉnh, cuống quýt loạn đạp hai chân, “Thả ta xuống dưới! Nhanh thả ta xuống dưới! Nam nữ thụ thụ bất thân, ngài sao có thể ôm ta?”

Cửa, bị Từ An đóng lại từ bên ngoài, mắt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, đặt Lăng Tuyết Mạn ở trên mặt đất, sau đó đi tới ghé dựa ngồi xuống, thân mình hơi ngã về phía sau, nhắm mắt, chậm rãi hỏi: “Người chính là Lăng Tuyết Mạn? Người muốn tán gẫu với trẫm cái gì?”

Đương nhiên, ở đây không có người ngoài, hẳn dùng giọng giả thanh, có chút khàn khàn, có chút dè dặt.

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn nhất thời từ nghèo, sửa sang lại quần áo, lạng lẽ giương mắt nhìn Hoàng thượng chống trước trong truyền thuyết của nàng, nhìn chút nữa, lá gan lại lớn một chút, đi đến phía trước vài bước, xem gần, hẳn hơi nằm, nàng liền ngồi xổm xuống, hai tay chống má, nghiêng cứu từ ngũ quan đến lỗ chân lông của hắn.

Một hồi lâu, Mạc Kỳ Hàn nhẹ chau mày, hỏi: “Sao không đáp lời? Nếu không có gì nói, trẫm liền sai người ném ngươi ra ngoài! Hành vi lớn gan giống hôm nay như vậy, trẫm cảnh cáo ngươi, lần sau không được vi phạm lý lẽ này nữa! Bằng không, đánh năm mươi đại bản!”

“A?” Lăng Tuyết Mạn cả kinh, không khỏi nuốt nước miếng, lại nhìn một khuôn mặt tuần mỹ tà tứ, hai gò má lại không tự chủ được nhiễm lên đỏ ửng, chất phác đáp: “Biết, đã biết, tạ Hoàng thượng khai ân! Hoàng... Hoàng thượng, về ngoài cửa ngài thật là khá!”

“Thật không? So với cửa Tình nhân của người thì sao? Trẫm đẹp, hay là hắn đẹp?” Mạc Kỳ Hàn nổi lên vui đùa, hẳn dám khẳng định, chỉ cần hắn không hôn nàng không chạm vào nàng, không cho nàng cơ hội sờ thân thể của hắn, không mở to mắt, không nói giọng thật, coi cái đầu óc mơ hồ kia, cho dù cùng hắn ngày ngốc cả năm, cũng không biết hắn là Tình nhân!

Lăng Tuyết Mạn nhớ lại dung mạo Vô Cực vừa rồi thấy, nghĩ nghĩ, trả lời rất là thành thực: “Khách quan mà nói, Hoàng thượng đẹp, nhưng ở trong mắt ta, Vô Cực càng đẹp hơn.”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn không khỏi hạ mắt, lại nhanh chóng nhắm lại, âm thầm cắn răng, bực mình hỏi: “Vì sao nói như vậy?”

“Hi hi, bởi vì Vô Cực là Tình nhân của ta a, ta thích hẳn, đương nhiên cảm thấy hẳn dễ nhìn!” Lăng Tuyết Mạn toét miệng thật là tự nhiên.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn nắm chặt hai đấm, tức muốn ói máu, muốn phát hỏa, nhưng mà, cũng phải nhẫn! Nhưng, để tránh này nha đầu chết tiệt này thực coi Vô Cực trở thành Tình nhân, đối với Vô Cực vừa kéo vừa ôm, hẳn tất phải nhắc nhở nàng!

“Lăng Tuyết Mạn, Vô Cực cũng không phải là Tình nhân của ngươi, Tình nhân của ngươi hôm nay bị trẫm phái đi ra ngoài, tới tối mới có thể trở về, Vô Cực là thị vệ của trẫm!”

Cạc cạc, cái gì?

Lăng Tuyết Mạn nhất thời bị đả kích, đen mặt, lại xấu hổ quẩn ép ửng đỏ gương mặt, vừa rồi ở bên ngoài, nàng phóng điện với Vô Cực! Ông trời, thu nàng đi!

Đặt mông ngồi trên mặt đất, Lăng Tuyết Mạn khóc không ra nước mắt, kêu rên không thôi, “Hoàng thượng, Tình nhân ta rốt cuộc là cái nào a? Cái nào mới là bạn bè đáng chết của ngài a? Bọn họ không cần coi ta như khi mà đùa bỡn được không?”

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy nhói, nhắm chặt mắt, trầm mặc nửa ngày, mới lại lên tiếng nói: “Lăng Tuyết Mạn, việc này trọng đại, gạt ngươi cũng là do tình thế, ngươi cần phải giữ bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài nửa câu, đợi trẫm hoàn thành đại sự, Tình nhân của ngươi sẽ cho ngươi biết hẳn là ai!”

“A... A..., ta mới mặc kệ bọn họ, Hoàng thượng ngài hơi quá đáng rồi, đầu tiên là coi ta như món đồ chơi tặng cho bạn bè ngài, làm hại dân tộc đáng chết khi dễ ta, hiện tại lại không buông tha hẳn, ngài không thể thương xót, thả hai người chúng ta xuất cung sao? Còn có a, ngài bỏ ta... ta cũng không ý kiến, nhưng sao ngài bắt ta làm cung nữ a? Ngài thả ta ở ngoài cung, tự do tự tại hơn tốt, hại ta đánh nhau cùng quý phi của ngài, hại ta vừa vào Hoán Y Cục đã bị người khác ăn hiếp, hại bảo bối của ta bị trộm...”

415. Chương 416

Lăng Tuyết Mạn khóc suốt mướt, nói dài dòng một tràng, có chút chuyện đúng là Mạc Kỳ Hàn không biết, tỷ như chuyện ngày nàng mới vào Hoán Y Cục bị Lý ma ma cùng Thiệu Tiểu Lan khi dễ, trong mắt khép chặt lặng yên nhiễm lên ý lạnh, lẳng lặng nghe, không nói được lời nào.

Nha đầu này sao không nói cho hẳn chứ?

Thẳng đến, Lăng Tuyết Mạn nói đến miệng đắng lưỡi khô, lại bỗng nhiên nhớ lại, nàng còn muốn mang theo thái giám An An đi bắt trộm, vội lung tung lau nước mắt một cái, nói: “Hoàng thượng, chuyện thành toàn ta cùng Tình nhân bỏ trốn ngài suy nghĩ thật kỹ một chút, ngài trước chủ trì công đạo cho ta, bảo bối của ta bị Lý ma ma cùng Thiệu Tiểu Lan trộm, còn có Lưu ma ma, ba nữ nhân này quá hư, ngài cho ta mượn An An một chút, ta muốn đi bắt kẻ trộm!”

“Hà?” Mạc Kỳ Hàn lặng lẽ nheo mắt thành một đường nhỏ, “Bảo bối gì? Từ đâu tới?”

“Chính là một đồng lớn, rất nhiều, là ta cướp đoạt từ trong tay vãi vị Vương Gia, không đúng, là ta quang minh chính đại thắng được!” Lăng Tuyết Mạn nói đến đây, “Khụ khụ” hai tiếng, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng chồng trước, mấy thứ này là tài sản riêng của ta, không phải của Tứ Vương phủ ngài, ngài không thể quá đáng thu hồi đi nha! Huống chi, dù sao ta cũng làm lão bà danh nghĩa hai năm cho ngài, khi chúng ta ly hôn, ngài cũng nên phân cho ta một ít tài sản, không thể keo kiệt vắt chày ra nước như vậy, liền đem ta đuổi ra khỏi nhà...”

Mạc Kỳ Hàn suýt nữa bị nghẹn chết, khuôn mặt tuần tú xanh trắng giao thoa, chuyện da mặt dày như vậy, còn muốn nói là thực có can đảm! Vì thế, “Khụ khụ, Lăng Tuyết Mạn, trăm không thu bảo bối của người, nhưng trăm cũng sẽ không thể chia tài sản cho người, người muốn bắt kẻ trộm liền nhanh đi bắt đi, sau đó đi cung Cảnh Hiên dùng cơm trưa, buổi chiều chơi ở cung Cảnh Hiên, bữa tối tiền trở lại Hoán Y Cục là được. Nhớ kỹ, về chuyện người có Tình nhân, không thể nói ra nửa câu!”

“A, đã biết!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, không được chỗ tốt, cũng không được chỗ hỏng, đứng lên, phải xông chạy lấy người!

Đi ra ngoài hai bước, bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, Lăng Tuyết Mạn vội quay đầu lại, chạy tới, ghé vào trên lỗ tai Mạc Kỳ Hàn, hỏ tâm nhắc nhở hần, “Hoàng thượng, Di Quý Phi của ngài muốn học chuyện phòng the, có phải ngài không được không? Loại bệnh này phải sớm trị một chút, nếu không làm trễ nãi hương khói truyền thừa là việc nhỏ, mất mặt mũi nam nhân cũng là việc nhỏ, máu chốt là, chuyện phòng the không hài hòa sẽ ảnh hưởng thân thể kiện khang, Hoàng thượng đẹp trai như vậy, nếu vì trắng niên mất sớm...”

“Cút!”

Lăng Tuyết Mạn kinh hãi lập tức đứng thẳng lên lui liền hai bước, nàng lo lắng quan sát cặp mắt kia, hai tay đồng thời che lên miệng, tự mình đánh mình, “Hoàng thượng, ta sai lầm rồi, ngài đừng ném ta... ta chỉ là hỏ tâm nhắc nhở ngài một chút thôi...”

“Đáng chết!” Mạc Kỳ Hàn quay lại, khuôn mặt tuần tú co lại mãnh liệt, xanh biếc thành một mảnh, nếu điều kiện cho phép, hần hiện tại có thể làm cho nha đầu chết tiệt này tự thân cảm thụ một chút, hần rốt cuộc được hay không!

Tùy tay nắm bát trà trên bàn, Mạc Kỳ Hàn nổi trận lôi đình ném văng ra ngoài, trên trán nổi gân xanh, mắt mở to, trừng mắt nữ nhân không biết sống chết nào đó, ngực thở gấp gấp, gầm nhẹ: “Từ An!”

Từ An, Xuân Đường Thu Nguyệt chờ ở phía ngoài nghe được một tiếng vang thật lớn, tất cả đều hoảng hồn, Từ An lập tức đẩy cửa tiến vào quỳ xuống, “Hoàng thượng, nô tài ở đây!”

“Lập tức mang Lăng Tuyết Mạn đi Hoán Y Cục, đừng để cho trăm phải nhìn nữ nhân đáng chết này nữa!” Mạc Kỳ Hàn tức giận đến không nhẹ, chút cắn răng nghiêng lợi.

“Vâng, nô tài tuân chỉ!”

Vì thế, Lăng Tuyết Mạn vừa khóc vừa đi ra Cung Đế Hoa, làm ánh mắt thái giám cung nữ thị vệ nhìn nàng đều biến thành đồng tình, vốn cho là, vị phi bị bỏ này có khả năng được Hoàng thượng sủng hạnh, như vậy lại sẽ nhảy thành chủ tử cao cao tại thượng, không nghĩ tới, Hoàng thượng còn chưa thích, vẫn là chán ghét đến cực điểm...

Trên đường, Lăng Tuyết Mạn nhịn không được hỏi: “An An, ta thật sự rất kém cỏi sao?”

“Lăng cung nữ, gần vua như gần cọp, trước mặt Hoàng thượng nói chuyện cần cẩn thận, người không chừng mực như vậy, làm Hoàng thượng tức giận cũng phải.” Từ An co rúm khóe miệng, lại gọi hần An An!

“Ừ, ta chính là quần không được miệng ta thôi, An An, người trở về có thể giúp ta nói vài câu ở trước mặt Hoàng thượng hay không, ta không cố ý chọc giận hần, ta là... Haiz!” Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy một lời khó nói hết, sao người tốt khó làm như vậy chứ?

Mặt Từ An tiếp tục co rút, đi nhanh đến Hoán Y Cục.

Vừa vào sân, Từ An liền ngăn lại các nô tài thỉnh an, sau đó vung tay lên hướng thái giám thủ hạ của hần, tám gã thái giám kia liền nhanh chóng chạy về phía phòng Lý ma ma!

“Bốp!”

Một tiếng vang thật lớn, phá cửa mà vào!

Lý ma ma cùng Lưu ma ma, Thiệu Tiểu Lan ba cái đầu đang tụ cùng một chỗ nói gì đó, nghe tiếng, lập tức ngừng đầu, tiện đà kinh hãi mở to đôi mắt!

“Người đâu, bắt chúng cho ta!”

Từ An đứng ở cửa, ra lệnh một tiếng, thái giám thủ hạ liền vào nhà tìm kiếm, lục soát trong ngoài mấy lần, lục xong Lý ma ma phòng ở, tiếp tục lục phòng Lưu ma ma, Thiệu Tiểu Lan, lục soát cả ba người từ trên người xuống dưới, cái rổ đặt trước mặt Từ An, có khuyên tai trân châu, trâm vàng, vòng tay thúy ngọc... tất cả đều là bảo bối ở bên trong thùng gỗ lim của Lăng Tuyết Mạn, bao gồm mấy thứ ngày đầu tiên nàng chủ động cho bọn họ.

“Nô tài lớn mật! Dám trộm đồ của Lăng cung nữ, quả nhiên là không biết sống chết!” Từ An lạnh mặt, lại hỏi Lăng Tuyết Mạn, “Lăng cung nữ, người kiểm tra một chút, còn thiếu cái gì không?”

Lăng Tuyết Mạn ôm thùng, cẩn thận đếm nửa ngày, mới cười híp mắt nói: “Không có, đủ rồi.”

“Tổng quản đại nhân, khuyên tai không phải chúng nô tì trộm, là... là Lăng Tuyết Mạn tự mình đưa cho chúng nô tì, bảo chúng nô tì thay nàng giặt quần áo a!” Lý ma ma cố cải.

“Ồ? Làm sao có thể?” Lăng Tuyết Mạn nháy mắt, nói rất là vô tội: “Tổng quản đại nhân, ta không có đưa, là Lý ma ma cùng Lưu ma ma tự mình nói muốn giúp ta giặt quần áo, bọn họ rảnh rồi không có việc làm, thay ta giặt quần áo xem như là hoạt động gân cốt, ta không chịu, bọn họ cứ đau khổ cầu xin, thế này mới đồng ý!”

“Không phải! Lăng Tuyết Mạn người nói vậy!” Lưu ma ma cùng Thiệu Tiểu Lan kêu lên, cánh tay bị thái giám cường chế, vừa đau vừa lo lắng.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn cười rộ lên, “An An, vừa rồi đùa thôi, khuyên tai đúng là ta đưa, lúc ấy nếu không đưa, ta sẽ chịu thiệt, trâm vàng trên đầu ta bị Lý ma ma giật lấy muốn bảo quản thay ta, ta vì không để bị người ta bặt tai, đành phải đưa.”

Nói xong, liếc ba nữ nhân quỳ trên mặt đất, cái mặt xám như tro tàn, khẽ cười: “Bọn họ cho là chiếm tiện nghi của Lăng Tuyết Mạn ta dễ như vậy sao? Nếu là các người chẳng phải lòng tham không đáy, kim trâm cùng khuyên tai ta cũng không so đo, cố tình bọn họ còn hết một tới hai, hết hai tới ba trộm đồ của ta, vậy cũng chớ trách ta không khách sáo! Ha ha, lại báo cho bọn họ biết một chút cũng không sao, mấy thứ này là Nhị Vương gia, Tam Vương gia, Ngũ Vương gia đưa, bọn họ có phúc hưởng sao?”

416. Chương 417

Một hơi nói xong, ba nữ nhân lập tức yên lặng, mặt trắng như tờ giấy, bọn họ đều rơi vào cạm bẫy của Lăng Tuyết Mạn! Nàng sớm biết bọn họ lần lượt trộm bảo bối của nàng, lại cố ý làm bộ như không biết, sau đó đợi bọn họ tăng thêm hành vi phạm tội, mới đi tìm Đại tổng quản đến khiến bọn họ trở tay không kịp!

Đôi mắt Từ An chìm nghiêm, ánh mắt lợi hại bắn tới, “Nô tài to gan! Đồ đạc của chủ tử, các người có mấy cái đầu mà dám lấy? Người đâu! Toàn bộ mang đi, đưa vào điện Dịch Đình!”

“Lăng cung nữ tha mạng a! Đại tổng quản tha mạng a! Nô tì không dám nữa! Không dám! Tha mạng a!” Ba nữ nhân khóc kêu long trời lở đất, ôm lấy chân Lăng Tuyết Mạn, làm sao cũng không chịu rời ra.

Trương chấp sự đứng ở một bên, khép chặt môi không dám phát ra một lời, hẳn đã sớm biết như vậy, Lăng Tuyết Mạn là một nữ nhân đặc biệt, không thể chọc, hẳn cũng từng nhắc nhở hai ma ma kia, hôm nay, coi như bọn họ gieo gió gặt bão đi.

Trong viện, một đám thái giám cung nữ kinh hãi run lấy lấy, không dám phát ra một tiếng vang.

Lăng Tuyết Mạn trong nháy mắt mềm lòng, mà nàng cũng làm như vậy, “An An, thôi, chỉ cần bọn họ hứa sửa đổi, tạm tha bọn họ đi!”

Từ An rùng mình, “Lăng cung nữ, ăn trộm là tội nặng, chúng ta sao có thể khinh xuất tha thứ bọn họ? phải xử trí theo cung quy.”

“Nhưng...” Lăng Tuyết Mạn nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói cái gì, mà Từ An cũng không nói cái gì nữa, vung tay lên, thủ hạ áp tải ba người kia đi ra ngoài.

Tiếng khóc kêu không ngừng truyền đến, cho đến khi dần dần biến mất.

Lăng Tuyết Mạn thở dài, nàng nghĩ, đại khái bọn họ sẽ bị đánh không nhẹ đâu.

Nhưng nàng lại không ngờ tới, lần này bởi vì bọn họ ăn trộm, khi dễ nàng, bởi vì nàng thuận miệng khóc kể vài câu với Mạc Kỳ Hàn, lại làm Lý ma ma, Lưu ma ma, Thiệu Tiểu Lan rốt cuộc chưa từng trở về.

Thẳng đến nhiều ngày sau, Lăng Tuyết Mạn mới vô tình nghe được tin tức từ một thái giám, rằng Lý ma ma hôm đó bị đánh chết, Lưu ma ma bị đánh ba mươi gậy xong, bị sung quân đến điện Dịch Đình làm công việc tẩy rửa bồn cầu bẩn, bề trên hạ lệnh, trừ phi chết già, bằng không không được rời điện Dịch Đình một bước, mà Thiệu Tiểu Lan sau khi bị đánh, sung đi biên cương làm quân kỹ.

Mà trước mắt, hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của chủ nhân cổ thân thể này của Lăng Tuyết Mạn.

Ở cung Cảnh Hiên ngẩn ra, xem Mạc Ly Hiên luyện võ đến hơn một canh giờ, chờ nó luyện xong đã là hoàng hôn, Lăng Tuyết Mạn cầm khăn lau mồ hôi cho nó, ngắm một chút, vui sướng phát hiện, Mạc Ly Hiên cao bằng nàng rồi!

“Mẫu thân, hôm nay sinh nhật ngài, con đã chuẩn bị lễ vật cho ngài.” Mạc Ly Hiên cười thần bí, dắt tay Lăng Tuyết Mạn đi đến tẩm cung.

“Là cái gì a?” Lăng Tuyết Mạn thật nghi hoặc.

“Giữ bí mật.” Mạc Ly Hiên nháy mắt mấy cái, quay đầu, giơ lên một nụ cười mê người.

Lăng Tuyết Mạn chợt giật mình, Mạc Ly Hiên sắp mười hai tuổi, nghe nói, nam tử nơi này mười ba tuổi là trưởng thành, có thể đón dâu, đứa nhỏ này, thật sự đã trưởng thành rồi!

Một khối ngọc điêu khắc to bằng bàn tay từ trong hộp gấm được lấy ra, Mạc Ly Hiên cười, hai tay nâng lên đưa đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, “Mẫu thân, nhìn xem mỹ nhân này là ai?”

“Ồ? Đây là... ai vậy?” Lăng Tuyết Mạn khom xuống, cẩn thận nhìn, thuận miệng hỏi: “Đây là cô nương nhà ai? Hiên nhi, là cô nương của con sao?”

“Ách... Mẫu thân, này... này không... không phải đâu, nàng là...” Mạc Ly Hiên lập tức đỏ mặt đỏ tai, lắp bắp nửa ngày, yên lặng lấy gương ra, “Mẫu thân, ngài xem gương, đối chiếu một chút.”

Lăng Tuyết Mạn hồ nghi dời mắt qua, vừa thấy, khóe miệng co rúm, lại nhìn khối bạch ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nóng lên, “Thì ra chính là ta a! Ta là mỹ nhân chỗ nào, Hiên nhi con chỉ sai cho ta, hại ta còn nghĩ là người khác.”

“Ha ha, mẫu thân chính là mỹ nhân a!” Mạc Ly Hiên vuốt ve khối ngọc, mềm dịu nói: “Đây là Hiên nhi tự tay điêu khắc, mẫu thân thích không?”

“Hi hi, đương nhiên thích, Hiên nhi đưa cái gì mẫu thân đều thích.” Lăng Tuyết Mạn thỏa mãn tràn ra tươi cười, ôm tượng bạch ngọc ở trong lòng, theo thói quen đưa tay sờ sờ khuôn mặt Mạc Ly Hiên, khẽ cười: “Hiên nhi lớn rồi, mẫu thân muốn thừa dịp con còn chưa có thành thân mà sờ sờ, nếu không chờ con có nàng dâu, sẽ không thể sờ soạng! Ha ha, vợ của con sẽ chê cười mẫu thân!”

“Mẫu thân, Hiên nhi còn nhỏ, thành thân còn sớm hết sức, mẫu thân muốn sờ lúc nào cũng có thể.” Mạc Ly Hiên hơi mím môi, nhỏ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn cười lên, “Hiên nhi ngưỡng chừng sao? Không có việc gì không có việc gì, nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng a!”

Mạc Ly Hiên lại nói nữa. Thời gian không còn sớm, nó nên đưa Lăng Tuyết Mạn trở về bên cạnh phụ hoàng, vì thế, liền đưa nàng về Hoán Y Cục.

Ai ngờ, trên cửa Hoán Y Cục, lại gặp một thân hình cao to đứng sừng sững.

“Tam hoàng thúc?” Mạc Ly Hiên mở miệng, giật mình kêu.

Mạc Kỳ Minh xoay người lại, trong tay cầm theo một cái giỏ, đôi mắt giật mình, đến gần, thản nhiên nói: “Ly Hiên, con cũng tới!”

“Vâng, Hiên nhi đưa mẫu thân trở về.” Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng gật đầu.

Lăng Tuyết Mạn nhớ tới việc ở trong phòng ngày đó, nhớ tới việc Tình nhân tức giận, liền lập tức muốn tránh ra, nhanh nói một câu, “Tam Vương gia, ta mệt mỏi, về đi ngủ. Xin lỗi không tiếp được!” Sau đó vòng qua người Mạc Kỳ Minh, bước nhanh đi vào cổng.

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Minh liền muốn đi theo, Mạc Ly Hiên vội vàng kéo hắn, “Tam hoàng thúc, mẫu thân hôm nay tâm tình không tốt, mới vừa rồi ở trong cung của con cũng không nói gì, hôm nay ở Cung Đế Hoa, cũng không biết mẫu thân nói gì, làm phụ hoàng giận dữ, ném vỡ chén trà, còn đuổi mẫu thân ra, mẫu thân bị dọa.”

“Thật không? Để ta đi xem.” Mạc Kỳ Minh tiếp một câu, cũng là bước nhanh đi theo vào.

Mạc Ly Hiên bắt đầu dĩ chừng mắt, chỉ có thể cất bước theo ở phía sau.

Cửa phòng bị gõ vang, Lăng Tuyết Mạn chưa kịp mở cửa, Mạc Kỳ Minh lại đẩy thẳng cửa vào, “Mạn Mạn, nàng làm sao vậy? Không có sao chứ, ta chỉ tới thăm nàng một chút, biết hôm nay là sinh nhật nàng, đến đưa vài thứ cho nàng.”

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, ngồi lên ghế, không có tinh thần gì, nói: “Ta không sao, ngài cũng đừng đưa đồ cho ta, tâm ý ta nhận, lễ vật coi như xong.”

“Vậy sao được?” Mạc Kỳ Minh bắt đầu mân nhú mày, đặt cái giỏ ở trên bàn, nhắc nắp lên, lấy đồ vật ở bên trong ra, “Cũng không phải đưa nàng trang sức ngọc ngà, những thứ này đều là thức ăn vặt có tiếng của kinh thành, mấy ngày nay nàng ở trong cung, khẳng định không được ăn, ngày hôm nay ta đặt mua mỗi thứ một chút, nàng nếm thử xem.”

Mạc Ly Hiên đi theo tiến vào, thấy thế, vui mừng cười nói: “Tam hoàng thúc, có thể cho con một ít không? Con cũng thích ăn.”

“Được a.” Mạc Kỳ Minh âm thầm bực mình phun ra hai chữ, đưa một khối bánh mì cho Mạc Ly Hiên.

Con thèm ăn của Lăng Tuyết Mạn lập tức bị khơi mào, thức ăn ngon trước mặt, Tình nhân tạm thời ném qua một bên, tặng một cái tươi cười cảm kích cho Mạc Kỳ Minh, chui đầu vào trong đồng thứ ăn.

417. Chương 418

Bốn ngọn nến đốt ở trên bốn góc bàn, một bàn tiệc tối phong phú, ở giữa đặt một khối bánh hình tròn, nghe nói là bánh sinh nhật trong truyền thuyết. Khắp phòng ấm áp, ánh sáng lung linh tỏa ở trong phòng, lộ ra ánh sáng dạ minh châu trên đỉnh, làm cho bữa tối này thêm vài phần lãng mạn.

Nam nhân mặc quần áo tuyết trắng, tao nhã ngồi ở trước bàn, trong mắt tràn đầy dịu dàng trầm thiết, Lăng Tuyết Mạn từ đường hầm đi ra, chống lại đôi tròng mắt kia, lập tức liền ngây ngốc ngay tại chỗ.

“Mạn Mạn, lại đây ngồi!” Bên môi Mạc Kỳ Hàn nở nụ cười.

“A.” Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, đánh giá mọi nơi, đi đến ngồi xuống đối diện Mạc Kỳ Hàn, vừa lòng gật đầu, “Ha ha, chàng thật đúng là làm bữa tối dưới nền cho ta!”

“A, đó là đương nhiên, chỉ cần nàng nói ra, mặc dù ta chưa từng nghe qua, cũng phải tìm cách làm được cho nàng! Nếu không, để cho người khác đoạt trước, phu quân ta đây lại phải đứng sang một bên!” Mạc Kỳ Hàn nhú mày, nói có ngụ ý.

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, không để ý hũ dấm chua của hắn, trực tiếp nói sang chuyện khác, “Còn hoa tươi đâu? Còn nhạc sĩ diễn tấu đâu?”

“Ồ chỗ này nè!” Mạc Kỳ Hàn đứng lên, dang hai tay, cổ cả buổi, mới nặn ra được mấy chữ, “Mạn Mạn, ta... ta yêu nàng, sinh nhật vui vẻ!”

Trời mới biết, tối hôm qua nhận được một đồng yêu cầu sinh nhật từ Lăng Tuyết Mạn mà hần chưa hề nghe tới, hôm nay hần rầu rĩ suốt đến buổi trưa, bảo Từ An Xuân Đường Thu Nguyệt loay hoay chuẩn bị ở ngự thiện phòng hai canh giờ, theo dõi ngự trù làm bánh sinh nhật gì đó, sau đó hần lại tự mình chạy đến ngự hoa viên hái hoa, dù sao chỉ cần là hoa, thượng vàng hạ cám bẻ một đồng, trở về Xuân Đường lại cắt nhánh, sửa sang lại thành một bó, còn phải dựa theo yêu cầu của Lăng Tuyết Mạn lấy giấy màu gói lại, sau đó còn luyện tập nói những lời tâm tình khi tặng hoa...

Tóm lại, hôm nay hần nhận được vô số ánh mắt khác thường của thuộc hạ, Lâm Mộng Thanh cười hần khoảng nửa giờ... Tóm lại, hôm nay thật dọa người, hôm nay thật quẫn, thật quẫn!

Lăng Tuyết Mạn vui mừng nhận hoa, cười hài lòng, “Không sai không sai, mặc dù nói không thuận, nhưng miễn cưỡng có thể xem được, còn hoa này...” Cúi đầu, nhìn hoa trong tay, không khỏi nhíu mày, “Sao lung tung vậy? Cả cục vạn thọ cũng gói vào sao? Lão công a, haiz, thôi, chàng lại không biết mấy thứ này, ha ha, biểu hiện cũng không tệ, đáng khen!”

Mạc Kỳ Hàn nhường lông mày, “Không phải còn không sai, là rất không sai! Bản công tử vì khiến nàng vui, mất nhiều tâm lực như vậy, còn bị người cười muốn chết, có biết hay không?”

“Hi hi, ai dám cười chàng? Ai? Ta đi giúp chàng hết giận!” Lăng Tuyết Mạn hoạt bát chớp mắt mấy cái, hỏi.

“Dừng! Nàng mỗi ngày ít gây chuyện cho ta, là ta hài lòng rồi.” Mạc Kỳ Hàn hơi trừng mắt một cái, “Khụ khụ, về chuyện nhạc sĩ tấu nhạc, để bản công tử tự mình ra trận!”

“Ồ? Chàng có thể?” Lăng Tuyết Mạn giật mình.

Mạc Kỳ Hàn ngó ra, liếc mắt, “Dám coi nhẹ bản công tử, cho nàng mở mang tầm mắt!”

Nói xong, nhẹ nhàng cười, một cây tiêu ngọc xuất hiện ở trong tay, đưa tới bên môi, tiếng tiêu cất lên, du dương nhu hòa, khúc thanh khoan khoái, vẻ mặt chăm chú thổi tiêu kia, khả năng điều luyện kia, làm Lăng Tuyết Mạn lấp bắp kinh hãi, nhớ ngày đó, thời điểm nàng luyện tập thổi sáo ngọc màu trắng, nam nhân này nói hần biết thổi, nàng còn khinh bỉ hần, không nghĩ tới, lại thật sự biết thổi, còn thổi êm tai như vậy, quanh quẩn bên tai như vậy, làm người ta say mê.

Một khúc thổi xong, Lăng Tuyết Mạn kích động vỗ tay mà cười, trong tay hoa buông, vòng qua cái bàn trực tiếp nhào vào Trong lòng Mạc Kỳ Hàn, thỏa mãn ôm lấy cổ của hần chết, “Tình nhân, chàng quá tuyệt vời! Thật tốt thật tốt, hôm nay cái gì cũng có, ta thật vui vẻ!”

“Ha ha, bây giờ biết nam nhân của nàng lợi hại sao?” Mạc Kỳ Hàn sủng nịch véo mũi Lăng Tuyết Mạn, trong lòng cũng sung sướng cùng thỏa mãn.

“Đã biết đã biết! Ha ha, nếu nàng có thể tháo mặt nạ Vô Giới xuống thì càng vui vẻ!” Lăng Tuyết Mạn nhân cơ hội dụ dỗ.

Ai ngờ, Mạc Kỳ Hàn không mắc mưu, ngược lại cười quỷ dị: “Vật nhỏ, ăn cơm tắt nến, đến trên giường, ta đương nhiên sẽ tháo mặt nạ.” Trong lòng thêm một câu, cho nàng biết trăm rớt cuộc được hay không!

Lăng Tuyết Mạn buồn bực, bĩu môi, lại cao hứng, “Thôi, dù sao ta cũng mặc kệ, Tình nhân, ta ăn đây.”

“Được.”

Nhưng mà, ăn nhiều thức ăn của Mạc Kỳ Minh, bây giờ Lăng Tuyết Mạn ăn một chút liền ăn không nổi, cười ngượng ngùng, “Tình nhân, ta no rồi, đến lượt ta đút cho chàng ăn đi.”

“Sao mới ăn một chút liền no rồi? Xem ra, mị lực của Mạc Kỳ Minh lớn hơn ta!” Mạc Kỳ Hàn thở dài, cắn răng.

“Không phải không phải, lần này không phải lỗi của ta, ta chỉ là tham ăn một chút, tình nhân, ta yêu chàng nhất mà, chàng cũng biết, ta cố trốn hần, chỉ là tự hần đi tới, Ly Hiên cũng biết, không tin chàng đi hỏi Ly

Hiên đi.” Lăng Tuyết Mạn vội giải thích, lại lấy lòng, nâng mặt Mạc Kỳ Hàn lên, muốn hôn, nhưng đó là mặt nạ da người, “Tình nhân, hôn chỗ nào đây?”

“Miệng.”

“Được.”

Hôn vài cái lấy lòng, tên nam nhân nào đó rốt cục lộ ra tươi cười, ôm chầm thiên hạ trong lòng, cười nói: “Được rồi, ta không tức giận, nàng dứt ta ăn đi, ăn xong chúng ta cắt bánh sinh nhật của nàng.”

“Ừ, ha ha.”

Cơm nước xong, Lăng Tuyết Mạn nhìn kỹ bánh ngọt trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn củ co quắp, cái này đâu phải bánh sinh nhật chứ? Đây là một cái bánh nướng khổng lồ hình tròn thoi? Bất quá, quan trọng là tâm ý, khuôn mặt nhỏ nhắn lại gương lên tươi cười, “Tình nhân, cảm ơn chàng!”

“Nha đầu ngốc, cảm ơn cái gì!” Mạc Kỳ Hàn cười, lại lấy ra một ngọn nến, hỏi: “Ngọn nến này đặt ở chỗ nào?”

“Ách... ngọn nến thật lớn! Này, cắm trên bánh sinh nhật không hợp, liền đặt ở trên bàn đi.” Lăng Tuyết Mạn khóc không ra nước mắt, lại nghĩ, đây là cổ đại, điều kiện không đủ, cảm thấy lại vui vẻ, cười ngọt ngào, “Tình nhân, chàng hát bài hát sinh nhật cho ta nghe đi.”

“Ca hát?” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn co lại mãnh liệt, nuốt nước miếng, “Mạn Mạn, không bằng nàng giết ta đi! Ta chưa từng ca hát, một câu cũng không thể.”

“Ách, ta muốn nghe, sinh nhật người ta đều phải ca hát, ta dạy cho chàng hát, chàng học xong, lại hát cho ta nghe, được không?” Lăng Tuyết Mạn chu cái miệng nhỏ nhắn.

Trên trán Mạc Kỳ Hàn ứa ra gân đen, cự tuyệt không mở miệng.

“Tình nhân, được không? Chàng làm theo ta một lần, miễn cưỡng một lần thôi!” Lăng Tuyết Mạn lại câu dẫn làm nũng, một đôi tay nhỏ bé sờ loạn ở trên người Mạc Kỳ Hàn, chỗ có thể sờ không thể sờ, tất cả đều sờ soạng mấy lần, sờ đến Mạc Kỳ Hàn tuôn trào tình dục, không cách nào kìm giữ, bèn tức giận, giữ lại cặp tay kia, cắn răng nói: “Nha đầu thối, nàng cố ý đốt lửa phải không?”

“Vậy chàng ca hát cho ta nghe thôi!” Lăng Tuyết Mạn ủy khuất nhỏ giọng.

“Được, hát! Hôm nay bản công tử liền dọa người!” Mạc Kỳ Hàn lại cắn răng.

“Hi hi, bắt đầu hát đi, học cho tốt.” Lăng Tuyết Mạn cười đắc ý, cảm giác hạnh phúc tràn đầy ở trong lòng, môi đỏ mọng hé mở, nhẹ hát: “Mừng ngày sinh nhật của em, mừng ngày sinh nhật đáng yêu...”

418. Chương 419

Thư phòng.

“Lão thần khấu kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Thần Liễu Thiệu Bạch khấu kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Mạc Kỳ Hàn ngẩng đầu khỏi tờ tấu chương, mỉm cười, “Bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Liễu Thái Phó cùng Liễu Thiệu Bạch khấu tạ đứng dậy.

“Hoàng thượng, thánh chỉ phong Hạ đại tướng quân làm Bình Quốc Công thần đã viết xong, xin Hoàng thượng xem qua.” Liễu Thái Phó rút ra một quyển sổ màu vàng sáng từ trong tay áo, hai tay trình lên.

Từ An tiếp nhận, lại trình cho Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn cẩn thận nhìn một lần, khẽ vuốt cằm, “Tốt lắm, chính là ý này.” Nói xong, cầm lấy ngọc tỷ, đóng ấn.

“Từ An, truyền Nhị Vương gia, Vân Vương cùng Ngũ Vương gia đến thư phòng!”

“Vâng, nô tài lập tức đi!”

Từ An lui ra, Mạc Kỳ Hàn khẽ vươn tay, Thu Nguyệt vội rót trà đưa lên, khẽ nhấp một ngụm, suy tư một chút, nói: “Thái Phó, trầm tính toán ngày mai trên triều sắc phong Vân Vương làm Bình châu đốc quân nguyên soái, Ngũ Vương gia làm Bình châu đốc quân đại tướng quân, hai thánh chỉ này, chỉ sợ sẽ khiến cho đảng Tam Vương cùng quân Bình châu đề phòng, mà người có thể ngăn chặn đảng Tam Vương bên kia chính là Bình Dương hầu Bạch Tĩnh An! Cho nên-”

Ngẩng đầu, Mạc Kỳ Hàn nhìn về phía Liễu Thiếu Bạch, “Ái khanh, hôm nay khanh sẽ liên lạc với Bạch Tĩnh An, đem tin tức vụ án muối Hoài Âm mà Hạ Chi Tín nói cho Mạc Kỳ Minh, nói xấu hấn phản bội Mạc Kỳ Minh, làm hấn ô mị hận Hạ Chi Tín, như vậy không chỉ tán thành việc trầm gạt bỏ quyền lực của Hạ Chi Tín trái lại còn giúp trầm bình ổn đảng Tam Vương náo động!”

Liễu Thiếu Bạch hơi suy nghĩ một chút, chấp tay nói: “Hoàng thượng, vi thần hiểu, thời gian này Bạch Tĩnh An có hứng thú đối với mấy bữa tranh cổ của vi thần, cùng hay lui tới chỗ vi thần, muốn xúi giục hấn, vi thần nghĩ rằng có thể làm được, bất quá xin Hoàng thượng cho vi thần thời gian ba ngày, để có thể quan sát Bạch Tĩnh An, xác định phương pháp ra tay.”

“Được! Trầm chờ ba ngày cũng không sao, chính là trầm cảm giác Mạc Kỳ Minh sẽ có hành động, không gió êm sóng lặng như vậy.” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, trên mặt hiện lên một chút lo lắng.

Trầm tĩnh nửa ngày sau, Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng thở dài, “Trời sinh voi sinh cỏ, Thiếu Bạch khanh tăng mạnh cảnh giới phủ Thái Phó, người nọ thích ám sát, hiểu chưa?”

“Vâng, hơi thần biết, tạ Hoàng thượng quan tâm.” Liễu Thiếu Bạch nói.

Mạc Kỳ Hàn nhìn về phía Liễu Thái Phó, hơi nhíu mày nói: “Còn Thái Phó, trầm tính tạm thời không phóng thích Ngô Đồng, đã nhốt nàng lâu như vậy, lại nhốt thêm mấy ngày cũng không sao, thời gian này rất loạn, tránh cho phát sinh việc ngoài ý muốn, chờ trầm diệt trừ loạn đảng lại cho nàng tự do đi!”

“Hoàng thượng, lão thần muốn cầu Hoàng thượng cũng là về việc Ngô Đồng, đêm trước ở bên trong, nha hoàn đến bắt, Ngô Đồng ở trong phòng treo lụa trắng, treo cổ tự sát, may mà nha hoàn phát hiện sớm, mới nhặt về cho nàng một cái mạng, nha đầu kia từ nhỏ tính tình cố chấp, kể từ khi biết Hoàng thượng còn khỏe mạnh, mỗi ngày nàng nháo muốn đi ra ngoài gặp Hoàng thượng, lão thần đi khuyên vài lần, đều không có biện pháp, nếu tiếp tục nhốt, sợ là nàng còn có thể tìm cái chết, thần làm sao chịu nổi?” Liễu Thái Phó lo lắng nói.

“Ngô Đồng nàng...” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày chặt hơn, khép hờ mắt, trầm ngâm một chút, “Vậy đi, trầm thả nàng, trầm nói chuyện cùng nàng.”

“Hoàng thượng, tâm nguyện của Ngô Đồng là gả cho Hoàng thượng, Thiếu Bạch biết, nàng từng phụ Hoàng thượng, nhưng nàng đã sớm hối hận, vẫn nhớ mãi không quên Hoàng thượng, hiện giờ trong hậu cung của Hoàng thượng có thêm một người là nàng cũng có thể chứ?” Liễu Thiếu Bạch nói xong quỳ xuống, khẩn thiết chấp tay, “Vi thần cầu Hoàng thượng, nếu như Ngô Đồng không có Hoàng thượng, nàng sống không nổi.”

“Thiếu Bạch!”

Mạc Kỳ Hàn nhấn mạnh, tay bưng bát trà không tự chủ siết chặt, theo dõi Liễu Thiếu Bạch, chậm rãi nói: “Trầm đã cho Ngô Đồng cơ hội, là nàng không muốn gả cho trầm, trầm nể mặt Thái Phó, cũng chưa truy cứu Liễu gia, nhưng, khanh cho là trầm đưa gì cũng nhận, không muốn cũng không từ chối à?”

“Hoàng thượng bớt giận! Vi thần biết, là lỗi của Ngô Đồng, là trước đây Ngô Đồng bỏ qua vị trí Tứ Vương phi, là Ngô Đồng là tổn thương tâm Hoàng thượng, hiện thời đã hai năm, Ngô Đồng cũng đau khổ hai năm, cầu Hoàng thượng nể tình dĩ vãng, tha thứ cho Ngô Đồng một lần, nàng... nàng chắc chắn quý trọng Hoàng thượng.” Trên trán Liễu Thiếu Bạch hơi hơi rịn ra mồ hôi, giọng có chút vội vàng.

“Vâng, lão thần cũng cầu Hoàng thượng!” Liễu Thái Phó cũng quỳ gối, tiếng nói có chút nghẹn ngào, “Cầu Hoàng thượng không tuyệt tình với Ngô Đồng, bất luận Hoàng thượng phong vị gì cho nó, chỉ cần có thể cho nó làm bạn ở bên cạnh Hoàng thượng, lão thần liền thay Ngô Đồng tạ ơn Hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc một lúc không còn gì để nói, chính là bát trà trong tay lại cầm hết sức chặt, thật chặt.

Liễu Thái Phó cùng Liễu Thiếu Bạch quỳ không dậy.

Mấy ngày nay thời tiết rất là sáng sủa, bởi vì sinh nhật lãng mạn, tâm tình mỗi ngày của Lăng Tuyết Mạn đều tốt lắm, giống như ăn mật ngọt.

Ở trong ngự hoa viên, hai tay chấp sau lưng, đi hai bước, nhảy hai bước, ngửi mùi hoa, ăn chuối, một mình chơi vui vẻ.

Nhưng mà, vận may có vẻ như cách nàng khá xa, vận xui lại luôn chiếu cố nàng.

Từ khi nàng bị Hoàng thượng ôm vào Cung Đế Hoa trước mắt bao người, lại mặt rồng giận dữ ném ra Cung Đế Hoa, thông tin liền giống tuyết rơi, phủ khắp nơi.

Dưới tình hình chung, Lăng Tuyết Mạn lười so đo, dù sao nàng biết là bởi vì nguyên nhân gì mới bị ném ra là được, người khác thích nói cái gì thì nói cái đó, chính trực không sợ gian tà!

Nhưng, cổ tình cái giọng không vui vẻ nào đó bay vào lỗ tai của nàng, không chỉ có giọng mỉa mai, còn kèm thêm giọng những nữ nhân khác phụ họa!

“Hì hì, Lệ quý phi, nếu ngài bất hạnh té xuống, chỉ có thể oán số ngài không may nha!”

Giơ lên một nụ cười xấu xa, Lăng Tuyết Mạn bỏ vỏ chuối trong tay, lặng lẽ giấu ở sau bụi hoa.

Năm sáu quý nhân vây quanh Hạ Lệ Nhân, Bạch Tử Di, mặt sau còn một đồng lớn thái giám cung nữ đi theo, trên mặt Hạ Lệ Nhân tràn đầy biểu tình đùa cợt, Bạch Tử Di chỉ ngậm cười, trong đôi mắt toàn là khinh thường, lại chưa mở miệng nói một câu, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Mắt mấy nữ nhân này đều mọc trên đầu, sao có thể nhìn đến một vỏ chuối lặng yên nằm ở trên con đường lát đá...

“Hừ, muốn làm ra vẻ trang nghiêm thơ khả ái câu dẫn Hoàng thượng? Thật sự là không biết trời cao đất rộng!”

“Đúng vậy, chúng ta có phong hào còn chưa được Hoàng thượng lật thẻ bài đâu, ả Lăng Tuyết Mạn một cung nữ hạ lưu lại muốn bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng!”

“Một con Phượng Hoàng gãy cánh thì ngay cả gà cũng không bằng, ả còn vênh váo cái gì? Gương mặt như hồ ly tinh, câu dẫn các Vương gia đồ mà thôi, còn muốn câu dẫn Hoàng thượng?”

“Hừ, chúng ta nhỏ giọng một chút, nữ nhân kia không giáo dưỡng, nếu nháo lên, có mấy vị Vương Gia che chở, chúng ta vẫn không thể làm gì ả, cả Hoàng thượng cũng mặc kệ ả, Từ công công còn giúp ả xử trí vài nô tài, tạm thời chúng ta vẫn không thể chọc ả!”

419. Chương 420

“Hừ! Bản cung sẽ không sợ nàng, dựa vào địa vị đại tướng quân của phụ thân ta, phụ thân nàng ta chỉ là một Ngự Sử nho nhỏ, nàng ta có thể làm gì bản cung? Chính là Tam Vương gia ra mặt...” Hạ Lệ Nhân thập phần không vui kêu la vài câu, lại đột nhiên nhớ tới Hạ Chi Tín nhắc nhở, oán hận im miệng, không có tiếp tục.

Chân phải vừa nhấc, cự ly này cách cái vỏ chuối còn có mười cm, vốn là nàng có thể né qua, đập trúng sẽ là một quý nhân khác, nhưng mà, trời không bảo vệ nàng, nàng đột nhiên xem đến trong bồn hoa có một đóa hoa cực xinh đẹp, vì thế, bước chân dời đến, đồng thời hỏi: “Đây là hoa gì a? Thật là đẹp mắt!”

Mà đồng thời, Bạch Tử Di xem đến cái vỏ chuối kia, vì thế, nhẹ đẩy Hạ Lệ Nhân một cái, cũng cười vui sướng, “Lệ quý phi nàng xem, hoa này thật đẹp đó!”

Lăng Tuyết Mạn dừng cười, thật sự là thiên thời địa lợi nhân hoà! Ha ha! Trong lòng đếm thầm, một, hai, ba, bốn...

“Tỷ tỷ, đó là...” Một người mới đáp nửa câu...

“A – “

Một tiếng thét chói tai vang lên, Hạ Lệ Nhân trượt chân, ngã ngửa, cái ót đập trên nền đá lát, phát ra “Bốp!” một tiếng thật lớn!

“Tỷ tỷ!”

“Lệ quý phi!”

“Nương nương!”

Vô số tiếng thét chói tai hoảng sợ vang lên theo, Lăng Tuyết Mạn nén cười đỏ bừng mặt, thật sự nhịn không được, lại “Ha ha” cười to ra tiếng, kết quả, nụ cười này, bại lộ!

Hạ Lệ Nhân được một đám người ba chân bốn cẳng nâng dậy, trâm ngọc, trâm hoa, khuyên tai rải rác rớt trên đất, tóc cũng có chút hỗn độn, cả người chật vật không thôi, vừa nghe được tiếng cười kia, lập tức giận phát run kêu to: “Lôi ra! Lôi kẻ đó ra cho bản cung!”

Một tổ thái giám tuôn lại, Lăng Tuyết Mạn không phải người ngu chờ bị bắt, lập tức nhảy ra khỏi bụi hoa chạy hướng ngược lại, mịa nó, đánh không lại, bà cô đây chạy không được sao? Mấy ngày nay, không có gì làm, liền luyện chạy trăm mét!

“Đuổi theo! Bắt con tiện tỳ đó lại cho bản cung! Bản cung muốn rút gân ả! Lột da ả!”

Hạ Lệ Nhân rống giận, lúc này nàng sớm đã quên cảnh cáo của cha nàng, đã quên Hoàng thượng căn dặn, cả người giận điên lên, cũng đau, một tay ôm gáy, một tay chỉ vào bóng lưng của Lăng Tuyết Mạn, không hề giữa hình tượng không ngừng chửi bậy, hạ mệnh lệnh!

Vì thế, toàn bộ thái giám cung nữ đuổi theo, vừa đuổi vừa kêu, “Đứng lại! Ngươi đứng lại!”

Bạch Tử Di hài lòng mỉm cười, hai hồ giao tranh, tất có một bị thương, nàng ngồi xem hồ đấu, có sao mà không làm? Lăng Tuyết Mạn, đây là kết cục người không hợp tác cùng bản cung!

Hạ Lệ Nhân vừa dậm chân, vừa hỗn hển quát: “Bản cung không thể nhẫn nhịn! Bản cung muốn đi cung Phụng Thần xin Thái Hậu nương nương làm chủ!”

Vì thế, cho người tiếp tục đuổi theo, Hạ Lệ Nhân mang theo mấy quý nhân đáp bùm bùm đi cung Phụng Thần...

Mà Lăng Tuyết Mạn giống như con khỉ, lúc chui vào trong núi giả, lúc vọt vào trong đội ngũ Ngự Lâm quân tuần tra, nàng không sợ chết mới chạy vào, nhưng thái giám cung nữ đuổi theo nàng cũng không dám va chạm Ngự Lâm quân, vì thế, Ngự Lâm quân thành tấm bia chắn cho Lăng Tuyết Mạn, mấy đại ca đáng thương bị nàng làm choáng váng đầu óc, lại không ai dám trách cứ nàng hoặc là bắt nàng.

Bởi vì góc độ nhìn vấn đề của bọn họ không giống với các nữ nhân, bọn họ nghĩ chính là, ngày ấy Lăng Tuyết Mạn làm càn trước ngự giá như vậy, Hoàng thượng cũng chưa chém nàng hoặc là phạt nàng một đầu ngón tay, quân tâm khó dò, Lăng Tuyết Mạn còn có nhiều đại thụ giúp nàng che gió che mưa như vậy, ai dám cầm đầu của mình làm tiền đặt cược?

Toàn bộ hoàng cung bởi vì này một hồi truy đuổi mà âm ỉ lật trời, mấy thái giám cung nữ khác ào ào lên đến xem náo nhiệt, có đại thần đi trong cung nhìn thấy, cũng đều khiếp sợ dừng chân, đã quên muốn làm gì.

Nhã Phi được tin tức vội vàng tới, Mạc Ly Hiền càng là ngại đi đường chậm, dùng khinh công bay tới, Mạc Kỳ Dục cùng Mạc Kỳ Sâm từ trong nha môn trở về chưa kịp nghỉ ngơi, nghe vậy đến quan phục cũng không đổi, liền nóng lòng như lửa cháy chạy tới.

“Dừng tay!”

“Lớn mật! Làm càn! Toàn bộ dừng lại!”

Mấy tiếng hô liên tục, rốt cục làm thái giám cung nữ cung Vĩnh Ninh ngừng lại, hơn nữa thở hổn hển quỳ xuống, “Nô tài/nô tì tham kiến các vị Vương gia! Tham kiến trưởng công chúa!”

Lăng Tuyết Mạn mệt bò ra, đặt mông ngồi trên mặt đất, mặt đỏ thở hổn hển, trên trán mồ hôi chảy ròng, Mạc Ly Hiên cùng Nhã Phi đều cầm khăn lau cho nàng, kéo nàng hỏi gấp: “Xảy ra chuyện gì? Làm chi chạy khắp hoàng cung a?”

“Thưa... Thưa Thất Vương gia, chúng nô tài thuộc cung Vĩnh Ninh, phụng lệnh Lệ quý phi nương nương muốn bắt Lăng Tuyết Mạn!” Một thái giám nơm nớp lo sợ trả lời.

Mạc Kỳ Dục trong cơn giận dữ, hét: “Làm càn! Có bốn Vương ở đây, ai dám chạm vào Lăng Tuyết Mạn, bốn Vương chặt đầu kẻ đó!”

Nghe vậy, nô tài lập tức quỳ trên đất, thở cũng không dám thở mạnh.

Mạc Kỳ Sâm không hiểu hỏi: “Mạn Mạn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nàng tại sao lại dính vào Lệ quý phi?”

“Hừ, nữ nhân kia cùng một đám nữ nhân trách móc ta câu dẫn Hoàng thượng, là hồ ly tinh, vừa vặn bị ta nghe được, vừa vặn nàng đập vỡ chuỗi ngà xuống, vì thế, ta cao hứng cười, nữ nhân kia then quá thành giận liền sai người bắt ta!” Lăng Tuyết Mạn phồng má, nói không chút khách sáo.

Nhưng mà, Lăng Tuyết Mạn mới nói xong, lại nghe được -

“Thái Hậu nương nương, ngài nghe một chút, vỡ chuỗi kia khẳng định chính là ả cố ý ném, muốn hại thần thiếp ngã xuống!”

Giọng nói hổn hển của Hạ Lệ Nhân đột nhiên truyền đến, mọi người nghe tiếng, toàn bộ quay đầu, chỉ thấy Thái Hậu dẫn theo cung nữ, mang theo nhóm quý phi quý nhân chậm rãi đến!

“Tham kiến Thái Hậu nương nương! Thái Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Mọi người lập tức quỳ xuống đất, Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra nhìn Thái Hậu, từ ngày đó nghênh đón quân nam chinh, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bà, vẫn là bộ dáng trong trí nhớ, trầm tĩnh mỹ lệ, tươi cười ôn hòa.

“Thái Hậu nương nương, Lăng Tuyết Mạn cư nhiên không quỳ!” Hạ Lệ Nhân không buông tha bất luận một cơ hội nào vặn ngoảnh Lăng Tuyết Mạn, vừa chỉ thân mình đứng thẳng của nàng, lập tức nói.

Một tiếng kêu này, làm Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, chậm rãi quỳ xuống, trong mắt đã mờ mịt, môi nhấp vài cái, cũng là xưng hô theo thói quen, “Con dâu tham kiến mẫu hậu!”

Một tiếng này, kinh ngạc mọi người!

Thái Hậu cũng cả kinh, ánh mắt lóe ra, mới muốn nói chuyện, Hạ Lệ Nhân lại giành nói: “Thái Hậu, ả dám hồ ngôn loạn ngữ!”

“Ai gia lăng tai!” Thái Hậu liếc liếc Hạ Lệ Nhân, ánh mắt lại dời về trên mặt Lăng Tuyết Mạn, đè nén cảm xúc kích động, thản nhiên nói: “Lăng Tuyết Mạn, ngươi nên gọi ai gia là Thái Hậu!”

420. Chương 421

Một câu nhẹ nhàng này, làm Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, trong lòng chua xót cực kỳ, mà trong mắt đã dâng lên hơi nước, nhếch môi, hít thở mấy hơi, mới nói nhỏ: “Là Tuyết Mạn càn rỡ! Thái Hậu nương nương, thực xin lỗi!”

Nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn như vậy, trong lòng Thái Hậu không vui, rõ ràng chính là nên gọi bà là mẫu hậu, hiện tại lại... Hơi thở dài một hơi, nhìn về phía mọi người, nói: “Tất cả đứng lên đi!”

“Tạ Thái Hậu nương nương!”

“Điều nháo cái gì? Rượt đuổi khắp hoàng cung, còn thể thống gì?” Thái Hậu quét mắt qua thái giám cung nữ, trách mắng, “Lăng Tuyết Mạn, ai gia hỏi ngươi, ngươi cố ý hại Lệ quý phi hả?”

Đánh chết cũng không thừa nhận! Chỉ cần nàng không thừa nhận, không có chứng cứ thì có thể làm gì nàng? Huống hồ, nàng chỉ thả vỏ chuối, còn Bạch Tử Di mới đẩy Hạ Lệ Nhân đó!

Nghĩ đến đây, Lăng Tuyết Mạn dứt khoát lắc đầu, “Thưa Thái Hậu, Tuyết Mạn không có, Tuyết Mạn oan uổng, nô tì đang chơi trong ngự hoa viên, vừa vặn đụng phải Lệ quý phi, thấy ngài ấy té xuống, nô tì nhìn không được muốn cười, ngài ấy liền cho là bị nô tì hại!”

“Phải không? Lúc ấy ở trong ngự hoa viên có người khác không? Có thể chứng minh trong sạch cho người không?” Sắc mặt Thái Hậu như thường, lại nhàn nhạt hỏi.

Lăng Tuyết Mạn lại lắc đầu, “Thưa Thái Hậu, không có, chỉ có một mình nô tì.”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Dục cúi đầu, trong mắt lại đầy ý cười, nha đầu gian trá này!

Nhã Phi muốn cười lại không thể, ghen đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, liều mạng chịu đựng, trong hoàng cung này làm sao có thể vô duyên vô cớ có vỏ chuối? Ai dám tùy hứng tung?

Hạ Lệ Nhân nghe vậy, nói không cam lòng: “Thái Hậu nương nương, ngự hoa viên mỗi ngày đều sạch sẽ, làm sao có thể có vỏ chuối đâu? Lúc ấy cũng chỉ có một mình Lăng Tuyết Mạn, làm sao không phải ả?”

“Lệ quý phi, không ai làm chứng, chỉ bằng suy đoán thì không cách nào làm người ta tin phục, người bảo ai gia xử trí như thế nào?” Thái Hậu liếc mắt nhìn Hạ Lệ Nhân, giọng điệu vẫn bình thản.

Một câu nói, chặn miệng Hạ Lệ Nhân, khiến nàng không biết nên nói cái gì, trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn nửa ngày, mới phun ra một câu, “Vâng, Thái Hậu!”

Nhưng, Thái Hậu lại nói: “Ngự hoa viên dọn dẹp thật sạch, làm cho Lệ quý phi té, phạt một năm bổng lộc răn đe! Lăng Tuyết Mạn cười nhạo Lệ quý phi, coi là bất kính, ai gia không thể nuông chiều, người đâu, mang cung nữ này về Phụng Thần cung, nhốt vào phòng tối!”

“Vâng, Thái Hậu nương nương!”

“Những người khác toàn bộ giải tán! Về cung!”

“Cung tống Thái Hậu nương nương!”

“Thái Hậu!” Lăng Tuyết Mạn sợ hãi kêu một tiếng, Thái Hậu cũng không quay lại, đi thẳng.

Cánh tay bị hai người một trái một phải một giữ lấy, quay đầu, Mạc Ly Hiên lắc lắc đầu, tỏ vẻ không sao, Lăng Tuyết Mạn không biết kết cuộc ra sao, bị mang đi.

Hạ Lệ Nhân nghe thể kết quả xử trí, cho dù nguyên nhân xử trí Lăng Tuyết Mạn là cái gì, cuối cùng khiến nàng xấu giận! Bởi vậy, vừa lòng thêm đắc ý ngẩng đầu lên, lạnh lùng hừ một tiếng với Lăng Tuyết Mạn, cũng những quý nhân khác lắc mông bỏ đi.

Bạch Tử Di cũng tự mãn, chỉ cần có thể nhốt Lăng Tuyết Mạn, không cho nàng có cơ hội đi câu dẫn Hoàng thượng, vậy cũng xem như đạt tới mục đích!

Ở bên trong Thượng thư phòng, Mạc Kỳ Hàn cùng các đại thần đang nghị sự, đến nửa canh giờ sau mới xong.

Từ An nhỏ giọng bẩm báo, khoe môi Mạc Kỳ Hàn hơi cong, cũng là giương lên một chút ý cười, nha đầu kia, chỉ có thể ép buộc!

Thời điểm Liễu Thiếu Bạch xuất cung, lơ đãng đến gần Hoán Y Cục, bồi hồi một trận, không thấy đến bóng dáng quen thuộc, mi mắt buông xuống, trầm trọng bước chân ra cửa cung.

Hắn cũng không biết một hồi oanh động vừa rồi, càng không biết, quan hệ chân chính của Hoàng thượng cùng nàng.

Lăng Tuyết Mạn đang đánh giá phòng tối này, không khỏi nhíu mày, lăm bầm lâu bầu, “Đây là phòng tối sao? Sao khác xa phòng tối nhốt Hoàn Châu cách cách ở trong cung Từ Ninh vậy? Có giường, có nệm, có bàn, có ghế, trên bàn còn có nước trà, hoa quả, còn có điểm tâm! Phòng thật ấm áp!”

“Ha ha, nhà tù tốt như vậy, hơn căn phòng rách của ta ở Hoán Y Cục nhiều!”

Cười hài lòng, Lăng Tuyết Mạn rất bình tĩnh ăn xong hoa quả điểm tâm, uống nước trà thượng đẳng, mới vừa rồi chạy một trận, tiêu hao thể lực, cho nên rất nhanh liền tiêu diệt bữa cơm tù này, ợ no nê, bò lên giường ngủ say đi.

Một giấc ngủ tỉnh lại, đã là trăng treo cành liễu.

Nghe tiếng mở khóa, Lăng Tuyết Mạn run rẩy, đêm không trăng dễ giết người, không phải hiện tại mới bắt đầu muốn thu dọn nàng đi!

Cửa mở, hai cung nữ tiến vào, “Lăng Tuyết Mạn, nàng có thể đi rồi!”

“Hả? Ta có thể đi rồi? Thái Hậu thả ta sao?” Lăng Tuyết Mạn kinh hãi lấp bắp.

“Vâng, Thái Hậu nương nương nói, nhốt suốt buổi trưa, trừng phạt đã đủ nàng, lệnh cho nàng mau trở về Hoán Y Cục.”

“Ách...”

Lăng Tuyết Mạn ngổn ngang trong gió, nàng ngủ thoải mái, thoáng cái đã hết buổi trưa...

Trở về Hoán Y Cục, không bao lâu, liền chuyển đến mật thất.

“Tình nhân, sao Thái Hậu khoan dung với ta như vậy?” Lăng Tuyết Mạn vừa vui đầu dùng bữa tối, vừa nghi ngờ hỏi: “Ngài ấy không phải nên chán ghét ta sao? Ta không có phẩm hạnh, làm mất mặt hoàng gia...”

“Sao nói nhiều như vậy? Nhanh dùng bữa, ăn không nói ngủ không nói, biết chưa?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày lại, gõ gõ cái bàn nói.

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, không cam lòng nói thầm: “Lúc ngủ, ta thấy chàng nói nhiều nhất.”

“Sao?” Mạc Kỳ Hàn tức giận nói: “Bản công tử ban đầu vốn ít nói, từ khi ở cùng với nha đầu nàng, mới bị nàng ảnh hưởng!”

“Hi hi, gần son thì đỏ, không sai không sai, đến nói nhảm cũng có thể dạy cho chàng, vậy ngày khác bắt đầu dạy chàng chuyện hiện đại.” Lăng Tuyết Mạn hài lòng cười khê.

Mạc Kỳ Hàn rốt cục bắt được chỗ mấu chốt, “Hiện đại? Cái gì là hiện đại?”

“Trời!” Lăng Tuyết Mạn thế này mới ý thức được không đúng, khê vươn tay bịt miệng, “Không, không có gì.”

“Rốt cuộc có ý tứ gì? Nói!” Giọng Mạc Kỳ Hàn nghiêm nghị lên, càng ngày hắn càng cảm giác nha đầu kia không thích hợp, âm thầm lệnh cho ám vệ đem điều tra gốc gác mười sáu năm ở Lăng phủ của nàng, hừm hoàn toàn khác biệt!

Tỷ như, chưa lấy chồng, nàng không thối sáo, cũng rất ít múa may, lập gia đình xong, không chỉ biết thối, còn thật tinh thông; tỷ như, chưa lấy chồng, nàng nghịch ngợm một chút, nhưng được xưng tụng là tiểu thư khuê các, nhưng lập gia đình xong, thay đổi hoàn toàn! Tỷ như...

Nhiều bất đồng, làm Mạc Kỳ Hàn rất là nghi hoặc, cũng một lần hoài nghi, nha đầu kia là Lăng Bắc Nguyên tìm người thế thân, nhưng ba lần bốn lượt kiểm chứng, đều là thật!

“Tình nhân, chàng... chàng không phải nói chờ đêm động phòng hoa chúc, chúng ta mới trao đổi bí mật à?” Lăng Tuyết Mạn khẩn trương, tay cầm chiếc đĩa cũng run run.

421. Chương 422

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, thật lâu sau, ánh mắt rốt cục từ sắc bén dần dần chuyển thành nhu hòa, chậm rãi hỏi: “Trên người nàng thật sự có bí mật? Trừ bản thân nàng ra, không ai biết sao?”

“Có bí mật, bất quá chỉ có một mình ta biết.” Giọng Lăng Tuyết Mạn nhỏ như muỗi, có chút không yên bất an.

“Hiện tại nói với ta không được sao?” Mạc Kỳ Hàn ôn nhu hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cứng đờ, ngẩn ra, lập tức lắc đầu, “Không nói không nói, nói chàng sẽ bị hù chết, cho dù dọa không chết, chàng cũng sẽ không cần ta!”

“Làm sao có thể?” Mày Mạc Kỳ Hàn nhíu chặt, nắm giữ tay Lăng Tuyết Mạn, trấn an cho nàng yên tâm, “Ta không cần nàng, thì còn cần ai? Chúng ta cùng nhau đã trải qua bao nhiêu sinh tử, tình cảm của ta đối với nàng sâu bao nhiêu, nàng không biết sao?”

“Tình nhân...” Lăng Tuyết Mạn chần chờ, suy nghĩ một chút, lại kiên định lắc đầu, “Không nói, chàng bây giờ nói thật dễ nghe, ai biết sau khi chàng biết bí mật thì như thế nào! Hơn nữa... hơn nữa ta còn chưa biết bí mật của chàng đó!”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn nhếch môi, suy tư sơ qua, nhẹ nhàng cười, “Nàng dùng bữa trước, chút nữa đồ ăn sẽ lạnh.”

“A.”

Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác cầm đũa lên, tiếp tục ăn cơm.

Đêm dài, màn buông, Lăng Tuyết Mạn như con mèo nhỏ lười nhác núp ở trong lòng Mạc Kỳ Hàn, nhàm chán vẽ vòng tròn trên ngực hắn, hỏi vài vấn đề nhàm chán.

“Tình nhân, vì sao mỗi đêm chàng đều ngủ cùng ta một chút, sau đó canh ba chạy đi, sau đó mới lại trở về? Nửa đêm chàng bận rộn cái gì? Hoàng thượng phái chàng làm cái giữa đêm à?”

Mạc Kỳ Hàn cười, miễn cưỡng trả lời: “Làm chuyện xấu không để người biết, chuyện xấu này làm mệt ta, ha ha, phiền toái!”

“Ách, chàng chỉ trả lời ta cho có lệ thôi!” Lăng Tuyết Mạn bắt mồm chu môi.

“Đúng vậy, không trả lời, bởi vì không thể nói cùng nàng.”

“Hừ!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận, quăng cái cái ót cho Mạc Kỳ Hàn, một mình hờn dỗi.

“Mạn Mạn, hôm nay nàng thật sự gây náo loạn, đến Thái Hậu cũng kinh động!” Mạc Kỳ Hàn ôm bả vai Lăng Tuyết Mạn, gương mặt nghiêm túc, “Là nàng ném vỏ chuối đúng không? Nàng cố ý muốn Lệ quý phi té đúng không?”

“Đúng vậy, hừ, bọn họ đều cười nhạo ta, đều mắng ta là Phụng Hoàng gãy cánh, nói ta không biết trời cao đất rộng câu dẫn Hoàng thượng, ta chỉ là nổi máu tiểu nhân trên cột một chút mấy nữ nhân dễ tiện mà thôi, hơn nữa, máu chốt làm cho nữ nhân dễ tiện kia té xuống lại không phải là ta, tại Di Quý Phi kia kia!” Lăng Tuyết Mạn hừ cái mũi, cực kỳ tức giận.

“Ồ? Vì sao tại Di Quý Phi?” Mạc Kỳ Hàn nghi ngờ hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cười ha ha, “Vốn nữ nhân dễ tiện kia đạp không đến vỏ chuối, ta đang buồn bực, kết quả Di Quý Phi lại vụng trộm đẩy nữ nhân dễ tiện một cái, cho nên ả mới đạp trúng!”

“Thì ra như vậy.” Mạc Kỳ Hàn trầm ngâm một chút, nghiêm mặt nói: “Mạn Mạn, mấy ngày nay nàng ngoan một chút, ban ngày buồn thì đi đến cung Công chúa Nhã Phi chơi, hoặc là đến chỗ Ly Hiên, dù sao không được xung đột với hai quý phi kia, ta muốn bảo đảm bọn họ không gây ra thương tổn cho nàng, rồi thu dọn bọn họ, nàng nhớ kỹ chưa?”

“A? Thu dọn?” Lăng Tuyết Mạn kinh hãi lắp bắp, “Tình nhân, đầu óc chàng không hư đi? Chàng vẫn là tìm cách cầu Hoàng thượng thả chúng ta, hai nữ nhân kia là sủng phi của Hoàng thượng, thời gian này ta nghe nói Hoàng thượng luôn luôn lật thẻ bài của bọn họ, chắc bọn họ đắc ý chết!”

Mạc Kỳ Hàn cười nói: “Đó là làm cho người ngoài xem, Hoàng thượng không thích bọn họ, Hoàng thượng có nữ nhân mình thích, hiện tại vì cục diện chính trị, Hoàng thượng sẽ không trách tội, chính là mấy việc này nàng không thể nói ra, không thể làm hỏng chuyện của Hoàng thượng, biết không?”

“Có ý tứ gì? Hoàng thượng ôm người ta ngủ, lại không thích người ta, là không đúng, hừ, được tiện nghi còn khoe mẽ! Đàn ông cũng không là đồ tốt!” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt, càng thêm thêm khinh bỉ, trong lòng không khỏi mắng cầu Hoàng đế nhiều lần.

“Nàng biết cái gì?” Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, “Nàng là lạm dụng lòng tốt, biết không? Lòng tốt đối với cái loại người ác này hữu dụng không? Bị người ác mắng, bây giờ còn thay ác người nói chuyện, thật là nha đầu khờ!”

“Ách... Ta lại choáng váng...” Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, đột nhiên nhớ lại một chuyện, vội hỏi: “Tình nhân, ta làm hại nô tài quét tước ngự hoa viên mất tiền lương một năm, làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ hả? Ta đã sai người lấy bạc chuộc tội cho nàng!” Mạc Kỳ Hàn trừng mắt, tức đến đỏ mặt, tức cười, nha đầu này, chính là thiện lương.

“Hi hi, vẫn là Tình nhân tốt, chủ động giúp ta như vậy.” Lăng Tuyết Mạn hài lòng toét môi ra, nở nụ cười một chút, đột nhiên giật mình nhớ đến một vấn đề, lập tức nói: “Tình nhân, nữ nhân Hoàng thượng thích là Liễu Ngô Đồng đúng không? Trời ạ, ta đây nhất định chết rồi! Liễu Ngô Đồng bởi vì ta mà bị nhốt, Hoàng thượng sẽ trả thù ta giúp nàng!”

“Nói bừa cái gì? Suốt ngày chỉ nghĩ vớ nghĩ vẩn!” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn nhấn lại, ôm thiên hạ trong lòng sát hơn một chút, nói giống như cam đoan: “Sẽ không, Hoàng thượng không thích Liễu Ngô Đồng, từ lâu đã không thích.”

“Thật sự?” Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, không hiểu nói: “Vậy hẳn thích ai?”

“Bí mật!”

Mạc Kỳ Hàn cười bí hiểm, tiếp tục hỏi thăm, “Mạn Mạn, bí mật của nàng rốt cuộc là cái gì? Ta cam đoan sẽ không bị dọa, cũng sẽ không vì vậy mà không cần nàng, mặc kệ trên người nàng xảy ra chuyện gì, nàng đều là nữ nhân trọn đời này ta yêu nhất mà!”

Lăng Tuyết Mạn trầm mặc, không nói được lời nào.

Mạc Kỳ Hàn tiếp tục dẫn dắt, “Mạn Mạn, nàng cho ta sớm chuẩn bị tâm lý đi, nếu đợi đến đêm động phòng hoa chúc, chúng ta nói nhiều bí mật như vậy, có thể một đêm đều nói không xong, vậy chúng ta làm sao động phòng?”

“Chàng đã động phòng vô số lần!” Lăng Tuyết Mạn lăm bằm một câu.

“Cái đó không giống, động phòng đêm thành thân cảm giác không giống, đó là một đêm tốt đẹp nhất, một đêm đáng nhớ nhất cả đời, nàng cũng đừng làm cho ta tiếc nuối mà!” Mạc Kỳ Hàn giận gắt.

“Ách... Chàng... chàng thật sự muốn biết? Thật sự sẽ không bị dọa, cũng không thể không cần ta sao?” Lăng Tuyết Mạn bất an hỏi.

“Đương nhiên, ta cam đoan, hãy tin ta!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, nói nghiêm túc.

“A, ta ngẫm lại một chút, nên nói thế nào với chàng.” Lăng Tuyết Mạn mím môi, suy tư, mới chậm rãi nói: “Tình nhân, kỳ thực ta cũng không phải Lăng Tuyết Mạn chân chính, phải nói ta là mượn thân thể con gái Lăng Bắc Nguyên sống lại, cũng có thể nói là mượn xác hoàn hồn, dựa theo các nói của người hiện đại

chúng ta, là linh hồn xuyên qua thời không, tóm lại, ta không phải là nữ nhân thời đại này, ta đến từ thế kỷ hai mươi mốt, tên thật của ta cũng gọi là Lăng Tuyết Mạn, có thể duyên phận này chính là ông trời an bài đi! Niên đại của ta là sau nơi này, có thể là mấy trăm năm về sau, cũng có thể có thể là mấy ngàn năm về sau, tóm lại nói không rõ, bởi vì chúng ta có vẻ như không phải cùng một thời không, trong lịch sử của chúng ta cũng không có Đại Minh, Nam Chiếu, Bắc Chu, Thiên Tổ, ta luôn luôn nghĩ, hẳn là hai thời không song song đi.”

422. Chương 423

“Nàng nói... cái gì?”

Lăng Tuyết Mạn bất an chờ đợi thật lâu, Mạc Kỳ Hàn mới hồi thần lại từ trong cơn chấn kinh, môi hộc ra bốn chữ.

“Tình nhân, chàng... chàng bị dọa phải không? Ta đã biết... đã biết chàng sẽ có phản ứng này!” Lăng Tuyết Mạn quýnh lên, lập tức từ trong lòng Mạc Kỳ Hàn đứng lên, nàng hoảng hốt thầm nghĩ lập tức thoát lhoir hẳn, nàng không nên bị người ta coi là quái vật!

Luống cuống tay chân xuống giường, lung tung khoác áo choàng lên, đến giày cũng tới không mang, Lăng Tuyết Mạn chạy tới cửa đường hầm, Mạc Kỳ Hàn phản ứng kịp, nhảy dựng xuống giường, “Mạn Mạn, nàng đi nơi nào?”

Bên eo bị một đôi bàn tay to gắt gao cầm giữ, cầm của hắn để ở tại trên bờ vai nàng, giọng điệu còn gấp hơn nàng, “Mạn Mạn, ta không phải bị dọa, ta là rất chấn kinh, nàng... nàng nói những thứ này đều là thật sao? Đây... đây hình như là chuyện quỷ thần, là ta ban đầu cũng không tin, là ta nhất thời không phản ứng kịp, nàng không được đi, không được đi, nàng cẩn thận nói cho ta... ta muốn nàng, vẫn luôn muốn nàng, cho dù nàng là loại người nào, nàng đều là Mạn Mạn của ta, nữ nhân là ta muốn đến răng long đầu bạc, không đi được không?”

“Thông dâm tình nhân, chàng...” Nghe nam nhân phía sau nói năng lộn xộn, nghe lời nói khủng hoảng sợ hãi của hắn khi nàng rời đi, trong lòng Lăng Tuyết Mạn nóng lên, không nhìn được, nước mắt tràn mi mà ra, “Tình nhân, chỉ cần chàng không coi ta là quái vật, chỉ cần chàng còn yêu ta, còn muốn ta... ta sẽ không đi, không đi...”

“Mạn Mạn!” Trong lòng Mạc Kỳ Hàn run lên, kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn, gắt gao ôm nàng vào trong lòng, “Chuyện lớn như vậy, sao nàng không sớm nói với ta? Nàng nói xuyên qua thời không, thế kỷ hai mươi mốt, hiện đại cái gì ta không hiểu, nhưng ta có thể hiểu cái từ mượn xác hoàn hồn này, ta đã nghe qua khi xem kịch, nói là một người đã chết, Diêm Vương ân chuẩn hắn sống lại, nhưng thân thể hắn qua thời gian dài đã mục nát, Diêm Vương gia liền đem hồn phách của hắn sống nhờ trên thân một người vừa chết. Mạn Mạn, ý của nàng có phải loại tình huống này không?”

“Ta cũng không biết, dù sao ta ở hiện đại còn chưa có chết, bị sét đánh trúng, chờ ta tỉnh lại đã đi tới nơi này, sau đó Lăng Bắc Nguyên liền buộc ta lên kiệu hoa, gả ta cho Tứ Vương gia xung hỉ, ta mới biết ta là sống nhờ ở trong thân thể tiểu thư của Lăng gia, vốn dung mạo này, thân thể này chẳng phải của ta.” Lăng Tuyết Mạn ổn định cảm xúc một chút, chậm rãi nói.

“Vậy...” Đáy lòng Mạc Kỳ Hàn xông lên một tầng lo lắng, đến phiên hắn bất an: “Mạn Mạn, hồn phách của nàng có thể trở lại trong thân thể hiện đại của nàng hay không, hoặc là nói nàng có thể trở về chỗ ban đầu của nàng hay không?”

“Ta không biết.” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, cái gì nàng cũng không biết.

Mạc Kỳ Hàn lại đột nhiên nóng nảy, nâng mặt Lăng Tuyết Mạn lên, vội vàng nói: “Vậy nàng không thể đi, chúng ta có hứa hẹn, chúng ta muốn sinh tử không rời đến đầu bạc, còn nhớ rõ sao?”

“Tình nhân, chuyện này không phải ta nghĩ muốn ra sao thì ra, phải xem ông ấy.” Lăng Tuyết Mạn vươn ngón trỏ, chĩa chĩa đỉnh đầu, “Chàng phải hỏi ông trời, ngộ nhờ tâm tình ông ấy khó chịu, lại kéo ta về, ta cũng không có cách nào a.”

Giọng Mạc Kỳ Hàn thực vội, thật hoảng, vẻ mặt vô cùng lo lắng, kích động, nói năng càng thêm lộn xộn, “Được, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày thắp hương ta tế thiên, cầu ông trời, cầu Diêm Vương được đưa nàng trở về, nàng là của ta, vĩnh viễn là của ta... ta còn muốn cảm tạ ông trời, cảm tạ ông ấy đưa nàng tới bên cạnh ta, làm cho ta tìm được chân ái đời này, Mạn Mạn, nàng nói, nói nàng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta, không rời không bỏ, nói cho ta nghe, được không?”

Đây là hắn, sống hai mươi sáu năm, lần đầu tiên như thế thất thố, đã quên bình tĩnh trầm ổn là cái gì như thế, đối mặt với nữ tử âu yếm, hắn cũng chỉ là một người bình thường, không phải Hoàng đế nắm thiên hạ trong tay, chỉ là một nam nhân yêu nàng như mạng!

“Tình nhân, chàng...” Cảm động thật sâu, Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc bị Mạc Kỳ Hàn ôm vào trong ngực, hắn ôm nàng thật chặt, gần như khiến nàng thở dốc, nhưng nàng không đành lòng đẩy hắn ra, cả đời được đến một phần tình yêu như vậy, còn cầu gì hơn?

“Mạn Mạn, nàng nhanh nói cho ta nghe, làm cho ta an tâm được không?” Mạc Kỳ Hàn càng nóng nảy hơn, nâng mặt nàng lên, kiên trì muốn một đáp án.

“Ừ, ta nói, ta không rời chàng, vĩnh viễn không rời, chúng ta dắt tay nhau, một đời gần nhau.” Lăng Tuyết Mạn cười mà rơm nước mắt, hạnh phúc tràn đầy.

“Được! Được!”

Mạc Kỳ Hàn cũng cười, trong mắt cũng có nước mắt nóng bỏng chảy xuống, dưới ánh sáng mờ mờ, cánh môi hai người găt gao kề nhau, nhiệt tình ôm hôn, từ trên mặt đất đến giường, quần áo thừa thớt, tay chân đầy dơ, hắn không ngừng đòi hỏi, nàng tận tình cho, một đêm quay cuồng, cho đến khi cùng nhau kiệt sức.

Đệm giường hỗn độn, khắp nơi là hơi thở ái muội...

Ôm nhau ngủ, Lăng Tuyết Mạn nhin không được muốn trêu chọc hắn, liền hỏi, “Tình nhân, giả sử hồn phách của ta đi rồi, cổ thân thể này có thể còn sống a, nếu như Lăng Tuyết Mạn ban đầu trở lại, chàng vẫn có thể ôm mỹ nhân như thường a!”

“Nói bừa!” Mạc Kỳ Hàn thoáng chốc tức giận trừng mắt, “Ta muốn mỹ nhân còn không dễ dàng sao? Nhưng bọn họ là nàng sao? Ta muốn chính là hồn phách này của nàng, mà không phải Lăng Tuyết Mạn ban đầu!”

“Nhưng... nhưng thân thể cùng chàng triền miên không phải của ta...” Lăng Tuyết Mạn thật là ủy khuất, ngấm lại thật đúng bức tức, làm sao không xuyên qua cả xác luôn chứ?

“Ách...” Mạc Kỳ Hàn cũng choáng váng, “Vậy... vậy phải làm sao? Ta về sau không chạm vào? Cũng không thể bế sao?”

“Ha ha, ngu ngốc! Cổ thân thể này bây giờ là do linh hồn của ta chi phối, hết thấy cảm quan đều là của ta, không cho chàng không chạm!” Lăng Tuyết Mạn cười rộ lên, mắt híp lại.

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy buồn cười, bưng tỉnh, “Đúng vậy, cảm giác đều là của nàng, vậy thì đúng rồi, ừ, mệnh lệnh này bản công tử hết sức vui vẻ tuân thủ!”

“Hừ, lão sắc quỷ!” Lăng Tuyết Mạn ngậm cười, sắc giọng.

“Cái gì? Nàng nói trầm... Nàng nói thật? Nói ta là lão sắc quỷ?” Mạc Kỳ Hàn thốt ra, lại vội sửa từ, khuôn mặt tuần tú đen xì.

“Đương nhiên rồi, cổ thân thể này của ta mới mười tám tuổi, chàng bao nhiêu? Chắc ba mươi đi?” Lăng Tuyết Mạn tâm tư đủ kín đáo, vội hỏi.

“Nha đầu chết tiệt này, nàng thật muốn chọc bản công tử giận chết! Lâu như vậy, đến tuổi bản công tử cũng có thể tính sai, thật sự là uống phí ta yêu thương nàng!” Mạc Kỳ Hàn cắn răng, “Hai mươi sáu tuổi! Cách ba mươi còn rất xa! Hừ, lão sắc quỷ ba mươi đó là Nhị Vương gia! Còn có Tam Vương gia! Bọn họ mới lão!”

“Ha ha ha! Người nào đó lại đổ bình dấm chua, ôi, chua chết được!” Lăng Tuyết Mạn lấy tay che cái mũi, tận tình giễu cợt.

“Còn dám cười?”

Mạc Kỳ Hàn giận dữ, thể lực khôi phục, lại xông đến...

423. Chương 424

Hai ngày sau, điện Kim Loan.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần khẩn cầu Hoàng thượng chấp thuận cho thần trở về Bình châu, thần rời Bình châu đã mấy ngày, quân vụ nhiều việc, về trễ sẽ ảnh hưởng việc tam quân, xin Hoàng thượng chuẩn tấu!” Hạ Chi Tín trình tấu chương lên, thái độ cung kính.

Lời vừa nói ra, không khí nhất thời khẩn trương.

Đám người Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, Vân Vương, Liễu Thái Phó khiếp sợ không thôi, ngày mai Hoàng thượng mới ban thánh chỉ, hôm nay Hạ Chi Tín lại đưa ra thỉnh cầu muốn trở về Bình châu, tin tức này chẳng lẽ đã để lộ? Hay vẫn bị Mạc Kỳ Minh tính đến?

Từ An xuống bậc thềm ngọc, lấy tấu chương trình lên, Mạc Kỳ Hàn mở ra, mặt không chút thay đổi, xem xong, cười nhẹ, “Đại tướng quân ở xa kinh thành, còn mệt nhọc quan tâm quân vụ, lòng trầm rất an ủi. Bất quá, trầm còn có an bài khác cho đại tướng quân, Lệ quý phi từ Bình châu ngàn dặm xa xôi vào cung, không quen đất không quen cái, thường không khỏe, trầm cũng thật là lo âu, đại tướng quân đi rồi, chỉ sợ tâm tình Lệ quý phi càng sẽ không tốt, trầm nghĩ rằng quân vụ Bình châu tạm thời có phó tướng quân xử lý, đại tướng quân ở thêm mấy ngày cũng được.”

Lần này không nhanh không chậm nói xong, sắc mặt Mạc Kỳ Minh hơi thay đổi, trên trán Hạ Chi Tín không ngừng đổ mồ hôi hột, những lời này khiến hắn đồng ý không được, từ chối cũng không thể, cúi đầu suy tư, vẫn kiên trì nói: “Hoàng thượng, sức khỏe của Lệ quý phi còn tốt, chỉ là không quen đất không quen cái, điều trị mấy ngày là được, việc nhà không bằng việc nước, thần một lòng vì Đại Minh ta, xin Hoàng thượng minh giám!”

“Ái khanh trung tâm, trầm đương nhiên biết, trầm kể vị đã gần một tháng, Thái Hậu luôn luôn thúc dục trầm sớm lập Hoàng Hậu, trấn an thiên hạ, trầm luôn suy tư mãi, quyết định trong số các phi tần hậu cung lập một Hoàng Hậu, hiện thời thân thể Lệ quý phi ốm bệnh nhẹ, trầm...” Mạc Kỳ Hàn muốn nói lại thôi, ngừng một chút, mới lại nói tiếp: “Trầm hi vọng đại tướng quân tạm ở kinh thành, đợi thân mình Lệ quý phi điều dưỡng tốt, lại quyết định tiếp.”

Nghe vậy, cả triều lại cả kinh, còn Bạch Tĩnh An cùng Hạ Chi Tín tối mặt, trong mắt rủ xuống của Mạc Kỳ Minh bật ra ý lạnh, nắm chặt nắm tay.

Hạ Chi Tín trầm mặc, không có lý do từ chối, cũng không có can đảm từ chối nữa, cuối cùng vén áo quỳ xuống, “Vâng, thần tuân chỉ! Cẩn tuân Hoàng thượng an bài!”

Cung Đế Hoa.

Người hầu bị đuổi lui ra ngoài, trong thư phòng, không khí lại lần nữa khẩn trương đè nén.

Mắt sắc bén đảo qua một loạt mấy người quỳ, Mạc Kỳ Hàn trầm giọng mở miệng, “Đây là có chuyện gì? Là để lộ gì sao?”

“Thưa Hoàng thượng, thần không có, thần lấy đầu đảm bảo, tuyệt không có người thứ hai biết!” Mạc Kỳ Lâm lập tức chấp tay nói.

“Thưa Hoàng thượng, chúng thần đều giữ mồm giữ miệng!”

Mạc Kỳ Diễn, Vân Vương, Liễu Thái Phó, Liễu Thiếu Bạch ôm quyền, cùng kêu lên.

“Đáng chết! Lại sớm hơn trăm một bước!” Mạc Kỳ Hàn nắm chặt tay, khuôn mặt tuần tú âm trầm vô cùng.

“Hoàng thượng thủ đoạn inh, trên triều nói như thế đã làm Hạ Chi Tín tiến thoái không được, đợi thêm mấy ngày, vẫn có thể lại ban bố thánh chỉ kia!” Mạc Kỳ Diễn nói.

“Đương nhiên!” Mạc Kỳ Hàn vừa mắt, rét lạnh nói: “Vô Cực, dặn Quế ma ma, từ giờ trở đi, mỗi ngày đều kê đơn, một ngày cũng không thể lười!”

“Vâng, Hoàng thượng!” Vô Cực lập tức ôm quyền.

Ánh mắt lợi hại nhìn một chỗ, suy nghĩ sơ qua, Mạc Kỳ Hàn chợt lóe, đột nhiên nói: “Ngũ đệ, mau truyền mật thư cho Lôi Nguyên soái, hôm nay ép Hạ Chi Tín ở kinh, chỉ sợ Mạc Kỳ Minh đã ý thức được trăm sẽ đối phó hắn, khó tránh khỏi sẽ chó cùng rứt giậu ám sát Lôi Việt, nếu như Lôi Việt chết, quân nam chinh tất loạn, lúc quân tâm bất ổn, quân Bình châu sẽ loạn theo, như vậy, hắn sẽ mượn cơ này ép trăm thả Hạ Chi Tín về Bình châu!”

Nghe vậy, mấy người đều biến sắc, Mạc Kỳ Lâm vội hỏi: “Vâng, thần đệ tức khắc đi làm!”

“Để sau! Thiết huyết sát thủ của Mạc Kỳ Minh không đơn giản, vài tên tướng lĩnh thủ hạ của Lôi Việt căn bản không ngăn cản được, Vô Cực, chọn trên mười ám vệ ẩn núp ở bên cạnh Lôi Việt, cần phải bảo vệ ông ấy chu toàn!” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng ra lệnh.

Lời vừa nói ra, Vô Cực lập tức nhú mày, “Hoàng thượng, ám vệ không thể điều, nếu như Hoàng thượng có nguy hiểm, việc này trọng đại a!”

“Đúng vậy, an nguy của Hoàng thượng liên quan đến dân chúng thiên hạ, lúc này phải lấy long thể của Hoàng thượng làm trọng!” Liễu Thái Phó cũng không đồng ý.

Mạc Kỳ Diễn cũng lắc đầu, thần sắc nghiêm trọng, “Hoàng thượng, theo thủ đoạn làm việc ngoan độc của Mạc Kỳ Minh, hẳn phái người nửa đêm lên vào ám sát Hoàng thượng, ám vệ dời đi chẳng phải càng thêm nguy hiểm sao?”

“Không sao! Trăm còn có mười ám vệ, lúc tất yếu, sự phụ sự mẫu của trăm sẽ đến tương trợ, huống hồ, hắn muốn giết trăm không dễ dàng như vậy! Nhưng thật ra trăm không phải muốn một lưới bắt hết loạn đảng chấm dứt hậu hoạn, trăm có thể tùy thời lấy mạng chó của hắn!” Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh một tiếng, trong mắt phát ra toàn là tàn nhẫn cùng tự tin.

“Vâng, nô tài tuân chỉ!” Vô Cực không khuyên nữa, chủ tử cái kinh hắn biết rõ, một khi quyết định, liền không thay đổi.

Những người khác cũng không khuyên nữa, Mạc Kỳ Hàn tức giận xong, mới nhớ lại đã quên gọi mọi người dậy, nhân tiện nói: “Đều bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Mấy người rời rãnh hàn huyên chút nữa, lại đột nhiên nghe được mơ hồ có tiếng vang lên, cả kinh, đám người Mạc Kỳ Diễn nhanh chóng nhìn về phía phát ra âm thanh, lại chưa từng nghĩ, âm thanh là từ trên tường cạnh bàn truyền đến!

Nghe tiếng nhìn lại, Mạc Kỳ Hàn không nói được một lời, cau chặt mày, những người khác liền không dám lên tiếng, chỉ khiếp sợ nghi hoặc nhìn mặt tường.

Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm chỉ biết Lăng Tuyết Mạn đều cùng Mạc Kỳ Hàn ở chung mỗi đêm, nhưng vẫn không biết Mạc Kỳ Hàn đem nàng ra Hoán Y Cục như thế nào, tiếng vang này, lập tức làm cho hai người có chút hiểu rõ, kinh ngạc, đồng thời cũng nhanh chóng rủ mí mắt, âm thầm tổn thương.

Mạc Kỳ Hàn nghe xong nửa ngày, nhẹ thở nói: “Toàn bộ lui ra đi!”

“Vâng, chúng thần cáo lui!”

Từ An vội lấy một cái áo bào màu lam tối thay cho Mạc Kỳ Hàn, mào miện trên đầu cũng tháo ra, đổi lại mũ ngọc bình thường, đổi long hài, cẩn thận kiểm tra một lần, xác định không có gì món gì có thể bại lộ

thân phận, mới nhấc cơ quan, cửa đá từ từ mở ra, mà hần tiến vào cực nhanh, làm Lăng Tuyết Mạn ở bên kia vách tường chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, liền bị một bàn tay to che mắt, rồi sau đó, Mạc Kỳ Hàn đóng cửa đá lại.

Buông tay ra, Mạc Kỳ Hàn lập tức không vui hỏi: “Nàng làm gì vậy? Sao ban ngày đến mặt thất?”

“Ta... ta không chịu nổi thôi! Chẳng không cho ta gây xung đột cùng Di Quý Phi Lê quý phi, nhưng ta muốn đi ra ngoài tìm Hiên nhi Nhã Phi, nếu xui xẻo gặp phải bọn họ, bọn họ lại trách móc ta... ta nhịn không được sẽ tức giận, sau đó nhất định phải xung đột! Ta cũng không dám đi ra ngoài Hoán Y Cục, nhàn rồi nhàm chán, muốn tới thăm chàng một chút, vào đây lại không có ai, liền tìm lung tung!”

Lăng Tuyết Mạn rầu rĩ giải thích, kỳ thực nàng muốn thử xem, có thể giống thư phòng ở Tứ Vương phủ hay không, nếu số hên, có thể làm cho nàng tìm trúng, từ mặt thất này mở ra một cái phòng khác!

424. Chương 425

Phen ủy khuất oán hận này, Lăng Tuyết Mạn khóc hít mũi một cái, làm Mạc Kỳ Hàn không đành lòng trách móc, khẽ thở dài ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, “Mạn Mạn, đều là ta không tốt, liên tục làm nàng bị người ta chế nhạo, nàng yên tâm, rất nhanh sẽ không như vậy nữa, chờ nàng làm phu nhân danh chính ngôn thuận của ta, liền không ai dám nói gì nữa.”

“Còn lâu không? Chẳng nhất định phải giúp Hoàng thượng trừ loạn đảng mới có thể sống chung với ta sao?” Lăng Tuyết Mạn rầu rĩ ngược mắt hỏi.

“Sẽ không lâu nữa.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ thở, không nói cái gì nữa, chính là ôm chặt thiên hạ trong lòng hơn.

“Tình nhân, nếu chàng xong xuôi, chúng ta liền rời kinh thành được không? Ta muốn đi chơi, chúng ta thích nơi nào liền ở lại nơi đó, được không?” Lăng Tuyết Mạn mong đợi hỏi, hoàng cung này rất phiền toái, có nhiều người không thích nàng như vậy, một ngày nàng cũng không muốn ở nữa.

Mạc Kỳ Hàn ngăn người, ôm Lăng Tuyết Mạn đi tới trước bàn ngồi xuống, cầm lấy một trái nho đưa vào trong miệng nàng, nhẹ nhàng cười, “Muốn đi ra ngoài chơi đương nhiên có thể, chờ ta rảnh liền dẫn nàng đi, chính là ở lâu bên ngoài chỉ sợ không được, Mạn Mạn, nàng không thích hoàng cung, là vì mấy quý phi quý nhân sao?”

“Ừ, bọn họ thật đáng ghét, ta không có câu dẫn Hoàng thượng, bọn họ cứ liên tiếp trách móc ta, Tình nhân, ta thật không có, chẳng tin không? Còn có Hoàng thượng không biết thế nào, cũng có thể là lúc ấy đầu óc thác loạn, bê ta về cung Đế Hoa, ta... ta lúc ấy thất thần, vừa phản ứng kịp liền phản kháng, ta không có làm chuyện có lỗi với chàng.” Lăng Tuyết Mạn vừa nhắc tới, liền tức giận cầm lên một quả táo, cắn một ngụm, lại đột nhiên nhớ lại nàng chưa từng giải thích cho Tình nhân, liền vội nói thêm.

Đầu óc thác loạn?

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn nhin không được co rút, “Khụ khụ, tin chứ, nàng không chỉ có không câu dẫn Hoàng thượng, Hoàng thượng còn bị nàng làm tức chết!”

“Ách, ta... ta là Tốt bụng thôi, nể tình hần là chồng trước của ta, là bạn bè của chàng, ta mới nhắc nhở hần, ai ngờ, An An nói ta nhỏ rêu cộp, nói ta không biết nặng nhẹ chọc đến chỗ đau nam nhân, hừ, chính hần cũng không phải là nam nhân, còn quả trách ta. Hoàng thượng tức giận, đuổi ta ra ngoài, Tình nhân, chàng nói ta có phải đi gặp Hoàng thượng nhận lỗi không, loại sự tình này nói ra đều xấu hổ, huống chi hần vẫn là Hoàng thượng, bị người ta nói ra nhất định là không có thể diện, ta...”

“Không được đi!”

Mạc Kỳ Hàn vội vàng ngắt lời Lăng Tuyết Mạn dài dòng, khuôn mặt tuần tú co lại hại hơn, ho khan quá nặng, “Khụ khụ, Mạn Mạn, thân thể Hoàng thượng thật bình thường!” Mấy chữ này, là cần răng nói ra, liên quan đến mặt mũi, nhất định phải làm sáng tỏ!

“Phải không? Ừ, vậy là tốt rồi, nếu không Hoàng thượng sẽ đau khổ, lại có nhiều như tiểu mi nhân vậy, haiz!” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu thở dài, nghĩ nghĩ còn nói, “Bất quá không tình cảm mà lên giường, khẳng định không thoải mái đi.”

“Ha ha, đó là đương nhiên.” Mạc Kỳ Hàn bật cười, lại cầm một quả bồ đào lột vỏ, đưa đến bên miệng Lăng Tuyết Mạn, “Trong đầu nàng suốt ngày không biết đang tính toán cái gì, đó là chuyện của Hoàng thượng người ta, nàng quan tâm làm gì? Nàng chỉ cần quan tâm phu quân nàng là được!”

“Ách, chàng còn muốn ta quan tâm à? Ta còn muốn làm cho chàng chút thuốc chậm lại ham muốn kìa, mười ngày đã có bảy tám ngày ép buộc, ta lo lắng trong thời gian dài thân thể chàng sẽ không tốt đâu!” Lăng Tuyết Mạn cắn nướ, nói mơ hồ không rõ.

“Hả?” Mạc Kỳ Hàn lập tức trừng mắt, trầm giọng, “Nàng dám!”

“Ách, ta... ta đây quan tâm thân thể chàng thôi!” Lăng Tuyết Mạn bị hoảng sợ, bĩu môi nhỏ giọng.

“Thân thể ta rất tốt, loại sự tình này không cần nàng hồ lộng.” Mạc Kỳ Hàn đen mặt cảnh cáo, chán nản không thôi, “Nếu ngày nào đó Bản công tử chết, nhất định là bị nàng làm cho tức điên mà chết!”

“Ách, phi phi phi, chàng nói bậy bạ gì đó? Không được nói loại lời không may này!” Lăng Tuyết Mạn tát trên mu bàn tay Mạc Kỳ Hàn một cái, tức giận mặt đỏ lên, “Ta không chọc giận chàng, chàng cũng không được nói lung tung.”

“Ha ha!” Nhịn không được cười lên một tiếng, lòng Mạc Kỳ Hàn tràn đầy sung sướng, nhìn Lăng Tuyết Mạn nở nụ cười chút nữa, cân nhắc đến một sự kiện, dần dần dừng cười, mở miệng hỏi: “Mạn Mạn, nàng bao lâu không có nguyệt sự?”

“A... không biết, hình như có một đoạn thời gian đi.” Lăng Tuyết Mạn thuận miệng đáp lời, nghĩ nghĩ, nói, “Hắn là hơn nửa tháng, dù sao nguyệt sự của ta không ổn định, thời gian hành kinh không đều.”

“À.”

Mạc Kỳ Hàn như có đăm chiêu gật đầu, hay là hắn nên gọi sư phụ lại chẩn mạch cho Mạn Mạn, hơn nữa về sau thời điểm sinh hoạt vợ chồng phải chú ý chút ít, ngộ nhỡ đã có thai lại không biết, làm quá mạnh sẽ sinh non...

Lăng Tuyết Mạn nhìn bộ dáng Mạc Kỳ Hàn nửa ngày không nói lời nào, ánh sáng rất ít, nàng xem không rõ vẻ mặt của hắn, nhưng hắn thật lâu không nói lời nào là có ý gì? “Tình nhân, như thế nào?”

“Không có gì.” Mạc Kỳ Hàn phục hồi tinh thần lại, cười, cầm tay Lăng Tuyết Mạn ở lòng bàn tay, ôn nhu nói: “Nàng không muốn về Hoán Y Cục vậy thì nghỉ ngơi ở chỗ này, ta phải đi rồi, buổi sáng còn có một vài việc phải xử lý, nếu giữa trưa có thời gian ta sẽ đến cùng nàng dùng cơm trưa, nếu tới không được, ta sẽ sai Xuân Đường Thu Nguyệt đưa cơm đưa cho nàng, ngoan một chút, biết không?”

“Ừ, lại phải đi rồi.” Lăng Tuyết Mạn chu chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Ha ha, không đi không được, đúng rồi, không được lại gõ tường, hôm nay may mắn vừa lúc ta ở bên ngoài, nếu đổi thành người khác nghe được, chẳng phải là phiền toái sao?” Mạc Kỳ Hàn nghiêm mặt nói.

“Ừ, đã biết.” Lăng Tuyết Mạn không tình nguyện gật đầu.

Mạc Kỳ Hàn mỉm cười sủng nịch, nghiêng thân khế hôn ở trên môi Lăng Tuyết Mạn, lại ôm lấy nàng, đặt nàng ở trên giường, kéo màn xuống, chặn tầm mắt nàng, thế này mới mở cơ quan rời đi.

Nghe không được động tĩnh, Lăng Tuyết Mạn buồn bực từ trên giường xuống dưới, nàng vẫn tò mò không thôi, vì thế, lại tìm cơ quan.

Nhưng mà, cơ hồ lục tìm cái góc, vẫn không đụng đến cái gì có thể là cái nút, ngoại trừ chỗ trên tường có một chút gồ lên, nhưng vô luận sao nàng ấn thế nào, nơi đó cương quyết không có bất kỳ phản ứng nào.

“Rốt cuộc cơ quan ở đâu?” Lăng Tuyết Mạn suy sút không thôi, nghĩ mãi không xong.

Nàng nào biết rằng, Mạc Kỳ Hàn chính là tổng kết kinh nghiệm bố trí cơ quan trong thư phòng ở Tứ Vương phủ, sợ qua thời gian dài bị Lăng Tuyết Mạn tìm được, mới lệnh cho Lý công tượng làm cơ quan chính là

chỗ gò lên này, chỉ là cần phải vận nội lực mới có thể mở ra, Lăng Tuyết Mạn không biết võ công, đương nhiên không có nội lực.

Cho nên, hẳn là hoàn toàn không lo lắng nàng có thể đi ra khỏi căn mật thất này, phát hiện thư phòng của hắn, tiện đà phát hiện mật thất ngay tại cung Đế Hoa.

Lăng Tuyết Mạn đáng thương, tìm lâu như vậy, không hề phát hiện, sau đó mệt mỏi bò lên giường ngủ mất.

425. Chương 426

Bình tĩnh không được mấy ngày, một tin tức nhanh chóng truyền ra ở trong cung!

Đó chính là, Hoàng thượng có nói, trong tam cung lục viện, phi tần nào sinh hạ hoàng tử trước, liền sắc phong làm Hoàng Hậu, hoàng trưởng tử sắc phong làm hoàng thái tử!

Tin tức này vừa ra, lập tức oanh động cả triều, oanh động hậu cung!

Vì thế, các cung quý phi quý nhân xuất hết thủ đoạn, có trực tiếp hối lộ lung lạc Từ An, cũng có lấy lòng Xuân Đường Thu Nguyệt, đều vì có thể nói tốt vài câu về bọn họ ở trước mặt Hoàng thượng, làm cho Hoàng thượng buổi tối lật thể bài bọn họ, được cơ hội thị tẩm.

Nhưng, Hoàng thượng chỉ cưng chiều Di Quý Phi và Lệ quý phi, cơ hồ là hai người bọn họ thay phiên thị tẩm, bởi vậy, cũng chỉ có hai người này có khả năng mang thai long chủng!

Vì vậy, mỗi một đôi mắt đều mở thật to, chờ xem Di Quý Phi và Lệ quý phi ai có thể làm hoàng hậu, chấp chương Phượng ấn.

Vì vậy, ở bên trong triều đình, cũng chia làm hai phái, mà người đầu não hai phái này đang trong trạng thái cạnh tranh ngày càng khốc liệt, mặt ngoài hòa khí, lại ngầm phản bội, đặc biệt là Liễu Thiếu Bạch châm ngòi ly gián, gay cấn càng thêm rõ ràng.

Lại đến mười ngày sau, một tin tức oanh động hơn khiến cho hậu cung nổ oanh!

Đó chính là, một thánh chỉ hạ xuống, tiểu thư phủ Thái Phó Liễu Ngô Đồng – người yêu cũ của Hoàng thượng được thả ra!

Lúc này, thời tiết rất lạnh, lại hạ mấy trận tuyết, trong cung liền nhìn không tới cái gì có màu xanh, mỗi khi một trận cuồng phong đánh úp lại, cành cây bị rung lắc, ở bên trong ngự hoa viên ngoại trừ hoa cúc hoa mai, chỉ còn vài loại hoa có thể chịu rét, những thứ khác đã tiêu điều.

Thời điểm nghe được tin tức này, Lăng Tuyết Mạn mặc áo lông cáo thật dày, nhàm chán cầm bút vẽ nguyệt ngọc, sau đó mạnh đầu, hỏi: “Lâm Nhi, nàng từ đâu nghe được? Là thật sao?”

Trần Lâm Nhi buông hộp đựng thức ăn trong tay, mang một mâm điểm tâm bốc lên hơi nóng, cười nói: “Ta ở cung Cảnh Hiên nghe được vài cung nữ nói, Lăng tỷ tỷ, Trưởng Thân Vương nói điểm tâm còn nóng phải ăn ngay, ta đi rất nhanh mang về, nàng nhanh nếm thử!”

Lăng Tuyết Mạn cầm theo bút vẽ, cũng là đại ra một trận.

Ngô Đồng tự do, nàng ấy rốt cục tự do, năm đó nàng ấy nói Tứ Vương gia còn sống, là nàng bác bỏ lời của nàng ấy, khiến nàng ấy kích động bóp cổ nàng, Nhưng kết quả lại chứng minh, Ngô Đồng năm đó là đúng, Tứ Vương gia thật không có chết, như vậy... Hiện tại, nàng đối với mặt Ngô Đồng thế nào đây?

“Lăng tỷ tỷ? Tỷ đang suy nghĩ gì?” Trần Lâm Nhi không hiểu hỏi.

“Không, không có gì.”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra lắc đầu, nhất thời, trong lòng phức tạp hỗn độn, Trần Lâm Nhi lấy bút vẽ trong tay nàng, đưa một khối điểm tâm, nhẹ giọng nói: “Lăng tỷ tỷ, ta có nghe nói nguyên nhân Liễu tiểu thư bị

giam lúc ấy, hiện tại nàng ta đi ra, sẽ tìm Lăng tỷ tỷ gây phiền toái sao? Nếu là Hoàng thượng cùng nàng ta có tình... Nàng ta nếu được phong phi, hoặc là hoàng quý phi, nếu không vừa mắt Lăng tỷ tỷ... không bằng xin Trưởng Thân Vương cầu Hoàng thượng, nhận Lăng tỷ tỷ vào cung Cảnh Hiền đi!”

“Lâm nhi, không có chuyện gì, nàng đừng lo lắng cho ta, trời sinh voi sinh cỏ, Ngô Đồng có thể tự do, ta thiết tình cao hứng cho nàng ấy, nếu như nàng ấy có thể cùng Hoàng thượng gương vỡ lại lành, ta càng cao hứng, dù sao nàng ấy nhớ nhung Hoàng thượng thành bệnh... Nhưng...”

Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, tinh thần hoảng hốt, nhưng Tình nhân đã nói, Hoàng thượng không thích Liễu Ngô Đồng, từ lâu đã không thích, nhưng, Hoàng thượng ngày đó vì sao phải vô cùng thân thiết ái muội ôm nàng vào cung Đế Hoa như vậy?

Mơ hồ nhớ tới, Tình nhân cũng từng nói, Hoàng thượng có nữ nhân ngài thích, hỏi là ai, lại nói là bí mật...

Đột nhiên, trong lòng nảy lên một cổ cảm giác kỳ quái, nói không rõ rốt cuộc là cái gì.

Trần Lâm Nhi đi, Lăng Tuyết Mạn cũng không có hưng trí vẽ tranh, đội nón, buộc lại áo choàng trên vai, đẩy cửa đi ra ngoài.

Rất xa, nam tử mặc áo choàng tím đứng trong gió, ngũ quan tuấn nhã, vẻ mặt buồn bã, đứng đó đã nửa canh giờ.

Trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng màu hồng, hình dáng quen thuộc như vậy, lại từ Hoán Y Cục đi ra, làm hắn lập tức kích động, khi đang chần chờ nghĩ nên kêu nàng một tiếng hay không, đã thấy nàng đi đến một phương hướng khác, dưới tình thế cấp bách, vội vàng cất bước đuổi theo, tới gần, nhẹ kêu một tiếng, “Tuyết Mạn!”

Thân mình Lăng Tuyết Mạn bị kiềm hãm, xoay người, kinh ngạc mở to mắt trong veo, “Thiếu Bạch!”

“Ha ha, đúng vậy, không nghĩ tới lại gặp nàng ở chỗ này.” Liễu Thiếu Bạch tươi cười nham nhả.

Chớp lông mi vài cái, nhìn Liễu Thiếu Bạch, Lăng Tuyết Mạn ngớ ra, cũng cười lộ lên, “Thời gian thật dài không có gặp người, đã mấy tháng rồi? Người ở đâu? Hôm nay sao lại ở trong cung?”

“Tuyết Mạn, chúng ta vừa đi vừa nói đi.” Liễu Thiếu Bạch liếc mắt, bọn họ đang đứng ở giữa cung, rất gây chú ý, liền nhìn trái xem phải, một ngón tay chỉ đến con đường đá cuội dẫn tới hồ Thụy Trà, nói: “Qua bên kia một chút.”

“A, được.”

Lăng Tuyết Mạn vừa đi vừa hỏi: “Thiếu Bạch, người bây giờ làm quan sao?”

“Ừ, lúc trước đi Giang Nam, Hoàng thượng đẳng cơ xong liền trở lại, vào Đại Lý tự nhậm chức.” Liễu Thiếu Bạch nhàn nhạt trả lời, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn một cái, ánh mắt lại dời về phía trước, “Tuyết Mạn, nàng vẫn khỏe chứ?”

“Ta rất khỏe, người xem ta bây giờ không phải rất tốt sao?” Lăng Tuyết Mạn thoải mái nói.

“Ta nghe nói về nàng thiệt nhiều, muốn tới thăm nàng từ lâu, lại lo lắng sẽ gây phiền phức cho nàng, Hoàng thượng ngài... ngài làm sao có thể nói nàng không sạch? Bỏ nàng như thế, ta... Ta thật sự là bất bình cho nàng, nhưng, lại không có cách nào, ngài ấy là ngôi cữu ngũ, chúa tể thiên hạ...” Liễu Thiếu Bạch muốn nói lại thôi, trong giọng nói có đau lòng.

“Thiếu Bạch, không có vấn đề gì, Hoàng thượng đối đãi ta rất tốt, mặc dù ta làm nô tỳ ở Hoán Y Cục, mà ta chưa từng phải làm việc gì, ha ha, ta phạm rất nhiều lỗi, còn đánh quý phi, Hoàng thượng cũng chưa giáng tội ta đâu!” Lăng Tuyết Mạn dừng chân, khẽ cười: “Người không cần lo lắng cho ta... ta cùng Hoàng thượng không có duyên phận vợ chồng, nhưng cũng là bạn tốt, tuy hắn thoát nhìn có chút hung dữ, cũng rất ít nói, nhưng đối với ta thật là tốt.”

“Thật sự sao?” Liễu Thiếu Bạch cũng dừng bước chân, không chuyển mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn.

“Thật, chắc chắn là thật, ta có thể lừa người sao?” Lăng Tuyết Mạn bốn cợt nháy nháy mắt, nội tâm tràn đầy vui sướng gặp nhau sau cữu biệt.

“Ha ha, vậy thì được. Nhưng, nàng về sau phải làm sao đây? Hoàng thượng...” Liễu Thiếu Bạch bắt giắc ngừng lại, chần chờ một chút, mới chậm rãi hỏi: “Hoàng thượng chấp thuận cho nàng tái giá sao? Ngài có nói cho nàng làm cung nữ bao lâu không?”

426. Chương 427

“A... chuyện này ta cũng không biết, Hoàng thượng chưa nói.” Lăng Tuyết Mạn lắp bắp, mấy vấn đề này, nàng không thể nói, nhưng lựa chọn lừa gạt bạn tốt quan tâm nàng, trong lòng nàng lại không có mùi vị, gò má hơi nghiêng nghiêng, tránh tầm mắt của hắn.

Liễu Thiếu Bạch nhìn nàng, thần sắc lặng lẽ buồn bã, cổ còng như nghẹn lại, “Tuyết Mạn...”

“Hả?” Lăng Tuyết Mạn nghe tiếng, nhìn hắn, “Như thế nào?”

“Không, không có gì.” Liễu Thiếu Bạch lập tức lắc đầu, xoay người đi, ánh mắt nhìn về phía trước, trầm mặc một trận, từ trong tay áo lấy ra một hộp nhỏ màu đỏ, mở ra, “Tuyết Mạn, đây là khóa như ý ta xin ở chùa Thừa Càn lớn nhất Giang Nam, tặng cho nàng, hi vọng nó có thể phù hộ nàng một đời bình an.”

“Thiếu Bạch!” Lăng Tuyết Mạn ngăn người, chậm rãi tiếp nhận, nắm ở trong lòng bàn tay, ngược mắt, cười sáng lạn, “Cảm ơn người.”

Một cái chớp mắt này, trong đầu đột nhiên nhớ tới chuyện năm đó, Mạc Kỳ Diễn xin bùa bình an ở chùa Bạch Vân Tự cho nàng, hoảng một cái, không ngờ là hai năm...

“Tuyết Mạn, không cần cảm tạ ta, là ta nợ nàng nhiều lắm...” Liễu Thiếu Bạch thương tổn nhẹ thở ra một câu, nhắc chân tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn mấy nhịp, vội đi theo, nói: “Thiếu Bạch, người không nợ ta, chuyện Ngô Đồng không liên quan tới người, người không tự trách nữa được không? Huống hồ... huống hồ Ngô Đồng cũng không sai, Tứ Vương gia, chính là Hoàng thượng, hắn thật không có chết mà!”

“Không, Tuyết Mạn, cho dù Hoàng thượng năm đó chưa mất, nhưng mọi người đều cho là ngài mất, nàng đương nhiên cũng cho là như vậy, Ngô Đồng sai lầm rồi, là Liễu gia chúng ta nợ nàng, ta cũng nợ nàng.” Liễu Thiếu Bạch lắc đầu, khuôn mặt bi thương, “Ta thường xuyên suy nghĩ, nếu là Nhị Vương gia chưa từng cứu nàng, nếu như nàng chết, ta...”

Lăng Tuyết Mạn liếc mắt lắc đầu, “Thiếu Bạch, không nên nói như vậy, chuyện đã qua, ta không so đo, sớm đã không so đo, dù sao vận mệnh của ta là nhấp nhô như vậy, đã trải qua không biết bao nhiêu lần sinh tử, Nhưng ta lại có rất nhiều phúc, có bùa bình an của Nhị Vương gia, hiện tại lại có khóa như ý của người, ta sẽ thật bình an, không cho người tự trách nữa, quên mấy chuyện đó đi, được không?”

Liễu Thiếu Bạch nhìn nàng, trong lòng chấn động đến không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả, chính là nhìn nàng, mỉm cười thật lâu, nhẹ nhàng gật đầu, “Được.”

Lăng Tuyết Mạn như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, lập tức khoan khoái đứng lên, bên môi giờ lên một nụ cười, nụ cười này như xuân tâm gió, sạch sẽ trong suốt, “Thật tốt quá, Thiếu Bạch, ha ha... Ha ha...”

“Nha đầu ngốc!” Liễu Thiếu Bạch mang ý cười sâu nồng, một mảnh lá khô rơi xuống đỉnh đầu Lăng Tuyết Mạn, hắn chậm rãi đưa tay, cầm lấy, tâm tình sung sướng.

“Đúng rồi, Thiếu Bạch, người thành hôn chưa? Ta hiện tại có thật nhiều bảo bối, có thể đưa người lễ vật kết hôn thật phong phú!” Lăng Tuyết Mạn bỗng nhiên nhớ lại đại sự, vội hỏi thăm.

Nhớ lại, nàng từng nói đùa, chờ nàng có tiền, có thể đưa lễ vật kết hôn rất to cho Liễu Thiếu Bạch, hắn mới có thể thành hôn.

Liều Thiếu Bạch vẫn nhìn Lăng Tuyết Mạn cười, đến khi Lăng Tuyết Mạn chợt dạ mặt đỏ lên, gất giọng: “Ta hiện tại thật sự có báu vật mà, nếu ngươi đã thành thân, ta đưa báu vật cho ngươi làm lễ vật!”

“Không có.” Liều Thiếu Bạch lắc đầu, môi vẫn cười, “Nàng chưa đưa ta lễ vật, sao ta có thể thành hôn?”

“A? Ha ha, ta đây tích cóp tiền bạc đến bảy mươi tuổi, sau đó đưa ngươi một con heo vàng, các ngươi lúc ấy lại thành hôn cũng được!” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, sau đó cười to nói.

“Tốt, vậy ta chờ nàng.” Liều Thiếu nhìn nữ tử trước mặt, giọng điệu cực kì nghiêm cẩn.

Lăng Tuyết Mạn cười liên tục, không có biện pháp, chỉ cần vừa nghĩ đến tình cảnh bọn họ lúc mới gặp, nhớ đến hân ôm áp con heo Tiểu Bạch, nàng sẽ không nhịn nổi bật cười, cười đến mặt mới thở nhẹ chậm rãi dừng lại.

Liều Thiếu Bạch thấy hồ Thúy Trà không xa, nói: “Tuyết Mạn, chúng ta đến bên hồ một chút.”

“Được.”

Ngửi mùi hoa thơm, Lăng Tuyết Mạn cảm giác tinh thần sảng khoái, hai tay mở ra, xoay tại một vòng, hưng phấn nói: “Thiếu Bạch, còn nhớ thọ yến Thái Thượng Hoàng không? Ta thắng Nhị Vương gia bọn họ thiệt nhiều, ha ha, nhưng ta cũng tệ, Tam Vương phi vũ nhục ta... ta liền dùng cá cược làm cho Tam Vương gia một năm không tiến vào phòng nàng, không được để ý nàng, Tam Vương gia làm theo, nghe nói Tam Vương phi tức hộc máu!”

“Ha ha, nàng nha đầu này...” Liều Thiếu Bạch cười khẽ, tự đáy lòng thở dài: “Tuyết Mạn, nhìn nàng múa thật sự là hưởng thụ, đẹp quá đẹp quá!”

“Hi hi, ta rất ít múa, ngươi có thể thấy được một lần, đó là phúc của ngươi!” Lăng Tuyết Mạn nhướn mày, nội tâm lại âm thầm rối rắm, nàng không phải không muốn múa, là Tình nhân không cho nàng múa cho nam nhân khác nhìn, a... A...

“Đúng vậy, là ta có phúc, là chuyện may mắn cả đời.” Liều Thiếu Bạch gật đầu, ánh mắt ôn nhu thâm tình.

Lăng Tuyết Mạn lại chế nhạo: “Đương nhiên rồi, không phải ai cũng có thể nhìn thấy ta múa, ngươi có thể thấy được một lần thật là may đó!”

Liều Thiếu Bạch cười không giảm vẫn tươi.

Một trận cuồng phong đột nhiên thổi tới, cùng với tro bụi lá khô, Lăng Tuyết Mạn cuống quýt dùng hai tay bưng kín mặt cùng mắt, bả vai bị một cái bàn tay to lôi kéo, cái trán liền tiến vào một chỗ dày rộng trong ngực, “Thiếu...”

“Đừng nói chuyện, cẩn thận bão cát vào miệng mũi.” Liều Thiếu Bạch nói nhỏ.

Trong lòng Lăng Tuyết Mạn đột nhiên chấn động, chỗ tầm mắt có thể đạt được, là quan phục màu tím của Liều Thiếu Bạch, thân mình vững vàng cản gió, để cho trong lòng nàng ấm áp từng trận.

Gió qua, hết thấy trở về bình tĩnh.

Hắn buông ra nàng, mặt giãn ra, tươi cười vẫn là ôn nhu lưu luyến như vậy.

Nhất thời xấu hổ, Lăng Tuyết Mạn cũng không biết nói cái gì, im thật lâu, mới nhẹ nhàng hỏi: “Thiếu Bạch, Ngô Đồng về nhà chưa?”

“Ừ, ngày hôm qua ta đi đón nó trở về.” Liều Thiếu Bạch đáp.

“Nàng... nàng gặp Hoàng thượng chưa? Hoàng thượng cùng nàng... có thể như chim liền cánh không?” Lăng Tuyết Mạn chân chờ, cuối cùng hỏi ra.

“Còn chưa từng nhìn thấy Hoàng thượng, Hoàng thượng bận chuyện, hiện tại không rảnh triệu kiến Ngô Đồng, có thể phải đợi tết âm lịch đi.” Liều Thiếu Bạch dừng một chút, nói tiếp: “Quần tâm khó dò, chuyện của Hoàng thượng cùng Ngô Đồng, rất khó nói.”

“Ừa? Vì sao? Hoàng thượng không thích Ngô Đồng sao? Bọn họ dù sao... dù sao cũng đã yêu nhau...” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, nhất thời lại không tìm thấy lời thích hợp, không khỏi lại nghĩ tới lời Tình nhân nói, liền dần dần dừng lại.

“Không biết, lòng Hoàng thượng khó đoán.” Liễu Thiệu Bạch nhẹ lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng, “Tuyết Mạn, nếu như nàng chưa bị Hoàng thượng hù, ta không muốn Ngô Đồng vào cung, không muốn nó tranh với nàng, hơn nữa hậu cung là một nơi dơ bẩn phức tạp, nhưng, hiện tại nàng cùng Hoàng thượng không còn bất kì quan hệ nào nữa, Ngô Đồng lại kiên trì muốn làm bạn ở bên cạnh Hoàng thượng, ta cũng không thể ngăn cản, trong lòng Hoàng thượng còn có Ngô Đồng không, ta không biết, nhưng thái độ của Hoàng thượng nói cho ta, ngài không nghĩ có thêm Ngô Đồng, có lẽ là bởi vì thể diện, dù sao cũng là Ngô Đồng năm đó cự hôn.”

427. Chương 428

Rời hồ Thúy Trà, Liễu Thiệu Bạch đi rồi, một mình Lăng Tuyết Mạn đi thông thả, trong lòng phiền muộn lung tung, trong đầu suy nghĩ toàn là về Liễu Ngô Đồng.

Hậu cung... Phi tần... Hoàng Hậu... Trở thành một trong số những nữ nhân... Chờ đợi mấy ngày để được một đêm thị tẩm... Sau đó, tính toán tường tận, tranh thủ tình cảm, rốt cuộc có ý nghĩa gì đâu?

“Hoàng thượng, thần thiếp tự mình làm bánh ngọt đậu tây, ngài đi đến cung thần thiếp nếm thử được không? Hoàng thượng ăn bánh, thần thiếp múa cho Hoàng thượng xem, được không vậy?”

Loáng thoáng, có tiếng nữ nhân yêu kiều làm nũng truyền vào tai, Lăng Tuyết Mạn dừng chân, theo tiếng nhìn lại, bất giác không ngờ đã đi tới ngự hoa viên, mà phía trước một đồng thái giám cung nữ vây quanh một nam nhân mặc long bào, cùng một nữ nhân kéo cánh tay hắn, nửa người trên dựa trên người hắn.

Nam nhân kia, là Hoàng thượng. Còn nữ nhân kia, nghe giọng, chắc là Di Quý Phi.

Bước chân của Lăng Tuyết Mạn ngừng trệ, dừng lại một lát, sau đó đi hướng tới tẩm cung của Nhã Phi.

Lâm Nguyệt trai ở phía đông cung Phượng Thần, lại chưa từng nghĩ, sẽ đi cùng con đường với Hoàng thượng và Di Quý Phi, đi năm sáu bước, Lăng Tuyết Mạn lại dừng, đáng chết, nàng đã quên cung Trường Nhạc và Lâm Nguyệt trai có cùng một phương hướng.

Một trận bước chân vội vã đột nhiên vang lên sau người, Lăng Tuyết Mạn quay đầu, một thái giám ôm lò sưởi trong tay cúi đầu chỉ lo chạy nhanh, không chú ý tới phía trước có người, nhất thời không kịp dừng lại, liền đụng thẳng vào trên người Lăng Tuyết Mạn, lưng bàn tay dính vào lò sưởi, đúng là nóng bỏng, đau khiến nàng lập tức hút không khí, “Á! Đau quá!”

Thái giám kia đụng xong, thân thể lão đảo lui lại mấy bước, tức giận mắng: “Người đứng ở giữa đường làm gì? Không có mắt...” Đột nhiên thấy rõ người trước mặt, lập tức im miệng, kinh hãi ngây ngốc ngay tại chỗ, không biết làm sao.

Trận xô xao này, làm đội ngũ thái giám cung nữ ào ào quay đầu, cũng làm Hoàng thượng và Di Quý Phi dừng chân.

Một bóng áo màu hồng kia đập vào mắt, đôi mắt Mạc Kỳ Hàn nhất thời căng thẳng, ánh mắt sắc bén nhìn thái giám kia sợ run, nói nhỏ, “Từ An, đi qua nhìn xem.”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Di Quý Phi cẩn thận nhất quan sát, nhìn về phía Mạc Kỳ Hàn không chút thay đổi nét mặt, oán hận nói: “Hoàng thượng, Lăng Tuyết Mạn này thật sự là âm hồn không tan, thần thiếp đi đâu cũng đụng ả.”

Đoạn thời gian này, nàng rất được ân sủng, cho nên tự tin tỏ vẻ tức giận.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn nặng nề cười, hình như đang nói nhỏ, tiếng nói áp cực thấp, “Ái phi đừng vội bức, bất quá là trùng hợp mà thôi, trẫm đã cho nàng ta tự do đi lại trong cung, nếu như gặp gỡ, cũng không phải chuyện gì kỳ quái.”

“Hoàng thượng, vậy chúng ta đi thôi, không cần để ý sao chổi.” Bạch Tử Di phong tình vạn chủng cười mỉa hoặc, dựa sát hơn vào người Mạc Kỳ Hàn.

Trong mắt thâm thúy của Mạc Kỳ Hàn chợt lóe lên tia sáng lạnh, đẩy thân mình của Bạch Tử Di, nói nhỏ, “Ái phi, không nên để Lăng Tuyết Mạn chê cười đi, buổi tối còn có nhiều thời gian.”

“Vâng, Hoàng thượng.” Nghe ám chỉ như thế, mặt Bạch Tử Di đỏ lên, yêu kiều xấu hổ đứng thẳng người.

“Sao lại thế này?” Từ An đi đến, trừng mắt thái giám kia, sau đó nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, chú ý tới tay nàng đỏ bừng cùng sắc mặt khó coi, hỏi vợ: “Lăng cung nữ, tay ngươi như thế nào?”

“Không có chuyện gì.” Lăng Tuyết Mạn cười miễn cưỡng, không ngừng thổi thổi trên mu bàn tay, giảm bớt đau đớn.

“Tứ Thuận Nhi, sao lại thế này?” Từ An sắc giọng hỏi thái giám kia.

Thái giám bị kia kinh hãi, “Bốp” một tiếng quỳ xuống, cuống quýt dập đầu, “Thưa tổng quản đại nhân, nô tài vội vã lấy lò sưởi đưa tới chỗ Hoàng thượng, không ngờ lại đụng phải Lăng cung nữ!”

“Mắt ngược mọc trên đỉnh đầu sao? Vội cái gì!” Từ An tức giận, lại nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, giọng nói hơi vội vàng, “Lăng cung nữ, xin chờ một chút, nô tài đi bẩm báo Hoàng thượng.”

“An An, không cần, ta trở về trên bãi thuốc là được.” Lăng Tuyết Mạn vội vàng lắc đầu, Di Quý Phi hiện tại là tiểu nhân đắc chí, nàng cũng không nguyện lại bị chế nhạo đi.

“Lăng cung nữ, cái này...”

Từ An chần chờ, quay đầu nhìn Mạc Kỳ Hàn, Lăng Tuyết Mạn theo bản năng cũng quay đầu, cách xa đến mười bước, nàng lễ phép cười với hắn, vẫy tay chào hỏi, nhưng, giơ tay lên, lập tức đau nhức, thả tay xuống đồng thời quay lưng, hít khí lạnh nói: “An An, ta phải đi rồi, người nhanh đi hầu hạ Hoàng thượng đi!”

Nói xong, đi thẳng đường cũ trở về, vừa đi vừa chạy, hay là nàng đi đến cung Cảnh Hiên thôi, chỗ Ly Hiên khẳng định có thuốc giảm đau, nhịn không được chửi thề một câu, mẹ nó, thật là xui xẻo! Quả nhiên là vừa thấy Di tiện nhân liền gặp xui!

“Lăng cung nữ!” Từ An sốt ruột hô một tiếng, Lăng Tuyết Mạn cũng không quay đầu lại.

Từ An cắn môi, vội trở về bên cạnh Mạc Kỳ Hàn, nhỏ giọng nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài Tứ Thuận Nhi ôm lò sưởi đụng phải Lăng cung nữ, làm Lăng cung nữ bị phỏng mu bàn tay trái.”

Nghe vậy, ánh mắt Mạc Kỳ Hàn giận dữ, nhìn theo thân ảnh càng chạy càng xa, sau đó ánh mắt nhìn về phía Từ An, là ý lạnh nhè nhẹ.

Từ An run lên, đầu lại thấp đi ào một phần, đang mùa đông, nhưng trên trán lại rịn ra một tầng mồ hôi mịn.

Bạch Tử Di cao hứng, trong mắt đều là ý cười, nhưng bận tâm đến quan hệ của Trưởng Thân Vương Mạc Ly Hiên cùng Lăng Tuyết Mạn, lập tức giả vờ quan tâm nói: “Sao lại không cẩn thận như vậy? Từ công công, nhanh phái người bẩm báo cho Trưởng Thân Vương đi, nếu không Trưởng Thân Vương sẽ lo lắng!”

“Ha ha, bẩm báo cái gì?” Mạc Kỳ Hàn đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, nhìn Bạch Tử Di, cười không chút để ý, “Lăng Tuyết Mạn bị phỏng, đó là ả xứng đáng, ái phi chán ghét ả, không phải vừa vặn xả cơn tức giận sao? Chỉ bằng tư sắc của ả, sao có thể lọt vào mắt trẫm? Ái phi không cần phải lo lắng chuyện ả có thể leo lên giường trẫm, tranh giành với nàng!”

“Hoàng thượng!” Bạch Tử Di lập tức vui sướng, giọng nói yêu kiều kêu một tiếng, lại kéo cánh tay Mạc Kỳ Hàn, “Chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Chạy một hơi vào Cung Cảnh Hiên, Lăng Tuyết Mạn kêu to, “Hiên nhi, nhanh lấy thuốc cho ta!”

Mạc Ly Hiên nghe tiếng đi ra, cả kinh nói: “Mẫu thân, sao vậy?”

“Đừng hỏi, ta lại đập phải cứt chó!” Lăng Tuyết Mạn khoát tay, buồn phiền nói: “Tay bị đụng lò sưởi nóng, lấy thuốc giảm đau đi.”

“A, được.” Mạc Ly Hiên vội vàng lấy thuốc lại đây, bởi vì Lăng Tuyết Mạn thường thường gặp chuyện, nên nó chuẩn bị các loại thuốc, để ngừa lúc cấp bách.

Cầm tay Lăng Tuyết Mạn, Mạc Ly Hiên vừa mềm nhẹ bôi thuốc cho nàng, vừa cau mày nói: “Tại sao có thể bị phỏng chứ? Mẫu thân, ngài đi đâu mà bị phỏng?”

“Đừng hỏi mà!” Lăng Tuyết Mạn buồn bực, tay phải nắm thành quyền, oán hận nói: “Ta muốn về búp bê nguyên rửa con tiện nhân chết tiệt kia!”

428. Chương 429

Từ trong Cung Cảnh Hiên đi ra, Lăng Tuyết Mạn ngoài ý muốn nhìn đến một người, tức thời thốt ra, “Cha!” Lăng Bắc Nguyên đứng ở thềm đá, mỉm cười, “Tuyết Mạn!”

Lăng Tuyết Mạn cấp tốc chạy xuống, kinh ngạc hỏi: “Cha, sao cha vào cung?”

“Hoàng thượng triệu kiến, mới từ thư phòng đi ra, nghe Từ công công nói tay con bị phỏng, liền đi tới cung Cảnh Hiên thăm con, mới vừa đến chỗ này, con liền đi ra.” Lăng Bắc Nguyên cười nhẹ giải thích, nhẹ cầm tay trái của Lăng Tuyết Mạn, đau lòng cau lông mày lại, “Con thật là bất cẩn, qua năm là mười chín tuổi rồi, phải chừng chặc một chút, biết không?”

“Vâng. Biết.” Lăng Tuyết Mạn lộ ra nụ cười, kể từ khi tình nhân nói Lăng Bắc Nguyên là người tốt, nàng liền thật xem ông là phụ thân.

“Còn đau phải không?” Lăng Bắc Nguyên ân cần hỏi han.

“Không đau, thuốc của Ly Hiên rất có tác dụng, vết thương cũng không nghiêm trọng.” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu một cái, dùng băng bao tay kỹ, tránh cho nhiễm trùng, “Cha, nương khỏe không? Con hiện tại không thể ra cung, rất lâu rồi không có gặp nương, không biết nương ra sao? Nương có lo lắng cho con không? Con hiện tại không có biện pháp làm chính cung hoàng hậu cho các ngài về vang rồi!”

“Nha đầu ngốc, nói cái này làm gì.” Lăng Bắc Nguyên lắc đầu, cất bước, vừa đi vừa nói: “Cha vốn cũng không trông cậy vào con cái gì, chỉ mong trông con có thể bình an là tốt rồi.”

“Cha, cha đi đâu vậy?” Lăng Tuyết Mạn đuổi theo, hỏi.

“Dẫn con đi gặp hoàng thượng xin tội, kể từ khi con bị hoàng thượng bỏ, đồng liêu trong triều không thiếu người châm chọc, cha cũng không còn mặt mũi gặp hoàng thượng, liền xin nghỉ ở phủ.” Lăng Bắc Nguyên chậm bước, để Lăng Tuyết Mạn có thể theo kịp, tiếp tục nói: “Hôm nay có dịp vào cung, liền cùng gặp hoàng thượng xin tội, con là nữ tử, phải giữ phẩm hạnh, với những Vương gia khác, con cùng bọn họ phải giữ một khoảng cách cho thỏa đáng, dù sao nam nữ khác biệt, danh tiếng hư hỏng, sẽ bị người tanhào báng, Lăng gia chúng ta sớm đã thành trò cười khắp kinh thành, cho nên...”

Lăng Bắc Nguyên dừng bước, quay đầu lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói lời thăm thía: “Một nam nhân có thể nhất thời yêu con mà không so đo con bị ô danh, nhưng ngày dài, nếu hấn một mối với con, bên cạnh lại có vô số nữ nhân, con nên làm cái gì bây giờ? Tuyết Mạn, nghe cha khuyên một câu, an phận thủ kỷ, đừng làm cho nam nhân kia bất mãn với con, biết không?”

“Cha, cha, cha nói cái gì? Nam nhân nhân nào?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, kinh nghi hỏi.

Mắt Lăng Bắc Nguyên chợt lóe, lắc đầu thở dài: “Cha chỉ suy luận, con đem lời cha dạy ghi ở trong lòng là được.”

“À.” Lăng Tuyết Mạn đáp một tiếng, hơi thất vọng mím môi, nàng còn tưởng rằng cha nàng biết tình nhân là ai rồi, haiz!

Lại đi một hồi, nhìn đường phía trước, Lăng Tuyết Mạn hỏi: “Cha, đây là đi chỗ nào vậy? Hoàng thượng không phải ở thư phòng sao?”

“Đi cung Đế Hoa, hoàng thượng đã trở về trong cung.”

“Ồ? Hoàng thượng không phải là cùng Di Quý Phi đi đến cung Trường Nhạc sao? Tại sao lại ở Thượng thư phòng?”

“Không biết, có thể có chính sự phải xử lý thôi.”

“A, vậy hoàng thượng thật giống con thỏ, chạy mau hơn cả con.”

“Tuyết Mạn!”

Lăng Bắc Nguyên bước dừng lại, tức giận, “Con nói càn cái gì? Thật là lớn gan, đó là hoàng thượng, có thể cho con nói tùy tiện sao?”

“Ách, con... con không nói nữa.” Lăng Tuyết Mạn chột dạ cúi đầu.

Lăng Bắc Nguyên trừng mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Đứa con gái này, nói nó không có phúc đi, được gả cho Tứ Vương Gia thì ngài lại chết đi, lại nói nó không có phúc, giờ Tứ Vương Gia sống lại, còn làm hoàng thượng, thì hoàng thượng lại bỏ nó cách chức thành nô tỳ, lại tiếp tục nói nó không có phúc, mấy Vương gia đối xử tốt với nó, đang lúc ông mỗi ngày cầu trời phù hộ có Vương gia nào lấy nó, hoàng thượng lại đột nhiên triệu kiến, nói vài lời lập lờ, làm tâm ông không yên.

Cung Đế Hoa.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Lăng đại nhân cầu kiến!” Từ An bẩm báo.

“Tuyên!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Trong phòng, Mạc Kỳ Hàn ngồi sau cái bàn chất chồng tấu chương, khẽ nâng mắt, sau đó lại cúi đầu.

Lăng Bắc Nguyên đi vào, quỳ xuống, “Thần tham kiến hoàng thượng!”

Nói xong, không nghe thấy giọng của Lăng Tuyết Mạn, vội quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Lăng Tuyết Mạn lại không có theo vào, mà là núp ở sau tấm bình phong chỉ lộ cái đầu ra, không khỏi tức đen mặt, nhỏ giọng trách mắng: “Còn không đi vào bái kiến hoàng thượng?”

Lăng Tuyết Mạn liếc mắt nhìn vị cửu ngũ chí tôn vẫn ngập mặt trong tấu chương, nuốt nước bọt một cái, cẩn thận nói nhỏ: “Cha, hắn đang bề bộn, nào có thời gian để ý chúng ta?”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Lăng Bắc Nguyên sắp tức chết rồi, kinh hãi nhìn hoàng thượng một cái, vội la lên: “Con!”

“Lăng Tuyết Mạn! Còn không lần tới đây cho trẫm!”

Nam nhân đột nhiên lên tiếng, giọng nói lạnh lùng, vẫn không ngẩng đầu lên, nhưng, lại làm Lăng Bắc Nguyên giật mình!

Giọng nói này, sao không phải giọng của hoàng thượng?

Lăng Tuyết Mạn sợ, thân thể run lên, chậm rãi bước ra ngoài, quỳ bên cạnh Lăng Bắc Nguyên, cười nói: “Ra, đi ra đây hoàng thượng, dùng đi được không? Không cần lần.”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn, quét mắt một vòng, lại cúi đầu xuống, tiếp tục phê tấu sớ, nói: “Từ An, đưa Lăng đại nhân đi thiên điện chờ chỉ!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Từ An đi tới bên cạnh Lăng Bắc Nguyên, “Lăng đại nhân, mời!”

Cửa thư phòng bị đóng, Lăng Tuyết Mạn chuyển mắt một cái, phát hiện không ổn, trong phòng này chỉ có hai người, nàng, cùng ông chồng trước bệnh thần kinh này!

Đầy khấn trương, hai tay vội vàng tạo thành chữ thập, âm thầm cầu nguyện, hi vọng hoàng thượng không cần tái phát thần kinh, đột nhiên ôm nàng!

“Người quý ở đó làm gì? Đứng lên đi.” Mạc Kỳ Hàn thoáng nhìn, không vui, cau mày hỏi.

“Không có, không có gì.” Lăng Tuyết Mạn cười như là đang nịnh nọt, rất nghe lời đứng lên, “Cám ơn hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Hàn phê xong một tấu sớ, thẩm duyệt một lần, đặt xuống, lấy cái khác, bút lông chấm mực, liếc xéo Lăng Tuyết Mạn một cái, khẽ hỏi: “Trên lưng bàn tay bôi thuốc chưa?”

“Hả? A, ngài xem, bôi rồi, còn băng lại nữa.” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, lập tức giơ tay lên cho Mạc Kỳ Hàn nhìn giống như trưng bày vật quý, cười cong lông mày, “Đây là tự ta băng đó!”

“Còn cười?” Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn tức giận nhướn lông mày, không nhịn được lên tiếng trách mắng: “Không đau sao? Người thua thiệt còn cười được!”

“Ách, không cười, chẳng lẽ ta khóc?” Lăng Tuyết Mạn co giật khóe miệng, buồn bực không thôi, “Hoàng thượng, ngài cũng thấy đấy, ta và cái này hoàng cung này của ngài là chữ ‘bát’ (,ý nói là không hợp nhau), ta vừa đụng đến nữ nhân của ngài liền gặp xui, cho nên, van cầu hoàng thượng, thả ta đi cùng tình nhân đi!”

Mạc Kỳ Hàn rút cuộc ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn cho là sắp bị mắng, nghiêng mắt nhìn khắp nơi, chính là không dám nhìn hắn, mặt khối băng khiến bụng nàng phì không ngừng, lúc đang âm thầm mắng hăng say——

“Tới đây!”

Hai chữ ngắn gọn, làm cả người Lăng Tuyết Mạn run lên, theo bản năng lui hai bước, âm thanh không lớn, nói: “Không tới!”

429. Chương 430

Mạc Kỳ Hàn ngạo nghễ nhìn một cái, cũng không tức giận, nâng ly trà khẽ nhấp một hớp, tiếp tục thẩm duyệt tấu sớ, đợi xử lý xong một phần trong tay, lại đem tới một phần khác, mới không chút để ý nói: “Không tới cũng được, tình nhân của người bắt cóc nữ nhân của trẫm, nếu tâm tình trẫm không tốt, chém hắn cũng không phải là việc khó gì.”

“A? Cái gì?” Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn kích động bật thốt lên: “Ai là nữ nhân của ngài? Ta mới không phải! Tình nhân cũng không còn cố ý, là ngài coi ta như món đồ chơi đưa cho người ta, muốn trách thì trách chính ngài đi!”

“Có chứng cứ sao? Ai có thể chứng minh là trẫm đưa người cho hắn? Cho dù Trẫm bỏ người, thì như thế nào? Chỉ cần trẫm nói một câu, người phải mang họ trẫm một lần nữa! Huống chi...” Mạc Kỳ Hàn hơi ngược mắt, vui vẻ nâng khóe môi, “Huống chi tất cả cung nữ trong hoàng cung đều thuộc về trẫm! Bao gồm cả người!”

“Người! Tất cả thái giám thuộc về người thì phải rồi! Đồ đại dân tộc!” Lăng Tuyết Mạn tức giận phát run, hai quả đấm giơ lên không trung, hận đến nỗi muốn hung hăng vung hai quyền vô mặt tên cầu hoàng đế này, nhưng, cũng chỉ có thể tưởng tượng một chút mà thôi.

“Trẫm không có quá nhiều kiên nhẫn với người, đếm đến ba, nếu không chủ động tới đây, về sau người cũng đừng nghĩ gặp lại tình nhân của người rồi!” Mạc Kỳ Hàn vừa vội vàng nhìn tấu chương, vừa trắng trợn uy hiếp, “Một, hai...”

Còn chưa đếm tới ba, trước người liền có thêm một bóng dáng, Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển cắn răng nói: “Đã tới, ngài muốn thế nào?”

Mạc Kỳ Hàn hài lòng nhếch môi, buông bút lông trong tay, đưa tay kéo Lăng Tuyết Mạn đến gần hơn, nhẹ nâng tay trái của nàng, thận trọng nhắc bằng gạc lên kiểm tra vết thương của nàng, nhìn cẩn thận, thật may là đúng như lời nàng, không có nghiêm trọng, không có nổi bóng nước, chỉ nóng đỏ.

Nhìn xong, tỉ mỉ bằng tay lại cho nàng, sau đó hơi ngược mắt, liền thấy được bộ dạng giật mình ngây ngốc của Lăng Tuyết Mạn, hần không cười, hỏi: “Thế nào?”

“Ngài... ngài không có phát sốt chứ? Ngài kêu ta tới đây chỉ là muốn xem ta tay sao?” Lăng Tuyết Mạn dần dần hỏi.

“Ha ha, người cho là làm gì? Trẫm còn chưa có đến mức bụng đói ăn quàng, đang lúc xử lý chính sự mà thân thiết với người một phen.” Mạc Kỳ Hàn cười một tiếng, rũ mắt, chế giễu không chút để ý.

Nhưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn lại đỏ bừng, cảm lạnh làm thình nói: “Ngài.... ngài muốn cũng không được đâu!”

“Lớn mật!”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày một chút, nhìn chăm chăm, làm Lăng Tuyết Mạn cuống quýt che miệng, Mạc Kỳ Hàn mới nói: “Người không phải nói là trẫm có bệnh ở phương diện kia sao? Người muốn buổi tối tự thể nghiệm một lần không?”

“Không cần, không muốn, hoàng thượng không có bệnh, hoàng thượng rất nam nhân!” Lăng Tuyết Mạn vội lắc đầu như trống bỏi.

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn không ngừng khẽ cười lên, hoàn toàn buông bút lông cùng tấu chương xuống, không rũ mắt nữa, ngửa đầu, nhìn Lăng Tuyết Mạn, chỉ cười mà không nói một lời.

Trải qua chuyện ngày hôm nay, hần đột nhiên cảm thấy, nếu khiến Lăng Tuyết Mạn từ từ phát hiện thân phận của hần, từ từ tiếp nhận, có thể tốt hơn một chút hay không? Nếu như đột nhiên nói cho nàng biết hần là hoàng thượng, ngộ nhờ nàng không chịu nổi đả kích bị lừa gạt mà...

Chỉ là, hần vẫn còn rất phiền lòng, một khi nàng biết, một khi nhìn đến hần diễn trò cùng Hạ Lệ Nhân, Bạch Tử Di, có thể trong lòng ngọt ngào mà giận dữ hần hay không?

Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, hần quyết định, sẽ để cho nàng ngỡ ngàng, như rơi vào trong sương mù, dù thế nào đi nữa hần không nói, không thừa nhận cũng không phủ nhận, để cho nàng tự phán đoán, đợi nàng hoàn toàn đón nhận, hần sẽ thẳng thắn nói cho nàng biết.

Lăng Tuyết Mạn bị người ta nhìn chăm chú như thế, cực kỳ lúng túng, mặt đỏ, nhịp tim cũng tăng lên, hai gò má cũng bắt đầu nóng lên, bị buộc đứng ở chỗ này, nàng cảm giác rất là ủy khuất, nhưng là vì tình nhân, nàng phải nhịn! Thấy Mạc Kỳ Hàn cười, không ngừng hung hăng trợn mắt, bụng chửi thầm một câu, ngu ngốc!

Nhưng một mùi đàn hương nhàn nhạt thấm vào trong mũi, Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái, môi đỏ mọng hơi vênh, thâm nói: “Sao nam nhân nào cũng thích đàn hương? Thiệt là, quả thực là gạ ta!”

“Đàn hương có tác dụng tĩnh khí ngưng thần, từ nhỏ trẫm đã thích đốt đàn hương ở trong phòng.” Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt trả lời, nụ cười không giảm, lại đột nhiên đưa tay nắm tay Lăng Tuyết Mạn, hơi dùng sức, kéo nàng vào trong ngực hần, để cho nàng ngồi trên đùi hần, cũng giữ lại hai tay của nàng.

“Ngài... ngài muốn làm gì?” Lăng Tuyết Mạn cả kinh, thân thể lập tức giãy dụa kịch liệt, muốn tránh thoát sự kiềm chế của hắn, nhưng ngay động một chút cũng không thể động đậy, trong lòng hết hoảng, quýnh lên, trong giọng nói mang theo nước nử cầu khẩn: “Hoàng thượng, ngài buông ta ra, cầu xin ngài đừng khi dễ ta... ta... ta... một nữ nhân không hầu hai chông, ta không thể làm chuyện có lỗi với tình nhân của ta!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn hài lòng, đồng thời, lại đột nhiên ý thức được, lấy tính cách quyết liệt của Lăng Tuyết Mạn, một khi biết được thân phận của hắn, sợ rằng cho dù biết rõ hắn đang diễn trò cùng với những nữ nhân khác, nàng cũng không cách nào dễ dàng tha thứ, hơn nữa, nàng vừa có cử động khác thường, sẽ khiến Mạc Kỳ Minh chú ý, nếu bị Mạc Kỳ Minh biết được, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Cho nên, trong khoảnh khắc, Mạc Kỳ Hàn rũ bỏ ý tưởng hôm nay của hắn, trông mắt trở nên lạnh lẽo, cánh tay buông lỏng, nói không mang theo một chút tình cảm: “Đi ra ngoài!”

Lăng Tuyết Mạn hoảng sợ nhào khỏi người Mạc Kỳ Hàn, theo bản năng chạy lui ra vài bước, kinh ngạc nhìn nam nhân đó đã lại vùi đầu vào trong đồng tử chương, nhất thời không rõ, chỉ ngơ ngác nhìn gò má của hắn, gương mặt, lại không phát ra được thanh âm nào.

“Cút ra ngoài!”

Một tiếng hô lạnh lùng vang lên, thân thể Lăng Tuyết Mạn chấn động, khẽ cắn môi, xoay người chạy, cửa thư phòng bị đóng rầm một cái, thanh âm chói tai.

Mạc Kỳ Hàn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cánh cửa kia, đau lòng không thôi, trong tay nắm bút lông vô cùng chặt, cơ hồ sắp bể gãy, “Mạn Mạn, thật xin lỗi!”

Hồi lâu, Từ An đi vào.

“Hoàng thượng, nô tài đã sai người đánh Tứ Thuận Nhi 30 hèo.”

Mạc Kỳ Hàn gạt đầu một cái, “Tuyên Lăng Bắc Nguyên!”

“Dạ!”

Quỳ xuống lần nữa, Lăng Bắc run sợ, “Hoàng thượng, Tuyết Mạn mạo phạm hoàng thượng, tội thần đáng chết vạn lần.”

“Không sao!”

Mạc Kỳ Hàn lên tiếng cắt đứt, giọng nói khôi phục lại ban đầu, nhìn Lăng Bắc Nguyên đang trong khiếp sợ, chậm rãi nói ra: “Trẫm vẫn là trẫm, giọng nói khác, chỉ vì lừa gạt Tuyết Mạn, không cho phép người nói ra chuyện hôm nay, con gái của người, trẫm muốn! Trước kia nàng là nữ nhân của trẫm, sau này vẫn vậy, người tiếp tục nghỉ ngơi ở trong phủ, nhớ, không để ý đến chuyện bên ngoài chính là an toàn nhất!”

Lăng Bắc Nguyên kinh ngạc trợn to hai mắt, từ từ tiêu hóa hoàng thượng lời nói, hồi lâu, cái hiểu cái không gạt đầu một cái, chấp tay nói: “Dạ, thần tuân chỉ!”

“Đi xuống đi!”

“Thần cáo lui!”

Khom người thối lui, tới khi ra khỏi hoàng cung, Lăng Bắc Nguyên đột nhiên nhớ lại lúc ở Tứ Vương phủ, quần gia từng dẫn ông đến mật thất trong hậu viên, nói với ông một vài lời, thì ra là, hoàng thượng vốn không có chết, hoặc là nói, đó là giả chết, mục đích thực sự cũng giống ông, là vì thái tử điện hạ đã khuất.

Hôm nay lần này, bao táp muốn tới rồi sao?

Tuyết Mạn, là nữ nhân mà hoàng thượng thật sự muốn sao?

430. Chương 431

Liên tiếp ba ngày, mỗi buổi tối, Lăng Tuyết Mạn đều không ngừng cổ động tình nhân mang nàng bỏ trốn.

Rốt cuộc Mạc Kỳ Hàn không chịu nổi, trong màn, ôm Lăng Tuyết Mạn găm cắn một lúc, mới cười nói: “Nửa năm, nàng cho ta thêm nửa năm, sau đó ta dẫn nàng bỏ trốn, nàng muốn đi nơi nào liền đi nơi đó.”

“Ai nha, nửa năm thật lâu! Tình nhân, chàng còn kéo dài nữa, nữ nhân của chàng sẽ bị con dê đội lột sói đó ăn mất!” Lăng Tuyết Mạn còn chưa hài lòng, miệng chu thật cao.

“Sẽ không, hoàng thượng sẽ không ăn nàng, hắn chỉ là dọa nàng một chút, có ta ở đây!” Mạc Kỳ Hàn giải thích lần thứ một trăm lẻ một, hắn thật muốn tung một chưởng vỗ chết mình, quả thực là một tay hãn đào hổ, sau đó hoa hoa lệ lệ tự chôn mình!

“Ây da, chỉ cần nam nhân không biết xấu hổ đó mở miệng, là có thể giết chúng ta, có chàng ở đây thì có tác dụng gì chứ!” Lăng Tuyết Mạn bực mình tát vào tay hãn một cái.

Gương mặt tuần tú Mạc Kỳ Hàn có chút đen, ôm lấy thân thể lộn xộn Lăng Tuyết Mạn, buồn bực nói: “Nàng đừng mắng hoàng thượng được không? Hắn cũng không làm gì nàng.”

“Thôi đi, chàng và hoàng thượng chung một phe, liền coi như không sao cả sao? Ta cùng Tam Vương gia chỉ là nắm tay trượt băng, chàng phản ứng ra sao? Cái nào nghiêm trọng hơn? Được rồi, chàng chờ hoàng thượng lấy ta đi, chàng liền hài lòng!” Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, giận run, không nhịn được hét lớn một tiếng, “Tình nhân, chàng thay đổi! Chàng bây giờ cần bản không cần ta!”

“Không có!” Mạc Kỳ Hàn cau mày, tăng cường trấn an: “Ta không có thay đổi, Mạn Mạn, đó là hoàng thượng, ta tức giận thì có thể làm thế nào đây? Chẳng lẽ ta đi giết hãn sao? Huống chi... huống chi hãn thật sự là chọc nàng chơi, hãn đã giải thích với ta!”

“Ta không tin!” Lăng Tuyết Mạn vẫn phản ứng kịch liệt, kích động hỏi: “Tình nhân, chàng nói cho ta chàng là ai được không? Tại sao ta cảm giác... cảm giác hoàng thượng làm cho người khác rất khó có thể nắm bắt, hãn, dáng người của hãn giống như chàng, mắt tựa hồ cũng giống một chút, còn nữa..., còn làm cho ta có cảm giác... ây da, ta nói không rõ ràng lắm, nhưng... nhưng mà ta nghe giọng nói thì không phải.

Nghe đủ loại kích động, nghi ngờ, thất vọng, lòng Mạc Kỳ Hàn dần dần trầm xuống, bí mật cũng sắp không giữ được rồi, xem ra, hãn phải nhanh diệt trừ đảng Tam Vương rồi! Chờ mùa xuân vừa qua...

“Tình nhân, đang nói chuyện với chàng đó!” Lăng Tuyết Mạn lại bắt đầu bối rối.

Suy nghĩ bị cắt đứt, Mạc Kỳ Hàn ổn định tâm thần, bình tĩnh nói: “Mạn Mạn, đây là kết quả cả ngày nàng suy nghĩ lung tung, ai cũng có thể nhìn thành ta, nào có chuyện đó, nếu ta là hoàng thượng, còn phải lên lên lút lút nàng gặp sao?”

“Ách, đúng vậy, chàng đã hứa với ta, chỉ lấy một mình ta, hậu cung hoàng thượng có nhiều nữ nhân như vậy, nếu chàng là hoàng thượng, ta liền bỏ đi!” Lăng Tuyết Mạn đồng ý gật đầu một cái, nàng cũng hi vọng không phải, hai ngày nay nàng lung tung hoài nghi hoàng thượng là tình nhân, nhưng là sau khi nghe hãn hãn suy luận, cũng bỏ đi cái ý nghĩ này.

Nếu tình nhân thật là hoàng thượng, nàng sẽ chết tâm rồi!

Mạc Kỳ Hàn ngăn ra, theo bản năng ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn, lắc đầu thật nhanh, lên tiếng phủ nhận, “Không, không phải, ta không phải hoàng thượng, ta sao có thể là hoàng thượng?”

Một đêm này, Lăng Tuyết Mạn ngủ rất an ổn, bởi vì xác định tình nhân không phải hoàng thượng, cho nên an tâm hơn, trong giấc mộng, khóe miệng vẫn cười.

Mạc Kỳ Hàn cả đêm chưa ngủ, đủ loại lo lắng, cùng dự tính những tình huống có thể xuất hiện, tình huống xấu nhất, chính là Lăng Tuyết Mạn sau khi biết không cách nào tiếp nhận, Mạc Kỳ Minh biết được, kiểm chế hai người Hạ Bạch thất bại, sau đó Mạc Kỳ Minh bắt nàng đi, dùng nàng để uy hiếp hãn!

Không! Hãn không thể cho phép tình huống như thế xuất hiện, hãn có thể dùng tất cả làm mồi nhử, lại không thể dùng nàng để đặt cược, mất nàng, hãn thắng được thiên hạ, thì còn ý nghĩa gì?

Hắn, nhất định phải bảo vệ tốt nàng! Quyết không thể để cho nàng rơi vào trong tay Mạc Kỳ Minh!

Hôm sau.

Giữa ban ngày, Lăng Tuyết Mạn cảm giác choáng váng, võ võ ột tựa như không tin, nhìn người trước mặt—— nghe nói là Mai ma ma trưởng thân Vương phái tới chăm sóc nàng!

“Nha đầu, con vỗ cái gì? Không muốn bà bà làm bạn với con sao?” Hoa Mai bà bà mang vẻ mặt bị thương.

“Không phải, là con nghĩ, Hiên nhi làm sao đột nhiên đem bà bà vào cung cho con, chuyện như vậy phải thông qua hoàng thượng chứ? Lão gia gia đâu?” Lăng Tuyết Mạn rất là không hiểu, mày nhíu lại.

“Mẫu thân!”

Thanh âm vui sướng của Mạc Ly Hiên vang lên, hai người quay đầu lại, Mạc Ly Hiên đi tới, cười nói: “Mẫu thân, cũng biết ngài sẽ có nghi vấn, con dĩ nhiên là được phụ hoàng đồng ý, mới dám từ Tứ Vương phủ trêu ngài a, ha ha, mẫu thân đưa nha đầu Lâm Nhi đến trong cung của con rồi, bên cạnh mẫu thân đến người nói chuyện cũng không có, vừa đúng lúc bà bà không ở trong phủ, liền tới theo ngài a!”

“A, vậy... vậy bà bà ở đâu?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn lại co rút, chẳng lẽ đây là chủ ý của tình nhân? Không đúng, là Ly Hiên chủ động mà, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

“Đương nhiên ở cùng mẫu thân rồi!” Mạc Ly Hiên cười.

“À.” Lăng Tuyết Mạn đáp một tiếng, chỉ cảm thấy là một mớ bòng bong, giải thích thế nào cũng không rõ!

Đợi sau khi Ly Hiên đi, trở về nhà, Lăng Tuyết Mạn đóng cửa lại, trực tiếp hỏi: “Bà bà, bà thẳng thắn nói cho con biết thân phận của tình nhân của được không? Trong lòng con rất loạn, rất loạn, cũng rất khủng hoảng, con quả thật sắp bị bệnh thần kinh rồi!”

“Nha đầu Mạn Mạn, tình nhân của con bà bà thật không thể nói ra! Nó có rất kẻ địch cường đại, phải dốc toàn lực ứng phó, nếu như con biết, sẽ làm nó phân tâm, nếu hư đại sự, hậu quả thực sự là nghiêm trọng đó!” Hoa Mai bà bà bắt đầu dĩ, lại nóng nảy.

“Bà bà!”

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, càng dậm chân, “Các ngài đều nói hẳn phải làm đại sự, lại cái gì cũng gạt con... cho dù con biết, cũng sẽ không can chân hẳn mà! Bà bà, rốt cuộc là Ly Hiên gọi bà tới trong cung, hay là tình nhân gọi bà tới?”

“Là trưởng thân Vương! Trưởng thân Vương nắm với hoàng thượng, hoàng thượng đáp ứng, tình nhân của con cũng tự nhiên biết.” Hoa Mai bà bà không đổi sắc mặt, nói.

Lăng Tuyết Mạn chán chường ngồi ở trên ghế, ngăn người ngăn ra sau một lúc lâu, nàng đột nhiên đứng dậy vọt ra khỏi Hoán Y Cục.

“Nha đầu Mạn Mạn!” Hoa Mai bà bà nhanh chóng kêu to, tăng tốc đuổi theo.

Vừa vào cung Cảnh Dục, Lăng Tuyết Mạn liền hét lớn: “Dục Dục, người ra đây!”

Rất nhiều thái giám cung nữ ra đón, thấy thế, cũng không dám cản, cũng không dám quát, một đại cung nữ tươi cười nói: “Thất Vương gia còn chưa về cung, Lăng cung nữ, nàng có chuyện gì?”

“Tiểu Thất ở nơi nào? Hắn về bảo hắn đi gặp ta ngay!” Lăng Tuyết Mạn cuồng loạn quát.

431. Chương 432

Mạc Kỳ Dục vừa về cung liền vội vã đi tới Hoán Y Cục, thấy cảm xúc Lăng Tuyết Mạn không tốt, hỏi rất là dè dặt cẩn trọng: “Mạn Mạn, người tìm ta à? Có chuyện gấp hả?”

“Người miêu tả cẩn thận tất cả những nam nhân xuất hiện ở trên điện Kim Loan cho ta.” Lăng Tuyết Mạn gần từng tiếng, cuối cùng, lại bổ sung một câu, “Bao gồm cả thái giám!”

“Hả? Người hỏi cái này làm gì?” Mạc Kỳ Dục nhất thời không phản ứng kịp, hỏi.

“Người cứ mặc kệ đi, nói cho ta!” Lăng Tuyết Mạn gấp giọng quát.

Mạc Kỳ Dục ngây cả người, nghĩ nghĩ, chỉ có thể từ quan văn đến võ quan, từ thị vệ trên điện đến thái giám ngự tiền, hết thấy miêu tả kỹ càng một lần, đến mười tám đời tổ tông bọn họ cũng đào ra.

“Không có sao? Không còn nữa sao?” Lăng Tuyết Mạn không tin đuổi theo hỏi.

Mạc Kỳ Dục lắc đầu, “Không có a, chỉ còn lại Hoàng thượng thôi!”

“Thôi, không sao, người trở về đi, một mình ta yên lặng một chút.” Lăng Tuyết Mạn vô lực khoát tay, tất cả là phiền muộn, Tình nhân có rất nhiều chuyện lừa nàng, nói hấn ở trên triều, chưa chắc là thật đi?

“Mạn Mạn, người không sao chứ? Người rốt cuộc sao vậy?” Mạc Kỳ Dục vừa thân thiết hỏi vừa nghi hoặc.

Lăng Tuyết Mạn cố gắng cười, “Không có gì, trở về đi, ta muốn ngủ một hồi.”

“A, được.”

Đêm trừ tịch, Lăng Tuyết Mạn rốt cục gặp được Liễu Ngõ Đồng.

Tiệc hoàng cung theo lệ thường cử hành ở điện Thái Hòa, trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt vui mừng.

Hoàng thất, văn võ đại thần, mệnh phụ phu nhân, gia quyến quan từ tam phẩm trở lên đều nằm trong danh sách dự tiệc, tình huống cao cấp như vậy, Lăng Tuyết Mạn đương nhiên là không thể đi, bởi vì nàng hiện tại chỉ là một cung tỳ.

Rong chơi ở bốn phía ngự hoa viên, lãnh đăng tiêu sái, lại đi tới nơi nàng cùng Liễu Ngõ Đồng từng ngã xuống, đứng ở bên cạnh núi giả, ngửa đầu nhìn, trong đình không có một bóng người, lại nhìn lên trời, chỉ thấy một vòng trăng cô đơn treo trời cao, trắng sáng sao thưa, sáng ngời lại tịch mịch.

“Nha đầu Mạn Mạn, bên ngoài lạnh, chúng ta vẫn là trở về đi.” Hoa Mai bà bà ở phía sau khuyên nhủ.

“Bà bà...” Lăng Tuyết Mạn há miệng thở dốc, xoay người lại, trầm mặc thật lâu, mới nhẹ giọng nói: “Bà yên tâm đi, con sẽ không lại nổi điên, con sẽ yên lặng chờ đợi chân tướng đến, sẽ không lại tận lực đi điều tra cái gì, mọi người không cần lo lắng cho con.”

“Mạn Mạn, được, không hỏi, chúng ta chậm rãi chờ, cuối cùng sẽ biết, đã tới hai năm, chờ vài ngày cũng không coi là quá dài, con nói phải không?” Hoa Mai bà bà từ ái cười, cầm tay Lăng Tuyết Mạn.

“Tiểu thư, ngài chờ nô tì một chút, để nô tì tìm cho ngài!”

“Tiểu Đào, khuyên tai đối với ta rất quan trọng, nhất định là rơi ở nơi này, buổi chiều ta chỉ tới nơi này, người nhanh chút, chút nữa tiệc trong cung sẽ chấm dứt!”

Tiếng nói chuyện càng ngày càng gần, Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc theo tiếng nhìn lại, bên kia núi giả, một nha hoàn cầm đèn lồng khom người trên tìm kiếm thứ gì đó mặt đất, một nữ tử ở bên cạnh nàng càng nóng hơn, vừa nói, vừa siết chặt khăn gấm trong tay.

“Bọn họ là...” Lăng Tuyết Mạn hơi nhíu đôi mày thanh tú, vẫn không nhúc nhích nhìn nữ tử mặc váy màu xanh nhạt, một hồi lâu, đột nhiên cả kinh nói: “Là Ngõ Đồng! Nàng là Ngõ Đồng!”

Một tiếng kêu sợ hãi này truyền vào trong tai hai người kai, họ đều thẳng người lên, nhìn sang bên này, bốn mắt nhìn nhau, đều trầm tĩnh như nước.

Đèn cung đình trên núi giả tán ánh chiếu chiếu rọi ở trên mặt hai người, khuôn mặt rõ ràng như ban ngày.

Tiểu Đào ngây ngốc, đã quên tìm kiếm khuyên tai, Hoa Mai bà bà không hiểu ra sao, nhàm chán nhìn bốn phía.

Dừng chân thật lâu, Liễu Ngô Đồng nhẹ nhàng cười, đi tới, nói nhỏ: “Tuyệt Mạn, đã lâu không gặp, nàng có khỏe không?”

“Khỏe, ta rất khỏe, nàng... khỏe không?” Lăng Tuyệt Mạn lúng ta lúng túng hỏi lại, cũng cười.

Liễu Ngô Đồng lại cười, “Rất tốt, giam cầm đã hơn một năm, giáo huấn được, tâm cũng an.” (Con này láo, nó bóp cổ người ta mà cứ như nó bị hại)

“Ngô Đồng!”

Lăng Tuyệt Mạn cảm thấy tâm siết chặt, nhìn nàng, lại không biết nên nói cái gì cho phải.

“Tiểu Đào, khuyên tai không cần tìm nữa, trở về đi.” Liễu Ngô Đồng xoay người, nói xong liền đi theo hướng đường cũ.

Tiểu Đào ngây cả người, vội cầm đèn lồng đi theo.

Lăng Tuyệt Mạn mạnh mẽ cắn chặt môi, cảm giác ngực có chút hít thở không thông.

Điện Thái Hòa.

“Hoàng thượng, thần thiếp kính ngài một ly!”

Hạ Lệ Nhân bưng chén rượu, thản nhiên tươi cười, liên tục ton hót.

Mạc Kỳ Hàn cười, tiếp nhận, giữa đầu uống xong, tùy ý đảo qua cửa đại điện, dư quang thoáng nhìn bóng người mặc váy xanh nhạt, nhẹ nhàng quay mất lại, nhìn về phía Bạch Tử Di bên cạnh, “Ái phi, bồi trầm uống một chén.”

Liễu Ngô Đồng tự động ngồi xuống chỗ của mình, chăm chú nhìn ngay phía trước, nhìn nam nhân hăng hái, nhìn hân trái ôm phải ấp, nhìn hân cùng với mỹ nhân trêu đùa tâm tình thoải mái.

Khuôn mặt bị gió lạnh thổi hồng trở nên tái nhợt, cụp xuống mắt, Liễu Ngô Đồng bưng ly rượu trước mặt lên, hăng hái rót vào trong miệng.

“Hôm nay tiệc hoàng cung dừng ở đây, trầm cũng mệt mỏi, Từ An, khởi giá hồi cung!”

“Vâng, Hoàng thượng khởi giá hồi cung – “

“Cung tống Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Áo bào màu vàng lướt qua trước mắt, bước chân thật ổn định, rất chậm, cuối cùng không có dừng lại ở trước mặt nàng, cho đến khi đi ra đại điện, rời khỏi tầm mắt nàng.

“Ngô Đồng, có chút duyên phận là cưỡng cầu không được, muội đừng quá để ý.”

Thời điểm xuất cung, nhìn Liễu Ngô Đồng cô đơn, Liễu Thiếu Bạch nhin không được nói.

“Đại ca, vì sao Hàn ca ca không nhìn muội, huynh ấy có phi tử, huynh ấy không thích muội thật sao?” Liễu Ngô Đồng cúi thấp đầu, nhỏ vụn hỏi.

“Ngô Đồng, tâm tư Hoàng thượng ai cũng không biết, nhưng đại ca khuyên muội, vẫn là thuận theo tự nhiên đi!” Liễu Thiếu Bạch hơi hơi thở dài, chậm rãi nói.

“Không! Đại ca, muội không thể không có Hàn ca ca, không có huynh ấy, muội sống không bằng chết.” Liễu Ngô Đồng phút chốc ngược mắt, bi thương nói.

“Ngô Đồng!”

Liễu Thiếu Bạch mới nói, phía sau có tiếng bước chân truyền đến, quay đầu, là Từ An.

“Liễu đại nhân, Liễu tiểu thư xin dừng bước!”

Từ An đi đến gần, không có biểu cảm gì nói: “Liễu tiểu thư, truyền Hoàng thượng khẩu dụ, tuyên nàng ngày mai buổi trưa vào cung kiến giá!”

“Thật... thật vậy chăng?” Liễu Ngô Đồng vui mừng mở to hai mắt, cầm chặt khăn trong tay.

Từ An gật đầu, không nói cái gì nữa, quay người rời đi.

“Đại ca, ca nghe chưa? Hàn ca ca muốn gặp muội! Huynh ấy muốn gặp muội!” Liễu Ngô Đồng hân hoan, nhất thời kích động không biết nên như thế nào cho phải.

“Tiểu muội, muội vẫn là bình tâm tĩnh khí một chút, ai biết dụng ý của Hoàng thượng là cái gì, hấn vốn không có đáp ứng nạp muội làm phi...” Liễu Thiệu Bạch không nói được nữa, hấn không muốn đả kích Ngô Đồng, lại sợ nàng hi vọng càng cao, thất vọng càng lớn.

Bên môi Liễu Ngô Đồng tràn đầy tươi cười, kiên định nói: “Đại ca, muội gặp Hàn ca ca xin tội, xin lỗi huynh ấy, huynh ấy sẽ để ý muội, huynh ấy sẽ!”

432. Chương 433

Ngồi ở trong bồn tắm mờ mịt hơi nước, Lăng Tuyết Mạn dần dần ngủ.

Trong mộng, là đêm hôm đó, Tình nhân mang nàng lên núi Lạc Hà ngắm cảnh, bên tai lại nghe đến tiếng nước chảy róc rách.

Một tiếng ưm, đột nhiên mở mắt ra, nhìn nam nhân trước mặt ngồi xổm bên cạnh bồn tắm, ôn nhu cầm khăn mặt chưa kịp lau cho nàng, môi mở mở, thì thào: “Chàng đến đây lúc nào?”

“Vừa tới, nhìn nàng đang ngủ, liền không đánh thức nàng.” Mạc Kỳ Hàn nói nhỏ.

“À.”

Nhất thời không còn gì để nói, Lăng Tuyết Mạn khẽ nhắm mắt, mặc hấn lau rửa thân mình cho nàng, thỉnh thoảng, hôn môi nàng một chút.

Lau khô nước đọng trên người nàng, hấn ôm nàng trở lại trên giường, đem chăn rộng rãi bao hai người lại, thấy nàng không có tỉnh thần gì, hấn cố ý vò rối tóc của nàng, cười cười: “Sao mất hứng rồi? Lễ mừng năm mới, lại thêm một tuổi, nói không chừng năm nay nàng sẽ làm nương rồi!”

“Thật sao? Chàng có muốn làm cha không?” Lăng Tuyết Mạn sâu kín hỏi.

“Muốn chứ, sao lại không muốn? Ha ha, bất quá thuận theo tự nhiên, chừng nào nàng mang thai, chúng ta liền chờ đợi đứa bé.” Mạc Kỳ Hàn mềm nhẹ cười nói.

Lăng Tuyết Mạn mím môi, một hồi không nói gì, nói tiếp cũng là hỏi: “Tình nhân, chàng cho tới bây giờ còn đang uống thuốc tránh thai sao?”

“Ừ... Vẫn uống, về sau sẽ không uống.” Mạc Kỳ Hàn chần chờ một chút, nói lời trái lương tâm.

“Chàng tiếp tục uống đi, ta... bây giờ còn chưa muốn có con.” Lăng Tuyết Mạn nói nhỏ đến không thể nghe thấy.

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy căng thẳng, “Mạn Mạn, vì sao? Nàng không muốn sinh một đứa bé của hai chúng ta sao?”

“Không, không phải, là...” Lăng Tuyết Mạn lập tức lắc đầu, cũng là phát hiện nàng không biết nên nói tiếp như thế nào, nhìn hấn, hấn đang chờ nàng giải thích, chần chờ một chút, nàng càng thấp giọng, “Chính là hiện tại không muốn, về sau tính tiếp đi.”

“Mạn Mạn...”

Mạc Kỳ Hàn ôm chặt nàng, suy đoán hỏi: “Nàng mấy ngày nay có tâm sự, còn đang rối rắm thân phận thật của ta phải không? Hoặc là bởi vì Liễu Ngô Đồng sao? Nàng đêm nay gặp mặt nàng ta, nàng bởi vì nàng ta mà không cao hứng đi!”

“... Không phải.” Lăng Tuyết Mạn trầm mặc hồi lâu, mở miệng phủ nhận.

“Nàng có biết, tâm nguyện của ta là để cho nàng thông suốt phóng khoáng ở bên cạnh ta, Nhưng bây giờ, bởi vì chuyện của ta mà nàng không vui, ta không thể thổ lộ hết với nàng, nhưng trong lòng cũng khổ sở giống nàng, nàng chịu không nổi loại ngày không gặp được người này, ta cũng chịu không nổi, nhưng mà, ta còn phải nhẫn, vừa qua năm nay, thể lực của ta lại ổn định hơn một chút, cách gần ngày ấy hơn.”

Còn muốn nói điều gì đó, Mạc Kỳ Hàn cuối cùng lại không nói tiếp được, Lăng Tuyết Mạn cũng không hỏi lại, chỉ “Ừ.” một tiếng, tỏ vẻ nghe được.

Năm Hiên tông, mừng một tháng giêng.

Có thể là do đầu năm may mắn, hôm nay thời tiết bất ngờ rất đẹp, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người, ấm áp, điều này làm cho tâm tình Lăng Tuyết Mạn vốn tối tăm thật nhiều ngày tốt lên, qua một năm, qua một đêm trừ tịch, nàng cũng nghĩ thông suốt, không lại khúc mắc trong lòng, cũng thử làm theo một câu thành ngữ – thuận theo tự nhiên.

Buổi sáng Trần Lâm Nhi đưa tới bánh tổ, ăn hai miếng, không khỏi làm nàng nghĩ đến ở hiện đại, vừa đến lễ mừng năm mới mẹ liền làm bánh ngọt mút táo, hưng trí lên, liền muốn đi tới ngự thiện phòng mượn chút đồ, nàng tự mình làm một ổ bánh ngọt mút táo, đưa cho Ly Hiên, Nhã Phi bọn họ nếm thử, lại để một ít chờ đến buổi tối cho Tình nhân ăn.

Đi ngự thiện phòng là không tiện mang ma ma đi, Lăng Tuyết Mạn để lại Hoa Mai bà bà ở trong phòng, sau đó kích động đi đến ngự thiện phòng.

Đi đường chính có chút xa, Lăng Tuyết Mạn liền đi theo con đường nhỏ ở bên trong rừng phong phía sau Lầu Lâm Nguyệt, một đường hát dân ca, tâm tình vô cùng tốt.

Nhưng mà, có một số việc, lại như là ông trời đã an bài, khi Lăng Tuyết Mạn nghĩ hết biện pháp điều tra thân phận của tình nhân, hoàn toàn không tra được gì cả, khi nàng bỏ qua, an tâm chờ đợi, chân tướng lại cổ tình như tấm ván gỗ nổi lên mặt nước.

Rừng phong ngoài là một con suối xanh ngọc, nước suối đã kết thành băng, trên bờ suối là một tòa tiểu đình, đình này là gần rừng phong.

Lúc này, đình ngoài có ba người, Từ An, Xuân Đường, Thu Nguyệt.

Trong đình, Mạc Kỳ Hàn mặc cẩm y xanh nhạt, trên áo bào thêu kim long, hai tay chấp sau người, nhìn suối nước kết băng như có đắm chiêu, im lặng nghĩ, có một ngày, hẳn muốn mang theo Mạn Mạn chơi trượt băng một lần, để nàng vui vẻ vòng tay quanh hông của hắn, cười không cố kỵ...

“Hàn ca ca!”

Nâng mắt, nhìn bên môi Mạc Kỳ Hàn không tự chủ hiện lên ý cười, Liễu Ngô Đồng vui mừng trong bụng, vui vẻ kêu.

Hôm nay, nàng trang điểm càng xinh đẹp hơn tiệc hoàng cung tối hôm qua, một cái nhún mày một nụ cười, gơ tay nhắc chân, tràn đầy phong tình, luận về dung mạo, như thế nào nàng cũng không thua hai vị quý phi kia của hắn.

“Hả?” Mạc Kỳ Hàn ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười, hỏi: “Nghe Thái Phó nói lúc nàng rời khỏi biệt trang là đang bị ốm, đoạn thời gian này về nhà, thân mình như thế nào? Khỏi sao?”

“Hàn ca ca, ta... ta hết bệnh rồi, đều tốt, chàng... chàng...” Liễu Ngô Đồng kích động nói năng lộn xộn, một đồng tử trong như nước thu nổi lên tầng tầng hơi nước, kìm lòng không đậu đứng bên cạnh to gan ôm lấy lưng Mạc Kỳ Hàn, cái trán dán lên thân thể của hắn, khóc như mưa nói: “Hàn ca ca, chàng tha thứ cho ta được không? Là ta sai lầm rồi...”

Lăng Tuyết Mạn sắp đi ra khỏi rừng phong, đập vào mắt chính là cảnh này.

Cả kinh, Lăng Tuyết Mạn vội núp ở phía sau một gốc phong cây thô to, trông mắt trừng to, theo dõi bóng dáng đôi nam nữ đang dán vào nhau kia, miệng há to như trứng gà, ánh mắt lại đảo qua, thấy Xuân Đường Thu Nguyệt cùng Từ An, không khỏi hút một miệng khí lạnh, nam nhân kia là Hoàng thượng! Như vậy, nữ nhân kia thì sao? Là ai?

Đây là nữ nhân Hoàng thượng thích sao?

Trong lòng khiếp sợ, đồng thời tò mò, làm Lăng Tuyết Mạn ngừng hô hấp, vểnh tai nghe bọn họ đang nói cái gì.

Trên thực tế, hiện tại chính là nàng không muốn nghe lén cũng không được, bởi vì đi qua dòng suối nhỏ này mới tới được ngự thiện phòng, một khi hiện thân, Hoàng thượng sẽ thấy nàng, nhớ tới hai lần ở cung Đế Hoa, nàng liền thật kiên định lựa chọn nấp lại.

“Ngô Đồng, đừng như vậy!” Mạc Kỳ Hàn ngăn người, đợi lúc phản ứng kịp, lập tức quay đầu đẩy Liễu Ngô Đồng ra, khuôn mặt tuấn tú cũng hơi trầm xuống nói: “Chuyện của Trầm cùng nàng lúc trước, sớm đã xong! Hôm nay tuyên nàng vào cung, cũng là muốn giải thích rõ với nàng, nàng tuổi không nhỏ, bởi vì trẫm mà trễ nãi hai năm, nên kết hôn đi!”

“Hàn ca ca! Không, ta thích chàng, yêu chàng! Ta hối hận, rất sớm liền hối hận, ta luôn luôn muốn chàng, nhớ chàng a!” Liễu Ngô Đồng tái nhợt khuôn mặt nhỏ nhắn, không chịu tin lắc đầu, khóc nói.

“Ngô Đồng, trẫm nhớ được lần đầu tiên quen biết nàng chính là ở đây, khi đó, trẫm chỉ coi nàng là một người bạn có thể đàm luận thơ ca, việc đã cách nhiều năm, hôm nay trẫm lựa chọn gặp lại nàng ở trong này, cũng là muốn nói cho nàng biết, từ nay về sau, trẫm vẫn muốn nàng là bạn bè...”

Tiếng nói quen thuộc cách năm sáu bước, bay vào trong tai, tim Lăng Tuyết Mạn phút chốc ngừng đập, như bị sét đánh, cứng ngắc ở sau cây phong...

433. Chương 434

Giống như cái gì cũng không nghe được, lại giống như nghe được toàn bộ, trong tai chỉ còn lại giọng nói quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm.

Hoàng thượng..... Tình nhân.....

Thì ra người nàng khổ công truy tìm chính là..... Đang ở trước mắt.....

Thì ra là nàng xem là hai người..... Lại chỉ là một.....

Thì ra là hắn thật sự là..... phu quân danh chính ngôn thuận của nàng.....

Thì ra là nam nhân đoạt trong sạch của nàng vào đêm tân hôn là phu quân của nàng! Hắn chưa từng bệnh qua đời, chỉ là đem nàng từ Vương phi quang minh chính đại thành người tình trong bóng tối của hắn..... Cho đến hôm nay nàng vẫn không thể lộ ra ngoài ánh sáng.....

Nàng bị ba ngàn nữ nhân hậu cung của hắn cười nhạo khi dễ, bởi vì bọn họ là hoàng phi, mà nàng là tiện tỳ.....

Phần vinh hoa này đều là một tay hắn ban cho.....

Trò chơi..... Giấc mộng.....

“Ách, đúng vậy, chàng đã đáp ứng chỉ lấy ta, hoàng thượng có hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, chàng mà là hoàng thượng thì ta liền đi!”

“Không, không phải, ta không phải là hoàng thượng, sao ta có thể là hoàng thượng được!”

Bên tai chợt quanh quẩn lời đêm đó nàng cùng hắn nói chuyện.....

Lời nói dối.....

Hai năm, nàng chịu đựng bao nhiêu lời nói dối, bao nhiêu lừa gạt.

Mạc Kỳ Hàn..... Thì ra hắn là Mạc Kỳ Hàn..... Ngô Đồng hắn đã từng là người yêu của hắn.....

Không trách được..... Tất cả, tất cả mọi thứ nàng từng không nghĩ ra, kết quả ở hôm nay lại phơi bày trước mắt!

Hồ phong hoán vũ thần thông quảng đại đều bởi vì hần là Tứ Vương Gia, là hoàng thượng!

Bạn bè cái gì, ân nhân cái gì, chồng trước cái gì?

Kẻ ngu! Nàng thật là kẻ ngu ngốc nhất trên đời này!

Trong dạ dày đột nhiên lẫn lộn, Lăng Tuyết Mạn lấy tay che miệng thật chặt, sợ mình sẽ nhin không được ỏi ra, cũng sợ mình phát ra tiếng động bị hần nghe được. Sao bần như vậy? Nàng không bao giờ muốn nhìn đến hần nữa.....

Thân thể mảnh mai không nhin run rẩy, nàng nắm thân cây thật chặtm móng tay đâm thật sâu vào vỏ cây, môi đỏ mọng không ngừng run rẩy, mà nước mắt lại chưa từng rơi xuống.....

Hận đến mức tận cùng.....

Trong đình, Liễu Ngô Đồng thương tâm tuyệt vọng quỳ gối bên chân của Mạc Kỳ Hàn, nắm góc áo bào của hần, lệ như mưa, “Hàn ca ca, thật xin lỗi. thật xin lỗi..... Địa vị cái gì ta cũng không tranh, ta chỉ muốn chàng, chỉ muốn bên cạnh chàng, cầu xin chàng... cầu xin chàng không tàn nhẫn với ta.....”

“Ngô Đồng!” Trên gương mặt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn hiện vẻ bất đắc dĩ, đang định khuyên nũa, trong tai bên nhảy lại nghe được tiếng hít thở không đúng, ánh mắt run sợ lập tức nhìn về phía rừng phong, quát lạnh: “Người nào ở đó!”

Tiếng quát đột ngột làm Từ An Xuân Đường Thu Nguyệt kinh hãi, vô công bọn họ thấp kém, không nghe thấy dị thường!

Vì vậy, Xuân Đường Thu Nguyệt lập tức chia ra ở hai bên Mạc Kỳ Hàn, tùy thời chuẩn bị đối phó với địch, Từ An nhanh bước tới rừng phong!

Liễu Ngô Đồng bị kinh sợ giật mình hốt hoảng đứng núp ở sau lưng Mạc Kỳ Hàn, thân thể khẩn trương dán thật chặt vào hần, run rẩy: “Hàn ca ca ta sợ.....”

“Không sao, trầm đây.” (Toi anh rồi anh ơi)

Mạc Kỳ Hàn nhú lông mày, dưới tình huống đặc biệt liên không đẩy đẩy nàng ra nũa, nhẹ giọng an ủi, ánh mắt lăm liết như mũi tên bắn về phía phát ra thanh âm dị thường sau gốc cây!

Từ An chưa kịp đến gần, phiến vạt áo lại chậm rãi lộ ra, sau đó là nữ nhân nhỏ nhắn trong chiếc áo choàng màu tím chậm rãi đi ra ngoài, nhìn thẳng vào từng đôi mắt khiếp sợ, luống cuống, hốt hoảng, từng bước đi ra khỏi gốc cây bên rừng, đi vòng qua con đường đá xanh bên dòng suối nhỏ, đi tới bên ngoài đình, chậm rãi quỳ xuống, làm lễ theo chuẩn mực, thái độ cũng cung kính có thừa, giọng nói bình thản không lạnh cũng không nóng, từng câu từng chữ rõ ràng: “Nô tỳ Lăng Tuyết Mạn ra mắt hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Sắc mặt Từ An tái nhợt, từ từ cúi đầu đi vào phần, mới vừa rồi hoàng thượng chưa thay đổi giọng, nương nương nghe được toàn bộ!

Xuân Đường Thu Nguyệt ngẩn ra, không chịu nổi vẻ mặt của Lăng Tuyết Mạn.

Liễu Ngô Đồng trong nháy mắt kinh ngạc, sau đó ánh mắt dán chặt lên Mạc Kỳ Hàn, kéo cánh tay Mạc Kỳ Hàn, cười dịu dàng, giọng nói mềm mại: “Ha ha, Hàn ca ca, thì ra là Tuyết Mạn, thật làm Ngô Đồng bị hù dọa!”

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn đoan đoan chính chính quỳ gối trên bậc thang đá cuội, trong nháy mắt đầu óc trống không!

Nàng nghe được! Biết được!

Nàng đến gặp hần, hành lễ, xưng mình là nô tỳ!

Khoảnh khắc này giữa bọn họ đã cách xa thiên sơn vạn thủy!

Trong thời gian thật lâu, nàng quỳ an tĩnh, hần cứng ngắc thân thể, quên nâng nàng đứng lên, tâm thần xóc xếch cắn nuốt toàn bộ hần.....

Đá cuội lạnh như băng cũng không bằng phẳng, đầu gối lạnh quỳ lâu sẽ đau đớn.

Lăng Tuyết Mạn bình tĩnh lạnh nhạt như nước, vốn tưởng rằng nàng sẽ hô to, sẽ náo loạn, sẽ âm ỉ, sẽ đánh hần, sẽ mắng hần, sẽ lệ rơi đầy mặt chất vắn hần, nhưng là, nàng lại tĩnh táo khác thường, tiếp nhận.

Chỉ là từ đó hần là đế vương cao cao tại thượng, nàng là nô tỳ nhỏ bé như con kiến hôi, không cho phép sẽ không mở miệng.....

Có chỉ là nỗi hận truyền khắp tứ chi.....

“Sao nàng ở nơi này?” Hồi lâu hần rút cuộc hồi thần, dị thường gian nan thở khê ra một câu, thân thể cũng là lão đảo.

“Hàn ca ca, chàng sao vậy? Ngô Đồng đỡ chàng về cung nghỉ ngơi đi!” Liễu Ngô Đồng rất là gấp, ân cần nói

Nghe vậy thần chí Mạc Kỳ Hàn hoàn toàn trở lại, lập tức đẩy Liễu Ngô Đồng ra, nói thật nhanh: “Ngô Đồng trầm đã nói rõ với nàng, chuyện đã qua, tuyệt đối không có khả năng nạp nàng làm phi, trầm sẽ lệnh cho Thái Phó tìm hôn sự cho nàng, tự giải quyết cho tốt đi! Xuân Đường đưa Liễu tiểu xuất cung!” (chắc là đang nói cho em Mạn nghe)

“Nô tỳ tuân chỉ!”

Xuân Đường hồi hồn từ trong cơn chấn kinh, vội vàng tiến lên đỡ Liễu Ngô Đồng, “Liễu tiểu thư, mời!”

“Không! Hàn ca ca, chàng có thể nào không quan tâm ta? Tại sao có thể không quan tâm ta? chàng đã yêu nữ nhân khác sao?” Liễu Ngô Đồng hoàn toàn suy sụp, tránh thoát tay Xuân Đường, thống khổ hỏi.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn chợt trở nên lạnh, giọng nói càng thêm lạnh hơn, “Trầm là thiên tử, không phải nam thân bình thường, đế Vương thiên hạ há có thể đặt tim trên người một nữ nhân? Ngô Đồng, từ khi nàng cự tuyệt gả cho trầm, trầm liền không hề cần nàng nữa! Tứ Vương Gia của nàng đã chết! Nàng hiểu chưa?”

“Hàn ca ca.....” Liễu Ngô Đồng dấu môi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy

“Trầm là hoàng thượng! Duyên phận giữa Trầm và nàng đã hết, ngày sau chỉ là quân cùng dân!” Giọng nói Mạc Kỳ Hàn càng thêm lạnh, tầm mắt tuần tú còn một chút ôn nhu, “Lui ra!”

“Hàn ca ca..... Hoàng thượng.....”

Liễu Ngô Đồng muốn nhào lên ôm Mạc Kỳ Hàn, lại bị Xuân Đường đem kéo nàng ra khỏi đình.....

434. Chương 435

Tiếng khóc xa dần, tiếng gào thét dần dần tiêu tan, nghe như là Xuân Đường bịt kín miệng Liễu Ngô Đồng, không cho nàng kinh động thị vệ tuần tra, chỉ có thể loáng thoáng nghe được một trận thanh âm “A... A...”, cho đến hoàn toàn nghe không được.

Mặt trời thật ấm, chiếu bóng dáng đang quỳ thật dài trên mặt đất, không khí nặng nề, đè nén, có vẻ như chút hô hấp đều trở nên gian nan.

Cúi thấp đầu, hai tay chống trên mặt đất, Lăng Tuyết Mạn vẫn quỳ cung kính, cũng là gắt gao cắn chặt môi, thân mình cũng không tự chủ được khê run, không muốn khóc, muốn sống có chút tôn nghiêm, cũng là nhìn không được, trong hốc mắt tràn đầy hơi nước, làm mờ tầm mắt.

“Trầm là thiên tử, không phải nam thân bình thường, đế Vương thiên hạ há có thể đặt tim trên người một nữ nhân?

Bên tai không ngừng vang lên một câu này của hần, nàng lại náo loạn gây trò cười!

Hắn, đây là đang gián tiếp cười nhạo nàng, châm chọc nàng, cái gì cả đời một đời một kiếp một đời mình... Cái gì sinh tử không rời đến khi đầu bạc... Thì ra, thì ra cũng chỉ là... chỉ là tiết mục một mình của nàng...

“Lăng Tuyết Mạn... bình thân!” Mạc Kỳ Hàn nắm chặt nắm tay trong tay áo, ánh mắt thâm thúy ngừng ở trên đỉnh đầu nàng sợ, hung hăng nhắm mắt, lại mở, nghiêng nghiêng mắt, nhẹ thở ra một câu.

“Nô tì quấy nhiễu Hoàng thượng, tội đáng chết vạn lần, xin Hoàng thượng giáng tội!” Lăng Tuyết Mạn cũng chưa hề đứng lên, bình tĩnh trả lời.

Nghe vậy, thân mình Mạc Kỳ Hàn lại cứng một cái, nắm tay chặt hơn, trong mắt gần như sung huyết, gắt gao nhìn thiên hạ quật cường, gần từng chữ một: “Người không biết không có tội, trăm bảo nàng bình thân!”

Một câu nói xong, Mạc Kỳ Hàn quét ánh mắt về phía Thu Nguyệt, Thu Nguyệt vội xoắn bước xuống bậc thềm, nâng bả vai Lăng Tuyết Mạn lên, vội vàng nói nhỏ: “Vương phi, ngài mau đứng lên, trên đất lạnh!”

Lăng Tuyết Mạn đập đầu bái tạ, “Nô tì tạ Hoàng thượng khai ân!”

Đứng dậy, bởi vì có Thu Nguyệt giúp đỡ, không có phí quá lớn lực, cũng không có bởi quỳ lâu mà đứng không vững, khẽ đẩy Thu Nguyệt, Lăng Tuyết Mạn lại khẽ cúi người, rũ mắt, “Nô tì cáo lui!”

Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn nháy mắt vài phần, môi mỏng mím thành một đường, liền như vậy nhìn nàng, không nói được lời nào.

Chờ đợi thật lâu sau, nghe không được tiếng cho phép cáo lui hay không, đôi môi đỏ mọng của Lăng Tuyết Mạn hé mở, lặp lại một câu, “Xin Hoàng thượng ân chuẩn nô tì cáo lui!”

“Nàng, sao lại ở chỗ này? Đến đây lúc nào?” Bỗng tỉnh nghe được lời của nàng, hắn rút cục mở miệng, từ từ hỏi.

“Thưa Hoàng thượng, nô tì vừa tới, sợ quấy nhiễu thánh giá, nên núp ở sau đại thụ, không từng nghĩ, vẫn là quấy nhiễu đến Hoàng thượng, nô tì cam chịu phạt!” Lăng Tuyết Mạn không nhanh không chậm đáp lời, nói xong, lại quỳ, cái trán đụng ở trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Đồng tử của Mạc Kỳ Hàn kịch liệt co rút lại, vừa sải bước ra, lại dừng bước, một đôi mắt tản ra nghiêm nghị làm cho người ta sợ hãi!

“Vương phi!”

Thu Nguyệt cả kinh, vội vàng nâng Lăng Tuyết Mạn đứng lên, vô cùng lo lắng nói: “Vương phi không được quỳ, ngài làm cái gì vậy!”

“Thu Nguyệt, Hoàng thượng đang ở đây, ngươi nói nhầm cái gì? Hư thư còn ở trong tay ta!” Lăng Tuyết Mạn cười nhàn nhạt, liếc mắt, mặt không chút thay đổi, nhìn đến sắc mặt nam nhân biến thành màu đen, giọng điệu nhẹ như gió, “Hoàng thượng nhân hậu, không trách tội nô tì, nô tì bái tạ long ân, nô tì cáo lui!”

Dứt lời, xoay người, chưa từng ngoái đầu nhìn lại, chưa từng nhìn quanh, nhẹ rời đi.

“Hoàng thượng...” Nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn càng chạy càng xa, Thu Nguyệt vội vàng nhỏ giọng gọi một câu, cũng không dám đuổi theo một bước.

Mạc Kỳ Hàn vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, ánh mắt theo dõi một chỗ, lại không có tiêu cự, trong đầu không ngừng tràn đầy một giọng nói, “Nếu chàng là Hoàng thượng, ta sẽ bỏ đi!”

“Hồi cung!”

Mắt nhắm lại mấy lần, mở ra, chân dài bước ra, xuống bậc thềm, vung cẩm bào, đi nhanh.

Từ An, Thu Nguyệt ngăn người, tim gan run sợ vội đuổi theo.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, thân mình Lăng Tuyết Mạn bị kiềm hãm, lại chưa quay đầu, sau đó bước nhanh hơn.

“Thu Nguyệt, mang Lăng Tuyết Mạn Cung Đế Hoa kiến giá! Nếu như không mang được người đến, người liền cầm đầu người tới gặp trẫm!”

Một thân ảnh áo xanh nhặt bước tới, khi đi qua bên cạnh nàng, sảng giọng bỏ lại mệnh lệnh, sau đó mặt không chút thay đổi lướt qua nàng rồi đi.

Từ An xem Lăng Tuyết Mạn một cái, muốn nói lại thôi, sau đó nhanh đi theo.

Thu Nguyệt kinh hãi giữ chặt cánh tay Lăng Tuyết Mạn, lo lắng nói, “Vương phi, ngài đi cùng nô tì đi, chủ tử cho tới bây giờ đều nói là làm!”

“Thu Nguyệt, ta chưa bao giờ biết, ngươi trung tâm như vậy!” Lăng Tuyết Mạn cười khê, nụ cười kia không chút nào có trong đáy mắt, “Nô tì trung tâm như vậy, Hoàng thượng làm sao nỡ giết ngươi chứ?”

“Vương phi!” Thu Nguyệt vội vã quỳ xuống cầu xin, lại xem xét thị vệ gác bốn phía, căn môi nói nhỏ: “Vương phi, hết thấy nói thì dài dòng, ngài cho chủ tử cơ hội giải thích, cũng cho bản thân ngài cơ hội a!”

“Cơ hội gì? Tại sao muốn giải thích? Chủ tử của ngươi có quan hệ với ta sao?” Lăng Tuyết Mạn hỏi lại, tươi cười hết sức châm chọc.

“Vương phi!”

“Ta còn có việc, đi trước một bước.”

Lăng Tuyết Mạn dùng sức hất tay Thu Nguyệt, kiên quyết đi.

“Vương phi!”

Thu Nguyệt lão đảo vừa lui, lập tức lại đuổi theo, lúc này đây túm nhanh tay Lăng Tuyết Mạn, càng thêm vội vàng cầu xin, “Vương phi, nô tì van cầu ngài! Chủ tử... Chủ tử ngài ấy... ngài ấy không cố ý, ngài ấy... Dù sao nô tì van xin ngài, ngài cùng nô tì đi một chuyến đi! Ngài nếu không đi, chủ tử thực sẽ giết nô tì, nô tì còn chưa muốn chết a, Vương phi!”

“Thu Nguyệt, buông ta ra, để cho ta đi!” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên lớn giọng, lạnh lùng khiển trách.

“Không! Nô tì không buông, nô tì vừa buông tay, chủ tử sẽ thương tâm chết! Vương phi không biết nội tình, cũng sẽ thương tâm!” Thu Nguyệt gắt gao ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, khóc cầu.

“Ôi! Làm cái gì vậy? Đang ôm nháu khóc rống sao?”

Một giọng mỉa mai mang theo tiếng cười bỗng dừng vang lên ở sau hai người, Thu Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt căng thẳng, buông lỏng ra Lăng Tuyết Mạn, quỳ trên đất, “Nô tì bái kiến Di Quý Phi nương nương!”

Thân mình Lăng Tuyết Mạn chấn động, khẽ chớp mắt, xoay người, nhìn nữ nhân thướt tha duyên dáng đi tới – ái phi của hắn!

“Ha ha, thì ra là đại cung nữ Thu Nguyệt! Làm cái gì vậy? Sao mặt mang nước mắt rồi? Không cần hầu hạ Hoàng thượng sao?” Bạch Tử Di cười như không cười hỏi.

“Thưa nương nương, nô tì cùng chủ tử trước đây Lăng cung nữ lâu ngày không gặp, hết sức nhớ nhung...” Thu Nguyệt không đổi sắc mặt, nói, dừng lại một chút, lại nói: “Hoàng thượng vì việc của Trưởng Thân Vương nên tuyên triệu Lăng cung nữ, nô tì phụng chỉ mang Lăng cung nữ vào Cung Để Hoa kiến giá, xin nương nương thứ cho nô tì cáo lui!”

“A? Nếu Hoàng thượng tuyên triệu, vậy cũng không chậm trễ được, Thu Nguyệt, nhanh đứng lên đi!” Bạch Tử Di lắc lắc ống tay áo, nhẹ nhàng bước sen, quần đến bên cạnh Lăng Tuyết Mạn, chậm rãi cười nói: “Xem ra Lăng cung nữ được dựa hơi Trưởng Thân Vương, thấy bản cung lại vẫn chưa từng có quý củ!”

435. Chương 436

“Thế nào, Di Quý Phi là muốn mang thân phận ái phi của hoàng thượng ra dọa ta sao?” Lăng Tuyết Mạn cười lạnh lùng, mắt liếc xéo Bạch Tử Di, cười nhạo nàng ta, cũng là đang cười nhạo mình.

“A, bổn cung cần gì so đo với một nữ nhân hoàng thượng không thềm như ngươi? Thiên hạ còn có nam nhân nào dám muốn ngươi? Trưởng thân vương và ngươi cũng chỉ là quan hệ mẹ con, có thể làm gì đây?” Bạch Tử Di dán lỗ tai lên Lăng Tuyết Mạn nói nhỏ chằm chằm.

“Ha ha!” Lăng Tuyết Mạn không nhịn được cười to, lui ra vài bước, nụ cười sâu vô hạn, “Di Quý Phi, cảm ơn ngài nhắc nhở, hy vọng ngài như nguyện được hoàng thượng cưng chiều ngày ngày lâm hạnh, sớm sinh ra thái tử, làm hoàng hậu!”

Vừa nói xong, xoay người liền mạng chạy về phía trước, nước mắt tràn mi ướt gò má, tầm mắt mơ hồ.....

“Vương phi!”

Thu Nguyệt kinh hãi hô lên, liền bỏ lại Bạch Tử Di muốn đuổi theo, ai ngờ cùi chỏ lại bị Bạch Tử Di giữ lấy, “Thu Nguyệt, Lăng Tuyết Mạn không dám đi nhận lệnh, ngươi còn đuổi theo ả làm cái gì? Ngươi nên gặp hoàng thượng bẩm báo, trị ả tội kháng chỉ chi!”

“Di Quý Phi nương nương, nô tỳ đang nhận lệnh, xin ngài buông nô tỳ ra, nô tỳ muốn đuổi theo Lăng cung nữ!” Thu Nguyệt nhìn Lăng Tuyết Mạn chạy nhanh, khó nén sốt ruột.

Thật sự muốn tung một chưởng bổ đôi nữ tử này, nhưng trước mắt nàng vẫn không thể làm hư đại sự!

Vậy mà Bạch Tử Di lại cứ túm chặt Thu Nguyệt không buông tay, “Thu Nguyệt, ngươi là đang cố ý giúp đỡ Lăng Tuyết Mạn, ả vẫn là chủ tử của ngươi sao? Hiện tại ả là tiện tỳ, ngươi nên rõ ràng tương lai ai mới là chủ tử!”

“Di Quý Phi, nô tỳ không biết tương lai như thế nào, nhưng hiện tại hoàng thượng có lệnh Lăng.....” Thu Nguyệt đang nói lại không thấy bóng dáng Lăng Tuyết Mạn, nhất thời kinh hô: “Vương phi!” liền tránh khỏi Bạch Tử Di, nhắc chân đuổi theo.

“Đáng chết! Thu Nguyệt!” Bạch Tử Di tức giận rống như sấm: “Bổn cung đi nói cho hoàng thượng!”

Thu Nguyệt không chút nào để ý, Bạch Tử Di mặc dù giận nhưng cũng không dám phách người tới bắt Thu Nguyệt, dù sao Thu Nguyệt là đại cung nữ hoàng thượng tín nhiệm nhất, cho nên hung hăng dậm chân, sau đó đi đến cung Đế Hoa.

Nhưng Thu Nguyệt đuổi theo vẫn không thấy nửa cái vạt áo của Lăng Tuyết Mạn, lần này lo lắng liền khóc lên tại chỗ, vừa khóc vừa kêu: “Vương phi! Vương phi ngài đang ở đâu?”

Vừa khóc vừa tiếp tục tìm bốn phía cung điện, đi vòng qua Ngự Hoa Viên vẫn không có chút tăm hơi, vội chạy gấp về hướng Hoán Y Cục.

“Lão tiền bối, Vương phi trở lại chưa?” Lau mồ hôi trên trán, Thu Nguyệt vào cửa liền cấp bách hỏi.

“Không có, Mạn Mạn không phải đi Ngự Thiện Phòng làm mất táo cho tình nhân của nó sao? Lại đi đâu rồi?” Hoa Mai bà bà ngơ ngác hỏi.

“Ôi! Lần này Vương phi biết hết rồi, ngài ấy cũng chạy mất rồi!” Thu Nguyệt nước mắt hòa mồ hôi, lấy ống tay áo lau chùi, vừa nói vừa kéo cửa chạy ra ngoài đi, “Ta tiếp tục đi tìm!”

“Ai, chờ ta một chút, ta cũng đi!” Hoa Mai bà bà vội la theo, lao ra cửa phòng.

Tin tức truyền rất nhanh, chỉ nửa ngày toàn bộ hoàng cung biết Lăng Tuyết Mạn biến mất! Nguyên nhân tất nhiên là bị Di Quý Phi chế nhạo tổn thương, tức giận mà mất tích!

“Lăng cung nữ ——”

“Lăng Tuyết Mạn ——”

“Mẫu thân ——”

“Mạn Mạn ——”

Nhiều tiếng hò khan nát cổ họng, nhiều tiếng la tê tâm liệt phé không ngừng vang lên ở mỗi góc hoàng cung.

Cửa hoàng cung, Ngự Hoa Viên, Lâu Lãm Nguyệt, hồ Thúy Trà, Bích Hồ, chỗ nô tài ở.....

Mạc Ly Hiên, Mạc Nhã Phi, Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Dục, Mạc Kỳ Sâm như sắp đảo ba thước đất, lật đổ khắp hoàng cung to lớn, điều động vô số Ngự Lâm quân, Đại Nội Thị Vệ, thái giám cung nữ, cho đến hoàng hôn vẫn chưa từng có chút tin tức!

Mạc Kỳ Minh nghe tin, từ Kinh Giao chạy về xông thẳng vào cung Đế Hoa.

“Thần huynh cầu xin hoàng thượng ban Lãng Tuyết Mạn cho thần huynh, nếu tìm được nàng, cầu xin hoàng thượng chấp thuận cho thần huynh mang nàng xuất cung cách xa kinh thành! Chỉ cần hoàng thượng đồng ý, thần huynh nguyện từ bỏ chức quyền, sẽ không đụng tới chính sự, đi xa chân trời!”

“Rầm!”

Mạc Kỳ Hàn vỗ bàn, trên mặt vốn khó coi càng thêm lãnh khốc, cắn răng nghiêng lợi khắc ra bốn chữ, “Làm sao có thể!”

“Hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Minh giương mắt, “Nếu là hoàng thượng lo lắng Nhị ca, vậy thần tự mình nói cùng Nhị ca!”

“Trẫm lại nói lần nữa!” Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn xanh mét sải bước ra, vẻ mặt hung ác cực điểm, “Tuyệt không thể!”

“Tại sao?” Mạc Kỳ Minh cũng tức giận nhìn thẳng Mạc Kỳ Hàn, đối chọi gay gắt.

“Lãng Tuyết Mạn cả gan làm loạn, hồng nhan họa thủy, trẫm há có thể cho phép ả thuộc về bất kỳ ai trong các huynh đệ! Chính Tam ca tự nhìn xem hiện tại bên ngoài liều mạng tìm ả chỉ có ca sao? Ca là muốn vương triều Đại Minh ta sụp đổ chia năm xẻ bảy sao?” Mạc Kỳ Hàn rống giận, mắt không chế rít gào, “Nếu tìm được ả, chỉ có hai kết quả, một là trẫm giết ả chấm dứt hậu hoạn! Hai là trẫm lần nữa lấy ả nạp vào hậu cung, chặt tất cả niệm tưởng của các người!”

“Hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Minh quả thật mắt không chế, trong mắt cũng đầy tơ máu, “Hoàng thượng không thể giết nàng!”

“Vậy tam ca liền lựa chọn cách thứ hai!” Mạc Kỳ Hàn mắt tỉnh táo, càng thêm mắt không chế, giọng nói bén nhọn, “Lui ra!”

Lòng ngực Mạc Kỳ Minh kịch liệt đập phòng, thật lâu mới hành lễ cáo lui, sau đó lao ra cung Đế Hoa.

“Ầm ——”

Trận thanh âm đồ sộ bị đập nát không ngừng vang lên, trong cung Đế Hoa truyền ra tiếng gầm kinh thiên: “Đi ra ngoài! Toàn bộ rút ra ngoài! Trẫm cũng không tin lật cả hoàng cung này lên mà vẫn tìm không ra!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Thái giám cung nữ lao ra trong bóng đêm mịt mờ.

Vô số đèn cung đình đốt sáng, thậm chí còn có người đốt đuốc thấp sáng cả một vùng chỉ bởi vì tìm Lãng Tuyết Mạn!

Bạch Tử Di vẫn ở trong cung Trường Nhạc dương dương tự đắc, không biết một lưới gươm vô hình đã lặng lẽ gác ở trên cổ.....

“Thu Nguyệt, thị vệ gác cổng hoàng cung xác định không có thả nàng ra cung sao?” Mạc Kỳ Hàn hỏi không biết lần thứ bao nhiêu.

“Thị vệ trưởng trông chừng cửa cung nói dám dùng đầu bảo đảm tuyệt không có thả ra cung!” Thu Nguyệt gạt đầu khẳng định.

“Vậy nàng sẽ đi nơi nào, làm sao có thể tan biến như hư không chứ?” Mạc Kỳ Hàn nắm một quyền ở trên bàn, mắt vô hồn nhìn chăm chăm một chỗ, trong đầu đột nhiên nhớ tới thân thể quý dị của Lãng Tuyết Mạn!

Không! Không thể nào! Nàng sao lại bỏ hân mà rời đi!

Sẽ không! Nhất định sẽ không!

Bọn họ tình cảm sâu đậm như vậy, sao nàng nỡ vứt bỏ hẳn chứ!

“Không ——”

Mạc Kỳ Hàn gào thét lao ra cửa cung.....

436. Chương 437

Xa xa, nhiều tiếng kêu gọi rõ ràng lọt vào tai.

Nước mắt không cầm được xuôi gò má chảy xuống.

Nàng nghe tiếng bước chân liền biết có bao nhiêu người đang vội vàng tìm nàng. Từ xế chiều đến bây giờ, tiếng kêu gào không ngừng vang lên, đến giờ đã tối.

Buổi trưa thời điểm nàng chạy loạn đến Ngự Thiện Phòng này, nhìn thấy có xe ngựa kéo thức ăn ra vào trong cung, vì vậy lặng lẽ chui vào hòm gỗ lớn trên xe ngựa, mong có thể theo xe ngựa này ra hoàng cung, vĩnh viễn rời đi nam nhân kia.

Vậy mà xe ngựa này chưa từng chạy, cho đến lúc cửa phòng kho bị khóa lại, nàng vẫn ở trong cung.

Sáng sớm ngày mai mới xuất cung vận chuyển thức ăn đi.

Nếu ngày mai nàng đi được.....

Mạc Kỳ Hàn lao ra cung Đế Hoa, lại không biết nên chạy đi đâu. Nếu nàng trở về, hẳn nên đi đâu tìm?

“Mạn Mạn, nàng đang ở đâu? nàng muốn tức giận muốn nháo muốn ồn ào cái gì cũng được, chỉ là đừng rời khỏi ta, Mạn Mạn, cầu xin nàng.....”

Vào thời khắc này, hẳn bởi vì nàng mà vô dụng như vậy, như vậy thương tâm, tuyệt vọng như vậy.....

Thân thể cao to chạy đến những nơi Lăng Tuyết Mạn thường đi, Xuân Đường Thu Nguyệt tất tả xách theo đèn soi đường, họ nhìn bộ dáng chủ tử lúc này, lòng đau như cắt.

Đột nhiên hắn đứng lại, không quay đầu, trầm giọng hỏi: “Thu Nguyệt, người nói nàng hôm nay từ Hoán Y Cục đi ra ngoài là muốn làm cái gì?”

“Thưa hoàng thượng, Hoa ma ma nói Lăng cung nữ muốn đi Ngự Thiện Phòng làm bánh mứt táo gì đó...” Thu Nguyệt suy nghĩ một chút, lập tức nói.

Vì ngăn ngừa tai vách mạch rừng, Thu Nguyệt cố ý đổi cách gọi.

“Ngự Thiện Phòng?”

Mạc Kỳ Hàn dứt khoát nói: “Trẫm đi Ngự Thiện Phòng tìm lần nữa!”

Chạy vào Ngự Thiện Phòng, đầu bếp trực ở ngoài viện thấy hoàng thượng đích thân tới, lập tức kinh hãi quỳ xuống đất hành lễ, “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Toàn bộ lui ra!” Mạc Kỳ Hàn không tỏ vẻ gì, nói.

“Dạ, hoàng thượng!”

Mắt quét qua phòng ăn trống không, Mạc Kỳ Hàn chưa từ bỏ ý định kiểm tra mỗi cái góc, thất vọng dần dần leo lên tròng mắt, không có..... không có nàng.....

Trong mắt Xuân Đường Thu Nguyệt xôn lên nước mắt, nhẹ vịn cánh tay Mạc Kỳ Hàn khuyên nhủ: “Hoàng thượng, ngài về cung nghỉ ngơi đi, để nô tỳ tìm, chưa tìm được nàng, chúng nô tỳ chưa trở lại gặp hoàng thượng!”

“Không, các người không thể tìm thấy nàng, trăm muôn đích thân tìm, trăm nhất định có thể tìm được, nhất định có thể.....” Mạc Kỳ Hàn lảo đảo bước ra Ngự Thiện Phòng, mắt vô hồn tùy ý quét bốn phía, không có nàng.

“Đi thôi, đến nơi khác tìm!”

Mạc Kỳ Hàn nhẹ bước đi ra ngoài, bước chưa xa đột nhiên đứng lại, hắn ngưng thần tỉ mỉ lắng nghe, hình như có tiếng thút thít đứt quãng vô cùng yếu ớt truyền vào trong lỗ tai!

Trong lòng đột nhiên cứng chặt, hắn lập tức vòng lại, đứng ở trước một cánh cửa đen đã khóa.

Mạc Kỳ Hàn khẽ thấp giọng nói hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Hoàng thượng, hình như là phòng kho của Ngự Thiện Phòng để đặt xe chở thức ăn, đồ dùng vặt vãnh.” Xuân Đường cũng thấp giọng trả lời.

“Mở ra”

“Dạ!”

Tiếng mở khóa làm Lăng Tuyết Mạn tỉnh hẳn, kinh hãi lấy tay che miệng thật chặt, không dám để ỉnh phát ra tiếng động, trong bóng tối mở to hai mắt, kinh hoàng nhìn nắp rương gỗ, tâm thần bất an.

Hiện tại sắp xuất cung sao?

Trong đầu đang nghĩ loạn, tới lúc nghe được tiếng bước chân bước vào, cách nàng càng ngày càng gần...

Tâm nhất thời khẩn trương, Lăng Tuyết Mạn che miệng lại chặt hơn không dám động.

Mạc Kỳ Hàn dừng chân bên cạnh xe ngựa, mắt nhìn chăm chăm hòm gỗ, càng thêm ngưng thần lắng nghe tiếng hít thở nhàn nhạt kia, tay nhẹ phát một cái.

Xuân Đường gạt đầu một cái, tay nhanh như chớp mở nắp hòm gỗ, Thu Nguyệt giơ đèn chiếu vào cái rương!

“A!”

Lăng Tuyết Mạn bị ánh sáng đột nhiên chói mắt hù dọa, kinh sợ hét lên nhắm mắt lại!

Bên ngoài cái hòm, Xuân Đường Thu Nguyệt vui mừng bật khóc, mím chặt môi lui ra một bên, chỉ giơ đèn lên trước hòm gỗ.

Mạc Kỳ Hàn nhìn chăm chăm cô gái co rúc ở trong hòm gỗ, lồng ngực phập phồng kịch liệt, vô cùng đè nén kích động mà lại được, cũng không nói một lời, hai ngón tay nhanh chóng điểm huyệt ngũ của Lăng Tuyết Mạn làm nàng ngủ mê đi.

Nghiêng người cẩn thận ôm nàng ra, hơi suy tư nói: “Xuân Đường Thu Nguyệt lập tức đưa nàng về Hoán Y Cục cho Hoa Mai bà bà chăm sóc!”

“Nô tỳ tuân lệnh!”

Xuân Đường Thu Nguyệt gạt đầu, công Lăng Tuyết Mạn lên, dùng tốc độ rất nhanh rời khỏi.

Mạc Kỳ Hàn cũng trở về cung Đế Hoa.

“Từ An, truyền khẩu dụ của trẫm, đã tìm được Lăng Tuyết Mạn đem về Hoán Y Cục, không có thủ dụ do đích thân trẫm viết, bất kỳ ai cũng không được tới gặp Lăng Tuyết Mạn, người vi phạm lập chém không tha!”

“Vô Cực, Vô Giới, lệnh cho các người nghiêm cẩn trông chừng gian phòng kia ở Hoán Y Cục, không được sai sót!”

“Nô tài tuân chỉ!”

Dưới bầu trời đêm, hoàng cung rất nhanh khôi phục yên tĩnh.

Trận não loạn kinh thiên động địa rốt cuộc chấm dứt.

Trừ Mạc Kỳ Minh là vừa mừng vừa bi thương, còn những người khác đều chân chính hân hoan, vô luận là cái tâm tình gì cũng có thể an tâm đi về nghỉ.

Dưới màn đêm, Mạc Kỳ Minh lần nữa bồi hồi ở ngoài Hoán Y Cục, trong tâm sầu khổ liên tiếp.

Hắn nghĩ như thế nào mới có thể mang nàng đi. Bên cạnh nàng tất nhiên có tai mắt của các huynh đệ, chỉ sợ ngay cả hoàng thượng cũng có, hắn muốn phái người bắt nàng đi cũng không phải chuyện dễ dàng!

Nhưng nếu không mang đi, hoàng thượng lấy nàng hoặc là giết nàng, hai cái lựa chọn này đều là hắn vạn lần không muốn!

Làm sao bây giờ, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Mạc Kỳ Minh lần nữa dán chặt mắt vào cánh cửa kia, sau đó rất quay người xuất cung rời đi.

437. Chương 438

Xử lý hoàn tất chính sự chồng chất một ngày, đã gần giờ tỵ.

Mạc Kỳ Hàn xoa xoa mi tâm, đứng dậy, đi đến mật thất, vừa đi vừa phân phó: “Xuân Đường Thu Nguyệt, chuẩn bị tắm rửa.”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Hai nha đầu vội vàng gập đầu, đi ra ngoài chuẩn bị.

Dọc theo đường hầm, Mạc Kỳ Hàn đi rất chậm, ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều việc, tuy hắn rất muốn được gặp nàng, lại thật không biết nên đối với mặt nàng thế nào!

Nhưng mà, rốt cuộc đi tới tận cùng, nâng tay muốn đề cơ quan xuống, nhưng lại có chút khản trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi, do dự hồi lâu, mới hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, dùng sức đề xuống!

Cửa đá từ từ mở ra, Hoa Mai bà bà lập tức nhìn sang, giọng nói cực nhỏ: “Hàn tiểu tử, con đã tới!”

“Sư mẫu, nàng đang ngủ?” Mạc Kỳ Hàn đi tới, nhìn Lăng Tuyết Mạn nhắm mắt lại nằm ở trong lòng Hoa Mai bà bà, khẽ mở miệng hỏi.

“Ừ, mới vừa ngủ, cả ngày không ăn không uống không nói lời nào, làm sư mẫu lo muốn chết, thật vất vả dỗ nó uống một chén nước, ăn một miếng bánh, thế này mới ngủ.” Hoa Mai bà bà nói.

“Vâng, trăm đã biết, cảm ơn sư mẫu!” Mạc Kỳ Hàn gập đầu, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, lại nói: “Ngày mai sư mẫu đến mật thất, giúp trăm chăm sóc nàng.”

Hoa Mai bà bà gập đầu, sau đó vẫy vẫy tay, “Nhanh thôi, nha đầu cả một ngày chưa ăn cái gì, con dỗ nó ăn đi.”

Vào đường hầm, cúi đầu nhìn thiên hạ vẫn ngủ yên trong lòng, Mạc Kỳ Hàn đau lòng không chịu nổi, bước nhanh hơn.

Trở về mật thất, đặt Lăng Tuyết Mạn ở trên giường, Xuân Đường Thu Nguyệt đã chuẩn bị bồn tắm cùng nước ấm, hai ngọn đèn cung đình đốt sáng, chiếu gian mật thất sáng như ban ngày, nếu như nàng đã biết, liền không cần để tới, bọn họ cũng nên bắt đầu thích ứng với việc chung sống trong ánh sáng.

“Xuân Đường, đi phân phó ngự thiện phòng, chuẩn bị thức ăn khuya cho trăm, làm thêm một chén cháo tổ yến.”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Ngồi ở mép giường, nhắc chân lên, hắn nhẹ nhàng cời váy của nàng, khi tay chạm đến yếm của nàng, nàng đột nhiên mở mắt, đồng thời vung một cái tát vào mặt hắn!

“Bốp!”

Trong bóng tối, tiếng vang thanh thúy chói tai này, làm hấn chấn động, cũng làm nàng kinh ngạc!

Lực tay nàng cũng không lớn, trên khuôn hoàn mỹ mặt kia, không có để lại dấu năm ngón tay, chỉ có chút đỏ.

Hấn vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của nàng từ kinh ngạc dần dần chuyển thành bình tĩnh xa lạ, có vẻ như, bọn họ cũng không quen biết, có vẻ như bọn họ chính là người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt.

Hấn cuối cùng không nói một lời, sau một hồi lâu, đột nhiên ra tay điểm mấy chỗ huyết đạo của nàng, để cho nàng không thể động đậy, cũng không thể nói chuyện.

Nàng tức giận trừng mắt, muốn mắng hấn khốn kiếp, nhưng làm thế nào cũng không thể phát ra âm thanh.

Xoa tóc của nàng, động tác mềm nhẹ thào trâm hoa trên đầu nàng, trâm cài, trâm ngọc, đến khuyên tai, vòng cổ, vòng tay đều thào xuống, ngoại trừ lắc vàng trên chân phải, hể là thứ có thể trở thành hung khí để nàng tự sát, hấn lấy đi toàn bộ.

Hấn cúi đầu, tiếp tục cởi quần áo cho nàng, sau đó ôm lấy nàng khóa thân đi đến bồn tắm.

Vẫn chưa từng mở miệng nói một câu, hấn không nhìn ánh mắt đầy tức giận của nàng, chỉ lẳng lặng thuần thực tắm cho nàng, động tác là ôn nhu quen thuộc, chỉ là không có lại thừa dịp hôn trộm nàng khi nàng không chú ý.

Xong, ôm nàng trở lại trên giường, ngại quần áo của nàng mặc vào phiền toái, hấn liền cởi long bào của hấn trùm lên thân nàng, sau đó ôm nàng ngồi ở bên giường, yên lặng chờ thức ăn khuya đưa tới.

Xuân Đường Thu Nguyệt dọn thức ăn khuya ở trên bàn xong, hành lễ lui xuống.

Trước bàn ăn, Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn ngồi trên đùi hấn, nhìn thức ăn nóng hôi hổi, không khỏi thấy khó khăn, nàng bị điểm huyết đạo, khí huyết không thông, ăn cơm đương nhiên không được, nếu giải huyết...

Liếc mắt nhìn nàng, chần chờ một chút, hấn nhẹ giọng nói: “Ta có thể cởi bỏ huyết đạo của nàng, nhưng nàng phải ngoan ngoan ăn cơm, nếu như đồng ý, nàng nháy mắt mấy cái.”

Nhưng mà, nàng không nháy mắt, cũng trừng mắt dường như khiêu khích hấn.

Mạc Kỳ Hàn mấp máy môi, nhú mày nói: “Cho dù nàng muốn tháo ta thành tám khối, vậy cũng phải ăn no cơm, có sức lực mới có thể hành động, bằng không nếu như nàng chết đói, chỉ có thể thua thiệt chính nàng, ta sẽ không tự tử cùng nàng.”

Những lời này hiệu quả rõ rệt, chỉ thấy Lăng Tuyết Mạn lập tức chớp mắt.

“Ừ.”

Mạc Kỳ Hàn liền không lại nhiều lời, vươn ngón tay, giải huyết nói cho Lăng Tuyết Mạn.

“Thả ta xuống dưới!” Lăng Tuyết Mạn giương mắt, nhìn gương mặt quen thuộc lại xa lạ kia, lạnh lùng nói.

“Dùng bữa.”

Nhè nhẹ phun ra hai chữ, Mạc Kỳ Hàn vòng cánh tay quanh thân mình Lăng Tuyết Mạn, siết chặt một chút, không nhìn nàng, chỉ cầm đũa gấp thức ăn.

“Thả ta xuống dưới!”

“Câm miệng!”

“Khốn nạn, thả ta xuống!”

“Dùng bữa! Há miệng!”

Một miếng thịt nhỏ đưa đến bên miệng, không cho nàng có cơ hội khép chặt miệng, cánh tay của hắn vốn vòng quanh thân mình nàng, bàn tay chẳng biết lúc nào đưa tới dưới nách của nàng, chỉ khẽ đụng nhẹ nhàng, thân mình nàng run lên, không tự chủ được há miệng, viên thịt liền đưa vào trong miệng nàng, sau đó, mặt hắn không chút thay đổi, thậm chí có chút ác lạnh nói: “Nàng dám nhổ ra, hoặc là không nuốt xuống, ta sẽ điểm huyết đạo của nàng, lần này là điểm huyết ngửa!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn kinh hãi, hết sức ngậm miệng, hoảng hốt nhìn nam nhân không thể lường trước này, theo bản năng cắn nát thức ăn, chậm rãi nuốt xuống, không dám phản kháng một chút.

Mạc Kỳ Hàn tiếp tục gấp thức ăn, Lăng Tuyết Mạn bị bắt ăn từng miếng từng miếng, hắn không nói lời nào, nàng cũng không nói chuyện, trong mật thất, ngoại trừ nghe được thanh âm chiếc đĩa đụng tới cái đĩa, cái thìa đụng tới chén canh, không còn gì nữa.

Một bữa cơm, sử dụng phương thức như thế ăn xong.

Trở về trên giường, Mạc Kỳ Hàn kéo màn lụa xuống, muốn ôm lấy Lăng Tuyết Mạn vào lòng, đầu ngón tay mới đụng tới vai nàng -

“Không được đụng ta!” Lăng Tuyết Mạn kêu sợ hãi một tiếng như phản xạ có điều kiện, thân mình nhanh chóng rút về phía sau, trong đôi mắt tràn đầy ghét.

Ngón tay dừng giữa không trung, Mạc Kỳ Hàn chớp mắt một cái nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn, một hồi lâu, mới cứng ngắt thu hồi, chậm rãi nói: “Vậy ngủ đi.”

Nói xong, nghiêng mặt, nghiêng thân, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Lăng Tuyết Mạn gắt gao cắn môi, nước mắt mãnh liệt chảy ra, nín chặt nằm xuống sát trong giường, không tiếng động nỉ non.

Nghe tiếng hít thở nặng nề không đều của nàng, hắn biết nàng đang khóc, bàn tay to cũng vò chặt một góc chăn.

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn rốt cục nhin không được, hỏi, “Chàng là ai?”

Tim Mạc Kỳ Hàn đập loạn nhịp, chỉ đáp: “Tình nhân của nàng!”

“Không có gì giải thích à?” Lăng Tuyết Mạn cắn răng hỏi.

“Không có.”

Dừng lại hồi lâu, Mạc Kỳ Hàn gian nan phun ra hai chữ.

“Được!” Lăng Tuyết Mạn mím môi cười khê, “Khi nào thì có thể thả ta?”

Đồng tử của Mạc Kỳ Hàn co rút, cũng cắn răng, “Trừ khi ta chết!”

438. Chương 439

Cả đêm không nói nữa, tự mình ngủ yên, giữa hai người cách khoảng chừng hai gối đầu, mỗi người đắp chăn một góc gấm, đưa lưng về nhau, nằm nghiêng người, bởi vì trong lòng có khúc mắc, cả đêm không có lật người lại, cứ duy trì tư thế như vậy.

Canh năm, Mạc Kỳ Hàn tỉnh, xoa xoa mắt buồn ngủ, xuống giường đốt đèn mặc quần áo, sửa soạn xong hết, lại không nhin được trở lại trước giường, lặng lẽ nhìn người ngủ đưa lưng về phía hắn, hồi lâu, nghiêng người cẩn thận ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn, để cho nàng ngủ ở giữa, lại đắp kín chăn gấm cho nàng, lúc này mới rời đi.

Lâm triều, trên điện Kim Loan, Mạc Kỳ Hàn ban hai thánh chỉ!

“Hạ thánh chỉ! Quỳ nghe tuyên đọc ——”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: đại tướng quân Hạ Chi Tín trấn thủ Bình châu mấy năm, vì Đại Minh lập được vô số công trận, trăm cảm động, tứ phong Bình Quốc công, đứng hàng nhất đẳng hầu! Ban thưởng phủ trạch ở kinh, gọi là phủ Bình Quốc công! Khâm thử!”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: sắc phong Vân Vương Mạc Ngự Thanh làm Bình châu đốc quân Nguyên soái, Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm làm Bình châu đốc quân đại tướng quân, ngày chỉ đến, lập tức đến Bình châu nhậm chức! Mong các khanh tận tâm tận lực, vì xã tắc Đại Minh ta! Khâm thử!”

“Chỉ tất! Tạ ơn ——”

“Thần lĩnh chỉ! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Ba người Hạ Chi Tín, Vân Vương, Mạc Kỳ Lâm trong cảnh toàn triều khiếp sợ, bái lạy tạ ơn.

Chuyện đột nhiên như vậy, đối với đẳng Tam Vương mà nói, có thể nói kinh thiên động địa.

Vậy mà, nội tâm Hạ Chi Tín mặc dù bất mãn, lại không dám kháng chỉ bất tuân, ở kinh thành, trong tay không một binh một tốt, hơi không cẩn thận, chính là rớt đầu.

Cho nên, ông chỉ có thể nghĩ về phía tốt, đứng hàng tam công, lại có một con gái Quý Phi, nếu con gái có thể mang thai long chủng, ông chính là quốc trượng rồi! Nếu so với việc bán mạng cho Tam Vương gia, lấy trứng chọi với đá, vẫn tốt hơn!

Bạch Tĩnh An nhìn chằm chằm Hạ Chi Tín, đầy cỏi lòng cũng là ghen ghét, hôm nay tước vị Hạ Chi Tín lại cao hơn ông ta rồi, cái này bảo lòng ông ta làm sao có thể bình tĩnh?

Mặt Mạc Kỳ Minh càng lạnh hơn một phần, không chút thay đổi, không nói một lời.

Mạc Kỳ Hàn tuyên bố bãi triều!

“Cung tiễn hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Đội hoàng thượng đi ra, văn võ bá quan lập tức xông lên vây Hạ Chi Tín.

“Chúc mừng Bình Quốc công! Chúc mừng Bình Quốc công a!”

“Bình Quốc Công lên chức, thật đáng mừng a!”

Nghe bách quan nịnh nọt chúc mừng, Hạ Chi Tín mỉm cười, chấp tay cảm tạ.

Mạc Kỳ Minh ở bước ra cung, thân thể mệt mỏi, trong mắt thâm thúy hiển thị rõ lạnh lẽo! Mạc Kỳ Hàn, nếu muốn đấu, vậy thì lưới rách cá chết đi!

Vừa hay tin, Hạ Lệ Nhân liền đầy mặt vui mừng đi tới cung Đế Hoa tạ ơn!

“Thần thiếp tạ hoàng thượng ân sủng!”

Mạc Kỳ Hàn cười một tiếng, “Ái phi bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Hạ Lệ Nhân vừa đứng lên, liền tự mình châm trà ân cần hầu hạ, “Hoàng thượng, thần thiếp vốn nghĩ tới sắp phải rời xa phụ thân, tại kinh thành sẽ thường xuyên cô đơn, không nghĩ tới, không nghĩ tới hoàng thượng sẵn sóc thần thiếp như vậy, dời toàn bộ nhà thiếp đến kinh thành, thần thiếp đối với hoàng thượng thật là cảm động đến rơi nước mắt!”

“Ha ha, ái phi cảm kích trăm, vậy thì sớm ngày mang thai long chủng cho trăm, truyền thừa hương khói hoàng thất, trăm có thể nhẹ lòng đối với tổ tông!” Mạc Kỳ Hàn cười nói tràn ngập thâm ý.

“Hoàng thượng!”

Hạ Lệ Nhân gọi một tiếng, tay như rắn quấn lên cổ Mạc Kỳ Hàn, hai gò má đỏ ửng, hơi thở thơm như hoa lan, mỉa mai, “Vậy hoàng thượng lật thẻ bài của thần thiếp nhiều vào! Tối nay được không? Thần thiếp tối nay hầu hạ hoàng thượng!”

“Được!”

Mạc Kỳ Hàn nhẹ cười, uống một chén trà, nói: “Ái phi, trẫm phải xử lý chính sự rồi!”

“Dạ, thần thiếp cáo lui!”

Con người như mắt chim ưng, nhìn chăm chăm bóng lưng thướt tha kia, trong nháy mắt tách ra ánh sáng lạnh kinh người!

“Khởi bẩm hoàng thượng, Di Quý Phi phụng chỉ cầu kiến!” Từ An đi vào bẩm báo.

“Tuyên!”

Đôi môi mỏng của Mạc Kỳ Hàn nhếch lên một độ cong lạnh lùng, ánh mắt ngừng ở chén trà trong tay.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!”

Bạch Tử Di cúi đầu quỳ trên mặt đất, tâm thần có chút bất định bất an, chuyện ngày hôm qua, bây giờ nghĩ lại, sợ rằng...

“Di phi!”

Một tiếng bén nhọn, xuất từ trong miệng Mạc Kỳ Hàn, Bạch Tử Di chống lại con mắt lạnh lẽo mà nàng chưa bao giờ thấy, kinh hãi đến lú lẫm, “Hoàng... hoàng thượng, thần thiếp ở đây!”

“Di phi, người quá không biết nặng nhẹ!” Mạc Kỳ Hàn vỗ một chưởng ở trên bàn, trợn trừng mắt, “Trẫm ba lần bốn lượt dễ dàng tha thứ Lăng Tuyết Mạn như thế, người cho rằng trẫm chỉ là vì trường thân Vương sao? Thường ngày tranh giành một chút, trẫm mở một con mắt nhắm một con mắt, chưa bao giờ nói người cái gì, nhưng người thật coi là trẫm hồ đồ sao? Ngày hôm qua người nổi điên làm gì? Người kích thích Lăng Tuyết Mạn làm gì? Hoàng cung này đều muốn nhắc lên!”

Bạch Tử Di sợ hãi không dứt, vội dập đầu nói: “Hoàng thượng, thần thiếp biết tội! Nhưng Lăng Tuyết Mạn quá ỷ thế, thấy thần thiếp cũng không hành lễ, thần thiếp chỉ... chỉ nói ả mấy câu...”

“Câm miệng!” Mạc Kỳ Hàn cau kinh cắt đứt, “Lăng Tuyết Mạn ở trước mặt trẫm còn không có quy củ, huống chi ở trước mặt người? Đến trẫm cũng có thể nhện, vì sao người không thể? Tam Vương gia bảo vệ Lăng Tuyết Mạn thế nào ở trước mặt Lệ Quý Phi, người không biết phải không? May là đêm qua tìm được nàng, nếu vẫn không tìm được hoặc là xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Tam Vương gia sợ rằng sẽ muốn mạng người! Di phi, nếu thật đến tình cảnh này, vô luận trẫm cưng chiều người thế nào, ở trước mặt Tam Vương gia, chỉ sợ cũng không bảo vệ được người!”

“Hoàng thượng!” Bạch Tử Di sợ hãi ngược mắt, gương mặt trắng bệch, nhìn Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nghiêm túc, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, “Dạ, hoàng thượng, thần thiếp biết tội rồi! Thần thiếp cũng không dám nữa, cầu xin hoàng thượng thứ tội!”

“Di phi, lần này trẫm coi như là cảnh cáo người, nếu tiếp tục gây thêm phiền phức cho trẫm, trẫm tuyệt không khinh xuất tha thứ! Đi ra!”

“Dạ, thần thiếp tạ hoàng thượng khai ân! Thần thiếp cáo lui!”

Bạch Tử Di kinh hãi khấu đầu, khom người lui ra.

“Hoàng thượng, cần thêm trà không?” Từ An nhẹ giọng hỏi.

“Không cần, trẫm đi thư phòng, người lưu lại, chuẩn bị mấy thứ điểm tâm trái cây tinh xảo đưa vào.” Mạc Kỳ Hàn dần dần thu lại ý lạnh, thần nhiên nói.

“Dạ, hoàng thượng!”

Từ An lui ra, trong lòng tất nhiên thất kinh không dứt, hoàng thượng tâm cơ nặng, thủ đoạn cao, thật là Đế Vương a!

“Xuân Đường, thay quần áo cho trẫm!”

Mạc Kỳ Hàn ngửi mùi son phấn trên long bào, cau mày chán ghét, nói tiếp: “Giặt sạch những mùi này!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Xuân Đường mỉm cười gật đầu hiểu rõ, trước mỗi lần chủ tử đi mật thất, cũng là muốn rửa mặt thay quần áo.

Thay một bộ áo gấm trắng ngà, vừa cẩn thận rửa mặt một phen, xác định trên người người không thấy mùi son phấn gì, Mạc Kỳ Hàn mới dờn bước đi mật thất.

439. Chương 440

Tỉnh lại đã lâu, Lăng Tuyết Mạn vẫn còn ở đang nằm, mắt mở thật to nhưng nhìn chăm chăm vô hồn, về mặt ngốc trệ.

Tóc xõa, toàn thân trần truồng, thì ra là long bào đắp trên thân thể nàng bị hắc cầm đi, cho nên y phục cũng không mặc, nằm ở trong chăn, rõ ràng nhớ mình là nằm sát bên trong đưa lưng về phía hắc ngủ, nhưng tỉnh lại chẳng biết lúc nào đã ngủ ở giữa giường, cảm giác này làm nàng xấu hổ, nàng muốn hận chết nam nhân này, tại sao có thể bởi vì thói quen mà nửa đêm da mặt dày nằm dán lên hắc.

Thật sự lười không muốn động, cũng không có tâm tình, cho dù biết quần áo đang ở trên cái ghế nhưng cũng lười đi lấy, trừ lúc không nhìn được mới đi ra ngoài giải quyết chuyện sinh lý, sau đó trở lại nằm vào trong chăn.

“Rốt cuộc là giờ gì, trong mật thất đèn sáng trưng, Xuân Đường Thu Nguyệt hoặc là bà bà cũng không có.....” Lăng Tuyết Mạn cầu nhàu, “Nam nhân chết tiết kia thật không trông nom ta sao, thật nhốt ta sao, oa oa..... Một câu giải thích cũng không có, đó chính là thừa nhận một chân đạp hai thuyền. Mạc Kỳ Hàn, bà cô đây nguyên rửa chàng có ngày thuyền lật chết đuối chàng! Oa oa mỗi đêm canh ba chạy đi tìm nữ nhân khác, xem ta là kẻ ngu à!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận mãnh liệt đuổi chân đạp chăn, chợt nhớ lại chân phải có sợi lặc vàng, lập tức ngồi dậy nhắc chăn lên, cúi đầu cắn, nàng muốn vứt bỏ cái đồ bẩn thỉu này, chỉ cần là đồ của nam nhân kia đều bẩn! Mỗi ngày đụng khác thân thể nữ nhân khác xong tới ôm nàng đụng nàng, ghê tởm chết, bẩn để cho nàng muốn ới!

Túm cắn giật thể nào cũng không ra, Lăng Tuyết Mạn tức muốn chết, đưa tay đi tìm cây trâm mở khóa, lại cái gì cũng sờ không tới, lúc này mới nhớ lại đều đã bị nam nhân đáng chết lấy sạch rồi!

“Đi chết đi chết đi chết đi! Mạc Kỳ Hàn chàng đi chết đi!”

Hung hăng mắng mấy câu, ném cái gối ra, Lăng Tuyết Mạn nằm ở trên giường khóc rống lên, chăn bị đá vào trong góc giường, không một mảnh vải tận tình thả ra uất ức tức giận.

Mạc Kỳ Hàn mới vừa rón rén vào tới liền thấy cái gối bay ra, sau đó là câu kia..... Không nhìn được nuốt nước bọt thắm than, lặng lẽ đến gần nhặt gối lên, nhắc màn lụa lên, lại bị hình ảnh hương diễm trước mắt kích thích thiếu chút nữa phun máu mũi!

Hắc đối với thân thể nàng không có sức chống cự, tối hôm qua tâm tình dè nén liền rất quân tử không có suy nghĩ nhiều, hiện tại..... Cái mông ngay trắng tươi ngay trước mắt, cái eo nhỏ nhắn, sống lưng tinh tế, còn có bộ ngực bị chèn ép.....

Ở trong thương tâm, Lăng Tuyết Mạn hồn nhiên không phát hiện bên cạnh xuất hiện thêm một nam nhân mà này giờ nàng chửi rửa! Khóc một hồi liền nhắm mắt lại.

Mạc Kỳ Hàn phục hồi tâm trí trong tiếng thút thít đứt quãng của Lăng Tuyết Mạn, vội ảo não vỗ vỗ cái trán, kéo chăn đắp lên trên người nàng, nhưng này động tác lại thức tỉnh Lăng Tuyết Mạn!

Xoay qua, Lăng Tuyết Mạn nhìn vào cặp mắt đen như mực kia, tức giận vứt chăn ra, trên mặt vẫn còn vương nước mắt, lạnh lùng nói: “Thả ta đi!”

Mạc Kỳ Hàn hơi mím môi nhặt chặn lên che ở trên người Lăng Tuyết Mạn, nàng giận dữ muốn vút lại bị hắn chế trụ, giọng nói cực kỳ bình thản: “Nàng biết đó là không thể chuyện!”

“Ta không cần chàng luyện!” Lăng Tuyết Mạn mới vừa ngừng nước mắt giờ lại rơi xuống như mưa, ướt nhẹp gò má.

“Ta cũng không có nghĩ như vậy!” Mạc Kỳ Hàn quỳ một gối xuống, hai tay cầm tay nàng, nhẹ giọng đáp.

Lăng Tuyết Mạn giùng giàng rống giận: “Chàng còn nói không có! Chàng coi ta là cái gì! Ta rốt cuộc là cái gì của chàng!”

“Thê tử kết tóc!” Chăm chú nhìn nàng hồi lâu, hắn nhẹ nhàng nói ra bốn chữ.

“Tên lường gạt! Khốn kiếp! Cho đến bây giờ còn lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ ta, xem ta là ngu ngốc phải không?”

Lăng Tuyết Mạn liền nhấc chân đá Mạc Kỳ Hàn, hắn không tránh, không động, để cho nàng phát tiết, cũng chưa từng ra tiếng, chỉ là ngừng mắt thật sâu nhìn nàng, đợi nàng đá, hết tức cũng hết khóc, mới dịu dàng nói: “Canh giờ không còn sớm, nên rửa mặt dùng bữa!”

“Dùng cái đầu của chàng, bà cô đây không ăn, không ăn!” Lăng Tuyết Mạn nói xong, hai chữ cuối gần như là hét.

“Nàng không ăn cơm là muốn đói chết sao? Nếu là đói chết tốt nhất là cuốn vào tấm chiếu ném rabai tha mam, nếu là đói nửa chết nửa sống thì cho dù ta thả nàng, nàng còn sức đi ra kinh thành sao?”

Mạc Kỳ Hàn vừa nói không nhanh không chậm, vừa quan sát biểu tình của Lăng Tuyết Mạn, lại nói: “Nàng cứ ngược đãi mình như vậy, chết đi người nào sẽ đau lòng nàng, nàng không muốn sống chờ xem ai sẽ mang thai long chủng của trẫm sao?”

“Ta không cần ai đau lòng. Đừng quên ta có hươu thư do đích thân chàng viết!” Lăng Tuyết Mạn rưng rưng nói, giọng điệu tràn đầy châm chọc.

“Hươu thư đó ta đã sớm thu hồi rồi, trên người nàng đã không có.” Mạc Kỳ Hàn không tỏ vẻ gì, nói.

“Cái gì? Chàng... chàng gian trá! Chàng trộm lúc nào, trả lại cho ta! Về sau chuyện hôn nhân của chúng ta không liên quan gì nhau!” Lăng Tuyết Mạn tức giận đỏ mặt tía tai, lại dùng hết sức dậm đá.

Mạc Kỳ Hàn rốt cuộc khẽ cau mày, cố ý nâng khoe miệng lên châm biếm: “Kết hôn đương nhiên được, nhưng nàng nhìn xem nàng bây giờ là bộ dạng gì? Mặt đầy nước mắt, tóc tai bù xù, son phấn không có, môi khô khốc, hai mắt sưng vù, hai gò má lõm xuống, xấu xí như vậy còn có người nhìn sao? Đói gầy thêm chút nữa xem nam nhân nào còn có thể xem trọng nàng.”

“Chàng! Chàng.....” Lăng Tuyết Mạn thở gấp, gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt khắp người tôn quý, cao nhã, tà tử cuồng vọng, tuấn mỹ, phải thừa nhận là trên đời vô song! Nhưng giờ phút này nàng thật muốn đánh chết hắn! Hồi lâu Lăng Tuyết Mạn rốt cuộc nói ra một câu: “Được! Bà cô đây liền ăn mặc xinh đẹp theo đuổi nam nhân cho chàng xem! Mạc Kỳ Hàn chàng hãy nghe cho kỹ, chàng không xứng để ta sinh con cho chàng! Ta đi tìm nam nhân khác cho chàng xem!”

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn lóe lóe, tay buông Lăng Tuyết Mạn ra, đứng dậy lấy ra y phục của nàng, cũng không có nói một câu, chỉ dịu dàng mặc quần áo cho nàng như thường lệ.

440. Chương 441

Vậy mà Mạc Kỳ Hàn càng dịu dàng, càng không giải thích, càng không nói, Lăng Tuyết Mạn liền càng tức giận muốn giết người!

Nghĩ đến bàn tay hiện tại nhích tới nhích lui mặc quần áo ở trên người nàng từng ôm qua sờ qua những tiện nữ Di Quý Phi lệ Quý Phi, liền nhất thời cảm thấy ghê tởm, đột nhiên đẩy hẳn ra, gầm lên: “Đừng đụng ta!”

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn cứng ngắc, có chút bị thương nhìn Lăng Tuyết Mạn, trầm mặc một hồi đứng dậy xoay người, lạnh nhạt bỏ lại một câu: “Vậy nàng tự mình mặc!” Sau đó nhấc màn lụa lên đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn lạnh lùng cắn chặt hàm răng, “Ghê tởm! Bẩn thỉu!”

Mặc xong, thấy Xuân Đường Thu Nguyệt đang bề bộn dọn dẹp thùng nước tắm, bắt đĩa cái đĩa trên bàn tối hôm qua, đồng thời đã chuẩn bị xong rửa mặt chậu nước, thấy nàng, hai nha đầu khẽ cười cúi người nói: “Nô tỳ thỉnh an nương nương!”

Xưng hô này nghe vào trong lỗ tai, Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy là vũ nhục, lập tức xệ mặt trách mắng: “Các người gọi quý à! Các người muốn tìm nương nương thì tìm bên ngoài đi! Bên ngoài có một đồng nương nương đủ cho các người gọi!”

Mạc Kỳ Hàn nghe vậy, nhìn sang, thản nhiên nói: “Xuân Đường Thu Nguyệt đừng để ý tới nữ nhân ngốc nghếch đó, làm chuyện của các người đi!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Xuân Đường Thu Nguyệt vội đưa khăn ướt tới cho Lăng Tuyết Mạn lau mặt, Lăng Tuyết Mạn nén tức giận, hung ác trừng mắt nam nhân chết tiệt trong góc, từ trong tay Thu Nguyệt đoạt lấy khăn, tự mình tới chậu nước rửa mặt, mái tóc dài của nàng tùy tiện buộc thành hai cái bím tóc, hiện tại không có đồ trang sức, không ra mặt thất, nàng ăn mặc xinh đẹp cho ai nhìn chứ.

Xuân Đường Thu Nguyệt kinh ngạc nhìn kiểu ăn mặc đặc biệt của Lăng Tuyết Mạn, không dám nói thêm cái gì, dọn xong thức ăn liền thừa dịp Lăng Tuyết Mạn không chú ý lặng lẽ mở cửa đá ra lui ra.

Mạc Kỳ Hàn ngồi xuống ở trước bàn, im lặng không lên tiếng, cầm chiếc đĩa lên ăn say sưa ngon lành, đợi một chút thấy Lăng Tuyết Mạn còn đứng ở trước bàn trang điểm không thêm tới, bèn nói: “Bữa nay nàng không ăn, bữa sau sẽ không đưa cơm cho nàng, trầm nói được là làm được!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận xanh cả mặt, răng trên răng dưới cắn chặt, vì đại kế trả thù, nàng nàng nhẫn!

Vì vậy đồ ăn sáng nàng ăn còn nhiều hơn hẳn, ăn đến bụng tròn trịa, lúc này mới ném chiếc đĩa, cũng không thêm nhìn hẳn, vào đường hầm trở về Hoán Y Cục.

Mạc Kỳ Hàn cũng dùng bữa, ăn gì đó vào trong miệng nhưng thật ra là ăn không biết ngon, chỉ là hẳn làm bộ ăn rất ngon để kích thích nàng, sầu khổ này chỉ có chính hắn biết.

Cả ngày Mạc Kỳ Hàn đều ở thượng thư phòng, bận rộn tới lúc xế chiều, đột nhiên có cấp báo trình lên!

“Hoàng thượng, Nam Chiếu phái sứ đoàn do thái tử Hiên Viên Cốc Cẩn dẫn đầu, sẽ tới Đại Minh ta cống nạp lễ vật, bái kiến hoàng thượng!” Lễ Bộ Thượng Thư quỳ xuống đất trình tấu lên.

Mạc Kỳ Hàn trả lời: “Được! Hai bên ký kết điều ước chính là từ năm nay Nam Chiếu phải xưng thần, cống nạp lễ vật cho Đại Minh! Lễ Bộ Thượng Thư cần phải chuẩn bị tiếp đãi sứ thần không được sai sót!”

“Thần tuân chỉ!”

Mặt trời lặn, Mạc Kỳ Hàn rốt cuộc mệt mỏi đứng lên, “Từ An khởi giá hồi cung!”

Trở lại cung Đế Hoa, Mạc Kỳ Hàn muốn làm việc đầu tiên dĩ nhiên là đi đón Lăng Tuyết Mạn, vậy mà mới muốn đi vào thư phòng, thái giám liền vào bẩm báo: “Khởi bẩm hoàng thượng, Lệ Quý Phi nương nương cầu kiến!”

“Trầm khó chịu trong người, có chút nhức đầu, mời lệ Quý Phi hồi cung đi. Tối nay không lật thẻ bài!” Mạc Kỳ Hàn không vui nói,

“Dạ, hoàng thượng!”

Phiền não đợi Xuân Đường Thu Nguyệt đến, lúc này Mạc Kỳ Hàn mới cất bước rời đi.

Hoán Y Cục.

Lăng Tuyết Mạn đang ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, xếp xếp lặt lặt bảo bối trong rương gỗ đỏ của nàng, cửa đá liền không tiếng động mở ra, Hoa Mai bà bà tinh mắt nhìn đến, giọng nói nhỏ như muỗi: “Hàn tiểu tử, con tới rồi!”

Nghe tiếng, Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng nghiêng đầu đi, Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, gạt đầu một cái, nói nhỏ: “Ừ, trăm tới đón Mạn Mạn trở về.”

Lăng Tuyết Mạn “Rầm!” một cái khép nắp lại, ôm chặt gỗ đỏ rương vào trong ngực, lạnh lùng nói: “Trở về đi, quang minh chính đại trở về cung Đế Hoa của chàng đi, hừ, nhanh đi theo ái phi của chàng đi!”

“Nha đầu Mạn Mạn!” Hoa Mai bà bà vội che miệng Lăng Tuyết Mạn, cau mày nói: “Tại sao có thể nói chuyện với hoàng thượng như vậy? Nó tới đón con, đừng làm khó nó, nhanh đi!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng, dùng sức vặn bung tay Hoa Mai bà bà ra, “Bà bà, ngài còn nói giúp hần.....”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn lên tiếng cắt đứt, đến gần, đoạt lấy rương gỗ đỏ trong ngực Lăng Tuyết Mạn, thần nhiên nói: “Không đi thì cái rương này cũng đừng muốn!”

“Chàng! Chàng trả lại cho ta! Đó là của ta!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận, càng thêm đỏ mặt tai khiến trách, liền thò tay muốn cướp về, nhưng lại bị Mạc Kỳ Hàn dễ dàng né tránh, cũng khẽ cười nói: “Có đi hay không? Không đi nàng chỉ là người không có đồng nào! Muốn đào thoát khỏi kinh thành mà không có tiền chỉ sợ là nửa bước khó đi a!”

“Vương trướng thối khốn kiếp!”

Lăng Tuyết Mạn đắm xuống giường, cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ một câu, sau đó nhảy xuống đoạt lại cái rương, lần này lại bị Mạc Kỳ Hàn dễ dàng chế trụ, kéo vào đường hầm.

Hoa Mai bà bà xấu hổ lắc đầu một cái, đóng cửa đá, nhớ tới Thiên Cơ lão nhân vô cùng hâm mộ nói: “Ai! Nếu lão già kia có thể có bá đạo bằng một nửa Hàn tiểu tử thì thật là tốt!”

Nữ nhân chỉ cần nam không buông tay, còn cố cự tuyệt sao.

Trong đường hầm, Lăng Tuyết Mạn dùng sức kéo về sau nhưng đánh không lại Mạc Kỳ Hàn, cuối cùng bị bắt vào mặt thất, mà cái rương bảo bối của nàng cũng bị hần nhân cơ hội che kín mắt nàng rồi ném cái rương ra cho Xuân Đường canh giữ ở phía ngoài.

Khép lại cơ quan, Mạc Kỳ Hàn mới buông tay ra, đi thẳng tới trước bàn, nhìn thức ăn Thu Nguyệt đã dọn sẵn, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía nữ nhân đang tức giận trừng mắt đứng tại chỗ, nói không nhanh không chậm: “Tới đây dùng bữa tối!”

“Mạc Kỳ Hàn, chàng rốt cuộc muốn như thế nào!” Lăng Tuyết Mạn không nhịn được rống giận.

“Gọi Tình nhân, nếu không không có bất kỳ thương lượng gì!” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói.

Nghe vậy, chớp mũi Lăng Tuyết Mạn lập tức chua xót, hai bước nhào vào trong ngực Mạc Kỳ Hàn, đôi bàn tay không ngừng đánh lồng ngực của hần, mi ra nước mắt, kêu gào: “Khốn kiếp! Tại sao muốn gạt ta! Sao không chịu buông ta đi! Tại sao!”

441. Chương 442

Mạc Kỳ Hàn cứng ngắc thân mình, vẫn không nhúc nhích, chịu bị đánh chịu chửi, cũng là kim lòng không đau lấy tay vòng lên bên eo Lăng Tuyết Mạn, tiện đà dần dần thu nạp, gắt gao ôm nàng vào trong lòng,

cầm để ở trên vai nàng, môi khẽ run, nhẹ nhàng nói: “Mạn Mạn, đừng khóc, được không?”

“Buông ta ra! Không được ôm ta! Không được!”

Lăng Tuyết Mạn hơi hơi dừng kích động, bởi một câu này lại kịch liệt giằng co, xô đẩy hấn không ra, liền vừa đánh vừa đá, dùng cả tay chân, hấn vẫn không nhúc nhích, chính là chau mày lại, nàng kiễng chân lên không chút nghĩ ngợi cắn một ngụm vào đầu vai hấn, nhưng bây giờ còn mặc quần áo mùa đông, quá dày, nàng cắn không đến thịt của hấn, lập tức tức giận khóc lớn tiếng hơn!

Nhưng, một giây sau, môi hấn lại đột nhiên dán lại, kịch liệt hôn nàng, đồng thời giữ lại hai tay của nàng, không cho nàng một chút cơ hội đẩy ra của hấn, nàng xấu hổ và giận dữ khó nhịn, liều mạng lắc đầu, nước mắt ra càng thêm mãnh liệt!

Hấn đột nhiên lại dừng hôn nàng, dời môi, đầu lưỡi khẽ liếm nước mắt trên má nàng, hôn tới đôi mắt, nhẹ nhàng ôn nhu, nàng dần dần vô lực phản kháng, xụi lơ ở trong lòng hấn. (Không biết độc giả thấy sao, chứ editor thấy... rất gớm.)

Hấn ôm lấy nàng, đi đến trước bàn ngồi xuống, để nàng ngồi ở trên đùi của hấn như trước đây, lại từ trong tay áo lấy ra khăn gấm, ôn nhu lau nước mắt không ngừng trào ra của nàng, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Mạn Mạn, thực xin lỗi!”

“Không được gọi ta! xin lỗi có ích lợi gì, có ích lợi gì!” Lăng Tuyết Mạn lấy hai tay bịt kín lỗ tai, gằm rú, tức giận đến cực điểm.

“Mạn Mạn, trong lòng ta chỉ có nàng, chỉ có nàng a!” Giọng Mạc Kỳ Hàn trở nên vội vàng, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Đến lúc này, chàng còn đang gạt ta! Mạc Kỳ Hàn, tại sao chàng có thể tàn nhẫn như vậy? Tại sao có thể!” Lăng Tuyết Mạn gằm nhẹ, hai tay lại lung tung đánh vào trên thân hấn.

Mạc Kỳ Hàn đau lòng lại ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, khàn khàn nói, “Không có! Ta không có lừa nàng, Mạn Mạn, Tình nhân của nàng từ trước đến nay, chưa bao giờ thay đổi! Nàng tin ta được không?”

“Chàng muốn ta tin thế nào? Mất ta không hỏng, lỗ tai không điếc, ta chính là tên đại đầu đất mười phần, ngu ngốc mười phần, cho nên mới tin chàng vô điều kiện, hơn hai năm, chàng rút cuộc muốn đùa bỡn ta ra sao? Rút cuộc muốn ra sao mới vừa lòng?” Lăng Tuyết Mạn trừng to mắt, cắn răng nghiêng lợi chất vấn.

Mạc Kỳ Hàn nhếch môi, nhìn không chuyển mắt Lăng Tuyết Mạn trong lòng, nhìn ánh mắt của nàng, nhìn nụ cười của nàng, đột nhiên cúi đầu, lại dán lên môi nàng, nàng lập tức đẩy hấn, trong mắt là lửa giận muốn giết người, nhìn hấn, cắn răng gằn từng tiếng: “Không được hôn ta... ta chê chàng bẩn!”

Thần sắc Mạc Kỳ Hàn buồn bã, ngực phập phồng vài cái, chậm rãi nghiêng mặt, đè nén cảm xúc, thần nhiên nói: “Vậy nàng liền dùng bữa, bằng không, ta sẽ cưỡng hôn nàng, thậm chí, cưỡng bức nàng!”

“Chàng! Chàng dám!” Lăng Tuyết Mạn xiết chặt nắm tay, quát lớn tiếng, thân mình không nhịn được phát run.

“Nàng biết ta có dám hay không!” Mạc Kỳ Hàn phút chốc quay mặt lại, trong mắt tràn đầy sương mù, thậm chí sáng giọng làm cho người ta sợ hãi, “Trăm nhất ngôn cửu đỉnh, không tin nàng thử nhìn một chút!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn bị hoàn toàn kinh sợ, vài giọt nước mắt trong suốt treo ở trên lông mi, môi đỏ mọng hơi vênh, trong một đôi mắt tràn ngập sợ hãi, đại ra nhìn ánh mắt âm vụ của Mạc Kỳ Hàn, nhưng một cử động nhỏ cũng không dám.

Mạc Kỳ Hàn quay mặt đi, cầm lấy chiếc đĩa, yên lặng gấp thức ăn, bản thân mình chưa ăn một ngụm, chỉ tận tâm hầu hạ Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn không dám lại phản kháng, cho dù ủy khuất, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, lại cực lực chịu đựng không dám làm cho rơi xuống, ăn không thấy ngon, vẫn ăn thiệt nhiều, Mạc Kỳ Hàn xem chừng nàng ăn không sai biệt lắm, liền lau sạch khóe miệng cho nàng, ôm nàng ngồi xuống trên giường, sau đó buông màn lụa, đi hướng cửa đá.

Mở cửa ra, Xuân Đường Thu Nguyệt canh giữ ở phía ngoài lập tức quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, có nô tỳ!”

“Chuẩn bị tắm rửa, vào thư phòng lấy mấy tấu só trên bàn, giấy và bút mực đều chuyển vào cho trẫm.”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Bàn tay ấn lên khối gỗ lên trên tường, chớp mắt đóng lại cửa đá, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, Lăng Tuyết Mạn đưa đầu qua màn lụa nhìn lên không kịp thu hồi, bị bắt quả tang, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ nhiễm lên đỏ ửng, cũng là cắn cắn môi, giơ lên cầm thật cao, khiêu khích: “Ta chính là nhìn lên cơ quan, có bản lĩnh giết ta diệt khẩu đi!”

Mạc Kỳ Hàn cười như không cười ngoéo môi một cái, lạnh lạnh nói: “Trẫm không rảnh rỗi như vậy, giết nàng lại thiếu một cái nữ nhân bồi ngủ, mua bán này chẳng phải là không có lời sao? Nàng thấy được thì như thế nào? Dựa vào bản lĩnh của nàng, có thể đánh ra sao?”

“Bốp!”

Một cái gối đầu lại bị hung hăng ném ra ngoài, Lăng Tuyết Mạn tức, sắc mặt trắng bệch, ác độc quát: “Chàng mới là nam nhân theo hầu ta ngủ! Là ta dùng cái rương bảo bối bao dưỡng tiểu bạch kiểm! Nam sủng!”

Nghe vậy, sắc mặt Mạc Kỳ Hàn nhất thời khó coi, trừng mắt Lăng Tuyết Mạn nửa ngày, chán nản cắn răng nói: “Trẫm sao lại yêu nữ nhân như nàng chứ!”

“Hừ! Chàng yêu sao? Chàng là Hoàng đế cao cao tại thượng, làm sao có thể đặt tâm ở trên thân một nữ nhân? Nam nhân dối trá! Lăng Tuyết Mạn ta nếu lại tin chàng cho dù chỉ một câu hoa ngôn xảo ngữ, ta liền theo họ chàng!” Lăng Tuyết Mạn hừ lạnh châm biếm, khinh thường trừng mắt, răng cắn càn vang.

Ai ngờ, một lời nói ra, lại lấy lòng Mạc Kỳ Hàn, trên mặt tuấn mỹ tà nịnh ẩn hiện ý cười, hình như đang cực lực ẩn nhẫn, lại cuối cùng nhịn không được, môi đẹp hơi hơi nhếch lên, mắt tràn đầy thâm ý liếc liếc Lăng Tuyết Mạn, miễn cưỡng nhặt gối đầu lên ném vào trong lòng Lăng Tuyết Mạn, thế này mới lại có tâm tình dùng bữa, vì thế, cũng không ghét bỏ thức đồ ăn thừa kia, ngồi xuống, không nói một lời bắt đầu ăn.

Lăng Tuyết Mạn không biết hắn đang vui vẻ cái gì, cẩn thận nghĩ nghĩ, lại không cảm giác mình nói sai cái gì, càng thêm tức giận, dùng sức níu chặt cái gối trong lòng, hận cái gối không thể là mặt Mạc Kỳ Hàn, có thể cho nàng nhéo cho sưng vù!

Một bữa cơm nguội lạnh dùng xong, Xuân Đường Thu Nguyệt cũng chuẩn bị bồn tắm cùng nước ấm đưa tới, tiếp theo lại trở về một chuyến, lấy tấu só cùng bút nghiên, thu dọn cái bàn xong, bày ra chỉnh tề.

“Cởi áo cho ta!” Mạc Kỳ Hàn mở hai tay, thản nhiên nói.

Xuân Đường Thu Nguyệt vội sẵn sóc hầu hạ, Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trên giường, mắt lại trừng to, thì ra không phải cho nàng tắm rửa, là cái nam nhân đáng chết kia muốn tắm rửa, chính là, mắt thấy quần áo trên người hắn rút đi từng cái, lộ ra bờ ngực màu đồng, tinh tráng rắn chắc, cơ bắp rõ ràng...

Trên mặt nhất thời nóng lên, hai gò má nhanh chóng nhiễm lên đỏ ửng, Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng tức giận quay đầu lại, hai đấm nắm hết sức chặt, thầm mắng không thôi, nam nhân thôi! Không biết xấu hổ!

Chỉ còn lại có quần áo trong màu vàng sáng, Xuân Đường Thu Nguyệt dừng lại, xin chỉ thị: “Hoàng thượng, nô tì hầu hạ ngài tắm rửa sao?”

“Ừ, hầu hạ đi...” Dừng lại hồi lâu, khoe môi Mạc Kỳ Hàn gợi lên một cựa cười quỷ dị, liếc xéo Lăng Tuyết Mạn, ném ra âm cuối thật dài.

442. Chương 443

“Dạ, hoàng thượng!”

Xuân Đường Thu Nguyệt vừa nói liền đi đến bên cạnh Mạc Kỳ Hàn, mới vừa đụng vào áo hắn——

“Không biết xấu hổ!”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hô lên bốn chữ kia, làm Xuân Đường Thu Nguyệt run tay ngáy người, động tác trên tay không biết nên làm thế nào mới tốt.

Mạc Kỳ Hàn cười thật thấp, không chút để ý nói: “Trẫm làm sao không biết xấu hổ? Nàng tắm rửa không cần nha hoàn hầu hạ là chuyện của nàng, còn trẫm có thói quen để nha hoàn hầu hạ. Không lẽ trẫm liền tắm rửa còn phải đợi nàng đồng ý?”

“Chàng... chàng..... Chàng không phải có thái giám hầu hạ sao? An An chết đi đâu?” Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt đỏ tai gằm nhẹ.

“An An.....” Mạc Kỳ Hàn co quắp gương mặt tuần tú, mới nói: “Thái giám làm việc khác, không biết cái mặt thất này, không biết quan hệ của nàng và trẫm, cho nên không thể hầu hạ trẫm!”

“Người nào có quan hệ với chàng? Có quan hệ với chàng chính là ái phi của chàng! Đi ra ngoài cho họ hầu hạ chàng đi!” Lăng Tuyết Mạn càng nói càng tức, trong đầu tựa hồ cũng có thể nghĩ đến hình ảnh Mạc Kỳ Hàn cùng với bọn họ lăn lộn ở trên giường, tức giận nhảy xuống, đẩy Xuân Đường Thu Nguyệt về phía cửa đá, “Đi ra ngoài thay chủ tử của các người gọi ái phi đi, hoàng thượng lâm hạnh là chuyện cực tốt, vội vàng đi đi!”

“Nương nương! Hoàng thượng.....” Xuân Đường Thu Nguyệt không biết như thế nào cho phải, vừa đi về phía trước vừa liên tục nghiêng đầu nhìn Mạc Kỳ Hàn, chờ đợi chỉ thị.

“Đi xuống đi!” Mạc Kỳ Hàn toét miệng bật cười, phất tay một cái.

“Dạ!”

Xuân Đường Thu Nguyệt như được lệnh ân xá, nhanh chóng biến mất như chạy loạn.

Lăng Tuyết Mạn thở gấp, muốn bỏ đi vào đường hầm, nhưng đi không tới hai bước đã bị hai bàn tay từ phía sau ôm lấy, lưng nàng ngã vào lồng ngực trần trụi của hắn, hơi thở nóng bỏng phả vào tai, “Muốn đi nơi nào? nàng đuổi nha hoàn của trẫm đi, có phải nàng nên hầu hạ trẫm tắm rửa hay không?”

“Để cho ta hầu hạ chàng.” Lăng Tuyết Mạn dùng sức nắm chặt lấy đôi bàn tay cứng như thép, không thềm lựa lời, “Ta cho dù hầu hạ tên ăn xin, hầu hạ lão đầu tử, cũng không hầu hạ một tên lường gạt như chàng!”

“Vậy sao? Vậy trẫm lại gọi Xuân Đường Thu Nguyệt đi vào.....” Mạc Kỳ Hàn cười giảo hoạt, liền muốn kêu, lại la lên: “... A! Sao nàng cần trẫm?”

“Buông ta ra!”

Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu, lại tức hận đỏ mặt, cắn răng, “Đau chết đáng đời chàng! Gọi mấy ái phi xinh đẹp của chàng hầu hạ chàng đi, khẳng định họ không cần chàng, nhất định nịnh hót lấy lòng chàng!”

“Không cần. Trẫm chỉ cần nàng. Thiên hạ vô số nữ tử, nhưng có thể để cho trẫm cam tâm hạ mình chỉ có nàng!” Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, cái trán dán lên trán của nàng, nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, trẫm biết trẫm nợ nàng rất nhiều giải thích, nhưng bây giờ trẫm cũng không cách nào giải thích với nàng. Trẫm đã từng nói với nàng, mắt thấy tai nghe đều không nhất định là sự thật. Nàng có thể không tin trẫm, nhưng phải tin tưởng chính lòng của nàng. Dụng tâm phán đoán, nó sẽ nói cho nàng biết đáp án, nói cho nàng biết trẫm có phải thật vậy hay không!”

“Cái gì.....” Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình nói: “Nhưng... nhưng chàng nói cùng Ngô Đồng chàng là Đế Vương.....”

“Đó cũng là vì để Ngô Đồng chết tâm mới nói như vậy. Nha đầu ngốc, nàng phải có lòng tin với chính mình a!” Mạc Kỳ Hàn khẽ chạm cái trán Lăng Tuyết Mạn, nụ cười bên môi sâu nồng, không nhận được giễu giễu: “Ha ha, cái này coi như là lời ngon tiếng ngọt sao? Nàng phải tin tưởng, coi như nếu không tin trẫm vậy, cũng phải gả cho trẫm, vẫn phải mang họ trẫm, Mạc Lăng thị!”

“Khụ khụ, Mạc cái đầu của chàng! Mạc Hạ thị, Mạc Bạch thị, Mạc một đồng thị, Lăng Tuyết Mạn ta khinh thường chui vào tam cung lục viện của chàng!” Trong lòng Lăng Tuyết Mạn mới vừa có chút ngọt ngào, chợt nhớ tới mấy phi tử khác, lập tức lại bùng nổ.

Mạc Kỳ Hàn kêu rên, gương mặt tuần tú không ngừng co quắp, nói rất bất đắc dĩ: “Mạn Mạn, tắm dầu gì cũng là quân vương, nàng cho dù tức giận cũng không cần mắng khó nghe như vậy đi! Lại nói tắm cũng không tính toán để cho nàng làm.....”

“Khốn kiếp! Ta càng không thể nào làm kẻ hầu ngủ cho chàng!” Lăng Tuyết Mạn không kịp nghe đoạn sau, đã tức giận ngắt lời.

“Mạn Mạn, nàng tỉnh táo lại được không? Giữa tắm với nàng là có lời thề một đời một kiếp, nàng quên sao? Cho nên tắm muốn nàng làm duy nhất của tắm!” Mạc Kỳ Hàn nâng mặt Lăng Tuyết Mạn lên, trong mắt thâm tình vô hạn, khóe môi nâng lên một độ cong đẹp mắt.

“Duy..... duy nhất cái gì? Lục cung đầy nữ nhân, Mạc Kỳ Hàn, chàng đã sớm phản bội của lời thề chúng ta, còn có mặt mũi nói cái gì một đời.....” Lăng Tuyết Mạn đau buồn, lỗ mũi chua xót, trong mắt lập tức tràn đầy nước mắt.

Mạc Kỳ Hàn hơi nhắm mắt, mở mắt lần nữa, trong mắt thâm thúy lẫm liệt, không hề giải thích nữa, chỉ nói: “Ngày sau nàng sẽ rõ.”

Ở trần lâu, xương cốt hần khô mấy cũng chịu không nổi lạnh, liền nói tiếp: “Tắm tắm cho nàng nhiều lần như vậy, giờ đổi thành nàng hầu hạ tắm một lần được không?”

“Không có..... Tâm tình.....” Lăng Tuyết Mạn dứt quãng khóc lóc kể lể, đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, ôm hai chân ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Mạc Kỳ Hàn cau mày nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn, lại cố ý đứng ở trước mặt nàng, mặt không đỏ tim không đập mạnh mẽ cời quần xuống.

Lăng Tuyết Mạn vừa ngước mắt lên, đập vào mắt chính là thứ quan trọng nhất của nam nhân, mắt tròn trắng, hút khí lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ giống tôm luộc chín, đầu lưỡi lú lại, “Chàng... chàng... chàng... chàng thật là mặt! Lộ cuồng!” Nói xong vội vàng quay mặt qua, toàn thân nóng lên.

Dù nàng cùng hần triền miên vô số lần, nhưng lại chưa bao giờ dưới ánh sáng chói lọi xem qua thân thể hần, ở hiện đại cũng chưa từng tận mắt nhìn qua nam nhân trần truồng a!

“Không cởi xuống làm sao tắm?” Mạc Kỳ Hàn trợn mắt nhắc chân nhảy qua thùng nước tắm, thử độ ấm của nước, cau mày nói: “Nước lạnh, thêm nước nóng.”

“Ta không phải nha hoàn của chàng!” Lăng Tuyết Mạn giận dùm dùm.

“Được, vậy tắm liền tắm nước lạnh, mùa này.....” Mạc Kỳ Hàn ngừng lại, nhìn Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, thông thả ung dung nói tiếp: “Chờ tắm cảm lạnh mắc bệnh thương hàn nằm không dậy nổi mà chết nàng là được rồi khỏi tắm!”

Trong bụng Lăng Tuyết Mạn không tự chủ buộc chặt, do dự sơ qua, cuối cùng cắn răng đứng lên, im lặng nhắc nắp thùng gỗ lên, múc nước nóng cho thêm vào, nhưng lại quật cường ngạo khí không nhìn Mạc Kỳ Hàn, cũng sợ nhìn đến nửa người dưới của hần sẽ làm mặt nàng đỏ thối.

443. Chương 444

“Ha ha, Mạn Mạn, tắm hèn mọn ở trước mặt nàng, không phải là hoàng đế cái gì, càng không phải là Tứ Vương Gia cái gì, thậm chí tự hạ mình làm nô tài hầu hạ nàng, nghĩ phương pháp để cho nàng vui vẻ, vô luận nàng đối đãi tắm thế nào, tắm cũng không hề oán hận một câu, thật ra thì nàng và tắm rất giống nhau, mặc dù bây giờ nàng hận tắm oán tắm như thế, lại vẫn không nỡ để tắm ngã bệnh, phải không?”

Mạc Kỳ Hàn vươn tay khẽ xoa mặt của Lăng Tuyết Mạn, ánh nến chiếu lên mặt, giọng nói nhu hòa, trong mắt vẫn là ôn tình như trước

Lăng Tuyết Mạn cầm gáo mà thân thể cứng ngắc, lời nói của hắn làm trong đầu nàng hiện lên từng màn những chuyện hắn đã làm cho nàng, đều là vụn vặt như vậy, lại thật hèn mọn như vậy, còn có nhiều lần hắn cứu nàng..... Nàng lại chưa từng làm gì cho hắn, chưa xót khiến cho hốc mắt ửng hồng, mắt rủ xuống, nàng không trả lời hắn, chỉ tiếp tục thêm nước nóng vào, vừa thêm tay vừa vươn vào trong thùng thử nhiệt độ nước tắm, đợi không sai biệt lắm liềm cầm khăn lau cho hắn.

Vô luận hắn nói thế nào, tóm lại hắn đụng nữ nhân khác ngoài nàng chính là phản bội. Nàng tuyệt đối không có khả năng chấp nhận hắn!

Hắn làm cho nàng, nàng trả lại cho hắn là được!

Mạc Kỳ Hàn thoải mái nhắm mắt lại, cảm giác được nàng hầu hạ tắm rửa thật khác với thủ hạ thị vệ thái giám hầu hạ, trong lòng rất là ấm áp ngọt ngào.

Lăng Tuyết Mạn lau xong, chuyển lưng đến trước người Mạc Kỳ Hàn, lúc này hắn đột nhiên mở mắt ra nói: “Nha hoàn hầu hạ tắm rửa là chuyện thường xảy ra, nhưng tắm đều mặc khó, không có chuyện không biết xấu hổ.”

Lăng Tuyết Mạn cắn môi không nói gì, tiếp tục lau bả vai, cánh tay, trước ngực, lúc lau đến bụng, không thể tránh nhìn đến nơi nào đó ở hạ thân hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng đỏ, nghiêng mặt, mắt tự nhiên nói: “Còn lại tự chàng tắm.”

Để khăn xuống, mới đứng dậy, Mạc Kỳ Hàn lại đột nhiên vịn bả vai Lăng Tuyết Mạn, nghiêng người hôn lên môi của nàng. Nàng kinh ngạc, vội đẩy hắn ra, nhanh chóng đứng lên, lui ra hai bước, dùng bàn tay lau môi, tức giận nói: “Nói được lại hôn ta, ta ngại bẩn!”

Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn nhất thời trầm xuống, nhìn Lăng Tuyết Mạn hồi lâu, cúi đầu cầm khăn tùy tiện lau mình, sau đó đứng dậy bước ra khỏi thùng tắm, Lăng Tuyết Mạn thấy thế vội vàng quay lưng lại không dám nhìn.

Chờ đợi một hồi, Lăng Tuyết Mạn mới lặng lẽ quay đầu, lại phát hiện Mạc Kỳ Hàn đã mặc quần áo trong vào, ngồi ở trước bàn làm việc rồi.

Lúc hắn làm việc, bộ dạng rất là chăm chú, nét chữ cực kỳ xinh đẹp, viết cũng rất mau, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng giãn ra, tấu chương phê xong hắn xếp qua một bên, sau đó lấy cái khác ra phê tiếp, từ đầu đến cuối không hề nhìn nàng nữa.

Quyển tấu sơ cuối cùng phê xong, thế nhưng hắn lại lấy một tờ trống không, vừa nghiêm túc suy tư vừa viết cái gì, thật lâu, nàng đứng buồn ngủ liền ngồi trên ghế làm bộ như lơ đãng liếc mắt xem,, chỉ thấy hắn đã viết một đồng lớn nhưng vẫn dừng, đến khi viết kín mới hạ bút, đầu nghiêng nghiêng, mặt mũi duỗi ngón.

Lăng Tuyết Mạn nháy mắt có xúc động muốn giúp hắn xoa bóp, nhưng nghĩ tới chuyện hắn phản bội, nàng liền mặt lạnh đứng lên, leo lên giường nằm xuống.

Ước chừng một phút sau bên cạnh có thêm Mạc Kỳ Hàn!

Lăng Tuyết Mạn lập tức ném cái sổ lưng cho hắn, cũng cố ý dời thân thể vào bên trong. Mạc Kỳ Hàn nghiêng mắt nhìn, thản nhiên nói: “Mấy ngày này trong triều sẽ rất nhiều chính sự, sợ rằng trẫm không có nhiều thời gian rảnh chăm sóc nàng, nàng đừng giận dỗi trẫm, mỗi ngày ba bữa cơm dùng đúng giờ, muốn ăn cái gì liền kêu Xuân Đường Thu Nguyệt. Nếu nàng ngoan một chút, qua ngày hôm sau trẫm cho nàng tự do đi lại trong cung, nhưng là chuyện xảy ra từ ngày hôm qua tới hôm nay, nàng coi như chưa từng có, khi ra bên ngoài, trong mắt nàng, trẫm chỉ là hoàng thượng, nàng là cung nữ bị trẫm phạt ở Hoán Y Cục, đối với bất kỳ ai cũng không thể tiết lộ ra nữa câu, có hiểu không?”

“Không hiểu!” Lăng Tuyết Mạn trả lời.

Mạc Kỳ Hàn cau mày nhìn nàng, nói: “Trẫm muốn quét sạch loạn đảng, nàng nếu nói ra, khó chắc toàn loạn đảng sẽ không bắt nàng để không chế đòi trẫm thỏa hiệp. Bố cục trẫm bày nhiều năm liền có thể thất bại, nếu nàng muốn hại chết trẫm thì cứ nói đi.”

Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên ngậm chặt miệng.

“Còn nữa, nàng ngại trẫm bần, trẫm có thể không đụng nàng, nhưng đừng hy vọng trẫm sẽ dủ dờ nàng dùng bữa nữa. Nàng không ăn cơm, trẫm sẽ phạt nàng, có nghe hay không?” Mạc Kỳ Hàn nghiêm nghị nói.

Lăng Tuyết Mạn quát miệng, tâm không cam tình không nguyện hừ một tiếng, ai ngờ bả vai lập tức bị Mạc Kỳ Hàn kéo lại, quay lại, bốn mắt nhìn nhau, mặt hắn không tỏ vẻ gì, nói: “Không đáp ứng chính là muốn trẫm hiện tại liền đụng nàng sao?”

“Đáp ứng thì đáp ứng.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu giống như không có xương.

Buông lỏng nàng ra, hắn nhắm mắt, lại thêm một câu, “Giống trước kia, mỗi đêm phải đến nơi này ở với trẫm, nếu không trẫm sẽ đích thân đi đón nàng, chuyện núp vào hòm gỗ chạy trốn không cần xảy ra lần thứ hai!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận chết vỏ gối, hung hăng đập chần, không nhin được nói: “Chàng ngủ ở đây với ái phi của chàng đi, họ đang mỗi mắt chờ chàng lâm hạnh kìa!”

“Cái đó không cần nàng lo, ngủ!” Mạc Kỳ Hàn nói xong liền ngủ thật say.

Lăng Tuyết Mạn lặn qua lộn lại thật lâu rốt cuộc cũng ngủ.

Hai người cứ chia giường mà ngủ, đợi Lăng Tuyết Mạn được thả ra Hoán Y Cục đã là tháng giêng.

Lâu không thấy ánh mặt trời, Lăng Tuyết Mạn đứng ở trong sân Hoán Y Cục, ngửa đầu thật lâu nhìn mặt trời, cho đến lúc chói mắt mới cúi đầu.

“Nha đầu Mạn Mạn, bà bà cùng con đi ra ngoài giải sầu đi!” Hoa Mai bà bà ở phía sau nói.

“Không có tâm tình đi ra ngoài, lỡ gặp mặt.....” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi lắc đầu.

“Không sao, hoàng thượng đã khiển trách Di Quý Phi, tin tưởng trong cung không còn ai dám chọc tới con.” Hoa Mai bà bà cười nói.

“À.”

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn mới bước ra ngoài Hoán Y Cục.

Vậy mà lần này đi ra ngoài lại làm cho Lăng Tuyết Mạn nghe được tin tức cực kỳ khiếp sợ: Hoàng thượng hạ chỉ mừng sáu gả Liễu Ngô Đồng cho An Công thế tử. Ngay đêm đó Liễu Ngô Đồng treo cổ tự tử, tự tử không thành bèn ra am ni cô ngoài thành cắt tóc làm ni!

“Sao..... Có thể như vậy? Ngô Đồng lúc đầu ích kỷ, bây giờ lại quyết tuyệt như vậy!” Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm.

444. Chương 445

Bởi vì chuyện Liễu Ngô Đồng, Lăng Tuyết Mạn tận lực đi thượng thư phòng.

Nghe nói Liễu Thiếu Bạch bị Hoàng thượng tuyên triệu nghị sự, Lăng Tuyết Mạn liền nhẫn nại chờ ở bên ngoài, Hoa Mai bà bà đương nhiên là đi theo một tắc cũng không rời, nói là làm bạn, kì thực là bảo vệ.

Nửa canh giờ, còn chưa có gặp người từ Thượng thư phòng đi ra.

Đại nội thị vệ đứng gác đương nhiên là không dám đuổi người, bọn họ cũng tuân lệnh Hoàng thượng, mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cho là không thấy có nữ nhân xuất hiện ở khu vực nghiêm cấm.

Rốt cục, lúc Lăng Tuyết Mạn chờ đợi sắp đói xỉu, cánh cửa khép chặt đã mở ra!

“Thiếu Bạch!”

Hô lên một tiếng, Lăng Tuyết Mạn mới phát hiện, ở phía sau Liễu Thiếu Bạch mặc quan phục màu tím, lại bước ra vài người: Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Diễn, Từ An, một vị cuối cùng – Mạc Kỳ Hàn!

Cả kinh, Lăng Tuyết Mạn cuống quít bịt miệng, kinh sợ nhìn vị lão đại cuối cùng kia, chỉ hi vọng, nam nhân bình dấm chua không cần đổ dấm chua lên trên người Liễu Thiếu Bạch!

Từ An cúi đầu, còn bốn nam nhân khác đứng ở trước lan can màu đỏ, từ trên cao nhìn xuống Lăng Tuyết Mạn, thần sắc trong mắt khác nhau.

Lăng Tuyết Mạn cùng cặp mắt hơi tức giận kia nhìn nhau một chút, đột nhiên nghĩ đến ủy khuất của nàng, cầu toàn của nàng, liền lập tức nghiêng mặt, vì sao phải sợ hắn? Nàng cũng không tin hắn sẽ là bạo quân tàn nhẫn vô đạo!

Cho nên, khuôn mặt nhỏ nhắn lại quay lại, khóe miệng lại mang theo ý cười, hơi hơi cúi người, giọng điệu nghe cực kì cung kính, “Nô tì tham kiến Hoàng thượng! Bái kiến hai vị Vương gia, bái kiến Liễu đại nhân!”

Hoa Mai bà bà theo ở phía sau, cũng hành lễ theo quy củ, sau đó lui ra im lặng nhìn trời.

“Bình thân!” Mặt Mạc Kỳ Hàn không chút thay đổi nói.

“Tạ Hoàng thượng!”

Lăng Tuyết Mạn thản nhiên cười, nhắc chân bước một bước lên bậc thềm cẩm thạch, ở lúc bốn người đồng thời nhú mày, đã đứng trước mặt Liễu Thiếu Bạch, môi đỏ mọng lại là mở, đôi môi kia tươi cười sáng rực, trong mắt lóe ra sáng rọi, giọng nói càng là kiều mị hết sức, “Thiếu Bạch, ta đặc biệt tới tìm ngài, có việc nói cùng ngài, có thể kiếm một chỗ nói chuyện không?”

“Tuyết Mạn...” Trên mặt Liễu Thiếu Bạch hiện ra vẻ mắt tự nhiên, miệng hơi mở, lại ngay lập tức nhìn Mạc Kỳ Hàn, chầm chước dùng từ: “Hoàng thượng, có thể cho thần cáo lui trước được không?”

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh thâm trầm, liếc mắt theo dõi Lăng Tuyết Mạn, nhếch môi.

Thần sắc Mạc Kỳ Diễn quá mức phức tạp, dư quang liếc Mạc Kỳ Hàn, lại trở lại trên mặt Lăng Tuyết Mạn, mơ hồ thấy ra có chút không đúng, liền không tự chủ xiết chặt nắm tay.

Liễu Thiếu Bạch trả lời vội vàng, Lăng Tuyết Mạn ân cần cùng kiều mị, làm Mạc Kỳ Hàn tất nhiên là không vui trong lòng, không cần động não liền biết Lăng Tuyết Mạn suy nghĩ cái gì, mắt hẹp dài hơi hơi chột nhú, không chút để ý nói: “Lăng cung nữ dám chạy đến Thượng thư phòng tìm người, xem ra thời gian giam lỏng thật sự có chưa đủ!”

“Hoàng thượng!” Liễu Thiếu Bạch biến sắc, vội vàng quỳ gối, “Hoàng thượng bớt giận! Thần nghĩ Lăng cung nữ có quan trọng việc, cho nên mới...”

“Thiếu Bạch!” Lăng Tuyết Mạn nhú mày ngắt lời, nhìn Mạc Kỳ Hàn một cái, trong đầu bỗng nhiên chợt lóe sáng, tiện đà quỳ gối xuống theo, thản nhiên nói: “Nô tì biết tội! Nếu Hoàng thượng không cho phép nô tì gặp Liễu đại nhân, nô tì liền về nhà, ngày sau Hoàng thượng nhất định nhìn đến một cái Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn mới, nhất định là tiểu thư khuê các chân chính!”

Lời nói nhẹ nhàng băng quơ, nhấn mạnh hai chữ ‘về nhà’, ba người kia nghe có chút lơ mơ, nhưng Mạc Kỳ Hàn rất hiểu, sắc mặt nhất thời tái, mắt sắc bén theo dõi nữ nhân dưới chân, cắn răng, “Nếu biết tội, trầm liền vong tha một lần, chỉ này một lần, lần sau không được dùng lý lẽ này nữa! Bình thân!”

Nói xong, phất tay áo rời đi.

“Cung tống Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Toàn bộ đám người quỳ xuống, tiếng la của Lăng Tuyết Mạn cực kì vang dội, cực kì khoan khoái, Mạc Kỳ Hàn bước chân càng lúc càng nhanh, sắc mặt càng ngày càng đen, Từ An cơ hồ là chạy mới đuổi kịp.

Hô xong, tâm tình sung sướng lên, giữa trán Lăng Tuyết Mạn nổi lên vẻ đắc ý, nha, sao nàng sớm không nghĩ tới một chiêu này đâu? Hừ! Xem ngày sau ai có bản lĩnh uy hiếp ai!

Nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Hàn khuất dần, Lăng Tuyết Mạn dần dần xiết chặt khăn ở trong tay, giờ khắc này, mới đột nhiên quyết định, chỉ cần có thể tìm được biện pháp về hiện đại, nàng thà tiếp tục ngồi tù, cũng tốt hơn ở chỗ này nhìn hắn có được một đồng nữ nhân! Thấy người yêu bội phản, đó là loại đau khổ sống không bằng chết đi?

“Tuyết Mạn?”

Bên tai truyền đến tiếng gọi khẽ, Lăng Tuyết Mạn thu thần chí lại, nhìn về phía Liễu Thiếu Bạch, áy náy nói: “Thiếu Bạch, thực xin lỗi, ta liên lụy người rồi, ta không ra cung, không biết ở đâu mới có thể tìm người, nghe được Hoàng thượng triệu kiến người, cho nên mới chờ ở chỗ này để gặp người.”

“Nói cái gì đó?” Liễu Thiếu Bạch hơi nhíu mày, chấp tay hướng Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Diễn, “Nhị Vương gia, Tam Vương gia, hạ quan xin cáo lui trước!”

Mạc Kỳ Diễn gật đầu, sau đó nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, cười nhu hòa, “Tuyết Mạn, về sau không thể lơ đãng, Thượng thư phòng là nơi người không liên quan không thể đến gần, nàng mới được tự do, lại muốn bị nhốt sao?”

“Ta... Ta thật có việc mà, hừ, này Hoàng thượng biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, may mắn ta đã có kinh nghiệm!” Lăng Tuyết Mạn ai oán nói, cho dù sao nàng hận Mạc Kỳ Hàn, nhưng, nàng vẫn không muốn bởi vì hờn dỗi mà tiết lộ quan hệ với hắn, mang phiền toái gì đến cho hắn, vì vậy, linh hoạt một câu liền đổi chủ đề.

Nghe vậy, thần sắc Mạc Kỳ Minh có chút nghiêm trọng, giảm thấp tiếng nói: “Mạn Mạn, tai vách mạch rừng, không thể nói bậy! Hoàng thượng vốn có nhiều bất mãn với nàng, ở trong cung này, một bước đi không ổn, liền chết như thế nào cũng không biết, nàng cần phải sửa lại tính tình xúc động liều lĩnh này của nàng!”

“Ừ, đã biết.” Lăng Tuyết Mạn quát miệng, nghĩ đến chuyện Liễu Ngô Đồng, nhân tiện nói: “Tốt lắm, chúng ta đi trước, ta cùng Thiếu Bạch nói chút chuyện, Thiếu Bạch, chúng ta đi thôi.”

Ba nam nhân gật đầu, chấp tay chào nhau, rời đi.

Lại đi tới hồ Thúy Trà, Lăng Tuyết Mạn đứng hồi lâu, thế nào cũng không mở miệng được.

“Tuyết Mạn, nàng muốn hỏi chuyện Ngô Đồng sao?” Liễu Thiếu Bạch mở miệng trước, trong mắt có chút tổn thương.

“Ừ, đúng vậy, Ngô Đồng nàng, sao nàng...” Lăng Tuyết Mạn lú lười, thậm chí có chút chột dạ, nhìn Liễu Thiếu Bạch, nhất thời không dám chống lại ánh mắt của hắn, theo bản năng quay mặt, nếu Mạc Kỳ Hàn nói là sự thật, như vậy đó là hắn yêu nàng sau khi yêu Liễu Ngô Đồng, bởi vì yêu nàng, mới không yêu Ngô Đồng đi!

“Hữu duyên vô phận, đại khái chính là Ngô Đồng cùng Hoàng thượng đi!” Liễu Thiếu Bạch phiền muộn nhìn mặt hồ, lại nghĩ tới bản thân mình, trong lòng không khỏi chua xót, “Tình này, hại người a! Nhưng, người sống một đời, nếu như không yêu, không phải sống uổng phí sao?”

445. Chương 446

Lăng Tuyết Mạn không phản bác được, tim đập mạnh và loạn nhịp, nhìn mặt hồ, hai người mà cùng thương tâm.

“Thiếu Bạch, chuyện Ngô Đồng.....” Không biết nên nói tiếp thế nào, Lăng Tuyết cắn môi, nhìn Liễu Thiếu Bạch, đột nhiên nói: “Ta đi hỏi hoàng thượng, sao hậu cung hắn nhiều nữ nhân như vậy mà vẫn không chịu nạp Ngô Đồng.”

Nói xong xoay người liền chạy thẳng hướng cung Đế Hoa.

“Tuyết Mạn! Tuyết Mạn, nàng trở lại!”

Liễu Thiếu Bạch kêu, Lăng Tuyết Mạn coi như mắt điếc tai ngơ, chân lại chạy nhanh hơn.

Liễu Thiều Bạch sợ Lăng Tuyết Mạn lại chọc giận hoàng thượng mà bị phạt, không còn kịp suy nghĩ nhiều, liền khinh công đuổi theo!

“Tuyết Mạn, nàng tỉnh táo chút!”

Dùng thân ngăn ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, dưới tình thế cấp bách, Liễu Thiều Bạch lấy một tay vịn vai của nàng, vô cùng lo lắng nói: “Nàng muốn làm hoàng thượng giận dữ nữa sao? Ngài nếu có tâm muốn Ngô Đồng còn có thể hạ chỉ gả Ngô Đồng sao? Ngô Đồng chính là vì chuyện này mà mới xuất gia, còn An Công thế tử mất hết mặt mũi. Hoàng thượng lâm triều trấn an sẽ chọn công chúa hoàng thất gả cho An Công thế tử, mới bình ổn chuyện này. Hiện đã có đại thần trong triều dâng tấu xin hoàng thượng nghiêm trị Liễu gia tội kháng chỉ bất tuân, kết quả như thế nào còn chưa thể đoán được!”

“Sao... sao có thể như vậy?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, mờ mịt hồi lâu, cũng dần dần hiểu, chuyện tới mức này thì Hoàng thượng làm sao có thể lấy Ngô Đồng, cho dù hấn hối hận rồi cưới, thì mặt mũi của An Công càng không chịu được, trên dưới triều đình, và cả thiên hạ sẽ cho rằng hoàng thượng đang chơi đùa trọng thần trong triều a!

“Cho nên Ngô Đồng đã chết tâm, ai cũng khuyên không được, có lẽ ẩn thân nơi cửa Phật mới giúp nó thanh thản đi!” Liễu Thiều Bạch thu tay lại, cúi đầu nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng hỏi: “Tuyết Mạn, trong cung có lời đồn, lần này hoàng thượng không giết nàng là có tính toán lần nữa thu nàng vào hậu cung, đây là thật sao?”

“Đây là nơi nào truyền ra?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc hỏi.

Liễu Thiều Bạch lắc đầu một cái, “Không biết, chỉ là nghe nói đêm đó nàng mất tích, khiến toàn bộ hoàng cung trên dưới không được an bình, hoàng thượng tức giận từng nói, nếu tìm được nàng, hoặc là sẽ giết nàng, hoặc là sẽ nạp nàng vào hậu cung, chấm dứt niệm tưởng của các Vương gia khác đối với nàng!”

“Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn thở phì phò, sắc mặt cực kỳ bất thiện, cắn răng không dứt, “Hắn đừng mơ tưởng!”

“Tuyết Mạn, chúng ta là thần tử, nào có quyền lợi không nói. Chỉ là ta lo lắng tính tình nàng như vậy, ở hậu cung sẽ thua thiệt.....” Liễu Thiều Bạch sầu lo, không biết phải làm gì.

“Thiếu Bạch, ngươi lo lắng cho ta, ta không sao.” Lăng Tuyết Mạn nói lời an ủi rất không thật. Thật ra thì nàng cũng không biết tương lai mình ở nơi nào. Không thể trở về hiện đại, càng không muốn khuất phục ở hấn, giấc mộng uyên ương của nàng và hấn đã tan tành, tình tưởng sâu lại chỉ là một hồi lừa gạt, nàng còn có thể chờ mong cái gì.

Mất thấy tai nghe mặc dù không nhất định chính là chân tướng, nhưng nàng không nghĩ ra lý do gì tin tưởng hấn.

Cùng Liễu Thiều Bạch nói chuyện một lúc, sau đó rời đi, chẳng biết lúc nào Hoa Mai bà bà đã đi theo bên cạnh Lăng Tuyết Mạn, nhìn nàng sầu muộn cau mày.

Trong lúc vô tình, đi tới trước cung Đế Hoa.

“Bà bà bà trở về trước đi, con muốn đi tìm hấn.” Nhìn cung điện khí thế kia, Lăng Tuyết Mạn nặng nề nói.

Hoa Mai bà bà chép miệng: “Nha đầu Mạn Mạn, hoàng thượng khẳng định đang bận, buổi tối là con có thể nhìn thấy nó a, lúc này đi vào làm gì?”

“Con muốn đi,”

Lăng Tuyết Mạn liền nhắc chân bước lên thêm đá, Hoa Mai bà bà bắt đắc dĩ trượt mắt, lại bởi vì thân phận ma ma mà phải chờ ở phía dưới.

Thủ vệ hai bên cửa cung theo như quy củ ngăn lại, Lăng Tuyết Mạn khẽ cười nói: “Ta tới cầu kiến hoàng thượng, cho ta vào đi, nếu không ta sẽ nói người vô lễ với ta!”

Nghe vậy, hai người thủ vệ ngậy ra, sắc mặt khô ngò nhất thời ửng đỏ, cà lăm: “Lăng... Lăng cung nữ, làm sao người có thể như vậy? Người muốn cầu kiến hoàng thượng cũng phải đợi thông báo, nếu hoàng thượng bằng lòng gặp, người mới có thể đi vào.”

“Ha ha, ta muốn cho hoàng thượng kinh hãi, chờ các người thông báo còn có cái gì vui?” Lăng Tuyết nhẹ cười nham hiểm, “Các người có biết ta là có thù tất báo, trong cung này chưa nghe lời đồn sao..... Trong cung có thêm hai thái giám khẳng định không phải việc khó!”

Nghe vậy, trên mặt hai người thủ vệ từ màu đỏ lập tức biến sang màu xanh biếc rồi lại biến màu trắng, mặt trời âm áp nhưng lại cảm giác mồ hôi lạnh toát ra, đang lúc ngây ngốc, Lăng Tuyết Mạn đã linh hoạt nhảy vào ngưỡng cửa, thướt tha duyên dáng đi vào.

Lăng Tuyết Mạn vào trong cung làm cung nữ thái giám đều giật mình nhìn nàng. Sau đó bọn họ cương quyết không tiến lên hỏi một câu.

Lăng Tuyết Mạn bước nhẹ đến gần cánh cửa khép chặt trước thư phòng của Hoàng đế.

Từ An nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn đột nhiên toát ra, lúc này mới định lên tiếng nhắc nhở hoàng thượng, lại bị Lăng Tuyết Mạn tay mắt lạnh lẽo che miệng, cũng cảnh cáo: “An An người dám lên tiếng một câu, ta liền thì thầm bên gối hoàng thượng nói người chưa có hoạn sạch, sẽ đem người hoạn thêm lần nữa!”

Nói xong, mắt bắn về phía Xuân Đường Thu Nguyệt, tiếp tục hung ác nói: “Còn hai người, ai không nghe lời, đem gả các người cho thái giám!”

Xuân Đường Thu Nguyệt co quắp khỏa miệng sợ hãi nhìn Lăng Tuyết Mạn, rất thức thời khép chặt miệng.

Đắc tội với nàng chính là đắc tội chủ tử, chỉ cần gió thoảng bên gối tùy tiện thổi đôi câu, họ liền thê thảm!

Từ An khóc không ra nước mắt gật đầu, Lăng Tuyết Mạn lúc này mới phát tay một cái, ý bảo bọn họ đứng xa một chút, cúi gằm đầu như đũa đám, âm thầm cầu xin ông trời phù hộ cho chủ tử bọn họ bình an!

Lăng Tuyết Mạn lần này rất thông minh, cũng không có vội vàng đẩy cửa ra, mà là áp lỗ tai vào trên cửa, cũng bịt mũi phòng ngừa nam nhân chết tiệt kia thính tai có thể nghe được hô hấp của nàng.

“Ừm..... Hoàng thượng, nô tì còn muốn..... Hoàng thượng đổi cho nô tì hầu hạ hoàng thượng được không.....”

Tiếng nữ nhân nũng nịu đứt quãng từ trong nội thất truyền tới, mặt Lăng Tuyết Mạn lúc này tái trắng.

446. Chương 447

Hắn buổi tối ngủ cùng nàng như hòa thượng, ban ngày không chịu nổi tịch mịch trống không liền.....

Lăng Tuyết Mạn hung hăng nhắm mắt lại, trong lòng đau đớn như bị vạn con kiến gặm cắn, năm ngón tay chặt cánh cửa đến móng tay đâm vào gỗ, môi cắn gắt gao, không nhận được nước mắt tràn mi.

“Hoàng thượng, tư thế này của nô tì được không..... Hoàng thượng thoải mái hay không.....”

“Ái phi há mồm..... Trẫm dứt cho nàng.....”

Thanh âm đau nhói tim không ngừng vọt vào lỗ tai Lăng Tuyết Mạn, i dưới chân giống như đổ chì, làm thế nào cũng bước không được, một cổ xúc động đột nhiên xông lên, nàng liền muốn tận mắt nhìn xem cảnh đó đến cùng có phải sự thật hay không!

Lăng Tuyết Mạn cắn chặt hàm răng, giơ tay lên lau nước mắt, chậm rãi đẩy cửa ra, chân nâng lên nhẹ bước vô cùng, mặc dù thân thể không cách nào ức chế run rẩy, mặc dù tim muốn nhảy ra cổ họng, nhưng là nàng vẫn kiên định đi về phía trước, cho đến khi nhắc lên bức rèm che ——

“Từ An người.....”

Mạc Kỳ Hàn chuyển mắt Lăng Tuyết Mạn đang đến gần, trên mặt vẫn còn mang nước mắt, đột nhiên ngừng lại!

Bốn mắt nhìn nhau, bộ mặt đều kinh ngạc!

Lăng Tuyết Mạn khê nhếch môi đỏ mọng nhìn tình cảnh trước mắt, một câu cũng nói không ra được!

Chỉ thấy trên ghế dựa, Mạc Kỳ Hàn áo quần hoàn chỉnh nằm ngang, Hạ Lệ Nhân quỳ gối trên nệm êm, lộ vai nửa, mị thái ngàn vạn, bàn tay đang phủ lên hai vai của hắn, dùng hết bản lĩnh xoa bóp cho hắn, bộ ngực to lớn cố ý dính vào trên vai hắn, ngực không ngừng ma sát, đưa tay là có thể đụng. Trên bàn nhỏ bày đầy điểm tâm cùng trái cây, mà Mạc Kỳ Hàn đang dùng ngón giữa cùng ngón trỏ kẹp một quả nho muốn thả vào trong miệng Hạ Lệ Nhân, giờ phút này đang dừng giữa không trung!

Hạ Lệ Nhân cảm giác không đúng, liền nghiêng đầu lại, đột ngột thấy Lăng Tuyết Mạn đứng ở bên cạnh bức rèm che, ngậy ngốc một giây, lập tức gắt giọng: “Hoàng thượng, ả cung tỳ này đến thông báo cũng không có liền đi vào rồi!”

Nhìn đến cánh tay trắng nõn quấn trên gáy Mạc Kỳ Hàn, tư thế thân mật mập mờ khiến Lăng Tuyết Mạn cảm thấy trong lòng có lửa nóng đang thiêu đốt, mặc dù mặc dù bọn họ không phải đang làm loại chuyện đó, nhưng là... nhưng là.....

“Lăng Tuyết Mạn, sao ngươi tự tiện đi vào? Từ An đáng chết đâu?” Mạc Kỳ Hàn hồi hồn, ném quả nho trong tay trên mặt đất, sắc mặt cực khó coi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, An An thất trách không có ở bên ngoài, có thể đang đi tiêu dao khoái hoạt, nô tỳ là tới tạ ơn hoàng thượng, nhờ hoàng thượng nhân tâm nhân đức, hôm nay nô tỳ được tự do, cảm động đến rơi nước mắt, chưa từng nghĩ lại quấy nhiễu hoàng thượng cùng Lệ Quý Phi..... Xin hoàng thượng thứ tội!” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng quỳ xuống, giọng nói khiêm nhường.

“Hoàng thượng, ả thật đúng là gan lớn, có người nào gặp hoàng thượng mà không phải chờ phê chuẩn, ả thế nhưng..... Hừ, như vậy là không để hoàng thượng ở trong mắt!” Hạ Lệ Nhân dấn nửa người trên vai Mạc Kỳ Hàn, bộ ngực sinh động rất là kích thích con mắt.

Nhưng lão sắc quỷ Mạc Kỳ Hàn chưa từng đẩy ra!

Lăng Tuyết Mạn tức giận, phổi đều muốn nổ, ánh mắt nhìn chăm chăm trên bộ ngực đó, thở gấp gấp, liền nói: “Lệ Quý Phi cẩn thận kéo ngực của ngài rớt xuống đất! Khổng lồ như vậy, nếu là mất đi, ngài cũng đừng khóc!”

Lời này vừa nói ra, khoe miệng Mạc Kỳ Hàn không nhịn được co quắp lại, trong lòng bật cười không dứt, nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, âm thầm suy đoán mục đích nàng tới đây.

Mà Hạ Lệ Nhân tức giận, một lúc sau đứng lên, tay chỉ Lăng Tuyết Mạn còn quỳ trên mặt đất, đỏ mặt tía tai trách mắng: “Kể tiện tì này, làm sao ngươi lại dám nói chuyện bất kính với bản cung như thế!”

“Hừ, mắng ta tiện tỳ, ngài không phải cậy vào chính mình là sủng phi của hoàng thượng sao? Bỏ cái danh hiệu đó ra, mọi người đều là nữ nhaanm ta cũng không kém ngài cái gì!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận, hai gò má đỏ ửng, cũng không thềm quần quỳ củi lễ giáo, tức giận dùng dùng đứng lên, hai bước đi tới trước mặt đẩy Hạ Lệ Nhân ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của Mạc Kỳ Hàn trực tiếp ngồi vào trong lòng hắn, nghiêng cường hôn lên môi hắn, hai tay ôm cổ của hắn, móng tay cũng là lạng lẽ ngất vào thịt của hắn!

Mạc Kỳ Hàn trợn mắt, mặt thường ngày không đỏ sắc cho dù Thái Sơn có sập, nhưng giờ phút này cũng không nhịn được xấu hổ! Có thể được nàng chủ động hôn, hắn tự nhiên cảm giác không tệ, nhưng nếu như không néo hắn là tốt rồi.....

Vì vậy vừa hưởng thụ nụ hôn vừa chịu đựng thân thể đau xót.....

Hạ Lệ Nhân bị đẩy, thân thể lão đảo mới đứng vững, lập tức giật mình, hét: “Lăng Tuyết Mạn, ngươi đang làm cái gì!”

Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, nghiêng mặt cười đắc ý, nói: “Ta đang học tập thể nào hầu hạ nam nhân a! Bộ dáng Lệ Quý Phi như vậy càng có thể câu dẫn hoàng thượng.”

“Ngươi! Ngươi... ngươi.....” Hạ Lệ Nhân tức giận không biết nên nói cái gì, nhào tới nắm cánh tay Lăng Tuyết Mạn, kéo nàng, “Ngươi kể tiện tì này, ngươi không xứng với hoàng thượng, ngươi đứng lên, không cho ngươi

câu dẫn hoàng thượng!”

“Hoàng thượng!”

Lăng Tuyết Mạn lập tức nước mắt như mưa, thân thể bị Hạ Lệ Nhân kéo, tay phải níu Mạc Kỳ Hàn, rất có thảm trạng thống khổ sinh ly tử biệt, khóc ròng nói: “Phu quân, chúng ta dầu gì cũng từng là vợ chồng, ngài không thể ác tâm như vậy! Tuyết Mạn sinh là thê của ngài, chết là quý của ngài..... A! Lệ Quý Phi nhéo ta! Thật là đau a!”

“Người nào nhéo người?” Hạ Lệ Nhân lập tức tức giận hỏi.

“Dừng tay!”

Mạc Kỳ Hàn rút cuộc không bình tĩnh hết phần nộ, ngồi dậy, tay phải hùng hồn ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, thoát khỏi Hạ Lệ Nhân.

Mượn cơ hội lần nữa ôm chặt lấy cổ của Mạc Kỳ Hàn, Lăng Tuyết Mạn khóc thương tâm, vừa khóc vừa nói: “Hoàng thượng phu quân, Tuyết Mạn muốn hầu hạ ngài được không?”

Câu này rất có lực hấp dẫn!

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Hàn lảo lộn cổ họng, cũng rất là nghiêm chỉnh kéo tay Lăng Tuyết Mạn, tay chống lên thân thể của nàng, sau đó rất nghiêm chỉnh nói: “Nha đầu to gan, xem trẫm là cái gì? Lại dám công khai đùa giỡn mị hoặc trẫm! Đi đấm chân bóp vai trẫm đi!”

Không nhìn Hạ Lệ Nhân, còn nói thêm một câu: “Còn dám không tôn ti như vậy, dám cưỡng hôn trẫm như vậy, đừng trách trẫm không niệm tình nàng thường ngày cứu trẫm, sẽ cho nàng ăn roi!”

Lăng Tuyết Mạn lập tức cảm kích nghẹn ngào nói: “Tạ hoàng thượng!”

447. Chương 448

Hạ Lệ Nhân không cam lòng còn muốn nói tiếp cái gì, miệng mới mở liền bị Mạc Kỳ Hàn chặn lời, “Ái phi, nha đầu này không tốt, thật sự khiến trẫm hận không thể đánh ả mấy gậy dạy ả quy củ, nhưng chung quy tính mạng của trẫm là do ả cứu, nếu không có nha đầu này, mấy năm trước trẫm đã chết, hơn nữa..... Cho nên... ai! Trẫm hôm nay sẽ tha ả một lần!”

Dứt lời liền hướng bên ngoài hô: “Từ An!”

Cái âm thanh này rất có trọng lượng, Từ An kinh hãi bước tới, mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, lập tức cúi đầu, “Hoàng thượng, nô tài ở đây!”

“Dem công văn tấu chương hôm nay tới cho trẫm.” Mạc Kỳ Hàn nói.

“Nô tài lập tức đi lấy đến.”

Từ An đáp một tiếng, liền giống như chạy nạn lui ra ngoài.

Mạc Kỳ Hàn nhìn về phía Hạ Lệ Nhân, giọng nói trở nên bình thản, “Ái phi đi xuống đi, trẫm bận chính sự!”

“Dạ, hoàng thượng, thần thiếp cáo lui!”

Hạ Lệ Nhân buồn bã không thôi nhìn Mạc Kỳ Hàn, xoay người đi ra ngoài.

“Hoàng thượng, nô tỳ cũng cáo lui!”

Lăng Tuyết Mạn nhân cơ hội bỏ lại một câu liền chuẩn bị nhắc chân bỏ chạy, ai ngờ cánh tay bị kéo về, Mạc Kỳ Hàn nghiêm mặt nói: “Đấm chân bóp vai cho trẫm, còn phải châm trà nữa!”

“Ách.....” Lăng Tuyết Mạn ‘cầu cứu’ kêu Hạ Lệ Nhân: “Lệ Quý Phi, cứu ta với!”

“Hừ!”

Hạ Lệ Nhân hất khăn trong tay, nhanh bước đi ra ngoài.

Cửa bị Xuân Đường Thu Nguyệt đóng lại, chủ tử bọn họ có thể làm gì được nường nường sao.

“Buông ta ra!”

Không có người ngoài, Lăng Tuyết Mạn mạnh mẽ đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, Mạc Kỳ Hàn từ phía sau lưng ôm lấy nường, gấp giọng nói: “Mạn Mạn, nường đừng đi trốn đũa Lê phi đi chính là muốn nường ở lại.”

“Không cho phép đụng ta!” Lăng Tuyết Mạn tức giận không dứt, cắn răng nói: “Ta không muốn ở với chàng! Chàng thả ta đi, thả ta đi! Ta muốn về nhà, trở về hiện đại, ta hận chàng! Hận chết chàng!”

“Mạn Mạn! Không, không được đi, trốn không cho phép nường đi!” Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn nhất thời tái trắng, theo bản năng ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn, sợ hãi nói.

Lăng Tuyết Mạn tránh không khỏi nổi giận, khóc: “Cái người khốn kiếp này! Chàng cùng nữ nhân khác khản khản ta ta, chàng cho ta là cái gì? Ta không cần với kẻ sở khản như chàng, ta muốn trở về hiện đại, ta cũng không muốn gặp lại chàng!”

“Mạn Mạn, nường đừng khóc, đừng khóc, thật xin lỗi, là lỗi của trốn, là trốn để cho nường thương tâm, mới vừa rồi nường có phải ở bên ngoài nghe được cái gì mà hiểu lầm hay không?” Trên trán Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng đổ mồ hôi lạnh, chỉ sợ không cẩn thận ông trời sẽ thỏa mãn nguyện vọng của nường, mang nường về.

“Ta hiểu lầm cái gì? Ta quấy rầy chuyện tốt của chàng phải không? Đúng vậy, chàng có thể không chạm ta bởi vì chàng còn có mấy nữ nhân dự bị, tùy tiện ngoắc một cái chính là một đồng lớn!” Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu gầm nhẹ.

“Không có, nường nghĩ sai rồi, chuyện không phải như vậy!” Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, lập tức ôm Lăng Tuyết Mạn đi tới ngự thất.

“Chàng muốn làm gì? Không cho phép đụng ta!” Lăng Tuyết Mạn nhìn nệm tơ vàng trên ngự thất liền giãy giụa lên.

Êm ái đặt Lăng Tuyết Mạn xuống, Mạc Kỳ Hàn lấn nửa người lên chế trụ hai tay của nường, ánh mắt nóng bỏng, trong mắt tràn đầy tình dục, môi gần sát môi của nường, giọng nói khản khản: “Mạn Mạn, nường không phải nói là muốn hầu hạ trốn sao? Lúc này trốn thật sự muốn nường một lần được không?”

“Y phục cởi ra, nữ nhân đều giống nhau, đi tìm ái phi của chàng đi! Hừ, chàng chỉ là vài ngày không có đụng ta liền đụng nữ nhân khác! Buổi tối canh ba thừa dịp ta ngủ liền đi ra ngoài lâm hạnh nữ nhân khác, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!” Lăng Tuyết Mạn càng nói càng tức, đôi tay tránh không thoát liền liều mạng uốn éo người, nổi điên nói: “Chàng ghê tởm chết! Chàng bẩn! Ta mới vừa rồi hôn chàng, ta đều cảm thấy bẩn!”

Nường uốn éo ma sát Mạc Kỳ Hàn khiến cho phía dưới hần càng thêm bành trướng. Lăng Tuyết Mạn phải chỗ cứng rắn của hần, sắc mặt ửng đỏ, đồng thời càng thêm vội vàng uy hiếp: “Chàng dám cưỡng bức ta, ta liền tuyệt thực! Ta lập tức trở về hiện đại!”

“Mạn Mạn, trốn..... Trốn không có, không có!”

Mạc Kỳ Hàn rối rắm, buông Lăng Tuyết Mạn ra, đứng dậy đi tới trước bàn châm ly trà lạnh rót vào trong cốc, bình ổn ham muốn nóng bỏng trong cơ thể.

Lăng Tuyết Mạn nằm ngang thở hổn hển, mới hỏi: “Không có gì, đừng nói với ta chàng không có bẩn, không có chạm qua nữ nhân khác ngoài ta, một chữ ta cũng sẽ không tin!”

“Tùy nường có tin hay không!” Mạc Kỳ Hàn phiền não rót tiếp ly trà lạnh.

“Chàng!” Lăng Tuyết Mạn sắp tức điên, thái độ này giống như là nường cố tình gây sự, thở thở gấp gáp, Lăng Tuyết Mạn lật người bò dậy nhảy xuống ngự thất, liền muốn chạy ra bên ngoài.

“Đi đâu, đứng lại!”

Mạc Kỳ Hàn nhanh nhanh kéo tay Lăng Tuyết Mạn, tức giận nói: “Nàng muốn khiến trẫm nóng chết có phải không?”

“Ta không gả cho tên lừa đảo! Nếu không, ta thà làm vợ bé cho người khác!” Lăng Tuyết Mạn xoay người lại liền nói: “Tam Vương gia yêu thích ta, Nhị Vương gia cũng yêu thích ta, ta gả cho bọn họ đi!”

“Nàng dám! Lăng Tuyết Mạn, trẫm cảnh cáo nàng lần nữa, nàng không được lui tới cùng Mạc Kỳ Minh!” Mạc Kỳ Hàn đột nhiên lo lắng vô cùng.

“Tại sao chàng không thích hẳn? Các chàng không phải huynh đệ sao? Hẳn không phải Tam ca của chàng sao?” Lăng Tuyết Mạn tức giận đỏ mặt, liên tục hỏi.

Mạc Kỳ Hàn chợt siết chặt cánh tay Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt càng thêm giận dữ, nói: “Hắn không xứng! Trẫm không có huynh đệ! như vậy Nhớ, nàng tuyệt không thể thổ lộ nửa câu với Mạc Kỳ Minh về quan hệ với trẫm, đáp ứng trẫm!”

“Chàng đang nói gì vậy?” Lăng Tuyết Mạn bị phản ứng dị thường của Mạc Kỳ Hàn dọa sợ, đầu lưỡi lú lại.

Mạc Kỳ Hàn ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, giọng nói nhu xuống, thì thào: “Mạn Mạn, trẫm thật muốn cho nàng một thế giới sạch sẽ, không muốn nàng thấy quá nhiều chém giết tàn nhẫn, nụ cười của nàng luôn là hồn nhiên như vậy, trong suốt như vậy, lòng của nàng thiện lương như vậy, trẫm không muốn những việc xấu xí đó làm bẩn con mắt của nàng, cho nên trẫm cái gì cũng gạt nàng, từ đầu tới cuối.....”

448. Chương 449

Lăng Tuyết Mạn không tự chủ được yên tĩnh lại, chờ Mạc Kỳ Hàn nói, nàng rất muốn hiểu rõ, nguyên nhân hẳn giả chết, cùng với chủ mưu rất nhiều sự kiện kinh hiểm là ai, nhưng chờ thật lâu, lại không có nghe được một chữ, hẳn chỉ ôm nàng, không chịu buông nàng ra.

Nàng rốt cuộc không nhịn được hỏi một vấn đề khác, “Chàng đi hơn một năm kia, chính là đi ra biên quan đánh giặc sao? Mạc Quân Lâm thật là chàng sao?”

“Ừ, là trẫm, lúc xuất chinh cùng trở về, phụ hoàng phá lệ dẫn theo nàng, chính là vì để cho trẫm nhìn nàng mấy lần, chỉ là nàng không biết mà thôi, cũng là trẫm dặn dò phụ hoàng mẫu hậu, để cho bọn họ chăm sóc cho nàng sau khi trẫm đi, cho nên, phụ hoàng liền thay đổi thành kiến đối với nàng, thêm phần sủng ái.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái, nhẹ nói.

Lăng Tuyết Mạn hiểu rõ một phần, ngẩn ra trong chốc lát, lại đột nhiên nhớ lại, hỏi: “Vậy chàng đánh giặc có bị thương không?”

“Không có, dưới tình huống bình thường không ai có thể gây tổn thương cho trẫm, sống ở biên quan, trẫm bận tâm nhất là nàng, chỉ có lúc hồi kinh, đã trải qua cử tử nhất sinh, suýt không gặp được nàng!” Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nóng lên, cọ lên gò má của Lăng Tuyết Mạn, trong lòng chua xót vô hạn.

“Cái... cái gì cử tử nhất sinh?” Lăng Tuyết Mạn thất kinh hỏi.

“Không nên hỏi, trẫm không muốn nói cho nàng biết, trẫm muốn để cho nàng đều là sung sướng, nhưng là... nhưng bây giờ lại mang cho nàng nhiều thống khổ, Mạn Mạn, nhìn nàng khóc, nhìn nàng thương tâm, trẫm đau hơn nàng, trong lòng giống như kim châm.” Trong giọng nói của Mạc Kỳ Hàn mang theo nghẹn ngào, ôm nhân nhi trong ngực chặt hơn.

Lăng Tuyết Mạn chớp mắt, trong hốc mắt tràn đầy hơi nước, “Chàng... chàng biết rõ ta sẽ thương tâm, tại sao... tại sao còn phải nạp hậu cung? Tại sao còn muốn dựng nữ nhân khác? Thật ra thì hiện tại ta nghĩ thông suốt, chàng là hoàng đế, hoàng đế phải có tam cung lục viện, nữ nhân hậu cung ảnh hưởng quan hệ của hoàng đế và triều thần, chàng có lẽ là yêu ta, có lẽ thật muốn cùng ta một đời một kiếp, nhưng là chàng... chàng có nhiều trách nhiệm, cho nên chàng hi vọng giang sơn mỹ nhân đều có được, ta có thể là nữ nhân chàng thích nhất, lại sẽ không là nữ nhân duy nhất của chàng, có đúng hay không?”

“Không, không phải vậy, Mạn Mạn, trăm nói rồi, nàng sẽ là nữ nhân duy nhất của trăm, nhất định là vậy, nàng phải đợi trăm quét sạch loạn đảng, đợi trăm cùng nàng chính thức động phòng hoa chúc, trăm sẽ giải thích cho nàng nghe, trăm cầu xin nàng cho trăm thêm một thời gian được không?” Lời nói của Mạc Kỳ Hàn lại trở nên vội vàng, đưa tay lau nước mắt của Lăng Tuyết Mạn, trong mắt trừ đau lòng cùng bất đắc dĩ không còn gì khác.

Lăng Tuyết Mạn rưng rưng chề cười, “A, vậy thì như thế nào? Mặc dù chàng có ngàn vạn lý do, vậy thì có thể cải biến cái gì đây? Phản bội chính là phản bội, ta có thể hiểu chàng bày đại cục, lại không thể tha thứ cho thân thể chàng phản bội, cho nên, mặc dù chàng kiệt lực phản bác, ta cũng sẽ không đồng ý gả cho chàng, cho nên, chúng ta không có động phòng hoa chúc, ta chỉ cầu xin chàng thả ta, cầu xin chàng!”

“Không thể nào! Trăm không thể nào thả nàng!” Mắt Mạc Kỳ Hàn tối dần, không hề chớp mắt nhìn khuôn mặt của nàng đang thương tâm muốn chết, trong lòng không ngừng giằng giằng, do dự, hồi lâu, mới tựa như kiên quyết hỏi: “Mạn Mạn, nàng có thể bảo đảm sẽ không bởi vì ghen mà rò rỉ bí mật không?”

“Cái gì? Ghen? Bí mật?” Lăng Tuyết Mạn mờ mịt, sau đó suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, “Ta không dám bảo đảm, ta rất bộp chộp.”

“Vậy trăm liền không thể nói cho nàng!” Mạc Kỳ Hàn trở nên nghiêm túc, “Nếu rò rỉ ra ngoài, đó chính sập trời! Cho nên, Mạn Mạn, trăm thà bị nàng hiểu lầm trăm, cũng không thể nói cho nàng một chữ!”

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn càng nghe càng ngơ ngác, “Chàng... chàng rốt cuộc nói cái gì vậy? Hiểu lầm? Chàng nói ta hiểu lầm chàng? Vậy-” Dừng lại một chút, Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nói: “Ta hiểu rõ rồi! Chàng lại đang tìm lý do gạt ta! Lúc ấy ta ở bên ngoài nghe rất rõ ràng, hai người khẳng định đang làm loại chuyện đó, chàng có thánh lực tốt, nghe được có người tiến vào, cũng rất mau mặc y phục vào phải không? Còn cố ý cho là An An!”

“Nào có? Nàng nói cần cái gì?” Mạc Kỳ Hàn buồn bực tối mặt.

“Ta rõ ràng nghe được lệ Quý Phi nói nàng ta còn muốn!”

“Nàng ta muốn ăn nho!”

“Nàng ta nói cái tư thế này được không hoàng thượng, thoải mái hay không đó?”

“Nàng ta đổi lại tư thế nắn vai cho trăm.”

Lăng Tuyết Mạn cứng họng rồi, mặt đen thành than, chỉ đành giận dỗi nói: “Nữ nhân kia bóp vai cho chàng, phải dùng tới tư thế câu hồn như vậy sao? Cái ngực lớn đó cọ thẳng trên người chàng, ta xem chàng hưởng thụ rất!”

“Trăm chỉ thích ngực nhỏ của nàng.” Mạc Kỳ Hàn tức giận cười một tiếng, ở lúc Lăng Tuyết Mạn Lặng ngất ra, thật nhanh hôn trộm môi của nàng một cái, thỏa mãn vui vẻ nói: “Mạn Mạn, lần đầu tiên thấy được nàng ghen vì trăm, trăm cũng bị dọa sợ! Lá gan của nàng thật đúng là lớn a!”

“Cút! Ai ghen vì chàng? Hừ, nam nhân ta không cần, người khác cũng đừng mơ tưởng! Ta chính là muốn phá chuyện tốt của chàng, tức chết chàng!” Lăng Tuyết Mạn tức giận Mạc Kỳ Hàn đẩy một cái, cắn răng quát.

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn cười trăm thấp vui vẻ, nói: “Trăm thật đúng là tự gây nghiệt a, cư nhiên yêu sư tử cái như nàng! Chỉ là, trăm thích! Bảo bối, yên tâm đi, trăm là Liễu Hạ Huệ, nữ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, mà trăm nguyện ý giữ thân cho nàng!”

“Cút cút cút! Ta cho dù là An An, cũng không thềm đụng chàng!” Lăng Tuyết Mạn thuận miệng nói, đẩy một cái nữa, lại vẫn là đẩy không nổi.

Mạc Kỳ Hàn cau lông mày lại, gật đầu một cái như có điều suy nghĩ, “Xem ra trăm phải tự mình cho Từ An nghiệm, bảo kính sự phòng hoạn hẳn thêm lần nữa, tránh cho Mạn Mạn của trăm sinh ra những ý tưởng khác!”

“Ách-” Lăng Tuyết Mạn xấu hổ, nàng còn chưa có thổi gió bên gối! Làm sao...

“Mạn Mạn, trẫm muốn thỉnh giáo nàng một chút, nữ nhân hiện đại các nàng làm sao muốn nam nhân đây? Chỉ là đơn giản hôn sao? Nếu nam nhân kia không chút cử động thì nên làm cái gì bây giờ?” Mạc Kỳ Hàn nghiêm mặt, rất có tinh thần không ngại học hỏi kẻ dưới.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn chớp chớp con mắt, sắc nói: “Ta tại sao phải nói cho chàng biết?”

“Trẫm là muốn theo kịp tư tưởng của nàng a, trong văn vẻ không phải nói phụ xướng phụ tùy sao? Cho nên, trẫm căn cứ chuyện ngày hôm nay, mới muốn thỉnh giáo nàng.” Mạc Kỳ Hàn nói vô cùng nghiêm túc, lại thêm một câu, “Dĩ nhiên, nếu như nàng chịu dạy cho trẫm, trẫm có thể suy tính thả nàng rời khỏi kinh thành.”

“Thật sao? Chàng có thể suy tính?” Lăng Tuyết Mạn vui mừng hỏi.

Mạc Kỳ Hàn rất trịnh trọng gật đầu.

“Được, ta cho chàng biết, chính là to gan hơn nữ nhân nơi này một chút, có thể hôn, cũng có thể lấy tay...” Đầu óc Lăng Tuyết Mạn chậm vài nhịp, lại không nghĩ ngờ gì đem những hiểu biết của nàng thao thao bất tuyệt.

“Cụ thể là làm sao?” Mạc Kỳ Hàn vừa nghe, vừa học hỏi.

“Chính là như vậy.”

Lăng Tuyết Mạn làm cô giáo, nghiêm túc mười phần, lại đích thân làm mẫu.

449. Chương 450

Bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn chạy trước ngực hắn, mặc dù cách lớp áo, nhưng trên đùi này đối với Mạc Kỳ Hàn mà nói vẫn là vô cùng hấp dẫn, không nhịn được nỉ non, “Mạn Mạn.....”

“Ừ, có phải là có cảm giác gì không?” Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu nhìn Mạc Kỳ Hàn một chút, lúng túng nói: “Thật ra thì ta không có kinh nghiệm thực tế. Hơn nữa ta ở hiện đại xuyên qua thì mới tốt nghiệp, chưa có kết hôn, cũng chưa từng yêu đương, đến kinh nghiệm hôn người khác cũng không có bao nhiêu, những thứ này đều là xem trong phim.....”

“A, vậy nàng dạy không tốt, trẫm không thể suy tính.....” Mạc Kỳ Hàn mân mân đôi môi khô khốc, nói có chút ngụ ý.

“Không cần!” Lăng Tuyết Mạn lập tức đỏ mặt lên, “Ta là kỹ xảo không tốt, nhưng mà ta có bản lĩnh, ta cũng dạy cho chàng không ít mà!”

Mạc Kỳ Hàn cười tà, lơ đãng nói: “Vậy trẫm dạy cho nàng thuật câu dẫn cổ đại, nàng kết hợp mấy thứ học được cùng hiện đại các nàng, lại dạy lại trẫm, như thế nào? Nếu nàng đồng ý, trẫm còn có thể suy tính, ừ, khí trời ẩm áp một chút chính là thời điểm có thể ra kinh.”

“Thật ra chàng để lại đi sao?” Mặt Lăng Tuyết Mạn lập tức lộ vui mừng, chỉ cần có thể cho nàng rời hân..... Sẽ không còn thương tâm.....

“Trẫm nói là có thể suy tính, vậy phải xem nàng có đồng ý làm theo lời trẫm dạy hay không.” Trong đôi mắt Mạc Kỳ Hàn tràn đầy bí hiểm.

“Đồng ý, ta học với chàng.” Lăng Tuyết Mạn không do dự nữa, lập tức gật đầu.

“Được.”

Thở khê ra một chữ, Mạc Kỳ Hàn nhìn chằm chằm nữ nhân trong ngực, lãnh đẩy lưng nàng dán sát vào tường, Lăng Tuyết Mạn kinh hãi muốn há mồm hỏi làm gì, môi liền bị lấp kín, cái lưỡi giảo hoạt của hắn dễ dàng tấn công vào lãnh địa của nàng, cuốn lấy mỗi tác trong miệng nàng, nàng kinh ngạc trợn to hai mắt, đầu hơi giãy dụa liền bị hắn dùng một tay chế trụ, tựa như trừng phạt nàng không ngoan, hân hôn càng

thêm kịch liệt, không cho nàng chút xú cơ hội lui ra. Lưỡi trơn trượt kia cuộn cuộn cuốn theo cái lưỡi phần nộn của nàng, mang theo kích tình kìm nén đã lâu.....

Quần của nàng chợt bị kéo xuống, sau đó một bàn tay lạnh như băng chui vào giữa hai chân của nàng, nàng kinh ngạc không thôi, lúc này mới chợt hiểu được nàng bị lừa!

Nhất thời trong lòng nổi giận, nhưng môi hắn vẫn gắt gao chặn miệng nàng, làm nàng muốn mắng cũng không ra âm, chỉ đành phải kẹp chặt hai chân không để cho hắn được như ý, ai ngờ hắn đưa chân phải chen vào giữa hai chân của nàng, làm nàng bất đắc dĩ phải dang rộng hai chân, tựa vào trên tường, bàn tay hắn như có chứa ma lực vẽ ở bụi rậm của, hoặc nhu hoặc bóp, sơ đột nhiên ngón tay duỗi vào nhụy hoa.....

Thân thể Lăng Tuyết Mạn không nhịn được khẽ run, tay hắn làm nàng không thể chống đỡ được, tình dục trong cơ thể lập tức như lửa cháy lan ra đồng cỏ khô, hơi nóng xông lên theo ngón tay của hắn, kích tình khó nhịn.....

Toàn thân nóng bỏng, thân thể đã bủn rủn, hắn buông nàng ra, nâng cánh tay của nàng lên, khoác lên trên vai của hắn, rồi sau đó bàn tay hoàn toàn rời khỏi hạ thân của nàng, môi cũng thoáng dời đi, để cho bọn họ tự do hô hấp. Hắn nghiêng người, tay ôm ngang nàng, tự tháo thắt lưng, tình dục dâng trào trong mắt, trên trán cũng rỉ ra tầng tầng mồ hôi mịn, khàn khàn thì thầm: “Mạn Mạn, học tập là dùng thân thể làm thử, vì phụ dạy nàng như vậy, hiệu quả không phải tốt hơn sao?”

Lăng Tuyết Mạn xấu hổ há mồm, “Dâm..... Tặc..... Hèn hạ vô sỉ!”

Vậy mà cái âm thanh này lại như rên rỉ, nghe vào trong lỗ tai Mạc Kỳ Hàn rất là mát hồn, không thể nghĩ ngờ càng kích thích hắn, nhận thấy nàng muốn đẩy hắn ra, hắn cười tà, eo chợt đẩy vào, bắt đầu ra vào.....

“A..... Chàng bắn..... Ừm... khôn kiếp..... Không cho chạm vào ta..... Không cho.....”

Thân thể yêu kiều của Lăng Tuyết lại không tự chủ được nghênh đón hắn, cảm giác vui thích trong cơ thể như loại sức mạnh dời núi lấp biển đánh úp tới, nàng nắm bờ vai của hắn thật chặt ...

Động tác của hắn từ từ cuồng dã lên, kích động rên rỉ mang theo thỏa mãn, nàng ôm chặt hắn hơn, hai mắt say tình dần dần khép hóp, trong miệng không nhịn được rên rỉ...

Lưng dựa trên vách tường cứng rắn, hắn dụng mạnh làm nàng nhú đôi mày thanh tú, “Đau..... Nhẹ một chút.....”

Tiếng kêu đau làm hắn đột nhiên dừng động tác, đáng chết, hắn không nên khinh xuất mà làm chuyện như vậy ở đây, hắn cũng quên nàng sẽ bị đau, dịu dàng liếm lên môi của nàng, hắn dịu dàng nói lời xin lỗi, “Mạn Mạn, thật xin lỗi..... Chúng ta đi lên ngự tháp.....”

“Không, không muốn, chàng đi ra, chàng bắn làm ta cũng bắn..... An An... An An sắp đi vào đưa tấu chương.....” Lăng Tuyết Mạn thở khê, lúc nghiêng mắt nhìn đến bức rèm che, đột nhiên nhớ lại chuyện lúc này, vội hướng đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, nếu để người ta thấy, nàng cũng không cần sống tiếp!

“Từ An không dám tiến vào, dám xông tẩm cung của trẫm chỉ có nàng thôi.” Mạc Kỳ Hàn nói nhỏ, bên môi tràn ra cười, dán môi của nàng, lẩm bẩm: “Mạn Mạn, trẫm không bắn..... một chút cũng không bắn.....”

“Chàng dụng nữ nhân khác đã đủ khiến cho ta ghê tởm.....” Lăng Tuyết Mạn rơi nước mắt, càng nói nàng càng thấy hê tởm, trong dạ dày xôn xao, nghiêng đầu liền nôn ra một trận “Oe.....”

Lần này làm Mạc Kỳ Hàn lo lắng, vội vươn tay vỗ lưng cho Lăng Tuyết Mạn, bất đắc dĩ giải thích: “Mạn Mạn, trẫm không có chạm qua nữ nhân khác, kể từ cùng nàng, hôn trẫm cũng chỉ có nàng, Di phi Lệ phi, còn có mấy nữ nhân khác, trẫm cũng không từng chạm qua, trẫm mỗi đêm ngủ cùng nàng, làm sao có thời gian đi chạm người khác.”

“Tên lường gạt!” Lăng Tuyết Mạn thở hồng hển, cắn răng, “Quý mới tin chàng. Mỗi đêm lật thẻ bài lâm hạnh, chẳng lẽ những nữ nhân đó đều diễn trò với chàng sao?”

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn bất đắc dĩ, dục vọng phía dưới không ngừng ồn ào, hắn không thể nhịn được nữa, không có thời gian lồi thoi cùng nàng nữa, ôm lấy cái hông nàng, thật nhanh đi về phía ngự thất, cả hai liền ngã xuống.....

“Cút ngay! Mạc Kỳ Hàn chàng cút ngay!”

Lăng Tuyết Mạn khóc mắng, tay chân cũng bị giữ chặt, môi cũng lần nữa bị chiếm đoạt, hấn ra vào hoặc mau hoặc chậm hoặc dịu dàng hoặc kịch liệt, nhiều lần dẫn nàng lên thiên đường, nhiều lần vứt nàng vào địa ngục, làm nàng hư không khó chịu không ngừng khóc lóc cầu xin, “Chàng bại hoại..... Không cần..... Hành hạ ta.....”

450. Chương 451

“Mạn Mạn, trăm yêu nàng, một đời một kiếp!”

Hắn ở bên tai của nàng, thâm tình nói lời hứa hẹn.

Một tiếng quát khê thỏa mãn, hắn ôm chặt đầu nàng, hai người kề nhau, thở dốc giao hòa, cùng nhau tới đỉnh vui thích...

Kích tình qua đi, thật lâu sau, thần chí Lăng Tuyết Mạn dần dần trở lại, mở to hai mắt nhìn, hỏn hỏn hỏi: “Chàng không uống thuốc tránh thai đúng không?”

“Lần này... lần này đột ngột... Đương nhiên... đương nhiên là không có uống...” Mạc Kỳ Hàn đáp có chút lắp bắp, thậm chí nghiêng nghiêng mắt, né qua ánh mắt dò xét của Lăng Tuyết Mạn.

“Chàng! Chàng muốn hại chết ta à!” Lăng Tuyết Mạn quýnh lên, mạnh mẽ đẩy nam nhân còn áp trên người nàng ra, thân mình bủn rủn vô lực, đau sống lưng, chảy nước mắt, mặc quần áo vào, ủy khuất, bả vai không ngừng run rẩy.

Mạc Kỳ Hàn nhú chặt mày, “Mạn Mạn, tuổi trăm không nhỏ, nên có con nối dòng! Nàng không sinh con cho trăm, Đại Minh giang sơn này ai kế thừa a?”

“Giang sơn của chàng liên quan gì tới ta! Mấy nương nương trong hậu cung của chàng, ai không tranh nhau bò lên giường rồng của chàng, muốn sinh long chủng của chàng, làm Hoàng Hậu của chàng? Ta không lạ gì! Không lạ gì!” Lăng Tuyết Mạn khóc rống xong, chưa hết giận lại đập Mạc Kỳ Hàn một cước, lau nước mắt đi ra ngoài.

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn đi theo, một tay giữ chặt Lăng Tuyết Mạn, một tay nhanh sửa sang quần áo của mình, cũng hỏi: “Nàng mang bộ dạng này đi ra ngoài, người ngoài vừa thấy đã biết trăm khi dễ nàng!”

“Chàng vốn là khi dễ ta! Chàng không biết xấu! Gài bẫy ta, âm hiểm giả dối!” Lăng Tuyết Mạn vuốt sợi tóc hỗn độn trước trán, dùng sức hất tay hắn, chán nản vừa đánh vừa đá, “Hiện tại chàng cũng làm ta ô uế, ta muốn đi tắm, ta muốn nhanh tắm rửa, ta muốn mang hài tử của chàng, không được! Chàng phát tiết thú tính, sẽ không thể đổi ý, ra tháng giêng liền thả ta đi!”

Mạc Kỳ Hàn sửa sang lại quần áo, hai tay nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nhú mày nói: “Mạn Mạn, tội danh này trăm không thừa nhận, câu dẫn người không phải đều như vậy à? Cũng là người hiện đại các nàng trình độ quá kém, so ra kém xa người cổ đại chúng ta đi? Lại nói, trăm đã làm theo như nàng nói, trăm không có chạm qua nữ nhân khác, là nàng không tin a! Về phần đứa bé, nếu không có bầu thì thôi, nếu là mang bầu, nàng cũng không thể tùy hứng, biết không?”

“Hừ! Nàng gọi Xuân Đường Thu Nguyệt đưa bọn tắm đến cho ta, ta muốn rửa dấu vết của chàng ở trong thân thể ta!” Lăng Tuyết Mạn trợn mắt nói.

“Không tắm được không? Buổi tối tắm, hiện tại, không tiện.” Mạc Kỳ Hàn lui một bước, dùng chính sách quanh co, vừa làm xong lập tức tắm rửa, đó là không thể có bầu rồi?

“Không được! Ta hiện tại liền muốn tắm, đừng cho là ta không biết chàng có chủ ý gì, chàng đừng muốn dùng đứa nhỏ trối chết ta!” Lăng Tuyết Mạn hùng hổ nói.

“Mạn Mạn, trăm ban ngày tắm rửa đều là đi ra hồ tắm, giờ đột nhiên gọi người mang bồn tắm tiến vào, không phải làm cho người sinh nghi sao?” Mạc Kỳ Hàn nhẫn nại khuyên nhủ.

“Ta mặc kệ, ta phải đi của hồ tắm của chàng!” Lăng Tuyết Mạn không thuận theo, nói.

Mạc Kỳ Hàn thở dài một hơi, “Được, trăm lần nàng đi ra ao tắm!”

Thôi, có thể mang thai hay không cũng không chỉ dựa vào lần này, chờ hẳn hoàn thành đại sự, lại nỗ lực gieo một phen!

Ra khỏi phòng, Từ An, Xuân Đường Thu Nguyệt lập tức chào đón, “Khấu kiến Hoàng thượng!”

“Khởi giá ao Vân Thanh!”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Ra Cung Đế Hoa, thời điểm đi qua hai thủ vệ gác cửa lúc này, Lăng Tuyết Mạn nở nụ cười xán lạn vô cùng, “Hai vị đại ca, xét thấy kính sự phòng hiện tại hết chỗ nhận thêm thái giám, liền tạm thời không thu nạp hai người, xếp hàng chờ lần tới đi!”

Hai thủ vệ mềm nhũn chân, quỳ rạp xuống đất, khóc không ra nước mắt, “Hoàng thượng, nô tài tự ý để Lăng cung nữ đi vào, xin Hoàng thượng giáng tội!”

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Hàn nghiêng đầu sang chỗ khác, nhẹ nhàng cắn răng, “Làm tốt, nếu dám để người khác vào như vậy, trăm chuyển chỗ để đầu của các người!”

“Dạ dạ, Hoàng thượng, nô tài biết tội! Nô tài cẩn tuân chỉ dụ của Hoàng thượng!” Mặt hai thủ vệ như màu đất, liếc liếc thấy Lăng Tuyết Mạn đắc ý, thật cảm thấy nữ nhân này muốn bay lên ngọn cây rồi!

Trên đường đi ra ao Vân Thanh, ngoài ý muốn đụng phải vài người, Mạc Kỳ Minh, Lâm Mộng Thanh, cùng với hai quan viên.

“Chúng thần tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Hàn khoanh tay, thản nhiên nói: “Nghị sự ở Thượng thư phòng, một canh giờ sau. Tam Vương gia, đem tấu sớ công bộ trị thủy lấy ra, Khanh xem trước, sau đó trình cho trẫm!”

“Vâng, Hoàng thượng!” Mạc Kỳ Minh chấp tay nói.

Lăng Tuyết Mạn theo phía sau ở Mạc Kỳ Hàn, bởi vì có Mạc Kỳ Hàn cảnh cáo, lúc này nàng liền ngoan ngoãn nhìn không chớp mắt, ai cũng không nhìn, cũng ngậm chặt miệng.

Nhưng mà, Mạc Kỳ Minh xem đến nàng, lại nghi ngờ hỏi: “Hoàng thượng, Lăng cung nữ đây là...”

“Giữa trưa chưa xin phép đã xông vào cung Đế Hoa, vô lễ với Lệ quý phi, trăm phạt ả làm việc nặng hầu hạ trẫm, hiện tại trẫm muốn đi ao Vân Thanh tắm rửa, các người đi Thượng thư phòng chờ đi!” Mạc Kỳ Hàn không có biểu cảm gì nói.

Mạc Kỳ Minh chần chờ một chút, cúi đầu nói: “Vâng, Hoàng thượng! Cung tống Hoàng thượng!”

Vốn không sao, nhưng khi đi qua Lâm Mộng Thanh, Lăng Tuyết Mạn lại nhin cười không được, “Yêu tinh!”

Lâm Mộng Thanh giương mắt, liếc liếc Mạc Kỳ Minh, cắn răng một cái – nhẫn!

“Lăng Tuyết Mạn, ngươi làm gì vậy? Đó là phò mã gia của trưởng công chúa!” Mạc Kỳ Hàn lập tức ra tiếng răn dạy, “Là muốn cho trăm phạt ngươi sao?”

“À. Không nói.” Lăng Tuyết Mạn chu mỏ, thừa dịp Mạc Kỳ Hàn quay đầu đi, đạp xuống chân Lâm Mộng Thanh một cước, đắc ý nói nhỏ: “Đây là kết cục thấy sắc quên bạn!”

“Ui – “

Lâm Mộng Thanh kêu rên một tiếng, nổi giận nghiêng rặng, sau đó vẫn khép chặt miệng! Vì không nghĩ về sau phải chết, hiện tại – tiếp tục nhịn!

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc vì biểu hiện của Lâm Mộng Thanh, ngây cả người, giả mặt quỷ liền vọt tới trước mặt Mạc Kỳ Hàn đang đen mặt, kéo cánh tay hắn, thập phần nhu thuận nói: “Hoàng thượng, nô tì đỡ ngài, ngài đi chậm một chút, cẩn thận kéo ngã!”

“Trẫm cũng không phải không thấy đương!” Mạc Kỳ Hàn vung tay áo, liếc xéo Mạc Kỳ Minh, lại tức giận nói: “Đần phò mã gia cũng dám đập, trẫm xem nha đầu ngươi là thật muốn bị đánh, phải không? Người đâu!”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, ngơ ngác nhìn mặt Mạc Kỳ Hàn biến sắc, không thể tin được hắn sẽ sai người đánh nàng!

“Hoàng thượng!”

Hai tiếng hô vang lên cùng lúc, Mạc Kỳ Minh cùng Lâm Mộng Thanh đều quỳ trên mặt đất, Lâm Mộng Thanh chấp tay nói: “Hoàng thượng, tính tình Lăng Tuyết Mạn luôn luôn như thế, là do nàng nhớ chuyện năm trước vì thần cùng Nhã Phi rời đi bỏ lại nàng, nên đùa giỡn cùng vi thần, cầu Hoàng thượng khai ân, tha nàng một lần!”

451. Chương 452

“A? Nha đầu kia kiêu ngạo thành như vậy, phò mã còn muốn cầu tình sao?” Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh một tiếng, liếc Mạc Kỳ Minh, “Tam Vương gia lại có lí do thoái thác sao?”

“Thần không dám!” Mạc Kỳ Minh khẽ nâng mắt, cùng Mạc Kỳ Hàn nhìn nhau, lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu nói: “Hoàng thượng tài năng xuất chúng, bận bịu đại sự trong thiên hạ, tấm lòng lại mệnh mông bao dung, thần nghĩ rằng, không cần so đo cùng một nha đầu không nên thân như Lăng Tuyết Mạn!”

“Ha ha, Tam ca thật tăng bốc trẫm rồi!” Mạc Kỳ Hàn cười, “Hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Hàn liếc mắt qua, lãnh đạm nói: “Lăng Tuyết Mạn, còn không tạ ơn phò mã cùng Tam Vương gia?”

“Ai cần bọn họ quản ta!”

Lăng Tuyết Mạn lại đột nhiên dậm chân, hét lên một câu, sau đó xoay người chạy đi!

“Xuân Đường Thu Nguyệt, bắt ả cho trẫm!” Mạc Kỳ Hàn ngẩn người, tức giận nói.

“Vâng, Hoàng thượng!”

Xuân Đường Thu Nguyệt vội vàng đuổi theo, toàn bộ những người khác ngây ngốc tại chỗ, nhìn mặt Mạc Kỳ Hàn xanh mét, Mạc Kỳ Minh lại vội vàng quỳ xuống, “Hoàng thượng bớt giận! Tuyết Mạn nàng... nàng có lẽ là nóng giận, không kịp suy nghĩ, cầu Hoàng thượng nghĩ tình nàng đã cứu Hoàng thượng một mạng, xử nhẹ tội!”

“Đáng chết! Đến lý do này cũng lòi ra với trẫm! Chờ ngày nào đó ả thiêu sạch hoàng cung Đại Minh, trẫm xem các người ai còn dám cầu tình cho ả!”

Mạc Kỳ Hàn âm trầm khuôn mặt, hung hăng trừng mắt Mạc Kỳ Minh, sau đó phất tay áo rời đi.

Lâm Mộng Thanh thở phào một hơi, buồn bực đứng lên, nhìn hướng ao Vân Thanh, theo thân ảnh của Lăng Tuyết Mạn, lắc đầu than thở: “Nữ nhân cứ mang cái đầu ngốc nghếch như vậy, nam nhân nào dám

cười? Cáu kỉnh nóng nảy, tính cách cương liệt, thần kinh thô sơ, không biết ôn nhu, quả thực là... quả thực là không phải nữ nhân!”

“Người nói cái gì?” Mạc Kỳ Minh nghĩ rằng, Lăng Tuyết Mạn tức giận chạy trốn là vì Lâm Mộng Thanh và Nhã Phi ở cùng một chỗ, bởi vậy, nhìn về phía Lâm Mộng Thanh, trong mắt mang theo một chút tàn nhẫn.

“Tam Vương gia, ta nói cái gì? Ta nói Lăng Tuyết Mạn a, Tam Vương gia có vấn đề sao?” Lâm Mộng Thanh kinh ngạc hỏi.

“Hừ! Dám làm không dám chịu!” Mắt liếc quan viên đi cùng, Mạc Kỳ Minh hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi. Lâm Mộng Thanh nhẹ giọng lên một nụ cười, hai tay chấp sau lưng, nhàn tản đuổi theo.

Còn lại hai quan viên liếc nhau, cứng ngắc xoay người, trong lòng bất ổn bước đi.

“Lăng cung nữ, nàng chờ một chút đi!”

Xuân Đường vội hô, bước nhanh hơn, âm thầm vận khinh công, rất nhanh liền kéo lấy cánh tay Lăng Tuyết Mạn, “Lăng cung nữ, nàng dừng lại!”

“Làm gì? Buông ta ra!” Lăng Tuyết Mạn thở phì phò, tức giận quát.

Thu Nguyệt cũng theo kịp, hạ thấp giọng nói: “Nương nương, ngài hiểu lầm Hoàng thượng!”

“Không được gọi ta!”

Lăng Tuyết Mạn càng tức giận, nhìn thấy Mạc Kỳ Hàn đi nhanh tới, vung tay áo muốn đi, Thu Nguyệt vội giữ chặt lại, cùng Xuân Đường một trái một phải ngăn nàng, cũng không dám nói gì nữa, yên lặng chờ Từ An cùng một đồng thái giám cung nữ theo hầu Mạc Kỳ Hàn đi đến gần.

“Đưa đến ao Vân Thanh, hầu hạ tắm rửa!”

Mặt Mạc Kỳ Hàn không chút thay đổi bỏ lại một câu, đi đến ao Vân Thanh.

“Chàng...”

Lăng Tuyết Mạn tức vừa muốn há mồm, liền bị Xuân Đường vội vàng bịt miệng, cùng Thu Nguyệt cứng rắn lôi kéo nàng đi đến ao Vân Thanh.

“Tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Thủ vệ ao Vân Thanh quỳ trên đất, thái giám quản sự nghênh đón ở bên ngoài, cung kính nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài đã chuẩn bị tốt, mời Hoàng thượng đi vào tắm rửa!”

“Ngày hôm nay trẫm có cung nữ hầu hạ, toàn bộ lui ra, không có ý chỉ của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần!”

“Vâng, nô tài tuân chỉ!”

Lăng Tuyết Mạn bị Xuân Đường Thu Nguyệt đưa vào bên trong, cổng lớn đóng lại, đập vào mắt, đó là một cái ao sâu, như suối nước nóng, trên mặt nước trong suốt bốc lên từng luồng hơi nóng, vách tường bốn phía bằng cẩm thạch, phía trên có một khối dạ minh châu khổng lồ chiếu sáng nơi này như ban ngày.

Nhìn bốn phía, màn sa buông xuống, tạo ra không khí mờ mờ, tường cẩm thạch bốn phía dùng gấm vóc che lại, trên sàn trải thảm gấm thêu, phía sau còn có một cái giường lớn khắc hoa.

Nhất thời quên tức giận, Lăng Tuyết Mạn nhìn có chút ngây người, chất phác hỏi: “Chàng nói đây là ao tắm sao? Sao giống phòng ngủ vậy?”

Mạc Kỳ Hàn liếc Lăng Tuyết Mạn, mặt không chút thay đổi nói: “Cởi áo cho tắm!”

“Hả? Hừ!” Lăng Tuyết Mạn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nghiêng mặt.

“Nàng còn dám nháo?” Mạc Kỳ Hàn trừng mắt một cái, nhỏ giọng trách mắng: “Nàng giẫm Mộng Thanh làm cái gì? Nàng muốn cùng hần nháo, phải tránh đi ánh mắt của Mạc Kỳ Minh rồi tùy nàng nháo! Còn

có, trăm mở lời giải thoát cho nàng, nhưng nàng lại chạy? Nàng cho là trăm sẽ thật sự sai người đánh nàng sao? Đáng chết! Mạc Kỳ Minh thật sự là mê muội nàng rồi!”

“Ta! Ta... Ta không hiểu chàng đang nói cái gì!” Lăng Tuyết Mạn quả thật có chút hồ đồ, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, suy nghĩ một chút nói: “Ta lại không kêu Tam Vương gia thích ta, chàng oán ta cái gì?”

“Trẫm-! Trẫm nên giấu nàng đi! Suốt ngày nếu không gây chuyện cho trăm, thì là trêu hoa ghẹo nguyệt!” Mạc Kỳ Hàn giận xám mặt, có xúc động muốn đánh nữ nhân nào đó.

Lăng Tuyết Mạn nắm chặt tay, không cam lòng yếu thế hết lại, “Giấu đi giấu đi, chàng đào hố chôn ta là xong hết mọi chuyện! Ta làm sao mà biết chàng nếu không thật sự muốn đánh ta? Chàng rõ ràng là bởi vì bọn họ cầu xin mới không đánh! Ta nôn mửa chàng! Ta muốn về hiện đại, chờ ta tìm cách trở về, nhìn xem chàng còn có thể trách móc ai!”

“Đáng chết!”

Mạc Kỳ Hàn cắn răng, hai bước đi qua, kéo bả vai Lăng Tuyết Mạn, nhắm cái miệng của nàng liền “Bốp bốp” mấy bàn tay đánh xuống, lạnh lùng nói: “Còn dám nói hươu nói vượn, trăm tìm đạo sĩ bắt hồn nàng lại! Cho nàng không về hiện đại được, cũng ở không nổi nơi này!” Dọa xong, lại vội âm thầm cầu nguyện với ông trời, hi vọng ông trời đừng nghe lời nói của Lăng Tuyết Mạn.

“Oa!”

Một tiếng khóc rống, Lăng Tuyết Mạn đập một quyền vào ngực Mạc Kỳ Hàn, “Chàng dựa vào cái gì đánh ta? Không cho chàng tìm đạo sĩ! Không được!”

“Vậy không cho phép nàng nhắc lại chuyện về hiện đại, một chữ cũng không cho!” Mạc Kỳ Hàn tối mặt nói.

Lăng Tuyết Mạn bị kinh hãi, gật đầu lung tung, nước mắt nước mũi một đồng, thật sợ mình sẽ bị lấy mất hồn mất vía, ai biết linh hồn nàng quỷ dị xuyên qua sẽ có thể gặp thêm chuyện gì đâu!

Mạc Kỳ Hàn thoáng buông lỏng tâm, bắt đầu thò tay cởi quần áo Lăng Tuyết Mạn, mà Lăng Tuyết Mạn chỉ lo khóc, chờ lúc nhìn lại, đến áo yếm quần lót đều đã bị cởi xuống!

“A!”

Cảnh xuân hoàn toàn lộ ra ngoài, thật là ngượng ngùng, một đôi tay không biết nên che ngực hay là che lại chỗ tư mật dưới thân, mặt Lăng Tuyết Mạn nhất thời đỏ như trái cà chua, “Chàng... không cho chàng xem!”

452. Chương 453

“Đều là vợ chồng, có cái gì không được xem?” Mạc Kỳ Hàn cố nén xúc động muốn phun máu mũi, biểu hiện một bộ mặt nghiêm trang không hề hứng thú, “Lại nói, trăm cũng không phải chưa có xem qua!”

“Ách, không biết xấu hổ, ai là vợ chồng với chàng! Ta là người vợ bị vứt bỏ của chàng!” Lăng Tuyết Mạn lập tức đỏ mặt cáu giận nói, cũng cởi giày, chui vào trong ao ấm áp.

Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, bắt đầu cởi áo, cũng nói: “Vợ bị bỏ cũng là vợ, bỏ nàng, là vì trăm tính toán cưới nàng một lần nữa, lần trước báai đường cũng không tính, đó là nàng cùng Nhị ca báai, trăm không đồng ý!”

“Hừ! Chàng muốn cưới, còn phải xem ta có muốn gả không!” Lăng Tuyết Mạn liếc mắt, thoải mái nghịch nước, tùy tiện nhìn, lập tức cả kinh kêu lên: “Chàng làm cái gì? Không cho chàng tắm cùng ta!”

“Không cho của nàng hữu dụng không? Trên danh nghĩa là trăm đến tắm rửa, nếu trăm từ đầu tới chân khô ráo đi ra ngoài, nàng xem người ngoài nghĩ thế nào?” Mạc Kỳ Hàn liếc mắt, nói tiếp: “Trẫm không dám làm phiền nha đầu nàng hầu hạ, trăm tự mình hầu hạ mình được chưa? Chỉ sợ trăm còn phải hầu hạ nàng đi, ai kêu trăm mang hết tâm đặt trên thân nàng đâu!”

Thở dài xong, quần áo trên người cũng cởi hết, Mạc Kỳ Hàn liếc liếc Lăng Tuyết Mạn đang nghiêng mặt nhắm mắt lại không dám nhìn hắn, trong mắt toàn là gian tà, mím môi cười xấu xa, sau đó đột nhiên cả kinh kêu lên: “Mạn Mạn, có rắn!”

“Á! Đâu?” Thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, mở mắt, nhanh chóng đứng lên, nhìn tới Mạc Kỳ Hàn, muốn chạy qua, kết quả, vừa thấy nam nhân trần truồng, ngực trơn bóng, hai chân thon dài, nhất là hạ thân dang trào lộ hết, đâm thẳng vào trong mắt!

“A- “

Lại kêu sợ hãi một tiếng, Lăng Tuyết Mạn xấu hổ, hai tay gắt gao che mắt, lại hồn nhiên đã quên nàng cũng là trần truồng mà đứng!

Ngay sau đó, trước ngực liền xuất hiện một cái đầu, chăm chú nhìn lên đóa mai hồng trên nơi đầy đà của nàng, nhẹ nhàng mút, cảm giác này truyền vào đầu óc, Lăng Tuyết Mạn vội lấy hai tay che lại, hai gò má đỏ hồng, xấu hổ nói, “Gạt ta, gạt ta, chàng lại gạt ta!”

“Ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười, ôm ngang người Lăng Tuyết Mạn, hai người ngồi vào trong nước, một tay ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, một tay cầm khăn mặt mà thái giám quản sự đã sớm chuẩn bị tốt, lau nhẹ nhẹ thân thể của nàng, cười xấu xa hỏi: “Mạn Mạn, thân mình vi phu đẹp mắt không?”

“Nam nhân không biết xấu hổ, cút ngay, đừng ôm ta!” Lăng Tuyết Mạn thẹn quá thành giận, ra sức phản kháng, cũng là không hề hiệu quả, nam nhân này sức lực như trâu, mà độ cứng của nàng với hắn mà nói, giống như bông vải.

“Ha ha, người khác muốn nhìn còn không nhìn thấy đâu! Nàng nha, không biết tiếc cơ hội tốt!” Mạc Kỳ Hàn cười, vì giúp Lăng Tuyết Mạn tắm mà săn sóc mỗi một chỗ trên toàn thân nàng, bao gồm chỗ tư mật của nàng, kết quả tay mới khẽ đụng đến, liền bị Lăng Tuyết Mạn xóc lên, “Lão sắc quỷ, lấy việc công làm việc tư!”

“Trẫm đây là giúp đỡ cả công lẫn tư!” Mạc Kỳ Hàn nén cười, lại cố chấp lấy khăn lau tiếp, nói: “Không thể lại kêu trẫm lão sắc quỷ, trẫm cũng không già!”

“Đúng vậy, chàng là không già, nam nhân hai mươi bảy, xán lạn như một cành hoa, ta có thể gọi chàng là Hàn ca ca đi!” Lăng Tuyết Mạn cười xinh đẹp, cố ý học kiểu nói yêu kiều của Hạ Lệ Nhân.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày thở dài, “Mạn Mạn, nàng nói câu đầu rất tốt, sao một câu sau liền có gai rồi? Chuyện Ngô Đồng đã qua, đừng nhắc lại nữa!”

“Hừ! Chàng mười mấy nữ nhân đều có thể nhận, cần gì phải nhận không được một Liễu Ngô Đồng? Nhìn người ta làm ni cô, trong lòng chàng cao hứng sao?” Lăng Tuyết Mạn nhịn không được châm chọc.

“Cái đó không giống, những nữ nhân khác trẫm thu vào trong hậu cung đều có tác dụng, về sau cũng đều có an bài, Ngô Đồng nếu vào cung, trẫm có thể đối xử với nàng ta giống những người khác sao? Vậy trẫm chẳng phải là thật xin lỗi nàng sao?” Mạc Kỳ Hàn giận dữ nói.

“Không hiểu! Chàng đã thực xin lỗi ta, còn cái gì thật hay giả!” Lăng Tuyết Mạn nói, lại nhịn không được nóng vành mắt.

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc không còn gì để nói, nhìn Lăng Tuyết Mạn, ngừng trong chốc lát, ôm đầu nàng vào trước ngực hắn, khẽ vuốt tóc của nàng, nhẹ nhàng nói: “Mạn Mạn, tính tình nàng rất thẳng thắn, nàng xem, hôm nay chỉ chút chuyện như thế, nàng đã không chế không nổi cảm xúc, đối hờn với trẫm trước mặt mọi người, nàng bảo trẫm làm sao nói cho nàng biết chân tướng sự tình? Nguyên nhân trẫm không thể giải thích, ngoại trừ là sợ nàng tiết lộ thiên cơ, còn có chuyện trẫm phải diễn kịch, phải đối rất nhiều cái mặt nạ trước mặt người ngoài, nếu như nàng cái gì cũng không biết, trẫm đối với Hạnh phi Lệ phi bọn họ diễn còn có thể diễn kịch, nếu như nàng biết, trẫm chỉ sợ không cách nào ở trước mặt nàng mà bình thản ung dung tán tỉnh bọn họ, mấy chuyện này nàng hiểu không? Trẫm thà làm nàng hiểu lầm, trẫm chỉ trông có thể sớm ngày hoàn thành đại sự, có thể cùng nàng trọn đời trọn kiếp.”

“Ta... Chàng... chàng là cùng Di Quý Phi bọn họ diễn trò?” Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, không thể tin.

“Đúng vậy, cho nên nàng đừng hoài nghi tình cảm của trẫm đối với nàng, về sau nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh biết không?” Mạc Kỳ Hàn nói lời thăm thía.

“Vậy chàng rốt cuộc lên giường với bọn họ chưa?” Lăng Tuyết Mạn chất nắn trắng trợn.

“Không có.” Mạc Kỳ Hàn lắc đầu.

“Không có khả năng, các phi tử được sủng hạnh kính sự phòng đều có ghi chép, huống hồ chàng không sủng hạnh bọn họ, thì ai sủng hạnh? Chẳng lẽ chàng tìm người giả trang thành chàng sao?”

“Cái này, trẫm không thể nói cho nàng biết, bởi vì nàng là nhiều chuyện, hay đấu võ mồm cùng Hạnh phi Lệ phi, kích động liền nhanh miệng, ngàn vạn lần không thể nói ra trẫm chưa sủng hạnh bọn họ, biết không?”

“Hừ, khinh thường ta!”

“Vậy cho trẫm thấy, nàng ổn định, giải che dấu cảm xúc, không thể cho người có tâm cơ lợi dụng sơ hở.”

“Được, ta liền làm cho chàng xem!”

Lăng Tuyết Mạn tức giận nâng cao cằm, trong lòng nổi lên kích động, thực hi vọng hẳn nói là sự thật, hẳn chưa bao giờ phản bội nàng, nhưng, nam nhân này rất biết gạt người, nàng không thể dễ dàng tin!

Bất được biến hóa trong mắt Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn thâm than một hơi, hạ tầm mắt, hai luồng tuyết trắng trên ngực nàng lúc ẩn lúc hiện ngay trước mắt, sắc tâm nổi lên, dưới thân cũng nổi lên phản ứng theo, không tiếng động đem thân thể của nàng xoay tròn đến thích hợp vị trí, sau đó ôm lấy nàng, làm cho nàng ngồi ở giữa bụng hắn, một tay đồng thời nắm lên mềm mại của nàng...

“Haiz, chàng làm gì?” Lăng Tuyết Mạn mơ hồ thấy không đúng, vội vừa hỏi vừa giùng giàng muốn đi xuống.

“Mạn Mạn đừng nhúc nhích!”

Mạc Kỳ Hàn nghiêm chỉnh ngăn cản, “Nước lạnh, ngồi trên người trẫm cho ấm áp một chút.”

Nhưng mà, mới nói xong, thất lưng cũng là đẩy một cái, đâm vào nói tư mật của Lăng Tuyết Mạn, hai tay gắt gao nâng eo của nàng, để cho nàng muốn lui cũng không còn kịp rồi!

“A! Trứng thối, chàng lại gạt ta! Lại chạm vào ta! Hồn damn! Mạc Kỳ Hàn, chàng hồn damn!”

Lăng Tuyết Mạn tức oa oa kêu to, không nghĩ tới Mạc Kỳ Hàn sẽ có nhiều chiêu thức như vậy, trong nước còn có thể muốn nàng, để cho nàng xấu hổ và giận dữ, đồng thời lại cảm thấy kích thích vô cùng.

Mà Mạc Kỳ Hàn thỏa mãn, đắc ý nói: “Trẫm nếu không hư, chẳng phải là bị ghen chết sao? Mặc kệ nàng tin hay không tin, dù sao, trẫm cũng chỉ có một nữ nhân là nàng!”

453. Chương 454

Điện Vu Hành.

Đây là lãnh cung nằm ở một góc ảm thấp phía đông, là một cung điện hoang phế, quanh năm không người ở, cỏ dại tràn lan, tường truyền, tại cung điện này từng có ba phi tử phạm sai lầm lớn bị Thái Tổ Hoàng đế ban chết, vì vậy, có thái giám cung nữ từng thấy nơi xuất hiện quỷ hồn, là một nơi không sạch sẽ.

Vì vậy, không có bất kỳ người nào dám tới gần điện Vu Hành, cho dù là ban ngày ban mặt, ngoại trừ có việc phải đi qua nơi này, cũng là mấy người cùng nhau bước nhanh qua, lúc khác, tĩnh lặng không tiếng động.

Mà hôm nay, đã có mấy người xuất hiện ở điện Vu Hành, làm là thái giám phụng mệnh tới đây đốt vàng mã dâng hương cho ba phi tử bị ban chết trước kia.

Một bóng người đi vào đại điện, dừng bước, nhìn thấy mà bóng lưng mấy người đã chờ sẵn ở đó, quỳ xuống đất dập đầu, “Thần Bạch Tĩnh An tham kiến Hoàng thượng!”

“Bạch ái khanh bình thân!” Mạc Kỳ Hàn quay lại, thản nhiên nói.

Bên cạnh là Vô Cực, Vô Ngân, Vô Giới, Từ An, mà ám vệ thì đang âm thầm xử trí toàn bộ bọn gián điệp theo dõi hành tung Mạc Kỳ Hàn.

“Tạ Hoàng thượng!” Bạch Tĩnh An đứng dậy.

Mạc Kỳ Hàn cười nhạt, “Thứ trăm muốn, có chuẩn bị tốt chưa?”

“Thưa Hoàng thượng, đây là danh sách thần viết ra, mời Hoàng thượng xem qua.”

Bạch Tĩnh An rút ra một cuộn giấy từ trong tay áo, hai tay nâng quá đỉnh đầu, Từ An tới nhận lấy, mở ra, thấy không có gì dị thường, mới dâng cho Mạc Kỳ Hàn.

Mắt quét các tên trên danh sách một lượt, Mạc Kỳ Hàn cười khê, “Thật sự là không ít, quan tam phẩm sáu người, quan ở kinh thành mười người, quan địa phương mười ba người, cấm vệ quân ba tướng lĩnh, hai phó tướng, trong ngũ lâm quân cùng đại nội thị vệ trăm nghiêm mật điều tra, lại vẫn lọt lưới bốn người, lại còn là thị vệ trưởng! Bạch ái khanh, danh sách này có thể tin được không? Nếu có một người là giả...”

“Thần không dám! Hoàng thượng cơ trí, thần không dám lừa gạt Hoàng thượng? Nếu có một người là giả, thần lấy cái chết tạ tội!” Bạch Tĩnh An lại vội quỳ xuống đất dập đầu nói.

“Ha ha, ái khanh đứng lên!” Mạc Kỳ Hàn xoay người, duỗi tay nâng đỡ.

“Hoàng thượng, thần sợ! Tạ Hoàng thượng cho thần cơ hội sửa sai!” Bạch Tĩnh An kinh hãi đứng lên.

“Bạch ái khanh, trăm nghĩ, còn có một phần quan trọng nhất.” Mạc Kỳ Hàn nhìn Bạch Tĩnh An, vẫn đang cười nhạt.

Bạch Tĩnh An gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một cái bao nhỏ, mở ra, sau đó trình lên, “Hoàng thượng, chứng cứ Hạ Chi Tín cùng Tam Vương gia tư thông ý đồ mưu phản, thần có thể thu được chỉ có chừng này, thần là quan văn, mà lại ở kinh, rất nhiều việc bí mật thần không cách nào biết được, là tuyến liên hệ của Tam Vương gia cùng Hạ Chi Tín.”

Mạc Kỳ Hàn nhìn một lát, giao cho Vô Cực, lại hỏi, “Năm đó hoạn quan làm loạn, Hạ Chi Tín đóng vai trò gì trong đó?”

“Hoàng thượng!” Bạch Tĩnh An cả kinh, vấn đề này làm hắn trở tay không kịp, ngây người vài giây, lập tức đáp lời nói: “Thần không biết!”

“Thật không?” Mạc Kỳ Hàn nâng cao giọng, lơ đãng nói: “Trăm còn nghĩ rằng ái khanh biết! Chuyện năm đó, trăm đã tra ra tám chín phần, Lăng Vương cứu giá là giả, mưu phản là thật đi? Chỉ tiếc, Thái Thượng Hoàng hồng phúc khắp trời, vô sự, kẻ phải chết lại là Lăng Vương, mà thiếu chủ tử của khanh là lập chí báo thù rửa hận cho phụ thân đi? Lập âm mưu, một lòng làm cho Thái Thượng Hoàng tín nhiệm, không ngừng thu quyền lực vào tay, lập bè đảng, tham ô vợ vét của cải, mà ngay cả tiền bạc triều đình đưa đến cứu nạn thiên tai ở Giang Nam cũng vơ vào túi, mà mấy việc này, ái khanh cũng đều có phần tham dự trong đó đi?”

“Hoàng thượng, thần biết tội!” Mặt Bạch Tĩnh An xám xịt như màu đất, thân mình mềm nhũn quỳ xuống, “Thần đều là bị bắt buộc, năm đó đi theo chủ thượng, từng lập lời thề với chủ thượng, phò tá thiếu chủ tử làm việc... thần có chút oan uổng a! Cầu Hoàng thượng khai ân, thần mong muốn bỏ gian tà theo chính nghĩa, vì Hoàng thượng quét sạch loạn đảng của Tam Vương gia, Bạch gia có thể được an ổn, chỉ cần còn sống là tốt rồi!”

“Bạch ái khanh, trăm hỏi lại khanh một lần nữa, tội của Hạ Chi Tín năm đó hoạn quan làm loạn, khanh có thể đưa ra chứng cứ không?” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, lại hỏi.

Bạch Tĩnh An không ngừng phát run, “Thưa Hoàng thượng, thần... thần có, nhưng nếu thần lấy ra nữa, thì chính thần cũng bao gồm trong đó! Thần hiện tại bí mật làm việc cho Hoàng Thượng, nếu như thần tố giác việc này, cũng chính là tự tố giác thân, Hoàng thượng có thể tha cho thần sao? Cho dù Hoàng thượng không giết thân, Tam Vương gia cùng Hạ Chi Tín cũng sẽ không thể bỏ qua cho thần, thần vẫn là chịu chết a!”

“À? Thì ra ái khanh suy tính chu đáo như vậy, xem ra trăm phải người bảo vệ khanh mới được!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu như có đảm chiêu, “Như vậy tốt lắm, sau khi ái khanh tố giác Hạ Chi Tín mưu phản, trăm phải ám vệ tiến vào canh giữ Bạch gia, bảo vệ cả nhà khanh an toàn, như thế nào?”

“Này...” Bạch Tĩnh An có chút chần chờ.

“Về Di Quý Phi, ái khanh cứ yên tâm đi, nàng ở trong cung, ở bên cạnh trăm, đương nhiên không người nào dám đụng nàng, ngoại trừ bởi vì việc của Lăng Tuyết Mạn, chọc giận Tam Vương gia...” Mạc Kỳ Hàn ngừng một chút nói: “Điều này cũng là nguyên nhân vì sao trăm phải mau chóng ra tay! Chỉ sợ lại trễ mấy ngày, tính mạng Di Quý Phi khó giữ được!”

“Hoàng thượng!”

Bạch Tĩnh An rất là khiếp sợ, “Thiếu chủ tử thực sẽ giết Di Quý Phi sao? Người của hắn có thể nấp trong cung sao?”

“Thế nào? Đến hiện tại, ái khanh vẫn không tin thiếu chủ tử của khanh có năng lực này sao? Giết người không ai biết, ái khanh nên ngẫm lại, trước kia thái tử chết như thế nào!” Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cười lạnh nói.

“Vâng... Phải...” Bạch Tĩnh An mềm nhũn ra, lẩm bẩm: “Đúng, thiếu chủ tử làm việc luôn luôn tàn nhẫn, tâm tư khó dò, so với chủ thượng năm đó chỉ có hơn chứ không kém, ngài ấy muốn ai chết, người đó khẳng định sống không được, trừ...trừ Hoàng thượng là ngoài ý muốn...”

Bạch Tĩnh An dùng sức dập đầu, trong giọng nói tràn đầy thấp thỏm lo âu, “Hoàng thượng, Di Quý Phi là trụ cột cả nhà thần, cầu Hoàng thượng bảo vệ nàng một mạng, cho dù muốn thần đi cầu xin Lăng cung nữ cũng được, chỉ cần Tam Vương gia có thể nguôi giận, thần... thần nguyện ý giao chứng cứ, tùy Hoàng thượng xử lý!”

“Cầu Lăng Tuyết Mạn thì không cần, Tam Vương gia chưa chắc sẽ nghe, trăm sẽ lưu tâm, khối u nhọt trừ tận gốc mới được, nếu không, chỉ giữ được nhất thời, không giữ được vĩnh cửu.” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, khóe miệng mang ý lạnh.

“Vâng, vâng, thần nguyện ý tố giác, nguyện ý giao ra toàn bộ.” Bạch Tĩnh An dập đầu như giã tỏi, “Năm đó làm loạn, thần, Hạ Chi Tín cùng chủ thượng từng uống máu ăn thề, phần khế ước này hiện giấu ở trong mật thất nhà thần, thần sau khi trở về liền mang tới giao cho Hoàng thượng!”

“Ái khanh, trăm đồng thời nghĩ, mấy năm nay Tam Vương gia cùng Hạ Chi Tín cấu kết làm việc trái pháp luật, khanh nhất định phải viết ra giao cho trăm, về phần ái khanh lo lắng Hạ Chi Tín sẽ cản ngược lại khanh một ngụm, hoặc là khai khanh ra, điểm ấy trăm đều có chủ trương, ái khanh không cần lo.” Mạc Kỳ Hàn nói xong, liếc liếc mắt đám người Vô Cực, trăm giọng nói: “Phụ thân coi trọng nữ nhi, trăm sẽ ban thưởng ái khanh, Tam phẩm ngự tiền thị vệ sẽ tự mình đưa thưởng cho Bạch gia, ái khanh biết phải làm sao chưa?”

“Vâng, thần hiểu, thần sẽ giao đến trong tay thị vệ Vô Cực.” Bạch Tĩnh An lập tức nói.C

454. Chương 455

Thượng thư phòng.

“Từ An, lập tức đưa mấy tấu sớ này tới Hộ bộ và Lại bộ, giao cho các Thượng thư, theo chiếu chỉ mà làm việc.” Mạc Kỳ Hàn lấy ra bốn tấu chương, đưa cho Từ An.

“Vâng, nô tài đi ngay!”

Từ An nhận tấu sớ, khi đi ra khỏi Thượng thư phòng, Vô Ngân đồng thời tiến vào, gật đầu chào một chút, liền đều tự đi làm việc của mình.

“Vô Ngân, chuyện gì?” Mạc Kỳ Hàn bận rộn không ngẩng đầu lên, thuận miệng hỏi.

Vô Ngân đến gần một bước, nói nhỏ: “Hoàng thượng, Bình Châu có tin tức!”

“Thật không? Tới vào lúc nào?” Mạc Kỳ Hàn buông bút lông, liếc mắt, vừa hỏi vừa tiếp nhận ống trúc nhỏ trong tay Vô Ngân, mở nắp ra, từ bên trong rút ra một tờ giấy.

“Thưa Hoàng thượng, vừa đến.”

“Ừ.”

“Quân Bình châu có hai phần ba trung thành với Hạ Chi Tín, một phần ba nguyện trung thành Đại Minh, thần cùng Vân Vương thúc đã đem quân Bình châu phân ra, đối xử công tâm với bọn họ, mới đạt hiệu quả, hy vọng Hoàng thượng nhanh chóng phái khâm sai đại thần, thưởng cho tướng lĩnh có công, thể hiện rõ hoàng ân lồng lộng, thu quân tâm! Mạc Kỳ Lâm kính bái!”

Đọc xong, nét mặt của Mạc Kỳ Hàn mặc dù vẫn như thường, nhưng trong mắt là vui sướng không thôi, nhanh chóng viết xuống: “Trẫm đã hiểu, thánh chỉ nội trong hai ngày sẽ truyền tới. Hy vọng đệ cùng Vân Vương thúc không ngừng cố gắng, sớm ngày đại thắng!”

“Vô Ngân, lập tức khởi hành.” Mạc Kỳ Hàn nhét cuộn giấy vào ống trúc, đưa cho Vô Ngân.

“Vâng, Hoàng thượng!”

“Mặt khác, phái người theo dõi phủ Bình quốc công, Hạ gia vừa vào kinh, là dịp đại thần trong triều mỗi ngày đều gửi thiệp bái kiến nịnh hót, ghi nhớ tên toàn bộ đại thần đến gặp, để trẫm xác minh danh sách Bạch Tinh An trình có giả hay không!” Mạc Kỳ Hàn suy tư nói.

“Vâng, nô tài hiểu rõ!”

“Đi làm việc đi!”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Nhanh tới bữa trưa, Mạc Kỳ Hàn khởi giá hồi cung.

Trong lúc dùng bữa, Xuân Đường từ thư phòng đi ra, lặng lẽ nói: “Hoàng thượng, nương nương không thoải mái, hiện tại nằm trên giường trong mật thất, nô tì hỏi lão tiền bối, nói là đồ ăn bữa trưa nương nương ăn vào ói ra toàn bộ, lão tiền bối lo lắng là ăn thức ăn hư, liền dẫn nương nương đến mật thất chờ Hoàng thượng.”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn hơi thay đổi thần sắc, lại ăn hai miếng, sau đó buông đũa xuống, “Trẫm không ăn nữa, dọn đi!” Nói xong, đứng dậy đi đến thư phòng.

“Vâng, Hoàng thượng!”

Thái giám cung nữ quỳ xuống, “Cung tống Hoàng thượng!”

Vừa vào mật thất, Hoa Mai bà bà liền ra đón, lo lắng nói: “Hàn tiểu tử, nha đầu Mạn Mạn có phải bị bệnh hay không? Sư nương dùng ngân châm nghiệm, đồ ăn không có độc, hơn nữa còn là Trưởng Thân Vương tự mình đưa tới!”

“Vâng, để trẫm nhìn xem.” Mạc Kỳ Hàn trả lời một câu, nhanh chóng đi đến bên giường, nhắc màn lụa lên, “Mạn Mạn, trẫm đến đây, không thoải mái chỗ nào?”

Nói xong, tay sờ lên trán Lăng Tuyết Mạn, cảm thấy hơi nóng, kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn dậy, đặt nàng tựa vào trên người hắn, nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn không có tinh thần, vô cùng lo lắng nói: “Mạn Mạn, nàng đau đầu sao?”

“Không đau, chỉ là nôn mửa, ừ, nhìn đến chàng liền nôn mửa.” Lăng Tuyết Mạn quay mặt, trả lời.

Khuôn mặt của Mạc Kỳ Hàn lập tức trở nên khó coi, giận tái mặt nói: “Bình thường nàng dùng bữa trẫm cũng không ở cạnh nàng, vậy tại sao nàng ói?”

Lăng Tuyết Mạn ghen lời, sau đó vẫn nghiêng mặt vẫn, lặng yên không tiếng động.

“Chẳng lẽ là bị cảm lạnh?” Mạc Kỳ Hàn suy đoán, nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy, mặc kệ là nguyên nhân gì, trầm vốn muốn mang nàng về Tứ Vương phủ tìm sư phụ bắt mạch, hiện tại vừa vặn, nàng cùng trầm ngồi xe đi.”

“Không đi!” Lăng Tuyết Mạn ném ra điều kiện: “Trừ phi chàng cho ta ở Tứ Vương phủ, ta không muốn ở trong cung.”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Như vậy sao được? Nàng bây giờ lấy thân phận gì về Tứ Vương phủ ở? Trầm hiện tại mang nàng trở về, còn phải lấy danh nghĩa dâng hương ở Hương Đàn Cư cầu phúc cho hoàng gia, phải lấy thân phận nha hoàn cho nàng mới có thể mang nàng theo!”

“Ta sẽ không đi.” Lăng Tuyết Mạn vút xuống một câu, ngả đầu đi ngủ.

“Mạn Mạn, nàng nghe lời được không? Nếu bị bệnh, chúng ta sớm trị mới tốt! Nàng ăn không ngon, thân thể sao có thể chịu được?” Mạc Kỳ Hàn cúi người xuống, dán lên gò má Lăng Tuyết Mạn, nhẫn nại dỗ dành.

“Vậy chàng qua hết tháng giêng phải thả ta đi, không thể nuốt lời!” Lăng Tuyết Mạn xoay mặt qua, nghiêm túc nói.

“Mạn Mạn, không đi được không? Đã nhiều ngày, trầm đều giải thích vô số lần với nàng, trầm không có phản bội nàng, không chạm qua nữ nhân khác, nàng sao lại không tin như vậy?”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày thật sâu, đau cả đầu, từ sau khi ở ao Vân Thanh lừa gạt nàng, muốn nàng, hẳn lại bị cấm dục, cho tới hôm nay, một chút cũng không cho hắn đụng thân thể của nàng, cái đầu mơ hồ kia đột nhiên nhiên trở nên khôn cực kỳ, buổi tối, giữa hai người lại cách hai cái gối, thậm chí, Lăng Tuyết Mạn sợ hẳn thừa dịp nàng ngủ mà đánh lén, còn đặt một cái bàn tròn nhỏ giữa bọn họ, làm cho hắn lại bắt đầu ăn chay!

“Lời nói của tên lường gạt như chàng, ta có thể tin sao?” Mặt Lăng Tuyết Mạn lạnh nhạt hỏi ngược lại.

“Được, mặc kệ nàng tin hay không tin, có muốn đi hay không, trầm hôm nay phải mang nàng đi!” Mạc Kỳ Hàn chợt nhíu mày, trầm giọng, uy hiếp thẳng: “Hoặc là trầm điểm huyết nàng, hoặc là nàng tự nguyện, tự mình lựa chọn đi!”

“Chàng!” Lăng Tuyết Mạn nắm chặt tay, trợn tròn mắt nửa ngày, cắn răng nói: “Ta tự nguyện!”

Ngoài trường, Hoa Mai bà bà thở phào nhẹ nhõm, rốt cục làm xong!

Sau nửa canh giờ, đội quân danh dự của Hoàng đế ra cung, Mạc Ly Hiên cưỡi ngựa đi, Hoàng thượng ngồi xe. Một lúc sau sợ Lăng Tuyết Mạn mệt mỏi, liền kêu nàng vào xe.

“Đến, nằm ở trên thân trầm một lát.” Mạc Kỳ Hàn kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn xuống, để nàng gối ở trong lòng hắn, lại bưng lên một ly nước nóng thổi nguội đưa đến trên môi nàng.

Uống hai ngụm, Lăng Tuyết Mạn liếc liếc mắt nội thất trong xe, hừ hừ nói: “Làm Hoàng đế thật là tốt, trong xe ngựa này y như tẩm cung, muốn cái gì có cái đó.”

“Nàng muốn nói cái gì? Nàng cho là trầm thích ngôi vị Hoàng đế hơn nàng sao?” Mạc Kỳ Hàn đặt cái chén ở trên cái bàn nhỏ, cau mày nói.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Từ xưa đến nay, nam nhân nào không thích quyền lực? Triều đại nào không vì tranh ngôi vị Hoàng đế mà chết vô số người?” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt.

“A, nha đầu nàng bây giờ toàn nói những câu có gai, trầm không tranh cãi với nàng, trầm muốn nàng mở to hai mắt xem.” Mạc Kỳ Hàn cười nói.

Lăng Tuyết Mạn quay mặt, không thèm để ý Mạc Kỳ Hàn nữa.

Không bao lâu, xe ngựa dừng, từ bên ngoài nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đã đến!”

Xuống xe, quần gia Tư Khuynh cung kính đón, đi vào, rồi đến Hương Đàn Cư, đi thẳng vào gian phòng ngủ trong cung.

Thiên Cơ lão nhân đang ngủ say sưa, bên tai lại vang lên một thanh âm, “Lão gia gia? Lão gia gia, Ngưu Ma Vương tới bắt ngài kìa!”

455. Chương 456

“Cha của Thiên Vương đến đây cũng không sợ! Kêu Ngưu Ma Vương rút!” Thiên Cơ lão nhân than thở một câu, lật người, lại tiếp tục ngủ.

Lăng Tuyết Mạn quay đầu nhìn Mạc Kỳ Hàn, nhún nhún vai, “Hoàng thượng, sư phụ ngài bảo ngài rút kìa! Ngài còn không tuân lệnh?”

“Ngài nói Ngưu Ma Vương chắc là sư nương đi?” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói một câu, mắt đen hơi nhú, lại nói: “Sư nương, sư phụ bảo ngài rút nhanh lên kìa!”

Một câu này, âm thanh ột chút, không chỉ làm Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác nhìn trái nhìn phải, còn làm ông lão đang ngủ ngon phải lộ cộc ngủ dậy, miệng la hét, “Không phải không phải, ta chưa nói! Ta chưa nói!”

Lần này, Lăng Tuyết Mạn mới hiểu được, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, oán hận trừng mắt Mạc Kỳ Hàn một cái, hai tay ôm ngực, bỏ đá xuống giếng nói: “Lão gia gia, đồ đệ ngài gạt ngài đó! Đồ đệ nói giỏi gạt người nhất là mỹ nữ, kỳ thực không hẳn vậy, phải nói mỹ nam so với mỹ nữ còn cao tay hơn!”

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, trừng Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn đắc ý, mắt đẹp nhìn quanh, chỉ xem là hảnh là không khí.

Thiên Cơ lão nhân tìm một vòng, lại nghe lời Lăng Tuyết Mạn nói, liền cũng đen mặt, “Hàn tiểu tử, dám gạt sư phụ con, thật sự là đáng đánh!”

Nói xong, lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, hỏi: “Nha đầu Mạn Mạn, con cũng biết Tình nhân là ai sao?”

“Con biết, là kẻ lừa đảo! Là kẻ lừa đảo siêu cấp vô địch vũ trụ! Là ảnh đế Oscar! Kỹ thuật diễn còn lợi hại hơn Lưu Đức Hoa!” Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu không nhìn Mạc Kỳ Hàn, không mảy may không nhặt chế nhạo.

“Sao? Oscar là ai? Lưu Đức Hoa là ai? Hả là nam nhân nàg thích ở hiện đại sao?” Mạc Kỳ Hàn nói như pháo nổ, tuy rằng nghe giọng nói kia là châm chọc hẩn, nhưng tính mấu chốt của vấn đề phải làm rõ ràng.

Thiên Cơ lão nhân liêu mạng nháy mắt, một câu cũng nghe không hiểu! Vì thế, bắt đầu hoài nghi kiến thức mình nông cạn...

Nghe vậy, mắt đẹp của Lăng Tuyết Mạn vừa chuyển, khuôn mặt nhỏ nhắn rất phối hợp ngược ngùng đỏ ửng lên, cúi thấp đầu, nhỏ nhẹ nói: “Đúng vậy, Lưu Đức Hoa là nam nhân ta luôn luôn luôn để ở trong lòng đó! Ta thường xuyên nằm mơ thấy chàng ấy! Chàng ấy vô cùng đẹp trai, lại có tiền tài, ca hát giỏi, trình diễn hay, là nam nhân hoàn mỹ nhất, mơ ước lớn nhất của ta là về sau có thể gả cho chàng ấy, nếu ta trở về hiện đại, chuyện đầu tiên phải làm đó là đi tìm chàng...”

“Bốp!”

Một bát trà sứ quý báu trên bàn bị quăng xuống đất!

Thiên Cơ lão nhân rụt cổ, nhìn trong phòng, chỉ có ba người bọn họ, đến kẻ chết thay đều không có, không khỏi nuốt nước miếng, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe.

Lăng Tuyết Mạn bị chấn động một chút, miệng mới mở ra còn chưa kịp hỏi, liền kinh hãi mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy hình như trên trán Mạc Kỳ Hàn có gân xanh nhô ra, sắc mặt khó coi không thua gì đêm đó hẩn uống say... Chính là đêm ghen tị Mạc Kỳ Minh cầm tay nàng trượt băng!

“Hừ! Thì ra là chỉ là một con hát! Trầm so không được với hẩn sao? Lăng Tuyết Mạn, nàg dám nói thêm câu trở về hiện đại nữa, trầm lập tức tìm đạo sĩ bắt hồn phách nàg!” Mạc Kỳ Hàn nghiêm mặt, trong mắt

nhảy lên từng ngọn lửa, ánh mắt kia tuyệt đối ác độc có xúc động muốn giết người, nhưng, lại bỏ thêm một câu, “Dám nói muốn nam nhân khác với trẫm, muốn gả cho nam nhân khác, không muốn sống phải không? Họ Lưu cái gì đó, trẫm một chưởng đánh chết hẳn!”

“Ách!” Lăng Tuyết Mạn run rẩy, mím môi, nín nửa ngày, mới to gan nhả một câu, “Chàng... chàng thật ngốc a! Chàng muốn đánh chết Lưu Đức Hoa, chờ chàng có bản lĩnh bắt hắn đến cổ đại rồi nói tiếp!”

“Nàng lặp lại lần nữa!” Mạc Kỳ Hàn sải bước đến gần, từ trên cao nhìn xuống Lăng Tuyết Mạn, mắt vừa lạnh vừa ác, nàng mà dám nói một chữ, liền nuốt sống nàng!

Lăng Tuyết Mạn nhịn không được, mồ hôi ướt đầm, thân mình rụt về phía sau, trong đầu nhanh nghĩ cách dập tắt lửa giận của bình dấm chua này...

Nghĩ vậy, đầu choáng váng, vì thế, tương kế tựu kế -

“Tình nhân, đầu ta thật choáng váng...” Nhắm ngay khoảng cách, xác định Mạc Kỳ Hàn có thể đỡ thân thể của nàng, Lăng Tuyết Mạn khẽ nhắm mắt, thân mình mềm yếu rồi ngã xuống...

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn không nghi ngờ gì, một tiếng thét kinh hãi, cánh tay dài chụp tới, thân mình xoay tròn một cái, liền ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, vội kêu lên: “Sư phụ, mau nhìn xem!”

Thiên Cơ lão nhân chậm rì rì xuống giường, lại chậm rì rì tiêu sái đi tới, trừng mắt Mạc Kỳ Hàn đến nỗi sắp phóng ra lửa, không nhanh không chậm nói: “Hàn tiểu tử, con quá quan tâm đến loạn luân rồi!”

“Sư phụ, Mạn Mạn thật sự không thoải mái, mấy ngày nay thường nôn mửa, hôm nay ới sạch cơm trưa, trẫm đành mang nàng đến tìm sư phụ xem bệnh.” Mạc Kỳ Hàn xem như là không nghe thấy, cấp bách giải thích.

“Sao? Có việc này?” Thiên Cơ lão nhân nhướng mày, “Nhanh đặt nó lên trên giường đi.”

Nằm ở trên giường, Lăng Tuyết Mạn nhất thời không dám mở mắt ra, sợ Mạc Kỳ Hàn tức giận trách móc nàng là kẻ lừa đảo, liền gắt gao nhắm mắt lại, để mặc cho Thiên Cơ lão nhân bắt mạch, nàng nghĩ đó là đau bao tử, nhất định là vậy!

Ai ngờ -

“Trời ạ! Nha đầu, con... con...” Không đến một phút đồng hồ, bên tai liền vang lên giọng kích động của Thiên Cơ lão nhân, sau đó không có câu tiếp theo.

Nhất thời, Lăng Tuyết Mạn bối rối, lập tức nghĩ đến một sự kiện, sau đó mở mắt ra, bật thốt lên: “Con mắc bệnh nan y sao? Có phải không có thuốc nào cứu được không?”

Lời vừa nói, lập tức hù ngã Mạc Kỳ Hàn, cũng mặc kệ Lăng Tuyết Mạn giả bộ bất tỉnh, vội khẩn trương hỏi: “Sư phụ, Mạn Mạn bị bệnh gì?”

Thiên Cơ lão nhân híp híp mắt, đứng lên, hai tay chấp sau lưng, nhìn Mạc Kỳ Hàn từ trên xuống dưới, đến khi toàn thân Mạc Kỳ Hàn muốn nổi da gà, sốt ruột khó nén muốn thúc giục, mới chậm rãi nói: “Hàn tiểu tử, con thật có năng lực a!”

“Ách, sư phụ có ý tứ gì?” Nam nhân nào đó luôn luôn trí tuệ siêu quần, bị ghen, hai mắt trừng lớn!

“Đúng là con có bản lĩnh a, không chỉ làm Hoàng đế thống trị giang sơn, mà còn... Khụ khụ!” Thiên Cơ lão nhân đang dài dòng thì nhìn thấy nam nhân nào đó cực kỳ không kiên nhẫn, liền thức thời đi vào vấn đề chính, “Giúp người ta sinh con, ách, không đúng, giúp người ta chữa chứng bệnh thể hàn...”

Nghe được mấy từ ngữ quan trọng, Mạc Kỳ Hàn và Lăng Tuyết Mạn cùng nhau ngắt lời, thất kinh hỏi: “Cái gì? Mang thai?”

“Ừ, đúng vậy...” Bị phản ứng của hai người dọa, Thiên Cơ lão nhân lú cả lưỡi.

“Sư phụ, ngài xác định sao? Mạn Mạn nàng... nàng thật sự có mang thai? Nàng mắc ới cũng là vì mang thai sao? Sẽ không chần sai sao?” Mạc Kỳ Hàn kích động nắm chặt tay của Thiên Cơ lão nhân...

456. Chương 457

“Ây da, tiểu tử thôi, con nhẹ tay chút! Con cho là con đang cầm kiếm giết địch sao?” Thiên Cơ lão nhân sắp bị Mạc Kỳ Hàn quá kích động mà bẻ gãy tay, mặt vắn vẹo kêu rên.

Mạc Kỳ Hàn ngẩn ra, vội buông lỏng tay, xin lỗi: “Thực xin lỗi sư phụ, trăm... trăm rất.... rất kích động, thật cao hứng!”

“Con kích động, tay sư phụ muốn đứt! Hừ!” Thiên Cơ lão nhân thở phì phò xoa tay, tức giận: “Sư phụ nếu đến cái hỉ mạch cũng có thể nói sai, là có thể đập đầu vào bảng hiệu thần y tự sát!”

“Ha ha... Ha ha... Mang thai, thật sự mang thai!” Mạc Kỳ Hàn cười ngây ngô như em bé, miệng lẩm bẩm, hơi cúi thân, ôm lấy đầu Lăng Tuyết Mạn, vui sướng nói năng lộn xộn, “Mạn Mạn, thật tốt, thật tốt, chúng ta có con, rất cục có con...”

“Hỗn đản... Ta hô... thở không được...” Miệng mũi Lăng Tuyết Mạn đều bị đặt ở trong ngực Mạc Kỳ Hàn, nàng nói mang theo trách móc.

“Mạn Mạn, thực xin lỗi!” Mạc Kỳ Hàn bị chửi tỉnh táo lại, vội thả lỏng cánh tay, nâng mặt Lăng Tuyết Mạn lên, trên mặt vẫn cười hề hề, “Ha ha... Ha ha... Mạn Mạn, nàng có cục cưng, nàng cao hứng không? Long chủng của trăm, là long chủng của trăm a!”

Lăng Tuyết Mạn cực kỳ bình tĩnh, nghiêng rằng nghiêng lợi, từ trong lòng Mạc Kỳ Hàn nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Cơ lão nhân đang vui vẻ nhìn náo nhiệt, “Lão gia gia, ngài chắc chắn đang lầm, con làm sao có thể mang thai? Con làm sao có thể nghi ngờ nam nhân hư hỏng này! Hắn không phải luôn luôn uống thuốc tránh thai sao? Chỉ có năm ngày, ngài có thể chắn ra mang thai sao? Con không tin y học cổ đại có thể phát triển như vậy!”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn chợt dạ, Thiên Cơ lão nhân nhất thời khó có thể trả lời, nhìn Mạc Kỳ Hàn, “Khụ khụ, Hàn tiểu tử, nha đầu Mạn Mạn có bầu đã mười bốn ngày, xương cốt tạm được, cần bồi bổ nhiều, không được có động tác kịch liệt, nhất định phải đi lại nhiều, không được nằm suốt trên giường, không thể kiêng ăn, phải ăn nhiều rau quả, còn có, không thể quá kích động, trước ba tháng dễ nôn mửa, còn có, khụ khụ, trước ba tháng phải giảm bớt sinh hoạt vợ chồng, phòng ngừa sinh non, ừ, ừ, đại khái các con muốn đánh nhau muốn cãi nhau cũng phải kiềm chế một chút, sư phụ đi trước đây!”

Nói xong, Thiên Cơ lão nhân xấu hổ nghiêm mặt muốn lao ra -

“Sư phụ!”

Mạc Kỳ Hàn vội hô một tiếng, Thiên Cơ lão nhân dừng lại, quay đầu, buồn bực nói: “Con sao có nhiều chuyện như vậy?”

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Hàn xấu hổ đỏ mặt, nhìn một cái thấy mặt Lăng Tuyết Mạn còn đen hơn than, lại nhìn Thiên Cơ lão nhân, ho khan đi đến trước mặt, đến gần lỗ tai lặng lẽ hỏi: “Sư phụ, vậy sinh hoạt vợ chồng là phải giảm bớt hay là không thể sinh hoạt vợ chồng? Nữ nhân có bầu còn có thể được sung hạnh không?”

“Khụ khụ, có thể, chỉ là động tác phải chậm, không thể kịch liệt, để tránh tổn thương đứa nhỏ.” Thiên Cơ lão nhân đỏ rục mặt, lấy tay che miệng, trả lời nhỏ xiu.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, nhẹ thở ra, Thiên Cơ lão nhân liền nhanh chân chạy trốn.

Trở lại, trên mặt lộ ra nụ cười tận lực lấy lòng, Mạc Kỳ Hàn ‘khụ’ một tiếng, chậm rãi đến gần, như đứa trẻ làm sai việc gì, cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, trăm... trăm có mấy hôm không có uống thuốc tránh thai.”

“Vì sao? Vì sao muốn gạt ta? Vì sao!” Lăng Tuyết Mạn tức giận đến cực điểm, nhìn hắn, như muốn nhìn đến trong lòng hắn, gần từng tiếng hỏi: “Mạc Kỳ Hàn, chàng nói rốt cuộc có gạt ta không? Từ đầu tới cuối coi ta như con khỉ mà đùa giỡn, rất vui sao?”

Mạc Kỳ Hàn biến sắc, vội giải thích: “Không, không phải, Mạn Mạn, chuyện này trăm là có lý do, bởi vì... bởi vì nàng lần đó sinh bệnh, sư phụ dịch dung thành đại phu bắt mạch cho nàng, chẩn ra nàng mắc chứng bệnh thể hàn, trăm mới không tiếp tục uống thuốc tránh thai!”

“Chứng bệnh thể hàn?” Mắt Lăng Tuyết Mạn nhìn trừng trừng, hoảng hốt nhớ tới hình như lão gia gia vừa rồi cũng nói bốn chữ này, chính là, “Chứng bệnh thể hàn là cái gì?”

“Chính là... thể chất nàng âm hàn, rất khó có thai.” Mạc Kỳ Hàn chần chờ một chút, nhẹ thở nói.

Đột nhiên phát hiện, nàng hỏi không nổi nữa, yết hầu giống bị chặn, tầm quan trọng của con nổi dòng, nàng biết! Dân chúng bình thường là bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, huống chi hần là đế Vương?... Làm sao có thể... có thể không có con nổi dòng?

“Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn thất thần, ngơ ngác nhìn Mạc Kỳ Hàn nửa ngày, môi mới run lấy bầy, hỏi nhỏ đến không thể nghe thấy: “Chàng... chàng luôn rất muốn có con đúng hay không? Chàng biết ta không thể sinh, vì sao... Vì sao chỉ muốn duy nhất một mình ta? Nếu ta không mang thai, chàng...”

“Trăm biết, nhưng trăm vẫn yêu nàng, nàng quan trọng hơn hết thảy. Sư phụ viết phương thuốc cho trăm để điều trị chứng bệnh thể hàn của nàng, trăm mới an bài quản gia, Xuân Đường Thu Nguyệt luôn luôn sắc thuốc cho nàng, luôn luôn khuyên nàng uống thuốc, trăm sợ nàng có gánh nặng trong lòng, cho nên chưa từng nói cho nàng biết, nếu là điều trị không tốt, nếu nàng không thể có thai, trăm cũng tính toán rồi, sắc phong Ly Hiên làm thái tử, kế thừa giang sơn Đại Minh, trăm vừa đăng cơ liền sắc phong Ly Hiên làm trưởng thân Vương rồi!” Mạc Kỳ Hàn ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, nhẹ hôn cái trán của nàng, tình yêu sâu đậm.

“Tình nhân...”

Lăng Tuyết Mạn nỉ non một tiếng, lại không biết nên nói cái gì, tràn đầy cảm động, nhưng nàng cũng nhớ được, hần vì cầu sớm ngày có con, từng nói, hậu cung ai mang thai long chủng trước, liền lập người đó làm Hoàng Hậu, lập đứa trẻ làm thái tử... Nàng đột nhiên có, hần vì trấn an nàng, cho nên sửa lại lý do!

“Mạn Mạn, nàng có biết trăm hiện tại vui vẻ bao nhiêu không? Phụ hoàng mẫu hậu nếu như biết nàng mang thai, bọn họ sẽ vui vẻ đến phát điên! Bọn họ luôn luôn ngóng trông đó! Thật tốt quá, thật tốt quá! Mạn Mạn, nàng thật vất vả mới có, không thể lại hờn dỗi với trăm, phải thật sự nghe lời, không vì cái gì khác, vì đứa bé nàng cũng phải ngoan một ít, biết không? Còn có, nhất định không thể lại chạy loạn, bất luận làm cái gì đều phải trước hết nghĩ kỹ, nhớ kỹ nàng là phụ nữ mang thai, sau đó xem có thể làm hay không, biết không?”

Mạc Kỳ Hàn dặn dò, ngừng một chút, lại nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Về sau thức ăn của nàng, trăm sẽ an bài người chuẩn bị, dùng bữa toàn bộ ở mật thất, để tránh nôn mửa mà bị người ta nhìn ra có gì khác thường, còn có... Ừ, trăm sẽ giao cho sư nương, còn phải hỏi ma ma trong cung, xem có cái gì quan trọng cần chú ý, tóm lại, trăm không yên lòng nhất là nàng, đáp ứng trăm, ngoan nghe lời, được không?”

457. Chương 458

Thật lâu, Lăng Tuyết Mạn chưa nói một lời, trong đầu hờ hợt rung động, nghe không rõ Mạc Kỳ Hàn đang nói cái gì, cũng không biết nàng nên mừng hay là nên sầu, chỉ đắm chìm trong cơn hoảng hốt, chậm rãi tiêu hóa sự việc ngoài ý muốn từ trên trời giáng xuống này.

Mang thai... Nàng thật sự có một bé cưng thuộc về bọn họ... Đây là từng đã giấc mộng, hiện tại không có vui sướng của người làm mẹ, lại để cho nàng như rơi vào hố sâu!

Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía một khuôn mặt tuần tú vui mừng đến trong mi trong mắt đều là cười, lời nói muốn phá thai đến bên miệng, lại thể nào cũng nói không nên lời, nàng có thể tưởng tượng, nếu như nàng nói ra, hần sẽ có phản ứng kịch liệt ra sao.

“Chàng rốt cục... Thực hiện kế hoạch dùng đứa bé trói chặt ta!” Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn nói nhỏ, rồi sau đó nhẹ nhàng cười, nụ cười lạnh bạc bi ai.

“Mạn Mạn, trẫm không có, trẫm rất muốn nàng có thể mang thai, bởi vì tuổi trẫm thật sự không còn trẻ, tuổi nàng cũng không nhỏ, nhưng trẫm không nghĩ dùng đứa bé trói chặt nàng!” Mạc Kỳ Hàn bị kiềm hãm, lập tức lắc đầu, lại có chút bối rối, tay vừa mới nói lại nhanh nắm lấy, “Mạn Mạn, trẫm cùng nàng yêu nhau, nếu trẫm muốn giữ nàng, đó là dùng chân tâm của trẫm giữ nàng! Nàng không nên suy nghĩ bậy bạ được không?”

Lăng Tuyết Mạn không nói nữa, mà trầm mặc.

Ở bên trong hồ Nguyệt Lương, băng đã hòa tan một phần, trên mặt băng nhẹ phản xạ lên ánh sáng..

Tay Lăng Tuyết Mạn bị nam nhân bên cạnh gắt gao nắm chặt, như sợ nàng xúc động, sẽ nhảy xuống hồ.

Trong nháy mắt, nàng giật mình nhớ lại một màn năm đó phát sinh ở nơi này, nàng rơi xuống nước, Vô Giới bay tới cứu nàng... Nghiêng mắt, nàng nhìn không được khe hở: “Năm đó, là chàng giả thành Vô Giới cứu ta lên bờ à?”

“Ừ, là trẫm cứu nàng, ngoại trừ lúc xuất chinh, còn mọi lúc trong cuộc sống, trẫm vẫn luôn ở bên cạnh nàng, sẽ ở Hương Đàn Cư, buổi tối tới gặp nàng, đi bằng đường hầm, cửa ra ở trên tường đá sau tấm bình phong.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng nói.

“Vô Giới cùng ta đá cầu, kỳ thực cũng là chàng, đúng không?”

“Đúng.”

“Lâm Mộng Thanh thì sao? Xem ra hắn cũng không phải là biểu đệ của quân gia đúng không?”

“Mộng Thanh là sư đệ trẫm, cũng là đồ đệ của sư phụ, hắn và trẫm cùng xuất chinh.”

“Chàng muốn quét sạch loạn đảng là ai? Người nhiều lần giết ta là ai? Nam nhân bắt ta đi đêm nguyên tiêu là ai?”

“Mấy chuyện này, trẫm chưa chuẩn bị nói cho nàng biết, đôi khi, khó có được hồ đồ. Nếu không biết, còn có thể sống vui vẻ, nếu như nàng biết, từ đây nàng sẽ không vui vẻ.”

Lăng Tuyết Mạn không hỏi nữa, chỉ cần hắn không chịu nói, nàng lại thế nào hỏi cũng không thể có được đáp án, miễn cưỡng nói, chỉ có thể là lừa gạt.

Trên đường hồi cung, nàng ngủ gục lên trên đùi của hắn, nàng ngủ hết sức an nhàn, không biết mơ thấy cái gì, trong cơn ngủ mơ khoe miệng của nàng hơi vênh, nhưng mà, rất nhanh liền nhau mảy, lại chưa từng giãn ra.

Buổi tối hai người nằm ngủ, hắn nhẹ ôm nàng vào lòng, không ngừng hôn khẽ môi nàng, cái trán của nàng, gương mặt nàng, bàn tay to nhìn không được cũng lặng lẽ phủ trên ngực nàng, lại cực lực nhìn xuống, chỉ ngọt ngào ôm nàng đi vào giấc ngủ.

Đêm nay canh ba, hắn chưa từng rời đi, đang ngủ say, bên môi hắn cũng giờ lên nụ cười hạnh phúc.

Không vui của nàng, hắn xem ở trong mắt, đau ở trong lòng, hắn biết, trừ khi hắn cho nàng chính mắt xem hắn sung hạnh hậu cung là thế nào, bằng không nàng sẽ không tin.

Hắn quyết định nhẫn nại, chỉ cần cho hắn ôm nàng ngủ, hắn liền không chạm vào nàng, nhẫn nại chờ đợi ngày nàng cam tâm tình nguyện.

Canh năm, hắn tỉnh, ngồi ở trên giường mặc quần áo, tùy ý thoáng nhìn, kinh ngạc nói: “Mạn Mạn, nàng cũng tỉnh? Là trẫm âm ỉ đến nàng sao?”

“Không có, ngủ không được.” Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười, chăm chú nhìn Mạc Kỳ Hàn, đèn cháy sáng chói lọi, nàng liếc mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân kia, toét miệng, “Quả nhiên là chàng nói đúng, chàng xứng với ta, bất luận xuất thân hay là dung mạo, đều dư sức.”

“Ha ha, xứng hay không, không quan trọng, chỉ cần nàng thích là được.” Mạc Kỳ Hàn trêu tức nhìn, sau đó, cài lên ngọc đai bên hông, lại sửa sang lại một chút phụ tùng trên thắt lưng, là hai cái ngọc bội một trái một phải.

“Ngọc bội của chàng, thật là đẹp mắt.” Lăng Tuyết Mạn nhìn, hình như rất có hứng thú hỏi: “Ngọc bội rất đáng giá phải không?”

“Đó là đương nhiên, đây là lễ vật đại ca trăm đưa trăm năm hai mươi tuổi.” Mạc Kỳ Hàn cầm ngọc bội bên trái, nói xong, lại cầm ngọc bội bên phải nói: “Còn đây là tượng trưng cho thân phận trăm, bất luận kẻ nào nhìn thấy nó, giống như trăm đích thân tới, sao không đáng giá được?”

“A, thì ra là vậy.” Lăng Tuyết Mạn hiểu biết gật đầu, thập phần nhu thuận, thản nhiên cười, “VẬY chàng đi vào triều đi, nếu có thời gian, ta ở mật thất chờ chàng dùng bữa.”

“Ừ, Được.” Mạc Kỳ Hàn sung sướng cúi người, hôn nhẹ một cái ở trên trán Lăng Tuyết Mạn, sau đó thỏa mãn rời đi.

Thượng thư phòng.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thái tử Nam Chiếu Hiên Viên Cốc Cẩn đã dẫn sứ đoàn đến kinh, Cố đại nhân đã nghênh đón đến Dịch quán! Cung thỉnh Hoàng thượng, khi nào vào cung yết kiến?”

Mạc Kỳ Sâm quỳ trước bàn, trên mặt trăm ớn hơi lộ ra vui sướng.

“Lục đệ, truyền chỉ dụ của trăm, hôm nay thái tử Nam Chiếu tạm nghỉ một ngày ở dịch quán, ngày mai lâm triều yết kiến!” Mạc Kỳ Hàn mang chút ý cười, nói xong, suy nghĩ một chút nói: “Lục đệ, trăm lệnh cho đệ cùng Lễ bộ tiếp đãi thái tử Nam Chiếu, tuy rằng hai nước giao chiến, Đại Minh thắng, nhưng không thể sơ suất, người tới là khách, lấy lễ đãi!”

“Vâng, Hoàng thượng, thần đệ ghi nhớ!” Mạc Kỳ Sâm chấp tay nói.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, lại nói: “Đêm mai vừa vặn là đêm Thượng Nguyên, chuẩn bị đãi tiệc ở điện Thái Hòa, chuẩn bị các tiết mục khúc nghệ tinh xảo, đến lúc đó trình diễn.”

“Vâng!”

“Còn có -” Mạc Kỳ Hàn dần thu lại tươi cười bên môi, ánh mắt trở nên thâm trầm, “An toàn của sứ đoàn Nam Chiếu, cần phải cảnh giác! Tối nay trăm sẽ điều Mộng Thanh mang cấm vệ quân bảo vệ, Lục đệ, đệ cùng Thất đệ chú ý hướng đi vào đêm mai, tuyệt không thể làm cho người đó có cơ hội! Một khi xảy ra chuyện, chỉ sợ cục diện hòa bình hai nước lại hủy hoại chỉ trong chốc lát!”

Mạc Kỳ Sâm giật mình, rất nhanh liền hiểu rõ, nói: “Vâng, thần đệ hiểu!”

.....

Đến bữa trưa, Mạc Kỳ Hàn cũng không đến, Lăng Tuyết Mạn cố nén phản ứng mang thai, miễn cưỡng ăn một chút, liền muốn đi ra ngoài hít thở không khí, ra đường hầm, lại ra Hoán Y Cục, mang ghế ngồi ở trong viện phơi nắng.

Từ buổi sáng lúc Mạc Kỳ Hàn rời đi, nàng liền một lòng suy tư, như thế nào mới trộm được ngọc bội của hắn, như thế nào tránh được tầm mắt hắn, chuồn êm khỏi cung.

Suy tư quá mức, đến nỗi có người đến gần, nàng còn chưa phát hiện, đợi nhìn đến trước mặt thấy hiện ra một bóng dáng, ngược mắt, mới kinh ngạc nói: “Tam Vương gia!”

“Nghĩ gì thế? Sao lại mất hồn như thế!” Mạc Kỳ Minh mỉm cười, ôn nhu hỏi.

458. Chương 459

“Không có nghĩ gì cả, Tam Vương gia ngài tìm ta có việc sao?” Lăng Tuyết Mạn ra vẻ cười tự nhiên, hỏi.

Mạc Kỳ Minh nhìn nàng, chỉ cười không nói.

Lăng Tuyết Mạn bị nhìn chăm chú như vậy, làm ặt nàng có chút ửng đỏ, “Khụ khụ” hai tiếng, cau mày nói: “Tam Vương gia, trên mặt ta có vết bẩn sao? Ngài nhìn ta làm gì? Có việc gì thì nói a!”

Sau bữa trưa, thái giám cung nữ còn đang nghỉ ngơi, vì vậy, trong viện cũng không có người, Mạc Kỳ Minh hơi cúi người xuống, cong khoe miệng, nửa là trêu tức nửa là nghiêm túc nói: “Đương nhiên là có, chỉ là một đóa hoa nhỏ, nhưng lại thật mỹ lệ.”

“Hả?” Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc, lập tức phản ứng kịp, gò má có cảm giác đỏ hơn, oán hận trừng liếc mắt, không vui nói: “Nói cái gì đó? Ngài không nói, ta trở về nhà.”

“Được, chúng ta đến phòng nàng nói.” Mạc Kỳ Minh thật thuận theo, nói.

“A? Vậy không được, sẽ dễ cho người bàn tán, ở trong này nói đi, ta nghe đây.” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, lập tức lắc đầu, mang vào nhà, là muốn nàng chết sao?

“Mạn Mạn... Nơi này, tai vách mạch rừng.” Mạc Kỳ Minh thu lại nụ cười, thần sắc trở nên nghiêm túc.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, lắc đầu nhanh hơn, “Vậy thì càng không thể vào trong phòng nói!”

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Minh hơi xụ mặt.

“Ngài nói mau a, không nói ta sẽ đi thật đó!” Lăng Tuyết Mạn càng đen mặt hơn, nghe vậy, đó là hẳn lại muốn nói thích nàng, làm cho nam nhân chết tiệt kia biết, nàng sẽ cách cái chết không xa!

Mạc Kỳ Minh hơi nhếch môi, có chút tức giận trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn chỉ cho là không nhìn thấy, ánh mắt liếc loạn, tìm kiếm bóng dáng Hoa Mai bà bà.

“Mạn Mạn, nếu Hoàng thượng muốn lấy nàng làm phi thật, nàng nguyện ý sao?” Mạc Kỳ Minh mở miệng, nhẹ nhàng hỏi.

“Hả? Tại sao nói như thế?” Lăng Tuyết Mạn giật giật khoe miệng, hỏi ngược lại.

Mạc Kỳ Minh đứng lên, nhìn xung quanh mấy lần, lại nhìn vào ánh mắt nàng, nói nhỏ: “Hoàng thượng ngày hôm qua không phải đã dẫn nàng đi Hương Đàn Cư sao? Như vậy rõ ràng biểu hiện... Mạn Mạn, ta chỉ hỏi nàng, nàng muốn gả cho hán sao? Nàng muốn cả đời ở trong thâm cung này sao?”

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, cúi đầu xuống, ngừng một hồi lâu, lắc đầu, thanh âm nhỏ không thể nghe thấy, “Ta không biết.”

“Mạn Mạn, nàng nói như vậy, chính là không muốn làm phi tử của Hoàng thượng đúng không?” Mạc Kỳ Minh đột nhiên có chút vội vàng, lại ngồi xổm xuống, một tay cầm lấy bả vai Lăng Tuyết Mạn, tiếng nói hạ thấp, chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được, “Mạn Mạn, cuộc sống tù túng chốn thâm cung không thích hợp với nàng, chỉ cần nàng nguyện ý, ta liền dẫn nàng đi, được không?”

“Đi? Đi đến nơi nào?” Lăng Tuyết Mạn cả kinh, mờ mịt hỏi.

Mạc Kỳ Minh hơi lộ ra ý cười trên mặt, mắt hướng về xa xa, “Nàng muốn đi nơi nào, ta liền dẫn nàng đi nơi đó. Cách kinh thành khoảng hai mươi dặm, có một tòa núi tên Vô Danh, ở phía dưới sơn cốc, có một dòng suối U Tuyền, nơi đó rất đẹp, chim hót hoa thơm, thanh u yên tĩnh, nước suối trong suốt đầy mùi hoa, một năm bốn mùa đều ấm áp như xuân, Mạn Mạn, nàng muốn đi xem không?”

“Núi Vô Danh? U tuyền?” Lăng Tuyết Mạn thì thào lặp lại, trong đầu kim lòng không được miêu tả một bức tranh thiên nhiên kia, nếu là có thể đi ra ngoài xem, đương nhiên tốt, nhưng, “Tam Vương gia, ngài còn có gia quyến, có thể có tử, làm sao có thể dẫn ta đi? Ngài muốn bỏ bọn họ sao? Hoàng thượng sẽ không đồng ý!”

“Mạn Mạn, việc này không cần nàng quan tâm, nàng chỉ cần nói cho ta, nàng có nguyện ý theo ta hay không, có nguyện ý rời đi nơi thị phi này hay không?” Mạc Kỳ Minh nhíu mày, thần sắc hơi lo lắng.

“Không đồng ý!” Lăng Tuyết Mạn kiên định lắc đầu, nghĩ nghĩ, nói: “Tam Vương gia, ta biết ngài thích ta, nhưng ta sớm đã nói, ta đối với ngài chỉ có tình thân, chỉ có tình bạn, ta sẽ không nhận tình cảm của ngài, cũng không thể nhận.”

“Vì sao? Nói cho ta vì sao không thể nhận? Trong lòng nàng còn thích nam nhân kia phải không? Hắn có để ý nàng sao? Bên cạnh hắn có nữ nhân khác, hắn không cần nàng, nàng vì sao còn muốn để ý hắn? Ta có thể bỏ vợ bỏ con vì nàng, có thể vứt bỏ vinh hoa phú quý vì nàng, hắn thì sao? Hắn có thể làm được cái gì!”

Mạc Kỳ Minh kích động, không khống chế cảm xúc được, nắm giữ tay Lăng Tuyết Mạn, sẵn giọng làm cho người ta sợ hãi, “Lăng Tuyết Mạn, tên nam nhân kia căn bản không xứng với nàng, hắn không xứng, không đáng giá nàng thủ thân như ngọc cho hắn! Nàng không muốn đi, là muốn trở mắt nhìn hắn vì nữ nhân khác mặc hi phục sao?”

“Ngài... Ngài buông ta ra!” Thân mình Lăng Tuyết Mạn chấn động, kinh hãi, vội vàng dùng lực gỡ tay Mạc Kỳ Minh, hoảng loạn đứng dậy, buột miệng cãi lại: “Hắn không có kém như ngài nói! Hắn... hắn là có nỗi khổ, không phải hắn không cần ta, là ta không muốn gả cho hắn!”

“Hắn có nỗi khổ gì? Hắn chính là một tên ngụy quân tử tham vinh hoa phú quý! Hắn thật lòng yêu nàng sao? Nếu là hắn thật sự yêu, sẽ không để cho nàng ở trong cung chịu ủy khuất! Thời điểm nàng lần lượt chịu thiệt, chịu nhục, hắn ở nơi nào? Hắn dám quang minh chính đại bảo vệ nàng sao?” Mạc Kỳ Minh giận không thể nuốt, cực lực ẩn nhẫn, cắn răng nghiêng lợi trách mắng.

“Chuyện của ta, không cần ngài lo! Vô luận ra sao, đều là chuyện giữa ta và hắn, không liên quan đến ngài!” Lăng Tuyết Mạn tái nhợt mặt, dấu môi, không biết là tức giận hay là ủy khuất, cái mũi đau xót, nước mắt không ngăn được rơi xuống, từng bước một lui về phía sau, thì thào: “Ta chính là thương, chính là yêu hắn, không cần ngài lo, không cần ngài lo!”

Nói xong, xoay người, nhanh hướng chạy về phòng nàng, Hoa Mai bà bà nấp ở sau cây cột nhanh chóng lên ra, ngăn Lăng Tuyết Mạn, bắt buộc nàng dừng chạy, chậm rãi bước trở về.

Mạc Kỳ Minh kinh ngạc nhìn bóng lưng kia biến mất, ngực kịch liệt đập phồng, môi mím thành một đường thẳng, ánh mắt như đao khắc, đứng im thật lâu, vung tay áo rời đi.

Tam Vương phủ.

“Mặc Thanh, đêm nay Lâm Mộng Thanh dẫn cấm vệ quân trực dịch quán, phái người ám sát! Mục tiêu thứ nhất là giết thái tử Nam Chiêu, nếu thành công, đó là Lâm Mộng Thanh bảo vệ không chu toàn, bụng làm dạ chịu! Nếu là thất bại, sử dụng toàn lực giết Lâm Mộng Thanh, bốn Vương phải cho hắn chết không có chỗ chôn!”

“Vâng, chủ tử!”

Mặc Thanh không nói hai lời, chấp tay nhận lệnh, sau đó rời khỏi.

“Lăng Tuyết Mạn, nếu hắn là nam nhân nàng yêu tận đáy lòng, nàng vì hắn mà không chịu đi cùng bốn Vương, bốn Vương sẽ giết hắn! Thứ gì bốn Vương không chiếm được, người khác cũng đừng mơ tưởng!” Trên mặt Mạc Kỳ Minh nổi lên lạnh lẽo cùng khát máu, “Bạch Tĩnh An, Hạ Chi Tín, bốn Vương quyết không cho phép phản bội, tạm lưu lại bọn chúng, nếu không có giá trị, giết không tha!”

Ban đêm, mây ít sao thưa.

Trong mật thất, Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trước bàn, dạy nàng chơi cờ.

“Mạn Mạn, đánh cờ cần bình tĩnh, đi một bước, tính ba bước, mắt thấy sáu đường, trừ tính bố cục...”

“Nhưng làm sao có thể tính được đối thủ sẽ đi nước nào?”

“Cái này cần có sức phán đoán, tỷ như, nàng đi một bước này, trăm căn cứ nước cờ của nàng, là biết...”

459. Chương 460

“Đầu ta choáng váng, thôi, không học, chàng đã mưu tước trí, để thế hệ sau của ta học đi.” Lăng Tuyết Mạn phiến chán khoát tay, nằm sấp ở trên bàn.

“Ha ha, đời người vốn chính là ván cờ, nàng nếu muốn trầm tâm tư đơn giản, như vậy trầm sớm thành bộ xương trắng trong tay người khác, làm sao còn có cơ hội làm phụ hoàng?” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười, kìm lòng không được đem lòng bàn tay phủ trên bụng Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi: “Mạn Mạn, trong bụng nàng có cảm giác gì?”

“Không có.” Lăng Tuyết Mạn miễn cưỡng trả lời một câu.

“Hôm nay có ới không? Hiện tại có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?” Mạc Kỳ Hàn ân cần hỏi han.

“Không muốn ăn.”

“Như thế nào? Cảm xúc lại tệ như vậy?”

“Không có chuyện gì.”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Còn phiền lòng vì lời nói của Tam Vương gia sao? Trầm đối đãi nàng như thế nào, hắn không có tư cách đến phê phán, hắn cũng đừng mơ tưởng ở dưới mắt của trầm mà mang nàng đi!”

Lăng Tuyết Mạn ngoái đầu nhìn lại, liếc Mạc Kỳ Hàn, lại nằm xuống lại chỗ cũ, buồn bã ỉu xiu nói: “Thích một người không có sai, các chàng là huynh đệ, các chàng đừng bởi vì ta mà huynh đệ bất hòa, yên tâm đi, ta sẽ không bỏ trốn cùng hắn.”

“Ha ha, vậy được, trầm muốn nghe chính là câu sau của nàng, muốn bỏ trốn, cũng chỉ có thể bỏ trốn cùng trầm, sang năm đi, chờ nàng sinh tiểu hoàng tử, thân mình dưỡng tốt, trầm dành thì giờ mang nàng ra kinh đi chơi.” Mạc Kỳ Hàn cực kỳ vui mừng, nói xong thuận thế hôn trộm một cái, sau đó đặc ý nháy mắt.

“Choáng váng, không nghe câu đầu của ta!” Lăng Tuyết Mạn bực mình nói một câu, đối với Mạc Kỳ Hàn hôn trộm, cũng không kháng cự, tròn mắt quay tròn, ngẩng đầu, châm chúc dùng từ, cười lấy lòng, làm nũng nói: “Tình nhân, Mạn Mạn của chàng hôm nay có ngoan không?”

“Sao? Nói tiếp!” Mạc Kỳ Hàn ngẩn ra, bất động thanh sắc cong khóe miệng.

Lăng Tuyết Mạn vô cùng thân thiết quay người ôm lấy lưng Mạc Kỳ Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ tới cọ lui trước ngực hắn, nũng nịu mềm giọng nói: “Biết ta vì sao tâm tình không tốt không?”

“Vì sao?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, hỏi cực nghiêm túc.

“Ta muốn bảo vật của ta! Chàng biết đấy, ta mỗi ngày cùng chúng nó làm bạn, tình cảm rất sâu, bây giờ không có, trong lòng không có cảm giác an toàn...” Lăng Tuyết Mạn ủy khuất hít mũi một cái, trong mắt nổi lên nước mắt, ai oán nhìn về phía Mạc Kỳ Hàn, chu cái miệng nhỏ nhắn, “Phu quân, ta không muốn sinh con.”

“Sao? Cái gì?” Mạc Kỳ Hàn hơi thay đổi sắc mặt, ngừng một chút, đen mặt, “Nếu như trầm trả cái ruộng lại cho nàng, trong lòng nàng liền có cảm giác an toàn, muốn sinh con phải không?”

“Có vẻ như... Có thể nói như vậy, nhưng không phải rất muốn sinh, vẫn là muốn bỏ đứa bé...” Lăng Tuyết Mạn nói chậm rãi, gương mặt khó xử.

“Câm miệng!” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng ngắt lời, trừng mắt hung bạo: “Nàng bây giờ đã có thứ để uy hiếp trầm! Nàng muốn mấy phế vật đó làm gì? Muốn để lại kỷ niệm phải không? Nói cho nàng biết, không cho! Muốn giữ, chỉ có thể giữ đồ của trầm!”

“Được! Vậy chàng cho đi, đồ vật gì đó của chàng, lấy ra!” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, cho là hắn sẽ cho nàng ngọc bội, khí thế liền cường hãn, vươn tay chờ mong.

“Ngày mai cho nàng, trầm sai người tạo ra một cây trầm phù dung thủy tạ, ngày mai sẽ đưa tới.” Mạc Kỳ Hàn mắt liếc, nói.

Lăng Tuyết Mạn hưng hăng nuốt nước miếng, đen mặt, uốn éo thân, đi đến bên giường ngồi xuống.

“Mạn Mạn...” Mạc Kỳ Hàn không rõ chân tướng, mới nói chuyện, lại nghe có tiếng vang trên cửa đá, đứng dậy, mở ra, là Vô Giới.

“Nô tài quấy rầy Hoàng thượng!” Vô Giới chấp tay, thần sắc vô cùng lo lắng.

“Có việc gì?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày hỏi.

Cửa đá bị đóng lại, Lăng Tuyết Mạn ngây cả người, dùng sức đi ấn cơ quan, nhưng nàng không hề có nội lực, mở không ra.

Trong dịch quán, lửa bốc lên tận trời, khắp nơi là thanh âm gào thét, kêu khóc, binh khí chạm vào nhau, còn có tiếng kêu thảm thiết của cấm vệ quân ngã vào trong vũng máu...

Vô Giới gật đầu, “Bẩm Hoàng thượng, mới vừa rồi hướng Tây Bắc có đạn tín hiệu phát ra, dịch quán có khả năng đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì? Đáng chết! Nhất định là Mộng Thanh phát ra, tình huống nguy rồi!” Mạc Kỳ Hàn cả kinh, không chần chờ nói: “Vô Giới, truyền ý chỉ của trẫm, cùng Vô Cực Vô Ngân, tức khắc mang theo toàn bộ ám vệ đi tiếp viện, trẫm sẽ tới ngay!”

Vô Giới ngăn người, vội hỏi: “Hoàng thượng, ngài không thể tự mình đi! Ngộ nhỡ...”

“Nhanh đi!” Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn phát lạnh, nói.

“Vâng, nô tài cáo lui!” Vô Giới khó xử chấp tay, nhanh chóng biến mất.

Mạc Kỳ Hàn vừa quay đầu lại, Lăng Tuyết Mạn liền đứng ở phía sau hắn, không đợi hắn mở miệng, nghiêm mặt nói: “Chàng... chàng đi đánh nhau?”

“Mạn Mạn, trẫm có việc gấp, nàng ở chỗ này, trẫm kêu Xuân Đường Thu Nguyệt vào cùng nàng, mệt hãy ngủ trước, không được chờ trẫm!” Mạc Kỳ Hàn nói xong, cũng không quay đầu lại, rời đi.

Vô số thiết huyết sát thủ như tử sĩ đánh tới, giết chết một đám, lại một đám thay vào, một ngàn cấm vệ quân trong nháy mắt, chết hơn phân nửa, một trăm vệ binh Nam Chiếu cũng ngã xuống một phần ba, sứ đoàn quan viên Nam Chiếu được cấm vệ quân cùng vệ binh bảo vệ lui ra khỏi biển lửa, ra ngoài dịch quán.

Lâm Mộng Thanh mặc áo giáp, mặt giận dữ, một kiếm đảo qua cổ họng của ba gã sát thủ, mắt thấy thái tử Nam Chiếu không địch lại, nhảy đến sau lưng trợ giúp, tuy nhiên, sát thủ có mục tiêu rất rõ ràng, lập tức chia làm hai nhóm, tấn công hắn và Hiên Viên Cốc Cẩn, cấm vệ quân thấy thế, cũng tự động chia làm hai nhóm, liều mạng phản kích!

“Bảo vệ thái tử quan trọng hơn!”

Lâm Mộng Thanh hét lớn một tiếng, một đội cấm vệ quân liền đi tiếp viện, mà hắn càng đánh càng phát hiện, lần này thiết huyết sát thủ có vẻ như không chỉ vì giết Hiên Viên Cốc Cẩn, còn giống như hạ quyết tâm muốn mạng của hắn!

“Đáng chết!”

Khẽ nguyên rủa một tiếng, Lâm Mộng Thanh xuất kiếm nhanh hơn, chiêu thức ác độc hơn, đều là mười phần lực đạo, máu tươi văng khắp nơi, tiếng kêu thảm liên tục, thân kiếm thấm máu, câu hồn đoạt phách, thiết huyết sát thủ kiêng kị rất nhiều, lại vẫn cố chết đánh tới!

Đang lúc đánh nhau, một ám tiễn bắn về phía Hiên Viên Cốc Cẩn, Lâm Mộng Thanh nhìn đến, thả người chắn phía trước Hiên Viên Cốc Cẩn, liền bị ám tiễn đâm vào đầu vai trái!

Hiên Viên Cốc Cẩn kinh hãi, “Lâm tướng quân! Lâm Phò mã!”

“Chịu đựng một chút! Viện binh sắp đến, chúng ta kiên trì trong chốc lát!” Lâm Mộng Thanh vận vẹo mặt, gào lớn, lại cầm kiếm gia nhập cuộc chiến.

Thiết huyết sát thủ tất nhiên là hiểu được, muốn tốc chiến tốc thắng, vì vậy, càng bỏ mạng nhào tới!

Tại lúc nguy cấp, mười ba bóng đen từ trên trời giáng xuống, mười ba thanh kiếm lấy khí thế xuyên vân phá nguyệt vung về phía thiết huyết sát thủ!

Không sai, bọn họ đúng là Vô Cực Vô Ngân Vô Giới cùng mười ám vệ!

460. Chương 461

Viện binh vừa đến, cục diện thay đổi rất nhanh. Trong tiếng kêu giết rung trời, có tiếng vó ngựa từ xa chạy tới!

“Là Ngự Lâm quân đến!”

Không biết là cấm vệ quân nào đó kích động hô một tiếng, bọn sát thủ thiết huyết thấy thế, lập tức thay đổi phương hướng công kích, toàn bộ nhanh chóng hướng về phía Lâm Mộng Thanh!

“Hồng mắt!”

Lâm Mộng Thanh chỉ còn kịp nghĩ đến hai chữ này, bốn phương tám hướng thụ địch, công kích mạnh như vậy, làm hắn vô lực chống đỡ, đánh trả càng không thể, trên vai còn không ngừng chảy máu!

“Phò mã gia, lui!”

Vô Ngân hô một tiếng, một kiếm đoạt lấy Lâm Mộng Thanh, ném hắn đến chỗ Vô Giới, nhóm ám vệ nhanh chóng thay vào, chặn thiết huyết sát thủ, Vô Cực che chở Nam Chiêu thái tử rút lui tới nơi an toàn.

Ngự Lâm quân cách không đến ba mươi thước!

Đại đội người ngựa tới, lập tức, Mạc Kỳ Hàn mặc quần áo đen, như lúc ở chiến trường, khí thế bàng bạc, quân lâm thiên hạ!

“Ám vệ nghe lệnh, đồng thủ tây lấp, nam công bắc không, bao vây thích khách!”

Một tiếng thét dài, tám phương yên lặng!

Nhóm ám vệ nghe lệnh phá trận, Ngự Lâm quân thay thế cấm vệ quân một mỗi tấn công, thiết huyết sát thủ lập tức bị chặt đứt đường ra!

Nhưng, thiết huyết sát thủ cũng là thà chết không chịu lui, mắt thấy một đám ngã vào trong vũng máu, còn lại mười người, mà Mạc Kỳ Hàn biết rõ những sát thủ này nhận chính là lệnh chết, liền không muốn lưu người sống, nhưng thái tử Nam Chiêu ở bên cạnh, cần kẻ lấy khẩu cung, hắn liền hô: “Lưu lại người sống!”

Thiết huyết sát thủ còn dư lại nhanh chóng tấn công mấy kiếm, sau đó, đang lúc mọi người bất ngờ, đâm kiếm tự vận!

Nhiệm vụ thất bại, lấy cái chết tạ tội, cự tuyệt không tiết lộ thiên cơ của chủ tử, đây cũng là điều mà thủ hạ của Mạc Kỳ Minh phải tuân thủ!

“Trời đánh!” Lâm Mộng Thanh được Vô Giới kéo lại, thở phì phò, ngừng một chút, trên bờ vai rất đau, bỗng nhiên nhớ lại, vội kêu lên: “Hoàng thượng!”

“Vô Cực, các người phụ trách dọn dẹp!”

Mạc Kỳ Hàn giao phó một tiếng, lập tức nhảy xuống ngựa, vài bước đi đến trước mặt Lâm Mộng Thanh, theo ánh lửa nhìn vai hắn, cau mày nói: “Không tốt, có vẻ như mũi tên có độc!”

“Cái gì? Không đâu, vậy còn chờ cái gì, nhanh tìm thần y đến!” Lâm Mộng Thanh cả kinh, biến sắc, túm tay áo Mạc Kỳ Hàn, kích động nói: “Hoàng thượng, vi thần chính là bị tai nạn lao động a! Thần không thể chết được, thần còn chưa thành thân đó!”

“Không có việc gì.” Mạc Kỳ Hàn tiếp một câu, ra tay điểm huyết vết thương của Lâm Mộng Thanh.

Lâm Mộng Thanh nghe vậy, trên mặt vui vẻ, kích động một chút, Mạc Kỳ Hàn lại nói tiếp: “Yên tâm đi, Nhã Phi không cần thủ tiết, cùng lắm thì trầm tuyền thêm một phò mã cho nó!”

“Sư huynh! Huynh thế nhưng... thế nhưng... Ta... ta đây bị thương ở đâu ra? Điều là bị huynh làm hại! Ta...” Lâm Mộng Thanh vừa buồn vừa phẫn, chưa kịp phát tiết xong, hai mắt khế đóng, mất máu quá nhiều ngất đi rồi!

“Mộng Thanh!”

Mạc Kỳ Hàn biến sắc, thầm nghĩ, đùa hơi quá lỗ rồi! Nghiêng đầu, “Vô Ngân, Vô Cực, tức khắc đưa Lâm tướng quân tới Tứ Vương phủ, nhờ thần y chữa thương!”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Vô Ngân, Vô Cực được ám vệ hộ tống, công Lâm Mộng Thanh, vận khởi khinh công bay đến hướng Tứ Vương phủ.

Còn lại Vô Giới cùng tổng quản Ngự Lâm quân, phó tướng cấm vệ quân đem người cứu hoả, cứu trị thương binh, thanh lí xác chết.

Thái tử Nam Chiêu Hiên Viên Cốc Cẩn chưa tỉnh hồn, quỳ xuống trước mặt Mạc Kỳ Hàn, “Thần Hiên Viên Cốc Cẩn tham kiến Hoàng thượng Đại Minh! Đa tạ Hoàng thượng kịp thời tới cứu viện!”

“Thái tử điện hạ, xin mau mau đứng lên!” Mạc Kỳ Hàn hai tay nâng dậy, chấp tay xin lỗi nói: “Làm cho điện hạ bị sợ hãi! Loạn đẳng ám sát, là trẫm trị không nghiêm, trẫm vô cùng hổ thẹn!”

“Hoàng thượng, tình thế nguy cấp, may mắn được Lâm tướng quân xả thân cứu giúp, thần vô cùng cảm kích, nhưng Lâm tướng quân bị thương không nhẹ!” Hiên Viên Cốc Cẩn nghiêm trọng chấp tay nói.

“Hắn sẽ không có chuyện gì, thái tử điện hạ yên tâm đi!” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, nói tiếp: “Thái tử điện hạ cùng trẫm vào cung, trẫm an bài điện hạ ở tạm trong cung, trẫm cam đoan sẽ không phát sinh việc ám sát lần nữa, không biết điện hạ nghĩ như thế nào?”

“Thần cẩn tuân Hoàng thượng an bài!” Hiên Viên Cốc Cẩn gật đầu.

Tứ Vương phủ, Hương Đàn Cư.

Thiên Cơ lão nhân cẩn thận kiểm tra thương thế ở bên ngoài, nhổ xong ám khí, lại một phen bận rộn, bôi thuốc băng bó kỹ, mới mệt thở hổn hển hai hơi.

Lâm Mộng Thanh tỉnh lại, nhìn Thiên Cơ lão nhân, lo lắng hỏi: “Sư phụ, mũi tên có độc không? Con không có sao chứ?”

“Có, kịch độc, sư phụ giải không được, con a, sợ là không sống được mấy ngày!” Thiên Cơ lão nhân lau mồ hôi, tức giận nói.

“Cái gì?” Lâm Mộng Thanh quỳnh lên, vừa động cánh tay, đau “A!” một tiếng, vắn vẹo, mặt tru lên nói: “Đều do sư huynh đáng chết hại con! Sát thủ đều nhằm vào con, con lại thành người chịu tội thay! Không được, con muốn lấy lại trong sạch!”

“Sạch cái gì? Con tự mình chạy tới gặp Mạc Kỳ Minh đi?” Thiên Cơ lão nhân lườm hắn một cái, lắc đầu.

“Ách... Con làm sao bây giờ? Mạc Kỳ Minh nếu cách hai ngày đến giết con một lần, con còn sống nổi không?” Lâm Mộng Thanh hoàn toàn hồng mắt rồi, nhìn cánh tay để trần khóc không ra nước mắt, “Sư phụ, con hẳn là không chết được đi? Cuộc đời tốt đẹp của con còn chưa bắt đầu đâu! Còn chưa có thành hôn, không động phòng, không sinh con, con nhất định không thể chết được a!”

“Con chết cái gì? Con dài dòng như vậy, đến Diêm Vương cũng chê con phiền!” Thiên Cơ lão nhân liếc liếc.

Nghe vậy, Lâm Mộng Thanh nín khóc mỉm cười, “Ha ha, con biết sư phụ làm được, ngài nếu không cứu sống con, con chết thành quỷ cũng muốn đi theo ngài!”

Thiên Cơ lão nhân đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, hai tay ôm quyền, khuôn mặt bi thương, “Quan Âm Bồ Tát a, đời ta làm chuyện sai lầm lớn nhất, đó là thu hai người đồ đệ này, cầu Bồ Tát hiển linh, đem chúng đuổi đi!”

“Khụ khụ, sư phụ chắc là nằm mơ đi? Bồ Tát người ta xinh đẹp như vậy, có thể coi trọng lão già như sư phụ sao?”

“Bốp!”

“A – “

Lâm Mộ Thanh ôm cánh tay kêu trời kêu đất, “Sư phụ, ngài là tối độc phụ nhân tâm a!”

“Tiểu tử thôi, đó là sư nương người!”

Thiên Cơ lão nhân hai tay nắm chặt thành quyền, hận không thể đánh nghiệt đồ trước mắt thành tổ ong vò vẽ!

Hoàng cung.

Lăng Tuyết Mạn ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó liếm mặt, nàng thò tay vỗ, nói lầm bầm: “Yêu ma quỷ quái, cút ngay!”

“Hả?” Mạc Kỳ Hàn rụt rụt khóe miệng, không vui nói: “Trẫm sao thành yêu ma quỷ quái rồi?”

Nhưng mà, thiên hạ ngủ say cũng đã ngủ sâu hơn.

Ngồi bên giường một chút, thở dài, cởi áo lên giường, lại ôm chầm Lăng Tuyết Mạn nằm xuống.

Biết được thương thể Lâm Mộ Thanh không nặng, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, yên lặng suy tư một hồi, liền suy đoán, nguyên nhân Mạc Kỳ Minh đột nhiên làm khó dễ, sợ là có liên quan đến việc hôm nay Lăng Tuyết Mạn từ chối đi cùng hắn!

461. Chương 462

Mạc Kỳ Hàn vẫn còn suy nghĩ sâu xa, lại không biết, một đôi tay nhỏ bé đã vụng trộm mò lên thân thể hắn, ngực, cánh tay, bụng... Đôi mắt khép chặt mở ra, vui vẻ cười nói: “Không phải đang ngủ sao? Nàng bây giờ đây là đang phi lễ yêu ma quỷ quái sao?”

“Ai... Ai phi lễ chàng? Đầu óc ta không có hư hỏng đâu!” Lăng Tuyết Mạn bị bắt quả tang, xấu hổ đỏ ửng khuôn mặt nhỏ nhắn, hờn dỗi một câu, quay người đi.

“A, trẫm còn nghĩ rằng nàng...” Mạc Kỳ Hàn nghiêng người, dán vào phía sau Lăng Tuyết Mạn, cười quỷ dị ở bên tai nàng, “Nghĩ rằng nàng muốn!”

“Nghĩ muốn cái gì?” Lăng Tuyết Mạn rụt rụt khóe miệng, đầu tiên là mờ mịt, nghe đến ý cười không tốt bên tai nàng, mới hiểu được nam nhân này nói là có ý gì! Nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ giống quả táo chín, khuỷu tay thụi hắn một cái, sáng giọng: “Đừng đem ý nghĩ xấu xa của chàng đẩy ở trên thân ta... ta không có!”

“A? Trẫm muốn chạm vào nữ nhân của mình, sao lại xấu xa? Lại nói, nàng không cho trẫm chạm vào, không biết là thật tàn nhẫn sao? Trẫm vì nàng làm việc chính đáng, bỏ hết hậu cung! Bây giờ cũng không được ‘ăn’, chẳng phải là tuổi còn trẻ đã coi như là hòa thượng?” Mạc Kỳ Hàn nín chặt mày, nói rất là ủy khuất.

“Hừ, Hoàng đế vốn phong lưu, nhìn như đa tình lại vô tình!” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

Mạc Kỳ Hàn không nói gì, suy sụp nằm thẳng đơ, vừa dấy lên nhiệt tình lại bị dập tắt, đêm hôm khuya khoắt, buồn ngủ đánh úp lại, ngáp một cái, “Vậy thì ngủ đi.”

“Để sau, trên người chàng... Không bị thương tích gì đi?” Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu, hơi mất tự nhiên hỏi, nàng trộm sờ hắn, chính là muốn kiểm tra hắn có bị thương không.

“Bị thương.” Mạc Kỳ Hàn nhắm mắt lại, nhàn nhạt trả lời.

“Cái gì? Bị thương chỗ nào rồi?” Lăng Tuyết Mạn cả kinh, ngồi dậy.

Mạc Kỳ Hàn hơi hơi trợn mắt, đối với phản ứng của Lăng Tuyết Mạn rất là vừa lòng, vén chăn lên, tay phải ấn lên ngực, nghiêm trang nói: “Bị thương nơi này!”

“A? Nghiêm trọng không? Ta nhìn xem.”

Lăng Tuyết Mạn biến sắc mặt, vội kéo cổ áo Mạc Kỳ Hàn ra, Mạc Kỳ Hàn kịp thời bắt lấy đôi tay nhỏ bé kia, kéo Lăng Tuyết Mạn xuống, khiến nàng nằm ở trong khuỷu tay của hắn, hắn lại nghiêng thân, ôm nàng, bên môi mang theo nụ cười thỏa mãn, “Mạn Mạn, nàng vừa rồi cũng không ngủ, là chờ trầm trở về, phải không?”

“... Ừm.” Lăng Tuyết Mạn hơi chần chờ, cuối cùng lên tiếng.

“Nàng lo lắng cho trầm hả?” Mạc Kỳ Hàn lại hỏi, nụ cười trên mặt lại sâu thêm một phần.

“Ai lo lắng chàng? Ta mới không rảnh rỗi như vậy.” Lăng Tuyết Mạn thề thốt phủ nhận, giọng điệu cực mất tự nhiên.

Mạc Kỳ Hàn ‘Ha ha’ cười ra tiếng, “Nha đầu cứng mềm! Tốt lắm, không cần lo lắng, trầm không bị thương, là Mộng Thanh bị thương, bất quá nàng đừng nói cho Nhã Phi, để tránh Nhã Phi lo lắng, biết không?”

“Chàng lại gạt ta!” Lăng Tuyết Mạn tức giận.

“Trầm không có, thân thể trầm không bị thương, nhưng mới vừa rồi bị đau lòng, bị nàng làm tổn thương.” Mạc Kỳ Hàn ủy khuất lên, rất là ai oán nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Ánh mắt như thế, làm Lăng Tuyết Mạn tức giận không nổi nữa, hơi mím môi, thay đổi vấn đề, “Yêu tình bị thương nặng không?”

“Vai trái trúng tên, mũi tên có độc, nhưng đã được sư phụ chữa trị, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao.” Mạc Kỳ Hàn đáp.

“Đã xảy ra chuyện gì sao? Dịch quán như thế nào?” Lăng Tuyết Mạn nhíu mày hỏi.

“Có thích khách ám sát thái tử Nam Chiếu, phóng hỏa dịch quán, hiện tại đã không sao.”

“Ừm.”

“Ngủ đi, thời gian không còn sớm, canh năm trầm còn phải lâm triều.”

“Ừm.”

Hết thấp thỏm, Lăng Tuyết Mạn trước khi nhắm mắt ngủ, tận lực ngấm một chút quần áo Mạc Kỳ Hàn đặt ở bên giường, đáng tiếc lúc hắn thay quần áo đi ra ngoài, hai khối ngọc bội đều không có đeo.

Hôm sau, chính là tiết nguyên tiêu.

Ban ngày, Lăng Tuyết Mạn thật là nhàm chán, đến lúc xế chiều, thật sự không chịu được, liền cùng Hoa Mai bà bà đi ngự hoa viên hái hoa, nghỉ buổi tối lấy cánh hoa tắm.

Ai ngờ, gặp hai cung nữ cũng hái hoa!

Hai cung nữ kia nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn, thật là khách sáo kêu một tiếng, “Lăng cung nữ!”

“Ừ, thế nào, Di Quý Phi cũng muốn tắm hoa sao?” Lăng Tuyết Mạn cười nhạt nói.

“Đúng vậy, đêm nay Hoàng thượng mở tiệc ở điện Thái Hòa chiêu đãi sứ đoàn thái tử nước Nam Chiếu, có ca múa biểu diễn, nường nường chúng ta...” Một cung nữ bật thốt lên, bị người kia khều một cái, như nhớ ra cái gì đó, vội im miệng, xấu hổ, “Không, không có gì.”

Lăng Tuyết Mạn giật mình, cười, kéo Hoa Mai bà bà đi nơi khác hái, “Bà bà, Di Quý Phi nhất định là muốn hiến múa hoặc là đàn, mang niềm vui cho hắn, bà bà nói có đúng hay không?”

“Ha ha, có khả năng, bất quá nàng ta muốn cũng không tới, có nha đầu con ở đây rồi!” Hoa Mai bà bà xem xét bốn phía không người, cười nhẹ nói.

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, tự giễu nói: “Vậy thì thế nào? Con cứ như vậy không thể lộ ra ngoài ánh sáng! Nói trắng ra, chính là tình phụ! Chuyện sau này, ai có thể nói rõ được”

“Nha đầu Mạn Mạn, con phải tin Hàn tiểu tử, dựa vào bản lĩnh của nó, nhất định có thể thuận lợi, vui vẻ cưới con làm Hoàng Hậu.” Hoa Mai bà bà nói.

“Thôi, đi một bước lại tính một bước.” Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, cười rất là chua xót.

Lăng Tuyết Mạn đi Lãm Nguyệt trai, ở trong tấm cung Nhã Phi thoải mái tắm táp, nàng đã không mặc quần áo cung nữ, chỉ mặc quần hồng của nữ tử, nhìn vừa không giống nhất phẩm phu nhân, cũng không giống cung nữ đệ tiện, mà như là tiểu thư chưa lấy chồng.

Nhã Phi làm trưởng công chúa nên phải đi tham gia yến hội ở điện Thái Hòa, còn lại một mình Lăng Tuyết Mạn thật sự nhàm chán, cùng Hoa Mai bà bà lung tung đi dạo trong hoàng cung.

Vừa khéo chính là, ở gần Bích Hồ lại đụng phải Di Quý Phi đi hiến nghệ!

Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Tử Di bởi đã được giáo huấn, liền một câu chưa nói đã đi rồi, Lăng Tuyết Mạn hiện tại cũng là gặp tình địch, đỏ mắt, trong lòng cũng không biết là mùi vị gì.

“Bà bà, bà nói ả biểu diễn xong, có ngồi cùng hần không? Có thể hay không... ừm, chính là phi lễ hần?” Lăng Tuyết Mạn hỏi hết sức uyển chuyển, bởi vì trên tivi thường xuyên diễn cảnh này, cho nên nàng có thể tưởng tượng đến, nghĩ vậy, trong đầu càng tức điên, đúng rồi, khẳng định còn có Lệ quý phi, như vậy, hần là trái ôm phải ấp...

“Cái này, bà bà cũng không biết.” Hoa Mai bà bà bó tay.

“Không được, con phải đi xem.”

Lăng Tuyết Mạn nhú mày một chút, liền đi đến điện Thái Hòa, con bà nó, trước khi nàng chạy trốn, nam nhân của nàng không thể để những nữ nhân khác nhúng chàm!

Đúng, về sau, buổi tối phải tỉnh một chút, đến canh ba phải cầm tù hần, không cho hần đi ra ngoài!

462. Chương 463

“Haiz, Nha đầu Mạn Mạn, con đi đâu vậy?”

Hoa Mai bà bà chần chờ một chút, vội đuổi theo, kéo tay áo Lăng Tuyết Mạn lại, “Con đi làm gì? Con lấy thân phận gì đi a?”

“Con mặc kệ, con chính là muốn đi, con là cung nữ, cung nữ không phải hầu hạ những đại nhân kia sao? Con rót rượu làm việc vặt cho bọn họ!” Lăng Tuyết Mạn tức giận nói.

Vừa nói xong, lại đi, Hoa Mai bà bà lại muốn kéo, Lăng Tuyết Mạn quay đầu, “Không cho con đi, con sẽ bỏ chạy!”

“Ách...” Hoa Mai bà bà không biết nói gì, chờ bà phục hồi tinh thần, Lăng Tuyết Mạn đã đi vài chục bước, thở dài một hơi, lại cất bước đuổi theo.

Thấy Bạch Tử Di đi vào, Lăng Tuyết Mạn núp vào sau cửa điện, thủ vệ hai bên liếc nhìn nàng, nhanh chóng quay đầu lại, chỉ cho là bản thân mình không nhìn thấy, bởi vì nàng đến Cung Đế Hoa cũng dám xông vào mà không bị phạt chút xíu nào, bọn họ còn ai dám ngăn nàng?

Trong điện, ca múa đang diễn ra, cảnh tượng vui vẻ hòa thuận, xa xa nhìn lại, Mạc Kỳ Hàn ngồi đầu, mặt hướng cửa điện, bàn thật dài, bày đầy ngự yến cung đình, hoa quả điểm tâm tinh xảo, ngồi bên tay trái hần là Lệ quý phi, ngồi bên tay phải là, không, hiển nhiên, chỗ trống kia thuộc về Di Quý Phi!

Mà giờ khắc này, một màn múa giữa sân, Lệ quý phi không xem biểu diễn, lại liên tục cười híp mắt, gần Mạc Kỳ Hàn như vậy, có vẻ như đã muốn dán người vào hắn, không biết ả nói câu gì, trên mặt nam nhân thối lại tràn đầy ý cười, Lệ quý phi rót một chén rượu, hắn tiếp nhận, tư thái thanh tao uống, cũng không biết nói cái gì cùng Lệ quý phi, làm Lệ quý phi càng thêm mỉa mai hoặc vạ lần!

Lăng Tuyết Mạn cắn chặt khớp hàm, thầm mắng một tiếng, đáng chết, ân ái như vậy sao? Đây là đang diễn trò sao? Rõ ràng là thật như vàng thật bạc trắng!

Phía sau, Hoa Mai bà bà lôi kéo tay áo Lăng Tuyết Mạn, hướng nàng thì thầm: “Nhẫn nại!”

Lăng Tuyết Mạn lại cắn răng, tiếp tục xem!

Một lát sau, ngừng múa, đoàn múa khác ra sân, dẫn đầu là Bạch Tử Di, nàng mặc váy dài màu xanh nhạt, trên tay áo thêu mẫu đơn màu lam nhạt, vạt áo thêu thủy vân đồ màu xanh biển, trước ngực là gấm vóc màu vàng nhạt, thân mình nhẹ nhàng chuyển động, váy dài tản ra, gờ tay nhấc chân như gió thổi, dáng vẻ như dương liễu thướt tha mềm mại, đẹp không sao tả xiết.

Múa thật tuyệt mỹ, Bạch Tử Di tối nay cũng là cực xinh đẹp, Lăng Tuyết Mạn nhìn lom lom, nếu dứt bỏ thân phận tình địch, nàng thật ra cực thưởng thức vũ khúc của Bạch Tử Di, so với Liễu Ngõ Đồng, có vẻ như còn hay hơn, đáng người kia, hàng mi kia, thật làm người ta tán thưởng!

Múa kết thúc, Lăng Tuyết Mạn phục hồi tinh thần, lại nhìn trong điện, gần như đều là ánh mắt kinh thán, bởi vì biết là quý phi của Hoàng đế, vì vậy, không ai dám toát ra ánh mắt háo sắc, lại nhìn cái nam nhân máu chó nhất kia, chỉ thấy trên khuôn mặt tuần dật khuyên đảo chúng sinh của hắn, chứa ý cười, bộ dáng rất là hài lòng.

Nghe thanh âm ban thưởng tạ thưởng, Lăng Tuyết Mạn lại nghiêng răng ken két, hừ, thưởng cho Bạch Tử Di nhiều như vậy, xem bộ dáng nhất được tài bảo kia! Hừ, cho nàng thì keo kiệt hết sức, lấy một rương bảo bối, lại chỉ đổi một cái trâm cài cũ mềm, nàng còn phải lấy bảo bối đổi bạc để sau này ra ngoài sinh sống nữa!

Hiện tại, nàng muốn đánh người!

Bên cạnh có tiếng bước chân, quay đầu, thì ra là ba cung nữ bưng khay, mặt trên bày ngự tửu đang muốn đưa vào trong điện, Lăng Tuyết Mạn nhướng mày, nảy ra ý hay, ngăn lại người cung nữ cuối cùng, lạnh lẽo nói: “Ta giúp nàng đưa vào, phải đưa đến bàn nào?”

“Cái này... cái này không tốt lắm đâu, nô tì...” Cung nữ có chút khó xử.

“Câm miệng, ta không muốn ngồi yên, giúp nàng làm việc cũng không được sao? Nói mau, bàn nào?” Lăng Tuyết Mạn nói xong, đoạt lấy khay từ trên tay cung nữ, thúc giục.

Cung nữ nhất thời không có chủ ý, nghĩ, cũng là không dám đắc tội nàng, liền sợ hãi chỉ vào phía đông, bên trong cùng, nói: “Đưa cho nơi đó.”

“Được.”

Lăng Tuyết Mạn mèo eo, bước vào đại điện.

Hoa Mai bà bà không tiện ngăn cản, âm thầm cầu nguyện, cầu nguyện ngàn vạn lần đừng làm loạn.

Phía trước, hai cung nữ bưng khay đưa đến trên bàn phía tây, Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, đi phía bên trong, đi qua sau lưng các quan viên.

Nhưng mà, nàng đã quên, nàng mặc không phải trang phục cung nữ, thời điểm rảo bước tiến lên điện, liền rơi vào đáy mắt nam nhân ngồi ở ngay trung tâm phía trước.

Mạc Kỳ Hàn bất động thanh sắc mân mê ly rượu, ánh mắt mặc dù nhìn ca múa giữa sân, dư quang khóe mắt cũng là đi theo bóng dáng đang di động kia, không khỏi buồn bực thầm nghĩ, nha đầu kia trà trộn vào muốn làm cái gì?

Lăng Tuyết Mạn đi tới đi lui, nhìn từ phía sau lưng đều là một màu quan phục, nàng hẳn là phải từ nơi này rót rượu đi? Thôi, tùy tiện ngừng ở chỗ nào đó đi, rót từng bàn là được!

Nghĩ, chân dừng lại, mới bắt đầu rót rượu, vũ đạo trong sân lại ngừng, mà nàng xác định mục tiêu rót rượu là người bên phải, nhưng một gã nam tử lại đứng lên, ánh mắt toàn diện đều tập trung tới đây, Lăng Tuyết Mạn vội nhân cơ hội núp ở sau lưng nam nhân cao lớn này.

Nhìn từ phía sau lưng, quần áo có vẻ không phải quan phục Đại Minh, còn đang nghi hoặc, chỉ thấy người này chấp tay hướng Mạc Kỳ Hàn, nói sang sảng: “Hoàng thượng Đại Minh võ nghệ phi phàm, trên chiến trường, thần dù chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng đại danh Hoàng thượng như sấm bên tai, đêm qua nhìn thấy võ công đám người Lâm tướng quân, cảm thấy thực khâm phục! Thần lần này đến Đại Minh, còn muốn biết một chút về văn thái Đại Minh.”

“Sao? Thái tử điện hạ có ý đó, trẫm tất nhiên là không có ý kiến, không biết thái tử điện hạ muốn như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười hỏi.

Hiên Viên Cốc Cẩn đáp: “Thần hôm nay ở trong phòng nhìn đến hai sự vật, nghĩ ra một vẻ đối, thỉnh cầu Đại Minh tiếp vẻ.”

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn liếc về quan văn ngồi phía phía tây, khẽ gật đầu, “Được, mời thái tử điện hạ ra đề!”

Đại điện tĩnh lặng không tiếng động.

“Xích tuy hữu sở đoản, thốn khước hữu sở trường.” (Thước tuy có sở đoản, tắc đã có sở trường, đại loại là vậy) Hiên Viên Cốc Cẩn nhướng mày, linh hoạt cười nói.

Lời vừa nói ra, trong điện hơi ồ lên, lấy Liễu Thái Phó làm trung tâm, vài Đại học sĩ châu đầu ghé tai, như đang thương lượng, mà sắc mặt Mạc Kỳ Hàn không thay đổi, ánh mắt lại lóe ra tự tin.

Về dưới, trong lòng đã có, nhưng hấn làm Hoàng đế Đại Minh nên không thể nói, quan hệ đến mặt mũi nước Nam Chiếu, vì vậy, chỉ nhẹ nhàng nói: “Lấy văn kết bạn, các ái khanh không cần câu nệ!”

Lăng Tuyết Mạn bưng khay, bởi vì không có gì làm, liền yên lặng lặp lại vẻ trên, thầm nghĩ, văn thơ đối ngẫu đơn giản như vậy, còn cần suy xét lâu như vậy sao?

Đợi nửa ngày không có người nói chuyện, đứng một chỗ, nhất thời quên mất, nhin không được ngáp một cái, đột nhiên, nam nhân trước mặt quay đầu lại!

463. Chương 464

Đáng chết, thái tử này vừa quay đầu lại, ánh mắt toàn bộ đại điện đều tập trung tới!

Bốn mắt nhìn nhau, Lăng Tuyết Mạn có chút bối rối, không rảnh thưởng thức mỹ nam trước mặt, xấu hổ kéo miệng, “Khụ khụ, thì ra... thì ra là thái tử Nam Chiếu a, hân hạnh hân hạnh! Ách, ngài, ngài tiếp tục, không cần nhìn nô tỳ, nhanh xoay người sang chỗ khác!”

Lại muốn xong đời!

Dưới ánh mắt chú mục của chúng nhân, từng ánh mắt khiếp sợ, nghi hoặc, kinh ngạc toàn bộ dừng ở trên người Lăng Tuyết Mạn, khiến cho cổ nàng rụt xuống, đầu thấp đi vài phân, chỉ chưa có xủ lên bầu rượu trong khay! Nàng không cần nhìn chăm chú, cũng biết nam nhân của nàng khẳng định biểu tình trên mặt không khác, nhưng trong lòng hận không thể đè chết nàng!

Hiên Viên Cốc Cẩn nhìn kỹ, đánh giá nữ tử bé bỏng trước mắt, ánh mắt dừng ở trên đầu Lăng Tuyết Mạn, nàng cảm giác mình thành chuột bạch, mùi vị bị người theo dõi nghiên cứu cũng không thua gì, nhưng hiện tại nhất định phải nhin, nếu không nàng nhất định sẽ bị đá ra khỏi điện Thái Hòa!

Hiên Viên Cốc Cẩn kinh nghi, sau đó chau mày lại hỏi: “Người là ai?”

“Khụ khụ, nô tỳ... nô tỳ là cung nữ chuẩn bị rót rượu cho ngài!” Lăng Tuyết Mạn lại khụ hai tiếng, đầu hơi nâng nâng, lại ưỡn ưỡn ngực, làm ình có một ít vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

Nghe nói là cung nữ, mặc dù trang phục của nàng không giống cung nữ khác, nói chuyện cũng không giống cung nữ, nhưng lúc này, Hiên Viên Cốc Cẩn cũng không hỏi thêm cái gì, liền xoay thân về.

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng thở ra, nhưng không đợi nàng cao hứng một chút, nam nhân mặc long bào ngồi ở trên ghế rồng lại mở miệng, “Cung nữ ban đầu rót rượu hầu hạ là ai?”

“Hoàng thượng, có nô tì! Là nô tì, khay của nô tì bị Lăng cung nữ đoạt đi, cầu Hoàng thượng khai ân!” Cung nữ biến sắc, thân mình xui lơ quỳ xuống đất, dập đầu ‘bình bình’.

“Tiếp tục việc của người!” Mạc Kỳ Hàn trầm giọng.

“Vâng, tạ Hoàng thượng khai ân!” Cung nữ không có nghe bị mang ra đánh, cảm tạ đứng dậy, chạy đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn bưng khay đi.

Lăng Tuyết Mạn không có biện pháp nguy trang, chắc lưỡi, cũng không dám nhìn Mạc Kỳ Hàn, nhất thời ngây ngốc tại chỗ, như người đần độn.

Nhưng mà, Mạc Kỳ Hàn lại nói tiếp: “Lăng Tuyết Mạn, người một cái cung nữ Hoán Y Cục, dám lập quỹ kế tự tiện xâm nhập điện Thái Hòa, phải bị tội gì? Lập tức lui ra cho trẫm!”

Thanh âm nghiêm nghị như vậy, nghe vào trong lỗ tai Lăng Tuyết Mạn cực kì khó chịu, nhưng nàng vẫn phải đứng mực, phát hiện vô luận hần đang nói cái gì, đều là biểu hiện của một Hoàng đế, mà nàng không thể trước mặt mọi người cùng hần ý ới, cũng không thể khiến người khác nhìn ra cái gì khác thường, cúi đầu cắn chặt răng, suy tư hơn mười giây, sau đó quỳ trên đất, thanh thanh thúy thúy nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tì muốn thử văn thơ đối ngẫu, nếu nô tì đối được, Hoàng thượng sẽ không cần đuổi nô tì đi xuống, có thể không?”

Lời vừa nói ra, kinh ngạc cả điện!

Trong ánh mắt nhiều người mang theo hứng thú, khóe môi Mạc Kỳ Minh hơi hơi cười, cùng Mạc Kỳ Diễn nhìn nhau, đều có đồng cảm, những người khác càng như thế.

Tuy nhiên, việc này quyết định bởi Hoàng thượng, ánh mắt cả điện lại có rơi vào trên người Mạc Kỳ Hàn, đợi hần mở miệng.

Hôm nay thái tử Nam Chiêu đột nhiên đưa ra đề nghị lấy văn kết bạn, kỳ thực là có ý tỷ thí, quân Nam Chiêu chiến bại, trong lòng không phục, nếu là Đại Minh thắng được, Nam Chiêu đường xa mà đến nhất định mất thể diện, tối hôm qua mới gặp tập kích, cảm xúc nhất định không tốt, ảnh hưởng trao đổi mậu dịch của hai nước, nhưng nếu là Nam Chiêu thắng, Đại Minh lại mất thể diện, đây cũng là nguyên nhân một đám quan văn Liễu Thái Phó chậm chạp không có đáp lại, đáp án đương nhiên đã có, chính là không biết nên hay không nên nhận đối, mà thời gian này, lại vừa vận xuất hiện ra Lăng Tuyết Mạn!

Người nào cũng biết bản lĩnh gây sự của Lăng Tuyết Mạn, mà nàng lại đưa ra đề nghị nhận đối, củ khoai lang phồng tay này nếu có thể bị Lăng Tuyết Mạn nhận lấy, có thể sẽ ngoài dự đoán của mọi người, làm cho toàn điện phun cười, như vậy cái sự nghiêm túc này liền chuyển thành thoải mái, chẳng phải là tốt đẹp sao?

Vì thế, Liễu Thái Phó lập tức đứng lên chấp tay nói: “Hoàng thượng, Lăng cung nữ muốn nhận đối, thần nghĩ có thể cho nàng thử xem, nàng là một tiểu nữ tử, đối tốt hay không tốt, đều không ảnh hưởng toàn cục, dù sao đây là văn kết bạn, thái tử điện hạ cũng là muốn mang lại niềm vui, nếu là Lăng cung nữ đối sai, chúng thần bổ khuyết thêm, cho là một phen náo nhiệt!”

Mạc Kỳ Hàn đang có ý này, nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú từ âm u chuyển sang quang đãng, mỉm cười, “Được, chuẩn tấu!”

Lăng Tuyết Mạn cảm kích nhìn Liễu Thái Phó, lại lặng lẽ liếc Mạc Kỳ Hàn, Hiên Viên Cốc Cẩn đã xoay người lại, từ trên cao nhìn xuống nàng, rất có áp lực a!

“Khụ khụ, thái tử điện hạ ra vẻ trên là, xích tuy hữu sở đoản, thôn khước hữu sở trường, nô tì đáp về dưới là, mai tuy tổn, tuyết khước thâm mai hương!” (mai dù khiêm nhường, nhưng tuyết vẫn thua hương mai) Lăng Tuyết Mạn hắng giọng một cái, nghênh diện ánh mắt Hiên Viên Cốc Cẩn, lớn tiếng nói.

“Bốp bốp bốp!”

Một câu đáp ra, cả điện lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, trận vỗ tay cùng lúc này làm Lăng Tuyết Mạn biết bản thân mình đáp không sai, không khỏi đắc ý oai đầu, ngậm cười nói: “Thái tử điện hạ, có thể sao?”

Hiên Viên Cốc Cẩn kinh ngạc một chút, không có biểu cảm gì gật đầu, chỉ nói ra hai chữ, “Có thể.”

“Nha!” Lăng Tuyết Mạn kích động hô một tiếng, lập tức quay đầu nói: “Hoàng thượng, nô tì không cần lui xuống đi?”

Mạc Kỳ Hàn hiểu ý, cười, hài lòng nói: “Không cần, người đâu, để thêm ghế ở chỗ nữ quyền.”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Có thái giám lập tức đi dọn ghế, nhưng Lăng Tuyết Mạn lại quất miệng, nàng mới không cần ngồi vào trong đám nữ nhân, xem hai đứa quý phi hồ mị kia, một trái một phải dán hân, trong lòng vô cùng không thoải mái, không được, nàng muốn chen đến cạnh hân!

Đang vất hết óc tính toán, Hiên Viên Cốc Cẩn lại đột nhiên mở miệng nói: “Hoàng thượng, thần muốn cùng tiểu cung nữ này đối vài câu, có thể không?”

Mọi người kinh ngạc, Mạc Kỳ Hàn chỉ trầm ngâm một chút, liền gật gật đầu nói: “Đương nhiên có thể, chẳng qua cung nữ này hoạt bát gây sự hết sức, nếu là có cái gì bất kính, mong thái tử điện hạ bao dung, không cần so đo với ả!”

Nói xong, vừa nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, biểu tình trở nên nghiêm khắc, “Lăng cung nữ, thái tử điện hạ là khách, không thể vô lễ phạm thượng, bằng không trẫm nghiêm trị không tha!”

Lời nói đưa đẩy cực khéo này, trước tiên ngăn chặn việc Hiên Viên Cốc Cẩn có thể sẽ bị Lăng Tuyết Mạn làm tức giận, lại nhắc nhở cảnh cáo Lăng Tuyết Mạn, cũng trước mặt mọi người biểu lộ tôn kính đối với Hiên Viên Cốc Cẩn!

Tuy nhiên, Lăng Tuyết Mạn không có nghe ra thâm ý bên trong, chỉ nghe rõ mặt ngoài, chính là hân sợ nàng chuốc họa, cảnh cáo nàng, khiến nàng ngoan ngoãn!

Miệng chu chu, Lăng Tuyết Mạn muốn nói nàng mới lười đối câu đối cùng Nam Chiêu thái tử, nhưng bây giờ cũng không dám từ chối, chỉ đành nói: “Vâng, nô tì tuân chỉ!” Hiên Viên Cốc Cẩn nhú mày, cười ngạo khí, “Người hãy nghe cho kỹ, về trên, đả xà đả thất thốn, oạt thụ tiên oạt căn.”

464. Chương 465

Vế này vừa ra, trong điện ồ lên!

Chỉ vì, đó là một vế trên có chút suy nghĩ bình gia! Mà Lăng Tuyết Mạn xuất thân là tiểu thư khuê các, đọc chính là sách nữ giới linh tinh, sao có thể đáp lại?

Nghĩ vậy, người Đại Minh có chút tức giận, thái tử Nam Chiêu rõ ràng là cố ý khi dễ hạng nữ lưu!

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, rất có lòng tin nhìn Lăng Tuyết Mạn, nàng nói nàng ở hiện đại là học cái gì đại học, là văn nhân thâm tàng bất lộ, hân cũng lĩnh hội được một phen kiến thức của nàng.

Nhưng mà, ánh mắt Lăng Tuyết Mạn lại bị một vòng đá trên cổ tay phải của Hiên Viên Cốc Cẩn hấp dẫn, ánh mắt tham lam, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên: “Nếu như nô tỳ đối được, thái tử điện hạ nên thua cái gì đó cho nô tỳ, như thế nào?”

“Cái gì?” Hiên Viên Cốc Cẩn ngẩn ra, có chút ngạc nhiên.

Mọi người trong điện cũng kinh ngạc, đây là trường hợp gì a, lá gan nữ nhân này quả thực là quá lớn!

Mạc Kỳ Hàn chợt nâng mi, vội trách mắng: “Lăng Tuyết Mạn, người lớn mật! Câm miệng cho trẫm!”

“Ta...” Lăng Tuyết Mạn quệt miệng, không phục, nói lầm bầm: “Quý hẹp hòi! Người nhất gan!”

Câu đầu tiên nói Mạc Kỳ Hàn, câu thứ hai nói Hiên Viên Cốc Cẩn. Hiên Viên Cốc Cẩn đứng gần, tất nhiên là nghe rõ ràng, liền nhú mày cuồng ngạo nói: “Có thể, người đáp về dưới đi, nếu có thể làm cho bản thái tử tâm phục khẩu phục, người muốn cái gì, cho người cái đó.”

“Được!” Lăng Tuyết Mạn kích động, “Nô tỳ nhận...”

“Để sau!” Hiên Viên Cốc Cẩn lại đột nhiên ngắt lời, khôn khéo nói: “Nếu đúng là người lung tung thì sao? Người một cái cung nữ có thể thua cái gì cho bản thái tử?”

“Cái này...” Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, chớp mắt, nửa ngày, chỉ một ngón tay hướng Mạc Kỳ Hàn, thanh âm vang dội nói: “Nếu như nô tỳ đáp không tốt, mặc kệ vàng bạc ngọc lụa cái gì, ngài chỉ cần đòi ngài ấy! Bất quá, số lượng không thể quá lớn nha, hạn chế ở trong vòng một trăm lượng bạc, nhiều quá Hoàng thượng của nô tỳ sẽ đánh nô tỳ chết!”

“Xi!”

Trong điện không ít người phun cười, nếu không phun cũng là kịp thời bịt miệng, buồn cười không thôi.

Mạc Kỳ Hàn cũng nhin không được nhú mày, thầm nghĩ, nha đầu kia thật ra cũng tinh ranh, đem cục diện rối rắm thấy lên đầu hần, bất quá cũng còn không ngốc, biết giới hạn số lượng, nếu không một khi thái tử kia hé miệng đến mấy chục vạn lượng, không phải bồi đền lớn sao? Nhưng, một trăm lượng! Cũng khổ thân nha đầu kia dám nói!

Quả nhiên, mặt Hiên Viên Cốc Cẩn đen thành năm than, một trăm lượng, cho là ăn xin sao? Chỉ trong vòng một trăm lượng! Bất quá, hần cũng không nhận ra cái nha đầu chưa dứt sữa như vậy có thể đáp lại, liền giương cằm lên, khinh thường nói: “Được, người đáp về dưới đi! Bản thái tử cũng không phải là để ý vàng bạc của người!”

“Hi hi, nào dám, nô tỳ đâu phải là muốn vàng bạc.” Lăng Tuyết Mạn cười gượng hai tiếng, lại hắng giọng một cái, nói: “Về trên của Thái tử là, đã xà đã thất thốn, oạt thụ tiên oạt căn. Về dưới của nô tỳ là, xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương!” (Bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước phải bắt kẻ cầm đầu)

Dứt lời, cả điện yên tĩnh, Lăng Tuyết Mạn không khỏi co rút, đây là cái ý tứ gì? Chẳng lẽ nàng sai lầm rồi?

Lại nhìn thái tử kia, trong mắt cảm xúc lung tung, giống như ngoài khiếp sợ, còn có tức giận!

“Khụ khụ... nô tỳ...” Lăng Tuyết Mạn co quắp, muốn hỏi rõ ràng, tuy nhiên, trong điện lại đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, sau đó nghe Mạc Kỳ Dục kích động hô: “Mạn Mạn quá tuyệt vời!”

Có người dẫn đầu, cả điện liền lập tức vỗ tay vang lên, mặt Hiên Viên Cốc Cẩn cũng có chút đen...

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy buông lỏng, đắc ý muốn chết, xoa xoa tay, nháy mắt cười nói: “Thái tử điện hạ, như thế nào? Nếu đối được, có phải nên thực hiện không?”

Hiên Viên Cốc Cẩn không muốn mất phong độ, thua cũng thua có cốt khí, giương cằm lên, nói: “Không sai, đúng là đã cẩn thận lại ẩn chứa binh pháp tinh diệu, bản thái tử bội phục! Nói đi, người muốn cái gì?”

“Hi hi, lời nói tán dương thì không sao cả, thực chất thì ta thích, ta coi trọng cái vòng trên cổ tay ngài!” Lăng Tuyết Mạn thật không có chí lớn, lại ánh mắt rất tốt, chỉ vào tay phải Hiên Viên Cốc Cẩn, cười mỉa nói.

Nghe vậy, không chỉ có quan viên Nam Chiếu cùng đi biến sắc, sắc mặt Hiên Viên Cốc Cẩn cũng khó coi hết sức, người Đại Minh không rõ chân tướng, chỉ cho rằng Hiên Viên Cốc Cẩn quý trọng vòng trên tay, tiếc nuối việc thua Lăng Tuyết Mạn, nhất thời ai cũng không dám nói tiếp nữa.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn tập trung đến trên mặt Hiên Viên Cốc Cẩn, trầm mặc một chút, nhàn nhạt lên tiếng: “Lăng cung nữ, không thể làm càn! Vật trên tay thái tử điện hạ, nhất định là có ý nghĩa đặc biệt, đây không phải là vật người có thể lấy, người muốn ban cho cái gì, trăm sẽ thưởng cái đó cho người, nhanh đến bên nữ quyền ngồi xuống.”

“Thua người không thua trận, thì ra thái tử điện hạ thua không nổi!” Lăng Tuyết Mạn không dám lớn tiếng, lại tức giận không thôi, vì thế, đối với Hiên Viên Cốc Cẩn cắn răng nghiêng lợi nói nhỏ.

Nói xong, thân mình uốn éo, muốn về chỗ đám nữ nhân bên kia ngồi xuống trước, sau đó sẽ suy tính kỹ hơn.

Ai ngờ, cánh tay lại bị một đôi bàn tay to kéo lại, vừa quay đầu lại, đối mặt với Hiên Viên Cốc Cẩn tức giận đến xám ngắt khuôn mặt anh tuấn, trong mắt đôi mắt lóe ra ngọn lửa nhè nhẹ, Lăng Tuyết Mạn sợ hãi, vội hỏi: “Ngài muốn làm gì?”

“Tiểu tiểu nữ tử, bất tri thiên cao địch hậu!” (Một nữ tử nhỏ nhỏ, không biết trời cao đất rộng) Hiên Viên Cốc Cẩn gần từng tiếng, nói xong, vung tay một cái, đưa tay lấy vòng đá trên cổ tay, ném tới.

Lăng Tuyết Mạn tiếp được, cũng là giận dữ không thôi, một tay chống nạnh, ngửa đầu rống trở về, “Đường đường trượng phu, tấn tri bàn môn lộng phủ!”

“Chỉ thượng không đàm binh, thắng chi do bất vũ!” Hiên Viên Cốc Cẩn ngăn người, thân mình ngã về phía trước, giận quá, bật thốt lên.

“Trượng phu thân nữ tử, bại chi do khả vinh!” Lăng Tuyết Mạn càng máu lửa, cũng lớn tiếng hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng thật cao, trong mắt không một chút sợ hãi.

“Lăng Tuyết Mạn, không được làm càn!” Mạc Kỳ Hàn vội ra tiếng ngăn lại, sợ nha đầu kia làm thái tử Nam Chiêu động võ, bị thua thiệt chính là nàng!

Tuy nhiên hai người khẩu chiến, chẳng quan tâm để ý đến hấn, tiếp tục phun lửa!

Hiên Viên Cốc Cẩn cắn răng một cái, “Xảo ngôn lệnh sắc, nữ tử đẳng thai thất phụ dung!”

Lăng Tuyết Mạn càng thêm cắn răng, “Nào tu thành nộ, nam tử tâm hung hiệp như phùng!” (Thẹn quá thành giận, lòng dạ đàn ông hẹp hòi như lỗ kim)

“Đế quân ngự tiền, cung nữ dã cảm phóng tứ?” (Trước mặt đế quân, cung nữ cũng dám làm càn?) Hai tay Hiên Viên Cốc Cẩn nắm chặt thành quyền, có xúc động muốn đánh người.

“Thiên hoàng cước hạ, thái tử cánh cảm thiêu hấn!” (Dưới chân thiên hoàng, thái tử dám khiêu khích) Lăng Tuyết Mạn đáp một câu xong, bắt đầu tìm đường chạy trốn.

Tuy nhiên, Hiên Viên Cốc Cẩn lại như phát hiện tính toán của nàng, cười lạnh một tiếng, lấy thân chặn đường thoát của Lăng Tuyết Mạn, tiếp tục nói: “Đại đảm nha đầu, mao mĩ như hoa xà hạt phụ!” (Nha đầu lớn mặt, phụ nữ rắn rết xinh đẹp như hoa)

“Vô tri nam nhân, trường tương ối tảo tâm ngạt độc!” (Nam nhân không tri thức, diện mạo đáng khinh tâm ác độc) Lăng Tuyết Mạn quỳnh lên, nhìn trái nhìn phải, miệng cũng không nhàn rồi!

“Như thử lạt nữ, thiên hạ vô nhân cảm thú!” (Nữ tử cay độc như thế, thiên hạ không ai dám cưới) Hiên Viên Cốc Cẩn rốt cục nổi cơn thịnh nộ rồi, dám chửi bới dung mạo của hấn!

Nhưng mà, gặp hấn là khi đã ở trong đồng mi nam lâu rồi, sức chống cự đối với mi nam đã đủ mạnh, hơn nữa lá gan Lăng Tuyết Mạn quá lớn! Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn bị tổn thương lòng tự trọng, ngực thở gấp gấp, đột nhiên lóe ra ánh sáng trong đầu, thành linh xông về ngay phía trước chủ vị, trốn phía sau Mạc Kỳ Hàn, hai tay chống eo, khí thế hùng hực quát: “Một phẩm thái tử, thù nhục giá nhĩ tiện thị —— trư!”

465. Chương 466

Một lời thành hoạ!

Toàn bộ điện Thái Hòa, sau khi Lăng Tuyết Mạn phản kích cực kỳ khí thế, lâm vào tĩnh mịch!

Không người nào dám phát ra âm thanh, trong lòng người Đại Minh đều ghen cười, nhưng cực lực nhịn xuống, còn giả bộ không có bất cứ biểu tình dị thường nào, trên mặt mỗi người là vẻ mặt thống khổ hừ hừ thực thực.

Lăng Tuyết Mạn cơ trí tài tình gan dạ sáng suốt, quả nhiên là ngoài dự đoán của mọi người, chấn kinh ánh mắt mọi người Đại Minh!

Vốn nghĩ rằng nàng ngoài múa may, cái khác đều không biết, chỉ biết gây chuyện hồ nháo, nhưng vừa rồi lại phát hiện, nàng còn có văn thái như vậy, lại biết binh pháp, hơn nữa còn là kinh điển như vậy!

Trong khoảng thời gian ngắn, mây ánh mắt nóng như lửa kìm lòng không đậu bắn tới, miệng nhin không được lộ ra ý cười, tràn đầy quyền luyện cứng chịu.

Một nữ tử hoạt bát đáng yêu như vậy, luôn hấp dẫn ánh mắt bọn họ thật sâu, làm người ta không thể kiềm chế.

Sứ đoàn Nam Chiếu gần như phát nổ, gương mặt thái tử Nam Chiếu Hiên Viên Cốc Cẩn từ trắng biến thành đen, lại chuyển sang xanh biếc, cuối cùng trở nên đủ màu đủ dạng, chỉ có ánh mắt trừng to như mắt con cá chết, chăm chú nhìn Lăng Tuyết Mạn, răng nghiến vang lên ken két, gân xanh trên trán đều nhô ra, “Bản thái tử không có phẩm chất, ai gả đó là heo, như vậy, nàng gả thì tốt rồi! Bản thái tử đang cần một cái heo phi!”

“Xi – “

Vô số người bật cười bởi vì hai chữ ‘Heo phi’ này!

Nhưng mà, muốn cười lại lập tức che miệng, người nào cũng biết, Lăng Tuyết Mạn tuy là phi bị bỏ của Hoàng thượng, cũng là chạm tay có thể bỏng, vì vài vị Vương Gia ở đây đều như cọp rình mồi!

Nghe nói, Hoàng thượng còn nói, vì không để cho các Vương gia tranh đoạt, muốn một lần nữa nạp Lăng Tuyết Mạn, để ngừa huynh đệ bất hoà, dao động nền tảng quốc gia!

Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục lúc này trầm mặt xuống, trong mắt ẩn hiện tức giận.

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn hóa đá, miệng há thành cái trứng gà, nửa ngày không phát ra một tiếng, đây là lần đầu nàng gặp màn ‘cầu hôn’ kinh thiên động địa như thế!

Mạc Kỳ Hàn nhếch môi, mặt không chút thay đổi, con ngươi đen đảo qua bách quan trong đại điện, chậm rãi dừng ở trên mặt Hiên Viên Cốc Cẩn, đứng lên, chấp tay, cao giọng nói: “Thái tử điện hạ chớ tức giận, trẫm mới vừa rồi đã nói cung nữ này hoạt bát gây sự, quả thật ứng nghiệm, mạo phạm như vậy, trẫm làm chủ tử hướng thái tử điện hạ xin lỗi, điện hạ xem như là một hồi vui đùa, trẫm cùng điện hạ uống một chén!”

Hai cung nữ vội dâng rượu, Mạc Kỳ Hàn cầm tới trước ngực, mỉm cười, “Điện hạ, mời!”

Hiên Viên Cốc Cẩn gật đầu một cái, hai người ngửa đầu uống hết.

Lần nữa ngồi xuống, Mạc Kỳ Hàn liếc nhìn, nghĩ nên ủng hộ hay phản đối thiên hạ này đây, đột nhiên sảng giọng, “Lăng Tuyết Mạn, trẫm đã cảnh cáo ngươi như thế nào? Còn không mau trả vòng tay cho thái tử điện hạ, nhận lỗi với điện hạ!”

“Ôi.” Lăng Tuyết Mạn rất không tình nguyện lên tiếng, trong lòng cũng thực luyện tiếc, nàng thật vất vả mới kiềm được chút của cải, cũng bởi vì nam nhân không phẩm hạnh kia là thái tử liền phải trả lại sao?

Nhưng, nam nhân mang bình dấm chua kia hiện tại nếu động chỉ sợ muốn bóp chết nàng thôi! Tuy rằng, đào hoa không phải là nàng cố ý, nhưng-

Lăng Tuyết Mạn vụng trộm liếc mắt, ý lạnh trong mắt Mạc Kỳ Hàn đã nói cho nàng biết, hần tức giận! Hơn nữa rất tức giận! Nuốt nước miếng, Lăng Tuyết Mạn dè dặt cẩn trọng mở tay, chuẩn bị nộp vòng thạch liên lên -

“Không cần!”

Hiên Viên Cốc Cẩn đột nhiên mở miệng, nổi giận mới vừa rồi đã hơi dịu đi, nhìn Lăng Tuyết Mạn, miệng mang ý cười có chút ý vị thâm trường, không khỏi làm tay Lăng Tuyết Mạn run lên, rung mình một cái.

Mạc Kỳ Hàn nheo hết lông mày và lông mi, ánh mắt đầy nghi vấn, thần nhiên nói: “Không biết thái tử điện hạ có ý gì?”

“Hoàng thượng!” Hiên Viên Cốc Cẩn chưa ngồi xuống, lại chấp tay, nói: “Vòng tay đó không cần trả cho thần, thần đã bại bởi nha đầu nhanh mồm nhanh miệng này, đại trượng phu cửu đỉnh nhất ngôn, sao lại có thể lấy lại? Thần sẽ xấu mặt không thôi, Nam Chiếu lại càng mất mặt! Thạch liên, không đối gạt Hoàng thượng, trước giờ vẫn là vật sở hữu của thái tử phi Nam Chiếu, là tín vật thần muốn đưa cho thái tử phi tương lai, cơ duyên trùng hợp đến trong tay cô nương này, thần nghĩ duyên trời đã an bài, vừa rồi thần cũng không phải nói đùa, khẩn cầu Hoàng thượng ban vị cô nương này cho thần!”

Chết! Trước mặt Lăng Tuyết Mạn bỗng tối sầm, suýt nữa té xỉu!

Mà trong đại điện càng lặng ngắt như tờ!

Giờ khắc này, mọi ánh mắt đều tập trung vào trên người Mạc Kỳ Hàn, tâm tư khác nhau, Bạch Tình An cùng Hạ Chi Tín là vô cùng mong đợi, nếu có thể như vậy đưa Lăng Tuyết Mạn cho thái tử Nam Chiếu, là giải quyết được nỗi lo trong lòng bọn họ!

Mạc Kỳ Minh nổi lên lo lắng, sợ Mạc Kỳ Hàn đáp ứng, không thể nghi ngờ đây là một biện pháp tốt giải quyết việc huynh đệ bọn họ tranh giành, trừ khi -

“Mẫu thân!”

Trong đại điện trầm tĩnh, đột nhiên vang lên một thanh âm thanh thúy, mọi người theo tiếng nói nhìn lại, là Mạc Ly Hiên chậm rãi đứng lên, tươi cười đầy mặt nhìn Lăng Tuyết Mạn, “Mẫu thân, ngài thật là ham chơi, làm sao mới thấy vật quý đã muốn có rồi? Vật Thái tử điện hạ quý trọng như thế, mẫu thân sao có thể lấy? Nếu mẫu thân thích, ngày mai con sai người làm mấy cái vòng đẹp mắt đưa ấu thân là được!”

Dứt lời, Mạc Ly Hiên ở trong một đám ánh mắt kinh ngạc, lập tức đi ra, khoe miệng ngậm cười, từ trong tay Lăng Tuyết Mạn cầm lấy thạch liên, lại đi đến trước mặt Hiên Viên Cốc Cẩn, cung kính dâng lên, vô cùng áy náy nói: “Không đối gạt thái tử điện hạ, Lăng Tuyết Mạn không phải cung nữ bình thường, ngài là mẫu thân của ta, mẫu thân rất nghịch ngợm gây sự, phụ hoàng từng giận dữ, đưa một tờ hưu thư bỏ mẫu thân, tuy nhiên, vẫn còn một phần ân tình, Đại Minh chúng ta có một câu nói, ngưng phụ có nhi không thể gả! Mẫu thân đã có con trai, trăm triệu lần không thể tái giá! Ly Hiên thay mẫu thân bồi tội, xin thái tử điện hạ thứ lỗi, thu hồi vật này!”

“Cái gì?” Hiên Viên Cốc Cẩn kinh ngạc, không thể tin nhìn Mạc Ly Hiên, lại liếc về phía Lăng Tuyết Mạn, “Nàng... nàng xem tuổi bất quá là mười lăm mười sáu, làm sao có thể có con lớn như vậy?”

“Nô tỳ...” Lăng Tuyết Mạn muốn nói bản thân mình hơn ba mươi, chỉ là diện mạo thoát nhìn còn trẻ, kết quả, miệng mới vừa động, liền bị Mạc Ly Hiên cướp lời, “Không đối gạt điện hạ, mẫu thân không phải là mẹ đẻ của Ly Hiên, mà là trưởng mẫu của Ly Hiên!”

Lời nói ‘trưởng mẫu’ to gan này, làm cả điện ồ lên, có thể nói là, còn ‘nặng ký’ hơn mẹ đẻ a! Nhưng, cho dù là quan viên theo phe cánh Tam Vương, vì kiêng kỵ Mạc Kỳ Minh, ai dám có dị nghị đâu?

Mạc Kỳ Hàn mím môi cười yếu ớt, cầm chén rượu trước mặt, không nói một lời, nhấp nhẹ.

Hiên Viên Cốc Cẩn lại ngăn người, ánh mắt chậm rãi nhìn Mạc Kỳ Hàn, giống như muốn xác định.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ cười, trả lời lập lờ nước đôi, “Hoàng trưởng tử của trẫm yêu thương mẫu thân sâu sắc, trẫm thật sự không nỡ chia rẽ, cân nhắc nhiều mặt, đích xác trẫm có tính toán nạp Lăng Tuyết Mạn vào hậu cung, vì vậy, thỉnh cầu của thái tử điện hạ, trẫm chỉ sợ không cách nào đáp ứng!”

466. Chương 467

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh cảm thấy buồn lòng, chỉ cần Mạc Kỳ Hàn cũng từ chối, vậy liền không cần lo lắng, nghĩ nghĩ, không khỏi cảm kích nhìn về phía Mạc Ly Hiên, ít nhiều là nhờ đứa nhỏ này!

Hiên Viên Cốc Cẩn nghe xong, hơi trầm mặc, sau đó cười, cầm lại thạch liên từ tay Mạc Ly Hiên, tự đáy lòng nói: “Một nữ tử nhỏ nhỏ của Đại Minh cũng có bậc tài học quân sự này, thực khiến người khâm phục, trong chiến trận biên quan, Nam Chiếu bại bởi Đại Minh, theo như cái này thì, cũng ở trong dự liệu, nay, thần tâm phục khẩu phục! Cũng là mỹ nhân của Hoàng thượng, thần không dám lại cầu, lúc này cung chúc Hoàng thượng cùng mỹ nhân phu thê hạnh phúc!”

“Thái tử điện hạ lòng dạ bao dung, trẫm cũng khâm phục! Các ái khanh cùng nhau kính điện hạ một ly! Trẫm cùng các khanh cộng ẩm!” Mạc Kỳ Hàn cực kỳ vui mừng, đứng dậy nâng chén, sang sảng nói.

“Kính thái tử điện hạ!”

Văn võ bá quan Đại Minh đứng dậy, nâng chén kính sứ đoàn Nam Chiếu, sau đó uống một trận.

Giữa điện lại tiếp tục biểu diễn ca múa, mọi người lại tiếp tục tiếng nói tiếng cười.

Lăng Tuyết Mạn tránh ở phía sau Mạc Kỳ Hàn, đứng thật sự mệt mỏi, dứt khoát ngồi xổm xuống, giải quyết xong vấn đề, nàng cũng an tâm, vì thế, ánh mắt liền liếc về phía hai quý phi một trái một phải, hai nữ nhân trước mắt coi như đoan trang, mắt nhìn phía trước, cười yếu ớt.

Nên làm thế nào để đuổi bọn họ ra đây?

Lăng Tuyết Mạn nhàm chán, hai tay chống má, bỗng dưng, ánh mắt đột nhiên sáng!

Ngọc bội!

Vừa rồi không chú ý, hiện tại ngồi xổm xuống, liền thấy rõ ràng đêm nay Mạc Kỳ Hàn đeo ngọc bội!

Cực lực chịu đựng kích động trong lòng, Lăng Tuyết Mạn bất động thanh sắc đi xê dịch lên phía trước, cũng nhìn thấy rõ ràng, ngọc bội đại biểu ‘như trăm giá lâm’ treo ở hông bên phải của Mạc Kỳ Hàn!

Ngồi phía bên phải chính là Di Quý Phi, như vậy, trước nàng tống Di Quý Phi đi mới được, nên làm cái gì bây giờ?

“Lăng Tuyết Mạn!”

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên thanh âm quen thuộc, Lăng Tuyết Mạn cả kinh, vội ngượng ngùng cười, “Hoàng thượng, có nô tỳ!”

“Nơi này không có chuyện của người, lui ra đi!” Mạc Kỳ Hàn tựa lưng vào ghế, nghiêng mắt nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, lười nhác nói.

“Sao? Không được, nô tỳ không lui!” Lăng Tuyết Mạn ngăn người, vội lắc đầu, dù sao ngồi xổm cũng mệt, dứt khoát nàng quỳ trên đất, còn tận lực quỳ gối giữa Mạc Kỳ Hàn cùng Bạch Tử Di, thò tay giữ chặt ống tay áo Mạc Kỳ Hàn, bộ dáng quả nhiên là diễm đam đáng yêu, thanh âm tận lực trở nên nghẹn ngào, “Hoàng thượng, nô tỳ vất vả vào điện Thái Hòa, chính là muốn hầu hạ Hoàng thượng, để bù lại việc nô tỳ phạm phải đủ loại sai lầm a! Hoàng thượng, cầu ngài không cần ác tâm như vậy, cho nô tỳ một cơ hội sửa đổi được không?”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn hơi nhăn mày, như có đăm chiêu nhìn Lăng Tuyết Mạn, trầm mặc một chút, nhếch môi, nhẹ giọng nói: “Người đã có lòng, trẫm thành toàn người cũng không sao, tối nay đến cung Để Hoa hầu hạ đi!”

Bạch Tử Di cùng Hạ Lệ Nhân lập tức níu chặt khăn trong tay, mắt ghen ghét trừng Lăng Tuyết Mạn, mắng thầm, thật không biết xấu hổ, Hoàng thượng còn không có ban cho danh phận đâu, dám trước mặt mọi người câu dẫn Hoàng thượng!

Hai ánh mắt oán độc bắn lại, thân mình Lăng Tuyết Mạn co rút, nhưng trong đôi mắt lại nổi lên tia sáng, thê lương bi ai nói: “Hoàng thượng, nô tì không dám! Nô tì không danh không phận, chỉ cần có thể ở bên cạnh Hoàng thượng, rót rượu ấm lưng cho Hoàng thượng là đã hài lòng!”

Có thể là quỳ mệt, Lăng Tuyết Mạn lơ đãng đưa tay phủ lên bụng một chút, sau đó quỳ thẳng tắp, gương mặt lã chã chực khóc.

Mạc Kỳ Hàn hít hai ngụm khí lạnh, nhẹ nhàng cắn răng, “Hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn vui vẻ, đứng dậy, cầm bầu rượu trên bàn, tự mình rót một ly, đưa tới, “Hoàng thượng, mời!”

Mạc Kỳ Hàn đưa mắt nhìn, một tay tiếp nhận, ngửa đầu uống hết.

Lăng Tuyết Mạn thản nhiên cười gian, lại rót một ly, giọng nói yêu kiều ngọt ngào, “Hoàng thượng, lại mời!”

Môi Mạc Kỳ Hàn cong nhẹ, chậm rãi tràn ra ý cười, tiếp nhận, uống, sau đó, nhìn vào mắt Lăng Tuyết Mạn, thâm ý dần dần dày đặc.

“Hoàng thượng, lại mời!” Lăng Tuyết Mạn cười, không chịu để tâm, tiếp tục rót rượu mời.

“Sao? Là muốn làm cho trẫm quá chén sao?” Mạc Kỳ Hàn đen thui con mắt, nhưng cũng không nhận rượu.

“Ây da, Hoàng thượng là ngàn chén không say, nô tì mới kính ba chén mà thôi, làm sao có thể say chứ?” Lăng Tuyết Mạn bĩu môi thật là ủy khuất, sau đó nói: “Hoàng thượng nếu không muốn, nô tì lại đã rót rồi, vậy liền đành phải tự mình uống hết!”

Phụ nữ có thai không thể uống rượu, ha ha ha! Không tin hẳn dám để cho nàng uống!

Quả nhiên, khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn có chút tối tăm, hung hăng trợn mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhận lấy, cái chén cầm trong bên tay trái hẳn, giọng có chút lạnh, “Trẫm nếu như không phải vì hoàng nhi, đã sớm mang người đi ra ngoài dùng roi đánh rồi!”

Một câu này, nghe vào trong lỗ tai người khác, hoàng nhi là chỉ Mạc Ly Hiên, nhưng nghe vào trong lỗ tai Lăng Tuyết Mạn, đương nhiên biết hẳn chỉ cái gì, vì thế, cười tủm tỉm trả lời: “Hoàng thượng, nhưng hoàng nhi của ngài là con của nô tì, nó là toàn bộ chỗ dựa của nô tì lúc tuổi già đó!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn nhện không được biến thành màu đen, nữ nhân đáng chết, tuổi già của nàng phải là dựa vào hẳn mới đúng!

“Hoàng thượng, nô tì đứng mệt rồi! Cũng không thể ngồi xuống sao?” Lăng Tuyết Mạn đổi sắc mặt rất nhanh, lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Nếu mệt mỗi, vậy liền lui ra!” Mạc Kỳ Hàn lạnh mắt, trầm giọng trách mắng.

Trong mắt Lăng Tuyết Mạn long lanh như có nước mắt, thanh âm phối hợp, nhỏ giọng thút thít, “Không được, nô tì không muốn rời khỏi Hoàng thượng đâu, Hoàng thượng không phải nói sẽ... sẽ một lần nữa nạp nô tì sao? Nô tì nguyện ý... Ngày sau nhất định ngoan ngoãn nghe lời, hầu hạ tốt Hoàng thượng...”

Bạch Tử Di cùng Hạ Lệ Nhân đều giật tái mặt, siết chặt khăn cầm trong tay, nhưng cũng không dám nói một câu, lời Mạc Ly Hiên nói khiến bọn họ không dám lại trêu chọc Lăng Tuyết Mạn, một câu ‘trưởng mẫu’ kia, Hoàng thượng dù chưa thừa nhận, nhưng cũng chưa phủ nhận.

Mạc Kỳ Hàn ra vẻ buồn bực, đầu hơi ngửa về phía sau, tựa lưng vào ghế, không kiên nhẫn nói: “Thôi, ngồi đi!”

“Vâng, tạ Hoàng thượng!” Lăng Tuyết Mạn vui vẻ.

Từ An vội xin chỉ thị: “Hoàng thượng, đặt thêm ở nơi nào?”

“Hi hi, nô tì muốn ngồi gần Hoàng thượng, a, ngồi chỗ của Di Quý Phi.” Lăng Tuyết Mạn cười, rất là tùy ý chỉ Bạch Tử Di, nhẹ nhàng nói.

“Việc này...” Từ An chần chờ.

Bạch Tử Di lập tức liếc một cái, từ lần bị Hoàng thượng răn dạy, nàng đã nhiều ngày chưa được gọi thị tẩm, ban ngày cũng không được thấy Hoàng thượng, đêm nay thật vất vả có cơ hội, làm sao có thể nhường cho người khác? Hơn nữa vị trí này là quý phi mới có thể ngồi, Lăng Tuyết Mạn rõ ràng là... là lăng nhục nàng!

Nghĩ đến đây, Bạch Tử Di ủy khuất khóc thút thít, “Hoàng thượng, nô tì cũng muốn bồi Hoàng thượng a, Lăng cung nữ sao có thể đoạt vị trí của nô tì, Hoàng thượng minh giám a!”

467. Chương 468

Thấy thế, Lăng Tuyết Mạn hạ quyết tâm, lại ngồi xuống, bàn tay từ dưới bàn mò lên đặt ở trên đùi Mạc Kỳ Hàn, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt như phóng điện câu hồn, kiều kiều nhuyển nhuyển nói: “Hoàng thượng...”

Yết hầu Mạc Kỳ Hàn gian nan lăn lộn, thân mình theo bản năng rụt rụt về hướng Hạ Lệ Nhân bên kia, sợ Lăng Tuyết Mạn to gan ỏ trong điện Thái Hòa trước mấy trăm người hôn lên cái miệng của hắn, nói vậy, Hoàng đế hắn cũng xấu hổ chết! Dọa người a!

Tuy nhiên, hắn co rụt lại, Lăng Tuyết Mạn lập tức giận, cái mũi đau xót, hình như có một hai giọt nước mắt trong suốt muốn từ trong hốc mắt lăn xuống, “Thì ra Hoàng thượng chán ghét Mạn Mạn như thế, Mạn Mạn rời đi cũng được!”

“Mạn...” Mạc Kỳ Hàn hơi mở miệng, thân mình ngồi thẳng, nhanh chóng khôi phục thần sắc, mới nghiêm mặt nói: “Từ An, chuyển Di Quý Phi qua ngồi bên kia, Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống đi, bởi vì Trưởng Thân Vương, nàng ngồi nơi này cũng phải, đợi trăm chọn ngày, lại sắc phong nàng!”

“Vâng, cảm ơn Hoàng thượng!” Lăng Tuyết Mạn cười xán lạn.

Từ An nghe xong, nhanh chóng đi làm.

Bạch Tử Di cắn chặt môi, sắc mặt càng thêm tái, Hạ Lệ Nhân cũng không có mùi vị, nghe khẩu khí của Hoàng thượng, Lăng Tuyết Mạn phong hào chắc chắn sẽ không thấp hơn bọn họ!

Từ An trở lại, ước nguyện của Lăng Tuyết Mạn rốt cục được đền bù, ngồi xuống, nhìn Bạch Tử Di chuyển vị trí, trong lòng nàng đắc ý a! Suýt nữa nhịn không được bật cười!

Văn võ bá quan kinh ngạc nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn thay thế vị trí Di Quý Phi, lại ngồi xuống bên cạnh Hoàng thượng, khiếp sợ xong, liền hiểu được, Hoàng thượng thật muốn phong phi!

Thần sắc Mạc Kỳ Minh đột nhiên đen tối làm cho người ta sợ hãi, trong tay nắm chén rượu, siết chặt, cái chén ở trong tay bể nát, rượu văng ra, vài mảnh sứ đâm vào lòng bàn tay, có vết máu nhàn nhạt hòa với rượu, từng giọt từng giọt rơi xuống...

Mạc Kỳ Hàn lạnh nhạt nhìn ca múa, khóe mắt không dấu vết liếc hướng Mạc Kỳ Minh, đồng tử co nhanh, khóe môi giương lên ý vui nhè nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn đặt tất cả tâm tư tất vào việc trộm ngọc bội, không có để ý, lặng lẽ dờ dề dựa, thẳng đến khi hai cái ghế ở cùng một chỗ, lại lặng lẽ hướng qua nam tử bên cạnh, áp chặt không rời, thế này mới đoan trang nhìn ca múa, tuy nhiên, khóe mắt vẫn để ý Mạc Kỳ Hàn, biết nam nhân này có tâm cảnh giác cực cao, cho nên nàng không thể tùy tiện xuống tay, phải tìm thời cơ thích hợp!

“Hoàng thượng, múa rất đẹp mắt!” Đôi mắt vừa chuyển, Lăng Tuyết Mạn không nói nhảm, tay phải lướt qua tay trái khoắc lên trên cánh tay Mạc Kỳ Hàn, mà tay trái lại lặng lẽ đưa về ranh giới phía hông của hắn...

“Cũng được, nhưng nàng múa xem càng hay.” Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, tay trái dờ đến, vỗ nhẹ lên mu bàn tay Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt tuấn tú cũng nghiêng đến, nói nhỏ: “Ngày nào đó nàng múa ột mình trăm xem, được không?”

“Vâng, Hoàng thượng thích, nô tì thật là vinh hạnh!” Lăng Tuyết Mạn mị hoặc nháy mắt, tay trái tạm thời dừng, quay đầu, tựa vào trên vai Mạc Kỳ Hàn tiến hành câu dẫn trần trụi!

Quá lớn mật, nàng cũng không dám, con nàng Ly Hiên còn ở phía dưới nhìn! Ném không nổi người này!

Khẽ dựa như vậy, không khỏi làm Mạc Kỳ Hàn tâm viên ý mãn, có bao nhiêu lâu Lăng Tuyết Mạn không chủ động thân thiết cùng hắn như vậy? Đến hiện tại mỗi ngày ôm nàng hôn nàng, đều là hắn chủ động, chẳng lẽ đêm nay nàng ghen tị, biết tầm quan trọng của hắn sao?

“Hoàng thượng, ngài đêm nay sẽ lật thẻ bài của ai?” Lăng Tuyết Mạn thấy Mạc Kỳ Hàn không có đẩy nàng ra, liền được một tác lại muốn tiến một bước, tay phải ôm chặt hơn, nửa người đều dán trên người hắn, ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ giọng như thổi khí hỏi.

Bụng Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, dưới thân dễ dàng nổi lên phản ứng, yết hầu hơi khô nói: “Từ An, rót rượu!”

Ánh mắt Từ An dời khỏi bàn tay trái hạnh kiểm xấu của Lăng Tuyết Mạn, vội rót rượu đưa cho Mạc Kỳ Hàn.

Một chén rượu, ngửa đầu uống vào, Mạc Kỳ Hàn ổn định tâm thần, cực lực áp chế trong cơn xao cơ thể, môi mỏng nhẹ động, “Bảo bối, đêm nay lật thẻ bài của nàng, như thế nào?”

“Vâng.” Lăng Tuyết Mạn then thùng trả lời một tiếng, hai gò má đỏ ửng.

“Không được đổi ý!” Mạc Kỳ Hàn tà tà cười, lại cũng hạnh kiểm xấu rũ tay xuống, nhéo đùi Lăng Tuyết Mạn một phen.

Cái này, Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt thật, má nóng lên, nàng không nghĩ tới, nam nhân này cũng dùng tới chiêu thức ấy!

P phía dưới, ánh mắt Mạc Kỳ Minh luôn luôn gắt gao khóa ở trên người Lăng Tuyết Mạn, mắt thấy nhất cử nhất động của nàng, trong lòng chua xót gần như muốn nổi điên! Nàng tại sao có thể... tại sao có thể giống nữ nhân vô sỉ dán lên nam nhân đâu? Nàng đúng là nguyện ý, nàng thật sự nguyện ý làm phi tử của Hoàng thượng!

Lâm Mộng Thanh đâu? Nàng không cần Lâm Mộng Thanh sao? Hắn bị thương nhưng nàng lại không có nửa phần bi thương sao?

Giờ phút này, trong ánh mắt nàng có ngượng ngùng, có hoảng loạn, ngẫu nhiên xem trong ánh mắt Hoàng thượng, còn có đắm đuối đưa tình...

Mạc Kỳ Minh đột nhiên chấn động, đại ra, nàng thích Hoàng thượng! Nàng đúng là thích Hoàng thượng!

Như vậy -

Nam nhân sau lưng nàng, cái nam nhân kia là -

Con người sắc bén đột nhiên bắn về phía nam nhân mặc long bào, nhìn bọn họ chụm đầu nói nhỏ, Mạc Kỳ Minh cảm giác trong lòng đang từng điểm từng điểm vỡ ra, đau tận xương cốt, thì ra là thế! Thì ra là thế a!

Lăng Tuyết Mạn nghiêng nghiêng mặt, có thể nhìn đến vẻ mặt Hạ Lệ Nhân vận vạt cùng không thể chịu đựng được, vì thế, tâm tình càng thêm sung sướng, dùng đầu nàng ngăn trở toàn bộ tầm mắt Mạc Kỳ Hàn, tay trái khẩn trương nắm tấm ngọc bội, nhưng mà, trong tay không có dao, cắt không được!

Không được, nàng một tay không cỡi được, hơn nữa vừa có động tác, hắn sẽ phát giác, nàng không thể mạo hiểm như vậy!

Nên làm cái gì bây giờ?

Ánh mắt lóe ra, Lăng Tuyết Mạn đột nhiên có chủ ý, buông lỏng ngọc bội, tay trái cũng bò lên cánh tay Mạc Kỳ Hàn, giọng nói càng thêm mềm mại, nói: “Hoàng thượng, Mạn Mạn thích đồ của ngài, ngài cho nô tì được không?”

“Ha ha, muốn cái gì?” Mạc Kỳ Hàn không nghi ngờ gì, khẽ cười nói.

“Hi hi, chính là khối ngọc bội này của ngài a!” Lăng Tuyết Mạn nháy lông nheo, ánh mắt cực khiêu khích cùng kích thích, tiếng nói lại nhỏ vài phần, “Thái tử người ta đến vòng tay còn bỏ được, đưa cho Mạn Mạn! Hoàng thượng bỏ được sao?”

“A? Ngọc bội? Cái nào?” Mạc Kỳ Hàn không chịu nổi chiêu dùng tình địch kích tướng, trừng mắt, cúi đầu xem hai bên eo của hắn, Lăng Tuyết Mạn vội chỉ mục tiêu nói: “Chính là cái này.”

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, “Không được, nàng thích ngọc bội, trăm có thể sai người làm cho nàng, cái này công dụng quá lớn, nàng không thể nghịch!”

“Ấy da, nô tỳ chỉ là chơi đùa thôi! Chỉ một đêm, ngày mai khi Hoàng thượng lâm triều sẽ trả lại cho ngài, không được sao?” Lăng Tuyết Mạn làm nũng, lại ôm cánh tay Mạc Kỳ Hàn.

“Được, sao lại không được? Bất quá không được vứt đi, sáng mai trăm lấy lại là được.” Mạc Kỳ Hàn chờ một chút, tay cởi ngọc bội, nhét vào trong tay Lăng Tuyết Mạn.

468. Chương 469

Một màn này, đều rơi vào đáy mắt Mạc Kỳ Minh, đồng tử phút chốc co lại hết sức nhanh, gắt gao nhìn thẳng vào ngọc bội trong lòng bàn tay Lăng Tuyết Mạn, rồi sau đó chậm rãi nheo mắt lại.

Nếu nam nhân kia là Hoàng thượng, như vậy Hoàng thượng lung lạc hai người Hạ Bạch, mục đích là làm Hạ Chi Tín mất quân quyền, cũng đã rõ ràng!

Hết thấy, đều là vì vận ngã hắn!

Tang Phượng để lộ bí mật! Nguyên nhân cái chết của tiền thái tử, hết thấy, Mạc Kỳ Hàn đã sớm biết!

Thì ra, Mạc Kỳ Hàn, hắn mới là kẻ thâm sâu nhất trên đời này!

Hiện thời, cho dù hắn muốn rời khỏi, người nọ cũng sẽ không để hắn lui ra, trận ám đấu nhiều năm này, rốt cục đã sắp bày ra trên mặt bàn!

Giang sơn mỹ nhân, đều muốn được sao?

Làm sao có thể!!

Lăng Tuyết Mạn vuốt vuốt ngọc bội trong tay, mặt hài lòng cười, nhìn vào trong mắt Mạc Kỳ Hàn, lại thêm vài phần nhu tình, ngọt ngào tựa sát hắn, trong đầu cũng là tính toán nàng nên bỏ chạy như thế nào.

“Mạn Mạn, chớ quên chuyện nàng đáp ứng trăm!” Mạc Kỳ Hàn đưa một chén rượu tới bên môi, nhẹ nghiêng mặt, nói nhỏ ở bên tai Lăng Tuyết Mạn.

“Ha ha!” Lăng Tuyết Mạn then thùng mỉm cười, “Hoàng thượng, Mạn Mạn mệt mỏi, muốn đi về nghỉ trước, được không?”

“Sao? Mệt mỏi? Được rồi, nàng lui ra đi!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu.

Lăng Tuyết Mạn cười yếu ớt, đứng lên, quỳ xuống cáo lui.

Con người đen sâu nhìn theo bóng lưng bé bỏng đi ra điện Thái Hòa, tà mị nhếch môi, chậm rãi uống xong chén rượu, mắt bất động thanh sắc dời về phía dưới đài, thật lâu sau, lạnh lùng cười, chớ bị ép đến đường cùng, nên muốn nhảy tường rồi?

“Hoàng thượng!” Từ An bên cạnh, ghé lỗ tai nói nhỏ, “Nương nương lấy trộm ngọc bội của Hoàng thượng.”

Tay Mạc Kỳ Hàn cầm chén rượu căng thẳng, trong mắt dần dần nổi lên ý lạnh, trăm mặc vài giây, dùng khẩu hình trả lời: “Người đi theo dõi nàng.”

Từ An gật đầu một cái, khom người làm lễ.

Lăng Tuyết Mạn ra khỏi điện Thái Hòa, Hoa Mai bà bà đã tới, hai người cùng nhau đi về Hoán Y Cục.

Trở về nhà, Hoa Mai bà bà đi đốt bếp lò, Lăng Tuyết Mạn ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, vuốt ngân phiếu mấy trăm lượng mà nàng đã tích góp từng li từng tí, sờ trang sức trên lỗ tai, tính toán những thứ này cũng đủ cho nàng sống mấy năm bên ngoài, như vậy, phải thừa dịp đêm nay, hẩn còn ở điện Thái Hòa, đúng là cơ hội, bằng không ngọc bội sáng mai bị hẩn lấy đi, mất đi cơ hội tốt.

Nghĩ nghĩ, Lăng Tuyết Mạn đột nhiên che bụng, ngáp ngừng, run giọng nói: “Bà bà, con đau bụng.”

“Hả? Như thế nào? Nha đầu Mạn Mạn, bụng con đau nơi nào?” Hoa Mai bà bà cả kinh, vội vàng buông bỏ củi trong tay, đi tới, lo lắng hỏi.

“Chính là chỗ này, bà bà, làm sao bây giờ? Đứa nhỏ...” Lăng Tuyết Mạn vịn vẹo, sắc mặt hơi tái.

“Trời ạ, nha đầu, con chờ một chút, bà bà lập tức đi tìm Hàn tiểu tử!” Hoa Mai bà bà nói một câu, liền xoay người chạy đi.

Lăng Tuyết Mạn ngừng vài giây, vội xuống đất, mở rương quần áo tùy tiện lục ra mấy bộ y phục cùng một khối vải, nhanh chóng gói kỹ, sau đó ôm vào trong ngực, đóng sập cửa mà đi.

Hoa Mai bà bà có võ công, đương nhiên đi nhanh, Lăng Tuyết Mạn muốn tranh thủ thời gian, vài bước chạy ra khỏi Hoán Y Cục, hướng đến cổng Vĩnh Đức.

Mạc Kỳ Hàn không tiện rời đi, liền vẫy tay một cái về phía Xuân Đường Thu Nguyệt trong điện Thái Hòa, sau khi Lăng Tuyết Mạn đi rồi, Mạc Kỳ Minh ngồi lại trong chốc lát, liền nói nhỏ vài câu với Mạc Kỳ Diễn bên cạnh, sau đó đứng dậy rời buổi tiệc đi ra ngoài.

Mạc Kỳ Hàn vỗ trán, phân phó: “Trẫm hơi đau đầu, đi xuống pha cho trẫm trà an thần!”

Xuân Đường Thu Nguyệt gương mặt nhìn về phía cửa điện, lúc này hiểu ý, lập tức nói: “Vâng, nô tì đi ngay!”

Dứt lời, hai nha đầu đi ra, lặng lẽ theo đuôi Mạc Kỳ Minh.

Hạ Lệ Nhân nhích lại gần, thân thiết nói: “Hoàng thượng, nô tì giúp ngài xoa xoa đi!”

“Không cần, trẫm nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Mạc Kỳ Hàn dựa người ra sau, thản nhiên nói.

Bạch Tử Di thấy thế, không nói nữa, trong lòng dấy lên mùi vị không tốt, nghĩ đêm nay đại khái sẽ là Lăng Tuyết Mạn thị tẩm, siết chặt cái khăn tội nghiệp trong tay.

Trong bóng đêm, Mạc Kỳ Minh bước nhanh đi về phía Hoán Y Cục, còn chưa tới, từ xa xa đã nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn ôm cái gì đó trong lòng, chạy đi hướng tây nam.

Dưới chân dừng lại, suy tư sơ qua, Mạc Kỳ Minh liền lặng yên không một tiếng động đuổi theo.

Mà Xuân Đường Thu Nguyệt cũng không dám tiến quá gần, hai nàng võ công yếu kém, đến gần một chút, Mạc Kỳ Minh sẽ phát hiện, khoảng cách quá xa, nhất thời không nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn, chỉ ngừng hô hấp, đi theo Mạc Kỳ Minh.

Lăng Tuyết Mạn men theo lối đi, chạy đến trên hành lang, trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một bóng đen, nàng kinh hãi lão đảo lui lại, lại giẫm phải vấy, mất thăng bằng muốn té xuống!

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Minh vội vàng đưa tay chụp tới, kịp thời kéo Lăng Tuyết Mạn lại, thuận thế mang nàng vào trong lòng, vội hỏi: “Mạn Mạn, nàng muốn đi đâu?”

“Tam Vương gia?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, chưa tỉnh hồn vỗ vỗ ngực, vội tránh thoát hẩn, “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngài không được phi lễ ta! Mau thả ta ra!”

“Mạn Mạn, nàng nói cho ta, nàng muốn đi đâu?” Mạc Kỳ Minh không buông tay, trầm giọng hỏi.

“Ngài quản ta đi nơi nào sao? Ta muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó!” Lăng Tuyết Mạn gầm nhẹ, liều mạng giãy dụa.

Mạc Kỳ Minh nhú mảy, giữ hai tay Lăng Tuyết Mạn lại, đoạt lấy gói đồ trong ngực nàng, dưới ánh trăng, nhìn nàng, hỏi: “Nàng muốn rời khỏi hoàng cung? Rời khỏi Hoàng thượng sao?”

“Đúng vậy, ta phải đi, ngài không được đi báo!” Lăng Tuyết Mạn nói xong, dùng sức đá chân Mạc Kỳ Minh, “Trả gói đồ lại cho ta!”

“Một mình nàng có thể ra hoàng cung sao? Nàng đi ra ngoài có khả năng đi đến đâu đây?” Mạc Kỳ Minh không nhúc nhích, lạnh lùng hỏi.

“Ta đã có biện pháp, không cần ngài xen vào việc của người khác!” Lăng Tuyết Mạn tức muốn chết, quay đầu nhìn một cái, sốt ruột khó nén nói: “Ngài không cần làm chậm trễ thời gian của ta, nhanh buông ta ra!”

“Nàng muốn dùng ngọc bội của Hoàng thượng xuất cung? Biện pháp này không tốt, ngọc bội quá quý, nàng vừa đi, thị vệ sẽ lập tức bấm báo cho Hoàng thượng, nàng rất nhanh sẽ bị bắt trở về, nếu muốn an toàn, đi theo ta!” Mạc Kỳ Minh trầm giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, “Ngài? Nhưng ta không nghĩ ở cùng với ngài, ta... ta muốn tự mình đi!”

“Vậy cũng được, ta đưa nàng xuất cung, đi ra ngoài lại quyết định tiếp.” Mạc Kỳ Minh tạm lui một bước, nói xong, liền kéo Lăng Tuyết Mạn đi về phía tường thành tối tăm bên phải.

Xuân Đường Thu Nguyệt đã tới, gặp Từ An, ba người thương lượng, xem tình hình này, có vẻ như Lăng Tuyết Mạn đã bị mang đi, dưới tình thế cấp bách, Xuân Đường nhanh nói: “Từ tổng quản, ngài lập tức báo cho Hoàng thượng, nô tì cùng Thu Nguyệt sẽ bám theo bọn họ!”

“Được.” Từ An trả lời một tiếng, vội chạy về phía điện Thái Hòa.

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt liếc nhau, hai người nhặt lên một cục đá, kẹp giữa hai ngón tay, búng về phía Mạc Kỳ Minh!

469. Chương 470

Cảm giác từ phía sau lưng bị đánh tới, ánh mắt Mạc Kỳ Minh căng thẳng, bao quát Lăng Tuyết Mạn, hai thân mình nhanh chóng nghiêng qua vừa, linh hoạt tránh được hai cục đá kia.

“A!” Lăng Tuyết Mạn hét lên một tiếng, một cái tát về phía tay che trên ngực nàng, “Ngài phi lễ ta!”

“Ta không cố ý!” Mạc Kỳ Minh nhú mảy, dờn tay ôm lên vai Lăng Tuyết Mạn, muốn vận khinh công mang nàng bay về phía tường thành, ai ngờ, Lăng Tuyết Mạn lại phản kháng, kéo tay hắn ra, miệng kêu, “Ngài chính là cố ý nhân cơ hội ăn đậu hủ của ta! Ngài không biết xấu hổ!”

“Ta không cố! Vừa rồi có người đánh lén, ta vô tình thôi!” Mạc Kỳ Minh giải thích trong tình thế cấp bách, vừa lôi kéo Lăng Tuyết Mạn đi về phía trước, vừa vểnh tai nghe động tĩnh phía sau, tùy thời chuẩn bị đối phó kẻ địch.

Lăng Tuyết Mạn lại cực không phối hợp, dùng sức lắc lắc thân mình về phía sau, “Ta không đi theo ngài, ngài đúng là sắc lang, đi ra ngoài ngài nhất định sẽ càng phi lễ ta!”

“Nàng không đi, là muốn bị Hoàng thượng phát hiện đuổi theo sao?”

Mạc Kỳ Minh tức giận vô cùng, giảm thấp thanh âm, vừa nói xong, hai ngón tay điểm huyệt Lăng Tuyết Mạn, thân mình Lăng Tuyết Mạn mềm nhũn, chậm rãi nhắm hai mắt lại, Mạc Kỳ Minh liền ôm nàng lại, chân muốn phóng lên, sau lưng đã có thanh âm truyền đến!

Khẽ nguyên rửa một tiếng, Mạc Kỳ Minh linh hoạt chuyển người sang, Xuân Đường Thu Nguyệt đánh ra cục đá thất bại, lúc này đều tự xé quần áo, kéo xuống một khối vải, sau đó hai tay bổ ngang dọc bổ về phía Mạc Kỳ Minh!

Mạc Kỳ Minh cười lạnh một tiếng, cũng không quay đầu, bây giờ còn không phải thời điểm chính thức trở mặt, hắn không thể để cho người khác quang minh chính đại thấy là hắn!

Dù chưa quay lại, thân hình cũng là cực nhanh né tránh, sau đó hòa nhập vào hoàn toàn bóng đêm!

Xuân Đường Thu Nguyệt cảm thấy khốn đốn, bên này không có đèn cung đình, giơ tay không thấy năm ngón tay, hơn nữa cực kì yên lặng, đến thủ vệ cũng không có, hai nàng nào dám lại ra tay, nhờ ngộ thương Lăng Tuyết Mạn thì sẽ là chuyện lớn!

“Nha đầu Mạn Mạn!”

Đang lúc lo lắng, chợt nghe một tiếng la dùng nội lực phát ra truyền đến, Xuân Đường Thu Nguyệt lập tức vui mừng, Xuân Đường theo dõi Mạc Kỳ Minh, Thu Nguyệt vội huýt gió, Mạc Kỳ Minh thành linh phản công, một tay mang theo Lăng Tuyết Mạn, một tay vung lên, tung một chưởng bổ về phía Thu Nguyệt, Xuân Đường căn bản không có khả năng ngăn cản, Thu Nguyệt tránh không kịp, vai phải trúng chưởng, bị lực quá mạnh đẩy lui bốn năm bước, ngã xuống đất!

Xuân Đường kinh hãi, sợ làm bị thương Lăng Tuyết Mạn, lại sợ ngăn không được Mạc Kỳ Minh, vì vậy, sợ đầu sợ đuôi, mồ hôi đầu đầy, phân tâm một cái, liền trúng một chưởng, trong cổ họng nhất thời trào lên một cỗ ngại ngại, “Oa!” phun ra, thân mình bị đánh bay trở về!

Ba bóng đen cấp tốc bay đến, Vô Cực vội vàng tiếp được thân mình Xuân Đường, vừa xoay người lui, Hoa Mai bà bà không nói một lời, hai tay vung lên, thân hình nhanh như điện tấn công Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh bởi vì mang theo Lăng Tuyết Mạn, không thể xuất ra toàn lực, mà hai chiêu tung ra, hắn liền kinh hãi phát hiện, hắn không phải là đối thủ của người mới tới!

Hoa Mai bà bà cũng không ham chiến, chỉ đánh một chiêu, Mạc Kỳ Minh vội vàng nghênh chiêu, bà lại thay đổi chiêu thức cực nhanh đánh tới hắn, hắn tránh không kịp, phân tâm một cái, Lăng Tuyết Mạn bị Hoa Mai bà bà đoạt lại, rồi sau đó lại tung một chưởng hướng mặt của hắn, Mạc Kỳ Minh kinh hãi, võ công cao cường quý dị như vậy, cả đời hắn chưa thấy, trừ bỏ đêm nguyên tiêu hai năm trước ở ngoài thành gặp lão già kia!

Mạc Kỳ Minh rút lui, không có ràng buộc, thân pháp của hắn tất nhiên là nhanh hơn rất nhiều, mà Hoa Mai bà bà chỉ có ý đoạt lại Lăng Tuyết Mạn, thấy Mạc Kỳ Minh bỏ chạy, liền dừng truy kích, trong nháy mắt, liền không thấy người nữa.

“Mạn Mạn?”

Hoa Mai bà bà kêu một tiếng, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, Thu Nguyệt đã được Vô Ngân đỡ lên, suy yếu dựa ở trên vai Vô Ngân, gương mặt trắng bệch như giấy, nhìn đến Lăng Tuyết Mạn, vui sướng toét miệng, “May mắn... May mắn là lão tiên bối kịp đến đây!”

“Mạn Mạn bị Mạc Kỳ Minh làm gì rồi? Vì sao không phản ứng?” Hoa Mai bà bà thất kinh hỏi.

“Nương nương... bị điểm huyết!” Thu Nguyệt yếu ớt nói xong, trước mặt bỗng tối sầm, ngất đi.

“Thu Nguyệt!”

Vô Ngân gọi một tiếng, vội nhìn về phía Vô Cực ôm Xuân Đường, “Làm sao bây giờ?”

“Hoàng thượng sắp tới, chờ ngài định đoạt!” Vô Cực lo lắng đáp, nhìn cô nương trong lòng, nói: “Hai nha đầu bị thương nguy hiểm, không biết chủ tử có thể khai ân, mời Thiên Cơ lão nhân chữa thương hay không!”

Hoa Mai bà bà nhìn Lăng Tuyết Mạn trong lòng, chần chờ một chút chưa giải huyết, sợ Lăng Tuyết Mạn nhìn đến tình huống trước mắt sẽ bị dọa ngất đi, lại nhìn Xuân Đường Thu Nguyệt, ra tay phong bế huyết đạo vết thương trên người bọn họ, phòng ngừa mất máu quá nhiều, sau đó nói: “Thật là hai nha đầu trung tâm, tiếc là võ công quá thấp!”

“Năm đó chủ tử lệnh hai chúng ta dạy bọn họ võ công, chúng ta nghĩ nam nữ khác biệt, sợ tiếp xúc tay chân sẽ gây ra bàn tán, làm hỏng danh tiết hai cô nương, nên chỉ dạy hai năm, hơn nữa không dạy cho tốt, hiện tại... Sớm biết như thế, liền...” Vô Ngân nói rất là rối rắm, vẻ mặt rất là hối hận.

Lát sau, nghe được tiếng bước chân hỗn độn truyền đến, ba người vội quay đầu nhìn lại, Từ An cầm đèn lồng dẫn đường, Mạc Kỳ Hàn gấp rút chạy đến.

“Tham kiến Hoàng thượng!” Vô Cực Vô Ngân không thể quỳ, liền cúi đầu nói.

Mạc Kỳ Hàn vừa đến, chưa kịp nhìn đã lên tiếng hỏi. “Như thế nào? Chặn được người sao?”

“Ở chỗ này!” Hoa Mai bà bà nói, “Mạc Kỳ Minh chạy, nha đầu bị điểm huyết.”

“Sao?” Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn, xem một cái, sau đó liếc về phía Xuân Đường Thu Nguyệt, ánh mắt căng thẳng, “Bọn họ bị thương?”

“Vâng, Hoàng thượng, thương thế cực kì nghiêm trọng, Xuân Đường trúng một chưởng vào ngực, Thu Nguyệt bị thương trên vai phải.” Vô Cực đáp.

Mạc Kỳ Hàn biến sắc, trầm giọng nói: “Vô Cực Vô Ngân, lập tức lấy xe ngựa, đem Xuân Đường Thu Nguyệt về Tứ Vương phủ, giao cho sư phụ chữa thương, lệnh Vô Giới tiếp tục ở lại trông coi Hương Đàn Cư, bẩm báo tin tức.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh!” Vô Cực Vô Ngân nhận lệnh, liền đều ôm cô nương trong lòng, nhanh chóng rời đi.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn dời đến trên mặt Lăng Tuyết Mạn, dừng lại một chút, giải huyết đạo của nàng.

Lăng Tuyết Mạn chậm rãi mở to mắt, nhờ đèn lồng của Từ An, có thể thấy rõ khuôn mặt trên đỉnh đầu, “A -” kinh hô một tiếng, sau đó giằng co kịch liệt.

Mạc Kỳ Hàn không nói được một lời, khuôn mặt tuần tú âm trầm, buông tay, thả Lăng Tuyết Mạn xuống dưới, Lăng Tuyết Mạn không nói cái gì, quay người chạy đi, bởi vì nhớ kỹ mình mang thai, nàng chạy rất chậm, mở to hai mắt nhìn đường dưới chân, bước chân hết sức ổn định.

“Hàn tiểu tử, sao con thả nàng chạy đi?” Hoa Mai bà bà giật mình hỏi.

470. Chương 471

“Để nàng chạy, trẫm cũng muốn nhìn xem, nàng có bản lĩnh chạy đến chỗ nào?” Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn âm trầm, nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, trong mắt thâm thúy, hai tay chấp ở sau người, bỏ lại một câu, “Ở chỗ này chờ trẫm!” Sau đó liền cất bước đuổi theo.

Lăng Tuyết Mạn chỉ lo trốn chạy, gói đồ không có, thò tay sờ sờ ngọc bội nàng giấu trong cái yếm, không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, nàng không để trong bao đồ a!

Nhưng chạy một chút, bước chân không khỏi chậm lại, đầu óc có chút phản ứng, Tình nhân không có ngăn nàng sao? Thế nhưng thả nàng đi rồi? Hắn... không tức giận nàng sao? Vừa nghĩ như thế, không khỏi mím môi, hừ, không cần thì không cần, ai hiềm lạ! Hắn đuổi Tam Vương gia đi, nhất định là đến chê cười nàng! Nam nhân thối, nàng có chết cũng không thể cùng mười mấy nữ nhân hầu hạ một chồng!

Mạc Kỳ Hàn yên lặng đi theo, bước chân hết sức nhẹ, nếu như nàng quay đầu lại, là có thể nhìn thấy hắn, nhưng nàng không quay đầu lại, mà từ chạy biến thành đi, thấy sắp đến cổng Vinh Đức, nàng lại dừng, đi đến tường thành ngồi chồm hổ xuống, hai tay ôm đầu gối, vùi đầu vào giữa hai chân.

“Cửa cung mở rất rộng, sao không chạy ra?”

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên thanh âm sắc giọng, Lăng Tuyết Mạn chậm rãi ngẩng đầu, trong bóng tối, hắn như đỉnh Thái Sơn ngăn chặn tất cả đường đi của nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, cho dù là bóng tối, nàng vẫn có thể nhìn đến cặp sáng quắc của hắn, trong con người kia, trong giọng điệu kia, có tức giận sâu sắc!

Nàng ngậm miệng không nói, cắn môi nghiêng mặt.

“Lăng Tuyết Mạn, nàng câu dẫn trẫm, đùa giỡn trẫm, lên giường trẫm, mang thai long chủng của trẫm, nàng còn muốn chạy?” Mạc Kỳ Hàn gần từng tiếng, nhìn nàng, tiếng nói rét lạnh như băng, “Trẫm nghĩ rằng, tối nay nàng nói lời ngon tiếng ngọt với trẫm, là ghen tị, là muốn cùng trẫm tiêu tan hiềm khích trước kia, không từng nghĩ, nàng đúng là nổi lên tâm kế, đùa giỡn trẫm! Lăng Tuyết Mạn, trẫm đã cho nàng ngôi vị hoàng hậu, nàng còn muốn trẫm làm gì nữa?”

Tâm, đột nhiên cảm thấy đau tê liệt, nàng bày ra tâm kế, còn hấn có bao nhiêu tâm cơ đây? Mù quáng tin hấn hai năm, nàng như người mù, hấn nói cái gì chính là cái đó, khi người mù bất thành linh hồi phục thị lực, lại phát hiện thì ra thế giới ở trong đầu chỉ là phác họa, khác hấn hiện thực, hấn và nàng trong lúc đó, còn lại bao nhiêu tín nhiệm?

Mắt sụp xuống, Lăng Tuyết Mạn cố nén chua xót trong mũi, hít một hơi, lại ngược mắt, môi đỏ mọng mở nhẹ, tao nhã mà cười, “Thực xin lỗi Hoàng thượng, ta là nữ nhân không sạch, làm sao xứng làm hoàng hậu đây?”

“Nàng oán trẫm? Lúc ấy toàn thành mang lời đồn về nàng cùng Nhị ca, trẫm hạ chỉ nói nàng không sạch, bất quá là tương kế tựu kế, chẳng lẽ nàng sạch hay không sạch, trong lòng trẫm không biết sao?” Mạc Kỳ Hàn mím môi, giọng điệu mềm mỏng một phần.

Lăng Tuyết Mạn cười nhạt, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hấn, nói rõ ràng: “Mạc Kỳ Hàn, ta không muốn ở cùng một chỗ với chàng!”

“Vậy vì sao nàng không đi? Nàng đi đi! Đi ra cửa cung này, chúng ta vĩnh viễn không gặp lại!” Mạc Kỳ Hàn đột nhiên không khống chế được, hai tay nắm bả vai Lăng Tuyết Mạn, kéo nàng đứng lên, khuôn mặt tuần tú nhàn nhúm, khàn giọng quát lên.

“Được! Ta đi!”

Môi Lăng Tuyết Mạn run rẩy, dùng sức đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, quay đầu chạy tới cửa cung.

“Cái gì vọng phu, cái gì mỗi ngày trông quân về, cái gì bỏ lau sậy như tơ, cái gì kiên trinh vĩnh tuyền, đều là giả! Tất cả đều là giả!”

Phía sau, Mạc Kỳ Hàn như bị bệnh tâm thần gặm lên, Lăng Tuyết Mạn đang chạy dần dừng lại, thân mình cứng ngắc, không bước nổi.

Trong trời đất, là lặng im, là tĩnh mịch trầm mặc, không còn một tiếng động nào nữa.

Cách xa cửa cung, thị vệ nghe được tiếng gầm, muốn xông tới, lại thấy được long bào màu vàng sáng kia, khiếp đảm dừng bước, sau đó coi như không thấy.

Đột nhiên, Lăng Tuyết Mạn quay lại, đứng cách ba trượng, rưng rưng kêu Mạc Kỳ Hàn, “Chàng đem Tình nhân của ta trả lại cho ta! Hấn là của ta! Hấn là người của ta!”

Mạc Kỳ Hàn chấn động, ngay sau đó, liền không chút do dự chạy vội tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, nghẹn ngào hỏi nàng, “Thế nào, nàng là muốn ở cùng một chỗ với Tình nhân của nàng sao? Hấn ở đây, luôn luôn ở đây, hấn cho tới bây giờ đều là của một mình nàng, chưa bao giờ thuộc về người khác, hấn đối với người khác lập mưu kế, làm thủ đoạn, nhưng đối với nàng, là cả trái tim, trời đất chứng giám! Nếu nàng còn có thể tin hấn, hấn vẫn nói là lời thề kia, tuyệt nhớ hấn sương phát tề mi, sinh tử không rời đến đầu bạc!”

Thân mình Lăng Tuyết Mạn cũng chấn động, trên má có dòng lệ nóng bỏng chảy xuống, cũng nhận không được nữa, nhào vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, ôm thật chặt hấn, thì thào, “Tình nhân... Tình nhân...”

“Mạn Mạn... Cho dù trẫm là Tình nhân, hay là Hoàng đế, tình yêu dành cho nàng, chưa từng giảm bớt một phần, nàng tin không? Tin không?” Mạc Kỳ Hàn cũng ướt hốc mắt, hai tay nắm lấy bả vai Lăng Tuyết Mạn, dần dần siết chặt.

“Tình nhân, ta tin... hiện tại ta tin rồi, mang ta về nhà... Có chàng, nơi đây liền là nhà của chúng ta.” Lăng Tuyết Mạn khóc, nói đứt quãng, dán mình trong lồng ngực ấm áp của hấn, lòng tràn đầy quyến luyến.

“Được, về nhà, chúng ta về nhà.”

Mạc Kỳ Hàn toét miệng, thỏa mãn cười, bỗng người trong lòng lên, mở bước chân đi về Cung Đế Hoa.

Hoa Mai bà bà cùng Từ An buông lỏng khăn trương, vui mừng đi theo sau.

Cung Đế Hoa.

“Đêm nay cung nữ Hoán Y Cục Lăng Tuyết Mạn thị tắm!”

Mạc Kỳ Hàn nhìn cung nhân quỳ dưới thềm ngọc, trong giọng nói mang theo vui sướng nhẹ nhàng, “Người đâu, đi đổi toàn bộ đệm chăn trong tắm cung, hầu hạ chủ tử tắm rửa thay quần áo!”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Một đám cung nữ thái giám quỳ lạy, “Chúc mừng Lăng nương nương!”

Lăng Tuyết Mạn có chút luống cuống, khăn trương nhìn qua, Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, “Nàng bây giờ không có tắm cung, tắm rửa ngay tại chỗ của trẫm, đi thôi!”

“A, được.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu.

Nhìn các cung nữ giúp đỡ Lăng Tuyết Mạn vào trong điện, nụ cười trên mặt của Mạc Kỳ Hàn dần dần thu lại, “Từ An, dùng bồ câu đưa tin cho Lôi Việt, theo kế hoạch làm việc!”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Từ An nghiêm trọng chấp tay, khom người lui ra ngoài.

Điện Thái Hòa, dạ tiệc bởi vì Hoàng thượng đau đầu nên đã kết thúc.

Thái tử Nam Chiêu cùng quan viên sứ đoàn, do Lục Vương gia cùng Thất Vương gia tiếp đãi, tạm ở trong cung.

Mà lúc Mạc Kỳ Minh xuất cung, đột nhiên bị hai thái giám truyền chỉ cản lại.

“Truyền khẩu dụ Hoàng thượng, lệnh Tam Vương gia ngày mai lâm triều, cùng thế tử lên điện, trẫm muốn khảo sát văn võ của hoàng trưởng tử Mạc Ly Hiên cùng tam Vương thế tử Mạc Ly Linh! Khâm thủ!”

Mạc Kỳ Minh ngăn người, trẫm mặc một chút, chấp tay, nói “Thần tuân chỉ!”

471. Chương 472

Cung Đế Hoa.

Ngồi ở trong bồn tắm cực lớn, Lăng Tuyết Mạn cảm giác như là nằm mơ, trên người đầy cánh hoa, bốn cung nữ hầu hạ tắm rửa, bốn cung nữ bưng khay, đứng ở hai bên, có áo khoác mỏng manh, có trang sức, có hương liệu, có son phấn.

Tắm rửa xong, các cung nữ hầu nàng mặc sa y, cũng là bỏ bớt yếm cùng quần lót, độ trong suốt khiến ặt Lăng Tuyết Mạn đỏ bừng, vội hỏi: “Nữ tử thị tắm cho Hoàng thượng đều mặc như vậy à?”

“Hồi Lăng nương nương, các nương nương khác đều là tắm rửa ở tắm cung của mình, ăn mặc chỉnh tề đến triệu tập, còn Lăng nương nương mới là được Hoàng thượng đặc biệt đối đãi.” Một cung nữ đáp.

“Cái gì? Hoàng thượng không cho ta mặc nội y, mà... mà trực tiếp mặc áo khoác? Trời ạ, cái đó so với không mặc có gì khác đâu!” Lăng Tuyết Mạn vừa kêu sợ hãi, vừa cúi đầu nhìn bản thân, áo khoác tơ lụa này như ẩn nếu như hiện, thật... thật là...

Vài cung nữ cười trộm lên, một người nói: “Chúc mừng nương nương! Nếu như tối nay nương nương hầu hạ tốt, Hoàng thượng vui vẻ, nương nương liền khổ tận cam lai!”

Lăng Tuyết Mạn hung hăng trợn mắt mấy cái, buồn bực nói: “Chải đầu cho ta đi.”

“Vâng, nương nương, mời nương nương dùng huân hương!”

“Haiz, huân hương thì không cần, ta không có thói quen dùng huân hương.”

“Nương nương, các nương nương khác đều dùng đó, các nương nương đều trang điểm cho chính mình thơm ngào ngạt, làm Hoàng thượng vui a!”

“Ta không dùng cũng có thể làm Hoàng thượng các người say mê choáng váng đầu óc! Đúng rồi, buổi tối, son phấn cũng không cần, chải tóc cho ta, trang sức gì đó, đều đừng đeo, ta mệt chết đi được, các người làm nhanh chút, ta muốn đi ngủ.”

Nghe vậy, vài cung nữ giật mình mở to hai mắt nhìn, một người lập tức nói: “Nương nương, Hoàng thượng còn chưa tới đây!”

“Hắn chưa tới, ta không thể ngủ trước sao? Ta thật sự mệt nhọc nha!” Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc khó hiểu, chẳng lẽ làm phi tử của Hoàng đế không thể tự do ngủ sao?

Các cung nữ lắc đầu lia lịa, mỗi người nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt đều có khó hiểu.

“Aiz, vậy lau tóc cho ta đi.” Lăng Tuyết Mạn yêu cầu.

May mà không bao lâu liền nghe tiếng bước chân vang lên, giày rồng vừa tiến vào, một đám cung nữ vội quỳ xuống đất, “Nô tì tham kiến Hoàng thượng!”

“Bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Lăng Tuyết Mạn từ bàn trang điểm đứng lên, vừa tính hành lễ theo cấp bậc lễ nghi, đã thấy Mạc Kỳ Hàn chăm chú nhìn nàng, môi cười rất là âm hiểm, không khỏi lập tức đỏ mặt, vội đem hai tay che bộ ngực, cúi đầu muốn xoay người, lại phát hiện dưới thân cũng trong suốt, nhất thời khó có thể chiếu cố cả cao lẫn thấp, hai gò má nóng bừng lên, tức giận, dứt khoát không hành lễ, trừng mắt nhìn hắn, nhanh chóng chạy vào trong màn.

Mạc Kỳ Hàn cười khê, tâm tình thoải mái cực kỳ, “Toàn bộ lui ra đi!”

“Vâng, Hoàng thượng, nô tì cáo lui!”

Mạc Kỳ Hàn ngậm cười, nhấc màn lên tiến vào, con người trần đầy quỷ dị trần trụi nhìn Lăng Tuyết Mạn từ trên xuống dưới, chặc chặc thở dài: “Mạn Mạn, cái áo lụa mỏng này, nàng mặc vào nhìn mơ mơ hồ hồ, so không mặc quần áo còn... khụ khụ, còn câu hồn hơn!”

“Chàng, chàng dám tặc sắc lang! Còn không phải chàng kêu ta mặc sao!” Lăng Tuyết Mạn xấu hổ, tiến lên, kiễng chân lên, hai tay che mắt Mạc Kỳ Hàn, “Không được xem!”

“Ha ha!” Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười nhẹ lên, nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nhanh chóng trộm môi thơm, cười xấu xa nói: “Đúng vậy, là trẫm không cho nàng mặc áo trong, mặc vào, lát nữa lại phải cởi, rất phiền toái!”

“Ây da, chàng sắc quá! Chàng nghe đây, ngoan ngoan ngủ, không được có động tác hạnh kiểm xấu gì đó, bằng không, ta về mặt thất, một mình chàng ngủ ở chỗ này.” Đôi bàn tay trắng như phấn của Lăng Tuyết Mạn dấm nhẹ lên ngực Mạc Kỳ Hàn, thẹn thùng.

Mạc Kỳ Hàn ý cười càng sâu, thỉnh linh ôm thắt lưng nàng, đi đến giường rồng, vừa đi vừa cười nói: “Bảo bối, nàng nghĩ thị tẩm là có ý gì? Là hiến thân cho trẫm! Nàng muốn trẫm ngoan ngoãn ngủ, có khả năng sao? Trẫm đói bụng mấy ngày rồi!”

Thân mình Lăng Tuyết Mạn hơi chạm giường, liền cơ trí chui vào góc giường, sau đó ‘khanh khách’ cười nói: “Chàng xuất chình hơn một năm, không phải mỗi ngày đều đói sao? Bây giờ mới bảy tám ngày đã không nhịn được sao?”

“Ha ha, lúc ấy muốn a, có đôi khi muốn đến ngủ không yên, sau đó phải đi tắm nước lạnh, lúc đó trẫm suy nghĩ, chờ trẫm trở về, nhất định phải làm cho nàng bồi thường trẫm thật tốt, bây giờ không phải nàng nên chủ động một chút sao?” Mạc Kỳ Hàn khê cười, vừa nói, vừa tháo dây lưng cởi áo.

“Tình nhân, ta đang mang thai, có thể sao?” Lăng Tuyết Mạn nhíu mày, bất an hỏi.

Mạc Kỳ Hàn cởi cái áo cuối cùng, tháo giày, lên giường, hướng Lăng Tuyết Mạn ngoắc ngoắc ngón tay, “Mạn Mạn, nàg lại đây.”

“Hả? Làm chi?”

Lăng Tuyết Mạn hồ nghi, nhưng nhìn vẻ mặt Mạc Kỳ Hàn nghiêm chỉnh, liền đi qua, ai ngờ, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cười, lôi nàg tới nằm xuống bên cạnh hă, sau đó từ phía sau lưng ôm lấy nàg, bàn tay hạnh kiểm xấu chui vào váy nàg, cười xấu xă: “Mang thai cũng có thể sinh hoạt vợ chồng ă, chẳng qua động tác không thể quá mạnh, trắm sẽ đứg mực, nàg chỉ cần đứg từ chốit trắm nữa là tốt rồi.”

“Ách...” Lăng Tuyết Mạn không phản bác đượ, bỗng dưng nghiêng đầu hỏi: “Bình thường chàng ở trong này sủg hạnh... sủg hạnh bọn họ sao?”

“Ha ha, đứg vậy!” Mạc Kỳ Hàn nghiêng ngắ nhếch môi, nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn rõ ràng biến sắc mặt, mới chậm rãi nói: “Nếu nàg muố, trắm sai người đi đốit tất cả đệm giường.”

“Thay đốit có ích lợi gì?” Lăng Tuyết Mạn bực tức rồg một câu, quay đầu lại, tức giận thắm vấn: “Chàng rồt cuộc có chặm qua bon họ hay không?”

“Không có.” Mạc Kỳ Hàn vẫn cười.

Lăng Tuyết Mạn càng tức giận, lại xoay đầu hỏi: “Không chặm qua, vậy làm sao chàng sủg hạnh?”

“Ha ha, Mạn Mạn, đêm nay thị tắm mới là danh xứng với thực ă!” Mạc Kỳ Hàn dán môi lên vành tai mềm mại của Lăng Tuyết Mạn, môi mỗg khề cười, nói nhỏ: “Quá trình sủg hạnh bọn họ là như vậy...”

“Cái gì? Bọn họ, bọn họ đến bây giờ còn là... tắm thân xử nữ?” Lăng Tuyết Mạn nghe xong, lập tức kinh ngạc, không thể tin hỏi.

Mạc Kỳ Hàn gậ đầu, “Đứg vậy, nàg thấy trắm làm vua dễ dàng sao? Canh ă còn chạy về, đứoi người đi, sau đó chạy đến với nàg, trắm luôn ngủ không ngon giấc như vậy, cũng khổ hai nha đầu Xuân Đườg Thu Nguyệt!”

“Ách, ă có chút không tin ă, có ảo thuật thần kỳ như vậy sao? Mê huyền đượ ă còn có thể tin, nhưng ảo thuật này thật huyền diệu ă!” Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, không ngừng chớp mắt, biểu tình không thể tin.

“Nàg không tin, trắm chỉ có thể chờ đến khi xong chuyện, cho nàg thấy tận mắt một lần, cho nàg biết, nàg là thể nào không tín nhiệm trắm, thẹn với trắm! Hừ!” Mạc Kỳ Hàn cau mày, chặm rãi nói.

472. Chương 473

Ừ ừ...

Lăng Tuyết Mạn phát quắ, ngớ ra trong chốk lát, sau đó trong lòng tràn đầv vui sướg, toàn bộ thân mình nghiêng vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, ôm hông của hă, ngọt ngào nói: “Tình nhân, ă tin, kỳ thực từ khi trên người ă phát sinh chuyện, việc huyền ảo gì đều cũng có khả năng phát sinh, chính là, sao chàng không sớm nói cho ă hiểu đi? Hại ă thương tâm nửa thắg, cũng là lỗi của chàng.”

“Trời ă, Mạn Mạn, nàg đây là đố lỗi lên đầu trắm sao? Nếu không phải nàg to mỗm, tội gì trắm bực tức thành như vậy? Nhìn xem nàg, nửa thắg này, nàg đánh trắm bao nhiêu lần? Cấn bao nhiêu lần? Mắg bao nhiêu câu? Đáng giận nhất là, nói trắm bắ, không cho trắm chặm vào, nàg cũng thật nhắ tâm!” Mạc Kỳ Hàn ủy khuất nói.

“Ta... là ă hơi xúc động, nhưng... nhưng bây giờ tại sao chàng lại nói cho ă?” Lăng Tuyết Mạn nói quanh co, mặt đỏ lên, ngắg đầu hôn môi Mạc Kỳ Hàn lấy lòng một chút, lại lập tức chui về trong lòng hă.

Mạc Kỳ Hàn bĩu môi một cái, tràn ra tươi cười, cúi đầu, hôn lên cánh môi Lăng Tuyết Mạn, mị hoặc nói nhỏ: “Việc này chút nữa nói, trẫm sẽ cho nàng biết rõ mọi thứ, hiện tại... đút trẫm no được không? Trẫm muốn nàng...”

“A... Chàng... chàng thực gấp!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn đỏ bừng.

“Trẫm có thể không gấp sao? Trẫm là thanh niên cường tráng, khi nàng không cho trẫm chạm vào, trẫm phải nhịn mà ngủ, mùi vị đó thật không dễ chịu!” Mạc Kỳ Hàn tiếp tục ủy khuất, tay cũng không nhàn rồi, lột sạch cái áo khoác mỏng câu hồn người của Lăng Tuyết Mạn, ánh sáng chiếu xuống, thân thể tuyết trắng mềm mại nổi lên sáng rực, giờ phút này, bởi vì ngưỡng ngừng mà ửng đỏ, đẹp không sao tả xiết.

“Mạn Mạn...” Yết hầu Mạc Kỳ Hàn khô ráp, cúi thân vùi vào trước ngực Lăng Tuyết Mạn, ngậm chặt đoá mai hồng, khe liếm, một cái bàn tay to khe vuốt ở bụng nàng, trong lòng là ngọt ngào, môi dờ qua, thì thào mà nói: “Mạn Mạn, nơi này có hoàng nhi của trẫm cùng nàng, thật sự là kỳ diệu a! Hôm nay lúc Trẫm đi thỉnh an phụ hoàng mẫu hậu, nói cho bọn họ nghe xong, bọn họ rất cao hứng! Mẫu hậu nói, đứa bé ở trong bụng mẫu thân mỗi ngày một lớn lên, đợi đến bốn tháng sau, cách cái bụng còn có thể nghe được động tĩnh đứa nhỏ!”

“Ha ha, Tình nhân, chàng nói là bé trai hay là bé gái a?” Lăng Tuyết Mạn bị vui lây, cũng sờ tay lên, hỏi.

“Ai biết được!” Mạc Kỳ Hàn cười, tay hạ xuống dưới bụng của nàng, chui vào giữa hai chân nàng, ngược mắt nói: “Bất luận hoàng nhi là nam hay là nữ, đều là cốt nhục của trẫm, trẫm đều thích, nếu là công chúa, không chừng cũng sẽ hay gây sự giống nàng, vậy cũng đã làm trẫm nhức đầu rồi!”

“Ta bị choáng a! Chàng nếu cứ đau đầu với ta như vậy, vậy chàng không cần miễn cưỡng, ta cũng không muốn liên lụy chàng!” Lăng Tuyết Mạn giận đen mặt, xô đẩy nam nhân trước ngực, ai ngờ, ngón tay dài xấu xa của hắn lại đưa vào chỗ tư mật của nàng, động mạnh, nàng nhịn không được, thân mình run lên, nắm chặt bờ vai của hắn, sẵn giọng: “Chàng nhẹ chút!”

“Ha ha...”

Mạc Kỳ Hàn tà tứ cười, không lãng phí thời gian nữa, cởi quần áo của bản thân, đem Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng đặt dưới thân, ôn nhu lưu luyến, triền miên không ngớt...

Trong màn, xuân ý rõ ràng, nam nhân rên rỉ, nữ nhân thở gấp, rót thành một khúc êm tai...

Gần nửa canh giờ sau, Lăng Tuyết Mạn kiệt sức xụi lơ ở trong lòng Mạc Kỳ Hàn, đầu gối lên trên ngực của hắn, nghiêng người ôm hắn, toàn thân rã rời.

Mạc Kỳ Hàn khe vuốt tóc Lăng Tuyết Mạn, môi nở một nụ cười thỏa mãn, yên lặng một hồi lâu, mới mở miệng nói: “Mạn Mạn, trẫm không cho phép nàng gặp gỡ Tam Vương gia, không chỉ vì hắn là tình địch của trẫm, còn bởi vì hắn là kẻ địch nguy hiểm trẫm, loạn đảng trẫm muốn truy sát chính là hắn!”

“Cái gì... cái gì?” Lưỡi Lăng Tuyết Mạn lú lịm, ánh mắt trừng thật lớn, nghiêng mặt nhìn về phía Mạc Kỳ Hàn, “Nói tiếp.”

“Xuân Đường Thu Nguyệt lúc ấy vì chặn hắn, không cho hắn mang nàng đi, đã bị hắn đả thương, hiện tại trẫm lệnh cho Vô Cực Vô Ngân đem hai nha đầu về Tứ Vương phủ trị thương, đêm qua, Mộng Thanh bị thương, cũng là do Mạc Kỳ Minh gây nên, đại ca trẫm – thái tử trước đây là bị hắn hạ độc chết, trẫm cũng bị hắn hạ độc nhiều năm trước, nhờ gặp sư phụ, mới còn sống, chuyện trước đây, từ mười năm trước...”

Vẫn vẹn trong một canh giờ, mỗi một sự kiện Mạc Kỳ Hàn nói, Lăng Tuyết Mạn không nói được một lời, lắng lắng nghe, thẳng đến thanh âm hắn nhỏ dần, nàng đắm chìm trong kinh ngạc, thần thờ thật lâu.

“Tình nhân, Tam Vương gia lại có thể tàn nhẫn như vậy sao? Tại sao hắn phải ác độc như vậy? Ta vài lần suýt chết, đúng là do hắn muốn giết ta? Muốn dụ chàng ra? Ly Hiên bị hắn hạ độc, còn có, đêm nguyên tiêu năm đó, đúng là hắn phái người bắt cóc ta? Làm sao lại như vậy? Thật như vậy a!” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc hỏi, quả thực không thể tin được những việc nàng vừa nghe.

“Lời Trẫm nói đều là thật, đây cũng là nguyên nhân vì sao trẫm phải giả chết! Hiện giờ, hắn đã biết trẫm là tình nhân của nàng, trẫm tất phải nói cho nàng biết việc này, để tránh nàng vì tâm tư đơn thuần mà bị hắn lừa bịp, bị hắn lợi dụng.”

Mạc Kỳ Hàn nói xong, thở dài một hơi, lại nói: “Mạn Mạn, xin nàng tha thứ cho trẫm bởi vì nỗi khổ này, mà lừa gạt nàng suốt hai năm, hiện tại những nữ nhân trong hậu cung này đều là quân cờ của trẫm, một khi việc này kết thúc, trẫm sẽ xử lý sạch toàn bộ bọn họ, tam cung lục viện, chỉ có một mình nàng, nàng cũng sẽ không phải chịu bất kỳ ủy khuất nào nữa!”

“Việc này... Ta... ta đương nhiên không trách chàng, Nhưng chuyện này, xử lý như thế nào? Chàng muốn giết... giết bọn họ sao?” Lăng Tuyết Mạn đầu tiên là lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến mấy phi tử, vội thất kinh hỏi.

“Không, không phải chết, chỉ có Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di, những người khác dựa trên hành vi phạm tội, đem lưu đầy, hay là biếm làm thứ dân, hoặc ban hôn phối.” Mạc Kỳ Hàn nhẫn nại giải thích.

“Chết? Nhất định phải chết sao? Hai nữ nhân kia...” Lăng Tuyết Mạn nhất thời không biết nên nói cái gì, tuy nàng chán ghét bọn họ, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ muốn bọn họ chết a!

“Con của tội thần, lại nhiều lần lăng nhục nàng, trẫm sao có thể lưu lại bọn họ?” Mạc Kỳ Hàn cười rét lạnh, tiện đà lại giận dữ nói: “Mạn Mạn, nàng không được cầu xin trẫm thả cho bọn họ đường sống, chuyện chính trị này kia nàng không hiểu, trẫm cũng không cần nàng hiểu, trẫm chỉ cần nàng bình an vui vẻ ở bên cạnh trẫm, không làm cho trẫm thêm phiền não là tốt rồi.”

“Ừm.” Lăng Tuyết Mạn lên tiếng, nhớ tới Mạc Kỳ Minh, trong lòng buồn bã vô cùng, “Tình nhân, Tam Vương gia đã muốn giết ta, vậy đến bây giờ hắn nói thích ta, là thật sao?”

“Là thật, đây cũng là chuyện thật lòng duy nhất của hắn, cái khác... Trẫm hận hắn tận xương, hận không thể đem hắn băm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro!” Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn dần dần lạnh lẽo, cánh tay ôm Lăng Tuyết Mạn cũng dần dần siết chặt.

473. Chương 474

Vấn đề phiền toái đến đây!

Canh ba, khi Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say, cảm giác môi ngứa một chút, ‘ưm’ một tiếng, muốn lật người tiếp tục ngủ, kết quả, cái đầu lười đáng ghét lại tiếp tục dán lên môi nàng, còn gọi khẽ, “Mạn Mạn? Mạn Mạn? Tỉnh, tỉnh!”

“Ây da, làm chi nha?” Lăng Tuyết Mạn bị quấy rầy, tức giận hai tay đẩy lung tung, “Không cần gọi ta!”

“Mạn Mạn, nàng tỉnh lại đi, đến giờ này, trẫm phải kêu người đưa nàng về Hoán Y Cục!” Mạc Kỳ Hàn nhẫn nại giải thích, bẽ Lăng Tuyết Mạn lên, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Canh ba rồi, theo quy củ hậu cung, phi tần không thể ở tẩm cung Hoàng đế cả đêm.”

“Tại sao vậy?” Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn miễn cưỡng mở một đường nhỏ, còn buồn ngủ, thuận miệng hỏi.

“Để phòng ngừa mê đắm nữ nhân, quân Vương không lâm triều a!” Mạc Kỳ Hàn cười nói.

Lăng Tuyết Mạn rời giường, tức giận mười phần, khuya khoắt, cho tới bây giờ chưa từng phải thức dậy đâu! Nghe vậy tức giận không thôi, “Đến giờ, chàng vào triều là được, ta cũng sẽ không ép chàng phải ngủ!”

“Ha ha, bảo bối, đừng nóng giận, hiện tại nếu như trẫm giữ nàng đến bình minh, hậu cung sẽ sinh loạn!” Mạc Kỳ Hàn cầm quần áo Lăng Tuyết Mạn, mặc cho nàng, nói tiếp: “Cỗ kiệu để ngay cửa cung, Từ An sẽ đưa nàng trở lại Hoán Y Cục, sau đó nàng theo đường hầm đi vào mật thất, trẫm ở mật thất chờ nàng, chúng ta tiếp tục ngủ.”

“Ây da, phiền chết, ta không thị tẩm cho chàng nữa, như vậy ta giống như cô nương ở thanh lâu, gọi thì đến, đuổi thì đi!” Lăng Tuyết Mạn oán giận không ngừng, ánh mắt khốn khổ, ngoẻo đầu muốn ngủ, hai người tán gẫu xong đã qua giờ tỵ, không ngủ được bao lâu, đã bị kéo lên, ai có thể chịu được a!

“Nói bừa!” Mạc Kỳ Hàn hơi trừng mắt, bất mãn nói: “Tự nàng nói mình thành nữ tử thanh lâu, vậy trăm thành cái gì?”

“Hi hi, chàng là khách làng chơi!” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên tỉnh táo tinh thần, cười cười.

Mạc Kỳ Hàn chán nản, nắm cái mũi Lăng Tuyết Mạn, ra vẻ hung ác nói: “Lại nói bậy, trăm liền một cước đá nàng xuống giường!”

“Tốt, tốt, chàng đá đi, tốt nhất đá trúng bụng ta... ta còn không muốn sinh đâu!” Lăng Tuyết Mạn cười rất đáng đánh đòn, không nắm tay Mạc Kỳ Hàn, lại đi nắm mũi hắn, khanh khách cười không ngừng.

“Nha đầu thối, trăm không dạy dỗ nàng, còn là nam nhân sao?” Mạc Kỳ Hàn bực mình, đem quần áo mặc được một nửa ném đi, đè lên nữ nhân nào đó, giữ tròn, chôn mặt ở trên cổ nàng, cắn cắn, Lăng Tuyết Mạn vẫn cười không ngừng, “Sắc lão đầu, sắc quỷ, nhanh đứng lên nào, ta cũng không làm hồ ly tinh, nếu chàng không lâm triều, mấy người cổ hủ các người sẽ cho rằng ta là hồng nhan họa thủy mất!”

Lý trí bắt buộc Mạc Kỳ Hàn ngẩng đầu lên, một đôi mắt say mê, bên môi mang theo ý cười tà ác, cầm bàn tay nhỏ bé của Lăng Tuyết Mạn đặt ở dưới thân thể của hắn, đụng đến gì đó cứng rắn như sắt, Lăng Tuyết Mạn như bị điện giật, vội vàng rút tay về, kiều nhan đỏ lên, giận dữ la một câu, “Chàng... chàng thật đúng là sắc lão đầu! Mới một chút, đã không an phận!”

“Ha ha, Mạn Mạn, rõ ràng nàng có bản lĩnh câu dẫn trăm a! Nói trăm sắc, trăm thừa nhận, nhưng trăm chỉ sắc với một mình nàng, nói trăm lão đầu, là muốn trăm phạt nàng sao? Tuổi trăm mới bao lớn?” Mạc Kỳ Hàn cực kỳ bất mãn cắn răng, bất mãn là lúc, lại đánh tiếp, lưu luyến hôn môi một phen, mới nhanh chóng mặc quần áo cho Lăng Tuyết Mạn, nói: “Đi thôi, trăm bị nàng đốt lửa, chút nữa phải giúp trăm dập lửa.”

“Hừ, dù sao đừng cho ta thị tẩm nữa, ta thà ngủ mất thất, nơi này phiền toái muốn chết!” Lăng Tuyết Mạn không để ý, quẹt miệng, mang giày.

“Ha ha, đêm qua là phải như vậy, lúc khác tạm thời thì không cần.” Mạc Kỳ Hàn cười nói.

“Vì sao?” Lăng Tuyết Mạn kỳ quái quay đầu.

“Bởi vì bụng nàng a! Trăm không muốn để hoàng nhi sinh ra danh chính ngôn thuận sao? Chẳng lẽ làm cho hoàng nhi lai lịch không rõ ràng?” Mạc Kỳ Hàn khẽ cười, nhìn Lăng Tuyết Mạn nhàn nhạt, lại nói tiếp: “Trăm biết hoàng nhi là của trăm, nhưng người ngoài không biết! Nếu như chờ trăm đẹp xong loạn đảng, lần nữa cưới nàng làm hoàng hậu, khi đó bụng nàng đã lớn, hơn nữa, ngày tháng sau này nàng sống như thế nào? Đêm qua thị tẩm nàng, trăm sẽ bảo kính sự phòng ghi lại trong sổ sách, hiện tại chỉ có mười bốn ngày, đến lúc đó sinh nở trăm sẽ an bài thái y, nói sinh non hơn một tháng, chính là, trong khoảng thời gian này, nàng vẫn không thể biểu hiện bộ dáng mang thai ra ngoài, ngoài Hoán Y Cục hoặc là mật thất chỗ nào cũng không được đi, chờ thời cơ chín muồi, trăm sẽ tuyên bố nàng mang thai, ngày sau, mẫu bằng tử quý, trăm sắc phong nàng làm Hoàng Hậu sẽ cực kỳ hợp lý! Nhóm triều thần cũng sẽ không có lí do gì phản đối!”

“A, còn có suy tính nhiều như vậy a.” Lăng Tuyết Mạn hơi nhú mày, tiện đà cười nói: “Ha ha, đây cũng là chuyện của chàng, ta không quan tâm, nhiệm vụ của ta là ăn ngon uống ngon ngủ ngon, nuôi thân thể mình khỏe mạnh, sau đó bình an sinh tiểu bảo bảo!”

“Mạn Mạn, trăm hy vọng chính là như vậy, có thể nghe được nàng nói như vậy, trăm vui mừng cực kỳ, Mạn Mạn của trăm trưởng thành, biết chuyện, phải không?” Mạc Kỳ Hàn từ trên giường bước xuống, ôm Lăng Tuyết Mạn, vừa lòng gật đầu.

Lăng Tuyết Mạn từ trong lòng Mạc Kỳ Hàn ngẩng đầu lên, “Tình nhân, chàng đã trải qua nhiều việc sinh tử như vậy, lại vì ta trả giá nhiều như vậy, ta đều không có làm gì cho chàng, về sau, ta muốn làm trụ cột cho chàng, làm trụ cột tinh thần, để chàng không có lo trước lo sau mà đi đối phó kẻ địch.”

“Mạn Mạn, nghe nàng nói như vậy, trăm thật cao hứng, thật sự thật cao hứng!” Mạc Kỳ Hàn cười vui vẻ, lại gắt gao ôm Lăng Tuyết Mạn một chút, mới buông tay ra, “Đi thôi, chút nữa gặp.”

“Ừm.”

Nhìn theo Lăng Tuyết Mạn rời đi, sau đó Mạc Kỳ Hàn lấy chăn lên, nhìn thoáng qua cung nữ phía ngoài, nhìn đến một tấm vải tơ tuyết trắng trên đệm giường, lấy ra một cây chủy thủ để dưới gối, nhúu mày, vén tay áo lên, rạch một vết trên cánh tay trái, giọt máu đỏ tươi rơi ở trên vải trắng, nếu như đoá hồng mai. Lau sạch chủy thủ, đem cất, lại cầm bình thuốc bôi lên, xé một mảnh vải băng kỹ cánh tay, Mạc Kỳ Hàn mới trải lại chăn, đứng dậy đi vào mật thất.

Đến canh năm, trở lại nằm ngủ, sau đó gọi cung nữ hầu hạ rời giường thay quần áo.

Liếc xéo hướng cung nữ dọn giường, Mạc Kỳ Hàn thản nhiên nói: “Nhìn xuống, Lăng nương nương có lạc hồng không?”

Hai cung nữ nhặt lựa trắng lên, vui sướng, “Hoài Hoàng thượng, nương nương có lạc hồng.”

“Sao? Xem ra là trầm oan uống nàng?” Mạc Kỳ Hàn ghé mắt, nhìn vết đỏ trên vải trắng, nhàn nhạt cười, “Thì ra thật sự là thân thanh bạch, chắc là lúc trầm ấy giận đến hồ đồ!”

“Chúc mừng Hoàng thượng! Chúc mừng Lăng nương nương!”

Một đám cung nữ quỳ xuống, làm lễ bái chúc mừng.

474. Chương 475

Điện Kim Loan.

“Ly Linh, đến gần một chút, cho trầm nhìn một cái!” Mạc Kỳ Hàn ngồi ở trên ghế rồng, ánh mắt đảo qua vãn vũ bá quan phía dưới, dừng ở trên người một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi.

Thiếu niên mi thanh mục tú, có bảy tám phần tương tựa Mạc Kỳ Minh, lại kế tục vài phần dung mạo của tam Vương phi, vì vậy, cả người nhìn qua gương mặt có nhiều đường nét cứng rắn, nhưng cũng có vẻ anh tuấn mỹ mạo.

Mạc Ly Linh bước ra, đi tới giữ điện, quỳ xuống, giọng nói thanh thúy mượt mà, “Mạc Ly Linh tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Hoàng chất bình thân!” Mạc Kỳ Hàn mỉm cười nói.

“Tạ Hoàng thượng!”

Mạc Ly Linh đứng lên, cung kính khẽ cúi đầu, chờ đợi.

Thân mình Mạc Kỳ Hàn nhàn nhã dựa vào phía sau, ánh mắt nhìn Mạc Kỳ Minh, cười nhạt: “Từ ngày trầm nam chinh trở về đến nay, quá bận rộn triều chính đại sự, mà bỏ quên các tiểu bối, hôm nay gặp được Ly Linh, bất giác mới phát hiện đã lớn như vậy rồi!”

“Vâng, Hoàng thượng, Ly Linh năm nay đã mười ba tuổi!” Mạc Kỳ Minh chấp tay đáp.

“A? Vậy cũng đến tuổi cưới hỏi rồi! Nháy mắt, bọn tiểu bối đều lớn lên a!” Mạc Kỳ Hàn cảm thán vô cùng, vừa nhìn về phía Mạc Ly Linh, cười nói: “Ly Linh, hôm nay trầm ra cho con một đề thi, trong vòng mười ngày, con nộp lên cho trầm, trầm không cần con dùng từ ngữ sáo rỗng, chỉ cần thể hiện nội tâm chân thật của con, nhớ kỹ, không thể khi quân!”

“Vâng, Ly Linh tuân chỉ, xin Hoàng thượng ra đề mục!” Mạc Ly Linh ngẩng ra, vội quỳ xuống chấp tay trả lời.

Mạc Kỳ Hàn mắt sáng như đuốc, nhìn Mạc Ly Linh, chậm rãi nói: “Con hãy nghe cho kỹ, đề mục là, luận – trung hiếu nghĩa lễ trí tín!”

“Vâng, Ly Linh nhớ kỹ, nhất định trong vòng mười ngày sẽ trình cho Hoàng thượng ngự lãm!” Mạc Ly Linh dập đầu nói.

“Được, hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, ánh mắt chuyển hướng Mạc Ly Hiên, “Trưởng thân Vương Ly Hiên, đề mục này, cũng giao cho con làm, cùng một thời gian.”

Mạc Ly Hiên bước ra, quỳ xuống, “Nhi thần tuân chỉ!”

Bảy ngày sau.

Trước cổng Tuyên Hoa, bách quan đưa sứ đoàn Nam Chiếu về nước.

“Hoàng thượng, chuyến đi này thần đã thấy được văn hóa Đại Minh, dân giàu nước mạnh, biết Hoàng thượng Đại Minh, thần có cảm giác vinh hạnh sâu sắc, hy vọng Hoàng thượng một ngày nào đó có thể tới Nam Chiếu, cả nước thần hoan nghênh vô cùng!” Hiên Viên Cốc Cẩn chấp tay, chân thành nói.

Mạc Kỳ Hàn chấp tay, mỉm cười nói: “Được, nếu trăm có thời gian, nhất định đến Nam Chiếu, thăm hỏi Hoàng đế quý quốc, cùng thái tử điện hạ!”

“Vâng, thần đợi Hoàng thượng đến!” Hiên Viên Cốc Cẩn gật đầu.

Mạc Kỳ Hàn vươn tay phải ra, sang sảng nói: “Thái tử điện hạ, mời!”

“Cung tống Nam Chiếu thái tử điện hạ về nước!” Văn võ bá quan ào ào chấp tay đưa tiễn.

“Hoàng thượng, tái kiến!”

Hiên Viên Cốc Cẩn vung tay lên, xoay người đi, sứ đoàn, vệ sĩ Nam Chiếu cùng đi.

Thượng thư phòng.

Đứng bên bàn là Liễu Thái Phó, Thừa tướng, Quân Cơ Xứ Thủ Phụ.

Mạc Kỳ Hàn nhìn tấu sớ cầm trong tay ba lần, xác định không có quên, mới khép lại, ánh mắt nhìn về phía Thừa tướng hơn năm mươi tuổi, sắc mặt bình tĩnh hỏi: “Tào tướng, khanh có suy nghĩ kỹ chưa? Rút giấy động rừng, trăm tuyệt không miễn cưỡng Thừa tướng.”

“Thưa Hoàng thượng, lão thần đã cùng Thái Thượng Hoàng mật đàm, quyết định kỹ lưỡng, xin Hoàng thượng yên tâm!” Thừa tướng vén áo quỳ xuống, trịnh trọng nói.

“Hoàng thượng, thần cùng ý nghĩ với Tào tướng, ban đầu không biết Tam Vương gia bụng dạ khó lường, nghĩ rằng tam Vương trung quân ái quốc, hiện tại được Thái Thượng Hoàng chỉ rõ, thần mới tỉnh ngộ, Hoàng thượng không để ý hiềm khích trước kia, tha thứ tội lỗi của thần, thần mang ơn, nguyện vì Hoàng thượng móc ruột moi tim, lấy công đền tội!” Quân Cơ Xứ Thủ Phụ quỳ theo, dập đầu nói.

“Hai vị đại nhân, mau mau đứng lên!” Mạc Kỳ Hàn đứng dậy, đi ra khỏi bàn, hai tay nâng hai người, vui mừng nói: “Hai vị là trợ thủ đắc lực của phụ hoàng, trung thành với phụ hoàng nhiều năm, trăm hy vọng hai vị đại nhân tương trợ, sắp tới diệt trừ bè đảng của Tam Vương!”

“Vâng, Tam Vương gia kết bè kết cánh, chuyên quyền làm rối kỷ cương, mầm tai họa này chưa trừ diệt, xã tắc bất ổn a!” Liễu Thái Phó nói.

Hoàng hôn, cung Cảnh Hiên.

“Lăng tỷ tỷ!”

Một tiếng gọi vui sảng truyền đến, Lăng Tuyết Mạn từ trước bồn hoa ngẩng đầu, ghé mắt nhìn lại, mỉm cười, “Lâm Nhi, như thế nào?”

“Ha ha, Lăng tỷ tỷ, nói cho tỷ biết tin tức tốt nhất!” Trần Lâm Nhi kích động vừa đi vừa chạy, đến trước mặt, thở phì phò nói: “Muội vừa mới thay Trưởng Thân Vương tặng đồ đến cung Phượng Thần, lúc trở về đi qua ngự hoa viên, nhìn thấy hai vị tỷ tỷ Xuân Đường Thu Nguyệt!”

“Thật vậy sao? Hai người bọn họ đã bình phục sao?” Lăng Tuyết Mạn vui mừng, vội vàng nắm tay áo Trần Lâm Nhi, “Muội đã gặp bọn họ sao?”

“Lặng tở tở, tở dừng kích động, hai vị tở tở rất tốt, trừ bỏ sắc mặt hơi tái nhợt, những thứ khác muối nhìn thấy không có gì, nhưng không biết tình huống ra sao.” Trần Lâm Nhi nói.

Lăng Tuyết Mạn mím môi, suy tư trong chốc lát, nói: “Ta muốn đi thăm bọn họ, dù sao, đều là ta hại bọn họ bị thương, trong lòng ta rất bất an.”

“Hai vị tở tở lúc này chắc là đã về cung Đế Hoa.”

“Ta phải đi Cung Đế Hoa tìm bọn họ, Lâm Nhi, muối cùng đi với ta nha.”

“Vâng, được.”

Ngoài cung Đế Hoa, Lăng Tuyết Mạn vô tình nhìn thấy Vô Giới, vừa thấy Vô Giới, Lăng Tuyết Mạn liền nhớ tới sự tình lúc trước, tình nhân giả trang Vô Giới thoải mái cùng nàng đá cầu, nàng quay đầu tìm Vô Giới, nhưng Vô Giới lại chân tay luống cuống, đến nhìn cũng không dám nhìn nàng.

Nghĩ, không khỏi bật cười, hơi nhếch môi, Lăng Tuyết Mạn hô lên, “Vô Giới Hầu Vệ đại nhân!”

Vô Giới đang cùng một thị vệ nói gì đó, nghe tiếng quay đầu, thấy Lăng Tuyết Mạn, vội đi xuống cầu thang cẩm thạch, chấp tay nói: “Lăng nương nương!”

“Khụ khụ!” Lăng Tuyết Mạn hắng giọng một cái, không chút để ý hỏi: “Hoàng thượng nhà người đâu?”

“Hồi nương nương, Hoàng thượng ở thư phòng nghị sự.” Vô Giới vẫn không dám nhìn Lăng Tuyết Mạn, đầu lại cúi thấp một phần.

Thấy thế, Lăng Tuyết Mạn muốn trêu cợt người ta, suy nghĩ một chút, đầu nghiêng nghiêng, nghiêng mặt nhìn về phía Vô Giới, bốn cột nói: “Ta là con cọp sao? Ta cũng không phải chủ tử của người, làm chi vừa thấy ta là giống như thấy cọp vậy! Ngẩng đầu lên a!”

“A, vâng” Vô Giới thật quẫn, ngẩng đầu, đỏ mặt đỏ tai, đôi mắt không biết nên nhìn chỗ nào, liếc đến Trần Lâm Nhi phía sau Lăng Tuyết Mạn, liền không nói nhảm: “Cung nữ này là hầu hạ nương nương à?”

“Hi hi, nàng là Lâm nhi, cũng không phải là nô tỳ của ta, mà là nghĩ muối của ta, hiện tại tạm thời hầu hạ Hiền nhi.” Lăng Tuyết Mạn cười, xoay người giới thiệu, trong đầu đột nhiên ánh sáng chợt lóe, nhìn Lâm nhi, lại ngoái đầu nhìn Vô Giới, khóe miệng hơi vểnh lên, “Vô Giới a, người về sau không cần cúi đầu, biết không?”

Vô Giới chợt ngăn người, mở miệng gật đầu, sắc mặt có chút ửng đỏ, “Vâng, nương nương!”

“À, ta muốn đi tìm Xuân Đường Thu Nguyệt, nếu người tạm thời rảnh rỗi, ngồi nói chuyện cùng Lâm nhi trong chốc lát, ta đi một chút sẽ trở lại.” Lăng Tuyết Mạn nghiêm trang ra lệnh.

“Ách...” Vô Giới mở to hai mắt nhìn, rất là khó hiểu, “Nương nương, tại sao nô tài phải...”

“Sao? Ta không phải chủ tử của người sao? Hoặc là nói, người không coi ta là chủ tử?” Lăng Tuyết Mạn nghiêm mặt chất vấn.

“Nô tài không dám!” Vô Giới vội chấp tay, lại cúi đầu.

Lăng Tuyết Mạn lạnh mặt, uy hiếp rất là hung ác, “Hừ! Dám không nghe lời ta... ta sẽ bảo Hoàng thượng thiên người! Cho người cười không được lão bà!”

Vô Giới bị lời tới, cứng ngắc nghiêm mặt nửa ngày, sau đó trở mặt nhìn Lăng Tuyết Mạn bước lên thêm đá, đi vào cung Đế Hoa.

Trần Lâm Nhi cũng cực kinh ngạc nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, âm thầm than, không phải bảo nàng cùng đi sao? Tại sao lại ném nàng ở đây?

Vô Giới thở dài không thôi, nhàm chán quét mắt nhìn Trần Lâm Nhi, khách sáo nói: “Lâm Nhi cô nương!”

“Lâm Nhi bá kiến Hầu Vệ đại nhân!” Trần Lâm Nhi vội quỳ xuống hành lễ, sợ hãi nói.

“Cô nương, không cần! Cô nương là nghĩ muối của nương nương, sao có thể thi lễ với ta?” Vô Giới đưa tay đỡ nhẹ, lắc đầu nói.

Trần Lâm Nhi đứng thẳng lên, nâng khẽ mắt nhìn Vô Giới một cái, chỉ cảm thấy anh khí bức người, lạnh lùng cương nghị, nghe nói tam đại ngự tiền thị vệ bên cạnh Hoàng thượng võ công đều tinh thông, tướng mạo không tầm thường, hiện tại may mắn nhìn thấy...

Trời ạ, đang suy nghĩ gì đấy? Trần Lâm Nhi lập tức đỏ bừng mặt, vội cúi đầu.

Vô Giới bèn chồn, đem bản thân mình từ trên xuống dưới quan sát một lần, trang phục không có gì không ổn a, vì thế, liền hỏi: “Lâm nhi cô nương, nàng thấy ta có vấn đề gì sao?”

.....

Lăng Tuyết Mạn đi vào Cung Đế Hoa, hỏi thăm cung nữ xong, trực tiếp đi đến phòng đặc biệt an bài cho Xuân Đường Thu Nguyệt.

Vào cửa, hai nha đầu đang bôi thuốc cho nhau, gặp Lăng Tuyết Mạn tiến vào, cả kinh, vội đứng dậy quỳ xuống hành lễ, Lăng Tuyết Mạn vội đỡ lấy, không vui nói: “Đều bị thương, còn quỳ cái gì?”

“Nương nương, chúng nô tì không có việc gì, một chút thương tổn mà thôi, rất nhanh sẽ bình phục.” Thu Nguyệt lắc đầu, khẽ cười nói.

“Nói bừa, ta cũng biết.” Lăng Tuyết Mạn trừng mắt, nói xong, lại cúi đầu, “Xuân Đường Thu Nguyệt, thực xin lỗi, đều là do ta, nếu ta không chạy đi, các người sẽ không bị thương.”

“Nương nương! Chúng nô tì bảo vệ chủ tử, là việc đương nhiên, nương nương vạn không thể tự trách, chúng nô tì không dám nhận a!” Xuân Đường nói chuyện không dám dùng sức, thở nhẹ nói khẽ.

Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái, gật đầu, đỡ Xuân Đường Thu Nguyệt ngồi xuống, thân thiết nói: “Còn đau không? Thuốc này dùng thế nào, cần ta hỗ trợ không?”

“Không đau, đã thoa thuốc rồi, chúng nô tì mặc quần áo vào là xong.” Thu Nguyệt nói.

“A, ha ha.”

Lăng Tuyết Mạn mang ghế đến, ngồi bên cạnh hai người, chờ hai nha đầu mặc xong, nhìn một chút cũng nhớ tới Mạc Kỳ Hàn miêu tả việc sung hạnh, sau đó liền không tự chủ được nhìn miệng hai nha đầu, không khỏi tò mò hỏi: “Xuân Đường Thu Nguyệt, nữ nhân hôn nữ nhân có cảm giác gì vậy?”

“A?”

Hai nha đầu cùng nhau kinh hô, sau đó đỏ mặt, Thu Nguyệt co quắp khóe miệng, gương mặt thẹn thùng, “Nương nương, vậy khẳng định là không xong!”

Biểu cảm của Xuân Đường càng là khó coi, “Vâng, đúng vậy, hương liệu trên người Lệ quý phi có thể sắc chết người, nô tì... nô tì thật sự là...”

“Ách... ha ha ha, vậy bọn họ cảm giác so với hôn nam nhân có cái gì khác không?” Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, cười vui.

“Nương nương, chúng nô tì đâu có từng... hôn nam nhân a?” Xuân Đường Thu Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu nhìn chân.

475. Chương 476

Buổi tối nằm trong chăn ấm, Lăng Tuyết Mạn thì thảo bên gối thật tội nghiệp, “Hoàng thượng tình nhân, Vô Giới hẳn không coi ta là chủ tử, chàng cũng mặc kệ sao?”

“Sao? Như thế nào? Vô Giới mạo phạm nàng?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày một chút, trầm giọng nói.

“Đúng vậy, hẳn... Hẳn theo dõi ta, còn nói... Khụ khụ, còn nói hẳn thích ta!” Lăng Tuyết Mạn lo lắng, ho hai tiếng, để ỉnh thêm can đảm, nói như thật.

Mắt Mạc Kỳ Hàn nheo lại hết sức nhanh, chớp mắt một cái nhìn vào mắt Lăng Tuyết Mạn, ước chừng nhìn gần một phút đồng hồ, xem Lăng Tuyết Mạn chột dạ không dám nhìn lại, mới mở miệng nói: “Không có khả năng!”

“Sao?” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, vội lại dời ánh mắt về, bĩu môi, không phục nói: “Vì sao không có khả năng? Chẳng lẽ ta không có mị lực sao?”

“Vô Giới không lá gan đó!” Mạc Kỳ Hàn hơi hất mày, tự tin.

“Hắn có! Hắn còn phi lễ ta!” Lăng Tuyết Mạn quỳnh lên, tăng thêm hành vi phạm tội.

“Thật không? Nếu có một chút thôi, trăm giết hắn! Nếu như không có, trăm...” Mạc Kỳ Hàn rung mình, nhìn Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn kim lòng không đậu nuốt nước miếng, “Chàng... chàng sẽ làm gì? Sẽ giết ta?”

“Nếu như không có, nàng chính là đang khích bác ly gián, nàng sẽ làm trăm mắt lòng người! Mạn Mạn, nàng phải nhớ kỹ, được lòng người sẽ được cả thiên hạ!” Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc nói, “Nếu như nàng vu oan Vô Giới, trăm muốn nàng gặp Vô Giới giải thích chịu tội!”

Vù vù! Gió thổi bên gối, hoa hoa lệ lệ ngã thân vào gối đi!

Lăng Tuyết Mạn bị thống chu cái miệng nhỏ nhắn, cuối cùng thật sự đánh không lại ánh mắt rất có khí thế kia, cho nên trằm chằm, quay lưng lại.

“Mạn Mạn, trăm không trông cậy nàng làm một hoàng hậu hiền ngoan, nhưng ít nhất nàng phải có lí lẽ, không thể nhất thời trong lòng mất hứng liền lấy quyền khinh người, biết không? Vô Giới đi theo trăm mười lăm năm, còn lớn hơn trăm một tuổi, trăm hiểu rất rõ hắn, mặc dù trong lòng hắn thích nàng, cũng trăm triệu lần không dám bất kính với nàng, hắn trung thành với trăm, không phải là một hai lời của nàng có thể thay đổi.”

Mạc Kỳ Hàn thở dài, nói xong, xoa bả vai Lăng Tuyết Mạn, cười nhẹ nói: “Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chắc là Vô Giới đã làm gì không thuận lòng nàng, nàng muốn chinh hắn đi?”

“Ta... Hắn chính là đắc tội ta thôi! Ta quả thật nói bậy, ta nhờ chàng giúp ta một cái, lại sợ chàng không đồng ý, nên muốn uy hiếp Vô Giới thôi, ai ngờ...” Lăng Tuyết Mạn quẫn nói không được nữa, vùi đầu vào trong chăn.

“Nàng nha! Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?” Mạc Kỳ Hàn bực mình không thôi, may mà hắn không phải là một đế Vương ngu ngốc tin lời gièm pha!

“Chính là ta muốn đem em gái nuôi Lâm Nhi của ta gả cho Vô Giới, kết quả là Vô Giới nói với ta, hắn tạm thời không có tính toán cưới vợ, chuyện này hiện tại cũng không muốn suy xét, ta tức giận, nói hắn không cưới, ta bảo chàng thiên hắn, kết quả hắn nói hắn sắp bị thiên thì càng không được phá hoại đời cô nương người ta! Hừ, tình nhân chàng xem đi, ta nói mãi không được!” Lăng Tuyết Mạn thở phì phò nói.

Mạc Kỳ Hàn ngẩn ra, “Nàng suy nghĩ cả nửa ngày, là muốn làm mai làm mối hả?”

“Ách, đúng vậy, ta đã hứa hẹn với Lâm nhi, phải giúp nàng tìm một hôn sự, không muốn cho nàng ở già trong cung, lẻ loi hiu quạnh, hôm nay nhìn trúng Vô Giới, kết quả là thất bại!” Lăng Tuyết Mạn suy sút vô trán, đột nhiên dừng lại, hỏi: “Vô Giới không đáp ứng, Vô Cực Vô Ngân được không? Bọn họ đều chưa có thành thân đi? Tình nhân, chàng cho ta một nam nhân tốt tốt đi!”

“Khụ khụ!” Mạc Kỳ Hàn ho lên, vỗ lên cái mông Lăng Tuyết Mạn một cái, trợn mắt nói: “Cái gì gọi là cho nàng một nam nhân?”

“Không phải không phải, là cho ta mượn một nam nhân, hoặc là chàng giúp ta tìm một nam nhân tốt, làm sao thì làm, tóm lại, ta nhất định phải gả Lâm Nhi đi!” Lăng Tuyết Mạn vội xoa cái mông nhỏ, vừa cười mồm nói.

Mạc Kỳ Hàn hơi trằm ngâm, mím môi nói: “Được rồi, nàng suốt ngày gây chuyện giằng co, chờ trăm làm xong chính sự, lại lo lắng chuyện của nàng, nếu Vô Giới thật sự không thích cung nữ kia, trăm cũng không thể ép hắn phải không?”

“Chắc chắc, hiện tại ta nhìn trúng Vô Giới, nếu hắc dâm không nghe theo, ta bảo Lâm nhi cưỡng bức hắc!” Lăng Tuyết Mạn mang một bộ dạng đại vương, mới vừa nói xong, liền nhìn đến mặt Mạc Kỳ Hàn âm trầm, vội lập tức sửa lời nói: “Nói sai rồi nói sai rồi, hi hi, là bức hôn, là tạo cơ hội làm cho hai người bọn họ ở cùng một chỗ, sau đó cho bọn họ chậm rãi bồi dưỡng cảm tình.”

“Trời ạ, nàng thật là!” Mạc Kỳ Hàn quả thực không còn biết nói gì, vỗ lưng Lăng Tuyết Mạn, “Thời gian không còn sớm, mau ngủ đi.”

“Ừm.”

Mới nằm xong, liền có đôi môi dán lên, ngay sau đó có một cái móng dê chui vào quần lót của Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn vội trốn, la lên: “Không phải nói ngủ sao?”

“À, trước khi ngủ làm nóng thân thể, hoạt động một chút, như vậy cũng có lợi cho thể xác và tinh thần!” Mạc Kỳ Hàn mặt không đỏ tim không đập nói, lại áp lên cánh môi mềm mại...

“Cộc cộc!”

Đêm hôm khuya khoắt, cửa đá ở mặt thất đột nhiên bị gõ vang lên, tuy rằng thanh âm rất thấp, nhưng vẫn truyền vào trong lỗ tai nhạy bén của Mạc Kỳ Hàn, trợn mắt, khoác quần áo vào, xuống giường, kéo màn kỹ, sau đó mở cơ quan.

“Bẩm Hoàng thượng, nửa canh giờ trước, Lôi Nguyên soái bị tập kích!” Vô Ngân đứng ở bên ngoài, khom người bẩm báo.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, hỏi: “Tình hình bây giờ như thế nào?”

“Hoàng thượng, mới vừa rồi ám vệ phi ngựa báo tin tức, thích khách khá đông, ước chừng trăm người, giết chết vài ám vệ của Lôi Nguyên soái, các ám vệ khác cùng quân sĩ ra sức ngăn cản, nhưng Lôi Nguyên soái vẫn bị trúng một kiếm, tình huống trước mắt không rõ.” Vô Ngân nặng nề nói.

“Đáng chết!” Mạc Kỳ Hàn đấm một quyền trên cửa đá, khuôn mặt tuần tú xanh mét, “Thật không hiểu Mạc Kỳ Minh rốt cuộc có bao nhiêu thiết huyết sát thủ ở kinh thành!”

“Hoàng thượng, hiện tại phải làm như thế nào?” Vô Ngân hỏi.

Mạc Kỳ Hàn suy tư một lát, nói: “Vô Ngân, người cùng Vô Cực mau trở về Tứ Vương phủ, đến gặp phò mã gia đòi Hổ Phù, dựa vào Hổ Phù điều động một ngàn cấm vệ quân, sau đó mai phục trên những con đường nhỏ trong kinh thành, mục tiêu của thiết huyết sát thủ này là Lôi Việt, Lôi Việt đã bị thương, bọn chúng tất nhiên sẽ lui về kinh, các người phục kích đánh bọn chúng trở tay không kịp!”

“Vâng, nô tài tuân mệnh!”

“Còn có, đem ám vệ trong cung theo, trấn nơi này không có việc gì!”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Một lần nữa nằm xuống giường, Mạc Kỳ Hàn lại không buồn ngủ.

Hiện thời địch trong tối ta ngoài sáng, tình hình thực tế không biết Mạc Kỳ Minh rốt cuộc có bao nhiêu thiết huyết sát thủ, bắt giặc trước phải bắt vua, một đao cắt sạch vây cánh của hắc, cô lập hắc, sau đó sẽ tiêu diệt hắc!

Chó nóng nảy, còn có thể nhảy tường đi?

Nhảy một bước này, hắc giải quyết một phần lực lượng của Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh còn có bao nhiêu lực lượng?

476. Chương 477

Hôm sau.

Lâm triều một chút, Mạc Kỳ Hàn liền đi đến thư phòng, phía sau, đám người đi theo, đều không dám thở mạnh, dè dặt cẩn thận cúi đầu.

Vừa vào cửa, Mạc Kỳ Hàn âm trầm tức giận nói: “ Binh bộ, đây là có chuyện gì? Sơn tặc bình thường có lá gan lớn như vậy sao? Dám lên vào quân doanh ám sát một chủ soái, Binh bộ người, nha môn đều là người chết sao? Quân hộ thành cùng kỵ binh đóng ở ngoài thành, mà ngay cả thích khách xung quanh có hành động lớn như thế này cũng không biết, trăm nuôi bọn phé vật các người có tác dụng gì?”

“Hoàng thượng bớt giận! Chúng thần tội đáng chết vạn lần!”

Quan viên quỳ đầy đất, người người run sợ dập đầu.

“Tam Vương gia, khanh giải thích cho trăm, sự kiện ám sát đêm qua cùng việc thái tử Nam Chiêu gặp chuyện, có do cùng một nhóm người gây nên không? Mục đích bọn họ là gì? Trăm nên truy thích khách như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn hơi giảm cơn tức giận, hỏi Mạc Kỳ Minh đứng phía dưới.

Mạc Kỳ Minh thoáng ngẩng đầu, chấp tay nói: “Thưa Hoàng thượng, án của thái tử Nam Chiêu, toàn bộ thích khách bỏ mạng, không lưu lại bất kỳ manh mối gì, đêm qua Lôi Nguyên soái gặp chuyện, thích khách phần thì chết, phần thì mất tích, cũng không có đầu mối gì, thần trước mắt tạm không thể trả lời.”

“Sao? Nói như thế, một chút đầu mối cũng không có?” Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh, trong giọng nói ẩn chứa tức giận, lạnh lùng hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, đương nhiên không phải không có đầu mối, dựa vào lấy khẩu cung binh lính đã giao đầu mà phán đoán, hai nhóm thích khách này đều được huấn luyện kỹ lưỡng, Hình bộ cùng Đại Lý tự đã sắp xếp điều tra xem có liên quan đến các tổ chức hắc ám trên giang hồ không.” Mạc Kỳ Minh trầm tĩnh nói.

“Tổ chức hắc ám? Như vậy, mục đích ám sát của bọn họ là gì? Trả thù hay là giá họa?” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, tiếp tục hỏi.

Mạc Kỳ Minh mặt không đổi sắc lắc đầu, “Hồi Hoàng thượng, thần không biết, cần phải tra rõ!”

“Được, hai vụ án này, trăm thập phần coi trọng, Tam Vương gia, ngài tạm thời để lại công việc quân vụ ở doanh hộ thành cùng doanh kỵ binh, tiếp quản án này, Hình bộ cùng Đại Lý tự nghe theo lệnh Tam Vương gia, mau chóng phá hai đại án này, giải mối hận trong lòng trăm!” Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn đảo qua quan viên đang quỳ, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh ngẩn người, rồi sau đó trầm mặc một lúc.

“Tam Vương gia? Chưa nghe rõ lệnh của trăm sao? Hả?” Mạc Kỳ Hàn mang chút tức giận.

“Vâng, thần tuân chỉ!” Mạc Kỳ Minh cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

“Từ An, theo Tam Vương gia hê hai quân doanh lấy binh phù! Những người khác, toàn bộ lui ra đi!”

“Vâng, Hoàng thượng!”

“Chúng thần cáo lui!”

Cửa thư phòng đóng lại, Vô Cực nghiêng thân nói nhỏ: “Hoàng thượng, Từ tổng quản giữ binh phù, có thể bị nguy hiểm hay không?”

“Sẽ không, trước mắt hần còn không dám công khai động thủ, Tam Vương phủ ngay dưới mắt trăm, cho dù hần mặc kệ Tam Vương phi, nhưng ít nhất hổ dữ không ăn thịt con.” Mạc Kỳ Hàn giương mày lên, hừ lạnh nói: “Tuy rằng trăm cũng không muốn làm như vậy, nhưng trăm cũng sẽ không thể để hần còn đường lui!”

“Vâng, ít nhất thu hồi lại binh quyền hai quân doanh, nguy cơ trong kinh thành liền giảm một phần, Lôi Nguyên soái lần này bị thương, coi như là có giá trị!” Vô Cực gật đầu, trên mặt có một phần vui sướng.

“Xử lý sạch toàn bộ thi thể thiết huyết sát thủ đêm qua, không được để lại bất kỳ manh mối nào, trăm muốn dùng việc này nhiễu loạn sức phán đoán của Mạc Kỳ Minh, hẳn không thể xác định nhóm sát thủ này còn sống hay không mà bán đứng hẳn, tạm thời sẽ không dám có hành động.”

Mạc Kỳ Hàn tựa lưng vào ghế, bình tĩnh phân tích, suy tư thật lâu, đột nhiên nói: “Vô Cực, bí mật đưa tin cho Lôi Việt, bảo ông ấy khuyếch đại việc bị thương.”

“Vâng, nô tài lập tức đi làm!”

“Ừ, lui ra đi!”

477. Chương 478

Hôm sau, Kim Loan điện.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Ly Linh đã đáp được đề thi của Hoàng thượng, mời Hoàng thượng ngự lãm!” Mạc Ly Linh quỳ gối giữa kim điện, hai tay đem một quyển vở dâng cao quá đỉnh đầu.

“Khởi bẩm phụ hoàng, bài làm của nhi thần cũng đã hoàn thành, mời phụ hoàng ngự lãm!” Mạc Ly Hiên cũng quỳ xuống, trình quyển vở lên.

Mạc Kỳ Hàn chưa mở ra, chỉ cầm trong tay, cười nhẹ nói: “Ly Linh, Ly Hiên, trăm xem xong sẽ phúc đáp cho các con. Ly Linh, hôm qua Thái Thượng Hoàng nhắc tới con, trăm đã nói sẽ cho con ở cung Long Dương vài ngày thăm Thái Thượng Hoàng, con có bằng lòng không?”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh lập tức chấp tay giành lời nói: “Hoàng thượng, tính tình Linh nhi bộp chộp, sợ sẽ quấy rầy Thái Thượng Hoàng, thần nghĩ sau khi lâm triều, thần cùng Linh nhi đi thỉnh an Thái Thượng Hoàng, bởi Thái Thượng Hoàng một vài canh giờ là được.”

“A? Tam Vương gia quá lo lắng rồi, trăm thấy tính tình Linh nhi rất tốt, Thái Thượng Hoàng nhớ cháu, trăm đã hứa hẹn, nếu Linh nhi chỉ đi thỉnh an, sợ Thái Thượng Hoàng sẽ thương tâm a!” Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn lóe ra, mỉm cười, linh hoạt nói.

Nói xong, nhìn về phía Mạc Ly Linh, hỏi: “Linh nhi, trăm biết con luôn luôn hiếu thuận, con có muốn ở chơi với Hoàng gia gia một thời gian hay không? Hoàng gia gia con hiện tại thích chơi cờ đá cầu linh tinh, lão nhân gia ngày thường có chút tịch tịch, trăm lại bận rộn quốc sự, con cùng Hiên nhi hãy đến ở cùng Hoàng gia gia, như thế nào?”

Mạc Ly Linh nghe vậy, không nghĩ ngợi gật đầu, “Vâng, Linh nhi tuân chỉ!”

Mạc Kỳ Minh nhíu mày thật chặt, âm thầm xiết chặt bàn tay.

Ngày hôm sau, cung Long Dương.

Bên trong tẩm cung an tĩnh, Mạc Ngự Minh cho toàn bộ người hầu lui ra, trầm tĩnh hỏi: “Hàn nhi, con chuẩn bị giữ lại Linh nhi làm con tin sao?”

Mạc Kỳ Hàn mở quyển vở của Mạc Ly Linh, nói: “Phụ hoàng, ngài xem, đây là Linh nhi làm văn, luận trung hiếu nghĩa lễ trí tín, nhi thần xem cảm thấy được an ủi, vì vậy, nhi thần không đồng ý đẩy ân oán đến đời sau, Mạc Kỳ Minh sai lầm rồi, hẳn là đáng chết, nhưng mấy đứa con của hắn là vô tội, dù sao, nhi thần đã từng xem Linh nhi là cháu, cũng từng tự tay ôm nó, thật sự không muốn phán tội cả nhà, vì vậy, nhi thần giữ nó ở chỗ phụ hoàng, một là ngoài mặt dùng để kiềm chế Mạc Kỳ Minh, hai là muốn lưu cho nó con đường sống, nhi thần không muốn nhìn thấy đời sau lại oan oan tương báo, muốn ngưng hẳn ân oán ở thế hệ Linh nhi, phụ hoàng nghĩ sao?”

“Hàn nhi, phụ hoàng cũng là mâu thuẫn cực kỳ, ý nghĩ của con bây giờ, phụ hoàng cũng không có gì phản đối, chỉ mong Linh nhi đứa nhỏ này hiểu được có ơn lo đáp, không được lại đi con đường của phụ thân nó!” Mạc Ngự Minh than một tiếng, nói.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, thần sắc nghiêm trọng nói: “Vâng, đợi Linh nhi hiểu được chuyện, hi vọng nó có thể hiểu, cũng không ghi hận việc trẫm giết phụ thân nó.”

Ở ngoài tầm cung, Mạc Ly Hiên cùng Mạc Ly Linh thử kiếm pháp, hai khuôn mặt tràn đầy tinh thần, nhìn không thấy một tia âm u, có vẻ như, đời người là ảm áp như vậy, huynh đệ hoà thuận vui vẻ, tình thân hoà hợp.

Mạc Kỳ Hàn đến gần, cười nhẹ, “Linh nhi! Hiên nhi!”

Hai đứa đang luyện kiếm liền dừng lại, vội đi tới, quỳ lạy nói: “Tham kiến Hoàng thượng/Phụ hoàng!”

“Bình thân!” Mạc Kỳ Hàn cười từ ái, kéo hai đứa trẻ, nói: “Linh nhi, văn chương của con trẫm rất hài lòng, không phô, không thô tục, dùng từ khấn thiết, chuẩn xác, không sai! Làm người chân chính phải như vậy, sáu chữ này thoát nhìn dễ dàng, lúc làm mới thấy khó, ghi nhớ, lấy mấy chữ này nghiêm khắc yêu cầu mình, rõ chưa?”

“Vâng, Hoàng thượng, Linh nhi vâng lời Hoàng thượng dạy bảo!” Trên mặt Mạc Ly Linh là tươi cười nhẹ nhàng khoan khoái.

Mạc Ly Hiên cười, “Phụ hoàng, văn của nhi thần ra sao?”

Mạc Kỳ Hàn sờ đầu hai đứa, khẽ cười nói: “Ha ha, cũng không sai, trẫm đều vừa lòng, tốt lắm, hai con tiếp tục luyện kiếm đi!”

“Vâng, cung tống phụ hoàng!”

“Cung tống Hoàng thượng!”

Tam Vương phủ.

Trong mật thất, Mạc Kỳ Minh đứng trước một bức họa, đứng yên thật lâu.

“Mẫu thân, có lẽ con rất nhanh sẽ đến làm bạn với ngài và phụ Vương, từ xưa thắng làm vua thua làm giặc, con đã tận lực, đáng tiếc trời không chiều lòng người, mối thâm thù của phụ Vương, con dù chết cũng sẽ báo, chính là... chính là giang sơn này đã sớm định kết cục, con không còn sức thay đổi nữa rồi.”

“Mẫu thân, lúc này lui, còn kịp sao? Không, không còn kịp rồi, hắc không cho phép con rời khỏi, con cũng không muốn rời khỏi, thua chính là thua, cho dù trả giá thật nhiều, thậm chí còn trả giá bằng tình cảm. Con không sợ chết, cũng đã sớm chán ghét tất cả những điều này, nhưng Linh nhi còn trong tay hắc, con nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Mẫu thân, chuyện cho tới bây giờ, con cảm thấy bi ai nhất là, nam nhân nàng yêu lại là kẻ địch của con, mà nàng một chút cũng không yêu con, nàng không chịu theo con đi, tình nguyện ở một mình, cũng không thích con... Mẫu thân, tâm con đau... Đau quá...”

...

Lăng Tuyết Mạn đứng ở bên gốc cây hải đường, đứng nhìn vào trong đình xa xa, Mạc Ly Hiên chơi cờ cùng một thiếu niên, nghĩ muốn kêu Ly Hiên, lại sợ quấy rầy bọn chúng, liền lẳng lặng đứng đợi.

“Đường ca, đến lượt ca kìa!” Mạc Ly Hiên lâu không thấy Mạc Ly Linh hạ cờ, không khỏi ra tiếng nhắc nhở.

Mạc Ly Linh chỉ về phía trước cách đây ba trượng, là nữ nhân buồn ngủ dựa ở trên tàng cây nói: “Đường đệ, đệ xem, đó là...”

“Hả?” Mạc Ly Hiên nhìn theo hướng ngón tay Mạc Ly Linh, lập tức hô lên: “Mẫu thân!” Kêu một tiếng, vội đứng lên chạy tới, đỡ lấy Lăng Tuyết Mạn, nói: “Mẫu thân, ngài đến đây lúc nào?”

“Hiên nhi, các con chơi cờ xong rồi hả?” Lăng Tuyết Mạn xoa xoa sau gáy, hỏi.

Mạc Ly Hiên cười nói: “Ha ha, không có đâu, nhìn thấy mẫu thân đến liền dừng lại, mẫu thân, qua bên kia ngồi một lát đi.”

Đi vào đình, Mạc Ly Linh đã đứng lên, nhưng chưa hành lễ, cũng không nói chuyện, vẻ mặt lãnh đạm.

Lăng Tuyết Mạn mỉm cười nói: “Hiên nhi, đây là ai?”

“Mẫu thân, đây là con của Tam hoàng thúc, lớn hơn Hiên nhi một tuổi, là đường ca của con.” Mạc Ly Hiên vừa giới thiệu, vừa kéo ống tay áo Mạc Ly Linh, nhỏ giọng nói: “Đường ca, đây là mẫu thân của đệ! Mau gọi ngài nương nương a!”

“Không phải Hoàng thượng còn chưa sắc phong sao?” Mạc Ly Linh tươi cười, nói thật rành mạch, ánh mắt đã nhìn về Mạc Ly Hiên.

Mạc Ly Hiên ngẩn người, vội vàng nói: “Đường ca, đây là chuyện sớm hay muộn thôi, hiện nay trong cung đều xưng hô như vậy!”

“Ha ha, Hiên nhi, thì ra đây chính là đường ca của con à! Lúc trước ở tiệc hoàng cung, nhiều đứa nhỏ quá, ta không nhớ nổi, không nghĩ tới, đây là thế tử tuần tú trong truyền thuyết của Tam Vương phủ! Ừm, so với phụ Vương và mẫu thân của nó, nó đẹp hơn!” Lăng Tuyết Mạn hai tay ôm ngực, nhìn Mạc Ly Linh từ trên xuống dưới, tán thưởng không thôi.

Nghe vậy, Mạc Ly Linh đột nhiên tức giận nói: “Không được câu dẫn phụ Vương ta!”

478. Chương 479

“Vì... vì sao?” Lăng Tuyết Mạn nhất thời nghẹn lời, ngây cả người, mờ mịt hỏi.

Mạc Ly Linh lại vung tay áo, không nói được một lời.

Mạc Ly Hiên nhếch môi, hơi tức giận nói: “Đường ca, mẫu thân của ta đường đường chính chính, nếu trong lòng ca có vướng mắc, tại sao không đi hỏi phụ Vương của ca đi?”

“Ta làm sao dám đi? Ta chỉ biết mẫu thân của ta mỗi ngày một mình ở trong phòng, thậm chí mười ngày nửa tháng ngay cả gặp phụ Vương ta cũng không được! Đây không phải tại ả sao?” Mạc Ly Linh quay đầu, nhìn Lăng Tuyết Mạn, oán hận găm nhẹ.

Sắc mặt Mạc Ly Hiên trở nên lạnh, “Người – “

“Hiên nhi!” Lăng Tuyết Mạn vội ngắt lời, kéo Mạc Ly Hiên lại, sợ Mạc Ly Hiên vì nàng mà đánh nhau với Mạc Ly Linh, sau đó cau mày nói: “Con muốn làm gì? Nơi này là cung Long Dương, là tẩm cung của Hoàng gia gia các con, muốn gây hấn ở chỗ này làm cho lão nhân gia thương tâm sao?”

“Mẫu thân!” Mạc Ly Hiên hạ tầm mắt, lại trừng mắt liếc Mạc Ly Linh, nghiêng mặt không thèm nhắc lại.

“Ly Linh!” Lăng Tuyết Mạn mơ hồ đoán được nguyên nhân, không khỏi bật cười nói: “Cháu mới lớn, cháu làm sao có thể hiểu được chuyện này? Ha ha, ta biết, vài huynh đệ của Ly Hiên cũng không thích ta, nhưng ta có thể làm cái gì? Trên đời này, tình cảm là chuyện rất khó nói, nhưng cháu chỉ cần biết một việc, ta là Tứ Vương phi, là thế tử của Hoàng thượng, bây giờ là vậy, về sau cũng là vậy. Cháu cho rằng phụ Vương cháu vì ta mà vắng vẻ mẫu thân cháu, ta thừa nhận, Nhưng cháu có ngầm nghĩ lại hay không, nếu ta gả cho phụ Vương cháu, mẫu thân cháu có thể càng bị thương tổn hay không? Tóm lại, đó là chuyện của một mình phụ Vương cháu, ta không thể thay đổi gì, mà mẫu thân cháu gây chuyện, chính nàng không có sai sao? Năm đó tại yến tiệc tết nguyên tiêu trong cung, cũng bởi vì phu quân ta đã chết, nàng cùng Nhị Vương phi tìm mọi cách chế nhạo ta, bọn họ không quá mức sao? Một nữ nhân không chiếm được yêu thích của nam nhân, nên tìm nguyên nhân từ bản thân mình, mà không phải đổ tội cho người khác, chẳng sợ không có Lăng Tuyết Mạn ta, sẽ còn có các nữ nhân khác xuất hiện, chẳng lẽ các nữ nhân khác đều là hồ ly tinh sao?”

“Người... người khua môi múa mép!” Mạc Ly Linh cắn răng, gương mặt vẫn tràn ngập phẫn nộ.

Lăng Tuyết Mạn cười khẽ, “Vậy cháu nói cho ta xem? Chỉ cần cháu có thể chỉ ra, vậy là ta sai lầm rồi! Lập trường mọi người không giống nhau, nên góc độ nhìn vấn đề cũng không giống nhau, cháu cho rằng tam

Vương phi bị ủy khuất, Hiên nhi lại cảm thấy ta bị ủy khuất! Trên thực tế, ta thực ủy khuất a, ta không trêu chọc ai, tự đứng bị đội lên cái mũ hồ ly tinh, ta mới oan đây! Nói đến cùng, trách phụ Vương cháu quá cố chấp đi, không bỏ xuống được, làm thương tổn thật nhiều người.”

Mạc Ly Linh kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết Mạn nửa ngày, lại không nói gì.

Thời điểm rời cung Long Dương, mặt trời đã ngã về tây, phía chân trời, ánh nắng chiều đỏ như lửa, giống như tấm vải gấm.

Lăng Tuyết Mạn đi rất chậm, bước chân rất nhẹ, trong đầu muôn ngàn phiền muộn.

Tam Vương gia... Mạc Kỳ Minh...

Năm đó, ngoài hành cung, một màn bên dòng suối nhỏ đột nhiên hiện ra trong đầu, hắc bế nàng, hôn nàng, nói hắc thích nàng...

Nhớ sâu nhất là đêm nguyên tiêu một năm kia, tối hiện tại mới biết, thì ra là hắc bắt nàng, kỳ thực hắc có thể giết của nàng, nhưng không có...

Còn có thật nhiều thật nhiều, hắc ôn nhu cười với nàng, vì nàng đội tuyết cầu xin, vì nàng tự mình đưa bữa cơm, vì nàng tự tay làm cơm, cũng từng ăn nói khép nép đồ nàng đừng khóc, vì nàng cầm khăn lau lệ...

Tất cả những điều này, đến tột cùng là vì sao?

Tại sao lại có nhiều thù hận như vậy? Vì sao hắc cố tình độc chết thái tử trước đây? Vì sao hắc phải đuổi tận giết tuyệt tình nhân?

“Mạn Mạn, trăm và hắc trong lúc đó, không phải hắc chết, thì là trăm chết!”

Bên tai lại vang lên giọng nói của Mạc Kỳ Hàn, Lăng Tuyết Mạn không khỏi rung mình một cái.

Tình nhân chết, nàng trăm triệu lần không đồng ý, nàng không thể không có hắc, mà đối với Mạc Kỳ Minh, cũng là nàng không thể thay đổi, cũng không thể ngăn cản, hắc thích nàng không có sai, nhưng lại làm sai quá nhiều việc, nàng có thể tha thứ hết thảy mọi việc hắc từng làm với nàng, nhưng những thứ khác, tình nhân sẽ không tha thứ hắc...

Mấy năm nay, có quá nhiều xương trắng chồng chất, mà ở bên trong đồng xương trắng này, quan trọng là có đại ca của Tình nhân...

Nếu chết, nếu hắc chết...

Thân mình đột nhiên bị kiềm hãm, rốt cuộc không bước nổi.

“Mạn Mạn!”

Phía sau có tiếng kêu, Lăng Tuyết Mạn chậm rãi quay đầu, cứng ngắc cười một chút, “Lục Vương gia!”

“Đứng ở chỗ này làm gì? Đang suy nghĩ gì, nhìn tẩu giống như đang phát ngốc a.” Mạc Kỳ Sâm cười nhạt đến gần, nhìn Lăng Tuyết Mạn, khẽ nhủ mày, “Sao sắc mặt khó coi như vậy? Bệnh sao?”

“Không, không có.” Lăng Tuyết Mạn kéo kéo môi, gượng cười, “Ngài muốn đi đâu?”

“Ta hồi cung dùng bữa, còn tẩu? Bây giờ đi đâu?” Mạc Kỳ Sâm hỏi.

Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

“Hoàng thượng lúc này đang vội, nếu không nàng đi đến cung của ta đi, ta kêu Tiểu Thất, Nhã Phi đến, chúng ta cùng nhau dùng.” Mạc Kỳ Sâm nghĩ nghĩ, đề nghị.

“Ừ, tốt lắm.” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, tạm thời thôi thần thờ, vui mừng gật đầu.

Trên bàn cơm, quét mắt qua một cái ba người, Lăng Tuyết Mạn trừng mắt từng người, “Hừ, dám hợp lại gạt ta... ta không để các người yên thân!”

“Ách, Mạn Mạn, người lừa gạt nàng có Nhị ca, còn có Ly Hiên, còn có Từ An, à, còn có nha hoàn của hoàng huynh, dù sao rất nhiều người, nàng không thể chỉ đổ trên đầu chúng ta a!” Mạc Kỳ Dục vội vàng nói.

“Hừ! Dù sao ta bắt được một người tính một người, chính các người tính đi, làm sao bồi thường ta?” Lăng Tuyết Mạn nhẹ răng, gương mặt hung ác.

Nhã Phi nuốt nước miếng, nhỏ giọng thương lượng, “Mạn Mạn, hoàng tẩu đáng yêu của chúng ta, tẩu đến cả hoàng huynh là kẻ lừa đảo lớn nhất cũng tha thứ, thì tiện thể tha thứ cho lũ tôm tép chúng ta nhé?”

“Vậy không được, tên lường gạt kia là phụ thân của con ta... ta tạm thời lưu lại hắn, các người thì không, ta không cần lưu!” Đôi lông mày Lăng Tuyết Mạn nhíu lại, trợn mắt nói.

“Ha ha, chúng ta là hoàng thúc của con tẩu a, đây có thể là lý do chứ?” Mạc Kỳ Sâm cười nói.

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, sáng giọng: “Phụ thân không thể không có, thân thúc phụ có hay không chắc cũng không sao? A, đúng rồi, yêu tinh Lâm Mộng Thanh cũng dám đùa giỡn ta, Nhã Phi, chờ khi hai người làm đại hôn, ta sẽ tặng một lễ vật đáng kinh ngạc!”

“Ách, Mạn Mạn, không, không cần được không? Có tâm là tốt rồi, lễ vật không cần đâu!” Nhã Phi vội vàng từ chối, lễ vật này tuyệt đối không phải là đồ tốt!

“Sao có thể chứ? Ta còn muốn nháo động phòng các người đây!” Lăng Tuyết Mạn trừng mắt, nàng phải cân nhắc kỹ, làm sao báo đáp Lâm Mộng Thanh cho tốt!

Nhã Phi bất thành linh không muốn thành hôn, âm thầm suy tư, nàng nên đào hôn hay không? Hoặc là... cùng Lâm Mộng Thanh bỏ trốn thôi!

479. Chương 480

Tháng giêng ngày 27

Trên Kim Loan điện, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên ban một thánh chỉ!

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Gần đây trẫm nhận được mật báo, Binh bộ tả thị lang Lưu Thành Hỷ, hữu thị lang Triệu Tử Long, Huyện lệnh Ngọc Thanh, Cấm vệ quân tả đô thống, hữu đô thống, thị vệ trưởng tả, trung, hữu đại nội thị vệ, tổng cộng ba mươi tám người kết bè kết cánh, gây rối kỷ cương, khi quân phạm thượng, toàn bộ cách chức quan, giam vào thiên lao, Đại lý tự và Hình bộ hội thẩm, căn cứ theo luật lệ Đại Minh phán tội. Khâm thử.”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Thánh chỉ này vừa ban ra, chấn động cả triều đình.

Ngoài Hạ Chi Tín cùng Bạch Tĩnh An, toàn bộ bè đảng của Tam Vương Gia bị áp giải vào thiên lao.

Trong một đêm, tình thế thay đổi lớn.

Quân kị binh cùng quân hộ thành do Vô Cực và Vô Ngân chia nhau tiếp quản, đóng tại kinh thành đi tuần tra, trong Hoàng cung, đột nhiên lực lượng đại nội thị vệ ngự lâm quân nhiều hơn gấp ba lần ngày thường, ngày đêm túc trực. Toàn bộ kinh thành, tình hình hết sức căng thẳng.

Ở hậu cung, mười quý nhân bị triệu gọi thăm vấn, hoảng sợ không chịu nổi một ngày, Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di lại mừng thầm, vui sướng khi người gặp họa, mà không biết rằng, một trận tai họa lớn hơn sắp đổ trên đầu bọn họ.

Tam Vương phủ.

“Tại sao lại thế này? Là Hạ Chi Tín hay Bạch Tĩnh An? Ai phản bội bổn Vương? Ra tay nhanh như vậy, kế hoạch bố trí chu đáo chặt chẽ như vậy, một lưới bắt hết.” Mạc Kỳ Minh xanh mặt giận dữ.

Mạc Thanh nghiêm trọng đáp: “Chủ tử, bất kể là ai, kết quả đã là như vậy, chỉ sợ sẽ là một trong hai người bọn họ! Rõ ràng là Hoàng thượng đã thu phục một trong hai người, chiếm được danh sách, hiện tại quân kỵ

binh cùng quân hộ thành đã bị Hoàng thượng khống chế, nếu chúng ta có hành động thì sẽ gặp khó khăn. Có lẽ không còn bao lâu, Hoàng thượng sẽ khai đao với chủ tử.”

“Đáng chết, nhất định là Hạ Chi Tín làm phản. Hoàng thượng khi trên triều răn đe Bạch Tĩnh An, lại vắng vẻ Di Quý Phi, khó mà nói không phải do Hạ Chi Tín lên mặt báo cho Hoàng thượng. Hừ! Đồ sợ chết.”

Mạc Kỳ Minh tức giận, cười lạnh một tiếng: “Hạ Chi Tín, hần tưởng dựa vào đứa con gái ngu xuẩn của hần là có thể an ổn làm Bình Quốc Công, lên làm Quốc Trưởng sao? Hừ! Đều bị Hoàng thượng tính kế. Lăng Tuyết Mạn là làm cái gì? Mặc Thanh, người phao tin chúc mừng hai người, nói Hoàng thượng đã sớm muốn lập Lăng Tuyết Mạn làm hoàng hậu, việc hần sắc phong nữ nhân kia làm quý phi, bắt quá là hần muốn lợi dụng bọn họ mà thôi, được chim quên nã, bốn Vương chắt vật, bọn họ một người cũng đừng nghĩ an nhàn.”

“Vâng, chủ tử” Mặc Thanh gật đầu.

“Còn có – ”

Mạc Kỳ Minh dần dần tỉnh táo lại, suy tư nửa ngày, đôi mắt thâm u, sắc bén như lưỡi dao, “Bảo cho đội thiết huyết sát thủ cuối cùng bên ngoài kinh thành, ngày 15 tháng 2, mai phục ở Kinh An, Bốn Vương đến lúc đó sẽ ra kinh, làm một cái kết thúc.”

“Chủ tử, ngài muốn...” Mặc Thanh chấn động, biến sắc mặt, vội quỳ xuống kêu lên: “Chủ tử, để nô tài bảo vệ ngài rời đi. Núi xanh còn đây, sợ gì không có củi đốt. Còn có Vương phi, Thế tử, Quận chúa, hiện tại nếu chúng ta cố gắng đưa họ ra khỏi thành, có thể bảo vệ được tính mạng của bọn họ.”

“Không, món nợ này nên tính toán kỹ lưỡng. Không cần lo lắng cho Vương phi bọn họ, chạy đi chưa chắc có đường sống. Ở lại, Lệ Sanh công chúa có lẽ sẽ bảo toàn bọn họ. Tóm lại, hiện thời bốn Vương đã không thể chu toàn tất cả được nữa, chỉ cần có thể lưu lại một đường huyết mạch là tốt rồi. Ngày 15 tháng 2, nếu thế tử gia xuất cung, vậy thì cướp đi.” Ánh mắt của Mạc Kỳ Minh rét lạnh, được ăn cả, ngã về không.

Tháng giêng ngày 30.

Cung Đế Hoa.

Lâm Mộng Thanh trình lên một bức mật thư, “Hoàng thượng, thư của Vân Vương gửi đến.”

Mạc Kỳ Hàn nhận lấy, nhanh chóng mở ra, trên mặt hiện lên ý cười, “Rất nhanh. Làm tốt. Vân Vương thúc cùng Ngũ Hoàng đệ thật có khả năng lung lạc lòng người”.

“Xem ra đáng mừng.” Lâm Mộng Thanh cũng thả lỏng, lộ ra ý cười, “Hoàng thượng, như vậy thì khi nào ra tay?”

Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc lại, “Lệnh cho Đại Lý Tự cùng Hình bộ thẩm vấn ba mươi tám người này, rồi định tội bọn chúng, sau đó hãy hành động tiếp.”

“Vâng, nếu gấp, bắt quá cũng phải mấy ngày” Lâm Mộng Thanh gật đầu.

“Mộng Thanh, thương thế của người ra sao? Đã khỏi chưa? Công lực khôi phục như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn hỏi.

Lâm Mộng Thanh đáp “Đã đỡ rồi, được tám chín phần”

Mạc Kỳ Hàn vui mừng cuốt cầm “Tốt, như vậy cầm vệ quân tiếp tục do người thống lĩnh, bố trí phòng thủ kinh thành, không thể lơ là.”

“Vâng, thần tuân chỉ”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Bình quốc công Hạ Chi Tín cầu kiến” Từ An ở ngoài bình phong nói.

“Sao? Tuyên.” Mạc Kỳ Hàn giương mày lên, trầm giọng nói.

“Mộng Thanh, đệ tránh vào thư phòng một chút.” Mạc Kỳ Hàn chỉ vào thư phòng, nói.

“Vâng.”

Hạ Chi Tín đi vào, vén áo quỳ xuống, “Thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

Mạc Kỳ Hàn mỉm cười nói: “Ái khanh, bình thân. Người đâu, ban ngồi.”

“Tạ Hoàng thượng”

“Ái khanh cầu kiến trăm có chuyện gì quan trọng sao?” Mạc Kỳ Hàn nhấp một ngụm trà, tùy tiện hỏi.

“Thần thỉnh Hoàng thượng ân chuẩn cho thần mang theo gia quyến trở về Bình Châu một chuyến. Phụ thân của thần ở Bình Châu bệnh nặng, trong lòng thần thực thấp thỏm, muốn trở về làm tròn đạo hiếu.” Hạ Chi Tín lại quỳ xuống, khẩn thiết nói.

Mạc Kỳ Hàn ngừng uống trà, nhú mày nói: “Không phải trăm bảo người dời nhà đến kinh thành, ở tại phủ Bình Quốc Công sao? Sao còn để lão phụ ở Bình Châu?”

“Thưa Hoàng thượng, phụ thân thần tuổi cao, thật sự không chịu nổi đường xa mệt nhọc. Ban đầu thần định để lão phụ an hưởng tuổi già ở Bình Châu, ai ngờ hạ nhân báo tin, nói bệnh tình lão phụ ngày một trầm trọng hơn, có thể không qua nổi mấy ngày, cho nên thần muốn trở về gặp mặt lão phụ lần cuối, cho tròn chữ hiếu. Xin Hoàng thượng ân chuẩn.” Hạ Chi Tín mang khuôn mặt bị thương, không ngừng dập đầu.

Mặt Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh, không có một tia gợn sóng, trầm mặc thật lâu, mới thản nhiên nói: “Ái khanh chưa tuân chỉ làm việc, nếu có khó khăn, lúc ấy nên trở về bẩm báo với trăm, hiện tại đột nhiên đến thỉnh tấu với trăm, có biết đó là tội khi quân hay không?”

“Hoàng thượng minh giám” Hạ Chi Tín cả kinh, vội dập đầu, run giọng nói: “Tội thần đáng chết vạn lần. Cầu Hoàng thượng thứ tội. Thần tưởng đây là việc nhỏ nên...”

“Việc nhỏ còn có thể khi quân, vậy ái khanh cho rằng thế nào mới là việc lớn?” Mối Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ, nhưng trong mắt không có chút ý cười nào.

Trên trán Hạ Chi Tín toát ra mồ hôi lạnh, “Hoàng thượng, thần biết tội, cầu Hoàng thượng niệm tình thần đóng quân ở Bình Châu nhiều năm, tha thứ cho thần một lần, thần...”⁴⁸

480. Chương 481

Mạc Kỳ Hàn lãnh đạm ngắt lời, “Tốt lắm, trăm có thể không truy cứu khanh tội khi quân, nhưng chuyện đi Bình Châu, lùi lại mấy ngày đi! Trăm sẽ hạ chiếu thư, lệnh cho Bình Châu đốc quân nguyên soái Văn Vương gia chăm sóc lão phụ của ái khanh! Ái khanh lui ra đi!”

Hạ Chi Tín ngây cả người, dập đầu, “Vâng, thần đa tạ Hoàng thượng! Thần cáo lui!”

Bên môi giờ lên một chút cười lạnh, Mạc Kỳ Hàn đứng dậy đi đến thư phòng.

“Hoàng thượng, Hạ Chi Tín muốn làm gì?” Lâm Mộng Thanh nghênh tiếp, hỏi.

“Muốn xin về Bình châu, nói là lão phụ bệnh nặng, bị trăm nói hai ba câu không cho hần trở về!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng cười, môi mỏng nhẹ cong lên nói: “Nhất định là Mạc Kỳ Minh đã biết tin!”

“Sao? Ai cho hần biết?” Lâm Mộng Thanh ngẩn người, hỏi.

Mạc Kỳ Hàn dùng cằm chỉ chỉ cửa đá, ngậm cười nói: “Còn có thể là ai?”

“A? Có... ý tứ gì?” Lâm Mộng Thanh nhất thời phản ứng không kịp, nhìn vách tường trơn bóng nói: “Tuồng có vấn đề?”

“Ha ha.”

Mạc Kỳ Hàn cười, thò tay ấn lên cơ quan, cửa đá từ từ mở ra, Lâm Mộng Thanh kinh ngạc, muốn lác mình tiến vào, lại bị thân mình Mạc Kỳ Hàn khê ngăn, “Để sau, Mạn Mạn có thể đang nghỉ trưa, chờ bên ngoài.”

“Haiz, đệ...”

Lâm Mộng Thanh còn chưa nói hết, cửa đá liền bị Mạc Kỳ Hàn đóng lại, buồn bực dậm lên tường một đấm, cắn răng nói: “Nhất định là muốn đi vào thân thiết một phen, làm cái gì a? Ban ngày đó!”

Trong mật thất, Lăng Tuyết Mạn quả nhiên đang ngủ ngon lành, Mạc Kỳ Hàn kéo màn lụa ra, ngồi xuống giường, nhìn dung nhan điềm tĩnh của Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng cười, cúi người, hôn lên cánh môi thơm mềm của nàng.

“A... Lại hôn trộm ta... Dâm tặc...” Lăng Tuyết Mạn phát ra thanh âm mềm yếu, vươn tay, sờ soạng vài cái, sau đó chuẩn xác ôm cổ Mạc Kỳ Hàn, cũng là lười không muốn mở mắt.

“Ha ha, dâm tặc đến, nàng còn có thể ngủ được? Không sợ sao?” Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ, môi lại hôn, đầu lưỡi cạy mở hàm răng Lăng Tuyết Mạn, lục lọi trong miệng nàng, hôn đến nàng không ngủ được, mở mắt ra, cũng là bốn cột chớp lông mi, thỉnh linh cắn lưỡi Mạc Kỳ Hàn.

“Ái!”

Mạc Kỳ Hàn ăn đau, ngẩng đầu lên, tức giận nói: “Nha đầu hư, chuyện tốt đẹp như vậy hoàn toàn bị nàng phá hủy!”

“Hi hi, dâm tặc đến đây, ta có thể ngoan ngoãn đưa tay chịu trời sao?” Lăng Tuyết Mạn đưa lý do thật đầy đủ, cười xinh đẹp.

“A, xem ra trăm tránh không được, phải làm một lần cho xứng với danh dâm tặc, nếu không thật xin lỗi danh hiệu này phải không?” Con ngươi của Mạc Kỳ Hàn đen thẳm, bên môi cười mười phần không có ý tốt, tiếng nói vừa dứt, liền vùi đầu ở cổ Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn khanh khách cười, ngón tay vụng trộm luồn vào nách Mạc Kỳ Hàn, lại bị hấn phản công, chế trụ tay nàng ở đầu giường, bàn tay hạnh kiểm cực xấu thắm dò vào cổ áo nàng, nắm mềm mại của nàng.

“A! sắc quỷ, không được ăn đậu hũ của ta!” Lăng Tuyết Mạn cười đùa, hai gò má đỏ hồng say lòng người.

“Ha ha, còn gọi vậy? Cho nàng cơ hội sửa một lần, kêu tốt, trăm không hành động!” Mạc Kỳ Hàn vừa cười vừa vuốt ve đôi núi tuyết trắng trong tay, trong mắt nhẹ nhàng tuôn trào tà ác.

Lăng Tuyết Mạn lập tức làm nũng nói: “Được, được, không gọi chàng sắc quỷ nữa! Hoàng đế lão công thân yêu, tha tiểu nữ tử đi!”

“Ừ, về sau cứ kêu như vậy, nếu còn dám lộn xộn kêu trăm là sắc quỷ, trăm liền phạt nàng ba ngày không xuống giường được!” Mạc Kỳ Hàn hí hí mắt, hài lòng gật đầu, cảnh cáo.

Lăng Tuyết Mạn chu cái miệng nhỏ nhắn, sẵn giọng: “Ta mới không sợ chàng! Ta không xuống giường được, chàng hầu hạ ta!”

“Ha ha, được, trăm hầu hạ nàng, cam tâm tình nguyện!” Mạc Kỳ Hàn cười to, tâm tình sung sướng hết sức.

Lăng Tuyết Mạn ngáp một cái, thuận miệng hỏi: “Chàng không vội sao? Sao lúc này còn ở đây?”

“Trăm... Đúng rồi, Mộng Thanh còn ở bên ngoài, trăm lại quên mất!” Mạc Kỳ Hàn vỗ ót, vội ngồi dậy, kéo Lăng Tuyết Mạn, “Mau đứng lên, sửa sang lại một chút, trăm kêu Mộng Thanh vào.”

“Ừm.”

Lúc Lâm Mộng Thanh chờ đợi muốn ói máu, cửa đá rốt cục lại mở!

“Yêu tinh!”

Một tiếng toát ra, Lâm Mộng Thanh gần như không thở nổi, tay nắm thành đấm, các đốt ngón tay lồi ra, chống lại gương mặt tươi cười cảnh xuân xán lạn, thở gấp nửa ngày, nhảy ra một câu, “Hảo hán không đấu với nữ nhân!”

“Hi hi, ta là hư nữ liền thích đấu cùng yêu tinh!” Lăng Tuyết Mạn cười càng thêm xán lạn, nhưng thân mình lại từng bước dời đến trước mặt Mạc Kỳ Hàn, tìm được chỗ dựa vững chắc.

“Ai là yêu tinh? Nha đầu thối, phá hư thanh danh bản công tử, bản công tử không tha người!” Lâm Mộng Thanh tức điên, nắm tay lại thị uy đứng lên.

“Hừ, dám làm gì ta... ta càng phải gọi người là Yêu tinh!” Lăng Tuyết Mạn hừ cái mũi, chặc lưỡi, “Còn cái gì là biểu đệ của quản gia? Đúng rồi, quản gia thôi gạt ta... ta cũng không để hấn yên!”

Lâm Mộng Thanh liếc nhìn Mạc Kỳ Hàn mím môi mỉm cười, tức giận: “Cũng tại nam nhân của người làm ra, bọn ta có thể làm được gì? Ta còn bị oan đây! Ở Lê Sơn Quan sống qua ngày là tốt rồi, ai ngờ bị kéo đến kinh thành, lại lên núi đao, lại xuống biển lửa, còn bị ném ra chiến trường một năm rưỡi, mạng nhỏ suýt rơi rụng vài lần, thật vất vả trở lại, lại bị ném ột đồng công việc, suốt ngày mệt như bò, cái này cũng chưa tính, còn phải thay nam nhân người chịu tiếng xấu, tính mạng cũng bị liên lụy!”

Mạc Kỳ Hàn thở dài, “Mạn Mạn, thấy được chưa? Chiếm được lợi ích to dùng bày đặt không nói, còn lấy một ít việc nhỏ rủa rủa đến tổ khổ, haiz!”

“Sư huynh, thật quá mức đi! Nhã Phi là do ta cực cực khổ khổ theo đuổi, ta cuối cùng cũng không thể toi công đi?” Lâm Mộng Thanh vội vã giải thích.

“Ha ha, được phu nhân, đây còn không phải lợi ích lớn nhất sao?” Mạc Kỳ Hàn cao giọng cười to.

“Haiz, còn không biết bao lâu mới có thể ôm được mỹ nhân về a!” Lâm Mộng Thanh thở dài, bộ dáng như đưa đám.

Mạc Kỳ Hàn vỗ vai hấn, “Hoàng muội phu, chuyện tốt sắp đến! Chờ đệ cùng Nhã Phi đại hôn, trăm cùng đệ không say không về!”

“Đợi một chút!” Lâm Mộng Thanh vội ngắt lời, “Sư huynh, đệ không uống cùng huynh, đệ uống say, đêm động phòng hoa chúc phải làm sao? một mình huynh uống đi!”

“Đêm động phòng hoa chúc?” Lăng Tuyết Mạn chớp mắt mấy lần, sau đó cười cực kỳ âm hiểm, giọng nói lập tức mềm mại hết sức, “Mộng Thanh, đến lúc đó chúng ta nháo động phòng nhé?”

Lần này không gọi yêu tinh, lại là giọng điệu như vậy, làm Lâm Mộng Thanh rung mình mấy cái, một cổ dự cảm không tốt mãnh liệt nẩy lên, vội lấp bắp nói: “Không, không được, đường ai nấy đi, rất tốt, người ở cùng sư huynh cho tốt, không cần chen rộn đâu!”

“Ha ha ha!”

Mạc Kỳ Hàn cười ha hả, “Mạn Mạn, đừng quên, nàng cũng sắp đại hôn, cẩn thận việc xấu của nàng bày ra, bọn họ sẽ dùng đến trên thân nàng!”

481. Chương 482

Hiển tông nguyên niên mừng hai tháng hai.

Kết án, ba mươi tám người bị tra ra, mười một người bị xử tử, mười sáu người bị lưu đầy, năm người bị xử tù mười năm, sáu người bị xử xét nhà diệt tộc.

Án lớn như thế, làm khiếp sợ cả nước Đại Minh, Đại Hoàng Minh để phát lệnh, thông cáo cả nước, coi đây là cảnh cáo, nghiêm cấm quan viên kết đảng, quan dân cấu kết, một khi hình thành đảng phái, theo luật trị tội!

Kết quả này, Mạc Kỳ Minh đã đoán trước, chính là hấn không nghĩ tới, gió lốc sẽ đến nhanh hơn!

Mùng tám tháng hai.

Trên điện Kim Loan, Bình Dương Hầu Bạch Tĩnh An đột nhiên tổ giác Bình Quốc Công Hạ Chi Tín có ý đồ mưu phản, trình chứng cứ vô cùng xác thực, nhân chứng vật chứng đều đưa ra!

Mạc Kỳ Hàn mặt rồng giận dữ, “Hạ Chi Tín lớn mật! Trăm niêm tình người đóng quân ở Bình châu có công, thăng quan tiến tước, ban thưởng đại phủ, người cũng không biết đáp tạ hoàng ân, làm ra việc mưu nghịch phạm thượng, thật sự là cả gan làm loạn!”

“Hoàng thượng! Thần bị oan! Thần không có mưu phản, xin Hoàng thượng tra cho rõ!” Hạ Chi Tín kinh hãi “Bùm” một tiếng quỳ xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Một đội đại nội thị vệ nhanh chóng vọt vào, quỳ xuống đất dập đầu, “Hoàng thượng, nô tài đây!”

“Bắt Hạ Chi Tín, lột quan phục, áp ra khỏi kim điện, giam giữ trong thiên lao chờ thẩm tra!”

“Nô tài tuân chỉ!”

“Hoàng thượng! Bạch Tĩnh An hãm hại thần, thần không có – “

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh như mũi tên nhọn bắn về phía Bạch Tĩnh An, thân thể run rẩy, cắn chặt khớp hàm.

Thì ra, thì ra đúng là Bạch Tĩnh An! Phản thần đúng là Bạch Tĩnh An!

“Thống lĩnh Ngự Lâm quân Vũ Trung!” Trên mặt Mạc Kỳ Hàn đầy đặc sương mù, tiếng nói lạnh như băng xuyên thấu ở đại điện, tạo nên từng trận tiếng vang.

“Vi thần ở đây!” Một nam tử to lớn đi ra, khom người ôm quyền, giọng nói vang dội.

“Lập tức dẫn binh bao vây phủ Bình Quốc Công, trên dưới từ chủ tử đến nô tài, áp giải toàn bộ tới Hình bộ giam giữ, không được bỏ sót một người!”

“Vi thần tuân chỉ!”

“Bãi triều!”

“Cung tống Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Mạc Kỳ Hàn lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đột nhiên làm khó dễ, bắt được uy hiếp lớn nhất – Hạ Chi Tín!

Mà ba ngày sau thánh chỉ truyền đến Bình châu, tam quân Bình châu chấn động, ba gã tướng lĩnh không phục, kích động năm vạn quân sĩ yêu cầu Đại Hoàng Minh để sửa lại án sai cho Hạ Chi Tín!

Vân Vương cùng Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm điều mười lăm vạn binh vây quanh, tiên trăm hậu tấu, quyết đoán chém đầu ba tướng lĩnh kia, một này lần, mang tác dụng giết gà dọa khỉ, năm vạn binh lính như cây đổ, bấy khỉ tan, ào ào hạ binh khí xin tội.

Mà tại kinh thành Cẩm An, thế cục càng ngày càng nóng lên, Mạc Kỳ Hàn đích thân thẩm vấn Hạ Chi Tín, Hạ Chi Tín cự tuyệt không khai ra chủ mưu, Mạc Kỳ Hàn tức giận, bí mật nhốt Hạ Chi Tín vào lao, cùng lúc sai người tung lời đồn, nói trong tay đã nắm chứng cứ chủ mưu, ít ngày nữa có thể đem một lưới bắt hết!

Hôm sau, ngày mười hai tháng hai.

Cung Đế Hoa.

“Vô Giới, từ giờ trở đi, thả lỏng bảo vệ Bạch Tĩnh An, lưu lại sơ hở cho Mạc Kỳ Minh!” Mạc Kỳ Hàn tiếp nhận trà Xuân Đường dâng, khẽ nhấp một cái, phân phó.

Vô Giới hơi thắc mắc, “Hoàng thượng, đây là muốn – “

“Bạch Tĩnh An đã vô dụng, dựa vào chứng cứ trong tay hẳn không cách nào ép tội chết cho Mạc Kỳ Minh, như vậy liền mượn tay Mạc Kỳ Minh trừ bỏ hẳn! Trăm lưu cho người Bạch gia hẳn một mạng, coi như là đáp tạ hẳn!” Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nói.

“Nô tài tuân mệnh!”

Ban đêm, giờ tý truyền đến tin tức Bạch Tĩnh An bị ám sát!

Lúc ấy, đang đọc binh thư dưới ánh đèn, Mạc Kỳ Hàn nghe nói xong, cười hài lòng. Con chó nóng nảy, còn có thể nhảy tường!

Đã bẻ gãy vây cánh Mạc Kỳ Minh, bị cô lập như thế, hắn cũng muốn nhìn xem, Mạc Kỳ Minh còn có thể làm cái gì!

Hoặc là, hắn dự răn hành động, dự hắn phạm tội mưu nghịch cũng không phải không thể!

Ngày mười bốn tháng hai.

Sau khi lâm triều, ở thư phòng.

“Các người nghe cho kỹ, ngày mai là mười lăm, theo lệ thường, trầm đi thái miếu cầu phúc, đến lúc đó, không cần canh phòng quá chặt chẽ, để lỗ hổng cho người tiến vào, nếu như đến lúc đó Mạc Kỳ Minh không ra tay, các người liền buộc hắn ra tay ám sát trầm, công việc mai phục vây bắt, giao cho các người an bài, lập kế hoạch kỹ càng trình lên cho trầm!” tiếng nói của Mạc Kỳ Hàn rét lạnh, trầm giọng nói.

Vô Cực lập tức nói: “Hoàng thượng, lúc này không quá mạo hiểm sao?”

Vô Ngân cũng phản đối nói: “Đúng vậy, Hoàng thượng, nếu có bất trắc, chính là việc lớn!”

“Trầm sẽ không đánh nếu không nắm chắc trận, sẽ không có ngoài ý muốn, võ công của trầm, các người không tin sao?” Mạc Kỳ Hàn lắc đầu cười lạnh, “Huống hồ, còn có sư phụ trầm ở đây, hừ, ai có thể đả thương trầm?”

“Chúng thần tuân chỉ!”

Liều Thiệu Bạch, ba người Vô Cực, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục, Mạc Kỳ Diễn, Lâm Mộng Thanh cùng đáp lời.

Mạc Kỳ Hàn trầm ngâm, lại nói: “Mặt khác, ngày mai phụ hoàng mẫu hậu đi đến núi Ngũ Đài, trầm lo lắng Mạc Kỳ Minh cũng sẽ có hành động, Nhưng, trong ngoài kinh đô đã khống chế nghiêm mật, hắn sẽ không thể dẫn thiết huyết sát thủ ra khỏi kinh thành, nhưng mà, chỉ sợ có bất trắc, Lục đệ Thất đệ đi theo phụ hoàng mẫu hậu, điều một ngàn cấm vệ quân bảo vệ, biết không?”

“Thần đệ tuân chỉ!” Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục chấp tay nhận lệnh.

Mạc Kỳ Hàn chớp đôi mắt sâu thẳm, trầm giọng nói: “Hi vọng như trầm sở liệu, Mạc Kỳ Minh hận chính là trầm, chỉ có trầm chết, hắn mới có cơ hội đoạt được giang sơn Đại Minh, hắn hắn là sẽ không đặt mục tiêu ở trên người phụ hoàng mẫu hậu, dù sao, giết bọn họ không có ý nghĩa, người hắn muốn giết, vẫn là trầm!”

Sau bữa trưa, Mạc Kỳ Hàn không yên tâm lắm đi cung Long Dương.

“Phụ hoàng, ngày mai tất cả đều phải cẩn thận!” Mạc Kỳ Hàn nghiêm trọng nói.

“Không có chuyện gì, phụ hoàng cũng không yên tâm con, sợ con sẽ có việc phát sinh ngoài ý muốn.” Mạc Ngự Minh nói.

Mạc Kỳ Hàn cười, “Nhi thần càng không sao, nhi thần số mạng cao, hắn giết không nổi nhi thần.”

“Ừ, bố trí nhất định phải nghiêm mật, không được để sai sót.” Mạc Ngự Minh nắm tay Mạc Kỳ Hàn, trịnh trọng nói.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, “Vâng.”

“Nha đầu Mạn Mạn còn ới sao?” Mạc Ngự Minh hơi nhú mày, “Phụ hoàng thấy mặt sắc nó sáng nay không tốt, nói là đồ ăn sáng chưa ăn vào, lại ới ra.”

“Thật không? Mấy ngày nay đã tốt hơn nhiều, tại sao lại ới?” Giữa lông mày Mạc Kỳ Hàn lộ ra vài phần lo lắng, hướng Mạc Ngự Minh chấp tay nói: “Nhi thần bây giờ đi về nhìn xem.”

Mạc Ngự Minh cười nói: “Đi thôi, nha đầu kia hiện tại thân mang thai, cần phải chăm sóc tốt.”

“Vâng, nhi thần cáo lui!”

Mạc Kỳ Hàn quay người ra khỏi cung Long Dương, bước nhanh về cung Đế Hoa.

482. Chương 483

”Mạn Mạn, sao rồi? Hôm nay lại không thoải mái sao?” Trong mật thất, Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn nằm trên giường, đau lòng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn buồn ngủ, mông lung cọ xát trong lòng Mạc Kỳ Hàn, nhếch miệng nói: “Không sao, buổi sáng không thoải mái mà thôi, giữa trưa ta ăn nhẹ, không có ối nữa.”

“Ừ, đã hai tháng rồi, sư phụ nói đến ba tháng sẽ tốt hơn, Mạn Mạn, làm nàng chịu khổ!” Mạc Kỳ Hàn nắm tay Lăng Tuyết Mạn chậm rãi siết chặt, khẽ sát mặt nàng, nhẹ giọng nói.

“Ha ha, nữ nhân nào không phải chịu khổ một lần? Nếu ta chiếm thân thể này, liền vì nàng làm ít chuyện, lại nói, vì nam nhân mình yêu sinh em bé, là chuyện hạnh phúc!” Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, cười, nắm tay Mạc Kỳ Hàn dán lên mặt nàng, cười cười nói: “Ta cũng không thể vì sợ chịu khổ, mà mượn bụng sinh con đi?”

“Cái gì là mượn bụng sinh con?” Mạc Kỳ Hàn kỳ quái nói.

Lăng Tuyết Mạn nói: “Chính là mượn bụng nữ nhân khác sinh con cho chàng, ha ha, ta cũng không cho chàng chạm vào người khác!”

“A, không mượn, chính chúng ta sinh hoàng nhi.” Mạc Kỳ Hàn ý cười thật sâu, cúi đầu, chạm nhẹ môi Lăng Tuyết Mạn một chút, nói: “Mạn Mạn, hiện tại nàng có thể tự do ra vào cung Đế Hoa, trăm đã nhốt Hạ Lệ Nhân cùng Bạch Tử Di trong cung rồi!”

“Ừ.”

“Ngày mai, trăm phải đi thái miếu, sẽ rất vội, ban ngày nàng ở cùng sư nương, Xuân Đường Thu Nguyệt, ngàn lần không được rời họ một bước, biết không?” Mạc Kỳ Hàn nghiêm mặt nói.

Lăng Tuyết Mạn nâng nâng mắt, chu miệng nói: “Buổi tối chàng về chưa? Không cho ta rời họ, có phải có chuyện gì sắp xảy ra hay không? Chàng sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Buổi tối sẽ trở lại, không có chuyện gì, chỉ là trăm lo cho nàng, nàng hiện tại không chỉ có một mình, mọi chuyện đều phải cẩn thận, để tránh động thai, biết không?” Mạc Kỳ Hàn khẽ nhún mày, nhỏ vụn dặn dò.

“Đã biết, ta sẽ nghe lời, đây là em bé đầu tiên của chúng ta... ta sẽ bảo vệ nó thật tốt.” Bên môi Lăng Tuyết Mạn tràn ra tươi cười, nghiêm túc gật đầu.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng mỉm cười, ôm sát thiên hạ trong lòng.

Nhưng mà, cơ trí như Mạc Kỳ Hàn, lại không thể lường trước, một trận chiến cuối cùng này, lại không theo dự tính của hắn, kế hoạch hoàn toàn bị phá vỡ -

.....

Bầu trời xanh biếc, không có một gợn mây, gió thổi nhẹ nhàng.

Ngoài cổng Tuyên Hoa, hai chiếc ngựa liền đi song song, vằn vớ bá quan đứng cúi đầu, trước sau là Ngự Lâm quân, đại nội thị vệ, cấm vệ quân, khí thế anh dũng, thanh thế to lớn.

Trước ngựa liền, Mạc Ly Linh cung kính đứng ở phía dưới, Thái Thượng Hoàng Mạc Ngự Minh cùng Thái Hậu Lương Khuynh Thành mỉm cười đối mặt quần thần, Mạc Kỳ Hàn đứng trước quần thần, khí thế bức người.

“Canh giờ đến – “

“Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu nương nương khởi giá – “

Từ An cầm phát trần, cao giọng hô lên.

“Nhi thần cung tống Thái Trên Hoàng! Cung tống Thái Hậu nương nương!”

Mạc Kỳ Hàn bước ra một bước, quỳ xuống, tiếng nói vang vọng, thấu tận trời cao!

“Chúng thần cung tống Thái Thượng Hoàng! Cung tống Thái Hậu nương nương – “

Quần thần cùng quỳ, cúi đầu lạy.

Một chiếc ngựa liền chạy ra, một trăm Ngự Lâm quân đi trước mở đường, bên trái, bên phải, phía sau xe ngựa đều có cấm vệ quân bảo vệ nghiêm mật, Mạc Ly Linh được vinh hạnh cùng ngồi trong ngựa liền, Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Dục cưỡi ngựa hai bên, đại đội người ngựa từ từ ra khỏi cổng Tuyên Hoa, ra khỏi thành, hướng về núi Ngũ Đài.

Nhìn Mạc Ngự Minh rời đi, sau đó Mạc Kỳ Hàn cũng lên ngựa liền, ngồi vào trong, con người thâm thúy đảo qua Mạc Kỳ Minh đứng phía trước bách quan, nhân nhật mở miệng, “Khởi giá đến thái miếu!”

“Hoàng thượng có chỉ! Khởi giá – “

Ngựa liền lên đường, bách quan cùng tới, trước sau có vô số Ngự Lâm quân cùng thị vệ đại nội.

Một lúc lâu sau, tới thái miếu.

Mạc Kỳ Hàn thống lĩnh văn võ bá quan khai đàn, hiến tế, đọc tế văn, ba quỳ chín lạy, cầu trời ban phúc.

“Trẫm, Đại Minh Hiến Tông Hoàng đế thứ tám Mạc Kỳ Hàn, cầu nguyện trên trời phù hộ nước Đại Minh ta, mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, trăm họ an cư, biên giới an bình...”

“Cầu phúc xong! Thủ miếu – “

Từ An cao vút hô lên, bách quan dập đầu, “Thủ miếu – “

Ngay phía trước, trên nệm êm màu vàng, Mạc Kỳ Hàn nghiêm chỉnh quỳ, trước mặt là cái bình khổng lồ, bên trên ba cây nhang cháy sáng, khói lượn lờ bay lên.

Cùng lúc đó, ngựa liền chở Mạc Ngự Minh đã ra khỏi kinh thành, dọc theo Kinh An mà đi, Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Dục luôn cảnh giác, đề phòng trái phải, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ở bên trong xe ngựa, Mạc Ly Linh hiếu thuận đấm bóp bả vai Mạc Ngự Minh, thỉnh thoảng, nhẹ nhàng hỏi: “Hoàng gia gia, lực tay của con có vừa không?”

“Ha ha, Linh nhi, rất vừa phải, thật thoải mái.” Mạc Ngự Minh từ ái cười, ngừng một chút, hỏi: “Ồ trong phủ, có thường xuyên bóp vai cho phụ Vương mẫu thân không?”

“Thưa Hoàng gia gia, bóp vai ầu thân nhiều hơn một chút, phụ Vương ngày thường bận rộn, ít gặp, cũng ít bóp vai.” Mạc Ly Linh đáp.

Thái Hậu mỉm cười, nói: “Linh nhi, trong nhận thức của con, phụ Vương con là người như thế nào? Nói thật cho hoàng nãi nãi, hoàng nãi nãi muốn nghe.”

“Hồi hoàng nãi nãi, phụ Vương con...” Mạc Ly Linh chần chờ, ngừng một hồi lâu, mới rầu rĩ nói: “Ngài tương đối khô khan, có chút lạnh lùng, thật nghiêm túc, trên cơ bản con không từng nhìn thấy ngài cười, một tháng phụ Vương sẽ kiểm tra việc học văn võ huynh đệ chúng con một lần, nếu là làm tốt, ngài sẽ sờ đầu của chúng con, nói vài câu, nếu không tốt, phụ Vương sẽ rất tức giận lạnh mặt, sau đó phạt chúng con quỳ, không được ăn cơm, có khi sẽ dùng roi đánh, à, cũng có lúc dạy chúng con luyện kiếm, trong nhận thức của con, phụ Vương chính là một người đặc biệt nghiêm khắc.” (Ấy thế mà với A Mạn thì hẳn lại cưng chiều, lại sủng như thế. Haizz..)

“Vậy sao? Vậy phụ Vương con bình thường hay nói về cái gì? Có nói gì đặc biệt không?” Thái Hậu nhún mày, lại hỏi: “Ví dụ như, có đề cập tới chuyện gia gia nãi nãi con không?”

Mạc Ly Linh ngây cả người, nghĩ một lát, lắc đầu, “Không có, phụ Vương chưa bao giờ đề cập qua, Linh nhi cũng không biết.”

“VẬY à!” Mạc Ngự Minh có chút buồn bã gật đầu, Mạc Kỳ Minh một chữ cũng không nói, có phải không hề muốn con hấn kế thừa thù hận của trưởng bối không?

“Hoàng gia gia, con biết trong phòng phụ Vương có một gian mật thất, nhưng phụ Vương không cho phép ai đến gần, lúc trước con vô tình phát hiện, kết quả phụ Vương rất tức giận, khiển trách con, về sau, phụ Vương nói với con mấy lời con nghe không hiểu, đại khái là bảo con không được tính tình lạnh lùng giống như ngài, không được thù hận bất kỳ người nào.” Mạc Ly Linh cau mày, suy tư nói.

483. Chương 484

“Sao? Đây là chuyện khi nào?” Mạc Ngự Minh ngẩn ra, hơi kích động hỏi.

Mạc Ly Linh lại nghĩ một lát, mới chậm rì rì nói: “Hình như là năm trước, ngày đó lúc hoàng hôn, mẫu thân muốn cùng phụ Vương dùng bữa tối, sợ phụ Vương cự tuyệt, con liền đi tìm phụ Vương, thấy trong phòng không có ai, con nhìn lung tung, tình cờ nhấn trúng cơ quan, phát hiện có mật thất, bên trong treo vừa một bức họa, vẽ một nữ nhân con chưa từng thấy qua, nữ nhân kia thật đẹp, con muốn sờ tranh một chút, ai ngờ phụ Vương trở lại, sau đó... Phụ Vương hung hăng khiển trách con, đuổi con ra ngoài!”

Nghe vậy, Lương Khuynh Thành liếc Mạc Ngự Minh một cái, hơi hơi nghiêng mặt, không nói gì.

Mạc Ngự Minh hơi quẫn, ho nhẹ hai tiếng, hỏi: “Linh nhi, phụ Vương con có nói cho con biết, nữ nhân trên bức họa là ai không?”

“Không có, phụ Vương cũng không nói gì.” Mạc Ly Linh lắc đầu, căn môi không yên nhìn Mạc Ngự Minh, lại nhìn Lương Khuynh Thành, đắn đo nửa ngày, vẫn là nhịn không được nhỏ giọng hỏi: “Hoàng gia gia, hoàng nữ nãi, xin thứ cho Linh nhi lỗ mãng, Linh nhi rất muốn hỏi một sự kiện, được không ạ?”

“Hả? Chuyện gì?” Mạc Ngự Minh nghi ngờ nói.

Lương Khuynh Thành cũng dời ánh mắt, lẳng lặng nhìn Mạc Ly Linh, chờ đợi nó nói tiếp.

“Chính là... chính là Linh nhi biết... biết phụ Vương con.. thích Lăng nương nương. Nhưng, nữ nhân trên bức họa kia cũng không phải Lăng nương nương, vậy là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ phụ Vương thích hai nữ nhân sao?” Mạc Ly Linh hỏi hết sức khẩn trương, hai tay đan một chỗ, thậm chí cũng không dám nhìn hai người ngồi đối diện, thanh âm nhỏ lại lắp bắp.

“Linh nhi!” Mạc Ngự Minh trầm mặt xuống, khẩu khí có một chút nghiêm khắc, “Không được tò mò chuyện Lăng nương nương, biết không?”

“Vâng, Linh nhi biết sai, Linh nhi không dám nữa!” Mạc Ly Linh vội vàng gật đầu, khiếp sợ nói.

Sắc mặt Mạc Ngự Minh dần dần hòa dịu, thở dài: “Linh nhi, Hoàng gia gia biết con ghét Lăng nương nương, nhưng không thể trách Lăng nương nương, con bây giờ không rõ, chờ con lớn lên chút sẽ biết, về sau không thể tò mò, Lăng nương nương sẽ là Hoàng Hậu, nhất quốc chi mẫu, nếu như con nói lung tung, sẽ có nhiều phiền toái. Nữ nhân trên bức họa kia có thể là nãi nãi của con, là mẫu thân của phụ Vương con.”

Mạc Ly Linh ngẩn ra, thứ nhất là kinh ngạc việc phong hậu cho Lăng Tuyết Mạn, thứ hai là người trên bức họa kia đúng là... “Hoàng gia gia, nữ nhân kia sao lại là nãi nãi của con? Nãi nãi con Lăng Vương phi không phải bộ dáng đó, bà...”

“Linh nhi, việc này nói thì dài dòng, về sau có cơ hội sẽ nói cho con biết, hiện tại, Hoàng gia gia cũng không thể xác định.” Mạc Ngự Minh ra tiếng ngắt lời, than thở nhắm hai mắt lại, tựa vào trên nệm êm phía sau nhắm mắt dưỡng thần.

“Lục ca, qua Kinh An, đi khoảng hai canh giờ đến núi Ngũ Đài Sơn?” Lập tức, Mạc Kỳ Dục hỏi.

Mạc Kỳ Sâm gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta tuy đi trên đường trống, nhưng bốn phía cây cối nhiều, đạo tặc dễ dàng ẩn nấp, phía trước chính là Kinh An, nơi đó địa thế bình thường, dễ gặp chuyện không may!”

Nói xong, nhú mào lớn tiếng nói: “Toàn bộ đề cao cảnh giác, bảo vệ liền xa!”

“Vâng!”

Hơn ngàn cấm vệ quân cùng đáp.

Ngự liên đi trước, hết thấy, xem giống như gió êm sóng lặng, kì thực, một tấm lưới khổng lồ đã lặng lẽ mang theo gió lốc hủy diệt mà đến!

Kinh biến, chính là chuyện trong nháy mắt!

“A – “

“A – “

Đột nhiên, nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Từ trên mặt đất đột nhiên bắn ra chừng trăm mũi tên độc, một trăm Ngự Lâm quân mở đường trước xe ngựa gần như đồng thời ngã xuống đất!

Sự tình đột ngột này, kinh hãi mọi người!

Ngần ra hai giây, Mạc Kỳ Dục cùng Mạc Kỳ Sâm lập tức phản ứng kịp, cùng nhảy lên xe ngựa, lấy kiếm ra, hét lớn: “Có thích khách mai phục! Bảo vệ liền xa!”

Giọng nói vừa dứt, thích khách áo đen che mặt nhiều đến không đếm được từ trên trời giáng xuống, kiếm cung xông lên đánh hội đồng về phía xe ngựa!

Cấm vệ quân xông lên, đao kiếm lóe sáng, tiếng chém giết rung trời!

Ngựa bị chấn kinh, vó ngựa giơ lên, hất thị vệ điều khiển xe ngựa xuống đất, phi nước đại!

“Hộ giá!”

Mạc Kỳ Sâm hô gấp, bay vút đi, một kiếm chém đứt dây cương, ngự liên dừng lại, đàn ngựa chạy đi như điên!

Cấm vệ quân ào ào bao vây xe ngựa, Mạc Kỳ Dục một kiếm bổ ngang hai gã thiết huyết sát thủ đứng gần, lại rước lấy nhiều sát thủ khác tấn công về phía hắn!

Hơn ngàn cấm vệ quân, người tuy nhiều, lại đánh không lại sát thủ được huấn luyện đặc biệt, một đám ngã xuống, thấy khắp đường, Mạc Kỳ Sâm như có lửa đốt trong lòng, không dám rời xe ngựa một khắc!

Ở bên trong xe ngựa, đột nhiên nghe tiếng kêu thảm thiết không ngừng, Mạc Ly Linh cùng Lương Khuynh Thành chưa trải qua loại trường hợp như thế này, kinh hãi run chân!

“Đừng sợ!”

Mạc Ngự Minh an ủi một câu, đem hai người đặt phía sau ông, rút kiếm, nghiêm mật chú ý động tĩnh, tùy thời chuẩn bị đối phó với địch, thấy thế, Mạc Ly Linh sau khi kinh hoảng, trấn định lại, cũng cầm kiếm của nó, một tay che chở Lương Khuynh Thành, vừa thấp giọng nói: “Hoàng nãi nãi chớ sợ, Linh nhi bảo vệ ngài!”

Lương Khuynh Thành gạt đầu lung tung, nghe bên ngoài không ngừng truyền đến âm thanh kiếm đâm vào thân thể, tiếng kêu thảm thiết, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nói: “Linh... Linh nhi chiếu cố tốt bản thân mình là được, không cần lo cho hoàng nãi nãi!”

Thiết huyết sát thủ tuy rằng võ công cao cường, người người lấy một địch mười, lại bởi cấm vệ quân thể sống chết bảo vệ mà không thể tiến gần liền xa!

Vì thế, lập tức đổi mục tiêu, hướng tới Mạc Kỳ Dục cùng Mạc Kỳ Sâm hạ thủ!

“Lục ca cẩn thận!”

Mạc Kỳ Dục hô to một tiếng, thân mình vọt tới, một kiếm đâm vào lưng sát thủ đánh lén Mạc Kỳ Sâm! Nhưng, được cái này mất cái khác, lại bị một sát thủ chém tới một kiếm, tránh không kịp, cánh tay trái bị rách, máu tươi tuôn ra!

“Tiểu Thất!”

Mạc Kỳ Sâm gào thét một tiếng, đỏ cả mắt, “Sống chết bảo vệ xe ngựa!”

Một tiếng hô này, cấm vệ quân chiến đấu càng khí thế, liều chết che chở xe ngựa, thà chết không rời một bước!

Trong rừng cây, một đôi con người âm hàn theo dõi chiếc xe ngựa màu vàng, lạnh như băng!

Thiệt huyết sát thủ đã ngã xuống một phần ba, thời gian cũng đủ lâu, hẳn không muốn lại lãng phí thời gian!

“Chấp hành mệnh lệnh thứ hai!”

Mạc Kỳ Minh mặc áo bào xanh đậm, hai tay chấp ở sau người, môi mỏng nhẹ mở, chậm rãi phun ra mấy chữ!

“Vâng, chủ tử!”

Mạc Thanh gật đầu, từ trong tay áo rút ra một cây sáo nhỏ đưa tới bên miệng, nhẹ nhàng thổi, phát ra âm hiệu!C

484. Chương 485

Bên cạnh xe ngựa, hai bên đang liều chết giao chiến, bỗng thế cục phát sinh biến hóa!

Chỉ thấy thiết huyết sát thủ đột nhiên lui lại, xa đến năm trượng!

“Có chuyện gì? Thế nào đột nhiên bỏ qua?” Mạc Kỳ Dục nắm cánh tay trái đổ máu, trường kiếm đâm trên mặt đất, chống thân mình, nghi ngờ hỏi.

“Bình bất yếm trá, không được thả lỏng cảnh giác!” Mạc Kỳ Sâm con người tới tầm chăm chú theo dõi nhóm sát thủ, đến gần bên cạnh xe ngựa.

Nhưng mà, giằng co bất quá được nửa phút, bất thành linh, vài trái đạn mù đánh úp về phía ngự liễn!

Mà thiết huyết sát thủ có vài bóng đen dùng khinh công lao đến!

“A – “

“Nhìn không tới!”

Cấm vệ quân thất kinh loạn hô lên!

Trước mắt khói trắng tràn ngập, một mảnh đục ngầu, không thấy rõ một ai!

Lập tức trở nên hỗn loạn, không biết kiếm ai chém vào người ai, tiếng kêu thảm thiết lại vang khắp bốn phương!

Mạc Kỳ Dục kinh hãi, hô to, “Không được giết lung tung, cẩn thận coi chừng bị thương Thái Thượng Hoàng Thái Hậu!”

“Mọi người chớ hoảng sợ!” Mạc Kỳ Sâm hô lên.

Tướng sĩ Cấm vệ quân nghe thanh âm mà phân biệt vị trí, dần dần khôi phục bình tĩnh, bên tai nghe không đến tiếng đánh nhau, đến khi sương khói dần dần tan đi, mắt nhìn thấy được -

“Ngự liễn bị tập kích!”

Một thanh âm kinh hô lên, đám người ào ào vây lại, nhất thời mặt xám như tro tàn!

Chỉ thấy đỉnh ngự liễn đã bị phá vỡ!

“Phụ hoàng mẫu hậu!”

Mạc Kỳ Sâm hô, cùng Mạc Kỳ Dục sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh!

“Người đâu?”

“Phụ hoàng! Mẫu hậu! Ly Linh!”

Ở bên trong xe trống rỗng, bóng dáng ba người hoàn toàn biến mất, bốn phía cũng không gặp một sát thủ áo đen nào!

Nếu không phải trên đất có một đồng thi thể làm chứng, nơi này sẽ như chưa bao giờ phát sinh bất cứ sự tình gì!

“Không thấy! Không thấy Phụ hoàng nữa!” Mạc Kỳ Dục thì thào, thân mình run lên, trước mặt bỗng tối sầm, té xuống!

“Tiểu Thất!”

Mạc Kỳ Sâm gào thét, vài cấm vệ quân vội đỡ thân mình Mạc Kỳ Dục, mất máu quá nhiều lại hao tổn sức lực, hơn nữa hôm nay bị đả kích lớn, làm cho gương mặt giờ phút này hoàn toàn không có huyết sắc!

“Tiểu Thất! Tiểu Thất đệ ra sao? Đệ ráng chống đỡ đi!”

Mạc Kỳ Dục bất tỉnh, Mạc Kỳ Sâm nổi điên, trên trán mồ hôi rơi như nước, bỗng đứng thê lương gào thét lớn, “Toàn bộ đi tìm người! Đi tìm Thái Thượng Hoàng cùng Thái Hậu! Mau! Nhanh chút!”

“Vâng!”

Còn lại bốn năm trăm người tản ra bốn phương tám hướng, hô lớn, vội vàng tìm kiếm.

“Người tới, mở cửa xe!” Mạc Kỳ Sâm đỏ bừng hai mắt, hướng thị vệ ra lệnh.

Cửa xe nhanh chóng mở ra, Mạc Kỳ Sâm cùng một người thị vệ nâng Mạc Kỳ Dục dậy, đưa hắn vào xe, phân phó: “Lập tức gọi ngựa trở về, một người cưỡi ngựa nhanh chạy về kinh thành báo tin cho Hoàng thượng, còn lại bốn người đánh xe đưa Thất Vương gia về kinh trị thương!”

“Vâng! Lục Vương gia!” Thị vệ sắp rời đi, lại đột nhiên cả kinh kêu lên: “Lục Vương gia ngài xem!”

“Cái gì?” Mạc Kỳ Sâm ngược mắt, theo tiếng gọi nhìn lại, thấy một đoàn đao cầm một phong thơ trên vách xe, môi mỏng mở lời, “Lấy xuống!”

Run rẩy mở thư, Mạc Kỳ Sâm đọc nhanh, nháy mắt khuôn mặt tuấn tú trắng bệch!

“Toàn thể nghe lệnh! Không được tìm người! Nhanh chóng hồi kinh!”

“Vâng!”

.....

Ở bên trong thái miếu, ước chừng nửa canh giờ trôi qua, vẫn không một tia động tĩnh!

“Canh giờ đến – “

Từ An giương lên phát trần trong tay, cao giọng hô.

Mạc Kỳ Hàn được thái giám nâng đứng lên, sau đó vắn vớ bá quan đứng dậy.

“Thủ miếu xong! Khởi giá hồi cung – “

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hô xong, bách quan đứng sang hai bên, Mạc Kỳ Hàn đi ra, bước chân dè nặng, từng bước một, khi tới trước mặt Mạc Kỳ Minh, hơi chậm lại, rồi sau đó tiếp tục đi.

Bách quan nói đuôi nhau đi theo, đại đội người ngựa khởi hành hồi cung.

Cho đến khi bước lên ngựa liền, bốn phía vẫn gió êm sóng lặng!

Liền xa chạy, Mạc Kỳ Hàn ngồi ở trong xe, tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, ánh mắt sắc bén nhìn một chỗ, khuôn mặt trầm tĩnh như nước, đáy lòng lại bất an sâu sắc!

Nhắc lên một góc màn xe, ánh mắt hướng về phía sau liền xa, nhìn đến Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Minh ngồi trên lưng ngựa!

Hôm nay Mạc Kỳ Minh so với ngày thường càng thêm ít nói, thậm chí không nghe hắn mở miệng nói câu nào!

Mạc Kỳ Minh hôm nay không có hành động sao?

Không! Sẽ không, theo tính cách Mạc Kỳ Minh, hắn sẽ không thể ngồi chờ chết!

Như vậy, kết quả có vấn đề?

Hay là, có chỗ nào hắn không có dự liệu đến?

Sau nửa canh giờ, ngựa liền tiến vào cổng Tuyên Hoa, đến lúc này, vẫn không có bất luận sự kiện ám sát nào phát sinh như trong dự đoán!

Hết thấy, có vẻ như đã thoát ra khỏi sự khống chế của Mạc Kỳ Hàn!

“Cung nghênh Hoàng thượng hồi cung!”

Quần thần quỳ xuống, cùng hô lớn.

Dưới liền xa, ánh mắt Mạc Kỳ Hàn quét về phía chúng thần, chậm rãi nói: “Các khanh bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Bước đi, dừng ở trước mặt Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, thản nhiên nói: “Tam Vương gia, buổi chiều cùng trăm tuần tra kinh đô đi!”

“... Thần tuân chỉ!” Mạc Kỳ Minh dừng lại, cúi đầu trả lời.

Mạc Kỳ Hàn chấp tay sau người, con ngươi lạnh thấu xương nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, thật lâu sau đó, mắt chậm rãi khép hờ, tuần dung trầm tĩnh, nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Đột nhiên mở miệng hỏi: “Tam ca, năm Thái Tông thứ hai mươi mốt, Thái Thượng Hoàng ra đề mục gì làm khó huynh đệ chúng ta?”

Câu hỏi đột ngột như vậy, đó là mưu kế của Mạc Kỳ Hàn, không cho đối phương thời gian chuẩn bị, thừa dịp bất ngờ, làm cho đối phương không kịp che giấu!

Mạc Kỳ Minh bị hỏi trở tay không kịp, đầu lại cúi!

“Không cần trả lời!”

Bốn chữ ngắn gọn vừa nói ra, Mạc Kỳ Minh cùng bách quan bốn phía còn chưa phản ứng kịp, Mạc Kỳ Hàn tung chưởng, trực diện đánh vào ngực Mạc Kỳ Minh, tốc độ rất nhanh làm Mạc Kỳ Minh không kịp phát hiện, liền trúng chưởng!

“Bốp bốp bốp!”

Liền tiếp đánh ra ba chưởng, Mạc Kỳ Minh lảo đảo lùi vài bước, chân khụy gối ở trên mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi, không thể tin nhìn Hoàng đế Mạc Kỳ Hàn!

Sự thay đổi đột ngột này, khiến cho quần thần thị vệ nhất thời thất kinh, ào ào lui, quỳ ở trên mặt đất, nói không ra lời!

Chủ tổ nhiều năm phối hợp ăn ý, Mạc Kỳ Hàn động tay, đám người Vô Cực liền nhảy lên, cùng Vô Ngân đồng thời chĩa hai thanh trường kiếm về phía yết hầu Mạc Kỳ Minh!

Mạc Kỳ Hàn rét lạnh nói: “Vặn bung ra cái miệng của hần, tránh hần uống thuốc độc tự sát!”

485. Chương 486

“Vâng, Hoàng thượng!”

Vô Cực đáp lời, kim bàn tay to vặn chặt tay Mạc Kỳ Minh, khiến cho hần há miệng ra.

Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng cười, “Lột mặt nạ da người trên mặt hần!”

Lời vừa nói ra, kinh sợ bốn phía!

Vô Ngân căng thẳng, thò tay phủ lên mặt Mạc Kỳ Minh, từ bên tai chậm rãi lột, lộ ra một gương mặt xa lạ!

“A! Tam Vương gia – “

“Không phải Tam Vương gia!”

Quần thần kinh hô.

“Nói! Chủ tử người hiện tại ở nơi nào?” Mạc Kỳ Hàn từng bước tới gần, xẵng giọng chất vấn.

“Hoàng thượng quả nhiên... tâm tư kín đáo!” Nam nhân bị bóp cổ, đứt quãng nói.

Tuấn dung của Mạc Kỳ Hàn lạnh như băng, quanh thân phát ra sát khí àm cho người ta sợ hãi, theo dõi nam nhân kia, tiếng nói lạnh hơn, “Trẫm chỉ nghe một lời người nói, nghe ra không đúng, đừng mong nhìn thấy mặt trời! Trẫm hỏi lại người một lần nữa, chủ tử người ở đâu? Mạc Kỳ Minh có phải đã bắt cóc Thái Thượng Hoàng hay không?”

“Ha... khả... khả... Hoàng thượng, giờ phút này chủ tử ta chắc là... đã thành công...” Nam nhân cuồn tiếu, thanh âm dần dần tắt, miệng mũi có máu đen chảy ra, “Ầm!” Một tiếng ngã trên mặt đất!

Mọi người cả kinh, Vô Cực xem xét một phen, trả lời: “Hoàng thượng, hần đã chết! Độc được giấu ở hàm răng!”

“Đáng chết!”

Mạc Kỳ Hàn tức giận, nhanh hạ lệnh: “Vô Cực Vô Ngân Vô Giới! Trẫm lệnh cho ba người các người mang theo toàn bộ ám vệ, thúc ngựa, tức khắc ra kinh!”

“Vâng! Hoàng thượng!”

“Lâm Mộng Thanh! Lập tức truyền cấm vệ quân...”

Lời còn chưa dứt, lại nghe được tiếng vó ngựa hỗn độn vang lên!

Mọi người lập tức quay đầu, chỉ thấy ngoài cổng Tuyên Hoa, ba con tuấn mã xông thẳng vào cửa cung, ngựa của Mạc Kỳ Sâm xông vào trước nhất, xa xa nhìn lại, trên mặt thấy ẩn hiện vết máu, vẻ mặt gấp gáp!

“Là Lục đệ!” Mạc Kỳ Diễn kinh hô.

Mạc Kỳ Hàn tay nắm chặt, bất an tăng tăng khuếch đại trong lòng!

Trong giây lát, tuấn mã dừng lại, Mạc Kỳ Sâm cùng hai gã thị vệ phía sau nhảy xuống ngựa, hướng về Mạc Kỳ Hàn quỳ, Mạc Kỳ Sâm hơi thở gấp gáp, “Bẩm Hoàng thượng! Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu và Mạc Ly Linh toàn bộ bị thích khách cướp đi!”

“Cái gì!”

Một lời, chấn kinh bách quan!

Mạc Kỳ Hàn chấn động, tức giận nói: “Tiểu Thất đâu? Sao lại bị cướp? Trước mắt sống hay chết, đi hướng nào?”

“Hồi Hoàng thượng, thích khách đông, ở ngoài thành Kinh An bày ra cạm bẫy ám tiễn, đột nhiên bị tập kích, chúng thần liều chết bảo vệ, tuy nhiên thích khách được huấn luyện tốt, dùng thủ đoạn giang hồ ném ra đạn mù, thừa dịp chúng thần bị mất phương hướng, bắt đi Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu cùng Ly Linh, hiện thời Tiểu Thất bị thương nặng đi, cấm vệ quân chết hơn phân nửa, còn lại bốn trăm người hộ tống phía sau, thần gấp gấp trở về báo tin, đây là thư thích khách lưu lại, xin Hoàng thượng xem qua!” Mạc Kỳ Sâm một hơi nói xong, từ trong tay áo rút ra lá thư, hai tay trình lên.

Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng mở ra, liếc mắt một cái, cắn chặt hàm răng, nháy mắt khuôn mặt tuấn tú xanh mét!

Đại Hoàng Minh để bệ hạ:

Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu ở trong tay ta, muốn thấy người sống, mang theo Lăng Tuyết Mạn tiến đến, mang theo hơn một người, Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu hẳn phải chết! Địa điểm, Lăng Tuyết Mạn biết!

“Mạc Kỳ Minh đáng chết! Trẫm muốn đem người bầm thây vạn đoạn!”

Bàn tay to vừa thu lại, giấy viết thư ở trong tay hóa thành mảnh vụn!

Đôi mắt tản ra thị huyết!

Khuôn mặt Mạc Kỳ Hàn gần như vặn vẹo, “Triều thần giải tán, Nhị Vương gia dẫn người phong tỏa mọi mặt Tam Vương phủ! Lâm Mộng Thanh phong tỏa cửa thành, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới, mang ám vệ đợi lệnh!”

“Tuân chỉ!”

Mạc Kỳ Hàn vận khinh công, bay vút đi về phía cung Đế Hoa !

Trong cung Đế Hoa, Lăng Tuyết Mạn vừa dùng xong bữa trưa nhàm chán ở nội điện đi lại thông thả, cung Đế Hoa to lớn đã bị nàng dạo hết, thật sự không có việc gì để làm, chỉ đợi chờ Mạc Kỳ Hàn trở về.

Hoa Mai bà bà ngồi ở ghế, Xuân Đường Thu Nguyệt đứng trò chuyện giết thời gian.

Ngoài cửa cung, đột nhiên một thân ảnh hạ xuống, thủ vệ cả kinh, đợi thấy rõ mới thỉnh an, Mạc Kỳ Hàn đã nhanh tiến vào, lớn tiếng gọi, “Mạn Mạn!”

“A? Là Tình nhân đã trở lại!”

Lăng Tuyết Mạn vui mừng, xốc rèm đi ra ngoài đón, Xuân Đường Thu Nguyệt, Hoa Mai bà bà vội đuổi theo.

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn nhìn đến, vài bước đi đến trước mặt, sắc mặt thật là khó coi hỏi: “Mạc Kỳ Minh từng đã muốn dẫn nàng đi nơi nào?”

“Sao?” Lăng Tuyết Mạn ngăn người, nghĩ rằng Mạc Kỳ Hàn ghen, miệng sáng giọng: “Cũng không đi đâu cả a, ta lại không muốn đi cùng hắn!”

“Mạn Mạn, nàng nhanh nói cho trẫm!” Mạc Kỳ Hàn trầm mặt, khẩu khí đột nhiên trở nên nghiêm khắc.

“Chàng! Chàng hung dữ với ta làm cái gì! Ta không biết!” Lăng Tuyết Mạn nhất thời ủy khuất rống lên, quay người lại, chạy vào bên trong.

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn quỳnh lên, vội vàng đi qua nắm cánh tay Lăng Tuyết Mạn, mềm nhũn nói: “Trẫm, trẫm không phải hung dữ với nàng, trẫm là quá gấp, nàng nhanh nhớ lại, Mạc Kỳ Minh lúc trước có nói với nàng chỗ đặc biệt nào không?”

“Làm chi? Hắn chưa nói cái gì, ta không biết.” Lăng Tuyết Mạn tuy rằng vẫn cau mày, nhưng giọng điệu cũng mềm đi, lắc đầu nói.

Mạc Kỳ Hàn chán nản cắn răng, “Nàng chắc chắn biết, Mạc Kỳ Minh kêu trăm hỏi nàng! Phụ hoàng mẫu hậu đều bị hắn cướp đi, hắn bảo trăm mang theo nàng đi gặp hắn, nói nàng có biết!”

“Cái gì?”

Mấy người kinh hãi, Lăng Tuyết Mạn vội hỏi: “Là thật sao? Là hôm nay phát sinh sao? Phụ hoàng không phải đi núi Ngũ Đài sao?”

“Ừ, là đang bên ngoài kinh thành Kinh An bị cướp đi. Mạn Mạn, nàng nhanh suy nghĩ một chút, trăm muốn lập tức đi cứu phụ hoàng mẫu hậu trở về!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, lông mày lộ ra vẻ vô cùng lo lắng.

Hắn thực hận mình, chưa từng lường trước điểm này, lại không nghĩ tới, Mạc Kỳ Minh sẽ cho thủ hạ dịch dung thành hắn!

Trong đầu Lăng Tuyết Mạn trống rỗng, ngập ngừng nói: “Ta... ta nghĩ... ta nghĩ... Hắn... hắn khi nào thì nói muốn dẫn ta đi?”

Hoa Mai bà bà, Xuân Đường Thu Nguyệt khép chặt môi, không dám quấy rầy Lăng Tuyết Mạn suy nghĩ, sốt ruột nắm chặt tay, nhìn nàng chờ mong.

Lăng Tuyết Mạn càng nghĩ, đầu óc lại càng loạn, vắt hết óc nghĩ mỗi một câu Mạc Kỳ Minh đã từng nói, quan trọng là Danh... Danh...

“Mạn Mạn, chỗ này khẳng định ở ngoài kinh thành, bởi vì hắn không có khả năng đi vào thành Cẩm An!” Mạc Kỳ Hàn nhắc nhở.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, lặp lại suy tư, “Bên ngoài kinh thành... Bên ngoài kinh thành hai mươi dặm, có một tòa núi tên là Vô Danh...”

486. Chương 487

“Nàng muốn đi nơi nào, ta dẫn nàng đi nơi đó. Cách kinh thành hai mươi dặm, có một ngọn núi tên Vô Danh, ở phía dưới sơn cốc, có một chỗ u huyền, nơi đó rất đẹp, chim hót hoa thơm, yên tĩnh, nước trong suốt đầy mùi hoa, bốn mùa đều ấm áp như xuân, Mạn Mạn, nàng muốn đi xem không?”

Trong đầu bỗng dưng nhớ tới, buổi chiều ngày đó, Mạc Kỳ Minh đến Hoán Y Cục nói với nàng...

“Tình nhân, hắn muốn mang ta đến một nơi tên là Núi Vô Danh, cách kinh thành hai mươi dặm.” Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, kiên định nói.

Mạc Kỳ Hàn chấn động, đầu óc nhanh suy nghĩ, có vẻ như... Đúng rồi! Tang Phượng cũng nói, hàng năm tháng ba, Mạc Kỳ Minh đều đến núi Vô Danh cách kinh thành hai mươi dặm, ngồi cả một ngày bên suối nước!

“Mạn Mạn, nàng ngoan ngoãn ở nơi này, một bước cũng không được rời sự nương, biết không?” Mạc Kỳ Hàn hạ quyết tâm, trình trọng dặn dò.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn lập tức lắc đầu, “Không được! Tình nhân chàng muốn một mình đi cứu phụ hoàng mẫu hậu sao? Mạc Kỳ Minh không phải nói chàng mang ta theo sao? Nếu hắn không thấy ta, hắn... Hắn có giết phụ hoàng mẫu hậu hay không, có giết chàng hay không?”

“Mạn Mạn, trăm không thể dẫn nàng đi, nàng bây giờ có thai, nhiệm vụ của nàng là bình an sinh hạ hoàng nhi cho trăm, trăm không có việc gì, trăm cũng sẽ không giao nàng cho Mạc Kỳ Minh!”

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn phiếm hồng, hai tay duỗi ra, ôm Lăng Tuyết Mạn thật sâu vào trong lòng, ngón tay lạnh lẽo xoa tóc của nàng, giọng điệu trầm trọng và ảm đạm, “Mạn Mạn, nhất định phải chăm sóc tốt bản thân! Trăm đáp ứng nàng, sẽ trở lại, chờ trăm!”

“Không! Không được, tình nhân không được bỏ lại ta! Sát thủ của Mạc Kỳ Minh rất là lợi hại, đêm đó ta tận mắt thấy rồi, hắn không thấy ta, sẽ không tha phụ hoàng mẫu hậu! Ta không cho chàng đi mạo hiểm, không được!” Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, nhất thời lệ như suối trào, gắt gao ôm lấy tay Mạc Kỳ Hàn, không ngừng lắc đầu, trong mắt tràn đầy kinh sợ.

Mạc Kỳ Hàn hít sâu vài cái, đẩy Lăng Tuyết Mạn ra, nhìn về phía Hoa Mai bà bà, “Sư nương, Mạn Mạn giao cho ngài! Nếu như trẫm không thể... không thể... Thay trẫm, chăm sóc nàng cùng đứa nhỏ!”

“Hàn tiểu tử!”

Hoa Mai bà bà kinh hô một tiếng, Mạc Kỳ Hàn cũng đã chuyển người, bước nhanh đi đến cửa cung.

“Tình nhân – “

Lăng Tuyết Mạn thê lương hô, đuổi theo, nhưng, Mạc Kỳ Hàn đã nhanh chóng biến mất!

“Tình nhân! Tình nhân chàng trở về! Không được bỏ lại ta! Không được – “

Ngã ngời ở cửa, Lăng Tuyết Mạn nhìn ra ngoài cung Đế Hoa, tiếng la tê tâm liệt phế, đau triệt nội tâm...

Bên ngoài cổng Tuyên Hoa, Mạc Kỳ Hàn nhảy lên ngựa, mang theo Vô Cực, Vô Ngân, Vô Giới cùng toàn bộ ám vệ, phóng ngựa thẳng đến ngoài thành...

Khóc mệt, rốt cuộc khóc không nổi, Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hoa Mai bà bà cùng Xuân Đường Thu Nguyệt, bi thương van xin: “Các người mang ta đi Núi Vô Danh được không? Ta biết, nếu ta không đi, Mạc Kỳ Minh sẽ không dừng tay, hắn nói nơi đó là nơi hắn muốn mang ta đến, mục đích của hắn khẳng định là nhắm vào ta, phụ hoàng mẫu hậu không thể chết được, tình nhân càng không thể chết, hắn là vua của một nước, tại sao có thể chết? Tại sao có thể!”

“Bà bà, van cầu bà, chỉ cần tình nhân giả vờ giao con cho Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh chắc chắn sẽ không thương tổn của ta, cứu phụ hoàng mẫu hậu quan trọng hơn, ta sẽ nghĩ biện pháp trốn khỏi Mạc Kỳ Minh! Xuân Đường Thu Nguyệt, chẳng lẽ các người muốn nhìn Hoàng thượng chết sao? Van cầu các người, mang ta đi đi, ta không thể ở lại chỗ này chờ chàng, ta muốn cùng chàng cùng sinh cùng tử, nếu như chàng không về, ta còn sống làm cái gì?”

“Nương nương, Hoàng thượng có chỉ, lệnh chúng nô tì chăm sóc nương nương! Hoàng thượng không cho ngài đi!” Xuân Đường ghen ngào, quỳ xuống bên cạnh Lăng Tuyết Mạn, “Nương nương, nô tì đỡ ngài đứng lên!”

“Nha đầu Mạn Mạn, chuyện này sư nương không thể làm chủ a!” Hoa Mai bà bà mâu thuẫn lại khó xử, u sầu cả khuôn mặt.

Lăng Tuyết Mạn đẩy Xuân Đường ra, nước mắt dừng không được, hét lớn: “Ta muốn đi! Các người không mang ta đi, thì tự ta đi! Nếu Hoàng thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu có chuyện không hay xảy ra, nếu bọn họ đều không về được, ta chờ tại chỗ này còn có ý nghĩa gì! Cho dù là chết, ta cũng muốn ở bên cạnh họ!”

“Nương nương!”

Xuân Đường Thu Nguyệt cuống quýt đuổi theo, Hoa Mai bà bà cũng nhanh chóng chạy ra ngoài, “Nha đầu Mạn Mạn, trở về!”

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên dừng lại, xoay người, quỳ xuống trước mặt ba người bọn họ, mắt rưng rưng, cũng là kiên định, “Cầu các người, mang ta đi Núi Vô Danh!”

“Nương nương, ngài không thể quỳ! Nương nương!” Thu Nguyệt mềm nhũn thân mình, quỳ xuống, cũng khóc lên.

Lăng Tuyết Mạn trừng mắt, ánh mắt ác độc làm cho người ta sợ hãi, “Nếu các người không đáp ứng, ta sẽ quỳ mãi, Hoàng thượng chưa bình an trở về, ta sẽ không ăn không uống!”

“Nha đầu Mạn Mạn!” Hoa Mai bà bà đau lòng ngồi xổm xuống, bà chưa bao giờ thấy Hàn tiểu tử không có lòng tin như vậy, ngày thường bất luận hấn đối mặt với nguy cơ gì, đều tự tin nghiêm nghị, nhưng hôm nay

lại để lại di ngôn cho bà, có thể thấy được tình thế nguy hiểm! “Được, nha đầu đứng lên, bà bà dẫn con đi, bà bà cũng đi giúp Hàn tiểu tử một tay, con là bà bà mang đi, bà bà sẽ phụ trách an toàn của con!”

“Thật sự? Được, chúng ta đi nhanh!” Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, vui mừng lập tức đứng lên, kéo tay Hoa Mai bà bà muốn đi, chân mới bước ra, lại đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nói: “Xuân Đường Thu Nguyệt, cho ta mượn một cây chủy thủ!”

“Chủy thủ? Nương nương ngài muốn chủy thủ làm cái gì?” Xuân Đường thất kinh hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nói đơn giản hai chữ, “Phòng thân!”

“Được!”

Xuân Đường Thu Nguyệt nhìn nhau, cùng gật đầu, “Chúng nô tì cũng đi, nương nương chờ, dưới gối của Hoàng thượng có một cây chủy thủ vô cùng sắc bén.”

Nói xong, hai nha đầu nhanh chóng chạy vào cung Đế Hoa, khi trở ra, trong tay cầm kiếm, đều mặc quần áo gọn nhẹ, Xuân Đường đem chủy thủ dâng cho Lăng Tuyết Mạn, dặn dò: “Nương nương cần phải cẩn thận, chớ tổn thương bản thân mình!”

“Ừ, ta đã biết.” Lăng Tuyết Mạn gật đầu, đem chủy thủ giấu trong ống tay áo.

Một chiếc xe ngựa từ cổng Tuyên Hoa chạy ra, Xuân Đường Thu Nguyệt đánh xe, Hoa Mai bà bà cùng Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trong xe, bốn người tâm tình khẩn trương, chạy gấp đến núi Vô Danh ngoài thành ...

...

Núi Vô Danh, ở hướng đông nam cổng thành, xa xa nhìn lại, ngọn núi cao cao xanh rì, khắp núi là cây cối, phía trên là bầu trời xanh bát ngát, vài đám mây mờ ảo cấu thành một bức tranh sơn thủy tao nhã.

Dưới sườn núi, có một thác nước trong vắt chảy xuống róc rách, tạo nên hơi nước bao quanh.C

487. Chương 488

Đầu mùa xuân, trong sơn cốc chim chóc đua nhau hót, hoa tỏa mùi hương, tầm mắt nhìn tới, toàn là thiên nhiên tốt đẹp, không khí tươi mát làm cho người ta nhìn không được muốn hít thở mạnh.

Nơi đẹp như vậy, giờ phút này, cũng đang ẩn nấp vô số sát thủ áo đen, mặt ngoài nhìn như yên tĩnh, lại tỏa ra sát khí vô hạn.

Một nam tử mặc quần áo màu lam đứng ở bên khe suối, hai tay chấp lại sau người, nhàn nhạt nhìn nước suối chảy, ánh mắt bình tĩnh.

“Chủ tử, người đã mang tới!” Mặc Thanh đứng ở phía sau, chấp tay nói.

“Ừ.” Mặc Kỳ Minh đáp đơn giản một chữ.

Quay đầu, nhìn ba người nằm ở trên thảm cỏ, Mặc Kỳ Minh hơi khom thân mình, bàn tay khẽ vuốt mặt Mặc Ly Linh, dừng lại trong chốc lát, giải huyết đạo của nó.

Mặc Ly Linh mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là gương mặt của phụ thân, nhất thời cả kinh, ngồi dậy thì thào: “Phụ Vương? Sao... Sao... là phụ Vương cứu chúng ta về sao? Hoàng gia gia cùng Hoàng nãi nãi đâu?” Nói xong, vội vàng nhìn mọi nơi, lập tức cả kinh kêu lên: “Hoàng gia gia! Hoàng nãi nãi!”

“Linh nhi!” Mặc Kỳ Minh nhẹ nhàng mở miệng.

Mặc Ly Linh ngẩng đầu, nhìn quanh cảnh bốn phía, nghi ngờ nói: “Phụ Vương, đây là nơi nào? Chúng ta không phải ở Hoàng cung hoặc là núi Ngũ Đài sao?”

“Nơi này là núi Vô Danh, là phụ Vương đem các người đến nơi này.” Mặc Kỳ Minh thản nhiên nói.

“Núi Vô Danh... Phụ Vương mang...” Mạc Ly Linh lặp lại lời nói, đầu óc nhanh suy nghĩ, “Chúng ta, chúng ta gặp thích khách, sau đó màn liền xa đột nhiên bị phá vỡ, con ngất đi... Phụ Vương mang đến...”

Trong đầu đột nhiên ý thức được cái gì, Mạc Ly Linh chấn động, không thể tin, lại cúi đầu nhìn Hoàng gia gia hoàng nữ nằm bên trái, bên phải nó hôn mê, sau đó ánh mắt chậm rãi dời về phía Mạc Kỳ Minh, môi run lên, “Phụ Vương, ngài... Ngài là... Là thích khách?”

Mạc Kỳ Minh đứng lên, ánh mắt một lần nữa nhìn phía khe suối, thật lâu, môi mới hé mở, nhẹ thở ra một chữ, “Đúng!”

“Vì sao?” Mạc Ly Linh đứng lên, đối mặt Mạc Kỳ Minh, ngẩng đầu chất vấn, “Phụ Vương ngài tại sao làm thích khách? Tại sao muốn bắt Hoàng gia gia và hoàng nữ nữ? Đây là tội lớn diệt tộc, ngài không biết sao?”

“Linh nhi, con cũng biết, phụ Vương sớm đã đứng ở trên đầu sóng ngọn gió, từ ngày đầu tiên sinh ra, đã sống để chuẩn bị cho ngày hôm nay, hơn ba mươi năm, phụ Vương mệt mỏi, hôm nay, có thể là ngày cuối cùng cha con ta con gặp nhau.” Mạc Kỳ Minh thanh âm rất nhẹ, có chút mỉa mai, lần đầu tiên buông xuống nghiêm khắc ở trước mặt con trai, nói đến đây giống như lời nói vĩnh biệt.

“Phụ Vương, ngài đang nói cái gì? Cái gì ngày cuối? Ngài nhanh đem Hoàng gia gia hoàng nữ nữ về hoàng cung, xin tội với Hoàng thượng, Hoàng thượng chắc chắn sẽ không giáng tội nặng cho phụ Vương! Chúng ta cùng đi cầu Hoàng thượng, được không?” Mạc Ly Linh thì thào, ánh mắt đột nhiên phiếm hồng, nắm chặt cánh tay Mạc Kỳ Minh, cầu khẩn: “Phụ Vương, Linh nhi không thể không có phụ Vương! Con không biết phụ Vương tại sao phải làm như vậy, nhưng phụ Vương quay đầu lại là bờ, không thể mưu phản!”

“Đã muộn! Từ nhiều năm trước đã muộn! Linh nhi, phụ Vương muốn nói cho con, nếu hôm nay phụ Vương chết, vĩnh viễn không cần báo thù, nếu con có thể an toàn sống sót, vậy sống cho tốt, sống cho bản thân mình, không cần ghi ân oán trong lòng, không cần ghi hận bất luận kẻ nào, vui vẻ sống tốt, biết không?” Mạc Kỳ Minh lắc đầu, trong mắt nảy lên một tia nước mắt, hai tay nâng mặt Mạc Ly Linh, như nghẹn ở yết hầu, “Linh nhi, đáp ứng phụ Vương, vĩnh viễn không cần đi con đường cũ của phụ Vương, nếu phụ Vương chết, nếu Hoàng thượng không chịu tha huynh đệ tử muội các con, phải đi cầu Lăng Tuyết Mạn, Hoàng thượng sẽ nghe lời nàng, đây là đường sống duy nhất, nhớ kỹ chưa?”

“Phụ Vương, ngài rốt cuộc đang nói cái gì? Rốt cuộc là vì sao? Ngài tại sao phải làm loại chuyện đại nghịch bất đạo này!” Mạc Ly Linh khóc lên, mỗi một câu hỏi, cũng là không thể nghe được đáp án.

Mạc Kỳ Minh vẫn an tĩnh đứng thẳng, gất gao ôm Mạc Ly Linh vào lòng, lần đầu tiên ôm nó như thế.

Hồi lâu, ai cũng không lên tiếng, Mạc Ly Linh khóc, cảm nhận nỗi đau sinh ly tử biệt, tràn đầy bi thương.

Lại hồi lâu, Mạc Kỳ Minh buông Mạc Ly Linh ra, nói: “Mặc Thanh, giải huyệt đạo bọn họ, dùng thập hương nhuyễn cốt tán.”

“Vâng!” Mặc Thanh trả lời, liền động thủ.

“Phụ Vương, ngài muốn làm cái gì? Thập hương nhuyễn cốt tán là gì? Cầu ngài không nên thương tổn Hoàng gia gia Hoàng nữ nữ!” Mạc Ly Linh quỳnh lên, vội quỳ xuống ôm lấy chân Mạc Kỳ Minh, vội vàng nói.

“Linh nhi, đứng lên.” Mạc Kỳ Minh thản nhiên nói.

Mạc Ly Linh lên giọng, “Phụ Vương!”

“Người tới, mời thế tử đứng lên!”

“Vâng, chủ tử!”

Một thủ hạ áo đen tiến đến, lôi Mạc Ly Linh ra, Mạc Ly Linh giằng co, hô, “Phụ Vương, ngài không được mắc thêm lỗi lầm nữa!”

Mạc Kỳ Minh chớp nhẹ mắt, thờ ơ.

“Chủ tử!” Mặc Thanh khẽ gọi một tiếng.

Mạc Ngự Minh cùng Lương Khuynh Thành từ từ tỉnh lại, cảm giác toàn thân bủn rủn, không có một phần sức lực, Mạc Ngự Minh khiếp sợ nhìn quanh một vòng, nhìn tới Lương Khuynh Thành, vội hỏi: “Khuynh Thành, nằng ra sao?”

“Ta... ta không sao, nhưng động không được.” Lương Khuynh Thành đáp có chút suy yếu.

Mạc Ngự Minh lại nhanh nhìn tới, Mạc Kỳ Minh đứng đưa lưng về phía bọn họ, hai bên là Mặc Thanh cùng ba gã thủ hạ áo đen, còn có cách đó vài chục bước, Mạc Ly Linh bị một gã áo đen bắt giữ, mắt căng thẳng, mở miệng nói: “Mạc Kỳ Minh?”

Mạc Kỳ Minh chậm rãi quay người, mặt không chút thay đổi nói: “Không sai, là ta.”

“Nghịch tử!” Mạc Ngự Minh giận dữ hét: “Người làm gì chúng ta? Vì sao chúng ta toàn thân vô lực, không cách nào vận công?”

“Thập hương nhuyễn cốt tán.” Mạc Kỳ Minh nhàn nhạt nói xong, cười như không cười, “Yên tâm, không phải độc được, tạm thời ta còn chưa muốn giết các người.”

“Đồ hỗn trướng! Ta nuôi người lớn như vậy, chính là cho người lấy oán báo ân sao?” Mạc Ngự Minh giận không thể nuốt, trừng mắt Mạc Kỳ Minh, cắn răng nghiêng lợi nói: “Mạc Kỳ Lê là người hạ độc giết chết, đúng không?”

“Đúng, là ta giết.” Mạc Kỳ Minh cười nhạt gật đầu.

Chính tai nghe được sự thật này, trong mắt Lương Khuynh Thành nổi lửa, giận dữ hét: “Vì sao? Người tại sao muốn giết con ta! Hắn xem người như huynh đệ ruột thịt, người sao lại lòng dạ độc ác như thế!”

488. Chương 489

“Lương Khuynh Thành, người nói đúng rồi, cũng bởi vì là con người, cho nên mới không giữ mạng được, người khác nếu không con trai của người, đương nhiên được sống.” Mạc Kỳ Minh lạnh lùng nhếch môi, trong mắt hiện lên cay nghiệt.

“Người lòng lang dạ soi! Người không phải là người!” Lương Khuynh Thành nổi điên khàn giọng gào thét, muốn xông tới, nhưng nhích một bước cũng không được.

“Các người có nhớ, hơn ba mươi năm trước có một nữ tử tên là Vũ Vi?” Mạc Kỳ Minh không nhìn hai người kia, nhẹ nhàng mở miệng, không đợi bọn họ trả lời, liền lại tự mình nói: “Đó là mẫu thân của ta!”

“Cái gì? Du phi quả nhiên là thân mẫu của người?” Mạc Ngự Minh cả kinh, lập tức hỏi: “Lăng Vương lừa gạt, đem người dưới danh nghĩa là con Lăng Vương phi để ghi vào gia phả hoàng gia, đúng hay không?”

Mạc Kỳ Minh nhìn Mạc Ngự Minh, thật lâu sau, chậm rãi gật đầu, “Người biết?”

“Người treo bức họa Du phi trong mật thất, đêm nguyên tiêu năm trước, Mộng Thanh lên vào phủ của người, phát hiện thấy bức họa, cách đây không lâu, khi Hàn nhi còn chưa kể vị đã đem bức họa hỏi ta... ta mới đoán như thế. Mạc Kỳ Minh, người nghĩ mẫu thân người là do ta hại chết à?” Mạc Ngự Minh nói trắng ra.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Mạc Kỳ Minh cười lạnh lùng.

Mạc Ngự Minh giận tái mặt, nhìn Mạc Kỳ Minh gần từng chữ: “Người nói xem, Lăng Vương rốt cuộc nói cho người cái gì, mà làm cho người hận ta như thế? Để cho người phát điên đi giết con ta!”

“Thế nào, người muốn đòi trong sạch? Người có trong sạch sao?” Mạc Kỳ Minh cười hỏi lại, nụ cười lại làm người ta ớn lạnh xương cốt.

“Hừ, Mạc Kỳ Minh, người không phải muốn giết chúng ta thay phụ mẫu báo thù sao? Lê nhi của ta đã chết, Hàn nhi được ông trời phù hộ, cho tới bây giờ, người bắt cóc chúng ta, là muốn uy hiếp Hàn nhi?” Lương Khuynh Thành đột nhiên mở miệng, cười rét lạnh, “Nhưng là, người nằm mơ đi! Ta nếu chết, cũng sẽ không

để người lại hại con ta! Nếu biết có hôm nay, ba mươi hai năm trước, ta đã sớm giết chết Du phi, chấm dứt hậu hoạn!”

“Đáng chết!” Mạc Kỳ Minh đột nhiên thô bạo, ngồi xổm xuống, bàn tay to bóp cằm Lương Khuynh Thành, bóp méo mặt, “Còn nói các người bị oan uổng?”

“Mạc Kỳ Minh, Du phi là bị bệnh chết ở hành cung Cảnh Châu, không liên quan đến chúng ta!” Mạc Ngự Minh động không được, thấy Lương Khuynh Thành chịu khổ, hết lớn.

“Đó cũng là bị các người bức chết!” Gương mặt Mạc Kỳ Minh hoàn toàn vặn vẹo, bàn tay to bóp cổ Lương Khuynh Thành lại thêm một phần lực đạo, nhìn Lương Khuynh Thành thống khổ nói không ra lời, cười lạnh lùng, “Như thế nào, nếu người có thể nghĩ đến hôm nay, chỉ sợ càng hối hận là đã thu dưỡng ta đi!”

“Không sai, Lăng Vương cầu kết hoạn quan mưu nghịch phạm thượng, ta lại cho là hắn có công cứu giá, áy náy rất nhiều, thu dưỡng con trai độc nhất của hắn làm hoàng tử, tín nhiệm sủng ái, không nghĩ tới đúng là dẫn sói vào nhà!” Toàn thân Mạc Ngự Minh phát run, hối hận đan vào, “Là ta một tay hại con ta! Là ta hại chúng!”

“Nếu không phải người hại mẫu thân của ta, phụ Vương ta sẽ mưu phản sao? Ngài chẳng qua là thay mẫu thân ta báo thù mà thôi! Việc phụ Vương ta chưa làm xong, ta giúp ngài hoàn thành, chỉ tiếc, hiện thời giang sơn vô vọng, ta chỉ có giết các người, mới có thể đi gặp của song thân phụ mẫu ta!” Mạc Kỳ Minh kích động bóp cổ Mạc Ngự Minh, khàn khàn nói: “Người rõ ràng biết mẫu thân cùng phụ Vương của ta tình đầu ý hợp, thế nhưng gặp nỗi sắc tâm, cố ý phái phụ Vương ta đi trấn thủ Nam Cương, ép mẫu thân tuyền tú, nhét người vào hậu cung, chiếm đoạt, sau đó, chỉ một câu nói của Lương Khuynh Thành, người liền vứt ngài đi hành cung Cảnh Châu, Lương Khuynh Thành vì chấm dứt hậu hoạn, phái người lên vào Cảnh Châu hại mẫu thân của ta, bọn họ muốn sống cùng một chỗ, lại bị người ngăn trở, khiến mẫu thân của ta cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, vụng trộm sinh ta không lâu liền buông tay, khiến phụ Vương ta cả đời hiu quạnh! Mạc Ngự Minh, tất cả những điều này có phải người hại hay không? Dựa vào cái gì các người được vợ chồng hòa thuận, hưởng thụ niềm vui gia đình?”

“Cái gì? Sao... Tại sao là như vậy?” Mạc Ngự Minh khiếp sợ, không thể tin, đứt quãng nói.

“Không phải như thế, Lăng Vương nói dối! Ta khi nào thì phái người đi giết mẫu thân người? Không có! Ta không có! Từ trước đến nay, ta cũng không nói đến mẫu thân người một câu, ta chỉ là hận phụ quân ta bạc tình, ta cũng không có sai người giết mẫu thân người!” Lương Khuynh Thành kích động cãi lại.

Mạc Ngự Minh bởi vì tâm tình kích động, lực đạo trên tay lại tăng thêm, Mạc Kỳ Minh đã không cách nào hô hấp, sắc mặt đỏ bừng, thở gấp mấy hơi thở, Lương Khuynh Thành hô lớn: “Người mau buông Thái Thượng Hoàng! Người lấy oán trả ơn!”

Mạc Kỳ Minh thờ ơ, chậm rãi nói: “Ta sao phải tin lời của các người? Ta sao phải không tin phụ Vương ta?”

“Nghịch... tử...” Mạc Ngự Minh hô hấp càng yếu, ánh mắt đã mờ.

Tâm Mạc Ly Linh nóng như lửa đốt, thỉnh linh tung một chuông vào gã áo đen bắt giữ nó, gã chưa kịp chuẩn bị, trúng chuông lui hai bước, Mạc Ly Linh vọt tới, dùng sức mở tay Mạc Kỳ Minh, khóc nói: “Phụ Vương, không được giết Hoàng gia gia, van cầu phụ Vương, Hoàng gia gia là người tốt, đối với Linh nhi tốt lắm, cầu phụ Vương đừng giết người, có được không?”

“Linh nhi, cút ngay!” Mạc Kỳ Minh xanh mặt, lớn tiếng quát.

Mạc Thanh chạy đến gần Mạc Ly Linh, Mạc Ly Linh vô cùng lo lắng, cũng không lo võ công của nó có đánh lại Mạc Thanh không, dùng lực tung ra hai chuông, Mạc Thanh bận tâm nó là thể tử, chỉ thủ chứ không tấn công, Mạc Ly Linh vừa đánh vừa tiếp tục khóc hô: “Phụ Vương, nếu ngài giết Hoàng gia gia, sẽ quay đầu không được! Phụ Vương, nếu ngài muốn phụ tử chúng ta cùng chết, động thủ đi! Ngài chết, cả nhà chúng ta một người cũng sống không được, ngài có thể không cần mẫu thân của con, nhưng nếu chúng con chết, ngài sẽ đoạn tử tuyệt tôn!”

Bàn tay Mạc Kỳ Minh đình trệ, nhếch môi, không dùng lực, nhưng cũng không buông tay, trừng mắt Mạc Ngự Minh.

Mạc Ly Linh vừa đánh vừa không ngừng hô: “Phụ Vương! Có lẽ ngài sai lầm rồi, là gia gia sai lầm rồi! Ngài không cần giết lầm người tốt, đại bá đã chết, ngài không cần tiếp tục sai nữa được không? Phụ Vương! Ngài nhanh buông Hoàng gia gia ra, nếu Hoàng gia gia chết, Lăng nương nương sẽ hận ngài hơn! Ngài không phải yêu Lăng nương nương sao? Vậy sao ngài có thể gây tổn thương người mà Lăng nương nương yêu quý! Linh nhi sẽ không đi cầu Lăng nương nương cứu mạng! Lăng nương nương nói rất đúng, là ngài quá cố chấp!”

Thân mình chấn động, bàn tay to chậm rãi buông xuống, Mạc Kỳ Minh đại ra, thân mình cứng ngắc, lão đảo lui, ngã ngồi dưới đất, hai mắt vô thần nhìn Mạc Ngự Minh, thật lâu phun ra một câu nói, “Cho người một cơ hội sửa sai, nói!”

489. Chương 490

Mạc Ngự Minh thở hổn hển, liếc về phía Mạc Ly Linh, nói: “Đừng để cho bọn họ đánh, Linh nhi võ công không cao, coi chừng bị thương!”

“Mặc Thanh, lui ra!” Mạc Kỳ Minh chưa nhìn đến, cũng lên tiếng ngăn lại.

“Vâng! Chủ tử!”

Mặc Thanh vừa rút lui, Mạc Ly Linh liền chạy vội tới trước mặt, ôm đầu Mạc Ngự Minh, vỗ lưng giúp ông thuận khí, đồng thời lại quay đầu nhìn về phía Lương Khuynh Thành, thân thiết nói: “Hoàng nãi nãi, ngài không sao chứ?”

“Không có chuyện gì, hoàng nãi nãi nuôi phụ Vương con như nuôi một con sói, làm việc vô ích.” Lương Khuynh Thành tự giễu, nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, cười khẩy: “Một đứa nhỏ như Linh nhi còn biết ăn oản thị phi, biết trung hiếu, mà người lại không biết, người quả thực không xứng làm phụ thân nó! Mạc Kỳ Minh, trước khi Hàn nhi xuất chinh ta đã biết là người giết Lê nhi, nếu lòng dạ ta cũng nhỏ mọn như người, Linh nhi của người, những đứa con khác của người, ta liền coi là cái đinh trong mắt! Ta hận chỉ là người, đứa nhỏ là vô tội, ta cũng sẽ không như người, đem thù hận lan tràn đến trên thân con cái!”

Mạc Kỳ Minh chậm rãi tiến đến gần, ánh mắt bình tĩnh dọa người, nói: “Lời người nói chỉ là một phía, người cho rằng ta sẽ tin sao?”

“Mạc Kỳ Minh, ta cho người biết chân tướng chuyện này!” Mạc Ngự Minh lại thở hổn hển mấy hơi, cố hết sức nói: “Du phi vào cung trong lần Thái Tông tuyển tú năm năm, trước khi tuyển tú, ta chưa từng gặp bà ấy, chính là khi tuyển chọn trên điện, thấy bà có kỹ thuật nhảy vô cùng tốt, dung mạo không tầm thường, lúc ấy ta tuổi trẻ, yêu thích cái đẹp, liền sắc phong bà làm Du phi. Đêm đầu tiên thị tẩm, ta cũng không nhìn ra bà có cái gì bị thương hay bị ép buộc, bà cũng như các phi tần khác, cực lực lấy lòng ta, bởi vậy có hai tháng, ta luôn luôn sủng ái mỗi mình bà, cũng vì vậy mà vắng vẻ Hoàng Hậu.”

“Về sau Hoàng Hậu bệnh nặng, tức giận với ta... ta áy náy với Hoàng Hậu, không đến cung Du phi, dần dần vắng vẻ Du phi, mà chuyện phụ Vương người Lăng Vương bị phái đi trấn thủ Nam Cương, cũng xảy ra vào Thái Tông năm thứ ba, ta căn bản không biết chuyện giữa Du phi cùng Lăng Vương, thẳng đến một ngày, ta ngẫu nhiên nghe một võ tướng nói, liền cảm thấy áy náy, ta cùng với Lăng Vương mặc dù không phải sinh cùng một mẹ, nhưng cũng là huynh đệ, cảm tình luôn luôn vô cùng tốt, nhưng mà, hắn cũng chưa bao giờ nói cho ta biết chuyện hắn cùng với Du phi.”

“Nếu ta sớm biết, sẽ không đoạt nữ nhân của hắn, vì vậy, ta liền muốn thành toàn hắn cùng với Du phi, ban thưởng Du phi cho hắn, nhưng sợ sẽ làm mất thể diện của hắn, dù sao Du phi đã thị tẩm, kính sợ phòng đều có ghi lại, bắt đắc dĩ, ta về sau viện cớ một mặt đưa Du phi đi hành cung Cảnh Châu ở tạm, một mặt lại cho đòi Lăng Vương hồi kinh, lệnh cho hắn đi Cảnh Châu luyện binh, ta muốn tạo cơ hội cho bọn họ, triệu hồi toàn bộ đại nội thị vệ hộ tống Du phi, về sau, cơ sở ngầm của ta nói cho ta, bọn họ xác thực nói lại tình cũ, ta liền yên tâm, giữ Du phi ở hành cung Cảnh Châu.”

“Nhưng mà, hai năm sau, lại nghe người báo, Du phi sinh bạo bệnh, chết ở Cảnh Châu, ta điều Lăng Vương hồi kinh báo cáo công tác, về sau mới biết Lăng Vương phi đã sinh một đứa con, đó là người. Nhiều năm qua, ta luôn luôn vì chuyện Du phi năm đó cảm thấy thẹn với Lăng Vương, bởi vậy khi mười năm sau phát sinh chuyện hoạn quan tác loạn, tiến hành điều tra, tra được thủ hạ của Lăng Vương là Bạch Tĩnh An, ta liền lệnh cho Hình bộ đình chỉ điều tra, Lăng Vương đã chết, ta không muốn tra ra cái gì mà hỏng thanh danh của hần, liền làm cho sự việc kết thúc qua loa, lại về sau ta đối đãi người thế nào, người rất rõ ràng.”

“Mạc Kỳ Minh, nếu ta có tâm đối phó phụ Vương mẫu thân người, ta sao phải làm như vậy? Chỉ bằng việc liên quan đến phản loạn, cho dù không phải phụ Vương người gây nên, nhưng cũng đủ định tội hần, như vậy Lăng Vương phủ còn có thể may mắn tồn tại sao?”

Một hơi nói xong, yết hầu Mạc Ngự Minh không khoẻ, ho khan lên, Mạc Ly Linh kinh ngạc, vội giúp ông vỗ lưng, cũng hỏi: “Phụ Vương, có nước không?”

Mạc Kỳ Minh nhếch môi, lại không nói một lời, gắt gao nhìn Mạc Ngự Minh, trầm mặc thật lâu, sau đó gằn từng chữ một: “Làm sao có thể? Người nói sao có thể là thật sự! Mẫu thân của ta yêu phụ Vương ta sâu đậm, làm sao có thể cam tâm tình nguyện thị tẩm cho người? Là người ép buộc bà! Phụ Vương ta sẽ không gạt ta, ngài sẽ không gạt ta!”

“Không! Du phi chưa bao giờ phản kháng, chuyện năm đó, nếu người không tin, người có thể đi hỏi cung nữ ma ma từng hầu hạ ở trong cung Du phi!” Mạc Ngự Minh lập tức nói.

“Phụ Vương, có một việc hiện tại nghĩ tới, Linh nhi muốn nói cho ngài biết.” Mạc Ly Linh nhớ lại, cau mày nói: “Ngày ấy con vụng trộm nhìn đến bức họa nãi nãi, bị phụ Vương mắng, trong lòng con thương tâm, liền chạy tới hậu viên, gặp được lão quản gia, con nhất thời tò mò đi hỏi lão quản gia, hỏi hần có biết nữ nhân trên bức họa kia là ai hay không, lão quản gia nghe vậy mặt biến sắc, thế nào cũng không chịu nói, chỉ về sau lẩm bầm một câu, nói, nói...”

Mạc Ly Linh chần chờ, có chút không yên nhìn Mạc Kỳ Minh, không dám nói tiếp, Mạc Kỳ Minh đợi không được, quát: “Nói gì?”

“Lão quản gia nói, thế tử gia, gia gia của ngài là đang hại phụ Vương ngài chết sớm a!” Mạc Ly Linh sợ run lên, vội bật thốt lên nói.

“Cái gì?” Mạc Kỳ Minh chấn động, đôi mắt nheo lại, hồi lâu, mới thì thào: “Đêm trước, lúc lão quản gia tặng đồ cho ta, cũng nói một câu kỳ quái, hần nói, Vương gia, không nên bị mặt ngoài che mờ lương tri, không cần tiếp tục như vậy, để tránh vĩnh viễn không cách nào quay đầu...”

“Lão quản gia là người hầu cũ của Lăng Vương phủ sao?” Lương Khuynh Thành mở miệng hỏi.

“Là nô tài từng hầu hạ phụ Vương ta, vì vậy, ta luôn giữ lão ở Tam Vương phủ làm quản gia, lời nói đêm trước, ta mặc dù không vui, cũng không trách tội lão.” Ánh mắt Mạc Kỳ Minh trống rỗng đáp.

Mạc Ngự Minh thở dài, “Tốt lắm, chúng ta lập tức trở về, gọi lão quản gia tới đối chất, khẳng định hần biết rõ ngọn nguồn, bằng không, hần sẽ không nói những lời này.”

“Ha ha, không cần, ta không muốn biết chân tướng là cái gì, có lẽ ta sai lầm rồi, là phụ Vương ta sai lầm rồi, ta quả thật đã quay đầu không được, ta giết Mạc Kỳ Lê, chỉ một việc này, ta trốn không thoát tội chết! Còn có, ta nhiều lần phái người giết Mạc Kỳ Hàn, hần quả thật mạng lớn, mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, ân oán này, kết thúc đi!”

Mạc Kỳ Minh cười thâm, lui ra phía sau một bước, lạnh lùng nói: “Nhưng ta sẽ không để cho bản thân mình chết ở trong tay các người! Phụ hoàng, ta lại sẽ gọi ngài một tiếng phụ hoàng, nhiều năm công ơn nuôi dưỡng, ta thừa nhận, lương tri của ta sớm bị thù hận lừa gạt, từ khi ta hiểu chuyện, ta liền gánh vác trọng trách báo thù ấu thân, phụ Vương chết đi, ta lại thêm nhiệm vụ báo thù cho phụ thân, ta luôn luôn bận rộn, lo lập âm mưu, ta gần như không có vì bản thân mình sống qua một ngày, chuyện duy nhất vượt qua phạm vi khống chế là, ta yêu Lăng Tuyết Mạn, yêu đến không thể tự kiềm chế, từng một lần vì nàng, ta muốn buông tha, muốn rời đi nơi này, đơn thuần sống một ngày ithub, nhưng là...”

Lời nói nghẹn ngào ở trong cổ, rốt cuộc nói không được.

Tự cho là hơn ba mươi năm thù hận, ở hôm nay, lại là sai lầm toàn bộ rồi, có thể là bị lừa gạt, hắn nào còn dũng khí đi tìm chân tướng, nếu thật sự giết sai người, hắn sẽ hận phụ Vương hấn, không nghĩ tha thứ phụ Vương hấn, dưới cửu tuyền, cha con bọn họ làm sao gặp nhau?

Cho nên, cứ hồ đồ như vậy đi!

Ha ha ha! Ngược lại thật sự là buồn cười... Buồn cười đến cực điểm!

Lương Khuynh Thành ngầy ngốc nhìn Mạc Kỳ Minh có chút điên cuồng lại có chút đáng thương, nước mắt nhịn không được rơi xuống, “Mạc Kỳ Minh, khi biết người giết hai đứa con trai của ta, trong lòng ta cũng chỉ còn lại ý muốn báo thù, ta muốn người nợ máu trả bằng máu, thậm chí, muốn đem người lăng trì, xét nhà diệt tộc, cho toàn bộ phủ của người chôn cùng! Nhưng về sau, Linh nhi vào cung, ta nhìn nó hồn nhiên không rành thế sự, lại mềm lòng, đứa trẻ cái gì cũng không biết, nó là vô tội! Tại sao muốn đem ân oán của người lớn áp đặt cho trẻ con, tại sao phải bắt con cháu tiếp tục gánh vác những tội lỗi này?”

“Oan oan tương báo, là đúng sao?” Mạc Kỳ Minh cũng rơi lệ, vô cùng đau đớn, “Đáng thương cho Lê nhi uống mạng! Đáng thương cho Nhã Dung tuổi còn trẻ đã thủ tiết, đáng thương mấy đứa nhỏ để tang phụ thân, đáng thương cho ta người đầu bạc tiễn người đầu xanh...”

Mạc Ly Linh khóc lên, tiếng khóc vang vọng đất trời...

Dưới chân núi Vô Danh, Vô Cực xuống ngựa, “Chủ tử, ngài nghe! Có tiếng khóc!”

“Oa – “

Đàn ngựa dừng lại, Mạc Kỳ Hàn lắng nghe, sắc mặt căng thẳng, “Có vẻ như ở lưng chừng núi, các người ẩn nấp, cẩn thận coi chừng bị sát thủ phát hiện tung tích, một mình trẫm lên núi!”

“Hoàng thượng, đây là đạn tín hiệu, cây chủy thủ này để dự phòng, chúng nô tài thời khắc chuẩn bị nghe lệnh!” Vô Ngân nhanh chóng lấy đồ vật từ trên người đưa tới.

“Được, các người cẩn thận làm việc!” Mạc Kỳ Hàn gật đầu, vung roi ngựa phóng đi về phía đỉnh núi.

Đám người Vô Cực cũng lập tức xuống ngựa, xua ngựa đi, sau đó ẩn thân.

Bên khe suối, một gã thủ hạ áo đen báo lại, “Bẩm chủ tử, Hoàng thượng đến, hiện tại thượng đang lên núi, nhưng cũng không có mang theo Lăng Tuyết Mạn, lại có vẻ như hấn mang thủ hạ đến, trên đường có nhiều dấu vó ngựa.”

“Thật không? Hừ, hấn đối với Lăng Tuyết Mạn tình thâm ý trọng, không muốn giao nàng, vậy bốn Vương cũng muốn nhìn xem, là nữ nhân quan trọng, hay là phụ mẫu hấn quan trọng!” Mạc Kỳ Minh môi giờ lên một chút cười nhạt, lạnh lùng nói: “Trời người đứng lên, kiếm để trên cổ họng!”

“Vâng, chủ tử! Xin chỉ thị chủ tử, nếu thế gia không cho phép...” Mạc Thanh chần chờ nói.

Mạc Kỳ Minh dừng một chút, nói: “Điểm huyết Linh nhi.”

“Vâng, chủ tử!”

490. Chương 491

Mạc Kỳ Hàn dừng ngựa, cẩn thận nghe ngóng, xác định tiếng vang gì cũng nghe không đến, liền dồn khí đan điền, dùng nội lực hùng hậu hô lên, “Mạc Kỳ Minh! Trẫm đã tới! Người đang ở đâu – “

Trong sơn cốc, từng trận tiếng vọng liên miên không dứt.

Nghe được tiếng kêu đàn chim vang lên, Mạc Kỳ Hàn cảm thấy căng thẳng, sau đó nhảy lên trên ngựa, triển khai khinh công tuyệt đỉnh bay đi!

Nhảy xuống một đỉnh núi, lại đột nhiên từ bốn phương tám hướng bay ra vô số bóng đen, Mạc Kỳ Hàn đáp xuống đất, trong mắt lạnh thấu xương, khí thế bức người hỏi: “Chủ tử các người đâu?”

“Muốn gặp chủ tử, mang Lăng Tuyết Mạn lên núi trước!” Một sát thủ che mặt cương nghị đáp.

“Nếu trăm kiên quyết không mang theo?” Mạc Kỳ Hàn mím môi, hỏi ngược lại, phóng tầm mắt đánh giá vị trí địa lý bốn phía, đây là một khe sâu, hai mặt đều là núi đá cao, ngay phía trước vài cây đại thụ che trời, dưới tàng cây là một cái khe nước, đầu mùa xuân này, hoa còn chưa nở, mà nơi này vẫn thơm hương bốn phía.

Quả thật là bốn mùa như xuân, địa phương chim hót hoa thơm!

Đi lên trước, có hai gian nhà gỗ, ở bên trong cái sân nhỏ, còn có mấy con vật như là gà vịt!

Mạc Kỳ Hàn không khỏi nhíu mày, Mạc Kỳ Minh đây là muốn mang Mạn Mạn ẩn cư sơn dã sao?

“Chủ tử có lệnh, nếu không thấy Lăng Tuyết Mạn lên núi, liền cho Hoàng thượng mang một khối thi thể trở về!” Tên áo đen mới vừa rồi tiếp tục nói.

“Ha ha! Gọi chủ tử các người ra gặp trăm! Cầu nô tài các người không xứng nói chuyện với trăm!” Mạc Kỳ Hàn cười cuồng vọng, khí thế vương giả trời sinh, tại nơi sơn dã, vẫn có sức uy hiếp thiên hạ!

Sát thủ nửa ngày lại không nói ra lời, nhưng cũng không lùi, chỉ gắt gao theo dõi Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn đặt tay phải bên hông, một thanh nhuyễn kiếm ra khỏi vỏ, từng bước một đi tới phía trước, ánh sáng lóe lên, mắt lạnh khinh thường dừng lại, sát thủ không tự giác lui về phía sau, bỗng phát ra tiếng vang chói tai.

“Nói cho Mạc Kỳ Minh, muốn Lăng Tuyết Mạn, trừ khi trăm chết! Hắn muốn cùng chết, trăm cũng phụng bồi! Chỉ sợ trăm còn có huyết mạch lưu lại, còn Mạc Kỳ Minh cả nhà hắc chó gà không tha!” Mạc Kỳ Hàn gần từng chữ, nội lực hùng hậu lại dùng cho tiếng nói, thanh âm cực lớn, phạm vi năm dặm cũng có thể nghe được.

Quả nhiên, dứt lời, trong nhà gỗ liền có người đi ra, cầm y màu xanh đậm, đúng là Mạc Kỳ Minh!

“Mang đến!”

Ngắn gọn hai chữ, cửa một gian nhà gỗ mở ra, bốn gã sát thủ áo đen, hai người một tổ, dùng kiếm để ở yết hầu Mạc Ngự Minh cùng Lương Khuynh Thành, kéo bọn họ đi ra.

Con người thâm thúy nhíu lại, đồng tử co rút nhanh, năm ngón tay Mạc Kỳ Hàn nắm nhuyễn kiếm không tự chủ siết chặt, phụ hoàng mẫu hậu thân thể mềm nhũn có vẻ như không có khí lực gì, chẳng lẽ... bị hạ độc?

“Mạc Kỳ Hàn! Điều kiện của ta người rất rõ ràng, ta chỉ cho người một canh giờ, nếu ta không thấy được người, hậu quả như thế nào thì người biết!” Mạc Kỳ Minh lớn tiếng hô lên, dưới ánh nắng, trên mặt tươi cười trêu tức.

Con người Mạc Kỳ Hàn lập tức đỏ như máu, trường kiếm chỉ hướng đối diện, “Mạc Kỳ Minh, người giết đại ca của trăm, hôm nay trăm cùng người nhất quyết sinh tử! Phụ hoàng mẫu hậu đều ở đây, chẳng sợ chúng ta toàn bộ bỏ mạng tại này, cũng là người một nhà đoàn tụ! Lăng Tuyết Mạn đã có mang trăm cốt nhục, trăm trăm triệu lần không có khả năng giao nàng cho người, mà người nhà của người, tất cả trong tay trăm, nếu như trăm không còn sống trở về, Tam Vương phủ trên dưới hai trăm mười tám mạng, toàn bộ chôn cùng! Lăng mộ của Lăng Vương Phụ thân người, trăm cũng đã chôn thuốc nổ, người ác, trăm có thể ác hơn người! Một tiếng nổ thật lớn, hài cốt không còn!”

Lời vừa nói ra, Mạc Kỳ Minh quả nhiên chấn động, không khống chế được cắn chặt khớp hàm, tròng mắt Mạc Kỳ Hàn, thật lâu không còn lời nào để nói.

Mạc Ngự Minh cùng Lương Khuynh Thành đều bị bịt miệng lại, nói không ra lời, vội vàng giấy dũa, thống khổ không chịu nổi.

“Mạc Kỳ Minh, nếu như người thả phụ hoàng mẫu hậu, trăm cũng lui bước, lưu huyết mạch của người, như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn tung điều kiện, cười lạnh: “Nếu người cố ý tiếp tục, chỉ có thể là cả hai cùng chết! Quan trọng nhất là, Mạn Mạn không yêu người, người cưỡng bức nàng có ích lợi gì?”

“Ha ha ha! Nàng có yêu ta hay không, không liên quan tới người! Mạc Kỳ Hàn, vô luận người muốn như thế nào, ta vẫn là câu nói kia, ta hôm nay nhất định phải nhìn thấy nàng! Bằng không, ta thà cùng chết với người!” Mạc Kỳ Minh cười như điên, trong tiếng cười có tuyệt vọng cùng kiên trì!

“Mạc Kỳ Minh người – “

Mạc Kỳ Hàn giận dữ, muốn nói nữa, lại nghe được dưới chân núi vang lên tiếng la!

“Mạc Kỳ Minh – “

“Ta đến đây – “

“Ngài mau thả người – “

Tiếng hô khẩn cổ, tiếng nói quen thuộc kia, là giọng của người không có bất kỳ võ công gì, Lăng Tuyết Mạn!

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy tức giận, thân mình vừa động, muốn đi ngăn cản, lại bị sát thủ vây quanh chặt như nêm cối!

Mà trên mặt Mạc Kỳ Minh hiện vẻ nửa mừng nửa lo, ra lệnh cho Mạc Thanh: “Đi đón người!”

“Vâng, chủ tử!”

Mạc Thanh chấp tay, nhanh chóng rời đi.

Mạc Kỳ Hàn tức giận, chưa bao giờ xuống tay ác như vậy, một bộ kiếm pháp lê sơn bị hắn từng kiếm từng kiếm một xuất chiêu, chiêu chiêu tàn nhẫn, kiếm kiếm công hướng chỗ yếu của kẻ địch, kiếm pháp cực nhanh, làm đối phương không kịp ngăn cản, cũng căn bản không có lực chống đỡ, máu tươi văng khắp nơi, nhuyển kiếm dính máu, càng ngày càng sắc bén, kiếm đỏ bừng làm kinh sợ vài tên sát thủ còn miễn cưỡng chống cự, cuối cùng một kiếm xuất ra, không còn một người đứng thẳng, toàn bộ bị mất mạng té trên mặt đất, thân chất đông, máu chảy thành sông. Mạc Kỳ Minh lại vẫn đứng thẳng tại chỗ, bên môi mang theo một chút đùa cợt.

Con người thị huyết của Mạc Kỳ Hàn sắc bén quét về phía Mạc Kỳ Minh, giờ kiếm, “Trầm hỏi lại người một lần, thả hay không thả?”

“Hừ! Xem ra người còn chưa hiểu rõ ta, phạm là chuyện ta đã quyết, trừ khi trời đất đảo lộn, bằng không rất khó thay đổi!” Bên môi Mạc Kỳ Minh vẫn mang theo cười, lạnh lùng nói.

“Được! Vậy cùng chết đi!”

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, cũng cười, cầm kiếm hướng Mạc Kỳ Minh!

Mạc Kỳ Minh không nhúc nhích, chỉ nhẹ thở ra một chữ.

“Giết!”

Một chữ nói ra, không biết từ chỗ nào đột nhiên trào ra một đám sát thủ, toàn bộ mặc quần áo đen, hàn kiếm trong tay dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra tia sáng chói mắt -

Mạc Kỳ Hàn nhanh lui, nguyên nhân hắn lui về là, cùng lúc với nhóm sát thủ trào ra, kiếm để ở cổ họng Mạc Ngự Minh cùng Lương Khuyên Thành lại gần một phần!

491. Chương 492

Mà dưới chân núi, đã có bóng đen từ đỉnh núi bay xuống, Hoa Mai bà bà không cần suy xét liền tung ra một chưởng, đem Lăng Tuyết Mạn thủ hộ bên người!

Võ công Mặc Thanh vốn không thấp, né được, nhưng đầu vai vẫn bị chưởng quét đến, cánh tay trái nhất thời thông xuống, lão đảo hạ xuống, thấy rõ đúng là Lăng Tuyết Mạn, nói: “Chủ tử ời! Nhưng chỉ mời một mình Lăng chủ tử, những người khác nếu như cố ý đuổi theo, Thái Thượng Hoàng sẽ mất mạng!”

“Cút! Ở trước mặt Hoa Mai bà bà ta, còn dám làm càn!” Hoa Mai bà bà không cần che giấu thân phận nữa, lập tức mắng.

Mặc Thanh ngẩn ra, kinh nghi, cẩn thận quan sát Hoa Mai bà bà, một chưởng quỷ dị vừa rồi, hấn ngay cả chống đỡ cũng khó... Đúng là cực phụ vang danh trên giang hồ Hoa Mai bà bà!

Lăng Tuyết Mạn hạ nhô đầu ra, nói: “Mặc Thanh, ở trên núi như thế nào?”

Mặc Thanh dùng tay phải chống vai trái, kiên trì nói: “Lăng chủ tử, chủ tử của thuộc hạ có lệnh, chỉ cho phép một mình ngài lên núi, nếu như ngài không tuân theo, Mặc Thanh có bị Hoa Mai bà bà giết, sẽ không thể mang ngài đi lên.”

“Được!”

Lăng Tuyết Mạn mới đáp ứng, đã thấy Hoa Mai bà bà đã lẹ ra tay, nàng còn chưa kịp thấy rõ ràng, miệng Mặc Thanh đã phun máu tươi ngã trên mặt đất!

“Bà bà, bà giết người?” Lăng Tuyết Mạn kinh hãi bước lui về sau, Xuân Đường Thu Nguyệt vội vàng đỡ lấy.

“Người xấu, ta không giết hấn, hấn sẽ giết ta.” Hoa Mai bà bà nói xong, nắm vai Lăng Tuyết Mạn, nói với Xuân Đường Thu Nguyệt: “Bọn họ không thể đi lên, ở phía dưới chờ, hoặc là liên lạc với bọn Vô Cực, cẩn thận một chút.”

“Vâng!”

Hoa Mai bà bà mang theo Lăng Tuyết Mạn, nhảy lên, đứng ở đỉnh núi nhìn quanh, rất nhanh liền thấy được khe nước sâu, sau đó từ trên không duyên dáng hạ xuống.

“Tình nhân!”

Lăng Tuyết Mạn kêu một tiếng, vội chạy về phía Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn quay đầu, cả kinh kêu lên: “Mạn Mạn, nàng đừng chạy, trên đất có tảng đá!”

“A-” Lăng Tuyết Mạn vội dừng lại, vững vàng từng bước bước đi qua đi.

Hoa Mai bà bà chậm rãi đuổi kịp, một đôi ánh mắt lợi hại theo dõi Mạc Kỳ Minh đứng bên ngoài ngôi nhà gỗ, cùng Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu bị bắt làm con tin.

“Tình nhân, chàng bị thương? Sao trên người nhiều máu như vậy? Trên mặt cũng có, thương thế của chàng ở nơi nào? Mau cho ta nhìn xem!” Lăng Tuyết Mạn thấy người Mạc Kỳ Hàn đầy máu, kích động nói năng lộn xộn, ánh mắt thoáng nhìn, kinh hãi kêu to, “Người chết! Quá nhiều người chết!”

“Mạn Mạn, nàng đừng khẩn trương, trầm không có bị thương, máu là của sát thủ.” Mạc Kỳ Hàn vội nắm chặt tay Lăng Tuyết Mạn, an ủi nàng, lại nhin không được quả trách: “Bảo nàng trốn, nàng sao không nghe lời?”

“Ta sao có thể không đến? Đã nói sinh tử không rời, chàng lại gạt ta!” Lăng Tuyết Mạn tức giận nói xong, nắm chặt tay Mạc Kỳ Hàn, mới nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, lớn tiếng nói: “Tam Vương gia, ta cũng biết! Buổi tối tiết nguyên tiêu năm đó, ta coi ngài là bạn tốt, quan tâm ngài, ngài lại gạt ta! Chính là ngài bắt ta đi, ngài còn khi dễ ta! Ta thật giận ngài, ngài bây giờ nhanh thả phụ hoàng mẫu hậu, nếu không ta không muốn gặp ngài!”

Mạc Kỳ Minh trả lời: “Mạn Mạn, nàng lại đây! Nàng lại đây, ta thả bọn họ! Ta giữ lời!”

“Tam Vương gia, ta đã nói rồi, ta chỉ xem ngài như bạn bè, ngài cũng thấy đó, ta có phụ quân, ngài không cần thích ta được không? Ngài thả người, Hoàng thượng sẽ không giết ngài, được không?” Lăng Tuyết Mạn quyết định hô lên, nàng, thật sự không muốn nhìn thấy Mạc Kỳ Minh chết, bất đắc dĩ...

“Ha ha! Không có khả năng! Mạn Mạn, nàng không cần quá ngây thơ! Ta nếu đi đến bước này, liền không tính quay đầu lại! Ta hỏi nàng một lần nữa, nàng không tới? Nếu còn không qua đây, ta trước hết giết mẫu hậu của nàng!”

Mạc Kỳ Minh lại cuồng tiếu, một cây chủ thủ từ trong tay áo xuất ra, trong nháy mắt, nhắm ngay vào ngực Lương Khuynh Thành, đồng thời, một cánh tay để ngang trước ngực bà!

“Tam Vương gia không cần! Ngài đừng giết mẫu hậu! Ta van cầu ngài, ngài đừng giết người!” Lăng Tuyết Mạn hoảng loạn lên, liên tục xua tay.

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn phun lửa, nhìn mắt Hoa Mai bà bà, đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, phải biết rằng, võ công Mạc Kỳ Minh không thấp, mà khoảng cách bọn họ lại khá xa, lại còn phải chống đỡ ước chừng hơn năm mươi sát thủ, chỉ cần vừa động, không đợi bọn họ qua được sát thủ, Mạc Kỳ Minh có thể đồng thời giết Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu!

“Mạn Mạn, ta đếm ba tiếng, nàng còn do dự, ta liền động thủ!” Mạc Kỳ Minh hô lớn, “Một, hai...”

Lăng Tuyết Mạn không tự chủ nhìn về phía Mạc Kỳ Hàn, tâm đột nhiên đau, ánh mắt kia thâm trầm cùng âm đạm, bất đắc dĩ cùng bi thống, đối với người yêu của mình cùng mẫu thân, hắn không cách nào lựa chọn, cũng nói không nên lời một câu ngăn cản hoặc là khuyên nàng bước qua.

Nếu như Lăng Tuyết Mạn không đến, hắn liệu mạng hết thấy, hắn có thể lấy cái chết cứu cha mẹ, nhưng Lăng Tuyết Mạn đã đến đây!

“Ba...”

Giọng Mạc Kỳ Minh nhỏ dần, đột nhiên đâm xuống một đao, tốc độ làm người ta ngăn cản không kịp, mà sát thủ cản trước mặt bọn họ, làm Hoa Mai bà bà cũng không thấy rõ một đao kia đâm ở nơi nào!

Chỉ thấy ngực Lương Khuynh Thành đỏ một mảnh, Mạc Kỳ Minh lạnh lùng nhìn bọn họ, “Mạn Mạn, một đao này không chết, nhưng mất máu nhiều sẽ chết! Nàng có thể chần chờ, nhưng đao tiếp theo sẽ đâm thẳng vào tim!”

“Không! Không! Mẫu hậu – “

Lăng Tuyết Mạn tuôn nước mắt, hô thê lương, té quỵ trên đất.

Toàn thân Mạc Kỳ Hàn cứng ngắc, gắt gao theo dõi mẫu hậu, môi mỏng rung động, cũng là phát không ra một thanh âm.

Đột nhiên, Lăng Tuyết Mạn bò lên, khóc biến thành cười!

“Ha ha ha – “

Cười, gần như điên, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu!

Từng bước một bước tới, từng bước đi đến -

“Mạn Mạn! Không cần! Không cần đi! Mẫu hậu – “

Mạc Kỳ Hàn đột nhiên điên cuồng gào thét, vừa xông lên muốn đi qua, Hoa Mai bà bà vội kéo hắn lại, gấp giọng nói: “Hàn tiểu tử con bình tĩnh một chút! Bình tĩnh xem xét! Mạn Mạn sẽ không sao!”

“Sư nương, làm sao bây giờ? Mạc Kỳ Minh là đồ điên, ai hắn cũng dám giết! Làm sao bây giờ!” Mạc Kỳ Hàn thấp giọng, đưa mắt nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn càng ngày càng xa, lần đầu tiên lại cảm nhận được thể nào là vô lực, đành chịu!

Lăng Tuyết Mạn nâng váy, cẩn thận đi qua khe suối, nhìn Mạc Kỳ Minh, nhợt nhạt cười, lại từng bước từng bước tới gần, thẳng đến ở trước mặt hắn, nâng mặt lên, nhẹ nhàng mở miệng, “Ta đến đây, ngài hài lòng chưa?”

492. Chương 493

“Mạn Mạn, nàng mang thai?” Mạc Kỳ Minh cười hỏi, ánh mắt dừng lại ở bụng Lăng Tuyết Mạn, cô đơn mà hiu quạnh.

Lăng Tuyết Mạn hít một hơi lạnh, lui một bước, hai tay che bụng, đề phòng nhìn Mạc Kỳ Minh, nói: “Mắc mớ gì đến ngài? Ngài muốn giết, giết cả ta cũng tốt!”

“Ha ha, lại đây!” Mạc Kỳ Minh đột nhiên cười nhẹ, tiếng nói ôn nhu như nước, trong ánh mắt, cũng là thâm tình vô hạn.

“Làm gì? Ngài... ngài không thể tổn thương con của ta!” Lăng Tuyết Mạn khẩn trương, Mạc Kỳ Minh ôn nhu như vậy, khiến nàng cảm thấy sợ.

Mạc Kỳ Minh mang ý cười càng sâu, “Nàng nếu không lại đây, ta cũng không dám cam đoan.”

“Ngài!”

Lăng Tuyết Mạn bật thốt lên, lại không biết nói cái gì, ánh mắt nhìn Mạc Kỳ Minh cùng Lương Khuynh Thành, lại nhìn vết máu lớn trên ngực Lương Khuynh Thành, nghĩ đến bốn chữ ‘mất máu quá nhiều’ này, vội đi qua, lại bị Mạc Kỳ Minh thỉnh linh ôm vào trong lòng.

“Ngài... ngài buông ta ra!” Lăng Tuyết Mạn sợ hãi, nhịn không được giằng co.

“Mạn Mạn!”

Mạc Kỳ Hàn cũng vô cùng lo lắng hô lên, “Mạc Kỳ Minh, bắt buộc một nữ nhân không yêu người, người có ý gì? Mạn Mạn thành tâm đối đãi người, người lại muốn đả thương nàng sao?”

Tay Mạc Kỳ Minh dần dần trượt xuống, che trên bụng Lăng Tuyết Mạn, sau đó không chút để ý cười khê, “Người nói đúng, vốn là không có ý gì, nhưng, người nghi ngờ, đúng là cốt nhục của người, vậy liền rất có ý tứ!”

“Không cần!”

Mạc Kỳ Hàn bi hận mà rít, “Mạc Kỳ Minh, trẫm, cầu người! Cầu người thả bọn họ! Giang sơn của trẫm toàn bộ giao cho người!”

“Thiên hạ Đại Minh này, cái gì ta cũng không cần, ta muốn nàng, chỉ có một mình nàng!” Mạc Kỳ Minh cười lạnh, quay lưng lại, cánh tay chậm rãi nâng lên, ôm trước ngực Lăng Tuyết Mạn, mà bàn tay che trên bụng nàng khe vuốt, tươi cười bên môi không chân thật, “Mạn Mạn, giá như nàng mang chính là con của ta, thì thật tốt... Giá như người nàng yêu là ta, lại thật tốt...”

Lăng Tuyết Mạn động cũng không dám động, ngơ ngác nhìn mặt Mạc Kỳ Minh, sợ tay hắn dùng sức, một chưởng vỡ xuống... Mà nàng, cũng không dám nói một câu kích động hắn...

Đột nhiên, có mùi máu tươi nồng đậm truyền vào trong mũi, Lăng Tuyết Mạn theo bản năng dời ánh mắt xuống dưới, lại bỗng dưng thoáng nhìn trên cánh tay Mạc Kỳ Minh, màu đỏ gần như thắm đầy cả một cánh tay...

“Đây là...” Lăng Tuyết Mạn mở miệng, yết hầu lại bị cái gì ngăn chặn, phát không ra âm.

Mạc Kỳ Minh không thèm quan tâm nói: “Là máu mẫu hậu, không cần thận dính vào.”

“Mẫu hậu!” Chóp mũi Lăng Tuyết Mạn đau xót, nước mắt rơi như mưa, “Mạc Kỳ Minh, ngài không cần ác tâm như vậy được không? Ngài rốt cuộc muốn thế nào!”

Mạc Kỳ Minh cười nhạt, “Ta muốn nàng... hôn ta một chút.”

“Ách... Như vậy sao được?” Lăng Tuyết Mạn khóc đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Người không cần yêu cầu quá phận, ta có phu quân!”

“Vậy thì thế nào? Ta muốn nàng hôn ta.” Mối Mạc Kỳ Minh cong lên một chút, ánh mắt mang theo đắc ý, liếc xéo Mạc Kỳ Hàn, lưỡi nhác nói: “Ta chính là muốn Mạc Kỳ Hàn nhìn tận mắt, lại nói, môi của nàng, ta cũng không phải không hôn qua!”

Lăng Tuyết Mạn giận cắn răng, “Người – “

Mà Mạc Kỳ Hàn lập tức nhớ lại chuyện đè nặng ở trong lòng hắn, trong mắt hừng hực lửa giận, trường kiếm dựng lên!

“Hàn tiểu tử!”

Hoa Mai bà bà vội hô một tiếng, gia nhập chiến đấu, hai người đối phó gần năm mươi sát thủ, tình hình chiến đấu càng ngày càng nghiêm trọng, đám người Vô Cực chờ không kịp đạn tín hiệu phát ra, hai mươi mấy bóng đen lao đến!

Lăng Tuyết Mạn nhũn chân ra, gần như ngồi phịch ở trong lòng Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh nhìn trận đánh, lại không chút khẩn trương, cúi đầu cười, thuận thế hôn lên môi Lăng Tuyết Mạn!

Mùi máu tươi càng ngày càng nặng, Mạc Kỳ Minh hôn nàng, nàng lại cảm giác hô hấp của hắn có chút không đúng, nhưng mà, nàng hơi phản kháng, tay hắn che trên bụng nàng liền tăng thêm một phần lực đạo, nàng cũng không dám nữa động, tùy ý hắn nhẹ nhàng liếm đôi môi cánh hoa nàng, chỉ là cắn chặt khớp hàm cự tuyệt không cho lưỡi của hắn xâm nhập.

Bỗng dưng, nàng nhớ lại chủ thủ giấu ở trong tay áo!

Cổ tay phải nhẹ nhàng lay động, Lăng Tuyết Mạn cảm chủ thủ, lặng lẽ để ở bụng Mạc Kỳ Minh, quay đầu, rời môi hắn, ra vẻ hung ác nói: “Không nên động! Cử động nữa ta giết ngài!”

Mạc Kỳ Minh chậm rãi cúi đầu, nhìn chủ thủ, chẳng những không sợ hãi, ngược lại buồn cười, chế nhạo nói: “Mạn Mạn, nàng đây là giết người sao? Tay run như vậy, có thể nắm được đao sao?”

“Người... Người không cần khinh ta... ta đã giết người, thật sự... Người nhanh thả chúng ta, nếu không... nếu không ta thật sự đâm xuống!” Lăng Tuyết Mạn ngập ngừng nói, tay phải cầm đao lại càng thêm run, nàng chỉ muốn hù dọa hắn mà thôi.

“Ha ha.”

Mạc Kỳ Minh cười rộ lên, sắc mặt cũng dần dần tái nhợt, Lăng Tuyết Mạn kỳ quái ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ trong phút giây này, bàn tay hắn đang che bụng nàng nâng lên, tùy tiện một phen, chủ thủ liền nằm trong tay hắn, sau đó tùy tay giương lên, cầm chủ thủ vào tảng đá.

Lăng Tuyết Mạn quá sợ hãi, nhìn lòng bàn tay rỗng tuếch, “Oa!” một tiếng khóc rống lên!

“Khóc cái gì? Khóc nàng không thể giết ta sao?” Mạc Kỳ Minh khẽ nhún mày, ánh mắt nhìn về phía một tên thủ hạ, “Lấy kiếm ra!”

Thủ hạ lấy kiếm từ chỗ Lương Khuynh Thành, hai tay dâng.

Mạc Kỳ Minh đem chuôi kiếm nhét vào trong tay Lăng Tuyết Mạn, ôn nhu cười nói: “Mạn Mạn, chủ thủ quá ngắn, nàng không biết dùng, sử dụng kiếm đi, thanh âm đâm vào thân thể, nghe cũng tốt!”

“Ngài... Ngài điên rồi... Ta... ta không muốn giết ngài, ta chỉ là muốn ép ngài thả chúng ta...” Lăng Tuyết Mạn đại ra, giật mình nhìn kiếm trong tay, không biết làm sao.

Đánh nhau đã ngừng, có đám người Vô Cực gia nhập, sát thủ sống sót chỉ còn lại mấy người, đã lui đến bên người Mạc Kỳ Minh, nâng kiếm trong tay, tùy thời chuẩn bị bảo vệ Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Hàn tới gần, xem cảnh tượng trước mắt, nhìn Lương Khuynh Thành, lại đem ánh mắt dừng ở trên cánh tay không ngừng chảy máu của Mạc Kỳ Minh, nhăn mày.

Mạc Ly Linh từ trong nhà gỗ bị ám vệ mang đến đây, huyết đạo được giải, lập tức bỏ nhào qua, mở to hai mắt nhìn, nói: “Lăng nương nương, đừng giết phụ Vương con...”

Mạc Kỳ Minh luôn cười, chậm rãi nâng mũi kiếm lên, để tới lồng ngực của mình, thâm tình nhìn thiên hạ trong lòng, “Mạn Mạn, nơi này, là nơi ta vẫn muốn mang nàng tới, nơi này đã từng là nơi phụ Vương cùng mẫu thân ta đính ước, bọn họ nói, nam nữ cùng nhau đến nơi đây, sẽ gần nhau một đời một kiếp... Ta muốn cùng nàng một đời một kiếp...”

“Đừng... Kỳ Minh...”

Tay Lăng Tuyết Mạn không ngừng run, buông tay, muốn ném kiếm, lại bị Mạc Kỳ Minh cấp tốc bắt lấy, hấn nhìn nàng, không hề chớp mắt, bên môi tươi cười đơn thuần, không còn một tia nàng lừa ta gạt, sau đó, tay ôm lấy eo nhỏ của nàng đột nhiên đem nàng hướng trước người hấn, ôm chặt lấy nàng -

Ngay sau đó, có âm thanh chói tai vang lên, theo như lời hấn, thanh âm kiếm sắc đâm vào thân thể, thật kinh ngạc...

Lăng Tuyết Mạn nhìn mũi kiếm nhỏ giọt máu, đâm vào tim Mạc Kỳ Minh, mắt sẽ không còn chuyển động, trái tim có vẻ như ngừng đập, tĩnh mịch theo dõi mũi kiếm, cảm thụ độ ấm của tay hấn đang bao lấy tay nàng...

Kiếm dài đâm thủng ngực, máu thấm ướt đầm như đoá mạn đà la nở rộ trên đường đến Hoàng Tuyền, xinh đẹp, phong lưu!

“Phụ Vương!”

“Chủ tử!”

Mạc Ly Linh bổ nhào qua quỳ xuống, ôm lấy chân Mạc Kỳ Minh, “Vì sao? Vì sao? Phụ Vương!”

Tất cả sát thủ quỳ trên mặt đất, Mạc Kỳ Minh kiếm cũng rơi xuống đất...

Thân mình chao đảo, Mạc Kỳ Minh không đứng vững được, chậm rãi ngã xuống...

“Vì sao? Tất cả những điều này đến tột cùng là vì sao!” Lăng Tuyết Mạn khóc, ôm lấy đầu Mạc Kỳ Minh.

“Ta chỉ muốn... chết ở trong tay nàng... Nhưng nàng rất thiện lương, không hạ thủ được... Ta chỉ có thể tự bản thân mình động thủ... Mạn Mạn, đừng khóc... Đừng khóc...”

Mạc Kỳ Minh tái nhợt mặt, suy yếu nói, máu trên cánh tay, máu trên ngực, chảy xiết như nước sông trào ra...

Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, dán lên mặt Mạc Kỳ Minh, khóc không thành tiếng, “Không, là ta giết ngài... Là kiếm trong tay ta đâm xuyên qua thân thể của ngài... là ta... ta lại giết người... lại giết người... Không cần chết, Kỳ Minh ngài đừng chết, van cầu ngài đừng chết... Ta tha thứ cho ngài, cho dù ngài đã thương tổn ta thế nào, ta đều tha thứ, ngài không được chết... cầu ngài...”

“Mạn Mạn, đời này, ta rốt cục hiểu được cái gì gọi là tình yêu... Bỏ hết thiên hạ, chỉ vì nàng... Kiếp sau, có kiếp sau không, kiếp sau ta sẽ gặp nàng...”

Vang lên bên tai hấn tiếng nỉ non đứt quãng, nàng khóc càng thêm bi thương, nâng mặt hấn, không ngừng lắc đầu, “Đừng chết, đừng chết, ta chỉ muốn trọn đời này sống vui vẻ, đáp ứng ta không được chết...”

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh dần dần tan rã, trong miệng máu tươi trào ra, thanh âm càng thêm suy yếu, “Kiếp sau... Không cần có thù hận... Không cần có ân oán... Linh nhi...”

“Phụ Vương, Linh nhi ở đây!” Mạc Ly Linh khóc, ôm lấy bả vai Mạc Kỳ Minh, thương tâm.

“Nhớ kỹ... Phụ Vương hôm nay dặn con... không được ghi hận bất luận người nào... sống cho tốt... huynh đệ thương nhau...”

“Vâng, phụ Vương, Linh nhi nhớ kỹ, nhớ kỹ...”

Mạc Kỳ Minh khẽ động môi, miễn cưỡng cười, ánh mắt chậm rãi dời về phía Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn động lòng, ngồi xổm xuống bên cạnh, nói: “Người nói đi.”

“Ta... Dem mạng trả lại cho... đại ca! Nợ người... kiếp sau... ta sẽ trả lại cho người!” Mạc Kỳ Minh thở từng ngụm từng ngụm, cuối cùng nói một câu, “Đem đó ta... không có chạm vào... Mạn Mạn... nàng... trong sạch”

Giọng nói Mạc Kỳ Minh nhỏ dần, cuối cùng tay muốn xoa khuôn mặt nữ tử mình yêu thương, vươn đến giữa chừng, lại vô lực, buông xuống, vĩnh viễn nhắm mắt lại...

“Chủ tử – “

“Phụ Vương -!”

Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy trước mắt trời đất rung chuyển, tai đột nhiên nghe không được bất thanh âm nào, chỉ nhớ rõ, tự tay nàng giết hắn...

Trước mắt đột nhiên tối sầm, đầu óc dần mất đi tri giác, ngửa mặt rồi ngã xuống...

493. Chương 494

Cung Đế Hoa.

Màn đêm sớm buông xuống, bên trong tấm cung không khí khẩn trương đè nén.

“Sư phụ, Mạn Mạn rốt cuộc ra sao? Hôn mê ba canh giờ, sao còn không tỉnh?” Mạc Kỳ Hàn vô cùng lo lắng đi tới đi lui, nhìn không được lại hỏi.

Thiên cơ lão nhân bĩu môi, lại than, “Nó quá kích động, động thai khí, đứa nhỏ bây giờ có thể giữ đã là vô cùng may mắn! Chỉ sợ nha đầu không tỉnh lại, haiz, đầu óc nó bị kích thích nghiêm trọng, cho dù là tỉnh... chỉ sợ phát sinh tình huống không tốt a!”

“Cái gì? Sư phụ nói cái gì? Cái gì gọi là tỉnh xong có tình huống không tốt? Không tốt thế nào?” Mạc Kỳ Hàn nghe vậy, càng thêm kích động bỏ nhào vào trước giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn hôn mê bất tỉnh, hỏi vội.

“Nói không tốt.” Thiên Cơ lão nhân lắc đầu, đứng dậy, đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Chờ nó tỉnh kêu sư phụ.”

“Mạn Mạn, nàng tỉnh đi, nàng không cần dọa trẫm, không cần trở về thời hiện đại của nàng, nơi này có trẫm, có con của chúng ta, nàng không thể nhẫn tâm bỏ lại của chúng ta, Mạn Mạn...”

Nắm tay Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, nước mắt rơi như mưa, chuyện hôm nay, xúc động hắn thật sâu, không nghĩ tới, Mạc Kỳ Minh không có chạm qua Mạn Mạn, chính tai nghe Mạc Kỳ Minh nói sự thật này, hắn kinh hỉ vô cùng, giây phút ấy, hắn thật sự cảm kích Mạc Kỳ Minh là quân tử, trả Mạn Mạn hoàn chỉnh cho hắn...

Mạng sống, trả lại cho đại ca, hắn cũng không có ý định truy cứu, hết thủy ân oán, như vậy chấm dứt đi!

“Hàn nhi!”

Mạc Ngự Minh cùng Lương Khuynh Thành đi đến, Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng lau nước mắt đứng lên, “Phụ hoàng mẫu hậu!”

“Mạn Mạn như thế nào? Còn chưa tỉnh sao?” Lương Khuynh Thành hỏi, đi đến bên giường ngồi xuống, sờ trán Lăng Tuyết Mạn, đau lòng nói: “Hôm nay thật sự là làm khó Mạn Mạn!”

“Mẫu hậu, Mạc Kỳ Minh không có đâm mẫu hậu phải không?” Mạc Kỳ Hàn hỏi.

“Đúng vậy, lúc ấy miệng mẫu hậu bị nhét vải, nói không được, cũng không cách nào nói cho các con biết, hắn tự đâm tay trái của hắn bị thương! Haiz! Thật sự là nghiệp chướng a!” Lương Khuynh Thành than thở, không ngừng lắc đầu.

Nghe xong, Mạc Kỳ Hàn khiếp sợ nửa ngày nói không ra lời, thật lâu sau, mới nói: “Lão quân gia kia đâu? Gọi hắn tới hỏi, Lăng Vương làm như vậy rốt cuộc mục đích là gì? Tại sao có thể đối đãi con trai ruột của mình như thế?”

“Ừ, có thể, hiện tại Linh nhi đã về Tam Vương phủ giữ đạo hiếu, linh đường cũng bố trí xong, Hàn nhi, con quyết định xử lý chuyện này như thế nào?” Mạc Ngự Minh gật đầu, sau đó hỏi.

“Phụ hoàng, hắn có thể trước khi chết bảo Linh nhi buông thù hận, điểm ấy thật hợp tâm ý nhi thần, nhi thần chính là có ý tứ này, không muốn tiếp tục kéo dài thù hận, Mạc Kỳ Minh đắc tội liền do hắn gánh vác, lột bỏ tước vị thân Vương, biếm làm thứ dân, không cần tịch thu tài sản cả nhà, phụ hoàng nghĩ như thế nào?” Mạc Kỳ Hàn nói.

Mạc Ngự Minh cau mày, ngồi ở ghế, cảm thán nói: “Thứ dân? Linh nhi đứa nhỏ này làm sao bây giờ? Còn có những đứa nhỏ khác... Haiz! Theo luật, đây đã là khai ân ngoài vòng pháp luật, nhưng phụ hoàng đau lòng lũ trẻ a! Dù sao, bọn chúng cũng là con cháu Hoàng gia!”

“Người đâu, tuyên lão quân gia Tam Vương phủ vào cung kiến giá!” Mạc Kỳ Hàn phân phó.

Từ An vội đáp, “Vâng, Hoàng thượng!”

Sau nửa canh giờ, lão quân gia hơn sáu mươi tuổi quỳ xuống đất dập đầu, “Nô tài tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân!” Mạc Kỳ Hàn nhắc tay.

“Tạ Hoàng thượng!” Lão quân gia tạ ơn đứng dậy, cúi thấp đầu, nói: “Hoàng thượng tuyên nô tài vào cung, có phải muốn hỏi về Lăng Vương cùng Tam Vương gia?”

“Không sai, người thành thực nói cho trẫm cùng Thái Thượng Hoàng.” Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, dứt khoát nói.

Lão quân gia chần chờ một chút, nói: “Chuyện này nô tài luôn giấu ở trong lòng, hơn ba mươi năm, đã thành một cái tâm bệnh, lại không dám nói với bất kỳ người nào. Tam Vương gia... đúng là con của Du phi nương nương. Du phi nương nương vừa đến hành cung Cảnh Châu liền có thai, mà khi đó Lăng Vương còn chưa có ở cùng nương nương.”

“Cái gì?”

Mạc Ngự Minh cùng Mạc Kỳ Hàn kinh hô, Lương Khuynh Thành nghe, cũng vội đi tới, hỏi: “Có ý tứ gì? Chẳng lẽ Du phi khi rời cung đã có thai?”

“Thư thái hậu nương nương, đúng vậy, lúc ấy Du phi nương nương cũng không biết mình mang thai, sau khi Lăng Vương đến, mới phát hiện, vậy nên, Tam Vương gia không phải con của Lăng Vương, mà là cốt nhục của Thái Thượng Hoàng!” Lão quân gia cúi đầu xuống đi vài phần, giọng tuy nhỏ, lại rành mạch.

Nghe vậy, ba người đều khiếp sợ, nửa ngày không có phản ứng.

Lão quân gia nói tiếp: “Lúc ấy Lăng Vương rất tức giận, Lăng Vương đối với Du phi nương nương tình sâu như biển, bởi vì chuyện này, tranh cãi âm ỉ vài lần cùng nương nương, mà nương nương lại nói, bà tự nguyện làm phi tử của Thái Thượng Hoàng, từ đây Lăng Vương ghi hận Thái Thượng Hoàng, cho là Thái Thượng Hoàng đoạt nữ nhân của ngài, vì vậy, một mặt tư tình cùng Du phi nương nương, một mặt lên kế hoạch với hoàng nhi của Du phi nương nương, về sau nương nương bệnh chết, Tam Hoàng tử bị Lăng Vương lên mang về kinh thành.”

“Lăng Vương thù hận thâm sâu với Thái Thượng Hoàng, vì vậy, khi Tam hoàng tử sinh ra, liền giáo huấn cho Tam hoàng tử phải báo thù ấu thân, bản thân Lăng Vương luôn luôn mơ ước giang sơn Đại Minh, cho rằng tiên hoàng nên truy ền ngôi vị hoàng đế truyền cho ngài ấy, về sau, ý định mưu phản của Lăng Vương thất bại, Lăng Vương muốn Thái Thượng Hoàng phụ tử tương tàn, liền dẫn dò Tam Hoàng tử, phải đoạt lại giang sơn, báo thù rửa hận ấu thân chết thảm.”

“Hoàng thượng, Thái Thượng Hoàng, nô tài đáng chết, nô tài vốn là nô tài bên người Lăng Vương, biết thân phận thật sự của Tam Hoàng tử, nhưng luôn luôn không dám nói, cũng vẫn cho là không có chuyện gì, mà

Thái Thượng Hoàng lại thu dưỡng Tam Hoàng tử, nghĩ rằng đây là ông trời an bài Thái Thượng Hoàng phụ tử đoàn tụ, trong tâm mừng thầm. Ai ngờ, nô tài ngẫu nhiên đi qua thư phòng, nghe được Tam Vương gia cùng Mặc Thanh nói chuyện, mới biết Lăng Vương luôn không có bụng tha Tam Vương gia, mà Tam Vương gia đã làm chuyện sai lầm!”

Lão quân gia lại quỳ xuống, dập đầu, rơi lệ, “Nô tài giấu diếm nhiều năm như vậy, lúc trước là không dám nói, về sau là không thể nói, nô tài không có chứng cứ, nói ra ai sẽ tin? Nhưng bây giờ Tam Vương gia đã chết, nô tài cũng không còn gì cố kị, cầu Hoàng thượng khai ân, thể tử quận chúa Tam Vương phủ đều là cốt nhục hoàng gia! Tam Vương gia, kỳ thực đáng thương nhất!”

Đêm, đã yên tĩnh.

Lão quân gia lui xuống, Mạc Kỳ Hàn, Mạc Ngự Minh, Lương Khuynh Thành khiếp sợ thật lâu.

“Thì ra, nó cũng là cốt nhục của ta! Thì ra, Lăng Vương mới là người vô cùng tàn nhẫn! Phụ tử tương tàn... Huynh đệ tương tàn...” Mạc Ngự Minh thì thào nói, nhin không được, lệ rơi đầy mặt, “Thì ra nhiều năm như vậy nó gọi ta phụ hoàng, là phụ hoàng thật... Lê nhi, Minh nhi...”

Mạc Kỳ Hàn gắt gao nhắm mắt lại, thể xác và tinh thần ức chế không ngừng run rẩy, ai cũng không ngờ tới, trận tranh đấu này, lại có âm mưu sâu như vậy! Đúng là vì tình hận, quyền lợi... Như thế liền đem một đứa bé từ trong tử lộ hủy đi hơn ba mươi năm...

Lương Khuynh Thành cũng lệ như suối trào, thì thào, “Lê nhi... Lê nhi...”

Một ngày này, kinh tâm động phách!

Một ngày này, đau lòng người!

Một đêm này, khó ngủ!

Linh cữu Mạc Kỳ Minh để ở đại đường Tam Vương phủ, Mạc Ngự Minh cùng Mạc Kỳ Hàn ở linh đường yên lặng nửa canh giờ!

Mà Lăng Tuyết Mạn cũng một đêm chưa tỉnh, ngày thứ hai, vẫn hôn mê, thẳng đến buổi chiều ngày thứ ba.

“Mạn Mạn, cầu nàng, mở mắt nhìn trẫm một cái được không? Mạn Mạn, trẫm muốn nàng, rất nhớ nàng, nàng tỉnh lại được không? Chỉ cần nàng tỉnh lại, về sau trẫm không bao giờ trách móc, không thô bạo với nàng, mọi sự đối xử tốt với nàng, Mạn Mạn...”

Khóc cầu vô số lần, nhưng không có tí xíu phản ứng, Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn, không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ còn lại có đau xót...

“Thông dân... Tình nhân...”

Bên tai, mơ hồ có thanh âm yếu ớt vang lên, Mạc Kỳ Hàn chấn động, tâm nhảy dựng lên, môi khẽ gọi: “Mạn Mạn...”

“Tình nhân...” Lăng Tuyết Mạn lại nỉ non, lại lần nữa mê man.

“Mạn Mạn? Mạn Mạn!”

Vô luận Mạc Kỳ Hàn gọi thế nào, Lăng Tuyết Mạn cũng không có phản ứng.

Linh cữu Mạc Kỳ Minh, sau khi Mạc Kỳ Hàn cùng Mạc Ngự Minh bàn bạc, được đưa vào Lăng tẩm Hoàng gia.

Trên điện Kim Loan, Mạc Kỳ Hàn ban bố hai thánh chỉ.

“Hoàng đế tuyên cáo: truy phong tiền Thái tử Mạc Kỳ Lê làm Ngự Thân Vương, thể tử Mạc Ly Cẩn kế thừa tước vị! Khâm thử!”

“Hoàng đế tuyên cáo: Tam Vương gia Mạc Kỳ Minh kết bè kết cánh, bắt cóc Thái Thượng Hoàng cùng Thái Hậu nương nương, tội đáng chết, đã tự sát tạ tội, niệm công lao ngày xưa đối với Đại Minh, trẫm khai ân, miễn tội cả nhà Tam Vương phủ, thể tử Mạc Ly Linh kế tục tước vị thân Vương, vì tội lỗi của phụ Vương, phạt bổng lộc ba năm! Khâm thử!”

Ngày hôm sau, Hình bộ phán quyết trăm Hạ Chi Tín, tội trạng trình lên, Mạc Kỳ Hàn chuẩn tấu.

Ba ngày sau, hậu cung truyền đến tin tức, Di Quý Phi bởi vì phụ thân chết thảm, suy nghĩ lo âu, thần chí không rõ, té xuống hồ mà chết.

Ngày kế, chứng bệnh phong hàn của Lệ Quý phi trầm trọng hơn, bệnh không dậy nổi, năm ngày sau, bệnh tình chuyển biến xấu, thái y bó tay, cứu giúp không có hiệu quả, đành lìa đời.

Hậu cung to lớn, chỉ còn lại Lăng Tuyết Mạn, trong lúc hôn mê, thái y chẩn ra hỉ mạch, Hoàng thượng tự mình đi đến thái miếu cầu phúc cho Lăng nương nương, thỉnh cầu trời cao phù hộ nương nương sớm ngày tỉnh lại.

494. Chương 495

Cung Đế Hoa.

“Sư phụ, đã hai mươi ngày, trăm muốn điên rồi! Mạn Mạn lúc nào mới có thể tỉnh lại!” Mạc Kỳ Hàn rống.

“Hàn nhi đừng vội, chờ một chút. Nói không chừng Mạn Mạn sắp tỉnh lại!” Lương Khuynh Thành đau lòng vỗ cánh tay Mạc Kỳ Hàn, nhìn khuôn mặt gầy yếu, không nhận được, mũi lại đau xót.

Thiên cơ lão nhân bắt đầu lắc đầu, “Sư phụ làm nghề y vài thập niên, quái bệnh kỳ bệnh gặp qua vô số, lại thật sự chưa từng thấy qua loại bệnh này của Mạn Mạn, bắt đầu mạch không ổn, vài ngày sau liền hoàn toàn bình thường, nhưng vẫn là bất tỉnh, haiz, sư phụ cũng không có cách nào!”

“Sư phụ, ngài không thể không có biện pháp, ngài nếu không thể làm nàng tỉnh lại, trên đời này không còn ai có thể khiến nàng tỉnh!” Mạc Kỳ Hàn quỳ trên đất, giữ chặt tay của Thiên Cơ lão nhân, vội vàng nói.

“Hàn tiểu tử, không phải sư phụ không cứu, nhưng...”

“Hoàng thượng! Nương nương nàng... Nàng...”

Xuân Đường đột nhiên ngắt lời Thiên Cơ lão nhân, cũng là kêu sợ hãi liên tục.

Mấy người nghe tiếng vội chạy qua, đã thấy trong tay Xuân Đường nắm một luồng tóc bạc, giật mình, liếc mắt nhìn nhau, sau đó Xuân Đường hoảng loạn buông tóc Lăng Tuyết Mạn, mọi người nhất thời kinh ngạc đến ngây người!

“Đây là có chuyện gì? Đêm qua còn tóc đen, sao qua một đêm lại là tóc bạc?” Mạc Kỳ Hàn ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, không thể tin được vén lên từng tầng tóc của nàng, giọng nói nhất thời nghẹn ngào, “Sư phụ, điều này nói lên cái gì? Mạn Mạn nàng...”

Tóc gần như trắng phau!

“Khụ... Khụ khụ...”

Thiên hạ trong lòng đột nhiên phát ra tiếng ho khan, làm kinh ngạc mọi người trong phòng!

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn vui mừng kêu, vuốt mặt Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, nàng mau tỉnh lại, trăm ở đây! Mạn Mạn!”

“Khụ khụ... Tình nhân...”

Lăng Tuyết Mạn chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là gương mặt Mạc Kỳ Hàn, nhìn khuôn mặt hẩn lẫm đi, đau lòng nói: “Chàng sao lại gầy đi?”

“Mạn Mạn!” Thiên Cơ lão nhân vui vẻ kêu, nắm cổ tay của nàng xem mạch, lát sau, nhìn về phía Mạc Kỳ Hàn, “Đứa lớn đứa nhỏ đều tốt, tóc bạc thì tóc bạc đi, cái bệnh này sư phụ lại nghiên cứu một chút, bây giờ có thể tỉnh lại chính là chuyện tốt.”

“Tóc ta bạc?” Lăng Tuyết Mạn kinh nghi mở to hai mắt nhìn, “Các người sao đều ở đây? Ta hôn mê sao? Đã bao lâu?”

Mạc Kỳ Hàn vội vàng nói: “Mạn Mạn, nàng hôn mê hai mươi ngày, té xỉu không có tỉnh lại, chúng ta mới phát hiện, tóc của nàng biến thành màu trắng, nhưng nàng không cần để ở trong lòng, sư phụ sẽ cho chữa trị tốt cho nàng, hiện tại nàng cùng đứa bé có thể bình an, trầm đã cảm thấy vui mừng lớn lao, tóc không quan trọng, biết không?”

“Núi Vô danh? Tam... Tam Vương gia đâu? Hắn như thế nào?” Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhớ lại, vội kích động hỏi.

Mạc Kỳ Hàn mím môi, thở dài: “Tam Vương gia đã chết, đã chôn rồi, trong cung còn có chút việc, trầm về sau sẽ kể cho nàng. Nàng nhiều ngày như vậy không có ăn cơm, nhanh bồi bổ thân mình, Xuân Đường, lập tức lệnh ngự thiện phòng chuẩn bị thức ăn.”

“Vâng, Hoàng thượng”

“Tình nhân, ta...” Lăng Tuyết Mạn cảm thấy khổ sở, nhìn nhiều người như vậy vây quanh trước mặt, lại lắc đầu, “Ta không sao, ta để các người phải lo lắng.”

“Mạn Mạn, trầm biết trong lòng nàng không dễ chịu, nhưng chuyện cũ đã qua, hắn yêu nàng như vậy, tất nhiên hi vọng nàng có thể vui vẻ sống, nếu nàng bởi cái chết của hắn mà không vui vẻ, hắn ở trên trời cũng sẽ không thể vui.” Trong mắt Mạc Kỳ Hàn chớp động lên một tia mờ mịt, cánh tay chậm rãi ôm chặt Lăng Tuyết Mạn.

Rất nhiều tình cảm phức tạp ở trong lòng hắn dậy sóng!

Trầm mặc hồi lâu, Lăng Tuyết Mạn chậm rãi ngẩng đầu, nhẹ cười, “Ta hiểu, thật sự đã hiểu, ai cũng không cần lại lo lắng cho ta... ta sẽ ổn.”

“Ha ha, nha đầu ngoan.” Hoa Mai bà bà nở nụ cười, vui mừng nói.

“Tình nhân, ta muốn soi gương” Lăng Tuyết Mạn nhìn sợi tóc màu trắng, tâm lý rối rắm.

“Không nên nhìn, mặc kệ tóc bạc hay là tóc đen, nàng đều là Mạn Mạn xinh đẹp.” Mạc Kỳ Hàn không cho phép, cười tủm tỉm nói.

“Tình nhân ...”

“Không nhìn” Mạc Kỳ Hàn vẫn cười, nói “Thu Nguyệt, đem gương ra đi, nếu nương nương vụng trộm soi gương, trầm liền phạt các người!”

“Vâng, Hoàng thượng!” Thu Nguyệt đáp lời một tiếng, vội phân phó thái giám đi dọn bàn trang điểm.

Những người khác đều tìm cơ lui xuống, trong phòng, còn lại hai người bọn họ.

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, chạm lên môi Lăng Tuyết Mạn, “Mạn Mạn, nàng hừ chết trầm. Về sau không thể dọa trầm như vậy, biết không?”

“Được, tình nhân, tóc bạc khẳng định rất khó xem, tóc ta trắng hết hay trắng một phần?” Lăng Tuyết Mạn hỏi hết sức cẩn thận, gương mặt nhăn toan bộ.

“Mạn Mạn, nàng xinh đẹp muốn cho ai xem a? Có phải muốn cho trầm xem hay không?” Mạc Kỳ Hàn ra vẻ tức giận nhăn mày.

Lăng Tuyết Mạn trừng mắt một cái, sắc giọng: “Đó là đương nhiên, nữ nhân vì người mình thích mà trang điểm thôi! Ta đương nhiên muốn xinh đẹp trong mắt chàng.”

“Ha ha, vậy là được rồi, nàng không chỉ xinh đẹp nhất trong mắt trầm, càng là độc nhất vô nhị trong lòng trầm! Dung mạo cũng không quan trọng, trầm yêu chính là linh hồn hiện đại của nàng!” Mạc Kỳ Hàn sủng nịch cười nói.

“Thật sự?” Lăng Tuyết Mạn giương lên khuôn mặt tươi cười, “Chàng thật sự không ghét bỏ sao? Nếu trị không hết, chàng có một hoàng hậu tóc bạc, người khác sẽ cười chàng.”

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn si ngốc cười ra tiếng, nói: “Trăm hạnh phúc chỉ có trăm tự mình biết, ánh mắt người khác, trăm không quan tâm!”

“Tình nhân ...”

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy nóng lên, nghẹn ngào, ngửa đầu, chủ động hôn lên môi Mạc Kỳ Hàn...

“Nha đầu Mạn Mạn! Hàn tiểu tử, sư phụ...”

Không đợi cung nhân bấm báo, Thiên Cơ lão nhân kích động xông vào, lại sau một giây, “A!” vội xoay người qua!

Hai người nhanh chóng tách ra, Lăng Tuyết Mạn đỏ bừng mặt, xấu hổ cuống quýt chui vào trong chăn, Mạc Kỳ Hàn cũng quần bách, đứng lên, tay phải nắm thành quyền, ho hai tiếng, “Khụ khụ, sư phụ!”

Thiên Cơ lão nhân từ mặt đỏ chuyển thành mặt tím, chậm rãi xoay người lại, rồi rầm nói: “Hàn tiểu tử, sư phụ không cố ý, thật sự là quá kích động, sau đó không nghĩ tới các con...”

“Khụ khụ, sư phụ kích động cái gì?” Mạc Kỳ Hàn vội nói, không khỏi đưa mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn trên giường, mắt đầy quần bách.

Nói chính sự, Thiên Cơ lão nhân lập tức lại kích động, “Hàn tiểu tử, sư phụ vừa rồi đi ra ngoài đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, trước kia sư phụ xem một quyển sách thuốc cổ, nói là tóc bạc dùng máu Thiên đế làm thuốc, phối hợp dùng nhân sâm ngàn năm, nửa tháng là khôi phục tóc đen.”

“Thật vậy? Tốt quá! Sư phụ, vậy ngài liền cho Mạn Mạn trị a!” Mạc Kỳ Hàn cũng hưng phấn, vội thúc giục.

Lăng Tuyết Mạn cũng bị hấp dẫn, thăm dò hỏi: “Vậy máu Thiên đế là vật gì?”

Thiên cơ lão nhân quan sát Mạc Kỳ Hàn hơn nửa ngày, mới nghiêm mặt nói: “Sẽ là máu của con! Con là đế Vương nhân gian, máu của con, là được xưng là máu Thiên đế! Một ngày năm giọt trong nửa tháng, hơn nữa sư phụ cũng không thể cam đoan nhất định sẽ có hiệu quả, chỉ có thể nói thử một chút.”

“Chỉ cần có một tia hi vọng, vậy thì thử! Trăm đồng ý!” Mạc Kỳ Hàn không chút do dự nói.

“Không cần! Ta không cho phép chàng bị thương! Chàng không phải nói tóc bạc rất xinh đẹp sao? Nếu xinh đẹp còn chữa nó làm gì?” Lăng Tuyết Mạn kiên quyết phản đối.

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn đi qua, ngồi xuống bên cạnh Lăng Tuyết Mạn nói: “Trăm mất chút máu không có vấn đề gì, trăm thân thể cường tráng, khôi phục rất nhanh, người luyện võ ai không bị thương chảy máu a? Coi như trăm bị thương, chỉ cần có thể chữa khỏi tóc bạc của nàng, trăm cái gì đều nguyện ý trả giá!”

“Ta không đồng ý!” Lăng Tuyết Mạn lại lắc đầu như trống bỏi, giận dùm dùm nói: “Đây cũng không thể khẳng định, sao có thể tùy tiện thử? Đây là máu trên người, cũng không phải nước!”

“Mạn Mạn!” Mạc Kỳ Hàn thở dài, hần vừa an ủi nàng, lập tức bị nàng chặn lại!

Phương án không thành, Thiên Cơ lão nhân buồn bực đi trở về.

Ngày hôm sau, Mạc Kỳ Hàn lại vụng trộm tìm tới, lôi kéo Thiên Cơ lão nhân, nói: “Sư phụ, trăm nghĩ tới một biện pháp! Ngài nói với Mạn Mạn, tra lại sách thuốc, máu Thiên đế còn có thể dùng máu cạp để thay thế!”

“Sao? Máu cạp? Con là nói lấy máu của con, sau đó là máu cạp cho Mạn Mạn dùng thuốc?” Thiên Cơ lão nhân mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nói.

“Như vậy Mạn Mạn có thể an tâm trị tóc.” Mạc Kỳ Hàn gật đầu.

Thiên cơ lão nhân nhin không được trợn trừng mắt, “Con tại sao không nói là máu gà? Máu gà lấy dễ, chẳng lẽ nói với Mạn Mạn mỗi ngày phải người đi đánh cạp?”

“Ách... vậy... vậy tùy tiện đi, quần nó là máu gì, dù sao có thể giấu Mạn Mạn là được.” Mạc Kỳ Hàn co rút khuôn mặt tuần tú, vốn hần còn muốn là máu cạp cho oai một chút, ai ngờ sư phụ hai câu liền đổi thành máu gà!

Vì thế, nửa tháng tiếp theo, Lăng Tuyết Mạn dùng ‘máu gà’ làm thuốc dẫn, phối hợp với Thiên Cơ lão nhân trị bệnh tóc bạc, một lần còn nói, máu gà nếu dùng được, vậy giết thêm mấy con gà, thuận tiện xem có thể làm đẹp hay không...

Rốt cục chịu đựng đến nửa tháng, một đồng người vây quanh Lăng Tuyết Mạn, cùng đợi kỳ tích phát sinh, kết quả, hết một ngày, vẫn là một đầu tóc bạc, không có bất kỳ thay đổi nào!

Lăng Tuyết Mạn không khỏi chán nản kêu to, “Tiếp tục giết gà! Tiếp tục trị!”

Tình nhân lại co quắp, sau đó thật quyết đoán nói: “Được! Vâng theo ý chỉ hoàng hậu nương nương, giết – gà!”

Hôm sau.

Canh năm, Mạc Kỳ Hàn mở mắt ra, chuẩn bị rời giường vào triều.

Theo thói quen nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn cuộn tròn đang ngủ say trong lòng mình, mới hôn cái trán của nàng một chút, lại bị cảnh tượng trước mắt rung động!

“Đen! Tóc đen!”

Kinh hô, Mạc Kỳ Hàn không thể tin dụi dụi mắt, lại nhìn, lập tức mừng như điên lớn tiếng kêu lên: “Mạn Mạn, tóc nàng biến thành đen!”

“Sao? Cái gì?” Lăng Tuyết Mạn mở mắt nhập nhèm, miễn cưỡng hỏi.

“Tóc! Tóc nàng biến thành đen!” Mạc Kỳ Hàn vui mừng cười, lập tức hướng ra ngoài hô: “Người đâu! Đem gương vào!”

Một cung nữ lên tiếng trả lời, đem một gương đồng trình lên, Mạc Kỳ Hàn đem đến trước mắt Lăng Tuyết Mạn, “Mau nhìn, Mạn Mạn, thật sự đen!”

“A! Đầu ta tốt lên! Nha! Thật sự biến thành tóc đen!” Lăng Tuyết Mạn vừa thấy, vén tóc lên, tóc đen đầu đầy, lập tức hưng phấn la to lên.

Việc vui vẻ này, chấn kinh toàn bộ Hoàng cung, thậm chí toàn bộ kinh thành.

“Thánh chỉ hạ – “

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: trăm hôm nay truyền lệnh, đối với việc Vương phi Lăng Tuyết Mạn trước đây không sạch bị phế truất, trăm không tra xét kỹ, khiến cho Vương phi chịu oan khuất, hồ thẹn với Vương phi, trăm tự phạt, tạ lỗi thiên hạ! Khâm thử!”

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: sắc phong con gái của Ngự Sử Lăng Bắc Nguyên – Lăng Tuyết Mạn, làm hoàng hậu của Đại Minh Hiến Tông Hoàng đế, phong làm Trinh Đức hoàng hậu! Tiến hành đại hôn! Khâm thử!”

Đại Minh hiến tông nguyên niên mừng tám tháng tư.

Hoàng đế đại hôn, thiên hạ dân chúng vui vẻ.

Kiều hoa do Ngự Lâm quân hộ tống, ra khỏi Lăng phủ, xuyên qua ngã tư, vào cung, sau đó dừng lại trước điện Kim Loan.

Cả triều văn võ, cung tỳ, thái giám, cấm vệ quân, ngự lâm quân từng dãy đứng trang nghiêm, dàn nhạc cung đình thổi khúc vui mừng, Mạc Kỳ Hàn thay long bào màu vàng sáng, mặc lễ phục đỏ thẫm, trên mặt tuần dật mang tươi cười ấm áp như xuân, ở mỗi một tiếng hô vang ‘vạn tuế’, từng bước một đi đến kiệu hoa hai mươi bốn người khiêng.

Rèm ngọc nhấc lên, Mạc Kỳ Hàn nắm dải lụa đỏ, đem một đầu lụa để vào lòng bàn tay Lăng Tuyết Mạn, ở giữa cơn mưa cánh hoa đầy trời, đi đến đại điện.

Mạc Ngự Minh ngồi ở vị trí Thái Thượng Hoàng, cùng Thái Hậu Lương Khuynh Thành tươi cười rạng rỡ nhìn đôi tân nhân chậm rãi bước vào.

Trước điện, người chủ trì hô lớn, “Hoàng thượng hoàng hậu cúi đầu bái Thiên Địa!”

Hai người quỳ lạy, trong điện ngoài điện mọi người quỳ theo, “Chúc mừng Hoàng thượng đại hôn!”

“Hoàng thượng hoàng hậu nhị bái cao đường!”

Xoay người lại bái, thanh âm chúc mừng cũng vang vọng khí thế trên đại điện to lớn.

“Hoàng thượng hoàng hậu phu thê giao bái!”

Tam bái xong, theo một tiếng “Buổi lễ kết thúc!”, quần thần hoan hô, “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Dưới khăn voan đỏ thắm, Lăng Tuyết Mạn khấn trưởng, lòng bàn tay thắm ra một tầng mồ hôi.

“Đưa Hoàng hậu nương nương vào cung Đế Hoa!”

Đêm động phòng hoa chúc, Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, đôi môi cười tràn đầy hạnh phúc, “Mạn Mạn, từ đây, nàng là hoàng hậu duy nhất của trẫm! Thê tử duy nhất! Bồ thảo nhận như ti, bàn thạch vô chuyển di!”

“Tuyết ước hàn sương phát tề mi, sinh tử bất ly đào bạch đầu!” Lăng Tuyết Mạn thản nhiên cười, nhẹ nhàng nói.

...

Ngày hai mươi tháng tư.

Mạc Kỳ Hàn tứ hôn ba thủ hạ ngự tiền thị vệ.

Cùng một ngày, cùng một canh giờ, trong cung náo nhiệt một phen, Vô Cực cưới Xuân Đường làm vợ, Vô Ngân cưới Thu Nguyệt làm vợ, Vô Giới cưới Trần Lâm Nhi làm vợ.

Ba nam nhân mặt lạnh cũ kỹ, động phòng bị Lăng Tuyết Mạn trêu cợt một phen, nhất là Vô Giới, đối với Vô Giới quần bách, Lăng Tuyết Mạn cười điên cuồng không thôi, “Người không phải là nguyện ý sao? Ta cũng không ép người nha!”

Vô Giới xấu hổ, mặt co quắp, nhỏ giọng nói: “Khụ khụ, hồi nương nương, không phải... không phải ngày đó Lâm Nhi đưa canh cho nô tài, nô tài làm hại nàng bỏng tay sao? Nên nô tài không phải giúp nàng bôi thuốc sao? Cái đó, thường xuyên qua lại, liền...”

“Ha ha ha.”

Lăng Tuyết Mạn sau khi cười xong, chân thành chúc phúc, “Mong ước ba vị bạc đầu giai lão, trăm năm hảo hợp!”

Mùng một tháng năm.

Trưởng công chúa Mạc Nhã Phi cùng phò mã Lâm Mộng Thanh đại hôn!

Kiệu hoa đỏ thắm từ Lâm Nguyệt trai tiến ra, đến cung Phượng Thần bái kiến Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu, sau đó trong tiếng lễ nhạc cung đình, pháo hoa chói sáng ra ngoài cung, tới phủ trưởng công chúa.

Đêm động phòng, Lăng Tuyết Mạn vẫn ưỡn bụng náo loạn động phòng, đưa lên lễ vật kết hôn -

“Hoàng hậu! Người...” Lâm Mộng Thanh nắm chặt quyền, răng cắn vang lên ‘khanh khách’.

“Ây da, phò mã gia, bản cung chỉ là có ý tốt nha! Người chớ bỏ qua ngày tốt, khụ khụ, sách giới thiệu thật toàn diện, học tập nhiều một chút, không để trưởng công chúa của chúng ta chịu khổ nha!” Lăng Tuyết Mạn rất là nghiêm chỉnh nói xong, vội vàng kéo Mạc Kỳ Hàn, “Tình nhân, nhanh chạy trốn!”

Chờ Mạc Kỳ Hàn theo Lăng Tuyết Mạn chật vật chạy ra phủ công chúa, Mạc Kỳ Hàn mới nhận không được hỏi: “Nàng rút cuộc tặng Mộng Thanh lễ vật gì a? Sắc mặt hần sao khó coi như vậy?”

“Hi hi, chàng đoán a? Là một quyển sách! Chàng không phải nói Lâm Mộng Thanh vẫn là... khụ khụ, xử nam gì sao? Ta đây sợ hấn động tay động chân đem Nhã Phi... khụ, chàng biết mà!” Lăng Tuyết Mạn cười cực kỳ tà ác, đôi mắt trong veo rạng rỡ.

Mạc Kỳ Hàn đầu tiên là ngẩn ra, bất quá vài giây, phản ứng kịp, “Trời ạ! Mạn Mạn, nàng dám đưa Mộng Thanh xuân cung đồ!”

“Ha ha ha! Ta còn một quyển minh họa cẩn thận lắm, là...” Lăng Tuyết Mạn đắc ý vênh vác, vừa nói gần như nói lộ hết, vội ngậm chặt miệng.

“Từ đâu mà có?”

“Không nói”

“Rốt cuộc nói hay không?”

“Không nói. Đánh chết cũng không nói”

Quẫn! Loại sự tình này ai dám nói a!

Đại Minh hiển tông nguyên niên mừng ba tháng chín.

Một thanh âm trẻ con khóc vang dội, đột nhiên phá vỡ phía chân trời!

“Sinh! Sinh! Hoàng hậu nương nương sinh!”

“Chúc mừng Hoàng thượng! Chúc mừng Hoàng hậu nương nương sinh long phượng thai!”

Mạc Kỳ Hàn vui vô cùng, mỗi tay ôm một đứa nhỏ, cười đến không khép miệng được, trầm ngâm xong, tuyên bố: “Trẫm ban thưởng tiểu hoàng tử tên là Mạc Ly Triệt! Ban thưởng đại công chúa tên là Mạc Hương Kỳ!”

“Chúc mừng tiểu hoàng tử! Chúc mừng đại công chúa!”

Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục đồng loạt chấp tay, tươi cười đầy mặt.

“Ha, tiểu Hương Hương có thể cùng chúng ta đi Lê Sơn!” Hoa Mai bà bà ôm tiểu công chúa, hưng phấn không thôi.

Thiên Cơ lão nhân ghé qua, hướng tới tiểu công chúa cười tà, “Ha ha, tiểu Hương Hương, làm công chúa không dễ, cùng sư công đi ra bên ngoài tự do tự tại, được không?”

“A-”

Trong buồng đột nhiên truyền đến một tiếng rống to, ngay sau đó là một tiếng sấm rền vang lên -

“Ai dám đoạt con gái của ta! Không cho phép!!”

“Lão bà, còn chờ cái gì? Chạy nhanh a!”

Thiên cơ lão nhân kéo Hoa Mai bà bà, vừa để đứa nhỏ xuống, hai người liền chạy đi, vừa chạy vừa nói: “Nha đầu Mạn Mạn, đứa nhỏ con nuôi tạm, lúc ba tuổi chúng ta lại đến nhận!”

Chính văn hoàn

495. Chương 496: Ngoại Truyện

1

Cuối mùa thu, khí trời âm u ẩm ướt, trời mới vừa mưa, con đường đá xanh gập ghềnh còn vương chút nước, thỉnh thoảng có người đi qua đường không cẩn thận dẫm vào, sẽ bị nước văng lên người, còn có mấy đứa trẻ đùa nghịch cố ý đạp lên, sau đó vui vẻ cười ha ha.

Một cỗ kiệu có đỉnh xanh biếc chậm rãi đi qua con đường này, người trong kiệu lơ đãng nhấc màn kiệu lên, nhìn về phía mấy đứa trẻ đang chơi đùa vui vẻ, lông mày tuấn mỹ khẽ cong lên, ngũ quan sắc nét dưới ánh mặt trời, nổi lên một tầng ánh sáng vàng nhạt, môi mỏng mím chặt, vì lũ trẻ chơi đùa mà nghiêng ra một đường cong, dường như đang cười!

Thị vệ đi theo nhìn đến nụ cười hiếm khi xuất hiện đó, trong lòng có chút đau nhói, trong trí nhớ, chủ tử tựa hồ chưa từng cười qua, hẳn nghĩ là, chủ tử trời sinh lạnh lùng, không biết cười là gì, nhưng hôm nay, lại cười!

Đi tới, quay đầu lại nhìn mấy đứa trẻ xung quanh, Mặc Thanh bất giác mỉm cười, nhưng trong giây lát, lại cảm thấy khổ sở. Quảng thời gian tuổi thơ, lúc có thể sung sướng làm một đứa trẻ, hẳn không có, chủ tử càng không có.

“Mặc Thanh, đến phía trước cầu dừng lại.” Nam tử trong kiệu đột nhiên lên tiếng.

“Vâng, chủ tử!” Mặc Thanh vội đáp một tiếng.

Đứng ở chỗ cao nhất trên cầu, nam tử đương nhiên là dễ thấy nhất, một ít khí chất tôn quý, một bộ cảm y hoa phục tượng trưng cho thân phận, một dung mạo xuất chúng, mặc dù nhìn lạnh lùng, nhưng mà một chút cũng không ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ của hắn.

Giương mắt nhìn ra xa, phía chân trời mông lung, như có tầng sương mù lớn vòng quanh, làm cho người ta không phân biệt được phương hướng.

“Hi hi... Ha ha...” Đột nhiên, có chuỗi tiếng cười như chuông bạc từ dưới cầu truyền đến, thanh âm này thanh thúy dễ nghe, lôi cuốn tâm người ta vui theo.

Nam tử rung động tâm hồn, cúi đầu nhìn xuống dưới, một bóng dáng vàng nhạt nhỏ xinh lọt vào tầm mắt.

“Xuân Đường Thu Nguyệt, nơi này có sạp cá nhỏ, chúng ta xem một chút đi!” Lăng Tuyết Mạn chỉ vào một quán nhỏ đằng trước mà vị đại thúc mới vừa bày ra, vừa nói, vừa kích động chạy tới gian hàng.

“Vương phi, mới có mưa, mặt đường trơn, ngài chạy chậm một chút, cẩn thận kéo ngã xuống!” Xuân Đường lo lắng dặn dò, vội chạy theo ở phía sau. Thu Nguyệt cười, vội vàng đi theo, lại nói: “Vương phi, chúng ta chuồn êm ra ngoài, đi dạo một lát thì có thể nhưng phải sớm đi về, nếu không quản gia sẽ phạt tội nô tỳ.”

“Ây da, các người thật phiền! Ta thật vất vả chạy đi một chuyến, ai cũng không cho phép dài dòng! Nếu quản gia phạt các người, để cho hắn phạt ta thì tốt rồi!” Lăng Tuyết Mạn bất mãn vẫy tay, dứt lời, lại đột nhiên cười nói: “Yên tâm được rồi, có Ly Hiền ở đây, ta nói với nó đôi câu, quản gia sẽ không dám làm gì đâu!”

“Vương phi...”

“Đại thúc, đây là cái gì vậy?”

“Phu nhân, đây là phần nước, lấy phần nước của lão thoa ở trên mặt phu nhân, bảo đảm phu nhân xinh đẹp chói lọi!”

“Hi hi, hiện tại ta không xinh đẹp sao?”

“Xinh đẹp, dĩ nhiên là xinh đẹp, nhưng nếu thoa phần này thì càng đẹp hơn!”

“Ha ha, đại thúc thật biết nói chuyện! Được rồi, ta mua, Xuân Đường trả tiền, phần nước này đưa người cầm!”

Nghe mấy lời dưới cầu, nam tử nhìn không chớp mắt bóng hình xinh đẹp kia, bên môi khẽ hiện lên nụ cười, nha đầu này, thật giống như bất cứ lúc nào cũng đều vui vẻ, nụ cười trên mặt luôn sáng rõ chói mắt, như nắng ấm trong ngày mùa đông, như suối nước nóng trên núi, tràn ngập ánh sáng, không nhiễm bụi trần.

Xoay người, đi tới dưới cầu, không có mục đích gì, chỉ là muốn... bước chân đột nhiên dừng, hắn bị chính ý tưởng trong đầu mình làm hết hồn, nụ cười bên môi dần dần thu lại, mặt lại lần nữa trở nên cứng ngắc, hẳn thể nhưng nghĩ làm bộ vô tình gặp gỡ nàng sao? Cũng chỉ là một tiểu nha đầu mười sáu tuổi, hơn nữa còn là Vương phi của kẻ đã chết đó, hẳn... đang nghĩ loạn cái gì!

Mặc Thanh theo tới sau lưng, nhẹ giọng nói: “Chủ tử, bây giờ trở về phủ sao?”

“Ừ, trở về thôi.” Nhân nhật đáp một tiếng, hắn đã không có hăng hái ngấm cảnh, quay người muốn đi trở về, lại không khỏi tự chủ nhìn dưới cầu, vừa nhìn, không thấy nàng! Hắn lập tức nhìn xung quanh, trong lòng mang theo một cỗ vội vàng cùng mất mát, vậy mà, không tìm được một mảnh vạt áo của nàng, tìm đập mạnh và loạn nhịp đứng ở trên cầu, trong nháy mắt, trong đầu hắn đều là trống không, không biết mình nên làm gì.

Lên kiệu, trở về phủ.

Ban đêm, Tổ Khanh nằm ở bên cạnh, mấy phen ám hiệu, Mặc Kỳ Minh thờ ơ.

“Phu quân, có tâm sự phải không? Hay là thân thể có việc gì?” Tổ Khanh chuyển thành ân cần hỏi han.

Mặc Kỳ Minh nghiêng người, lưng quay về phía nàng, lãnh đạm nói: “Không có gì, ngủ đi.”

“Phu quân, thiếp nghe nói Tứ Vương phi trước đó vài ngày đã xảy ra chuyện, phải không?” Tổ Khanh nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.”

“Phu quân, vậy Tứ Vương phi gây thù kết oán với người nào hả? Tại sao có thể có chớ, ông vàng gì đó đuổi theo nàng? Nghe nói còn có sát thủ giết nàng! Vụ án này Hình bộ có đầu mối chưa?” Tổ Khanh tò mò hỏi, Mặc Kỳ Minh theo thói quen ít nói, thấy hắn không có phản ứng, lại nói tiếp: “Chuyện lạ về Tứ Vương phi rất nhiều, thiếp thấy nàng cũng không giống như một cô nương ở gia đình tốt, không đoan trang, không dịu dàng, không có một chút hiền thực của nữ tử, ừ, vẫn hay cùng Thất Vương gia đi chơi!”

Nghe vậy, Mặc Kỳ Minh đột nhiên nghiêng đầu qua, mặt không tỏ vẻ gì nói: “Nàng nghe ai nói? Chỉ là tin vĩa hè cũng tùy tiện nghe theo sao? Nàng ấy tại sao lại không phải một cô nương tốt hả?”

“Nàng... nàng ấy chính là không biết xấu hổ, một quả phi tại sao có thể gần gũi với nam nhâ? Còn mở miệng gọi Thất Vương gia là Dục Dục, hừ, chính là phu quân mình cũng không thể gọi thân thiết như vậy đâu!” Tổ Khanh bất mãn nói.

“Nhàm chán!” Mặc Kỳ Minh trừng mắt, không có lý do chống chế, lại xoay người đi ngủ.

Mấy ngày sau, trên đường cái, Mặc Kỳ Minh cưỡi ngựa mới vừa vào thành, đột nhiên một nữ nhân lao ra, mắt thấy vó ngựa sẽ dẫm lên nàng, Mặc Kỳ Minh vội khấn cấp ghì cương ngựa. Nàng kia bị kinh sợ, ngã ngồi ở trên mặt đất, lập tức, khuôn mặt anh tuấn lãnh ngạo của Mặc Kỳ Minh xanh mét một mảnh, trong ánh mắt băng hàn sâu thẳm bốc lên lửa giận ngút trời, thanh âm lạnh như sương giá, khê nguyên rửa một tiếng, “Đáng chết!” Sau đó kéo cương ngựa, ánh mắt như mũi tên nhọn bắn tới trên mặt nữ nhân bị ngựa làm kinh sợ ngã ngồi dưới đất!

Nhưng, cái nhìn này nhìn, lại không ngờ tới, là nàng!

Mặc Kỳ Minh nhảy xuống ngựa, hai bước nhảy qua, từ trên cao nhìn xuống nàng, nén tức giận, giọng nói trầm thấp mát lạnh, “Nàng làm gì đấy? Muốn tìm cái chết sao?”

“Ta... Ta không có...” Lăng Tuyết Mạn khấn trương, giọng nói nhỏ không thể nghe thấy, cũng không dám nhìn nam nhân trước mặt. Nàng, hắn là sợ hắn!

Tâm Mặc Kỳ Minh đột nhiên có chút đau đớn, hình như hiếm khi có người không sợ hắn, Tổ Khanh bởi vì thân phận của mẹ nàng hiền hách, từ nhỏ kiêu căng không ít, nhưng, ở trước mặt hắn cũng là cẩn thận. Mà nàng, ở trước mặt các huynh đệ khác, thậm chí ở trước mặt Hoàng thượng đều là to gan lớn mật, hắn cho là, đối với hắn cũng giống vậy, lại đột nhiên phát hiện, nàng cùng kỳ thực không có gì khác các nữ nhân bình thường...

2

Màn đêm từ từ phủ xuống, tâm tình tựa hồ cực kỳ tốt, Mặc Kỳ Minh không có ngồi kiệu, mà là đi bộ xuyên qua từng con đường, tản bộ trở về phủ.

Mặc Thanh đi cách phía sau một mét, yên tĩnh đi theo, thỉnh thoảng giương mắt nhìn hắt, lại nhiều lần nhìn đến hắt hơi vểnh khóe miệng, giống như cười.

“Mặc Thanh, ngày mai nhớ mua mấy con điều, cho huynh đệ tỷ muội Linh Nhi chơi ở trong vườn đi!” Mặc Kỳ Minh đột nhiên mở miệng phân phó.

Mặc Thanh ngẩn ra, mắt nhìn chủ tử phía trước sắc mặt bình thản, lại yên lặng hồi lâu, mới gật đầu một cái, “Dạ, nô tài nhớ kỹ!”

Bóng đêm càng ngày càng đen, người đi trên đường càng ngày càng ít, thỉnh thoảng có gió thổi tới, thổi tới cần cổ, làm người ta khẽ run lên.

Tâm tình Mặc Kỳ Minh tựa hồ luôn rất tốt, bên miệng kia vẫn nhẹ nhàng mỉm cười yếu ớt, sắp tới trước cửa phủ thì đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi: “Mặc Thanh, người từng động lòng với nữ tử nào chưa?”

“Ách... Chủ tử, nô tài... Nô tài ít tiếp xúc với nữ tử, cho nên không có.” Mặc Thanh suy nghĩ một chút, rất là vội vã trả lời.

“Ha ha.”

Mặc Kỳ Minh nhẹ nhàng ra một tiếng cười, xoay người vào phủ.

Mặc Thanh ngây ngốc ở cổng, thần trí nửa ngày không về được.

Mấy ngày nay chủ tử quá kỳ quái rồi, thế nhưng... thế nhưng lại cười! Lại còn hỏi... vấn đề như vậy!

Mấy ngày sau, trời trong xanh, thỉnh thoảng có gió nhẹ lướt qua, thổi mấy sợi tóc trên vai rối loạn.

Mặc Kỳ Minh nhìn điều đầu heo trên tay, nghi ngờ hỏi: “Đây là phụ Vương cho sao?”

“Thưa thế tử gia, đúng vậy, chủ tử nói mua mấy con điều cho tiểu chủ tử chơi đùa.” Mặc Thanh đáp.

“À.”

Mặc Kỳ Minh rồi rầm, gật đầu một cái, kêu mấy đệ muội xưa nay chưa thấy điều, lần đầu chạy theo gió để thả trong sân.

Mặc Kỳ Minh hôm nay từ trong cung trở về sớm, dù bận vẫn ung dung đứng ở trong sân quan sát, chỉ là cánh môi mím vô cùng chặt, không nghe được cái tiếng cười vui vẻ, tâm tình lại lo lắng, ngay sau đó xoay người vào phòng.

Hồi tưởng lại hôm đó trong quán rượu, trước mắt không ngừng lóe ra khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ loá mắt, đầy thanh xuân, khóe miệng lại không tự chủ nâng thành một đường cong.

Hắn già rồi sao?

Theo bản năng nhìn gương đồng, khẽ rung động lòng mày, nha đầu kia, uống say, dám nói hắt là lão già, thật là đáng đánh!

“Chủ tử, Hoàng thượng phái người truyền khẩu dụ, nói là đêm qua nằm mơ thấy Tứ Vương Gia, trong lòng bất an, lệnh cho chủ tử cùng mấy vị Vương gia khác lập tức đi Tứ Vương phủ thấp hương.” Mặc Thanh đứng ở cửa bên, chấp tay nói.

Mặc Kỳ Minh ngẩn ra, ngừng một chút, môi mỏng mở, “Được, Bốn Vương đã biết.”

Ngồi ở trong đại sảnh Tứ Vương phủ, nghe mấy người Mặc Kỳ Lâm, Mặc Kỳ Sâm, Mặc Kỳ Dục bàn tán về Lăng Tuyết Mạn, Mặc Kỳ Minh mím chặt môi, ánh mắt khẽ dời về phía cửa sảnh, nơi đó lộ ra một góc váy, cẩn thận sẽ nghe thấy tiếng hô hấp phập phồng, hắt biết, nàng đang nghe trộm!

Quả nhiên, một lát sau, Lăng Tuyết Mạn tiến vào.

Váy màu xanh lam, da thịt trắng nõn non mềm, gương mặt tuyệt mỹ thoa chút phấn, mắt trong veo, mặt mày như vẽ, môi đỏ mọng kiều diễm ướt át, nụ cười kia, chói lọi lại quyến rũ phong tình.

Hắt căng thẳng cô hấp, nhìn chăm chăm vào nàng, quên dời mắt.

Sau hôm đó, hần ngày ngày mong đợi đến thọ yến của Hoàng thượng, tâm tình này, với mối thù phải báo, hần nghĩ... cảm giác còn gấp hơn.

Có lẽ, tình yêu chính là xúc động trong nháy mắt, một nụ cười, một ánh mắt, một câu nói, một biểu tình dí dỏm, một động tác trong lúc lơ đãng.

Ở tiệc chúc thọ, hần vốn không chăm chú thưởng thức biểu diễn, bởi vì nàng, hần tập trung lực chú ý đến hết sức, cơ hồ đến chớp mắt cũng không chớp, chỉ sợ bỏ qua tí xú chi tiết về nàng.

Chưa bao giờ có ca múa gì kinh ngạc tâm của hần, một đêm này, hần như ở đám mây, như ngược nhìn tiên tử trên trời, lần đầu tiên thừa nhận, hần khuyh tâm với nàng, rung động thật sâu vì nàng.

Nghe nàng nói lên yêu cầu đánh cuộc, hần kinh ngạc, đồng thời lại không khỏi âm thầm bật cười, quả thật là không giống các nữ tử khác!

Đáp ứng nàng, nhìn bộ dáng nàng vui vẻ, giờ khắc này, nếu như nàng cần, hần còn muốn cho nàng toàn thể giới, một lúm đồng tiền như hoa kia, vạn kim khó cầu!

Đấu tranh không bao giờ dừng lại, mặc dù hần hâm mộ nữ tử này, nhưng là vì đại sự, hần không cách nào tránh khỏi lựa chọn lợi dụng cùng dò xét.

Giống như nàng bị bệnh, hần phái thái y...

Giống như ngày giỗ Tứ Vương Gia, hần xấu bụng nói lời khách sáo với nàng...

...

Trong viện, hoa tường vi lại nở, thời gian qua vô cùng mau, mau giống như nước chảy qua kẽ tay, trong nháy mắt rồi biến mất.

Vốn là tình cảm không nên có, cũng ngày qua ngày tăng lên, thấm sâu vào trong xương, đối với nàng, hần càng ngày càng mâu thuẫn, càng ngày càng không bỏ được.

Nhưng là, nàng không thuộc về hần.

Cho đến mấy năm sau, lúc hần sắp chết, hần nhìn vào trong mắt nàng, thấy cũng chỉ là đau lòng, mà chưa bao giờ có một phân một chút nào yêu say đắm.

Từ sau đêm tết Nguyên Tiêu hôm đó, hần liền vẫn đang mơ một giấc mộng, trong mộng, cùng nàng cầm tay nhau, cùng nàng nói lời yêu, cùng với nàng cười vui vẻ.

Cái giấc mộng này một mực kéo dài, cơ hồ mỗi một đêm, hần đều ước mơ trong giấc ngủ, từng buổi sáng sớm, lại tỉnh lại từ trong thực tế, vì vậy, hần càng ngày càng thống hận mình như vậy, càng ngày càng hận...

Yêu một người, là cái cảm giác gì? Không yêu, có thể không?

Vẫn còn nhớ, buổi chiều ngày đó, bông tuyết từ từ rơi, hần đứng ở trước cửa sổ, nhìn tuyết tư niệm.

Chẳng biết lúc nào, Mạc Ly Linh đứng ở sau lưng.

“Phụ Vương, hôm nay có thể cùng chúng con dùng bữa tối không?”

Thật lâu, hần nhàn nhạt đáp: “Tự ăn đi.”

“Phụ Vương...” Mạc Ly Linh chần chờ một chút, thấp giọng hỏi: “Bọn họ đều nói... Nói phụ Vương... phải lòng Tứ thẩm... có phải vậy không?”

Hần ngẩn ra, quay đầu lại, cau mày không vui, “Nói càn cái gì? Một đứa trẻ như con biết cái gì?”

“Phụ Vương, vậy ngài ban đầu đối với mẫu thân rất tốt, vì sao sau lại...” Mạc Ly Linh to gan ngẩng đầu lên, đụng vào cặp mắt đang nén giận kia, vừa sợ vừa giật mình cúi đầu đi.

“Chuyện của người lớn, con đừng quan tâm! Đi ăn, đừng để phụ Vương nghe đến mấy lời nói này nữa!” Hần trầm mặt, giọng nói lạnh lùng.

Mạc Ly Linh cắn môi, chạy ra khỏi nhà.

Trong lúc bất chợt, hắn phát hiện, tựa hồ toàn thế giới đều biết hắn thích nàng, yêu nàng, nhưng là, nàng đối với hắn, vẫn trước sau như một, bởi vì lòng của nàng, trước cho Mạc Kỳ diễn, sau lại cho nam nhân kia, nam nhân hắn coi là thù địch.

Mà thật lâu về sau, hắn mới chợt hiểu, hắn vừa lúc bắt đầu liền sai lầm rồi, nhận lầm người, hắn liền nhất định thất bại.

Chân núi Vô Danh, bên khe suối, chủ thủ đâm vào cánh tay, cảm giác đau nhói rõ ràng truyền vào tứ chi, thế nhưng hắn lại một mực cười, đến một khắc này, hắn bị ai phát hiện, đối với nàng, hắn vẫn chỉ có thể bức bách, chỉ có thể uy hiếp.

“Mạn Mạn, ta muốn nàng hôn ta.”

Hắn cười, nàng không chịu, dùng dao dọa hắn, hắn càng thêm buồn cười, người hắn yêu, muốn tự tay đưa hắn vào Hoàng Tuyền, hắn có thể nào không thành toàn nàng?

Thật ra thì, đây chính là nguyện vọng của hắn, hắn, chỉ muốn chết trong tay nàng.

Trường kiếm đâm thủng ngực, hắn ôm chặt nàng, thật sâu hưởng thụ cả đời này, cuối cùng đã ôm, rốt cuộc, lần này không phải ở trong mộng...

3

Từ khi ta biết chuyện, ta liền biết trên vai mình gánh vác trách nhiệm nặng nề, ta cũng biết, cả đời này, vận mệnh của ta, nếu không thành Vương, chính là thua làm giặc.

Cuộc sống bình thản, chưa bao giờ thuộc về ta.

Ta đã từng hướng tới, cũng từng mong đợi, càng thêm tưởng tượng, nếu như có một ngày, ta buông tha toàn bộ thù hận, cùng với nàng cầm tay rong chơi bên ở khe suối, sẽ là một loại hạnh phúc như thế nào.

Nàng, là cô gái ta không nên yêu, là trong lúc vô tình, cũng là số mạng an bài, cô gái ta phải yêu.

Vô số lần trái lòng, ta cố làm lạnh lòng, nội tâm rồi lại khát vọng nàng có thể trò chuyện cùng ta, dù giễu cợt ta là lão đầu tử cũng được, ta cuối cùng là không cưỡng được nhìn nàng chăm chăm, nhìn biểu tình nàng cười cong lông mày, oán hận, da thịt non mềm trắng nõn, môi đỏ mọng mê người.

Rốt cuộc, sau khi ta mộng tưởng rất nhiều lần, ta đã có thể hôn lên môi nàng, mặc dù nàng bị điểm huyết, ngủ mê man, vậy mà, loại cảm giác hôn trộm này làm ta rất hưng phấn, lướt qua nơi ngọt ngào của nàng, vẫn chưa thỏa mãn, nhìn nàng nằm ở trên giường, trong nháy mắt, ta muốn để cho nàng trở thành nữ nhân của ta, ý nghĩ muốn nàng chiếm cứ tất cả, vậy mà, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh của nàng trong buổi thọ yến, một loại thánh khiết như tiên nữ, ta vội vàng bỏ đi cái ý niệm này, nếu ta phát tiết, ta muốn cái dạng nữ nhân gì?

Ta có thể nào, làm bẩn nàng?

Nhớ tới chuyện muốn nghiệm nàng là hoàn bích hay không, ta lại một lần chần chờ, kéo váy của nàng, ngón tay chui vào, lại đột nhiên dừng lại, chần chờ, cuối cùng sợ nàng đau, rút tay về.

Giải huyết của nàng, thử dò xét mọi cách, mới biết, nàng đã không phải thân xử nữ, trong sạch của nàng cho nam nhân khác!

Lòng của ta đau nhói vô cùng, ta cố ý nói ta đụng nàng, nhìn nàng luống cuống thương tâm, ta có một loại khoái cảm trả được thù, vì vậy, ta vẫn không có giải thích với nàng, sẽ để cho nàng hiểu lầm, để cho nàng khổ sở đi!

Nam nhân kia, sau khi ta nghi nửa năm, ta rốt cuộc gặp được, dưới màn đêm, hắn đứng cao ngất, tuy là khăn đen che mặt, nhưng, khí thế bén nhọn kia lại làm cho ta nhìn một cái là thấy được, hắn không phải dân chúng bình thường!

Ta cơ hồ có thể xác định, hắn chính là Tứ Vương Gia! Tứ Vương Gia chưa chết!

Vậy mà, khi hắn nói ra mấy câu nói kia xong, ta lại hủy bỏ một ít suy đoán, sự thật này, làm ta thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tứ Vương Gia đã chết thật rồi, chỉ cần kẻ chiếm thân thể nàng không phải Tứ Vương

Gia, như vậy, mưu tính nhiều năm của ta liền có có khả năng thành công, như vậy, nếu ta có thể chấp chương thiên hạ, ta muốn nàng, chính là dễ như trở bàn tay!

Mặc dù, nàng tựa hồ yêu nam nhân kia, vì nam nhân kia nàng thà chết, cho nên, lòng của ta bởi vì nàng mà đau đớn vô cùng!

Tình yêu cũng không có để cho ta choáng váng đầu óc, ta vẫn làm chuyện nên làm, hoàn thành sứ mạng của ta.

Trận tranh đấu sống chết này, ta đang dùng mạng đánh cuộc, mà mặt ngoài hài hòa, bên trong lại đầy máu tanh, ta hèn mọn yêu nàng, không bỏ được, bỏ không xong.

Yêu nàng, ta bỏ quên một đồng chánh phi thiếp thất, trừ khi cần thiết, những thời điểm khác ta đều lười nhìn họ một cái, những thứ dong chi tục phấn này, sao có thể so sánh với nàng thánh khiết như tuyết liên?

Bởi vì yêu sâu, ta cho phép nàng ở trước mặt ta càn rỡ, cho phép nàng không biết lớn nhỏ, chế nhạo hài hước, biết các huynh đệ khác đều có ý định giống ta, ta âm thầm cười khổ, có lẽ ai cũng yêu, cũng là không ai chiếm được nàng, bởi vì nàng cũng không phải cô gái mặc cho người định đoạt, có lẽ chúng ta cũng sẽ bại bởi nam nhân thần bí đó.

Rốt cuộc, một tin tức kinh thiên đánh ta vào vực sâu, đó chính là Tứ Vương Gia thật không có chết, hơn nữa ít ngày nữa đăng cơ làm đế rồi!

Ta giãy giụa lần cuối cùng, quá nhiều oán, quá nhiều hận, cơ hồ làm ta điên cuồng!

Ta đột nhiên mệt mỏi, mệt đến muốn quẳng mất tất cả ân oán, muốn rời đi cái xoáy nước vẫn đục này.

Vì vậy, ta muốn mang nàng đi, ta cho là nam nhân nàng yêu không đáng giá nàng chờ đợi, cho nên, ta muốn mang nàng đi đến núi Vô Danh, muốn cùng nàng cách xa hồng trần thế tục, sống gần nhau.

Vậy mà, yêu là chuyện không thể miễn cưỡng nhất, vô luận ta bỏ ra thế nào vì nàng, yêu nàng không hỏi hận thế nào, nàng đều không muốn đi theo ta, một đêm kia, vừa đúng đêm nguyên tiêu, ta đột nhiên mới phát hiện, thì ra là ta sai lầm rồi, thì ra nam nhân của nàng chính là kẻ thù của ta!

Một khắc kia, ta muốn cười, cười mình ngu ngốc, cười Mạc Kỳ Hàn cao hơn một trượng, thủ đoạn của hắn cuối cùng cao hơn ta, tâm cơ sâu hơn ta, thì ra là, người ẩn giấu sâu nhất cõi đời này, không phải là ta, là hắn!

Hắn chen ép từng bước một, ta không lui, cũng không muốn lui nữa, giữa chúng ta, cuối cùng có một chấm dứt.

Chân núi Không Tên, trận tỷ thí cuối cùng!

Ba mươi hai năm cuộc sống, có lẽ ở nơi này, liền kết thúc!

Số mạng của ta mở ra một vở hài kịch lớn, về thù hận của mẫu thân, cho đến ngày nay, mới chợt phát hiện, có lẽ ta sai lầm rồi! Không, nói cho cùng là phụ vương sai lầm rồi! Ta không biết phụ vương vì sao phải gạt ta... ta cái gì cũng không biết, chỉ biết là, ta dưới một tay an bài của phụ vương, sinh mạng kết thúc tại hôm nay!

Rốt cuộc chân tướng là cái gì?

Ta vô lực đi truy cứu, không quan trọng, tất cả đều không quan trọng!

Quan trọng duy nhất là, ta muốn trước khi chết thấy nàng một lần cuối!

“Mạc Kỳ Minh, trăm cầu xin người! Cầu xin người thả bọn họ! Giang sơn của Trẫm tùy người lấy!”

“Thiên hạ Đại Minh này, cái gì ta cũng không cần, thứ ta muốn người biết, chỉ có một mình nàng!”

“Mạn Mạn, nếu nàng mang chính là con của ta, hẳn là tốt... Nếu nam nhân nàng yêu là ta, lại hẳn là tốt...”

“Ta muốn nàng... hôn ta.”

“Ách... Như vậy sao được? Ngài không được yêu cầu quá phận nha, ta có phu quân đó!”

“Vậy thì thế nào? Ta liền muốn nàng hôn ta. Ta chính là muốn cho Mạc Kỳ Hàn nhìn tận mắt, lại nói, môi của nàng, ta cũng không phải là chưa có hôn qua!”

“Mạn Mạn, chủ tử quá ngẩn, nàng lại không biết dùng, sử dụng kiếm đi, thanh âm kiếm đâm vào thân thể rất kinh ngạc!”

“Ngài... Ngài điên rồi... Ta... ta không muốn giết ngài, ta... ta chỉ là muốn ép ngài thả chúng ta...”

“Vì sao? Tất cả những điều này đến tột cùng là vì sao!”

“Ta chỉ muốn... chết ở trong tay nàng... Nhưng nàng rất thiện lương, không hạ thủ được... Ta chỉ có thể tự bản thân mình động thủ... Mạn Mạn, đừng khóc... Đừng khóc...”

“Không, là ta giết ngài... Là kiếm trong tay ta đâm xuyên qua thân thể của ngài... là ta... ta lại giết người... lại giết người... Không cần chết, Kỳ Minh ngài đừng chết, van cầu ngài đừng chết... Ta tha thứ cho ngài, cho dù ngài đã thương tổn ta thế nào, ta đều tha thứ, ngài không được chết... cầu ngài...”

“Mạn Mạn, đời này, ta rốt cục hiểu được cái gì gọi là tình yêu... Bỏ hết thiên hạ, chỉ vì nàng... Kiếp sau, có kiếp sau không, kiếp sau ta sẽ gặp nàng...”

“Không, ta chỉ muốn kiếp này khoái hoạt, cho nên, đáp ứng ta không được chết...”

“Kiếp sau... Không cần có thù hận... Không cần có ân oán... Linh Nhi...”

Mạn Mạn, một lần cuối cùng ở trong lòng kêu nàng, muốn hôn nàng, nói một lần ta yêu nàng, nhưng là mí mắt thật nặng, thật là muốn ngủ, tạm gác lại cuộc sống, nếu kiếp sau ta có thể gặp nàng, ta nhất định nói cho nàng biết, ta yêu nàng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-hau-hi-lanh-hoang>